Cuprinsul revistelor din anul 1952

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1952
UNITATEA ORGANIZAȚIEI VĂZUTE A LUI DUMNEZEU - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1952
EDUCAREA COPIILOR PENTRU VIAȚĂ ÎN LUMEA NOU - *PAG. 39*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1952
ESTE CALEA INTERRELIGIOASĂ CALEA LUI DUMNEZEU? - *PAG. 77*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1952
MEMORIALUL – EŞTI ÎNDREPTĂȚIT SĂ TE ÎMPĂRTĂŞEŞTI? - *PAG. 115*

Revista nr. 5 – 1 martie 1952
SĂ PĂSTRĂM ORGANIZAȚIA CURATĂ - *PAG. 153*

Revista nr. 6 – 15 martie 1952
ALEGEȚI VIAȚA SAU MOARTEA? - *PAG. 189*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1952
ESTE RESPONSABIL DUMNEZEU PENTRU NENOROCIRILE DIN LUME? - *PAG. 227*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1952
AJUTOARE PENTRU ÎNȚELEGEREA PROFEȚIEI - *PAG. 265*

Revista nr. 9 – 1 mai 1952
1914, UN AN ÎNSEMNAT! - *PAG. 303*

Revista nr. 10 – 15 mai 1952
DEDICARE LUI DUMNEZEU ŞI CONSACRAREA - *PAG. 341*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1952
„IEŞI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU!” - *PAG. 379*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1952
TEMEȚI-VĂ DE IEHOVA CEL SUPERIOR - *PAG. 417*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1952
LIBERTATE CU SIGURANȚĂ - *PAG. 457*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1952
SOCIETATEA PATRIARHALĂ - *PAG. 497*

Revista nr. 15 – 1 august 1952
MIRACOLUL TRANSFIGURĂRII - *PAG. 537*

Revista nr. 16 – 15 august 1952
SPIRITUL LUI DUMNEZEU, ESENȚIAL PENTRU MATURITATE - *PAG. 575*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1952
DE CE E VITALĂ MATURITATEA DISCERNĂMÂNTULUI? - *PAG. 613*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1952
ASCULTAREA DUCE LA VIAȚĂ - *PAG. 651*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1952
NUMELE LUI IEHOVA, UN TURN PUTERNIC - *PAG. 689*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1952
CALEA LUI DUMNEZEU ESTE IUBIRE - *PAG. 727*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1952
BAZĂ PENTRU A CREDE BIBLIA - *PAG. 765*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1952
ÎN UNIUNE CU LUMINA - *PAG. 799*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1952
SĂ NE ÎMPĂRTĂȘIM ÎN PROSPERITATEA NAȚIUNII LUI DUMNEZEU - *PAG. 837*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1952
GLASUL LUI IEHOVA - *PAG. 875*

TURNUL de VEGHERE

1 Ianuarie 1952 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

UNITATEA ORGANIZAŢIEI VĂZUTE A LUI DUMNEZEU - Pag. 3

FERICIREA ÎNTR-O LUME INSTABILĂ - Pag.12

SĂ NE ORGANIZĂM PENTRU SERVICIU - Pag.14

CONDUCĂTORII DIN MALAYA SE OPUN ÎNCHINĂRII LIBERE - Pag.21

ADUNAREA „ÎNCHINAREA CURATĂ” DIN FRANKFURT - Pag.27

SPUNEȚI-LE OAMENILOR „PÂNĂ CÂND ORAŞELE VOR RĂMÂNE FĂRĂ NICIUN LOCUITOR” - Pag.33

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.34

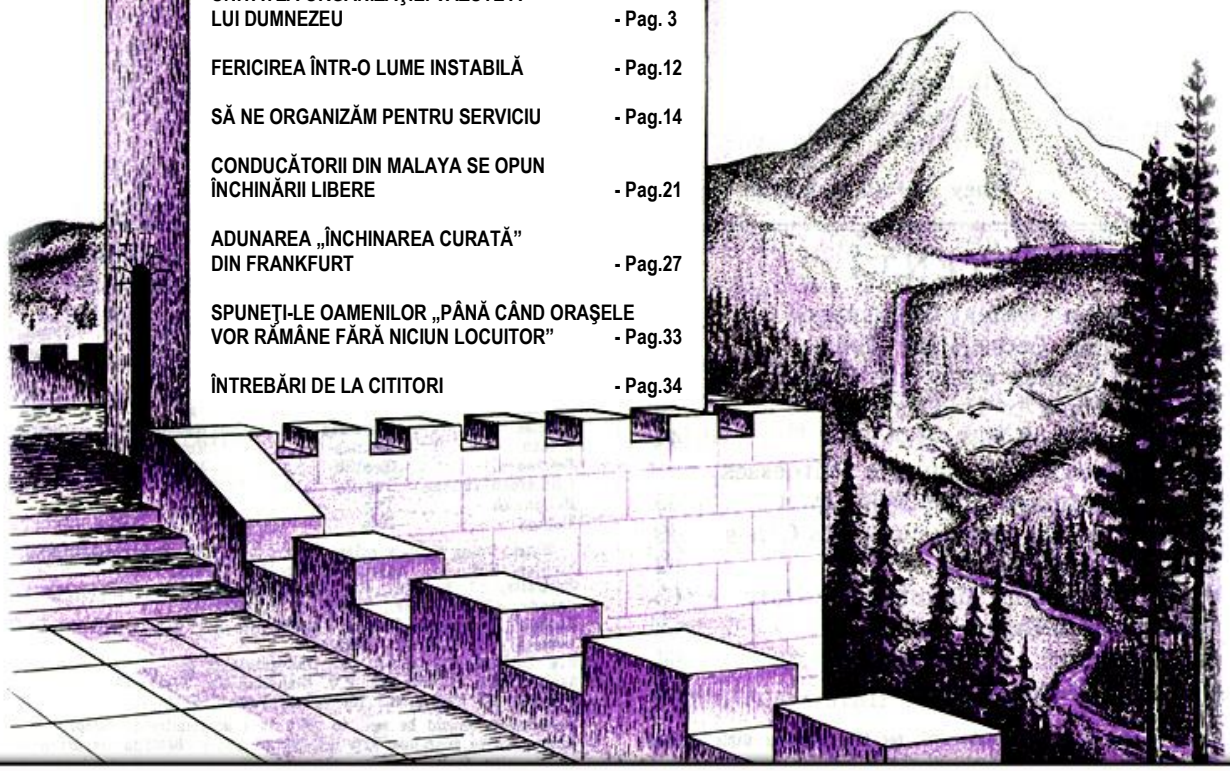

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

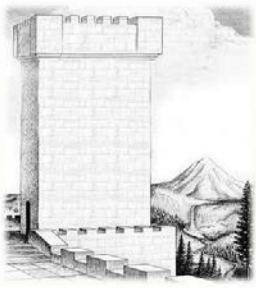

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1952 **Nr. 1**

Unity

Unitatea organizaţiei văzute a lui Dumnezeu

„Din el, tot corpul – armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită – contribuie la creşterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire.” – Efeseni 4:16, NW.

IEHOVA, marele Conducător Suveran al universului, a arătat o nemeritată bunătate omenirii, bărbaţilor şi femeilor exact ca noi. Pavel a fost un beneficiar al acestei bunătăţi nemeritate. A apreciat-o într-atât de mult încât a trebuit s-o exprime în cuvinte, dar şi în fapte. Pavel a vrut ca şi restul oamenilor să poată simţi această recunoştinţă pe care el a simţit-o pentru Iehova. De aceea i-a scris cu atâta zel lui Timotei, spunându-i: „Îi sunt recunoscător lui Cristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, pentru că m-a considerat demn de încredere şi m-a numit într-un serviciu, deşi înainte eram un blasfemator, un persecutor şi un batjocoritor. Totuşi, mi s-a arătat îndurare, fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam din necredinţă. Dar am primit din belşug bunătatea nemeritată a Domnului nostru, precum şi credinţa şi iubirea care este în Cristos Isus. Demn de încredere şi pe deplin acceptat este cuvântul potrivit căruia Isus Cristos a venit în lume ca să salveze păcătoşi. Dintre aceştia, eu sunt cel dintâi. Totuşi, pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca, prin mine, care sunt cel dintâi păcătos, Isus Cristos să-şi arate toată îndelunga răbdare, ca exemplu pentru cei care-şi vor întemeia credinţa pe El pentru viaţă veşnică.” – 1 Tim. 1:12-16, NW.

2 A fost atât de frumos din partea lui Pavel să-i vorbească sincer acestui tânăr Timotei, care de asemenea îşi dorea să obţină viaţa şi o putea obţine şi el datorită nemeritatei bunătăţi a lui Iehova. Recunoscându-şi înclinaţiile sale batjocoritoare din trecut, Pavel îi povesteşte lui Timotei despre nemeritata bunătate pe care Dumnezeu i-a arătat-o, cu toate că a fost un blasfemator. A apreciat această dragoste. Adresarea plină de bucurie a lui Pavel către Timotei se datora faptului că Domnul Isus Cristos l-a considerat demn de încredere, delegându-l să fie un slujitor. Şi ce numire! Ce privilegiu! Pavel şi-a apreciat cu siguranţă serviciul, iar

Cuprins

în cartea Faptele Apostolilor relatarea despre viaţa sa în serviciu dovedeşte acest lucru.

3 Când, cu altă ocazie, Pavel le scria Efesenilor, avea acelaşi gând în minte – serviciul. El a povestit adunării din Efes că Dumnezeu i-a arătat o bunătate pe care nu o merita. Cu siguranţă nici Pavel, nici Efesenii şi nici oricine altcineva din familia omenească nu merita bunătatea lui Dumnezeu. Dar lui Pavel i s-a arătat o astfel de dragoste şi i s-a dat posibilitatea să declare veşti bune naţiunilor, referitor la dragostea lui Dumnezeu, să facă de cunoscut măreţia, puterea şi splendoarea Creatorului şi a Fiului Său. Pavel a afirmat acest lucru, când le-a scris Efesenilor: „Mie, un om mai mic decât cel mai mic dintre toţi sfinţii, mi-a fost dată această bunătate nemeritată, ca să le anunţ naţiunilor vestea bună despre bogăţia de nepătruns a lui Cristos şi să-i fac pe oameni să vadă cum este administrat secretul sacru, care din trecutul îndepărtat a rămas ascuns în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile” – Efes. 3:8, 9, NW.

4 Iehova a făcut ceva pentru Pavel, iar acesta era acum un om liber candidat la viaţă veşnică. S-a lepădat de robia vechiului sistem în care a trăit, şi acum, pentru prima dată, avea libertatea de a vorbi, libertate pe care o are poporul lui Dumnezeu prin cunoştinţa despre Iehova. Tot ceea ce Pavel a învăţat legat de scopurile descoperite ale lui Dumnezeu, prin intermediul lui Isus Cristos, i-au oferit încrederea de a face lucrarea lui, prin intermediul credinţei sale. Această credinţă nu i-a fost niciodată zdruncinată. A dovedit acest lucru făcând fapte bune, acum în postura unui om persecutat şi nu a persecutorului care obişnuia să fie în trecut. Procesele, suferinţele şi loviturile au fost nenumărate; cu toate acestea a rămas credincios până la moarte. A fost un om integru. Cunoştea voinţa lui Dumnezeu şi ‘şi-a pus credinţa în Cristos pentru viaţa veşnică’. Pavel trebuie să fi fost o sursă de inspiraţie şi un bun exemplu pentru alţii de urmat, deoarece el însuşi a călcat pe urmele lui Isus Cristos.

5 Dar cum rămâne cu ceilalţi creştini? Îl urmau cu credinţă pe Cristos? A avut bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu acelaşi efect asupra lor precum asupra lui Pavel? Da, l-a avut. Gândiţi-vă la primii creştini: evreii au eşuat ca şi naţiune să-şi respecte legământul făcut cu Iehova Dumnezeu. Au fost aleşi cândva să fie poporul după numele lui Dumnezeu, dar când Iehova şi-a relevat secretul sacru, pe Fiul Său Isus Cristos, drept Mesia, ei nu l-au acceptat. Aşadar, chemarea a mers mai departe către neamuri, pentru a scoate din mijlocul lor un popor pentru numele lui Dumnezeu. Secretul sacru care a stat ascuns generaţii întregi, şi anume cum va binecuvânta Iehova Dumnezeu toate familiile pământului, a fost descoperit acum prin Isus Cristos. Conform acestuia, Iehova a arătat acum aceeaşi milă şi nemeritată bunătate neamurilor, precum o făcuse evreilor. Ambele „naţiuni”, sau toate felurile de oameni, puteau acum să-l accepte pe Mesia şi să candideze la viaţă veşnică. Cu adevărat, Iehova Dumnezeu ştia de la întemeierea lumii cum îşi va îndeplini scopurile pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ şi pentru justificarea numelui Său, deşi nu a dezvăluit niciodată în trecut cum va face acest lucru.

6 Timp de secole, Dumnezeu nu a avut de-a face cu neamurile, dar acum calea le-a fost deschisă acestora să devină creştini, slujitorii aleşi ai lui Dumnezeu – martori ai lui Iehova. Scriindu-le Romanilor despre faptul că le-a fost arătată multă milă şi bunătate nemeritată (deşi nu făcuseră nimic să-l onoreze pe Iehova), Pavel a exclamat: „Oh profunzimea bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile sale şi cât de necuprinse căile Sale! Căci 'cine a ajuns să cunoască mintea lui Iehova, sau să devină sfătuitorul lui?'" (Rom. 11:33, 34, NW) Este de neînţeles, dar bunătatea nemeritată a lui Iehova s-a extins asupra neamurilor; iar cei care s-au dedicat Celui Prea Înalt şi au ajuns în adunare sau organizaţia vizibilă au devenit spectatori în faţa oamenilor şi a îngerilor.

7 În urmă cu 1900 de ani a fost înfiinţată organizaţia vizibilă, adunarea poporului lui Dumnezeu. Destinatarii acestei nemeritate bunătăţi au fost legaţi cu Dumnezeu într-un nou legământ, şi nu în vechiul legământ al legii. Cel vechi, intermediat prin Moise, a fost înlăturat prin răstignirea lui Isus Cristos. Noul legământ reprezenta legea lui Dumnezeu, scrisă în inimile celor cu care s-a încheiat legământul, şi nu pe table de piatră. Aceste persoane din Noul Legământ urmau să devină „un popor pentru numele Său". Aceştia au fost cei precum Isus Cristos, anume Pavel şi toţi ceilalţi urmaşi credincioşi timpurii ai lui Cristos, proclamatorii Împărăţiei lui Dumnezeu.

8 Începea un nou sistem de lucruri, o nouă organizare, iar acestea aveau o importanţă vitală. Selecţia miresei lui Cristos începuse, şi urma să fie formată din 144.000 de urmaşi credincioşi ai Domnului Isus. La acea vreme, această selecţie a miresei şi formarea organizaţiei vizibile, în care fiecare persoană trebuia să fie credincioasă până la moarte, reprezenta o chestiune extrem de serioasă; şi astfel membrii apreciau în totalitate că trebuia să lucreze împreună în unitate, deoarece nemeritata bunătate a lui Dumnezeu i-a adus împreună pentru un scop special. În cele din urmă, ochii întregii lumi aveau să fie asupra lor, şi, cu siguranţă, îngerii din cer vegheau rezultatele minunatelor aranjamente ale lui Dumnezeu. Aici erau vestitorii Împărăţiei lui Iehova, care reprezintă singura speranţă a lumii. Poate fi ceva mai vital sau mai important decât Împărăţia?

„LIBERTATEA DE EXPRIMARE"

9 Iehova şi-a propus ca oamenii să „vadă felul în care secretul sacru este administrat", şi prin urmare ceea ce a fost ascuns în Dumnezeu a fost acum dezvăluit, şi „aceasta s-a întâmplat pentru ca guvernărilor şi autorităţilor din locurile cereşti să li se facă acum cunoscută, prin adunare, înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu, potrivit scopului etern pe care el l-a stabilit în legătură cu Cristosul, Isus, Domnul nostru, prin care avem această libertate de exprimare şi cale liberă cu încredere, prin credinţa noastră în el. Vă cer, deci, să nu renunţaţi din cauza necazurilor mele pentru voi, fiindcă acestea sunt gloria voastră." (Efes. 3:10-13 NW) Da „scopul etern pe care El [Iehova] l-a stabilit în legătură cu Cristosul" era acum îndeplinit. Lucrurile avansau spre justificarea numelui lui Iehova şi a Cuvântului Său. Adunarea lui Dumnezeu era acum organizaţia Sa vizibilă care făcea de cunoscut vestea bună despre Cristos şi anunţa veştile bune ale Împărăţiei

Cuprins

cerurilor. S-a pus o adevărată temelie prin Isus Cristos, martorul credincios şi adevărat, şi orice ar fi – ori suferinţe ale vreunui membru al adunării, ori împrăştierea grupelor martorilor lui Iehova – toţi îşi „vor pune credinţa în El pentru viaţa veşnică" şi vor vorbi cu acea minunată libertate de exprimare pe care Isus Cristos le-a oferit-o.

10 Vedeţi, pe parcursul serviciului său, Isus a introdus libertatea de gândire şi de exprimare care dispăruseră de pe pământ la timpul Său. El a fost cel care a spus „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos." (Ioan 17:3 NW) Religiile lumii aveau o puternică influenţă asupra oamenilor. Milioane de oameni din toate naţiunile, seminţiile şi limbile erau prinşi în obiceiuri. Adevărurile pe care Iehova le dezvăluise cu secole înainte de timpul lui Isus au fost până atunci ascunse. Izraeliţii erau la fel de răi precum şi celelalte naţiuni, pentru că ei au părăsit învăţăturile lui Iehova în favoarea tradiţiilor oamenilor. Când Isus Cristos a venit, a demonstrat prin vorbele şi faptele Sale libertate de exprimare, fapt ce a adus bucurie în inimile oamenilor.

11 Vorbele Sale nu se bazau pe nicio tradiţie religioasă veche şi falsă. Ceea ce le preda el nu învăţase în şcolile din vremea Sa. Le-a învăţat studiind Scripturile Ebraice, comunicând cu Dumnezeu prin rugăciune şi dedicându-se împlinirii voinţei Tatălui Său. Acest uns, Învăţătorul, a fost cel care a spus: „Adevărul vă va face liberi." (Ioan 8:32 NW) Cu siguranţă Isus era liber de această lume veche. Nu era o parte a ei, deşi se afla în aceasta. Era un om liber să spună lucruri care erau adevărate şi drepte şi o onoare pentru numele lui Iehova. Era liber să facă acele lucruri care aduceau laudă Tatălui Său ceresc. El a restabilit închinarea curată a Dumnezeului Cel Prea Înalt. A condamnat ipocriţii, precum şi falsele religii împreună cu închinarea lor la idoli.

12 Pavel a recunoscut aceste calităţi nepreţuite şi îndrăzneţe în Isus Cristos, şi prin acesta a dobândit el însuşi libertatea de exprimare. A spune adevărul despre Iehova, fiul Său şi Împărăţia lui Dumnezeu, însemnă, cu siguranţă, să vorbeşti liber, deoarece toate naţiunile şi conducătorii lor erau şi încă mai sunt împotriva Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu şi a domniei acesteia prin Isus Cristos.

13 Toate persoanele din adunarea lui Dumnezeu trebuie să aibă aceeaşi libertate de gândire şi de exprimare şi nu mai trebuie să fie legate de gândirea opresivă a lumii. Ei nu trebuie să fie închişi în ei; ei trebuie să iasă în faţă eliberaţi din închisorile acestei lumi. Iehova a asigurat această libertate prin fiul Său, Isus Cristos. Cristos a fost cel care a spus în sinagoga din Nazaret, în ziua sabatului: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că El m-a uns să le anunţ săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea şi celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiţi şi să predic anul de bunăvoinţă al lui Iehova." (Luca 4:18, 19, NW) El cita din Isaia, capitolul 61, şi după ungerea Sa a mers înainte făcând acea lucrare minunată de a-i elibera pe cei captivi, sau de a-i pune în libertate pe cei zdrobiţi. El a arătat anul de bunăvoinţă a lui Iehova de eliberare din această lume veche. Venise timpul ca oamenii să fie liberi de robia

Cuprins

acestei lumi vechi aflată pe moarte, şi Isus Cristos le arăta drumul spre acea libertate. Adunarea lui Dumnezeu ştia aceasta!

14 Isus nu a predicat mulţi ani acest mesaj de libertate înainte ca fariseii, cărturarii şi conducătorii acelui timp să fi avut suficient din discursul Său liber pe care îl predica prin Palestina. A devenit hotărârea acestor puternici lumeşti să scape de El. Este clară relatarea despre cum, de nenumărate ori, aceşti cărturari şi farisei au încercat să-l prindă în cursă pe Isus şi să-i însceneze un proces fals şi să-L reducă la tăcere. În final au reuşit să-L răstignească pe stâlpul de tortură până la moarte. Acum nu mai putea vorbi. Ce uşurare pentru ei! Erau încrezători că libertatea de exprimare a fost înăbuşită. Oamenii nu vor mai încerca de-acum să se elibereze de sub influenţa cărturarilor şi a fariseilor şi nu-l vor mai asculta pe acest om. Au crezut că-i pot ţine pe oameni în închisorile lor. Dar cât de amarnic se înşelau! Gândiţi-vă la rugăciunea lui Isus şi luaţi aminte la cererea Sa către Tatăl ceresc pentru cei pe care-i lăsa în urmă ca oameni liberi:

15 „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi tu mi i-ai dat, iar ei au respectat Cuvântul Tău. Acum au ajuns să ştie că toate lucrurile pe care mi le-ai dat sunt de la tine, căci cuvintele pe care mi le-ai dat mie eu le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au ajuns să ştie că am ieşit ca reprezentant al Tău; şi au crezut că tu m-ai trimis. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, iar eu vin la Tine. Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui Tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una. Le-am dat cuvântul Tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume.” (Ioan 17:6-8, 11, 14, NW) Discipolii lui Isus deţineau adevărul şi trebuiau să-l spună. Aşa au făcut.

16 La scurt timp după învierea lui Isus Cristos, acesta şi-a organizat urmaşii pentru a duce la îndeplinire marea lucrare ce trebuia făcută. Vorbind cu discipolii Săi le-a spus că îşi vor aminti lucrurile pe care El le-a zis şi că le va trimite un ajutor, spiritul lui Dumnezeu, pentru a-şi aminti aceste lucruri importante. „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteţi purta. Însă, când va veni spiritul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul, fiindcă nu va vorbi de la El însuşi, ci va spune ce aude şi vă va anunţa lucrurile viitoare. Acela mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al meu şi vi-l va anunţa.” – Ioan 16:12-14, NW.

17 Spiritul s-a pogorât peste ei la Rusalii, după cum a spus Isus: „Când s-a întrunit cu ei, le-a dat următoarea poruncă: Să nu vă îndepărtaţi de Ierusalim, ci aşteptaţi lucrul pe care l-a promis Tatăl şi despre care aţi auzit de la mine. Pentru că Ioan a botezat, într-adevăr, cu apă, dar voi, nu peste multe zile, veţi fi botezaţi cu spirit sfânt.” (Faptele 1:4, 5, NW) Minţile lor erau atunci pline cu adevărurile pe care Isus îi învăţase, şi au mers mai departe, neînfricaţi, predicând Împărăţia cerurilor tuturor oamenilor. (Ioan 14:25, 26) Toate persecutările, procesele şi dificultăţile cu care s-au confruntat; faptul că au fost batjocoriţi de către mulţimi de oameni înfuriaţi sau chiar încarceraţi, nu i-au oprit niciodată. Libertatea de exprimare pe care o aveau o dobândiseră prin Isus Cristos, şi prin nemeritata bunătatea a lui Iehova, şi era a lor pe veci. Nu, nu vor mai fi prizonieri din nou, pentru că Isus Cristos îi eliberase. Profetul Isaia afirma: „Spuneţi prizonierilor:

Cuprins

Ieşiţi!” (Isa. 49:9) Isus a făcut exact acest lucru cu prizonierii. Discipolii Săi erau oameni liberi acum şi au mers înainte folosindu-se de libertatea lor pentru a predica adevărul.

18 Ei au călătorit spre ţinuturi de lângă Palestina – Petru spre est până la Babilon, şi Pavel spre vest, probabil ajungând până în Spania. S-au folosit de libertatea de exprimare pe care le-o dăduse Dumnezeu. Le-au spus celor din închisoare: ‘Ieşiţi! Ascultaţi vestea cea bună! Aveţi credinţă şi încredere prin Isus Cristos, în Iehova Dumnezeu, Creatorul universului. Încredeţi-vă în promisiunile Lui valoroase şi căutaţi calea spre viaţă veşnică.’ Adunarea celor care iubeau adevărul şi dreptatea începea, iar organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu se făcea evidentă.

19 Desigur, Pavel a fost unul dintre misionarii şi evangheliştii remarcabili ai vremurilor sale. Le spunea celor pe care-i întâlnea învăţându-i adevărul, că trebuie să umble demni de lucrurile pentru care erau chemaţi. Nu mai trebuiau să trăiască în maniera austeră şi plină de mândrie în care trăiau oamenii din lume. Mai degrabă, ei trebuiau să se smerească şi să dea dovadă de caracter umil al minţii. Trebuiau să fie blânzi şi îndelung răbdători, „tolerându-se unul pe altul cu dragoste”.

20 Atingerea acestei atitudini iubitoare semnifică zidirea unei organizaţii puternice de fraţi, urmând să poată fi făcută apoi o măreaţă lucrare în interesul Împărăţiei lui Dumnezeu.

LUAŢI CAPTIVI DE CRISTOS

21 Pavel explica atitudinea mentală potrivită pe care creştinii trebuie să o aibă. Nu doar că nu se mai aflau sub domnia opresivă a lumii lui Satan, ca supuşi ai acelui vechi sistem, dar Cristos îi răscumpărase cu sângele Său. Erau posesia Lui. Pavel spune: „Cum? Nu ştiţi că acest corp, care sunteţi voi, este templul spiritului sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu? Mai mult decât atât, voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, glorificaţi-l pe Dumnezeu în corpul vostru!” (1Cor. 6:19, 20 NW) Pavel era cu siguranţă fericit să fie printre cei cumpăraţi, prizonier în Domnul, luat captiv de Cristos. El le-a spus efesenilor că „era un prizonier în Domnul” şi că: „Fiecăruia dintre noi i-a fost dată bunătatea nemeritată aşa cum a măsurat Cristos darul. De aceea, el spune: ‘Când a urcat în înălţimi, a dus cu El captivi. A dat oameni ca daruri’.” (Efes. 4:7,8, NW) Pentru a-i elibera pe acei urmaşi ai Săi care fuseseră ţinuţi în robie, Isus a trebuit să-i ia în captivitate şi să-i ia la el, în organizaţia Sa. Aşadar, miile de oameni care au auzit adevărurile pe care le-a spus Isus, au fost conduşi spre acesta şi determinaţi să gândească aşa cum o făcea El. Aveau, prin urmare, mintea lui Cristos. Au fost eliberaţi de această lume veche muribundă. Tuturor acestor oameni liberi „le-a dat oameni ca daruri”.

22 Aceşti „oameni ca daruri” au fost apostolii, profeţii şi evangheliştii, oameni ce au mers din adunare în adunare servindu-le. Ei puteau să vorbească în limbi, să traducă şi să vindece. Primiseră darurile spiritului, care erau prezente în vremurile lui Pavel. (1Cor. 12, NW) Aceşti oameni au ajutat adunarea tânără, organizaţia

Cuprins

vizibilă a Domnului, să devină puternică şi să se adune în unitate pentru a fi folosită spre lauda şi închinarea acestuia. Pavel, unul dintre aceşti oameni „dat ca dar", a preţuit faptul că a fost eliberat de vechiul sistem şi a fost recunoscător pentru nemeritata bunătate din partea lui Dumnezeu. Fie din postura de prizonier în lanţuri la Roma, sau din cea de captiv prin Domnul Isus Cristos, el a fost bucuros să fie făcut prizonier al Domnului, după cum a menţionat şi în Efeseni 4:1-3 (NW): „De aceea, eu, cel întemniţat în Domnul, vă implor să umblaţi într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu toată umilinţa şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura păcii". Pavel prizonierul vroia ca organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu să fie în unitate, iar membrii în comuniune unul cu celălalt. „Oamenii ca daruri" fuseseră oferiţi noii organizaţii vizibile, tocmai în acest scop.

23 Adunarea lui Dumnezeu urma să fie formată nu din indivizi care să se lupte pentru poziţii fruntaşe, ci din slujitori. (Iac. 2:1-4, NW) Isus a fost un exemplu pentru adunare şi a spus că cel care era cel mai mare dintre fraţii lui să le fie slujitor. Isus şi-a arătat caracterul umil al minţii spălând picioarele discipolilor Săi în noaptea ultimului Paşte şi la începutul memorialului morţii Sale. (Ioan 13, NW) Aici le-a arătat cum să se smerească şi să fie slujitori pentru fraţii lor. Aceşti apostoli erau principalii cărora li se spune „oameni ca daruri", evanghelişti, păstori şi învăţători, şi ei nu trebuiau să stăpânească peste turmă, ci să fie păstori şi să se îngrijească de organizaţia vizibilă. (1Pet. 5:2-4, NW) Aceşti reprezentanţi speciali trebuiau să ajute toate persoanele din adunare să-şi vadă responsabilitatea de a fi slujitori.

24 Odată ce au fost chemaţi în organizaţia Domnului şi li s-a oferit libertatea de exprimare, fiecare om din adunarea vizibilă trebuie să umble demn de această chemare pentru care a fost ales. Cu toţii, păstorii şi turma deopotrivă, aveau aceeaşi responsabilitate. Era necesară loialitate în serviciu ca slujitori.

UNITATE CA UN CORP

25 Aşadar, adunarea trebuie să dovedească unitate şi să aibă aceleaşi perspective pozitive în minte. Toţi trebuie să realizeze că scopul adunării tuturor acestor slujitori ai Celui Preaînalt era acela de a predica în întreaga lume vestea bună a Împărăţiei, ca mărturie, de a preamări numele lui Iehova, de a-l anunţa pe fiul Isus Cristos şi de a face de cunoscut secretele sacre pe care Dumnezeu l-a revelat prin cuvântul Său. Toţi cei care fac parte din adunarea vizibilă a Domnului trebuie să conlucreze pentru împlinirea acestui scop. Ei nu pot lucra unul împotriva altuia, aşa cum membrele ce compun trupul nu acţionează împotriva celorlalte membre desigur. Tocmai de aceea Pavel spunea în Efeseni 4:4-6, NW: „Există un singur corp şi un singur spirit, aşa cum este şi o singură speranţă la care aţi fost chemaţi; Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi, prin toţi şi în toţi". Iehova s-a preocupat de toate membrele trupului prin intermediul Cuvântului Său şi al organizaţiei lui vizibile, şi chiar mai mult, la fel se preocupă şi astăzi pentru unitatea noastră ca un corp.

Cuprins

26 Uitaţi-vă la situaţia existentă în zilele lui Pavel: evreii veneau la adevăr, unii dintre ei fiind învăţaţi sub Farisei, alţii sub Saduchei. Pavel însuşi fusese fariseu. Erau egipteni, oameni din Asia Mică, Grecia, Babilon precum şi din alte părţi îndepărtate ale lumii – toţi adunaţi într-o singură adunare a Domnului. La un anumit moment dat, toţi au avut stiluri de viaţă diferite, religii şi învăţături diferite, dar acum ei aveau să trăiască împreună sub un singur Dumnezeu, cu o singură Biblie, cu un singur Cuvânt al Domnului drept călăuză. Ei aveau să formeze organizaţia lui vizibilă, având libertate de exprimare şi o determinare de a împlini voinţa Domnului. Dacă această organizaţie se dorea a fi una de succes, ei trebuiau să coopereze precum membrele corpului omenesc: capul, braţele, organele – toate trebuiau să funcţioneze spre cel mai bun interes al întregului corp.

27 Pavel i-a făcut pe Efeseni să înţeleagă că există doar un singur corp şi că ceea ce guvernează acest corp este un singur spirit, spiritul lui Dumnezeu. Toţi au fost chemaţi într-o singură speranţă, speranţa de a fi comoştenitori cu Isus Cristos în Împărăţia cerească şi de a trăi veşnic. Toţi aveau aceeaşi credinţă bazată pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, acelaşi botez şi acelaşi Tată în cer. Aşadar nu ar trebui să existe nicio diferenţă în puncte de vedere din perspectiva membrelor trupului, ci toţi ar trebui să se străduiască să împlinească marea lucrare de a duce mai departe închinarea curată a Dumnezeului Cel Preaînalt, luând parte la justificarea Numelui şi a Cuvântului Său, şi să îi ajute pe toţi oamenii cu bunăvoinţă să primească cunoştinţa despre scopurile lui Iehova. Acest lucru s-a realizat în timpul lui Pavel; se poate realiza şi în zilele noastre.

28 Îşi găsesc, oare, împlinirea în zilele noastre spusele pline de înţelepciune ale lui Pavel, că Iehova va avea o organizaţie vizibilă, activă şi funcţională? Unde există astăzi o organizaţie asemănătoare adunării despre care vorbea Pavel? Ar putea oare exista astăzi un grup de oameni care să aibă acelaşi Tată, Tatăl tuturor oamenilor din adunare, un Tată care este mai presus de toţi, prin toţi şi în toţi, un Tată căruia îi pasă de copiii Săi şi îi ţine împreună în calea curată a închinării? Ce privilegiu şi bucurie să putem răspunde „Da”, da, există o asemenea organizaţie. În vremurile apostolilor se putea găsi o astfel de organizaţie vizibilă în adunarea timpurie a lui Cristos. În acest an, 1952, o veţi găsi într-un grup de creştini cunoscuţi sub numele de martorii lui Iehova. Ei formează organizaţia vizibilă a lui Iehova. Mai mult, poţi fi şi TU în această organizaţie dacă gândeşti precum Pavel şi ai o credinţă asemănătoare cu a sa.

29 Observaţi cum martorii lui Iehova de astăzi sunt precum primele adunări de martori credincioşi ai lui Iehova: martorii lui Iehova sunt credincioşi fermi în cuvântul lui Dumnezeu. Ei îl studiază, îl predică şi îl trăiesc. „Se tolerează unul pe altul cu dragoste”, deşi obiceiurile şi tradiţiile lor de viaţă şi limba pe care o vorbesc zilnic sunt diferite în fiecare parte a lumii. Ei ÎMPLINESC porunca de a predica Împărăţia în toată lumea, ca mărturie. (Mat. 24:14, NW) Aşadar, ei demonstrează unitatea organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu în toate părţile pământului.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce atitudine a avut Iehova faţă de păcătoşi şi ce a simţit Pavel despre acest lucru?
2. În legătură cu ce se bucura Pavel nespus de mult?
3. În această privinţă, cum s-a exprimat Pavel faţă de Efeseni?
4. De ce libertate se bucura acum Pavel şi cum şi-a manifestat el credinţa?
5,6. Cum se manifestase faţă de neamuri bunătatea nemeritată a lui Iehova, ca urmare a descoperirii secretului Său sacru?
7. În ce au fost luaţi cei care au primit această bunătate nemeritată şi ce urmau ei să fie?
8. Ce a făcut de importanţă vitală noua organizaţie care începea?
9. Ce intenţiona Dumnezeu să vadă oamenii, şi în ce scop se întâmplau lucrurile ce se derulau acum?
10. Ce a iniţiat şi a demonstrat Isus în decursul serviciului Său şi de ce?
11. Ce a contribuit la libertatea sa de exprimare?
12. De ce predicarea Împărăţiei înseamnă libertate de exprimare?
13. Cum a asigurat Isus această libertate de exprimare pentru întreaga adunare?
14. Cum au încercat liderii religioşi iudei să oprească această libertate de exprimare?
15. Ce le-a oferit Isus pentru libertatea de exprimare discipolilor pe care i-a lăsat în urmă?
16. Ce a promis Isus că le va trimite şi ce avea să-i ajute să-şi amintească acesta?
17. Când a trimis El lucrul acesta şi ce au exercitat ei atunci, în ciuda experienţelor dificile?
18. În ce zonă au exercitat ei lucrul acesta, şi astfel ce a avut loc?
19,20. Cum trebuiau să umble creştinii demni de lucrurile la care fuseseră chemaţi şi ce urmări avea asupra organizaţiei dacă făceau aşa?
21. A cui proprietate cumpărată sunt creştinii şi ce era fericit Pavel să fie?
22. Care au fost acele „daruri din oameni”? Ce scop trebuiau să servească acestea, aşa cum este exemplificat de Pavel?
23. Cum trebuiau să-i conducă acele „daruri din oameni”?
24. Ce responsabilitate asemănătoare au avut oile şi păstorii?
25. Cum trebuie să lucreze ei toţi, şi cu ce scop?
26. Din cine era alcătuită adunarea atunci şi ce trebuiau ei să facă pentru a avea succes ca organizaţie?
27. De ce nu trebuia să existe nicio neînţelegere în ceea ce priveşte punctele de vedere şi lucrarea?
28. Unde găsim noi astăzi o astfel de organizaţie vizibilă activă, cine poate face parte din ea şi cum?
29. Cum sunt astăzi martorii lui Iehova la fel ca adunarea de la început?

Cuprins

Fericirea într-o lume instabilă

„LUCRURILE s-au schimbat de când am fost eu tânăr," se plânge înţeleptul care regretă trecerea „zilelor bune de altădată". Mulţi experţi ar fi de acord şi unii chiar arată că ultimul an de normalitate al lumii a fost în 1913. De atunci, mai multe războaie şi răsturnări au purtat presupuşi constructori ai lumi de la un plan nebun la altul, în căutarea unei „noi ordini a lucrurilor" care să fie realizabilă. Eşecurile lor continue amintesc de înţelepciunea lui Solomon, care chiar şi în vremurile sale din vechime care au fost paşnice, a putut să distingă această nebunie.

„Oamenii ar putea spune despre ceva: 'Ah, asta e ceva nou!' – dar a existat cu mul timp în urmă, înainte de vremea noastră. Am văzut tot ce se întâmplă în această lume; este o afacere zadarnică, deşartă. Nu poţi îndrepta ceea ce este răsucit, şi nici nu poţi să numeri defectele vieţii. M-am implicat în lucrări mari, am clădit vile, am plantat podgorii, am făcut grădini şi parcuri. … Am devenit tot mai bogat, … Dar când m-am întors să văd la tot ce am realizat şi la toată truda mea şi tot necazul meu, atunci totul a fost în zadar şi nefolositor. Nimic din această lume nu merită. Căci ce poate face cel care îi urmează regelui? Nimic decât ceea ce regele a făcut deja." – Ecl. 1:10, 14, 15; 2:4, 5, 9, 11, 12, Mo.

Din 1914 A.D., logica lui Solomon cu privire la schimbarea lumii capătă mai mult înţeles ca niciodată. Căci acum suntem martori la împlinirea războaielor mondiale, catastrofe, răsturnări şi temeri de care Isus a zis să fim cu ochii în patru ca după un semn sigur al venirii Lui în puterea Împărăţiei. (Mat. 24; Marcu 13; Luca 21) Acesta va avea loc în paralel cu războiul din cer şi alungarea lui Satan de acolo, Diavolul şi demonii asociaţi cu el fiind aruncaţi pe pământ ca să răcnească furioşi şi să îşi aştepte sfârşitul timpuriu la Armaghedon. (Apoc. 12:7-12) Cât de zadarnic este, într-adevăr, să cauţi fericirea trainică în acest vechi sistem de lucruri şi al nenorocirilor sale inspirate de Diavol!

Nu le face bine pseudo-optimiştilor să proorocească zile mai bune pentru aceste guverne. Chiar pe când ei se fălesc, războaie şi lupte civile spintecă Orientul. Ursul Rusiei, mereu cu teama răscoalei, mârâie şi dă afară lideri acoliţi neloiali. Iar Vestul nu o duce mai bine. Franţa îşi remaniază cabinetele ca la un joc de cărţi şi alege prim-miniştri dintr-o sacoşă politică. Guvernul muncitoresc din Anglia a muncit degeaba numai ca să rămână în viaţă. Iar Statele Unite, cea mai influentă putere de pe pământ, a fost condamnată de corupţie la cel mai înalt nivel şi a fost etichetată „necinstită din punct de vedere intelectual" de către fostul ei preşedinte.

Dar, cu siguranţă, se va găsi o forţă morală pentru stabilitate mondială în „religia creştină" premiată a Vestului. Aşa i-ar plăcea să creadă clerului ei bine plătit şi paraziţilor lor. Dar unde este această forţă?

Au stat asemenea credinţe în statornicie, asemenea unei stânci, pentru creştinismul adevărat? Dacă da, de ce este moda printre protestanţi şi catolici să accepte o teorie a evoluţiei care Îl sfidează pe Dumnezeu, în timp ce încă mărturisesc faptul că ei cred în Biblie? Şi de ce străpung cleştii comunismului

Cuprins

Europa catolică Centrală şi de Vest, punând în pericol chiar şi Vaticanul şi încurajând speculaţia unei posibile abdicări a papei şi o retragere din colegiul cardinalilor pentru adăpostire în Emisfera Vestică? De ce, în faţa tuturor acestor lucruri, creştinătatea se roagă şi se tot roagă fără niciun rezultat? Iacov răspunde:

„Doriţi, dar nu aveţi. Ucideţi şi poftiţi da nu puteţi obţine. Vă luptaţi şi vă războiţi fără încetare. Nu aveţi pentru că nu cereţi. Cereţi, dar nu primiţi, pentru că cereţi cu gând rău, ca să cheltuiţi pentru a vă satisface dorinţele nesăţioase după plăceri senzuale." – Iac. 4:2, 3, NW.

Da, Dumnezeu cunoaşte creştinătatea răzvrătită, ştie că aceasta ar folosi favoarea lui doar pentru plăceri egoiste, senzuale. Aşa că El le reţine şi avertizează că făţărnicia ei o va arunca în distrugerea de la Armaghedon, chiar prin mâinile aceloraşi prinţi politici pe care i-a păcălit. Dar urechile şi ochii ei greoi şi mohorâţi nu pot observa acest lucru. Creştinătatea este zăpăcită şi se clatină. – Apoc. 17; Isa. 29:9-11, Mo.

Dar atunci cine din lume mai este fericit în aceste vremuri? În predica Lui de pe munte, Isus a descris categoria de persoane care va fi fericită. Spre deosebire de creştinătatea pompoasă şi lăudăroasă, El a spus că aceşti oameni vor „flămânzi şi înseta după dreptate" şi vor fi „conştienţi de nevoile lor spirituale". El a zis că vor fi cei care jelesc condiţiile acestui sistem vechi, astfel încât să poată fi înveseliţi de veştile celui nou, despre Împărăţia lui Cristos. Ei vor fi cei blânzi, cei dornici să înveţe. Ei vor fi milostivi cu alţii şi cu inima curată în ceea pe priveşte intenţiile lor, dornici să folosească în mod corect Cuvântul lui Dumnezeu. El îi leagă pe cei fericiţi de propovăduitorii din lumea întreagă ai Împărăţiei Sale, menţionaţi la Matei 24:14, în descrierea comună pentru ambele categorii, vor fi urâţi pentru numele Lui şi din pricina dreptăţii Lui. El le spune aici să salte de bucurie din această cauză şi „lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri." – Mat. 5:3-16, NW.

Ce dovadă avem că o asemenea fericire există în lumea anului 1952? Europa şubredă, schimbătoare, a primit o mărturie unică despre aceasta vara trecută. În mijlocul instabilităţii acelor multe guverne şi popoare tulburate despre care tocmai am menţionat, s-a ţinut o serie de congrese internaţionale în partea vestică a continentului. Mai degrabă decât să fie politice sau sectare, aceste adunări au avut loc pentru a-i echipa pe slujitorii creştini ai lui Iehova, martorii Lui din epoca modernă, pentru lucrarea lor de propovăduire a evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu, prin Cristos.

Aceste adunări au emanat încredere. Purtătorii anunţului Împărăţiei au încrederea Cuvântului lui Dumnezeu că războiul universal de la Armaghedon va deschide porţile unei lumi noi glorioase pentru omenire. Aceasta este o încredere posibilă numai la cei care reprezintă în prezent Împărăţia cerurilor. Împăratul lor, Isus Cristos, a obţinut deja prima victorie împotriva lui Satan Diavolul, întemeietorul ideii „cortinei de fier". Prin cenzură, prejudecată, învăţături religioase greşite şi instabilitatea continuă a lumii, acel dictator măreţ încearcă să

Cuprins

ţină preocupată toată omenirea în spatele unei cortine de fier şi departe de mesajul eliberator al Împărăţiei.

Bucuraţi-vă să ştiţi că Diavolul va da greş! Anunţul Împărăţiei pătrunde chiar acum în toate naţiunile şi în tot felul de guverne. Purtătorii Săi voioşi sunt hotărâţi să continue, crescând mărturia pentru Împărăţia lui Dumnezeu şi stabilitatea şi binecuvântările acesteia. Fericirea şi faptele lor bune rămân ca lumini măreţe într-o lume întunecată. Ce bucurie este să spui la tot mai mulţi ascultători, „Bucuraţi-vă, naţiuni împreună cu poporul Lui." – Rom. 15:10, NW.

Să ne organizăm pentru serviciu

IEHOVA este cel mai mare organizator şi L-a învăţat pe Fiul Său, Isus Cristos, cum să organizeze. Când a fost pe pământ, Cristos şi-a ales discipoli şi i-a învăţat cum să strângă mai mulţi lucrători care iubeau adevărul şi dreptatea. La acea vreme a însemnat o „turmă mică"; acum înseamnă strângerea unei „mulţimi mari" de „alte oi". Aşadar, pentru a strânge „mica turmă", Isus a aranjat organizarea adunării şi a dezvoltat-o într-o unitate puternică de lucru, cu slujitori competenţi. Astfel, apostolul Pavel citează Psalmul 68:18 şi spune: „El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelişti, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos, ca să nu mai fim nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de fiecare vânt de învăţătură, prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii." – Efes. 4:11-14, *NW.*

[2] Iehova Dumnezeu a fost foarte interesat de organizarea corespunzătoare şi îngrijirea adunării timpurii. Fiul Isus Cristos a împărţit darurile spiritului urmaşilor Săi, astfel încât unii să poată acţiona ca nişte apostoli, alţii ca profeţi şi misionari, iar alţii ca învăţători capabili. Dar care a fost scopul tuturor acestora în trupul lui Cristos? Acesta a fost: „Pregătirea celor sfinţi pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până ce ajungem toţi la unitatea credinţei." Astăzi, această organizaţie văzută este folosită şi pentru a ajuta „marea mulţime" sau „alte oi". Acestea nu fac parte din „mica turmă", dar trebuie aduse la maturitate în cunoştinţa corectă a Fiului lui Dumnezeu. Aceştia nu sunt cei care vor fi comoştenitori cu El în împărăţia cerească, ci vor câştiga viaţa sub ea, în noua lume a dreptăţii.

[3] Oricine vine vreodată în organizaţia Domnului, după ce a studiat Cuvântul Domnului, trebuie să o vadă într-un singur fel. Dumnezeu nu a plănuit niciodată să fie sute de confesiuni diferite în întreaga lume, fiecare cu altă credinţă, altă doctrină, etc. Poate fi doar „o singură credinţă, un singur botez; un singur Dumnezeu şi Tată". Iehova este dornic ca fiecare care caută mântuirea să ajungă la o cunoştinţă corectă a acestor adevăruri. (Rom. 10:11-13, *NW*) El vrea ce aceştia

Cuprins

să ajungă oameni mari. Singura cale prin care un om poate ajunge matur este dobândirea cunoştinţei, iar aceasta se face prin educaţie. Religiile false nu seamănă această cunoştinţă exactă din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, martorii lui Iehova vor ca tot felul de oameni să fie foarte familiarizaţi cu Biblia şi să aibă această singură credinţă. Dacă au această credinţă, ei se vor dovedi ca fiind „alte oi" ale lui Cristos.

[4] Educaţia care le-a fost dată membrilor din „mica turmă" de pe vremea apostolilor a fost pentru pregătirea celor sfinţi pentru lucrarea de slujire. Întreaga organizaţie apostolică era o organizaţie de slujitori. Nu era o clasă de laici, cu unul sau doi clerici în fiecare adunare. Toată această pregătire şi instruire care i-a fost dată „micii turme" a fost pentru ca fiecare membru al acelei turme să ajungă un slujitor ordinat şi competent în întregime. Nu trebuia să fie niciun copil spiritual în organizaţie pentru mult timp. Cei noi vor veni tot timpul, este adevărat, dar nu vor rămâne copii în Cuvânt „aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de fiecare vânt de învăţătură prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii." Nu trebuia să existe o dezbinare în idei, o parte din adunare crezând un lucru, iar cealaltă parte un alt lucru. Prin studiu, toţi urmau să ajungă oameni maturi. Trebuie să existe unitate în organizaţia văzută a lui Dumnezeu. Aşa cum a fost atunci cu „mica turmă", aşa trebuie să fie acum cu „alte oi".

[5] Nu trebuia să fie nicio piedică în creştere, nicio relaxare. Toţi trebuiau să se ferească de viclenia oamenilor. Nu a existat nici un aranjament pentru a se ramifica într-un mic grup de metodişti, sau de baptişti, sau de alte organizaţii religioase, şi să se mulţumească cu învăţătura unui singur om. Cuvântul lui Dumnezeu arată că ceea ce sădeşte omul, altul va uda, dar Iehova Dumnezeu este cel care dă creşterea. Toţi aparţin lui Dumnezeu şi nimănui altcuiva. – 1 Cor. 3:6-9.

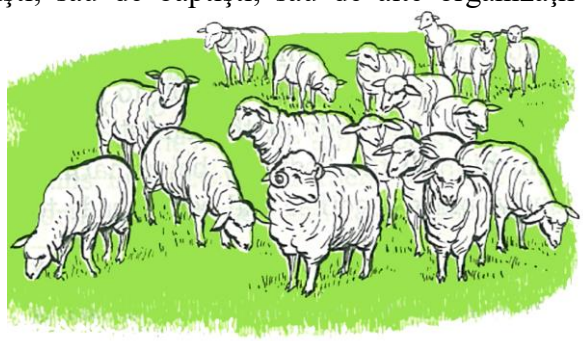

[6] Fiind acum destinatarii bunătăţii nemeritate a lui Iehova şi aparţinând lui, „celelalte oi" ar trebui să muncească din greu pentru a deveni maturi şi pentru a rămâne în organizaţia văzută a lui Dumnezeu. Pentru asta, toţi trebuie să aibă aceeaşi cugetare! Studiaţi adevărul!

[7] Pavel a spus mai departe, în argumentul lui despre adunarea lui Dumnezeu: „Ci, spunând adevărul, să creştem prin iubire în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos." (Efes. 4:15, *NW*) Da, lucrul principal este rostirea adevărului. Singurul loc din care apostolii, evangheliştii şi misionarii din acea vreme primeau adevărul era din Cuvântul lui Dumnezeu. Este la fel şi acum. Martorii lui Iehova primesc în prezent, cu regularitate, vizite de la fraţii maturi, reprezentanţi speciali ai Societăţii Turnul de Veghere, iar toţi aceştia trebuie să vorbească şi să trăiască adevărul aşa cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu numai aceşti fraţi maturi, ci toată adunarea lui Dumnezeu, organizaţia Sa văzută, trebuie să se uite la

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a vedea în mod armonios şi pentru a avea raţiunea lui Dumnezeu în chestiuni potrivite cu spiritul Lui. Prin asocierea strânsă unul cu celălalt şi prin arătarea iubirii faţă de Iehova şi fraţii noştri, „să creştem prin iubire." Dacă nu am avea iubire pentru organizaţia văzută a lui Dumnezeu, atunci ar fi, cu siguranţă, o oprire şi o întârziere a creşterii. Unde există dezbinare şi ceartă, nu există înaintare. Unde există pace, dragoste şi fericire, acolo lucrurile cresc.

[8] Corpul uman în creştere este un exemplu minunat de mişcare, funcţionare şi coordonare armonioase. Un corp poate face lucruri, poate să termine o lucrare; şi deşi este alcătuit din multe membre, totuşi nu există opoziţie din partea niciunui membru al corpului faţă de îndeplinirea scopului dorit. De aceea Pavel a argumentat mai departe despre „trupul lui Cristos", că „din El, tot corpul, armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită, contribuie la creşterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire." – Efes. 4:16, *NW*.

[9] Când fiecare ţesut, fiecare organ, fiecare încheietură, fiecare muşchi al corpului omenesc răspunde la instrucţiunea minţii, ce mai unitate de acţiune este acolo! Aceasta este o ilustraţie despre cum se atinge unitatea în organizaţia văzută a lui Dumnezeu, sub Capul Isus Cristos. Pot fi făcute lucruri de o persoană care nu este ciudată sau neîndemânatică şi care are un trup bine format şi echilibrat, sub control deplin. Exact aşa este şi cu martorii lui Iehova din întreaga lume în ziua de azi. Ei se află sub control şi primesc instrucţiuni de la cel mai mare instructor, Iehova, prin Isus Cristos. Ei studiază Cuvântul lui Dumnezeu şi au spiritul Lui. EI DUC LUCRURILE LA BUN SFÂRŞIT. Se primeşte cooperare din fiecare parte a organizaţiei, din fiecare departament, fiecare grupă, fiecare filială, fiecare casă misionară. Toţi funcţionează în unitate ca membrii respectivi ai întregii organizaţii, trupul; iar aceasta înlesneşte creşterea organizaţiei în iubire.

[10] Când revedem lucrarea martorilor lui Iehova din anul 1951, se vede din nou cum lucrează ei în unitate. Fără îndoială, spiritul lui Iehova este asupra lor în lucrare. Ei nu au făcut lucrarea cu propria putere. Ei au „un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez; un singur Dumnezeu şi Tată", şi tot poporul Domnului este asociat într-o organizaţie văzută zidită în iubire; mai întâi, iubire pentru Iehova, Dătătorul oricărui dar bun şi desăvârşit, iar în al doilea rând, iubire pentru aproape. Acesta este răspunsul la creşterea neobişnuită a organizaţiei martorilor lui Iehova.

ELIBERARE PENTRU SLUJIRE

[11] Martorii lui Iehova sunt interesaţi astăzi de un lucru de care nimeni altcineva nu este interesat, şi anume de predicarea evangheliei Împărăţiei în toată lumea, ca mărturie. Nu sunt interesaţi numai să o facă ei înşişi, ci sunt interesaţi şi să îi instruiască pe alţii pentru lucrarea de slujire. Ei ştiu că acest lucru înseamnă mântuirea altora, aşa cum este scris: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la învăţătura ta. Persevereză în aceste lucruri, căci făcând aşa te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă." (1 Tim. 4:16, *NW*) Martorii lui Iehova merg până la marginile

pământului, spunându-le prizonierilor Babilonului modern: „Ieşiţi!” Sute de mii de oameni de tot felul ‘ies’ din această lume babiloniană. Ei sunt doritori de predicarea veştii bune a Împărăţiei. Tot ce au nevoie este ajutorul şi instruirea necesare.

[12] Un lucru este sigur: oamenii cu bunăvoinţă cu siguranţă nu au primit instruirea potrivită de la religiile babiloniene ale acestei lumi vechi. Milioane de oameni merg la biserică în fiecare duminică şi îşi ascultă pastorii, dar după o predică de zece, cincisprezece minute, şi după ceremoniile religioase ale zilei, oamenii pleacă fără nicio evanghelie pe care să o predice lumii. Ei au auzit puţin despre o carte binecunoscută care a fost analizată, sau au ascultat ceva despre politică. Poate că pastorul a discutat un cuget abstract din Biblie sau a folosit un text din Scripturi şi apoi a rătăcit într-o filozofie uşor de ascultat. Dar unde este acea „singură speranţă”? Dar acea „singură credinţă”? Unde este cunoştinţa corectă a Fiului lui Dumnezeu? Şi creşterea până la un om matur? Unde există interes în Împărăţia lui Dumnezeu? Unde este singura organizaţie văzută zidită pe iubire?

[13] Dacă aşa-zisele biserici „creştine” ar fi fost învăţate Cuvântul lui Dumnezeu şi adevărurile prezentate în Biblie, atunci toţi membrii bisericilor ar fi pregătiţi să fie slujitori. Nu am descoperit în studiul nostru (pagina 13, ¶ 4) că motivul pentru care au fost daţi învăţători a fost „în vederea instruirii celor sfinţi pentru lucrarea de slujire”? Ba da. Deci, a te angaja în închinare curată, nepătată, înseamnă că trebuie să fi un predicator, un slujitor, un serv al Celui Preaînalt – Iehova. Creştinătatea a dat greş în această privinţă.

[14] Spre deosebire de calea nepăsătoare pe care a luat-o religia falsă, martorii lui Iehova muncesc cu sârguinţă pentru ca toţi cei care arată interes pentru adevăr să devină slujitori competenţi ai Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei încearcă să îi aducă pe toţi cei imaturi la o cunoştinţă matură a Cuvântului lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova merg acasă la oameni când sunt invitaţi, şi studiază cu ei. Aceşti slujitori ai lui Iehova vor petrece tot timpul pe care îl doresc oamenii cu bunăvoinţă, astfel încât să-i ajute să ştie ce are Cuvântul lui Dumnezeu păstrat pentru ei. După ce aceste persoane interesate au studiat Biblia şi publicaţiile care sunt folosite ca ajutoare de studiu, încep curând să vorbească cu aproapele lor. Nu mai este mult până când vin în Sălile Împărăţiei ale martorilor lui Iehova, unde sunt invitaţi toţi iubitorii de dreptate, ca să studieze acolo lucruri mai profunde care ţin de Cuvântul lui Dumnezeu. Încă puţin timp şi sunt gata să meargă din uşă în uşă ca să predice evanghelia Împărăţiei. Pe urmă, ei se dedică lui Dumnezeu, imitându-l pe Isus, care a spus: ‘Vin, aşa cum este scris în carte despre Mine, ca să fac voinţa Ta.’ (Ps. 40:7, 8; Evrei 10:5-9) Ei cred că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, conţine instruire pe care să o urmeze, prezintă scopurile Lui şi că le indică în mod clar responsabilitatea faţă de Dumnezeu de a fi acum slujitori pentru a „vesti naţiunilor evanghelia”. – Efes. 3:8, *NW.*

[15] Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere trimite misionari, învăţători şi reprezentanţi speciali care sunt instruiţi să îi ajute pe alţii să dobândească o mai bună cunoştinţă despre Cuvântul Domnului. Toată lumea are nevoie să fie zidit în

Cuprins

cea mai sfântă credinţă. Totuşi, TOŢI martorii lui Iehova sunt slujitori, pentru că de aceea a strâns şi strânge Dumnezeu laolaltă „alte oi” ale Sale, pentru a le instrui pentru lucrarea de slujire. În această organizaţie de slujitori vedem o societate a noii lumi care lucrează în unitate. Martorii lui Iehova alcătuiesc organizaţia văzută a lui Iehova din ziua de azi. Căutaţi-i! Studiaţi cu ei! Sute de mii de oameni o fac deja.

[16] Anul trecut, mulţi au auzit chemarea: ‘Ieşiţi din închisorile Babilonului!” Ei au părăsit bisericile catolice, cele protestante, sinagogile evreieşti şi templele păgâne. De când au venit, ei au studiat şi s-au pregătit pentru predicarea intensivă a martorilor lui Iehova din întreaga lume. În timpul anului, organizaţia martorilor lui Iehova a avut o medie de 384,694 de slujitori pe lună, care s-au angajat lunar în lucrarea de predicare, mângâindu-i pe oameni din uşă în uşă, făcând vizite ulterioare şi conducând studii Biblice la domiciliu cu cei interesaţi. Aceşti vestitori zeloşi au realizat o cantitate enormă de lucrare în timpul anului de serviciu 1951.

ANALIZA GENERALĂ A LUCRĂRII FĂCUTE

[17] Aceşti 384,694 vestitori nu au fost singuri în lucrarea lor. Ei au luat pe lângă ei şi au instruit nişte „copii”. Unii care fuseseră prizonieri în organizaţii diabolice au auzit evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu şi au început să plece din lumea veche şi de la felul ei de gândire, şi s-au asociat cu aceşti vestitori ai lumii noi. Şi ei au ieşit şi au predicat, 57,686 dintre ei pentru prima oară. Împreună, înseamnă 442,380 de propovăduitori – un nou record pentru martorii lui Iehova! Societatea se interesează de bunăstarea fiecăreia dintre aceste 442,380 de persoane şi vrea să îi vadă mai departe ca slujitori ordinaţi. Aşa a simţit Pavel. El a vrut să ajute membrii bisericii timpurii să devină slujitori calificaţi, mari, maturi şi ordinaţi. Pavel ştia de ce a fost chemat; el a spus: „Trebuie să vestesc naţiunilor evanghelia.” El a zis că trebuie să îi urmăm exemplul, aşa cum el a urmat exemplul lui Cristos. Dacă a fost responsabilitatea lui să vestească evanghelia, atunci este responsabilitatea oricui care ajunge la această cunoştinţă să vestească evanghelia. De aceea a zis Isus că dă „oameni ca daruri” şi anume, „în vederea instruirii celor sfinţi pentru lucrarea de slujire.”

[18] Multe dintre aceste 442,380 de persoane care predică trebuie să fie aduse la maturitate. Nu sunt copii de un an şi nu pot rămâne copii toată viaţa lor, în pericol de a fi aruncaţi încolo şi-ncoace ca de nişte valuri şi purtaţi ici şi colo de fiecare vânt de învăţătură. Trebuie să fie bine instruiţi. Au nevoie constantă de atenţie şi ajutor. Studiile Biblice trebuie să continue în casele lor. Ei trebuie să vină la adunările de serviciu, să participe la şcoala teocratică de serviciu şi la studiile *Turnului de veghere* pe care martorii lui Iehova le conduc în ale lor Săli ale Împărăţiei. Ei vor merge pe teren cu vestitori experimentaţi. Servii de circuit îşi vor vizita grupele, le vor scoate în lucrarea de predicare şi le vor da o instruire avansată. Vor răspunde la întrebări din Biblie care poate le sunt neclare. Ei trebuie să studieze cu sârguinţă publicaţiile Societăţii, împreună cu Biblia lor. Nu îşi pot permite să rămână copii; trebuie să ajungă maturi şi să preţuiască organizaţia văzută pe care Dumnezeu a întemeiat-o şi să fie o parte activă a acestui corp care

Cuprins

funcţionează tot în cinstea şi gloria numelui lui Iehova. Faptul că stau ocupaţi cu activitatea de predicare şi cu studiile lor „înlesneşte creşterea trupului pentru zidire în iubire.”

[19] Nici această lucrare de instruire nu se va opri, deoarece martorii lui Iehova le vor spune în continuare „prizonierilor: Ieşiţi!” (Isa. 49:9) De ce să rămână iubitorii de dreptate în lumea veche şi să se scufunde odată cu ea la Armaghedon şi să moară pe vecie, dacă ei au ocazia să se îndepărteze de la acest sistem de lucruri şi să se bucure de viaţă într-o nouă lume a dreptăţii?

[20] Este în curs o lucrare cât se poate de minunată. Oamenii aud această evanghelie şi îi dau atenţie. Ei văd unitatea din organizaţia văzută a lui Dumnezeu şi fug la ea pentru siguranţă. Bineînţeles, înseamnă o schimbare majoră în vieţile lor, dar totul este pentru binele lor. Este interesant de observat că în timpul anului de serviciu 1951 au fost distribuite 17,732,323 de cărţi, broşuri şi Biblii de către martorii lui Iehova, în întreaga lume. A fost nevoie de mult timp pentru a distribui aceste publicaţii împreună cu cele 20,046,485 de exemplare ale revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* care au fost plasate oamenilor. Aceasta a fost, cu siguranţă, sădirea seminţei. Aceşti martori ai lui Iehova au dedicat 62,854,483 de ore pentru a vorbi despre Împărăţie şi pentru a face această sădire şi udare. Dar de ce au făcut acest lucru? Din simplul motiv că Isus Cristos, Exemplul pe care îl urmează, a predicat mereu evanghelia, spunând că Împărăţia cerurilor este aproape. El a şi dat o poruncă în scopul ca această evanghelie a Împărăţiei să fie predicată acum în toată lumea, ca mărturie. Martorii lui Iehova sunt bucuroşi pentru această poruncă şi sunt zeloşi în a-şi face lucrarea de slujire.

[21] Pentru a-i ajuta pe toţi care pot, ei au făcut 20,438,000 de vizite ulterioare persoanelor interesate de mesajul lui Dumnezeu. Gândiţi-vă numai! Să meargă înapoi la casele oamenilor de mai bine de 20 milioane de ori într-un an, încercând să-i ajute să dobândească o mai bună cunoştinţă din Biblie! Şi raportul arată că în fiecare lună a anului au fost ţinute 260,187 de studii ale Bibliei în diferite case ale oamenilor din întreaga lume. Aceste studii au fost conduse cel puţin o dată pe lună, dar de obicei în fiecare săptămână. Martorii lui Iehova vor să ajute aceşti oameni cu bunăvoinţă cu tot ce pot. Asta înseamnă muncă. Dar este o muncă fericită.

[22] Această organizaţie a martorilor lui Iehova nu este una care stă pe loc; ea creşte rapid. De fapt, în 1951 am văzut o creştere de 17 procente faţă de anul anterior, în numărul de persoane care au preluat evanghelia şi au proclamat-o. Dacă vă uitaţi la graficul de la paginile 16, 17, veţi putea vedea lucrarea comparativă din cele 121 de ţări care sunt pe listă. Isus a fost cel care a spus despre această expansiune a lucrării în toată lumea: „Aşadar, mergeţi şi faceţi discipoli din oamenii din toate naţiunile.” – Mat. 28:19, *NW.*

[23] Mulţi oameni văd că martorii lui Iehova sunt o organizaţie binecuvântată şi fericită pe pământ, şi că au favoarea lui Dumnezeu, deşi sunt persecutaţi. Mulţi dintre cei care văd acest lucru părăsesc această lume veche şi organizaţiile acesteia şi vin la organizaţia lui Iehova. O dovadă simplă a acestui lucru este că în anul 1951 au fost 63,178 de persoane care şi-au simbolizat dedicarea de a face voinţa lui Iehova, prin cufundare în apă. Acestea vor să fie în unitate cu organizaţia

văzută a lui Dumnezeu şi să ia parte la promisiunile binecuvântate ale noii lumi. În timpul anului, mulţi slujitori au intrat în lucrarea de pionier, iar acum 17,955 îşi petrec tot timpul în această ramură a activităţii de slujire. Alţi 1004 lucrează la birouri de filială făcând muncă de birou, îngrijind clădirile, iar alţi din acest număr au imprimat cele 4,955,201 de cărţi, 13,604,283 de broşuri; 30,256,927 de reviste *Turnul de veghere* şi 21,442,620 de reviste *Treziţi-vă!* pentru abonaţi şi distribuitori, şi 278,820,411 de pliante, tratate, afişe şi formulare de birou.

[24] Toţi fraţii din birourile de filială şi din sediul central din Brooklyn, New York, se bucură să îşi slujească fraţii din întreaga lume. Ei sunt recunoscători pentru bunătatea nemeritată a lui Iehova faţă de ei şi de toţi martorii lui Iehova de pretutindeni. Iar cu fraţii lor din jurul lumii vor continua să „spună prizonierilor: Ieşiţi!", astfel ca toţi iubitorii de libertate să se poată bucura de binecuvântarea unităţii organizaţiei văzute a lui Dumnezeu. Privilegiul nostru binecuvântat este să îi ajutăm pe toţi cei eliberaţi astfel să se organizeze cu noi pentru slujire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce l-a învăţat Iehova să facă pe fiul Său şi astfel ce a aranjat Fiul să vină?
2. Care a fost scopul acestei întregi organizări, şi prin urmare, pe cine ajută astăzi adunarea?
3. Cum trebuie să privească toţi organizaţia şi cum devin ei maturi?
4. Care a fost scopul întregii educări şi instruiri a tuturor membrilor şi de ce?
5. Pentru ce dezbinare n-a existat niciun aranjament şi de ce nu?
6. Cum trebuie să devină matur fiecare şi să rămână pe poziţie?
7. Vorbind şi exercitând ce anume trebuie ei să se maturizeze? De ce?
8. Ca ce organism trebuie ei să fie, aşa cum este descris de Pavel?
9. Cum este acesta mijlocul prin care martorii lui Iehova acţionează astăzi în lumea întreagă?
10. Care este motivul pentru creşterea lor neobişnuită?
11. De ce sunt ei interesaţi şi cum lucrează pentru eliberarea altora?
112. Cum au eşuat oamenii să primească instrucţiuni de la sistemele religioase babiloniene?
13. Ce vor fi toţi membrii bisericii cu instrucţiuni corecte? De ce?
14. Cum lucrează martorii ca să-i facă servi pe cei interesaţi?
15. În pofida faptului că unii sunt reprezentanţi speciali ai Societăţii, ce sunt toţi martorii lui Iehova şi de ce?
16. Câţi dintre aceştia au fost activi lunar, în medie, şi cum?
1. Ce record de vestitori a fost atins şi ce vrea Societatea să continue să fie aceştia?
18. Cum trebuie să fie ajutaţi copilaşii spirituali şi în ce scop?
19. De ce această lucrare de educare nu va fi lăsată mai moale?
20. Ce distribuire de literatură s-a realizat în 1951 şi câte ore au fost petrecute?
21. Câte vizite ulterioare au fost raportate şi câte studii din Biblie la domiciliu au fost conduse?
22. Ce procent de creştere a numărului de vestitori a existat şi în câte ţări?

Cuprins

23. Ce se poate spune despre numărul celor botezaţi, al pionierilor, al lucrătorilor în filiale şi al exemplarelor de literatură produsă?
24. Pentru ce sunt recunoscători lucrătorii de la filiale şi cei de la sediile centrale şi ce este încă privilegiul nostru binecuvântat să facem?

[Graficul d la paginile 16,17]
RAPORT ANUAL DE SERVICIU PE 1951 AL MARTORILOR LUI IEHOVA DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
(Vezi volumul legat)

Uitaţi-vă peste o hartă a Asiei. Ieşind înspre Marea Chinei de Sud se află lunga Peninsulă Malaya, în formă de deget. La nord se află Birmania, Thailanda şi Indochina. La vest se află India, iar în apropiere sunt şi insulele Sumatra şi Borneo. Singapore, locul de răscruce al lumii, se află la capătul sudic al peninsulei. Pe această scenă geografică au fost puse în mişcare în ultimii ani mari scenarii politice. Nu până demult, imperiile britanic, francez şi olandez din vest au dominat complet această zonă asiatică. Dar, de la înfrângerea Japoniei din 1945, Sumatra şi Borneo, împreună cu alte teritorii, au scăpat de Olanda. Nativii din Indochina se străduiesc să îi alunge pe francezi. India şi Birmania au obţinut independenţa, iar statele federale ale Malayei fac manifestaţii pentru a se elibera şi ele de dominaţia britanică. De asemenea, forţele sinistre ale comunismului au fost foarte active în această zonă, în special de când partea de nord a Chinei a ajuns sub dominaţie comunistă completă.

Acum, având în minte acest cadru şi decorul din jur al evenimentelor putem aprecia ce mare greşeală au făcut conducătorii din Malaya în iulie, anul trecut, când i-au alungat pe misionarii creştini din ţara lor. Totul a început în iunie,

Cuprins

când patru martori de-ai lui Iehova, L. Atkinson, R. J. Ward şi R. G. Moffatt din Anglia, şi L. McLean din Irlanda, au ajuns în Singapore să-şi primească numirile misionare în drumul lor înspre Malaya. Ca absolvenţi ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, din statul New York, aceştia au parcurs o mare distanţă în acest scop, de fapt cam nouăsprezece mii de kilometri.

Chiar dacă este o colonie separată, Singapore are un aranjament pentru permisiunea imigrării comun cu cel al Malayei, iar la sosirea lor cei patru misionari au mers la ofiţerul de imigrări, un anumit domn Fox. Acesta i-a primit cu amabilitate, dar le-a permis să rămână doar o lună de zile, aşteptând decizia superiorilor lui la cererea lor de a rămâne pe o perioadă nedeterminată. Dar, fiind asiguraţi că nu vor avea probleme să obţină permisiunea, cei patru misionari au plecat înspre Penang, o mică insulă port aşezată în nord-vestul coastei Malayei şi având o populaţie de 200,000 de locuitori. Oamenii de aici au fost extraordinar de ospitalieri şi doritori să cunoască mai multe despre Biblie, despre care ştiau foarte puţine lucruri. Este adevărat că majoritatea dintre ei erau budişti, dar erau destul de pregătiţi să afle despre un Dumnezeu care va pune capăt corupţiei, violenţei şi dezbinării din această lume.

Misionarii au întrebat în fiecare săptămână la departamentul de Imigrări din Penang dacă a fost primită permisiunea pentru şederea lor permanentă, dar răspunsul a fost tot negativ. Luptându-se acum pentru independenţă şi doritoare să îşi demonstreze maturitatea guvernamentală, va lua Malaya o decizie în favoarea libertăţii de închinare? S-ar potrivi ea politicilor democratice libere ale Naţiunilor Unite? Va permite ea ca această lucrare educaţională a Bibliei, cea mai mare forţă pentru combaterea comunismului ateu, să fie realizată pe teritoriul ei? Sau va călca pe urmele ţărilor comuniste şi va interzice intrarea martorilor lui Iehova? Aceste întrebări aveau să primească în curând un răspuns.

GREŞEALĂ TRAGICĂ LA CEL MAI MARE NIVEL

Pe data de 10 iulie birourile Societăţii Turnul de Veghe din Singapore au primit o notificare de la departamentul de Imigrări care anunţa că misionarii trebuie să „plece pe data de 12 iulie sau înainte”, dar această informaţie nu ajunsese la ei când, pe 11 iulie, ca răspuns la o cerere, misionarii s-au întâlnit pentru un interviu cu Dl. A. B. Roche, ofiţerul pentru imigrări pentru Federaţia Malaya în Penang. Acţionând la directivele unei autorităţi superioare, Roche le-a cerut brusc paşapoartele, şi-a notat data şi a spus: „Hm, e cam târziu. Ar fi trebuit să fi plecat până acum.” I s-a amintit că până în acel moment nu s-a primit niciun răspuns privitor la cererea lor de a rămâne. Atunci Roche a declarat: „Păi, pot să vă dau răspunsul acum. Nu vă voi îndeplini cererea.” Apoi a început să dicteze scrisori adresate misionarilor, în care refuza cererea lor de a rămâne, citând Federaţia Malayei pentru Ordine de Urgenţă ca autoritate pentru acţiunea lui.

Aceste Ordine de Urgenţă erau puteri speciale acordate cu scopul precis de a combate tâlhăria şi comunismul. Apoi, misionarii l-au întrebat pe Roche de ce acţionase în acest fel, la care acesta le-a răspuns tăios: „Nu vreau să dau niciun motiv.” Ce scandalos! Căzuseră ei oare în spatele Cortinei de Fier? Ei credeau că

Cuprins

se află încă în zona lumii vestice, dar primeau tipul de tratament arogant, practicat de funcţionarii neînsemnaţi din ţările totalitare. Se ştie foarte bine că martorii lui Iehova nu sunt nici tâlhari, nici comunişti, de niciun fel, dar se folosea, totuşi, împotriva lor un ordin care era utilizat împotriva tâlharilor şi comuniştilor, fără niciun motiv sau cauză. Atunci a fost clar că aceste metode josnice şi ascunse erau folosite pentru protejarea conspiratorilor nelegiuiţi din culise.

Întrebat dacă pot face apel la această hotărâre, Roche le-a răspuns prima dată: „Ei bine, nu există nicio formă de apel." Dar, după ce aceştia au insistat, acesta a scos o copie a hotărârii care conţinea o clauză ce permitea dreptul de apel înaintea secretarului principal. Aceştia mai aveau o rază de speranţă; aşa că au înaintat imediat un apel la Kuala Lumpur, capitala Malayei. Poate că secretarul principal, Dl. M. V. del Tufo, era un om cinstit, destul de înţelept să realizeze că se va face dreptate în acest caz.

NICIUN AJUTOR DIN PARTEA CONSILIULUI CELOR RĂI

În Kuala Lumpur misionarii au aflat care era adevărata semnificaţie a afirmaţiei lui Roche, „Nu există nicio formă de apel." Nu într-o parte şi-n alta, cum spune zicala, ci misionarii au mers de la pion la pion, căutând ajutor pentru marea nedreptate ce s-a comis împotriva lor. Fiind purtaţi de la un funcţionar la altul, misionarii au dat de o mulţime de motive pentru care niciun reprezentant responsabil nu voia să îi primească la o întrevedere. Străduindu-se să obţină o întâlnire cu secretarul principal nu au reuşit să ajungă mai departe de personalul de la biroul său. Un apel către secretarul de guvern, Dl. P. O. Wickens, care a avut ceva de-a face cu apelul formal scris care a fost înaintat, s-a dovedit a fi şi el zadarnic. După ce li s-a spus că Dl. Dato Onn, Membru pentru Afacerile Interne, era de fapt persoana care se ocupa de astfel de probleme, au încercat să se întâlnească cu acesta, dar şi în acest caz au putut ajunge doar până la secretarul lui particular. Le-a fost refuzată întrevederea cu Dato Onn pe motiv că această problemă nu putea fi rezolvată de el, fiindcă decizia fusese luată la nivel guvernamental. Ce putea să însemne acest lucru?

Secretarul lui Dato Onn era un bărbat amabil şi le-a dezvăluit acestora ce însemna de fapt această tergiversare prin funcţionari. Acest secretar le-a explicat că pe 3 iulie Consiliul Executiv al Federaţiei a hotărât că 'politica viitoare a Federaţiei Malaya va fi că reprezentanţii Societăţii Turnul de Veghere, adică martorii lui Iehova, vor fi personae non gratae [persoane care nu sunt binevenite] în Federaţie, şi că această hotărâre li se aplică şi celor patru misionari care cer să rămână'. Aşadar, această chestiune era una importantă, destul de importantă încât să atragă atenţia întregului Consiliu în privat, dar nu destul de importantă pentru ca măcar un membru să accepte o întrevedere cu cei vizaţi, cei care erau prezentaţi într-o lumină falsă în mod grosolan, care erau acuzaţi incorect, numiţi pe nedrept nedoriţi, şi condamnaţi cu răutate fără nicio audiere.

Cuprins

Cei care au provocat această conspiraţie au încercat să realizeze o lucrare completă de înăbuşire a mesajului împărăţiei lui Dumnezeu de pe teritoriul Malayei. Aceştia nu au vrut să existe nicio discuţie publică pe această temă, niciun apel care să aibă vreun efect împotriva lor şi să îi demaşte pe conspiratori. Aşadar, au lovit la nivelul cel mai ridicat, unde au exercitat influenţă şi putere pentru ca hotărârea să fie decisivă şi să aibă parte de o publicitate minimă. Chiar şi mica apariţie din presă a fost suficientă pentru a le provoca o neplăcere câtorva funcţionari. Unul îşi aminteşte de cuvintele lui Isus, că cei care fac lucruri rele urăsc lumina şi o evită pe cât posibil, de frică să nu le fie demascate faptele rele. – Ioan 3:19-21, NW.

După starea lucrurilor din acel moment singura persoană din Malaya suficient de puternică să anuleze sau să modifice acest decret al Consiliului Executiv era înalt comisarul de la Consiliu, Sir Henry Gurney, aşa că i-a fost trimisă o „Cerere de Apel" oficială. Cerând ca această greşeală stupidă să fie corectată, Cererea a formulat următoarele motive:

„(i) Solicitanţii dumneavoastră cred că lucrarea realizată de ei, aceea de a-i ajuta pe cei care doresc să înţeleagă Biblia, aduce mari beneficii şi le impune tuturor oamenilor obligaţia de a fi drepţi, decenţi, morali şi respectuoşi faţă de lege şi ordine, şi de a avea credinţă în dreptatea lui Dumnezeu şi în speranţa unei noi lumi, promisă de Biblie.

„(ii) Că, în timpul scurtei lor şederi în Penang, solicitanţii dumneavoastră au cunoscut mulţi oameni care au exprimat o reală preţuire a ajutorului oferit de Solicitanţii dumneavoastră, aceştia ajutându-i să înţeleagă Biblia, şi ar regreta teribil dacă li s-ar interzice acest serviciu.

„(iii) Că Solicitanţii dumneavoastră, fiind dedicaţi serviciului lui Dumnezeu, consideră că este datoria lor de a răspunde chemării la predicarea la scară mondială, după cum este cuprinsă în porunca din Biblie: 'Această veste bună a împărăţiei va fi predicată tuturor naţiunilor.' (Matei 24:14) După ce şi-au pus în practică lucrarea de predicare, timp de mulţi ani, în ţara lor, unde au fost ajutaţi de mii de asociaţi, Solicitanţii dumneavoastră îşi doresc acum să aducă această veste bună oamenilor din Malaya, pentru ca nici o ţară să nu fie ocolită de beneficiile poruncii divine.

„(iv) Că Solicitanţii dumneavoastră cred că o cunoştinţă sănătoasă din Biblie este cel mai bun şi de durată apărător împotriva ideologiilor politice periculoase şi violente, care învaţă despre înfrângerea statelor şi transformarea sistemelor prin violenţă.

„(v) Că Solicitanţii dumneavoastră cred că unitatea remarcabilă şi pacea care există între martorii lui Iehova de pe tot pământul, indiferent de rasă, naţionalitate şi culoare, demonstrează într-un mod practic beneficiile obţinute ca rezultat al învăţăturilor Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere."

Aşa cum nici celelalte apeluri nu au fost băgate în seamă, nici acest strigăt către înaltul comisar, în numele adevărului şi dreptăţii, nu a fost ascultat. A ajuns la nişte urechi nepăsătoare şi a avut acelaşi rezultat – niciun interviu, nicio raţiune, niciun ajutor. Astfel, au fost epuizate toate posibilităţile pentru şedere prin

Cuprins

executarea ordinului Consiliului Executiv. Se pare că toţi funcţionarii din Malaya erau împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a martorilor Împărăţiei sale. Singura uşă deschisă pentru cei patru misionari era cea prin care intraseră. Trebuie să părăsească această ţară în care intoleranţa şi-a scos capul hidos şi să meargă într-un loc în care libertatea de închinare există. Aşadar, cei patru au părăsit în data de 27 august Malaya cea limitată, şi au intrat în Thailanda, o ţară care iubeşte libertatea, şi şi-au continuat acolo mărinimoasa lucrare de slujire încredinţată de Dumnezeu.

ŞI TU POŢI PROTESTA!

Înseamnă că s-a închis cazul şi totul s-a terminat? Cei din Malaya ar putea crede că da. Iar conspiratorii care au pus la care planul pot să stea liniştiţi şi să se bucure de faptul că martorii lui Iehova au fost alungaţi şi că uşa a fost închisă în urma lor. Dar un astfel de comportament totalitar nu rezolvă nimic. Când libertatea este călcată în picioare, precum în Malaya, toţi iubitorii de adevăr şi dreptate de pretutindeni se ridică şi înfruntă această provocare cu o indignare îndreptăţită.

Guvernul nu a dat niciun motiv pentru alungarea martorilor lui Iehova, dar unul dintre funcţionari le-a spus misionarilor: „Voi subminaţi şi deranjaţi toate religiile stabilite deja, care reprezintă un zid de apărare împotriva comunismului.” Aceasta este o afirmaţie revelatoare, dacă este asociată cu alte evenimente. De exemplu, un preot al bisericii „Fraţii” din Penang i-a spus adunării sale să nu aibă nimic de-a face cu martorii când merg la uşile lor. De asemenea, „Pastorul” A. J. Bullitt din Newcastle, comisar pentru episcopul de Singapore, s-a plâns că un titlu de ziar, „Misionarii Rugaţi să Părăsească Malaya”, inducea în eroare, deoarece martorii lui Iehova nu sunt misionari adevăraţi. Apoi s-a făcut că un număr de noi misionari se îndreptau către Malaya, zece încredinţaţi Societăţii Misionare a Bisericii, şase Misiunii Engleze Prezbiteriene, şi patru Societăţii Misionare din Londra. – Singapore Free Press, 13 august 1951.

Adevărata natură a izgonirii a fost astfel descoperită – discriminare religioasă şi intoleranţă fanatică! Liderii politici au suprimat mesajul împărăţiei şi i-au lovit pe proclamatorii lui la porunca sfătuitorilor fariseici. Dar, ascultând de aceste călăuze religioase oarbe, conducătorii din Malaya au făcut o mare greşeală! Religiile fruntaşe ale creştinătăţii nu reprezintă nicio apărare în faţa comunismului. De aceea, religiile creştinătăţii au format ligi cu comunismul din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Rusia, etc., în timp ce martorii necompromişi ai lui Iehova sunt exilaţi, primesc interdicţii, şi sunt aruncaţi în lagăre de concentrare în ţările acelea. Aşadar, închizându-şi graniţele înaintea acestor creştini adevăraţi Malaya face exact jocul comuniştilor. Prin urmare, a fost un lucru nefericit că acele „religii stabilite” din Malaya nu au putut să ofere suficientă „protecţie” pentru a împiedica atacul şi omorul înaltului comisar al Malayei, Sir Henry Gurney, printr-o ploaie de gloanţe ale comuniştilor doar două luni şi jumătate mai târziu.

Din cauza unei proaste înţelegeri, oamenii ar putea să facă anumite greşeli, dar dacă vor să fie înţelepţi, atunci îşi vor corecta greşelile. Cu siguranţă că unii dintre funcţionarii prost sfătuiţi din Malaya sunt destul de înţelepţi să îşi revizuiască marea greşeală prin care martorii lui Iehova au fost clasificaţi nedoriţi.

Aşadar, toţi oamenii care iubesc libertatea să le scrie imediat acestor funcţionari. Scrieţi pe scurt şi la obiect, cerându-le să repare această greşeală. Arătaţi-le că există mii şi mii de oameni în lumea aceasta, care protestează cu tărie împotriva acestei discriminări influenţate de cler şi împotriva acestei intoleranţe dure de care a dat dovadă Malaya. Numele şi adresele oamenilor influenţi şi responsabili sunt următoarele:

H. M. Regele George al VI-lea,
Palatul Buckingham, Londra, S. W. 1

Primul Ministru
Rt. Hon. W. L. S. Churchill, O.M., C.H., M.P.
Camera Comunelor, Londra, S. W. 1

Secretarul de Stat pentru Colonii
Rt. Hon. Oliver Lyttelton, D.S.O., M.C.
Church House, Great Smith Street,
Londra, S. W. 1

Onorabilul Membru pentru Afaceri Interne,
Dato Onn bin Jaafar, D.K., D.P.M.J.
1 Clarke Street, Kuala Lumpur, Malaya

Onorabilul Ofiţer care Administrează Guvernul,
Dl. M.V. del Tufo, C.M.G., M.C.S.
Casa Regelui, Kuala Lumpur, Malaya

Dl. H. L. King,
Directorul pentru Imigrări,
Havelock Road, Singapore 1

De ce nu înţelegeţi despre ce vorbesc? Deoarece nu puteţi asculta cuvântul meu. Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul, şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru. El a fost un ucigaş când a început, şi n-a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbeşte potrivit firii lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii. Dar pentru că eu spun adevărul, nu mă credeţi. Cine dintre voi mă dovedeşte vinovat de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeţi? Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. De aceea nu ascultaţi, pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu. – Ioan 8:43-47, NW.

[Harta la pagina 20]
(Pentru textul formatat în totalitate verificaţi publicaţia)
INDIA
BIRMANIA
CHINA

Cuprins

INDOCHINA FRANCEZĂ
THAILANDA
MALAYA
Periang
SUMATRA
Singapore
BORNEO
INSULELE FILIPINE

Adunarea „Închinarea curată” din Frankfurt

A fost ca şi cum am trăit în pădure în lumea nouă timp de patru zile, în timpul adunării internaţionale de la Frankfurt pe Main, între 24 şi 26 august. Al patrulea dintr-o serie de congrese săptămânale, care a început cu Londra şi a continuat în Franţa, Olanda, Scandinavia, Finlanda şi în cele din urmă Austria, în ultima săptămână din septembrie, s-a dovedit a fi cel mai mare şi cel mai extraordinar congres de pe continentul european din 1951. A fost un congres unic.

Pentru această adunare din Germania de Vest s-a închiriat Stadionul Sportiv din Frankfurt-Niederrad, un loc idilic din mijlocul Pădurii Oraş Frankfurt, la marginea acelei metropole de 500,000 de locuitori. Marele stadion de fotbal cu cele 35,000 de locuri disponibile de stat jos şi în picioare nu a fost suficient pentru mulţimea aşteptată, aşa că s-a închiriat şi stadionul pentru curse de biciclete din apropiere, care oferea încă 10,000 de locuri. Dar, pentru a asigura locuri de stat jos pentru toţi participanţii s-au construit bănci şi au fost instalate în marele oval al stadionului, lungimea totală a băncilor ajungând la 10,000 de metri.

Pe data de 12 iunie, la o adunare a grupelor din Frankfurt şi Offenbach, s-a început lucrarea de căutare de locuri pentru găzduire. 428 de vestitori de grupă şi 24 de pionieri au găsit locuri pentru 8,731 de persoane în case private, iar pentru 594 de persoane s-au găsit locuri în hoteluri. S-au mai găsit câteva sute de locuri în Mainz şi Wiesbaden, la mai mulţi kilometri distanţă. Toate acestea erau oraşe bombardate serios, iar locurile care puteau fi găsite nu erau suficiente. Aşa că s-a făcut planul pentru instalarea unui cort mare pentru cazarea mulţimii, pentru acest proiect închiriindu-se multe mii de metri pătraţi în Pădurea Oraş. Firme din Frankfurt au asigurat materialul pentru cort, pari şi supraveghetori; martorii lui Iehova au trimis muncitori, bărbaţi şi femei care au urmat instrucţiunile, au săpat gropile pentru pari şi au ridicat cortul. Toţi aceştia, numărând 559 de muncitori, în cea mai mare parte pionieri, au luat parte la această construcţie începută pe 23 iulie. În plus, 325 de persoane din jurul Frankfurtului şi-au oferit serviciile pe timpul week-end-ului. S-au ridicat 21 de corturi de dormit, acestea acoperind o suprafaţă de 45,837 de metri pătraţi. Cel mai mic cort era de 40x8 m, iar cele mai mari corturi erau de 220x40 m, cu o înălţime de 12,7 m. Mai mult de 27,000 de

Cuprins

persoane au dormit în aceste corturi, şi mai era loc şi pentru altele. Au organizat trei tabere, fiecare purtând un nume din Biblie.

În faţa marii tribune a Stadionului Sportiv sau la nord se afla Tabăra Ghilgal şi cortul mare pentru bufetul cu autoservire, fiind separate de Strada Barak. Mai la nord şi dincolo de încrucişarea şinelor de cale ferată cu autostrada publică (Moerfelder Landstrasse) se afla Tabăra Gabaon. Participanţii la congres care se aflau în această tabără şi-au adus ei înşişi şi au instalat 584 de corturi mai mici, care au găzduit 1,968 de persoane. La est de Stadionul Sportiv şi dincolo de stadionul pentru curse de biciclete şi de Autostrada Moerfelder se afla Tabăra Gosen. La fel ca celor trei tabere, şi străzilor le-au fost date nume biblice, precum: Str. David, Str. Miţpa, Str. Debora, Str. Turnul de Veghere, etc. Fiecare tabără a fost amenajată cu instalaţii pentru spălare şi cu toaletă, pentru care voluntarii au făcut excavaţii, au ridicat structuri pentru chiuvete şi instalaţii de conducte, care s-au întins pe 320 m. Departamentul de pompieri a instalat conducte de alimentare cu apă, legând conducta printr-un furtun de incendiu în jurul unui pod construit peste Autostrada Moerfelder, alimentând astfel cu apă peste această arteră. Unii dintre fraţii noştri au stat în permanenţă lângă acest sistem de alimentare cu apă pentru a preveni vreo acţiune rău intenţionată.

Pentru locurile de dormit din corturi s-au adus 347 t de fân curat, care a fost întins la o grosime de aproximativ un metru. Bineînţeles că după ce s-a dormit pe el câteva nopţi acesta a ajuns la grosimea unei saltele drăguţe. Locurile pentru bărbaţi şi cele pentru femei au fost clar separate. Interioarele corturilor au fost împărţite în porţiuni dreptunghiulare de nişte alei, iar secţiunile au fost marcate prin numere şi litere, pentru a putea aloca mai uşor locurile de dormit şi fiecare să localizeze unde urma să doarmă. Corturile au fost echipate cu difuzoare. Au fost folosiţi 4200 m de cablu şi 17 coloane de difuzoare şi 6 difuzoare individuale pentru a se putea auzi cuvintele pe toată suprafaţa destinată congresului. Pentru partea de iluminare s-au folosit 6500 m de cablu şi 360 de puncte pentru lumină. Participanţii şi-au adus păturile lor. Aşadar, s-a asigurat cazare pentru 36,026 de persoane, inclusiv pentru cei cazaţi în hoteluri şi altundeva.

Nici unde în Frankfurt sau în apropiere nu exista vreo bucătărie adecvată ca să asigure mâncare pentru atâtea mii de participanţi. Aşa că Societatea şi-a construit propria bucătărie. Pentru aceasta au fost obţinute 51 de oale cu o capacitate de 300 de litri fiecare, unele pentru gaz, altele pentru cărbune, altele pentru abur. Dar de unde vine aburul? La sugestia fericită a unui muncitor s-au contactat Căile Ferate Naţionale şi a fost închiriată o locomotivă care a fost plasată pe o linie de rezervă lângă staţia de tren Terenul Sportiv. De-a lungul ei s-a instalat un mare cort bucătărie, pentru a găzdui 40 de oale cu abur. O conductă de calibru mare a fost trasă de la domul cu abur al locomotivei până la oalele legate în serie. Dar avea acest sistem să funcţioneze? A fost prima încercare de genul acesta din Germania, dar a funcţionat! În 15 minute fiecare unitate a făcut o oală de mâncare. În timpul celor trei zile au fost servite 49,700 de mese de dimineaţă, 75,700 de cine şi 58,050 de mese de seară la bufetul cu autoservire.

Pentru bunurile coapte şi-au instalat propria brutărie la subsolul clădirii tribunei de pe Stadionul Sportiv. Patru fraţi au început să coacă cu o săptămână înainte de congres. Au lucrat cu foarte mult aluat într-o maşinărie împrumutată de făcut aluat, pentru a putea coace cât pentru 132,675 de porţii de prăjitură Saxon Stolle, 120,855 de porţii de streusselkuchen, 8,050 de porţii de prăjitură cu prune şi 10,000 de clătite berlineze. S-au adus 230,000 de chifle şi 28,500 de pâini de la nişte brutării mari din Frankfurt.

Bufetul cu autoservire s-a întins pe o suprafaţă de 8,000 m pătraţi, fiind acoperit de corturi. Pentru a putea asigura hrana pentru 30,000 de persoane într-o oră, s-au instalat 50 de puncte de servire şi rânduri corespunzătoare de mese, fiecare masă fiind lungă de 50 m, masă la care se stătea în picioare. Li s-a spus tuturor participanţilor să îşi aducă cuţitele, furculiţele şi lingurile lor. Acest lucru a uşurat enorm munca celor 576 de persoane de la departamentul pentru spălat vase.

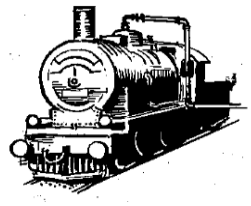

SOSIRILE

Marţi dimineaţa, vice-preşedintele Societăţii şi servul de filială din Canada au aterizat la aeroportul Rhein-Main în afara Frankfurtului, iar un grup mare de persoane care se ocupau cu munca de dinainte de congres au venit din „oraşul corturilor" pentru a-i întâmpina. În ziua următoare, la ora 12:25 la amiază, preşedintele N. H. Knorr şi secretarul lui, M. G. Henschel, au ajuns la aeroport, iar servul de la filiala din Germania, Erich Frost, şi un comitet mai mare de întâmpinare, format din sute de oameni veniţi din oraşul corturilor, i-a întâmpinat cum se cuvine. Sosirea Fratelui Knorr a fost anunţată prin intermediul difuzoarelor aeroportului, iar trei reporteri l-au oprit pentru un interviu pentru care F. S. Hoffman, slujitorul absolvent al Şcolii Gilead de la casa Betel Wiesbaden, a acţionat ca şi traducător în limba germană. Neue Presse, Frankfurter Rundschau şi Nachtausgabe i-au prezentat apoi sosirea cu poze şi articole lungi însoţitoare.

Fratele Knorr şi grupul său au mers de la aeroport la locaţia congresului, unde acesta a inspectat bucătăria şi cazanul pe abur, brutăria, bufetul cu autoservire şi taberele, şi apoi a mers cu maşina la biroul de filială al Societăţii pentru Germania de Vest, la Wiesbaden-Dotzheim, aflată cam la 45 de km de Frankfurt. Acolo, el şi alţi reprezentanţi nord-americani ai Societăţii au stat şi s-au bucurat de întâlnirea cu cei 104 membri ai familiei Betel din Germania. Transformarea pe care fraţii germani au realizat-o la clădirea închiriată fără ferestre, fără uşi, care fusese prădată, pe care o obţinuseră la vizita anterioară a Fratelui Knorr din 1947 era extraordinară; acolo funcţiona acum o tipografie, un departament de expediere şi birouri ale filialei, toate arătând ca noi.

Pentru zilele următoare oraşul corturilor a fost un loc de interes pentru participanţii străini care au sosit mai devreme, pentru reporteri şi pentru alţii. Dar joi, cu o zi înainte de congres, mulţi participanţi germani au început să vină cu zecile de mii. Au fost cam 100 de autobuze speciale cu grupuri de la diferite companii. S-au făcut aranjamente cu Căile Ferate Naţionale pentru treizeci de

Cuprins

trenuri speciale de 800 sau 1000 de pasageri, iar de la 10 dimineaţa şi până după miezul nopţii acestea au sosit unele după altele şi şi-au descărcat încărcătura de fraţi germani bine dispuşi în staţia Stadionul Sportiv. Un semn mare scris în germană, „Martorii lui Iehova la Stadion între 24-26 august", le-a întâmpinat ochii bucuroşi de pe partea cealaltă a drumului, în timp ce înaintau spre teren. Exista o persoană desemnată pentru fiecare grup care ţinea sus un semn cu numele grupei pe care o reprezenta, ca de exemplu „martorii lui Iehova – München – grupul ...". Întregul grup îşi urma reprezentantul pentru a ajunge la locul de dormit. Această organizare a fost utilă pentru o sosire ordonată, dar mai ales pentru o plecare rapidă şi în ordine, fără întreruperi sau întârzieri la sfârşitul congresului.

Mulţi alţii nu au venit cu vreun tren sau autobuz special, ci au venit cu motocicleta, bicicleta, maşina personală sau pe jos. Au venit oameni din 24 de ţări diferite. Au fost martori de-ai lui Iehova care şi-au riscat libertatea şi chiar viaţa trecând în secret graniţa dinspre Germania de Est Comunistă înspre zona americană din Germania de Vest. Da, cam 500 dintre ei au reuşit să treacă şi s-au înscris într-un cort rezervat special pentru ei. Mulţi dintre ei au ajuns epuizaţi şi fără niciun ban. Li s-au dat mese gratuite şi noaptea un pat de paie. Un frate şi mama lui de 74 de ani au străbătut un drum obositor de 11 zile ca să ajungă aici, dormind noaptea prin păduri şi parcuri ca să evite poliţia comunistă. Mulţi şi-au exprimat dorinţa de a se întoarce, fiindcă adevărul trebuie să continue să fie predicat în Germania de Est, iar „celelalte oi" ale lui Iehova trebuie să fie adunate la Păstorul cel Bun. Ceea ce au îndurat şi au văzut aceşti germani din zona de est i-a făcut să devină luptători, fără să îşi dorească să fugă sau să se dea bătuţi. În anul de după acea noapte infamă de 30 august 1950, sute de martori au fost arestaţi în Germania de Est, iar filiala din Magdeburg a fost închisă. În ciuda acestor întâmplări există acum 17,256 de martori activi în acea zonă. Iar cu cei 36.500 din Germania de Vest se ajunge la un total de peste 53,000 de vestitori ai împărăţiei în toată Germania.

SESIUNI

Vineri, pe 24 august la ora 5 dimineaţa, sirena de la Wiesbaden Betel a trezit familia şi s-au pregătit toţi să ajungă la trenul special care ducea la congres. Unii au putut să meargă cu maşina. A fost o zi însorită. Pentru întreaga suprafaţă dedicată congresului Autostrada Moerfelder a fost închisă pentru traficul public, ca participanţii la congres să nu fie opriţi, poliţia stând de pază.

Intri pe stadion şi acolo îl găseşti plin de participanţi la congres, îmbrăcaţi frumos şi colorat. Sute de oameni stau chiar pe pista de curse. E minunat să-i găseşti acolo cu ceva vreme înainte. Sunt hotărâţi să nu rateze nimic, ci vor să profite din plin de aceste sesiuni. Pe terenul verde de fotbal, către partea vestică, este amplasată platforma vorbitorului într-un cadru frumos împodobit cu flori şi plante veşnic verzi, în faţa căreia scrie cu litere mari şi albe, în formă de semicerc Jehovas Zeugen. În partea de sus a tribunei, către vest faţă de balconul central, se află orchestra, care interpretează într-o combinaţie de 150 de instrumente sub îndrumarea unui priceput dirijor. Priviţi – 80 de vioare, 10 acordeoane, o chitară,

Cuprins

tobe şi ţambale, şi instrumente de suflat şi de bronz! Şi, la fel ca în Londra, un om într-o cămaşă albă dirijează cântarea de pe teren. La un capăt al stadionului este pus un semn mare în germană, „Adunarea Închinării Curate”, şi pe toată lungimea tribunei şi pe cealaltă parte, peste terenul de fotbal, de-a lungul zidului galeriei, se află nişte semne mari cu textul anual din 1951: „Lăudaţi-l pe Iah, voi, oameni, fiindcă Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege. – Apoc. 19:6, NW.” Pe stadionul pentru curse de biciclete (peste stradă şi înspre nord-estul stadionului) stau foarte mulţi participanţi la congres şi ascultă la difuzoare. În total sunt cam 30,000 de oameni aici, şi chiar de la începutul adunării. Oraşul de corturi a fost de mare ajutor. Iar pentru facilitarea călătoriei înspre Frankfurt şi înspre Terenul Sportiv, Căile Ferate Naţionale oferă o cartelă cu 6 cupoane care permit efectuarea a şase călătorii pentru o singură marcă germană (20 cenţi), aceste cartele putând fi obţinute din cortul pentru Circulaţie şi din staţiile de cale ferată. Da, oficiul poştal german a ştampilat toată corespondenţa de expediere cu ştampila de anulare: „ADUNAREA ÎNCHINAREA CURATĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA DE LA FRANKFURT (MAIN), 24-26.8.51.”

La 9 dimineaţa fix, adunarea a fost deschisă, iar marele public i-a adus, prin cântări, laudă Dumnezeului etern, Regelui ceresc. Întreaga dimineaţa a fost dedicată unui grup minunat de patru vorbitori, dintre care al doilea, servul de filială Frost, a prezentat cuvântarea de bun-venit în calitate de preşedinte al congresului. În decursul dimineţii Fratele Knorr a fost intervievat de unsprezece reporteri de la revistele Life şi Time. Au venit şi oameni de radio şi l-au înregistrat răspunzându-le la întrebări timp de şase minute, răspunsurile lui fiind traduse în germană. A fost prezent pentru interviu chiar şi un reporter de la The Stars and Stripes (ediţia europeană a forţelor armate americane), iar pe 28 august acest ziar a publicat un articol de patru paragrafe însoţite de o fotografie de la botez.

Momentul cel mai important al zilei a fost discursul preşedintelui de după amiază despre „Transformarea minţii pentru modul de viaţă din Lumea Nouă”, care a fost tradus în germană. Prin acest discurs el, împreună cu alţi opt vorbitori care slujiseră la adunarea din Londra de la începutul lunii, aducea în discuţie părţi de la acea adunare internaţională la adunarea din Frankfurt. Prezentarea aceloraşi discursuri în multe ţări, de către reprezentanţii Societăţii, au contribuit la unirea fraţilor din aceste ţări într-o unitate a gândirii. Cei care înţelegeau şi engleza şi germana au primit discursurile ca un suflu dublu prin forţa ambelor limbi. Fratele Knorr era ascultat de 34,547 de persoane, dintre care o mie se aflau pe stadionul pentru curse de biciclete, iar 5,000 se aflau în bufetul cu autoservire. Când a plecat de pe stadion a dat de un grup de persoane care filmau şi făceau poze la ieşire pentru a-i imortaliza prezenţa.

Pe lângă demonstraţia de pe platformă din acea seară, de la adunarea de serviciu, unul dintre discursuri a fost un raport al experienţelor şi activităţilor din Germania de Est Comunistă, realizat de reprezentantul Societăţii din Berlin, zona americană. Acest raport a emoţionat ascultătorii. Prima pagină a Abendpost din ziua următoare a anunţat arestarea a şase martori ai lui Iehova, lângă Treffurt, în

Cuprins

timp ce încercau să treacă graniţa dinspre zona de est pentru a participa la acest congres.

Sâmbătă dimineaţa, pe 25 august, discursul despre botez a fost expus de pe platforma de la stadionul pentru curse de biciclete de către vicepreşedintele E Schwafert, care este şi serv de fabrică la filiala Wiesbaden. Aici se aflau mii de oameni, iar la stadion erau mulţi alţii. La întrebările lui privind credinţa lor şi dedicarea lor lui Dumnezeu, candidaţii la botez au stat la locurile lor din partea de nord (înspre marile bazine) şi au răspuns cu un ferm şi unanim Ja! Se putea auzi Da! în germană pretutindeni pe stadion. Au participat mulţi martori la botezul în masă, şi printre ei se aflau şi mulţi fotografi şi jurnalişti. În mai puţin de două ore, cincizeci de persoane care oficiau botezul au cufundat un total de 2,373 de persoane, botezând 1,545 de femei şi 828 de bărbaţi, cea mai vârstnică persoană având 87 de ani, iar cea mai tânără 8.

Pentru cei care nu au fost reţinuţi de botez, orele dimineţii au fost dedicate lucrării pe teren pentru predicarea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu pe cale verbală şi prin pagina tipărită, dar şi prin anunţarea cuvântării publice pe tema intrigantă „Va înfrunta religia criza mondială?” Insignele purtate pe rever şi pe talie, chiar dacă au fost mici, au deşteptat un mare interes şi au stârnit multe întrebări. Lucrătorii au mers cu autobuze şi trenuri speciale la Frankfurt şi în alte locuri precum: Wiesbaden, Mainz şi Darmstadt. În aceeaşi dimineaţă Fratele Knorr a ţinut o adunare pentru pionieri în bufetul cu autoservire, la care au fost prezenţi o mie dintre participanţii la congres. Aici, cam o sută de lucrători cu timp integral au semnat cererile de frecventare a Şcolii Gilead.

După-amiază s-a înnorat. După două discursuri preliminare, participanţii la congres erau pregătiţi să asculte cuvântarea Fratelui Knorr despre „Triumful Închinării Curate, Neîntinate”. Înspre sfârşitul acestui discurs a început să plouă încet. Unii fraţi s-au retras sub acoperiş şi s-au deschis şi nişte umbrele, dar au fost închise după ce a încetat ploaia. Am fost la un pas de o ploaie torenţială, fiindcă în Frankfurt, la doar doi kilometri distanţă, a plouat foarte puternic în această după-masă. În acest moment, Fratele Knorr a ajuns la punctul culminant din discursul lui, lansând noua carte în germană, o traducere a „Echipat pentru orice lucrare bună”. Acest anunţ a fost primit cu bucurie şi aplauze, la fel cum a fost primit şi anunţul că aveau acolo exemplare destule pentru distribuire. Apoi a avut loc o plecare în masă de pe stadion şi o învălmăşeală înspre locurile de distribuire a cărţii, iar 18,000 au fost plasate în această după-masă. Publicul nostru ajunsese acum la 38,226, depăşind numărul de la marea adunare publică de la Londra. Apoi au urmat relatări despre experienţe de către pionieri, absolvenţi ai Gileadului şi servi de circuit, urmate de un discurs în germană al instructorului-arhivar de la Şcoala Gilead, A. D. Schroeder, şi un discurs al servului de la filiala din Canada, P. Chapman.

Cei prezenţi aşteptau cu nerăbdare ultima zi a adunării, iar noi îi lăsăm pe cititorii noştri să aştepte cu nerăbdare un raport despre aceasta în următorul nostru număr.

Cuprins

Spuneţi-le oamenilor „Până când oraşele vor rămâne fără niciun locuitor”

DE CE au devenit martorii lui Iehova mult mai importanţi şi activi din 1918 încoace? Cine i-a însărcinat şi cine le-a oferit mesajul? Îşi împlineşte scopul activitatea lor, sau trebuie să fie clasată ca fiind un eşec? Cât timp mai trebuie să continue să pună mărturie?

Ceea ce îi face pe martorii lui Iehova mai importanţi este faptul că mesajul lor este atât de diferit de cel al celorlalţi oameni care declară că sunt creştini. Martorii lui Iehova, la fel ca ceilalţi, au fost la un moment dat contaminaţi de greşelile care au marcat marea apostazie prezisă de apostolul Pavel. (2 Tes. 2:3) Cu toate acestea, datorită loialităţii lor faţă de adevărul Bibliei, Dumnezeu le-a purificat mesajul aşa cum a curăţat buzele profetului său, Isaia. – Prov. 4:18; Isa. 6:6, 7.

Ca rezultat al acelei lucrări de purificare, martorii lui Iehova deţin un mesaj extraordinar, necompromis, pur, eliberat de frica de om, de tradiţiile religioase, de filosofiile omeneşti şi de închinarea la creaturi. Şi acest mesaj îi umple de zel, pentru ca atunci când aud chemarea lui Iehova: „Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru noi?” să răspundă cu nerăbdare: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isa. 6:8) Fără să cerceteze mai întâi dacă aceştia au avut parte de instruire la seminar sau dacă sunt celibatari, Iehova Dumnezeu le acceptă serviciul şi îi trimite înainte. Ei deţin cunoştinţa necesară despre Iehova Dumnezeu şi despre scopurile lui, şi îşi doresc să le spună şi altora despre ele.

Convertesc martorii lui Iehova lumea? Nu, ei nu fac acest lucru. De fapt, nici măcar nu încearcă să facă acest lucru; scopul activităţii lor nu este acesta. Scopul lor este de a-i avertiza pe cei răi şi de a le arăta iubitorilor dreptăţii locul de siguranţă, acesta fiind scopul pe care îl îndeplinesc. Compromiterea mesajului lor pentru popularitate nu ar împlini profeţia, fiindcă Iehova a prezis că mesajul lor va fi respins. – Isa. 6:9, 10.

Până când trebuie ei să continue să pună mărturie, dacă nu până când va fi convertită toată lumea? Iehova răspunde prin profetul lui, Isaia: „Până când oraşele nu vor mai avea niciun locuitor, iar casele niciun om, iar ţara va deveni pustie, şi Iehova îi va duce pe oameni departe, iar locurile părăsite vor fi multe în mijlocul ţării.” – Isa. 6:11, 12, AS.

Vedem astfel că, fără a stabili o dată precisă, Iehova conturează limitele practice ale lucrării pe care martorii lui trebuie să o îndeplinească printre oamenii creştinătăţii nevindecate, până când va fi complet pustiită. Acea pustiire va fi realizată de cele zece „coarne” ale fiarei care se vor întoarce împotriva acelui sistem stricat al creştinătăţii religiei babiloniene şi îl vor distruge. Toate sistemele ei religioase vor fi afectate; niciunul nu va scăpa. Susţinătorii ei vor fi luaţi în captivitate sau distruşi de elementele lumeşti care luptă împotriva religiei şi a împărăţiei lui Dumnezeu, ducând astfel la pustiirea absolută a religiei organizate, acest lucru marcând începutul Armaghedonului. – Apoc 17:16-18.

Cuprins

Dar, în ciuda acestor condiţii din creştinătate, martorii lui Iehova vor continua să proclame mesajul împărăţiei şi să declare „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”. Vor continua să facă acest lucru până când Isus Cristos, Principalul Executor al lui Iehova, va distruge toate elementele neevlavioase, pe cel religios, politic, social şi comercial, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, justificând astfel în totalitate suveranitatea universală a lui Iehova.

Aşadar, voi martori creştini ai lui Iehova, nu vă relaxaţi eforturile, nu obosiţi în facerea binelui, avertizaţi-i pe cei răi şi mângâiaţi-i pe oamenii cu bunăvoinţă „până când oraşele vor rămâne fără niciun locuitor”!

[Note de subsol]
Vezi *Turnul de veghe* din 1 aprilie 1951 pentru o discuţie mai detaliată a acestui subiect.

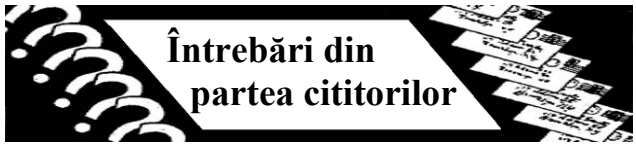

• *Turnul de veghere* din 15 aprilie 1951, pagina 233, spune: „Curvarii sunt persoane necăsătorite ce comit imoralitate. Soţii adulteri sunt persoane căsătorite care întreţin relaţii sexuale, de bună voie, cu o persoană de sex opus şi care nu este partenerul lor legal de căsătorie.” Dar Matei 19:9 se referă la imoralitatea unei femei căsătorite ca la curvie. De ce? – E. W., Texas.

Legal şi general deosebirea se face între cei doi termeni aşa cum o prezintă *Turnul de veghere*, chiar dacă termenul de curvie este uneori folosit într-un sens mai larg, cuprinzând toată imoralitatea sexuală. Dicţionarul integral al lui Webster din 1950 defineşte curvia astfel: „Relaţie sexuală ilicită, din partea unei persoane necăsătorite; actul acestei relaţii sexuale ilicite dintre un bărbat şi o femeie, care nu atinge prin lege statutul de adulter. *Curvia* este folosită câteodată, mai ales în Biblie, pentru a include toate relaţiile sexuale, cu excepţia celor dintre soţ şi soţie sau concubini; dar se deosebeşte de obicei de adulter şi câteodată de incest.” Vezi Matei 15:19; Marcu 7:21, 22; 1 Corinteni 6:9, *NW*; Galateni 5:19; Evrei 13:4, *NW*. Acest dicţionar defineşte termenul „adulter” astfel: „Infidelitatea sexuală a unei persoane căsătorite; relaţie sexuală voluntară a unui bărbat căsătorit cu o altă femeie decât soţia lui, sau de către o femeie căsătorită cu un alt bărbat decât soţul ei.”

• A ştiut Isus în timpul copilăriei lui că avea să fie Mesia şi şi-a dat seama că existase şi înainte ca o creatură spirituală, ca Logos? – C.R., Pennsylvania.

„Îngerul lui Iehova i-a apărut într-un vis zicând: ‘Iosif, fiu al lui David, nu te teme s-o iei la tine pe Maria, soţia ta, fiindcă ce s-a conceput în ea este prin spiritul sfânt. Ea va naşte un fiu şi îi vei pune numele Isus, căci el îşi va scăpa poporul de

păcatele lui.'" (Mat. 1:20, 21, *NW*) Din aceasta Iosif a ştiut că Isus era Fiul lui Dumnezeu şi că era destinat să fie mijlocul de salvare.

Îngerul Gabriel i-a spus Mariei: „Vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna, şi împărăţia lui nu va avea sfârşit. ... Spiritul sfânt va veni peste tine, şi puterea celui Preaînalt te va umbri. Astfel şi cel ce se va naşte va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu." (Luca 1:30-35, *NW*) Aşa că Maria ştia că Isus era Fiul lui Dumnezeu şi că avea să fie Mesia cel promis, care va domni ca rege peste o împărăţie veşnică; chiar dacă ea, la fel ca restul evreilor, credea că această împărăţie va fi pământească.

Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul, ştia că Isus avea să fie Domn, şi a întâmpinat-o pe Maria sub inspiraţie: „Cum de am acest privilegiu, să vină la mine mama Domnului meu?" (Luca 1:41-43, *NW*) Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, era conştient că fusese asigurat un Salvator, şi că fiul său, Ioan, avea să Îi pregătească calea. (Luca 1:67-79, *NW*) În momentul naşterii lui Isus mai mulţi păstori ştiau că el avea să fie Mesia, Domnul Cristos, fiindcă îngerul lui Iehova le-a spus: „Vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul." Ei au anunţat această veste. (Luca 2:8-20, *NW*) Unul pe nume Simeon primise o promisiune divină că „nu va vedea moartea înainte să îl vadă pe Cristosul lui Iehova", şi când l-a văzut pe copilul Isus la templu a recunoscut împlinirea promisiunii şi a spus: „Ochii mei au văzut mijlocul tău de salvare." (Luca 2:25-32, *NW*) La templu se afla şi Ana, o profetesă, care l-a recunoscut pe copilul Isus ca Eliberatorul ce va veni. – Luca 2:36-38, *NW*.

Cu siguranţă că aceste lucruri importante i-au fost făcute de cunoscut copilului Isus, şi se poate ca el să fi avut în minte această relaţie specială şi această obligaţie faţă de Iehova când, având doisprezece ani, le-a spus părinţilor lui pământeşti: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?" (Luca 2:49, *NW*) Se pare că şi Ioan Botezătorul cunoştea lucrurile acestea, fapt indicat de ezitarea lui de a-l cufunda pe Isus, pe motiv că Isus îi era cu mult superior. (Mat. 3:11-15) Aşa că nu pare să fie nici o îndoială că, în timpul copilăriei sale, Isus ştia că avea să fie Mesia cel promis. Dar este foarte probabil să fi privit această însuşire de a fi Mesia ca fiind peste o împărăţie pământească, teocratică. Aşa înţelegeau evreii în acea vreme despre împărăţia lui Mesia.

Apropiindu-se de vârsta de treizeci de ani şi având o tot mai mare cunoştinţă a profeţiilor, se poate ca Isus să fi primit treptat semne că însuşirea de a fi Mesia însemna ceva mai mult, dar probabil că nu a ştiut că avea să posede o împărăţie cerească şi că existase înainte ca Logos, până în momentul cufundării sale şi a coborârii spiritului sfânt peste el. Omul firesc Isus nu a discernut aceste lucruri ce ţin de spirit, dar când spiritul a venit peste el, i le-a dezvăluit. „Cerurile erau deschise" pentru el şi putea să discearnă lucrurile cereşti. (Mat. 3:16, 17, *NW*) Se pare că Ioan Botezătorul ştia despre existenţa preumană a lui Isus când a spus: „Cel care vine în urma mea a fost înaintea mea, fiindcă a existat înaintea mea." Din moment ce Isus nu a existat înaintea lui Ioan ca şi creatură omenească, atunci

Cuprins

sigur s-a făcut aici referire la o existenţă preumană. Dar nu avem nici un indiciu că Ioan a spus acest lucru înainte de botezul lui Isus; probabil că a făcut această afirmaţie după aceea, posibil cam pe când a spus despre Isus cel uns: „Acela trebuie să crească, iar eu trebuie să descresc”, fiindcă există o anumită asemănare de gândire între cele două expresii. – Ioan 1:15; 3:30, *NW*.

După ungerea lui Isus, acesta a ştiut sigur despre existenţa lui anterioară ca şi creatură spirit, şi a şi mărturisit acest lucru. În Ioan 8:58 (*NW*) a spus: „Înainte să existe Avraam, am existat eu.” Isus a spus chiar înainte de moartea lui: „Tată, glorifică-mă alături de tine cu gloria pe care am avut-o alături de tine înainte de a fi lumea.” (Ioan 17:5, *NW*) Aşadar, datorită naşterii prin spirit, Isus a ştiut despre existenţa lui anterioară ca şi creatură spirituală, dar discipolii lui au fost adeseori încurcaţi de astfel de informaţii şi nu au înţeles aceste lucruri spirituale până când minţile lor nu au fost şi ele luminate de spiritul sfânt la Cincizecime. Deci, din moment ce se pare că această înţelegere a venit prin spiritul sfânt, Isus nu a ştiut despre existenţa lui preumană până în momentul ungerii lui la râul Iordan, chiar dacă a înţeles în timpul copilăriei lui că avea să fie Mesia cel promis.

.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1952 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

EDUCAREA COPIILOR PENTRU VIAŢĂ ÎN LUMEA NOUĂ - Pag.39

UNITATEA PAPALĂ VS. COMUNISM - Pag.48

NEUTRALIZAREA INFLUENŢEI LUMII VECHI ASUPRA COPIILOR - Pag.49

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ESTE UN ÎNDRUMĂTOR SIGUR - Pag.55

CREŞTINII EVITĂ AMBASADORII POLITICI - Pag.60

ADUNĂRI ÎN FRANKFURT, BERLIN, ST.JOHN'S - Pag.63

CLASA GALAAD APRECIAZĂ „CE A FĂCUT RELIGIA PENTRU OMENIRE" - Pag.69

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.71

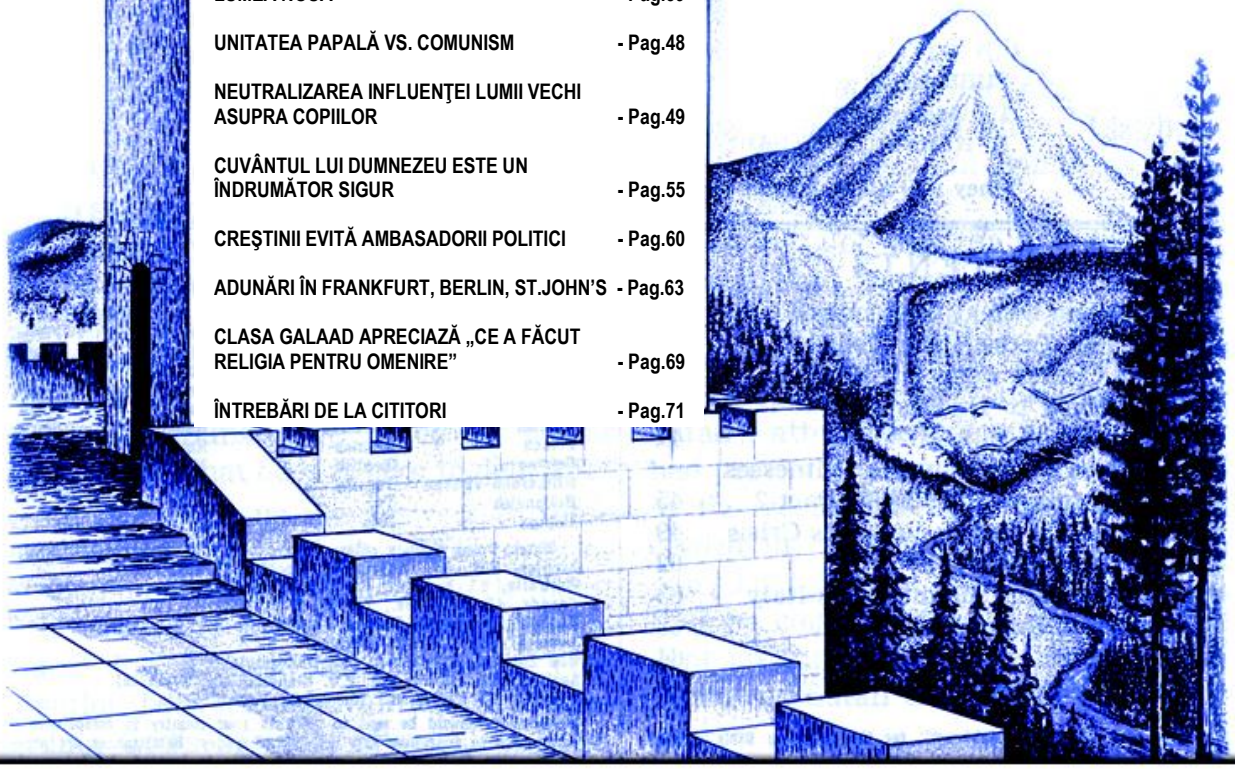

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

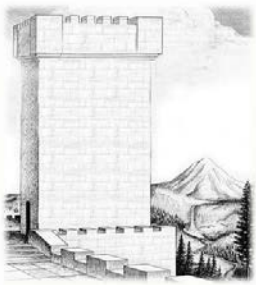

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1952 **Nr. 2**

Educarea copiilor pentru viaţă în Lumea Nouă

„Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu încercaţi să-i opriţi!”
– Luca 18:16, NW.

O problemă care îi preocupă foarte mult pe toţi părinţii devotaţi în această perioadă dinainte de Armaghedon este cea de a-i creşte pe copii aşa cum trebuie, în favoarea divină. Deoarece statul încalcă domeniul drepturilor părinteşti problema devine mai dificilă. Asumându-şi un control din ce în ce mai mare peste domeniul instruirii şi educării celor tineri, actuala societate decadentă a lumii vechi caută să reducă la nivelul ei inferior şi necreştin standardele superioare de instruire din Biblie, standarde oferite de părinţii temători de Dumnezeu. Cei care au o viziune despre viitoarea societate a lumii noi privesc foarte serios această chestiune. Ei observă că adevăraţii închinători ai lui Iehova din erele trecute s-au confruntat cu aceeaşi problemă şi au rezolvat-o aplicând principiile sănătoase care au dat rezultate de instruire şi educare, şi care îşi au originea în Scripturi. Că aceşti părinţi timpurii temători de Dumnezeu au fost plini de succes, este atestat de înregistrarea din Biblie despre slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu care au fost instruiţi din prima tinereţe în devotament evlavios. Aceştia au primit favoarea lui Iehova şi o speranţă sigură de viaţă în lumea nouă. – Evrei 11:8-40, *NW*.

2. Instruirea care aduce favoare divină nu este americană, britanică, franceză, germană, nici potrivit oricărei alte culturi din societatea lumii vechi. De fapt, instruirea care este luată în considerare este teocratică, creştină. Aceasta înseamnă că toţi viitorii membri ai societăţii lumii noi, bătrâni şi tineri, trebuie să fie reeducaţi să înveţe noi metode care cuprind standarde superioare. Aceasta este exact ce s-a întâmplat în decursul mulţilor ani trecuţi cu comunitatea din lumea întreagă a martorilor lui Iehova, care au urmat un curs inegalabil de instruire divină. Învăţătorii lor au fost Iehova Dumnezeu şi Fiul Său, Isus Cristos. (Isa. 30:20) Din armoniosul lor manual, Biblia, ei au învăţat limbajul curat al adevărului din Biblie. (Ţef. 3:9) Deşi răspândit pe întreg globul, membrii poporului credincios al lui Iehova, de multe origini naţionale, s-au adunat într-un grup prietenos unit. Ei

Cuprins

stau ca un deosebit popor al lumii noi, popor cu o splendidă viziune despre o civilizaţie teocratică trainică pentru viitor. Chiar acum, ei continuă să se instruiască pe ei şi copiii lor după standarde creştine superioarele fixate în Biblie, aceste standarde fiind pentru viitorii supuşi ai lumii noi.

3. În decursul serviciului Său pământesc de trei ani şi jumătate, Isus Cristos a fost modelul perfect pe care creştinii trebuie să-l imite astăzi în instruirea lor, pentru a deveni supuşi ai lumii noi. Deşi Isus a fost un om extrem de ocupat, predicând şi învăţând, El n-a fost aşa de ocupat încât să ignore copiii de pe vremea lui. Isus a avut afecţiune pentru micuţii altora şi şi-a pus asupra lor braţele iubitoare. (Marcu 9:36, *NW*) El şi-a pus cu căldură mâinile peste copilaşi şi a oferit rugăciuni pentru ei. (Mat. 19:13, *NW*) Discipolilor Săi le-a recomandat să aibă o atitudine de smerenie asemenea copiilor. (Mat. 18:3, *NW*) El a confirmat oferirea de daruri bune copiilor şi le-a folosit ca exemple în lecturile Sale. (Mat. 7:11; Luca 9:48, *NW*) Copiii participau la adunările lui alături de părinţii lor, iar trei dintre marile lui miracole i-au implicat pe aceştia. (Mat. 14:21, *NW*) Unul a fost învierea unei fetiţe, fiica lui Iair, altul a fost vindecarea unui băiat posedat de demoni pe care Isus l-a înapoiat cu iubire în mâinile nerăbdătoare ale tatălui său uimit, iar al treilea caz a fost când Isus a vindecat prin poruncă de la distanţă copilul unui servitor al regelui. Isus chiar şi-a numit cu afecţiune proprii discipoli „copilaşi”. – Luca 8:42,54; 9:42 şi Ioan 4:49-51; 13:33, *NW*.

4. Discipolii şi-au imitat Maestrul arătând şi ei o mare dragoste şi consideraţie pentru copii. Petru i-a folosit pe copiii instruiţi cum trebuie ca exemplu de ascultare. El a arătat cum preţioasele promisiuni ale lumii noi ajung şi la copiii creştinilor. (1Pet. 1:14; Fapte 2:39, *NW*) Pavel sfătuieşte să ne fie dragi copiii, şi spune că părinţii trebuie să-şi iubească foarte mult copiii. (1Tes. 2:7; Tit 2:4, *NW*) Scriind una din scrisorile sale, apostolul Ioan i-a cuprins şi pe copii între destinatarii lui. (2Ioan 1, *NW*) Atât Pavel cât şi Ioan se referă la creştini ca întreg prin cuvântul „copilaşi”. (Gal. 4:19; 1Ioan 2:1, *NW*) Observăm aşadar cum copiii şi inocentele lor căi au căpătat o atenţie considerabilă în zilele lui Isus şi în adunarea de început. Atunci, cine suntem noi, ca oameni temători de Dumnezeu, în acest secol al douăzecilea, să nu dăm atenţie instruirii copiilor şi asocierii lor în mijlocul adunărilor noastre?

5. Contrar Cezarilor lumii acesteia, care exclud din şcolile lor instruirea din Biblie, Isus a zis categoric: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu încercaţi să-i opriţi!” (Luca 18:16, *NW*) Aici Isus pledează în mod clar în favoarea instruirii creştine pentru tinerii părinţilor temători de Dumnezeu. Părinţii creştini vor da atenţie acestei dispoziţii categorice ‘să-şi lase copiii să vină la Isus’. Ei nu vor aduce asupra lor condamnarea, aşa cum face lumea care încearcă să-i oprească pe

copii să-l urmeze pe Cristos, Regele lumii noi. Noi trebuie doar să menţionăm practica ruşinoasă din multe ţări unde autorităţile din educaţie ale Cezarului îi exmatriculează pe copiii bine crescuţi ai martorilor lui Iehova, din cauză că aceştia nu pot să salute steagurile naţionale, aceasta fiind considerată o practică idolatră, contrară poruncilor biblice. (Ex. 20:4,5) În ciuda înţelegerilor greşite şi a împotrivirii, poporul credincios al lui Iehova şi copiii lor vor continua să asculte mai întâi legea lui Dumnezeu. (Faptele 5:29) Ca parte a închinării lor adevărate pentru Iehova Dumnezeu, martorii lui Iehova îşi vor îndeplini această datorie faţă de Dumnezeu, dându-I Lui ce-i aparţine şi împotrivindu-se Cezarilor care nu au autoritate să se amestece în drepturile creştine de educaţie părintească, şi nici în metodele şi poruncile din Biblie. (Luca 20:25, *NW*) Atunci, care sunt metodele şi principiile creştine pentru instruirea tinerilor care se bat cap în cap cu metodele de educaţie ale acestui actual sistem rău de lucruri?

6. Când era copil, Isus însuşi a primit o educaţie potrivită şi sănătoasă din Biblie. Mama lui iudaică, Maria, şi tatăl său adoptiv, Iosif, din casa lui David, i-au oferit educaţia iudaică obişnuită a zilei. Ca tânăr, în primii lui ani, Isus a continuat să dea cinste şi ascultare părinţilor săi pământeşti într-o completă supunere evlavioasă. În aceşti ani de formare el a crescut sănătos în înţelepciune şi în statură fizică. În acelaşi timp El studia Scripturile Ebraice, fiind dat ulterior în ucenicie ca tâmplar. (Luca 2:47; Mat. 13:55) Despre această perioadă de început a existenţei Sale umane este scris: „Şi El s-a coborât cu ei şi a venit la Nazaret şi a continuat să le fie supus. … Şi Isus continua să facă progres în înţelepciune, în dezvoltare fizică şi să fie pe placul lui Dumnezeu şi al oamenilor.” (Luca 2:51,52, *NW*) Nicăieri în viaţa ulterioară a lui Isus El nu vorbeşte dezaprobator faţă de principiile şi obiceiurile folosite pentru educarea Sa în favoare divină.

7. Cu o ocazie în serviciul Său, un anumit conducător tânăr l-a întrebat pe Isus: „Bunule Învăţător, ce trebuie să fac pentru a moşteni viaţă veşnică? Isus i-a zis: … ‘Cunoşti poruncile: Să nu ucizi; Să nu comiţi adulter, Să nu furi; Să nu pui mărturie mincinoasă; Să nu înşeli; Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta!’ Omul i-a zis: ‘Învăţătorule, toate aceste lucruri le păzesc din tinereţe’. Isus s-a uitat la el, a simţit afecţiune pentru el şi i-a zis: ‘Un singur lucru îţi lipseşte: Du-te, vinde lucrurile pe care le ai şi dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer, şi vino să fii urmaşul meu.’” (Marcu 10:17-21, *NW*) Din aceasta se observă că deşi Isus a susţinut o cerinţă nouă şi mai importantă pentru ca tânărul să devină un discipol în serviciu al lui Cristos, el n-a dat la o parte principiile drepte de bază ce se află în spatele legământului legii făcut de Iehova Dumnezeu cu naţiunea Israelului. De exemplu, Isus a menţionat în lista de mai sus necesitatea continuă de supunere ascultătoare a copiilor faţă de părinţii lor. Mulţi ani mai târziu şi Pavel a folosit acelaşi principiu din porunca a cincia, impunându-l creştinilor dintre neamuri din Efes. (Efes. 6:1-3) Deşi legile autorizate ale lui Moise au luat sfârşit atunci când Isus a fost răstignit pe stâlpul de tortură în anul 33 A.D., totuşi principiile veşnice care stau la baza legii au rămas în aplicabile. (Col. 2:14, *NW*) Aşadar, să examinăm câteva dintre primele principii şi obiceiuri de bază care au guvernat societatea teocratică tipică din zilele Israelului din vechime.

Cuprins

Instruirea tipică a copilului

8. Familia este elementul de bază în structura socială a societăţii teocratice. Aşa cum Iehova Dumnezeu învaţă, instruieşte şi disciplinează cu toiagul autorităţii teocratice întreaga Sa familie universală de fii şi fiice, tot la fel părinţii naturali au ca principală responsabilitate să-şi înveţe şi să-şi instruiască micuţii. Atunci când Dumnezeu a organizat naţiunea teocratică a Israelului, în anul 1513 î.Cr., această responsabilitate părintească era încorporată ca parte a legii ţării. Aceasta le impunea părinţilor să-şi instruiască micuţii în prima copilărie în ceea ce priveşte datoria lor faţă de Dumnezeu, marele Dătător de viaţă. Acest lucru era important pentru acea naţiune căci garanta faptul că viitorii cetăţeni ai naţiunii Îl vor iubi pe Dumnezeu şi că naţiunea va continua să umble astfel pe calea Lui sănătoasă. Legea Mozaică zice: „Ascultă, Israel! … Şi poruncile acestea pe care ţi le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei trezi.” (Deut. 6:4-7) Cum au aplicat izraeliţii dispoziţia categorică de mai sus şi care a fost înţelegerea lor despre ce cuprindea instruirea celor tineri?

9. Prin *instruire,* izraeliţii înţelegeau mai mult decât să fie implicaţi doar în oferirea de cunoaştere pentru copiii lor. *Instruirea* însemna ca ei să-şi disciplineze copilul după autoritatea strict teocratică. Aceasta însemna să supună copilul căilor stabilite de dreptate. Trebuia să fie pusă în vigoare instruirea intelectuală şi trebuia să se facă o impresie de neuitat asupra minţii sensibile a tânărului în ceea ce priveşte valoarea acesteia. Era asemenea plantării şi creşterii unui tânăr copac sau a unei tinere viţe-de-vie. Mai întâi, copacul sau viţa-de-vie trebuie să fie plantată în sol bun, care să fie bine udat (Ier. 17:7,8) Copilul trebuie să aibă o stare bună a inimii, asemănătoare cu „solul bun”, iar apoi să fie supus unei constate furnizări de ape ale cunoştinţei din Biblie. (Luca 8:8, *NW*) Dar aceasta nu este totul; copacul sau viţa-de-vie trebuie apoi să fie îndreptată spre calea de creştere, fie vertical, ca în cazul copacului, fie orizontal, ca în cazul unor soiuri de viţă-de-vie. În acelaşi mod, în cazul copilului, tatăl şi mama trebuie să-i îndrume cu atenţie modul de creştere pe un făgaş pregătit din timp. „Fiule, respectă porunca tatălui tău şi nu respinge îndrumările mamei tale; fixează-le pentru totdeauna în mintea ta, leagă-le în jurul gâtului tău; căci porunca lor va arunca lumină peste viaţa ta, îndrumările lor te vor lumina şi să fi instruit astfel înseamnă calea pentru a trăi.” – Prov. 6:20-30, *Mo*.

10. Această îndrumare constantă pentru maleabila minte tânără s-a dovedit a fi necesară datorită adevărului declarat la Proverbele: „Nebunia se ţine de mintea copilului; toiagul o va înlătura.” (Prov. 22:15, *Mo*.) Dacă nu este instruită cum trebuie de părinte, inima sau mintea copilului va merge pe calea prostiei lumeşti sau a nebuniei fatale. „Nu-ţi lăsa copilul nepedepsit; dacă îl loveşti îl vei salva de la moarte. Trebuie să-l loveşti cu nuiaua şi astfel îi păstrezi viaţa.” (Prov. 23:13,14, *Mo*.) Întrebuinţarea nuielei de aici nu înseamnă în mod necesar un băţ literal, ci revendicarea toiagului autorităţii părinteşti. S-a constatat că simplele cuvinte fără susţinerea autorităţii părinteşti nu înseamnă prea mult. „Simplele cuvinte nu vor instrui niciodată un sclav; el va înţelege, dar nu va asculta. Băiatul răsfăţat se duce

la fund ca să fie un sclav şi în cele din urmă va avea necazuri." (Prov. 29:19,21, *Mo*.) Manoah, tatăl lui Samson, s-a rugat de fapt la Iehova pentru călăuzire în instruirea băiatului său: „O Doamne, … te rog permite omului lui Dumnezeu pe care l-ai trimis să se întoarcă să ne spună cum trebuie să instruim băiatul care se va naşte." (Jud. 13:8, *Mo*.) Aşadar, instruirea fiilor şi a fiicelor nu era o chestiune uşoară. Nu toţi copiii au profitat de pe urma instruirii înţelepte a părinţilor lor şi astfel, mai târziu, unii au căzut de la închinarea adevărată.

11. Este posibil ca doi fii să primească instruire şi educaţie teocratice identice. Totuşi, dacă starea inimii unuia este rea, indiferent cât de ireproşabilă şi strictă a fost instruirea, sfârşitul final al acestuia s-ar putea să nu fie ferm statornicit pe căile dreptăţii. „Chiar şi un copil este cunoscut prin ce face, după cum se poartă, bine sau rău." (Prov. 20:11, *Mo*.) Luaţi exemplul lui Ismael şi al lui Isaac. Cu siguranţă Avraam a oferit ambilor băieţi cea mai bună instruire teocratică acasă. Totuşi, în viaţa de mai târziu, Ismael şi-a pierdut credinţa şi s-a depărtat complet de la închinarea adevărată, dar Isaac a rămas credincios preţioaselor promisiuni despre lumea nouă. Din nou, exemplul gemenilor Esau şi Iacov. În mod sigur părinţii Isaac şi Rebeca trebuie să le fi oferit gemenilor aceeaşi instruire atentă şi serioasă, în armonie cu voinţa descoperită a lui Dumnezeu din timpul acela. Esau a devenit rău, dar Iacov a ajuns să fie un serv temător de Dumnezeu. Atunci, ca şi acum, părinţii nu erau responsabili pentru inima rea găsită în unele din odraslele lor. Totuşi, atâta timp cât părinţii aveau autoritate peste aceştia se depunea efort pentru a continua să mişte „solul" din inima lor cu cunoştinţă din Biblie, ca dacă era posibil inima slabă a celor înclinaţi spre rău să poată fi transformată. Despre copiii care au avut inimă bună şi au fost înţelepţi în dezvoltarea lor teocratică, este scris: „Mai bun este un tânăr sărac şi înţelept decât un rege bătrân şi nebun, care nu mai ştie cum să primească mustrare." (Ecl. 4:13, *AS*) Pentru cazurile asemănătoare celor ale credincioşilor Isaac şi Iacov, care au avut inimă bună, este adevărat proverbul biblic: „Educă-l pe copil pe calea pe care trebuie să meargă şi când va îmbătrâni nu se va depărta de ea." – Prov. 22:6, *AT*.

12. Se pare că erau patru locuri distincte unde era administrată instruirea tinerilor în timpurile pre-creştine. În primul rând, acasă; în al doilea rând, la lucru; în al treilea rând, în adunări; şi în al patrulea rând, pe plan naţional, la Ierusalim. Le vom lua în considerare aici pe fiecare, la rând.

Acasă

13. Acasă, credinciosul tată iudeu prelua conducerea în educarea copiilor săi. Tatăl petrecea o parte din fiecare zi oferind instruire specifică (Deut. 6:7) Principalul mijloc folosit era cel al instruirii orale, împreună cu repetiţia şi exerciţii. Importante pasaje din Biblie despre Lege, Psalmi şi Proverbe erau memorate atât de băieţi cât şi de fete. Se pare că tinerii erau învăţaţi să scrie şi să citească de la o vârstă fragedă. De asemenea erau întipărite şi comportamentul şi manierele faţă de cei în vârstă. În toate timpurile tatăl menţinea ordinea în casă şi folosea toiagul autorităţii pentru a-şi disciplina copiii şi pentru a păstra respectul. Copiii erau învăţaţi arta cântatului şi unii învăţau să cânte la instrumente muzicale.

Cuprins

Cântările învăţate pe de rost erau cele din Psalmii care fuseseră minunat puşi pe muzică. Cântatul acestor psalmi îi făcea capabili pe copii să înveţe să se exprime din punct de vedere afectiv, cu totul din inimă, în iubirea şi devotamentul lor pentru Iehova. În felul acesta ei erau familiarizaţi cu multele adevăruri din Biblie cuprinse în psalmi. Acest fapt este ilustrat în cazul corului de băieţi care au repetat din memorie o parte din Psalmii 118, atunci când l-au salutat pe Isus la intrarea lui în templu, pe 10 Nissan anul 33 A.D. (Mat. 21:15, *NW*) După câte se pare, copiii au găsit mai uşor să-L recunoască pe Isus ca Mesia, în împlinirea Psalmilor 118, decât liderii religioşi ai iudeilor.

14. Masa de seară era marea ocazie a zilei şi în general una de multă plăcere pentru copii. Foarte adesea tatăl primea invitaţi. (Luca 14:12) Experienţele extraordinare ale zilei sau ştirile despre întâmplări de departe şi de aproape erau povestite de toţi oamenii maturi prezenţi. Tot atunci, la urechile celor tineri ajungeau întotdeauna cuvinte înţelepte şi discuţii din Biblie. (Deut. 6:7) Copiii se aflau acolo numai să asculte şi să înveţe. Poate că uneori fiului mai mare i se cerea să citească o anumită parte din Scripturi, sau să recite câteva pasaje biblice discutate de cei maturi. Odată, în fiecare an la 14 Nissan, la masa de Paşte, exista obiceiul ca unul din băieţi să-i pună tatălui următoarea întrebare: „De ce noaptea aceasta este deosebită de celelalte nopţi?" După aceea tatăl lui avea datoria să spună familiei întreaga poveste de paşte. (Ex. 12:3-27) Căminul teocratic a continuat să fie în toate privinţele centrul fundamental de instruire. Mamele şi taţii înţelepţi şi iubitori au devenit însoţitori intimi ai fiilor şi fiicelor lor. Ei erau strânşi uniţi în asocierile şi interesele lor zilnice. Amprente sănătoase şi trainice erau puse constant pe mintea receptivă a copiilor lor.

La lucru

15. Copiii învăţau foarte mult nu numai din ce auzeau acasă, ci şi din demonstraţii reale despre ce făceau părinţii lor în treburile lor zilnice. (Deut. 6:7) Aşadar, cel dea-l doilea loc de instruire urma să fie cu părinţii lor, în timp ce se aflau la lucru. În timpul zilei băieţii îşi însoţeau taţii pe câmp sau în atelierul de lucru, pentru a observa cum îşi face tatăl meseria aleasă. Deşi băieţii erau încă mici, ei se jucau pe lângă taţii lor şi se bucurau împreună. Dar pe măsură ce băieţii creşteau, deveneau ucenici pentru taţii lor, care le dădeau să facă treburi neînsemnate şi îi supravegheau personal să-şi facă treaba bine. Cu timpul, fiii deveneau la fel de îndemânatici precum taţii lor în orice fel de activitate erau angajaţi. Aceasta ne reaminteşte cum a învăţat David arta păstoritului şi cum a practicat-o când avea doar zece ani. (1Sam. 16:11) Apoi şi tânărul Isus (sau Iosua) trebuie să fi învăţat profesia de tâmplar de la tatăl său adoptiv Iosif, pe care îl urmărea cu privirea cum realiza cu deosebită pricepere toate tehnicile meseriei Sale. (Marcu 6:3) În felul acesta micuţii David şi micuţii Iosua şi-au primit instruirea practică pentru lucrul din viaţa lor.

16. Micuţele Sara şi Rahela au învăţat, de asemenea, fiind cu mamele lor la lucru. Cât timp erau foarte micuţe fetele se jucau pe lângă casă, sub supravegherea mamelor lor. Când s-au făcut mai mari au fost puse să-şi ajute mama la diferite

treburi neînsemnate. În felul acesta ele învăţau arta îndeletnicirilor casnice, sub toate formele ei – precum gătit, menaj, croşetat şi cusut. Ele ajungeau să fie la fel de experte precum mamele lor în aceste datorii necesare. Fetele găseau plăcere şi bucurie în a-şi ajuta mamele. Mai trebuie să fie amintit că fetele Israelului erau experte în cântat, cântatul la instrumente muzicale şi jocuri – Jud. 11:34.

În adunări

17. Adunarea sau comunitatea locală şi-a jucat rolul în educarea celor tineri. În timpurile biblice de mai târziu fiecare comunitate întreţinea o sinagogă unde se adunau cei în vârstă şi cei mai tineri, în fiecare sabat, pentru a-i asculta pe leviţi şi pe alţi maturi citind şi expunând Scripturi. (Faptele 15:21, *NW*) Aceste întâlniri săptămânale s-au dovedit a fi un mare izvor de educaţie biblică pentru fetele şi băieţii iudei. Cu trecerea anilor erau citite şi discutate de aceşti lideri ai adunărilor toate Scripturile Ebraice. Bărbaţii şi femeile tinere, precum şi copiii, stăteau în linişte dând o atenţie deplină oricărui cuvânt care era citit sau rostit. Atunci, profeţii ce călătoreau ocazional sau alţi purtători de cuvânt naţionali vizitau comunitatea locală pentru a se adresa adunării din sinagogă, sau pentru a vorbi în piaţă. (Mat. 4:23) Mesajele lor provocau multă meditaţie, iar la multe zile după aceea erau auzite discuţii acasă la masa de seară de către părinţi şi oaspeţii lor. Astfel educaţia în comun şi-a adus contribuţia la modelarea inimii şi a minţii tinerilor în căile Domnului.

Pe plan naţional

18. Iehova, maestrul educator, a aranjat un al patrulea loc pentru instruirea teocratică a tineretului din Israel. Acesta era adunarea periodică a oamenilor, bogaţi sau săraci, la centrul de închinare numit de Iehova, anume templul din Ierusalim. (Deut. 12:5) De trei ori pe an părinţii îşi luau copiii pentru o captivantă călătorie spre marele oraş Ierusalim, pentru a lua parte la sărbătorile teocratice de acolo. În timp ce grupurile fericite călătoreau spre Ierusalim, părinţii îşi învăţau copiii direct de la sursă lecţii de geografie. Noi ştim că Iosif şi Maria îl luau anual la Ierusalim cu ei pe copilul Isus. Fără îndoială, în felul acesta Isus a ajuns să cunoască personal toate punctele istorice din Ţara Promisă. Tot Isus a avut ocazia la vârsta de 12 ani să pună întrebări liderilor învăţaţi de la templu, pentru a-şi satisface mintea sa extrem de curioasă, referitor la profeţii. – Luca 2:41-47.

19. Nu numai că acea călătorie îmbogăţea mintea tinerilor pe măsură ce vedeau Palestina în toată frumuseţea ei paradisiacă, dar la Ierusalim ei învăţau să devină o parte a marii familii a lui Iehova, ce era alcătuită din sute de mii de oameni. Ei îşi întâlneau rudele şi îşi făceau noi prieteni din toate colţurile ţării. Dar la serviciile de la templu era administrată o educaţie suplimentară. Memorând pasaje importante din Biblie şi fiind instruiţi în arta cântatului, copiii puteau urma îndeaproape toate ceremoniile importante îndeplinite de preoţi. Ei înţelegeau emoţionantele răspunsuri din cântările cântate de miile de cântăreţi leviţi instruiţi. (1Cron. 25:7, *Mo*.) Toate acestea îi făceau pe copii să înţeleagă maiestatea lui

Cuprins

Iehova, Dumnezeul lor pe care Îl serveau. Lor li se mai amintea cu putere că fiind păcătoşi, aveau nevoie de ispăşire. În felul acesta ei realizau seriozitatea relaţiei lor spirituale ca popor chemat al lui Iehova.

20. În mod hotărât, participarea la marile adunări ale poporului lui Iehova, anual, atingea punctul culminant al programului de instruire pentru tânărul popor iudeu. Putem fi siguri că pentru oamenii tineri din Israelul teocratic viaţa era plăcută, îmbelşugată, sănătoasă şi stimulatoare. Niciun alt popor din timpurile din vechime n-a arătat un aşa interes faţă de copiii lor aşa cum au făcut izraeliţii temători de Dumnezeu. Ce alt popor din vechime îşi lua tinerii în călătorii lungi şi costisitoare, de trei ori pe an, ca să se închine Dumnezeului lor într-un loc central? Niciunul.

Este posibil astăzi?

21. Acum se pune întrebarea: Este posibil astăzi să creşti copiii în favoare divină şi în ce măsură pot fi folosite astăzi metodele întrebuinţate de izraeliţi? Instruirea contemporană teocratică a tinerilor prezintă multe probleme, dar niciuna din ele nu este de neînvins. Astăzi, aşa cum a fost prezis cu mult timp în urmă, şi-au făcut apariţia regimuri politice, atât totalitare cât şi aşa-zise „democratice”, care îi privează pe copii de instruire din partea părinţilor care se tem de Iehova Dumnezeu. (Rev. 13:16,17) Dar părinţii teocratici atenţi se vor împotrivi încălcărilor statului în acest domeniu al drepturilor familiei. Ei vor asculta autoritatea superioară a lui Dumnezeu, continuând să-şi înveţe copiii că ascultarea de legile lui Dumnezeu şi învăţarea despre Dumnezeu sunt chestiuni de cea mai mare importanţă. (Marcu 12:17) Mai mult decât atât, părinţii teocratici contemporani trebuie să combată un torent din ce în ce mai mare de propagandă a lumii vechi, calculată să capteze şi să deformeze mintea tinerilor. Radioul, televiziunea, cinematograful, comediile şi presa în general sunt pline de instruire ne-teocratică şi nesănătoasă. Părintele prudent trebuie să reducă la minim aceste surse de declaraţii inspirate de demoni şi să păzească mintea tinerilor lor de influenţa lor rea. (1Ioan 4:1, *NW*) Şi când se foloseşte radioul, televiziunea şi cinematograful, părinţii înţelepţi trebuie să fie selectivi.

22. În punctul acesta trebuie să luăm în considerare chestiunea „responsabilităţii de familie”, aşa cum este prezentată legal în Scripturi. Sub principiul biblic al „responsabilităţii de familie”, acolo unde tatăl sau mama ori amândoi, devin nelegiuiţi, judecata adversă vine peste toţi membrii familiei şi copiii mici. Priviţi exemplul lui Acan, care a comis un delict fatal împotriva lui Iehova. Făcând astfel, Acan a adus condamnarea peste întreaga sa familie de copii, şi toţi au fost omorâţi împreună cu el. (Ios. 7:1,24,25) Pavel vorbeşte despre acest principiu invers, la care s-ar putea face referire ca la „merit de familie”. Dacă tatăl sau mama dintr-o familie este un creştin credincios şi activ, el sau ea aduce merit întregii familii de copii. Pavel scrie: „Căci bărbatul necredincios este sfinţit prin relaţia cu soţia lui şi soţia necredincioasă este sfinţită prin relaţia cu fratele; altfel copiii voştri ar fi cu adevărat necuraţi, dar acum ei sunt sfinţiţi.” (1Cor. 7:14, *NW*) Prin urmare, aceasta dovedeşte cum copiii minori ai părinţilor creştini sunt sfinţiţi

Cuprins

indirect, sau sunt socotiţi demni de protecţie înaintea lui Dumnezeu, până când ajung la vârsta responsabilităţii individuale. De aceea, în această zi a judecăţii finale, de la 1918 încoace, părinţii sunt responsabili pentru destinul final al copiilor lor minori. Când va izbucni Armaghedonul toţi copiii minori care nu se află sub acest aranjament al „meritului de familie" vor avea parte de nimicire, fără nicio speranţă de înviere. Acest lucru este demonstrat cu tărie la Ezechiel 9:6 (*AS*), unde este scris: „Ucideţi pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copilaşi şi pe femei; dar nu vă apropiaţi de niciun om pe care este semnul".

23. Părinţii teocratici sunt familiari cu ce spun Scripturile Greceşti despre creşterea copiilor. Pavel arată că tatăl înţelept să-şi 'conducă familia în mod corect, având copiii supuşi cu toată seriozitatea.' (1Tim. 3:4, *NW*) Mai departe Pavel scrie: „Părinţi, nu vă iritaţi copiii!" (Efes. 6:4, *NW*) Aceasta înseamnă, să nu vă tachinaţi fără milă copilul, sau să-l descurajaţi în vreun fel. Despre acest punct Biblia mai spune: „Părinţi, nu vă exasperaţi copiii, să nu devină descurajaţi!" (Col. 3:21, *NW*) Pe deasupra este scris: 'Continuaţi să vă creşteţi copiii în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova'. (Efes. 6:4, *NW*) Pentru a disciplina cum trebuie un copil trebuie să fie folosit „toiagul corectării". (Prov. 22:15, *AT*) Dacă părinţii eşuează în mod neînţelept să corecteze inima sau mintea copiilor, înclinate spre nechibzuinţă, atâta timp cât sunt tineri şi te poţi înţelege cu ei, atunci în unele lucrări despre scopurile lui Dumnezeu corectarea îi va ajunge din urmă pe acei copii. „Toiagul corectării" care este folosit pentru a-i întoarce pe copii de pe calea morţii în neascultare de Dumnezeu nu trebuie să fie un toiag literal. Toiagul simbolizează autoritate şi putere părintească, iar aplicarea „toiagului corectării" înseamnă pentru părinţi să exercite acea putere şi autoritate încredinţate în orice mod poate părea înţelept, din punct de vedere biblic, pentru a corecta copilul. Controlul de către părinte al toiagului puterii, autorităţii şi responsabilităţii n-ar trebui să fie slăbit niciodată. Trebuie să fie imprimat respect pentru acesta asupra minţii şi inimii tinerilor. Aceasta conduce la viaţă veşnică pentru ei în lumea nouă.

Aminteşte-ţi de asemenea de Creatorul Tău în zilele tinereţii tale, înainte să vină zilele cele rele şi să se apropie anii când vei zice: Nu găsesc nicio plăcere în ei. – Ecl. 12:1, *AS.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce problemă se confruntă azi părinţii, şi care sunt perspectivele de a o rezolva cu succes?
2. Ce fel de educaţie aduce favoare divină, şi ce a însemnat aceasta pentru poporul lui Iehova?
3. Ce interes a manifestat Isus pentru copii?
4. Ce atenţie au acordat copiilor discipolii lui Isus?
5. Ce interes prezintă astăzi pentru noi Luca 18:16?
6. Descrie educaţia timpurie a lui Isus ca băiat şi tânăr.
7. Ce este descoperit cu privire la educaţia copiilor în discuţia pe care a avut cu Isus tânărul conducător?

Cuprins

8. Cât de importantă era considerată educaţia copiilor în teocraţia tipică a Israelului?
9. Ce au înţeles izraeliţii prin termenul *educaţie*? Ilustraţi!
10. Ce se înţelegea prin „nuia" şi de ce era necesară întrebuinţarea acesteia?
11. De ce nu toţi copiii profită de aceeaşi educaţie folositoare? Daţi exemple!
12,13. (a) Unde era dată educaţie tinerilor în timpurile pre-creştine? (b) Descrieţi educaţia dată în casele iudeilor.
14. Ce ocazii de educaţie erau oferite la masa de seară?
15. Cum erau băieţii instruiţi pentru ocupaţia vieţii lor?
16. Cum erau fetele instruite pentru ocupaţia vieţii lor?
17. Descrieţi contribuţia pe care o avea adunarea locală în educarea celor tineri.
18. Ce îngrijire s-a făcut la nivel naţional pentru educaţie?
19,20. Cum beneficiau copiii de pe urma vizitei la Ierusalim?
21. Ce condiţii existente azi fac dificilă oferirea unei educaţii teocratice?
22. Ce este „responsabilitatea de familie"? Cât este azi de importantă dezvoltarea „meritului de familie"?
23. Daţi câteva exemple de sfaturi găsite în Scripturile Greceşti Creştine referitoare la educarea copiilor.

Unitatea Papală vs. Comunism

Pe 12 septembrie 1951, papa a făcut din nou apel pentru unitatea sectelor în lupta împotriva comunismului. El a indicat într-o enciclică faptul că secta lui avea să fie cea care va realiza unificarea, repetând tema „Anului Sfânt" din 1950 „a marii reîntoarceri". A asigurat că toţi cei „separaţi pentru multă vreme de Scaunul Apostolic" vor fi primiţi înapoi.

Roma se laudă cu unitatea ei, dar ea a fost de fapt despărţită în bucăţi chiar de la început, fapt ce poate fi confirmat de dezbinarea Bisericii Ortodoxe Greceşti şi de Reforma Protestantă. Istoria ei este plină de compromisuri politice şi religioase încheiate în decursul eforturilor ei nebune de a supravieţui. Este ea atunci diferită astăzi faţă de comunism, numit de papă ca „atacurile furtunoase ale groaznicului duşman"?

Nu, deoarece chiar şi când se trimitea enciclica papală, „atacurile furtunoase" ale comunismului ateu distrugeau în bucăţi temelia opoziţiei catolice din spatele Cortinei de Fier a Europei de Est. *Saturday Evening Post*, în numărul său din 22 septembrie 1951, prezenta detaliile prăbuşirii catolice în Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, România, Albania şi Iugoslavia. În repetate rânduri, prelaţii catolici au jurat loialitate faţă de regimuri atee, păstrând doar o reţinere mentală nefondată, care a contat foarte puţin şi nu a realizat nimic. În unele ţări, organizaţiile active de „preoţi renegaţi" demască acum, în mod deschis şi cu amărăciune, romano-catolicismul.

Tacticile comuniste au curăţat cu grijă toţi dizidenţii din ierarhiile catolice oficiale ale diferitelor ţări, lăsându-i doar pe cei care au fost de acord să coopereze în totalitate cu „noua ordine” comunistă. Cazul Poloniei este unul tipic, aşa cum este detaliat în articolul din *Post*. În aprilie 1950, ierarhia catolică poloneză şi-a prezentat ideea unei unităţi ferme sub foc. Cedând total în faţa presiunii, a condamnat în mod oficial toate poziţiile „anti-guvern” şi a promis să insufle loialitate turmelor ei şi să pedepsească toţi preoţii nesupuşi care nu se conformează cerinţelor. Auzind acest lucru, se spune că Roma a fost înmărmurită. Apoi s-a retras în spatele unei serii de acţiuni neclare şi obstrucţioniste. A declarat că va putea să îndure orice concesie, atâta vreme cât nici dogma, nici principiul moral nu cedau. Dar, dacă doborârea libertăţii de închinare sub călcâiul unui dictator comunist nu reprezintă cedarea unui „principiu moral”, atunci putem întreba ce reprezintă de fapt?

În unitate este putere. Dar, pentru ca unitatea să se opună unui agresor ateu, trebuie să fie construită pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe o forţă morală evlavioasă. I-a rezistat Isus Diavolului doar printr-un jurământ de loialitate faţă de el cu o simplă „reţinere mentală”? Nu! A spus clar şi fără ocolişuri sau amăgiri: „Pleacă, Satan! Căci este scris, ‘Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru.’” (Mat. 4:10, *NW*) La fel şi astăzi, doar printr-o forţă morală evlavioasă asemănătoare, creştinii *adevăraţi* pot să reziste în faţa persecuţiei diabolice, să susţină adevărul şi dreptatea, şi să îşi asigure aprobarea de la Dumnezeu.

Neutralizarea influenţei lumii vechi asupra copiilor

Unii pedagogi moderni învaţă cum copiilor ar trebui să li se dea posibilitatea să se dezvolte după propriile înclinaţii şi reţineri. Această cale de acţiune este greşită şi contrară Scripturii. În timpul anilor când este uşor de modelat, copilul are nevoie de călăuzire şi îndrumare părintească puternică. Pentru a demasca concluzia greşită a pedagogilor moderni, Pavel a zis că atunci când era copil raţionamentul său era nesănătos şi incomplet. El a scris: „Când eram copil vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, raţionam ca un copil; dar acum că am devenit om mare am terminat cu trăsăturile de caracter ale unui copil.” (1Cor. 13:11, *NW*) Astfel, din acest motiv, copiii nu trebuie să fie lăsaţi în seama raţionamentelor lor prosteşti care fac rău. Acum este momentul când este necesar ca „toiagul corectării” să dea acea înclinare potrivită copilului.

Cuprins

2. Teoria incorectă de mai sus a celor moderni duce la un alt necaz în familie. Aceasta înseamnă că micuţii doresc să devină şefi şi încep să exercite autoritate. În realitate, ei ajung în punctul în care le spun părinţilor ce să facă. Aceasta mai înseamnă că copiilor li se dă posibilitatea să aibă propria cale egoistă, li se oferă tot ce cer şi în cele din urmă ajung răsfăţaţi şi devin greu de stăpânit. Această situaţie este extrem de periculoasă, deoarece inima copilului a fost instruită să se bizuiască pe înţelegerea lui imatură şi fără experienţă. El cade uşor victimă ca novice oricărei curse care străluceşte a marelui adversar Satan. (1Tim. 3:6, *NW*) Înţeleptul rege Solomon a avertizat împotriva conducerii oamenilor maturi de către un copil, un simplu băiat, atunci când a scris: „Vai de tine, ţară, atunci când regele tău va fi un băiat şi prinţii tăi petrec dimineaţa!" (Ecl. 10:16, *AT*) Pavel arată că deşi un copil este moştenitor pentru a deveni conducător, totuşi atâta timp cât este minor, el se află sub conducerea oamenilor care îl au în custodie şi nu i se permite să conducă: „Eu spun că atâta timp cât moştenitorul este copil el nu diferă deloc de un sclav, deşi este stăpânul tuturor lucrurilor, ci se află sub conducerea oamenilor în custodie şi sub supraveghetori până în ziua pe care a stabilit-o tatăl său dinainte." (Gal. 4:1,2, *NW*) Aceasta a fost poziţia lui Isus. Deşi era destinat să fie regele lumii noi, totuşi cât timp a fost minor ca şi copil, el s-a supus smeriţilor săi părinţi pământeşti, Maria şi Iosif. Dominarea juvenilă din familiile creştine este cât se poate de nepotrivită şi ar trebui să i se pună capăt neîntârziat prin intermediul „toiagului corectării".

3. Biblia le spune clar copiilor: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta!" Pavel instruieşte de asemenea: „Copii, fiţi ascultători de părinţii voştri în unire cu Domnul!" (Efes. 6:1,2, *NW*) Nu fiţi precum copiii din societatea lumii vechi a Satanei, unde ei pun un accent deosebit pe propriile căi egoiste şi aşteaptă o oarecare mită ca să fie buni şi să asculte. Aceasta aminteşte de o mică povestioară despre acest subiect. O mamă neguvernată de principiile biblice îi zice copilaşului ei: „Copile, de ce trebuie să-ţi dau întotdeauna bani ca să fii bun? De ce nu poţi să fii bun fără să ceri nimic, ca tatăl tău?" În timp ce acestea sunt căile sub societatea lumii vechi, tinerii din custodia părinţilor teocratici sunt foarte favorizaţi şi sunt bogaţi în favorurile Domnului. Copiilor instruiţi teocratic le place să-şi asculte mama şi tatăl. Lor le place să fie buni pentru că acesta este lucrul corect, este ceea ce trebuie făcut. În felul acesta ei învaţă să fie ascultători de marele lor Tată din cer, Iehova.

Domenii de educaţie

4. Examinând uriaşa cantitate de educaţie bună şi rea disponibilă astăzi, ce cale de acţiune practică poate fi sugerată ca să-i echipeze pe tineri pentru un viitor foarte profitabil în societatea lumii noi? De la început se pare că trebuie să recunoaştem că sunt două domenii ce trebuie luate în consideraţie: primul este domeniul ne-teocratic, iar cel de-al doilea este domeniul teocratic de educaţie. Dintre aceste două, domeniul teocratic este superior şi trebuie să primească o atenţie mai mare.

Cuprins

5. Domeniul educaţiei ne-teocratice cuprinde întrebuinţarea modernelor noastre şcoli publice şi particulare. Multe din aceste şcoli sunt conduse de guvern şi legea cere frecventarea unor şcoli aprobate până la anumite vârste, ca de pildă 15 sau 16 ani; în unele state până la 18 ani. Martorii lui Iehova se pot supune în siguranţă acestor legi de educaţie. Totuşi, martorii lui Iehova frecventează aceste şcoli doar pentru studii lumeşti de bază în citire, scriere, matematici şi în unele arte. Acolo unde sunt oferite mai multe opţiuni, studii precum muzica, dactilografierea, stenografierea, limbile străine, se vor găsi foarte folositoare. În licee ar fi bine ca adolescentele să urmeze cursuri suplimentare în ştiinţe despre îndeletniciri casnice. Pentru adolescenţii din licee este posibil ca ei să considere că este bine să se specializeze în vreun domeniu de lucru tehnic. Învăţarea unei meserii, sau să devină experţi într-o anumită specialitate de afaceri, va fi pentru ei întotdeauna un lucru categoric valoros. Aduceţi-vă aminte că apostolul Pavel, ca tânăr, a învăţat să fie făuritor de corturi. (Faptele 18:3) Când mijloacele financiare misionare ale lui Pavel scădeau, el putea întotdeauna să recurgă la facerea de corturi ca să obţină mijloacele financiare necesare.

6. Nu numai că aceasta îi va ajuta pe tineri să se întreţină singuri şi mai târziu să aibă un adevărat succes în serviciul de pionier, dar această instruire specializată în arte şi meserii din zilele noastre le va da posibilitatea să contribuie practic la clădirea Paradisului pe pământ după Armaghedon. Ţi se clatină imaginaţia atunci când contempli necesităţile pentru abilităţi de după Armaghedon. Lucrările de inginerie şi proiectele de agricultură din timpul acela vor fi extraordinare. Nu numai că acolo va exista un program aproape nesfârşit de construcţie pentru civilizaţia de supravieţuitori, dar gândiţi-vă la mulţimile care vor fi aduse înapoi prin înviere, cărora le vor trebui date case, hrană şi îmbrăcăminte. Pare raţional că toate aceste necesităţi vor trebui să fie produse dinainte pentru a le oferi celor înviaţi o primire mulţumitoare în ţinutul belşugului. Aşadar, tuturor tinerilor şi tinerelor le este dat sfatul să se instruiască acum intelectual şi practic nu numai pentru anii rămaşi înainte de dispariţia acestei lumi vechi, ci să se pregătească să ia parte cu totul la clădirea civilizaţiei trainice a Paradisului, care va rămâne în picioare pentru totdeauna, ca omagiu pentru bunătatea lui Iehova.

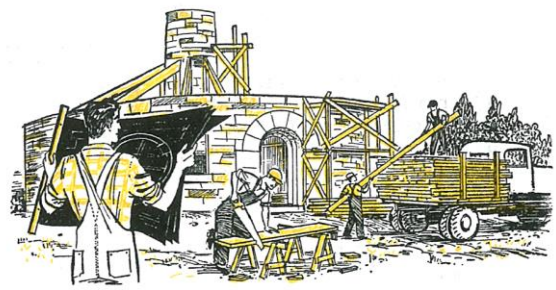

7. Câteva cuvinte despre sporturi. În şcolile moderne sporturile sunt subliniate în mod exagerat. Se iroseşte mult timp care ar putea fi folosit mai bine în materii de studiu profitabile, sau în activitatea de predicare. Sporturile, aşa cum sunt organizate astăzi, favorizează închinarea la eroi, care este periculoasă şi necreştină. Din când în când ne putem permite, în mod inocent, un joc cu mingea sau alt fel de sport ca o adevărată relaxare şi acest lucru este profitabil. Dar, ca tânăr, să ai mintea mereu plină de sporturi şapte zile pe săptămână este neînţelept şi nesănătos. Sfatul lui Pavel de acum 1900 de ani către tânărul Timotei, care trăia

Cuprins

în mijlocul lumii grece înnebunită după sporturi, este un sfat oportun şi pentru noi astăzi: „Căci instruirea corporală este benefică pentru puţin, dar devotamentul evlavios este benefic pentru toate lucrurile, deoarece acesta deţine promisiunea de viaţă acum şi pentru cea care va veni.” – 1Tim. 4:8, *NW*.

Patru categorii biblice

8. Destul despre domeniul ne-teocratic de educaţie. Acum despre domeniul teocratic de instruire, domeniu care este vital şi care îi pregăteşte cu adevărat pe copii pentru viaţă veşnică în favoare divină. Educaţia teocratică din zilele noastre se împarte în patru categorii asemănătoare celor descrise pe scurt din timpurile biblice. Cele patru diviziuni sunt, anume: prima, acasă; a doua, în lucrare; a treia, în adunările locale; şi a patra, la adunările mari.

9. La fel cum Iehova este marele Teocrat al familiei Sale, tot aşa tatăl, în calitate de cap de familie, trebuie să ia conducerea în educaţia teocratică de acasă. (1Tes. 2:11) De asemenea, organizaţia asemenea unei femei a lui Dumnezeu, ca mamă, îşi învaţă fiii spirituali; tot aşa mama umană trebuie să servească în calitate de co-educator. Zilnic, tatăl şi mama teocratici trebuie să ofere instruire orală copiilor lor. Cum poate fi făcut acest lucru mai bine decât în timpul meselor? În special la mesele de dimineaţă şi de seară. La masa de dimineaţă instruirea orală se va centraliza în jurul textului şi al comentariului zilnic furnizate de Societate în cărţile ei anuale. Întotdeauna există destul material în comentarii pe care tatăl şi mama îl pot îmbogăţi din propriile lor experienţe teocratice. Acestea pot fi relatate cu un mare profit practic pentru copii.

10. Întrucât copiii din timpurile biblice memorau texte din Scriptură, se sugerează că ar fi bine ca ei să memoreze textul fiecărei zile din *Cartea Anuală*. Dimineaţa se poate face un scurt exerciţiu înainte ca textul să fie discutat de familie, pentru a vedea dacă copiii au memorat textul cum trebuie. Apoi, când tatăl se întoarce acasă pentru masa de seară, se poate face o verificare ca textul să fie reamintit. De exemplu, fără îndoială Timotei învăţase din pruncie, pe de rost, mult din scrierile sfinte (2Tim. 3:15) La mesele de seară poate fi oferită instruire folositoare suplimentară, atât de tată cât şi de mamă, prin relatarea de experienţe teocratice profitabile ale zilei, prin predicarea de către ei a mesajului Împărăţiei „la timp” sau „ne la timp”. (2Tim. 4:2, *NW*) Pe măsură ce copiii cresc, ei pot lua parte la aceste discuţii biblice şi rapoarte din timpul mesei. Există o necesitate vitală pentru un program zilnic de instruire teocratică acasă. Pe lângă acesta, comportamentul potrivit, disciplina şi respectul faţă de cei în vârstă trebuie să fie zilnic insuflate. Mamele şi taţii trebuie să fie prietenoşi cu copiii lor. Fiţi prietenii lor cei mai buni! Câştigaţi-le şi păstraţi-le încrederea tot timpul.

11. Cea mai mare moştenire pe care o poate lăsa cineva copiilor lui este dorinţa să devină un serv activ al lui Iehova. Ocupaţia principală a tuturor martorilor lui Iehova este cea a serviciului. De aceea, ei trebuie să folosească cea de-a doua metodă de instruire folosită în timpurile biblice, anume cea de instruire a copiilor în timp ce se află în lucrarea de mărturie. Aceasta înseamnă că este ca bine ca părinţii să-şi ia cu ei copiii în diferite domenii ale serviciului de teren. Când

Timotei era încă foarte tânăr, Pavel îl lua cu el în serviciul misionar pe acest „fiu” spiritual, ca el să poată învăţa prin experienţă direct de la sursă. (Fapte 16:1-3) Daţi posibilitatea fiului vostru şi fiicei voastre să devină ucenic în serviciu. Pe măsură ce copiii voştri vă aud apărând numele lui Iehova şi explicând vestea bună despre viitoarea lume nouă şi lor le va creşte în inimă dorinţa să fie martori zeloşi pentru Iehova. Din timp în timp, în activitatea de predicare din casă în casă, daţi-le posibilitatea să adauge cuvinte la mărturia voastră înaintea proprietarului. Acest lucru ar putea fi făcut întrerupându-vă mărturia, spunând copilului vostru ceva de genul: „Spune-i doamnei cine este Iehova!”, sau punând alte întrebări fundamentale la care copilul se poate exprima singur. Luaţi-vă copilul cu voi la studiile voastre din Biblie la domiciliu şi poate că el va putea să ia parte căutând câteva scripturi ca dovadă. Când îl angajaţi pe copil în serviciu ca ucenic, secretul este să-i oferiţi o mică parte în lucrarea efectivă de predicare.

12. Pe măsură ce copiii cresc este bine să nu-i lăsaţi să fie leneşi. Încurajaţi-i treptat să-şi pună propria mărturie la uşi sau pe străzi, sau să-şi aibă propriile studii din Biblie la domiciliu. Sugeraţi-le să devină pionieri de vacanţă în timpul vacanţelor lor de vară. În cursul anilor poate fi insuflată în inimă dorinţa să devină misionar în străinătate. Aceasta ar însemna că după serviciul lor de pionier cu timp integral de doi ani, ei ar fi calificaţi să frecventeze Colegiul Biblic Gilead a Turnului de Veghere, ca să se pregătească pentru serviciul misionar în străinătate. Cea mai mare carieră pe care o puteţi plănui pentru copiii voştri este cea a serviciului cu timp integral ca serv. Lucraţi şi plănuiţi să-i ajutaţi în cea mai fericită şi mai plină de succes dintre cariere.

13. În afară de instruirea copiilor în timp ce se află în lucrarea de mărturie, există o a treia forţă în creşterea copiilor. Această a treia forţă este cea a adunării locale a martorilor lui Iehova. Chiar de la început este de aşteptat ca copiii să-şi însoţească părinţii la toate adunările. Cei care veneau să-l asculte pe Isus îşi aduceau copiii cu ei. (Mat. 15:38) Ei vor învăţa să stea în linişte şi să asculte la tot ce se derulează. La fel ca micuţii David şi Sara din zilele Israelului din vechime, care participau la adunările din sinagogă, tot aşa micuţii David şi Sara din timpurile noastre vor fi dornici să participe la fiecare întâlnire. Ceilalţi membrii ai adunării pot contribui, purtându-se ca adevăraţi prieteni şi vorbind tuturor tinerilor din mijlocul lor. Acest lucru are un efect benefic pentru copii şi-i face să simtă că sunt o parte a marii familii a lui Dumnezeu. Când băieţii se fac destul de mari trebuie să fie încurajaţi să se înscrie la şcoala teocratică de serviciu. Nu există astăzi o instruire mai bună în serviciul creştin decât cel oferit de Societate la adunările ei de grupă de studiu din Biblie şi cursul ei de la şcoala teocratică de serviciu. Fiecare fiu şi fiică a martorilor lui Iehova să fie încântaţi să participe la aceste adunări ale grupei.

14. Mai există o a patra forţă de educaţie de care părinţii teocratici trebuie să profite. Aceasta este să vă luaţi toată familia la fiecare adunare de circuit, de district şi naţională aranjată de Societate. Economisiţi-vă banii în acest scop. Ştiţi că izraeliţilor li se poruncea prin lege să-şi pună deoparte cea de-a doua zeciuială, sau zece la sută din venituri pentru a-şi finanţa cele trei călătorii ale lor la

Ierusalim, din fiecare an? (Deut. 14:22-26, *AS*) Cu săptămâni înaintea evenimentului manifestaţi un interes profund şi o dorinţă adâncă să participaţi la adunare. Instruiţi-vă copiii în timp ce vă aflaţi pe drum spre oraşul cu adunarea. Arătaţi-le peisaje, puncte geografice şi alte puncte de interes! Aici este oportunitatea voastră să folosiţi „cartea naturii" pentru a îmbogăţi mintea tinerilor cu călătoria. Copilul teocratic va fi obişnuit să se amestece cu oameni din comunităţi îndepărtate şi să-i întâlnească. Aveţi grijă ca la adunare copiii să se întâlnească cu mulţii voştri prieteni de departe şi de aproape. Îngrijiţi-vă să participe la serviciile de botez pentru a afla cum se fac acestea şi ce simbolizează. Apoi, când ei sunt suficienţi de mari, să-şi simbolizeze consacrarea pentru serviciul lui Iehova, încurajaţi-i să facă acest pas potrivit. În timp ce vă aflaţi la adunare, discutaţi în grup şi în auzul tinerilor punctele importante expuse la sesiuni. De fapt, timp de multe săptămâni după adunare vor fi multe provizii de discuţii la masa voastră de seară acasă.

15. „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu încercaţi să-i opriţi." (Luca 18:16, *NW*) Într-adevăr există o abundenţă de instruire şi educaţie teocratice disponibilă ca să-l ajute pe părintele creştin să-şi conducă copiii la Isus Cristos ca Regele lumii noi. Fie ca toţi părinţii teocratici să pună la inimă şi să înceapă cu un interes reînnoit instruirea copiilor lor. Multe vor fi bucuriile voastre şi mare va fi satisfacţia voastră, pe măsură ce vă veţi creşte copiii pe calea favorii divine. Fiţi părinţi temători de Dumnezeu, crescându-vă copiii în devotament evlavios. Faceţi tot ce vă stă în putere să le daţi acea speranţă glorioasă de viaţă veşnică în lumea nouă! Apăraţi-i şi protejaţi-i de pericolele şi cursele lumii vechi! Plantaţi în inima lor sămânţa adevărului şi ocupaţi-vă întotdeauna să udaţi şi să hrăniţi dezvoltarea spirituală a iubiţilor voştri! Instruiţi-vă acum iubiţii voştri cu acea privelişte a lumii noi care este sănătoasă, practică, şi mai presus de orice aduceţi-le binecuvântarea de viaţă fără sfârşit a lui Iehova!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce copiilor n-ar trebui să li se permită să se dezvolte după propriile înclinaţii?
2. Cum se dezvoltă dominaţia juvenilă şi ce ar trebui făcut în această privinţă?
3. Ce conduită înţeleaptă este urmată de minorii aflaţi în grija părinţilor teocratici?
4,5. (a) Ce domenii de educaţie sunt disponibile astăzi? (b) În ce măsură folosesc martorii lui Iehova şcolile ne-teocratice ale ţării?
6. De ce este bine pentru băieţi şi fete să se specializeze în artele şi meseriile timpului?
7. Ce sfat este dat în privinţa sporturilor?
8,9. (a) Care sunt cele patru categorii de educaţie teocratică disponibile? (b) Cine ar trebui să ia iniţiativa în educarea copiilor acasă?
10. Ce sugestii sunt oferite pentru o educaţie eficientă acasă?
11. Ce moştenire poate fi lăsată copiilor? Cum poate fi făcut acest lucru?
12. Ce carieră teocratică poate fi plănuită pentru copii şi cum?

Cuprins

13. Ce contribuţie îşi poate aduce adunarea martorilor lui Iehova la educarea creştină a copiilor?
14. Cum ar trebui profitat de cea de-a patra forţă sau de educaţia teocratică?
15. În cele din urmă, ce sunt îndemnaţi să facă părinţii teocratici?

Înfrângerea Păgânismului

În fiecare an, în oraşul Ivorogbo are loc sărbătorirea „Paştelui" prin dans, cântat şi slujbe de „sfântă comuniune" ale diferitelor confesiuni.

Anul trecut, grupa locală a martorilor lui Iehova a invitat locuitorii oraşului la serviciul lor Memorial, ţinut în seara de 23 martie, pentru a putea fi martori la o celebrare potrivită şi Scripturală a cinei Domnului.

După serviciul de la Memorial au început diverse discuţii care s-au răspândit în tot oraşul, având ca rezultat faptul că nu s-au mai ţinut procesiuni sau sărbătoriri de „Paşte", cu excepţia unei slabe încercări de a continua ca mai înainte, din partea câtorva religionişti mai în vârstă. Unii dintre orăşeni şi-au exprimat dorinţa de a participa în serviciul ce a urmat, iar 59 de persoane au mers pe teren, inclusiv vestitorii obişnuiţi, cam 30 la număr, care i-au luat şi pe cei noi pentru instruire. – Filiala din Nigeria.

Soarele care ne încălzeşte pământul este doar unul dintre sutele de mii de milioane de sori din Calea Lactee. Calea Lactee este doar una dintre milioanele de milioane de căi lactee sau galaxii din universul cunoscut. Toate aceste milioane şi miliarde şi trilioane de stele se mişcă rapid prin spaţiu, fiecare dintre ele păstrându-se pe orbita fixată, fiecare mişcându-se după un program extrem de precis şi atât de perfect încât ne potrivim cele mai exacte cronometre după mişcările lor. Pot oamenii să le ghideze? Nu. Iehova i-a adus în atenţia lui Iov aceasta, spunând: „Poţi tu să trimiţi Mazarotul la timpul potrivit, şi să conduci Ursul cu sateliţii lui? Cunoşti tu legile cerurilor?" – Iov 38:32, 33, *AT*.

Păsările migrează pe distanţe de sute şi mii de kilometri, fără hărţi sau busole, fără să mai fi făcut acea călătorie înainte. Poate omul să îndrume păsările în zborul lor spre sud? Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „Datorită priceperii tale se înalţă şoimul şi îşi întinde aripile înspre sud?" (Iov 39:26, *AT*) Iehova le-a spus izraeliţilor căzuţi în păcat şi răzvrătiţi: „Chiar şi barza ştie când trebuie să se adune

Cuprins

şi să migreze, iar cocorul şi rândunica respectă vremea venirii lor, dar poporul meu nu cunoaşte legile celui Veşnic [Iehova].” – Ier. 8:7, *Fenton*.

Dumnezeu ghidează stelele după legile lui ale mişcării şi gravitaţiei. Omul nu poate să le ghideze. Dumnezeu ghidează păsările migratoare prin legile lui ale instinctului. Omul nu poate să le ghideze. Omul nu poate să se ghideze nici măcar pe el însuşi. Ieremia 10:23 (*AS*) declară: „O Iehova, ştiu că direcţia omului nu se află în el; omul care umblă nu poate să îşi dirijeze paşii.” Stelele ascultă de legile lui Dumnezeu, păsările se supun legilor migraţiei, dar oamenii se împotrivesc legilor lui Dumnezeu pentru ei. Dar, dacă Dumnezeu poate să ghideze stelele printr-o lege firească, să ghideze păsările prin instinct, atunci nu este el, oare, capabil să ghideze omul prin intermediul Bibliei? „Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea.” – Ps. 119:105, *AT*.

Să luăm în considerare unele dintre domeniile în care Cuvântul lui Dumnezeu oferă o îndrumare sigură. Este un ghid pentru chestiunile ce ţin de căsătorie. Când Israelul a intrat în Canaan, izraeliţilor li s-a spus despre păgâni: „Nu trebuie să vă căsătoriţi cu ei, nici să vă daţi fiicele în căsătorie fiilor lor, nici să primiţi fiicele lor pentru fiii voştri; fiindcă vă vor întoarce fiii de la mine şi înspre slujirea dumnezeilor străini.” (Deut. 7:3, 4, *AT*) Creştinilor li s-a interzis acelaşi lucru când li s-a spus că trebuie să se căsătorească „doar în Domnul”. (1Cor. 7:39, *NW*) Bineînţeles că există unii oameni încăpăţânaţi, care nu suportă nicio amestecare în problemele lor personale, nici măcar din partea Cuvântului lui Dumnezeu. Solomon a fost unul dintre aceşti oameni. El s-a căsătorit cu femei care nu erau la adevăr, raţionând probabil că erau fete drăguţe, şi că le va putea aduce la adevăr după căsătorie. În schimb l-au scos ele pe Solomon din adevăr. Cuvântul îndrumător al lui Dumnezeu a avut dreptate, iar faptul că Solomon l-a respins l-a costat viaţa veşnică. (1Reg. 11:1-11) Acest lucru se mai întâmplă şi astăzi.

După căsătorie, când vin copiii, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndrumă despre cum trebuie să îi creştem. Deuteronomul 6:6, 7 (*AT*) afirmă: „Aceste instrucţiuni pe care vi le dau astăzi trebuie să vi le întipăriţi în minte; trebuie să le explicaţi şi copiilor voştri, şi să vorbiţi despre ele când staţi acasă, şi când plecaţi într-o călătorie, când vă întindeţi şi când vă sculaţi.” Părinţii creştini sunt instruiţi să îşi crească copiii „în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova”. (Efes. 6:4, *NW*) Acest lucru nu înseamnă că trebuie să aşteptaţi până când copilul este destul de mare să ia decizii personale, să hotărască în mod democrat dacă doreşte să fie crescut „în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova”, prin frecventarea Sălii Împărăţiei, etc. Aceasta nu ar reprezenta ordinea teocratică în cercul familial. Dumnezeu îl instruieşte pe părinte în legătură cu modul în care să îşi crească copilul, iar copilul nu are nici un drept de veto în faţa poruncii divine. Ordinea teocratică susţine că părintele trebuie să îşi crească copilul, şi nu invers. – Prov. 22:6.

Conducătorii oamenilor şi naţiunilor ar putea descoperi o îndrumare bună în Biblie, aşa cum şi regilor Israelului li s-a poruncit să facă: „De îndată ce şi-a ocupat locul pe tronul regal, trebuie să scrie pentru el, într-o carte, acest cod aprobat de preoţii leviţi; trebuie să îl păstreze cu el şi să îl citească în toate zilele vieţii lui, să poată învăţa să stea cu teamă şi respect înaintea DOMNULUI

Cuprins

Dumnezeului său, să fie atent să respecte toate dispoziţiile acestui cod şi ale acestor legi, ca să nu se considere scutit faţă de compatrioţii lui." – Deut. 17:18-20, *AT*.

Fără vreun privilegiu special pentru conducător sau pentru membrii de partid ai vreunei maşinării politice. Fără mită, fiindcă Psalmul 26:10 îi condamnă pe cei care au „mâna dreaptă plină de mite". (*Margine*) Cuvântul „mită" este un cuvânt murdar, iar folosirea lui îi face pe unii politicieni să fie nervoşi şi agitaţi. Pentru a se elibera de acest sentiment neplăcut şi pentru a potoli nervii şi calma agitaţiile, mitele de astăzi poartă adesea denumirea de cadouri. Dar nici această denumire nu este acceptată, fiindcă Deuteronomul 16:19 le spune persoanelor oficiale: „Să nu denaturezi judecata; să nu arăţi părtinire persoanelor, şi să nu primeşti daruri, fiindcă darul orbeşte ochii celor înţelepţi, şi denaturează cuvintele celor drepţi." În aceste zile, în care acceptarea de daruri pentru favoruri politice este un lucru atât de obişnuit încât preşedintele Statelor Unite sugerează ca persoanele oficiale publice să realizeze o listă cu toate cadourile primite din legăturile lor de afaceri, această regulă din Bible li se poate aplica cu folos oamenilor.

Există multe alte domenii în care Biblia este un bun îndrumător. Oferă îndrumări pentru mâncat, nu atât de mult legate de ceea ce mâncăm, ci de cât mâncăm, interzicând lăcomia. Oferă îndrumări în legătură cu băutul, nu atât pentru ceea ce bem, ci pentru cât de mult bem, interzicând beţia. Ne-ar feri de această prăbuşire morală din prezent, interzicând minciuna, curvia şi adulterul. Ar reduce discuţiile şi certurile, sfătuind că răspunsurile blânde alungă mânia. Interzice acel mare făuritor de probleme din relaţiile umane, bârfitorul şi palavragiul. Ar împiedica mult rău încă din faşă, spunându-ne să nu răsplătim răul cu rău pentru nici un om. Ar linişti armele şi bombele de război, interzicând omorul. Ar elimina prejudecăţile rasiale, amintindu-ne că toţi oamenii au venit dintr-un singur om, Adam, şi că toţi pot deveni unul în sau sub Cristos. Dacă am urma îndrumările Bibliei, toate deosebirile de clase şi standardele false stabilite de oameni orgolioşi ar dispărea. Această lume veche ar fi schimbată de tot dacă ar urma măcar câteva dintre principiile îndrumătoare din Biblie.

Cel mai important lucru este că Biblia îndrumă oamenii înspre închinarea adevărată a Creatorului. Explică scopurile lui faţă de pământ şi faţă de noi, ne instruieşte în legătură cu împărăţia lui Cristos, ne porunceşte să predicăm această împărăţie. (Mat. 24:14; 2Tim. 4:2) Profeţiile sale ne arată semnul care anunţă apropierea Armaghedonului, lupta divină care va înlătura răutatea de pe pământ, pentru a face loc unei noi lumi curate a dreptăţii. În mod simbolic, se vorbeşte despre această luptă ca despre o iarnă, iar noi ar trebui să observăm semnul apropierii acestei ierni simbolice. (Mat. 24:20; Apoc. 16:14, 16) Instinctul de la Dumnezeu le îndrumă pe animale şi pe păsări să reacţioneze la semnul apropierii iernii literale şi să facă pregătirile necesare pentru a trece cu viaţă prin ea; inteligenţa dată de Dumnezeu ar trebui să determine omenirea să reacţioneze la Cuvântul lui Dumnezeu şi la semnul pe care îl dă în legătură cu apropierea Armaghedonului, şi să ne determine să ne pregătim ca să îi supravieţuim.

Cuprins

ÎNDRUMĂRI FALSE

Cei care sunt modelaţi după acest sistem de lucruri nu ţin cont de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au îndrumători şi dumnezei noi. Mulţi se consideră pe ei înşişi nişte îndrumători, gândindu-se că dacă vor face cum cred ei că este mai bine atunci totul va fi în regulă. Biblia nu este de acord: „Ceea ce crede omul că este o cale de acţiune dreaptă, se poate sfârşi pe calea către moarte." „Căile omului sunt întotdeauna bune în ochii lui, dar cel Etern deţine verdictul pentru viaţa lui." – Prov. 14:12; 21:2, *Mo*.

Unii se agaţă de religia ortodoxă ca de un îndrumător sigur. Dar Isus a spus că preoţii sunt călăuze oarbe şi că cei care îi urmează vor ajunge în groapă împreună cu ei. (Mat. 15:14) De ce erau religiile lor false? Isus le-a spus care este motivul. Ascultaţi: „De ce treceţi peste porunca lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre? ... din cauza tradiţiei voastre aţi făcut cuvântul lui Dumnezeu să fie fără valoare. Ipocriţilor, Isaia a profeţit bine despre voi când a spus: 'Acest popor mă onorează cu buzele, dar inimile lor sunt foarte departe de mine. Degeaba îmi acordă respect, fiindcă ei predau poruncile oamenilor ca şi doctrine.'" (Mat. 15:3-9, *NW*) La fel se întâmplă şi astăzi. Tradiţia şi crezul înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu în religiile Fundamentaliste.

Clerul modernist renunţă la Cuvântul lui Dumnezeu cu totul, spunând că Dumnezeul din Vechiul Testament este un dumnezeu tribal al evreilor, un dumnezeu sângeros. Sau, aşa cum un cleric important l-a numit pe Iehova, „un tiran murdar!" Ei se întorc către ştiinţă şi filosofie, susţinând psihologia şi psihiatria pentru minte. (Col. 2:8) Dar ţineţi cont de ceea ce a spus Doctorul James Tucker Fisher, un psihiatru renumit, în cartea sa *A Few Buttons Missing: the Case Book of a Psychiatrist*: „Dacă aţi lua toate articolele autoritare scrise vreodată de cei mai calificaţi psihologi şi psihiatri pe tema igienei mintale – dacă le-aţi combina şi le-aţi şlefui şi aţi înlătura exprimările în exces – dacă aţi lua toată esenţa, dar fără amănunte, şi dacă aţi avea toate aceste bucăţi pure de cunoaştere ştiinţifică, exprimate concis de către cei mai capabili poeţi în viaţă, aţi obţine un rezumat nepotrivit şi incomplet al Predicii de pe Munte." Aşa cum spune Anthony Standen în cartea lui, *Science is a Sacred Cow* (Ştiinţa este o Vacă Sfântă), pagina 151: „Un om de ştiinţă social preferă exprimarea mai lungă de fiecare dată, fiindcă oferă o impresie complet falsă de ştiinţificitate lucrului pe care îl realizează."

Pentru mulţi oameni, liderii politici sunt cei care îi îndrumă. Egiptenii îi divinizau pe Faraoni; romanii îi divinizau pe Cezari; comuniştii îl divinizează pe Stalin, parlamentul albanez numindu-l „Zeitatea" şi „Salvatorul Glorios". Eva Perón spunea despre soţul ei şi preşedintele Argentinei: „El este Dumnezeu pentru noi atât de mult încât nu putem să concepem cerul fără Perón ... El este soarele nostru, aerul nostru, apa noastră şi viaţa noastră." Japonezii i-au considerat întotdeauna pe împăraţii lor dumnezei, chiar dacă acea poziţie a fost recent abandonată în mod oficial.

Ajungând în Statele Unite, nimeni nu poate să îi acuze pe oameni că se gândesc că Preşedintele Truman sau asociaţii lui politici sunt dumnezei. Aşa ca Truman şi apropiaţii lui politici vorbesc întotdeauna despre faptul că se roagă la

Cuprins

Dumnezeu pentru ajutor, aducându-L de partea lor. Dar cum ar putea reuşi o asemenea acţiune? Dumnezeu spune că împărăţia lui nu face parte din lumea aceasta, că Satan este dumnezeul acestei lumi, că întreaga lume se află sub controlul celui rău şi că cine este prieten cu lumea este duşmanul lui Dumnezeu. Va face rugăciunea ca Dumnezeu să devină prietenul lumii şi propriul său duşman? (Ioan 18:36; 2Cor. 4:4; Iac. 4:3, 4; 1Ioan 5:19, *NW*) Aşadar, cum poate Truman, împreună cu asociaţii lui, să îl atragă pe Dumnezeu în politica lor?

Biblia spune despre Dumnezeu: „El dă zăpadă ca lâna: împrăştie bruma ca cenuşa. Aruncă cu gheaţă ca firimiturile: cine poate să reziste frigului său?" (Ps. 147:16, 17) Iehova are la îndemână tot frigul din univers; aşadar, cum pot ei să îl ademenească pe Dumnezeu? El nu are nevoie de un congelator! Biblia spune iar despre Dumnezeu: „Toate animalele din pădure sunt ale mele, şi vitele de pe o mie de dealuri." Acelaşi lucru este valabil şi despre nurci, că sunt pe o mie de dealuri, aşa că nu are rost să i se ofere lui Dumnezeu o haină de nurcă! El poate să confecţioneze orice haine are nevoie. (Gen. 3:21) Citim din nou: „Pământul este AL DOMNULUI, şi tot ce este pe el; lumea şi toţi cei care trăiesc în ea." (Ps. 24:1) Totul este deja al lui în întregime. Nu are rost să încercaţi să îi cumpăraţi influenţa pentru cinci la sută! Oricum, Dumnezeu este împotriva mitelor sau a darurilor, pentru accesul în guvern sau pentru scoaterea sufletelor inexistente dintr-un purgatoriu mitic. Eşecurile politice şi promisiunile de campanie nerespectate dovedesc faptul că oamenii sunt nişte îndrumători de guvernare jalnici, nesiguri, care nu prezintă încredere, fără nici o speranţă şi ipocriţi. – Prov. 29:2.

Dar Iehova Dumnezeu este un Dumnezeu care cunoaşte guvernarea, şi este apt ca îndrumător în chestiunile ce ţin de guvernare. În timp ce Asiria era a doua putere mondială, Dumnezeu i-a prezis căderea prin profetul lui, Naum. (Naum 1:8; 2:6, 8) Isaia a prezis prăbuşirea Babilonului, a treia putere mondială, înaintea lui Cir persanul, în timp ce Asiria încă rezista ca a doua putere mondială, iar Babilonul nici măcar nu devenise o putere mondială. (Isa. 44:28; 45:1) Când Babilonul era a treia putere mondială, Daniel a prezis căderile puterilor mondiale a patra şi a cincia ce aveau să urmeze, şi a prezis şi ascensiunea celei de-a şasea puteri mondiale. (Dan. 8:20-25) Iar când Roma era cea de-a şasea putere Ioan a prezis ascensiunea şi prăbuşirea celei de-a şaptea şi de-a opta puteri mondiale viitoare, care avea să reprezinte o combinaţie internaţională de puteri conducătoare ce aveau să cadă, să se ridice şi apoi să ajungă în ruină. (Apoc. 17:8-14) Această combinaţie internaţională s-a ridicat sub forma Ligii Naţiunilor, a căzut şi s-a reîntors ca Naţiunile Unite. Căderea ei finală va veni cel târziu la Armaghedon. Dumnezeu cunoaşte ascensiunea şi căderea guvernării umane. Judecând după rezultate, conducătorii omeneşti cunosc doar căderea.

Iehova Dumnezeu susţine un guvern curat, guvernul lui Cristos, care este un guvern teocratic. Dumnezeu nu se va identifica cu un guvern în care jucătorii trag sforile şi politicienii fac pe marionetele şi dansează ca răspuns. Astăzi, se pare că hotărârea de la discursul de la Gettysburg, că „guvernul oamenilor, format din oameni pentru oameni, nu va pieri de pe pământ", a fost înlocuită cu hotărârea apărătorilor marionetelor politice ale jucătorilor, hotărâre care pare să fie că

Cuprins

„guvernul corupţiei, format din cei corupţi, pentru cei care pot fi corupţi nu va dispărea de pe pământ”. Dar va pieri. Aşa sperăm, aşa credem, aşa ştim, fiindcă aşa spune Dumnezeu: „În zilele acestor regi Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi distrusă niciodată: iar împărăţia nu va fi lăsată altui popor, ci va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate celelalte împărăţii şi va dăinui pentru totdeauna.” – Dan. 2:44.

Acela va fi un guvern al lui Dumnezeu, prin Dumnezeu, pentru cei care i se închină lui Dumnezeu; şi nu va dispărea niciodată de pe pământ, ci va rezista atâta vreme cât va străluci soarele, şi va oferi multă pace atâta vreme cât va exista luna. Regele Isus Cristos va judeca printre multe popoare şi va mustra naţiuni puternice, şi săbiile vor fi transformate în pluguri, iar suliţele în cosoare, nici o naţiune nu va ridica sabia împotriva altei naţiuni, şi nici nu vor mai învăţa despre război. Împărăţia lui este o împărăţie veşnică, iar stăpânirea lui va dăinui de-a lungul tuturor generaţiilor. Dumnezeu îşi deschide prin el mâna şi satisface dorinţa fiecărei fiinţe vii, fiindcă atunci toate fiinţele vii care au suflare îl vor lăuda pe Iehova. El va aduce sănătate şi vindecare pentru oameni, şi le va şterge toate lacrimile, şi moartea nu va mai exista, nici plânsul, nici ţipetele, nici durerea. Nimic nu va suferi şi nu va fi distrus în acea binecuvântată lume nouă, fiindcă lucrurile dintâi ale acestei lumi vechi vor trece şi vor fi uitate după ce Iehova face toate lucrurile noi. – Ps. 72:7, 8; 145:13, 16; 150:6; Isa. 11:6-9; Ier. 33:6; Mica 4:1-4; Apoc. 21:1-5.

Aşadar, trebuie să ne ferim de îndrumătorii omeneşti falşi şi de religiile lor false, de psihologii care pălăvrăgesc, de psihiatrii ce vorbesc mult şi de politicienii corupţi, fiindcă toţi aceştia şi-au format o reputaţie aşa de extraordinară, precum eşecurile lor colosale. Priviţi ce dezordine au făcut; cunoaşteţi-i după roadele lor stricate, respingeţi-i din cauza roadelor lor. Cunoaşteţi-l pe Dumnezeu ca îndrumător după roadele sale şi acceptaţi-l datorită acelor roade. Aţi vrea să fiţi îndrumaţi în lumea nouă la fel de sigur cum sunt stelele îndrumate pe orbitele lor? Atunci acceptaţi Îndrumătorul lor ca Îndrumătorul vostru. V-ar plăcea să fiţi îndrumaţi la fel de bine ca păsările migratoare? Atunci acceptaţi Îndrumătorul lor ca Îndrumătorul vostru. V-ar plăcea să fiţi îndrumaţi în pregătirile voastre de a trece de iarna simbolică a Armaghedonului la fel de sigur cum păsările, animalele şi insectele sunt îndrumate să se pregătească să treacă de ierni literale? Atunci acceptaţi Îndrumătorul lor ca Îndrumătorul vostru.

Creştinii evită ambasadorii politici

Pe 20 octombrie 1951, preşedintele Statelor Unite l-a numit pe Generalul Mark W. Clark ambasador extraordinar şi ministru plenipotenţiar pentru Statul Vatican.

Cuprins

Mii de scrisori primite de Casa Albă, de membri ai Congresului şi de presa publică au reflectat foarte clar reacţia publicului care protesta împotriva acestei numiri. Printre motivele protestului s-a numărat unul care spunea că numirea preferă Biserica romano-catolică mai presus de toate celelalte. O scrisoare care a susţinut acest punct de vedere, dar scrisă cu un anumit simţ al umorului, a fost publicată de Washington *Evening Star* pe 25 octombrie 1951:

„Acum că Preşedintele Truman a anumit un Ambasador la Vatican, sugerez să facă şi următoarele numiri cât timp Congresul este suspendat: Gen. Vaughan, Ambasador pentru Biserica Metodistă; Dl. Boyle, Ambasador pentru Biserica Baptistă; Dl. Finnegan, Ambasador pentru Biserica Prezbiteriană; Dna. Merle Young, Ambasadoare pentru Biserica din Alaska (ţara blănurilor); Senatorul McCarthy, Ambasador pentru Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea; Gen. MacArthur, Ambasador pentru Biserica Martorilor lui Iehova; Dr. Jessup, Ambasador pentru Fiii şi Fiicele Bisericii Mă Voi Ridica."

Se pot spune şi scrie multe despre motivul pentru care numirea unui ambasador al Statelor Unite pentru Vatican nu este susţinută de nicio politică sau principiu. Bineînţeles că cercurile informate nu pun prea mare accent pe argumentul că Vaticanul este un bun „post de ascultare", şi cât despre ajutorul său în lupta contra comunismului, trebuie doar să privim înspre Italia, unde 99,6 % dintre oameni se nasc şi sunt crescuţi ca şi catolici şi unde aceşti catolici susţin cel mai mare partid comunist, în afară de cel al Rusiei.

Faptul că numirea a fost făcută pentru statul Vatican în locul Scaunului Sfânt a fost cu siguranţă un simplu subterfugiu pentru legalizarea favorizării unei religii înaintea celorlalte. Nici faptul că Statele Unite trimite ambasadori către alte naţiuni ale căror conducători sunt şi lideri ai religiei nu poate justifica numirea de la Vatican, fiindcă aceşti ambasadori sunt trimişi în ciuda faptului că liderul politic este de asemenea un lider religios, în timp ce numirea de la Vatican a fost realizată doar fiindcă cel care conduce Vaticanul conduce şi Biserica romano-catolică. Şi chiar dacă Statele Unite au avut un reprezentant pentru Vatican până în anul 1868, papa din vremea aceea era un lider politic *bona fide* al Statelor Papale formate cam din 25.000 de kilometri pătraţi şi din trei milioane de locuitori, iar la acea vreme nu se afla alt ambasador al Statelor Unite la Roma. Şi în cele din urmă, simplul fapt că alte naţiuni democratice îşi trimit reprezentanţi la Vatican nu justifică o acţiune asemănătoare a Statelor Unite, fiindcă ei nu au o constituţie ce ridică un „zid înalt şi invincibil de separaţie între biserică şi stat", aşa cum au Statele Unite.

POZIŢIA DIN SCRIPTURI

Dar care este poziţia din Scripturi în legătură cu o organizaţie religioasă ce are ambasadori politici? Să presupunem că Constituţia Statelor Unite nu a interzis uniunea dintre biserică şi stat; ar fi atunci justificate diferitele organizaţii religioase, care pretind că sunt creştine, să aibă relaţii politice cu guvernul aşa cum este în cazul ţărilor democratice şi protestante Anglia şi Finlanda?

Potrivit Scripturilor, adevărata adunare creştină este una castă, care a fost promisă în căsătorie lui Isus Cristos. (2Cor. 11:2; Apoc. 19:7, *NW*) Ea trebuie deci

Cuprins

să urmeze exemplul pe care El l-a fixat privind prietenia şi relaţiile cu liderii politici ai lumii. Isus Cristos a refuzat oferta Diavolului de a-i fi oferite toate împărăţiile lumii, după condiţiile impuse de către Diavol; el a refuzat să îi lase pe evrei să îl facă regele lor cu forţa; el a spus că nu este din lume, şi nici urmaşii lui; lumea îl urâse şi avea să îi urască şi pe ei. El i-a spus clar conducătorului politic înaintea căruia a fost judecat: „Împărăţia meu nu face parte din lumea aceasta." – Mat. 4:8-10; Ioan 6:15; 15:19; 17:16; 18:36, *NW*.

Iar cuvintele apostolilor şi ale celorlalţi discipoli de-ai lui Isus arată că ei au înţeles clar această chestiune. I-au sfătuit pe creştini să nu se conformeze acestui sistem nelegiuit de lucruri; să nu fie prinşi în mijlocul lui; să nu fie pătaţi de el, fiindcă această lume trece. Ei au condamnat relaţiile prietenoase cu lumea ca fiind curvie şi adulter spiritual. „Adulterilor, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? Aşadar, oricine vrea să fie prieten cu lumea se declară duşmanul lui Dumnezeu." – Rom. 12:2; 2Tim. 2:3, 4; Iac. 1:27; 4:4; 1Ioan 2:15-17, *NW*.

În plus, observaţi corupţia politică, financiară şi morală a guvernelor lumii. Mai ales în ultimele luni, nişte investigaţii din Washington au dezvăluit o stare de corupţie care miroase rău de tot. De ce ar vrea creştinii să aibă ceva de-a face cu o organizaţie atât de necurată? Scripturile ne sfătuiesc: „Ieşiţi dintre ei, şi separaţi-vă ... şi nu mai atingeţi lucrul necurat." Cu siguranţă, ar fi o nebunie pentru creştini să încerce să coase petecul nou al principiilor creştine pe acel veşmânt vechi al democraţiei corupte. Aşadar, creştinii care înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu evită ambasadorii politici. – Mat. 9:16; 2Cor. 6:17, *NW*.

Creştinii au ceva mult mai practic, roditor şi sigur de făcut decât să se amestece în problemele acestei lumi cu scopul de a o curăţa. Ce anume? Ei calcă pe urmele Liderului şi Stăpânului lor. Acesta a spus: „Pentru aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr." A poruncit: „Aşadar, mergeţi şi faceţi discipoli dintre oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit." – Mat. 28:19, 20; Ioan 18:37, *NW*.

Şi urmaşii lui Isus au ascultat porunca. „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos, Isus." „Cei care se împrăştiaseră [din cauza persecuţiei, nu au încetat să predice, ci] străbăteau ţara, anunţând vestea bună despre cuvânt." Pavel a spus: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunţ vestea bună!" Şi l-a îndemnat pe Timotei: „Propovăduieşte cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile." Această predicare nu avea să fie făcută doar de câţiva aleşi. Creştinii Corinteni au fost sfătuiţi să îl imite pe Pavel, aşa cum Pavel l-a imitat pe Cristos, iar apostolul Petru arată cum creştinilor li se oferă lumina adevărului pentru a putea 'declara pretutindeni virtuţile lui Dumnezeu'. – Faptele 5:42; 8:4; 1Cor. 9:16; 11:1; 2Tim. 4:2; 1Pet. 2:9, *NW*.

Împlinirea din prezent a profeţiei Bibliei arată că trăim în „timpul sfârşitului" lumii, a încheierii acestui sistem de lucruri; că Iehova a început să guverneze ca Rege prin Fiul său, care conduce acum în mijlocul duşmanilor lui; că

Cuprins

în curând răbdarea lui Dumnezeu faţă de naţiunile nelegiuite se va sfârşi, ceea ce va duce la distrugerea acestor naţiuni; iar după această distrugere Dumnezeu va stabili noile ceruri şi noul pământ, în care va locui dreptatea. Dacă a fost necesar ca Isus Cristos şi primii lui urmaşi să se păstreze separaţi de lumea din trecut, atunci cât de important este ca şi creştinii de astăzi să se păstreze separaţi de ea, având în vedere pieirea ei iminentă? Şi dacă a fost importantă predicarea veştii bune privitoare la Iehova Dumnezeu, Isus Cristos şi Împărăţia atunci, cât de important este să se facă acest lucru acum? Acum, „această veste bună a împărăţiei [trebuie] să fie predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile", înainte de venirea sfârşitului. – Ps. 2; Mat. 24; 2Pet. 3:13; Apoc. 19:5, 6, *NW*.

Poziţia Scripturală este clară. Creştinii nu au nimic în comun cu naţiunile nelegiuite şi condamnate ale lumii. Aşadar, se vor feri de ambasadorii politici. Îşi vor limita activităţile la a face de cunoscut scopurile lui Dumnezeu şi, ca apostolul Pavel, să fie ambasadori de la Dumnezeu şi pentru Isus Cristos, pentru oamenii cu bunăvoinţă, arătându-le cum se pot împăca cu Dumnezeu. – 2Cor. 5:20.

[Note de subsol]

Vezi *Treziţi-vă!*, 8 ianuarie 1952.

Adunări în Frankfurt, Berlin, St. John's

Preluăm acum din nou relatarea despre Adunarea „Închinarea Curată" din Frankfurt, Germania, o istorisire pe care ultimul nostru număr a adus-o până la ultima zi. Ultima mare zi a prea scurtei adunări a venit duminică, 26 august. Norii încărcaţi s-au risipit şi lumina soarelui a inundat terenurile adunării. Un raport de 15 minute despre lucrarea din Statele Unite, realizat de unul dintre secretarii preşedintelui, a smuls aplauze şi uimire. Au urmat patru discursuri ţinute de alţi membri ai Familiei Betel din Brooklyn, dintre care trei au fost în germană. Aşadar, din întreaga delegaţie americană patru persoane le-au vorbit oamenilor în limba ţării lor. Fraţii vorbitori de limba germană au apreciat foarte tare lucrul acesta.

A venit după-amiaza şi momentul cuvântării publice care a fost anunţată foarte mult. Stadionul este aglomerat şi mii de oameni se află pe stadionul pentru curse de biciclete. S-au ridicat multe parasolare pentru a le proteja pe doamne de soarele arzător. Orchestra, formată din 150 de instrumente, s-a dovedit a fi un grup desăvârşit prin selecţia muzicală de o jumătate de oră, într-un minunat amestec de Cântări ale Împărăţiei. Apoi, la câteva minute după ora trei după-amiaza, preşedintele Frost a prezentat vorbitorul, care a mai făcut până acum faţă multor persoane în legătură cu aceeaşi importantă întrebare. Discursul a început din nou cu ajutorul unui traducător competent. Mesajul este o lovitură dublă împotriva religiei false, fiind transmis în engleză şi germană. Marea mulţime a ajuns acum la numărul total de 47,432. În ciuda mărimii ei nu se dovedeşte greu de influenţat de

Cuprins

argumentele puternice ale vorbitorului convingător. Optsprezece aplauze energice îi întrerup progresul.

Printre cei din mulţime se află Oberbuergermeister, Primarul din Frankfurt pe Main, care stă în balconul central al tribunei stadionului. A ajuns puţin mai târziu şi nu a putut să se întâlnească înainte cu vorbitorul şi să îi adreseze nişte cuvinte de bun venit şi de apreciere faţă de această adunare din Frankfurt, care este cea mai mare care a existat vreodată acolo. Fără nicio expresie pe chip ascultă demascarea directă a creştinismului fals, apostat. Către sfârşitul discursului, asistentul preşedintelui adunării îl conduce pe acesta pe teren ca să îl prezinte Fratelui Knorr şi să îşi exprime cuvintele de recunoştinţă faţă de adunare, dacă dorea. Cu toate acestea, timpul primarului este scurt şi trebuie să plece imediat, aşa că îi trimite un mesaj preşedintelui Societăţii printr-un mesager, prin care îşi exprimă admiraţia faţă de organizaţia martorilor lui Iehova şi faţă de curajul vorbitorului de a transmite acest mesaj dur din vechile Scripturi ebraice.

Fratele Knorr şi-a încheiat discursul public cu un apel către toate persoanele interesate să studieze personal Biblia. În acest scop a anunţat şi oferirea unui exemplar gratuit al *Turnului de veghere* şi a broşurii *Poţi tu trăi pentru totdeauna în fericire pe Pământ?* tuturor celor prezenţi. Zeci de mii de mâini au aplaudat în semn de apreciere. Adăugând celor 47,432 de oameni prezenţi astăzi pe cei care au ascultat această lectură publică expusă de preşedintele Societăţii în Londra, Paris, Luxemburg, Bruxelles şi Rotterdam ajungem la numărul total de 106,587 de persoane în Europa.

După ce evenimentul public s-a încheiat, nimeni nu s-a mai grăbit să ajungă nicăieri. Mulţimea de pe stadion a fost practic aceeaşi până la încheierea adunării, toţi fiind foarte binecuvântaţi că au rămas. S-a citit o telegramă de la Washington D.C., semnată de 700 de persoane care au muncit înainte de congres, pregătind adunarea din octombrie din acel oraş. Rapoartele realizate de comitetul congresului, de servul congresului H. Knoeller şi de asistentul lui, W. Becker, s-au dovedit a fi foarte interesante. A fost util să aflăm că pentru *Kasse* (tezaurul), întotdeauna o problemă, s-au făcut îngrijiri şi s-a contribuit cu destule mărci germane pentru acoperirea tuturor cheltuielilor congresului. Preşedintele congresului, Frost, a continuat pe subiectul „Să rămânem fără frică până la sfârşit”, discursul lui fiind o provocare pentru autorităţile comuniste sub ale căror regim sute de martori de aici, din zona estică, aveau să se întoarcă acasă într-un mod la fel de clandestin cum veniseră la congres.

Discursul de încheiere al preşedintelui a insuflat mai multă forţă şi hotărâre în toţi, în special în cei pe care îi va lăsa în urmă în Germania împărţită. A dat dovadă de o plăcere intensă când a citit o telegramă neobişnuită: şaptezeci de persoane din Montreal, călători în lumea nouă, îşi trimit salutările din avion, de la o altitudine de aproximativ 5500 de metri. Apoi telegrama complementară, care spunea: salutări din Montreal după sosirea în siguranţă. În seara aceasta împărtăşim în Montreal lucrurile minunate din Londra şi Paris cu încă 575 de persoane. Fratele Knorr a continuat apoi cu un scurt rezumat al unor discuţii,

Cuprins

punând accentul pe gândurile şi comportamentul nostru. A făcut comparaţia dintre optimismul lumii noi şi pesimismul lumii vechi.

A spus: „Noi iubim viaţa”. Astfel că acei fraţi din lagărele de concentrare ale lui Hitler s-au agăţat de firul subţire al vieţii cu un scop. Aşa că astăzi sunt vii, aici la congres, şi continuă cu acest scop şi vor continua să facă acest lucru până în bătălia de la Armaghedon. După ce au fost eliberaţi din lagărele de concentrare au vorbit mult despre împărăţia lui Dumnezeu, cu mult optimist, iar acum priviţi la ce asistăm fiindcă au vorbit! Miile de martori de curând adăugaţi reprezintă o scrisoare de recomandare pentru lucrarea ce au realizat-o ei. Acum trebuie să păstrăm organizaţia teocratică curată pentru strângerea viitoare a altor oi, fiindcă acolo va aduce Dumnezeu celelalte oi acum. Fratele Knorr şi-a exprimat aprecierea pentru mulţimea din Frankfurt şi pentru primarul lor şi pentru ajutorul pe care acesta l-a oferit în interesul adunării; de asemenea, şi pentru muncitorii de acolo şi pentru cei 4.901 muncitori voluntari ai congresului. A fost o mare bucurie să afle că germanii erau aşteptaţi în America pentru a studia la Şcoala Gilead şi că astfel pot deveni disponibili pentru lucrarea de misionari în alte ţări. De asemenea, s-a plănuit mai multă expansiune în Germania, o dovadă a acestei acţiuni fiind extinderea clădirii filialei din Wiesbaden, în special pentru găzduirea unui nou aparat de imprimat, care avea să fie importat de la filiala elveţiană. În Germania, revista *Treziţi-vă!* nu este distribuită, doar câteva exemplare fiind primite prin poştă, dar acum, cu acest nou aparat de imprimat, revista germană *Treziţi-vă!* avea să fie tipărită la Wiesbaden pentru distribuirea ei în masă în Germania. Se spera realizarea acestui plan în următoarele zece luni. Ce bucurie!

Au sosit şi instrucţiunile de călătorie, o cântare, şi rugăciunea finală a preşedintelui congresului. Apoi ce demonstraţie remarcabilă a urmat! Minunata orchestră a început să cânte şi germanii au izbucnit într-o cântare şi ei, încredinţându-i lui Dumnezeu pe Fratele Knorr şi pe colaboratorii lui martori. Oamenii şi-au scos batistele şi le-au fluturat înspre el. Sute de oameni au rupt marginile de demarcaţie şi s-au aruncat pe teren, către platformă, cei mai tineri fugind şi cei mai în vârstă mergând mai încet. După ce a coborât de pe platformă, a fost înconjurat de o masă de oameni. Cât de emoţionantă a fost această demonstraţie de recunoştinţă! A trecut ceva vreme până când a apărut la biroul său de la congres, din tribună, nu ca să meargă acasă, ci ca să aştepte şi să îi privească pe participanţii la congres în timp ce plecau.

S-au făcut pregătiri excelente şi s-au dat instrucţiuni pentru plecarea din acea seară a zecilor de mii de oameni de la mica staţie Stadionul Sportiv, de pe cele trei platforme ale ei. S-a putut vedea din nou că organizarea a fost una foarte bună, fără niciun fel de încurcături, discuţii, temeri sau probleme. S-au ridicat din nou pancarte cu semnele grupelor, şi fiecare s-a adunat în jurul celei care trebuia. S-a lăsat noaptea. Mulţimea împărţită pe grupuri stătea aşezată pe stadion şi în alte puncte de adunare, aşteptând cu răbdare. S-au făcut anunţuri la marile difuzoare chemând pasagerii celor treizeci de trenuri speciale, întrucât se apropia momentul plecării, prima având loc la ora 21:20 pentru Wetzlar, Siegen şi alte puncte. La chemare, călătorii vizaţi s-au ridicat şi au plecat urmărindu-şi pancartele. În timp

Cuprins

ce mergeau în jos pe stradă, sub lumina alternativă şi umbrele copacilor, conversând bine-dispuşi, fără plânsetul vreunui copil, le-au amintit studenţilor Bibliei cum au mărşăluit milioanele de copii ai lui Israel cu bagajele lor grele spre punctul de adunare pentru plecarea lor în masă din Egipt.

Preşedintele şi alţii dintre noi am mers la staţia de tren pentru a vedea o parte din oamenii care plecau. Primul tren s-a umplut rapid şi a plecat la 9:25 seara. Apoi altul, şi altul, de la o platformă şi alta, în timp ce din când în când vreun tren obişnuit mergea repede pe o linie ferată înspre destinaţia lui. Prietenii s-au urcat în tren fără prea mare îmbulzeală. Unii dintre ei au deschis ferestrele şi au făcut cu mâna, luându-şi rămas bun. Vagoanele s-au alăturat cântării. În timp ce trenul a început să se mişte şi se auzeau strigăte de rămas-bun, le-am făcut şi noi cu mâna şi le-am strigat *Auf wiedersehen! Gute Reise!* etc. Am stat până la ora 10:35 seara, până când deja plecaseră cam unsprezece trenuri. Fără tragere de inimă să plecăm înainte ca ultimul dintre cele treizeci de trenuri să se îndepărteze, am stat până la 12:10 după miezul nopţii, şi abia apoi am plecat înspre Wiesbaden. Ce privelişte! Ce experienţă minunată! Administratorul gării a fost uimit de ordinea şi promptitudinea cu care martorii lui Iehova au realizat această acţiune, pregătind câte un tren cam în şase minute pentru mai bine de 25.000 de pasageri.

Multe autobuze au fost încărcare şi trimise în aceeaşi manieră. Dar mii de prieteni au rămas peste noapte pentru privilegiile de după congres. Da, mulţi au dormit încă o noapte pe paie. Luni, înainte de ora 8 dimineaţa, foarte mulţi prieteni au început să sosească la Wiesbaden Betel pentru o excursie de examinare. Au venit cu autobuzul, maşina sau motocicleta. Fiecare grup a fost condus prin casă, fabrică şi birouri. Au fost emoţionaţi, interesaţi, încântaţi. Din când în când spuneau *„Wie schoen, wie sauber!”* Au continuat aşa toată ziua, şi marţi au venit mai mulţi. Până la final, au venit 2,346 de oameni la turul de examinare. Printre ei s-au aflat cam 800 de vizitatori care fuseseră în lagărele de concentrare hitleriste în timpul regimului nazist şi pe care membrii familiei Wiesbaden i-au recunoscut cu bucurie.

EXTINDEREA ADUNĂRII DE LA BERLIN

Dimineaţa de luni a însemnat o întâlnire cu servii germani de circuit pentru Fratele Knorr. Marţi dimineaţa devreme, însoţit de servul de filială, a plecat de la Betel din Wiesbaden înspre aeroportul Rhein-Main, de lângă Frankfurt, împreună cu grupul său de călătorie. Cei care se ocupau cu dezasamblarea pe suprafaţa de teren închiriată pentru congres au aflat de plecarea lui şi au mers acolo cu camionul şi maşina să îşi ia un călduros rămas-bun. A fost însoţit pe avion şi de un buchet mare de flori, ales dintre decoraţiunile florale de la congres. Apoi, la ora 9 dimineaţa, cu o jumătate de oră înainte de timpul anunţat, avionul a plecat înspre Berlin, trecând peste teritoriul sovietic pentru a ajunge în zona americană din acel oraş. După o oră şi jumătate după părăsirea aeroportului Tempelhof de acolo, ei au fost întâmpinaţi de mai mult de 300 de fraţi.

Societatea nu a făcut niciun anunţ public pentru adunarea din Berlin pentru ca poliţia comuniştilor să nu afle şi să nu îi pună în pericol pe fraţii din zona estică.

Cuprins

Cei care au fost invitaţi erau, bineînţeles, doar fraţii şi prietenii din Berlin. Cu toate acestea, staţia radio americană din Berlin, RIAS, a făcut un anunţ al adunării marţi dimineaţa, astfel că întreaga zonă estică a fost şi ea informată că martorii lui Iehova aveau să ţină o adunare în amfiteatrul Woodland Stage (*Waldbuehne*) În orice caz, o mărturie!

După o cină la sediul din Berlin, Fratele Knorr şi însoţitorii lui s-au dus la Woodland Stage, unde 17,232 de martori au adoptat la adunarea de district din 29-31 iulie 1949 o Rezoluţie care provoca şi protesta împotriva autorităţilor comuniste din Germania de Est, aceasta fiind urmată de un discurs public al servului german de filială pe tema „Este Mai Târziu Decât Credeţi", pentru 33,657 de ascultători.

Acum, în ciuda interzicerii martorilor lui Iehova în Germania de Est, 13,563 de persoane se adună în acest mare amfiteatru în aer liber. Se estimează că aproximativ 8,000 dintre aceştia erau din zona comunistă de est. După o scurtă introducere cu cântări şi rugăciune Fratele Knorr a ţinut discursul de deschidere de după amiază pe tema „Transformaţi-vă Mintea Pentru Modul de Viaţă din Lumea Nouă." Apoi a vorbit secretarul lui, Fratele Henschel, şi apoi Fratele Schroeder, care, fiind prezentat ca unul dintre instructorii de la Gilead, a primit nişte aplauze speciale. Apoi a luat cuvântul Fratele Frost, care a prezentat un scurt raport al adunărilor internaţionale de la Londra şi Frankfurt. La sfârşit, Fratele Knorr s-a întors pe platformă şi prin intermediul traducătorului său elveţian, Fratele A. Rutimann le-a oferit oamenilor o cuvântare emoţionantă, introducând şi elemente din discursul lui pe tema „Triumful Închinării Curate, Neîntinate". Adunarea neîntreruptă de patru ore s-a încheiat cu cântări de laudă pentru Iehova. Ca la adunarea din Frankfurt, Fratele Knorr nu putea scăpa nici aici de o mare demonstraţie de iubire şi recunoştinţă din partea fraţilor, şi a putut cu greu să iasă din amfiteatru.

Seara a avut loc o sesiune cu servii de circuit, la care Fratele Knorr i-a provocat să îi povestească despre experienţele interesante de care au avut parte în activitatea lor ilegală de acolo slujitorii noştri tovarăşi. În ziua următoare au fost botezaţi 237 de oameni de curând interesaţi. În dimineaţa aceea, la ora opt, Fratele Knorr şi grupul său au plecat înspre următoarea adunare naţională de la Copenhaga.

CEA MAI MARE ADUNARE DIN TERRANOVA

Marţi seara, Fraţii Franz şi Hannan au plecat din aeroportul din Rhein-Main pentru un zbor spre vest înspre America de Nord. În jumătatea de oră de dinaintea plecării au avut parte de o întâlnire îmbucurătoare cu o delegaţie de muncitori de după congres, care au apărut în hainele lor de lucru şi au interpretat o cântare de rămas-bun în timp ce aceştia se îmbarcau. Miercuri dimineaţa au aterizat pe aeroportul Gander din Terranova, a zecea cea mai mare insulă din lume, care a fost declarată recent ca fiind a zecea provincie a Canadei. Fratele Franz a zburat de aici într-un avion Fleet Canuck cu două locuri, pilotat de absolventul Gilead – G. Ernst, acesta fiind primul nostru misionar care deţine propriul său avion şi îl pilotează în lucrare ca serv de circuit. Fratele Hannah şi servul filialei de

Cuprins

atunci, C. Clemons, au parcurs mai târziu cei 190 km prin aer până la St. John's, spre sud, cu avionul comercial TAC. Aici s-au cazat în casa misionară a filialei. Cu şase ani în urmă, când au aterizat aici primii absolvenţi Gilead, existau doar 35 de vestitori ai Împărăţiei în Terranova. Acum au 21 de grupe organizate şi un record de 315 vestitori, 59 dintre aceştia aflându-se în St. John's, unde participă la adunările de la Sala Împărăţiei, adunări care se desfăşoară în curtea din spatele casei misionare. În curtea din faţa casei se afla o pancartă care anunţa lectura publică din 2 septembrie pe tema „Va Înfrunta Religia Criza Mondială?"

Aici, de asemenea, au stârnit interesul publicului în legătură cu aceasta, vopsind întrebarea pe trotuare, borduri şi pietre mari: „Va înfrunta?" Pe 23 august au apărut mai multe informaţii, când au început să fie distribuite pliante despre lectură. S-au pus pliante pe vitrine, au avut loc desfăşurări cu pancarte prinse pe participanţi, iar trei fâşii de material au fost întinse peste străzi, în locuri strategice, una fiind amplasată lângă clădirea unde se patina cu rotile, clădire în care avea să se ţină lectura publică şi congresul de trei zile. Fiindcă spaţiile mai bune din St. John's sunt controlate de societăţile religioase catolice şi protestante, această clădire a fost cel mai bun loc care a putut fi obţinut pentru adunare. S-a instalat un bufet cu autoservire în spatele clădirii, iar mâncarea s-a servit prin marile ferestre deschise ale sălii.

Vineri, 31 august, congresul a început la ora 9:30 dimineaţa cu 90 de persoane prezente în ciuda cerului noros şi a ploii. Din acel moment am avut un congres minunat timp de trei zile. Programul a fost condus cu pricepere de mulţi absolvenţi de la Gilead şi vestitori locali. Printre vorbitori s-a aflat un localnic din St. John's, care fusese funcţionar vamal în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, perioadă în care publicaţiile Societăţii noastre şi martorii lui Iehova aveau interdicţie, dar care a reuşit să primească adevărul citind literatura ca cenzor.

Lucrarea de pionierat a fost încurajată pentru a fi consolidată peste cei 41 de pionieri generali care se aflau atunci în serviciu; iar patru persoane au cerut formulare pentru a-şi depune cererile de înscriere la Şcoala Gilead. Sâmbătă dimineaţa a avut loc un botez la care opt persoane au fost cufundate într-un bazin acoperit care a fost instalat în subsolul casei misionare. Printre cele trei surori cufundate s-a aflat şi sora din Insula Woody din Golful Placentia, sora care a fost raportată în numărul *Turnului de veghere* din 15 iulie în scrisoarea intitulată „Rezultatele unei vizite ulterioare mult amânate". Aceasta nu doar că a negociat călătoria până aici, dar l-a adus şi pe soţul ei cu ea. A fost foarte plăcut să o auzim povestind la microfonul de pe platformă cum a fost vizitată prima dată de pionier şi cum a încercat să scape de el, dar cum a descoperit mai târziu adevărul din literatura pe care o primise de la acesta.

Absolventul Gilead G. Stover (care a ajuns la Londra şi Paris cu barca) şi Fraţii Franz şi Hannan au adus rapoarte, cuvântări şi au relatat experienţe de la adunările din Londra şi Paris. Unul dintre primele lucruri ce a avut loc vineri dimineaţa a fost citirea unei telegrame ce ajunsese chiar atunci: „55 de participanţi la congres, împrospătaţi abundent, în drum spre New York cu oprire la Gander, îşi

Cuprins

trimit iubirea şi urările de bine pentru o adunare a închinării curate de succes la Terranova.” (Datată pe 31 august, 7:21 a.m., Aeroportul Gander)

Ziua de duminică a fost ploioasă şi rece, fără încălzire în sala unde a avut loc adunarea, iar marea paradă de aviaţie era programată să înceapă astăzi, mâine fiind Ziua Muncii. Cu toate acestea, 260 de persoane au venit să asculte discursul public ţinut de vicepreşedintele Societăţii. Oamenii i-au acordat o atenţie deosebită, iar la sfârşit s-a distribuit gratuit broşura *Religia culege furtună*, oamenii fiind foarte nerăbdători să aibă un exemplar. Oamenii au fost aşa de mulţumiţi, încât mulţi participanţi interesaţi au rămas şi la sesiunea de încheiere a adunării şi am avut o participare de 200 de persoane. După ce s-a încheiat adunarea toţi oamenii au fost cuprinşi de recunoştinţă şi bucurie. Aceasta fusese cea mai bună adunare din Terranova de până atunci şi fusese promiţătoare pentru un bun progres şi o creştere a lucrării de acolo. A însemnat într-adevăr ceva să se adune aşa de mulţi oameni la un loc, călătorind pe distanţe lungi, pe drumuri ocolite, cu trenuri încete sau cu barca. În ziua următoare, un grup destul de mare dintre cei care participaseră la congres a venit la aeroportul local pentru a-şi lua rămas-bun de la cei doi reprezentanţi ai Societăţii de la Betelul din Brooklyn.

Clasa Galaad apreciază „Ce a făcut religia pentru omenire”

10 octombrie 1951

Dl. N. H. Knorr, Preşedinte,
Societatea Turnului de Veghere,
124 Columbia Hts.,
Brooklyn 2, N. Y.

Dragă Frate Knorr,

După ce am încheiat un studiu aprofundat şi cuprinzător al ultimei publicaţii a Societăţii, *Ce a Făcut Religia pentru Omenire?* noi, studenţii celei de-a 18-a clase a Gileadului, dorim să ne exprimăm recunoştinţa faţă de Iehova Dumnezeu şi de al Său „serv credincios şi înţelept” pentru această excelentă îngrijire.

Am descoperit că *Ce a Făcut Religia pentru Omenire?* face un apel universal. A fost scrisă pentru persoanele sincere nu doar din creştinătate, ci şi din lumea

păgână. Din baza sănătoasă pusă în capitolele introductive aceasta ne-a dus pe urmele istoriei religiei de-a lungul a aproape şaizeci de secole de existenţă umană. Am învăţat cum dumnezeul imitator, Satan, a infiltrat pe ascuns religia apostată cu scopul de a corupe închinarea adevărată înainte de Potop, apoi din vremea lui Nimrod, apoi printre copiii lui Israel, şi în cele din urmă după moartea apostolilor din această eră de la Cristos încoace. Am urmărit cu bucurie victoria repetată a religiei adevărate contra celei false şi a dumnezeilor ei demoni. Încrederea şi asigurarea ei, că religia pură va supravieţui bătăliei de la Armaghedon, împreună cu cei care o practică, ne conving că mâna lui Iehova îşi călăuzeşte poporul în aceste momente cruciale.

Argumentarea excelentă din Scripturi, precum şi raţionamentul sănătos, identifică pentru noi, în mod incontestabil, singura închinare pură, care este făcută de cunoscut slujitorilor lui Iehova printr-o serie de revelaţii divine. Noi ne bucurăm că aceste revelaţii au fost înregistrate şi păstrate cu loialitate pentru noi în Biblie. Cât este de mângâietor şi sigur să ştim că victoria completă a închinării adevărate este foarte aproape, când va exista din nou în tot universul doar singura religie adevărată, pură şi neîntinată.

Printr-un studiu al cărţii *Ce a Făcut Religia pentru Omenire?* împreună cu Biblia, orice persoană sinceră va putea să identifice religia falsă, fiindcă aici sunt prezentate concis şi clar doctrinele fundamentale ale religiilor principale ale lumii, făcându-l pe cel care caută adevărul să fie capabil să elimine toate religiile false şi să susţină „credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna”. Cu acest instrument, slujitorii lui Iehova vor fi echipaţi pentru serviciu în orice parte a lumii, printre toate popoarele. Promisiunea lui Isus a fost cu siguranţă îndeplinită: „Vă voi da vorbe convingătoare şi înţelepciune, cărora toţi potrivnicii voştri nu vor putea să li se opună.” – Luca 21:15, *NW*.

Aprecierea de către noi a adevărului şi a privilegiilor care sunt puse înaintea noastră a crescut incomensurabil. Chiar ca în cuvintele din ultimul capitol: „[Iehova este] un Dumnezeu demn de recunoştinţă, afecţiune şi închinare din partea tuturor creaturilor, cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea lor. Putem iubi un Dumnezeu ca acesta. Atraşi către Iehova de bunătatea lui iubitoare, fără egal, dorim să ne închinăm şi să îl adorăm pe un Dumnezeu ca El.”

Suntem bucuroşi să fim prima clasă de la Gilead care a avut această publicaţie ca unul dintre manualele noastre. Fiind eliberaţi de sclavia acestei lumi vechi, care se va sfârşi curând, am fost mişcaţi să dorim ca oameni de toate felurile să obţină această cunoştinţă, şi să o obţină în mod gratuit. Pentru a ajuta la obţinerea mai multor studii biblice la domiciliu din această publicaţie suntem în special încântaţi de noua caracteristică de la sfârşitul cărţii, numită „Cum să Continuaţi După Citirea Acestei Cărţi”. Cu siguranţă, aceasta ar trebui să îi determine pe mulţi oameni sinceri să primească cu bucurie studiile. Suntem hotărâţi să mergem înainte către o viaţă mai îmbelşugată, să îi ajutăm pe ceilalţi să înveţe despre închinarea curată, neîntinată a Creatorului lor prin Sămânţa Unsă, Isus Cristos.

Ai voştri, pentru închinarea curată,
CEA DE-A 18-A CLASĂ A GILEADULUI

Cuprins

• Potrivit articolului „Urâţi pentru Numele Lui”, din *Turnul de veghere* din 1 septembrie 1951, sute de mii de creştini au murit în timpul celor „zece persecuţii” ce au început în vremea lui Nero, numai în Egipt murind 144,000 în timpul uneia dintre persecuţii. Cum poate acest lucru să fie în acord cu limitarea Scripturală a celor 144,000 puşi în numărul celor care compun corpul lui Cristos, şi care era singura poziţie disponibilă pentru creştini în timpul acelor secole? – J.A., Republica Dominicană.

Articolul nu a clasificat cu caracter definitiv indivizii care au murit în timpul acelor persecuţii, ci a vorbit despre rezultate la modul general. Observaţi că s-a făcut o calificare importantă în cazul la care se face referire în întrebare: „Doar în Egipt 144,000 de astfel de creştini declaraţi au murit din cauza violenţei în timpul acestei persecuţii, pe lângă alţi 700,000 care au murit ca rezultat al extenuării în urma exilării sau în urma lucrărilor publice silite.” Victimele sunt identificate ca fiind „creştini declaraţi”, nu creştini în realitate. Se poate ca multe dintre acele persoane să fi fost prinse de valul persecuţiilor, dar de fapt să nu fi predicat niciodată adevărul sau să fi călcat pe urmele lui Isus, fiind doar creştini declaraţi. Ei ştiau că lumea în care trăiau era stricată şi ascultau mesajul creştinilor, fiind dispuşi să moară pentru el, chiar dacă nu erau candidaţi la chemarea înaltă în Isus Cristos. Mulţi dintre creştinii declaraţi de astăzi ar putea să fie dispuşi să moară pentru credinţa lor, dar să nu calce pe urmele lui Isus şi să nu se conformeze cerinţelor Scripturale pentru aceasta.

• Din moment ce Ioan Botezătorul văzuse spiritul coborând din cer ca un porumbel şi rămânând peste Isus Cristos, în acord cu semnul pe care Iehova îi spusese să îl caute pentru identificarea lui Mesia (Ioan 1:32-34), de ce şi-a trimis mai târziu discipolii la Isus să afle dacă el era Cel care trebuia să vină? – E. P., Bolivia.

Matei 11:2-6 (*NW*) afirmă: „Dar Ioan, auzind în temniţă despre lucrările lui Cristos, a trimis vorbă prin discipolii lui şi i-a zis: ‘Tu eşti Cel care vine sau să aşteptăm pe altul?’ Isus le-a răspuns: ‘Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Ioan ce auziţi şi vedeţi: Orbii văd din nou şi ologii umblă, leproşii sunt curăţaţi şi surzii aud, iar morţii sunt ridicaţi şi săracilor li se anunţă vestea bună; şi fericit este cel care nu găseşte motiv de poticnire în mine.’”

Ioan i-a trimis pe discipoli nu pentru că se îndoia că Isus era Mesia, ci fiindcă vroia o confirmare. El ştia că profeţiile preziceau anumite lucrări pe care le va face Mesia, iar el ştia că dacă primea un raport direct despre aceste lucruri atunci acest fapt era foarte întăritor pentru el în timp ce zăcea în închisoare. Isus nu a considerat întrebarea lui Ioan o dovadă a lipsei sale de credinţă şi nu l-a mustrat,

Cuprins

ci i-a trimis un raport încurajator a ceea ce se întâmpla, arătându-i că profeţiile precum cele din Isaia 35:3-6 se împlineau atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual. Aşadar, a fost o cerere cuvenită pentru confirmarea anunţului pe care Ioan îl făcuse înainte, că Isus este Mesia, iar auzirea unui raport minunat despre cum Isus se ridica la înălţimea cerinţelor lui Mesia era mângâietor pentru acest om închis care avea să fie decapitat curând.

• Cum poate o persoană să stabilească dacă face parte din clasa celor unşi, şi deci să se împărtăşească din emblemele Memorialului? – E. B., California.

După Cincizecimea din primul secol, toţi cei care au avut spiritul lui Dumnezeu, demonstrat de faptul că deţinea unul sau mai multe daruri ale spiritului, nu ar fi avut nicio dificultate să decidă dacă făceau sau nu parte din clasa celor unşi, fiindcă aceea a fost o vreme dedicată exclusiv naşterii moştenitorilor cereşti. Pe baza acestei baze sigure şi-au nutrit speranţele cereşti. Astăzi împrejurările se schimbă. Se poate ca o persoană să îşi fi dedicat viaţa pentru îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu, să fi simbolizat acea dedicare, şi să fi demonstrat că are spiritul lui Dumnezeu prin îndeplinirea voinţei lui Iehova, făcând acest lucru în iubire pentru Dumnezeu şi încercând să îl imite pe el şi pe Fiul său iubit; dar cum putea o persoană să ştie că având spiritul lui Dumnezeu era o asigurare că va merge în cer? Spiritul lui Dumnezeu se află şi peste „celelalte oi”, nu doar peste rămăşiţa unsă. Deci, cum putem să stabilim acest lucru astăzi?

Din Scripturi se pare că Dumnezeu a scos în mod special clasa spirituală până în anul 1931, la modul general, şi acest lucru are o anumită importanţă în ceea ce priveşte acest subiect. Cu toate acestea, nu este un fapt decisiv. Din 1931 există cei care au intrat în serviciu şi care oferă dovezi că sunt născuţi de spirit şi care speră că vor fi şi ei unii dintre moştenitorii cereşti. Aşa că există dovezi despre unii care au intrat în clasa cerească din 1931; dar nu la scară generală, ci doar anumite persoane, din loc în loc, care sunt aduse ca să completeze locurile unora care ar putea deveni necredincioşi.

Ar trebui să vă examinaţi pe voi singuri în această privinţă: „Mi-am dedicat viaţa lui Dumnezeu prin Isus Cristos să fac voinţa lui pentru totdeauna? Am spiritul lui Dumnezeu? Tratează Dumnezeu cu mine? Da, deţin dovada că Dumnezeu tratează cu mine; mă foloseşte în serviciul lui. Are grijă de mine. Îmi oferă un loc în legătură cu organizaţia lui, iar eu îndeplinesc multe binecuvântări şi progresez în înţelegerea Cuvântului său. Am toate indiciile acestea că am spiritul lui şi încerc să acţionez ca un adevărat creştin şi un urmaş al lui Isus Cristos, dând dovadă de spiritul Domnului în acest fel.” Această examinare cu rezultatele formulate mai sus ar indica faptul că o persoană are spiritul Domnului, indiferent dacă este din clasa celor unşi sau dintre „celelalte oi”.

Atunci, care este lucrul care trage linia de demarcaţie între cele două clase şi vă plasează de partea „marii mulţimi” sau de partea rămăşiţei unse? În timp ce vă examinaţi trebuie să hotărâţi care vă este speranţa, fiindcă Dumnezeu tratează cu voi şi dezvoltă în voi un tip de speranţă. În Romani, capitolul 8, Pavel discută cum „spiritul însuşi depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai

Cuprins

lui Dumnezeu" chemaţi să fim comoştenitori cu Cristos în împărăţia cerească, şi adaugă: „Fiindcă în această speranţă am fost salvaţi; dar o speranţă care se vede nu este speranţă, căci mai speră omul într-un lucru pe care-l vede?" – Rom. 8:16, 24, *NW*.

Aşadar, observaţi că trebuie să fiţi salvaţi într-o anumită speranţă. Dumnezeu tratează acum cu voi, iar prin aceasta şi prin revelaţiile adevărului de la el, dezvoltaţi în voi o speranţă. Dacă dezvoltă în voi speranţa de a merge în cer, ea devine o încredere absolută a voastră şi sunteţi cu totul pătrunşi de acea speranţă, încât vorbiţi ca unul care are speranţa de a merge în cer, care se bazează pe această speranţă, care se gândeşte la acest lucru şi care se roagă lui Dumnezeu pentru această speranţă. Faceţi din acest lucru scopul vieţii voastre. Va pune stăpânire pe toată fiinţa voastră. Nu veţi putea scăpa de ea. Este tipul de speranţă care vă absoarbe cu totul. Dumnezeu trebuie să fi stârnit acea speranţă şi să o fi făcut să ajungă în voi, fiindcă nu este o speranţă firească pe care să o nutrească un om de pe pământ.

Dacă sunteţi unul dintre Ionadabi sau unul din „marea mulţime" de persoane cu bunăvoinţă, atunci nu veţi fi mistuiţi de această speranţă cerească. Unii dintre Ionadabi sunt nişte oameni foarte importanţi în lucrarea Domnului şi au un rol important în aceasta, dar nu au în ei acea speranţă când vorbeşti cu ei. Dorinţele şi speranţele lor sunt concentrate în jurul lucrurilor pământeşti. Ei vorbesc despre pădurile frumoase, despre faptul că le-ar plăcea să fie pădurari în prezent şi să trăiască tot timpul înconjuraţi de aceste peisaje, şi că le place să aibă legături cu animalele, să aibă stăpânire asupra lor şi la fel peste păsările cerului, peştii din mare şi tot ce se târăşte pe faţa pământului. Acestea sunt lucrurile îndrăgite de ei şi aşteaptă cu nerăbdare să se bucure de astfel de lucruri. O, ei îşi înţeleg Biblia. Aceştia deţin o înţelegere avansată a doctrinelor şi adevărurilor Bibliei. Dar când vorbeşti cu ei, aşa se exprimă. Nu îşi doresc deloc lucrurile cereşti. Ei nu vor să fie ca un înger sau nici măcar să-l vadă pe Dumnezeu faţă în faţă, privindu-l în gloria sa supranaturală. Recunosc şi ei că ar fi un lucru extraordinar, mai mult decât orice binecuvântări posibile de pe pământ, dar pur şi simplu nu au aceste dorinţe sau speranţe în ei.

În concluzie, se pare că după inspectarea chestiunii timpului, a posedării spiritului lui Dumnezeu, dacă El tratează cu voi, atunci trebuie să vă gândiţi la: „Care sunt speranţele mele adevărate, sincere din inimă în legătură cu această chestiune?" Apoi trebuie să decizi care îţi este poziţia; nu poate să decidă altcineva pentru tine. Trebuie să decizi dacă ai aspiraţii spirituale mistuitoare. Dacă da, atunci urmează-le. Ele se află în tine şi nu poţi scăpa de acestea, aşa că acţionează în consecinţă. Împărtăşeşte-te din simbolurile Memorialului. Dar, dacă nu ai în tine acea speranţă, dacă eşti nesigur, atunci se pare că faci parte din clasa pământească, şi atunci nu trebuie să te împărtăşeşti din simboluri la timpul Memorialului.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1952 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ESTE CALEA INTERRELIGIOASĂ CALEA LUI DUMNEZEU? - Pag.77

EVITAŢI RUŞINEA PRIN STUDIU - Pag.84

ORGANIZAŢIA TEOCRATICĂ A LUI IEHOVA ASTĂZI - Pag.87

TESTAREA ŞIRULUI DE SUCCESORI PAPALI - Pag.96

CREŞTEREA TEOCRAŢIEI - Pag.102

VREMEA SECERIŞULUI ÎN NORDUL EUROPEI - Pag.103

ÎNTREBĂRI DIN PARTEA CITITORILOR - Pag.109

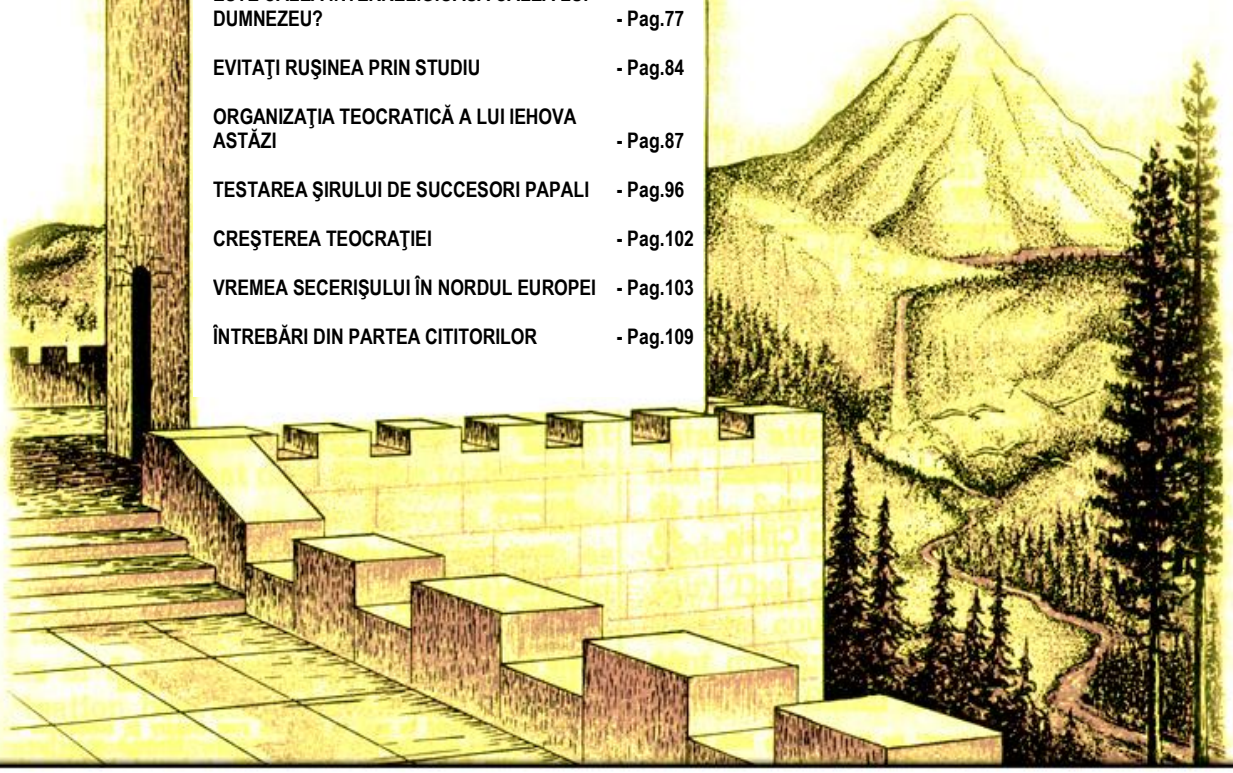

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

"Vegheaţi în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

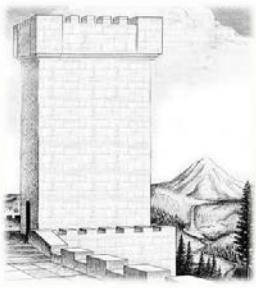

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1952 **Nr. 3**

Este calea interreligioasă calea lui Dumnezeu?

"Puţină drojdie dospeşte întreg aluatul."
– Gal. 5:9, *NW*.

IEHOVA este un Dumnezeu al adevărului. Nu se compromite cu greşeli. Nicio criză nu-L poate determina să-şi abandoneze principiile adevărului de dragul oportunităţii. Nicio primejdie nu-L poate speria determinându-l să-şi unească forţele cu greşeala, pentru a face un front mai puternic împotriva unui duşman comun. Nicio ameninţare nu-L poate face să privească diferenţa dintre adevăr şi eroare ca fiind una măruntă şi nesemnificativă, deşi alăturarea celor două pare justificată în asemenea circumstanţe. Adevărul lui este înregistrat în Cuvântul Său – Biblia, şi în ciuda oricăror crize sau pericole, viitorul adevărului este asigurat: „Cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna." (Deut. 32:4; Ioan 17:17; 1Pet. 1:25, *NW*) Prin urmare, religia adevărată nu se va amesteca cu falsele religii pentru a-şi spori forţele încât să se poată confrunta cu dublul pericol al comunismului şi al războiului mondial, după cum a solicitat cu tărie preşedintele Truman, într-un discurs adresat laicilor pe 28 septembrie, 1951:

[2] „În această criză a facerilor omeneşti, toţi oamenii care mărturisesc credinţă în Dumnezeu trebuie să se unească pentru a-I cere ajutorul şi îndrumarea. Trebuie să lăsăm deoparte diferenţele şi să ne unim acum, pentru că niciodată diferenţele noastre n-au părut aşa mărunte şi nesemnificative, aşa cum apar ele acum, în faţa pericolului cu care ne confruntăm astăzi. Nu este în pericol doar această biserică sau o alta. Nu este ameninţat doar un crez sau altul. Toate bisericile şi toate crezurile sunt ameninţate. Chiar viitorul Cuvântului lui Dumnezeu – învăţătură ce a ajuns la noi din vremea profeţilor şi a vieţii lui Isus – este în joc." (New York *Times,* 29 septembrie 1951) Aproape doi ani mai devreme, pe când garanta sprijin Săptămânii Fraternităţii din cadrul Conferinţei Naţionale a creştinilor şi evreilor, Truman afirma: „Fraternitatea nu este doar un impuls generos, ci mai degrabă o poruncă divină. Alţii poate sunt mişcaţi în fraternitate doar prin sentiment. Noi

Cuprins

recunoaştem fraternitatea drept o obligaţie religioasă." (New York *Times,* 12 noiembrie 1949) Dar este această fraternitate între biserici diferite o poruncă divină şi o obligaţie religioasă? Deoarece aceasta este o problemă a Bibliei, spre Biblie ne vom îndrepta pentru un răspuns cu autoritate.

[3] În termeni de netăgăduit aceasta dovedeşte că Iehova Dumnezeu a fost împotriva interconfesionalităţii de la început până la sfârşit. De la momentul în care închinarea adevărată şi cea falsă au apărut una lângă alta, prima dată, Iehova a acceptat-o pe cea adevărată şi a respins-o pe cea falsă. El nu a aprobat interconfesiunea favorizând atât închinarea lui Cain, cât şi a lui Abel: „Cain i-a adus lui Iehova un dar din roadele pământului; iar Abel, de asemenea, a adus şi el din întâii născuţi de parte femeiască ai turmei sale şi încă din cele mai grase; iar Iehova a privit spre Abel şi darul său, iar înspre Cain şi darul său nu a privit. Acest lucru a fost foarte neplăcut pentru Cain şi chipul său s-a posomorât. Iar Iehova i-a spus lui Cain: „Pentru ce te-ai supărat? şi pentru ce chipul tău s-a posomorât? Nu există, oare, acceptare dacă faci bine? Dar dacă nu faci bine, se ghemuieşte la uşă jertfa pentru păcat, iar în tine dorinţa pentru aceasta, şi vei stăpâni peste ea.'" Jertfa de animale a lui Abel a demonstrat recunoaşterea nevoii unei jertfe de ispăşire a păcatelor; a prefigurat moartea lui Cristos ca o răscumpărare. Jertfa lipsită de sânge a lui Cain nu reprezenta altceva decât formalism gol. Chiar şi după corectarea pe care i-o face Dumnezeu, orgoliul religios rănit al lui Cain nu-i va permite să imite modul acceptabil de închinare al lui Abel, prin oferirea unui animal potrivit care îi era la îndemână. El a ales să-l ucidă în schimb pe Abel. (Gen. 4:3-8, *Yg;* Evrei 9:22) Cine a arătat intoleranţă? Abel? Iehova? Niciunul; a fost Cain, falsul religios.

[4] Multe secole mai târziu Iehova a demonstrat într-un mod spectaculos că el încă se opunea ideii de interconfesiune. Izraeliţii aflaţi captivi în Egipt doreau să I se închine lui Dumnezeu, dar nu o puteau face în mod liber în mijlocul egiptenilor care-i ţineau captivi şi care erau cufundaţi în religia falsă. (Ex. 8:25, 26) În timpul celor zece plăgi care au urmat, Iehova a arătat că se opune zeilor egipteni şi că nu va tolera nicio mişcare de interconfesiune, care să-i implice pe membrii poporului Său şi falsele religii. Acest fapt este arătat în mod foarte clar prin următorul citat din cartea „*Ce a făcut religia pentru Omenire?":*

[5] „Prin fiecare dintre plăgi, zeii demoni ai Egiptului au fost umiliţi şi făcuţi de ruşine în faţa lui Iehova, pe care faraonul l-a sfidat: primul a fost zeul fluviului lor, Nilul, prin transformarea acestuia şi a tuturor apelor din Egipt în sânge; apoi zeiţa-broască *Heqt*; apoi *Watchit* zeul lăcustelor; apoi prin ciuma mortală asupra animalelor din Egipt – zeiţa vacă *Hathor* şi divinitatea ei corespondentă *Apis* taurul; apoi prin plăgi de furuncule şi băşici a fost umilit *Imhotep,* zeul medicinii; apoi prin grindină, *Reshpu* şi *Qetesh,* zei ai furtunii şi ai luptei; prin următoarea plagă a lăcustelor, au fost umilite zeităţile răspunzătoare de bogăţia recoltelor şi fertilităţii Egiptului; iar prin cele 3 zile de întuneric a fost făcut de ruşine *Thoth,* consilierul lui Osiris şi zeu al lunii, dar şi rânduitor al soarelui, lunii şi al stelelor; la fel s-a întâmplat şi cu *Amon-Ra*, zeul soare; iar prin a zecea şi ultima plagă a

Cuprins

fost umilit zeul *Ra*, care apărea ocazional ca un miel şi căruia îi erau închinaţi toţi primii născuţi, fiindu-i dedicaţi lui de la naştere." – P. 118.

ISRAELUL AVERTIZAT ÎN PRIVINŢA INTERCONFESIUNII

6 După separarea poporului Său de falsele credinţe din Egipt, şi după umilinţa aruncată asupra cultelor egiptene, Iehova i-a dat poporului Său, în pustiu, legea Sa. Această lege interzicea în mod clar orice mişcări de interconfesiune. Cu siguranţă fraternitatea cu închinătorii falşi din Ţara Promisă nu a fost stabilită prin „poruncă divină" sau ca şi „datorie religioasă", în aceste cuvinte de instruire de la Iehova: „Trebuie să fiţi atenţi să nu faceţi niciodată niciun fel de înţelegere cu băştinaşii acestui pământ pe care mergeţi, ca nu cumva să vă atragă în pericol; să le demolaţi altarele şi obeliscurile şi să le doborâţi stâlpii sacrii (deoarece nu trebuie să vă închinaţi niciodată unui alt dumnezeu: Cel Etern a cărui [dispoziţie] este geloasă este un Dumnezeu gelos), ca nu cumva să faceţi o înţelegere cu naţiunile, plecându-vă înaintea zeilor lor, aducând jertfe zeilor lor, acceptând să luaţi parte la mesele lor de jertfă, căsătorindu-vă fiii cu fiicele lor, care se vor pleca înaintea zeilor lor şi vă vor determina fiii să se plece şi ei înaintea lor." (Ex. 34:12-16, *Mo;* Deut. 7:1-6, 16, 25, 26) Înţelegerile interconfesionale cu falşii închinători au fost interzise de Iehova. Chiar şi acele asocieri nereligioase precum căsătoriile erau interzise ca fiind periculoase pentru integritatea unui închinător adevărat.

7 Cu toate acestea, izraeliţii nu au acordat atenţie acestei porunci împotriva interconfesionalităţii şi a căsătoriilor mixte cu păgânii închinători la demoni din Canaan, şi drept rezultat au fost oprimaţi şi înrobiţi, nemaifiind eficienţi în serviciul lui Iehova. Au făcut compromisuri şi au încheiat înţelegeri cu localnicii Ţării Promise eşuând în a dezrădăcina şi a distruge complet religia demonică; mai degrabă au devenit înrobiţi de aceasta. De aceea, Iehova a spus: „Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vor fi precum spinii în coastele voastre, iar zeii lor vor fi o cursă pentru voi." (Jud. 2:3) Din cauza tolerării neînţelepte de către ei a închinării false, izraeliţii au fost străpunşi de demonismul ţepos şi prinşi în cursă de zei falşi. Chiar şi cel mai înţelept rege uman al Israelului a fost incapabil să ignore, într-un mod lipsit de consecinţe, sfatul lui Iehova de a nu lega alianţe cu aceşti păgâni. Relatarea despre neascultarea acestui rege şi a dezastruoaselor rezultatele se găseşte în 1Regi 11:1-11, *Mo:*

8 „Regele Solomon a iubit femeile; avea şapte sute de soţii regale şi trei sute de concubine. S-a căsătorit cu multe femei străine: moabite, amonite, edomite, feniciene şi hetite, din naţiunile despre care Cel Etern îi avertizase pe bărbaţii lui Israel: „Să nu vă uniţi cu ele, iar ele să nu se unească cu voi, căci, în mod sigur, vă vor seduce să le urmaţi dumnezeii". Solomon s-a alipit de ele şi le-a iubit. Când Solomon a îmbătrânit nu a avut mintea în întregime pentru Cel Etern, Dumnezeul său, ca tatăl său, David. Soţiile l-au sedus să urmeze dumnezei străini. Solomon a făcut ce este rău în ochii Celui Etern şi nu l-a urmat cu loialitate pe Cel Etern, ca tatăl său, David. Căci a construit altare pentru Astarteea, zeiţa fenicienilor, pentru Moloh, dezgustătorul idol al Amoniţilor, pentru Chemoş, dezgustătorul idol al Moabului, pe un deal la est de Ierusalim. Aşa a făcut pentru toate soţiile lui străine,

Cuprins

arzând tămâie şi oferind jertfe dumnezeilor lor. Cel Etern s-a mâniat pe Solomon, pentru că a permis să fie dus pe căi greşite de la Cel Etern, Dumnezeul lui Israel, cel care i se arătase de două ori şi îi poruncise să nu urmeze dumnezei străini, dar el n-a ascultat ce-i poruncise Cel Etern. De aceea, Cel Etern i-a zis lui Solomon: „Pentru că asta este cugetarea ta şi n-ai ascultat legământul meu şi legile pe care ţi le-am poruncit, voi smulge împărăţia de la tine şi o voi da slujitorului tău.“”

[9] Solomon a crezut cu adevărat în interconfesionalitate, cufundându-se în ea la scară mare. Acest lucru probabil că a promovat înţelegere cu nevestele sale străine şi a adus o măsură de pace religioasă în viaţa sa de familie, la fel cum mişcările interconfesionale de astăzi pot atenua diferenţele religioase din viaţa naţiunii. Dar nu i-a adus nicio pace cu Dumnezeu. Pe lângă faptul că furniza cele necesare pentru zeii demonici ai nevestelor sale străine, a păstrat un pretext pentru a-l sluji şi pe Iehova, dar a dispreţuit legea divină: „Să-l iubeşti pe DOMNUL Dumnezeul Tău cu toată mintea, cu toată inima şi cu toată puterea ta.” (Deut. 6:5, *AT*) „Nu a mai avut mintea în întregime” pentru închinarea lui Iehova, ci atenţia sa era împărţită. Psalmistul a exprimat punctul de vedere al lui Iehova când a scris: „Urăsc oamenii care sunt jumătate şi jumătate”. Înainte de căderea necredinciosului Iuda din 607 î.C. au fost condamnaţi cei care „jurau pentru Iehova şi jurau pe Moloh.” (Ps. 119:113, *Mo;* Ţef. 1:5, *AS*) Ei se asemănau cu multe din credinţele creştinătăţii de astăzi care iau numele lui Dumnezeu şi al lui Cristos pe buzele lor, dar învaţă şi practică doctrine demonice şi ceremonii păgâne. (Mat. 7:20-23) Astfel de oameni care nu iau nici o poziţie faţă de interconfesiune nu sunt nici fierbinţi nici reci pentru închinarea lui Iehova, aşadar acestor compromiţători indiferenţi Isus Cristos le spune: „Cunosc faptele tale şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura mea.” – Apoc. 3:15, 16, *NW*.

[10] Secole mai târziu, în vremea când Isus Mesia era pe pământ, religioniştii evrei erau împărţiţi în mai multe secte, dar erau uniţi în a lua numele Domnului Dumnezeu pe buze şi erau, de asemenea, uniţi în anumite scopuri politice şi ţeluri sociale şi chiar în scopul religios de a-i reduce la tăcere pe Isus şi urmaşii Săi. Dar această cooperare de suprafaţă în anumite probleme nu a adus nicio unitate reală în ceea ce priveşte domeniul important al închinării, după cum o arată divizarea lor şi contradicţiile dintre ei, chiar şi când se uneau pentru un scop comun, precum distrugerea singurei închinări adevărate. – Faptele 23:6-10.

ISUS NU SUSŢINE INTERCONFESIONALITATEA

[11] Cu toate acestea, unii creştini declaraţi ai zilelor noastre susţin că Isus însuşi era pentru interconfesionalitate, citându-l pe Marcu 9:38-40 *NW* ca argument: „Ioan i-a zis: „Învăţătorule, am văzut un om care scotea demoni folosindu-se de numele Tău şi am încercat să-l oprim pentru că nu venea cu noi.“ Dar Isus a zis: „Nu încercaţi să-l opriţi, căci nimeni nu face o lucrare de putere în numele Meu şi imediat după aceea să mă insulte. Fiindcă cine nu este împotriva noastră este pentru noi“”. Ei susţin că acest lucru dovedeşte caracterul potrivit al diferitelor

Cuprins

organizaţii religioase, fiecare făcând o lucrare bună în felul său; cu toate acestea, de vreme ce toţi acţionează în numele lui Isus, ele pot şi trebuie să adere la mişcări interconfesionale care lucrează împreună spre îndeplinirea unor scopuri mutuale, extinse, oferind în acelaşi timp independenţă doctrinală completă fiecărei organizaţii.

[12] În folosirea acestui text pentru a justifica existenţa diferitelor biserici sau credinţe separate se ignoră contextul acelor vremuri. Nu toţi credincioşii în Cristos l-au urmat pe acesta împreună cu cei doisprezece apostoli. Unora care au vrut să-l urmeze pe Isus li s-a spus să meargă înapoi acasă şi să pună mărturie despre el acolo. (Marcu 5:18-20) Aşadar nu a fost necesar pentru acest tânăr să-l urmeze efectiv pe Isus pentru a fi de partea sa. Când Isus i-a trimis pe cei doisprezece apostoli să predice, instrucţiunile Sale nu conţineau niciun fel de îndrumări de a înfiinţa adunări de creştini, nici nu a dat o astfel de poruncă celor 70 trimişi mai târziu. (Mat. 10:1-42; Luca 10:1-16) Ei trebuiau doar să pună mărturie din casă în casă şi să localizeze credincioşii de acolo. Isus nu înfiinţa atunci aranjamente de adunări în opoziţie cu sinagogile, ci el a permis sinagogilor să funcţioneze şi a permis credincioşilor lui să participe la serviciile de acolo. A mers el însuşi acolo şi a predicat despre Profeţi şi Lege, Lege care încă era activă şi căreia nu i s-a opus. (Mat. 5:17; Luca 4:15-21) Astfel, acest tânăr care predica şi alunga demonii în numele lui Isus, nu a trebuit să fie în imediata apropiere a lui Isus şi a celor doisprezece apostoli ai Săi, iar faptul că era separat de aceştia nu însemna că el aparţinea unei alte adunări, deoarece adunarea creştină încă nu fusese înfiinţată în acele timpuri.

[13] După Cincizecime, când Isus şi-a zidit adunarea spirituală pe sine, ca Rege uns, atunci au fost înfiinţate mai multe adunări creştine. Atunci, dacă acest tânăr ar fi dorit să devină un urmaş adevărat al lui Cristos, nu ar fi putut să se ţină departe de compania creştinilor, ci ar fi trebuit să se asocieze unei adunări de creştini şi să funcţioneze alături de ei pentru a putea primi revărsarea spiritului sfânt şi darurile spirituale prin sau în prezenţa apostolilor lui Isus. Timpul predicării individuale şi al alungării demonilor trecuse, şi dacă acel tânăr ar mai fi încercat acest lucru ar fi încercat în mod greşit să pună bazele unei organizaţii de urmaşi pentru el însuşi. Utilizarea numelui lui Isus pentru exorcizarea de demoni ar fi fost greşită, iar rezultatele ar fi fost la fel de dezastruoase precum a fost în cazul fiilor lui Sceva, evrei care au folosit numele lui Isus fără a deveni creştini. Observaţi că această consemnare a utilizării greşite a numelui lui Isus continuă şi dovedeşte faptul că cei sinceri convertiţi au abandonat astfel de practici vechi şi au devenit o parte a aranjamentului adunării creştine:

[14] „Dar unii dintre iudeii exorcişti care umblau din loc în loc încercau şi ei să cheme numele Domnului Isus peste cei care aveau spirite rele, zicând: „Vă poruncesc solemn prin Isus pe care îl predică Pavel!“ Şi lucrul acesta îl făceau şi cei şapte fii ai lui Sceva, un preot iudeu dintre cei mai de seamă. Dar, răspunzând, spiritul rău le-a zis: „Pe Isus îl cunosc şi ştiu şi cine este Pavel. Dar voi cine sunteţi?“ Atunci omul în care era spiritul rău a sărit asupra lor, i-a învins pe toţi, fiind mai tare decât ei, astfel că ei au fugit din casa aceea goi şi răniţi. Lucrul

Cuprins

acesta a ajuns să fie cunoscut de toţi, atât de iudeii cât şi de grecii care locuiau în Efes. Şi teama a pus stăpânire pe toţi, iar numele Domnului Isus era preamărit. Mulţi dintre cei ce deveniseră credincioşi veneau să-şi mărturisească şi să-şi recunoască deschis faptele. Şi mulţi dintre cei ce practicau magia şi-au adunat cărţile şi le-au ars în faţa tuturor. S-a calculat preţul acestora şi s-a constatat că valorau cincizeci de mii de arginţi. Astfel, cuvântul lui Iehova creştea şi era tot mai tare." – Faptele 19:13-20, *NW*.

15 Aşadar, cazul acestui tânăr nu poate fi utilizat pentru a justifica existenţa a numeroase secte şi culte care acţionează în numele lui Isus. Ele sunt împotriva martorilor credincioşi ai lui Iehova care acum îl propovăduiesc pe Isus şi Împărăţia acestuia, şi pentru că sunt împotriva acestor neînsemnaţi fraţi ai Săi, sunt împotriva Lui, şi simpla utilizare a numelui lui Isus nu le câştigă recunoaşterea favorabilă ca adevăraţi urmaşi. (Mat. 7:21; 25:40, 45) Ei sunt asemenea sectelor religioase ale evreilor din vremea lui Isus care foloseau numele lui Dumnezeu, dar nu urmăreau altceva decât să împrăştie oile: „Cine nu este de partea mea, este împotriva mea, şi cine nu strânge cu mine, risipeşte." (Mat. 12:30, *NW*) Nu există cale de mijloc; eşti pentru sau împotrivă. Niciun fel de legături interconfesionale nu pot atrage cele două părţi împreună.

16 Opoziţia lui Isus Cristos faţă de îmbinarea diferitelor credinţe este demonstrată cu putere de o ilustraţie pe care a folosit-o într-una dintre ocazii. Unii afirmaseră: „Discipolii lui Ioan postesc deseori şi fac implorări, ca şi ai fariseilor, dar ai Tăi beau şi mănâncă", iar acestora Isus le-a răspuns: „Nimeni nu taie un petec dintr-un veşmânt nou ca să-l coasă la un veşmânt vechi; dar dacă îl coase, petecul nou rupe şi în afară de asta, petecul luat din veşmântul nou nu se potriveşte la cel vechi. Tot aşa, nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dar dacă pune vinul nou va sparge burdufurile şi se va vărsa, iar burdufurile se vor strica. Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi. Nici un om care a băut vin vechi nu vrea din cel nou, fiindcă spune: „Cel vechi este bun"." – Luca 5:33-39, *NW*.

17 Prin această ilustrare Isus a evidenţiat că el aducea un sistem de lucruri complet nou şi că nu trebuia să fie alăturat grupurilor care-l urmau pe Ioan Botezătorul sau pe farisei. Discipolii lui Isus nu trebuiau să se amestece cu astfel de grupuri sau să se conformeze obiceiurilor sau ceremoniilor acestora. Isus nu aducea acest nou sistem de lucruri pentru a petici, a susţine sau chiar a prelungi sistemele de închinare vechi şi uzate şi care erau gata de a fi înlăturate. Sistemele religioase anterioare nu puteau cuprinde noul sistem de lucruri, nu erau adecvate pentru acesta, nu puteau exista alături de acesta, ci urmau să fie înlăturate de noul sistem de lucruri. Chiar şi legea cea nouă a lui Moise avea să fie răstignită pe stâlpul de tortură fiind împlinită şi anulată. La fel cum un veşmânt nou nu trebuia să fie tăiat şi utilizat pentru a petici un veşmânt vechi şi lipsit de speranţă, ci mai degrabă să rămână intact şi în întregime nou; la fel cum vinul cel nou nu trebuia să fie pus în burdufuri vechi şi uscate, care şi-au pierdut elasticitatea şi care stau să plesnească, ci trebuie să aibă burdufuri noi de vin, tot aşa şi noua organizaţie creştină trebuie să aibă un sistem de lucruri complet nou, în permanenţă separat de sistemele religioase vechi care fie au eşuat, fie şi-au depăşit perioada în care s-au dovedit a fi

Cuprins

utile. Cu toate acestea, adepţii acestor sisteme vechi se agăţau de ele, spunând că s-au obişnuit cu confortul şi vechimea acestora. Pentru ei vechiul era ceva bun; erau mulţumiţi de religia lor, care făcea parte din familiile lor de multă vreme şi nu doreau să schimbe acest fapt cu nimic nou. Există aşadar o stare de separare care interzice includerea credinţei adevărate în orice fel de mişcare interconfesională.

[18] Isus Cristos a arătat în termeni clari că nu dorea niciun fel de mişcare interconfesională cu clerul vremii Sale. În loc să li se alăture acestora, El le-a spus urmaşilor Săi: „Lăsaţi-i! Sunt nişte călăuze oarbe şi dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă." (Mat. 15:14, *NW*) Cu altă ocazie Isus a mai spus: „Păziţi-vă, însă, de plămădeala fariseilor şi a saducheilor". Văzând că discipolii Săi erau confuzi şi se gândeau la pâini literale cu plămădeală în ele, Isus i-a luminat cu privire la sensul figurat al limbajului Său: „Cum de nu pricepeţi că nu vă vorbeam despre pâine. Păziţi-vă, însă, de plămădeala fariseilor şi a saducheilor." Atunci ei au înţeles că le zicea să se ferească, nu de plămădeala pâinilor, ci de învăţăturile fariseilor şi saducheilor. Isus a mai spus: „Feriţi-vă de plămădeala fariseilor care nu este altceva decât ipocrizie". Adevăratul pericol pe care-l reprezintă plămădeala falsei religii pentru adevărata adunare creştină, ne este prezentat după cum urmează: „Puţină plămădeală dospeşte toată frământătura." (Mat. 16:6, 11, 12; Luca 12:1; 1Cor. 5:6; Gal. 5:9, *NW*) Aşadar credinţa adevărată stă departe de contaminarea cu mişcări interconfesionale.

[19] Dacă Isus ar fi favorizat tolerarea discretă a erorii, aşa cum o fac interconfesionalii moderni, de ce ar fi lansat asemenea denunţări vehemente la adresa cărturarilor şi fariseilor, numindu-i ipocriţi, călăuze oarbe, nebuni, frumoşi la exterior, dar necuraţi în interior, şerpi şi pui de vipere condamnaţi la pieire (Mat. 23:1-33) Dacă ar fi considerat fraternitatea o „poruncă divină" şi „o datorie religioasă" de ce le-a spus liderilor religioşi: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul!" (Ioan 8:44, *NW)* Li s-ar fi alăturat El în Săptămâna Fraternităţii? Pentru a-i recunoaşte ca şi fraţi, ar trebui să-l recunoască pe tatăl lor ca fiind tatăl Său. El nu s-ar asocia niciodată cu o schemă de fraternitate care l-ar face pe Diavol tată al Său, în locul lui Iehova! Cu toate acestea, fanaticii interconfesionali moderni vor îmbrăţişa tot, după cum o arată un editorial despre „Ziua Interconfesionalităţii": „Creştini, evrei, musulmani, budişti, sau orice am fi, suntem cu toţii copii ai lui Dumnezeu, indiferent cât de diferit îl concepem noi pe acesta." (New York *Times,* 23 September, 1951) Dar felul în care *noi* îl concepem pe Dumnezeu contează. La El se poate ajunge doar prin Cristos. (Ioan 14:6) Chiar şi creştinii declaraţi care nu permit să fie disciplinaţi de Dumnezeu în conformitate cu Cuvântul Său „sunt de fapt copii nelegitimi, şi nu fii." (Evrei 12:4-11, *NW*) Calea cea largă a interconfesiunii pe care „oricine merge", este calea largă a distrugerii. – Mat. 7:13, 14.

[20] La multe secole după vremea lui Isus, împăratul roman Constantin a lansat o mişcare interconfesională pentru a amesteca toate religiile, permiţând diferitelor secte şi culte să-şi păstreze multele crezuri contrare, dar cu acceptarea câtorva puncte principale, la fel cum este în cazul mişcărilor interconfesionale de astăzi. Scopul său a fost acela de a promova solidaritatea politică şi uniformitatea

Cuprins

religioasă. Doar creştinii adevăraţi au rezistat, ştiind faptul că acei creştini apostaţi care s-au unit cu păgânismul şi au cedat unităţii interconfesionale sponsorizate de stat au încălcat Cuvântul lui Iehova: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? Apoi, ce armonie este între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului cel Viu; aşa cum a zis Dumnezeu: „Voi locui în mijlocul lor şi voi umbla în mijlocul lor, voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu". De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă, zice Iehova, şi nu mai atingeţi ce este necurat, şi vă voi primi". Atunci Iehova va fi Tatăl nostru şi noi fiii Săi şi nu altceva. – 2Cor. 6:14-18, *NW.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce i-a îndemnat Truman pe preoţi să facă şi de ce va refuza religia adevărată?
3. Cum s-a arătat Dumnezeu de la început împotriva căii interconfesionale?
4,5. Ce a făcut Dumnezeu, secole mai târziu, pentru a arăta că era împotriva căii interconfesionale şi a dumnezeilor falşi?
6. Cum a interzis legea lui Iehova mişcările de interconfesionalitate pentru poporul Său?
7. Ce a rezultat când Israelul n-a dat atenţie acestei porunci?
8. În ce stare jalnică l-a adus pe Solomon neascultarea lui?
9. Ce urmări au avut activităţile lui Solomon de interconfesionalitate şi cine altcineva s-a pus în împrejurări asemănătoare?
10. Ce unitate religioasă exista în zilele lui Isus?
11. Ce discută unii contradictoriu, astăzi, despre Marcu 9:38-40?
12. Ce ignoră şi nu apreciază aceştia?
13,14. Cum s-a schimbat situaţia după Cincizecime, şi ce întâmplare demonstrează că a avut loc o schimbare?
15. Cum se arată astăzi împotriva lui Cristos sectele şi cultele?
16. Ce ilustraţie este citată pentru a fi luată în considerare?
17. Cum a arătat această ilustraţie, în mod convingător, că nu trebuia să existe un amestec de credinţe diferite?
18. De ce este aşa de necesar pentru credinţa adevărată să rămână deoparte de mişcările de inter-credinţă?
19. Ce fapte elimină pretenţia potrivit căreia Isus a favorizat inter-credinţa?
20. Ce mişcare de interconfesionalitate a fost pusă în mişcare la secole după timpul lui Isus şi pe ce baze biblice au evitat-o creştinii?

Evitați ruşinea prin studiu

O FABULĂ din popor ne povesteşte despre un măgar care tânjea să fie precum leul feroce care putea apărea şi răcni cu putere şi băga lumea în sperieţi. Într-o zi măgarul a găsit o blană de leu. El şi-a văzut oportunitatea. Şi-a pus-o pe spate şi a

sărit într-o mulţime de oameni. Aceştia s-au împrăştiat într-un mod foarte îmbucurător, iar în euforia sa măgarul a uitat de sine şi s-a gândit că poate răcni ca un leu. Dar tot ce a făcut a fost să ragă precum un măgar. Farsa se terminase. Oamenii au ştiut ce este el şi s-au întors şi i-au dat o mamă de bătaie.

Proverbele 17:28 (*Mo*) spun: „Chiar şi un prost poate fi luat drept înţelept, dacă nu spune nimic; cu buzele închise poate fi socotit priceput." Proverbele 18:6 (*Mo*) spun: „Vorbele prostului îl bagă în necaz, iar gura îi aduce o bătaie." Măgarul a arătat în parte ca un leu şi atâta timp cât a tăcut a reuşit să îi păcălească pe oameni, dar când şi-a deschis gura şi-a trădat adevărata identitate. Limba lui de asin i-a adus o bătaie.

Aşa este şi cu mulţi care afirmă că sunt slujitori ai lui Dumnezeu. Ei doar se prefac. În afară arată multe zorzoane, încercând să îşi promoveze aşa-zisa evlavie. Ei sunt precum cărturarii şi fariseii pe care i-a descris Isus: „Toate lucrările pe care le fac, le fac ca să fie văzuţi de oameni; căci îşi măresc filacteriile şi îşi lungesc franjurii veşmintelor." (Mat. 23:5 *NW*) Dacă ar tăcea şi s-ar mulţumi să pozeze ca slujitori, ar putea păcăli chiar şi persoanele informate să creadă că sunt reprezentanţi ai leului din seminţia lui Iuda. În schimb, îşi deschid gurile şi rag păgânisme şi crezuri antice, sau filosofii şi politici moderne, şi se demască precum nişte impostori şi aduc asupra capetelor lor o lovitură din Cuvântul lui Dumnezeu. – Ier. 23:25-32.

Aceşti pretinşi slujitori ai lui Dumnezeu dispreţuiesc Cuvântul Lui pur, în discursurile lor înţelepte lumeşte tot încearcă să-i răstălmăcească şi să-i denatureze Cuvântul pentru a le sprijini minciunile. Iehova spune despre aceştia: „Poporul Meu nu cunoaşte legea DOMNULUI. Cum puteţi spune „Suntem înţelepţi, iar legea DOMNULUI este cu noi"? Când iată, pana mincinoasă a cărturarilor a făcut-o să fie minciună! Deci înţelepţii vor fi făcuţi de ruşine, uluiţi şi prinşi; căci iată, au dispreţuit Cuvântul DOMNULUI, şi ce înţelepciune au ei atunci?" (Ier. 8:7-9, *AT*) Declaraţiile lor nescripturale îi pun din ce în ce mai mult în aşteptarea unei lovituri din partea Cuvântului lui Dumnezeu, iar în timp ce demascarea lor creşte va creşte şi ruşinea lor: „În ziua aceea se va întâmpla că profeţii se vor ruşina fiecare de viziunile lor când le profeţesc; şi nu se vor îmbrăca într-o manta de păr [veşmântul profetului] pentru a-i amăgi pe oameni. Şi vor spune: „Nu sunt profet! Eu sunt plugarul pământului. Pământul a fost ocupaţia mea încă din tinereţe."" – Zah. 13:4, 5, *AT.*

Ce schimbare! Acum caută o deghizare pentru a ascunde pretextul anterior de a fi slujitori! Aşa cum două greşeli nu fac un bine, tot la fel nici două deghizări nu fac o identitate autentică. Mai întâi pretind că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, apoi pretind că sunt plugari, iar în tot acest timp sunt de fapt slujitori ai lui Satan. Nu este de mirare. „Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este, deci, mare lucru dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptăţii." (2 Cor. 11:14, 15, *NW*) Dar când dau greş în această amăgire, ei trec la altă deghizare, mai degrabă decât să îşi recunoască falsitatea.

Dacă ar fi studiat Cuvântul lui Dumnezeu cu sinceritate, ar fi putut vorbi într-un fel care le-ar fi dovedit afirmaţiile de slujire ca fiind adevărate. Lipsa lor de studiu

Cuprins

într-un spirit de smerenie şi umilinţă i-a făcut să se ruşineze. Ar trebui să fie o lecţie pentru slujitorii adevăraţi. Ar trebui să îi facă să îşi dea seama de nevoia de a studia cu sârguinţă Cuvântul lui Dumnezeu. Când vă înarmaţi cu „sabia spiritului, anume, Cuvântul lui Dumnezeu", şi mergeţi pe străzi şi din uşă în uşă şi în casele oamenilor, predicând evanghelia aşa cum a făcut Isus, păreţi să fiţi urmaşul Lui, un slujitor al lui Dumnezeu. (Efes. 6:17, *NW*) Apoi unii vă pun întrebări despre Biblie. Nu mai puteţi să fiţi doar slujitori. Trebuie să vă deschideţi gura şi să vorbiţi. Vă vor demasca cuvintele ca fiind un impostor, sau vor confirma că sunteţi un slujitor bine informat al lui Iehova? Veţi fi ca măgarul în pielea de leu, sau ca lupii clerici în haine de oi? Veţi fi, dacă nu aţi studiat să răspundeţi. – Mat. 7:15.

Dar dacă aţi făcut ceea ce v-a spus Iehova Dumnezeu să faceţi, ştiţi cum să răspundeţi şi să evitaţi ruşinea. „Omul drept studiază ce trebuie să răspundă." Faceţi asta, „ca să ştiţi cum trebuie să daţi un răspuns fiecăruia." Veţi fi „mereu gata să vă apăraţi înaintea oricui care vă cere un motiv pentru speranţa din voi". Fără ruşine veţi putea mânui adevărul ca un expert şi vă veţi împlini slujirea, chiar şi într-un timp în care oamenii preferă să aibă urechile gâdilate de discursuri goale şi învăţături nesănătoase: „Fă tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să îi fie ruşine, care mânuieşte corect Cuvântul adevărului. Dar evită vorbirile deşarte care profanează ce este sfânt. Pentru că ei vor înainta tot mai mult în impietate. Căci va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci, potrivit dorinţelor îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile, şi îşi vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri neadevărate. Tu, însă, rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul." – Prov. 15:28, *AT;* Col. 4:6; 1Pet. 3:15; 2Tim. 2:15, 16; 4:3-5, *NW.*

Să se specializeze clerul creştinătăţii, în cea mai mare ruşine, în studierea înţelepciunii nebune a acestei lumi. (1 Cor. 3:19) „Tu, însă", ca tânărul Timotei, „rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi pe care ai fost convins să le crezi, ştiind de la cine le-ai învăţat şi că din pruncie cunoşti scrierile sfinte care te pot face înţelept pentru salvare prin credinţa în Isus Cristos. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:14-17, *NW*) Atunci puteţi să arătaţi şi să sunaţi ca un reprezentant adevărat al lui Cristos, Leul din seminţia lui Iuda, în loc să fiţi găsiţi un impostor printr-un răget de asin.

„Rapoarte"

„Săptămâna trecută, de la Washington, au venit anumite cifre care au făcut ca o sectă să se bucure, în timp ce alte biserici s-ar putea să se simtă ruşinate.

În cadrul celei mai mari întâlniri religioase care a avut loc vreodată în capitala naţiunii, Martorii lui Iehova au ţinut o întâlnire de 3 zile şi a adunat 57.500 de persoane. Membrii au auzit veşti bune: Numărul lor a crescut de la 6.000 de membri în anul 1900 până la 425.000 în acest an, răspândiţi în 115 [acum 121] de ţări. *Turnul de veghere,* publicaţie majoră a grupului, este acum disponibilă în 32

Cuprins

[36] de limbi şi vinde 1.210.000 [bilunar; acum 1.310.000] de exemplare. … Dar chiar şi mai încurajatoare pentru Martori – ce refuză să activeze în forţele armate şi să salute drapelul, considerând acest gest ca un act de închinare – a fost creşterea înţelegerii convingerilor lor. Din 1935, când 500 de Martori au încălcat legea din cauza unor acuzaţii precum vânzarea de materiale fără autorizaţie sau comportament de deranjare a ordinii publice, numărul de arestări anuale a crescut la 2.500 în 1942. Anul trecut, doar 50 de persoane au fost arestate.

Partea tristă a fost că, în general, bisericile şi organizaţiile religioase angajează mai puţini muncitori şi le plătesc salarii mai mici decât o făceau acum 22 de ani. Departamentul de Comerţ al SUA a dezvăluit că anul acesta grupurile religioase ofereau un loc de muncă unui număr de 218.000 de persoane, dar asta înseamnă cu 4.000 mai puţin decât în 1929. În plus, în 1929 clericii şi muncitorii laici câştigau aproximativ 200$ peste media anuală pentru toate ocupaţiile (ceea ce însemna 1.421$) În momentul de faţă, venitul mediu anual este de 3.024$ – dar muncitorii religioşi au primit cu aproximativ 750$ mai puţin de atât." – revista *Newsweek*, 29 octombrie, 1951.

Organizaţia teocratică a lui Iehova astăzi

CORE nu a preţuit-o. Maria şi Aaron nu au preţuit-o întotdeauna. Izraeliţii din pustiu adesea nu au reuşit să o preţuiască. Mulţimea amestecată de ne-izraeliţi care îi însoţeau nu a preţuit-o tot timpul. Acan a pierdut preţuirea faţă de ea. La fel şi regele Saul. La fel şi regele Ozia. Cu siguranţă cărturarii şi fariseii din vremea lui Isus nu au preţuit-o, nu mai mult decât o preţuieşte clerul din ziua de azi.

[2] Când Core şi tovarăşii lui din pustiu au vrut să se ridice la preoţie şi i-au acuzat pe Moise şi pe Aaron că iau prea mult asupra lor, ei au dovedit că nu preţuiesc organizaţia teocratică. Pământul i-a înghiţit. (Num. 16:1-33) Când Maria şi Aaron au vorbit împotriva servului lui Iehova, Moise, ei nu au reuşit în acel moment să preţuiască organizaţia teocratică, au îndurat o mustrare aspră din partea Domnului, dar au fost repuşi în favoare divină când şi-au răbdat corectarea. (Num. 12:1-15) Când izraeliţii de peste douăzeci de ani au refuzat să intre în Ţara Promisă din cauză că iscoadele au raportat că sunt uriaşi acolo, ei s-au răzvrătit împotriva organizaţiei teocratice şi au arătat o lipsă de credinţă în marele Teocrat, Iehova. Ca urmare, au murit în pustiu, şi nu au intrat niciodată în Ţara Promisă. (Num. 13:25-33; 14:1-38) Când mulţimea amestecată care îi însoţea pe izraeliţi afară din Egipt a poftit după carne de mâncat şi s-a plâns de îngrijirea de mană a lui Iehova şi au semănat dezbinare, ei au demonstrat o lipsă de preţuire faţă de ordinea teocratică, şi au adus o plagă asupra lor şi asupra altora. – Ex. 12:38; Num. 11:4-34.

Cuprins

[3] Când Acan a luat cu zgârcenie lucrurile blestemate, când Regele Saul a preluat sarcinile preoţeşti, când Regele Ozia şi-a atribuit slujba preoţiei Aaronice, toţi au dovedit că nu disting şi nu respectă organizaţia teocratică a lui Iehova. (Ios. 6:17-19; 7:1, 19-25; 1Sam. 13:9-14; 2Cron. 26:16-21) Cărturarii şi fariseii din vremea lui Isus au fost de asemenea neteocratici, căci au înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu cu tradiţiile oamenilor şi s-au lepădat de Isus, Mesia. (Mat. 15:1-9; Ioan 19:13-18) Astfel au prefigurat clerul creştinătăţii, care respinge Biblia şi învaţă doctrine şi crezuri făcute de om şi preferă să se alieze cu politica acestei lumi decât să-L sprijine pe Cristos, Împăratul întronat. Ei refuză să vadă semnul întronării din cer, şi mai ales îşi închid ochii strâns la semnul despre organizaţia teocratică văzută, pe care Iehova o va întemeia pentru folosul Lui în aceste zile din urmă ale vechii lumi, aşa cum este prezis: „Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este acel serv dacă stăpânul lui, la venirea sa, îl va găsi făcând aşa. Adevărat vă spun că îl va numi peste toate bunurile sale.” – Mat. 24:45-47, *NW.*

[4] Cei cărora le lipseşte preţuirea ordinii teocratice şi care se îmbulzesc pentru putere personală şi înălţare uită de principiul înregistrat la Psalmul 75:5-7: „Nu vă ridicaţi capul atât de sus: nu vorbiţi cu trufie. Căci înălţarea nu vine nici de la răsărit, nici de la apus, nici de la miază-zi. Ci Dumnezeu este judecătorul: el coboară pe unul, şi înalţă pe altul.” S-a spus că sediul central văzut al organizaţiei teocratice tipice Israel a lui Dumnezeu este „în părţile de miază-noapte.” (Ps. 48:2; Isa. 14:13) Deci nu de la răsărit, nici de la apus, nici de la miază-zi, ci de la Iehova, prin canalul Lui, urma să vină înălţarea potrivită. El a lucrat prin acea unică organizaţie teocratică, nu prin mai multe. Cu timpul a fost înlocuită cu un nou sistem, şi pentru o organizaţie teocratică nouă, văzută, Cristos „a dat oameni ca daruri”, care au slujit în diferite calităţi în singurul aranjament teocratic. Ei au fost înălţaţi în poziţiile lor de către Iehova, şi toţi erau uniţi într-o singură speranţă, o singură credinţă, un singur botez. Nimic interconfesional la această organizaţie teocratică văzută. (Efes. 4:4-13, *NW*) Aşa cum a fost prezis, după moartea apostolilor şi a celor care lucrau cu ei, cei ca şi lupii au împrăştiat şi au dezbinat turma în secte dezbinate şi au fărâmiţat organizaţia văzută. (Faptele 20:29, 30; 2Pet. 2:1) În timpul prezent organizaţia teocratică văzută a fost restabilită prin înălţarea „servului credincios şi înţelept.”

„SERVUL CREDINCIOS ŞI ÎNŢELEPT”

[5] „Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la timpul potrivit?” Servul şi servitorii sunt aceleaşi persoane, doar că din puncte de vedere diferite. Sub termenul „serv” urmaşii unşi ai lui Cristos din ziua de azi sunt văzuţi ca o clasă, un serv sau un slujitor compus. Dumnezeu însuşi interpretează chestiunile astfel: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, şi servul Meu pe care l-am ales.” (Isa. 43:10, *AS*) Observaţi că mulţi martori sunt numiţi un serv. Sub termenul „servitori”, cei care alcătuiesc clasa servului sunt văzuţi ca indivizi. Se vorbeşte despre un „corp de slujitori” la Luca 12:42 (*NW*) Traducerea lui Murdock din siriană este de acord cu

Cuprins

folosirea „servitorilor” la Matei 24:45, iar altă traducere din siriană, de A. S. Lewis, redă „tovarăşi”, ceea ce înseamnă, tovarăşi slujitori. Ei sunt servitori în gospodăria lui Dumnezeu şi, ca o clasă sau societate unită, sunt denumiţi „servul credincios şi înţelept.” În mod asemănător, când câţiva servitori devin răi şi încep să îi bată pe tovarăşii lor servitori, aceşti răufăcători devin clasa prezisă a „servului rău”. – Mat. 24:48-51, *NW.*

[6] Matei 24:45-51 arată privilegiile de serviciu oferite celor credincioşi ca şi clasă şi pedeapsa pe măsura celor necredincioşi ca şi clasă. Matei 25:14-30 arată cum se comportă Domnul cu servii credincioşi şi cei necredincioşi ca individuali. Ca individ, fiecare trebuie să se lupte ca să se ridice la înălţimea cerinţelor Stăpânului. Uniţi ca o companie credincioasă de servitori, ei alcătuiesc o organizaţie teocratică văzută şi în ilustraţia lui Isus discutată aici sunt reprezentaţi ca un „serv credincios şi înţelept”, iar această clasă compusă a servului trebuie să se îngrijească în mod corespunzător de fiecare membru în parte, servitorii. Înainte de venirea Stăpânului, Isus Cristos, această clasă trebuie să furnizeze tuturor membrilor Săi „hrană la timpul potrivit.” Trebuie observat şi că Dumnezeu nu are mai multe clase a servului înţelept, mai multe organizaţii teocratice între care să se împartă lucrarea. „Cristos este împărţit?” Nu! Este „un singur trup”. – 1 Cor. 1:13; 12:12, 13, *NW.*

[7] Dar întrebăm din nou „Care este în realitate servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit?” În 1878, cu patruzeci de ani înainte de venirea Domnului la templul pentru judecată, a existat o clasă de creştini consacraţi şi sinceri care se rupsese de organizaţiile ierarhice şi clerice şi care a căutat să se întoarcă la creştinismul adevărat, aşa cum a fost practicat de creştinii timpurii înainte ca lupii cumpliţi să prădeze turma după moartea apostolilor. Ei au lansat o campanie pentru a restabili adevărurile fundamentale cu care să se hrănească cei înfometaţi din punct de vedere spiritual, ca să înlocuiască doctrinele păgâne care fuseseră adoptate de către creştinătatea apostată. Era timpul potrivit pentru o asemenea hrană spirituală, pentru a pregăti calea înainte de venirea lui Cristos la templu pentru judecată. (Mal. 3:1; 4:5, 6) Acest grup de studenţi credincioşi a început să publice *Turnul de veghere,* numit atunci „Turnul de veghere al Sionului şi vestitorul prezenţei lui Cristos”, iar în primul număr, din iulie 1879, scopul său declarat era să dea „hrană în timpul potrivit”, „micii turme”. Datele arată că a făcut asta din 1879 încoace. În 1884 au format o corporaţie legală care să reprezinte în mod comercial sau legal societatea de martori sau slujitori. Până în ziua de azi, corporaţia legală, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, a fost folosită ca o agenţie care să publice, să îndrume şi să unifice activităţile de propovăduire ale societăţii de martori, care sunt împrăştiaţi pe tot pământul. Când Cristos a venit pentru judecată în 1918, a găsit pe unii asociaţi cu acest grup care credeau că Domnul întârzia să vină şi îi asupreau pe tovarăşii lor sclavi în Cristos. Ei au fost alungaţi ca fiind clasa „servului rău”. Cei care Îl slujeau credincios pe Dumnezeu au fost identificaţi drept clasa „servului credincios şi înţelept”.

Cuprins

[8] Care este hotărârea Stăpânului în legătură cu servul înţelept? „Adevărat vă spun că îl va numi peste toate averile Sale.” Înainte de această promovare, robul este numai deasupra servitorilor Domnului sau a corpului de servitori, ca să le dea hrană spirituală la timpul potrivit. Acum, datorită loialităţii în acest serviciu, robului i se dau mult mai multe de făcut. La fel cum robii individuali din pilda talanţilor sunt arătaţi că primesc răsplata cu mai multe privilegii dacă sunt credincioşi şi li se retrag toate privilegiile dacă sunt necredincioşi, aşa este şi în această ilustraţie despre clase, clasa servului credincios şi înţelept este numită peste toate averile stăpânului, în timp ce clasa servului rău este izgonită în totalitate. În timp ce odinioară servul înţelept era responsabil doar cu hrănirea membrilor unşi ai trupului lui Cristos, acum trebuie să preia porunca: „Această evanghelie a împărăţiei va fi predicată în tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, iar atunci va veni sfârşitul.” – Mat. 24:14, *NW.*

[9] Acesteia îi sunt încredinţate toate interesele Împărăţiei de pe pământ, dintre care unul principal este potopul de noi adevăruri care iau naştere datorită împlinirii multor profeţii. Mesajul devine mai plin şi întreg, esenţial pentru vremurile critice în care trăim, mai eficace în împărţirea oamenilor naţiunilor fie în categoria oilor, fie în cea a caprelor. Aceste oi ce sunt adunate acum sunt „celelalte oi” ale Domnului, care sunt ale Lui, şi întrucât toate averile Stăpânului urmează să fie îngrijite de servul înţelept, această clasă credincioasă unsă trebuie să îşi extindă programul de hrănire pentru a aproviziona nu numai servitorii, ci şi „celelalte oi”, cu „hrană la timpul potrivit”. (Ioan 10:16) Acest lucru servul înţelept îl face cu loialitate. Prin instrumentul său legal, Societatea Turnul de Veghere, oferă hrană spirituală sub formă tipărită, pregăteşte întâlniri, organizează activităţi de slujire, trimite reprezentanţi speciali de călătorie şi misionari, pregăteşte adunări mari, şi se îngrijeşte în multe alte feluri de servitori şi de celelalte oi ca să fie hrănite, întărite şi îndreptate în mod eficient într-o acţiune unită pentru lauda lui Iehova.

PUNCTE DE APRECIAT

[10] Iehova Dumnezeu tratează cu poporul Său ca şi cu o clasă a servului. El nu hrăneşte pe fiecare în parte şi nici nu numeşte un individ peste ei. Niciun student individual al Cuvântului lui Dumnezeu nu descoperă voinţa lui Dumnezeu şi nu interpretează Cuvântul Lui. (2 Pet. 1:20, 21) Dumnezeu interpretează şi învaţă, prin Cristos, Servul Principal, care la rândul Lui foloseşte pe servul înţelept ca instrument vizibil, organizaţia teocratică văzută. David s-a apropiat de Dumnezeu prin organizaţia preoţească reprezentată de Abiatar, care a avut un efod; iar un slujitor din ziua de azi trebuie să privească, de asemenea, spre organizaţia văzută a lui Dumnezeu pentru hrană spirituală care este oportună şi spre îndrumări în serviciul Împărăţiei. (1Sam. 23:6, 9-11; 30:7, 8) Aşa cum este arătat în pilda talanţilor în care cantităţi diferite au fost încredinţate la diverşi slujitori individuali, pe baza abilităţilor lor, tot aşa şi servitorilor le-au fost atribuite privilegii de serviciu pe baza abilităţilor lor, a devotamentului şi bunăvoinţei de a se supune şi a se conforma călăuzirii spiritului sfânt. Iehova, prin Cristos, pune servitorii în poziţiile lor de serviciu în corpul servului înţelept. – 1Cor. 12:18.

Cuprins

[11] Trebuie să arătăm înţelegere în aceste chestiuni, să preţuim relaţia noastră în organizaţia teocratică văzută, să ne aducem aminte de sorta celor precum: Core, Acan, Saul, Ozia şi alţii care au uitat ordinea teocratică. Suntem desemnaţi ca individuali să aducem hrană pe masa spirituală? Nu? Atunci să nu încercăm să preluăm datoriile robului. Ar trebui să mâncăm, să digerăm şi să asimilăm ceea ce este pus înaintea noastră, fără să dăm la o parte părţi din mâncare pentru că nu se potrivesc fanteziei gustului din mintea noastră. Adevărurile pe care trebuie să le proclamăm sunt cele prevăzute prin organizaţia servului înţelept, şi nu nişte păreri personale contrar celor pe care servul le-a prevăzut ca hrană oportună. Iehova şi Cristos conduc şi corectează servul după cum este nevoie, nu noi ca indivizi. Dacă nu vedem un punct mai întâi trebuie să încercăm în continuare să îl înţelegem, mai degrabă decât să ne opunem şi să îl respingem şi să luăm cu îndrăzneală atitudinea că este mai probabil ca noi să avem dreptate şi nu servul înţelept. Ar trebui să mergem smeriţi mai departe, alături de organizaţia teocratică a Domnului şi să aşteptăm alte lămuriri, nu să ne poticnim de prima menţiune a unui cuget neplăcut nouă şi să luăm în zeflemea şi să ne spunem criticile şi părerile de parcă ar valora mai mult decât aprovizionarea servului cu hrană spirituală. Cei teocratici vor aprecia organizaţia văzută a Domnului şi nu vor fi atât de nebuni încât să lupte împotriva canalului lui Iehova cu propriile cugetări omeneşti şi sentimente şi păreri personale.

[12] Acum unii pot întreba: Să primim ca de la Domnul şi ca adevărată hrana dată prin servul înţelept, sau să nu o primim până când nu ne convingem singuri? Dacă am dobândit înţelegerea actuală a Bibliei prin hrănirea la masa pusă de serv, dacă am fost astfel eliberaţi de doctrine false şi zidiţi în închinarea curată şi nepătată a lui Dumnezeu şi ni s-a dat o speranţă a lumii noi, ar trebui să avem ceva încredere în îngrijirile servului. După ce am fost hrăniţi pentru tăria şi maturitatea noastră spirituală din prezent, devenim dintr-odată mai deştepţi decât furnizorul nostru anterior şi părăsim călăuzirea iluminatoare a organizaţiei care ne-a fost ca o mamă? „Nu părăsi legea mamei tale.” (Prov. 6:20-23) Iar dacă Tatăl ceresc nu ar da o piatră, un şarpe sau un scorpion unui copil care a cerut pâine, peşte sau ouă de la El, să luăm hrana spirituală pe care o furnizează prin serv în mâinile noastre de parcă vom fi loviţi de o piatră, muşcaţi de un şarpe sau înţepaţi de un scorpion? (Mat. 7:7-11; Luca 11:9-13, *NW*) Trebuie să fim oare îndoielnici şi suspicioşi la fiecare nouă îngrijire? „Cel care se îndoieşte este ca valul mării împins de vânt şi purtat încolo şi-ncoace. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova.” (Iac. 1:6, 7, *NW*) Chiar şi cei din Berea au primit mai întâi predicarea lui Pavel cu „cea mai mare agerime a minţii”, iar apoi au mers să „cerceteze atent Scripturile, în fiecare zi, să vadă dacă aceste lucruri erau aşa”. (Faptele 17:11, *NW*) Acesta a fost primul contact real pe care l-au avut cei din Berea cu predicarea lui Pavel, şi totuşi au primit-o imediat şi pe urmă au studiat suportul scriptural singuri. Cu cât mai multă uşurinţă putem primi îngrijirile preţioase ale servului, deoarece, spre deosebire de cei din Berea, avem multă experienţă din trecut cu îngrijirile preţioase de la serv. După ce primim aceste rezerve de hrană, le dovedim

Cuprins

caracterul scriptural pentru noi ca să facem mesajul să fie al nostru, într-un spirit de smerenie şi încredere şi nu de combativitate.

NEBUNIA DE A SPECULA

[13] Sunt unii care par că iubesc la nebunie speculaţiile. Ei adoră să fie în centrul atenţiei în grupuri mici, rostindu-şi teoriile despre cum sau când se va întâmpla aceasta sau cealaltă. Poate că nu sunt în mod intenţionat răzvrătiţi faţă de ceea ce prevede servul, dar dacă pot oferi numai ceea ce a prevăzut deja servul ei nu ies în evidenţă. Cum pot străluci personal dacă pur şi simplu oglindesc ceea ce oglindesc toţi ceilalţi martori ai lui Iehova? Aşadar, ei caută ceva mai senzaţional, vreo „lumină nouă" care să orbească ascultătorii nevigilenţi. În timp ce hrănesc ascultătorii cu gura deschisă cu şirul lor de teorii noi, ascultătorii, cu atenţia lor absorbită, alimentează egoul speculatorilor. Când altcineva începe să vorbească şi să fie în centrul atenţiei, speculatorul îşi pierde interesul în grupul schimbător şi trece mai departe. Poate că aceşti speculatori recunosc faptul că unele dintre fostele lor teorii au fost greşite, dar nu arată că au învăţat lecţia din aceste greşeli abţinându-se de la a expune noi teorii. Dorinţa lor de a fi priviţi ca un gânditor independent şi profund este mai puternică decât dorinţa lor de a fi teocratici.

[14] Unii dintre speculatori sunt mai răzvrătiţi decât alţii, şi nu sunt de acord din punct de vedere dogmatic cu prevederile servului înţelept, înălţându-se deasupra canalului stabilit de Domnul. Ei susţin că organizaţia teocratică nu a avut mereu dreptate, şi că odinioară au avut idei pe care organizaţia le-a respins dar acum le învaţă, şi astfel sugerează că teoriile lor din prezent vor fi de asemenea acceptate cu timpul. Ei nu menţionează niciodată numeroasele speculaţii pe care le-au înaintat în trecut şi nu au fost niciodată adoptate. Acest lucru le-ar strica campania de a-şi face ideile actuale să fie devorate. La ce îi orbeşte vanitatea lor este că organizaţia teocratică văzută nu a pretins niciodată că este infailibilă, că ştie că mesajul va fi mereu curăţat prin eliminarea ideilor greşite, că aşteaptă ca adevăruri noi să se arate pe măsură ce se împlinesc mai multe profeţii, că lumina va străluci în mod treptat, tot mai mult, până la ziua perfectă şi că lămuririle vor veni prin servul înţelept şi nu prin speculatori care se înalţă singuri. (Prov. 4:18; Isa. 6:5-7; Mal. 3:1-3) Este un proces continuu, căci servul trebuie să „le dea mereu măsura de hrană la timpul potrivit". (Luca 12:42, *NW*) Fără îndoială, unii chiar au idei care nu sunt publicate până târziu; mai devreme poate ar fi prematur, poate nu ar fi „la timpul potrivit". Aşteptaţi-L pe Domnul.

[15] Dar indiferent dacă speculează în mod rebel sau doar fără să se gândească, ei pot face rău. Ei se pun în pericolul de a deveni plini de sentimentul de importanţă, sau îi pot poticni pe cei slabi în credinţă. Ei pot împiedica unitatea în gândire şi ca toată lumea să vadă în armonie. Ei atrag atenţia la creatură şi nu la Creator şi organizaţia Lui văzută. Speculaţiile lor nefondate se pot răspândi, pot ridica întrebări şi îndoieli, şi pot pune în pericol unitatea de acţiune. Persoanele teocratice se vor feri de speculaţii şi de speculatori. Ei vor bea adânc din apele adevărului, fără să le tulbure cu păreri personale şi speculaţii bombastice. Dacă toţi beau aceeaşi apă a adevărului, vor vedea toţi în armonie, vor munci umăr la umăr şi vor

Cuprins

păşi în lumea nouă cot la cot, toţi ţinând pasul cu „servul credincios şi înţelept”. Cei care speculează şi ticluiesc teoriile lor preferate şi îşi pun singuri o mică masă spirituală, sau care stau la masa Domnului, dar oferă mici feluri de mâncare ale lor şi încearcă să îi facă pe alţii să guste din ele, ei sunt cei care nu ţin pasul cu organizaţia teocratică, deşi, în aroganţa lor oarbă, cred că servul, servitorii şi celelalte oi sunt cei care nu ţin pasul.

[16] Servul, servitorii şi celelalte oi ţin pasul unii cu ceilalţi şi cu Dumnezeu şi Cristos. Ei nu au pierdut ritmul şi nici măcar nu ar trebui să se gândească să se schimbe pentru a fi în pas cu licărirea celor care se înalţă singuri şi care trec cu vederea sfatul scriptural despre aceste chestiuni. „Dacă cineva predă o altă doctrină şi nu este de acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos, nici cu învăţătura care este în armonie cu devoţiunea sfântă, atunci este plin de mândrie şi nu înţelege nimic, ci are mania disputelor şi a dezbaterilor despre cuvinte. Din aceste lucruri se nasc invidia, cearta, vorbirea jignitoare, suspiciunile rele, certurile violente pentru nimicuri ale unor oameni cu mintea coruptă şi lipsiţi de adevăr.” „Păzeşte ce ţi s-a încredinţat, ferindu-te de vorbirile deşarte, care profanează ce este sfânt şi de contradicţiile a ceea ce se numeşte în mod fals „cunoştinţă“. Căci etalându-şi o astfel de cunoştinţă, unii au deviat de la credinţă.” „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea în Isus Cristos.” „Aminteşte-le neîncetat aceste lucruri, poruncindu-le ca martor înaintea lui Dumnezeu să nu se certe pentru cuvinte. Aceasta nu foloseşte la nimic, fiindcă îi dărâmă pe cei care ascultă. Dar evită vorbirile deşarte care profanează ce este sfânt. Pentru că ei vor înainta tot mai mult în impietate, iar cuvântul lor se va întinde ca o cangrenă.” „Ei răstoarnă credinţa unora.” „Respinge discuţiile prosteşti şi fără sens ştiind că ele provoacă certuri.” „Fii cu ochii pe cei care dau naştere la dezbinări şi care cauzează poticniri împotriva învăţăturii pe care ai primit-o, şi fereşte-te de ei.” – Rom. 16:17; 1Tim. 1:4, 7; 6:3-5, 20, 21; 2Tim. 1:13; 2:14, 16-19, 23-26; Tit 3:9-11, *NW.*

DE CE RESPINGEM DIRECT INTERCONFESIONALITATEA

[17] Mulţi din creştinătate vor spune cu mânie că martorii lui Iehova iau prea multe asupra lor. De aceea a protestat şi Core împotriva lui Moise. (Num. 16:3) Dar faptele arată că martorii lui Iehova sunt cei care predică despre întemeierea Împărăţiei şi avertizează toate naţiunile de apropierea Armaghedonului. Organizaţia lor funcţionează în mod teocratic şi aduce hrana spirituală care este oportună. Ce organizaţie religioasă ortodoxă din creştinătate oferă hrană spirituală nouă pentru aceste vremuri critice? Nu oferă fundamentaliştii tot aceleaşi coji uscate, nu sporovăiesc tot aceleaşi crezuri vechi de secole, şi nu îşi repetă iar şi iar, monoton, puţinele doctrine de bază împrumutate din păgânism? Într-adevăr, „religia lor este o bătaie de joc, o simplă tradiţie învăţată pe dinafară.” (Isa. 29:13, *Mo*) Bisericile moderniste au adus învăţături noi care să se potrivească cu vremurile, dar noile lor oferte nu se potrivesc cu predicarea evangheliei. În schimb, ei fug de Biblie, o înlătură ca pe un mit şi o legendă, în cel mai bun caz, doar literatură bună, şi oferă ştiinţă şi evoluţie, psihologie şi psihiatrie, în încercarea de

Cuprins

a fi populară într-o civilizaţie materialistă. Dumnezeu spune răspicat cum creştinătatea are „mesele pline de vărsături”. Printre ei domneşte foametea spirituală. Ce contrast între condiţia urmaşilor lor şi cea a martorilor lui Iehova! – Isa. 28:8; 65:13-15; Ier. 2:13; Amos 8:11, 12.

[18] Prin înlocuirea adevărurilor cuprinse în Biblie cu păgânisme antice sau filosofii moderne, religiile creştinătăţii se potrivesc cu Israelul ce s-a lepădat de credinţă ce afirma că este poporul lui Iehova: „Boul îşi cunoaşte stăpânul, iar măgarul cunoaşte ieslea stăpânului; dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu arată pricepere.” (Isa. 1:3, *AT*) Ei se pun în poziţie pentru o condamnare usturătoare, împotriva căreia strigă că este intolerantă. Dar nu spune Dumnezeu însuşi aici că ei au mai puţină pricepere decât boul şi măgarul? Cuvântul Lui îi numeşte „câini proşti” şi „câini lacomi”. Isus Cristos i-a numit nebuni şi mincinoşi şi fii ai Diavolului. Sunt folosite sarcasmul şi bătaia de joc şi derâderea împotriva falşilor religionişti. Observaţi cuvintele lui Iov faţă de unii ca aceştia: „Cum ajuţi tu pe cel care este fără putere, şi cum scapi tu braţul celui care nu are tărie! Cum îl sfătuieşti tu pe cel fără înţelepciune, ce belşug de înţelepciune scoţi tu la iveală!” Pentru alt exemplu de ironie batjocoritoare, luaţi cuvintele lui Ilie faţă de închinătorii falşi când zeul lor nu le-a răspuns după multe ore de linguşiri: „Strigaţi mai tare; căci este un zeu: fie cugetă, fie a plecat, fie este într-o călătorie, sau poate doarme şi trebuie trezit.” (1Regi 18:21-28, *AS;* Iov 12:2, 7, 8; 26:2, 3, *AT;* Isa. 56:10, 11; Mat. 23:17; Ioan 8:44) Aceasta ar trebui să îi oprească pe cei care îi ocăresc aprins pe martorii lui Iehova fiindcă vorbesc deschis despre religii false. Pentru a condamna o astfel de vorbire deschisă, ei trebuie să condamne şi Biblia şi pe însuşi Dumnezeu!

[19] Toate cele de mai sus dovedesc în mod clar cum creştinii nu se pot alătura mişcărilor interconfesionale. Nu mai mult decât a putut Abel cu Cain, sau Israel cu Egipt, ori cu canaaniţii, sau Isus cu cărturarii, fariseii şi saducheii, sau creştinii timpurii cu fuziunea lui Constantin dintre păgânism şi creştinismul apostat. Ca un creştin să intre într-un staul interconfesional ar însemna că el trebuie să tolereze învăţături păgâne cu etichetă creştină, dogma unui Dumnezeu trei-în-unu, afirmaţiile că Dumnezeu chinuie sufletele în mod diabolic în iazuri de foc, blasfemia că pentru bani Dumnezeu va elibera sufletele suferinde dintr-un purgatoriu în flăcări, jocurile bingo, punctul de vedere că Isus nu a fost Mesia, ci un impostor, doctrina diavolească a evoluţiei, ipocrizia clericilor şi amestecurile politice, aţâţarea la războaie religioase şi binecuvântarea de către capelan a creştinilor care ucid creştini – şi aşa mai departe ar curge un şir nesfârşit de blasfemii pe care acel creştin ar trebui să le tolereze în linişte. El ar trebui să clipească la păcat, să închidă ochii la nedreptate, să-şi astupe urechile la blasfemie, să-şi amorţească limba pentru a tolera răul în tăcere. Ferindu-se să ofenseze oameni prin cuvinte sau fapte, L-ar supăra de Dumnezeu tolerând, în numele toleranţei, fiecare cursă satanică ce apare în calea lui. Ar fi prea nepotrivit şi murdar pentru serviciul lui Iehova, iar proverbul ajunge să i se potrivească: „Câinele s-a întors la ce vărsase, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.” A ne întoarce la mizeria acestei lumi după ce am fost despărţiţi şi

Cuprins

curăţaţi de aceasta ne-ar face supuşi nepotriviţi pentru mai multă îndurare de la Iehova. (Evrei 10:26; 2 Pet. 2:20-22; Apoc. 18:4, *NW*) Deci, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, să preţuim şi să rămânem lângă organizaţia teocratică văzută pe care El a întemeiat-o în zilele noastre.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cu ce ocazii Core, Maria, Aron, izraeliţii şi mulţimea amestecată nu au arătat apreciere pentru ordinea teocratică?
3. În ce fel s-au dovedit ne-teocratici Acan, regele Saul, regele Ozia, cărturarii şi fariseii, şi cum arată acelaşi lucru astăzi clerul creştinătăţii?
4. Ce principiu uită cei ambiţioşi şi ce aranjamente teocratice văzute au existat sau există?
5. Care este însemnătatea termenilor „serv" şi „servitori", aşa cum sunt folosiţi la Matei 24:45?
6. Ce puncte de vedere diferite despre urmaşii unşi ai lui Cristos sunt abordate la Matei 24:45-51 şi Matei 25:14-30 şi ce este arătat prin faptul că „servul credincios şi înţelept" este doar unul?
7. Pe cine identifică faptele ca „servul credincios şi înţelept"?
8. Ce avansare îi revine acestei clase a servului credincios?
9. Cine sunt cuprinşi printre „toate bunurile sale", ce responsabilitate suplimentară înseamnă aceasta pentru serv şi cum este onorată aceasta?
10. Cum se comportă Dumnezeu cu servii Săi de pe pământ, aşa cum este demonstrat în cazul lui David?
11. Cum arătăm că apreciem relaţia noastră cu organizaţia teocratică văzută, în special referitor la hrană spirituală?
12. Având în vedere experienţa din trecut, prin ce atitudine putem primi îngrijirile servului?
13. De ce fac unii speculaţii şi teorii de obicei?
14. Cum argumentează unii care fac speculaţii, dar cu privire la ce îi orbeşte îngâmfarea lor?
15. Ce rău poate veni de pe urma speculaţiilor neîntemeiate şi cum vor reacţiona persoanele teocratice faţă de acestea?
16. Ce sfat biblic, căruia trebuie să-i dăm atenţie, trec cu vederea speculatorii?
17. Care sunt cele două mari categorii în care ajung bisericile creştinătăţii şi furnizează vreuna din ele „hrană la timpul potrivit"?
18. Ce ar trebui să-şi amintească cei care condamnă vorbirea clară ca intolerantă?
19. Aşadar, de ce creştinul nu se poate alătura unei mişcări de inter-credinţă şi ce ar trebui să tolereze, fără să protesteze, dacă s-a alăturat?

„Din gura copiilor"

• Presa a surprins adunarea Martorilor lui Iehova ţinută la mijlocul lui noiembrie 1951, iar oraşul în sine, Victoria – British Columbia, a părut să se lase cuprins de

spiritul acestui eveniment. Vestitorii aflaţi pe stradă erau abordaţi cu: „Unde se va ţine acest congres?” „Care este scopul său?” „Aveţi un exemplar al programului?” „Voi fi acolo!”. Un ofiţer de marină s-a apropiat de doi martori, care se identificau prin intermediul insignelor de pe rever, şi le-a spus: „Ce se întâmplă aici? Le-am oprit pe două dintre fetiţele voastre – aveau vreo opt sau nouă ani; purtau afişele voastre. Şi le-am pus întrebări la care clericii nu mi-au putut răspunde, iar acum am primit răspunsuri – răspunsuri logice – din partea acestor fetiţe! Ce naiba faceţi voi acolo, de fapt?” Fraţii i-au răspuns că probabil cea mai bună modalitate de a afla ar fi să vină, să vadă şi să audă el însuşi. Ofiţerul le-a răspuns: „Asta e exact ceea ce voi face, de îndată ce îmi schimb hainele!” El nu doar că a venit, dar s-a şi declarat interesat şi a cerut o vizită ulterioară oricând înainte de ora 6 după-masa. O fotografie în unul dintre ziare a unui tânăr frate ţinând o cuvântare de student la şcoala de serviciu a declanşat un val de comentarii: „Un copil de nouă ani să expună o cuvântare din Biblie!” Calmul său şi abilitatea de a vorbi raţional şi improvizat a ajutat să deschidă ochii multor persoane care l-au văzut şi l-au auzit.

Testarea şirului de succesori papali

Surse autorizate ale Bisericii Catolice zdrobesc acest şir, fără ajutorul autorităţilor pe care Biserica romano-catolică le-ar respinge.

CATOLICII susţin că Papa Pius al XII-lea îşi primeşte autoritatea printr-un lung şi neîntrerupt şir de succesori, fiecare dintre aceştia stând pe tronul papal prin numire divină. *Enciclopedia Catolică* afirmă*:* „Istoria Bisericii Catolice de la Sfântul Petru, primul pontif, până la ... actualul conducător al Bisericii este o dovadă evidentă a caracterului să apostolic, căci nu se poate dovedi nicio rupere în şirul de succesori.”[1] Acum, niciun lanţ nu poate fi judecat după forţa sau frumuseţea unei singure verigi sau după soliditatea mai multor verigi. Un lanţ nu este mai puternic decât cea mai slabă veriga a sa.

În zilele de început ale creştinismului, când unii dintre apostoli erau încă pe pământ, ne-am aştepta să găsim verigile cele mai puternice. Canonul Sfintei Biblii nu s-a încheiat decât la sfârşitul primului secol, la aproximativ 35 de ani după moartea lui Petru. Şi totuşi nu se menţionează niciun succesor, în ciuda afirmaţiei catolice că patru succesori se presupune că ar fi trăit în acea perioadă.

Dar pe lângă faptul că veriga primară şi cea mai importantă lipseşte, oare descoperim faptul că restul lanţului este solid? *Almanahul Catolic Naţional,* 1948, pp. 30-35, preia din *Annuario Pontificio* publicat în 1947, lista revizuită a papilor în care se afirmă că Linus, Anacletus, Clement şi Evaristus s-au succedat în timpul

Cuprins

primului secol. Cu toate acestea, astfel de listări arbitrare sunt caracterizate de o mare nesiguranţă, căci autorităţile de renume ale antichităţii – Ireneu, Tertulian, Ieronim, etc. – şi-au exprimat cu toţii opiniile divergente asupra acestui subiect. Unii afirmă că Linus i-a urmat lui Petru, dar Ieronim spune că „majoritatea latinilor" susţineau că succesorul a fost Clement. Această confuzie este de înţeles atunci când luăm în considerare că astfel de listări au fost întocmite pe baza diverselor tradiţii la mai mult de 100 de ani după moartea lui Petru.[2] În ceea ce priveşte aceşti primi episcopi ai Romei, *Enciclopedia Catolică* afirmă că primul „despre care se ştie ceva precis" este Clement I;[3] că „cele mai vechi surse istorice nu oferă informaţii autentice" despre Evaristus, despre care se presupune că i-ar fi urmat lui Clement;[4] „cronologia acestor episcopi ai Romei nu poate fi determinată cu vreun grad de certitudine cu ajutorul autorităţilor existente în ziua de azi".[5]

Dar asupra unui lucru sunt de acord toate înregistrările din antichitate: primii episcopi ai Romei nu au exercitat aceeaşi autoritate ca cea a apostolilor, nici nu aveau o poziţie privilegiată printre ceilalţi „episcopi", poziţie de care s-au bucurat mai târziu papii Romei. Leon I (440-461) a fost primul papă în adevăratul sens al cuvântului.[6]

O altă concepţie greşită în mintea multora este aceea că nu a existat nicio întrerupere sau ruptură între cei care au ocupat scaunul papal. Istoria arată, cu toate acestea, că au existat multe lacune, unele deosebit de importante şi excepţional de lungi. După moartea Papei Marcu în 336, de exemplu, lanţul s-a rupt pentru o perioadă de patru luni. Aceasta a fost ceea ce *Enciclopedia Catolică* numeşte o „poziţie vacantă relativ lungă".[7] Dar dacă o pauză de patru luni este considerată o perioadă lungă, ce se poate spune despre timpul în care Papa Bonifaciu al IV-lea a fost numit papă în 608 „după o perioadă de pauză de peste nouă luni",[8] sau când „aproape 11 luni" au trecut între moartea lui Ioan al III-lea în anul 574 şi încoronarea lui Benedict I,[9] sau când „Scaunul din Roma a rămas neocupat aproape un an" înainte ca Dionis să se fi aşezat pe el în 259?[10] Şi ştiaţi că „Bonifaciu al III-lea … a fost ales să-i succeadă lui Sabinian [în 607] după un interval de aproape un an",[11] că Bonifaciu al V-lea „i-a succedat lui Deusdedit [în 619] după o pauză de mai mult de un an"?[8] Dar cele mai serioase rupturi în lanţ, care au fost remediate doar cu mari eforturi, au apărut când Miltiade nu a urcat pe tron timp de doi ani după moartea lui Eusebiu din 309, iar apoi din nou, când a existat o pauză de trei ani şi jumătate între moartea lui Marcelin în 304 şi urcarea pe scaunul papal a lui Marcel I. Au fost de asemenea aproape trei ani între moartea lui Clement al IV-lea din 1268 şi alegerea lui Grigore al X-lea.[12] Scaunul a fost adesea gol.

NUMIRE PAPALĂ PRIN INTRIGI POLITICE

Dovada că Biserica romano-catolică este o instituţie divină, o organizaţie teocratică, se spune că stă în faptul că liderul său, în persoana Papei, este numit prin decret divin. Dar acest lucru nu este adevărat! Escrocii politici moderni, traficanţii de influenţă şi donatorii de răcitoare şi de haine de nurcă par nişte bieţi

Cuprins

conspiratori lipsiţi de importanţă prin comparaţie cu vechii maşinişti din umbră ai alegerilor papale.

În anul 418, două facţiuni au ales fiecare câte un papă, Bonifaciu I şi Eulaliu, iar timp de cinci săptămâni toată lumea a fost într-o stare de tumult, clericii şi poporul fiind divizaţi în funcţie de alegerea lor.[13] În acest moment, chestiunea nu a fost rezolvată nici de către oameni consacraţi, nici prin revelaţie divină. Din contră, un politician profan şi un dictator al vremii, Împăratul Honorius, a fost cel care i-a confirmat lui Bonifaciu aprobarea, şi în consecinţă, Eulaliu a fost numit un antipapă. În total, *Almanahul Catolic* enumeră 36 de candidaţi pentru titlul de papă numiţi „antipapi".

„Silveriu", fiul unui fost papă numit Hormisdas, „a fost numit papă datorită influenţei Regelui Goţilor" în 536. Dar „împărăteasa intrigantă" Teodora a Constantinopolului a conspirat spre a-l avea pe Vigiliu papă, după care Silveriu a fost luat prizonier de către Vigiliu şi la scurt timp după aceasta a murit din cauza tratamentului dur.[14] [15]Acum care ar trebui considerat „antipapă"? În mod uimitor, amândoi sunt recunoscuţi ca verigi infailibile în lanţul papal!

În ceea ce priveşte alte verigi recunoscute, citim cum Papa Roman în anul 897 „a fost dat jos de pe scaunul papal de către una dintre facţiuni, care atunci a creat confuzie la Roma", şi a fost înlocuit de Teodor II.[16] Din nou, „datorită influenţei nobililor la conducere în Roma, el [Ioan al X-lea] a fost numit papă pentru a-l succeda pe Lando [în anul 914]. Adevăratul lider al acestei facţiuni de aristocraţi a fost Teodora, soţia Senatorului Theophylactus. Liutprand de Cremona afirmă că Teodora a susţinut alegerea lui Ioan pentru a-şi putea acoperi cu mai mare uşurinţă relaţia ei ilicită cu acesta."[17] Nepotul acestei femei nelegiuite a devenit mai târziu Papa Ioan al XIII-lea.[18] Apoi a fost Papa Ioan al XI-lea, fiul natural al Papei Sergiu al III-lea, despre care citim: „Datorită intrigilor mamei sale, care se afla la conducerea Romei în acea vreme, el a fost aşezat pe Scaunul lui Petru [în anul 931], şi s-a aflat complet sub influenţa celei numite *Senatrix et Patricia* a Romei."[19] De asemenea, „Marin al II-lea, Papă (942-946) . . . a fost unul dintre papii aşezaţi pe tronul Sfântului Petru prin puterea lui Alberic, Prinţ al Romanilor, şi care, cu toate că a fost virtuos, „nu îndrăznea să pună mâna pe nimic fără permisiunea prinţului.""[20]

După ce Ioan al XII-lea a murit în 964, Leon al VIII-lea a devenit papă, dar romanii s-au răsculat şi au ales un alt papă. Din nou, a fost vorba de o putere politică susţinută de o forţă militară care l-a menţinut pe Leon ca parte din lanţ.[21] În zilele Papei Grigore al V-lea (996-999), o anumită facţiune politică l-a ales pe Ioan al XVI-lea, dar facţiunea susţinătoare a lui Grigore l-a capturat şi l-a decapitat cu titlu de „antipapă". Cu toate acestea, la scurt timp după, aceeaşi grupare politică ce l-a aşezat pe Ioan al XVI-lea pe scaunul papal s-a aflat în avantaj şi i-a aşezat pe tronul papal pe următorii trei papi (Ioan al XVII-lea, al XVIII-lea, şi Sergiu al IV-lea)[22] Cum se face că aceştia nu sunt scoşi de pe listă ca fiind nelegitimi? Departe de noi acest gând! Să se întâmple acest lucru ar însemna să ne lipsească trei verigi!

Prin politică, un laic a fost făcut papă în anul 767, dar Conciliul de la Lateran l-a repudiat ca un antipapă, declarând că niciun laic nu poate ocupa scaunul papal.[23]

Cuprins

Şi totuşi, citim că „după moartea lui Benedict, Roman, cu toate că era un laic, a fost ales papă" în 1024 ca Ioan al XIX-lea.[22] De ce nu a fost acest individ scos de pe listă? În mod evident, dacă am face acest lucru, am rupe lanţul de succesori tocmai la mijloc. Iar când vine vorba de intrigi politice pe marginea candidaţilor, unele conclave pentru alegerea noilor papi au depăşi orice lucru întâlnit în cadrul întrunirilor preelectorale politice din zilele moderne. După moartea lui Clement al IV-lea în anul 1268, aproape trei ani au fost irosiţi cu disputele în privinţa unui succesor, până ce „s-a ajuns în sfârşit la un compromis datorită eforturilor comune ale regelui francez şi ale celui sicilian".[12] Timp de mai mult de doi ani după moartea lui Nicolae al IV-lea în 1292 a avut loc un discurs politic moralizator similar.[24] Iar după moartea lui Clement al V-lea în 1314, aflăm că pentru mai mult de doi ani şi trei lui, „cardinalii adunaţi în Carpentras pentru alegerea unui papă au fost divizaţi în două facţiuni violente şi nu au reuşit să ajungă la vreo înţelegere".[25]

Mita cu favoruri, promisiuni şi bani, şi cumpărarea făţişă a poziţiei de papă, această practică fiind cunoscută sub numele de simonie, au existat timp de mai multe secole. „În această perioadă [în secolul al VI-lea]," *Enciclopedia Catolică* afirmă că „simonia în cadrul alegerii papilor şi episcopilor era des întâlnită în rândul clericilor şi a laicilor."[26] Papa Benedict al IX-lea, în secolul al XI-lea, şi-a vândut scaunul papal lui Grigore al VI-lea pentru „o sumă mare" de bani.[27] În mod similar, Iulius al II-lea în secolul al XVI-lea „nu a ezitat să se folosească de mită" pentru a câştiga coroana papală.[28]

UN LANŢ AL RUŞINII ŞI AL DEZONOAREI!

Dacă toate personajele nelegiuite care au purtat coroana papală ar fi înlăturate din lista de succesori legitimi aşa cum ar fi normal, ţinând cont că din punct de vedere scriptural ei sunt complet descalificaţi de la a fi măcar numiţi creştini, cu siguranţă ar lipsi o secţiune importantă a lanţului papal. Istoria unora dintre aceşti monştri este şocantă.

Benedict al IX-lea, „o ruşine pentru Scaunului lui Petru," a fost papă în trei perioade diferite, dar până şi în timpul ultimului său mandat această „creatură nemernică" a „continuat prin comportamentul său obişnuit să dezonoreze papalitatea".[29] [30] În momentul alegerii sale în 1513, Leon al X-lea a exclamat: „Să ne bucurăm de papalitate, căci ne-a fost dată de Dumnezeu!" Şi asta a şi făcut. „El nu a acordat atenţie pericolelor care ameninţau papalitatea şi s-a dedat la distracţii, fără reţinere." Până şi „palatul papal a devenit un teatru" pentru tot soiul de piese obscene şi imorale.[31] Să luăm în considerare acuzaţiile de nelegiuire aruncate asupra lui Bonifaciu al VIII-lea: „Aproape nicio crimă posibilă nu a fost omisă – infidelitate, erezie, simonie, imoralitate dezgustătoare şi nefirească, idolatrie, practicarea magiei etc." El este astfel clasificat printre „papii nelegiuiţi ca un bărbat ambiţios, dispreţuitor şi neînduplecat, de asemenea necinstit şi înşelător, întregul său pontificat fiind o istorie a răului".[32] Înainte de a deveni papă în 891, Formosus fusese excomunicat, împreună cu prietenii săi, un grup de „nobili cu reputaţie proastă", notorii pentru delictele şi crimele lor, precum şi pentru adulter, inclusiv cu „un număr de femei care erau în aceeaşi măsură de rele ca ei".[33] [34]

Cuprins

Dacă celibatul este cerut din partea papilor Romei ca un standard de virtute şi dovadă că merită poziţia, atunci de ce aceia care au fost căsătoriţi sau adulteri nu au fost descalificaţi şi alungaţi din lista succesorilor legitimi? După cum s-a menţionat deja, fiul Papei Hormisdas a fost încoronat ca Papa Silveriu.[35] În legătură cu Ioan al XVII-lea citim: „Înainte de a fi hirotonisit el a fost căsătorit şi a avut trei fii care au devenit la rândul lor feţe bisericeşti."[22] Paul al III-lea trebuie să fi avut copii, căci şi-a ridicat cei doi nepoţi la rangul de cardinali.[36] „Viaţa privată timpurie [a lui Iulius al II-lea] a fost departe de a fi nepătată, după cum dovedeşte îndeajuns faptul că a devenit papă când era tată a trei fiice".[28] Giovanni Cibò, „după o tinereţe imorală, în timpul căreia a avut doi copii nelegitimi," a fost într-un final încoronat ca Papa Inocenţiu al VIII-lea. Din acel moment, el este cunoscut pentru „crearea de noi poziţii şi oferirea lor celor care ofereau mai multă mită pentru ele".[37] În privinţa „comportamentului depravat" al celui care a devenit Pius al II-lea, citim: „că se deda fără restricţii la pasiuni, fapt dovedit nu doar de conceperea a doi copii nelegitimi, ci şi de maniera frivolă în care îşi glorifică propriile neregularităţi."[38] În mod evident, aceşti indivizi nu au fost pe atât de inocenţi şi de pioşi precum le indică numele.

Papa Sergiu al III-lea, conform unor istorici, „şi-a condamnat doi predecesori la moarte, iar din relaţiile sale ilicite cu Marozia i s-a născut un fiu, care a devenit mai apoi Ioan al XI-lea."[39] [40] Mai apoi a fost Alexandru al VI-lea, într-adevăr un ticălos dezgustător! „Chiar şi după hirotonisirea sa la preoţie, în 1468, el şi-a continuat comportamentul ticălos." Iar „în jurul anului 1470 şi-a început relaţia cu nobila romană, Vanozza Catanei, mama celor patru copii ai săi". După aceea, el „a continuat în calitate de Papă să se comporte în aceeaşi manieră în care o făcuse dezonorându-şi poziţia de cardinal".[41] Ioan al XII-lea nu a fost mai bun de-atât, „un bărbat vulgar, imoral, a cărui viaţă a fost într-astfel încât despre Lateran se vorbea ca despre un bordel." Într-o răzbunare diabolică împotriva opozanţilor săi, a ordonat ca unui cardinal să i se taie mâna dreaptă, precum şi nasul şi urechile unei alte persoane oficiale. El a murit în 964, după ce fusese „lovit de paralizie în timpul actului de adulter".[19]

Sincer, credeţi pentru o clipă că astfel de bărbaţi depravaţi ar putea fi numiţi apostoli ai lui Isus Cristos? Chiar şi Ierarhia ar prefera să uite că astfel de escroci au existat vreodată. Dar a-i uita, a-l omite până şi pe unul singur, ar însemna să rupă lanţul lor mitic de succesori şi ar lăsa atârnând fără susţinere povestea că papa de la Roma este succesorul lui Petru. Astfel că se agaţă în mod absurd de acest lanţ ruginit format din ucigaşi, tâlhari şi proxeneţi, învăţând minciuna fără noimă că astfel de fii ai Diavolului au fost aleşi de către Dumnezeu ca reprezentanţii Săi infailibili.

REFERINŢE CITATE DIN *ENCICLOPEDIA CATOLICĂ*

1. Vol. 1, p. 649
2. Vol. 9, p. 272
3. Vol. 4, p. 12

Cuprins

4. Vol. 5, p. 646
5. Vol. 7, p. 593
6. Vol. 9, p. 154
7. Vol. 8, p. 561
8. Vol. 2, p. 661
9. Vol. 2, p. 427
10. Vol. 5, p. 9
11. Vol. 2, p. 660
12. Vol. 6, p. 798
13. Vol. 2, p. 659
14. Vol. 13, p. 793
15. Vol. 15, p. 427
16. Vol. 13, p. 163
17. Vol. 8, p. 425
18. Vol. 8, p. 427
19. Vol. 8, p. 426
20. Vol. 9, p. 670
21. Vol. 9, p. 160
22. Vol. 8, p. 428, 429
23. Vol. 14, p. 289
24. Vol. 3, p. 479
25. Vol. 8, p. 431
26. Vol. 8, p. 421
27. Vol. 6, p. 791
28. Vol. 8, p. 562
29. Vol. 2, p. 429
30. Vol. 4, p. 614
31. Vol. 9, p. 162, 163
32. Vol. 2, p. 668, 669
33. Vol. 8, p. 423
34. Vol. 6, p. 139, 140
35. Vol. 7, p. 470
36. Vol. 11, p. 579
37. Vol. 8, p. 19
38. Vol. 12, p. 126
39. Vol. 9, p. 159
40. Vol. 13, p. 729
41. Vol. 1, p. 289

[Note de subsol]

Vedeţi *Turnul de veghe,* 1 iunie 1951, pp. 345-348.

Cuprins

Creşterea Teocraţiei

BIBLIA arată că Teocraţia este împărăţia lui Iehova, iar profeţia împlinită arată că aceasta a fost întemeiată în ceruri în anul 1914. (Matei 24; Revelaţia 11:15-18) Pe pământ, Teocraţia este reprezentată de numărul mereu în creştere al supuşilor loiali, aşa cum a fost prezis de către profet: "Ierusalimul va fi locuit ca oraşele fără ziduri pentru multitudinea de oameni şi animale care se află înăuntrul său." – Zaharia 2:4.

Cât a crescut acest oraş! Pe durata unei singure generaţii, numărul locuitorilor săi a crescut de o sută de ori. Iar cu această creştere a numărului de oameni a venit şi o creştere a numărului de animale. În vechime, numărul de animale era o bună măsură a averii cuiva, astfel că în ziua de azi animalele ar putea foarte bine reprezenta posesiunile slujitorilor lui Iehova pe pământ dedicate slujirii Lui.

Pentru a exista spaţiu pentru creştere, cetatea teocratică a Ierusalimului este fără ziduri. Dar faptul de a rămâne fără ziduri nu înseamnă că oraşul a rămas fără protecţie, fiindcă Iehova ne asigură: „Eu voi fi un zid din foc în jurul ei." Ce protecţie mai mare am putea avea? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine ar putea fi împotriva noastră? Dacă suntem supuşi loiali ai acestui oraş teocratic, vom avea protecţia lui Iehova, la fel cum şi-a protejat poporul în vechime, fiindcă „Iehova îi cunoaşte pe cei care Îi aparţin". – 2Tim. 2:19, *NW*.

Cum putem dovedi că suntem supuşi loiali ai oraşului teocratic? Făcând tot ceea ce putem pentru a-i convinge pe alţii să fugă din Babilon şi să se refugieze în cetatea noastră fără ziduri. Unii s-ar putea să se teamă şi să considere că un astfel de pas ar însemna asumarea unui risc. Cu toate acestea, când studiază şi cunosc Cuvântul şi cred în acel Cuvânt, nu mai este vorba de a-şi asuma un risc. Este vorba de a fi absolut siguri care va fi urmarea. Refugiindu-se în acest oraş şi acceptându-l pe Fiul lui Dumnezeu, pe Isus Cristos, ca Salvatorul şi Răscumpărătorul lor, vor putea să primească viaţă veşnică.

Adesea apare întrebarea: Cât timp trebuie să continuăm să facem această lucrare? Domnul Isus însuşi răspunde la această întrebare: „Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată în tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul." Aşadar, cât timp această mărturie mai trebuie dată, sfârşitul nu va veni. – Mat. 24:14, *NW*.

Nu poate fi negat că marea „mulţime de oameni şi de animale" este strânsă în această „cetate fără ziduri". Nu poate fi negat că vedem creşterea Teocraţiei. Nu poate fi negat că Dumnezeu Iehova îşi protejează poporul ca şi cum ne-am afla în umbra mâinii Sale. Dar, ca slujitori ai lui Iehova, ar trebui să ne punem următoarele întrebări: Putem mai bine? Putem mai mult? Este lucrarea noastră eficientă? Găsim toate „celelalte oi" şi le ajutăm aşa cum trebuie?

Isus a spus: „Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult şi cine este nedrept în foarte puţin este nedrept şi în mult." (Luca 16:10, *NW*) După ce am preluat serviciul credincios al Dumnezeului Cel Preaînalt, trebuie să fim credincioşi în toată lucrarea noastră, indiferent dacă este mică sau mare. Micile

Cuprins

detalii sunt în aceeaşi măsură de esenţiale pentru loialitatea noastră cum este să ne îngrijim de interesele mai mari şi mai importante. Avem o lucrare mai mare în faţa noastră. Pe măsură ce numărul nostru creşte, să ne asigurăm că zelul şi eficienţa individuală cresc şi ele. Astfel, şi bucuria noastră va creşte, fiindcă „Iehova îi cunoaşte pe cei care Îi aparţin".

[Note de subsol]

Pentru o discuţie suplimentară pe acest subiect, a se vedea *Turnul de veghe,* 1 ianuarie, 1951.

Vremea secerişului în nordul Europei

CĂLDURA verii se domolea în Europa când N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, însoţit de secretarul său, M. G. Henschel, a vizitat ţările nordice. Dar vara fusese una bună, iar fermierii erau ocupaţi pe câmp cu recoltarea secarei şi a grâului atât de auriu în bătaia soarelui. Unii utilizau tractoare şi utilaje de recoltare moderne pentru a-şi strânge recolta, dar erau şi alţii care foloseau secera, aşa cum se făcea secerişul în ziua lui Isus.

Celor care călătoreau spre congresele martorilor lui Iehova din Copenhaga, Vaasa, Helsinki, Stocholm şi Lillehammer în acel timp al secerişului li s-a amintit de ilustraţiile folosite de Isus când îşi învăţa discipolii despre predicarea Evangheliei şi despre timpul de la sfârşitul lumii rele sub Satan: „Văzând mulţimile, i s-a făcut milă de ele, pentru că erau jupuite şi aruncate încoace şi-ncolo ca nişte oi fără păstor. Atunci le-a zis discipolilor lui: „Da, secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini. Rugaţi-l, deci, pe Stăpânul secerişului să scoată lucrători la secerişul său."" (Mat. 9:36-38, *NW*) Aceşti participanţi la congres trăiau experienţa descrisă mai sus; existau atât de mulţi oameni cu bunăvoinţă care trebuiau ajutaţi să înveţe adevărurile Bibliei încât s-au surprins muncind zi şi noapte, şi totuşi fiind incapabili să le servească tuturor celor care voiau studii Biblice. Ei munceau în timpul secerişului spiritual şi în acelaşi timp se rugau Celui Preaînalt să le trimită mai mulţi martori pe terenul de serviciu.

Nu a existat nicio îndoială în minţile delegaţilor de la congres că vremea pentru marele seceriş pe care Isus l-a prezis în Matei 13:39-43 (*NW*) sosise. Acum el îi priveşte pe unii ca un grăunte roditor şi pe alţii îi priveşte ca fiind buruieni nefolositoare, deoarece aceştia nu rodesc spre lauda lui Iehova, ci continuă să se comporte ca fii ai celui rău. Cu alte cuvinte, creaturile vor fi împărţite sau separate, iar cei care nu îi aduc cinste lui Iehova vor fi nimiciţi veşnic, ca prin foc, în bătălia de la Armaghedon.

În Europa de Nord, precum şi în alte părţi ale lumii, această lucrare de despărţire este în plină desfăşurare. Preşedintele Societăţii îşi vizita fraţii din acea

Cuprins

parte a terenului pentru a-i ajuta să răspândească vestea bună a Împărăţiei, fiindcă atât timp cât oamenii aud vestea bună, lucrarea de despărţire este grăbită.

DANEMARCA

Fratele Knorr şi Fratele Henschel au aterizat pe aeroportul Kastrup, în Copenhaga, miercuri 29 august, sosind de la marile adunări din Frankfurt şi Berlin. Ei mergeau să slujească în Danemarca, într-o ţară cu o populaţie de puţin peste patru milioane de oameni. Mai întâi au fost duşi cu maşina într-un mic sat din North Zealand pentru a-l vizita pe servul filialei, Fratele West, care fusese bolnav timp de mai mult de două luni. Vizita a fost mângâietoare şi ziditoare pentru acest frate în suferinţă, iar toţi fraţii au sperat că se va însănătoşi în curând. El a fost foarte dezamăgit că nu va putea lua parte la congresul ce se va ţine în Copenhaga. Ziua următoare, cei doi fraţi aflaţi în vizită s-au întors în Copenhaga pentru a verifica starea lucrurilor de la biroul filialei. Acolo s-au întâlnit cu Fratele K. M. Jensen, care fusese trimis de la Betelul din Brooklyn pentru a-şi sluji fraţii din ţările scandinave şi pentru a vorbi în cadrul congresului.

Congresul s-a desfăşurat între 31 august şi 2 septembrie inclusiv, în cadrul modernei săli K. B. Hall. Din moment ce sala nu se află chiar în centrul oraşului, vestitorii au fost trimişi pentru lucrarea de publicitate şi serviciul de teren din 55 de locaţii din tot oraşul. Aceasta s-a considerat a fi cea mai practică metodă pentru a acoperi întregul oraş şi pentru a economisi timp. Programul congresului a început propriu-zis la ora 2 după-amiaza, iar spre încântarea tuturor, a fost lansată o nouă *Carte de Cântări* în Daneză, conţinând aceleaşi cântări ca acelea din *Cartea de Cântări* lansată în New York pe Stadionul Yankee în 1950.

O adunare de serviciu neobişnuită şi instructivă a fost condusă de Christian Rasmussen, un absolvent al Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Dacă mulţimea ar fi fost mai numeroasă decât cele 4.461 de persoane prezente, ar fi fost imposibil de dus la bun sfârşit. Lucrarea din ţară a fost demonstrată cu ajutorul unei hărţi foarte mari, marcată de circuite, având locaţiile grupelor indicate cu marcaje roşii, iar pionierii din ţară indicaţi cu marcaje albastre. Au fost instalate pe hartă lumini pentru a indica cifrele principale menţionate în timpul adunării de serviciu. O menţiune specială a fost făcută în legătură cu pionieratul plin de succes, iar participanţii la congres au fost asiguraţi că mai există destulă vopsea albastră pentru a face alte marcaje albastre pe hartă!

Copenhaga nu mai văzuse niciodată o campanie de publicitate precum cea desfăşurată de participanţii la congres. Publicul a fost uimit să îi vadă cu sutele purtând semne peste tot în oraş. Multe maşini şi biciclete au fost de asemenea folosite pentru publicitate. Mai mult de atât, au fost 6.000 de mici insigne care puteau fi prinse pe haine, asemănătoare celor folosite în timpul congresului de la Londra, iar aceasta a fost o idee bună pentru Danemarca. Când ne identificăm, adesea ne întâlnim cu oameni cu bunăvoinţă. Un frate care mergea cu tramvaiul a primit o dovadă a acestui fapt atunci când un bărbat s-a uitat la insigna prinsă pe haină şi i-a spus: „Ştiu că eşti unul dintre martorii lui Iehova. Am auzit atâtea despre voi şi dau peste martori ai lui Iehova peste tot. Acum aş vrea să ştiu mai

multe despre lucrarea şi învăţăturile voastre." După cuvântarea de botez, 259 de persoane şi-au exprimat dorinţa de a simboliza dedicarea vieţii lor pentru serviciul lui Iehova, ceea ce au putut să facă mai târziu printr-un botez la un bazin acoperit.

Pe parcursul congresului, cuvântările şi demonstraţiile au fost bine prezentate. Toată lumea aştepta cu nerăbdare cuvântarea publică a Fratelui Knorr pe tema „Va înfrunta religia criza mondială?" programată pentru duminică după-masa. În 1950 au fost 6.571 de persoane care au participat la adunarea publică din cadrul adunării de district a martorilor lui Iehova şi mai apoi ziarul religios zilnic a scris că martorii lui Iehova nu puteau face aceasta decât o singură dată. Se vor dovedi adevărate vorbele lor? Cu o oră înainte de întâlnirea publică, sala K. B. Hall era plină ochi. Lângă sala principală se află Sala de Tenis, iar aceasta a fost folosită pentru a primi oamenii care nu mai încăpeau. Când s-a făcut numărătoarea finală, s-a constatat că erau prezente 6.912 persoane. Acesta a fost un lucru uimitor pentru oamenii cu bunăvoinţă şi pentru publicul care a participat doar pentru a vedea mulţimea şi pentru a auzi mesajul puternic care a ţinut audienţa nemişcată până la final. Un teolog care obişnuia să călătorească prin toată ţara ţinând cuvântări împotriva martorilor lui Iehova a putut fi observat în mulţime. El era ocupat cu luarea de notiţe, iar pe măsură ce lectura progresa, el părea tot mai tulburat şi ruşinat. Adevărurile dure în legătură cu eşecul religiei false păreau să fie ca o adevărată biciuire pentru el. Interesul general pentru cuvântare a fost demonstrat de faptul că după ce aceasta s-a încheiat, 2.342 de exemplare ale unei broşuri au fost distribuite în mod gratuit.

După congres, Fratele K. M. Jensen şi Fratele Leo Larsen, un absolvent Gilead din Islanda care vizita Danemarca, a slujit câteva din cele mai mari oraşe daneze, ţinând multe cuvântări. Participarea a fost următoarea: Aarhus, 540 persoane; Aalborg, 406 persoane; Odense, 362 persoane; şi Vejle, 215 persoane.

Spiritul vestitorilor din Danemarca este foarte bun. Doar în Copenhaga există aproximativ două mii de lucrători activi, iar în întreaga ţară au avut un record de 6.064. Cele patru milioane de danezi au auzit mesajul adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, iar când ne uităm în urmă la vizita noastră anterioară în Danemarca, din partea preşedintelui Societăţii, în anul 1947, putem vedea cât de mult s-a făcut din lucrarea de seceriş; erau 2.977 de lucrători atunci.

FINLANDA

În amurgul zilei de 3 septembrie, Fraţii Knorr şi Henschel au aterizat pe aeroportul din Helsinki pentru a petrece o săptămână întreagă împreună cu familia Betel şi cu vestitorii Împărăţiei din Finlanda.

Marţi seara, Fraţii Knorr şi Henschel împreună cu servul filialei, W. H. Endres, un absolvent Gilead, s-au urcat în trenul spre Vaasa. Miercuri dimineaţa devreme, ei au văzut câmpurile întinse pline de grâne. În această zonă nordică a Finlandei, unde verile sunt foarte scurte, există întotdeauna pericolul de a pierde întreaga recoltă dacă îngheţul cade prea devreme; aşa că fermierii erau ocupaţi.

Când trenul a sosit în Vaasa la ora 9 dimineaţa, Fraţii Knorr şi Henschel ajunseseră în cel mai nordic punct din toate călătoriile lor, dar vremea nu era rece.

Cuprins

Era evident că ceva neobişnuit se întâmpla în acel oraş cu 40.000 de locuitori. În piaţă era un turn de 3,6 m exact ca cel găsit pe coperta revistei *Turnul de veghere* şi pe el se aflau anunţuri pentru adunarea publică. Alte afişe, mari sau mici, erau împrăştiate în tot oraşul şi în magazinele acestui oraş vorbitor de două limbi. Din moment ce această adunare de două zile din nordul Finlandei s-a ţinut atât în finlandeză, cât şi în suedeză, a fost necesar să se tipărească pliante, pancarte şi material publicitar în aceste limbi. Timp de câteva zile, ziarele au conţinut articole despre vizita preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere în Vaasa şi i-au publicat fotografia.

Primăria, care fusese rezervată pentru această adunare, a fost umplută cu decoraţiuni pe pereţi şi pe tavan. Mulţi fraţi finlandezi care veniseră de la ferme simple cu o singură cameră au fost surprinşi când au văzut sala congresului, fiindcă nu-şi puteau imagina că ar fi posibil să aibă un loc atât de frumos pentru congres.

Acesta a fost doar începutul fericirii lor. În deschiderea congresului, o nouă *Carte de Cântări* de 96 de pagini a fost lansată în finlandeză. Sesiunile congresului au fost organizate astfel încât fraţii finlandezi şi-au ţinut cuvântările într-o sală, iar cei suedezi în alta. Când Fraţii Knorr sau Henschel vorbeau, ambele grupuri se reuneau. Vorbitorul stătea în centrul platformei, iar traducătorul finlandez stătea de o parte şi cel suedez de cealaltă parte.

Punctul de cel mai mare interes al după-amiezii a fost atunci când Fratele Knorr a vorbit despre cum va triumfa religia adevărată, curată, neîntinată. El a arătat că religia falsă eşuase în încercarea de a face faţă nevoilor oamenilor, iar religia adevărată era necesară. La finalul cuvântării sale, Fratele Knorr a lansat o nouă publicaţie în limba finlandeză, broşura *Evoluţia versus Lumea Nouă.* Aceasta devine o adevărată armă împotriva comuniştilor, a căror falsă religie include credinţa în evoluţie şi nu în Creator. 308 fraţi au participat.

Seara, mulţi dintre orăşeni şi persoane cu bunăvoinţă s-au alăturat adunării de la primărie, iar Fratele Knorr a demarat adunarea publică, aceasta fiind tradusă atât în finlandeză cât şi în suedeză. Au fost prezenţi mulţi oameni de afaceri importanţi şi mulţi clerici. Cu toţii au ascultat cu atenţie ceea ce spunea vorbitorul. Publicul a numărat 670 de persoane, iar ceea ce este interesant e că au fost mai mulţi străini prezenţi decât martori. În momentul încheierii cuvântării a avut loc o altă lansare surpriză. Fratele Knorr a anunţat că va fi oferit, gratuit, atât în finlandeză cât şi în suedeză, un exemplar al noii broşuri *Poţi tu trăi pentru totdeauna în fericire pe Pământ?*.

Deşi lectura publică se încheiase, erau încă multe evenimente importante pregătite pentru fraţi. Joi dimineaţa s-a ţinut o cuvântare despre botez şi 14 noi martori ai lui Iehova au fost botezaţi. Unul dintre ei era un frate tânăr care cu câteva zile în urmă venise în casa servului de circuit cu următoarele cuvinte simple: „Îl caut pe Dumnezeu.” Servul de circuit a petrecut mult timp cu el, arătându-i din Scripturi minunatele scopuri ale lui Iehova Dumnezeu. Discuţiile lor au fost de ajuns pentru a-l convinge că acesta era adevărul şi el şi-a dedicat viaţa pentru a îndeplini voinţa lui Dumnezeu. În cadrul adunării, el a declarat: „Aceasta

Cuprins

este prima oară când am fost tratat ca o fiinţă umană." Fusese forţat să muncească întreaga viaţă din greu şi nu avusese timp să studieze despre Dumnezeu. Acum este liber să-şi slujească Creatorul.

Fratele Knorr a închis sesiunea de dimineaţă cu o cuvântare cu titlul „Transformaţi-vă mintea pentru modul de viaţă din Lumea Nouă". Această cuvântare a abundat în sfaturi şi informaţii practice şi demne de luat în considerare despre cum să ne conducem viaţa şi cum să ne dezvoltăm gândirea. Apoi a urmat o altă lansare, o carte legată în limba finlandeză, „*Aceasta Înseamnă Viaţa Veşnică"*. Un val de aplauze a izbucnit din partea fraţilor care au realizat că aceasta era prima carte legată în limba finlandeză editată în Finlanda, în ultimii 10 ani. Cu toţii s-au bucurat. În acea seară, când trenul se îndepărta de Vaasa, erau mulţi vestitori ai Împărăţiei fericiţi în el, vorbind şi gândindu-se la noua lume, interpretând noile cântări şi povestindu-şi experienţele.

Congresul de la Helsinki de la sfârşitul săptămânii a adus noi experienţe, noi bucurii şi noi probleme. În anii anteriori se închiriase cea mai mare şi cea mai bine echipată sală din Finlanda, Messuhalli. Anul acesta, fraţii au aflat că această sală fusese rezervată pe tot parcursul lunilor septembrie şi octombrie pentru târguri de toamnă. Singura lor opţiune a fost Ratsastushalli. Nu era tocmai o sală pentru adunări, ci mai mult o sală destinată curselor de călărie. Cu doar trei zile înainte de congres, fraţii au fost anunţaţi că se hotărâse de către consiliul local că doar unui număr de 2.000 de oameni li se va permite accesul în sală. Motivaţia lor era lipsa unui număr suficient de ieşiri. S-a acordat permisiunea din partea autorităţilor locale să se facă o gaură într-un capăt al sălii pentru a crea o ieşire de urgenţă. Apoi a urmat permisiunea de a primi 3.500 de oameni în sală. Dar acest număr tot nu era suficient pentru a primi numărul de participanţi care fusese anticipat. S-a închiriat un cort de circ, iar în ziua întrunirii un grup de 20 de fraţi erau ocupaţi cu ridicarea cortului pe terenul de lângă sală. Din moment ce sala se folosea pentru curse de călărie, era murdară şi nu existau scaune înăuntru. Au fost aduse tribune care au fost aşezate pe laterale. Băncile erau o problemă, fiindcă nimeni nu voia să le închirieze. Apoi unul dintre fraţi a observat o stivă de bănci ridicându-se după gardul unei cazărmi. Acestea au fost închiriate şi s-a rezolvat problema locurilor.

În timp ce soarele strălucitor al dimineţii se ridica pentru a primi participanţii la congresul din Helsinki, o transformare minunată avusese loc. Ratsastushalli nu mai era o sală pentru curse de călărie; era amplasamentul unei minunate adunări teocratice. Într-unul din capetele sălii, unde evoluau de obicei caii, se afla o scenă frumos decorată, iar în faţa sa erau sute de scaune aranjate perfect. Ferestrele erau curate. Praful nu mai acoperea băncile sau pereţii. Fraţii şi surorile din grupa din Helsinki petrecuseră multe ore curăţând şi înfrumuseţând locul. Chiar şi mirosul de cai dispăruse. Afară pe câmp se ridicaseră patru clădiri temporare, având rolurile de bufet cu autoservire şi centru de băuturi răcoritoare pentru fraţi. Mai mult de 7.000 de porţii de mâncare au fost pregătite în aer liber. Două linii de câte 15 plite pentru aer liber ale armatei au fost folosite. Cooperarea muncitorilor a fost o sursă de inspiraţie, ei muncind în culise pentru a pregăti mâncarea şi pentru a păstra totul într-o stare de curăţenie.

Cuprins

Când adunarea s-a deschis la ora 9:15, vineri dimineaţa, sala era aproape plină de fraţi. Programul a fost foarte asemănător cu cel din Vaasa. Sâmbătă, 156 de persoane au fost cufundate. Adăugându-i pe cei 14 din Vaasa, acum totalul este de 170 de noi vestitori teocratici. Secerişul este în curs în Finlanda.

Serviciul pe teren a fost foarte eficient. Unii au mers în lucrarea stradală de înştiinţare, luând pliante şi pancarte. Alţii au lucrat din casă în casă. Un grup de aproape 70 de persoane a pornit într-o paradă pe biciclete pe străzile din Helsinki, cu pancarte prinse pe spatele fiecărei biciclete. Puteai vedea o curgere aproape continuă de semne în oraş, pe măsură ce lucrătorii împânzeau străzile. Timp de aproape două ore, bicicletele au mers în paradă prin sectorul principal, iar apoi au pornit spre părţile mărginaşe ale oraşului. Oamenii au observat publicitatea, care a constat în utilizarea a 25.000 de anunţuri publicitare distribuite înainte de întrunire şi în 175.000 de pliante obişnuite în două culori. Peste 12.000 de pancarte şi de afişe lipite pe ferestre au fost folosite şi 27 de afişe mari de 1x3 m au fost ridicate. Au existat patru „Turnuri de Veghere" pătrate, de 3.6 m înălţime, ridicate în centrul oraşului, pentru a anunţa adunarea publică. Aproape toată presa non-comunistă a publicat articole.

A fost foarte plăcut să observăm cât de bine se descurcau în Finlanda cei doi absolvenţi americani de la Gilead, Fraţii Endres şi Bruton. Ei sosiseră în februarie 1950, şi deşi limba finlandeză este destul de dificil de învăţat, ei s-au străduit să studieze, iar la adunare au putut să se adreseze fraţilor în finlandeză şi să converseze cu cei pe care îi întâlneau prin sală. Efortul lor a fost într-adevăr lăudabil şi dovedeşte ce pot face oamenii care se hotărăsc să înveţe o nouă limbă cu scopul de a lua parte la predicarea Împărăţiei.

Punctul de cea mai mare importanţă a întrunirii a fost la adunarea publică de duminică după-masa. Sala era plină ochi cu o oră înainte să înceapă cuvântarea şi erau oameni care stăteau afară pe peluză, pe pietre, în cortul de circ, în zona bufetului cu autoservire – oriunde se putea auzi mesajul prin difuzoare. Când s-a făcut numărătoarea finală se ajunsese la 5.080 de participanţi. Dacă la aceasta îi adăugăm pe cei 670 de la Vaasa, totalul celor care au auzit cuvântarea publică în Finlanda a fost de 5.750 de persoane, un mare pas pentru a grăbi lucrarea de seceriş. A fost interesant de notat că o comparaţie între publicul de sâmbătă seara şi cel de duminică după-masa a arătat o diferenţă de 40%. Mulţi alţi finlandezi vor fi strânşi în curând în organizaţia teocratică.

Cuvântările Fraţilor Knorr şi Henschel au fost traduse simultan în suedeză unui grup de aproximativ 100 de fraţi şi oameni cu bunăvoinţă vorbitori de suedeză, care s-au adunat într-o sală restaurant a clădirii. Traducătorul, Fratele Harteva, primul care a fost la adevăr în Finlanda, asculta în căşti şi apoi traducea în suedeză în timp ce un alt frate traducea în finlandeză.

Din moment ce atât finlandeza cât şi suedeza sunt limbi recunoscute oficial în Finlanda, Fratele Knorr a propus ca o atenţie suplimentară să se acorde lucrării de seceriş în rândul populaţiei vorbitoare de suedeză. În unele grupe existau atât finlandezi cât şi suedezi, şi adesea nu-şi puteau vorbi unii altora. Aşa că pe tot cuprinsul Finlandei se organizează grupe suedeze, oriunde trăiesc persoane

vorbitoare de suedeză, iar toate întrunirile pot fi ţinute în suedeză. Va fi necesar serviciu suplimentar din partea servilor de circuit, iar Fratele Knorr a aranjat să trimită în Finlanda pe servul de district suedez de două ori pe an pentru a ţine adunări de circuit pentru suedezi.

Expansiunea în Finlanda a fost excelentă. În 1947, în timpul vizitei anterioare a Fratelui Knorr, erau 2.696 de vestitori în Finlanda. Recordul din 1951 a fost de 5.078, numărul de vestitori aproape dublându-se pe o perioadă de patru ani, lucru excelent pentru o ţară de 4.015.000 de persoane.

A fost, cu siguranţă, o săptămână plină de binecuvântări şi de experienţe bogate pentru fraţii din Finlanda, şi toţi au un singur gând. Privesc cu bucurie spre privilegiile de serviciu. Absolventul Gilead pe nume Nikkila, serv de district, a evidenţiat că, deşi este deosebit de frig pe perioada lunilor de iarnă, vestitorii se vor întâlni în cadrul adunărilor de circuit şi vor continua să meargă înainte, grăbind creşterea din Finlanda.

• Dacă Societatea Turnul de Veghere este lipsită de prejudecăţi rasiale, de ce tolerează segregarea adunărilor sale în anumite părţi ale ţării? Nu este acesta un exerciţiu de compromis? – F. C., Wisconsin.

De ce tolerăm legile şi politicile de segregare ale anumitor guverne şi organizaţii ale acestei lumi? Pentru că Iehova nu ne-a însărcinat să convertim lumea, care este rea dincolo de recuperare, motiv pentru care va fi şi distrusă. Iehova ne-a însărcinat să predicăm vestea bună. Ce ar trebui să facem noi în acest caz? Să lăsăm la o parte predicarea pentru a lupta cu problemele rasiale? Nu ţinem niciodată întruniri şi botezuri separate atunci când le putem ţine împreună. Dar atunci când acest lucru nu este posibil, să ţinem aceste întruniri şi botezuri separat, sau să nu le ţinem deloc? Să oferim hrană spirituală tuturor, chiar dacă separat, sau să nu o oferim nimănui? Să oferim botez tuturor, chiar dacă separat, sau să nu îl oferim nimănui? Să înfruntăm legile de segregare ale Cezarului, când nu ne obligă să încălcăm legile lui Dumnezeu? Dumnezeu nu interzice întruniri şi botezuri separate, iar el porunceşte întruniri şi botez. (Mat. 28:19; Evrei 10:25) Aşa că să nu ascultăm de Dumnezeu pentru a lupta împotriva unei probleme rasiale? Dacă am înfrunta legile de segregare, acest lucru ar cauza o subminare în lucrarea de mărturie, oprirea acesteia, violenţe ale gloatelor, precum şi posibile pierderi de vieţi. Doar legile care interzic predicarea veştii bune vor fi înfruntate cu riscul unui astfel de preţ de plătit.

Unii ar putea argumenta că segregarea este interzisă de Dumnezeu, citând din Galateni 3:28 (*NW*): „Nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie; pentru că toţi sunteţi una în unitate cu Isus

Cuprins

Cristos." Că Pavel a vorbit în sens spiritual, şi nu în sens propriu, literal, este evident, din moment ce există de fapt bărbaţi şi femei, sclavi şi oameni liberi, iudei şi greci. Datorită existenţei iudeilor şi a grecilor, el s-a adaptat pe sine şi predicarea la aceste clase. (1 Cor. 9:19-22) Faptul că el recunoaşte existenţa sclavilor şi a oamenilor liberi va fi luat în considerare în detaliu, din moment ce are o influenţă directă asupra segregării. Cum aşa? Pentru că segregarea este înrădăcinată în sclavie; ea reprezintă consecinţa şi rămăşiţele sclaviei. Segregarea, pata lăsată de sclavie, este un rău mai mic decât sclavia. Astfel că dacă Biblia nu îi instruieşte pe creştini să lupte împotriva sclaviei, nu i-ar autoriza nici să lupte împotriva răului mai mic reprezentat de segregare, cu preţul predicării veştii bune.

Chiar şi în cadrul adunării creştine, Pavel nu a protestat împotriva sclaviei din vremea sa. Onisim a fost sclavul lui Filimon, şi amândoi erau creştini. (Filimon 10-16) Pavel i-a scris lui Timotei, care a ilustrat societatea martorilor de azi: „Cei care sunt sclavi sub jug să îşi considere în continuare stăpânii vrednici de toată onoarea." De ce? „Pentru ca numele lui Dumnezeu şi învăţătura sa să nu fie niciodată vorbite de rău." Predicarea Împărăţiei şi a justificării lui Iehova sunt chestiunile care trebuie tratate cu cea mai mare importanţă, nu egalitatea dintre creaturi şi problemele rasiale. „Tot aşa, cei care au stăpâni credincioşi să nu îi dispreţuiască pentru că sunt fraţi. Ci mai mult să le slujească pentru că cei ce trag foloase de pe urma serviciului lor bun sunt credincioşi şi iubiţi." (1Tim. 6:1, 2, *NW*) Aici trebuie din nou să se observe că sclavia acelor vremuri a existat chiar şi în cadrul adunării creştine.

Pavel a scris, de asemenea: „În situaţia în care a fost chemat cineva aşa să rămână. Ai fost chemat când erai sclav? Nu te îngrijora; dar dacă poţi să devii liber, foloseşte-te de ocazie." Dacă Pavel a putut să spună aceasta în legătură cu sclavia, ce se poate spune mai mult celor discriminaţi prin legile segregării: „Nu te îngrijora." Nu este motiv de preocupare şi nelinişte creştine. Dar dacă cei din poporul Domnului se află în locuri unde sunt liberi de legi şi politici de segregare, ei se bucură de mai mare libertate şi de faptul că pot fi împreună în cadrul întrunirilor. Cu toţii suntem sclavii lui Cristos, după cum spune mai departe Pavel: „Căci cel unit cu Domnul care a fost chemat când era sclav, este un eliberat al Domnului. Tot aşa cine a fost chemat când era om liber, este un sclav al lui Cristos." (1Cor. 7:20-24, *NW*) În mod surprinzător, unii fraţi de culoare au protestat vehement împotriva acestui fapt, afirmând că utilizarea cuvântului „sclav" este ofensatoare în *Traducerea Lumii Noi.* Oricine nu doreşte să fie sclav al lui Cristos, fie alb, fie negru, poate renunţa la acest serviciu în orice clipă; dar vor continua să fie sclavi – sclavii ai lui Satan şi ai păcatului. (Rom. 6:16-23, *NW*) Cei care slăvesc importanţa umană în curând ajung să nu mai vadă problemele cu adevărat vitale.

Iehova nu se uită la faţa omului. Nici poporul său. Dar lumea în care trăim se uită. Albii au prejudecăţi faţă de cei de culoare, cei de culoare au prejudecăţi faţă de albi. În unele comunităţi de negri, după lăsarea întunericului, o persoană albă ar intra cu riscul de a-şi pierde viaţa. Justificarea acestui lucru pe motivul că albii au început discriminarea nu este scripturală. (Rom. 12:17) Acum, acolo unde

Cuprins

pericolul este extrem, ar trebui persoanele albe să intre în aceste comunităţi ostile şi să rişte bătaia, şi posibil moartea, pentru a demonstra că ei au un drept democratic de a se afla acolo? Ar trebui un martor alb să îşi pună viaţa în pericol pentru a participa la o întrunire de martori de culoare în astfel de locuri, sau să rămână peste noapte cu fraţii săi de culoare acolo, doar pentru a demonstra că are dreptul democratic de a face asta?

Multe persoane de culoare au prejudecăţi legate de culoare faţă de proprii lor oameni. Negrii de culoare mai deschisă îi evită pe cei mai închişi la culoare. Unii din emisfera vestică îi privesc de sus pe cei foarte închişi la culoare din Africa. În Africa Sud, albii îi discriminează pe metişi, metişii pe negri, negrii pe hamalii indieni, iar în ţara lor de baştină, indienii îi discriminează pe cei fără castă sau pe paria. Cine este nevinovat să arunce primul piatra? Nu putem vedea că toate clasele rasei umane sunt rele, că dacă începem să reformăm ne vom pierde într-o sarcină imposibilă, cu discriminări nesfârşite şi cu multe feluri de nedreptăţi împotriva cărora trebuie să luptăm, împotriva cărora numeroase organizaţii sociale şi politice din această lume duc o cruciadă fără speranţă de atâţia ani? Ca noi să devenim ca ei ar însemna să eşuăm împreună cu ei, să ne pierdem timpul cu astfel de reforme, să pierdem în calitate de martori ai lui Iehova şi să-i facem pe plac doar Diavolului.

Deci să-i facem pe plac lui Dumnezeu prin predicarea veştii bune, în ciuda condiţiilor indezirabile pe care lumea Diavolului ni le oferă. Să nu ne lăsăm distraşi de Satan şi prinşi într-o cursă subtilă camuflată sub motive şi idealuri măreţe. Nu putem oare aştepta ca Iehova să răzbune nedreptăţile pe care le suferim acum? În realitate, fraţii noştri de culoare au mari motive de bucurie. Rasa lor este smerită şi se lasă învăţată, iar din rândul lor vine un mare procent de creştere teocratică. Ce dacă cei înţelepţi, puternici şi nobili lumeşte îi desconsideră ca fiind nesăbuiţi, slabi şi plebei, nefiind egali cu albii care se înalţă singuri? Este spre onoarea supremă a lui Dumnezeu, fiindcă El îi pune în încurcătură pe înţelepţii din această lume alegându-i pe cei pe care lumea îi consideră nesăbuiţi, slabi şi plebei. Să ne lăudăm în Iehova şi cu egalitatea noastră în ochii săi, mai degrabă decât să vrem să ne lăudăm cu egalitate în ochii lumii. (1Cor. 1:26-31, *NW*) La momentul potrivit, cei înălţaţi vor fi înjosiţi, iar cei înjosiţi vor fi înălţaţi. (Mat. 23:12) Cu toţii aşteptăm această justificare din partea lui Dumnezeu, care va veni la timpul său potrivit. Până atunci, după cum ne-a sfătuit Pavel cu privire la sclavie, aşa sfătuim şi noi în legătură cu rămăşiţa ei îndelungată, segregarea: „Nu te îngrijora.” (1Cor. 7:21, *NW*) Atunci când este posibil, ne vom întâlni împreună, atunci când acest lucru nu este posibil, ne vom întâlni separat; dar în orice caz, suntem mereu uniţi în spirit, fraţi egali în ochii noştri, în ochii lui Cristos şi în cei ai lui Dumnezeu.

• Un pliant care făcea publicitate unor presupuse suplimente de sănătate ale Şcolii de Sănătate Înţeleptul Ionadab, a fost distribuit martorilor lui Iehova care au participat la întrunirea recentă din Washington, D.C., iar printre alte lucruri, acesta spunea: „Acest serviciu autentic neobişnuit este pregătit şi

Cuprins

oferit de Martorii lui Iehova." Societatea Turnul de Veghere este de acord cu aceasta? – W. H., California.

Nu, Societatea nu susţine acest serviciu. În mod oficial, trebuie să spunem că nu suntem sfătuitori medicali. Lăsăm la latitudinea fiecărui individ să-şi aleagă propriul tip de tratament. Unii s-ar putea să prefere chirurgia, alţii medicamentele, alţii dietele, iar alţii s-ar putea să prefere alte forme de tratament. O boală s-ar putea să necesite chirurgie, o alta ar putea cere o dietă. De asemenea, tratamentul care ajută o persoană s-ar putea să nu o ajute pe alta sau chiar să îi fie dăunător. Aşa că fiecare trebuie să meargă la cei care sunt pregătiţi pentru oferirea tratamentului ales. Societatea a fost creată în scopul propovăduirii veştii bune şi în acest domeniu de activitate suntem bucuroşi să oferim ajutor şi sfătuire. Nu suntem medici pregătiţi profesional şi nici nu sfătuim în ceea ce priveşte chestiunile de sănătate, doar dacă ar putea implica probleme scripturale, cum ar fi cazul transfuziei de sânge.

Din când în când publicăm articole pe teme cum ar fi: chirurgia, chiropractica, osteopatia, terapia zonelor energetice, etc. Astfel de articole nu constituie o încurajare a acestor practici de către noi. Ele sunt oferite în *Treziţi-vă!* pe acelaşi fundament pe care sunt oferite şi alte articole, şi anume ca informaţie generală şi nu ca o recomandare. Asigurarea lui Dumnezeu de a ne readuce la starea de perfecţiune este răscumpărarea prin Isus Cristos. Între timp, fanatismul în chestiuni de sănătate nu este înţelept, iar cufundarea în capricii legate de sănătate este o formă de introversiune care păstrează gândurile asupra propriei persoane, ceea ce nu duce nici la sănătate fizică, nici spirituală. Afirmaţii răsunătoare în legătură cu leacuri din partea unui sistem sau al altuia sunt întotdeauna suspecte. După cum am menţionat mai devreme, fiecare individ diferă. (Rom. 14:2, 3) Moderaţia este de obicei benefică.

În final, dacă o afirmaţie că Societatea susţine unul sau altul dintre programele de sănătate, fiţi preveniţi că numele Societăţii este folosit în mod abuziv în scopuri comerciale, pentru câştig personal. (1Tim. 6:5-10) Unii ar putea să încerce să îşi facă publicitate pilulelor sau altor produse farmaceutice sau practici medicale folosind numele vreunui membru important dintre martorii lui Iehova, susţinând că este pacient sau utilizator; prin aceasta nu trebuie niciodată să se considere că Societatea susţine astfel de pilule sau practici. Există cei sinceră care încearcă să ajute, dar şi cei necinstiţi care comit excrocherii în diversele domenii ale terapiilor tradiţionale şi netradiţionale. Societatea este separată de aceştia, fiind complet absorbită de lucrarea sa de predicare a veştii bune.

Cuprins

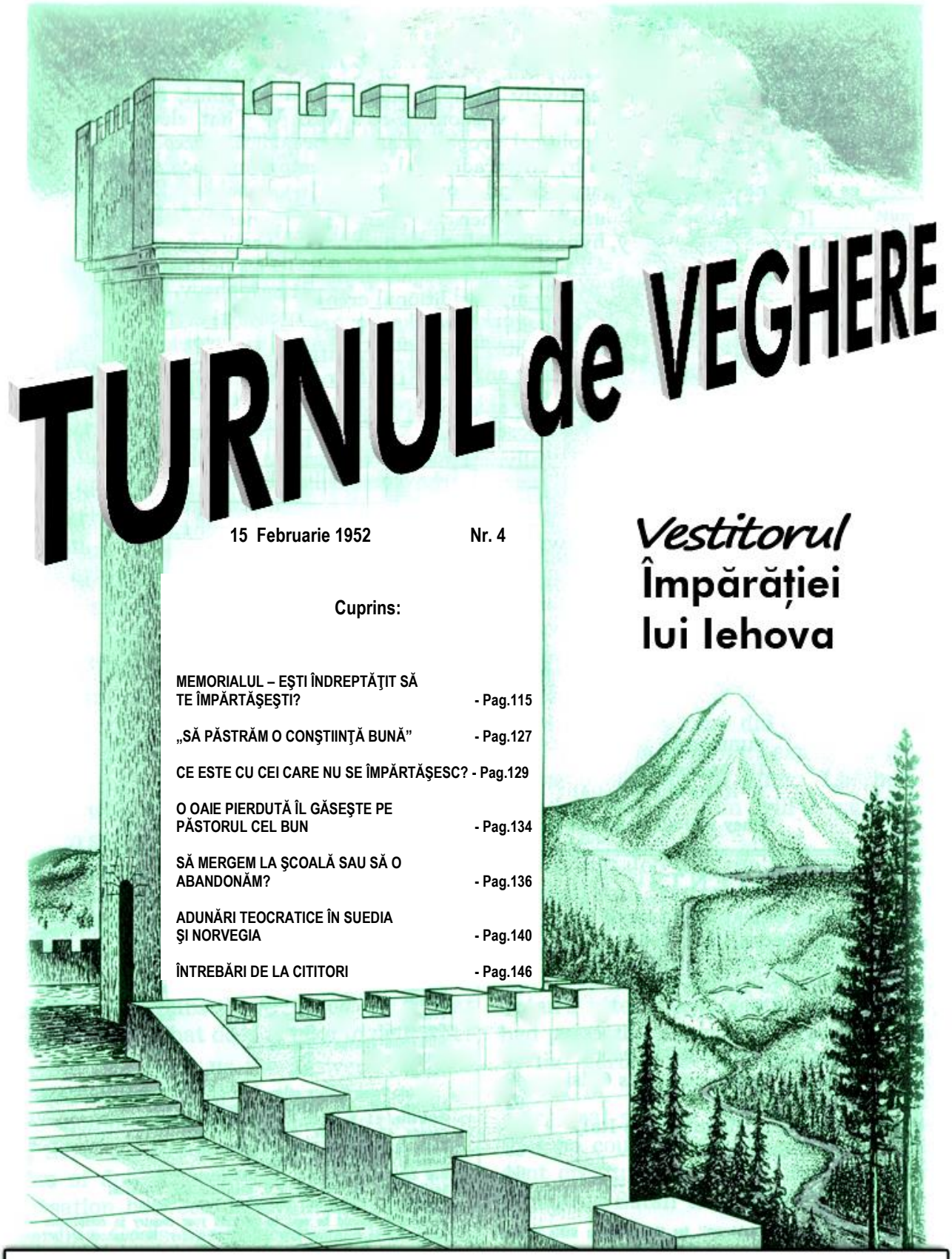

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1952 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MEMORIALUL – EŞTI ÎNDREPTĂŢIT SĂ TE ÎMPĂRTĂŞEŞTI? - Pag.115

„SĂ PĂSTRĂM O CONŞTIINŢĂ BUNĂ” - Pag.127

CE ESTE CU CEI CARE NU SE ÎMPĂRTĂŞESC? - Pag.129

O OAIE PIERDUTĂ ÎL GĂSEŞTE PE PĂSTORUL CEL BUN - Pag.134

SĂ MERGEM LA ŞCOALĂ SAU SĂ O ABANDONĂM? - Pag.136

ADUNĂRI TEOCRATICE ÎN SUEDIA ŞI NORVEGIA - Pag.140

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.146

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

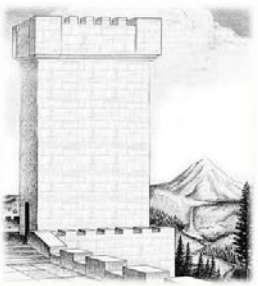

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS **– American Standard Version**	***LXX*** **– The Septuagint Version**
AT **– An American Translation**	***Mo*** **– James Moffatt's version**
Da **– J. N. Darby's version**	***NW*** **– New World Translation**
Dy **– Catholic Douay version**	***Ro*** **– J. B. Rotherham's version**
ED **– The Emphatic Diaglott**	***RS*** **– Revised Standard Version**
Le **– Isaac Leeser's version**	***Yg*** **– Robert Young's version**

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1952 **Nr. 4**

Memorialul – eşti îndreptăţit să te împărtăşeşti?

În fiecare an, la începutul primăverii, naţiunile asistă la celebrarea meselor religioase de către anumite sisteme de convingeri, sisteme care par să aibă legătură. În acest an, evreii îşi mănâncă masa de paşte miercuri seara, pe 9 aprilie; şi romano-catolicii şi protestanţii sărbătoresc Vinerea Mare pe 11 aprilie, în timp ce sistemele greco-catolice sărbătoresc vinerea următoare, pe 18 aprilie.

Miile de grupe ale martorilor lui Iehova de pe întreg pământul, de pe 121 de teritorii, sărbătoresc cina care comemorează moartea lui Cristos, joi seara, pe 10 aprilie. Motivul pentru care sărbătoarea evreiască şi sărbătorile creştine declarate sunt aşa de apropiate ca timp, este că masa pentru comemorarea morţii lui Isus a fost instituită în noaptea de Paşte, imediat după ce Isus şi apostolii Săi credincioşi s-au împărtăşit din cina de Paşte, căci toţi erau evrei din fire. Acolo, Isus Cristos le-a dat instrucţiuni urmaşilor Săi pentru a sărbători anual, la această dată aniversară. Martorii lui Iehova respectă cu stricteţe instrucţiunile Sale, celebrând masa memorială la data aniversară, şi anume în a 14-a zi a lunii evreieşti Nisan, în timp ce sectele catolice şi protestante organizează o sărbătoare în ziua săptămânii, vineri, cea mai apropiată de 14 Nisan, vineri fiind ziua în care Isus a fost pironit pe stâlp pe Golgota, murind ca un martir.

„Mai întâi, fiecare să se examineze cu atenţie dacă într-adevăr corespunde, şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.” – 1Cor. 11:28, *NW*.

Să ne împărtăşim sau să nu ne împărtăşim – aceasta este întrebarea. Catolic sau protestant, creştin sau necreştin, trebuie să decideţi răspunsul la această întrebare, respectând cina Memorială a Domnului. Iată ceea ce spune apostolul Pavel pentru sfatul nostru, al tuturor:

[2] „Căci am primit de la Domnul ceea ce v-am şi transmis: că Domnul Isus, în noaptea în care urma să fie trădat, a luat o pâine şi, după ce a adus mulţumiri, a frânt-o şi a zis: ‘Aceasta reprezintă corpul meu, care este dat pentru voi. Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea’. După ce a luat cina, el a făcut la fel şi cu

Cuprins

paharul, zicând: ‘Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui meu. Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea, ori de câte ori îl veţi bea’. Fiindcă, ori de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi acest pahar, continuaţi să vestiţi moartea Domnului până când soseşte el. Aşadar, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în mod nedemn va fi vinovat cu privire la corpul şi sângele Domnului. Mai întâi, fiecare să se examineze cu atenţie dacă într-adevăr corespunde, şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare dacă nu discerne corpul. Iată de ce mulţi dintre voi sunt slabi şi bolnavi şi nu puţini dorm în moarte. Dar, dacă am vedea clar ce fel de persoane suntem noi înşine, nu am fi judecaţi. Însă, când suntem judecaţi, suntem şi disciplinaţi de Iehova, ca să nu fim condamnaţi împreună cu lumea. Aşadar, fraţii mei, când vă întruniţi ca să mâncaţi această cină, aşteptaţi-vă unii pe alţii. Dacă îi este foame cuiva, să mănânce acasă, ca întrunirea voastră să nu fie pentru condamnare.” – 1Cor. 11:23-34, *NW*.

[3] Sunteţi printre cei care Pavel, în zilele lui, a spus că dormeau în moarte, în timp ce mulţi alţii erau slabi şi bolnavi din punct de vedere spiritual? Întrebăm acest lucru pentru că sute de milioane de oameni din prezent trec prin măcar o formă de a celebra Cina Domnului sau Împărtăşania, cum o numesc ei, şi totuşi, care este starea lor spirituală? Aceste sute de milioane de catolici şi protestanţi ai creştinătăţii sunt foarte bolnavi spiritual, foarte slabi în credinţa creştină şi în practica ei. Câţiva sunt chiar morţi din punct de vedere spiritual atunci când vine vorba de a răspunde şi de a prinde viaţă la mesajul glorios al Împărăţiei lui Dumnezeu pe care Martorii lui Iehova îl proclamă astăzi în întreaga lume. Starea lor socială, morală şi religioasă este în concordanţă cu descrierea făcută de către apostolul Pavel în aceste cuvinte:

[4] „Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, plini de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; … oamenii nelegiuiţi şi impostorii vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare şi fiind induşi în eroare.” – 2Tim. 3:2-5, 13, *NW*.

[5] Această condiţie se înrăutăţeşte tot mai mult în creştinătate, în fiecare an. Care este sensul ei? Ea înseamnă „zilele din urmă” pentru creştinătate şi pentru această lume. Da, şi toţi cei care rămân în acea condiţie spirituală joasă se vor confrunta cu distrugere în războiul universal de la Armaghedon, război odată cu care se va încheia acest sistem de lucruri lumeşti. Apostolul prefaţează descrierea de mai sus cu cuvintele: „Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă.” Majoritatea acestor religionişti care au o anumită formă de devotament evlavios, încearcă cel puţin o dată pe an, în Vinerea lor Mare, să ia ceea ce ei numesc „comuniune sfântă”. Deci, ce anume este responsabil pentru sănătatea lor spirituală periculos de săracă? Acelaşi apostol identifică rădăcina problemelor lor, spunând în discuţia lui despre cina Domnului: „Mai întâi, fiecare să se examineze cu atenţie dacă într-adevăr corespunde, şi aşa să mănânce

Cuprins

din pâine şi să bea din pahar. Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare dacă nu discerne corpul." Ah, iată unde este problema! „Iată de ce mulţi dintre voi sunt slabi şi bolnavi şi nu puţini dorm în moarte." – 1Cor. 11:28-30, *NW*.

[6] Ei nu înţeleg sensul simbolurilor Cinei Memoriale pe care le-a folosit Isus. Ei nu apreciază sau nu iau în serios responsabilitatea lor la împărtăşirea din aceste simboluri, chiar şi prefăcându-se. Prin urmare, aceştia se dovedesc falşi faţă de puterea adevăratului devotament evlavios din viaţa lor şi sunt slabi şi bolnavi în acest sens, dacă nu se află cumva deja într-un somn de moarte. Data aniversară a cinei Domnului se apropie acum. Aceasta trebuie continuată să fie observată „până când va veni el". Te vei împărtăşi? Eşti vrednic să te împărtăşeşti din această masă Memorială alături de urmaşii lui Cristos? Eşti obligat de porunca Domnului de a te împărtăşi sau eşti exclus de la ea? Acestea sunt întrebările, şi fiecare trebuie să decidă pentru el însuşi, după cercetare. Cei care se împărtăşesc trebuie să fie în viaţă pentru a discerne trupul Domnului şi trebuie să înţeleagă ce înseamnă pentru ei împărtăşirea din emblemele Memorialului. Altfel, ei vor avea parte de judecată.

DIFERENŢA DE ÎNŢELEGERE

[7] Diferenţa de înţelegere asupra a ceea ce înseamnă simbolurile Memorialului a provocat mari dezbinări şi controverse religioase, mari războaie şi persecuţii religioase în care mult sânge uman a fost vărsat şi au fost comise cruzimi şocante necreştine. Toate acestea sunt o dovadă de sănătate spirituală precară, din cauza unui eşec de a discerne trupul Domnului. Marea dispută asupra a ceea ce înseamnă cuvintele a dus la tot felul de lipsă de evlavie. Pentru a putea avea în faţa noastră cuvintele lui Isus şi privilegiile pe care El le-a oferit urmaşilor Săi, citǎm aici din relatarea Sa de introducere a cinei Memoriale, făcută discipolilor Săi adevăraţi:

[8] „Discipolii au făcut aşa cum le-a poruncit Isus şi au pregătit totul pentru Paşte. Când s-a înserat, el s-a întins la masă cu cei doisprezece discipoli. … În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi le-a dat-o discipolilor, zicând: 'Luaţi, mâncaţi! Aceasta reprezintă corpul meu'. Apoi a luat şi un pahar, şi aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: 'Beţi toţi din el, căci acesta reprezintă «sângele legământului», sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor. Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei de vie până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în împărăţia Tatălui meu.'" – Mat. 26:19-29, *NW*; Marcu 14:22-25, *Mo*.

[9] Cu siguranţă mulţi se vor opune la traducerea de mai sus de unde am citat. De ce? Pentru că spune: „Aceasta reprezintă corpul meu", „Acesta reprezintă sângele meu." Aceasta, deşi traducerea lui Moffatt spune: „Aceasta înseamnă trupul meu", „Acesta înseamnă sângele meu"; şi traducerea lui Chas. B. Williams spune: „Aceasta reprezintă corpul meu", „Acesta reprezintă sângele meu." (a se vedea de asemenea nota de subsol a traducerii lui Weymouth de la Matei 26:26) Contestatarii vor pretinde că acest lucru este interpretare sau tălmăcire, şi nu traducere. Ei insistă în citirea *Versiunii* Catolice *Douay* sau *Versiunea* Protestantă

Cuprins

Regele Iacob, ori *Versiunea lui Luther*, din care se poate citi: „Acesta este trupul meu", „Acesta este sângele meu." Ei susţin că prin pronunţarea acestor cuvinte de către Isus, s-a produs o schimbare materială şi esenţială în pâinea nedospită şi vinul pe care El le-a înmânat apoi.

[10] Clerul catolic învaţă doctrina transsubstanţierii care spune că pâinea şi vinul au fost literalmente schimbate, acestea devenind carnea şi sângele lui Isus în momentul în care El a spus acele cuvinte. Ortodocşii sau greco-catolicii, de asemenea, o numesc pe aceasta transmutaţie. Dar ei susţin că spiritul sfânt este cel care transformă pâinea şi vinul în carnea şi sângele literale ale lui Isus, şi nu preoţii ortodocşi care sfinţesc pâinea şi vinul utilizate. Preotul se roagă asupra lor pentru ca spiritul sfânt să producă această schimbare miraculoasă. Clerul romano-catolic pretinde că preotul oficiator este cel care modifică miraculos pâinea şi vinul în carne şi sânge uman, prin pronunţarea cuvintelor pe care Isus le-a spus, când a oferit aceste simboluri apostolilor Săi credincioşi. Astfel, deoarece în virtutea credinţei lor în Trinitate, ei susţin că Isus este Dumnezeu cel Atotputernic, preotul îl cheamă pe Dumnezeu din cer, pe altarele liturghiei şi îl creează pentru jertfă. Dumnezeu este creaţia lor şi de această dată ei sunt cei care aduc moartea de jertfă, nu soldaţii romani, care la ordinele lui Pontius Pilat şi sub îndemnul preoţilor evreieşti, al cărturarilor şi al Sinedriului, au făcut-o cu nouăsprezece secole în urmă.

[11] În definiţia sa pentru „Liturghie", *Almanahul Catolic Naţional* din 1948 spune: „Liturghia este reînnoirea fără sânge a Jertfei Domnului Nostru pe Cruce." Întrebarea 365 din *A Catechism of Christian Doctrine* (ediţie revizuită a *Baltimore Catechism*), publicată în 1949, întreabă: „Cine a spus prima Liturghie?" Răspunsul: „Mântuitorul nostru divin a spus prima Liturghie, la Cina cea de Taină, cu o noapte înainte ca El să moară." Astăzi, biserica romano-catolică, în general, oferă enoriaşilor laici, numai pâinea Liturghiei. Pentru a scuza acest lucru de a le oferi doar pâine, această publicaţie dă următorul răspuns la întrebarea 366: „(b) Nu este necesar să primim trupul Domnului nostru şi sângele lui, atât în forma de pâine, cât şi de vin. Cristos este în întregime prezent sub chipul pâinii şi, de asemenea, prezent în întregime sub aparenţele de vin. Prin urmare, Îl primim întreg şi deplin, doar în formă de pâine sau doar de vin. (c) În unele biserici din Est, credincioşii primesc Sfânta Împărtăşanie atât sub formă de pâine cât şi de vin. În Biserica Apuseană, credincioşii primesc Împărtăşania numai sub formă de pâine." Din moment ce o astfel de doctrină limitează puterea de a provoca transsubstanţiere la preoţii religioşi, îi glorifică pe aceştia ca având-l pe însuşi Dumnezeu sub puterea lor. Face adunarea laicilor absolut dependentă de preoţi astfel încât dacă nu este niciun preot prezent, oamenii nu pot celebra Cina Domnului.

[12] Mulţi protestanţi cred în ceea ce se numeşte *consubstanţiere*. Potrivit acesteia, pâinea şi vinul rămân la fel, dar datorită sfinţirii lor de către preotul oficiator, persoana care se împărtăşeşte din ele primeşte trupul şi sângele adevărate ale lui Isus Cristos odată cu pâinea şi vinul. Ca transsubstanţierea, toate acestea necesită o mare credinţă, pentru că îl lasă pe cel care se împărtăşeşte să vadă sau să guste doar pâine şi vin literale. Serios acum – asta este ceea ce se înţelege prin 'a

Cuprins

discerne trupul Domnului”? Toate aceste festivităţi la care consubstanţierea şi transsubstanţierea sunt folosite se spune că dau un mare har. Dar dacă ele sunt discernământul corect al corpului Domnului, de ce nu sunt însoţite de har divin? De ce este starea spirituală a oamenilor din creştinătate atât de slabă, atât de bolnavă, sau chiar moartă? Starea actuală a sectelor religioase ale creştinătăţii dovedeşte că ei nu discern cu adevărat trupul Domnului, pentru că marele har spiritual care se aşteaptă să rezulte din aceasta lipseşte cu desăvârşire. Dacă aceste sute de milioane de persoane care se împărtăşesc din creştinătate ar discerne trupul Domnului şi şi-ar armoniza viaţa cu el, cele două războaie mondiale care au avut loc în cadrul unei generaţii n-ar fi schilodit niciodată creştinătatea, şi aceasta lăsând la o parte toate celelalte conflicte cu vărsare de sânge, conflicte purtate de-a lungul secolelor chiar în inima creştinătăţii. Acele transsubstanţieri şi consubstanţieri pe care s-au dezlănţuit astfel de controverse, nu sunt apostolice, şi prin urmare sunt necreştine, fapt care devine clar atunci când le examinăm în lumina Sfintelor Scripturi.

ESTE INDICATĂ VREO SCHIMBARE A SUBSTANŢEI?

[13] Să examinăm cuvintele lui Isus. *Versiunea* Catolică *Douay* spune: „Şi luând pâinea, a adus mulţumiri, a frânt-o şi le-a dat, zicând: ‘Acesta este trupul meu, care se dă pentru voi. Faceţi acest lucru pentru comemorarea mea.’” (Luca 22:19, *Dy*) În cazul în care acesta ar fi vrut să spună că pâinea a fost transformată în carnea sa, El ar fi spus cum se cuvine: ‘Faceţi acest lucru jertfindu-mă pe mine.’ În schimb, El a spus să o facă „pentru comemorarea Sa”, indicând faptul că pâinea era încă pâine şi era doar un simbol al corpului Său. Remarcăm acelaşi lucru în ceea ce priveşte vinul. Matei 26:27-29 (*Dy*) spune: „Şi luând paharul, El a mulţumit şi le-a dat, zicând: ‘Beţi toţi din acesta. Pentru că acesta este sângele meu al Noului Testament, care SE VA vărsa pentru mulţi, spre iertarea păcatelor. Şi vă spun, eu nu voi mai bea de acum înainte din acest rod al viţei de vie, până în ziua când îl voi bea nou, cu voi, în Împărăţia Tatălui Meu.’” (Marcu 14:23-25, *Dy*) Reţineţi că Isus a indicat aici că lichidul din pahar era încă vin propriu-zis, pentru că El a spus: „Eu nu voi mai bea de acum înainte din acest rod al viţei de vie” şi nu nu voi mai bea de acum din acest sânge.

[14] Un alt fapt care arată că nu a fost sângele lui este că Isus a spus: „Acesta este sângele meu al Noului Testament, care VA FI vărsat.” Acest lucru arată clar că sângele Lui nu era acolo, fiind vărsat prin transsubstanţiere şi prin faptul că apostolii îl turnau pe gâtul lor. Nu numai că *Versiunea Douay* spune aici, „va fi vărsat” dar, şi originală *Vulgata* latină, din care a fost tradus, traduce la fel. Traducerea Mgr. R. A. Knox din 1943 spune: „urmează să fie vărsat.” Şi la Luca 22:19 Knox redă: „Acesta este trupul meu, care urmează să fie dat pentru voi.” *Traducerea Lumii Noi*, de asemenea spune, „urmează să fie vărsat” şi „urmează să fie dat”, indicând un timp viitor, şi anume, atunci când Isus va atârna pe stâlpul de tortură la Calvar. Deci, prin cuvintele lui, Isus nu a vrut să spună că pâinea şi vinul erau propria lui carne şi propriul lui sânge, la fel cum apostolul Pavel nu a vrut să spună că Isus era o stâncă literală atunci când a spus: „Ei au băut din stânca spirituală care i-a urmat: şi stânca era Cristos.” (1Cor. 10:4, *Dy*) Stânca din care

Cuprins

izraeliţii au băut doar l-a simbolizat pe Cristos. În acelaşi fel, emblemele Memorialului doar au simbolizat sau au reprezentat trupul şi sângelui lui Cristos.

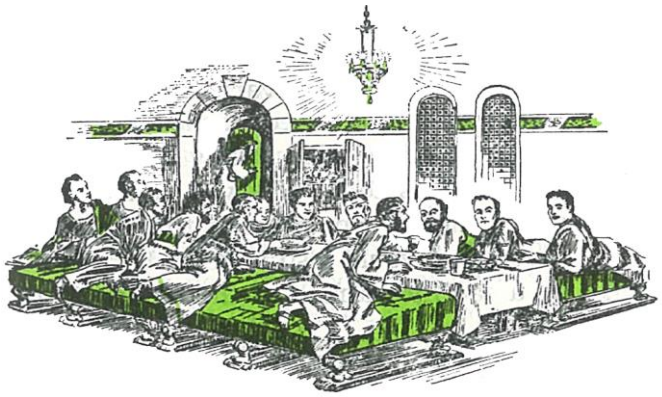

[15] Pentru ca vinul din pahar să fie sânge, ar fi trebuit să fie sânge sintetic, la fel ca atunci când Isus a transformat apa, la nunta din Canaan, în vin; acela a fost vin sintetic, pentru că nu a venit direct dintr-o viţă de vie. Isus a spus că vinul din paharul Memorialului a fost rodul viţei de vie. A venit dintr-o viţă de vie şi nu din venele lui Isus. Prin urmare, printr-o minune ar fi putut deveni doar sânge sintetic, pentru că Isus avea încă o cantitate normală de sânge în corpul Său. Când ne gândim la miile de clădiri bisericeşti în care Liturghia este sărbătorită anual zi de zi, observăm că este folosit mai mult „sânge" decât ar putea oferi într-o zi un om normal, sau mai mult decât ar putea fi obţinut prin transfuzii de sânge medicale. Conform teoriei Liturghiei, Isus ar trebui să fie un rezervor imens de sânge, să fie exploatat ca o bancă de sânge pentru transfuzii, pentru cei care se împărtăşesc prin intermediul paharului comuniunii. Acest lucru este foarte iraţional. El lămureşte faptul potrivit căruia clerul spune că este un mister, un mister despre cum că ar putea fi adevărat.

[16] Prin însăşi teoria lor, preoţii se fac vinovaţi de vărsarea sângelui lui Cristos din nou. Unii catolici au fost speriaţi să testeze dacă pâinea pusă în gura lor este carne reală, fiind avertizaţi că în cazul în care nu o înghit, ci o ţin în gură, scoţând-o în afara bisericii şi băgând un ac în ea, va ieşi sânge afară. Şi totuşi, definiţia catolică a Liturghiei este că aceasta este „reînnoirea fără sânge a jertfei" lui Cristos. Dacă este fără sânge, atunci cum este capabilă să facă ceea ce ei susţin că face, având ca efect iertarea păcatelor umane? Apostolul spune: „Aproape toate lucrurile, potrivit legii, sunt curăţate cu sânge: şi fără vărsare de sânge nu este iertare." – Evr. 9:22, *Dy; Knox.*

ÎMPOTRIVA RĂSCUMPĂRĂRII

[17] Dacă sunt transformate în carne şi sânge, fie de către spiritul sfânt, fie de cuvintele magice ale preotului, cum ar putea pâinea şi vinul de pe altarul Liturghiei să fie jertfa lui Isus? Cel mult, pâinea ar putea reprezenta doar o parte din carnea omenească şi vinul doar o cantitate din sângele uman, cu siguranţă, nu cantitatea de carne şi sânge care compun corpul uman normal. Dar Isus Cristos a jertfit un corp uman întreg, complet, perfect, cu efectivul complet de sânge. Cel mult, pâinea şi vinul Liturghiei s-ar putea ridica la doar un fragment din trupul şi sângele Său.

[18] Un fragment sau o mică parte, nu ar putea fi acceptate de Dumnezeu ca răscumpărare pentru păcătoşi. În ceea ce priveşte cerinţele pentru o răscumpărare, legea justă şi perfectă a lui Dumnezeu prin profetul Său Moise spune: „Cereţi viaţă

Cuprins

pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior." (Deut. 19:21, *Dy*; Ex. 21:23-25) Adam, fiul uman perfect al lui Dumnezeu în Eden, a păcătuit şi astfel a pierdut pentru el însuşi şi viitorii lui urmaşi dreptul la viaţă perfectă umană. Isus a spus că a venit să-şi „dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi". El ar fi putut face acest lucru, pentru că a fost un om perfect cu drept deplin la viaţă umană şi astfel a fost „ultimul Adam". Prin jertfirea tuturor acestor bunuri umane, El a furnizat răscumpărarea corespunzătoare. Apostolul ne spune: „Există un singur Dumnezeu şi un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, însuşi omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru toţi." (Mat. 20:28; 1Cor. 15:45 şi 1Tim. 2:5, 6, *Frăţia Catolică*) O răscumpărare cerea un sacrificiu întreg, nu doar o parte a acestuia, în timp ce, prin greutate, mărime şi cantitate, pâinea şi vinul nu ar fi putut egala prin transsubstanţiere, mai mult decât o parte din jertfa necesară. Niciodată nu ar putea fi o răscumpărare suficientă pentru omenire şi să aducă răscumpărarea şi iertarea păcatelor.

[19] Dar preoţii spun că este necesar să-l jertfim pe Isus zi de zi la Liturghie, în scopul de a asigura eliberarea de păcate care au fost comise de un catolic după ce devine un membru confirmat al bisericii. Acest lucru ar însemna că jertfa lui Isus dată la Golgota a fost insuficientă, inadecvată şi are nevoie de reînnoire. Dacă pentru a obţine iertarea păcatelor noastre de zi cu zi, jertfa lui Cristos trebuie să fie reînnoită şi repetată de multe ori, atunci ar însemna că „legământul nou" ar trebui, de asemenea, să fie reînnoit de către o nouă jertfă a Mântuitorului. În cazul în care această unică jertfă nu a fost valabilă pentru păcate, ea nu a fost valabilă nici pentru noul legământ în conformitate cu care Dumnezeu iartă păcatele şi nu şi le mai aduce aminte. Amintiţi-vă că Isus a spus în ceea ce priveşte vinul: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele meu." (Luca 22:20, *Frăţia Catolică*) Dar o astfel de reînnoire a noului legământ nu este scripturală. Vechiul legământ al legii, pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel prin Moise ca mediator, a fost înlocuit de noul legământ cu Isus ca Mijlocitor. Inaugurarea vechiului legământ al legii mozaice a preumbrit inaugurarea noului legământ prin Isus cel glorificat, la Cincizecime, în anul 33 A.D. Vechiul legământ al legii nu a fost inaugurat şi reînnoit în fiecare an, cu jertfe proaspete. Singurul set de jertfe pe care Moise l-a oferit la Sinai, a fost suficient pentru întreaga viaţă a acelui legământ al legii. La acel timp, mediatorul Moise a spus: „Acesta este sângele legământului pe care Dumnezeu l-a poruncit pentru voi." (Evrei 9:17-20, *Frăţia Catolică*) De asemenea, noul legământ nu are nevoie de reînnoire prin jertfe proaspete. Jertfa Liturghiei ar trebui să furnizeze, la fiecare celebrare, „sângele legământului celui nou" proaspăt. Deci, este greşită.

[20] Cum ar mai putea fi jertfit Isus Cristos încă o dată? Apostolul Pavel ne scrie: „Cristos, ridicându-se din nou din morţi, nu mai moare acum. Moartea nu va mai avea stăpânire peste El. Căci prin faptul că a murit pentru păcat, a murit o dată: dar în ceea ce priveşte faptul că el trăieşte, el trăieşte pentru Dumnezeu." (Rom. 6:9, 10, *Dy*) Prin puterea unei vieţi nemuritoare, El trăieşte mai departe şi aşa poate intermedia pentru credincioşii loiali, până când eliberarea lor de păcat este complet realizată. Nemurirea Lui, primită de El la învierea Sa din morţi, previne pentru totdeauna moartea Sa din nou. Deci, El poate fi acum Mare Preot pentru totdeauna,

Cuprins

pentru că are acum „puterea unei vieţi indisolubile”. După cum spune apostolul în ceea ce-L priveşte: „Acesta, pentru că El continuă pentru totdeauna, are o preoţie veşnică, prin care este capabil şi de a salva pentru totdeauna pe cei care vin la Dumnezeu prin El; mereu viu [nu, întotdeauna murind], ca să mijlocească pentru noi. Care nu are nevoie în fiecare zi (ca ceilalţi preoţi) să ofere jertfe, mai întâi pentru păcatele sale proprii şi apoi pentru cele ale poporului; căci El a făcut aceasta o dată, oferindu-se pe sine.” – Evrei 7:16, 24, 25, 27, *Dy*.

[21] Singura jertfă a lui Isus Cristos are suficientă valoare pentru a putea fi aplicată în toate timpurile pentru păcatele omenirii, până când ele vor fi în cele din urmă şterse. Teoria Liturghiei neagă acest adevăr biblic.

[22] De ce face acest lucru a fost ilustrat de jertfele evreieşti sub legământul legii lui Israel. În fiecare an, în ziua ispăşirii, jertfirea taurului şi a ţapului pentru Iehova au trebuit să fie făcute din nou şi sângele lor trebuia dus în sfânta sfintelor şi stropit înaintea sacrului scaun al îndurării. De ce? Deoarece acele jertfe nu erau omeneşti şi nu ar fi putut îndepărta niciodată păcatele omeneşti şi să lase conştiinţa omului liberă de vina păcatului. Dacă chiar ar fi curăţat conştiinţa omului de sentimentul păcătuirii, ei ar fi încetat să mai ofere. „Căci legea, având o umbră a lucrurior bune viitoare, nu imaginea lucrurilor, prin aceleaşi jertfe pe care ei le oferă mereu în fiecare an, nu-i poate face niciodată perfecţi pe cei ce se apropie. Căci atunci ele ar fi încetat să fie oferite, căci închinătorii odată curăţiţi n-ar mai fi trebuit să aibă conştiinţa păcatului. Dar prin ele se face o comemorare a păcatului în fiecare an, căci este imposibil ca păcatul să fie înlăturat prin sângele boilor şi al caprelor.” (Evrei 10:1-4, *Dy*) Simplul fapt că catolicii au un simţ al păcatului care le cere să participe la o repetare a Liturghiei, dovedeşte că aşa-numitul „sacrificiu al Liturghiei” nu le şterge păcatele, aşa cum nu au făcut-o acele jertfe de boi şi ţapi.

[23] Dar singura jertfă a lui Cristos a vieţii Sale umane perfecte, aduce credinciosului îndreptăţire şi o conştiinţă liberă de păcat. Deci Isus nu are nevoie să coboare din cer, la cheremul preotului catolic, de fiecare dată când spune Liturghia, şi nu trebuie să sintetizeze carnea şi sângele care urmează să fie jertfite, mâncate şi băute în mod canibalic de către preot şi adunare. Ca Mare Preot, Isus nu este supus niciunui preot pe pământ. Altfel, cum este El Mare Preot? La patruzeci de zile după învierea Sa din morţi, El s-a înălţat la cer şi a stat la dreapta lui Dumnezeu. Din moment ce El a prezentat lui Dumnezeu o jertfă perfectă şi pentru totdeauna suficientă, El nu are nevoie să părăsească locul Său, să vină jos şi să fie făcut din nou carne si sânge, pentru a fi jertfit. Prin urmare, El poate sta acolo sus şi să aştepte până când vine timpul lui Dumnezeu de a-şi împlini promisiunea înregistrată în Psalmul 110:1-4 (*AS*): „Iehova zice Domnului meu: Stai la dreapta mea, până îi voi face pe vrăjmaşii tăi aşternutul picioarelor tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii tale: Stăpâneşte în mijlocul duşmanilor tăi ... Iehova a jurat şi nu se va căi. Tu eşti preot în veac după ordinul lui Melchisedec.” (Ps. 109:1-4, *Dy*; *Frăţia Catolică*) Prin urmare, El a aşteptat în cer, fără întrerupere, până la „timpul sfârşitului” acestei lumi, sfârşit început în anul 1914.

[24]Observaţi acum modul în care apostolul foloseşte acest fapt pentru a dovedi că Isus nu şi-a repetat jertfa pentru motivul că El nu are nevoie să facă asta,

jertfa Lui originală rămânând valabilă pe toată durata păcatului uman. În Evrei 10:10-18 (Frăţia Catolică) el spune: „Datorită acestei ‘voinţe’, noi am fost sfinţiţi prin oferirea corpului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna. Într-adevăr, fiecare preot îşi ocupă locul zi de zi ca să slujească şi adesea să ofere aceleaşi jertfe, care nu pot niciodată să înlăture păcatele. Dar Isus, după ce a oferit o singură jertfă pentru păcate, s-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, aşteptând de atunci până când duşmanii săi vor fi făcuţi aşternut al picioarele sale. Căci printr-o singură jertfă i-a făcut perfecţi pentru totdeauna pe cei care sunt sfinţiţi. De asemenea, şi spiritul sfânt mărturiseşte pentru noi. Căci după ce a zis: ‘Iată legământul pe care-l voi face cu ei după zilele acelea, zice Domnul. Voi pune legile mele în inima lor şi le voi scrie în mintea lor’, mai zice: ‘Şi nu-mi voi mai aminti de păcatele şi de nelegiuirile lor’. Iar unde este iertarea acestora nu mai este nevoie de ofrandă pentru păcat.”

[25] Păcatele iertate de Dumnezeu, potrivit noului legământ, sunt într-adevăr anulate şi cei care sunt sfinţiţi sunt desăvârşiţi pentru totdeauna, „de către o singură jertfă”, de „jertfirea trupului lui Isus Cristos, odată pentru totdeauna.” Deci nu este absolut nicio nevoie pentru ca „sângele legământului celui nou” al lui Isus, să fie vărsat încă o dată. Nu este nevoie de nicio altă jertfă pentru păcate, în afară de cea pe care Isus a depus-o la Calvar.

DEZVĂLUIREA UNEI FRAUDE GROSOLANE

[26] Marele preot evreu din vechime trebuia să ofere jertfe pentru ziua ispăşirii – un taur şi un ţap, doar o dată pe an, pentru toată naţiunea lui Israel şi la un singur templu, la acela din Ierusalim. Ciudat că preoţii romano-catolici se simt obligaţi să ofere liturghii 365 sau 366 de zile pe an, de un anumit număr de ori pe zi, pe mai multe altare, şi nu în oraşul numit după numele lui Dumnezeu, Ierusalim. În mod cert ei nu cred că singura jertfă a lui Isus a fost superioară jertfelor anuale evreieşti din ziua ispăşirii, jertfe care nu puteau şterge păcatele. Dar, în afară de acest fapt, „jertfa liturghiei” lor nu poate şi nici nu ar putea obţine răscumpărare şi eliberare de păcate pentru persoanele care participă la liturghie, pentru încă un alt motiv puternic.

[27] Care este acesta? Este acest fapt: preotul care pretinde că frânge trupul lui Isus din nou şi varsă sângele Lui din nou, nu urcă la cer cu jertfa şi nu i-o prezintă lui Dumnezeu, în interesul său şi al enoriaşilor săi. Chiar şi pentru Isus nu a fost de ajuns să-şi lase jertfa pe pământ. Isus a trebuit, de asemenea, să se înalţe şi să prezinte jertfa Sa lui Dumnezeu în cer. El nu şi-a luat trupul uman la tronul Regelui, acolo sus, deoarece „carnea şi sângele nu pot lua parte în Împărăţia lui Dumnezeu.” (1Cor. 15:50, *Frăţia Catolică*) Când marele preot evreu, în ziua ispăşirii, intra în Sfânta Sfintelor din templu, ce ilustra prezenţa lui Dumnezeu, el nu a luat trupurile de carne ale taurului şi ţapului cu el. El a luat doar sângele, deoarece reprezintă viaţa. Deci, de asemenea, Isus nu şi-a luat şi nu a apărut cu trupul Său de carne, în cer, în prezenţa lui Dumnezeu. El şi-a luat cu El meritul sau valoarea vieţii Sale umane, simbolizată prin sânge. El a prezentat asta lui Dumnezeu, ca o jertfă de răscumpărare ce înlătură păcatul. (Evrei 13:11, 12; Lev.

Cuprins

17:11-14; 16:14-16) Prin prezentarea jertfei Sale în cer, El a pus temelia viitoarei noi lumi drepte. Prin urmare, El nu mai este nevoit să sufere ca jertfă. Citim:

[28] „Era deci necesar ca reprezentările simbolice ale realităţilor cereşti să fie curăţite prin acestea, dar realităţile cereşti înseşi necesită jertfe mai bune decât acestea. Căci Isus n-a intrat într-un Loc Sfânt făcut de mâini, care este o simplă copie a realităţii, ci chiar în cer, ca să apară acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Şi nici n-a intrat ca să se ofere de mai multe ori, aşa cum intră marele preot [al Israelului] an de an în Locul Sfânt cu un sânge care nu este al său. Altfel, ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la începutul lumii. Dar acum el s-a prezentat o dată pentru totdeauna la sfârşitul erelor, pentru distrugerea păcatului prin jertfirea lui însuşi. Şi, aşa cum oamenilor le este rânduit să moară doar o dată, iar apoi vine judecata, tot aşa şi Cristos a fost oferit [de câte ori?] ca jertfă o singură dată, ca să înlăture păcatele multora. Iar a doua oară va apărea fără legătură cu păcatul, pentru cei care îl aşteaptă pentru salvare." – Evrei 9:23-28, *CC.*

[29] Conform acestei mărturii inspirate din Scriptură, Isus consideră suficientă singura Sa jertfă de acum nouăsprezece secole. Prin urmare, El nu ar accepta jertfa liturghiei, ca o completare indispensabilă a singurei Sale jertfe perfecte şi astfel El nu i-ar prezenta-o lui Dumnezeu. Pentru ca aceasta să fie prezentată lui Dumnezeu, preotul catolic care oferă liturghia, ar trebui el însuşi să-l imite pe Isus şi să se înalţe la cer pentru a duce această jertfă în prezenţa lui Dumnezeu. Deoarece preotul cleric păcătos nu poate face acest lucru, jertfa lui a liturghiei eşuează să aducă anularea păcatelor pentru catolici.

[30] Ar considera Dumnezeu care a acceptat deja jertfa perfectă, suficientă a lui Isus Cristos, Marele Său Preot, că are favoare o astfel de jertfă a liturghiei? Nu, niciodată! El o detestă ca pe o fraudă grosolană, comisă asupra catolicilor şi ca o blasfemie împotriva unicei jertfe valide a Fiului Său iubit, Isus Cristos. În bătălia Armaghedonului, Dumnezeu va face ca toate aceste pervertiri ale Cinei Memoriale şi ale jertfei lui Cristos să înceteze, prin distrugerea sistemelor religioase vinovate de această urâciune înşelătoare. „Jertfele celor răi sunt abominabile, deoarece acestea sunt oferite cu răutate." (Prov. 21:27, *Dy*) Purtarea unei îmbrăcăminţi preoţeşti făcute de mâna omului nu schimbă cu nimic problema.

EXPLICAŢIE APOSTOLICĂ

[31] Observând din cele de mai sus modul în care catolicii şi protestanţii creştinătăţii se fac vinovaţi de a „nu discerne trupul Domnului", putem aprecia de ce întregul sistem religios este infirm, slab, adormit şi bolnav de moarte. (1Cor. 11:29, 30, *Dy*) Efectele se trag din cauze exacte. Creştinătatea a decăzut la această condiţie spirituală joasă deoarece şi-a concentrat atenţia prea mult asupra cărnii şi sângelui literale ale lui Isus Cristos, în conexiune cu comuniunea sau Împărtăşania Sa, ori Cina Domnului. Ea nu a urmat explicaţia apostolică a cinei Domnului. Dintre toţi scriitorii Bibliei, niciunul nu oferă mai multe informaţii cu privire la această masă decât o face apostolul Pavel. Adevărat, Matei, Marcu şi Luca fiecare ne oferă o relatare despre modul în care s-a desfăşurat cina, dar nu oferă nicio explicaţie. Pavel, totuşi, oferă atât o relatare despre Cina Domnului, cât şi

comentariul considerabil ce o explică, în prima sa epistolă către Corinteni. În scopul din spatele comentariilor sale putem înţelege de ce, în cazul în care creştinătatea ar fi discernut în mod corespunzător trupul Domnului, noi nu ar mai fi trebuit să fim ameninţaţi cu un alt război mondial.

[32] Clerul creştinătăţii susţine că în comentariile lui Pavel, el susţine aplicarea literală a cuvintelor lui Isus, „Acesta este trupul meu,… Acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou." Examinarea sinceră a comentariilor lui Pavel dovedeşte că argumentul clerului este fals, forţat. Potrivit traducerii lui Moffatt, Pavel a zis: „Omul să se cerceteze singur; atunci el poate mânca din pâine şi să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă şi bea, fără un sentiment adecvat al Trupului, mănâncă şi bea spre propria sa condamnare. De aceea, mulţi dintre voi sunt bolnavi şi infirmi şi câţiva chiar morţi." Deci, despre ce „Trup" vorbeşte Pavel aici? Despre „Trupul lui Cristos", care este compus din membrii adunării Sale sub El în calitate de Cap: „Acum voi sunteţi trupul lui Cristos şi în parte membri ai acestuia." (1Cor. 11:28-30, 12:27, *Mo*) Această înţelegere este susţinută de ceea ce spune Pavel din nou, în aceeaşi scrisoare. Aici este în traducere Catolică:

[33] „Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie la corpul Domnului? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur trup, căci toţi ne împărtăşim din aceeaşi unică pâine." (*Frăţia Catolică*) „Paharul de binecuvântare pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Cristos? Şi pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu trupul Domnului? Căci noi, fiind mulţi, suntem o pâine, un trup: toţi cei care ne împărtăşim dintr-o singură pâine." – 1Cor. 10:16, 17, *Dy*.

[34] Deci, astfel, o persoană care se împărtăşeşte din pâinea de la Cina Memorială, trebuie să discearnă sau să recunoască faptul că există o astfel de organizaţie sau adunare ca „trupul lui Cristos". Mai mult decât atât, el trebuie, prin încercarea sau examinarea lui însuşi, să-şi dovedească sieşi că este un membru al trupului lui Cristos, că este un membru al acelei adunări de creştini care sunt dedicaţi lui Dumnezeu complet, născuţi de El ca şi copiii Lui spirituali, unşi cu spiritul Său sfânt ca să fie predicatori şi comoştenitori cu Isus, rămânând loiali lui Isus ca singurul Cap al adunării lor sau al Trupului. Astfel făcând, el mărturiseşte apoi, prin mâncarea din pâinea Cinei Memoriale, că şi el se împărtăşeşte din „trupul Domnului", adică, este un membru al acestuia. Astfel, el nu mănâncă în mod ipocrit sau fără discernământ şi astfel nu trebuie să suporte judecata divină împotriva lui însuşi.

[35] Când un astfel de creştin care se auto-examinează bea din paharul de vin al Memorialului, el mărturiseşte că sângele lui Isus a fost mijlocul de a pune în vigoare noul legământ al lui Dumnezeu. De asemenea, prin intermediul acestui legământ nou, iertarea divină a păcatelor este câştigată şi un popor este luat din toate naţiunile, să fie un popor pentru numele lui Dumnezeu, să acţioneze ca martori ai lui Iehova. – Faptele 15:14; Ex. 19:5, 6; 1Pet. 2:9, 10.

[36] Încă un lucru: sângele vărsat al lui Cristos semnifică moarte, nu doar pentru ca un legământ nou să fie făcut peste o victimă moartă, ci în primul rând

Cuprins

pentru a justifica suveranitatea lui Iehova, Numele şi Cuvântul Său. Şi în această moarte pentru justificarea lui Iehova se împărtăşeşte, „trupul Domnului", membrii trupului lui Cristos. Ei sunt sădiţi cu El în asemănarea morţii Sale, îngropaţi împreună cu El printr-un botez comun în moartea Lui, ca să poată fi ridicaţi la viaţă spirituală cerească în asemănarea învierii Sale. „Nu ştiţi că noi toţi, cei care suntem botezaţi în Isus Cristos, suntem botezaţi în moartea lui? Căci noi am fost îngropaţi împreună cu El prin botez în moarte; … Căci dacă am fost sădiţi împreună în asemănarea morţii sale, vom fi, de asemenea, în asemănarea învierii Sale." – Rom. 6:3-5, *Dy*.

[37] Deci, pentru cel care bea vinul, paharul ilustrează suferinţele pe care Tatăl ceresc le-a turnat ca o băutură pentru toţi membrii Cristosului, Capul şi trupul. Fiindcă Isus i-a spus lui Petru, în Ghetsimani: „Să nu beau paharul pe care Tatăl mi l-a dat?" El l-a băut şi i-a asigurat pe acei urmaşi care se vor dovedi credincioşi până la moarte şi se vor împărtăşi în sângele Domnului: „Din paharul din care beau eu, veţi bea şi voi; şi cu botezul cu care urmează să fiu botezat, veţi fi şi voi botezaţi." (Ioan 18:11 şi Marcu 10:39, *Frăţia Catolică*) Prin faptul că bea din paharul Memorialului, o persoană mărturiseşte că este determinată să sufere cu Isus până la moarte.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care este întrebarea aici şi ce a spus Pavel pentru sfatul nostru?
3,4. Despre ce oameni dezordonaţi din punct de vedere spiritual întrebăm noi şi de ce?
5,6. (a) Ce înseamnă această stare din creştinătate ce se înrăutăţeşte şi care este rădăcina problemei? (b) Ce chestiune trebuie să hotărâm în mod inteligent, pentru a evita să atragem judecata asupra noastră?
7,8. Ce rezultate de pe urma diferenţei de înţelegere arată sănătate spirituală insuficientă şi asupra căror cuvinte există mare dispută?
9. De ce se vor împotrivi mulţi traducerii de mai sus şi pe ce pun ei accent şi ce susţin?
10. Care sunt afirmaţiile clerului pentru transsubstanţiere şi astfel ce pretind ei că fac şi jertfesc?
11. Ce este doctrina despre „Liturghie" şi cum face aceasta pe Dumnezeu supus şi pe oameni dependenţi?
12. Ce este consubstanţierea şi ce demonstrează că aceasta şi transsubstanţierea nu înseamnă deosebirea trupului Domnului?
13. Ce exprimare demonstrează că pâinea n-a devenit carne de jertfă şi că vinul era tot vin?
14. Ce alte fapte demonstrează că vinul n-a devenit sângele lui Isus?
15. Dacă a fost transsubstanţiat, ce fel de sânge ar fi trebuit să fie acesta? De ce?
16. De ce se face vinovat clerul prin liturghia lor şi de ce o jertfă fără sânge n-ar putea curăţa păcate?
17,18. De ce pâinea şi vinul transsubstanţiate n-ar putea fi jertfa lui Isus şi n-ar putea oferi răscumpărare şi iertare de păcate?

Cuprins

19. Ce înseamnă pentru jertfa originală a lui Isus teoria liturghiei, precum şi pentru noul legământ, de aceea, de ce este ea greşită?
20,21. De ce Isus n-ar putea să moară din nou şi care valoare a jertfei sale originale o tăgăduieşte liturghia?
22. Care jertfe din ziua ispăşirii arată că din pricina necesităţii de a fi repetată, liturghia nu înlătură păcate?
23. De ce nu este necesar ca Isus să coboare din cer, în mod repetat, pentru a fi jertfit?
24,25. Cum demonstrează apostolul acest fapt la Evrei 10:10-18, şi astfel de ce este singura jertfă necesară?
26. Cum arată liturghia, comparată cu jertfa din ziua de ispăşire, că privesc preoţii romano-catolici jertfa lui Isus?
27,28. Din ce alt motiv puternic liturghia nu înlătură păcatul?
29. De ce Isus Cristos face necesar ca însuşi preotul catolic să se ajute de jertfa liturghiei sale?
30. Cum priveşte Dumnezeu jertfa liturghiei şi ce va face în legătură cu aceasta?
31. Aşadar, din ce punct de vedere a încercat creştinătatea să deosebească trupul Domnului şi cu ce consecinţe pentru lume?
32,33. Cum aplică Pavel cuvintele lui Isus de la Memorial, de aceea, la ce „trup" se referă Pavel?
34. De aceea, ce trebuie să deosebească sau să recunoască o persoană atunci când mănâncă pâinea de la Memorial, pentru a nu-şi atrage asupra ei judecata?
35. Ce mărturiseşte aceasta referitor la noul legământ, atunci când bea vinul de la Memorial?
36,37. Ce altceva simbolizează vinul de la Memorial pentru persoana care bea, şi prin urmare ce este ea hotărâtă să facă?

„SĂ PĂSTRĂM O CONŞTIINȚĂ BUNĂ"

„CONŞTIINŢA să vă fie călăuză," este un slogan binecunoscut în aceste vremuri. Dar conştiinţele educate în mod diferit îşi îndrumă proprietarii pe cărări extrem de diferite. O conştiinţă dezvoltată într-un mediu de poligamie acceptă această practică fără nicio remuşcare. Altul, crescut într-o ambianţă de nepăsare sexuală generală şi căsnicii de drept comun, acceptă aceste greşeli fără să le pună la îndoială. Iar altul născut într-o atmosferă de metode viclene de afaceri, sau în care se practică mita, ori corupţia politică, scuză în tăcere astfel de rele pe motiv că sunt metodele acceptate. Astfel de conştiinţe educate în mod necorespunzător nu sunt călăuze sigure. Au devenit atât de contaminate de împrejurimile lor şi atât de insensibile la abuzuri încât nu mai sunt curate şi sensibile pentru a rosti avertismente şi a oferi o călăuzire sigură.

Proprietarii lor sunt mai mult ca nişte animale, pentru că fiarele nu au conştiinţă. Conştiinţa, care este un simţ înnăscut despre ceea ce este bine şi ce este rău, ne

scuză sau ne acuză, este un dar de la Dumnezeu pentru oameni. Un animal poate fi antrenat să facă sau să nu facă anumite lucruri. Nu se conformează acestui antrenament din simţul a ceea ce este bine sau rău; o face de frica furiei stăpânului. Teama de bătaie, sau de cuvinte aspre, sau de lipsirea unor libertăţi sau privilegii. Când oamenii îşi îndreaptă greşelile doar când demascarea este aproape sau pedeapsa iminentă, ei sunt împinşi de teama de consecinţe, şi nu de conştiinţa care a ştiut tot timpul despre fapta rea, dar tot nu şi-a călăuzit stăpânul spre măsuri care corectează. A acţiona astfel, doar de teama mâniei, este egoist şi grosolan. Unii pretind că Preşedintele Truman face paşi să devină acum mai aspru cu corupţia din guvern de teama urmărilor politice şi nu din conştiinţă curată şi dragostea de a face bine, aşa cum este arătat de următorul comentariu editorial: „Dl. Truman se agaţă prea des de prieteni vechi, de angajaţi ai vechilor prieteni sau de prieteni ai vechilor prieteni, până în punctul în care ori trebuie să se oprească din agăţat, ori se bagă în mari încurcături." – New York *Times,* 14 decembrie, 1951.

Creştinii ascultă de Dumnezeu nu numai de teama mâniei Sale, ci mai ales din cauza unei conştiinţe curate, o conştiinţă instruită în simţul binelui şi răului de către Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel a făcut această observaţie când îi sfătuia pe creştini să se supună Stăpânirilor Înalte, Iehova şi Cristos: „Aveţi deci un motiv care vă obligă să fiţi supuşi, nu numai din cauza mâniei, ci şi din cauza conştiinţei voastre." (Rom. 13:5, *NW*) Conştiinţa educată divin, cu înţepăturile şi împunsăturile sale, este cea care ajută la călăuzirea în siguranţă a creştinilor, precum ţepuşii din vechime ce călăuzeau boii pe drumul cel bun. (Faptele 26:14, *NW*) Creştinii cer lui Dumnezeu acest dar al conştiinţei curate, care le este pus la dispoziţie prin Cristos. (1Pet. 3:21, *Ro*) Dacă îl primesc, ei îl păzesc şi îl ţin limpede şi curat, ca să îi poată îndruma în siguranţă. (Faptele 23:1; 24:16) Îi ajută să aplice principii drepte în viaţa de zi cu zi, făcând inutile legile de conduită scrise şi amănunţite. Activitatea conştiinţei în această sarcină este arătată de Pavel, după cum urmează:

„Căci nu cei ce ascultă legea sunt drepţi înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi declaraţi drepţi. Fiindcă ori de câte ori oamenii naţiunilor, care nu au lege, fac din fire lucrurile legii, aceştia, deşi nu au lege, îşi sunt ei înşişi lege. Ei arată că au conţinutul legii scris în inima lor, în timp ce conştiinţa lor depune mărturie împreună cu ei, iar gândurile lor, când reflectează la aceasta, îi acuză sau chiar îi scuză." – Rom. 2:13-15, *NW.*

Conştiinţa trebuie ocrotită de pătare şi cicatrizare. Nu trebuie să o contaminăm cu raţionamente şi raţionalizări false pentru a-i reduce la tăcere protestele justificate. Dacă conştiinţa cuiva îi interzice să facă ceva, acesta nu trebuie să facă acel lucru. Dacă nu este nimic rău la acea faptă, el trebuie să caute mai departe să îşi educe conştiinţa despre acest lucru prin absorbirea adevărurilor scripturale suplimentare înainte de a face fapta respectivă. Atunci îşi păstrează conştiinţa într-o stare de pace, netulburată şi liniştită. Această consideraţie faţă de conştiinţă este necesară dacă se doreşte să rămână sensibilă la greşeală. Nu trebuie să mergem brusc şi neatenţi împotriva strigătelor ei şi astfel să o rănim, şi s-o silim să devină împietrită şi să se cicatrizeze pentru a se vindeca şi a se proteja. Nu trebuie să dăm dovadă de ipocrizie, făcând aceste lucruri în mod inconştient. Pavel a avertizat că

Cuprins

în zilele din urmă unii vor cădea prin „ipocrizia oamenilor care spun minciuni, şi care sunt însemnaţi cu fierul roşu în conştiinţa lor.” (1Tim. 4:2, *NW*) Semnul lăsat de fierul roşu devine un ţesut cicatrizat care nu mai simte nimic. O conştiinţă însemnată astfel nu mai este în stare să intuiască binele şi răul.

Pavel a fost foarte conştient de glasul conştiinţei, nu doar de al lui, ci şi al altora. El se ferea să facă lucruri pe care conştiinţa lui le-ar fi permis, dacă acele lucruri ar fi supărat conştiinţele mai slabe ale altora. Astfel, citim: „Spun ‘conştiinţă’, dar nu a ta, ci a celuilalt. Căci de ce să fie judecată libertatea mea de conştiinţa altuia?” (1Cor. 8:7-13; 10:27-29, *NW*) Contrar unor păreri, Pavel nu îşi apăra aici drepturile personale şi nu încuviinţa că libertatea lui de acţionare ar trebui să fie îngrădită de judecata altora. Mai degrabă spunea că el nu ar folosi libertatea pe care i-o dădea conştiinţa lui, dacă folosind-o ar fi fost judecat negativ de altă persoană cu o conştiinţă mai slabă. El a preferat să renunţe la libertatea sa conştientă, dacă prin folosirea acesteia ar fi tulburat conştiinţa fratelui lui mai slab.

Dar, pe de altă parte, Pavel nu se reţinea să asculte în mod conştient de Cuvântul lui Dumnezeu doar pentru că putea ofensa conştiinţe educate greşit după religiile false de pe vremea lui. Remediul în astfel de circumstanţe nu a fost abandonarea serviciului lui Dumnezeu de către Pavel, ci o educaţie corectoare, scripturală a conştiinţelor pătate de religiile false. Lucrurile bune ale închinării curate a lui Dumnezeu pot părea necurate pentru conştiinţele murdare, dar curate pentru conştiinţa instruită divin. Astfel, Pavel a scris: „Pentru cei curaţi toate lucrurile [credinţei adevărate] sunt curate. Dar pentru cei pângăriţi şi necredincioşi [din cauza contaminării cu poveştile religiilor false] nimic nu este curat, ci le sunt pângărite şi mintea şi conştiinţa. Ei declară public că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl reneagă prin lucrările lor, fiindcă sunt dezgustători şi neascultători şi nu sunt potriviţi pentru nici o lucrare bună.” – Tit 1:13-16, *NW.*

Aşadar, trebuie să ne ascultăm conştiinţa dacă aceasta este instruită după principiile drepte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să arătăm o consideraţie mare pentru conştiinţele mai slabe ale unora dintre fraţii noştri mai puţin maturi în credinţă. Dar nu trebuie să lăsăm conştiinţele necredincioase şi pângărite ale celor lumeşti să ne fie călăuze, şi nici să ne îndepărteze de la a face bine. Să rămânem cu conştiinţă evlavioasă poate cere tărie morală, dar acest lucru va fi pe placul nostru şi al lui Dumnezeu: „Dacă cineva suportă lucruri dureroase şi suferă pe nedrept, deoarece caută să aibă o onştiinţă curată înaintea lui Dumnezeu, lucrul acesta Îi este plăcut Lui.” (1Pet. 2:19, *NW*) Mereu şi în orice împrejurări „Să aveţi o conştiinţă bună.” – 1Pet. 3:16, *NW.*

Ce este cu cei care nu se împărtăşesc?

Memorialul sau Cina Domnului este sărbătorită în fiecare an de către martorii lui Iehova, la data ei aniversară cu înţelegerea dată mai sus. Anul trecut, la sărbătorirea Memorialului au participat 623,760 de martori ai lui Iehova şi persoane

dispuse spre bunăvoinţă, dar doar 21,619 s-au împărtăşit din simboluri. De ce atât de mulţi nu s-au împărtăşit?

[2] Simbolurile Memorialului au fost date din mână în mână la toată lumea să se împărtăşească şi fiecare era liber să o facă dacă voia. De ce nu au făcut-o 602,141 de oameni? Deoarece, cercetându-se singuri şi după ce au auzit discursul Memorialului, ei au recunoscut sincer faţă de ei înşişi şi faţă de alţii că nu erau membri ai trupului lui Cristos, pe care Scripturile îl arată ca fiind alcătuit din doar 144,000 de membri sub Isus, singurul Cap. Cei care nu s-au împărtăşit poate că sunt cu toţii dedicaţi lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Dar nu aveau nicio dovadă în ei înşişi că erau născuţi de spiritul lui Dumnezeu pentru o înviere spirituală şi o viaţă spirituală în cer. Ei nu aveau nicio dovadă că au fost unşi cu spiritul lui Dumnezeu pentru un loc cu Isus pe tronul Lui ceresc. Aşa că nu aveau speranţe de a domni cu El şi de a fi preoţi ai lui Dumnezeu pentru o mie de ani. Ei nu şi-au sacrificat speranţele omeneşti pentru un paradis pe pământ, pentru speranţe spirituale, cereşti. Ei nu s-au aşteptat să fie botezaţi cu Isus în moartea Lui şi să bea din paharul unei asemenea experienţe împreună cu El. Cum toate acestea sunt ceea ce simbolizează împărtăşirea din emblemele Memorialului, ei nu au făcut-o.

[3] Cei 602,141 care nu s-au împărtăşit nu îşi puteau spune cu conştiinţa curată: „Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine.” (1Cor. 10:17, *NW*) Ei ştiau că erau asociaţi cu mica rămăşiţă (cei 21,619) a trupului lui Cristos, dar nu îşi puteau spune că sunt „un trup” cu acea rămăşiţă şi nici cu toţi cei 144,000. Este adevărat, ei au fost aduşi în asociere şi unitate cu această rămăşiţă astfel încât sunt acum „o turmă” cu ei, sub un Păstor, aşa cum a profeţit odată Isus despre vremea noastră: „Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul Meu, şi vor fi o singură turmă, cu un singur păstor.” (Ioan 10:11, 14, 16, *NW*) Dar aceasta nu înseamnă că toate acele oi sunt din trupul lui Cristos, sălăşluind în uniune cu Isus, Capul. Ca „celelalte oi” care sunt în afara trupului lui Cristos să mănânce din pâinea Memorialului şi să bea din vinul Memorialului la Cina Domnului, ar însemna să spună că pâinea şi vinul au reprezentat numai carnea şi sângele personale ale lui Isus, pe care le-a jertfit ca răscumpărare. Ei ar prelua punctul de vedere al creştinătăţii în legătură cu această chestiune, care a rezultat într-un sectarism atât de confuz, într-o ceartă urâcioasă şi în conflicte sângeroase printre creştini mărturisiţi.

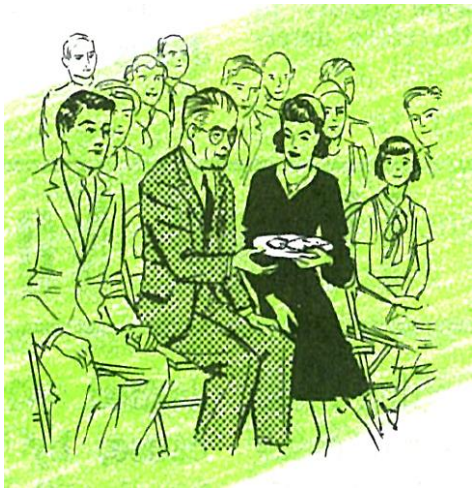

[4] Dacă celelalte oi ar lua simbolurile Memorialului, ele ar simboliza de fapt că mănâncă din carnea lui Cristos şi că beau sângele Lui, astfel fiind în uniune cu El, şi El cu ei. Aceasta ar însemna că ar avea viaţă în ei aşa cum Tatăl ceresc are viaţă

Cuprins

în El, după cum i-a dat Fiului Său iubit să aibă viaţă în El. (Ioan 5:26; 6:53-57, *NW*) Dar nu este adevărat despre „celelalte oi” că Isus şi ele sunt în mod reciproc în uniune unul cu celălalt ca membri ai trupului Său. Sunt, într-adevăr, o turmă cu rămăşiţa din ziua de azi a trupului lui Cristos, dar nu se împărtăşesc în aceleaşi speranţe cu rămăşiţa şi nu se vor împărtăşi în acelaşi destin cu ei. Ei nu se hrănesc cu toate promisiunile Bibliei cu care o face rămăşiţa, ci recunosc doar promisiunile lumeşti ca fiind păstrate pentru ei în noua lume dreaptă. Aşadar ei nu se împărtăşesc din emblemele Memorialului, fiindcă nu le este poruncit de către Isus Cristos, Păstorul cel Bun, să o facă. Ei nu vor să se prezinte într-o lumină falsă şi să mănânce şi să bea judecată împotriva lor fiindcă au păcătuit faţă de ceea ce înseamnă trupul şi sângele Domnului. Ei îi lasă pe cei care sunt vrednici să mănânce şi să bea.

[5] Aceasta nu este o scuză pentru a-i opri de la participarea la sărbătoarea Memorialului. Preoţimea catolică obişnuia să îi dea afară de la adunarea bisericii pe cei nou-convertiţi sau pe catehumeni sau penitenţi, înainte ca cei vrednici din biserică să se împărtăşească din pâine şi vin. Dar această practică nu este potrivită pentru „o turmă” a Păstorului cel Bun. Fiecare oaie trebuie să hotărască singură dacă este vrednică să se împărtăşească din embleme, şi astfel trebuie să fie prezentă şi să i se dea prilejul de a se împărtăşi atunci când acestea sunt trecute din mână în mână. Chiar dacă nu se împărtăşeşte, ea cinsteşte ocazia prin prezenţa ei şi o face în amintirea lui Isus Cristos.

[6] Rămăşiţa din „mica turmă” a moştenitorilor cereşti distinge în mod corespunzător trupul lui Cristos şi apartenenţa la El. În mod consecvent cu aceasta, ei iau simbolurile. Marea mulţime a „celorlalte oi” prezente distinge de asemenea trupul Domnului şi faptul că nu sunt membri ai lui, şi, în mod consecvent, ei nu iau simbolurile. Ei nu se ceartă cu rămăşiţa pentru acestea de parcă ar fi privaţi de ceva pe bună dreptate. Desigur, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când această rămăşiţă va fi glorificată cu El în cer, aceste alte oi de pe pământul paradisiac nu se vor hrăni cu aceeaşi hrană spirituală ca rămăşiţa acum. Deci care este problema cu alte oi dacă nu se hrănesc acum cu toate promisiunile lui Dumnezeu, inclusiv Memorialul? Niciuna.

[7] Memorialul nu va mai fi celebrat pe pământ pe parcursul Mileniului şi după, pentru totdeauna, fiindcă apostolul Pavel a scris adunării creştinilor care sunt sfinţiţi în uniune cu Isus Cristos această instruire a Memorialului: „Ori de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi din acest pahar, continuaţi să vestiţi moartea Domnului până când soseşte el.” (1Cor. 1:1, 2; 11:26, *NW*) Aşadar, când Domnul Isus duce rămăşiţa de pe pământ în gloria Împărăţiei, în cer, atunci sărbătorirea Memorialului pe pământ se va încheia. „Celelalte oi” nu se vor împărtăşi la ea cum n-o fac nici acum.

Cuprins

[8] Bărbaţii şi femeile credincioase din timpurile din vechime de dinainte de Cristos nu au sărbătorit Memorialul, nici măcar Melchisedec, care l-a revigorat pe Avraam cel obosit de război cu pâine şi vin. Nu s-au bucurat nici de hrana spirituală şi de promisiunile de care se bucură rămăşiţa în prezent. Şi totuşi acei strămoşi vor fi înviaţi la viaţă umană pe pământ sub Împărăţie şi vor face parte din „celelalte oi" ale Păstorului cel Bun. În ciuda faptului că nu se împărtăşesc la Memorial şi de promisiunile cereşti cu rămăşiţa „micii turme", mulţimea mare a altor oi nu suferă de foame pentru că aud Cuvântul lui Iehova, şi nu mor de foame. Ei se satură cu hrana scripturală şi privilegiile pe care le dă Păstorul cel Bun lor prin clasa „servului credincios şi înţelept". Clasa „servului rău" este cea care susţine că celorlalte oi li se acordă prea multă atenţie şi că nu se serveşte destulă hrană spirituală clasei spirituale pentru eu-l lor exclusiv. Nu numai că celelalte oi sunt sătule, dar ele preferă acest regim deosebit al lor. Lucrurile pe care oamenii drepţi din vechime au vrut să le vadă şi să le înţeleagă dar nu au reuşit, celelalte oi le văd acum, le înţeleg, se bucură de ele şi devin puternice din punct de vedere spiritual. Nu le mai este foame şi sete, căci Mielul lui Dumnezeu le-a călăuzit pe păşuni verzi şi la „izvoare cu apa vieţii". – Luca 12:32; Amos 8:11, 12; Mat. 24:45-51; Apoc. 7:9-17, *NW*.

[9] Ca urmare a acestui discernământ scriptural al trupului Domnului la vremea Memorialului, toate oile, rămăşiţa şi mulţimea mare a celorlalte oi, sunt viguroase, sănătoase şi energice în serviciul lui Dumnezeu, ca martori pentru suveranitatea universală şi numele lui Iehova. Datorită discernământului corect al trupului, ei sunt în pace şi armonie unul cu celălalt, cu toate că locuiesc în naţiuni lumeşti care sunt în război unele cu altele pentru dominaţia pământului. Dacă sutele de milioane de aşa-zişi „membri ai bisericii" şi clerul creştinătăţii ar distinge trupul Domnului şi s-ar purta în consecinţă, aşa cum au făcut-o martorii lui Iehova în timpul celor două Războaie Mondiale, nu ar mai fi existat asemenea conflicte globale şi nici nu ar mai fi coşmarul celui de-al treilea care chinuie toate popoarele acum. Pentru a corecta lipsa de unitate, imoralitatea şi sectarismul adunării timpurii a creştinilor din Corint, apostolul Pavel le-a scris prima scrisoare şi a adus subiectul despre cina sau masa de seară a Domnului. Pentru a-i ajuta să înţeleagă trupul Domnului şi pentru a încuraja pacea şi unitatea printre acei corinteni creştini, Pavel a tras învăţăminte din înţelesul simbolurilor Memorialului. – 1Cor. 1:11-13; 3:3, 4; 5:1-13; 11:17-22; 2Cor. 12:20, 21; 13:10.

[10] Membrele corpului omenesc nu se luptă unul cu altul, ci lucrează în unitate pentru sănătate fizică şi îngrijirea corpului. Membrii adevăraţi ai trupului lui Cristos nu cedează la influenţa egoistă, lipsită de unitate a lui Satan şi a acestei lumi, şi nu se luptă între ei. Nu se luptă nici cu celelalte oi ale Domnului. Când rămăşiţa se împărtăşeşte astăzi din pâinea Memorialului, ei desluşesc că sunt un singur trup sub Isus Cristos, Capul, şi că mor aceeaşi moarte cu El, pentru justificarea lui Iehova. Aşadar, ei sunt plini de spiritul unificator al lui Dumnezeu şi împreună rămân credincioşi Capului lor, Isus Cristos, şi astfel se închină, studiază şi slujesc pe Dumnezeu într-o unitate de neclintit, pace şi iubire reciproce. Ei recunosc celelalte oi pe care Domnul Isus Cristos le-a făcut acum o turmă cu ei, şi

Cuprins

slujesc cu iubire interesele oilor Sale pământeşti. Celelalte oi răspund la această bunătate iubitoare. Împreună, ele şi rămăşiţa lucrează ca să rămână „o turmă" sub singurul Păstor cel Bun. Sub ocrotirea şi îndrumarea Păstorului, vor trece împreună prin războiul final de la Armaghedon şi vor intra în destinul etern care le aşteaptă în radioasa lume nouă, cu o existenţă curată, veşnică. Cu această perspectivă luminoasă înainte, ei se strâng laolaltă anul acesta, joi 10 aprilie, după ora 18:00, ora locală, pentru sărbătorirea cinei Memorialului.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Când au celebrat martorii lui Iehova Memorialul anul trecut, câţi au participat şi câţi s-au împărtăşit?
2. Câţi participanţi nu s-au împărtăşit şi de ce?
3. Deşi sunt o turmă împreună cu rămăşiţa, ce n-ar putea spune ei despre trupul Domnului?
4. Dacă celelalte oi ar primi simbolurile Memorialului, ce ar simboliza aceasta şi de ce ar prezenta într-o lumină falsă situaţia lor?
5. De ce aceasta nu este o scuză să nu li se dea voie să participe?
6. De ce nu se luptă ei cu rămăşiţa ca şi când ar fi privaţi de ceva cuvenit?
7. Ce arată dacă alte oi se vor împărtăşi la Memorial sau îl vor celebra în decursul Mileniului?
8. Credincioşii din vechime s-au bucurat de aceeaşi hrană spirituală aşa cum se bucură acum rămăşiţa? Suferă acum alte oi de foamete spirituală? De ce răspundeţi aşa?
9. De ce aceia care fac parte „dintr-o turmă" sunt acum sănătoşi spiritual, în contrast cu creştinătatea, datorită instrucţiunii lui Pavel?
10. (a) În armonie cu ce ilustraţie membrele rămăşiţei nu se luptă unele cu altele? (b) Cum trăiesc ei şi cum vor trăi în armonie cu alte oi?

Prea multe transfuzii de sânge

O revistă a medicilor a pus sub semnul întrebării nevoia din prezent pentru atât de multe transfuzii de sânge în spitalele britanice. „Dacă lucrurile continuă în acest ritm", a avertizat Presa Medicală, „se pare că trebuie să vină un timp când o parte din populaţie va trăi cu sângele celor rămaşi". Revista a spus cum cantitatea de sânge transfuzată în cazurile spitalelor din această ţară s-a dublat în ultimii cinci ani. – raport oficial al Associated Press din Washington, D.C., *Evening St*ar, 19 Decembrie 1951.

Cuprins

O oaie pierdută îl găseşte pe Păstorul Cel Bun

ÎN numărul din 15 decembrie 1951 al *Turnului de veghere,* s-a făcut o scurtă trimitere la un călugăr bătrân care îmbrăţişase adevărul. Fiindcă ne sunt acum la îndemână mai multe amănunte despre această întâmplare, le oferim şi cititorilor noştri să beneficieze de pe urma lor, aşa cum sunt povestite de către unul dintre martorii lui Iehova.

„Aici, în sălbăticie, aproape de Marea Moartă şi la 25 km de Ierusalim, Betleem şi Ierihon, pe un munte înalt, se află Mănăstirea greacă, o mănăstire foarte veche a Sfântului Sava. Acolo trăiesc doar călugări şi preoţi şi oricine intră nu o poate părăsi până când moare. Întemeietorul acestei mănăstiri, Sava, i-a chemat odată pe toţi călugării şi preoţii la el şi a zis: „Feriţi-vă de mere şi de femei; pentru că mărul a fost cel care a amăgit-o pe Eva, iar femeia Eva l-a amăgit pe Adam." De aceea nicio femeie nu poate intra în mănăstire. În fiecare an este un festival al Sfântului Sava, când mulţi oameni din Ierusalim, Betleem şi Ierihon se strâng la mănăstire.

Într-o dimineaţă, devreme, am observat mulţimile de oameni care pleacă din oraş şi merg în munţi. Am oprit câteva dintre cunoştinţele mele şi le-am întrebat unde merg toţi aceşti oameni, iar ele au spus: „Mergem la Sfântul Sava să ne rugăm. Hai cu noi la Sfântul Sava şi vei vedea ce fel de profeţi sfinţi trăiesc acolo. Ei proorocesc mult despre sfârşitul lumii. Ei locuiesc în peşteri şi umblă în veşminte zdrenţuite, nu ca voi, martorii lui Iehova, care vă îmbrăcaţi elegant. Ei se hrănesc cu buruieni şi se roagă zi şi noapte." Am întrebat: „Aş putea vorbi cu ei despre Cuvântul lui Dumnezeu?" Mi-au răspuns „Sigur că poţi." Aşa că am mers cu ei, iar tot drumul le-am vorbit despre Împărăţia lui Dumnezeu.

Zidurile din jurul mănăstirii erau foarte înalte şi păreau la fel de antice precum cele din jurul cetăţii Ierusalim. A sunat un clopot şi oamenii au intrat în biserică să se roage. Am observat un preot bătrân care se ruga în rusă. El spunea: 'Sfântă Maică a lui Dumnezeu, scapă-mă, căci sunt un păcătos!" Apoi a mers la o cruce de lemn şi a zis: 'Lemn sfânt, scapă-mă, căci sunt un păcătos!' L-am urmat şi, după ce şi-a terminat rugăciunea, i-am spus: 'Pot să vorbesc puţin cu tine?' Era surprins în mod plăcut să găsească pe cineva care vorbea ruseşte, aşa că m-a invitat în peştera lui în care trăia şi se ruga de douăzeci şi şase de ani. Peştera lui era foarte veche şi patul lui era făcut numai din scânduri, şi pe pereţi atârnau multe picturi greceşti sfinte. Am aflat că avea optzeci şi unu de ani.

Am început să îi pun mărturie: 'Te-am auzit rugându-te la mama lui Dumnezeu. Ascultă, prietene. Ce crezi? Cum poate Maria să fie mama lui Dumnezeu, când Dumnezeu a creat-o pe ea?' 'Nu, nu poate fi,' a răspuns el. Atunci i-am arătat din Biblie că Maria nu a dat naştere lui Dumnezeu, ci lui Isus Cristos, care era prima creaţie cerească a lui Dumnezeu. I-am arătat scripturile care interzic facerea de chipuri şi închinarea la ele, şi care poruncesc să ne închinăm şi să slujim lui Dumnezeu. L-am sfătuit: 'Studiază Cuvântul lui Dumnezeu; învaţă adevărul, iar adevărul te va face liber.'

După aceasta a început să plângă ca un copil şi a zis: ‘Ce să fac?’ I-am spus că nu era scăpare în peşteră; că Isus a mers din casă în casă şi i-a învăţat pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu în casele lor. I-am spus să ceară o Biblie şi apoi să o studieze. Cu acestea l-am lăsat şi m-am întors la Betleem pe jos.

Cam un an mai târziu, mă întorceam de la activităţile mele de serviciu în Ierihon, şi pe când coboram din autobuz în Betleem cineva mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a zis: ‘George, te caut în Ierusalim de două zile! Îţi aminteşti când ai venit la Sava în sălbăticie? Sunt acelaşi bărbat, pustnicul!’ L-am recunoscut de îndată şi l-am întrebat: ‘Cu ce te pot ajuta?’ El a răspuns: ‘Mi-ar plăcea foarte, foarte mult să te ascult şi să aflu mai multe despre această nouă doctrină. De când ai plecat din sălbăticie nu te-am putut uita. Cunoşti Scripturile foarte bine, şi Dumnezeu este cu tine. Învaţă-mă Scripturile!’ Deşi eram foarte obosit şi îmi era foame, ne-am aşezat pe marginea drumului în Betleem şi i-am vorbit timp de două ore şi jumătate, iar el a plâns tot acest timp. Apoi m-a întrebat: ‘Pot veni la cortul tău mâine ca să învăţ mai multe?’ I-am spus: ‘Te rog, vino,’ şi i-am dat adresa mea.

Numai ce se crăpa de ziuă, la şase dimineaţa, că a şi apărut la cortul meu. L-am întrebat cum a reuşit să scape de la mănăstire. Atunci mi-a spus că deoarece ceruse o Biblie, refuzase să se roage la Maria, să sărute chipuri etc., l-au pus în temniţă în mănăstire şi i-au dat pâine şi apă, dar nu destul. Aşa că a hotărât să fugă de la mănăstire noaptea. A găsit o bucată de frânghie şi a folosit-o ca să treacă zidul. Totuşi, când era la jumătatea drumului, frânghia s-a rupt şi a căzut pe jos, şi-a rupt nasul şi s-a lovit la cap. Avea cu el un sac plin de cărţi sfinte pe care le primise în trecut de la mănăstire pentru buna lui purtare. Am vorbit toată ziua şi până la ora patru în dimineaţa următoare.

I-am adus o Biblie în limba rusă şi o studiază foarte sârguincios, de dimineaţa până seara. Atunci mi-a arătat cărţile lui şi a întrebat: ‘Ce zici, frate George? Sunt bune cărţile astea sau nu?’ Uitându-mă peste ele am zis: ‘Nu, prietene, astea sunt cărţi lumeşti.’ Apoi a întrebat: ‘Ce să fac cu ele?’ I-am sugerat să le dea înapoi la mănăstire. Aşa că le-a dus la patriarhii greci din mănăstire, şi punându-le pe masa de scris, a zis: ‘Luaţi-vă învăţăturile false. M-am rugat timp de douăzeci şi şase de ani în sălbăticie, şi nu există salvare în ele. Dar acum am găsit o Carte a salvării care este de la Iehova Dumnezeu, Biblia. O studiez cu mare bucurie.’ Pe când pleca, ei au insistat: ‘Ia-ţi cărţile cu tine şi du-te unde vrei.’ Aşa că a luat cărţile şi a mers la cimitir. Găsind un mormânt proaspăt, a săpat o gaură cu mâinile şi a aruncat cărţile în ea. Apoi le-a acoperit, a pus o piatră mare peste ele şi a zis: ‘Să citească morţii cărţile astea.’

Păstrase o psaltire şi o carte de rugăciune acoperită cu argint; dar când a aflat că nici acestea nu erau Cuvântul lui Dumnezeu, a spus: ‘Dă-le foc la aceste cărţi. Mi-au irosit tinereţea. Timp de douăzeci şi şase de ani am fost mort, dar acum m-am ridicat din morţi, ca Lazăr.’ I-am spus că marea cruce de lemn care atârna la gâtul lui era lemn blestemat. A dat-o jos imediat şi a zis: ‘Dă-i foc şi la asta. M-am rugat la acest lemn blestemat timp de douăzeci şi şase de ani.’ Şi când a aflat că şi veşmintele lui de călugăr erau păgâne, a zis: ‘De îndată ce găsesc alte haine, voi arunca acest veşmânt, îmi voi tunde părul scurt, îmi voi rade barba şi voi arde tot ce

Cuprins

am şi este păgân în faţa tuturor prietenilor. Vreau doar să învăţ calea spre viaţă pe pământ.'

El este acum la nişte prieteni în Beit-Jala, unde îi pregătim un loc în care să trăiască, şi a fost deja botezat. Tot clerul ortodox din Beit-Jala, Betleem şi Ierusalim este neliniştit din pricina acestei întâmplări."

Să mergem la şcoală sau să o abandonăm?

ACEASTĂ veche problemă din vara trecută încă ne mai bântuie prin minţi.

Încă ne întrebăm dacă am făcut bine că ne-am întors să terminăm liceul. Sau ar fi fost mai bine dacă am fi intrat în serviciul cu timp integral al Dumnezeului nostru, Iehova? Vedeţi voi, datorită dedicării noastre de a face voinţa lui Dumnezeu, noi nu suntem ca ceilalţi de aici din şcoală, a căror singură ambiţie este să meargă înainte, să ajungă într-o poziţie socială înaltă şi să facă o grămadă de bani. Ştim că acest sistem vechi de lucruri va fi în curând distrus la Armaghedon, deci de ce să mergem la liceu când am putea să îi avertizăm pe alţii? Şi pe deasupra, există un risc mare ca cineva să fie prins în nisipurile mişcătoare ale imoralităţii sau să îşi piardă credinţa în general din cauza condiţiilor neevlavioase din şcoli în ziua de azi. Cu toate acestea, părinţii şi prietenii noştri cei mai apropiaţi cărora le-am cerut sfatul au fost atât de împărţiţi în părerile lor încât ne-am întors la şcoală acum. Dar în timp ce privim pe această fereastră, încă ne mai întrebăm care este răspunsul corect.

Iată o formulă simplă cu care poate fi rezolvată problema complicată. Enumeraţi toate motivele pentru a nu merge la liceu pe o coloană, iar în cealaltă adăugaţi toate motivele pentru care ar trebui să mergeţi. Apoi, prin scădere simplă se obţine răspunsul corect. Să exemplificăm:

Sistemele educaţionale sunt pline de greşeli şi planul de învăţământ are prea puţină valoare practică pentru un creştin. Puţinul timp care rămâne până la Armaghedon trebuie folosit cât mai avantajos posibil. Presiunea asupra credinţei şi integrităţii unui om este mare din fiecare parte a vieţii de la şcoală. Pe de-o parte, evoluţia şi neloialitatea sunt silite mereu în minte, iar din altă direcţie forţele imoralităţii încearcă să sumineze şi să distrugă baza unui om în creştinism. Iar dacă cineva ia o atitudine deschisă pentru Împărăţia de dreptate a lui Dumnezeu, ca singura speranţă a omului, atunci el este adesea calomniat cu răutate, luat în bătaie de joc şi persecutat de către grupul de studenţi şi de facultate. Aceasta este o listă parţială cu obiecţii aduse împotriva frecventării liceului. Cum sunt acestea plauzibile?

Cuprins

Toate persoanele informate vor recunoaşte singure că există multe greşeli în sistemele actuale al educaţiei. Şi se mişcă repede de la rău la mai rău. Să citǎm o depeşă a Associated Press: „Un pedagog din Chicago spune că bobocii de la facultate sunt din ce în ce mai analfabeţi, incapabili să citească sau să gândească. Dar nu este vina studentului. Liceele, spune rectorul Universităţii din Chicago, servesc o licoare educaţională atenuată. Într-un atac asupra sistemului de învăţământ american, Dr. Earnest Cadman Colwell a remarcat ieri într-un interviu: 'Tot mai mulţi merg la şcoală mai mult timp şi învaţă mai puţin în fiecare an. . . . Sunt prea multe neatenţii în planul de învăţământ.'" (St. Louis *Post-Dispatch,* 24 ian., 1950) Dar refuzul de a merge la şcoală nu îmbunătăţeşte sistemul. Refuzul de a merge pentru a evita relele face să fie ratate şi lucrurile bune.

Este bine să întipăriţi în mintea voastră şi a altor oameni faptul că Armaghedonul este aproape, dar nu este nevoie să vă lăsaţi de şcoală pentru a face asta. (2Pet. 3:11, 12) În loc să fugiţi într-un teritoriu îndepărtat de pionier, de ce să nu acceptaţi liceul ca pe o numire, arătând astfel iubire de aproape faţă de cei de lângă voi? Luaţi vălul de pe lumina voastră pentru ca şi alţii să o poată vedea şi să „dea glorie Tatălui vostru". – Mat. 5:15, 16, *NW.*

PĂSTRAREA CREDINŢEI ŞI A INTEGRITĂŢII

Ce-i asta? Spuneţi că vă este teamă să vă lăsaţi lumina să strălucească în timp ce mergeţi la şcoală, că vă e teamă că vor râde de voi, că îşi vor bate joc de voi şi că veţi fi şi mai persecutaţi decât sunteţi acum? Ei bine, dacă cineva crede că este posibil să scape de persecuţie şi abuzuri şi totuşi să rămână un creştin, acesta este cu siguranţă prost informat. Atâta timp cât rămâne acest sistem de lucruri sub conducerea lui Satan, urmaşii adevăraţi ai lui Cristos vor fi urâţi şi persecutaţi. Isus a spus aşa: „Dacă lumea vă urăşte, ştiţi că pe Mine M-a urât înainte să vă urască pe voi. … Dacă M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta şi pe voi." La care apostolul Pavel adaugă: „Toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Isus Cristos vor fi şi ei persecutaţi." „În Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri." Nu, nu puteţi scăpa de aceste greutăţi; „dar bucuraţi-vă!" spune Isus, căci este posibil să biruiţi. El a făcut-o. – Ioan 15:18-20; 16:33; Faptele 14:22; 2 Tim. 3:12, *NW.*

Compararea adevărului cu greşeala nu face altceva decât să întărească adevărul. Deci, dacă vă clădiţi temelia credinţei pe adevărul temeinic al Cuvântului lui Dumnezeu, atunci fiţi siguri că va rămâne neclintită când va fi încercată cu poveştile păgâne ale evoluţiei şi ale teoriilor atee ale comunismului. Mai mult, în această eră şi epocă, slujitorii Domnului trebuie să cunoască bine toate religiile false, inclusiv pe cele învăţate de savanţi şi comunişti, pentru a-i ajuta să afle adevărul pe cei sinceri care sunt amăgiţi.

Din punct de vedere moral, liceele se află într-o stare deplorabilă. În fiecare an, aceste motive prolifice de dezvoltare pentru tot soiul de practici imorale trimit în societate un număr tot mai mare de epave, inclusiv perverşi sexuali şi dependenţi de droguri. Dar este o nebunie a crede că cineva poate scăpa de acest tip de presiune dacă se lasă de şcoală, deoarece, în orice caz, condiţiile morale din lumea

Cuprins

de afară sunt şi mai rele. Acestea sunt 'zilele din urmă cu timpurile lor critice cărora li se va face faţă cu greu'. – 2Tim. 3:1-5, *NW.*

Integritatea faţă de Dumnezeu este o chestiune aparte. Părinţii au obligaţia de a le da copiilor lor instruire şi învăţătură teocratice despre legile şi poruncile lui Dumnezeu, dar când copiii sunt de vârsta liceului ei devin în mare parte responsabili individual pentru calea de acţiune pe care o urmează. Dacă nu pot sta pentru dreptate evlavioasă în mijlocul ispitelor şi ademenirilor juvenile din liceu, cu siguranţă vor cădea mai târziu, când asupra lor se vor abate încercări mai mari. Puii de vultur învaţă să zboare şi să îşi poarte de grijă înainte să ajungă la maturitate.

Astfel, devine evident că motivele menţionate mai sus pentru a nu merge la liceu, când sunt testate şi analizate, par mai degrabă slabe şi insuficiente. Dar cum rămâne cu partea pozitivă? Există motive bune, raţionale, pentru care cei dedicaţi lui Dumnezeu să urmeze asemenea studii liceale seculare în această vreme şi epocă în ţări în care educaţia este obligatorie şi impusă?

AVANTAJE OFERITE STUDENŢILOR

La orice vârstă s-ar dedica cineva Domnului, fie că fac acest lucru la o vârstă înaintată sau încă de tineri, din acea zi înainte dorinţa şi obligaţia lor este nu numai să devoteze în serviciul Domnului averea şi bunurile pe care le au deja, ci şi să îşi crească eficienţa, capacităţile şi talentele. Capacitatea cuiva de a citi, pronunţa, scrie şi vorbi, de exemplu, trebuie îmbunătăţite de dragul slujirii. Orice educaţie dobândeşte un elev, poate şi trebuie să fie folosită în cinstea lui Iehova Dumnezeu.

Există destul de multe informaţii valoroase cuprinse în cursurile generale de la liceu. Date din istorie, geografie, fie că sunt antice, din Evul Mediu sau moderne, chimie elementară, fizică şi biologie, matematică, limbi străine etc., pot fi foarte folositoare în viitor. Şi chiar dacă materialul oferit la curs nu are nicio valoare practică, trecând prin cursul prescris, elevii pot afla cum să studieze, să descopere arta concentrării, să înveţe cum să memoreze. Ei pot învăţa să raţioneze, să folosească logica, să cerceteze dovezile, să cântărească argumentele, să îşi pună deoparte prejudiciile şi să fie deschişi la minte.

Este, de asemenea, important să înveţe o meserie practică pentru o angajare cu jumătate de normă ca să poată rămâne în slujire. Este recomandabil ca un slujitor adevărat să muncească pentru a se întreţine, aşa cum a făcut-o apostolul Pavel, ca să nu fie o povară pentru adunare. (Faptele 18:3; 1Cor. 4:12; 2Cor. 11:9; 1Tes. 2:9; 2Tes. 3:7-9) Dactilografia, contabilitatea, cursuri de mecanică şi economie domestică pot fi, aşadar, foarte folositoare.

Pe lângă studiile academice obişnuite, există şi alte lucruri benefice pe care le pot învăţa elevii de liceu. Printre acestea se numără lucruri precum: să înveţe cum să se poarte cu alţi oameni, să fie liberi şi destinşi în faţa altora, atât în vorbire, cât şi în comportament. Calmul şi tactul sunt cerinţe foarte necesare pentru slujitorii publici ai lui Dumnezeu, iar astfel de lecţii sociale nu pot fi niciodată învăţate acasă sau în izolare faţă de contactul cu alţi oameni. Sunt mulţi indivizi înapoiaţi în lume care sunt handicapaţi pentru toată viaţa din simplul motiv că au fost prinşi în izolare în timpul anilor de formare ai adolescenţei.

DECLARAREA DIRECTĂ A TACTICII

În recunoaşterea numeroaselor avantaje ale educaţiei liceale şi a faptului că multora le lipseşte o educaţie bună, Societatea Turnul de Veghere a introdus *Curs în serviciu teocratic* în 1943. În discuţia asupra acestui lucru, *Cartea Anuală a martorilor lui Iehova* din 1944, paginile 64-65, a spus următoarele:

„S-a pus întrebarea de către unii din vestitorii mai tineri din grupe referitoare la cât de multă educaţie trebuie să primească în şcolile publice înainte de a se implica în serviciul de pionier cu timp integral sau în alte activităţi. Educaţia în măsura potrivită a fost mereu benefică, iar o cunoştinţă despre cum să studiezi este esenţială. Instruirea minţii atunci când este tânără, împreună cu metodele potrivite de studiu şi cercetare, vor fi mereu preţuite de acea persoană în anii de mai târziu. Este responsabilitatea părinţilor să aibă grijă ca şi copiii lor să îşi obţină această instruire în tinereţe. Şcolile din ţară au fost de mare ajutor poporului american în dobândirea unei educaţii mai bune în citit şi scris, şi fără îndoială, au pregătit pe mulţi dintre ei să fie în poziţia de a citi, studia şi accepta mesajul Împărăţiei.

Tinerilor care sunt nehotărâţi cu ce să facă referitor la şcolirea lor obişnuită li se sugerează să continue liceul şi să obţină cât mai multă educaţie posibilă în şcoala generală şi în liceu, mai ales acolo unde legea statului stabileşte o limită de vârstă. Probabil că aşa-numitul curs comercial le va face cel mai mult bine în pregătirea pentru viitoarea lucrare de serviciu pe teren. Dacă se apucă de contabilitate, dactilografie, stenografie, matematică şi alte materii generale, acestea pot fi folositoare cândva în viitor, la fel precum chimia, fizica sau limbile străine. Engleza şi istoria sunt mereu folositoare, căci ele lărgesc mintea. Unele cursuri vocaţionale, precum tâmplăria, tipărirea etc., nu ar strica. Amintiţi-vă, Isus a fost tâmplar, şi Pavel făcea corturi; alţii erau pescari. O meserie poate fi de folos cândva. Învăţaţi când sunteţi tineri. Când începeţi diferite cursuri în liceu, care cer doar 6-8 ore de studiu pe zi, în majoritatea şcolilor, este bine ca cei din organizaţia Domnului, care şi-au dedicat viaţa Împărăţiei, să nu participe la sporturile din şcoli şi la evenimentele sociale ale liceului. Rămânând separat de lucrurile acestei lumi, se poate asocia complet cu poporul Domnului în activitatea serviciului de teren. Multe licee îşi închid porţile pentru elevi după-amiaza devreme, iar unora dintre pionierii de vară care se întorc acum la şcoală li se pare posibil să ajungă la norma de 60 de ore dacă petrec câteva ore după amiaza şi seara în serviciul de teren, şi mai ales la sfârşit de săptămână.

O asemenea cale de acţiune în viaţa de tânăr îi va pregăti pe aceşti tineri, care aşteaptă cu nerăbdare lucrarea de pionierat şi Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Educaţia şi formarea timpurie corespunzătoare a unui tânăr va fi un adevărat beneficiu şi ajutor pentru el la [Şcoala] Biblică Gilead a Turnului de Veghere, sau în oricare loc în care este privilegiat să îşi slujească Creatorul. Tinerii dedicaţi în întregime Domnului ar trebui să se pregătească pentru următorii ani de serviciu. Ştiind că le este pusă înainte viaţă veşnică, ei ar trebui să se potrivească cât mai bine posibil pentru a cinsti numele Domnului şi pentru a cânta laude despre Împărăţia Lui glorioasă. Toţi aceşti tineri ar trebui să fie foarte activi la cursul în serviciu teocratic. Mulţi intenţionează să intre în serviciul de pionier după

absolvirea liceului şi să se conformeze cerinţei de pionier timp de doi ani, pregătindu-se pentru chemarea la Gilead, iar apoi în orice locuri îi trimite Domnul. Ce viitor! Fie ca binecuvântarea îmbelşugată a Domnului să rămână cu aceşti tineri şi pregătirea lor pentru această lucrare glorioasă. Educaţia adecvată sub îndrumarea unor părinţi drepţi este un dar care trebuie păstrat în suflet toată viaţa, iar faptul că a fost primită nu va fi niciodată regretat."

Fiind acum pe deplin convinşi că este corect şi bine să terminaţi liceul înainte de a intra în serviciul cu timp integral, mergeţi înainte cu hotărâre fermă ca să obţineţi cât mai mult de la şcoală. Amintiţi-vă vechea zicală: 'După cum îţi aşterni, aşa dormi.' Aşa că studiază bine! Nu fi prostul clasei. „Împrumutaţi" mult de la egiptenii şi babilonienii din epoca modernă, aşa cum au făcut-o Moise, Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui Daniel, pentru ca „în toate lucrurile care cer înţelepciune şi pricepere" voi să fiţi „de zece ori mai buni" decât colegii voştri, astfel încât cei care vă privesc chipul să poată da cinste şi laudă Dumnezeului vostru, Iehova, şi poporului Său. – Dan. 1:20; Faptele 7:22.

Astfel, prin eforturile voastre serioase şi conştiincioase de elev, veţi fi prieteni cu dascălii voştri. Împrieteniţi-vă şi cu colegii voştri, nu prin frecventarea cluburilor lor sau alergând cu ei spre aceleaşi excese şi comportament destrăbălat, ci mai degrabă câştigaţi-le încrederea, prietenia şi admiraţia prin bunătatea voastră iubitoare, îndurare blândă, integritate, verticalitate şi caracter demn de încredere. Peştii puternici înoată în amonte, împotriva curentului. Mai presus de orice, arătaţi amabilitate şi dragoste atât dascălilor, cât şi elevilor, prin eforturile voastre sincere de a le da aceeaşi mângâiere şi speranţă pe care le aveţi, cunoscând scopurile lui Iehova Dumnezeu de a-Şi întemeia Împărăţia care să stăpânească peste tot pământul – cu adevărat singura speranţă a omului!

Adunări teocratice în Suedia şi Norvegia

Congresul din Stockholm, 14-16 Septembrie, a fost pe primul loc în minţile vestitorilor Împărăţiei. Fraţii din toată Suedia au fost foarte dornici să ajungă la acest congres, la acest lucru contribuind şi rapoartele entuziaste de la cei 270 de fraţi suedezi care participaseră la „Adunarea Închinarea Curată" de la Londra. Conducerea Căilor ferate, la cerere, a făcut o reducere de 25% a preţurilor de călătorie pentru participanţii la congres şi acest lucru le-a dat posibilitatea să meargă şi celor care nu aveau fonduri suficiente.

Planurile pentru anunţarea adunării publice au inclus mijloacele obişnuite, afişele mai mici urmând a fi purtate de vestitori în lucrarea stradală, iar cele mai mari a fi lipite, 200,000 de postere şi reclame în ziare. Pe lângă aceasta, fraţii au

Cuprins

dorit să facă publicitate pe tramvaie şi autobuze, şi grupa responsabilă de această publicitate a fost foarte încântată. Dar înainte ca un contract să fie valabil, redactarea acelui contract trebuia să fie depus Conducerii Companiei de Transport în Comun pentru aprobare. Când acest document a ajuns înaintea lor au refuzat aprobarea.

Tramvaiele nu purtau niciun semn despre discursul public, dar acest lucru nu a împiedicat efectuarea publicităţii în tramvaie şi autobuze, aşa cum a subliniat preşedintele participanţilor la congres în ziua de deschidere. Toţi delegaţii au primit

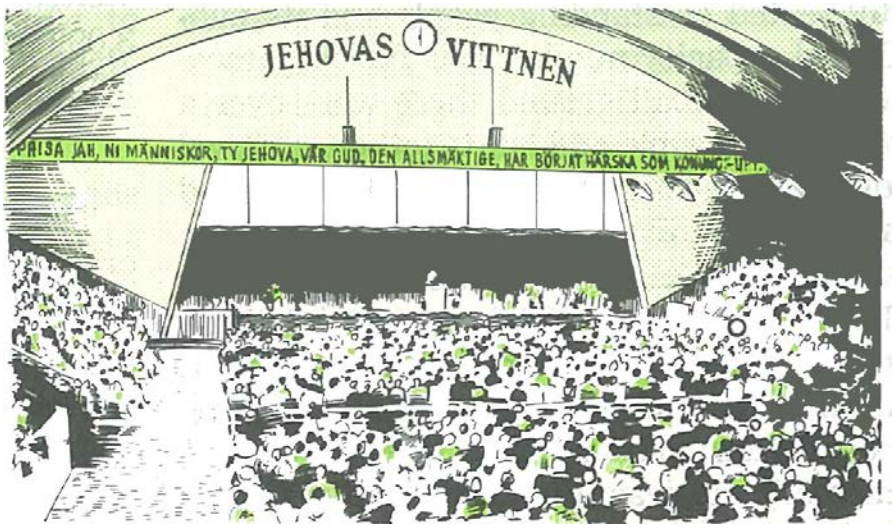

insigne mici (care se prind pe haine) şi, din moment ce cei mai mulţi dintre ei au trebuit să folosească frecvent transportul în comun, tramvaiele şi autobuzele au trebuit să transporte reclame vii, şi aceasta nu în mică măsură. Aceste legitimaţii au servit ca documente de identificare în situaţii neprevăzute. Un frate a mers la un oficiu poştal pentru a ridica o corespondenţă, şi neavând niciun document de identitate cu el a arătat legitimaţia şi s-a declarat a fi unul din martorii lui Iehova, după care semnătura i-a fost acceptată fără alte probleme. Un alt vestitor şi-a pierdut biletul de transfer pentru metrou, dar a fost primit la următoarea staţie pe baza faptului că purta legitimaţia care l-a identificat ca unul care participă la congres.

O participare record de 4,000 de persoane fusese anticipată pentru arena de sport Eriksdalshallen, dar a fost o surpriză plăcută să vedem că sala a fost practic umplută la sesiunea de deschidere. Până vineri seara numărul crescuse până la 3,335, iar sâmbăta participarea s-a ridicat la 4,050. În acea seară au fost botezaţi 141 de oameni. În afară de adunarea publică, cea mai mare participare la adunare a fost duminică seara, când 4,205 persoane au umplut sala şi toate culoarele unde au fost permise difuzoare.

Tema închinării curate a fost abordată în părţi ale tuturor discursurilor, iar ascultătorilor li s-a îndreptat atenţia spre datoriile şi privilegiile lor în legătură cu aceasta. Fraţii au manifestat multă recunoştinţă şi bucurie datorită exprimărilor puternice şi categorice aduse în atenţia lor în discursurile Fratelui Knorr despre

Cuprins

„Transformaţi-vă mintea pentru modul de viaţă din Lumea Nouă” şi despre „Triumful Închinării Curate, Neîntinate”. Fraţii Henschel şi Jensen de la Betelul din Brooklyn au dat sfaturi şi învăţături minunate. Trei absolvenţi suedezi ai Şcolii Gilead au vorbit în suedeză într-un simpozion despre „Manifestarea Devotamentului Evlavios Deplin”, acasă, la locul de muncă şi în grupa martorilor lui Iehova. Fratele Eneroth, servul de filială, a sfătuit fraţii cum să acţioneze în armonie cu închinarea curată când noua lege care reglementează libertatea religioasă va intra în vigoare în ianuarie şi despre cum va fi posibil atunci să se retragă din Biserica Statului fără a trebui să se unească cu o altă biserică, care este recunoscută de guvern. Un alt aspect foarte plăcut a fost interviul cu cinci vestitori tineri, cu vârste cuprinse între nouă şi paisprezece ani.

Discursul public „Va înfrunta religia criza mondială?” a fost ţinut duminică după-amiaza. Orice motiv de nelinişte despre faptul dacă va fi posibil ca mulţimea numeroasă să poată sta pe scaune pe terenul de fotbal din spatele sălii a fost spulberat când a ieşit soarele şi o briză uşoară a îndepărtat norii care au rămas pe cer. Fiecare centimetru al spaţiului din sală a fost ocupat de oameni care stăteau pe scaune sau în picioare şi capacitatea ei declarată a fost depăşită cu mult. Pe terenul de fotbal au fost mai mult de o mie de oameni şi, toţi laolaltă, o mulţime de 6,211 de persoane, au ascultat lectura emoţionantă şi au primit-o favorabil.

Şi apoi a urmat ultimul discurs ţinut de Fratele Knorr, cel despre care toţi cei prezenţi au spus că nu îl vor uita niciodată, chiar dacă alte lucruri primite la acest congres, în timp, pot să dispară din memorie. Acest lucru a constat în povestea minunat de simplă, dar semnificativă, a Tatălui absent care a scris scrisori iubitoare, 66 la număr, fiului său care era învăţat de mama lui să accepte şi să înţeleagă acele scrisori, precum şi întrebările cercetătoare pentru fiecare om prezent acolo: „Crezi că aceste scrisori sunt de la Tatăl tău? Le citeşti din nou şi din nou? Încerci să te conformezi sfaturilor date acolo?” Acest discurs improvizat de la inimă la inimă a mişcat profund marea mulţime şi toate inimile au ieşit la Tatăl ceresc în adoraţie şi recunoştinţă liniştite. Apoi, la încheierea discursului său, Fratele Knorr, vorbind la figurat, a pus un mare semn de exclamare după toate îndemnurile pentru lucrarea zeloasă neîncetată în serviciul sacru al lui Dumnezeu, în Suedia, când a făcut minunata surpriză adunării: Expansiunea în Suedia urma să fie marcată şi sprijinită prin construirea unei noi şi mari Case Betel, care urma să fie construită din temelii, şi prin instalarea unei tipografii. De asemenea, urma să fie formată o societate locală care să continue lucrarea în permanenţă. Această veste bună şi neaşteptată a ridicat casa. Chiar şi atunci când li s-a spus fraţilor că este posibil să li ceară să ofere ajutor financiar propunerii făcute prin împrumutarea de bani pentru costurile de construire ei au bătut din palme cu mult entuziasm. Când Fratele Knorr vizitase ţara în 1947 erau atunci 3,092 de vestitori, dar în 1951 se atinsese un record de 5,140.

NORVEGIA

Cel mai mare, cel mai încurajator şi cel mai bine organizat congres din Norvegia până în prezent! O astfel de descriere a adunării naţionale de la

Lillehammer nu este o exagerare. Adunarea a fost ţinută în 21-23 septembrie. Lillehammer, un oraş-staţiune din centrul Norvegiei, este situat la intrarea în Gudbrandsdalen, una din cele mai mari văi ale Norvegiei. Lacul Mjøsa şi dealurile verzi din împrejurimi sunt frumoase dincolo de orice descriere.

Cu o mie de ani în urmă, această vale a fost scena unor acte opresive sângeroase, care rezultau de pe urma închinării religiilor necurate, impure. Olaf, un rege viking norvegian, devenise un convertit catolic şi şi-a propus să „creştineze" ţara. Dacă ţăranii din această vale nu renunţau la credinţa lor, ci doreau să se închine vechilor lor zei păgâni, cum ar fi Tor, Zeul tunetului, sau Odin, Tatăl tuturor, acest rege-misionar catolic cu barbă roşie le tăia limbile sau le ardea intestinele punând pietre incandescente pe stomacul lor. Prin aceste metode el a reuşit să convertească ţara la catolicism, şi pentru aceasta a primit numele Olaf „Sfântul".

Dar acum, în anul 1951, a fost auzit un alt mesaj în această vale, un mesaj despre religia curată, neîntinată. Martorii lui Iehova mergeau din casă în casă, predicând paşnic oamenilor şi în acelaşi timp pregătind camere pentru marea adunare creştină care urma.

Lillehammer nu este un oraş mare. Cu suburbiile populaţia lui se ridică la 14,000. Comitetul care se ocupa de cazare a trebuit să obţină loc de cazare pentru 1600 de oameni. Ei au reuşit acest lucru, obţinând camere pentru 900 de oameni în case particulare. Singurul motiv pentru care congresul s-a ţinut la Lillehammer a constat în faptul că a fost imposibil să se obţină o sală în Oslo, care era destul de mare. La Lillehammer s-a folosit o sală de atletism cu o capacitate de 1300 de locuri.

Sala congresului nu a putut adăposti diversele departamente; aşadar, au trebuit să fie instalate corturi în afara clădirii. Ofiţerii de armată dintr-o tabără militară din apropiere s-au dovedit foarte utili şi au furnizat corturi mari, militare. Unele din aceste corturi erau corturi americane noi, trimise din S.U.A., ca parte a ajutorului acordat Norvegiei sub ERP. Aşadar, martorii lui Iehova au fost primii care au beneficiat de acest ajutor special sub ERP. După ce corturile fuseseră instalate reprezentanţii armatei norvegiene au venit să studieze cum se va desfăşura programul.

Când s-a apropiat ora congresului au început să sosească participanţii. Joi, ziua de dinaintea deschiderii, sute de fraţi au năvălit în micul orăşel. Ei au venit cu toate mijloacele de transport, cei mai mulţi cu trenul şi autobuzele. Doar de pe coasta de vest au sosit 11 autobuze. Unii pionierii au venit cu bicicleta tot drumul, de pe coasta de vest, peste munţi şi prin furtuni de zăpadă, pentru a ajunge acolo. Mai mult de o sută de martori au parcurs drumul lung de la Cercul Arctic, inclusiv cei mai nordici vestitori ai lumii, care lucrează în oraşul Hammerfest.

Când participanţii la congres au intrat în sală ei au văzut cea mai frumoasă scenă pe care au văzut-o vreodată la o adunare norvegiană. Ca decoraţie a fost folosit acelaşi desen care se găseşte pe prima pagină a *Turnului de veghere*. Pe fundal au fost pictate muntele, râul şi valea, însă turnul de pe partea stângă a fost

Cuprins

unul adevărat, iar pe partea dreaptă fusese instalat un brad adevărat. În faţa scenei a fost aranjat un rând de flori frumoase pe un suport.

Programul a început vineri dimineaţa şi s-a dovedit a fi un râu continuu de binecuvântări spirituale. În discursul său de bun venit preşedintele a menţionat că aceasta a fost prima adunare naţională după 1947, că era cea mai mare care s-a ţinut vreodată în Norvegia şi că numărul de vestitori mai mult decât se dublase de când Preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, a fost acolo, cu patru ani în urmă. Atunci recordul era de 972, acum era 2066.

După un discurs despre valoarea practică a Bibliei, Fratele M. G. Henschel a vorbit despre cum pot fi depăşite diferite probleme care se ivesc în viaţa creştinilor. Cele 1475 de persoane prezente au apreciat în mod sigur sfatul lui, şi anume că singura modalitate pentru a-şi depăşi problemele este de a rămâne lângă Cuvântul şi serviciul lui Dumnezeu.

Seara, la adunarea de serviciu, a fost accentuată nevoia pentru lucrare mai multă şi mai eficientă în Ziua Revistei. Patru absolvenţi norvegieni de la Gilead s-au ocupat de acea parte a programului. Apoi a urmat primul discurs al Fratelui Knorr de la adunare, „Transformaţi-vă mintea pentru modul de viaţă din Lumea Nouă”. El a accentuat cât de important este să obţii o cunoştinţă despre cugetele lui Iehova, şi apoi să transformi mintea conform acestor cugete divine. A încerca să schimbi lumea este un lucru zadarnic; dacă încerci, atunci lumea este foarte probabil să te schimbe pe tine. Un număr de 1603 persoane au ascultat acest discurs.

Ziua de Sâmbătă, 22 Septembrie, s-a dovedit a fi o zi binecuvântată. Vremea a fost frumoasă, iar dimineaţa, serviciul de teren a fost efectuat în acelaşi timp în care 89 de fraţi şi surori au fost botezaţi. Cel mai mare număr de persoane care au fost botezate la un singur congres în Norvegia!

După-amiaza, Fratele Klauss M. Jensen, un norvegian şi un membru vechi al familiei Betel din Brooklyn, a vorbit despre „Poziţia Noastră Împotriva Nedreptăţii”, explicând motivul pentru care Societatea, în ultimii ani, ca niciodată înainte, a accentuat curăţia în chestiuni morale. Discursul său a fost sprijinit din plin cu ilustraţii scripturale.

Chiar după acest discurs servul filialei din Norvegia, M. F. Anderson, a condus o foarte interesantă parte a programului. El a invitat pe toţi servii de circuit ai Societăţii să vină la microfon şi să vorbească despre nevoia de pionieri în circuitele lor respective. Pe lângă faptul că a primit o lecţie despre geografie, publicul a aflat că o mare parte din Norvegia primeşte puţină atenţie sau deloc din cauza lipsei de pionieri. Seara, Fratele Knorr a ţinut discursul său, „Triumful Închinării Curate, Neîntinate”. Acesta a fost discursul principal, care avea legătură cu tema adunării, şi s-a arătat cum Satan încearcă să corupă religia pură din nou şi din nou, dar nu a reuşit niciodată. Audienţa a devenit cu adevărat interesată când Fratele Knorr a început să spună cum un mic grup de persoane nemulţumite din câteva unităţi din Oslo a încercat să corupă „oile” noi şi care a numit Societatea, „organizaţia lui Satan”. „Şi dacă unii din ei sunt aici la acest congres”, a spus el, „aş dori să spun că nu sunteţi bineveniţi, fiindcă noi nu suntem parte cu voi şi voi nu sunteţi parte cu

Cuprins

noi". Sfatul lui a fost ca aceste persoane să fie excomunicate imediat. La sfârşitul discursului său el a lansat un nou instrument care să fie folosit în răspândirea religiei curate, neîntinate, şi anume, o traducere norvegiană a tratatelor uşor de mânuit care au fost lansate prima dată în Londra. În acea seară au fost prezente 1644 de persoane.

Duminică dimineaţa au fost relatate experienţe, şi un pionier a povestit cum întâlnise o tânără doamnă care a spus că fiul ei era foarte interesat, dar în vacanţă. Ea i-a arătat exemplarele personale ale fiului ei din „*Adevărul vă va face liberi*" şi *Salvare*, şi el a observat că ele erau mai folosite decât manualele de şcoală ale fiului ei. Fratele a întrebat câţi ani are fiul ei. „Zece ani", a fost răspunsul.

Un alt frate a venit la un preot paroh şi au discutat despre „iad". După ce a aflat că martorii lui Iehova nu cred că Dumnezeu este o persoană care chinuie creaturile în focul iadului, preotul a spus: „Dar de fapt, nici noi nu credem în focul iadului, nu în acest fel". „Dar oamenii nu ştiu lucrul acestea, aşa că ar fi bine să le spuneţi enoriaşilor dvs.", a replicat fratele. Preotul a fost destul de rezonabil şi după o discuţie lungă a luat *Turnul de veghere* care trata în acel număr pe „Lazăr" şi „bogatul". „Dar, te rog, promite-mi un singur lucru", a spus el în timp ce vestitorul pleca de la el: „Nu folosi acest lucru ca o reclamă în comunitate, că preotul paroh a cumpărat *Turnul de veghere*".

„Va înfrunta religia criza mondială?" Aceasta a fost întrebarea cu care se confruntau în continuare cetăţenii din Lillehammer timp de câteva săptămâni, şi la ora unu mai mult de 700 din ei au venit să primească răspunsul. Numărul total prezent a fost de 2391, un nou record în participarea la o adunare publică în Norvegia.

Doi vestitori care nu au avut posibilitatea să participe la această adunare au fost cei doi absolvenţi ai şcolii Gilead care locuiau în casa misionară cea mai nordică din lume, situată la Vardø. Totuşi, ei au mers la adunarea din Helsinki. De la aceşti fraţi a venit următorul raport:

„Noi avem numirea noastră misionară aproape de graniţa cu Rusia. Ea este în zona Arctică. Aşadar, este un loc foarte rece. Iarna sunt în jur de -31° C, iar temperatura medie a verii este de + 50°C. Oamenii sunt împrăştiaţi, locuind în sate mici, între zece (16 km) şi cincisprezece mile (24 km) distanţă. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, germanii au incendiat aproape fiecare casă de aici când au fost obligaţi să se retragă dinaintea ruşilor care înaintau.

În lucrarea noastră în timpul iernii folosim schiurile. Din cauza distanţelor mari noi nu putem niciodată să ne întoarcem la casa noastră în aceeaşi zi, şi prin urmare, petrecem o săptămână întreagă în teritoriu. Într-o astfel de călătorie pe schi în aprilie 1951, în timpul unei furtuni de zăpadă, am ajuns în Kiberg, un mic sat cu aproximativ 350 de oameni. Acest sat mai era numit şi 'Mica Moscovă' pentru că majoritatea oamenilor de acolo erau comunişti. Am închiriat o mică sală şi am început să anunţăm cuvântarea care urma să fie ţinută în limba norvegiană. Dintr-odată tot satul a început să vorbească despre noi şi să susţină că suntem spioni americani.

Cuprins

Subiectul discursului a fost: 'Supravieţuind Războiului Global'. Când s-a ţinut acest discurs, s-au adunat aproape 95 de oameni. Ei au ascultat cu atenţie şi au fost recunoscători să audă fapte despre convingerile martorilor lui Iehova.

După discurs, unul din lideri a venit la noi. El a explicat că este bucuros să audă mesajul nostru şi că nu trebuie să plătim nimic pentru sală. Cei mai mulţi dintre ei au devenit prietenoşi cu noi, şi ne-au cerut să mai venim cât de curând şi să ţinem discursuri noi. Noi am plasat cartea „S*ă fie Dumnezeu adevărat*" în aproape fiecare casă şi am obţinut 39 de abonamente. Acum avem studii cu mulţi din ei şi este o mare plăcere să vedem cum ei cred acum în împărăţia lui Iehova în locul comunismului. Aceasta arată motivul pentru care liderii comunismului se tem de mesajul pe care-l aduc martorii lui Iehova.

Apoi am mers mai departe şi după 15 mile (24 km) am ajuns în Skalleelv, un sat cu aproape 300 de locuitori. Am închiriat fără întârziere şcoala pentru cuvântarea publică şi am început să o anunţăm. Aici toată lumea vorbea finlandeză, şi prin urmare, Fratele Korttila a trebuit să ţină discursul în limba lor. Sala a fost arhiplină şi unii şi-au adus scaune de acasă. Când a început discursul au fost 75 de persoane. Cei mai mulţi dintre ei aparţin unei secte finlandeze numită „Laestadieni", şi sunt cunoscuţi ca fiind foarte fanatici în crezul lor despre dogma focului iadului.

Când s-a încheiat discursul a început o mare dezbatere. Mulţi aveau întrebări pentru vorbitor şi el a fost tot timpul ocupat pentru a le oferi răspunsurile cerute, înainte să putem merge acasă. Ei ne-au cerut să mai rămânem o zi şi să mai ţinem un al doilea discurs, dar nu am putut face acest lucru. Astfel, le-am promis că ne vom întoarce în curând."

Ţările soarelui de la miazănoapte au fost vizitate de lucrătorii pe care i-a trimis Iehova. Seminţele adevărului au fost semănate şi multe au căzut în „sol bun". Roadele au fost multiple şi mai multe vor veni în lunile viitoare. (Mat. 13:1-23) Adevărul a pătruns prin toate ţările Europei de Nord şi o mare lucrare de seceriş este în curs. În curând va fi finalizată strângerea celor asemănători oilor şi atunci Iehova îşi va trimite forţele de execuţie să distrugă organizaţia rea a lui Satan. – Apoc. 14:14-20.

De ce Faptele 15:20, 29 porunceşte creştinilor să se ţină departe de carnea jertfită idolilor, iar 1 Corinteni 8:1-10 permite consumarea acestei cărni? – J. H. Texas.

Mulţi creştini dintre Neamuri, când erau în starea lor anterioară păgână, au mâncat carnea oferită idolilor, au mâncat-o ca un ospăţ cu idolul, şi astfel se presupune că aveau părtăşie cu idolul. Acestea erau sărbători sacre unde anumite părţi ale animalului erau folosite pe altarul idolului, iar anumite părţi erau folosite de cel ce aducea jertfa, şi astfel cel ce mânca la aceste evenimente era participant

Cuprins

sau părtaş cu idolul sau cu zeul demon pe care-l reprezenta idolul; la fel cum izraeliţii erau părtaşi ai altarului lui Iehova când mâncau o parte din jertfele de animale pe care le ofereau la templu, şi la fel cum creştinii s-au împărtăşit după aceea de la masa lui Iehova, când foloseau pâinea şi vinul la Memorial. Tocmai această consumare formală, religioasă, sacră a cărnurilor jertfite idolilor o interzice Faptele 15:20, 29 şi Faptele 21:25. Acest lucru i-ar face pe creştini să fie părtaşi cu demonii, şi să-i facă nepotriviţi să se împărtăşească la masa lui Iehova. – 1Cor. 10:18-21, *NW*.

Cu toate acestea, nu toată carnea animalelor jertfite idolilor era folosită la sărbătorile sacre, ci o mare parte din ea mergea spre abatoare sau în pieţe păgâne de carne. 1 Corinteni 8:1-10 permite creştinilor să cumpere şi să mănânce această carne. Orice carne era vândută în aceste pieţe de carne, chiar dacă sângele animalului sau parte din carnea lui fuseseră folosite în închinarea la idoli de către închinătorii la idoli, putea să fie mâncată de creştini. Ea nu era mâncată ca o parte a unei sărbători sacre în onoarea unui idol. Totuşi, creştinul trebuia să fie atent într-o privinţă: el nu trebuia să fie o pricină de poticnire pentru un frate mai slab. Dacă unul nu destul matur în cunoştinţă şi pricepere pe acest subiect obiecta pentru faptul că un frate matur consumă această carne, fratele matur nu trebuia să mănânce. Cu toate că era liber să facă acest lucru, el nu trebuia să permită ca libertatea lui să fie motivul pentru care un frate mai slab să-l judece negativ. El trebuia mai degrabă să se abţină de la consumarea acestei cărni decât să facă pe fratele său mai slab să se poticnească. – 1Cor. 8:11-13; 10:23-33, *NW*.

Am putea clarifica oarecum situaţia prin această ilustraţie, chiar dacă nu e similară. Astăzi noi putem să bem vin şi să mâncam pâine; dar noi nu vom bea şi nu vom mânca aceste lucruri cu religioniştii falşi care nu sunt vrednici să celebreze cina Domnului. De asemenea, cei din clasa „celorlalte oi" nu vor bea vin sau nu vor mânca pâine la propriile noastre celebrări ale Memorialului; însă ei ar putea bea în mod corespunzător puţin din vin şi ar putea mânca din pâinea ce ar putea să rămână, făcând acest lucru mai târziu, în cursul serii după celebrare, sau a doua zi, şi departe de Sala Împărăţiei. Dar dacă unii din fraţi s-ar simţi insultaţi în această chestiune, opunându-se acestei folosiri mai târzii a vinului şi a pâinii, atunci din pricina conştiinţei lor şi pentru a evita ca ei să se poticnească, ceilalţi fraţi nu vor folosi aceste resturi în prezenţa acestor fraţi mai slabi, chiar dacă nu este comisă nicio greşeală împotriva lui Dumnezeu prin această folosire a pâinii şi a vinului.

Ce este păcatul de neiertat împotriva spiritului sfânt despre care a vorbit Isus? – B. E., New York.

Isus tocmai vindecase un om posedat de demoni care era orb şi mut. Mulţimile s-au minunat, dar Fariseii şi-au bătut joc şi au spus că Isus a făcut acest lucru cu ajutorul lui Beelzebub. Isus le-a respins afirmaţia, arătând că dacă Satan ar scoate pe Satan el ar fi dezbinat împotriva lui însuşi şi împărăţia lui nu ar putea să rămână în picioare. Mai mult, dacă Isus scotea demonii cu ajutorul lui Beelzebub, cu ajutorul cui îi scoteau fiii lor? Atunci El a spus: „Orice fel de păcat şi de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului sfânt nu va fi iertată. De

Cuprins

pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta; dar celui care vorbeşte împotriva spiritului sfânt, nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor". – Mat. 12:22-32, *NW*.

Ei puteau să vorbească împotriva Fiului omului şi să fie iertaţi ulterior pe motivul ignoranţei lor faţă de faptele despre El. Păcatele lor de ignoranţă pot fi iertate dacă ei nu se împotrivesc cunoştinţei adevărului când sunt aduşi faţă în faţă cu el. Cu toate acestea, a fost diferit când Fariseii au spus: „Omul acesta nu scoate demonii decât cu ajutorul lui Beelzebub, conducătorul demonilor". De ce a fost aşa? Pentru că acesta a fost un păcat împotriva spiritului sfânt, din moment ce era evident că vindecarea pe care Isus tocmai o făcuse nu putea să fie făcută prin putere umană. A spune că acest lucru era de la Satan era ilogic, aşa cum le-a arătat Isus. Fariseii nu au spus că aceste vindecări erau de la Satan când fiii lor scoteau demoni. De ce au spus acest lucru acum, în mod arbitrar, în cazul lui Isus? De ce au spus că este spiritul lui Dumnezeu când fiii lor făceau acest lucru, dar au negat lucrarea evidentă a spiritului sfânt când Isus a făcut această vindecare? De ce? Pentru că ei nu au iubit adevărul şi nu au vrut să fie conduşi spre concluzia adevărată că ei erau învăţători falşi, iar Isus era Mesia. A recunoaşte acest lucru însemna renunţarea la multe practici egoiste. Prea multe lucruri egoiste erau în joc pentru ei.

Astfel, ei s-au împotrivit concluziei adevărate la care i-ar fi condus lucrările lui Isus. Ei puteau să vorbească împotriva Fiului omului dacă doreau; totuşi ei ar fi trebuit să asculte la mărturia depusă de El prin lucrările Lui, lucrări făcute cu puterea spiritului sfânt. Isus a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeţi. Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi pe Mine, credeţi lucrările." (Ioan 5:36; 10:37, 38, *NW*). Când ei au spus că aceste lucrări miraculoase au fost făcute de Satan ei au păcătuit împotriva spiritului. Ei au blasfemiat spiritul lui Dumnezeu, spunând că el era de la Satan. În mod intenţionat şi din motive egoiste ei s-au împotrivit manifestării puterii acestuia. Acestora Ştefan le-a spus: „Oameni încăpăţânaţi cu inima şi cu urechile necircumcise, voi întotdeauna vă împotriviţi spiritului sfânt". – Faptele 7:51, *NW*.

Această calitate intenţionată a păcatului a fost aceea care l-a făcut de neiertat, pentru că i-a făcut imposibil de învăţat, dincolo de corecţie, şi potrivnici faţă de îngrijirea lui Dumnezeu pentru iertare. După cum a spus Isus: „Cine spune blasfemii împotriva spiritului sfânt nu va fi iertat niciodată, ci se face vinovat de un păcat veşnic". (Marcu 3:28-30, *NW*) Nu există nicio jertfă care să acopere această păcătuire intenţionată împotriva spiritului sfânt, „nici în sistemul actual, nici în cel viitor". Aceasta nu înseamnă că aceşti Farisei se vor întoarce în ziua judecăţii de o mie de ani pentru a se găsi încă neiertaţi; aceasta nu va folosi la nimic. Înseamnă că lucrarea spiritului lui Dumnezeu va fi foarte evidentă atunci, aşa cum a fost când a fost Isus pe pământ şi că atunci, la fel ca atunci când Isus a fost pe pământ, unii vor păcătui împotriva lucrării evidente a spiritului sfânt, şi acest lucru se va întâmpla în special la sfârşitul domniei de o mie de ani, când Satan va fi dezlegat pentru încercarea finală asupra locuitorilor pământului. Acest păcat va fi încă de neiertat, în acel timp îndepărtat.

Cuprins

Ioan scrie: „Dacă cineva îl vede pe fratele său comiţând un păcat care nu duce la moarte, se va ruga pentru el şi El îi va da viaţă, da, celor care nu comit un păcat care duce la moarte. Există un păcat care duce la moarte. Cu privire la acel păcat nu-i spun să se roage. Orice nedreptate este păcat; şi totuşi există un păcat care nu duce la moarte.” (1Ioan 5:16, 17, *NW*) Dacă unul păcătuieşte din ignoranţă sau din cauza imperfecţiunilor umane, iertarea este disponibilă. Dar pentru păcătuirea cu voia nu există nicio jertfă de ispăşire: „Dacă practicăm intenţionat păcatul după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşătoare a judecăţii şi o gelozie aprinsă care-i va mistui pe cei ce se împotrivesc.” (Evrei 10:26, 27, *NW*) Păcatul intenţionat, cu ochii larg deschişi faţă de lucrarea de netăgăduit a spiritului sfânt al lui Dumnezeu sau a forţei active, este de neiertat şi noi nu trebuie să ne rugăm pentru iertarea acestor păcătoşi. Chiar şi înainte de Cristos, nu se făcea mijlocire pentru aceştia. (Ier. 7:1-16; 11:14; 14:11) Păcătoşii intenţionaţi, nesinceri şi care nu se căiesc, porniţi în căile lor rele şi nedispuşi să se conformeze cerinţelor lui Dumnezeu, nu au „iertare pentru totdeauna”, ceea ce înseamnă că atunci când mor ei merg în moartea a doua.

Astfel vedem că omul nu trebuie să fie din clasa celor unşi pentru a păcătui împotriva spiritului sfânt, nici nu trebuie să aibă spiritul lui Dumnezeu peste el, aşa cum au cei din clasa „alte oi”, pentru a păcătui împotriva lui. Mulţi din organizaţia vizibilă a lui Satan păcătuiesc împotriva spiritului sfânt prin faptul că nu ascultă, în mod deliberat şi intenţionat, ceea ce ştiu că este scris în Cuvântul lui Dumnezeu şi prin faptul că nu se conformează societăţii lumii noi când văd funcţionarea evidentă a spiritului lui Dumnezeu peste organizaţia Lui vizibilă.

Publicaţia „*Ce a făcut religia pentru omeni*re?” la pagina 37 citează Proverbele 8:22-31 conform traducerii Moffatt, în care se face referire la singurul Fiu născut al lui Iehova ca la „copilul Lui adoptiv”. De ce se vorbeşte despre Logos ca despre un copil adoptiv? – H. J., New Jersey.

Datorită faptului că Iehova l-a umplut pe singurul Său Fiu născut cu înţelepciune, Fiul a devenit simbolul înţelepciunii şi El vorbeşte despre Sine ca Înţelepciunea în Proverbele capitolul 8. În versetul 30, unde Moffatt foloseşte expresia „copil adoptiv” pentru a se referi la Fiu, Moffatt dă o traducere literală a cuvântului *ah-móhn,* care provine de la verbul ebraic *ahmán,* însemnând „a hrăni, a creşte, a fi îngrijitor”. În Isaia 49:23 participiul acestui verb *ah·méhn,* este tradus în *Versiunea King James* „părinţi îngrijitori”, şi „doici” la nota marginală. La Isaia 60:4 cuvântul este redat „îngrijiţi”. Aşadar, când Moffatt se referă la Înţelepciune ca la copilul adoptiv al lui Iehova el vrea să spună că acest Fiu este un fiu favorit, îngrijit, hrănit, preţuit, protejat. Moffatt nu vrea să spună că Înţelepciunea este un copil adoptat în sensul juridic modern de copil adoptiv. Cum ar putea spune aceasta, când în versetele anterioare traducerea lui Moffatt arată că Înţelepciunea a fost creată de Iehova, formată şi modelată de El ca „cea dintâi din creaţiile Sale”?

Cuprins

Cuprins

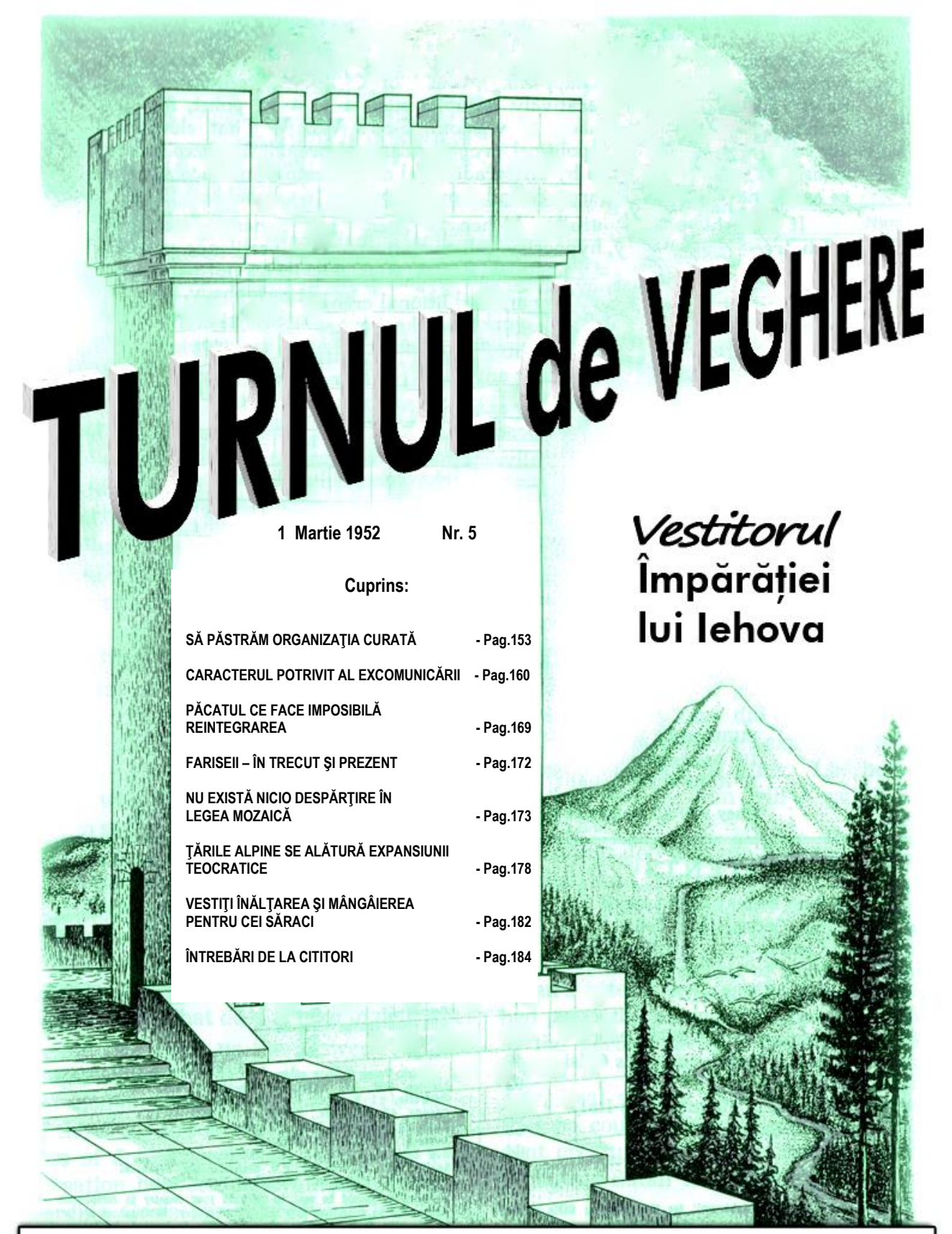

TURNUL de VEGHERE

1 Martie 1952 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ PĂSTRĂM ORGANIZAŢIA CURATĂ - Pag.153

CARACTERUL POTRIVIT AL EXCOMUNICĂRII - Pag.160

PĂCATUL CE FACE IMPOSIBILĂ REINTEGRAREA - Pag.169

FARISEII – ÎN TRECUT ŞI PREZENT - Pag.172

NU EXISTĂ NICIO DESPĂRŢIRE ÎN LEGEA MOZAICĂ - Pag.173

ŢĂRILE ALPINE SE ALĂTURĂ EXPANSIUNII TEOCRATICE - Pag.178

VESTIŢI ÎNĂLŢAREA ŞI MÂNGÂIEREA PENTRU CEI SĂRACI - Pag.182

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.184

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

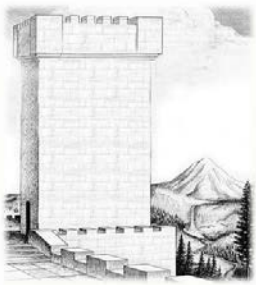

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1952 **Nr. 5**

SĂ PĂSTRĂM ORGANIZAȚIA CURATĂ

„Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul?” – 2Cor. 6:14, NW.

1. IEHOVA este foarte interesat de păstrarea organizaţiei Sale curată şi de separarea ei de această lume rea, nelegiuită în care trăim noi. El are un motiv pentru aceasta: servii Săi îi aparţin Lui şi sunt pentru Numele, Cuvântul şi pentru închinarea Lui curată. IEHOVA Dumnezeu doreşte ca ei să-l imite. Acesta este motivul pentru care El l-a inspirat pe servul Său Pavel să scrie la Efeseni 5:1, 2 (*NW*): „Fiţi, deci, imitatori ai lui Dumnezeu, ca nişte copii iubiţi, şi umblaţi mereu în iubire, aşa cum şi Cristos v-a iubit şi s-a dat pe sine, pentru voi, ca ofrandă şi jertfă lui Dumnezeu cu mireasmă plăcută.”

2. Când Isus Cristos a fost pe pământ L-a imitat în totul pe Tatăl Său ceresc. El a fost interesat să facă întotdeauna voinţa Tatălui Său. El a fost o jertfă cu mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Urmaşii lui trebuiau să fie oameni de acelaşi fel, păşind pe urmele lui. Ei trebuiau să-i ofere lui Dumnezeu jertfe cu o mireasmă plăcută şi au putut face aceasta imitându-l pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos. (Filip. 4:18; 1 Pet. 2:5) Isus a arătat iubire pentru poporul Său. El şi-a dat viaţa ca să-i răscumpere şi arătându-şi iubirea faţă de poporul său a dorit ca urmaşii lui să fie deosebiţi de această lume veche. El a dorit ca ei să iasă din acest sistem de lucruri ce se ruinează, ca să câştige viaţă. Lumea veche este rea. Ea nu Îl imită pe Iehova Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie deosebit de această lume veche. Deosebirea se face prin felul lor de viaţă, şi aceasta are de-a face cu iubirea unul pentru altul. În Ioan 13:34 (*NW*) Isus zice: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii.” Această iubire unul pentru altul este mult diferită de modul cum funcţionează lumea. Lumea funcţionează prin ură şi egoism. Isus a introdus ceva complet nou pentru această lume. Acesta este principiul iubirii. Oamenii care se strâng împreună se iubesc unii pe alţii şi trăiesc în armonie unii cu alţii. Această iubire este posibilă dacă noi Îl imităm pe Dumnezeu. Dacă noi nu-L imităm, nu vom avea această iubire, pentru că Dumnezeu este iubire.

3. Se poate ca noi să ne întrebăm de ce dacă această adunare pe care Dumnezeu o aduce în existenţă sau o dezvoltă este bazată pe iubire, unii vorbesc

Cuprins

despre excomunicarea sau scoaterea afară a anumitor persoane din această adunare? Desigur, trebuie să existe un motiv. Ei bine, motivul pentru excomunicare este că unele persoane au intrat în adunarea lui Dumnezeu şi nu dau dovadă de iubirea lui Cristos. „Fireşte, toată lumea îl iubeşte pe Cristos" zici tu. Însă acest lucru este unul adevărat: ei nu mai sunt imitatori ai lui Cristos sau ai Tatălui IEHOVA Dumnezeu. Ei nu mai calcă pe urmele lui Cristos. Întregul scop de a-i aduce pe servii Săi, poporul Său, într-o organizaţie, este să-i păstreze curaţi de organizaţia Diavolului. Atâta timp cât umblăm pe calea gloatei lui Satan nu putem rămâne curaţi. Aşa că Dumnezeu şi-a clădit propria organizaţie. Există două organizaţii în această lume astăzi: una este organizaţia lui Dumnezeu, şi cealaltă îi aparţine Diavolului, care este „dumnezeul acestui sistem de lucruri". Organizaţia pe care IEHOVA Dumnezeu o construieşte acum pentru justificarea Numelui şi Cuvântului Său este construită pe iubire. Această organizaţie lucrează împreună în unitate. Astfel, noi putem citi la Efeseni 4:16 (*NW*) „Din el, tot corpul – armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită – contribuie la creşterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire." Iată baza voastră, iubirea. De aceea când unii se sustrag de la acest principiu al iubirii şi devotamentului unii faţă de alţii, din această adunare, este timpul ca astfel de persoane să fie scoase din adunare.

PURTAREA REA

4. Motivul pentru excomunicarea unora este că au greşit. Adunarea nu este greşită, pentru că ea este a lui Dumnezeu. Dar este cineva în adunare acum care nu Îl imită pe Dumnezeu, ori lucrează în afara principiilor adevărului şi ale dreptăţii. El nu este zidit în iubire. El nu Îl mai imită pe Iehova, nici pe Fiul Său, nici pe apostoli. De aceea noi suntem sfătuiţi în 2 Tesaloniceni 3:6, 7, 11 (*NW*) „Vă poruncim deci, fraţilor, în numele Domnului Isus Cristos, să vă îndepărtaţi de orice frate care umblă dezordonat şi nu potrivit tradiţiei pe care aţi primit-o de la noi. Pentru că ştiţi voi înşivă cum trebuie să ne imitaţi, fiindcă nu ne-am purtat dezordonat printre voi. Căci auzim că unii dintre voi umblă dezordonat şi nu lucrează deloc, ci se amestecă în ce nu-i priveşte."

5. Aici Pavel arată că el, apostolul, când a mers printre ei, nu a fost dezordonat, deci nu purtarea lui rea i-a îndreptat pe unii în direcţie greşită. IEHOVA Dumnezeu nu se poartă rău. Isus Cristos nu se poartă rău. Ei sunt exemplele perfecte de urmat. Noi avem cuvinte de sfătuire bune de la ei, ca să fim cu băgare de seamă. Prin urmare, dacă acest trup ar deveni dezordonat, sau vreo parte a trupului ar deveni dezordonată, aceasta ar însemna ca el să se îmbolnăvească şi n-ar mai putea continua să se zidească în iubire. Trebuie

Cuprins

făcută o corectare, şi aceasta poate să însemne scoaterea afară a unei persoane din cauză că este dezordonată, nefiind zidită în iubire.

6. Cu toate acestea, noi nu trebuie să ne grăbim în ceea ce priveşte acest lucru pentru că *auzim* că cineva a greşit; să acţionăm şi să-l scoatem din adunare. Este posibil ca acele persoane care au greşit să le pară rău şi să-şi schimbe calea de acţiune. Aşa se declară în 2 Tesaloniceni 3:13-15 (*NW*) „Voi, fraţilor, nu renunţaţi să faceţi binele. Dar dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru dat prin această scrisoare, să-l însemnaţi, încetând să vă întovărăşiţi cu el, ca să-i fie ruşine. Dar să nu-l consideraţi ca pe un duşman, ci continuaţi să-l mustraţi ca pe un frate." Aşa că fiecare dintre noi din organizaţia Domnului avem răspundere faţă de cei dezordonaţi. Toţi din adunare trebuie să continuăm să facem binele pentru folosul celorlalţi. Poate că vom putea să le fim de folos celor care sunt puţin dezordonaţi. Vom continua să facem binele fără să luăm în considerare calea lor de acţiune, iar dacă ei continuă pe calea greşită, trebuie să fie însemnaţi. Trebuie să încetăm să ne asociem cu ei din cauză că nu sunt curaţi. Ei nu lucrează pentru apărarea Numelui şi Cuvântului lui Iehova. Ei nu lucrează în interesul zidirii acestui trup în iubire. Ei lucrează împotriva organizaţiei.

7. Cu toate acestea, noi îl putem salva pe un frate şi el poate porni din nou pe calea corectă dacă dă atenţie la mustrarea şi corectarea care i se fac. Noi suntem oameni liberi. Noi ne putem folosi mintea cum dorim. Noi nu suntem siliţi sau forţaţi să acţionăm într-un anumit fel, ci am fost făcuţi liberi pentru că ne-a cumpărat Isus Cristos. Şi de aceea a scris Petru în 1 Petru 2: 16, 17 (*NW*) „Purtaţi-vă ca oameni liberi". Faceţi cum credeţi, dar trebuie să fiţi în continuare imitatori ai lui Dumnezeu, căci sunteţi liberi să gândiţi după ceea ce se bazează pe adevăr. Lumea rea vă va duce în mormânt, adevărul vă va da viaţă. Deci, „purtaţi-vă ca oameni liberi", spune Petru, „având totuşi libertatea nu ca paravan al răutăţii, ci ca sclavi ai lui Dumnezeu. Onoraţi oameni de orice fel, iubiţi întreaga comunitate a fraţilor, temeţi-vă de Dumnezeu, daţi-i onoare regelui!" Deci, observăm că noi trebuie să ne aducem aminte de comunitatea fraţilor şi s-o păstrăm curată. Prin urmare, noi nu putem veni în această organizaţie cu unele rezerve în minte, din cauza proastei moralităţi. Noi nu suntem liberi pentru a face ceea ce ne dorim, spre satisfacerea cărnii şi a plăcerilor personale. Noi suntem în această organizaţie cu un scop – să onorăm Numele lui IEHOVA şi Cuvântul Său.

MOTIVE

8. Ei bine, dacă acum intenţionăm să păstrăm organizaţia curată, care sunt unele lucruri care o pot face necurată? Care sunt lucrurile pe care le putem observa că se petrec în organizaţie pe care trebuie să le scoatem din aceasta? Există motive spirituale şi morale pentru excomunicare, iar unele dintre acestea sunt: adulterul, curvia, hoţia şi beţia. Să ne referim pentru moment la curvie. Apostolul Pavel a avut de-a face cu aceasta în epistola către Corinteni. În Corint era un om tânăr care trăia în curvie cu nevasta tatălui său. Pavel spune în epistola sa: „De fapt, se aude că în mijlocul vostru există curvie, şi încă aşa curvie cum nu există nici chiar la naţiuni: ca un bărbat să trăiască cu soţia tatălui său." Ciudat, dar adunarea nu a dat

Cuprins

atenţie acestei întâmplări. Ei au privit aceasta ca pe ceva binecunoscut de toţi. Pavel spunea: 'Şi voi v-aţi umflat de mândrie? Sunteţi mândri că lucrul acesta are loc în mijlocul vostru. Ar fi trebuit să plângeţi, să vă îngrijoraţi de situaţia care există în adunarea Domnului, de această corupţie ce a apărut.' Dar Pavel, ca un apostol al Domnului, a avut autoritatea să treacă la acţiune, ceea ce a şi făcut. El l-a excomunicat pe acel bărbat. El n-a cerut adunării: „Daţi-mi autoritatea sau votul vostru ca să fac aceasta." Pavel, ca un serv al lui Dumnezeu, şi-a dat seama că acel bărbat trebuia scos afară. El a avut autoritatea să facă acest lucru. De aceea, el a spus că l-a judecat deja pe om, poruncindu-le „să îl daţi pe omul acesta pe mâna lui Satan pentru distrugerea cărnii." (1Cor. 5:1-12, *NW*) Un astfel de individ nu are loc în adunarea sau organizaţia curată a lui Dumnezeu. Trebuie să se întoarcă la grupul nelegiuit din care a venit cândva şi să moară odată cu acesta grup nelegiuit, cu organizaţia lui Satan.

9. Nelegiuitul să meargă pe calea lui cea rea, căci el nu poate să rămână în adunarea lui Dumnezeu, deoarece această adunare trebuie să rămână curată. De ce? „Pentru ca spiritul să poată fi salvat în ziua Domnului". Spiritul sfânt al lui Dumnezeu acţionează asupra poporului Său. Aceasta este forţa Sa activă, îndrumarea Sa asupra adunării Sale. Noi, adunarea, trebuie să avem acelaşi spirit al lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne punem mărturie unii altora. Acest spirit pe care noi îl primim din înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să rămână activ, să fie păstrat, să fie salvat. Dacă acea adunare din Corint de început ar fi permis să rămână în mijlocul lor acel om care comisese curvie, sau dacă Pavel nu ar fi acţionat, atunci acel aluat micuţ ar fi fermentat şi ar fi corupt întreaga adunare sau întreaga plămădeală. „Puţin aluat fermentează întreaga plămădeală", zicea Pavel. De acea Pavel a trebuit sa ia atitudine şi să îl excludă, pentru ca spiritul lui Dumnezeu, acest spirit curat şi sfânt sau forţa activă a lui Dumnezeu şi spiritul adunării bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu, să dăinuie şi să fie salvat, toate spre onoarea şi numelui lui IEHOVA.

10. La 1 Corinteni 6:9-11 (*NW*), Pavel zice: „Cum? Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Nici curvarii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbaţii folosiţi pentru scopuri nenaturale, nici bărbaţii care se culcă cu bărbaţi, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Şi totuşi aşa eraţi unii dintre voi. Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost declaraţi drepţi în numele Domnului nostru Isus Cristos şi cu spiritul Dumnezeului nostru." Pavel arată că persoane din aceste categorii de păcătoşi au venit din lume în adunarea lui Dumnezeu, dar toate aceste păcate nu pot rămâne în adunarea lui Dumnezeu după ce aceia care au comis astfel de păcate cândva au fost spălaţi. Când o persoană vine în organizaţia lui Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu; ea *este* curăţită. De atunci înainte trebuie să-şi îndrepte cărările pentru picioarele sale şi să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu. Ea nu trebuie să mai practice acele lucruri şi Domnul o iartă pentru toate acele lucruri pe care le-a practicat în trecut în viaţa sa. Pata lui este spălată şi nu trebuie să se mai întoarcă înapoi la ea. Dacă se întoarce,

comite un păcat ce merită excomunicare. El se află în pericol de a corupe adunarea lui Dumnezeu şi această corupţie trebuie înlăturată. Aceasta este corupţie morală.

11. Dar există şi motive spirituale pentru îndepărtarea persoanelor din organizaţia lui Dumnezeu: bârfelile, introducerea de doctrine false ce cauzează dezbinări, tocmai cum le-a scris Pavel romanilor: „Vă îndemn însă, fraţilor, să fiţi cu ochii pe cei care, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, provoacă dezbinări şi prilejuri de poticnire şi evitaţi-i." (Rom. 16:17, *NW*) Aceasta este foarte clar. Adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu a fost învăţat de ei prin Pavel, şi dacă unii veneau în adunare şi încercau să răstoarne aderenţa la adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, cauzând poticnire sau dezbinare în organizaţie, era necesar ca aceştia să fie evitaţi. Cel mai bun mod de a-l evita este excomunicarea acestei persoane, punerea lui la o parte, scoaterea din adunare şi astfel întreaga adunare să poată să rămână curată.

12. Împotriva dezbinării şi a unităţii minţii, citim în 1 Corinteni 1:10 (*NW*) „Vă îndemn deci, fraţilor, în numele Domnului nostru Isus Cristos să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie." Cugetele lui Dumnezeu trebuie să devină ale voastre. De aceea, noi venim împreună ca o adunare să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, aşa încât cugetele lui Dumnezeu să devină ale noastre. Dacă noi nu avem cugetele lui Dumnezeu, dacă noi nu medităm asupra acestor lucruri pe care discipolii inspiraţi le-au adus în atenţia bisericii de început şi care au fost înregistrate pentru învăţătura noastră acum, dacă noi nu vom învăţa aceste lucruri, atunci nu vom avea cugetele lui Dumnezeu şi numai aceia care iubesc dreptatea vor moşteni împărăţia cerului, după cum zice el: „Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu?" Aşa că pentru a moşteni această împărăţie sau binecuvântările Lumii Noi, mintea noastră trebuie să se întoarcă spre învăţătura lui Dumnezeu şi nu înapoi la cealaltă organizaţie, organizaţia Diavolului care va fi distrusă.

EXEMPLE

13. Să privim acum câteva exemple din Biblie de oameni scoşi afară de IEHOVA Dumnezeu din adunarea Sa, îndepărtaţi pentru că au greşit. La fel cum Dumnezeu a făcut în trecut, va face şi astăzi pentru că El doreşte ca poporul Lui reprezentativ să fie un popor curat, care să fie servi ai Săi să-i reprezinte Numele şi închinarea Lui adevărată. Sunt multe exemple în Biblie, dar să luăm doar câteva din ele.

14. Să privim cazul lui Core. În timpul lui Moise au fost unii care au devenit mândri, trei persoane de fapt, care au gândit: 'Noi avem o poziţie bună faţă de Dumnezeu ca şi Moise, fiindcă suntem din seminţiile lui Israel. De ce să primească el tot meritul să fie mijlocitor?' Dar ei vorbeau împotriva reprezentantului lui Dumnezeu. Moise a ieşit înainte şi a declarat foarte clar: „Mâine dimineaţă vom vedea cine este servul lui Dumnezeu şi pe cine îl foloseşte Dumnezeu să-i continue lucrarea'. Ceea ce se va întâmpla a doua zi nu este doar că moartea acelor oameni nu a fost o moarte naturală, ci Dumnezeu avea să facă o minune, curăţind din adunare pe Core, Datan, Abiram, precum şi pe toţi cei

Cuprins

asociaţi cu ei. În următoarea dimineaţă ce s-a întâmplat? Pământul s-a deschis şi toate bunurile lor, copiii lor, soţiile lor au căzut în groapă de vii. Apoi Core şi cei 250 de prinţi care ofereau tămâie au fost mistuiţi de focul lui IEHOVA. Numerele 16:32, 35 (AS) spun: „Pământul şi-a deschis gura şi i-a înghiţit pe ei şi casele lor, împreună cu toţi oamenii lui Core şi toate averile lor. Un foc a ieşit de la Iehova şi i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care ofereau tămâie.” Dumnezeu şi-a arătat nemulţumirea faţă de aceşti oameni care au fost blasfemiatori, care n-au acceptat aranjamentul făcut de El. Prin urmare, El îi excomunică pe cei care se răscoală împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu va scăpa de ei. El îi va curăţa din adunare.

15. Să ne întoarcem spre un alt exemplu din Biblie. În Numerele 12, ni se spune despre Maria şi Aaron. Ei au devenit puţin mândri. Maria era sora lui Aaron şi a lui Moise, dar ea a devenit mândră şi nechibzuită. Pentru că ea a dorit să îşi asume poziţia unui bărbat în adunare şi să aibă ceva de zis despre aranjamentul Domnului pentru izraeliţi, a fost lovită cu lepră. Ea a trebuit să fie excomunicată sau scoasă din adunare şapte zile. Iar apoi, doar după rugămintea fratelui ei Moise la IEHOVA să-i salveze viaţa, Dumnezeu n-a omorât-o de lepră, ci a fost curăţită şi a adus-o înapoi. Ea a acţionat din mândrie şi nebunie. Domnul Dumnezeu nu intenţiona să aibă astfel de oameni în adunarea Sa. Ea şi-a revenit, s-a întors, dar întâi a fost pedepsită şi Aaron a avut o lecţie de învăţat din experienţa surorii sale.

16. Apoi mai sunt hoţii pe care Domnul Dumnezeu nu-i va tolera în organizaţia Sa. Avem exemplul lui Acan. Când copiii lui Israel au traversat Iordanul şi au luat Ierihonul sub îndrumarea lui IEHOVA, Dumnezeu câştigând bătăliile pentru ei, El le-a dat instrucţiuni izraeliţilor ca toate lucrurile care erau în oraş să fie distruse, excepţie făcând lucrurile de aur, argint, aramă şi fier, lucruri care trebuiau rezervate pentru IEHOVA. Nimeni nu trebuia să ia ceva pentru el din pradă. Dar Acan a gândit puţin altfel în legătură cu acest lucru. Când el a mers în Ierihon a găsit o manta babiloniană, 200 siclii de argint şi o placă de aur în greutate de 50 de siclii, şi a zis: ‘Bine, voi lua acestea acasă. Le voi îngropa şi le voi păstra pentru mine şi nimeni nu va afla vreodată.’ Dar el era în organizaţia lui IEHOVA, iar corupţia se afla acum înăuntru. Trebuia să fie găsită. Ei au mers în luptă în cetatea Ai şi armatele izraelite au fost învinse. Ei n-au putut învinge. Iosua a înţeles că în adunare există corupţie. Trebuia scoasă şi potrivit cu aranjamentul lui IEHOVA dovada a arătat spre Acan, cel corupt. Ei au găsit prada ascunsă de Acan în cortul lui. Apoi, ce s-a întâmplat? Dumnezeu nu a făcut la fel cum a făcut cu Maria, nu l-a scos afară din adunare pentru şapte zile, ci Acan a fost omorât cu pietre, el şi întreaga lui familie, pentru că era un hoţ. – Ios. 6:17 la 7:26.

Cuprins

17. Cu secole mai devreme, în zilele lui Noe, înainte de potop, au existat acei îngeri în cer, acele creaturi spirituale care au devenit neascultătoare. Ei au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi şi-au părăsit starea lor venind jos pe pământ şi luând din acele fete neveste pentru ei. Prin acest fapt ei au devenit neascultători. Iată ce ne spune 2 Petru 2:4 (*NW*) despre ei: „Bineînţeles, dacă Dumnezeu nu s-a reţinut să-i pedepsească pe îngerii care au păcătuit, ci, aruncându-i în Tartar, i-a dat unor gropi de întuneric dens, ca să fie păstraţi pentru judecată." Ei au fost neascultători, au încălcat legea lui Dumnezeu şi El i-a împiedicat cu privire la sfaturile Lui. Pentru a le încerca pe creaturile Lui credincioase, acei îngeri mai sunt în viaţă, da, dar judecăţile lui Dumnezeu sunt scrise împotriva lor pentru distrugerea lor finală.

18. În sfârşit, noi putem examina şi epistola lui Iuda. În aceasta ni se spune că noi trebuie să ducem o luptă grea pentru credinţă. Această credinţă ne-a fost dată prin Isus Cristos şi noi trebuie să luptăm pentru aceasta. Aceasta este credinţa care a fost dată adunării de urmaşi ai lui Isus Cristos şi El nu vrea ca această credinţă să fie coruptă sau schimbată cumva. Oricine care încearcă să schimbe această credinţă prin rebeliune, mândrie, hoţie, neascultare sau corupţie morală, va fi scos afară, va fi pus la o parte. Acum observăm că se strecoară oameni răi, oameni neevlavioşi şi pe aceştia trebuie să încercăm să-i găsim şi să îi scoatem din adunare. Aşa cum spune Iuda în versetele 8-16: „Totuşi, în acelaşi fel, şi oamenii aceştia, lăsându-se pradă visurilor, pângăresc carnea, nesocotesc domnia şi îi vorbesc de rău pe cei glorioşi. Aceştia sunt oameni care murmură, care se plâng de soarta lor, care umblă după dorinţele lor. Gura lor rosteşte cuvinte pompoase şi ei admiră persoane pentru câştig." Da, acest tip de oameni care tocmai a fost descris nu dorim să avem în adunarea Domnului. Dacă se găsesc în adunare astfel de persoane, trebuie scoase de aici, deoarece puţin aluat fermentează întreaga plămădeală.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este Iehova interesat să-şi păstreze organizaţia curată şi cum îşi doreşte să fie membrii acesteia?
2. (a) Pe cine a imitat Isus şi astfel cum a devenit el un model de imitat? (b) În ce fel se vor deosebi de lume urmaşii lui, printr-o astfel de imitare?
3. Pe ce temelie este zidită adunarea, şi de aceea care este motivul general pentru excomunicarea cuiva?
4,5. În această privinţă, în cine este răul şi de ce trebuie să existe o excludere a cuiva din corpul creştin?
6. De ce nu trebuie să ne grăbim să excludem pe cineva, şi ce ne sfătuieşte Pavel să facem cu privire la cei dezordonaţi?
7. Trebuie să-l forţăm pe cel care greşeşte pe o cale dreaptă de acţiune, şi cum trebuie să ne folosim libertatea ca popor al lui Dumnezeu?.
8. (a) Ce lucruri pot face o adunare necurată? (b) Ce acţiune a urmat Pavel faţă de cei necuraţi şi de ce?
9. Ce trebuie să fie salvat din mijlocul adunării prin acţiunea de excomunicare?

Cuprins

10. Ce corupţie morală spune Pavel că exclude pe cineva din Împărăţie şi ce trebuie să facă un creştin în legătură cu aceste lucruri?
11,12. (a) Ce motive spirituale există pentru excomunicare? (b) Ce trebuie să facem pentru a avea unitatea cugetului în adunare?
13. De ce luăm astăzi în considerare exemplele din vechime din Biblie despre excomunicare?
15. Ce învăţătură tragem din exemplul lui Core şi al aliaţilor săi?
15. Cum ilustrează chestiunea experienţa Mariei?
16. Cum demonstrează experienţa lui Acan că Dumnezeu nu va tolera hoţii?
17. Cum ilustrează excomunicarea „fiii căzuţi ai lui Dumnezeu”?
18. Cum arată Iuda că lupta grea pentru credinţă are legătură cu această chestiune?

Caracterul potrivit al excomunicării

ESTE corect să excomunicăm? Da, după cum am văzut în articolul de mai sus. Dumnezeu i-a scos din adunarea Lui pe cei ce se opuneau şi pe cei ce erau corupţi. El i-a excomunicat. A scăpat de ei, şi ne sfătuieşte şi pe noi să facem la fel cu asemenea persoane. La Tit 3:10, 11 (*NW*) citim: „Iar pe omul care introduce o sectă, ocoleşte-l după primul şi al doilea avertisment, ştiind că un astfel de om s-a abătut de la cale şi păcătuieşte, condamnându-se singur.” Aşadar, există în Scripturile Greceşti autoritatea ca oricine care iniţiază secte sau dezbinări să fie respins, după ce i s-a vorbit o dată şi a doua oară şi încă nu şi-a schimbat calea de acţiune.

[2] Mai avem o altă autoritate, la Romani 16:17, 18 (*NW*): „Vă îndemn însă, fraţilor, să fiţi cu ochii pe cei care, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, provoacă dezbinări şi prilejuri de poticnire şi evitaţi-i, fiindcă oamenii de felul acesta nu sunt sclavi ai Domnului nostru Cristos, ci ai pântecelui lor. Prin cuvinte mieroase şi vorbiri măgulitoare ei amăgesc inimile celor fără răutate.” Aici avem o declaraţie clară a Cuvântului lui Dumnezeu că ar trebui să scăpăm de aceste persoane care provoacă jigniri şi dezbinări în cadrul adunării Lui. Avem autoritatea, avem dreptul şi este potrivit să scăpăm de ei. Ei nu îşi au locul în adunarea lui Dumnezeu. Isus Cristos excomunică pe motive pe care noi le considerăm probabil mai mici decât cele descrise mai sus. Doar pentru că o persoană este căldicică, şi nu este nici fierbinte nici rece, Isus Cristos o dă afară. El declară, de asemenea, la Apocalipsa 3:16 (*NW*): „Astfel, pentru că eşti căldicel, şi nu eşti nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura mea.” Ei bine, aceasta este o excomunicare. Isus Cristos nu are de gând să aibă persoane căldicele permanent în organizaţia Sa. Ori eşti pentru El, ori împotriva Lui. Ori vei veni în adunarea Domnului Dumnezeu şi vei fi slujitor, ori, în cele din urmă, vei merge în organizaţia Diavolului. Nu poţi umbla cu tertipuri. Nu poţi fi căldicel. Nu poţi fi pasiv. Trebuie să fi în mod clar pentru Domnul Dumnezeu.

Cuprins

[3] Dumnezeu, de asemenea, excomunică. Am văzut aceasta în exemplele date mai sus, însă ne reamintim că în Matei 23:38 (*NW*) Isus, vorbind Ierusalimului, a spus: „Iată! Vi se lasă casa pustie.” El avusese de-a face cu evreii pentru o lungă perioadă de timp, iar acum venise timpul să-i abandoneze, pe ei şi templul lor. De ce? Pentru că îi crescuse şi avusese grijă de ei ca o cloşcă cu puii ei mici, însă ei nu îi dăduseră nicio atenţie Tatălui Său din cer, iar acum venise timpul ca Dumnezeu să-i abandoneze complet, deoarece printre ei nu se număra decât o rămăşiţă credincioasă, iar El era obligat să scoată dintre naţiunile păgâne un popor pentru numele Lui.

[4] La 2 Corinteni 6:14-18 (*NW*) apostolul Pavel a spus: „Ce părtăşie are lumina cu întunericul? ... Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, aşa cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă, zice Iehova şi nu mai atingeţi ce este necurat şi vă voi primi. Eu vă voi fi tată, iar voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Iehova cel Atotputernic.’” Da, Iehova îi va excomunica pe cei ce devin nelegiuiţi, care se întorc la întuneric şi făuresc idoli. El va exclude asemenea persoane din organizaţia Lui. Dacă vreţi să faceţi parte din organizaţia Domnului, păstraţi-vă curaţi de lumea Diavolului. Dacă nu vreţi, atunci ieşiţi din ea. Aceia care sunt impuri, imorali, nu sunt potriviţi spiritual pentru organizaţia lui Dumnezeu. Dacă asemenea adepţi căldicei ai compromisului sau apostaţi nu ies de bună voie din organizaţia Lui, atunci, sub îndrumarea Lui, însăşi organizaţia îi va scoate afară.

PROCEDURA

[5] Există o procedură corectă ce trebuie urmată în această privinţă. Trebuie să fie un act oficial. Cineva cu autoritate trebuie să ia decizia, iar apoi persoana este înlăturată. La 1 Timotei 1:19, 20 (*NW*) avem un exemplu al autorităţii folosite de Pavel, deoarece el a spus: „Păstrând credinţa şi o conştiinţă bună, pe care unii au respins-o şi au naufragiat în ce priveşte credinţa lor; Imeneu şi Alexandru sunt dintre aceştia, iar *eu i-am predat lui Satan*, ca să fie învăţaţi prin disciplină să nu blasfemieze.” Ei au fost scoşi din adunare de către un serv autorizat. Pavel a făcut acelaşi lucru în cazul relatat la 1 Corinteni 5:1-13, când a scăpat de acel creştin declarat ce întreţinuse relaţii cu soţia tatălui său. Pavel a preluat iniţiativa acolo, deoarece cei ce se aflau la conducerea adunării eşuaseră. El avea autoritate. Un serv de-al lui Iehova a acţionat. În zilele noastre avem adunări sau grupe ale martorilor lui Iehova şi avem servi în grupele noastre. Aceşti servi trebuie să se achite de responsabilitatea care merge cu poziţia servului de a păstra adunarea curată şi trebuie să ia măsuri. Ei trebuie să fie păstori buni şi să păstorească turma.

[6] Deci, în primul rând, trebuie făcută o acuzaţie de către cineva din adunare sau de către un frate matur interesat, despre o persoană care a luat-o pe căi greşite. Însă doar lansarea unei acuzaţii nu înseamnă că îl putem excomunica. Scripturile arată că trebuie aduşi martori. Nicio acuzaţie nu poate fi acceptată dacă nu există doi sau trei martori care să stabilească fapta. Aceasta înseamnă o investigaţie. Servul grupei, servul ajutor de grupă, servul de studiu Biblic, şi poate câţiva alţi fraţi

Cuprins

maturi din grupă ar trebui chemaţi pentru o audiere, iar cei ce sunt acuzaţi şi martorii trebuie aduşi laolaltă, iar problema trebuie discutată. Ei nu pot ajunge la concluzia că acea persoană trebuie scoasă din adunare doar pe baza unor zvonuri sau bârfe. Trebuie să fie doi sau trei martori care *ştiu* că s-a întâmplat sau s-a spus cutare şi cutare lucru. O decizie nu poate fi luată pe baza presupunerilor. Se întâmplă ca printr-un sentiment sau simţ să credem că acea persoană nu este bună, însă să nu putem dovedi. Atâta timp cât nu putem dovedi prin gura a doi sau trei martori, persoana respectivă nu poate fi respinsă pe drept. Altfel aţi putea provoca acelei persoane un mare rău.

[7] Aşadar, atunci când avem martorii noştri, putem avea şi întâlnirea cu aceste persoane care sunt nedisciplinate, merg pe drumul greşit sau nu trăiesc în conformitate cu legea lui Dumnezeu. Le oferim o audiere corectă, discutăm problema, încercăm să-i ajutăm. Însă trebuie să existe dovada necurăţeniei, morală sau spirituală, înainte să fie făcut ceva pentru a-i scoate din adunare. Servii, cu siguranţă, ar trebui să fie fraţi maturi şi doritori să preia întreaga responsabilitate în luarea deciziei lor. Apoi decizia lor este prezentată grupei. Nu ca grupa să voteze. Nu, ci servul de grupă, servul ajutor de grupă şi servul de studiu Biblic trebuie să-şi asume întreaga responsabilitate pentru cursul acţiunii ce urmează să fie luat. Dacă sunt pe deplin convinşi în minţile lor că acel individ a greşit şi că ar trebui scos din grupă şi că persoana nu a făcut niciun pas către căinţă, atunci ei anunţă grupa, sub forma unei rezoluţii, despre ceea ce au făcut. Ei nu cer grupei să voteze acea rezoluţie şi să spună: „Suntem de acord cu acţiunea voastră.” Nu, servii grupei sunt însărcinaţi cu responsabilitatea de păstorire a turmei şi cu păstrarea adunării curată. Deci servii spun grupei ce măsură a fost luată şi că individul ofensator nu mai este membru al adunării. Apoi adunarea ar trebui să coopereze în cea mai mare măsură cu sfatul dat de către cei care au grijă de interesele lor, servii din cadrul organizaţiei.

[8] La 1 Tesaloniceni 5:14 (*NW*) Pavel spune: „Vă îndemnăm, fraţilor, să-i mustraţi pe cei dezordonaţi, să le vorbiţi consolator sufletelor deprimate, să-i sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi îndelung răbdători faţă de toţi.” Este responsabilitatea servilor lui Dumnezeu să aibă grijă de interesele adunării. Ei îi mustră pe cei dezordonaţi, dar acest dezordonat nu acceptă mustrarea. El încă doreşte să meargă pe calea lui. Când nu se va căi, când nu-şi va schimba calea de acţiune, atunci el trebuie pus deoparte, trebuie să fie evitat.

[9] Faptele 19:9 (*NW*) spun referitor la Pavel, la Efes în Asia Mică: „Dar, pentru că unii se împietreau şi nu credeau, ci vorbeau batjocoritor despre Cale înaintea mulţimii, el s-a retras, i-a separat pe discipoli de ei şi ţinea cuvântări zilnic în sala şcolii lui Tiran.” Pavel era interesat de cei pe care el îi învăţa acolo în sinagoga evreiască şi când a văzut un grup de aparţinători ai sinagogii încercând să îndepărteze discipolii pe care el îi făcuse, atunci el şi-a retras adevăraţii urmaşi din grupa lor. El nu avea să-i lase să fie contaminaţi prin asocierea cu cei ce învăţau doctrine false şi care vorbeau de rău adevărul. Deci, astăzi, servii care poartă responsabilitatea pentru grupă fixează metoda în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Adunarea acceptă această metodă din partea servilor.

Cuprins

[10] La 1 Corinteni 5:11 (*NW*) Pavel a spus adunării creştine: „De aceea, vă scriu acum să nu mai aveţi legături cu cineva numit frate care este un curvar sau un om lacom sau un idolatru sau unul care insultă sau un beţiv sau un extorcator! Cu un astfel de om nici măcar să nu mâncaţi!” Nu trebuie să existe niciun fel de comuniune cu aceste persoane care sunt excomunicate sau scoase din adunare. De ce? Deoarece această adunare a lui Dumnezeu trebuie să rămână curată, nepătată, păstrată pentru închinarea curată a Celui Preaînalt. În consecinţă, când este luată acţiunea de excomunicare, ea chiar îndepărtează o persoană. Ea este dată afară. Prin urmare, toată adunarea, toţi cei care şi-au dedicat vieţile lui Dumnezeu, ar trebui să accepte recomandarea sau rezoluţia din partea servilor. Ei trebuie să-i sprijine.

[11] Dar ce se poate spune despre această persoană excomunicată? În primul rând, grupa ar trebui să raporteze problema Societăţii, expunând faptele pe scurt, spunând societăţii cine este el şi de ce a fost excomunicat şi pus deoparte, aşa suntem informaţi. Acum dacă acest individ care a fost excomunicat părăseşte comunitatea şi merge la o altă grupă, iar grupa care l-a excomunicat ştie despre chestiune, atunci din bunătatea inimii lor şi pentru protecţia celeilalte grupe ar trebui să o informeze despre acţiunea pe care au luat-o. Nu că cealaltă grupă trebuie să-l excomunice acum. Acest lucru a fost deja făcut de către prima adunare în interesul şi pentru protecţia tuturor din poporul lui Iehova. Excomunicarea are loc în grupa unde a fost făcut răul, iar el este excomunicat din acea grupă şi din toate celelalte grupe. Ei ştiu că acest aluat mic pus oriunde în pâine va corupe întreaga pâine. Atunci, în mod necesar, ar trebui dat un avertisment celeilalte grupe unde s-a dus persoana, după cum Pavel l-a înştiinţat pe Timotei despre Figel şi Hermogen, şi despre Imeneu şi Filet. (2Tim. 1:15; 2:17, *NW*) De aceea ei înştiinţează societatea, ca să fie conştientă de acest fapt.

[12] Iuda vorbeşte despre oameni care se furişau în organizaţie pentru a o corupe moral. Asemenea oameni, cu siguranţă, ar trebui raportaţi oricărei grupe că sunt purtaţi de vânt, deoarece aceştia s-au strecurat înăuntru doar pentru un comportament depravat. Pentru siguranţa tuturor fraţilor şi surorilor noastre din adunările de jur împrejur ei ar trebui raportaţi. Aceasta nu înseamnă că individual trebui să scrii multe scrisori şi să spui multe lucruri rele despre ei, sau despre ce au făcut. Ar trebui raportat faptul că acest om a fost la un moment dat cu noi, dar din cauza căii lui de acţiune a fost excomunicat, iar motivele ar trebui expuse pe scurt. În caz contrar, este posibil în zilele noastre să fi acuzat de calomnie şi defăimare şi să te găseşti în dificultate. Însă fraţii noştri pot fi avertizaţi despre acel individ. Lui nu îi mai este permis să fie unul dintre noi, deoarece noi dorim să ne protejăm organizaţia, adunarea Domnului Dumnezeu.

RESTRICŢIONAREA PRIVILEGIILOR

[13] Acum, unele persoane cred că pot rămâne la adevăr, dar nu vor să lucreze conform standardelor lui Dumnezeu. Astfel ei continuă să meargă în serviciul de teren, merg din uşă în uşă, distribuie cărţi, au studii biblice, însă ei sunt excomunicaţi din adunare. Chiar şi după ce sunt excomunicaţi, uneori ei lucrează

Cuprins

mult mai multe ore decât o făceau când erau în adunare. Ce ar trebui să facă adunarea cu un asemenea individ? Trebuie să ţinem minte că această persoană a fost excomunicată şi nu este membru al grupei noastre. Vrem să-l evităm, nu vrem să avem nimic de-a face cu el.

[14] El poate participa la întâlnirile care sunt deschise publicului atâta timp cât se poartă frumos şi acţionează disciplinat. Dacă acel individ vine la o adunare publică, de exemplu, la o lectură publică într-un auditoriu public, sau Sala Împărăţiei, parcul oraşului, sau la un studiu al *Turnului de veghere*, la o adunare de serviciu, totul este public, uşile sunt deschise, iar el poate fi primit. Dacă vine la acea întâlnire şi stă jos, atâta timp cât este disciplinat, îşi vede de treaba lui, nu avem nimic să-i spunem. Cei care cunosc situaţia în adunare nu ar trebui niciodată să-i spună „Bună ziua" sau „La revedere". El nu este binevenit în mijlocul nostru, noi îl evităm. Dacă acesta ia parte la studiul *Turnului de veghere* şi ridică mâna, conducătorul nu ar trebui niciodată să-l recunoască sau să-i permită să facă vreun comentariu. El nu este unul de-ai noştri. El nu este un membru recunoscut în adunarea lui Dumnezeu. Cei care sunt informaţi şi cunosc individul cu siguranţă îl vor evita, nu vor avea nimic să-i spună. El nu are deloc privilegii ale serviciului în adunare, niciunde. El se poate duce la masa cu cărţi şi să ia literatură la preţurile obişnuite pentru public, dar societatea nu ar trebui niciodată să-i dea cărţi sau reviste la preţurile grupei, pentru că el nu este unul dintre noi. Ce am face pentru public, pentru cei din organizaţia Diavolului, putem face şi pentru acesta.

[15] Dacă acesta merge în serviciul de teren, poate primeşte cărţi la preţuri obişnuite în loc de preţurile grupei sau preţurile pionierilor, şi merge din uşă în uşă, noi nu-l putem opri. El are tot atâta drept de a merge din casă în casă ca şi oricine altcineva, dacă doreşte, însă adunarea nu-i va aloca niciun teritoriu. Nu vor primi rapoartele lui. Când ei îşi încep activitatea, el nu va fi unul din cei listaţi ca şi vestitor în această grupă. Este posibil ca el să-şi pună raportul în cutia cu rapoarte, dar noi îl rupem şi-l aruncăm. El nu este unul de-al nostru. El este un reprezentat al organizaţiei Diavolului ce încearcă să corupă, să tulbure. El nu este curat, şi până când acel individ nu se căieşte şi nu-şi schimbă calea de acţiune el nu se poate întoarce niciodată şi să fie unul din poporul Domnului.

[16] Aşadar, grupa este atentă în ceea ce-l priveşte. Îi retrage legitimaţia din dosarul vestitorilor recunoscuţi ai Împărăţiei. Lui nu îi este dat niciun *Informator* tipărit lunar. El îşi poate păstra broşura *Sfat* dacă doreşte, pentru că dacă el o citeşte, aceasta i-ar putea arăta calea de acţiune pe care ar trebui s-o urmeze. Dacă citeşte *Turnul de veghere,* dacă citeşte cărţile Societăţii, ele îi arată calea pe care ar trebui să o ia; însă atâta vreme cât nu urmează acea cale, el nu este binevenit în adunare.

[17] Dacă acest individ devine gălăgios sau nedisciplinat el ar trebui ţinut departe de Sala Împărăţiei şi de adunările publice. Acesta este dreptul perfect al grupei. În caz contrar, este posibil ca dacă vine la adunările publice şi ascultă mustrarea în tăcere şi sfaturile date în cadrul studiilor, el se va trezi, se va ruşina şi se va căi.

[18] Dar ce se poate spune despre întâlnirile private la domiciliu? Sub nicio formă el nu ar trebui primit sau să-i fie permisă intrarea într-o casă privată, deoarece

Cuprins

Scripturile sunt foarte clare în această privinţă. Atunci, în studiile noastre biblice la domiciliu sau ceea ce numim „studii de zonă”, persoana din casă, fiind una din adunarea lui Dumnezeu, ar trebui să-l ţină departe. Pentru că 2 Ioan 9, 10 (*NW*) afirmă: „Cine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Cristos, nu îl are pe Dumnezeu. Cine rămâne în această învăţătură, acela îi are şi pe Tatăl, şi pe Fiul. Dacă vine cineva la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi niciodată în casă şi să nu-l salutaţi.” Aşadar în locuinţele voastre private nu-i veţi deschide niciodată uşa sau să-i permiteţi aceluia să intre. Nu-i veţi întinde niciodată mâna în semn de prietenie unui asemenea individ. Ţineţi minte, acel individ la un moment dat a părăsit organizaţia Diavolului. El a fost spălat de sângele lui Cristos, s-a dedicat lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a consacrat pentru serviciu. El a fost un serv. Acum el a devenit corupt pentru că aşa a ales să facă. El păcătuieşte împotriva spiritului sfânt. El luptă împotriva lui Dumnezeu. Nu putem avea nimic de-a face cu el. Dumnezeu este cel care-l judecă, iar El îşi foloseşte servii de pe pământ pentru a-l arăta pe respectivul, pentru protecţia restului adunării.

REINTEGRARE

[19] O persoană excomunicată poate fi reprimită în organizaţie? Da, poate, dacă se căieşte. Însă trebuie să meargă mai departe de atât. El trebuie să fie convertit. El trebuie să-şi schimbe tot cursul acţiunii. Nu este doar o chestiune de a spune: „Îmi pare rău că am făcut-o; am greşit.” El trebuie să dovedească că este dispus să urmeze o cale de acţiune în viaţă complet diferită decât cea pe care a urmat-o. El ar trebui să facă o mărturisire deschisă a păcatelor lui şi să ceară iertare comitetului care a redactat rezoluţia de a-l excomunica. El ar trebui să meargă la persoanele implicate, să-şi recunoască greşeala, şi să le arate ceea ce face şi ceea ce va face pentru a fi reintegrat.

[20] La 2 Corinteni 2:6-11 (*NW*) avem o relatare despre cum Pavel a adus un păcătos înapoi în adunare. El a spus: „Această mustrare, dată de cei mai mulţi fraţi, este suficientă pentru omul acela, iar acum ar trebui mai degrabă să-l iertaţi cu bunăvoinţă şi să-l mângâiaţi, ca nu cumva omul acela să fie copleşit de tristeţea lui nespus de mare. Vă îndemn, deci, să-l asiguraţi de iubirea voastră. Căci pentru aceasta vă şi scriu, ca să aflu dacă sunteţi ascultători în toate lucrurile. Ceea ce voi iertaţi cu bunăvoinţă cuiva, iert şi eu. De fapt, ce am iertat cu bunăvoinţă, dacă am iertat ceva cu bunăvoinţă, a fost de dragul vostru în faţa lui Cristos, ca să nu fim înşelaţi de Satan, căci nu suntem în neştiinţă despre planurile lui.” Această relatare se poate referi la bărbatul care a luat-o pe soţia tatălui său şi a comis curvie cu ea, iar apoi s-a căit. Dacă este aşa, atunci Pavel spune: ‘Ei bine, aduceţi-l înapoi; nu există niciun motiv pentru care el ar trebui să fie copleşit de tristeţe gândindu-se că nu va putea intra din nou în organizaţia lui Dumnezeu şi să câştige viaţă în lumea nouă.’ Unde altundeva ar merge o persoană dacă a păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi s-a căit cu adevărat? Nu vrem să spunem că el se poate întoarce cu neruşinare şi să spună: „Ei bine, îmi pare rău. Reparaţi-mă băieţi, vreau înapoi în adunare.” Nu, trebuie să existe o tăiere a inimii. Trebuie să existe o durere a minţii.

Cuprins

Trebuie să arate căinţă. Trebuie să fie trist pentru acest lucru şi să-şi schimbe calea.

[21] Reintegrarea lui în adunarea lui Dumnezeu este o chestiune foarte serioasă, pentru el şi pentru adunare. Servii desemnaţi îl pot pune la probă dacă doresc. El va trebui să le dovedească servilor că se va purta frumos în viitor şi va acţiona adecvat unui serv al lui Iehova. Ei îi pot testa sinceritatea. Nu ar trebui să-l reintegreze prea repede, chiar după ce se căieşte şi le spune ce o să facă şi face o mărturisire deschisă. De ce nu? Din cauza opiniei publice. (2Pet. 2:2, *NW*) Cursul acţiunii sale se poate să fi fost unul de adulter şi este posibil să fi avut o publicitate largă în ziare. Poate a fost la închisoare pentru furt. Poate a fost foarte rebel. Poate a plecat şi a început o nouă organizaţie şi acum încearcă să se întoarcă. Ei bine, toţi oamenii din acel loc ştiu că acea persoană a fost încăpăţânată, dezordonată şi nu a fost o companie bună. Deci ar trebui să fim atenţi cât de repede primim o asemenea persoană înapoi în adunare, din cauza a ceea ce vor spune „oamenii din afară." (1Tim. 3:7, *NW*) Dacă o persoană comite adulter şi umblă cu bărbaţi şi femei care au o conduită depravată şi toată lumea ştie acest lucru, iar noi spunem: „Oh, vino înapoi, eşti binevenit", oamenii din afară vor spune: „Păi toată adunarea voastră e de acest fel." Deci el trebuie pus la probă. Sinceritatea lui trebuie dovedită înainte ca noi să-i acceptăm deschis şi în întregime căinţa.

[22] Amintiţi-vă cazul lui Şimei, care a fost pus la probă. La un moment dat, el l-a blestemat pe David, iar când Solomon a devenit rege ca şi succesor al lui David, i-au fost puse anumite restricţii. Solomon i-a spus: 'Ar fi trebuit să fii ucis cu mult timp în urmă. Aşadar acum trebuie să rămâi în cetatea Ierusalim. Dar de îndată ce vei ieşi din cetate şi vei trece de pârâul Chedron vei fi omorât'. Acum, Şimei s-ar fi putut bucura de viaţa lui şi de favoarea ce-i fusese arătată rămânând acolo în cetatea Ierusalim. El avea sclavii lui, servitorii şi casa. La trei ani după ce a fost dat acest ordin, doi dintre sclavii lui au fugit. Şimei a spus: 'Oh, o să pun mâna pe aceşti oameni şi o să-i aduc înapoi.' Aşa că a pornit după ei, a trecut Chedronul, şi-a găsit sclavii şi i-a adus înapoi. Apoi i-a fost raportat lui Solomon că părăsise cetatea, iar Solomon a poruncit să fie ucis. Doar pentru a-şi aduce înapoi doi sclavi acest om a fost gata să-şi piardă viaţa.

[23] Acum, dacă o persoană excomunicată vrea să trăiască în lumea nouă şi dacă fraţii responsabili din grupă îi impun anumite limite şi restricţii, nu este mult mai bine să rămâi în acele limite şi să trăieşti decât să ieşi din acele limite şi să arăţi că eşti rebel şi acţionezi contrar legii lui Dumnezeu? Şimei şi-a pierdut viaţa pentru că nu s-a supus unui aranjament foarte binevoitor din partea regelui Solomon.

[24] Deci, servii trebuie să ia decizia de a-l primi pe acel frate înapoi în cele din urmă. Servii care l-au excomunicat trebuie să facă anunţul adunării, spunând că, din moment ce acesta s-a căit şi acum ei sunt foarte mulţumiţi de calea de acţiune schimbată, „noi îl primim înapoi." Apoi adunarea ar trebui să se supună deciziei servilor ce sunt desemnaţi în grupă. Din nou grupa nu votează dacă ei îl vor accepta înapoi sau nu, pentru că au încredere în servii lor că au făcut investigaţia corectă şi au luat decizia corectă.

Cuprins

[25] În Coloseni 3:5-10 (*NW*) se spune: „Omorâţi, deci, mădularele corpului vostru care sunt pe pământ, în ce priveşte curvia, necurăţia, pofta sexuală, dorinţele rele şi lăcomia, care este idolatrie. Din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu. Chiar în aceste lucruri aţi umblat şi voi altădată, când trăiaţi în ele. Dar acum înlăturaţi-le pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.” Desigur, această instrucţiune se aplică celor care la origine au venit din organizaţia Diavolului şi au devenit poporul lui Iehova, deci trebuie să se aplice şi unei persoane excomunicate care se căieşte şi vine înapoi. Acum el trebuie să îşi pună acea personalitate nouă, trebuie să se transforme, el trebuie să gândească cugetele lui Dumnezeu şi să le pună în practică dacă vrea să câştige viaţă în lumea nouă.

[26] Dar ce se întâmplă dacă un frate se căieşte înainte de a fi excomunicat? El poate realiza că a greşit şi ştie că veştile despre calea sa de acţiune ajung la servi. Sau se poate simţi ruşinat deşi nimeni nu ştie încă ce s-a întâmplat cu el, şi el merge la unul dintre fraţii maturi din grupă, poate la servul de grupă, şi-şi mărturiseşte întregul păcat. Ar trebui ca acela să fie expus adunării şi excomunicat deoarece servul de grupă îi ştie calea de acţiune? Nu, dacă acea persoană s-a căit cu adevărat. Dacă a cerut iertare, şi a mărturisit că a greşit şi îşi schimbă modul de a acţiona, nu este niciun motiv pentru care fratele cu care a vorbit să trebuiască să dezvăluie secretul acelui frate altuia. Condiţia inimii sale este bună, prin urmare acelui individ ar trebui să i se arate milă, dragoste şi bunătate.

[27] Aceia care sunt încăpăţânaţi, împietriţi, aceia care vor avea toate lucrurile pe care şi le doresc *în felul lor,* iar aceasta în plus faţă de a fi în adunarea lui Dumnezeu, aceştia sunt cei care trebuiesc excomunicaţi şi puşi deoparte, pentru că vor face adunarea necurată. Dar cel care vine chinuit de remuşcări şi mărturiseşte unui frate despre greşeala lui, nu mai există motiv pentru a-l pedepsi în continuare. El şi-a deschis inima, te-a lăsat să te uiţi la ea şi doreşte ajutor. Dacă Societatea înlătură un pionier din cauza unei greşeli iar Societatea este singura agenţie care ştie despre greşeala individului, atunci Societatea nu trebuie să înştiinţeze grupa şi să excomunice acea persoană, nu şi dacă persoana şi-a mărturisit păcatul şi a cerut iertare Societăţii. Apoi acela poate merge pe drumul lui. Societatea probabil îi va pune restricţii sau limite individului respectiv din cauza căii lui de acţiune pe care a urmat-o. Prin pedeapsă îl poate scoate de pe lista de pionier timp de şase luni sau poate un an, în funcţie de ce a făcut persoana aceea pentru a aduce reproş asupra numelui lui Dumnezeu. Însă atâta vreme cât acesta şi-a mărturisit păcatul şi a cerut iertare, atunci Societatea îl poate ajuta să se întoarcă pe calea cea dreaptă şi să continue să fie un serv al Domnului. Dacă acţiunea nu afectează o grupă sau alt individ din ea, atunci nu există niciun motiv pentru a face vreo notificare sau anunţ public despre ea.

[28] Ceea ce trebuie să avem în minte este aceasta: putem arăta milă celor care au inima plină de remuşcări, şi îi putem ajuta dacă dorim. Dar cât de departe putem merge în a lăsa aceşti indivizi să se întoarcă în organizaţia Domnului? Cât de jos putem lăsa garda? N-o

putem lăsa jos deloc pentru cei care nu se schimbă. Trebuie să ţinem minte că organizaţia trebuie să rămână curată pentru închinarea neîntinată a Celui Preaînalt. Trebuie să ţinem minte justificarea suveranităţii şi numelui lui Iehova şi de justificarea cuvântului Lui. Trebuie să ţinem minte viaţa lui Cristos şi faptul că trebuie să călcăm pe urmele Lui, şi standardul pe care El l-a stabilit. Trebuie să ţinem minte poziţia noastră ca martori ai lui Iehova. Persoana excomunicată nu a ţinut minte aceste lucruri şi de aceea a fost înlăturată din adunare. De aceea a fost excomunicată. Însă acum, dacă realizează că închinarea pură, neîntinată, curată este cel mai important lucru, că justificarea numelui lui Dumnezeu este mai importantă decât să facă lucrurile în felul lui, când vede că toate acestea sunt necesare şi trebuie să trăiască în consecinţă, atunci îl putem reprimi în adunare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Este potrivit să se excomunice şi ce spune Tit 3:10, 11?
2. (a) Ce autoritate avem la Romani 16:17, 18 pentru aceasta? (b) Pentru ce excomunică Isus, potrivit Apocalipsei 3:16?
3. Cum a înlăturat Dumnezeu Ierusalimul şi Israelul natural?
4. Pentru a avea tovărăşie cu Dumnezeu, ce acţiune trebuie să urmeze poporul Său faţă de lume şi faţă de cei dintre ei care se întorc în întuneric?
5. Care este procedura potrivită pentru excomunicare şi cum a ilustrat Pavel această procedură?
6. Ce trebuie să fie pus împotriva celui implicat şi ce trebuie să fie făcut înainte să poată fi acceptat acest lucru?
7. Atunci, cum este luată hotărârea, ce se face cu aceasta şi ce-i revine grupei să facă în legătură cu aceasta?
8. Cine trebuie să-l mustre pe cel dezordonat şi ce trebuie să aibă loc dacă acesta nu dă atenţie mustrării?
9. De cine trebuie hotărâtă separarea şi cum a ilustrat Pavel aceasta la Efes?
10. Ce a instruit Pavel la 1 Corinteni 5:11 şi cum îi sprijină adunarea pe servi în această privinţă?
11. Ce face excomunicarea din grupă în interesul Societăţii şi al altor grupe şi de ce?
12. Împotriva cui avertizează Iuda grupele şi de ce trebuie să fim atenţi în legătură cu scrierea de scrisori?
13. Ce cale de acţiune urmează unii excomunicaţi faţă de serviciul pe teren, dar ce realitate nu trebuie să i se permită acestui lucru să ascundă?
14, 15. (a) Care sunt privilegiile celui excomunicat în ce priveşte adunările? (b) Dar a privilegiilor sale de activitate pe teren?
16. Cum îl tratează grupa, nu ca pe un vestitor recunoscut?
17. În ce condiţii poate fi el prezent la adunările publice şi de ce?
18. Ce se poate spune despre permisiunea de a participa la adunările private la domiciliu şi de ce?
19. Prin ce cale de acţiune personală persoana excomunicată poate fi reintegrată?
20. Ce a spus Pavel despre reintegrare la 2 Corinteni 2:6-11 şi ce a arătat el că trebuie să preceadă aceasta?

Cuprins

21. La ce trebuie să fie el supus pentru un timp, înainte de reintegrare, şi de ce?
22,23. Ce va avea drept rezultat încălcarea probei, aşa cum a fost demonstrat prin Şimei?
24. Cine hotărăşte să facă reintegrarea, cine cooperează şi de ce?
25. Ce trebuie să facă cel ce urmează să fie reintegrat, potrivit Coloseni 3:5-10, şi de ce?
26. Ce se întâmplă dacă un frate se căieşte şi îşi recunoaşte greşeala înainte să aibă loc vreo acţiune de excomunicare?
27. Câtă vreme n-a făcut o excomunicare, ce poate face sau ce putea să facă Societatea în legătură cu un astfel de păcătos care se căieşte?
28. Cât de departe putem merge permiţându-i păcătosului să se întoarcă şi de ce?

Păcatul ce face imposibilă reintegrarea

EXISTĂ păcate ce pot fi iertate. Cerem iertare pentru ele în fiecare zi dacă ne rugăm în felul în care ne-a învăţat Isus, pentru că spunem în rugăciunea Domnului: „Şi iartă-ne datoriile, aşa cum şi noi le-am iertat datornicilor noştri." (Mat. 6:12, *NW*) Putem ierta anumite păcate. Adică, putem ierta greşelile celeilalte persoane faţă de noi. Noi nu le putem şterge şi să-l facem curat din nou. Nu, dar când o persoană ne cere iertare, noi i-o putem da. În Galateni 6:1 (*NW*) se spune: „Fraţilor, chiar dacă un om face un pas greşit înainte să-şi dea seama, voi, care sunteţi calificaţi spiritualiceşte, căutaţi să-l îndreptaţi pe un astfel de om în spiritul blândeţii, menţinându-ţi privirea asupra ta însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu." Aşadar avem o responsabilitate de a merge la aceşti păcătoşi, sau, atunci când ei vin la noi, să-i ajutăm să rămână pe drumul cel drept chiar înainte ca excomunicarea să aibă loc. Îi putem ierta. Îi putem ajuta, dacă inima lor este dreaptă şi dacă o arată. Dar dacă nu o arată şi dacă păcatul afectează vital adunarea, nu avem niciun motiv să trecem cu vederea şi să spunem: „Ei bine, o să iertăm de data asta." Nu putem, pentru binele acelui individ şi pentru binele adunării.

[2] Singurul păcat ce nu poate fi iertat este păcătuirea împotriva spiritului sfânt. Isus Cristos a vorbit despre aceasta. La Matei 12:31, 32 (*NW*) El a spus: „De aceea, vă spun: Orice fel de păcat şi de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului nu se va ierta. De pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta, dar celui care vorbeşte împotriva spiritului sfânt nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor." Probabil v-aţi putea întreba: Ei bine, ce fel de păcat ar fi acela? Orice este contrar manifestării evidente a forţei active a lui Dumnezeu este împotriva spiritului lui Dumnezeu, pentru că spiritul Său este forţa Lui activă, şi nu o persoană spirit, nu un al treilea Dumnezeu într-o presupusă „sfântă treime". Persoanele care nu sunt creştine, ca acei farisei

Cuprins

cărora Isus li s-a adresat aici, pot păcătui împotriva spiritului sfânt, pentru că ei se pot împotrivi manifestării acestuia.

[3] După ce ne-am dedicat lui Iehova Dumnezeu şi ne-am decis să-I îndeplinim voinţa, am ajuns sub forţa activă a lui Iehova Dumnezeu, spiritul Său sfânt. Atunci înseamnă că suntem responsabili înaintea Lui să acţionăm conform acelui spirit. Dacă vom acţiona împotriva acelui spirit sfânt îl vom întrista. Calea noastră de acţiune sau discursul nostru va jigni ceea ce este spiritul sfânt şi va micşora sau reduce spiritul lui Dumnezeu în noi. În Efeseni 4:30 (*NW*) se spune: „De asemenea, nu întristaţi spiritul sfânt al lui Dumnezeu, cu care aţi fost sigilaţi pentru ziua eliberării, prin răscumpărare." Poate nu am blasfemiat spiritul sfânt, însă s-ar putea să-l fi întristat teribil. Dar s-ar putea să mergem atât de departe încât să nu-l mai întristăm, ci chiar să păcătuim împotriva spiritului sfânt. Dacă continuăm pe aceeaşi cale de acţiune greşită şi să întristăm spiritul sfânt, într-un final vom ajunge la punctul de a fi excomunicaţi de către adunare. Am păcătuit împotriva spiritului sfânt iar el nu mai este în noi. Nu ne mai sigilează pentru o eliberare prin răscumpărare la timpul potrivit al lui Dumnezeu.

[4] Problema excomunicării pentru un asemenea păcat de neiertat este un lucru deosebit de serios. Dumnezeu nu va restabili pe nimeni din nou dacă a negat jertfa de răscumpărare a lui Cristos şi a lucrat intenţionat împotriva adunării lui Dumnezeu. Evrei 10:25-38 (*NW*) avertizează: „Fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie. Căci, dacă practicăm intenţionat păcatul după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşătoare a judecăţii şi o gelozie aprinsă care îi va mistui pe cei ce se împotrivesc. Cine a nesocotit legea lui Moise moare fără îndurare, pe mărturia a două sau trei persoane. Cu cât credeţi că va fi mai aspră pedeapsa de care va fi socotit vrednic cel care l-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, care a considerat de valoare neînsemnată sângele legământului prin care a fost sfinţit şi care a insultat cu dispreţ spiritul bunătăţii nemeritate?"

[5] Păcătoşii de neiertat care odată făceau parte din adunare păcătuiesc împotriva spiritului sfânt. Ei luptă împotriva lui Dumnezeu, ei se întorc împotriva lui Isus Cristos, ei nu-L mai imită pe Dumnezeu, ei nu mai umblă în dragoste, ei păcătuiesc împotriva manifestării evidente a spiritului sfânt al lui Dumnezeu şi merită să fie distruşi. Poate câteodată, noi, în adunare, întristăm spiritul sfânt. Atâta timp cât doar îl întristăm, există o şansă, dacă ne căim şi ne schimbăm modul de acţiune, să ne întoarcem în organizaţia lui Dumnezeu. Însă dacă atingem o limită şi ajungem la punctul în care păcătuim de bunăvoie şi cu lăcomie împotriva spiritului sfânt, forţa activă a lui Dumnezeu, şi lucrăm împotriva manifestaţiei sale, atunci Dumnezeu a terminat-o cu noi. Atunci ne întoarcem la Satan şi la organizaţia lui pentru distrugerea cărnii noastre. Este un lucru teribil să fii dat afară din adunarea lui Dumnezeu, să fii distrus asemenea lui Core şi aliaţilor lui, să fii omorât cu pietre ca Acan, sau să fii considerat nedemn de a trăi în adunarea lui Dumnezeu acum. Fariseilor care au văzut manifestarea evidentă a spiritului sfânt al lui Dumnezeu, prin Isus, şi totuşi au vorbit abuziv împotriva lui şi l-au numit

Cuprins

spiritul lui Belzebub, Isus le-a spus mai târziu: „Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei?" – Mat. 23:3, *NW*; 12:22-28, 31, 33.

[6] Dar dacă suntem daţi afară din adunarea lui Dumnezeu va fi din cauza propriei noastre greşeli, din cauza fărădelegii noastre, pentru că nu ne transformăm, pentru că nu trăim după modelul pe care Dumnezeu l-a stabilit. Aşa cum este afirmat în Efeseni 5:1, 2 (*NW*), după ce Pavel vorbeşte despre întristarea spiritului sfânt al lui Dumnezeu: „Fiţi, deci, imitatori ai lui Dumnezeu, ca nişte copii iubiţi, şi umblaţi mereu în iubire, aşa cum şi Cristos v-a iubit şi s-a dat pe sine pentru voi, ca ofrandă şi jertfă lui Dumnezeu cu mireasmă plăcută."

[7] Mai este o scriptură destul de oportună aici, la Matei 18:15-17. Citim: „Dacă fratele tău comite un păcat, du-te şi dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu ascultă, mai ia cu tine unu sau doi, pentru ca orice lucru să fie stabilit prin gura a doi sau trei martori. Dacă nu ascultă de ei, vorbeşte cu adunarea. Dacă nu ascultă nici de adunare, să fie pentru tine ca un om al naţiunilor şi ca un încasator de impozite." (*NW*) Această scriptură nu are nimic de-a face cu excomunicarea lui din adunare. Când spune să mergeţi la adunare, înseamnă să mergeţi la bătrâni sau la cei maturi din adunare şi să discutaţi dificultăţile voastre private. Această scriptură are de a face doar cu o excomunicare personală.

[8] O persoană se poate să nu se înţeleagă cu o altă persoană din grupă. Poate a construit o casă pentru el, iar celălalt frate poate crede că a fost înşelat cu ceva din această construcţie a casei. Se poate ca el să fi făcut un contract în această afacere, şi intervine o ceartă între cei doi fraţi, iar ei se ciondănesc pe marginea subiectului. Ei bine, aici Isus spune: dacă ai ceva de împărţit cu un alt frate, încearcă să îndreptaţi lucrurile între voi. Dacă nu poţi să îndrepţi, mai cheamă pe unul sau doi oameni şi pune-i să asculte, să te ajute şi să te sfătuiască. Dacă nu o poţi îndrepta nici atunci cu fratele ofensator, atunci înseamnă o evitare personală între voi doi, tu tratându-l ca pe un încasator de impozite sau un non-evreu în afara adunării. Faci ceea ce trebuie să faci cu el doar pe baza afacerilor. Nu are nimic de-a face cu adunarea, pentru că actul ofensator, păcatul sau neînţelegerea nu reprezintă motiv pentru excomunicarea lui din întreaga grupă. Lucrurile de felul acesta nu ar trebui aduse în adunare generală pentru hotărâre. Nu ar trebui să încercăm să împărţim adunarea şi să spunem: „Ei bine, vreau ca voi toţi să fiţi de acord cu mine", în timp ce cealaltă persoană spune: „Vreau ca voi toţi să fiţi de acord cu mine"; aceasta este o problemă personală ce nu are nicio legătură cu predicarea evangheliei sau cu păstrarea adunării curată. Această scriptură de la Matei 18:15-17 a fost deseori folosită în conexiune cu excomunicarea sau cu înlăturarea unor astfel de persoane din organizaţie, însă are legătură doar cu evitarea personală.

[9] Aşadar să păstrăm cu toţii în minte faptul că organizaţia Domnului Dumnezeu trebuie păstrată intactă, trebuie păstrată curată, de către toţi cei ce sunt în adunare. Ţineţi cont că atârnă de cei care sunt servii de grupă să aibă grijă că rămâne aşa şi dacă cineva din grupă nu este curat, nu lucrează în interesul Împărăţiei lui Dumnezeu şi al fraţilor lui, atunci ar trebui înlăturat. Ei îi fac celui înlăturat un beneficiu, pentru că ar putea să fie ruşinat, ca rezultat, şi să se întoarcă pe calea cea

Cuprins

bună. Ei fac ceea ce trebuie în ochii lui Dumnezeu scoţându-l afară din adunare, deoarece nu este curat. Prin această procedură, organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu va rămâne curată în bătălia apropiată a Armaghedonului, spre lumea nouă. Oricine doreşte să trăiască în acea lume nouă va trebui să trăiască conform principiilor lui Iehova Dumnezeu, aşa cum sunt stabilite în cuvântul Său, deoarece noi trebuie să devenim imitatori ai lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce arată că există păcate care pot fi iertate, dar ce păcate nu pot fi trecute cu vederea?
2. Ce a spus Isus că este păcatul ce nu poate fi iertat şi cine îl poate comite?
3. Cum putem întrista noi spiritul sfânt şi ce pericol există dacă vom continua să facem aceasta?
4. Potrivit versetelor din Evrei 10:25-38, pe cine nu va restabili Dumnezeu?
5. Cum comit păcat cei ce păcătuiesc împotriva spiritului sfânt şi care va fi sfârşitul lor?
6. Din a cui vină este cineva lepădat şi de ce?
7. Ce are de-a face cu această chestiune Matei 18:15-17, mai ales în ce priveşte recurgerea la adunare?
8. Cum poate apărea o astfel de dificultate şi până unde merge excomunicarea?
9. Având în vedere cele de mai sus, care trebuie să fie străduinţa noastră şi de ce?

Fariseii – în trecut şi prezent

Cu o anumită ocazie, Isus Cristos le-a spus discipolilor Săi: „Păziţi-vă de aluatul Fariseilor, care este ipocrizia. Dar nu este nimic tăinuit cu grijă care să nu fie dezvăluit, şi nimic ascuns care să nu devină cunoscut.” Şi, dând exemple concrete ale ipocriziei acelor lideri religioşi, Isus a afirmat cu o altă ocazie: „Toate lucrările pe care le fac, le fac ca să fie văzuţi de oameni”. – Luca 12:1, 2; Mat. 23:2-5, *NW*.

Faptul că oamenii religioşi ai secolului al douăzecilea, în special cei reprezentaţi de prelaţii romano-catolici, nu sunt diferiţi de cei din primul secol, reiese din următoarele două noi povestiri, ambele provenind din capitala Statelor Unite – Washington D.C.

În data de 17 Noiembrie 1951, treisprezece prelaţi ai bisericii romano-catolice, incluzând trei cardinali, printre care era şi Spellman, şi cinci arhiepiscopi, au emis o declaraţie de aproape trei, patru mii de cuvinte care abordează subiecte cum ar fi: „Moralitate: Nevoia de astăzi”; „Moralitate şi Educaţie”; „Moralitate şi Politică”, etc., fiind condamnată în special imoralitatea în guvern. – New York *Times*, 18 Noiembrie 1951.

Cuprins

Dar despre cât de sinceri au fost aceşti prelaţi a fost indicat de anumite reviste de ştiri care au venit din capitala naţiunii cu aproape două luni mai târziu. Publicul american fusese deşteptat la revelarea corupţiei răspândite în departamentul fiscal al guvernului. Procurorul General J. Howard McGrath a fost acuzat atât pentru ceea ce făcuse, cât şi pentru ce nu făcuse. Consensul de opinie a fost că lui ar trebui să i se ceară să demisioneze, şi toate indiciile au arătat că preşedintele îi va solicita demisia, când, dintr-odată, s-a produs o schimbare radicală, şi preşedintele a anunţat nu numai că intenţiona să-l păstreze pe McGrath ca procuror general, ci şi că McGrath primise însărcinarea de curăţare a întregii situaţii corupte, fiind cel mai responsabil pentru aceasta! Cine a fost instrumentul care l-a determinat pe preşedinte să facă un astfel de deserviciu ţării sale?

Conform ziarului *Naţiunea* din 19 Ianuarie 1952, Robert S. Allen, un corespondent veteran al Washingtonului, a dezvăluit că McGrath „a fost salvat de intervenţia a trei prieteni – Senatorul Theodore Green, naşul său politic; Cardinalul Spellman, care a făcut o pledoarie prin telefon din Tokyo; şi Matt Connelly, secretarul prezidenţial, care se ocupă în principal de treburile bisericii romano-catolice". [Spellman a negat aceasta].

Acel apel telefonic, din îndepărtatul Tokyo, a dat o dovadă incontestabilă că indiferent de ce promisiuni deşarte ar face cel mai important prelat romano-catolic din Statele Unite faţă de moralitatea din guvern, el a fost mult mai interesat să păstreze un romano-catolic într-o poziţie cheie din guvern, fapt care, fiindcă veni vorba, ar trebui să demonstreze clar că interesele moralităţii, ale integrităţii şi ale unei guvernări bune nu sunt neapărat identice cu cele ale religiei organizate. Cu adevărat ipocrizia este aluatul primului secol fariseic şi al celui din secolul al douăzecilea.

UNELE organizaţii religioase susţin că Legea Mozaică are două părţi: Decalogul, sau „legea morală" şi „legea ceremonială". Ei susţin că Decalogul încă este obligatoriu, în timp ce „legea ceremonială" a dispărut odată cu venirea lui Mesia.

O mare parte din această despărţire este făcută de către acele secte ce susţin că sabatul creştin este a şaptea zi a săptămânii şi că respectarea sa literală este imperativă pentru mântuire. Când sunt citate scripturile care arată că Cristos a pus

Cuprins

capăt acestei legi, aceştia răspund că asemenea texte se aplică doar „legii ceremoniale”. Haideţi să examinăm înregistrarea scripturală şi să constatăm dacă asemenea diviziune are fundamente solide.

Isus, în predica de pe munte, nu a indicat nicio astfel de despărţire. El a intercalat referiri la Decalog printre referiri la alte părţi ale legii mozaice, cum ar fi problema aducerii darurilor la altar, a acordării unui divorţ, cea a „ochiului pentru ochi”, şi dragostea pentru aproape ca pentru sine. Comparaţi Matei 5:21, 23, 24, 27, 31, 33, 38, 43 cu Exodul 20:13; Deuteronomul 16:16, 17; Exodul 20:14; Deuteronomul 24:1; Leviticul 19:12; Deuteronomul 19:21; şi Leviticul 19:18.

Aşadar, referitor la întregul aranjament al legii, Isus a spus: „Să nu credeţi că am venit să desfiinţez Legea sau Profeţii. N-am venit să desfiinţez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că mai degrabă vor trece cerul şi pământul decât să treacă cea mai mică literă sau o frântură de literă din Lege fără să se întâmple toate lucrurile.” (Mat. 5:17, 18, *NW*) Prin urmare, Isus a arătat că legea consta din ilustraţii profetice care era sigur că se vor împlini, iar când a venit împlinirea, ilustraţiile au fost înlăturate.

De exemplu, izraeliţii erau obligaţi să sărbătorească Paştele anual. Dar când Cristos, adevăratul Miel de Paşte, a fost jertfit, cerinţa de a sărbători Paştele tipic a dispărut. (Ex. 12:14; 1Cor. 5:7, 8) Anual, de asemenea, marele preot intra în Sfânta Sfintelor, în templu, în a zecea zi a celei de-a şaptea luni, cu sângele ispăşirii. Dar după ce Isus Cristos a intrat în Sfânta Sfintelor din ceruri cu meritul sângelui Său, jertfele de animale nu au mai avut nicio valoare. – Lev. 16:14; Evrei 9:11-14; 10:1.

PAVEL NU FACE NICIO DESPĂRŢIRE

Apostolul Pavel a avut multe de spus în legătură cu legile pe care Dumnezeu le-a dat izraeliţilor prin intermediul lui Moise, însă căutăm în zadar orice fel de despărţire între Decalog şi celelalte caracteristici ale aranjamentului legii. Când el a afirmat că „[Dumnezeu] ne-a iertat cu bunăvoinţă toate greşelile şi a şters documentul scris de mână care consta din decrete şi care era împotriva noastră. El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură”, el nu se referea doar la aşa-numita „lege ceremonială”. Cum ştim aceasta? Datorită argumentului său din context: „Nimeni, deci, să nu vă judece cu privire la mâncare şi la băutură sau cu privire la vreo sărbătoare, la ţinerea lunii noi sau a unui sabat, fiindcă acestea sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea este a lui Cristos.” (Col. 2:13, 14, 16,17, *NW*) Să susţii că aceasta se referă numai la sabaturile anuale înseamnă să admiţi cazul unuia ca fiind atât de slab încât să fie încolţit fără cea mai mică dovadă.

Din nou la Romani 7:6 (*NW*) citim: „Dar acum am fost eliberaţi de sub Lege, fiindcă am murit faţă de cea care ne ţinea legaţi, ca să fim sclavi într-un sens nou, prin spirit, şi nu în sensul vechi, prin codul scris.” Doar „legea ceremonială”? Nu. Pavel a inclus şi Decalogul sau „legea morală” în acest „cod scris”, citând cea de-a zecea poruncă în versetul următor. El a continuat: „Ce vom spune deci? Este Legea păcat? Nicidecum! De fapt, n-aş fi cunoscut păcatul dacă n-ar fi fost Legea. De exemplu, n-aş fi cunoscut ... pofta dacă Legea n-ar fi zis: ‚Să nu pofteşti’.”

Cuprins

(Rom. 7:7, *NW*) Da, legea de sub care fuseseră eliberaţi creştinii includea Decalogul.

Remarcaţi, de asemenea, cuvintele lui Pavel de la Galateni 3:24, 25 (*NW*): „Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi drepţi datorită credinţei. Dar acum, după ce a venit credinţa, *nu mai suntem sub tutore.*" În mod clar, arătând nevoia lor de a avea un Răscumpărător, Decalogul arăta înspre Mesia aşa cum au făcut şi celelalte părţi ale aranjamentului legii, cum ar fi jertfele lor anuale de ispăşire. Şi după ce i-a condus pe evrei către Cristos, aranjamentul legii şi-a atins scopul.

Nu putem găsi nicio bază pentru o despărţire în legea mozaică nici în cuvintele lui Pavel, după cum sunt relatate la Galateni 4:21-31, *NW*, unde Pavel le vorbeşte acelor evrei creştini care încă voiau să fie sub legea lui Moise. El compară Sinaiul din Arabia cu Ierusalimul care este de sus şi arată cum unul a fost ilustrat de Agar şi celălalt de către femeia liberă, Sara. Întregul aranjament al legii a fost dat la muntele Sinai, nu doar aşa-numita „lege ceremonială", iar dacă creştinii sunt eliberaţi de sub aranjamentul Agar-Sinai, atunci sunt eliberaţi şi de sub Decalog. Pavel îndeamnă atunci creştinii să nu cedeze pentru libertate din moment ce pentru libertate i-a eliberat Cristos. (Gal. 5:1) Dar cum s-ar putea spune despre creştini că erau liberi dacă ei erau încă legaţi de Decalog? Nici legea lui Moise, nici încercarea de a o respecta nu pot aduce dreptate, ci doar sângele lui Cristos. (Rom. 3:19, 20; 1Ioan 1:7) Creştinii nu sunt „sub lege, ci sub bunătate nemeritată." – Rom. 6:14, *NW*.

Discutând despre sfârşitul legii mozaice, Pavel afirmă într-un alt loc: „Dar acum, în unitate cu Cristos Isus, voi, care odinioară eraţi departe, v-aţi apropiat prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, El, care din cele două grupuri a făcut unul singur şi a dărâmat zidul din mijloc care le separa. Prin carnea Sa a înlăturat duşmănia, Legea, care consta din porunci şi decrete, pentru ca din cele două popoare să creeze, în unitate cu El, un singur om nou, făcând pace, şi ca să împace pe deplin cu Dumnezeu amândouă popoarele, într-un singur corp, prin stâlpul de tortură, fiindcă a nimicit duşmănia prin El Însuşi." (Efes. 2:13-16, *NW*) Întregul aranjament al legii şi nu doar aşa-numita „lege ceremonială" i-a distins pe evrei de oamenii din celelalte naţiuni, şi acest întreg aranjament, „Legea poruncilor care consta din decrete", ce a servit ca şi zid sau barieră, a fost cel îndepărtat de Cristos.

Nu putem găsi fundament în împărţirea legii mozaice, nici în cuvintele lui Pavel pe care le găsim la 2 Corinteni 3, unde el arată că aranjamentul legii a fost înlocuit cu ceva mai bun, un nou legământ. Întregul aranjament al legii este inclus în „tablele de piatră" şi în „legea scrisă" care condamna la moarte şi care au fost înlocuite de legile scrise de spirit şi pe inimi şi care dau viaţă. „Pe lângă aceasta, dacă acel cod care aduce moartea, gravat cu litere pe pietre, a fost plin de glorie, … cum nu ar fi plin de o glorie cu mult mai mare spiritul acordat creştinilor? … *Căci, dacă ceea ce trebuia să fie desfiinţat* a fost plin de glorie când a fost introdus, cu atât mai mult avea să fie plin de glorie ceea ce rămâne." (2Cor. 3:7-11, *NW*) Este clar că întregul aranjament al legii a fost plin de glorie şi Decalogul sau

Cuprins

aşa-numita „lege morală” a fost cea gravată „cu litere pe pietre.” Totul a adus moarte evreilor şi totul a fost desfiinţat pentru ceva mai bun.

SABATUL – DESFIINŢAT DE ASEMENEA

Însă unii vor argumenta că Dumnezeu a poruncit ca sabatul să fie sărbătorit ca un „legământ necurmat ... veşnic”. (Ex. 31:16, 17, *AS*) Într-adevăr, aici este folosit cuvântul „necurmat”, însă notaţi că originalul ebraic care este *ohláhm* nu înseamnă pentru eternitate, ci pentru o perioadă de timp indefinită, incertă, nedezvăluită. Acelaşi cuvânt este folosit în legătură cu alte caracteristici ale aranjamentului legii, cum ar fi preoţia Aaronică, pe care apostolul Pavel o arată ca fiind desfiinţată. Remarcaţi, de asemenea, că Pavel declară că o schimbare a preoţiei însemna de asemenea şi o schimbare a legilor. – Ex. 40:15; Lev. 6:18, 22; Evrei 7.

Până când aranjamentul legii a fost răstignit pe stâlpul de tortură, Isus şi apostolii Săi i-au respectat toate prevederile, pentru că ei erau născuţi sub lege. Însă apoi, ei nu au mai fost obligaţi să respecte aceste prevederi, şi treptat această chestiune a fost clarificată creştinilor. (Faptele 10) Simplul fapt că după aceea apostolul Pavel a predicat despre sabat nu arată că el a considerat sabatul obligatoriu de respectat, la fel cum predicarea lui pe dealul lui Marte nu indica aprobarea lui pentru închinarea la Marte. Pavel a predicat cu fiecare ocazie, loc şi timp oportune. Din moment ce sabatul era o zi de odihnă pentru evrei, zi în care ei se puteau aduna în pieţe şi sinagogi, Pavel s-a folosit de el pentru a le predica vestea bună. În acelaşi mod, oportunitatea arată că duminica să fie expuse cuvântările publice în creştinătate. Pavel însuşi nu a dat nicio poruncă referitoare la respectarea sabatului şi afirmă că el nu s-a reţinut niciodată în a declara tot sfatul lui Dumnezeu. Din contră, a arătat că sabatul era doar o ilustraţie. – Faptele 20:27; Evrei cap. 3 şi 4.

ADUNAREA LA IERUSALIM

În această privinţă, remarcaţi acţiunea întreprinsă de către adunarea de apostoli şi fraţi bătrâni întrunită la Ierusalim pentru a determina ce caracteristici ale aranjamentului legii trebuiau încă îndeplinite de către convertiţii la creştinism din rândurile neamurilor. Argumentând împotriva punerii jugului legii pe umerii celor nou convertiţi, Petru a spus: „Acum, de ce-l puneţi pe Dumnezeu la încercare, aşezând pe gâtul discipolilor un jug pe care nici strămoşii noştri, nici noi n-am putut să-l purtăm? Noi avem, însă, încredere că vom fi salvaţi prin bunătatea nemeritată a Domnului Isus la fel ca oamenii aceştia.” (Faptele 15:10, 11, *NW*) Jugul de nesuportat nu putea fi limitat doar la aşa-numita „lege ceremonială”, deoarece Decalogul era o povară mult mai mare. Remarcaţi, de asemenea, că mântuirea vine nu prin încercarea respectării Decalogului, ci prin „bunătatea nemeritată a Domnului Isus.”

Şi ce i-a instruit corpul de guvernare al primei biserici creştine adunate acolo pe noii creştini convertiţi să facă? Să ţină cele zece porunci? Să sărbătorească ziua de sabat? Nu, ci mai degrabă: „Fiindcă am auzit că unii dintre ai noştri v-au tulburat

Cuprins

cu vorbe şi au încercat să vă corupă sufletele, deşi noi nu le-am dat instrucţiuni, am fost cu toţii de acord ... Căci spiritul sfânt şi noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abţineţi de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate şi de la curvie. Dacă vă păziţi cu grijă de aceste lucruri, vă va merge bine." (Faptele 15:24-29, *NW*) Având în vedere faptul că întrebarea ridicată era în legătură cu caracteristicile legii care erau încă valide, ce oportunitate au ratat fraţii de acolo de a face clar, fără echivoc, faptul că repectarea sabatului era încă obligatorie dacă aşa era cazul!

CREŞTINI SUB O LEGE POZITIVĂ

Cei ce susţin că cele Zece Porunci încă se aplică şi că celelalte caracteristici ale aranjamentului legii care nu mai pot fi îndeplinite fac parte din „legea ceremonială" care a dispărut, evident ţin atât de mult la Decalog din cauza fricii a ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul în care creştinii ar rămâne fără acel ghid sau fără acea lege. Ei au omis să ia în considerare faptul că legile lui Dumnezeu pentru servii Lui diferă din când în când. Naţiunii Israel, de exemplu, i-a fost poruncit să folosească arme literale şi să acţioneze în calitate de executor al lui Dumnezeu, însă creştinilor li se spune în mod clar că armele lor nu sunt unele literale. – 1Sam. 15:2, 3; 2Cor. 10:4, 5.

Însă eliminarea Decalogului nu trebuie să ridice niciun fel de temeri sau nelinişti. În cel mai bun caz a fost doar o apropiere negativă de dreptate. Legea creştinilor este una pozitivă: Să iubeşti pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, cu tot sufletul şi puterea ta şi pe aproape ca pe tine însuţi. Fă altora ce ai vrea să ţi se facă ţie. (Mat. 7:12; 22:37-40) Caprele, în ilustraţia despre oi şi capre, au fost condamnate la distrugere nu datorită încălcării vreuneia dintre poruncile negative, ci datorită eşecului de a face bine fraţilor lui Cristos. (Mat. 25:45) Conducătorul tânăr şi bogat care a dorit să câştige viaţă veşnică, a respectat cele Zece Porunci, dar acest lucru nu a fost de ajuns. (Mat. 19:16-24) Pentru alte exemple similare ce ilustrează aceeaşi idee consultaţi Luca 10:29-37; 18:9-14.

Când şi-a luat rămas-bun de la discipolii Săi, a accentuat el cumva: 'Să nu vă faceţi idoli, să respectaţi sabatul, să nu furaţi, să nu ucideţi, să nu comiteţi adulter, să nu puneţi mărturie mincinoasă'? Ce sfat ciudat ar fi fost acesta. În schimb, El a spus într-o manieră pozitivă: 'Vă dau o nouă poruncă, să vă iubiţi unii pe alţii; la fel cum v-am iubit Eu.' – Ioan 13:33-35, *NW*.

Apostolul Pavel arată, de asemenea, superioritatea legii pozitive a iubirii faţă de legea negativă a lui Moise: „Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii, fiindcă cine îşi iubeşte semenul a împlinit legea ... şi orice altă poruncă, este cuprinsă în acest cuvânt, şi anume: 'Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'. Iubirea nu face rău aproapelui, iubirea este deci împlinirea legii." – Rom. 13:8-10, *NW*.

La fel face şi apostolul Ioan. În prima şi cea mai importantă epistolă a sa, ce accentuează el? Respectarea celor zece porunci? Nu, ci importanţa supremă a iubirii. „Cine nu iubeşte, n-a ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu, pentru că

Cuprins

Dumnezeu este iubire." (1Ioan 4:8, *NW*) Aşadar nu avem niciun motiv de teamă în ceea ce priveşte înlăturarea Decalogului atunci când este înlocuit cu dragoste.

Despărţirea legii dată lui Moise într-o „lege morală" – Decalogul, şi o „lege ceremonială", referitoare la alte probleme de conduită şi închinare, se dovedeşte, prin urmare, a fi fără suport scriptural, fără logică sau necesitate. În loc să arate o despărţire, atât Isus cât şi discipolii Lui tratează întregul aranjament al legii ca o unitate, ca o umbră, ca un tutore, pe care Iehova Dumnezeu l-a răstignit pe stâlpul de tortură al lui Isus după ce scopul lui fusese împlinit. Servii lui Dumnezeu, începând de atunci, se află „nu sub lege, ci sub bunătate nemeritată." – Rom. 6:14, *NW*.

Ţările Alpine se alătură Expansiunii Teocratice

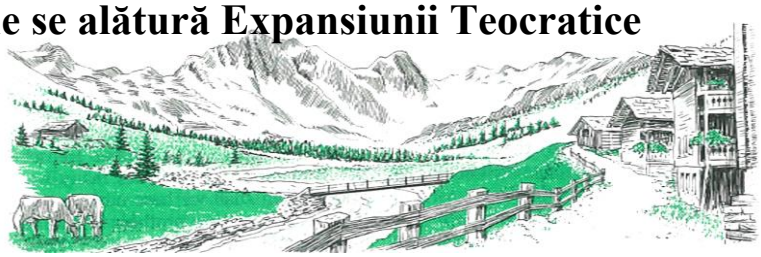

După ce au încheiat un tur foarte încurajator al Europei de Nord, N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere şi secretarul său, M. G. Henschel, au urcat la bordul unui avion în Oslo, Norvegia, la ora 8 a.m., luni 24 septembrie. Destinaţia lor era Zurich, Elveţia, dar zborul nu a fost unul direct. A fost nevoie de o escală la Copenhaga, dar acest lucru s-a potrivit bine în schema lucrurilor datorită faptului că au fost câteva probleme importante care nu fuseseră rezolvate în timpul vizitei în Danemarca cu câteva săptămâni înainte. Când a aterizat avionul, la ora 9:30, câţiva fraţi danezi se aflau la aeroportul Kastrup, aşteptând în spatele gardului. Niciunul nu vrut să stea jos şi minutele au zburat foarte repede.

Din Danemarca, zborul a fost unul fără escală până în Zurich. La ora 1:30 p.m. un grup de aproximativ treizeci de fraţi elveţieni, printre care şi Fratele Zuercher, servul de filială, au salutat fraţii călători în timp ce debarcau din avion pe aeroportul din Zurich. A fost un graţios bun-venit în Elveţia, apreciat foarte mult. După aceea, fraţii au urcat într-o maşină şi s-au îndreptat spre Berna. Peisajul era frumos, aşa cum este aproape întotdeauna în Elveţia, dar pe tot parcursul călătoriei au fost semne ale pregătirilor care se făceau pentru apărare naţională. Oameni în uniformă îşi făceau serviciul anual. Bariere antitanc erau puse pe câmpuri, şi autostrăzile erau pregătite ici şi colo pentru ridicarea de blocuri rutiere care puteau fi ridicate la momentul potrivit. Ceea ce păreau a fi de la distanţă ferme vesel pictate, erau fortificaţii din prim plan. Aşadar, chiar şi paşnica Elveţie trăieşte în umbra fricii.

Când fraţii vizitatori au sosit la minunata casă Betel din Berna ei au fost salutaţi de Fraţii Hoffmann şi Schwafert din Betelul Wiesbaden (filiala germană) care erau acolo să se intereseze de transferul unei prese rotative în Germania pentru tipărirea revistelor Societăţii, reviste care sunt acum la mare cerere.

Cuprins

Marţi dimineaţa s-a făcut o călătorie în Geneva, spre sud. Nu a fost o zi cu cer senin, şi astfel o mare parte din peisaj nu s-a putut vedea. Dar lacul din Geneva a fost o privelişte frumoasă, cu bărcile şi oraşele-staţiune, şi în special zecile de mile de viţă de vie de pe dealurile terasate de-a lungul ţărmului. Destinaţia era casa misionară din Geneva. Călătoria a durat câteva ore, permiţând doar două ore pentru discuţii şi masa de prânz cu absolvenţii Gilead staţionaţi în Geneva. A fost doar un singur lucru pe care ei au vrut să-l arate călătorilor înainte de plecarea lor, şi acela a fost zidul Reformei. Zidul este într-un parc şi el comemorează zilele când oamenii învăţaţi au părăsit multe din învăţăturile păgâne tradiţionale ale bisericii romano-catolice. Inscripţiile arată realizările reformatorilor, iar acolo există statui ale unor oameni ca: Beza, Calvin, Huss şi Knox, personaje proeminente în mişcările Reformei.

A fost necesar să ne grăbim înapoi spre Berna pentru că a fost programată o întâlnire în timpul serii la Der Grosse Kasinosaal (Sala Cazinoului) pentru unităţile grupei din Berna. Trecuseră mulţi ani de când acea sală faimoasă din Berna fusese folosită de martorii lui Iehova. Judecătorul Rutherford vorbise acolo cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, dar atunci prejudecăţile din partea surselor religioase au dus la adoptarea unei rezoluţii care a interzis dreptul martorilor lui Iehova de a se întâlni acolo. Rezoluţia era încă în înregistrările comitetului de conducere, dar când un frate a vorbit conducerii într-o manieră amabilă, încercând să argumenteze libertatea de închinare şi înregistrarea curată despre martorii lui Iehova, fiind în acelaşi timp insistent în cererea lui pentru folosirea sălii, a făcut o impresie favorabilă şi sala a fost închiriată martorilor lui Iehova. Astfel, în urma unei victorii teocratice, cei 890 de vestitori din Berna şi din împrejurimi s-au întrunit la Sala Cazinoului pentru a-i asculta pe Fraţii Knorr şi Henschel. Privind înapoi la vizita anterioară a preşedintelui Societăţii în acea ţară, vestitorii au putut vedea ce progrese mari s-au făcut, pentru că în 1947 erau 1,645 de vestitori, iar acum sunt 2,756 de persoane care predică în văile şi pe dealurile Elveţiei.

În Elveţia, la fel ca peste tot, a fost dificil să se obţină cantităţi suficiente de hârtie pentru tipărire, însă vigilenţa fraţilor de a localiza unele provizii a făcut ca producţia de mesaj tipărit să meargă înainte. Când autorităţile alocă pe baza folosirii anterioare, atunci o organizaţie în expansiune trebuie să întâmpine probleme. Multe ţări primesc literatură din Elveţia şi ea este un centru important de activitate teocratică.

SPRE AUSTRIA

A fost o întârziere la aeroportul din Zurich. Operatorii Căilor Aeriene Britanice Europene amânau plecarea cu câteva minute de fiecare dată când cineva întreba. În cele din urmă motivul a fost făcut cunoscut: se înnorase la aeroportul din Viena şi a fost necesar să se primească autorizaţia de plecare a avionului de la autorităţile americane de la aeroportul Tulln, localizat în zona rusă a Austriei. Când totul a fost în ordine, avionul a decolat şi a zburat pe ruta Munchen şi Linz, şi în cele din urmă în Viena. Plafonul era jos şi avionul cu două motoare s-a învârtit în cercuri, pierzând uşor altitudine, până când se apropiase la câteva sute de metri de pământ.

Cuprins

Era o plăcere să vezi stropii de apă pe care-i împroşca avionul în timpul aterizării, pentru că aceasta a însemnat că, în cele din urmă, după mult timp, fraţii austrieci vor avea o vizită din partea preşedintelui Societăţii. Fraţii trecuseră prin timpuri de asuprire sub regimul lui Hitler, când cardinalul local şi naziştii colaboraseră, şi acum, deşi erau sub ocupaţia celor patru puteri militare mari, ei puteau avea o vizită din partea preşedintelui.

Timp de mulţi ani martorii lui Iehova şi persoanele cu bunăvoinţă din Austria citiseră cu mare bucurie şi plăcere despre călătoriile Fratelui Knorr şi ale Fratelui Henschel. Când citeau acele articole mulţi se întrebau: „Oare când vom avea privilegiul să îi avem pe aceşti fraţi în mijlocul nostru şi să fim uniţi într-o mare adunare?" Apoi, în cele din urmă, a sosit ziua când în cele 150 de grupe din toată ţara fusese anunţată vestea bună despre vizita Fratelui Knorr şi a Fratelui Henschel şi despre un mare congres în Viena.

Radiind de fericire, toată lumea a fost ocupată pregătindu-se pentru eveniment. Desigur, au existat marile pregătiri, cele importante cu privire la sală, şi fraţii din Viena au ştiut, de asemenea, că mulţi vizitatori din ţară vor avea nevoie de hrană şi cazare; astfel ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-i face să se simtă cât mai confortabil. Cei din ţară au început să economisească bani pentru călătorie, în timp ce alţii au trebuit să-şi organizeze vacanţele şi propriile afaceri astfel încât să nu rateze nici măcar o oră din compania cu fraţii lor.

Alegerea unei săli nu a fost uşoară deoarece Viena, deşi fiind un oraş cu aproape 2,000,000 de locuitori, nu avea nicio sală destul de mare ca să găzduiască o mulţime atât de mare cum se aştepta, şi timpul nu a permis întrunirea în aer liber. Astfel, alegerea finală a fost Konzerthaus. Ea este o sală frumoasă în care se cântă doar muzică clasică frumoasă, şi oamenii au privit cu uimire când au văzut pancartele galbene strălucitoare invitându-i în acel loc pentru a-l auzi pe Dl. Knorr, din New York, care urma să vorbească pe subiectul „Va înfrunta religia criza mondială?" A mai fost un afiş mare în faţa Konzerthaus-ului făcând publicitate acestei lecturi cu multe zile înainte, şi toţi oamenii care au trecut pe acolo nu au avut cum să nu-l vadă.

Fratele Knorr şi Fratele Henschel fuseseră aşteptaţi joi 27 Septembrie, la ora 3 după-masa, la un aeroport din sudul Vienei. În ciuda vântului şi a ploii, un număr mare de fraţi au mers cu bucurie timp de o oră de la capătul de linie al tramvaiului până la aerodrom, pentru a-i ura un bun venit călduros Fratelui Knorr, Fratelui Henschel şi Fratelui Rutimann (de la Betelul din Elveţia), care urma să fie traducător pentru fraţii vorbitori de limbă engleză. Au fost şi copii cu buchete de flori în mânuţele lor, obrajii lor strălucind de bucurie, pentru că ei auziseră deja atât de multe despre vizita Fratelui Knorr. Şi apoi a venit dezamăgirea. Chiar în ultimul minut, li s-a spus că avionul a trebuit să aterizeze pe un alt aerodrom din vestul Vienei. Puţinii fraţi care veniseră cu maşina au putut să se întoarcă în oraş pentru a întâmpina autobuzul care transporta călătorii de la acel aerodrom şi au fost bucuroşi să fie primii care să îi salute pe fraţi în Viena.

În aceeaşi zi a fost, de asemenea, multă agitaţie la diferitele staţii de cale ferată. Trenuri speciale au adus sute de oameni din Styria, Carinthia, Salzburg, Austria

Cuprins

Superioară, Tyrol, şi Vorarlberg. Două sute de oameni veniseră de asemenea din Elveţia, şi câţiva fraţi din Anglia, Italia, Olanda, Danemarca, Suedia, Iugoslavia, Germania şi Statele Unite – ceea ce a făcut această adunare una internaţională. Bariera lingvistică a fost depăşită rapid, şi străinii au făcut remarci despre cât de favorabil impresionaţi au fost ei când au văzut armonia şi dragostea între martorii lui Iehova, chiar dacă nu se văzuseră niciodată unii pe alţii.

Vineri, 28 Septembrie, la ora 9 dimineaţa, a început adunarea, când mai mult de 2,000 de persoane s-au unit în cântare spre lauda lui Iehova. În această sală omul este obişnuit să vadă cântăreţi doar pe scenă, însă de data aceasta a fost diferit: toată lumea din sală a cântat cu vocea şi cu inima. Participarea a crescut de la 2,426 în ziua de vineri până la 2,773 sâmbăta, şi mulţi au trebuit să stea în picioare.

Ziua de sâmbătă a adus, în afară de binecuvântările întâlnirii, o altă surpriză plăcută. Fratele Knorr a fost intervievat de un reporter de la Radio II, şi în aceeaşi seară, la ora 10:15, acest interviu a fost difuzat. Acest lucru se anunţase în sală şi toată lumea s-a grăbit acasă şi a ascultat la radio acel interviu. Pentru prima dată în Viena undele radio au purtat cuvinte în onoarea Celui Preaînalt, Cel care le crease. Au putut fi auzite frumos şi clar glasurile Fratelui Knorr, ale Fratelui Rutimann, şi ale reporterului care i-a intervievat. Ce mărturie pentru mulţi, inclusiv pentru cei care cred că pot scăpa de martorii lui Iehova doar ignorându-i!

A mai fost un lucru care a ajutat foarte mult la anunţarea discursului public şi care a oferit multe oportunităţi de a mărturisi oamenilor pe stradă, în tramvaie, magazine, şi restaurante. La începutul adunării fiecare a primi un mic semn ce-i invita pe oameni la lectura publică, şi acesta a fost prins pe haină sau rochie. Cu siguranţă că acest semn i-a făcut curioşi pe oamenii din Viena, şi mulţi au fost recunoscători când au primit o explicaţie. Toată lumea trebuia să fie anunţată, iar martorii lui Iehova au devenit subiectul oraşului. Tocmai aceste semne mici au fost acelea care au determinat postul de radio să ceară interviul.

Programul întrunirii a fost umplut cu discursuri instructive şi încurajatoare ţinute de Fratele Knorr, Fratele Henschel, şi alţi fraţi. Două discursuri pe care Fratele Franz, vice-preşedintele Societăţii, le ţinuse la celelalte adunări mari, au fost citite fraţilor, iar astfel ei au avut un program foarte asemănător cu cel al fraţilor din Londra, Frankfurt, şi alte locuri. Când oamenii cu bunăvoinţă au aflat că toţi vorbitorii erau lucrători cu timp integral, mulţi dintre aceşti oameni aflând adevărul doar recent, şi-au dat seama că apreciau că lucrurile erau diferite faţă de cele din alte organizaţii religioase, unde oamenii poate vorbesc bine, însă nu ar fi dispuşi ca în viaţa de zi cu zi să îndure greutăţile pe care un urmaş adevărat al Domnului trebuie să le depăşească.

Orele fericite par să zboare, şi duminică, ultima zi, a venit prea repede. Toate cele trei săli din Konzerthaus, precum şi foaierul şi antecamerele au fost conectate prin difuzoare. Cu mult timp înainte de ora trei, când urma să înceapă discursul public, fiecare loc era ocupat, şi 4,467 de persoane au ascultat cu cel mai mare interes explicaţiile Fratelui Knorr. Ele au fost atât de logice, legate de realitate şi bazate pe Scripturi, încât oamenii care nu ştiuseră nimic înainte despre subiect şi-

Cuprins

au exprimat aprecierea pentru tot ceea ce auziseră, şi nişte aplauze extraordinare au dovedit cât de mult a fost audienţa în armonie cu vorbitorul.

Au rămas 3,373 de persoane ca să audă cuvintele de încheiere ale Fratelui Knorr. Când a sosit momentul ca Fratele Knorr să spună „la revedere" fraţii au aplaudat atât de mult încât părea ca şi cum, prin aceasta, ei încercau să-l reţină acolo puţin mai mult.

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1945, primele rapoarte primite din Austria au arătat că erau 421 de lucrători care publicau vestea bună a Teocraţiei. Pe măsură ce anii au trecut, anual s-au alăturat alte sute de oameni în proclamarea Împărăţiei. În iunie 1951 a fost atins un record de 2,702 vestitori. Acest lucru este mai mult decât neobişnuit într-o ţară în care oamenii sunt mai mult de 90% romano-catolici şi unde aproximativ 25% din teritoriu este afectat de ocupaţia forţelor ruseşti şi ale propagandiştilor comunişti. Spiritul fraţilor este foarte ridicat şi ei sunt bucuroşi să aibă ajutorul a nouă absolvenţi ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, inclusiv servul de filială, Fratele Voigt.

În toată Austria şi în toate ţările Europei de Vest, organizaţia teocratică este înrădăcinată bine. Iehova a binecuvântat foarte mult toată lucrarea fraţilor şi a surorilor, iar progresele au fost fără precedent. Bucuria lor şi cea a vestitorilor Împărăţiei de peste tot din lume a fost zidită prin binecuvântările primite, precum şi prin rapoartele care au venit printr-un mijloc sau altul prin aşa numita „cortină de fier", de la vestitorii credincioşi din Europa de Est. Chiar dacă lucrarea a fost interzisă de guvernele comuniste, vestitorii individuali ai veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu au ţinut cu tărie la slujirea lor şi au predicat oamenilor oricând şi oriunde era posibil. Astfel, în anul de serviviu 1951 au fost stabilite noi recorduri de lucrători în Cehoslovacia (3,705), Ungaria (2,583), şi Iugoslavia (617), în ciuda opoziţiei violente şi a întemniţării a sute de persoane. De asemenea, mai mult de 15,000 au raportat şi în Polonia. Vestitorii sunt la lucru în celelalte ţări „comuniste", şi ocazional ei se aud de acolo. Toate acestea stau ca o dovadă că mesajul avertismentului final este vestit, întocmai cum a prezis Iehova în profeţiile Bibliei, iar îndrăzneala şi loialitatea martorilor lui Iehova în timp ce susţin închinarea curată, neîntinată înaintea duşmanilor lui Dumnezeu şi a lor „este o dovadă de distrugere [pentru duşmani], dar de salvare pentru [cei credincioşi ai lui Iehova] şi această indicaţie este de la Dumnezeu". – Filip. 1:27-29, *NW*.

Vestiţi înălţarea şi mângâierea pentru cei săraci

Astăzi sărăcia este soarta majorităţii oamenilor, dintre care aproape toţi privesc la prosperitatea materială ca la principalul bun în viaţă. Dar de ce să vă puneţi inima în ceva care nu prea are şanse de realizare? Şi chiar dacă se realizează, oare ce veţi avea? Poveri, nelinişti şi ispite care îi aruncă pe oameni în distrugere. – 1Tim. 6:9, *NW*.

Cuprins

Sărăcia spirituală este chiar mai răspândită decât lipsa de bogăţii materiale, însă cei care îşi apreciază sărăcia spirituală sunt cu adevărat înţelepţi. Cum aşa? Pentru că Dumnezeu a făcut posibil ca aceştia să devină bogaţi spiritual.

Isus a ilustrat această schimbare, de la sărăcie spirituală la fericire şi prosperitate spirituale, în pilda sau ilustraţia bogatului şi a lui Lazăr. O pildă? Da, pentru că „Isus nu le vorbea fără ilustraţie", şi dacă ar fi să interpretăm această pildă literal, ar însemna să ne implicăm în multe neconcordanţe şi absurdităţi. De exemplu, remarcaţi că nu se spune nimic despre bogat ca fiind rău sau despre sărac ca fiind bun. În mod sigur este de neconceput ca aceste fapte foarte importante să fi fost trecute cu vederea dacă relatarea ar fi trebuit să servească drept avertisment pentru rău-făcători. – Mat. 13:34; Luca 16:19-31, *NW*.

Pe scurt, ilustraţia arată următoarele: Când Isus şi-a început serviciul El a găsit o clasă de oameni care era asemenea bogatului, în sensul că ei erau bogaţi în onoare, poziţie şi avantaje spirituale; din această clasă făceau parte cărturarii, fariseii, legiuitorii şi preoţii. Ei erau mândri, aroganţi, ipocriţi şi se considerau tutorii hotărârilor sacre. – Mat. 23:2; Ioan 8:39; Luca 16:15; Rom. 3:2, *NW*.

Pe de altă parte, Lazăr, al cărui nume înseamnă „Dumnezeu este ajutor", ilustrează în mod corect pe iubitorii săraci şi smeriţi ai dreptăţii care şi-au apreciat nevoia spirituală. Aceştia, în ochii liderilor religioşi, erau bolnavi din punct de vedere moral şi companie potrivită pentru câini, Neamuri necircumcise. – Mat. 15:26, 27; Luca 18:9-14; Ioan 7:49, *NW*.

Serviciul lui Isus Cristos a adus o mare schimbare în condiţia fiecăruia, ilustrată bine de moartea lor. Cei săraci spiritual au fost mângâiaţi de adevăr, şi datorită credinţei lor şi a cursului lor constant de acţiune au fost aduşi în favoarea lui Dumnezeu, ilustrată bine de sânul lui Avraam. (Mat. 5:3-12; 11:28-30; Luca 22:28-30; Ioan 13:23, *NW*) Pe de altă parte, învăţătura clară a lui Isus a adus atât de mult chin liderilor religioşi încât ei au făcut ca Isus să fie omorât. Odată cu Cincizecimea, mesajul chinuitor a fost vestit din nou. Ei nu au primit mai multă eliberare din acest chin decât a primit bogatul în ilustraţie. – Mat. 21:45, 46; 23:1-36; Faptele 5:27-33, *NW*.

Astăzi vedem acelaşi lucru, dar la o scară mult mai mare. Din nou există clasa clerului bogată, mândră, egoistă şi favorizată din punct de vedere spiritual; şi din nou vedem o clasă umilă de persoane care îşi apreciază sărăcia spirituală. Predicarea adevărului aduce din nou chin celor bogaţi spiritul şi mângâiere celor săraci, ajutându-i să intre în poziţie de favoare faţă de Iehova Dumnezeu. După cum a prezis profetul: „Iehova … ridică pe cel sărac din ţărână, şi înalţă pe cel nevoiaş din groapa cu gunoi; ca să-l pună împreună cu prinţii." – Ps. 113:1, 7, 8, AS.

[Note de subsol]

A se vedea *Turnul de veghere*, 15 Februarie şi 1 Martie 1951.

Cuprins

Au dreptul tribunalele ţării să aplice pedeapsa capitală pentru cei vinovaţi de crimă? – M. W., Washington.

Niciun individ nu are dreptul de unul singur să execute o altă persoană din cauză că acea persoană a comis o crimă. Cu toate acestea, noi nu vom spune că nu ar putea face acest lucru comunitatea, acţionând prin intermediul instanţelor de judecată constituite în mod legal. Dacă un om a avut parte de un proces corect, şi s-au prezentat dovezile incontestabile că acel om este un criminal, atunci comunitatea trebuie să ia anumite măsuri pentru a-şi proteja cetăţenii. Noi am spus întotdeauna că închisorile nu sunt mijlocul de pedepsire al lui Iehova, şi astfel nu prea ar fi potrivit să argumentăm că ar fi mai în armonie cu legea lui Iehova ca un criminal să fie întemniţat pe viaţă decât ca ucigaşul să fie omorât. Legea lui Iehova în această privinţă a fost ca ucigaşul să fie pedepsit cu moartea, nu cu închisoarea. Dacă un om este un ucigaş care şi-a mărturisit fapta, sau s-a dovedit că este ucigaş fără nicio urmă de îndoială, atunci comunitatea trebuie să ia mai degrabă unele măsuri împotriva individului, decât să-l lase liber să mai facă alte crime.

La 1 Petru 4:15 apostolul a spus: „Niciunul dintre voi să nu sufere ca ucigaş, ca hoţ, ca răufăcător, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.” (*NW*). Apoi apostolul merge mai departe pentru a arăta că dacă suferim ca şi creştini nu ar trebui să ne fie ruşine. Cuvintele lui Petru par să implice că este corect ca un ucigaş să sufere pentru crima lui, şi ştim care era pedeapsa din punctul de vedere a lui Dumnezeu, şi anume, moartea, şi nu întemniţarea. Petru nu susţine că un ucigaş nu ar trebui să sufere doar pentru că nu era prezent niciun om care să acţioneze ca un executor numit de Iehova. În vremea lui Petru autorităţile comunităţii constituite în mod legal erau acelea care aduceau suferinţa sau pedeapsa asupra unui ucigaş, iar Petru nu obiectează faţă de această practică.

Apostolul Pavel pare şi el să adopte aceeaşi poziţie, numai că el explică acest lucru mai clar. Faptele 25:10, 11 (*NW*) afirmă: „Pavel a zis: ‘Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; aici trebuie să fiu judecat. Iudeilor nu le-am făcut niciun rău, după cum vezi şi tu foarte bine. Dacă sunt într-adevăr un răufăcător şi am făcut ceva care să merite moartea, nu cer să fiu scutit de moarte. Dar dacă niciunul dintre lucrurile de care mă acuză oamenii aceştia nu este adevărat, nimeni nu le poate face favoarea de a mă preda lor. Fac apel la Cezar!’” Remarcaţi, vă rog, că în timp ce stătea înaintea scaunului de judecată al Cezarului, autoritatea comunităţii constituită în mod legal, şi nu un executor numit de Iehova Dumnezeu, Pavel a continuat să spună că dacă a făcut ceva vrednic de moarte, nu se va da înapoi de la pedeapsa cuvenită. Aceasta pare, în mod clar, să sugereze că Pavel a considerat autorităţile civile constituite în mod legal ca având putere să aplice pedeapsa cu moartea. Mai degrabă decât să susţină că o astfel de instanţă de judecată umană nu avea această putere, el a părut să indice că ea avea putere şi el

Cuprins

nu obiecta faţă de exercitarea acelei puteri împotriva lui, dacă el comitea ceva vrednic de moarte; şi, în mod sigur, o crimă este ceva care-l face pe cel ce a comis-o vrednic de moarte, conform legii lui Iehova şi a legii omului.

Aşadar, nu pare să fie nicio încălcare a principiului scriptural în faptul că o comunitate condamnă un ucigaş la moarte. Pare o cale de acţiune mai corectă din punct de vedere scriptural, decât a lăsa ucigaşul în viaţă pentru a fi hrănit, îmbrăcat şi îngrijit după aceea pe cheltuiala comunităţii, şi întotdeauna cu posibilitatea ca ucigaşul să-si sporească numărul victimelor, ucigând un alt deţinut, sau ucigând un gardian într-o tentativă de evadare, ori prin evadare şi uciderea altor persoane din exterior. În practicarea de către naţiuni a pedepsei capitale nu pare să fie ceva care este contradictoriu legii lui Dumnezeu, şi acolo unde legea ţării nu intră în conflict cu legea lui Dumnezeu noi nu ridicăm obiecţii speciale împotriva acestui lucru.

De ce nu a fost pedepsit Aaron pentru faptul că a făcut un viţel de aur pentru ca izraeliţii să se închine? – A. F., California.

Exodul 32:1-6 arată că Aaron a făcut acest lucru la cererea poporului, şi participarea la greşeală a părut a fi mai degrabă generală, din moment ce acest lucru l-a determinat pe Iehova să-i spună lui Moise: „Lasă-mă, ca mânia Mea să se aprindă împotriva lor, şi să-i nimicesc.” (vs. 10, *AT*) Cu toate că este adevărat că Aaron a cooperat cu cei rebeli în această idolatrie, versetul 25 sugerează posibilitatea ca abaterea să fi fost permisă cu un scop: „Când Moise a văzut că poporul devenise neînfrânat (pentru că Aaron îl lăsase să devină neînfrânat, ca să fie o batjocură printre atacatorii lor), s-a aşezat la poarta taberei şi a spus: ‘Să vină la mine, oricine este pentru DOMNUL!’ La care toţi Leviţii s-au strâns la el.” (vs. 25-27, *AT*). Aaron era un levit, şi putem presupune că s-a alăturat lor cu această ocazie, fiind de partea lui Iehova şi împotriva celor care s-au opus lui Moise. Aproape trei mii de oameni au fost ucişi din cauza acestei idolatrii. Totuşi, au fost mai mulţi vinovaţi în această problemă, din moment ce după ce cei trei mii de oameni au fost omorâţi, Moise a reamintit poporului că păcătuise foarte tare. Aşadar, Aaron nu a fost singurul căruia Iehova i-a arătat îndurare în această chestiune. Se pare că cei aproape trei mii care au pierit au fost cei care au dat startul idolatriei şi s-au împotrivit corecţiei, fără să se căiască în mod smerit sau să recunoască răul, şi să-şi schimbe poziţia de partea lui Iehova. Ei nu au meritat nici o milă. Dar Aaron s-a comportat diferit, a arătat că nu era de acord cu idolatria în adâncul inimii sale, acţionând doar la cererea mulţimii, fiind de partea lui Iehova când Moise a pus capăt problemelor. – Ex. 32:28-35

Dacă cineva a fost deja botezat, trebuie să repete botezul după ce primeşte cunoştinţa adevărului? – R.G., Canada.

Dacă un om trebuie botezat din nou sau nu este determinat de înţelegerea lui a botezului făcut pentru prima dată. A înţeles el semnificaţia simbolului cufundării în apă? A înţeles el deplin că botezul a însemnat o dedicare completă a vieţii sale Domnului, pentru a sluji Domnului, pentru a face voinţa Lui? A făcut el o astfel de dedicare în mintea şi inima sa înaintea Domnului, înainte de cufundare în apă, care

Cuprins

este o simbolizare publică a dedicării făcute anterior? Dacă da, şi dacă botezul a fost o cufundare completă în apă, atunci nu este necesar ca omul să efectueze simbolul din nou. Cel care face cufundarea, locul cufundării şi spectatorii prezenţi nu sunt factori determinanţi. Ceea ce contează este înţelegerea şi aprecierea corecte a botezului din partea celui care este cufundat. Dacă persoana nu a avut această înţelegere şi apreciere, dacă ea a considerat botezul doar ca o ceremonie religioasă care l-a unit cu o anumită biserică, nedându-şi seama de semnificaţia sau importanţa pasului şi de ceea ce i se va cere după aceea din punct de vedere scriptural, în momentul în care o astfel de persoană ajunge la cunoştinţa adevărului şi doreşte să-şi dedice viaţa Dumnezeului adevărului, ca unul dintre martorii Lui, persoana ar trebui să-şi simbolizeze această dedicare pe care a făcut-o acum cu înţelegere.

Cartea *Ce a făcut religia pentru omenire?* afirmă la pagina 211: „Nimeni să nu creadă că doctrina purgatoriului a fost descoperită pentru prima dată de Papa Grigorie cel Mare (595-604 d.Cr.)". Apoi la pagina 274 se afirmă: „Grigorie I (595-604 A.D.) a fost primul care a descoperit 'purgatoriul'." Cum sunt armonizate aceste afirmaţii aparent contradictorii? – D. F., New York.

La pagina 211 cartea arată cum sistemul budist a învăţat o doctrină a purgatoriului cu multe secole înainte de organizarea sistemului romano-catolic, organizare care a avut loc în al patrulea secol A.D. Dar la pagina 274, şi în paginile anterioare, ea arată cum diverse doctrine păgâne au fost încorporate în religia romano-catolică. În ceea ce priveşte doctrina catolică, Papa Grigorie cel Mare a *descoperit* (ca să folosim cuvintele lui) purgatoriul. El a susţinut că a făcut acest lucru prin intermediul apariţiilor şi viziunilor. El a fost primul care l-a introdus ca doctrină „creştină", încorporându-l în învăţătura Bisericii romano-catolice, care a fost şi este creştinism apostat. Aşadar, contextul oferă o limitare a sferei de aplicare a afirmaţiei de la pagina 274, care abordează papii şi inovaţiile lor, în timp ce la pagina 211 afirmaţia este mai generală, nelimitată de cadrul ei, şi neagă *afirmaţia* Papei Grigorie. Aşadar, când sunt privite în contextul lor corect, afirmaţiile nu sunt contradictorii.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Iehova

15 Martie 1952 Nr. 6

Cuprins:

ALEGEŢI VIAŢA SAU MOARTEA? - Pag.189

ALEGEŢI ACUM SĂ TRĂIŢI ATUNCI - Pag.196

SUNT PAPII INFAILIBILI? - Pag.205

PĂZEŞTE-ŢI INIMA MAI PRESUS DE ORICE ALTCEVA! - Pag.209

PUNCTUL CULMINANT AL ADUNĂRILOR PENTRU ÎNCHINARE CURATĂ LA WASHINGTON - Pag.214

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.220

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

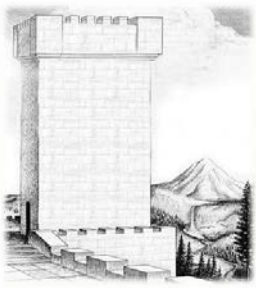

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1952 **Nr. 6**

ALEGEȚI VIAȚA SAU MOARTEA?

„Chem cerul şi pământul să fie martori împotriva ta azi, căci am pus înaintea ta viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; de aceea alege viaţa, ca tu şi urmaşii tăi să puteţi trăi, iubind pe DOMNUL Dumnezeul tău, dând atenţie poruncilor sale, rămânându-i credincios; căci aceasta va însemna viaţă pentru tine.”
– Deut. 30:19, 20, AT.

IEHOVA Dumnezeu a creat omul cu dorinţa de a trăi. De ce respiri? Pentru că alegi să trăieşti. Vei bea apă azi pentru că alegi să trăieşti. Vei mânca azi pentru că alegi să trăieşti. Din acelaşi motiv deseară vei merge să dormi. Atunci când te vei trezi, te vei bucura de puteri proaspete pentru a trăi. Şi când te vei trezi de dimineaţă te vei duce la muncă. E posibil să nu îţi placă slujba ta, dar te vei duce la lucru oricum pentru a te menţine în viaţă. Să trăieşti înseamnă muncă din greu. Să fii mort e simplu. Când eşti mort, nu faci nimic, şi nimic nu e mai simplu decât să nu faci nimic. (Ecl. 9:5, 10) Şi totuşi, până şi leneşii fac ceea ce trebuie făcut pentru a trăi. Orice persoană sănătoasă alege să trăiască.

[2] Dar respirând, bând, mâncând, dormind şi muncind ce fel de viaţă alegi? Analizează-ţi viaţa un pic. Analizează diferenţele rasiale care îi determină pe unii să se simtă superiori şi să îi asuprească pe cei pe care îi consideră inferiori. Şi chiar nedreptăţile, violenţele şi războaiele care apar doar pentru că pielea are o altă culoare. E la fel de nesăbuit ca şi cum toate florile albe ar avea prejudecăţi faţă de cele colorate, la fel de ridicol ca şi cum toate păsările şi animalele albe ar încerca să le anihileze pe toate cele roşii, galbene sau maro. Analizează politica ce împarte lumea în mai multe grupuri beligerante care se ciorovăiesc şi grupurile politice binecunoscute pentru că sunt corupte şi necinstite. Analizează comerţul care asupreşte pe sărmanii tuturor naţiunilor pentru ca cei puţini să strângă toată bogăţia şi trimite tineretul la moarte pe câmpurile de luptă pentru a aduna mai mult. Analizează militarismul a cărui misiune este schilodirea şi uciderea în masă a omenirii. Şi nu trece cu vederea falsele religii care şi ele împart umanitatea în facţiuni, care nu doar că se ceartă şi persecută, ci şi aţâţă la război.

[3] Dar nu te opri să priveşti aceste lucruri mari în reflectorul lumii. Uită-te la cartierele sărace care miros urât în fiecare oraş mare, cu toată sărăcia, mizeria şi bolile lor dezgustătoare, cu locuitorii lor fără speranţă înghesuiţi în cotloanele întunecate ale oraşelor. Oameni prost hrăniţi. Prost îmbrăcaţi. Nu înceta să priveşti. Contemplă criminalii frustraţi şi drogaţii care chinuiesc societatea şi pe aceia din

Cuprins

spatele gratiilor care sunt ţinuţi acolo de societate. Uită-te la cartierele cu felinar roşu. Femeile degradate care trăiesc aici. Bărbaţii depravaţi a căror desfrânare îi aduce aici. Bolile înspăimântătoare care sălăşluiesc aici. Priveşte spitalele cu paturile lor pline de corpuri chircite de durere şi instituţiile de boli mentale înţesate de cei care şi-au pierdut minţile. Gândeşte-te la condiţiile generale din lume, imoralitatea, delincvenţa adulţilor, delincvenţa juvenilă, problemele în familie, divorţurile, faptul că nu te mai poţi baza pe alţii, lipsa de integritate în afaceri şi probleme sociale. Observă norii de perplexitate, confuzie şi frică ce planează asupra mărilor umanităţii, şi citeşte lipsa de speranţă şi disperarea întipărită pe milioane de feţe.

[4] Şi totuşi, cu această imagine tristă a vieţii de azi, oamenii aleg să trăiască. Suferă, dar vor să trăiască. Se poate să fie infirmi, dar doresc să trăiască, orbi, dar tot le e frică să moară. Surzii şi muţii aleg viaţa, iar cei bătrâni şi slabi aleg să

îndepărteze moartea chiar dacă se târăsc spre mormântul care se cască. Viaţa de acum este aşa cum bine a descris-o Iov: „Omul, care se naşte din femeie, are zile puţine şi pline de necazuri. Răsare ca o floare şi apoi se ofileşte, fuge ca o umbră şi nu suportă.” (Iov 14:1, 2, *AT*) V-aţi aflat vreodată pe câmp când un avion zbura deasupra voastră şi aţi văzut umbra care fuge pe pământ? Cât de inutil e să încerci să prinzi acea umbră şi să o opreşti din zborul său! E la fel de inutil pentru om să încerce să se agaţe de această existenţă umbrită când viaţa începe să pălească. El şi toţi medicii lui cu medicamentele şi terapiile lor ar putea foarte bine să încerce să prindă umbra mişcătoare a avionului pe pământ. Existenţa de azi e ca firele de iarbă care apar doar pentru a păli şi a se veşteji, ca apoi să moară după un sezon trecător.

[5] Dar mai există un alt fel de viaţă pe care o putem alege acum. E o viaţă care nu păleşte ca floarea la sfârşitul primăverii şi nu se veştejeşte ca iarba la finalul verii. Nu e plină de durere şi dezamăgire, ori copleşită de delincvenţă şi crime, război şi foamete, epidemii şi moarte. Nu are zile puţine, ci nesfârşite. Zilele sale nu sunt pline de necazuri, ci de o bucurie de nedescris. Este viaţa pe care Iehova Dumnezeu a avut-o în vedere la origine pentru om. Şi ce este aceasta? Binecuvântare în cer legănat pe un nor, zbârnâind la harpă în timp ce traversaţi spaţiul şi eternitatea? Nu, nu este existenţa aceea inutilă şi lipsită de sens pe care leneşii o evocă precum o viaţă cerească. Pentru a vedea clar ce este această viaţă pe care o putem alege acum să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu şi să vedem care a fost scopul Său atunci când a creat omul.

SCOPUL LUI IEHOVA PENTRU OM

[6] În Geneza 2:15 se spune: „DOMNUL Dumnezeu a luat omul şi l-a pus în grădina Eden să o cultive şi să aibă grijă de ea.” (*AT*) Omul nu a fost creat să fie leneş, ci i-a fost dat de lucru chiar şi în Edenul perfect. I-a fost dat un tovarăş, o femeie şi acest mandat: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l;

stăpâniţi peste peştii din mare, păsările din cer, animalele domestice şi toate creaturile vii care se târăsc pe pământ!" (Gen. 1:28, *AT*) Pe măsură ce familia umană creştea şi Edenul devenea prea mic, populaţia în continuă creştere urma să se răspândească în afara hotarelor grădinii, luând cu ei seminţele plantelor perfecte din Eden, plantând aceste seminţe în noi teritorii, cultivând aceste noi zone aşa cum a făcut familia în Eden. Astfel, în timp ce omenirea se înmulţea şi se răspândea pe pământ, aceştia supuneau pământul, transformându-l într-un paradis, până când condiţiile din Eden se răspândeau şi gradina lui Dumnezeu devenea mondială. Stăpânirea omului peste animale trebuia exercitată cu grijă iubitoare şi încredere reciprocă, nu prin loviturile şi biciul dresorului, nici prin armele răsunătoare ale Nimrozilor moderni şi nici prin cuştile de la grădina zoologică.

[7] Pentru a susţine viaţa, nu era necesar ca aceste creaturi vii aflate sub stăpânirea omului să se prade unele pe altele pentru hrana lor zilnică, deoarece Geneza 1:29, 30 declară: „Vedeţi, vă dau toate plantele cu seminţe care se găsesc pe tot pământul şi toţi copacii care au fructe cu seminţe, vor fi ai voştri să îi mâncaţi. Tuturor fiarelor sălbatice de pe pământ, tuturor păsărilor din aer, tuturor reptilelor de pe pământ în care se află un [suflet, *Ro*] viu le dau drept hrană toate plantele verzi." (*AT*) Toate creaturile din Eden înainte de răzvrătirea omului erau vegetariene şi nu există niciun motiv să credem că scopul original al lui Iehova a fost ca ele să fie altfel.

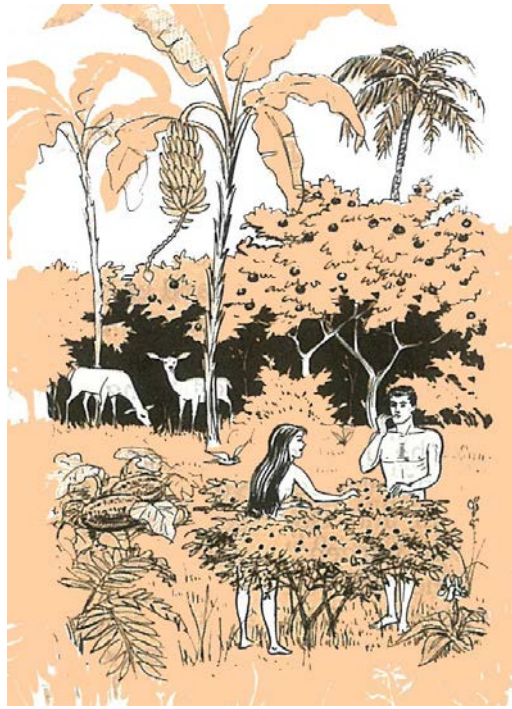

[8] Aceasta era atunci viaţa pe care şi-o propusese Iehova pentru omul de pe pământ. Şi dacă ar fi fost ascultător, omul nu ar fi murit niciodată. Pământul nu era un teren experimental care să fie folosit ca o trambulină pentru om către existenţă cerească. Satan Diavolul a fost cel care, prin şarpe, a oferit speranţa promovării şi înălţării, precum şi obţinerea dumnezeirii şi imunităţii faţă de moarte, lucruri care, spunea el, vor veni prin neascultare de Dumnezeu. Înregistrarea despre ademenirile sale prosteşti şi căderea lui Adam şi a Evei se regăseşte în Geneza 3:1-6. Totuşi, nu s-a întâmplat cum a promis Satan. Celui mai responsabil de fapt, omului, Iehova i-a spus: „Deoarece ai urmat sugestiile soţiei tale şi ai mâncat din pomul din care eu ţi-am poruncit să nu mănânci, blestemat va fi pământul prin tine, prin suferinţă îţi vei câştiga existenţa din el atâta timp cât vei trăi; spini şi mărăcini va produce pentru tine, aşa că vei fi nevoit să mănânci ierburi sălbatice. Îţi vei câştiga existenţa cu sudoarea frunţii, până când te vei întoarce în pământ, deoarece din pământ ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână trebuie să te întorci." – Gen. 3:17-19, *AT*.

Cuprins

[9] În loc ca omul să nu mai moară, aşa cum promisese Satan, el a trebuit să se întoarcă la starea de dinainte de creaţia sa. Să observăm că acea stare nu era un suflet nemuritor, ci ţărână. Adam nu a avut un suflet nemuritor înainte de crearea sa, în timpul vieţii sale sau după moartea sa. Falsa învăţătură religioasă că omul are un suflet nemuritor se bazează pe minciuna spusă de Satan Evei, făcând-o să creadă că ea nu va muri – dar această învăţătura contrazice Cuvântul lui Dumnezeu. (Ezec. 18:4) În loc să fie transformat într-un paradis global, pământul a fost blestemat, avea să producă din abundenţă spini şi mărăcini şi doar prin muncă istovitoare şi sudoare omul îşi putea câştiga existenţa din pământul blestemat. El trebuia să mestece acum plante sălbatice, în loc să mănânce hrana perfectă din gradina lui Dumnezeu.

UN BLESTEM A FOST RIDICAT, DAR MAI RĂMÂNE UNUL

[10] Şaisprezece secole mai târziu, Iehova Dumnezeu a hotărât să distrugă, prin potop, toată omenirea, cu excepţia lui Noe şi a familiei sale. De ce? Din cauza răutăţii extreme şi a tendinţei lor încăpăţânate spre a face rău. După ce Noe şi familia sa au ieşit din arcă, după potop, mandatul de a se înmulţi şi de a umple pământul a fost emis din nou, dar acesta a fost împlinit doar în mod tipic. Stăpânirea asupra animalelor a fost menţinută prin frică şi groază, nu prin grijă iubitoare şi încredere reciprocă. Nu a mai existat nici condiţia din Eden ca toate creaturile să se hrănească exclusiv cu materie vegetală, deoarece acum carnea de animal era folosită des în dieta omului. Totuşi, Iehova Dumnezeu a spus după potop: „Nu voi mai blestema niciodată pământul din cauza omului, deşi înclinaţia minţii omului poate fi rea din tinereţe.” – Gen. 8:21; 9:1-7, *AT.*

[11] Cum ştim că blestemul a fost ridicat de pe pământ după potop? Pentru că secole mai târziu a fost înregistrat în Geneza 13:10: „Atunci Lot s-a uitat, şi a văzut că întregul bazin al Iordanului era bine udat pretutindeni (acest lucru se întâmpla înainte ca DOMNUL să distrugă Sodoma şi Gomora) ca propria grădină a DOMNULUI.” (*AT*) Desigur că nu putea exista un blestem asupra pământului din bazinul Iordanului dacă acesta a putut fi comparat cu grădina Domnului din Eden. În ceea ce priveşte acest pământ promis izraeliţilor, Numerele 13:23 raportează despre ceea ce au descoperit iscoadele: „Ajungând în valea Eşcol, au tăiat o ramură de acolo cu un singur ciorchine de strugure şi a fost nevoie de doi dintre ei să îl care pe o targă, împreună cu câteva rodii şi smochine.” (*AT*) Când iscoadele au povestit despre condiţiile pe care le-au găsit acolo, au putut să spună cu adevărat: „Cu siguranţă curge lapte şi miere.” (Num. 13:27, *AT*) Acesta nu pare un pământ care a fost blestemat, care ar fi putut produce doar spini, mărăcini şi ierburi sălbatice pentru susţinerea omului.

[12] Din nou este descris acest tărâm promis, în Deuteronomul 8:7-9; 11:10-15 (*AT*): „DOMNUL Dumnezeul tău te va aduce într-un ţinut minunat, un ţinut cu ape, râuri şi iazuri care izvorăsc în văi şi pe dealuri; un ţinut cu grâu şi orz, cu viţă de vie, cu smochini şi rodii; un ţinut cu măsline ce produc ulei şi miere; un ţinut unde poţi mânca fără să te zgârceşti, căruia nu îi lipseşte nimic; un ţinut ale cărui pietre conţin fier şi din ale cărui dealuri poţi săpa după cupru.” „Ţinutul pe care îl invadezi

Cuprins

să îl cucereşti nu este ca acela din Egipt de unde ai venit, unde îţi semănai seminţele şi le udai cu mâna ca pe o grădină de legume. Din contră, ţinutul pe care îl traversezi să îl cucereşti este un ţinut cu dealuri şi văi, udat de ploaie din cer, un ţinut de care se îngrijeşte DOMNUL Dumnezeul tău, ochii DOMNULUI Dumnezeului tău fiind mereu asupra lui, de la începutul şi până la sfârşitul anului. Dacă vei asculta poruncile pe care ţi le dau astăzi, să îl iubeşti pe DOMNUL Dumnezeul tău, şi să îl serveşti cu toată mintea şi inima, îţi va da ploaie la timp, ploaie de iarnă şi ploaie de primăvară, să îţi poţi culege grânele, vinul şi uleiul, va produce iarbă pentru vitele tale şi vei avea ce mânca până te vei sătura."

[13] Ei bine, dacă blestemul asupra pământului a fost ridicat, de ce nu a fost supus pământul? Deuteronomul 11:16, 17, 26-28 ne arată de ce: „Aveţi grijă să nu fiţi amăgiţi să vă întoarceţi să serviţi la dumnezei străini şi să le aduceţi omagii şi mânia DOMNULUI să izbucnească împotriva voastră şi El va închide cerurile şi nu veţi mai avea ploaie şi pământul nu va mai rodi, iar voi veţi pieri repede din minunatul ţinut pe care DOMNUL este gata să vi-l dea. Iată, pun azi înaintea ta binecuvântarea şi blestemul: binecuvântare, dacă asculţi poruncile DOMNULUI Dumnezeului tău pe care ţi le dau astăzi; şi blestem, dacă nu asculţi poruncile DOMNULUI Dumnezeului tău, ci te abaţi de la calea pe care ţi-o croiesc azi, alergând după dumnezei străini despre care nu ai experienţă." (*AT*) Deuteronomul 30:19, 20 relatează despre o alegere similară între viaţă şi moarte: „Chem cerul şi pământul să fie martori împotriva ta azi, căci am pus înaintea ta viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; de aceea alege viaţa, ca tu şi urmaşii tăi să puteţi trăi, iubind pe DOMNUL Dumnezeul tău, dând atenţie poruncilor sale, rămânându-i credincios; căci aceasta va însemna viaţă pentru tine." (*AT*) De asemenea Leviticul 26:14-43, şi alte scripturi, avertizează asupra blestemelor pentru neascultare.

[14] Blestemele pentru neascultare au împiedicat până acum omenirea să supună pământul în armonie cu scopul iniţial al lui Iehova. Acum, aceste blesteme i-au chinuit pe oameni mai mult decât orice alt blestem pronunţat asupra pământului când omul a fost alungat din Eden. Chiar şi aşa, omul ar fi putut să facă mult mai mult pentru a înfrumuseţa pământul, dacă acesta nu ar fi abuzat în mod neascultător de locuinţa lui pământească. A construit multe parcuri frumoase, a pus de o parte, ca parcuri naţionale, unele minuni naturale izbitoare care demonstrează măreţia Creatorului. În aceste locuri pacea a fost restabilită între oameni şi animale într-o oarecare măsură. Dar omul nu s-a străduit destul, nu atât cât putea, să înfrumuseţeze pământul şi să restabilească pacea cu regnul animal. În schimb, a exploatat resursele naturale ale pământului şi a măcelărit animalele pentru câştiguri comerciale sau ca sport. În lăcomia sa, a distrus pădurile din munţi, a scos metalele din pământ şi le-a pus în nave şi avioane, care mai apoi se scufundă în mare sau sunt distruse în aer.

[15] În loc să supună pământul, omul îl ruinează, iar în Apocalipsa 11:18 (*NW*) se spune că Iehova Dumnezeu va „ruina pe cei ce ruinează pământul". În ceea ce priveşte continua neascultare a omului, responsabilitatea sa în ochii Domnului creşte din ce în ce mai mult, şi în curând blestemele pentru neascultare vor culmina cu bătălia Armaghedonului lui Iehova. În ceea ce priveşte acest blestem cumplit care va lovi pământul, Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Pământul este poluat prin

Cuprins

atingerea celor care îl locuiesc, deoarece ei au încălcat legile, nu au respectat regulile, încălcând legământul veşnic. De aceea blestemul a devorat pământul, iar locuitorii săi au plătit pedeapsa; de aceea locuitorii pământului s-au risipit şi au mai rămas câţiva muritori. Ceea ce vă aşteaptă este teroarea, mormântul şi cursa, o, locuitori ai pământului! Iar acela care fuge din calea terorii, va cădea în groapă, iar acela care va scăpa din mijlocul gropii, va fi prins în cursă; căci ferestrele de sus sunt deschise, iar temeliile pământului se clatină. Pământul se rupe în două, se crapă, se zguduie, se clatină ca un beţiv şi se leagănă ca un hamac; revolta sa i se datorează în mare parte, va cădea şi nu se va mai ridica." – Isa. 24:5, 6, 17-20, *AT*.

SCOPUL LUI IEHOVA PENTRU PĂMÂNT ESTE ÎMPLINIT

[16] Şi apoi? După această cădere cataclism a lumii lui Satan, în executarea judecăţilor arzătoare ale lui Iehova, din care nici partea cerească şi nici cea pământească nu se va mai ridica vreodată, cei care sunt de partea lui Iehova vor supravieţui şi se vor bucura de cerurile noi şi de noul pământ promise de Cuvântul lui Iehova. În acest nou aranjament teocratic de lucruri, pe acest pământ trainic, literal, nu vor mai exista blesteme pentru neascultare, deoarece cei neascultători vor fi fost nimiciţi în furia curăţitoare a Armaghedonului. (Ecl. 1:4; 2Pet. 3:13; Apoc. 21:1; 22:3) Atunci pământul, fără să sufere de pe urma unui blestem asupra sa sau vreun blestem pentru neascultarea locuitorilor săi umani, va fi supus în acord cu scopul divin care a fost iniţial anunţat în Eden. Acum, zilele de luni se numesc uneori „albastre", deoarece înseamnă începutul unei săptămâni de lucru de obicei nu tocmai plăcut. Dar în lumea nouă, zilele de luni albastre vor dispărea uitate, pentru că lucrarea de transformare a acestui glob pământesc într-un paradis va aduce plăcere şi satisfacţie greu de descris. Şi atunci oamenii se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Şi în loc de spini şi mărăcini, pământul va răspunde cu mărinimie grijii omenirii şi va dărui din abundenţă, în timp ce pământul îşi va da roadele. (Ps. 67:6; Isa. 55:13) Chiar şi zonele de deşert vor înflori ca un trandafir, fiind cultivate de om şi binecuvântate de Iehova. – Isa. 35:1.

[17] Animalele vor fi controlate şi pacea se va restabili între ele şi oameni. Ne place să avem câini şi pisici ca animale de companie, în parcuri suntem încântaţi când o veveriţă sau un porumbel ne mănâncă din palmă şi când mergem la grădina zoologică, e posibil să ne dorim să mângâiem coama leului sau pielea dungată a unui tigru. Dar ne înfrânăm în mod înţelept această pornire naturală, pentru că ştim că atunci când ne plimbăm mâna prin blana lui, el poate să îşi înfigă colţii în mâna noastră. Animalele sălbatice nu au mai multă încredere în noi decât avem noi în ele. Totuşi, în lumea nouă, omul va exercita stăpânire, şi nu prin frică şi teroare, sau prin

vânători sau îngrijitori de grădină zoologică ori dresori de circ, ci prin încredere perfectă reciprocă, astfel că şi un copil mic va putea conduce cele mai sălbatice fiare. Şi atunci chiar şi leul va deveni vegetarian. – Isa. 11:6-9; Osea 2:18.

[18] De asemenea tot atunci va fi adus la împlinire completă şi mandatul de a umple pământul cu o rasă umană dreaptă. Ce plăcere va fi în paradisul de pe pământ, cu toate animalele de companie şi cu copiii care vor fi crescuţi „în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova"! (Efes. 6:4, *NW*) Nu va mai exista delincvenţa adulţilor sau cea juvenilă, nu vor mai exista probleme familiale, nu vor mai exista familii dezbinate de divorţ sau moarte. În noua lume se va împlini scopul lui Dumnezeu schiţat în Eden, voinţa Sa de a avea pământul populat. (Isa. 45:18) Cuvintele Sale despre popularea pământului, despre supunerea acestuia, despre stăpânirea omului asupra celorlalte creaturi – niciunul dintre aceste cuvinte nu se vor întoarce la El goale sau neîmplinite, ca şi cum ar fi fost rostite în van. „Scopul meu", spune Iehova, „va rămâne în picioare şi Îmi voi face toată plăcerea … Eu am spus, şi Eu voi împlini; Eu am intenţionat şi Eu voi face acest lucru." Şi tot El spune: „Astfel cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se va întoarce la Mine neîmplinit, fără să fi făcut lucrul pe care mi l-am dorit şi fără să împlinească scopul pentru care l-am trimis." – Isa. 46:10, 11; 55:11, *AT.*

[19] Aceasta a fost viaţa destinată la origine, în condiţii perfecte, menită să traverseze timpurile, pe care acum omul are şansa să o aleagă. De fapt, oamenii de pe pământ acum aleg fie această viaţă, fie moarte veşnică.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce demonstrează că orice persoană sănătoasă alege să trăiască?
2. Ce lucruri importante fac din această viaţă una tristă?
3. Ce stări din marile oraşe, şi în general de pretutindeni, provoacă suferinţă în această viaţă?
4. Cum a descris Iov, în mod corespunzător, modul de viaţă actual, şi totuşi ce aleg oamenii?
5. Ce viaţă putem alege noi acum?
6. Ce fel de viaţă a avut iniţial ca scop Iehova pentru om?
7. Care erau atunci îngrijirile pentru provizii de hrană?
8. Urmând ce cale de acţiune Adam şi Eva au ales nenorocirea şi moartea?
9. Ce a avut ca rezultat pentru sine şi pământ calea de acţiune a lui Adam?
10. Ce schimbări au avut loc odată cu sfârşitul potopului?
11,12. Cum ştim că blestemul de peste pământ a fost ridicat după potop?
13. Atunci, de ce nu este pământul supus?
14. Ce putea face omul pentru pământ, şi totuşi ce face el în primul rând?
15. Cu ce vor culmina blestemele pentru neascultare?
16. Atunci, ce lucrare va urma în legătură cu pământul?
17. Ce relaţie va exista între oameni şi animale?
18. Ce cuvinte îşi vor găsi atunci împlinirea completă şi pe garanţia cui?
19. Ce aleg acum persoanele?

Cuprins

Alegeţi acum să trăiţi atunci

CUM vă alegeţi acea viaţă în lumea nouă? Ridicând mâna, strigând „Da”, spunând „Doamne, eu aş vrea să trăiesc atunci”? Nu, alegeţi acea viaţă în acelaşi fel în care o alegeţi şi pe aceasta prezentă. Şi cum alegeţi să trăiţi acum? Respirând, bând, mâncând, dormind şi muncind, da; însă în linii mari, prin calea de acţiune pe care o luaţi. Iar această acţiune, vă rugăm ţineţi minte, nu este dictată sau determinată de dumneavoastră, ci mai degrabă este o acţiune conform comenzilor corpului. Corpul îşi stabileşte proprii lui termeni, vă forţează să îi îndepliniţi cerinţele. La fel este şi cu alegerea vieţii în lumea nouă. Nu se întâmplă doar spunând că aţi vrea să trăiţi atunci, ci alegerea este făcută prin calea de acţiune pe care o urmaţi. Şi aici din nou acţiunea nu este determinată de individ. Iehova Dumnezeu este cel care stabileşte acea lume nouă şi le oferă persoanelor viaţă în ea. El o oferă în condiţiile Lui, iar noi trebuie să-i îndeplinim cerinţele. Refuzul de a acţiona în acord cu cerinţele Lui înseamnă acum alegerea morţii în locul vieţii veşnice, la fel cum, cu siguranţă, refuzul de a respira, ca răspuns la cerinţele corpului, ar însemna acum moartea organismului nostru fizic.

[2] Unii cred că făcând ceea ce cred ei că este bine, este suficient, că dacă fac bine semenului lor vor câştiga aprobarea lui Dumnezeu şi viaţă veşnică. Dar despre această problemă vitală trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească şi să nu permitem ca deciziile finale să fie lăsate pe seama creaturilor umane supuse greşelii. Conversaţia lui Isus cu un tânăr conducător bogat iluminează în această privinţă: „Şi iată că un om s-a apropiat de El şi a zis: ‘Învăţătorule, ce lucru bun trebuie să fac să obţin viaţă veşnică?’ El i-a spus: ‘De ce mă întrebi ce este bun? Unul singur este bun. Dacă vrei să intri în viaţă, respectă mereu poruncile.’ El l-a întrebat: ‘Care?’ Isus a răspuns: ‘Să nu ucizi, să nu comiţi adulter, să nu furi, să nu depui mărturie mincinoasă, să-i onorezi pe tatăl tău şi pe mama ta şi să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi’. Tânărul i-a zis: ‘Păzesc toate acestea. Ce-mi mai lipseşte?’ Isus i-a zis: ‘Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ţi bunurile şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-mă!’ Când a auzit aceste cuvinte, tânărul a plecat mâhnit, căci avea multe avuţii.” – Mat. 19:16-22, *NW*.

[3] Cu siguranţă acest tânăr făcea mult bine. Trăia o viaţa curată, nu comitea crime sau adultere, ori hoţii. Nu era un mincinos, îi onora pe tatăl şi mama sa, iar pentru a arăta aceeaşi dragoste pentru aproapele său ca şi pentru el, trebuie să fi fost activ în acte de caritate. Reputaţia sa în comunitate trebuie să fi fost ridicată. Totuşi, după toate acestea, Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii perfect”; evident, aceasta însemnând că în ciuda purtării personale curate şi a actelor de caritate în numele

Cuprins

Lui, el încă nu era perfect în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor lui Iehova pentru viaţă veşnică. El era incomplet. Trebuia să se uşureze de posesiunile sale excesive, a căror grijă îi consuma atât de mult din timpul şi energia lui. El trebuia să se scuture de toate aceste obligaţii şi griji de afaceri pentru a se elibera pentru activitatea cu adevărat vitală cerută de la cei care doreau să fie perfecţi în ceea ce priveşte îndeplinirea cerinţelor pentru viaţă veşnică. El trebuia să fie un urmaş de-al lui Isus Cristos. Aceasta înseamnă că trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să determine voinţa lui Dumnezeu, să se dedice pentru a face acea voinţă, să ducă la bun sfârşit acea dedicare, în mod loial, călcând pe urmele lui Isus, predicând evanghelia Împărăţiei aşa cum a făcut-o Exemplul şi Modelul pentru creştini. – 1Pet. 2:21, *NW*.

[4] Multe persoane vor argumenta că îndeplinim cerinţele lui Iehova dacă ne iubim aproapele ca pe noi înşine, ceea ce înseamnă să faci bine semenilor tăi, fără să fii egoist; dar că acest fapt nu este adevărat este arătat mai departe prin aceste cuvinte: „Să iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu toată mintea ta," şi pe „aproapele tău ca pe tine însuţi." Ceea ce multe persoane omit să observe aici este că dragostea pentru aproape este ultima pe lista cerinţelor. Pe primul loc este dragostea pentru Iehova care trebuie arătată cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea şi cu toată mintea, cu nimic împărţit sau reţinut. Cum urmează să fie arătată această dragoste fără rezerve? „Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile Sale." Făcând întâi acest lucru, şi iubind aproapele, în plan secundar, întrunim cerinţele lui Dumnezeu; căci Isus a spus despre asemenea oameni ascultători: „Continuaţi să faceţi asta şi veţi primi viaţă." – Luca 10:27, 28; 1Ioan 5:3, *NW*.

[5] De fapt, o persoană care susţine că cerinţele lui Dumnezeu sunt îndeplinite prin facerea de bine a cuiva, conform conştiinţei respectivei persoane, doar îşi aplică un balsam propriei conştiinţe, pentru a o alina, în timp ce ea merge pe calea ei egoistă. Însă aceasta este mai mult decât un balsam pentru conştiinţă, şi să numim ceea ce este adiţional este departe de a fi liniştitor. Pe scurt spus, convingerea că a face bine, conform propriului punct de vedere, este suficient, nu este decât idolatrie grosolană! Acest lucru este demonstrat clar de cazul unde regele Israelului, Saul, a ales să-şi urmeze propria voinţă într-o problemă, decât pe cea a lui Iehova, iar lui i-a spus Samuel: „Îndărătnicia este [ca şi] nelegiuirea şi idolatria." (1Sam. 15:23, *Da*) Aceeaşi poziţie este luată la Coloseni 3:5 şi Efeseni 5:5, *Traducerea Lumii Noi,* unde este arătat că a satisface lacom dorinţele personale înseamnă idolatrie. A ţine cu încăpăţânare la propria voinţă, a ridica voinţa cuiva mai presus de voinţa lui Dumnezeu, a face-o călăuză în locul celei a lui Dumnezeu, înseamnă să idolatrizezi voinţa cuiva în cel mai ridicol şi suicidal mod. „Păziţi-vă de idoli," inclusiv de cel orgolios şi îngâmfat al voinţei personale. (1Ioan 5:21, *NW*) Aşadar, doar să facem bine semenului nostru în concordanţă cu ceea ce credem noi că este corect, nu este calea de a alege viaţă în lumea nouă a lui Iehova, ci este o cădere în subtila cursă a idolatriei, cursă care este creată de Satan şi este declanşată de vanitate şi trufie umane.

Cuprins

URMAREA ORICĂREI RELIGII NU ESTE DE AJUNS

[6] Însă acum cineva va spune: „Nu-mi idolatrizez propria voinţă, nu-mi urmez propria voinţă în ceea ce priveşte închinarea. Eu aparţin uneia dintre organizaţiile recunoscute ale bisericii şi urmez ceea ce învaţă organizaţia respectivă şi îmi conformez viaţa normelor ei de conduită. Cred că dacă o persoană urmează cu sinceritate oricare din multele religii, va fi aprobată de Iehova Dumnezeu.” Este acea poziţie corectă? Dacă organizaţia religioasă nu învaţă şi nu acţionează în concordanţă cu voinţa lui Dumnezeu înregistrată în Biblie, însă operează pe un crez religios propriu, cât de diferit este ca cineva să-şi urmeze propria sa voinţă personală? Este tot idolatrie, doar că de data aceasta persoana idolatrizează o organizaţie în loc de ea însăşi. Din nou să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească despre această problemă vitală, după cum face prin Fiul Său: „Nu oricine îmi zice: ‘Doamne, Doamne’ va intra în Împărăţia cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău, n-am scos noi demoni în numele Tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele Tău?’ Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!” Isus şi-a continuat argumentul, arătând că aceia care au auzit învăţătura Lui şi au acţionat conform ei erau ca un om ce-şi construieşte casa pe stâncă şi care înfruntă cele mai violente furtuni, în timp ce aceia care eşuează în a face aceasta erau ca omul care a construit-o pe nisip şi a cărui casă s-a prăbuşit în timpul furtunii. – Mat. 7:21-27, *NW*.

[7] Dacă un om construieşte pe temelii greşite, lucrarea lui nu va dura. Dacă o casă religioasă este ridicată pe nisipurile mişcătoare ale tradiţiei şi ale crezului, în loc de temelia solidă a Cuvântului lui Dumnezeu, prăbuşirea sa va fi mare şi distrugătoare la furtuna Armaghedonului. Nu este de ajuns pentru un om sau o organizaţie să ia pe buze numele lui Dumnezeu sau al lui Cristos. Ceea ce contează nu este performanţa faptelor caritabile sau a ritualurilor ceremoniale în numele lui Dumnezeu. Nu înfăptuirea unor anumite formalisme sau practici prescrise de către o organizaţie religioasă este ceea ce aduce aprobare divină. Nu este nici serviciul exterior cu buzele sau afişarea ceremonială, ci aşa cum a spus Isus – cel care face voinţa lui Dumnezeu este cel care câştigă viaţă veşnică. Dacă organizaţia religioasă nu învaţă voinţa lui Dumnezeu, nu o urmează cu precizie, atunci adepţilor ei le lipseşte marca, indiferent cât de sincer se conformează ei voinţei organizaţiei. Protestele lor cum că au făcut multe lucrări în numele lui Cristos ar aduce doar replica Lui: „Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!” Voinţa lui Dumnezeu este cea divin legitimă; voinţele contrare ale persoanelor sau organizaţiilor sunt nelegiuire în ochii lui Iehova.

[8] Luaţi aminte la ceea ce este relatat la Matei 15:12-14, *NW*: „Atunci discipolii s-au apropiat şi i-au zis: ‘Ştii că fariseii s-au poticnit când au auzit ce-ai spus?’ Răspunzând, El a zis: ‘Orice plantă pe care n-a sădit-o Tatăl Meu ceresc va fi smulsă din rădăcină. Lăsaţi-i. Sunt nişte călăuze oarbe şi, dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă’.” Fariseii conduceau o organizaţie religioasă recunoscută a acelor zile, şi trebuie să presupunem că unii dintre ei şi dintre adepţii

Cuprins

lor erau sinceri, pentru că puţini dintre ei au crezut în Cristos. (Faptele 6:7; 15:5) Ei nu s-au agăţat de secta fariseilor, gândindu-se că este cerut doar să fii asociat cu o organizaţie religioasă oarecare. Ei au abandonat organizaţia când au aflat că este greşită, ştiind că nu fusese plantată de Dumnezeu şi era condamnată să fie scoasă din rădăcini şi distrusă, şi că atât liderii orbi cât şi adepţii orbi asociaţi cu ea o vor însoţi în groapa distrugerii. Dacă aceste plante sau organizaţii religioase nu aduc roade pentru onoarea lui Iehova, în armonie cu voinţa şi cerinţele Lui, ele vor fi tăiate şi lăsate fără rădăcină sau ramuri. – Mat. 3:10.

[9] Cine poate începe o nouă religie, contrară voinţei şi Cuvântului scris al lui Dumnezeu? „Dar, chiar dacă vreunul dintre noi sau un înger din cer v-ar anunţa o altă veste bună decât aceea pe care v-am anunţat-o noi, să fie blestemat," a scris inspiratul apostol Pavel. (Gal. 1:8, *NW*) Dacă nici chiar un înger mare şi puternic din cer nu a putut începe o nouă evanghelie fără să fie blestemat, atunci, cu siguranţă, niciun om de pe pământ nu poate face aceasta cu imunitate. Oricine declară ca fiind evanghelie sau veste bună ceva ce este diferit de ceea ce este înregistrat în Cuvântul lui Iehova, este blestemat în ochii lui Iehova, indiferent dacă este sincer în declaraţiile lui sau nu. Sinceritatea nu transformă un lucru greşit într-unul bun.

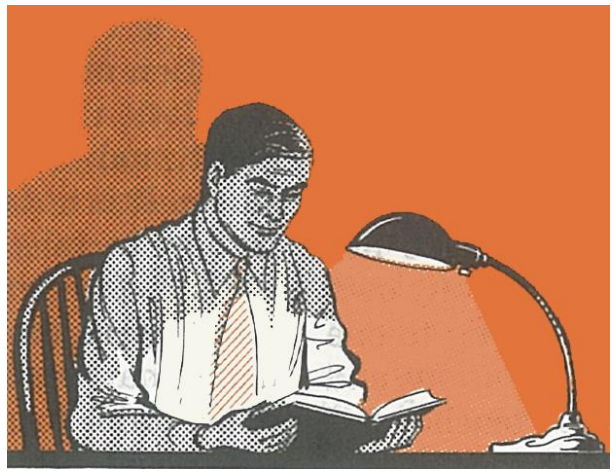

SINCERITATEA NU ESTE DE AJUNS

[10] Indicând clar că sinceritatea sau zelul sunt insuficiente într-o organizaţie religioasă ce nu urmează Cuvântul lui Dumnezeu, Romani 10:2, 3 (*NW*) declară: „Căci le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoştinţei exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu." Aceste persoane aveau zel şi probabil au fost sincere, însă nu au acţionat în acord cu cunoştinţa exactă a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu au ştiut dreptatea lui Dumnezeu şi au căutat să şi-o stabilească pe a lor. În încăpăţânarea şi mândria lor de a crede că ideile lor religioase sunt bune şi de a încerca zelos să le dovedească astfel, ei au eşuat în a se supune dreptăţii lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său.

[11] Astfel se întâmplă cu multe religii false de astăzi. Ele au crezurile şi convingerile lor doctrinare, scot texte de la locul lor pentru a le sprijini, şi îndepărtează orice scripturi care le contrazic. Ele se grăbesc zelos să stabilească a fi drepte propriile convingeri, fără să-i permită Cuvântului lui Dumnezeu să aibă ultimul cuvânt asupra subiectului şi fără să asculte acest Cuvânt în întregime, ci mai degrabă selectează ceea ce se potriveşte scopului lor şi denaturează ceea ce nu se potriveşte, în loc să-şi conformeze convingerile după adevărul nedenaturat,

Cuprins

neînflorit şi pur din Biblie. Acestora le lipseşte smerenia şi caracterul de a se lăsa învăţate. Ele sunt mândre, încăpăţânate şi refuză să admită că au greşit. Agăţându-se cu tenacitate de voinţa lor proprie în convingere religioasă, se fac singure idolatre conform regulii divine. Ele ar putea chiar să ajungă la extrema de a ucide unul dintre martorii adevăraţi ai lui Iehova, gândind sincer că făcând aşa ei îl slujesc pe Dumnezeu. „De fapt, vine ceasul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu. Dar vor face aceste lucruri pentru că n-au ajuns să-l cunoască nici pe Tatăl, nici pe mine," a spus Isus Cristos. Cu toate acestea, sinceritatea lor nu justifică crima. – Ioan 16:2, 3, *NW*.

[12] Dacă sinceritatea ar fi factorul determinant, atunci de ce s-ar mai fi obosit Dumnezeu să furnizeze Biblia? El se putea uita în inimă şi putea să judece pe baza sincerităţii sau a nesincerităţii, şi să salveze sau să distrugă pe acea bază. (1Sam. 16:7) Cunoştinţa exactă este necesară, iar lipsa acesteia a adus la ruină slujitori declaraţi ai lui Iehova. „Poporul meu piere din lipsă de cunoştinţă. Pentru că ai respins cunoştinţa, şi eu te voi respinge." (Osea 4:6) Aşadar Iehova Dumnezeu a furnizat Biblia pentru a ne ghida paşii: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea." (Ps. 119:105; Ier. 10:23) Nu este o îngrijire inutilă şi care poate fi înlăturată în favoarea ideilor personale sau a voinţei individuale, ori a crezurilor sectante. Toate organizaţiile religioase ale creştinătăţii nu sunt numai căi diferite ce duc la acelaşi loc de mântuire. Calea către distrugere este suficient de largă pentru a se adapta la multele trasee şerpuitoare ale sutelor de secte şi culte diferite, în timp ce calea spre viaţă este atât de îngustă şi strâmtă încât nu permite nicio abatere de la perceptele călăuzitoare ale Bibliei: „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc." – Mat. 7:13, 14, *NW*.

[13] Multele căi religioase diferite nu duc în acelaşi loc mai mult decât o fac multele şosele diferite. Cuvintele de mai sus ale lui Isus arată că marea majoritate a căilor religioase sunt străzi înfundate. Biblia este harta creştinului şi arată atât calea îngustă spre viaţă, cât şi calea cea largă spre distrugere. Multe organizaţii religioase diferite au încercat să suprapună peste Biblie propriile lor căi religioase, construite din ceremonie şi crez. Calea cea largă către distrugere este destul de spaţioasă pentru a cuprinde toate aceste căi religioase false, însă niciuna dintre ele nu se potriveşte într-adevăr cu calea cea strâmtă şi îngustă către viaţă. Adăugarea traseelor tradiţionale şi legate de crezuri ar putea face ca presupusa cale către salvare să pară largă, uşoară şi îmbietoare. Însă se sfârşeşte în moarte.

[14] Luaţi în considerare această ilustraţie. Poate călătoriţi cu maşina dumneavoastră, cu o anumită destinaţie în minte. Aveţi o hartă, însă nu v-aţi deranjat să vă uitaţi peste ea. Cineva v-a spus pe ce drum s-o luaţi. Aveţi încredere absolută, crezând sincer că drumul pe care v-a îndreptat este cel

Cuprins

corect. Dar să presupunem că nu este. Dacă urmaţi acest drum greşit, crezând sincer că vă va duce în locul unde doriţi să mergeţi, doar sinceritatea dumneavoastră va face ca drumul să se sfârşească la destinaţia dorită? Dacă sunteţi pe drumul greşit şi nu ştiţi, aţi aprecia dacă cineva v-ar îndrepta? Sau aţi fi furios? Aţi considera că acea persoană este intolerantă? Aţi crede că arată ură împotriva celui care v-a direcţionat greşit de la bun început? L-aţi crede dacă v-ar putea arăta unde aţi greşit referindu-se la propria dumneavoastră hartă? Sau mândria şi încăpăţânarea v-ar împiedica să vă recunoaşteţi greşeala şi v-ar împinge stăruitor să continuaţi pe drumul greşit? Puţin probabil că aţi fi atât de ridicol.

[15] Şi totuşi multe persoane care călătoresc pe căi religioase greşite sunt atât de ridicole. Ele nu sunt ghidate de harta divină, Biblia. Ele îşi urmează propriile idei ori instrucţiunile vreunui cleric sau ale vreunei organizaţii religioase, crezând sincer că vor ajunge în cer dacă fac aşa. Spuneţi-le că sunt pe drumul greşit şi imediat vă consideră un bigot, un atotştiutor, un semănător al intoleranţei. Luaţi chiar Biblia lor. Citiţi-le: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” Şi totuşi ei se agaţă de calea sectantă cum că sufletul este nemuritor. Citiţi-le: „Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile. … cei morţi nu sunt conştienţi de nimic.” Cu toate acestea, ei ţin şi mai strâns de direcţia cultului lor că morţii sunt conştienţi. Citiţi-le: „Plata păcatului este moartea.” Şi totuşi ei înaintează fără ezitare de-a lungul traseului crezului că plata păcatului este chinul veşnic. Citiţi-le: „Pământul va rămâne pentru totdeauna.” Ei încă ţin ferm la învăţătura clericilor lor că pământul va fi ars. Arătaţi-le cu răbdare calea închinării adevărate din harta Bibliei, arătaţi avertismentul inspirat că această cale va fi întunecată şi golită de tradiţiile şi doctrinele falşilor lideri religioşi, şi cu toate acestea ei refuză să se clintească de pe calea greşită, iar furia lor crescândă şi încăpăţânarea şi mândria închid uşa minţii lor. Sinceri? Poate; însă faptul că urmează orbeşte călăuze oarbe îi va trimite în groapa distrugerii în locul destinaţiei dorite de ei. – Ps. 146:4; Ecl. 1:4; 9:5; Ezec. 18:4; Mat. 15:1-9; Rom. 6:23, *NW*.

[16] Există numeroase scripturi care stabilesc adevărul că doar sinceritatea nu este suficientă. „Ceea ce omul crede că este o cale de acţiune dreaptă se poate sfârşi pe calea către moarte. Cel care merge pe o cale greşită trebuie să suporte consecinţele.” (Prov. 14:12, 14, *Mo*) Calea despre care se crede că este dreaptă, cu toate acestea, duce la moarte, şi doar gândirea că este dreaptă nu-i permite cuiva să scape de consecinţele unei căi de acţiune greşită. „Nebunul este sigur că propria lui cale este dreaptă, dar oamenii raţionali vor asculta sfatul.” (Prov. 12:15, *Mo*) Sursa inepuizabilă de sfaturi sănătoase este Cuvântul lui Dumnezeu, iar slujitorii adevăraţi ai lui Iehova de pe pământ ţin seama de ele şi le declară, iar cei raţionali le aud şi li se conformează, însă nebunii insistă pe calea lor încăpăţânată. „Cine se face mai înţelept este un prieten pentru sine. … Omul îşi face multe planuri, dar cel care triumfă este scopul celui Veşnic.” (Prov. 19:8, 21, *Mo*) Deci trebuie să devenim înţelepţi dacă vrem să ne fim prieteni, să nu permitem propriilor noastre idei şi planuri să intre în conflict cu Dumnezeu. Noi putem planifica lucrurile într-un fel, însă Iehova nu este legat de planurile noastre. Scopul Lui este să dea viaţă celor care-L ascultă, nu celor care se ascultă pe ei; şi scopul Lui în această problemă a

Cuprins

mântuirii este cel care va triumfa. „Căile omului sunt totdeauna drepte în ochii lui, dar Cel Veşnic are verdictul vieţii.” (Prov. 21:2, *Mo*) Aşadar nu sinceritatea omului în propriile lui căi este cea care contează pentru viaţă sau moarte, ci voinţa lui Iehova este cea care stabileşte verdictul asupra problemei. Toată sinceritatea din lume nu va transforma străzile înfundate ale oamenilor şi religiilor false în magistrale către viaţă veşnică în lumea nouă a lui Iehova!

CALEA DE ACŢIUNE PENTRU ALEGEREA VIEŢII

[17] Cum trebuie să determinăm calea de acţiune care ne va conduce pe calea cea dreaptă, care va arăta că alegem să trăim în lumea nouă? Nu este ceea ce spune un preot catolic, ceea ce spune un pastor protestant, ceea ce spune un rabin evreu, sau chiar ceea ce spune unul din martorii lui Iehova. Nu este ceea ce spune un conducător din lume, ceea ce citiţi în ziare sau auziţi la radio, ceea ce vedeţi prin intermediul televiziunii – nu este ceea cu ce vreunul dintre aceste canale de propagandă ne baricadează minţile. Nu este ceea ce spun oamenii; este ceea ce spune Iehova Dumnezeu în Cuvântul Lui. Lăsaţi-L pe Dumnezeu să strecoare un cuvânt! Lăsaţi-L să vorbească pentru El! Lăsaţi-L să fie auzit prin Cuvântul Său! Studiaţi Biblia! Unii se vor scuza lamentabil, spunând: „Sunt prea ocupat!” Dar cât timp petrec aceste persoane citind ziarele? ascultând radioul? uitându-se la televizor? citind romane? urmărind filme? sau urmându-şi plăcerile în alte feluri? Ei au un simţ prost al valorilor. Un om va studia şapte sau opt ani pentru a învăţa cum să devină chirurg, însă refuză să petreacă şapte sau opt minute studiind pentru a deveni slujitorul lui Iehova. El are ochi doar pentru însemnele banului unei profesii bine plătite, însă este orb la indicatoarele Bibliei care-l îndreaptă către viaţă veşnică. El este numai urechi când vorbesc banii, însă este surd când vorbeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, sunt sute de mii de persoane, din multele milioane de pe pământ, care îşi vor face timp să asculte, să înveţe şi să câştige dreptul de a trăi.

[18] Pe măsură ce aceşti smeriţi studiază, ei învaţă că Împărăţia lui Cristos este singura speranţă pentru omenire. Ei citesc despre condiţiile care vor fi pe pământ când această Împărăţie nevăzută va fi stabilită în ceruri, se vor uita în jur şi vor vedea că acesta este timpul acela, zilele din urmă ale lumii lui Satan şi zilele ce se apropie ale noii lumi a lui Iehova. Mai departe ei învaţă că trebuie să predice această veste bună şi altora, pe străzi, din uşă în uşă, în case, la adunări publice, dovedindu-şi astfel dragostea pentru Dumnezeu prin ascultarea poruncilor Lui. Isus a făcut-o; urmaşii lui trebuie să o facă. (Mat. 24:14; Luca 8:1; 13:26; Faptele 5:42; 17:17; 20:20) Această credincioasă cale de acţiune va aduce persecuţie, dar îndurarea ei până la capăt va aduce viaţă în lumea nouă. – Mat. 5:10-12; 24:9-13; 2Tim. 3:12; 4:2, *NW*.

[19] Nu toate persoanele vor îndura persecuţia care precedă existenţa în lumea nouă. De fapt, trebuie recunoscut faptul că nu tuturor persoanelor le-ar plăcea viaţa în acea lume nouă. Dacă ideea lor de plăcere este să tragă fum în plămâni, să prizeze droguri pe nări, să-şi toarne alcool pe gât ca şi cum ar fi apă, sau să-şi

Cuprins

îmbuibe stomacul cu mâncăruri bogate până când nu mai pot înghiţi o altă bucăţică, atunci lor nu le-ar plăcea acea lume nouă. Dacă râvnesc întotdeauna la soţia aproapelui lor, sau caută să divorţeze pornind de la ei, sau doresc să fure ceva de la semenul lor, sau îşi doresc să împuşte pe cineva cu un tun, sau să frigă oamenii cu aruncătoare de flăcări, sau să împrăştie în bucăţi femei şi copii, cu bombe, atunci lor nu le-ar plăcea acea lume nouă. Dacă ei doresc cu înfocare să vadă câtă bogăţie materială pot aduna pe cheltuiala altora, câtă adulaţie pot captura de la creaturi fiind clerici pompoşi, sau câţi oameni pot comanda sau ucide ca şi figură militară arogantă, atunci ei nu se vor delecta deloc cu lumea nouă. Niciuna dintre aceste activităţi nu va exista acolo.

[20] Dar, pe de altă parte, dacă v-ar plăcea să supuneţi pământul, să-l transformaţi în câmpuri din care să recoltaţi hrană sau în parcuri care să arate frumuseţe, să faceţi deşerturile să înflorească, să vedeţi spinii şi mărăcinii făcând loc brazilor şi arborilor de mirt, să păstraţi în mod adecvat unele regiuni de junglă bogată sau munţi maiestuoşi ca habitate pentru multe animale şi ca şi lăudători necuvântători ai Creatorului, atunci v-ar plăcea lumea nouă. Dacă aţi fi mulţumiţi să exercitaţi stăpânire asupra animalelor, nu cu pistoale, bice sau bâte, ci prin dragoste şi încredere reciprocă; dacă râvneşti la timpul când ursul şi viţelul vor sta întinşi împreună, leopardul şi iedul se vor hrăni împreună, când leul va mânca paie ca şi boul şi dacă aţi dori să vedeţi ziua când toate aceste animale vor urma ascultătoare conducerea unui copilaş, atunci v-ar plăcea lumea nouă. Dacă tânjiţi după timpul când săbiile vor fi transformate în pluguri şi suliţele în cosoare, când nu vor mai fi şcoli militare, nu se va mai învăţa despre război, nu se vor mai fabrica bombe, nu vor mai fi instigatori la război, atunci îi veţi mulţumi lui Dumnezeu pentru noua Lui lume în care va avea loc această schimbare. Dacă tânjiţi după timpul când conducerea politică opresivă va dispărea şi lăcomia comercială va lipsi, când oamenii îşi vor construi case şi vor locui în ele şi vor trăi în pace sub viţa lor de vie şi sub smochinul lor, când pământul va răsuna de strigătele de bucurie ale copiilor şi va vibra la cântecele înviorătoare ale păsărilor, iar aerul va fi înmiresmat de parfumul florilor, atunci vă veţi emoţiona la lumea nouă. Dacă speranţa voastră sinceră este să vedeţi ziua când şchiopul va sări ca un cerb, să auziţi limba muţilor cântând, să vedeţi ochii orbilor deschizându-se, să observaţi urechile surzilor destupate, să fiţi martori când oftatul şi plânsul fac loc zâmbetelor, iar lacrimile şi jalea fac loc râsului, iar durerea şi moartea fac loc sănătăţii şi vieţii veşnice, atunci nu există nimic pe care l-aţi lăsa să vă blocheze calea de a ajunge în lumea nouă binecuvântată în care asemenea condiţii vor exista pentru totdeauna. – Isa. 2:4; 11: 6-9; 35:1-10; 55:13; 65:17-25; Apoc. 21:1, 4.

[21] Din cele douăzeci şi patru de ore ale unei zile cel mai mult timp îl petrecem treji. Opt din acele ore le petrecem dormind. Alte opt le petrecem muncind, pentru a obţine susţinere materială şi substanţă pentru a ne agăţa de această viaţă plină de durere şi dezamăgire. Cât vom munci pentru a câştiga viaţă în lumea nouă? Opt ore pe zi? Merită noua viaţă de trei ori mai mult ca cea veche, merită douăzeci şi patru de ore de muncă pentru ea? Nu de trei ori mai mult, sau de o sută de ori mai mult sau de o mie de ori mai mult. Este cu atât mai bună încât sfidează comparaţia cu

Cuprins

această viaţă prezentă. Ar trebui să dedicăm totul, fără să reţinem nimic, în urmărirea căii de acţiune ce va câştiga viaţă pentru noi. Ar trebui să apreciem că nu facerea sinceră de bine, aşa cum o vedem noi, sau urmarea sinceră a unei forme de închinare, aşa cum o văd unele organizaţii religioase ortodoxe, ci trebuie să discernem că facerea sinceră a voinţei lui Dumnezeu arătată în cuvântul Său, Biblia, este cea care ne va pune pe calea de acţiune spre existenţă în lumea nouă. În această zi a judecăţii, când Regele Cristos desparte oamenii din toate naţiunile aşa cum un păstor desparte oile de capre, ar trebuie să apreciem faptul că toate persoanele îşi fixează destinul veşnic. Indiferent dacă pe baza a ceea ce fac sau pe baza a ceea ce nu fac, ei aleg fie viaţa, fie moartea. (Mat. 25:31-46) Acum este timpul alegerii. Este alegerea ta pentru viaţă sau pentru moarte? Ce răspuns dă calea ta de acţiune? Iehova, cine va locui în tabernacolul Tău? Cine va locui pe dealul Tău cel sfânt? Cel care umblă corect, care face dreptate şi vorbeşte adevărul din inimă. – Ps. 15:1,2, AS.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum alegeţi această viaţă şi pe ale cui condiţii?
2. Ce susţin unii, şi ce conversaţie este oportună?
3. Ce trebuie să se facă, pe lângă un comportament curat şi fapte caritabile, pentru a fi perfect în câştigarea vieţii veşnice?
4. Ce susţin unii că este suficient, şi totuşi ce trebuie să fie pus înaintea acestui lucru?
5. Ce înseamnă, în realitate, urmarea propriei voinţe în această chestiune? De ce?
6. Ce discută alţii în contradictoriu, ce idolatrizează făcând aşa şi în ce greşesc?
7. Ce nu este suficient căutând viaţă veşnică?
8. Ce se va întâmpla cu organizaţiile religioase false şi neroditoare şi cu adepţii lor orbi?
9. Ce demonstrează seriozitatea începerii unei noi religii?
10. Ce dovedeşte că doar sinceritatea şi zelul nu sunt suficiente?
11. Cum se potriveşte religiilor false de azi Romani 10:2, 3 şi până la ce limită pot merge ele?
12. De ce este Biblia acum atât de necesară?
13. Care este harta creştinului şi spre ce se vor îndrepta multele căi religioase false?
14. Ce ilustraţie este oferită, cu ce întrebări?
15. Cum se aplică această ilustraţie celor mulţi ce călătoresc pe căi religioase greşite, dovedindu-i orbi şi ridicoli faţă de harta divină?
16. Ce scripturi demonstrează că sinceritatea nu este suficientă?
17. Din ce sursă învaţă oamenii calea dreaptă şi au toţi timp pentru ea?
18. Ce cale de acţiune descoperă cei smeriţi că duce la viaţă în lumea nouă?
19. Cui nu i-ar plăcea viaţa în lumea nouă?
20. Cui îi va plăcea viaţa atunci?
21. Ce trebuie să fim gata să facem şi ce trebuie să apreciem acum?

Cuprins

Sunt papii infailibili?

TOŢI romano-catolicii buni cred că papa este infailibil şi că nu poate face nicio eroare sau greşeală când emite decrete despre credinţă şi morală. Ca şi consecinţă, ei cred că Papa Pius al XII-lea era infailibil când a anunţat la 1 noiembrie 1950 că trupul de carne al Mariei, mama lui Isus, a mers la cer în momentul morţii ei.

Nu este nicio îndoială în mintea catolică referitoare la infailibilitatea papală. Cu toate acestea, pentru beneficiul a milioane de protestanţi şi persoane de alte convingeri religioase, este bine să explicăm învăţătura catolică oficială şi neoficială referitoare la infailibilitatea episcopului Romei. Catolicii, de asemenea, vor găsi această discuţie imparţială, deschisă ca fiind foarte iluminatoare şi profitabilă.

În timpul domniei lui Papa Pius al IX-lea, un conciliu general sau ecumenic, cunoscut ca şi Conciliul de la Vatican, s-a reunit, şi luni, 18 iulie 1870 a adoptat o constituţie ce conţinea dogma infailibilităţii papale. Decretul promulgat acolo spune astfel: „Noi … învăţăm şi definim, ca o dogmă revelată divin, că pontiful roman, când vorbeşte ex cathedra, adică atunci când el, în exercitarea funcţiei sale ca şi păstor şi învăţător al tuturor creştinilor, în virtutea autorităţii sale apostolice supreme, decide că o doctrină referitoare la credinţă sau morală urmează să fie deţinută de către întreaga Biserică, el posedă, ca şi consecinţă a ajutorului Divin promis lui prin Sfântul Petru, acea infailibilitate cu care Salvatorul Divin şi-a dorit să aibă înzestrată Biserica Lui.” Prin urmare, „asemenea definiţii ale pontifului roman sunt ele însele ... ireformabile.” – *Cath. Ency.,* vol.15, p. 308.

Comentând despre această dogmă, autorităţile catolice spun că nimeni nu „poate să refuze complet să se declare de acord cu o siguranţă absolută şi irevocabilă” cu asemenea decrete papale. „Când Biserica explică sensul unei dogme, această interpretare trebuie să fie menţinută pe tot timpul viitor, şi nu poate fi niciodată deviată sub pretenţia unei investigaţii mai profunde.” Nici această putere a infailibilităţii nu trebuie să fie prea strict delimitată sau limitată în graniţele ei, pentru că „este clar că trebuie să existe şi obiecte *indirecte* şi *secundare* peste care se extinde infailibilitatea”. Prin urmare, al treilea capitol al constituţiei adoptată de către Consiliul Vaticanului dă această anatemă, avertizând: „Aşadar când oricine spune că Papa de la Roma are doar funcţia de a supraveghea sau de a ghida, şi nu putere de jurisdicţie completă şi supremă peste întreaga Biserică, *nu numai în probleme de credinţă şi morală,* ci şi referitor la probleme ce ţin de disciplina şi administrarea Bisericii din întreaga lume, sau … [dacă cineva spune] că această putere a lui nu este reală şi directă … peste toţi şi clerul individual şi credincioşi, să fie anatemă.” (caracterele italicele adăugate)

Pe scurt, se spune că această învăţătura catolică stă pe următoarele concluzii teologice: Cristos şi-a fondat biserica, nu pe Sine, ci pe Petru; Petru a fost primul papă al Bisericii Catolice; autoritatea şi infailibilitatea au trecut de la Petru la succesori; tradiţia de început şi istoria Bisericii susţin afirmaţia în cauză; aceste

concluzii sunt confirmate de teribila sancţiune impusă de Biserică: „Toţi cei care refuză să se declare de acord cu învăţătura ei sunt ameninţaţi cu condamnare veşnică."

AFIRMAŢIA CÂNTĂRITĂ ÎN BALANŢĂ

Dogma infailibilităţii a fost proclamată de către Consiliul de la Vatican în 1870, în ciuda unei opoziţii violente venită chiar din rândurile Ierarhiei. Înainte de adunare, nu mai puţin de 162 de episcopi au declarat că se opun proclamării unei asemenea dogme, iar după ce adunarea s-a încheiat au fost consumate mai mult de două luni cu dezbateri aprinse asupra problemei. „Cu greu în vreun parlament probleme importante au fost supuse la atâtea discuţii cum a fost chestiunea infailibilităţii papale în Consiliul de la Vatican."

Unul din principalii oponenţi de la adunare a fost eruditul croat Joseph Georg Strossmayer, episcop de Bosnia, Slavonia şi Sirmium, şi de asemenea capelan al împăratului austriac, director al corpului augustinian de la Roma, conte al Sfântului Imperiu Roman şi episcop al tronului pontific. Discursul pe care acest om erudit are reputaţia că l-a ţinut înaintea Consiliului merită o consideraţie atentă, deoarece lămureşte o serie extraordinară de fapte neîndoielnice. Spaţiul limitat ne permite să citãm doar următoarele extrase din acest discurs.

„Venerabili Părinţi şi Fraţi: . . . pătruns de sentimentele responsabilităţii, despre care Dumnezeu îmi va cere socoteală, m-am apucat să studiez cu cea mai mare atenţie scrierile Vechiului şi Noului Testament, şi am cerut ca aceste venerabile monumente ale adevărului să-mi facă de cunoscut dacă sfântul pontif, care prezidează aici, este cu adevărat succesorul Sfântului Petru, vicar al lui Isus Cristos, şi doctorul infailibil al bisericii. . . . atunci am deschis aceste pagini sacre. Ei bine! (să îndrăznesc să spun?) Nu am găsit nimic care să sancţioneze opinia ultramontanilor [extremiştii care discută contradictoriu despre supremaţia papală]. Şi încă mai mult, spre marea mea surpriză, nu am găsit în zilele apostolilor nicio chestiune despre vreun papă, succesor al sfântului Petru, şi vicar al lui Isus Cristos, nu mai mult decât despre Mahomed, care atunci nu exista. . . . Nu, Monseniorilor, nu blasfemiez, şi nici nu sunt supărat. Acum, după ce am citit întregul Nou Testament, declar în faţa lui Dumnezeu, cu mâna ridicată spre acel mare crucifix, că nu am găsit nicio urmă a papalităţii aşa cum există ea acum. . . .

Citind apoi aceste cărţi sacre cu acea atenţie cu care m-a înzestrat Domnul, nu găsesc un singur capitol, sau un verset mic în care Isus Cristos îi dă sfântului Petru conducerea peste apostoli, colaboratori ai lui."

Strossmayer a atras apoi atenţia asupra Scripturilor Sacre care dovedesc că (1) Isus i-a interzis lui Petru şi celorlalţi apostoli să exercite stăpânire aşa cum o fac regii naţiunilor (Luca 22:25), şi totuşi, „conform tradiţiei noastre," a spus episcopul, „papalitatea ţine în mâinile ei două săbii, simboluri ale puterii spirituale şi temporale"; (2) Iacov, nu Petru, a fost cel care a prezidat adunarea de la Ierusalim şi a rezumat concluziile lor (Faptele 15); (3) biserica este construită pe Cristos, nu pe Petru (Efeseni 2:20). Strossmayer apoi a continuat şi a spus:

Cuprins

„Nici în scrierile sfântului Pavel, sfântului Ioan, nici în ale sfântului Iacov nu am găsit nicio urmă a puterii papale. Sfântul Luca, istoricul lucrărilor misionare ale apostolilor, este tăcut asupra acestui punct deosebit de important. . . .

Ceea ce m-a surprins cel mai mult, şi ceea ce este şi mai mult capabil de demonstraţie, este tăcerea sfântului Petru. Dacă apostolul ar fi fost ceea ce îl declarăm noi – şi anume, vicarul lui Isus Cristos pe pământ – cu siguranţă el ar fi ştiut-o; dacă a ştiut-o, cum se face că niciodată el nu s-a purtat ca şi un papă?"

PAGINILE ISTORIEI, ÎNTOARSE

Strossmayer nu era doar un student sârguincios al Bibliei; de îndată ce şi-a început discursul s-a dovedit că era şi un critic erudit al istoriei. „Însă se spune peste tot: 'Nu a fost sfântul Petru la Roma? nu a fost el răstignit cu capul în jos?' …Scaliger [1484-1558], unul dintre cei mai eruditi oameni, nu a ezitat să spună că episcopatul şi rezidenţa la Roma a sfântului Petru ar trebui să fie clasate ca fiind legende ridicole. … Venerabilii mei prieteni, avem un dictator, în faţa căruia noi şi chiar sfinţia sa Pius al IX-lea, trebuie să ne prosternăm şi să fim tăcuţi şi să ne plecăm capetele. Acel dictator este istoria. Aceasta nu este ca şi o legendă, care poate fi făcută aşa cum olarul îşi face lutul, ci este ca un diamant care taie în sticlă ceea ce nu poate fi anulat. …

Negăsind nicio urmă a papalităţii în zilele apostolilor, mi-am spus, voi găsi ceea ce caut în analele bisericii. Ei bine, o voi spune franc – am căutat un papă în primele patru secole şi nu l-am găsit. …

Că Patriarhul Romei a încercat din cele mai vechi timpuri să atragă toată autoritatea este un fapt evident; însă la fel de evident este şi faptul că el nu a avut supremaţia pe care ultramontanii i-o atribuie. Dacă el ar fi avut-o, episcopii din Africa – Sfântul Augustin fiind primul dintre ei – ar fi îndrăznit să interzică apelurile decretelor lor la tribunalul lui suprem?"

Cu argumente convingătoare, sprijinit de către autorităţi din vechime, Strossmayer a dovedit că episcopul Romei nu era peste episcopii din Africa şi Asia, ci mai degrabă, fiecare a fost recunoscut ca deţinând primul loc în vederea lui. Strossmayer îşi aminteşte apoi ce a spus Grigore I despre ideea unui papă suprem: „În ceea ce priveşte acest titlu de episcop universal, pe care papii l-au luat mai târziu, Sfântul Grigore I, crezând că succesorii săi nu s-ar gândi să se împodobească cu el, a scris aceste cuvinte remarcabile: 'Nici unul dintre predecesorii mei nu a fost de acord să ia acest nume profan; pentru că atunci când un patriarh îşi dă el însuşi numele de *Universal*, titlul de patriarh suferă de discreditare.' … Aceste autorităţi, şi aş putea adăuga încă o sută de valoare egală, nu fac ele dovada, cu o claritate egală cu splendoarea soarelui de la mijlocul zilei, că primii episcopi de la Roma nu au fost decât mult mai târziu recunoscuţi ca episcopi şi capi universali ai bisericii?"

În acest punct al recapitulării sale istorice, Strossmayer a prezentat mărturia străvechilor „părinţi ai bisericii" pentru a rezolva „marea dispută" referitoare la faptul dacă este sau nu Petru „piatra" pe care este construită biserica lui Cristos. Seria lui de fapte devastatoare a fost publicată într-un număr anterior al *Turnului de veghere*.

Cuprins

PAPII „INFAILIBILI" S-AU DOVEDIT FAILIBILI

Episcopul învăţat al Bosniei a atras atenţia în continuare asupra dilemei ridicole pe care o creează afirmaţia despre infailibilitatea papală. „Istoria nu este nici catolică nici anglicană, nici calvinistă, nici luterană, nici grecească schismatică nici ultramontană. Ea este ceea ce este … Scrieţi împotriva ei, dacă îndrăzniţi! însă nu o puteţi distruge, nu mai mult decât scoaterea unei cărămizi din Colosseum nu l-ar face să cadă … Monseniorul Dupanloup [episcop de Orléans, Franţa, 1849-1878], în celebrata sa *Observations* a acestui Consiliu de la Vatican, a spus, având un bun motiv, că dacă îl declarăm pe Pius al IX-lea infailibil, este necesar, şi din logică naturală, să declarăm că şi toţi predecesorii lui au fost infailibili."

„Aşadar, venerabili fraţi, aici istoria îşi ridică vocea cu autoritate pentru a ne asigura că unii papi au greşit. Puteţi protesta împotriva acestui fapt sau să-l negaţi după cum doriţi, dar eu îl voi dovedi! Papa Victor (192) întâi a aprobat Montanismul, iar apoi l-a condamnat. Marcellinus (296-303) a fost un idolatru. El a intrat în templul Vestei şi a oferit tămâie zeiţei [templul ei era cel mai vechi templu păgân din Roma]. Veţi spune că a fost un act de slăbiciune; dar eu răspund, un vicar de-al lui Isus Cristos mai degrabă moare decât să devină un apostat. Liberius (358) a consimţit condamnarea lui Athanasie, şi a făcut o confesiune de arianism, pentru a fi rechemat din exil şi reinstalat pe scaunul său episcopal. Honoriu (625) a aderat la monotelitism; Părintele Gratry a dovedit-o în demonstraţia sa. Grigore I (785-90) numeşte pe oricine care îşi ia numele de episcop universal Anticrist, şi dimpotrivă, Bonifaciu al III-lea (607-8) l-a făcut pe împăratul paricid Focas să-i confere lui acest titlu. Pascal al II-lea (1088-99) şi Eugen al III-lea (1145-53) au autorizat duelarea. Iulius al II-lea (1509) şi Pius al IV-lea (1560) l-au interzis. Eugen al IV-lea (1431-39) a aprobat Consiliul de la Basel şi restituirea potirului bisericii din Boemia; Pius al II-lea (1458) a revocat concesiunea. Adrian al II-lea (867-872) a declarat căsătoriile civile ca fiind valide; Pius al VII-lea (1800-23) le-a condamnat. Sixt al V-lea (1585-90) a publicat o ediţie a Bibliei, şi printr-o bulă papală a recomandat să fie citită; Pius al VII-lea a condamnat citirea ei. Clement al XIV-lea (1700-21) a abolit ordinul iezuiţilor, permis de către Paul al III-lea, şi restabilit de Pius al VII-lea."

Strossmayer menţionează pe scurt istoria nelegiuită a papilor Virgiliu, Eugen al III-lea, Ştefan al VI-lea, Ioan al XI-lea, al XII-lea şi al XXII-lea, şi Alexandru al VI-lea. El ar fi putut extinde lista şi să spună despre poftele trupeşti ale lui Benedict al IX-lea, Grigore al VI-lea, Silvestru al III-lea, Iuliu al II-lea, Inocenţiu al VIII-lea, Paul al III-lea, şi mulţi alţii, toţi fiind listaţi oficial de către *Annuario Pontificio* (1947) ca papi respectabili.

Ajungând acum la concluzie, citim: „Din nou spun, dacă decretaţi infailibilitatea prezentului episcop al Romei, trebuie să stabiliţi infailibilitatea tuturor predecesorilor săi, fără să excludeţi pe vreunul; dar puteţi face asta când istoria este acolo, arătând cu o claritate egală doar cu cea a soarelui, că papii au greşit în învăţătura lor? Puteţi s-o faceţi şi să susţineţi că acei papi avari, incestuoşi,

Cuprins

criminali, simoniaci au fost vicari ai lui Isus Cristos? Oh! fraţi venerabili, susţinerea unei asemenea enormităţi ar însemna să-L trădăm pe Cristos mai rău decât Iuda!"

Faptul că unii spun că acest discurs a fost scris de un călugăr augustin în locul lui Strossmayer nu reduce adevărul câtuşi de puţin. Faptele istoriei rămân de netăgăduit. Dar dacă această discuţie istorică te plictiseşte, ia în considerare evenimentele recente şi o întrebare curentă: a fost Pius al XII-lea infailibil când a decretat că trupul de carne al Mariei s-a dus la cer? Afirmaţia este o minciună, pentru că Biblia Catolică Douay spune clar: „Carnea şi sângele nu pot să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate să moştenească neputrezirea." (1Cor. 15:50) Alte scripturi ce dovedesc că dogma răpirii este o minciună supusă greşelii au apărut în *Turnul de veghere* din 15 ianuarie 1951. Nu cuvântul omului, ci doar Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este infailibil! – Ioan 17:17.

[Note de subsol]

Enciclopedia catolică, vol. 7, p. 800.

Ibid., vol. 15, p. 308.

Ibid., vol. 7, p. 799.

Ibid., vol. 15, p. 308.

Enciclopedia catolică, vol. 7, p. 792.

Ibid., vol. 15. p. 306.

Dintr-o retipărire a Comorii Bibliei, nr. 195, august 1872, care a fost o traducere în engleză a unei versiuni în italiană publicată prima dată la Florenţa.

Augustin de Hippo (354-430), numit „Gloria bisericii catolice", a fost secretar în Consiliul de la Milevis (Mileve, Melvie) când a emis decretul: „Oricine vrea să facă apel la cei dincolo de mare [însemnând episcopul Romei] nu va fi primit de niciunul din Africa la împărtăşanie".

Al şaselea consiliu de la Cartagina a interzis tuturor episcopilor să ia titlul de prinţ al episcopilor sau de episcop suveran. Papa Pelagius al II-lea [579-590] îl numeşte pe Ioan episcop al Constantinopolului, care aspira să fie mare preot, 'ticălos şi profan'. 'Nu-mi pasă', spunea el, 'de titlul universal pe care Ioan l-a uzurpat în mod ilegal'. (*Pelagius* al II-lea, scrisoare a 13-a) – Strossmayer.

1 iunie, 1951, parag. 345-348.

O altă bulă papală a fost cea pe care a făcut-o Papa Urban al VIII-lea când l-a excomunicat pe marele savant Galileo pentru învăţătura adevărului că pământul se învârte în jurul soarelui şi nu invers. Alte contradicţii evidente apar în edictele lui Inocenţiu I, Gelasius I, Pelagius I, Nicolae I, Ştefan al II-lea, al III-lea, Celestin al II-lea, Inocenţiu al III-lea, Nicolae al II-lea, etc. *Enciclopedia* lui McClintock & Strong, vol. 4, parag. 571, 572; vol. 10, p. 673.

Almanahul Naţional Catolic, 1948, parag. 30-35.

Enciclopedia Catolică, vol. 14, p. 316, vol. 15, p.306.

Cuprins

Pe terenul frumos împădurit din faţa staţiei radio WBBR, din Staten Island, New York city, se afla un mare stejar, înălţându-se deasupra copacilor din împrejurimi şi dominând decorul. Falnica lui tulpină uriaşă părea a fi chiar simbolul tăriei. Totuşi într-o zi, după o furtună deosebit de gravă, acest uriaş al pădurilor era culcat la pământ. Copacii de jur împrejur erau încă în picioare, dar el fusese trântit la pământ, rupt în două. Fusese el lovit de trăsnet? Nu. Atunci ce a cauzat căderea lui, când copacii mai mici, aparent mai slabi, stăteau încă în picioare? Ah, el avea mijlocul găunos, cariat. Inima lui era rea.

De nenumărate ori se vede o tragedie asemănătoare în ce priveşte corpul uman. Un om, aparent în cea mai bună stare de sănătate, moare dintr-o dată de un atac de inimă. El, de asemenea, părea că este tare, dar ceva, prea multe griji, prea multă muncă, sau poate prea multă plăcere ori slăbiciune, i-au măcinat interiorul, i-au slăbit inima şi astfel l-a doborât extenuarea, aşa cum furtuna a trântit stejarul la pământ. Deoarece această tragedie se poate întâmpla şi într-un sens spiritual, aşa cum vom vedea imediat, este foarte potrivit sfatul: Păzeşte-ţi inima mai presus de orice!

Iehova, extraordinarul Creator înţelept, nu numai a făcut acest minunat organ, inima umană, organ ce conţine cei mai puternici muşchi ce se găsesc în trupul omului, şi care lucrează neîncetat din leagăn până în mormânt – de fapt a fost destinat să funcţioneze veşnic – ci El a şi produs acele însuşiri bune şi acele aptitudini simbolizate de inimă. Nimeni nu înţelege această inimă simbolică aşa cum face El şi stă în puterea Lui s-o împietrească, s-o întărească, s-o slăbească sau chiar s-o frângă, dacă aşa Îi place, în relaţiile Sale cu creaturile Lui. – Rom. 9:16-18.

Iehova Dumnezeu a făcut să se împietrească inima lui Faraon prin modul său de comportament faţă de El şi atunci El a frânt inima acelui tiran, ucigându-i pe întâiul născut. Prin puternicele Sale fapte pentru poporul Lui Israel, în decursul călătoriei lor prin pustiu, Dumnezeu a făcut ca inima oamenilor din Canaan să slăbească, exact aşa cum a mărturisit Rahav: „De când am auzit lucrul acesta ni s-a tăiat inima.” (Ex. 7:3; Iosua 2:11). Iov se plângea că Dumnezeu îi slăbise şi îi înmuiase inima. – Iov 23:16.

Într-un număr mai mare de cazuri din Biblie unde apare termenul „inimă”, el este folosit în acest sens figurat, ca simbol al minţii, al înclinaţiei, al iubirii şi al motivaţiei individului ce pune în mişcare. În timpul scrierii Scripturilor Ebraice

cuvântul pentru inimă (*lebh*) „denota sediul întregii activităţi emoţionale şi raţionale a minţii: sentimente de iubire şi ură, dorinţă, bucurie, durere, curaj, loialitate, teamă, mândrie, ce se găseau în inimă, la fel făceau şi aptitudinile de memorie, imaginaţie şi raţiune.” (*Arheologia şi religia Israelului* de Albright, paginile 24,25). Şi nu fără un motiv întemeiat, căci nu afectează direct inima literală toate aceste activităţi mentale şi afective? Ele o afectează într-adevăr!

În acest sens, ca sediul sentimentelor noastre, activităţile minţii noastre, este folosit termenul „inimă” la Proverbele 4:23 (Ro): „Păzeşte-ţi inima mai presus de orice trebuie protejat, căci din ea ies izvoarele vieţii”. Da, aşa cum sănătatea, tăria şi viaţa trupului uman depind de organul inimă, tot la fel sănătatea, tăria şi viaţa spirituală a creştinului depind de starea acestei inimi simbolice sau figurate.

Noi trăim în zilele din urmă ale acestui vechi şi nelegiuit sistem de lucruri, în timpuri critice cărora cu greu li se face faţă, când abundă nelegiuirea şi se găseşte puţină credinţă, când duşmanul, Satan Diavolul, depune un extraordinar efort să corupă rasa umană şi să-i nimicească pe toţi cei care sunt hotărâţi să-şi păstreze integritatea faţă de Iehova Dumnezeu. (Mat. 24:9-13; Luca 18:8; 2Tim. 3:1-5; Apoc. 12:12,17). Acum, mai mult decât oricând înainte, noi trebuie să dăm atenţie, cu toată seriozitatea, acestui sfat de a ne păzi inima.

Anticipând exact această situaţie şi necesitate, Isus ne-a dat sfatul potrivit: „Dar fiţi atenţi la voi înşivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inima cu mâncare şi băutură în exces şi cu îngrijorările vieţii [care de fapt sunt rele pentru inima literală] şi ziua aceea să vină pe neaşteptate peste voi ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toţi aceia care locuiesc pe toată faţa pământului. Rămâneţi treji făcând tot timpul implorări ca să reuşiţi să scăpaţi de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21:34-36, *NW*). Şi nu faceţi nici o greşeală în legătură cu aceasta, deoarece zilele vor merge mai departe prin probe de încercare a credinţei şi ispitele de cercetare a inimii vor creşte.

Inima noastră reprezintă ceea ce suntem cu adevărat pe dinăuntru şi care este hotărât de ceea ce ne place să gândim, sau locul unde se află iubirea şi sentimentele noastre. Dacă noi îi permitem inimii să stăruie asupra plăcerilor corupte ale acestei lumi vechi, ferindu-ne numai să le exprimăm de teama demascării, a criticii defavorabile şi a pedepsei, este posibil ca pentru un timp să ne tăinuim adevăratele dorinţe, sau să ne ascundem scopurile de oameni; dar nu de Dumnezeu. Cuvântul Său zice: „N-ar ştii Dumnezeu lucrul acesta, El care cunoaşte tainele inimii?” (Ps. 44:21). „Eu, Iehova, cercetez mintea [*lebh*], Eu încerc inima, pentru a da fiecărui om după căile sale, după rezultatul faptelor sale.” (Ier. 17:10, *AS*). Nu există nimic ascuns care nu va fi dat în vileag şi dacă inima noastră este slabă sau necurată, mai devreme sau mai târziu acest fapt va fi făcut de cunoscut. Este posibil ca noi să fim consideraţi pentru un timp servi creştini ce-şi păstrează integritatea, dar când va veni proba vom cădea.

Cum să păzim inima?

Cum ne putem păzi inima cu toată sârguinţa, astfel încât să ne asigurăm aprobarea divină şi viaţa veşnică în Lumea Nouă? Veghind cu atenţie la lucrurile asupra cărora ne-ar plăcea să stăruim, la lucrurile asupra cărora ne fixăm afecţiunile,

Cuprins

năzuinţele, la lucrurile asupra cărora ne-ar plăcea să gândim. De exemplu, o fată tânără care-şi are inima îndreptată spre căsătorie, îşi va umple mintea cu idei romantice despre un ideal „prinţ fermecător”; ea îşi va imagina exact cum arată el, cum îl va întâlni, cum îi va face el curte şi emoţia puternică a nunţii. Ea se va gândi la toate acestea şi îşi va umple mintea şi inima cu ele, deoarece aici se află afecţiunile ei.

Dacă noi, ca servi creştini, martori pentru Iehova, ne avem inima îndreptată spre justificarea numelui lui Iehova, spre binecuvântările Lumii Noi şi spre expansiunea prezentă a închinării adevărate, atunci ne vom umple mintea cu minunatele adevăruri pure şi dătătoare de viaţă ale Cuvântului lui Dumnezeu şi cu planuri cu privire la facerea de cunoscut şi altora a acestor adevăruri. (Filip. 4:8). Noi vom studia şi vom da atenţie acestor lucruri, depozitându-le în mintea noastră şi lăsându-le să fie meditarea şi călăuzirea noastră. Aşadar, decât să ne întoarcem şi să privim cu jind la lucrurile egoiste ale sistemului de lucruri al lui Satan, mai degrabă să ascultăm de Dumnezeu, privind drept înainte spre Lumea Nouă, ţinându-ne ochii fixaţi spre Împărăţia lui Dumnezeu. Neuitându-ne nici la dreapta, nici la stânga, ci mergând drept înainte cu hotărâre fermă, noi ne vom păzi picioarele de rău şi pe calea care duce la viaţă veşnică. – Prov. 4:20-27.

Psalmistul David a apreciat acest fapt, de aceea a zis cu privire la legile, principiile, declaraţiile, poruncile şi hotărârile lui Dumnezeu: „Prin acestea este avertizat servul Tău: păzirea lor este o mare răsplată. Cine îşi poate discerne greşelile? Curăţă-mă de vina ascunsă. Păzeşte pe servul Tău şi de păcatele obraznice; ele să nu aibă stăpânire asupra mea; atunci voi fi corect şi curăţit de păcate mari. Fie ca aceste cuvinte ale gurii mele şi meditaţia inimii mele să fie acceptate înaintea Ta, O Iehova, Stânca mea şi Răscumpărătorul meu.” – Ps. 19:11-14, *AS*.

Deoarece pentru a avea meditaţia inimii noastre acceptată înaintea lui Iehova înseamnă s-o umplem cu adevărurile Cuvântului Său, noi trebuie să studiem. Să studiem Biblia, precum şi acele ajutoare pe care Dumnezeu ni le-a furnizat pentru a ne ajuta să înţelegem Cuvântul Său. Noi trebuie să studiem nu numai în particular, ci şi împreună cu alţii, cu membrii familiei noastre directe şi cu fraţii noştri din adunarea creştină, după cum ne permite oportunitatea. În plus, noi trebuie să ne îndreptăm mintea spre ceea ce citim, trebuie să ne concentrăm asupra temei, altfel ea nu va face nici o impresie asupra minţii noastre; şi cum putem noi medita sau cum putem cugeta la ceva ce nu ni s-a imprimat în memorie?

Să vorbim din prisosul inimii

Dacă noi ne vom umple inima cu lucrurile bune referitoare la Iehova Dumnezeu şi Împărăţia Sa şi acestea se vor găsi pe buzele noastre, căci din prisosul inimii vorbeşte gura. (Luca 6:45). Astfel, într-un alt sens, inima noastră deţine chestiunea vieţii, căci în timp ce „din inimă se exercită credinţa spre dreptate”, „cu gura cineva face o declaraţie publică pentru salvare.” – Rom. 10:10, *NW*.

Având în vedere importanţa declaraţiei noastre publice, să nu ne mulţumim cu o simplă activitate de rutină, depunând timp, ca să spunem aşa, ci să fim

Cuprins

nerăbdători s-o facem în cel mai bun mod, cu înţelepciune şi cu convingere: „Cel care dă atenţie Cuvântului va prospera; fericit este cel care se încrede în DOMNUL! Omul înţelept este socotit inteligent; şi farmecul vorbirii adaugă convingere învăţăturii sale. Înţelepciunea este un izvor de viaţă pentru cel care o posedă; dar nebunia aduce pedeapsă nebunilor. Mintea omului înţelept dă inteligenţă vorbirii sale şi adaugă convingere învăţăturii buzelor sale." – Prov. 16:20-23, *AT*.

Apreciind seriozitatea responsabilităţilor noastre, noi vom încerca, de asemenea, să facem cele mai bune planuri şi aranjamente în ce priveşte calea noastră de acţiune, ca martori pentru Iehova. Şi după ce noi ne-am făcut partea, dând o atenţie deplină Cuvântului scris al lui Dumnezeu, ne vom bizui pe Iehova pentru conducere şi călăuzire. Dacă planurile noastre decurg în armonie deplină cu Biblia, pe măsură ce o înţelegem, atunci putem aştepta cu încredere că Domnul ne va conduce pe calea ce am plănuit-o cu aprobarea divină. „Inima omului îi plănuieşte calea; dar Iehova îi conduce paşii." (Prov. 16:9, *AS*). Cum face Iehova aceasta? Prin spirtul sau forţa Sa activă, care este mai puternic decât noi înşine şi care este infailibil.

Întăreşte-ţi inima!

Păzirea inimii noastre ne va ajuta să ducem o viaţă curată, ne va echipa şi ne va motiva să facem cunoscută vestea bună despre Împărăţia lui Dumnezeu şi să facem asta în modul cel mai convingător. În plus, ea ne va întări inima şi creştinii trebuie să aibă inimi tari, căci nu avertizează Pavel că „toţi cei ce doresc să trăiască cu devotament evlavios în asociere cu Isus Cristos, vor fi şi persecutaţi?" (2Tim. 3:12, *NW*). Toate semnele arată spre o persecuţie crescută şi numai având inima tare noi vom putea sta în picioare. Luând cunoştinţă despre exemplele de devotament curajos şi credincios faţă de Dumnezeu, aşa cum sunt conţinute în Cuvântul Său, făcând ca promisiunile Lui să ne ajute în orice timp de nevoie, noi vom câştiga tărie să suportăm şi să fim supuşi, indiferent ce El poate permite. Cuvântul Său ce se găseşte în noi ne va feri să păcătuim în mod rebel împotriva lui Dumnezeu, atunci când ne aflăm sub greutăţi sau ispită din partea lumii şi a conducătorilor ei. „M-aş descuraja dacă n-aş crede că voi vedea bunătatea lui Iehova în ţara celor vii. Aşteaptă pe Iehova; întăreşte-te şi încurajează-ţi inima; da, aşteaptă pe Iehova." – Ps. 27:13,14, *AS*; Ps. 119:143,144,153,157,161.

Să ne întărim inima, instruindu-ne acum în tărie sufletească. Să nu ne temem de ocara oamenilor, ci să mărturisim cu curaj numele lui Iehova, cu orice oportunitate, la serviciu, în relaţiile de afaceri, în serviciul de teren, la colţul străzii şi din casă în casă. O astfel de instruire ne va pregăti pentru încercările de foc ce stau înainte. Şi întotdeauna să fim cu ochii-n patru pentru a nu ne compromite în nici o privinţă. – Filip. 1:27-29.

Astăzi toată lumea priveşte spre viitor cu teamă şi nelinişte, fiindu-i frică de iminenţa unui al treilea război mondial, de dezastrul pe care-l vor cauza bombele atomice asupra civilizaţiei moderne. Noi nu putem avea teama lor, căci dacă noi, care am luat numele lui Iehova, ne vom pierde curajul, cine altcineva ar putea fi tare? În afară de aceasta, cum putem noi spune altora să fie tari, dacă noi înşine nu

Cuprins

suntem tari? Să ne aducem aminte că însărcinarea noastră este: „Întăreşte-ţi mâinile slabe şi genunchii plăpânzi. Spune celor care au inima fricoasă: Întăriţi-vă şi nu vă temeţi; iată, Dumnezeul vostru va veni cu răzbunare, cu răsplată de la Dumnezeu; El va veni şi vă va salva.” – Isa. 35:3,4, *AS*.

Statisticile arată că bolile de inimă sunt ucigaşul nr.1 al civilizaţiei moderne. Să avem grijă să nu pierdem viaţa veşnică în Lumea Nouă din pricina inimii simbolice slabe sau rele. Pentru a avea inima tare şi sănătoasă, noi trebuie să ne păstrăm mintea informată despre Cuvântul lui Dumnezeu şi promisiunile lui. Noi trebuie să ne păstrăm inima plină cu cunoştinţa despre puternicele fapte ale lui Iehova, despre comportamentul Său credincios faţă de poporul Lui în timpurile din trecut şi acum şi despre scopurile Sale prin Împărăţia Lui. Să ţinem seama de marea chestiune a suveranităţii universale, ştiind că dacă rămânem credincioşi şi ne păstrăm integritatea faţă de Iehova vom avea o parte în justificarea numelui Său. Să ne păstrăm afecţiunea mentală şi iubirea fixată asupra Lui şi a gloriosului Său Guvern Teocratic prin Isus Cristos. Să punem mărturie despre ceea ce ştim că este adevărat, şi aceasta fără frică de ocara oamenilor. Urmărind o astfel de cale de acţiune înţeleaptă noi ne vom întări inima, căci „omul înţelept este puternic; da, omului care are cunoştinţă îi creşte tăria.” (Prov. 24:25). Şi iarăşi: „Păzeşte-ţi inima mai presus de orice trebuie protejat, căci din ea ies izvoarele vieţii.” – Prov. 4:23, *Ro*.

Punctul culminant al adunărilor pentru închinare curată la Washington

Iehova Dumnezeu a plănuit şi a declarat cu mult timp în urmă că numai creaturile care se închină Lui vor trăi. Toţi ceilalţi dumnezei şi închinătorii lor vor fi distruşi pentru totdeauna! Faptul că această stare dreaptă şi fericită de lucruri se apropie repede de o realizare completă este foarte evident în lumina evenimentelor istorice recente. De exemplu, seria de congrese internaţionale ţinute de martorii lui Iehova în 1951 arată clar că închinarea curată, neîntinată a Dumnezeului cel Preaînalt, Iehova, face progrese uluitoare pe pământ.

Prima din aceste adunări ale închinătorilor adevăraţi a fost în Londra, pe 1-5 August, urmată de adunări similare în Franţa, Luxemburg, Belgia, Olanda, Germania, Danemarca, Finlanda, Suedia, Norvegia şi Austria. Toate aceste congrese care au doborât recorduri peste recorduri au avut aceeaşi temă: închinarea curată, pură spre gloria şi lauda lui Iehova! S-a considerat că cel mai potrivit ar fi ca această serie să se încheie la două săptămâni după adunarea din Viena, cu un congres similar în Washington, D.C., pe Stadionul Griffith – cel mai mare loc disponibil, la sfârşitul săptămânii, din 12 până în 14 Octombrie.

Cuprins

PREGĂTIREA PENTRU EVENIMENT

Opt sau nouă mii de locuri de cazare au fost obţinute în hotelurile şi motelurile aflate pe o rază de 50 de mile (80 km) distanţă faţă de stadion, şi unele hoteluri şi-au schimbat camerele de petreceri în dormitoare pentru martori. Dar acest lucru nu a fost de ajuns. Mii de camere au trebuit să fie obţinute în case particulare. Unele din posturile de radio au cooperat în caz de urgenţă şi i-au informat pe ascultătorii lor să apeleze Comitetul de Cazare. Un om care a răspuns a spus că va pleca de acasă în week-end, dar că va lăsa cheia de la casă la vecini, pentru ca martorii să se poată caza la el în casă. Nouă participanţi la congres au fost astfel cazaţi de această ospitalitate generoasă. După ce au fost petrecute19,000 de ore mergând în teritoriu de trei ori şi chiar de mai multe ori, Districtul Columbia şi-a extins capacitatea de cazare până la limită şi au fost obţinute 22,000 de locuri de cazare în case particulare.

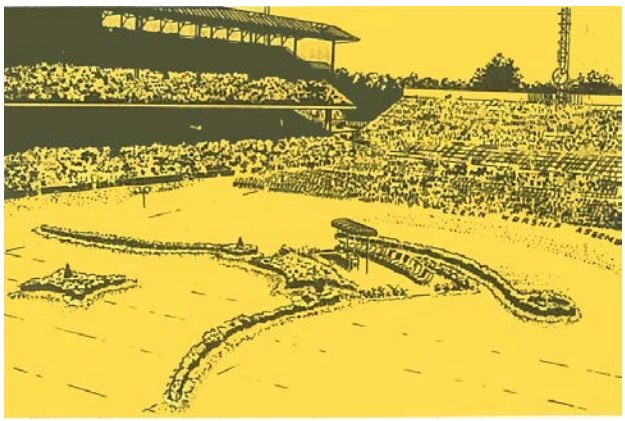

Hrănirea unei mulţimi de dimensiunea aceasta în pasajul îngust şi înghesuit de sub tribune era o problemă foarte mare, dar prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu şi această problemă a fost depăşită, spre uimirea totală a observatorilor lumeşti. Un grup de instalatori, mecanici, electricieni şi tâmplari – toţi slujitori consacraţi Domnului – s-au pus pe treabă şi în scurt timp s-a instalat o bucătărie şi o sufragerie. Un cazan de apă la mâna a doua, dintr-un centru de fier vechi, a fost montat cu un arzător cu gaz de 800,000 BTU pentru a genera o presiune suficientă pentru şapte cazane uriaşe cu aburi. Maşini de tocat carne, de amestecare, maşini de mărunţire şi de feliat, o baterie cu cuve adânci pentru prăjire, şi trei mari cuptoare pentru copt pâine au fost instalate, precum şi o uriaşă maşină de spălat vase capabilă să cureţe 14,000 de farfurii pe oră.

Când inspectorul de sănătate a văzut bidoanele mari galvanizate şi echipate cu bobine cu aburi în care se făcea cafea instant donată de Corporaţia Nescafe, a exclamat cu uimire, „Ingenios!” O altă situaţie care arată cât de „ingenioşi” sunt cei din poporul lui Iehova în depăşirea obstacolelor care apar într-o adunare de acest fel a fost în aceea de procurare de cherestea necesară. A existat un neajuns, şi astfel unul din martori a donat un crâng din copacii săi. Alţi martori l-au tăiat, şi şase săptămâni mai târziu, fraţii şi surorile lor de la congres au mâncat la mesele făcute din acea cherestea.

Mese delicioase au fost servite, cca. patru-cinci mii pe oră, şi în trei zile au fost consumate 12,000 de livre (aprox. 5443 kg) de cartofi, 13,200 livre (aprox. 6000 kg) de carne şi peşte, 36,000 de cutii de lapte (aprox. 18,000 l), şi 51,000 de cești de cafea. În afară de bufetul cu autoservire standurile cu răcoritoare au mai distribuit 36,000 de gogoşi care au fost făcute la faţa locului, 48,000 de sandwich-uri, 49,0000 de plăcinte, 72,000 de îngheţate şi 80,000 de hot-dog.

Cuprins

Până vineri seara participarea a ajuns la 31,688 de persoane. Aceasta a fost una din marile surprize, numărul mare prezent. Pe calea ferată au venit garnituri speciale din Cincinnati, Chicago şi Detroit, pe lângă trenul special şi garniturile speciale din oraşul New York. Mai mult de 70 de autobuze cursă specială au năvălit din nord, sud şi vest. Mulţi au venit cu avionul, dar majoritatea au venit cu maşina. Din fiecare stat din Uniune, din Canada şi Mexic, din El Salvador şi Panama, din Columbia, Ecuador, Peru şi Chile, şi din insulele din împrejurimi – Cuba, Haiti, Puerto Rico, Newfoundland, şi Hawai – au venit reprezentanţi pentru a face din acest congres unul internaţional al Emisferei Vestice.

Motivul pentru care această mare mulţime s-a adunat laolaltă nu a fost doar de a sărbători la masa Domnului, ci şi de a arăta locuitorilor din Washington, celor mari şi mici deopotrivă, ce constituie închinarea pură, curată, neîntinată a lui Iehova Dumnezeu. Aceasta a însemnat că ei urmau să meargă din casă în casă, să circule printre oameni pe străzi, şi să le vorbească în locurile lor de activitate, invitându-i pe toţi să vină, să vadă şi să audă singuri, şi să afle direct de la sursă că astăzi există un grup de creştini adevăraţi care compun nucleul societăţii lumii noi. Acesta fiind programul pentru vineri dimineaţa, vestitorii au fost trimişi pe teren după ce mai întâi au ascultat discursul lui G. Hannan despre „Strângerea celorlalte oi”.

Locuitorii din Washington au primit 1,000,000 de pliante care-i invitau să vină să-l asculte pe preşedintele Societăţii Turnul de Veghere când va vorbi despre subiectul despre care vorbea toată Europa, şi anume „Va înfrunta religia criza mondială?” De asemenea, în timpul celor trei zile, vestitorii au obţinut din bibliotecă 2,234 Biblii, 22,310 reviste, 38,890 cărţi legate, 105,000 broşuri (incluzând pe cele distribuite după lectura publică), şi 320,000 de tractate. Şi aici a fost subliniată tema „internaţională”, pentru că această literatură a fost pusă la dispoziţie în 27 de limbi.

SFATURI IMPORTANTE ÎN ÎNCHINAREA CURATĂ

Vineri după-amiaza, după 15 minute de cântări, preşedintele congresului, C. A. Steele, a vorbit despre subiectul „Transformare prin Reînnoirea Minţii”. Acest sistem prezent de lucruri cu formele lui false de închinare merge pe calea care duce la distrugere, şi nu se poate face nimic pentru a-l reforma. Prin urmare, închinătorii adevăraţi ai lui Iehova trebuie să urmeze sfatul apostolului Pavel: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii.” – Rom. 12:2, *NW*.

„Continuaţi în Serviciu” a fost următorul discurs din program, şi H. C. Covington a fost vorbitorul. Voi trebuie să fiţi activi în a pune mărturie şi a merge înainte pentru a nu cădea de partea învinşilor. Serviciul vostru nu poate fi ca un bob mexican care sare, activ doar când este stimulat de o căldură emoţională mică. Şi nici nu poate fi ca un meteorit care luminează strălucitor, pentru moment, pe cer, şi apoi piere total din vedere. Serviciul vostru trebuie să fie constant, continuu.

Cuprins

Următoarea oră a fost destinată pentru a consolida o parte slabă a organizaţiei teocratice, adică, studiul de carte stabilit în grupă. Această discuţie, condusă de un simpozion de patru vorbitori (J. T. Gorra, D. Adams, M. Quackenbush şi E. R. Wilson), a cuprins argumente puternice, logice, precum şi demonstraţii practice care au adus în atenţia participanţilor la congres multe puncte importante, printre care: studiul de carte în grupă este un centru pentru dezvoltarea minţii, un centru educaţional atât pentru vestitori vechi, cât şi pentru cei noi, un loc pentru adunările publice informale şi tovărăşie creştină, un centru de slujire în care toţi vestitorii lucrează împreună în grupuri.

A sosit timpul pentru sesiunea de seară, şi uriaşele reflectoare – 800 la număr – au fost aprinse pentru a ilumina terenul ca şi când ar fi fost zi. Au fost treizeci de minute de „Cântări şi Experienţe", şi apoi un discurs de o oră ţinut de A. D. Schroeder, arhivarul Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, la South Lansing, New York. Acesta a fost un discurs foarte ştiinţific, construit în jurul *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine*, pusă în circulaţie pentru prima dată în urmă cu un an, la marele congres internaţional al martorilor lui Iehova, pe Stadionul Yankee, New York. Fratele Schroeder a atras atenţia asupra superiorităţii şi valorii acestei traduceri care a câştigat o mare stimă în rândul învăţaţilor de renume ai Bibliei care nu sunt martori ai lui Iehova.

Vice-preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, F. W. Franz, a dat apoi un raport foarte interesant despre călătoriile lui recente în Europa şi despre câteva adunări ale închinării curate la care a participat. Acesta nu a fost un raport rece cu date statistice, ci unul plin cu întâmplări şi cu impresii personale care au atins inima, arătând unitatea, pacea şi prosperitatea organizaţiei teocratice. Indiferent de ce ţară a vizitat sau ce limbă a vorbit, Fratele Franz a găsit acelaşi spirit, aceeaşi dragoste şi acelaşi devotament faţă de Iehova printre închinătorii adevăraţi din fiecare naţiune.

Fratele Franz a mai relatat o întâmplare care a avut loc în jurul orei 12:30 p. m. chiar în acea zi. Un Frate, E. A. Kennedy din Vest, care a fost ofiţer de muniţie în aceeaşi companie de artilerie în care Harry Truman era căpitan în timpul Primului Război Mondial, a vizitat Casa Albă unde a fost întâmpinat de Gen. Harry H. Vaughan, consilierul militar personal al lui Truman. După ce au vorbit puţin despre timpurile trecute (Vaughan era de asemenea din aceeaşi companie a artileriei), Fratele Kennedy a întrebat dacă este posibil să-l vadă pe şeful său, Preşedintele Truman. Nicio problemă. Generalul l-a dus în biroul preşedintelui fără întârziere, şi Fratele Kennedy şi-a reînnoit cunoştinţa cu fostul său căpitan. Apoi el a explicat motivul pentru care se afla în Washington, şi anume, pentru a participa la adunarea despre închinare curată a martorilor lui Iehova, şi dat fiind faptul că Truman se referise recent la lipsa de unitate a religiei, în discursul său, la o convenţie a pelerinilor religioşi din Washington, Fratele Kennedy era aici pentru a-i înmâna un exemplar al cărţii „*Ce a făcut religia pentru omenire?"* pentru explicarea acestei situaţii. Preşedintele a acceptat cartea. Totuşi, Fratele Franz a uitat să menţioneze cine va face vizita ulterioară în acest loc, dar a recomandat ca preşedintele să facă aşa cum făcuse primarul oraşului Frankfurt, Germania, şi anume să participe duminică la lectura publică.

Cuprins

A DOUA ZI MARE

Sâmbătă dimineaţa, M. G. Henschel a avut o discuţie deschisă cu participanţii la congres, în special cu cei noi care au început doar recent să se asocieze cu martorii lui Iehova. Acestora le-a explicat scopul, semnificaţia şi importanţa dedicării omului faţă de Dumnezeu şi botezul, paşi pe care trebuie să-i parcurgă fiecare om care abandonează religia falsă şi care se întoarce la închinarea pură a lui Dumnezeu. Ca răspuns, 558 de bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele şi din multe naţionalităţi, au fost cufundaţi, oferind o dovadă pozitivă că închinarea curată pe pământ se extinde. După acest discurs a fost acordată o atenţie deosebită căilor şi mijloacelor de prezentare a ofertei abonamentului curent pentru revista „*Treziţi-vă!*", şi apoi vestitorii au fost trimişi pe teren până când programul s-a reluat din nou, la ora 2 p.m., cu cântări şi experienţe.

Niciun om prezent nu va uita aplauzele care au zguduit Stadionul Yankee din anul precedent când a fost dată explicaţia scripturală a Psalmului 45:16 cu privire la prinţii lumii noi. Prin urmare, participanţii la congresul din Washington au ascultat cu mare nerăbdare şi cu un interes deosebit discursul lui F. W. Franz despre Isaia 32:1 (AS), „Prinţii vor domni în dreptate". El a clarificat că aceasta nu este o profeţie post-Armaghedon, ci mai degrabă una care este acum în curs de împlinire. Prin urmare, chiar acum *sarimii* în sensul Bibliei conduc în organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu, spre gloria lui Iehova şi pentru binecuvântarea poporului Său.

Simpozionul care a urmat a fost despre subiectul general al pionieratului. Aproape 5 din 6 pionieri de pe listă, sau, ca să fim exacţi, 5,032, s-au înregistrat ca prezenţi la Washington. Şi totuşi, aşa cum au subliniat T. J. Sullivan, W. H. Wheeler, L.A. Swingle şi H. E. Miller, este nevoie de mult mai mulţi pionieri. Pionieratul este cea mai importantă ocupaţie pe care o poate avea un om. Slujitorii consacraţi ai lui Dumnezeu care nu au obligaţii scripturale trebuie, aşadar, să cultive atitudinea mentală corectă faţă de pionierat, trebuie să evite distracţiile şi cursele acestei lumi vechi, prin intrarea în rândurile pionierilor şi rămânând printre ei. Cât de în serios au luat participanţii la congres acest sfat puternic, deschis este indicat de faptul că 1,157 de persoane au cerut şi au primit cereri pentru serviciul de pionieri!

În acea după-amiază, participarea a 40,639 de persoane a doborât recordul anterior pentru Stadionul Griffith, stabilit în timpul seriei mondiale din 1924. Sâmbătă noaptea numărul a crescut şi mai mult, până la 42,936, şi acest lucru a fost bun, pentru că în afară de experienţele relatate de câţiva din cei care au avut privilegiul să participe la congresele europene, au fost ţinute alte două discursuri importante. Primul din acestea, „Abordarea raţională a Sfârşitului Lumii", a fost ţinut de Grant Suiter, secretarul şi trezorierul Societăţii Turnul de Veghere. El a comparat judecata sănătoasă a celor care se închină Dumnezeului lumii noi, Iehova, cu judecata nesănătoasă a celor care se închină dumnezeului lumii vechi, Diavolul.

Când N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, a ieşit pe scenă pentru a expune discursul important al serii, „Triumful Închinării Curate, Neîntinate", el a primit mari ovaţii, pentru că tocmai se întorsese din seria de congrese europene. De la început până la sfârşit discursul său a avut un ton clar,

Cuprins

triumfător, de încredere. „Iehova provoacă pe toţi dumnezeii acestei lumi”, a spus el. Nu numai pe cei 330,000,000 de dumnezei ai Indiei, ci şi pe dumnezeul Kremlinului, pe papa din Cetatea Vatican, pe Marele Lama din Tibet, şi pe toţi ceilalţi. Bătălia dumnezeilor este aproape, şi nu există nicio îndoială cu privire la cine va triumfa. „Bătălia va merge doar într-un sens, şi Iehova va triumfa ca Dumnezeu, singurul Dumnezeu viu şi adevărat al universului!

APOGEUL ATINS ÎN ZIUA FINALĂ

Programul pentru această zi de încheiere a fost, cu siguranţă, plin de informaţii valoroase şi interesante. Dimineaţa a fost oferită oportunitatea de a auzi alte exprimări de apreciere de la congresele europene, şi apoi K. M. Jensen a relatat un raport foarte interesant despre vizita sa în Islanda şi în ţările scandinave. U. V. Glass a vorbit apoi despre „Voluntarii în Ziua Puterii Sale”, subliniind faptul că slujitorii lui Iehova nu trebuie să fie recrutaţi aşa cum sunt recrutaţi cei din lumea veche. Nu, pentru că ei devin voluntari de bunăvoie, cu bucurie, şi din dragoste pentru Dumnezeu şi împărăţia Lui. Servul filialei din Canada, Percy Chapman, a ţinut apoi un discurs dinamic despre anumite profeţii ale lui Daniel care sunt în curs de împlinire din 1918 încoace. Încheind sesiunea de dimineaţă, participanţii la congres au auzit un discurs fermecător despre subiectul şi tema „Cuvântul lui Dumnezeu, o Călăuză Sigură”, ţinut de C. Quackenbush. Nu oamenii de ştiinţă, nu politicienii, nu vrăjitorii economici, nu psihologii, nu reformatorii sociali – nu, nu aceşti lideri orbiţi, împiedicaţi, înşelători – ci Biblia, Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, este *singura* călăuză sigură.

Datorită prezenţei a numeroşi vorbitori de limbă spaniolă la congres, o întâlnire neinclusă în program a fost organizată rapid duminică la ora 12:45 p.m. Totuşi, mulţi au fost împiedicaţi să participe din cauză că anunţul fusese făcut cu puţin timp înainte, precum şi din cauza aglomeraţiei de pe stadion din acel moment. Dar cele 162 de persoane care au participat, au apreciat foarte mult această întâlnire. Ei l-au ascultat cu interes şi entuziasm pe John Bourgeois, un serv de district spaniol din Statele Unite, care a făcut un rezumat al congresului până în acel moment. George Papade, reprezentant din Cuba, a spus apoi cât de minunat progresează lucrarea Împărăţiei pe acea insulă. Şi în încheiere, Fratele Franz a dat un raport despre congresele închinării curate din Europa.

VA ÎNFRUNTA RELIGIA CRIZA MONDIALĂ?

Cât de mulţi vor veni să audă răspunsul? Aceasta era o întrebare importantă pusă de participanţii la congres, pe măsură ce se apropia ora pentru lectura publică. Discursul fusese bine anunţat, nu numai de vestitori, ci şi de ziarele principale din Washington, iar posturile de radio şi televiziune făcuseră o publicitate favorabilă congresului. Evident, Stadionul Griffith nu putea să găzduiască mulţimea nici chiar cu 4,000 de scaune suplimentare puse pe terenul de joc. Teatrul Sylvan în aer liber, aflat în apropierea falnicului Monument de 555 picioare din Washington, a fost, prin urmare, folosit şi conectat direct cu stadionul. În timp ce aceste două locuri au început să se umple, o orchestră formată din mai mult de 70 de persoane, împreună

Cuprins

cu Corul de Bărbaţi WBBR, compus din 18 voci ale familiei Betel din Brooklyn, au oferit un minunat mozaic de cântări ale Împărăţiei.

Cu stadionul „umplut până la refuz” şi încărcat pe toate părţile, şi cu alţi 10,000 de oameni adunaţi în Teatrul Sylvan, N. H. Knorr şi-a ţinut discursul cunoscut acum în toată lumea, în faţa unei audienţe record de 57,500 de oameni! Ce denunţ neînfricat al eşecului Creştinătăţii! Ce declaraţie curajoasă a mâniei lui Iehova împotriva liderilor ei religioşi! Fratele Knorr a fost într-o dispoziţie foarte bună. Şi sistemul de sunet cu montajul lui complex de microfoane, amplificatoare şi difuzoare nu a vibrat şi nici nu a eşuat să transmită tot tunetul şi focul acestui discurs. A existat chiar şi o secţiune pentru cei care aud mai greu, cu 40 de seturi de căşti, iar într-o altă parte mâinile unui traducător lucrau rapid şi zelos pentru a transmite fiecare silabă celor surdo-muţi aflaţi înaintea lui. Mai mult de 200 de aparate de înregistrat au captat cu loialitate fiecare pulsaţie a acestui discurs puternic, în beneficiul miilor de oameni care nu au putut să fie prezenţi. Cu adevărat o încheiere culminantă a seriei de adunări naţionale şi internaţionale pentru închinarea adevărată în anul 1951!

Acest congres mare din Washington urma să devină istorie. Dar mai întâi, servul congresului, J. O. Groh, trebuia să-şi dea raportul şi să expună punctele forte ale adunării, şi apoi Fratele Knorr trebuia să ofere un discurs de încheiere. În încheierea grandioasă a acestei binecuvântate adunări de trei zile, Fratele Knorr a vorbit despre „Unitatea Organizaţiei Vizibile a lui Dumnezeu”, şi de asemenea a subliniat lucrarea specială pentru toţi cei care vor participa în închinarea curată, neîntinată în timpul anului următor, lucrare care este rezumată în textul anual pentru 1952, „Spuneţi-le prizonierilor: Ieşiţi!” – Isa. 49:9.

Este nescriptural ca unul din martorii lui Iehova să se căsătorească cu cineva care nu este la adevăr? – L. H., Ohio.

Cei din poporul consacrat al lui Iehova, aflându-se în lume, dar fără să facă parte din ea, sunt într-o poziţie similară celei lui Avraam când a locuit în ţara Canaan. (Ioan 17:14-16; 15:19) Avraam şi-a protejat cercul familiei sale de invazia închinării la demoni prin legături de căsătorie cu canaaniţii, trimiţând în patria sa natală după o soţie pentru fiul său Isaac. (Gen. 24:3, 4) Fiul lui Isaac, Iacov, a fost protejat într-un mod asemănător de femeile păgâne. (Gen. 28:1, 2) Secole mai târziu, izraeliţii, în timp ce erau pe drum spre Ţara Promisă, au primit poruncă să evite căsătoriile cu cei necredincioşi din Canaan: „Să nu vă amestecaţi prin căsătorie cu ei, nici să nu daţi pe fiicele voastre în căsătorie pentru fiii lor, nici să nu primiţi pe fiicele lor pentru fiii voştri; căci ele îi vor întoarce pe fiii voştri să nu Mă mai urmeze şi să le servească dumnezeilor străini”. (Deut. 7:3, 4, *AT*) Atât de

Cuprins

important a fost acest principiu încât Iehova l-a încorporat în Legea Sa divină: „Nu cumva să închei o alianţă cu naţiunile, mergând la dumnezeii lor, jertfind dumnezeilor lor, acceptând să vă împărtăşiţi din jertfele lor, căsătorind pe fiii voştri după fiicele lor, care vor merge la dumnezeii lor şi îi vor face şi pe fiii voştri să meargă.” (Ex. 34:15, 16, *Mo*) Relaţiile sociale apropiate de orice natură au fost interzise ca periculoase. După ce Israel a intrat în Canaan şi a câştigat multe victorii asupra duşmanilor, încă era esenţial ca izraeliţii să fie avertizaţi să nu aibă relaţii cu păgânii, inclusiv relaţii matrimoniale. – Ios. 23:6-8, 12, 13.

Dar au existat întotdeauna izraeliţi care credeau că sunt destul de puternici din punct de vedere spiritual să se căsătorească cu femei păgâne, să se bucure de legăturile căsătoriei, şi în acelaşi timp să reziste efectelor religiilor demonice ale soţiilor lor. Totuşi, sfatul bun şi porunca lui Dumnezeu nu au putut fi ignorate fără lipsă de primejdie, nici chiar de cel mai înţelept om din timpurile străvechi, regele Solomon. Despre el este scris că a iubit multe femei străine, şi a luat neveste dintre naţiunile păgâne din împrejurimi, şi „nevestele lui i-au plecat inima spre alţi dumnezei; şi inima lui nu a fost perfectă pentru Iehova, Dumnezeul său”. Această neascultare deliberată a venit după ce Dumnezeu îl avertizase pe Solomon, după ce Iehova îi „poruncise cu privire la acest lucru, ca să nu meargă după alţi dumnezei; dar el nu a respectat ceea ce a poruncit Iehova”. – 1Regi 11, *AS*; Ezra 9:1, 2.

Avertismente similare de separare de această lume veche se găsesc şi în Scripturile Greceşti Creştine. De exemplu: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi … ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” (2Cor. 6:14, 15, *NW*) Căsătoria unuia din martorii lui Iehova cu un necredincios duce la un jug inegal şi nu poate ajuta, ci produce tragere inegală, stres şi neînţelegeri. Toţi ar trebui să-şi aducă aminte că legăturile de căsătorie pot să se dovedească obligaţii de lungă durată, pentru că în instanţa judiciară a lui Dumnezeu ei nu pot fi despărţiţi cu uşurinţă, nu pot fi separaţi pentru ceva, decât din cauza adulterului unuia din partenerii de căsătorie. (Mat. 19:9; Marcu 10:11, 12) Aceste obligaţii pot să adauge responsabilitate şi restricţii pentru libertatea unuia, ele durând toată viaţa. Din acest motiv nu numai prima căsătorie, ci şi o recăsătorire după moartea unuia din parteneri ar trebuie să fie cântărită cu atenţie. Apostolul Pavel sfătuieşte: „O soţie este legată atâta timp cât soţul ei este în viaţă. Dar dacă soţul ei moare, ea este liberă să se căsătorească cu cine vrea, însă NUMAI ÎN DOMNUL.” – 1Cor. 7:39, *NW*.

Restricţia dată aici cu privire la văduvele creştine care doresc să se recăsătorească se aplică cu o forţă egală oricărui slujitor al lui Dumnezeu care caută un soţ sau o soţie, şi anume care caută să se căsătorească „numai în Domnul”. Aceasta înseamnă să se căsătorească doar cu o persoană dedicată lui Iehova, la fel ca şi el/ea. Faptul ca un creştin să se înjuge la un jug inegal cu un necredincios nu este favorabil pentru bunăstarea creştinului, fiind un lucru controlat mai mult de pasiune. O astfel de periclitare deliberată şi intenţionată a bunăstării şi a intereselor spirituale creştine nu este plăcută lui Dumnezeu sau Cristos, ci este o dispreţuire a sfatului şi a poruncii lui Iehova.

Isaia 7:14 prezice că Mesia urma să fie numit „Emanuel”; totuşi, Isus nu a fost numit aşa? De ce? – J. W., California.

Faptul că această profeţie a fost împlinită în mod adecvat de Isus Cristos este arătat clar în Evanghelia lui Matei. Dacă ea nu şi-ar fi avut împlinirea ei adecvată atunci, Matei nu ar fi avut motive să atragă o atenţie deosebită asupra ei, aşa cum a făcut în capitolul 1 versetele 22, 23 (*NW*). „Toate acestea s-au întâmplat ca să se împlinească ce spusese Iehova prin profetul Său, când a zis: ‘Iată! Fecioara va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu, şi îi vor pune numele Emanuel, care, tradus, înseamnă «Dumnezeu este cu noi»’”. Lucrul important este că acest nume a avut o semnificaţie, şi Isus a împlinit acea semnificaţie. El a fost Reprezentantul lui Iehova, Unsul lui Iehova, Cristosul sau Mesia. Prin faptul că l-a trimis pe Mesia la iudei Dumnezeu a arătat că este cu ei, nu împotriva lor. El a continuat cu rămăşiţa evreiască credincioasă care l-a acceptat pe Isus Mesia, şi El este cu cei care acum îl acceptă pe Cristos, Regele întronat.

Au fost prezise şi alte nume pentru Mesia. De exemplu, Isaia 9:6 afirmă cu privire la El: „Numele Lui va fi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Părinte veşnic, Prinţ al Păcii”. Totuşi, toate aceste nume nu au fost folosite pentru Isus ca nume personale prin care El să fie chemat. El a trăit la înălţimea semnificaţiei acestor nume, şi acesta este sensul în care ele au fost date în mod profetic, pentru a arăta calităţile Lui şi lucrurile bune pe care El urma să le facă pentru cei ascultători. Aşa este şi cu numele Emanuel. El a trăit la înălţimea semnificaţiei acestui nume şi astfel a împlinit profeţia atribuind-o lui Mesia, chiar dacă Isus, şi nu Emanuel, a fost folosit ca numele Său personal, nume care a fost, de asemenea, plin de însemnătate. – Mat. 1:21.

Ce înseamnă cuvintele lui Isus de la Matei 12:43-45? – R. D., California.

„Când un spirit necurat iese dintr-un om, el cutreieră prin locuri aride în căutarea unui loc de odihnă, dar nu-l găseşte. Atunci el zice: 'Mă voi întoarce la casa mea, din care am ieşit'. Şi, la venire, o găseşte goală, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu el alte şapte spirite mai rele decât el şi, după ce intră, locuiesc acolo. Şi starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi. Aşa se va întâmpla şi cu această generaţie rea”. – Mat. 12:43-45; Luca 11:24-26, *NW*.

Un om care a fost posedat de un demon şi scapă de el rămâne cu un loc liber. Acest gol sau vid lăsat prin evacuarea demonului urmează să fie umplut cu spiritul Domnului, cu o credinţă susţinută de fapte care sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, când demonul se întoarce nu va găsi persoana, asemănată cu casa demonului, „goală, măturată şi împodobită”. În schimb, el va găsi locul pe care l-a lăsat gol umplut cu un spirit mai puternic, forţa activă a lui Iehova, şi spiritul demonic nu va putea să reocupe această persoană. Se pare că în acest caz Isus vorbea despre persoana eliberată de un demon care a lăsat locul liber neocupat, care nu a preluat serviciul lui Iehova şi care nu a făcut loc pentru spiritul lui Iehova în viaţa sa, ci care doar s-a curăţat şi s-a împodobit într-o manifestare vizibilă de evlavie. O astfel de persoană nu va putea să împiedice întoarcerea spiritului

Cuprins

demonic, şi în recăderea sa situaţia lui se înrăutăţeşte, mai multe spirite decât înainte ocupând-o.

Aplicând principiul într-un sens general, un om poate fi parte din lumea aflată sub condamnare, înstrăinată de Dumnezeu. Apoi el primeşte o cunoştinţă a adevărului, izgoneşte din viaţa lui spiritul rău al acestei lumi şi a lui Satan, dar apoi nu reuşeşte să continue pe calea lui Dumnezeu. El nu primeşte spiritul lui Dumnezeu şi nu face loc pentru el în viaţa lui, nepermiţându-i să-l călăuzească în fapte bune şi să umple viaţa lui. El stinge spiritul lui Dumnezeu în viaţa lui, lăsând existenţa sa goală, nimic decât doar o coajă de evlavie exterioară curăţată de murdăria lui lumească din trecut. Lipsa lui de apreciere, de serviciu şi de fapte bune inspirate de spiritul lui Dumnezeu îl lasă liber pentru reocupare de către influenţele pângăritoare ale lui Satan, şi spiritele demonice îi controlează viaţa complet, mai subtil decât oricând altcândva înainte. – Evrei 6:4-8; 10:26, 27; 2Pet. 2:20-22, *NW*.

Aşa a fost şi cu naţiunea izraelită. Ea fusese curăţată şi pusă deoparte de păgânătate şi conducerea lui Satan, dar curând a început să lase nefăcute chestiunile grele ale legii şi legământului lui Iehova, şi în loc să ocupe şi să umple istoria ei naţională cu serviciu condus de spiritul lui Iehova, ea îşi făcea griji exagerate de lucruri minore şi tradiţii umane, având doar o manifestare exterioară de evlavie şi puritate ceremonială. În momentul în care a venit Isus, generaţia rea de iudei religioşi se afla sub controlul lui Satan într-o asemenea măsură încât l-a respins pe Mesia. Sfârşitul acestei naţiuni făcută responsabilă de cunoştinţă divină a fost mai rău decât începutul ei.

În paranteză fie spus, cazul regelui Saul arată că dacă viaţa unui om nu este umplută cu spiritul lui Iehova, este foarte probabil ca ea să fie preluată de un spirit demonic. David fusese uns rege în locul regelui rău Saul, şi spiritul lui Iehova a venit peste David; dar remarcaţi ce s-a întâmplat în cazul lui Saul: „Şi spiritul lui Iehova s-a îndepărtat de la Saul, şi un spirit rău de la Iehova l-a chinuit”. (1Sam. 16:13, 14, *AS*) Nu că Iehova a trimis în realitate un spirit rău să-l chinuie pe Saul, ci prin îndepărtarea spiritului lui Iehova a rămas un loc gol, şi acel gol a fost umplut acum cu un spirit demonic. Din cauza faptului că Iehova a făcut posibilă această posesie demonică prin îndepărtarea spiritului Său, la Iehova se face referire mai sus ca la sursa spiritului rău.

Acest lucru este comparabil cu afirmaţia că Iehova a împietrit inima lui Faraon; Iehova nu a făcut acest lucru, ci mesajul din partea lui Iehova l-a făcut pe Faraon să-şi împietrească inima. Mesajul lui Iehova şi relaţiile lui Iehova cu egiptenii l-au determinat pe Faraon să reacţioneze cu mare încăpăţânare şi furie; şi din moment ce mesajul şi acţiunile au fost de la Iehova se poate spune că El a împietrit indirect inima lui Faraon. (Ex. 7:3; 8:15, 32) O altă ilustraţie a acestui principiu este unde Iehova i-a spus lui Isaia, „împietreşte inima acestui popor, fă-l tare de urechi, şi închide-i ochii”; el, Isaia, nu urma să facă acest lucru în sens literal, ci mesajul pe care el l-a declarat i-a făcut pe aceşti rebeli să fie nereceptivi pentru că nu era pe placul lor. (Isa. 6:10) Aşadar, când spiritul lui Iehova a fost îndepărtat de la Saul, un spirit demonic a intrat în Saul, pentru că Saul era ca o casă neocupată.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1952 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ESTE RESPONSABIL DUMNEZEU PENTRU NENOROCIRILE DIN LUME?	- Pag.227
SĂ ÎL ÎNVINOVĂŢIM PE CEL RESPONSABIL	- Pag.234
DECIZIA MARE A UNUI CREŞTIN MIC	- Pag.242
TRÂMBIŢA JUBILEULUI	- Pag.242
PARTEA I – CORANUL – UN MIRACOL LITERAR?	- Pag.244
VEŞTI BUNE DIN COREEA!	- Pag.248
O ADUNARE INTERNAŢIONALĂ ÎN ROMA	- Pag.253
VIZIUNEA AMBASADORULUI VATICANULUI	- Pag.259
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.260

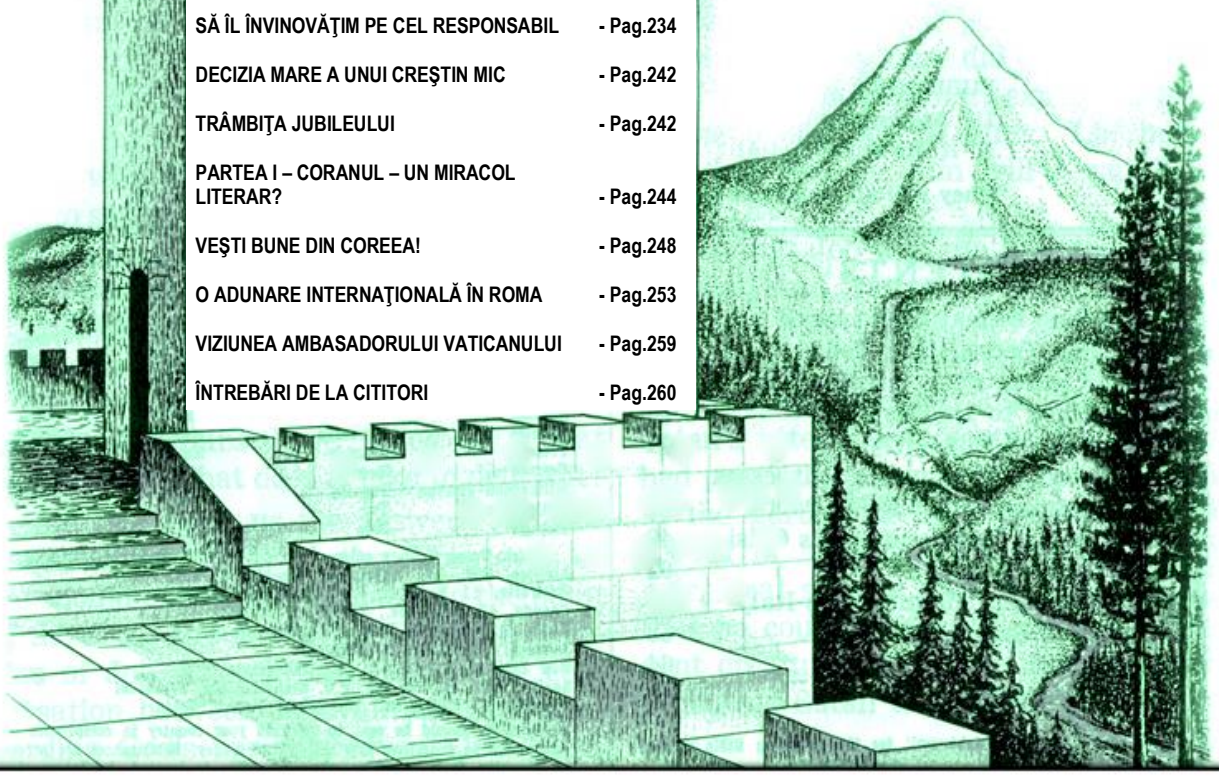

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

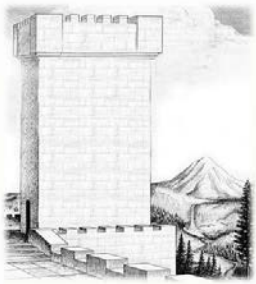

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1952 **Nr. 7**

Este responsabil Dumnezeu pentru nenorocirile din lume?

„De aceea, bucuraţi-vă, ceruri, şi voi care locuiţi în ele! Vai de voi, pământ şi mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp.” – Apoc. 12:12, NW.

Răspunsul corect la această întrebare, potrivit Scripturilor, este de interes vital pentru toate persoanele care speră să obţină viaţă oriunde în acest univers. Noi trebuie să ştim ce vrea Dumnezeu şi cum ne putem conforma dorinţelor Sale.

[2] Insecuritatea şi problemele din prezent ameninţă viaţa oamenilor din întreaga lume. Guvernele sunt instabile, temătoare şi se clătină. Războaiele, foametea, bolile şi dezastrele sunt în creştere, iar cele mai bune eforturi ale celor mai capabili politicieni din lume nu ameliorează situaţia.

[3] Pretutindeni este adresată întrebarea: Cine este responsabil pentru direcţia nebună şi irezistibilă către un al treilea război mondial? Cine este responsabil pentru recrutarea frenetică de forţe şi resurse naturale pentru scopuri de război peste tot în lume? Cine este responsabil pentru războiul de nervi care inspiră teamă, război pe care se pare că nimeni nu îl vrea, însă de care toată lumea este afectată? Cine este responsabil pentru dezvoltarea nebună a energiei atomice şi a puterii hidrogenului, a gazelor otrăvitoare, microbilor, radiaţiilor mortale ş.a.m.d., toate lucruri care pot duce la distrugerea globală a omenirii? Oamenii se tem şi vor să ştie răspunsurile la aceste întrebări.

[4] Democraţiile lumii occidentale refuză să-şi asume vreo responsabilitate pentru condiţiile existente şi arată spre blocul sovietic ca fiind vinovatul. Blocul sovietic, pe de altă parte, susţine că este nevinovat şi încearcă să arunce toată vina asupra aşa-numitelor ‘naţiuni imperialiste’ ale Occidentului. Şi astfel situaţia se perpetuează, lăsând omul de pe stradă într-o confuzie mai mare decât oricând.

[5] Mulţi lideri religioşi din toate ţările spun că Dumnezeu este responsabil pentru problemele lumii. Ei spun că Dumnezeu aduce aceste nenorociri asupra oamenilor din cauza lipsei lor de sprijin şi de aderare la un anumit cult. Ei susţin că lumea are nevoie de mai multă religie şi că până când oamenii se vor trezi la realitate cu privire la acest fapt şi vor adera la una din cele 265 de religii ale

Cuprins

creştinătăţii nu pot spera să aibă favoarea sau binecuvântarea lui Dumnezeu. Având în vedere această afirmaţie, este o idee bună să analizăm religia şi realizările sale până în prezent.

[6] Comunismul ateu se răspândeşte pe pământ ca un foc de preerie. Eforturile de a-l suprima la un moment dat sunt compensate de răspândirea sa şi mai extinsă şi intensă în altă parte. Liderii comunişti sunt convinşi că doar ei au singura soluţie pentru relele acestei lumi. Ei cred ca religia, aşa cum este practicată în Emisfera Occidentală în special, este „opiumul poporului". În ciuda acestei afirmaţii, comuniştii sunt probabil grupul cel mai religios de pe pământ în prezent. Ei se închină la stat cu un fanatism necunoscut printre niciun alt popor de pe pământ. Ei îşi venerează liderii umani, din trecut şi din prezent, cu o adoraţie divină; şi nicio Biblie sau carte sfântă nu este acceptată de nicio altă naţiune cu o fermitate mai mare decât sunt acceptate scrierile lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin de către comunişti.

[7] Da, comuniştii sunt foarte religioşi, în ciuda pretenţiilor lor contrare. Însă religia lor nu este religia pură, evlavioasă din Biblie. Având în vedere acest lucru, de ce se opun atât de vehement religiilor lumii occidentale? Faptele arată că de sute de ani religia domină în Rusia. Ţarul a fost şeful statului şi a exercitat o mare influenţă asupra Bisericii Ortodoxe Greceşti. Între statul crud şi biserica avară, oamenii au fost ţinuţi în ignoranţă, exploataţi şi înfometaţi până când, în disperare absolută în timpul Primului Război Mondial, s-au întors şi i-au răsturnat pe opresorii lor, renunţând la religia ipocrită şi la guvernul ţarist. Polonia şi alte ţări predominant catolice au fost de asemenea conduse şi dominate de un agregat religios biserică-stat, condus de biserica romano-catolică, care a ţinut oamenii în ignoranţă în mod similar şi i-a redus la iobăgie. La fel ca ruşii, crezând că Dumnezeu şi Biblia sprijineau o asemenea exploatare, s-au răsculat împotriva acestei stări de fapt şi s-au alăturat comunismului ateu. Alte ţări, precum Italia şi Franţa, unde comunismul a făcut progrese mari, sunt cele în care biserica şi statul, liderii religioşi corupţi şi politicienii nemiloşi, au exploatat oamenii până la disperare. Mulţi dintre ei, în graba lor, l-au respins pe Dumnezeu, pe Cristos şi Sfânta Biblie, precum şi lanţurile opresive ale corupţiei cu care erau legaţi, nefiind capabili să distingă între adevărul din Biblie, creştinismul real aşa cum a fost învăţat de Isus Cristos, religie pură, şi practicile corupte şi complet diabolice ale acestor religionişti degradaţi şi aliaţii lor.

Cuprins

[8] Apoi, analizând toate aceste fapte calm, întrebăm: este Dumnezeu responsabil pentru comunism si toate relele sale? Răspunsul trebuie să fie categoric „Nu!” Comunismul a fost născut, hrănit şi adus la maturitate de Satan Diavolul prin intermediul religiei corupte şi a politicii nemiloase. Fie că ne place sau nu, marile religii ale lumii, în special cele care pretind a fi creştine, sunt responsabile pentru comunism. Este creaţia lor – cea mai diabolică religie a lor, fără Cristos şi care îl dezonorează pe Dumnezeu. Da, propria lor creaţie, care acum se ridică să-i distrugă.

[9] Care este sistemul de salvare pe care comunismul încearcă să-l impună asupra întregului pământ şi pentru a-i subjuga pe oameni? Este iluzia ciudată, nebună, că o ordine socială atee, fără Cristos şi materialistă, care îl ignoră în întregime pe Creatorul planetei noastre şi legile pe care le-a stabilit pentru a-şi guverna creaturile, poate aduce pace, securitate şi salvare oamenilor. Ca fiare sălbatice, nestăpânite, îşi impun ideile şi visele sălbatice oamenilor din spatele Cortinei de Fier. Şi celelalte naţiuni şi popoare de pe pământ trebuie să se lupte cu acest lucru.

[10] Hitler a fost obsedat de o nebunie similară. El era convins că germanii erau o super-rasă, destinată să conducă şi să subjuge toate celelalte popoare de pe pământ. Mussolini a avut şi el o astfel de idee. Acesta este un tip de nebunie care distruge întreaga rasă umană. A îmbibat pământul cu sângele a milioane de soldaţi în cele două războaie mondiale, a adus moartea, precum şi suferinţe de nedescris a nenumărate mii de femei şi copii nevinovaţi şi neajutoraţi. Şi continuă în direcţia nebună către un al treilea război mondial, sacrificând alte milioane de oameni pe altarul nesăţios al egoismului.

[11] Dacă este menţinută poziţia conform căreia comunismul este responsabil pentru aceste situaţii înspăimântătoare, atunci religia coruptă, care a dat naştere comunismului, trebuie condamnată ca fiind cel mai mare duşman al omenirii. Nimeni nu îl poate acuza pe drept pe Dumnezeu de aceste situaţii. Dumnezeu nu are nimic de-a face cu manevrele şi compromisurile păcătoase ale religiei cu politica.

[12] Suntem noi, cei din emisfera vestică, liberi de religia coruptă, şi astfel agentul salvării pentru omenire? Conform ziarelor şi a revistelor noastre, a comentatorilor noştri radio şi a comisiilor de anchetă ale Senatului nostru, noi cei din Statele Unite suntem controlaţi de crimă organizată, de politicieni corupţi şi de puternice persoane care fac trafic de influenţă; suntem conduşi parţial de gangsteri din Statele Unite, şi parţial de gangsteri din Italia şi din alte părţi ale lumii. Aceşti gangsteri fac şi desfac politicienii după cum vor, ne corup departamentele legislative şi juridice, şi invadează chiar departamentul executiv al guvernului. Ei controlează sau exercită o influenţă dominantă practic în fiecare domeniu al industriei, comerţului şi forţei de muncă. Ei fac trafic de droguri la nivel înalt, transformând mii de copii, adolescenţii şi mulţi adulţi în dependenţi. Ei îi determină pe mulţi să comită crime şi jafuri, iar pe alţii îi fac să se prostitueze, pentru a obţine drogurile necesare care să le satisfacă pofta nebună pe care o creează aceste droguri.

Cuprins

[13] Când aceşti gangsteri inumani se omoară între ei pentru a proteja sau continua traficul lor diabolic, anchetele descoperă că şi ei erau crescuţi sub influenţele religiei corupte, religie care se alătură, înfrumuseţându-le practica. S-a raportat că cinci preoţi au participat recent la funeraliile unui asemenea gangster care a fost executat.

[14] Nu, nu suntem liberi de religia coruptă. Strămoşii noştri au fugit din Europa să scape de ea şi să aibă libertatea de a se închina lui Dumnezeu în conformitate cu le dictează conştiinţa. Însă mâinile pătate de sânge ale religiei false din prezent ne eclipsează ţara, corupându-ne instituţiile şi copiii. Religia coruptă ne-a ajuns din urmă aici, în Statele Unite, şi în orice aşa-zisă „democraţie" de pe pământ.

[15] Da, ceea ce vedem este democraţia noastră în funcţiune. Poate că ne elogiem Carta Drepturilor şi ne lăudăm Constituţia, însă prin democraţia pe care oamenii o văd implementată în viaţa de zi cu zi, ei judecă forma democratică de guvernare. Deoarece oamenii din Europa, Asia şi Africa văd asemenea practici corupte în forma democratică de guvernare, ei se tem de democraţie. Şi cine îi poate condamna? Acesta este lucrul pe care ei cred că noi încercăm să-l impunem asupra naţiunilor lumii.

[16] Descrierea faptică de mai sus a condiţiilor din lume şi a cauzelor lor imediate este prezentată calm şi adevărat, în scopul de a evalua corect condiţiile şi a stabili cine este responsabil pentru nenorocirile din lume. Nimic nu dovedeşte până acum, în niciun fel, că Iehova Dumnezeu a fost sau că este responsabil pentru nenorocirile din lume.

[17] Ei bine, este acesta sfârşitul căii? Vor rămâne aceste situaţii îngrozitoare cu noi mereu? În ce direcţie ne îndreptăm? Aceasta nu ne va face să adoptăm poziţia unora care spun: 'Renunţ, mă dau bătut, nu putem face nimic în legătură cu aceste condiţii'. Desigur, nu putem apela la alcool, după cum fac unii, sau la unul din multe tipuri de droguri pentru a ne înăbuşi simţurile şi îneca temerile. Nici nu putem, după cum fac unii din generaţia mai tânără, să ne punem mâinile în cap, spunând: „Viitorul nu ne rezervă nimic; haideţi, deci, să trăim clipa, pentru că mâine putem muri." Nu, mai degrabă, acesta este momentul gândirii şi al acţiunii clare, calme şi serioase.

LA CARTEA CU RĂSPUNSURI!

[18] Toate efectele trebuie să aibă o cauză – şi există o cauză pentru tulburările şi nenorocirile mondiale actuale, chiar dacă liderii mondiali nu par să fie capabili să o identifice şi să o stârpească. Cauza poate fi deslușită, iar calea către siguranţă, pace şi viaţă poate fi descoperită, dacă le căutăm în locul potrivit. Acel loc este Biblia, Cuvântul Dumnezeului cel viu şi adevărat, Creatorul acestei planete Pământ şi al creaturilor omeneşti de pe ea. În ciuda atitudinii şovăitoare şi

Cuprins

compromiţătoare a liderilor mondiali aşa-zis „creştini”, nu avem scuză pentru poziţia noastră în această privinţă. Numai Biblia conţine adevăratul răspuns.

[19] Haideţi să ne întoarcem acum către ea, nu cu prejudecăţi sau scepticism, ci cu o dorinţă sinceră şi cinstită de a afla ce are de oferit ca răspuns la întrebarea noastră: „Este Dumnezeu responsabil pentru nenorocirile din lume?” Vrem să aflăm dacă ceea ce scrie acolo este învechit şi nepotrivit pentru timpurile noastre moderne, după cum susţin unii clerici, sau dacă ea conţine sau nu adevărul logic şi practic.

[20] Astfel, la Isaia 1:18 (*AS*) suntem îndemnaţi: „Veniţi acum şi să raţionăm împreună, zice Iehova.” Dumnezeul nostru nu este un tiran, ci un Dumnezeu drept, înţelept şi iubitor, care face apel la judecata noastră. Cugetul sau voinţa Sa pentru omenire este exprimată prin Cuvântul Său, Biblia.

[21] Acceptându-i acum invitaţia, deschidem acea minunată Carte şi aflăm că trage cortina şi ne oferă o privire asupra lui Iehova şi a minunatei relaţii care a existat între El şi toate creaţiile sale inteligente de când a fost creată această planetă Pământ şi până în timpurile noastre. La Iov 38:4, 6, 7 (*AS*) citim: „Unde erai tu când am pus temeliile pământului? Spune, dacă ai pricepere.” „Cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineţii cântau împreună şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” La acea vreme nu se putea găsi nici măcar o contradicţie în domeniul universal al lui Iehova. Crearea pământului era salutată cu exclamări de bucurie, ca fiind un alt scop măreţ al lui Iehova. Toată lumea recunoştea supremaţia şi stăpânirea de drept ale lui Iehova. Pacea, unitatea şi unicitatea scopului erau moştenirea tuturor. O singură religie, şi anume închinarea pură a lui Iehova, era acceptată de toţi.

[22] După ce planeta a trecut prin procesul de dezvoltare descris în cele şase zile de creare, amintit în primul capitol al Genezei, a fost creat omul. Acesta a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, aşa cum este exprimat în Geneza 1:27, devenind astfel membru al glorioasei familii a lui Dumnezeu.

[23] Iată că aici era ceva nou în minunata creaţie a lui Dumnezeu – o creatură inteligentă şi pământească, după chipul şi asemănarea Sa, având capacitatea de procreare, pentru a-şi reproduce specia. Acestei creaturi, Iehova i-a asigurat un tovarăş perfect şi o casă frumoasă într-un paradis care le asigura toate nevoile fizice. Acestea erau toate ale omului; atâta timp cât recunoştea paternitatea lui Dumnezeu şi îi asculta legile. Omul a primit un trup minunat, cu care se putea înmulţi, care avea capacitatea de a se reface sau repara la fel de repede pe cât se uza. Dar pentru a face asta, mintea şi trupul omului trebuiau să funcţioneze în concordanţă cu legile divine ale lui Iehova Dumnezeu. Prin ascultarea faţă de Creatorul său, i-ar fi fost astfel posibil să trăiască în perfecţiune pe vecie.

[24] Iehova i-a oferit omului minunatele simţuri ale văzului, auzului, gustului, mirosului şi pipăitului. Când acestea erau folosite împreună cu inteligenţa sau capacitatea sa de a judeca, îi permiteau să se bucure de comuniune cu Creatorul său şi cu celelalte creaturi pământeşti asupra cărora a fost numit să stăpânească. Mai mult de atât, Iehova i-a dat puterea de înţelegere, astfel încât omul să aprecieze şi să acţioneze conform principiilor Sale măreţe de dreptate,

Cuprins

înţelepciune, dragoste şi putere. Într-adevăr, s-a spus corect că omul, deţinând toate aceste calităţi, a devenit imaginea pământeană a Creatorului Său. Cu toate acestea, omul era un agent moral liber. Deşi putea să înţeleagă şi să aprecieze aceste principii minunate, el nu a fost făcut în aşa fel încât să poată funcţiona numai pe baza funcţionării lor. Nu! Folosindu-şi voinţa şi libertatea de alegere, putea fie să le accepte, fie să le respingă, după cum considera de cuviinţă.

[25] Iehova şi-a exprimat voinţa sau legea care urma să guverneze omul. Respectarea acesteia urma să însemne viaţă, iar nerespectarea, moartea şi pierderea tuturor binecuvântărilor celor vii. În Geneza 2:15-17 (*AS*) se spune: „Iehova Dumnezeu a luat pe om şi l-a aşezat în grădina Eden, ca s-o lucreze şi s-o păzească. Iehova Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: 'Poţi să mănânci liber din orice copac din grădină; dar din copacul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit.'"

[26] Iehova şi-a îndemnat creaturile umane să se iubească una pe cealaltă, să fie răbdătoare, tolerante şi săritoare. A condamnat nedreptatea, ipocrizia şi toate faptele rele făcute de unii altora. În plus, le-a asigurat acestor membri ai familiei sale de curând creaţi un supraveghetor sau un heruvim ocrotitor. Era de datoria lui să aibă grijă ca legea divină şi cerinţele lui Iehova să fie respectate întocmai, şi categoric să instruiască şi să lumineze această pereche umană în legătură cu minunile marii familii a lui Dumnezeu, din care ei făceau parte, fiind partea pământească vizibilă.

[27] Toată această lucrare de creare s-a întins de-a lungul a foarte multe secole. Dar pe toată durata acestora nu există nimic care să dea de înţeles că Iehova a fost nedrept, neiubitor sau neînţelept. Nicăieri nu a fost responsabil pentru aducerea de nenorociri asupra creaturilor Sale. Dumnezeu este iubire, iar dreptatea este temelia tronului Său. Înţelepciunea este esenţa tuturor acţiunilor Sale, iar atotputernicia Sa este exercitată totdeauna în deplin acord cu înţelepciunea, iubirea şi dreptatea Sa.

SURSA NENOROCIRILOR DIN LUME

[28] De unde au venit atunci nenorocirile din lume? În această privinţă, Biblia, marea carte, este clară şi concisă. Sub nicio formă nu încearcă să întunece chestiunea, căci ne spune că heruvimul ocrotitor din Eden, care fusese pus în Eden ca supraveghetor al lui Adam şi al Evei, s-a răzvrătit. S-a răzvrătit împotriva lui Iehova şi a sistemului Său drept de lucruri, şi i-a atras pe părinţii noştri, Adam şi Eva, în rebeliune cu el. La Ezechiel 28:12-18 (*AS*), sub denumirea de 'prinţul Tirului', primim o descriere sinceră a răzvrătirii şi a judecăţii lui Iehova împotriva acestui lider.

[29] „Aşa zice Domnul Iehova: ... Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu; ... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; ... Ai fost perfect în căile tale, din ziua când ai fost creat, până în ziua când s-a găsit nedreptate în tine. Prin mărimea traficului tău te-ai umplut de violenţă şi ai păcătuit; de aceea te-am aruncat ca profan de pe muntele lui

Cuprins

Dumnezeu; ... Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta; ... Prin mulţimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea traficului tău, ţi-ai profanat sanctuarele; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, şi te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc."

[30] Astfel, într-o frază clară, puternică şi uşor de înţeles, Iehova ne spune despre începutul răzvrătirii în univers. Primul pas în planul rebelului a fost să întoarcă aceste creaturi umane de pe pământ de curând create de la serviciul şi devotamentul lui Dumnezeu. Sub denumirea de „şarpe", acesta şi-a pus în aplicare misiunea de înşelăciune. Înaintea Evei el l-a acuzat pe Iehova că încerca să-i ţină pe ea şi pe Adam în neştiinţă cu un scop egoist. A susţinut că Iehova acţiona în vederea exploatării lor. La Geneza 3:4, 5 (*AS*), citim: „Atunci şarpele i-a zis femeii: 'Hotărât, că nu veţi muri: dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul'". Alte scripturi arată că acesta a provocat supremaţia lui Iehova, cum ar fi la Iov 1:8-12 şi Iov 2:2-6, unde înregistrarea arată că acesta a susţinut că Iehova nu putea pune pe acest pământ creaturi umane care să-i fie credincioase Lui sub o încercare adevărată.

[31] În tot acest timp, Satan Diavolul punea bazele unei noi religii. Aici era începutul religiei corupte, care mărturisea că siguranţa, salvarea, pacea şi fericirea puteau fi obţinute numai prin sfidarea lui Dumnezeu, şi prin înălţarea şi închinarea la eu-l propriu. Din cauza alăturării sale în această răzvrătire, omul a fost respins şi alungat din familia sfântă a lui Dumnezeu. Şi-a pierdut frumoasa locuinţă şi însuşirile perfecte, iar simţurile şi trupul său păcătos au devenit atât de degenerate încât, în cele din urmă, a murit, aşa cum hotărâse Iehova.

„Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiunilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat … împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." – Efes. 6:11, 12, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce ameninţă astăzi siguranţa vieţii?

3,4. Ce chestiuni supără oamenii acum şi ce ajutor primesc ei de la conducătorii lumii?

5. Ce răspuns au de dat liderii numeroşi ai bisericii oamenilor care le pun întrebări referitor la cauza actualei frământări?

6. Care este poziţia comunismului în ceea ce priveşte religia?

7. De ce se opun comuniştii cu atâta înverşunare creştinătăţii?

8. Cine trebuie să aibă o mare parte de răspundere pentru comunism?

9. Care este planul comunismului pentru salvarea omenirii?

10,11. Ce efect au avut asupra oamenilor naţiunilor aceste învăţături şi planuri în trecut şi ce efect au acum?

12-15. Sunt liberi de influenţele religiei corupte oamenii din Emisfera Occidentală? Ce demonstrează dacă sunt sau nu?

16. De ce este făcută această evaluare clară a condiţiilor din lume?

Cuprins

17. Ce necesită acest timp?
18. Poate fi identificată cauza actualelor nenorociri din lume, şi dacă da, cum?
19,20. Cum trebuie să ne apropiem de Biblie pentru a primi răspunsul corect la întrebarea noastră?
21. Ce viziune despre relaţia lui Iehova cu creaturile Sale din trecut dezvăluie Biblia?
22. Ce s-a întâmplat după ce această planetă a trecut prin evoluţia descrisă la Geneza capitolul 1?
23,24. Descrieţi câteva din lucrurile minunate pe care le-a făcut Iehova pentru omul pe care l-a creat.
25. Ce regulă de acţiune a furnizat Iehova pentru om?
26. Ce sfat bun a oferit Iehova omenirii şi ce îngrijiri s-au făcut pentru a-l ajuta să urmeze legea lui Iehova?
27. A existat ceva în acţiunile lui Iehova, până la crearea omului, care să arate o acţiune crudă sau nedreaptă?
28,29. Ce are de spus Biblia despre originea rebeliunii şi a nenorocirilor din lume?
30. Ce a etalat heruvimul ocrotitor pentru a-l amăgi pe om?
31. Ce a iniţiat Satan prin calea de acţiune pe care a susţinut-o pentru Adam şi Eva?

Să îl învinovăţim pe cel responsabil

Chestiunea care a apărut la începutul creaţiei umane a fost: Cine are dreptate – Iehova sau rebelul Satan? Cine este suprem? Cui îi datorăm supunere? Cu această chestiune s-a confruntat familia umană din acea zi şi până în prezent. Propria familie a lui Adam a fost împărţită pe această chestiune, pentru că fiul său Abel a luat poziţie de partea lui Dumnezeu, în timp ce Cain a ales să ia partea lui Satan Diavolul în chestiune, chiar până în punctul în care l-a ucis pe fratele său. Enoh a umblat de partea lui Dumnezeu. De asemenea, Noe şi familia sa au ales să fie de partea lui Iehova. Dar marea masă a oamenilor s-a pus împotriva lui Dumnezeu şi a luat partea Diavolului.

[2] Geneza capitolul 6 ne spune că unii îngeri au luat parte în chestiune, părăsindu-şi starea cerească, materializându-se ca oameni pe pământ şi şi-au luat neveste dintre fiicele oamenilor. Urmaşii lor au fost hibrizi, care au devenit tirani şi au umplut pământul cu violenţă. Şi aceştia s-au alăturat lui Satan în chestiune. În acest timp, la 1,500 de ani după rebeliune şi după abaterea lui Adam, Iehova rezumă situaţia în aceste cuvinte: „Şi Iehova a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, şi că fiecare întocmire a gândurilor din inima lui era numai rău continuu. … Iar Iehova a zis: ‘Voi distruge omul pe care l-am creat de pe faţa pământului; … Dar Noe a căpătat favoare în ochii lui Iehova.” – Gen. 6:5-8, *AS*.

Cuprins

[3] Iehova şi-a executat decizia împotriva răutăţii prin marele potop, care a distrus toate creaturile umane, cu excepţia lui Noe şi a familiei lui, care au găsit favoare în ochii Lui, deoarece au susţinut închinarea curată a lui Iehova şi au ascultat poruncile Lui. (Gen. 6:9-18, *AS*) Potopul a şters corupţia şi dezmăţul de pe faţa pământului.

[4] Ne oprim aici pentru a întreba cine a fost responsabil pentru nenorocirile din lume din zilele lui Noe? Cu siguranţă nu Iehova. Prin executarea deciziei sale drepte, el a distrus corupţia şi nedreptatea. Faptele stabilesc în mod clar că Satan Diavolul, care a început revolta şi a perpetuat-o, a fost cel responsabil. Iehova, prin executarea scopurilor sale atunci când a sosit timpul Său hotărât, şi-a expus măreţia, supremaţia şi capacitatea de a face faţă oricărei urgenţe. Aceleaşi evenimente au arătat, în mod clar, că Satan este un mincinos, o fiinţă slabă şi incapabilă să-i ajute sau să-i ocrotească pe cei care îşi pun încrederea în el. Psalmul 145:20 (*AS*) spune: „Iehova îi păzeşte pe toţi cei ce-l iubesc; dar pe toţi cei răi El îi va distruge."

[5] După potop chestiunea a continuat – Cine este suprem? Lecţia potopului a fost treptat uitată. Familia umană, odată cu trecerea fiecărei generaţii, a decăzut din ce în ce mai mult de la standardul perfect pe care Iehova l-a creat prin Adam. Oamenii au devenit o pradă mai uşoară pentru Diavol. La scurt timp după potop, aceştia au început să se înmulţească pe pământ din nou; pe măsura ce au pornit spre est, Satan Diavolul i-a făcut să-l sfideze pe Dumnezeu din nou. Încă o dată a fost folosită religia falsă a Diavolului care spune că salvarea vine doar prin sfidarea lui Dumnezeu. El i-a făcut să construiască un oraş cu un turn al cărui vârf să ajungă la cer. Aceştia s-au gândit poate că turnul va fi atât de înalt încât nu vor putea fi distruşi de un potop. Ei nu l-au crezut pe Iehova Dumnezeu, atunci când a spus, în Geneza 9:11 (*AS*): „Şi eu Îmi voi încheia legământul cu voi; nicio carne nu va mai fi nimicită de apele potopului; nici nu va mai fi un potop care să distrugă pământul."

[6] Iehova, recunoscând că, uniţi printr-o singură limbă, nu făceau decât să se corupă singuri şi să coopereze la propria distrugere, le-a încurcat limbile şi i-a împrăştiat pe tot pământul. Cu limba încurcată, le-a fost dificil să-şi continue practica rea şi au fost forţaţi să-şi restrângă activitatea.

[7] De-a lungul timpului, Iehova l-a ales pe Avraam ca prieten al său, iar sămânţa lui Avraam urma să fie linia prin care toate familiile de pe pământ să fie binecuvântate. Geneza 12:1-3 (*AS*) zice: „Acum, Iehova i-a zis lui Avram: Ieşi din ţara ta, şi dintre rudele tale, şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta: şi voi face din tine o naţiune mare … şi în tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului." (2 Cron. 20:7) Prin intermediul strănepotului lui Avraam, Iosif, Iehova a salvat naţiunea Egipt de la o foamete mare (Gen. 41), care a lăsat Egiptul profund îndatorat lui Iehova şi israelitului Iosif, slujitorul lui Iehova. Faraonul care în acea vreme conducea Egiptul a recunoscut acest lucru, dar odată cu trecerea timpului s-a ridicat un alt Faraon care nu-l cunoscuse pe Iosif. (Ex. 1:8) Acest Faraon era, de asemenea, un slujitor al Diavolului şi un adept al religiei false susţinută de Diavol. Acesta a ales să-l sfideze pe Iehova şi să se opună voinţei

Cuprins

Sale. Capitolele 1-14 din Exodul descriu această rezistenţă în detaliu. Capitolul 5, versetele 1 şi 2, spun: „Şi apoi au venit Moise şi Aaron, şi i-au zis Faraonului: Aşa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel: ‘Lasă pe poporul meu să plece, ca să ţină o sărbătoare pentru mine, în pustiu.’ Şi Faraon a zis: ‘Cine este Iehova, ca să ascult de glasul lui să las pe Israel să plece?’” – *AS*.

[8] Domnul Dumnezeu a adus nouă plăgi asupra Faraonului şi Egiptului, şi astfel şi-a manifestat supremaţia, puterea şi măreţia. Cu fiecare plagă, Faraonul a implorat salvare, asigurându-i pe Moise şi pe Aaron că va face aşa cum îndruma Domnul Dumnezeu, doar pentru a se răzgândi sfidător şi să-şi schimbe atitudinea imediat ce plaga se potolea. Apoi Iehova a adus cea de a zecea plagă asupra Faraonului şi egiptenilor, executându-i pe întâii născuţi din tot Egiptul, de la întâiul născut al regelui la întâiul născut al celui mai de jos sclav din ţinutul lui, şi chiar până la întâiul născut al vitelor. Aceasta l-a făcut pe Faraon să-şi potolească mulţumirea ipocrită. Atunci el i-a lăsat pe izraeliţi să plece; mai exact, i-a gonit. Dar după ce Diavolul l-a influenţat, aţâţându-i egoismul şi pofta de răzbunare, s-a hotărât să-i aducă înapoi şi să-i reţină pentru programul său de expansiune. Lăcomia extremă i-a depăşit teama şi a dat ordin să fie aduşi înapoi. Cu toate acestea, Iehova a venit în ajutorul poporului Său şi l-a salvat pe Israel prin Marea Roşie. Fără remuşcări şi cu inima împietrită, Faraon şi armata sa egipteană au fost distruşi în mare. Faraon, practicând religia diavolului, a încercat să obţină glorie, faimă şi salvare, opunându-se şi sfidându-l pe Iehova. El a eşuat lamentabil.

[9] Următoarea putere mondială, Asiria, a urmat o cale de acţiune similară celei a Egiptului. Regele lor, Sanherib, după ce a subjugat multe naţiuni ale lumii, cu excepţia iudeilor, a ales să provoace supremaţia lui Iehova şi să-i subjuge şi pe iudei. După ce le-a dat iudeilor ocazia de a-şi arăta credinţa, stând fermi împotriva acuzaţiilor exagerate şi profanatoare ale monarhului păgân, Iehova l-a trimis pe îngerul Său în timpul nopţii şi a ucis 185,000 de soldaţi asirieni, trimiţându-l totodată şi pe regele lor acasă, în dizgraţie, unde a fost ucis de către fiii săi, în timp ce se închina înaintea dumnezeului său păgân. (2Regi cap. 18 şi 19; 2Cron., cap. 32) Astfel, un alt monarh arogant şi naţiunea lui au căutat glorie şi înălţare prin religia diavolului, doar ca, în final, toate eforturile lor să fie zadarnice.

[10] A treia putere mondială, Babilon, şi regele ei au avut o soartă similară din acelaşi motiv. Iehova a înălţat Babilonul prin folosirea acestuia în zilele lui Nebucadneţar ca instrument al său pentru pedepsirea lui Israel pentru păcatele lui. Nebucadneţar a devenit îngâmfat, gândindu-se că el a făcut Babilonul naţiunea puternică ce era. Cu toate acestea, Domnul l-a adus cu picioarele pe pământ forţându-l să locuiască împreună cu fiarele în sălbăticie, pe câmp, şi să mănânce aceeaşi mâncare ca şi ele timp de şapte ani, până când a învăţat că Iehova Cel Preaînalt conduce împărăţia oamenilor şi o dă celui care voieşte el. – Dan., cap. 4.

[11] Totuşi, fiul lui Nebucadneţar, Belşaţar, după ce a devenit rege, a continuat să insulte pe Iehova. Odată, pe când a dat un mare ospăţ pentru prinţii, nevestele şi concubinele sale, fiind beat în mijlocul unei orgii, el a vrut să fie aduse pentru celebrare vasele sacre din templul lui Iehova (pe care tatălui său i s-a permis să le înstrăineze la căderea Ierusalimului). Iar pentru a-şi arăta dispreţul faţă de Iehova,

Cuprins

el a ţinut toate toasturile în cinstea dumnezeilor de argint, aur, bronz, fier, lemn şi piatră. Dar în mijlocul orgiei, o mână a apărut şi a scris pe perete „MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN". Ce însemnau acestea? Daniel a interpretat cuvintele şi a făcut cunoscut că ele însemnau că Iehova Dumnezeu a numărat zilele lui Belşaţar şi că el şi împărăţia sa vor fi distruşi în curând. El a fost cântărit şi găsit uşor; împărăţia sa a fost împărţită şi dată mezilor şi perşilor. În acea noapte Belşaţar, împăratul haldeilor, a fost ucis, iar Darius Medul a preluat împărăţia. (Dan., cap. 5, *AS*) Religia diavolului a eşuat din nou.

NU ESTE RESPONSABILITATEA LUI DUMNEZEU

[12] Toate aceste evenimente cutremurătoare pentru întreaga lume au adus multă suferinţă şi durere oamenilor. Desigur, Iehova nu poate fi considerat responsabil pentru acestea sau acuzat că a cauzat aceste nenorociri din lume. În fiecare caz, El i-a pedepsit pe agresori şi i-a salvat pe cei nevinovaţi şi drepţi. Cu fiecare execuţie, Iehova şi-a arătat măreţia, puterea şi dreptatea, precum şi dragostea adevărată, care lucrează pentru cele mai bune interese ale tuturor oamenilor. În timp ce, pe de altă parte, Diavolul şi religia lui sufereau înfrângeri umilitoare unele după altele.

[13] În zilele lui Isus, Diavolul şi religia lui s-au scufundat în cea mai josnică adâncime. În decursul ultimilor patru mii de ani a fost amplu demonstrat că Diavolul a fost în întregime incapabil să îndeplinească oricare dintre afirmaţiile sfidătoare pe care le-a făcut. Pe de altă parte, Iehova a făcut faţă cu un succes glorios fiecărei chestiuni, fără a-şi sacrifica principiile sau onoarea. Acum, Iehova era aproape de a-şi manifesta marea credinţă în propriul aranjament, oferindu-şi cea mai valoroasă comoară, cât şi lucrul cel mai apropiat şi drag inimii lui, ca justificare a căii sale şi în interesul oamenilor condamnaţi de duşmanii săi prin fapte rele. Luca 2:8-14 (*NW*) spune: „În ţinutul acela erau nişte păstori care trăiau sub cerul liber şi care făceau noaptea de strajă lângă turmele lor. Deodată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei şi gloria lui Iehova a strălucit în jurul lor, iar ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeţi, căci iată că vă anunţ vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în oraşul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul. Iată care este semnul pentru voi: veţi găsi un prunc înfăşat şi culcat într-o iesle'. Deodată, îngerului i s-a alăturat o mulţime din armata cerească, lăudându-l pe Dumnezeu şi zicând: 'Glorie lui Dumnezeu în înălţimi şi pace pe pământ printre oamenii bunăvoinţei!'" Iehova şi-a declarat public, dinainte, încrederea totală în Isus şi lucrarea pe care o va face. – Isa. 42:5-7; 53:11.

[14] Desigur că Diavolul, realizând inutilitatea eforturilor sale, nu i-a lăsat pe amăgiţii lui umani să plece şi nici nu le-a permis să câştige luminare şi viaţă. Nu, Diavolul nu a făcut acest lucru. De îndată ce a putut, şi-a organizat forţele pentru a contracara bunătatea şi mila arătate de Iehova. Cu steaua lui călăuzitoare falsă i-a condus pe magi să-l caute pe Regele de curând născut. Ei au fost trimişi de către Irod, cu scopul de a-l ajuta să-şi dea drumul urii şi fiind complicii la planul său de ucidere a pruncului. Fiindu-i dejucate planurile de Iehova, astfel încât eforturile sale au fost zădărnicite, Irod a devenit furios, iar astfel, în încercările sale de a-l

Cuprins

distruge pe Isus, el a pus ca toţi băieţii din Betleem de până la doi ani să fie ucişi. Nu a existat nicio limită pe care să nu o întreacă pentru a scăpa de salvatorul omenirii dat de Iehova.

15 Bătălia reală a început de la cufundarea lui Isus încolo. Isus a venit şi i s-a prezentat lui Ioan Botezătorul, cum a fost prezis de psalmist (Ps. 40:7, 8): „Iată! Vin, în sulul cărţii este scris despre mine. Îmi place să fac voinţa ta, o, Dumnezeul meu, şi legea ta este în inima mea!” A fost scris în cartea sfântă a lui Iehova, Biblia, că acest eliberator va ‘zdrobi capul şarpelui’; că El va ‘binecuvânta toate naţiunile pământului’ şi că El va fi profetul şi liderul oamenilor. – Gen. 3:15; 22:18; Deut. 18:18, 19.

16 Atunci Isus a declarat public că a venit în scopul împlinirii tuturor acestor mari profeţii. Succesul acestei acţiuni însemna sfârşitul lui Satan Diavolul şi al tuturor planurilor sale, şi Diavolul ştia acest lucru. Din acel moment, începând cu cele patruzeci de zile petrecute în pustiu, până când a fost răstignit pe Golgota, Isus a fost înfruntat, persecutat, vorbit de rău şi prezentat într-un mod denaturat de către Diavol şi complicii săi. Diavolul a încercat cu disperare să contracareze scopurile binevoitoare ale lui Iehova şi să-l distrugă pe Servul Său. Dar, ca şi în trecut, eforturile sale au ajuns la un sfârşit dezonorant. Deşi Isus a suferit o moarte ruşinoasă prin mâinile amăgiţilor lui Satan, Iehova L-a înviat a treia zi şi L-a înălţat la dreapta Sa, în timp ce slujitorii Diavolului care l-au persecutat pe Isus, de la Iuda la marele preot, au dispărut definitiv până în anul 70 A.D. Toate acestea au adus mare suferinţă nu doar Servului credincios al lui Iehova şi asociaţilor Săi, ci altor mii de oameni care au fost privaţi de îngrijirile îndurătoare ale lui Dumnezeu pentru ei. Cine a fost responsabil pentru nenorocirile din lume de la acel moment?

17 Din zilele lui Isus până în prezent (o perioadă de peste 1,900 de ani) paginile istoriei s-au înroşit de sângele slujitorilor credincioşi ai lui Dumnezeu, care, asemenea lui Isus, au luat poziţie de partea lui Iehova în chestiunea supremaţiei şi au vestit îngrijirea lui Iehova de salvare prin Cristos. Ei au fost ucişi cu brutalitate şi persecutaţi în arena romană, prin catacombe, sub cruciaţi, de Inchiziţia demonică, în lagărele groaznice de concentrare ale Germaniei hitleriste, şi în prezent în minele de sare din Rusia. Toţi aceşti complici au fost instigaţi de către acelaşi Diavol care le-a aprins pasiunea prin propagandă şi influenţă demonică de a i se opune lui Dumnezeu, de a-l ucide pe Isus, şi de a-i hăitui pe urmaşii Săi până la moarte. În toate acestea, oamenii credincioşi din toate timpurile au dovedit că Diavolul este un mincinos, şi au demonstrat că Iehova Dumnezeu poate pune pe pământ oameni care îi vor rămâne credincioşi.

18 Privind din acest unghi, nu este dificil de înţeles modul în care ego-ul oamenilor precum: Kaizer Wilhelm, Hitler, Mussolini şi Stalin, poate fi incitat să-i facă să creadă că ei sunt supraoameni care pot să conducă lumea prin adoptarea religiei Diavolului şi prin sfidarea lui Dumnezeu. Aceasta este tipologia liderilor

Cuprins

mondiali nebuni, care în zilele noastre îmbibă pământul cu sânge omenesc. Fiecare lucrează pentru unicul scop al Diavolului: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; … Mă voi sui mai sus de înălţimile norilor; mă voi face precum Cel Preaînalt.” – Isa. 14:13, 14, *AS*.

[19] Dar versetele următoare ale acestei profeţii îşi vor avea împlinirea în dumnezeul şi conducătorul invizibil al acestor naţiuni de pe pământ astăzi, la fel cum s-a întâmplat şi în vremea lui Belşaţar, regele Babilonului: „Dar ai fost aruncat în Şeol, în adâncurile mormântului. … Ai fost aruncat departe de mormântul tău ca o ramură detestabilă, acoperit cu oameni ucişi, străpunşi cu sabia, care coboară la pietrele gropii; ca un cadavru călcat în picioare. Nu vei fi unit cu ei în mormânt, pentru că ţi-ai distrus ţara, ţi-ai ucis poporul.” – Isa. 14:15-20, *AS*.

[20] Acele naţiuni, unite sau separate, care persistă în a-l urma pe Diavol şi religia Diavolului, sunt condamnate la distrugere. Nu există nicio cale de scăpare. Ca nu cumva să existe vreo îndoială în acest sens, să luăm în considerare mărturia lui Isus Cristos oferită prin slujitorul Său Ioan, aşa cum se găseşte în Apocalipsa 16:13-16 (*NW*): „Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals trei declaraţii inspirate şi necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. … Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon.”

[21] Sursa acestor mesaje inspirate de demoni este Balaurul, fiara sălbatică şi profetul mincinos. Balaurul este identificat de către Isus în Apocalipsa 20:2 ca fiind Diavolul şi Satan. În Apocalipsa, capitolele 13 şi 14, el identifică fiara ca fiind organizaţia naţiunilor sălbatice, atee şi nebune după război de pe pământ care impun poporului religia Diavolului. Şi profetul fals se identifică precum puterea dual mondială a Marii Britanii şi America, care învaţă şi sprijină unirea naţiunilor de pe acest pământ în Liga Naţiunilor sau Organizaţia Naţiunilor Unite, formaţiuni care promovează şi practică religia Diavolului într-o formă sau alta, susţinând că este singura cale de mântuire. Această învăţătură este falsă şi îi etichetează ca fiind profeţi falşi. Propaganda diabolică vine din aceste surse combinate, aducând astfel multe nenorociri asupra poporului. Decât să îl caute pe Dumnezeu pentru îndrumare şi ajutor, ei îl preamăresc pe om şi ideile sale. A se observa cum comportamentul şi învăţăturile lor contrazic Cuvântul lui Dumnezeu. Isus afirmă în Matei 23:12 (*NW*): „Cine se înalţă va fi umilit şi cine se umileşte va fi înălţat.” şi 1Petru 5:6 (*NW*) spune: „Smeriţi-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să vă înalţe la timpul potrivit.”

[22] Prin urmare, după trecerea în revistă a probelor şi luând în considerare faptele, este foarte clar că Iehova Dumnezeu nu este în niciun fel responsabil pentru nenorocirile din lume. Mai degrabă, Diavolul, demonii săi, conducerea mondială asemenea unei fiare şi sistemul profetului fals pe care Diavolul îi foloseşte pentru a-şi introduce în mod fraudulos religia diavolească tuturor popoarelor de pe pământ, sunt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu şi a omului pentru

Cuprins

nenorocirile din lume. Apocalipsa 12:12 (*NW*) cu adevărat a spus despre acest timp de la anul 1918 A.D. încoace: „Vai de pământ şi de mare, pentru că Diavolul a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp."

CE ESTE DE FĂCUT ÎN PRIVINŢA ACESTUI LUCRU

[23] Cu toate acestea, deşi obţinerea acestor informaţii este vitală şi importantă, aceasta nu ne va aduce singură mântuirea. Noi, ca indivizi, trebuie să facem ceva în acest sens. Ce? Ce au făcut Noe şi familia sa în timpul potopului? (Geneza, cap. 6-9) Ce au făcut Moise, Aaron şi izraeliţii în Egipt? (Exodul, cap. 5-14) Ce au făcut Ezechia, Isaia şi naţiunea lui Iuda atunci când s-au confruntat cu Sanherib? (2Regi, cap. 18, 19) Ce a făcut Daniel atunci când a fost chemat în faţa lui Belşaţar? (Daniel, cap. 5) Ce au făcut Isus şi discipolii? Citiţi mărturia şi aflaţi singuri. În fraze concise este rezumată atitudinea lor, în Geneza 15:6, Romani 4:3 şi Iacov 2:23. Ei au crezut în Dumnezeu şi aceasta li s-a socotit ca dreptate. Ei au exercitat credinţă bazată pe acea convingere şi au făcut ceea ce Domnul Dumnezeu i-a îndemnat să facă. Asta este tot ce trebuie să faceţi astăzi. Aflaţi care este voinţa Domnului pentru voi, aşa cum este exprimată în Cuvântul Său, Biblia şi împliniţi-o.

[24] Pentru acest lucru este nevoie de curaj, credinţă şi o convingere puternică bazată pe o cunoştinţă despre Dumnezeu şi scopurile Sale. Prin urmare, studiul Cuvântului Său, Biblia şi ajutoarele biblice pe care Domnul le furnizează acum prin Societatea Turnul de Veghere este foarte necesar. Doar aceste publicaţii arată spre împărăţia lui Dumnezeu ca fiind singura şi unica speranţă de salvare. Aceasta nu va fi o sarcină uşoară. În trecut, acei slujitori ai lui Dumnezeu au fost nevoiţi să capete curaj de pe urma convingerilor lor, şi în multe cazuri să-l demonstreze chiar cu preţul vieţii. Aşa este şi cu tine astăzi. Demonstrează pentru tine însuţi că Dumnezeu are dreptate, şi rămâi lângă aceasta. Ce dacă te costă viaţa din prezent? Întrebarea este: Vrei să mori de partea lui Dumnezeu şi să ai asigurată învierea şi viaţa veşnică în perfecţiune, în împărăţia lui Iehova, sau să mori condamnat şi executat de Dumnezeu ca un rebel care e de partea Diavolului, fără nicio speranţă de viaţă în viitor? Iehova oferă acum tuturor privilegiul de a alege viaţa sau moartea.

[25] Regilor şi conducătorilor lumii, Iehova le spune acum, aşa cum este înregistrat în Psalmul 2:10-12 (*AS*): „Acum, fiţi înţelepţi, voi, regi: instruiţi-vă, judecători de pe pământ. Slujiţi-L pe Iehova cu frică, şi bucuraţi-vă tremurând. Sărutaţi pe fiu, ca nu cumva să se mânie, şi să pieriţi pe cale, pentru că mânia Sa este gata să se aprindă. Binecuvântaţi sunt toţi cei ce se refugiază la El."

[26] Oamenilor blânzi şi smeriţi de pe pământ care iubesc dreptatea, El le spune: „Adunaţi-vă laolaltă, da, laolaltă, o naţiune care nu are nicio ruşine; înainte să fie dat decretul, înainte să treacă ziua ca pleava, înainte să vină peste voi mânia arzătoare a lui Iehova, înainte să vină peste voi ziua mâniei lui Iehova. Căutaţi-l pe Iehova, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile lui, căutaţi

Cuprins

dreptatea, căutaţi smerenia: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." – Ţef. 2:1-3, *AS*.

[27] Şi tuturor le spune în Ţefania 3:8, 9 (*AS*): „De aceea aşteptaţi-mă, zise Iehova, până în ziua în care mă voi ridica la pradă, căci sunt hotărât să strâng naţiunile, să adun împărăţiile, să-mi vărs asupra lor indignarea, chiar şi toată mânia mea arzătoare; pentru că tot pământul va fi mistuit de focul geloziei mele. Pentru că atunci voi întoarce oamenii spre o limbă curată, ca toţi să cheme numele lui Iehova, să-l servească de comun acord." Aşa că ascultaţi limba curată a adevărului Bibliei pe care martorii lui o vorbesc şi alăturaţi-vă lor pentru a-i chema numele cu laudă şi a sluji cauzei lui de justificare a suveranităţii Sale de drept pe pământ şi în tot universul. În acest fel poate veţi fi ascunşi şi ocrotiţi de războiul universal al Armaghedonului şi veţi intra în noua lume în care dreptatea şi smerenia vor fi regulă pentru toţi oamenii care vor trăi. Acea lume nu va mai ajunge niciodată în nenorocirile dezastruoase ale acestei lumi rele din prezent, pentru că va fi minunata lume veşnică a creaţiei lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce chestiune se confruntă familia umană din zilele lui Adam până acum?
2,3 (a) Pe cine, în afară de familia umană, a atras Satan în această chestiune? (b) Cu ce rezultat asupra omenirii?
4. Asupra cui pune responsabilitate judecata din zilele lui Noe pentru acea nenorocire a lumii?
5. A rezolvat potopul din zilele lui Noe, pentru totdeauna, chestiunea despre cine este suprem?
6. Ce paşi a făcut Iehova pentru a împiedica direcţia descendentă a omenirii?
7. (a) Ce a făcut Dumnezeu pentru ocrotirea Egiptului? (b) Cum a manifestat Egiptul, mai târziu, lipsă de apreciere?
8. Cum şi-a manifestat Iehova maiestatea şi supremaţia asupra rebelului Egipt?
9. Care a fost efectul religiei diabolice asupra Asiriei?
10,11. Cum a răspuns Babilonul îndurărilor pe care i le-a acordat Iehova?
12. Poate fi susţinut Iehova că este răspunzător pentru nenorocirile ce vin peste aceste puteri mondiale?
13. Cum a dat dovadă Iehova de mare încredere în aranjamentele Lui în timpul lui Isus?
14. După patru mii de ani de deşertăciune, era gata acum Satan să-i permită omului să primească binecuvântările lui Iehova?
15,16. Ce a precipitat marea persecuţie de la botezul lui Isus şi după aceea?
17. Ce au fost experienţele tuturor celor care au luat poziţie de partea lui Dumnezeu, pe parcursul celor nouăsprezece secole trecute?
18. Cum ne face capabili aceasta să apreciem cum au devenit înflăcăraţi de idei de cucerire mondială liderii lumii din prezent şi din trecutul apropiat?
19. Care va fi sfârşitul lor prezis?
20,21. Ce arată Apocalipsa 16:13-16 (*NW*) că este originea învăţăturilor demonice care distrug vechiul sistem de lucruri?

Cuprins

22. Care este concluzia noastră după ce am revăzut toate dovezile?
23. Doar dobândirea acestei cunoştinţe este tot ce avem nevoie pentru salvare?
24. (a) Este uşor astăzi să-ţi păstrezi integritatea? (b) Care trebuie să fie poziţia noastră referitor la această chestiune?
25-27. Care este astăzi mesajul lui Iehova pentru conducători? Pentru cei smeriţi? Pentru toată lumea?

Decizia mare a unui creştin mic

Închinarea la eroi a existat demult în această lume, deşi nu a fost aprobată de Biblie. Biblia arată că închinarea este dată într-un mod corect doar lui Iehova Dumnezeu şi Fiului Său regal, Isus Cristos. (Rom. 14:11; Efes. 3:14; Filip. 2:10, 11) Arată că un creştin nu trebuie să se închine chipurilor, nici să facă chipuri cioplite, nici măcar după cele ale acelor oameni buni precum apostolii. (Ex. 20:3-5; Faptele 10:26) Închinarea, chiar şi înaintea regilor, nu poate fi justificată prin a spune că ei reprezintă guvernul. Cei trei evrei au primit binecuvântarea lui Dumnezeu pentru că nu s-au închinat la ceea ce a fost un chip al guvernului. – Dan. 3:1-30.

Recent, această chestiune a declanşat o mare problemă pentru o micuţă creştină în vârstă de şapte ani pe nume Doreen, din Vancouver, British Columbia. Ea a fost selectată din 10,000 de elevi să aducă flori Prinţesei Elisabeta. Încântată de această onoare şi de faptul că imaginea ei va apărea mare într-un ziar din Vancouver, elanul Doreenei s-a atenuat când a aflat că trebuie să se închine înaintea prinţesei, încălcând instrucţiunile lui Dumnezeu. Lăsată de părinţii ei să hotărască singură în această chestiune, ea a decis mai întâi că onoarea era prea mare ca să renunţe, însă şi-a schimbat părerea şi a spus autorităţilor şcolii că Isus Cristos este Regele ei şi că ea nu poate să se închine înaintea creaturilor.

Un ziar din Vancouver (*Provincia Zilnică*) a încurcat problema, spunând mai întâi că refuzul ei a fost „pentru că ea s-a speriat”, apoi că „probabil fusese influenţată de punctele de vedere religioase ale familiei”, şi în cele din urmă că acest lucru a fost o surpriză neplăcută pentru oficialii şcolii. Mai mult ca sigur, părinţii Doreenei se pot bucura s-o vadă pe fiica lor că refuză onorurile lumeşti false pentru a asculta de Părintele veşnic, Iehova Dumnezeu. Prin faptul că a făcut acest lucru ea a dat un exemplu pe care toţi creştini pot să-l urmeze bine.

Trâmbiţa Jubileului

„Să faceţi să se audă trâmbiţa jubileului … şi să proclamaţi libertatea în toată ţara”. (Lev. 25:9, 10) Acea proclamare, conform legii lui Iehova dată prin mâna lui Moise, urma să fie făcută o dată la fiecare cincizeci de ani în ziua ispăşirii. Ea a însemnat eliberarea sclavilor izraeliţi, înapoierea moşiilor strămoşeşti la

Cuprins

proprietarii lor de drept, reunificarea familiilor şi chiar oferirea unei odihne pământului. Ce fericire a adus acea proclamare cu ea şi cu câtă nerăbdare trebuie s-o fi aşteptat izraeliţii care-şi pierduseră pământul, libertatea sau pe cei dragi ai lor! Jubileul a fost profetic în însemnătatea lui, şi prin urmare este de mare interes pentru noi astăzi. – Rom. 15:4; Evrei 10:1.

Majoritatea oamenilor se gândesc la libertate ideală în termeni de democraţie sau auto-conducere, şi mai ales după Primul Război Mondial popoarele lumii cer această libertate. Dar greşelile grave devin din ce în ce mai vizibile în această libertate, în timp ce însăşi existenţa ei este ameninţată de duşmanii totalitari. – 2 Pet. 2:19.

Iehova Dumnezeu este un Dumnezeu al unei libertăţi corecte, şi această libertate El le-a dat-o primilor noştri părinţi în Eden. Totuşi, din cauza egoismului lor, ei şi-au pierdut libertatea şi au ajuns în robia lui Satan Diavolul, care a fost cândva un înger puternic pe care Dumnezeu îl pusese să supravegheze omul şi care s-a făcut singur Satan prin rebeliunea lui împotriva lui Iehova. Pentru a avea controlul asupra omenirii, el a construit o organizaţie puternică, care este alcătuită nu doar din creaturi umane egoiste, ci şi din demoni, îngeri care, ca şi el, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. – Geneza, cap. 3; Ezec. 28:13-18; 2Cor. 4:4.

Prin neascultarea lor, primii noştri părinţi s-au adus pe ei înşişi şi pe urmaşii lor în robia păcatului. „Fiecare om care păcătuieşte este un sclav al păcatului”. Iar păcatul a făcut ca moartea să domnească peste omenire ca rege. În mod cert, niciun guvern uman nu ar putea să ofere oamenilor eliberare de Satan şi organizaţia lui, de păcat şi de moarte. Dar Isus Cristos poate şi chiar face acest lucru: „Dacă Fiul vă face liberi, veţi fi cu adevărat liberi”. – Ioan 8:31-36; Rom. 5:12-14, 20, 21; 6:23, *NW*.

Cum se face că Isus Cristos poate să ofere această libertate omului? Deoarece El are atât dreptul legal, cât şi puterea şi autoritatea să facă aceasta. Prin moartea Sa de pe stâlpul de tortură, El a cumpărat rasa umană cu propriul sânge, asigurând astfel baza legală pentru eliberarea omului din condamnarea păcatului şi a pedepsei lui. Revărsarea spiritului sfânt peste urmaşii Săi la cincizeci de zile după învierea Sa a fost dovada acelui fapt. De atunci Dumnezeu selectează un trup de 144,000 de membrii care să aibă parte de înviere şi glorie cereşti cu Isus Cristos şi să domnească împreună cu El. – Faptele, cap. 2; Evrei 9:12, 14; Apoc. 14:1, 3; 20:5, 6.

Chiar dacă la învierea Sa Isus a primit toată puterea şi autoritatea, El a trebuit să aştepte timpul hotărât de Dumnezeu pentru a exercita această putere în interesul omenirii. Profeţia Bibliei arată că acest timp a venit în 1914, când a avut loc războiul în cer şi când Satan şi demonii săi au fost aruncaţi pe pământ. – Matei, cap. 24; 28:18; Evrei 1:13; Apoc. Cap. 12.

În curând va veni distrugerea completă a lui Satan şi a întregii lui organizaţii vizibile şi invizibile, iar apoi va urma libertatea completă pentru toţi iubitorii adevărului şi dreptăţii. Aşadar, acum este timpul să proclamăm libertatea tuturor locuitorilor pământului. Vă veţi face datoria?

[Note de subsol]

Cuprins

Pentru mai multă apreciere a acestui subiect vedeţi *Turnul de veghere* din 1 august, 1951.

Partea I – Coranul – Un Miracol Literar?

Prin acest articol „Turnul de veghere" începe o serie de articole despre Coran, cu următoarele titluri: „Coranul — Un Miracol Literar?" „Coranul — Confirmă Scripturile Anterioare?" „Coranul — În Armonie cu el însuşi?" şi „Coranul — al lui Dumnezeu sau al omului?" Pe parcursul acestei serii vom compara Coranul cu Biblia.

Chiar dacă aceste articole se ocupă de punctul de vedere musulman, acestea se vor dovedi de o reală valoare şi pentru alţii, datorită comparaţiei Bibliei cu Coranul, considerat rivalul său cel mai puternic.

SĂ PRESUPUNEM că începeţi o călătorie lungă şi la o răscruce vă întâlniţi din întâmplare cu un prieten care are aceeaşi destinaţie cu a voastră. Acest prieten, când află încotro vă îndreptaţi, încearcă imediat să vă convingă că mergeţi în direcţia greşită. Aţi fi cumva mânios pe el deoarece insinuează că voi, precum şi persoanele care vă însoţesc, aţi comis o greşeală, l-aţi lovi şi apoi v-aţi continua călătoria? Bineînţeles că nu!

În schimb, fiecare dintre voi v-aţi expune calm motivele pentru care consideraţi că mergeţi pe calea cea bună şi apoi aţi compara împreună sursele informaţiilor de care dispuneţi. La urma urmei, amândoi vreţi să ajungeţi la destinaţie, nu?

Cele de mai sus ilustrează în mod clar cum trebuie să privim această serie de articole care vor discuta despre Coran şi îl vor compara cu Biblia. Atât musulmanii cât şi creştinii călătoresc pe drumul vieţii, atât unii cât şi ceilalţi sunt siguri că merg în direcţia care duce la viaţă veşnică în fericire. Cu toate acestea, ei se îndreaptă în direcţii opuse, deoarece consultă surse de informaţii diferite; unii urmează îndrumarea Coranului, ceilalţi Biblia. Cine are dreptate?

Înainte să continuăm, să reţinem că nimeni nu trebuie să judece Biblia după oricare din religiile populare ale aşa-numitei creştinătăţi, deoarece acestea nu o reprezintă în mod corect. În realitate, creştinătatea nu are niciun drept asupra denumirii de „creştin", deoarece doctrinele, cruciadele, războaiele, politica, exploatarea comercială, discriminarea rasială şi opresiunea care caracterizează pe popoarele ei sunt la fel de departe de ceea ce Isus Cristos a învăţat şi a practicat „cum este estul de vest". Musulmanii să nu respingă adevăratul creştinism şi să ignore Biblia doar din cauza înregistrării abominabile pe care a făcut-o creştinătatea apostată în paginile istoriei.

Cuprins

Coranul, după cum ştiu prea bine toţi musulmanii, le-a fost dat de Mahomed, un arab născut la sfârşitul secolului al şaselea, la Mecca, şi care a murit la Medina la data de 8 iunie A.D. 632. La aproape 40 de ani a fost convins că primise un mesaj de la îngerul Gabriel împreună cu o chemare să facă de cunoscut faptul că 'nu există un alt Dumnezeu decât Allah [adică DUMNEZEU] şi că Mahomed este profetul său'. Pentru restul de 23 de ani din viaţa sa a mărturisit că a primit multe alte asemenea mesaje sau revelaţii, pe care le-a dictat altora să le scrie, deoarece el era, se crede, analfabet. La puţin timp după moartea sa acestea au fost compilate de pe table albe din piatră, piei de animale, nervuri de frunze de palmier şi din amintirile oamenilor, iar această compilaţie a devenit cunoscută drept Sfântul Coran.

Pe măsură ce copiile s-au multiplicat, au apărut diverse variante, care au cauzat dispute serioase. Prin urmare, aproximativ douăzeci de ani mai târziu a fost întocmită o altă copie oficială şi toate copiile anterioare existente au fost aruncate în flăcări. Timp de aproximativ 12 secole, textul Coranului s-a modificat foarte puţin.

Coranul (în arabă „recitare" sau „citire") nu este la fel de lung ca „Noul Testament", lungimea sa fiind aproximativ un sfert din cea a Bibliei. Acesta constă din 114 capitole, revelaţii sau *sure*, care variază ca lungime de la 3 la 286 de versete, care la rândul lor variază de la 1 la peste 20 de rânduri.

Cu câteva excepţii, Coranul este scris la persoana I, Allah fiind vorbitorul. Potrivit propriei mărturii „Cartea Principală" există în prezenţa lui Dumnezeu şi a fost revelată lui Mahomed „în etape rare, bine aranjate, treptat" de „spiritul sfânt [Îngerul Gabriel,] care a adus această revelaţie de la Domnul tău în Adevăr, pentru a-i întări pe cei care cred, ca o Călăuză şi Veşti Bune pentru musulmani." (*Musulman,* însemnând o persoană care s-a dedicat lui Dumnezeu). Natura sa divină este accentuată pe tot parcursul Coranului. A se vedea Sura 2:89, 97; 6:19; 16:102; 17:105, 106; 25:32; 43:2-4, *Ali.*

CHESTIUNEA AUTENTICITĂŢII

Ce dovadă a avut Mahomed de oferit că aceste sure au venit într-adevăr de la singurul Dumnezeu adevărat? Cu 2,000 de ani în urmă, când lui Moise i s-a cerut să meargă la poporul său cu un mesaj de la Dumnezeu, acesta şi-a dat seama imediat de chestiunea autenticităţii: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Căci vor zice: 'Nu ţi s-a arătat Iehova!'". Iehova a rezolvat această problemă împuternicindu-l pe Moise să înfăptuiască trei semne. Văzând aceste dovezi de autenticitate, „poporul a crezut" – Ex. 4:1-31, *AS*

Şi în următorii 40 de ani izraeliţii au fost martori la multe, multe alte minuni. Puterea divină se manifesta în special când s-a dat legea: tunete, fulgere, foc, fum, sunet de trâmbiţe şi cutremur; toate acestea pentru a demonstra că Moise nu era un impostor şi într-adevăr era un profet însărcinat divin. – Exodul, cap. 7-15; 19:16-18; Deut. 8:14-16.

Când a venit Isus Cristos, aceeaşi chestiune a autenticităţii a apărut, din nou fiind rezolvată fără echivoc. Atât de mult, încât el a putut să-i trimită lui Ioan

Cuprins

convingătorul raport: „Orbii văd din nou şi ologii umblă, leproşii sunt curăţiţi şi surzii aud, iar morţii învie”. Şi astfel, liderilor religioşi din zilele lui Isus le-a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeţi. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi pe Mine, credeţi măcar lucrările acestea.” – Mat. 11:5; Ioan 10:37, 38, *NW.*

Chiar şi liderii religioşi batjocoritori, ipocriţi şi maliţioşi au primit un semn, cel al lui Iona, sau învierea lui Isus după ce a stat în mormânt timp de trei zile. Iar urmaşii săi au înfăptuit semne şi mai mari, în sensul că le-au înfăptuit într-un teritoriu mai extins şi într-o perioadă mai lungă. – Mat. 16:1-4; 28:12-15; Ioan 14:12; Faptele 1:3-11; 19:11, 12; 1Cor. 14:22; 15:1-20.

Atât Moise cât şi Isus Cristos introduceau noi sisteme şi fiecare s-a proclamat profetul lui Dumnezeu prin înfăptuirea multor semne. Însă unde erau semnele care l-au stabilit pe Mahomed drept profetul lui Dumnezeu şi care au demonstrat că Dumnezeu introdusese un nou sistem în Arabia, în prima parte a secolului al şaptelea A.D.? A putut Mahomed să spună, cum a spus Isus: ‘Dacă nu credeţi mesajul meu, credeţi lucrările, semnele şi minunile mele?’ Nu, nu a putut, pentru că nu avea niciunul; niciunul pentru a stabili autenticitatea mesajului său.

Acest fapt este admis de nenumărate ori, dat fiind că ascultătorii acestuia l-au acuzat pe Mahomed de impostură şi fraudă. A se vedea Sura 2:118; 10:38; 11:13; 17:89-93; 21:5, 6, *Ali.* În lumina numeroaselor semne înfăptuite de profeţii anteriori, nu aveau ascultătorii săi dreptul de a întreba: „De ce nu i s-a trimis lui un semn de la Domnul lui?” (Sura 6:37; 13:7, *Ali*) Însă acestora li s-a spus: ‘În mod clar semnele se află în puterea lui Dumnezeu; dar ce vă face să realizaţi că ei nu vor crede dacă Semnele au venit?’ „Ne abţinem să trimitem Semne doar pentru că înaintaşii le-au considerat ca fiind false.” – Sura 6:109; 17:59, *Ali*

În mod repetat ascultătorilor săi li s-a spus că Mahomed era doar un prevestitor; însă acest lucru nu făcea decât să pună întrebarea; aceştia vroiau dovezi că Mahomed era într-adevăr prevestitorul lui Dumnezeu prin înfăptuirea de semne. Este adevărat, în trecut unii oameni nu credeau, în ciuda semnelor, însă aceasta nu l-a împiedicat pe Dumnezeu să trimită semne prin profeţii săi. Şi acest fapt nu a fost folosit ca scuză de către Isus Cristos pentru a nu oferi dovezi ale faptului că fusese însărcinat divin prin înfăptuirea de semne. – Sura 3:180, 181; 5:36; 9:71, *Rodwell*

‘MIRACOLUL CORANULUI’

Ca un contrast izbitor cu profeţii anteriori care astfel „au venit [la oamenii lor] cu dovezi clare ale misiunii lor”, singurul semn spre care arată Coranul (în ciuda tradiţiei musulmane) este meritul literar al mesajului însuşi. „Sau spun ei: ‘L-a născocit!’ Spune: ‘Aduceţi voi o Sură asemănătoare lui’”. Şi din nou: „Spune, ‘De s-ar aduna întreaga omenire şi jinii [Spiritele] ca să facă [ceva] ca acest Coran ei nu vor fi în stare să facă ceva asemenea lui.’” (Sura 2:23, 24; 10:37, 38; 17:88, *Ali*) Comentatorii musulmani spun: „Acesta provoacă o comparaţie prin frumuseţe.” „Nimeni în afară Dumnezeu nu ar putea inspira adevăruri spirituale în asemenea limbaj nobil.”

Cuprins

Există numeroase pasaje frumoase în Coran, în special cele care se referă la atributele lui Dumnezeu, ca de exemplu în surele anterioare mai scurte. Şi fără îndoială că mesajul său exaltat în proză rimată reprezenta cea mai mare atracţie pentru arabi într-o perioadă în care probabil că nici nu exista nimic care să poată fi numit carte în propria limbă.

Însă nu se poate nega că diversele sale părţi sunt de valoare inegală. Literatura valoroasă nu este repetitivă, însă în Coran de nenumărate ori sunt repetate povestirile lui Adam, Moise, Isus Cristos şi alţii, de fiecare dată cu acelaşi scop. În Sura 55, expresia (versetul) „Aşadar pe care dintre binefacerile Domnului vostru le tăgăduiţi?" este întâlnită de 31 de ori într-un total de 78 de versete. (*Ali*) Trei din patru sure avertizează despre focul iadului şi pedeapsa de după moarte, iar două din trei menţionează subiectul autenticităţii sale.

Şi mai serioasă este lipsa de coerenţă în Coran. Există puţină coerenţă între sure, acestea fiind plasate în ordinea lungimii, începând cu cele mai lungi, deşi au fost scrise ultimele, iar primele sunt superioare. Surele însele par a fi adesea un conglomerat de versete, ceea ce face Coranul foarte dificil de înţeles corect, după cum exprimă o autoritate în domeniu, A.-Q. H.T. Mohamed: „Cine doreşte să îşi exprime o opinie despre [Coran] trebuie să descopere care versete din Mecca sunt amestecate cu Sure din Medina şi care versete din Medina sunt confundate cu Sure din Mecca." Poate fi oare o literatură valoroasă „amestecată" sau „confundată"?

De asemenea, lipseşte frecvent coerenţa între titluri şi sure. Sura 29 este intitulată „Păianjenul", cu toate că această insectă este menţionată doar în treacăt la mijlocul surei. Acelaşi lucru este valabil pentru Sura 16, „Albina" şi Sura 27, „Furnica". În cea mai lungă sură, numărul 2, „Juncana" sau „Vaca", se regăsesc doar şase versete din cele 286 care se ocupă de acest animal.

Enciclopedia Britanică, Volumul 16, ediţia 1907, dedică două pagini unei discuţii asupra lipsei de valoare literară a Coranului, referindu-se la greşeli de scriere şi întreruperi de logică în favoarea rimei, rimarea unor subiecte delicate precum cele legate de perioada de menstruaţie a femeii, omiterea unor legături indispensabile, exprimare inutilă, etc. A se compara textul în arabă al Surei 95:2 cu 37:130, 23:20; 6:85 şi 37:123, *Ali.* Coranul nu duce lipsă nici de greşeli gramaticale.

Pentru istoricul Carlyle, care avea o deosebită admiraţie pentru eroul său – profet Mahomed, şi deci nu poate fi acuzat de prejudecată, era incredibil şi de neconceput ca cineva să considere Coranul drept un miracol literar. Acesta a spus, printre altele: „A fost cea mai dificilă lectură din viaţa mea. Un talmeş-balmeş obositor şi confuz, neşlefuit, nefinisat, … fiind din punct de vedere literar una din cele mai proaste cărţi din istorie."

Gibbon, autorul lucrării monumentale „*Declinul şi Căderea Imperiului Roman",* care, fiindcă veni vorba, era un critic foarte sever al aşa-numitei creştinătăţi, descriind Coranul, chiar dacă admitea că are o anumită frumuseţe, continuă să spună că l-a obosit „rapsodia incoerentă nesfârşită de fabule, precepte şi declamaţii", adăugând că „atributele divine exaltă imaginaţia misionarului arab; însă eforturile sale cele mai mari trebuie să cedeze simplităţii sublime a cărţii lui

Cuprins

Iov, compusă într-o eră îndepărtată, în aceeaşi ţară". Şi la care pot fi adăugate predica de pe munte, cartea lui Isaia, 1 Corinteni 1, capitolul 13 şi orice număr din Psalmi şi din parabolele lui Isus.

Însă, obiectează prietenul nostru musulman, treceţi cu vederea faptul că Mahomed era analfabet şi nicio persoană analfabetă nu ar fi putut produce o asemenea lucrare. Este adevărat, poate că Mahomed nu citea şi scria, însă rămâne faptul că era un om de afaceri de succes care a obţinut mâna angajatoarei sale, o văduvă bogată şi educată. Analfabetismul său ar explica lipsa de valoare literară pe care am observat-o în Coran.

Nici nu se poate spune că traducerea este de vină. Literatura cu adevărat valoroasă se recunoaşte dincolo de traducere, cum este cazul Bibliei, care este o literatură excelentă în orice limbă. În plus, defectele pe care le-am observat – repetitivitatea, lipsa de coerenţă, rima deficitară, etc. sunt toate inerente în textul arab original.

În concluzie, să remarcăm mărturia istoriei Islamului în această chestiune. În compilarea Coranului sub îndrumarea lui Zaid Ibn Thabit, un contemporan al lui Mahomed, s-a decis oare chestiunea autenticităţii diverselor sure şi versete după merit literar? În niciun caz, ci pe baza jurămintelor celor care au prezentat surele. Şi opiniile nu au fost unanime întotdeauna. Unii din „Însoţitori", asociaţi ai lui Mahomed care i-au supravieţuit, au exprimat dubii puternice că surele 1, 113 şi 114 aparţineau Coranului. În mod clar, meritul literar nu a fost factorul determinant pentru aceştia.

Cu adevărat, în lumina faptelor prezentate nu se poate susţine inspiraţia divină a Coranului prin prisma faptului că ar fi un miracol literar. Pentru examinarea altor pretenţii asupra Coranului recomandăm cititorului articolele care urmează din această serie.

[Note de subsol]

A. Yusuf Ali Version, Ediţia 1946.

Notă: Despărţirea versetelor diferă în funcţie de versiune.

Veşti bune din Coreea!

Următoarea relatare este un raport din partea unui misionar al Societăţii Turnul de Veghere care a fost în Coreea de Sud în momentul invaziei acelei republici. El a fost ulterior evacuat în Japonia de Armata Statelor Unite. Acum, întors în Coreea, el are acest raport încurajator despre

Cuprins

creşterea, credinţa şi integritatea martorilor lui Iehova din acea ţară sfâşiată de război.

Ultima dată când am fost în Coreea a fost în iunie 1950. Atunci exista doar o mână de martori ai lui Iehova în toată Coreea şi doar o singură grupă, localizată în oraşul Seul. Acum, după un an şi jumătate de război şi privare în care mulţi fraţi au suferit de foame, au suferit din cauza demascării, au locuit în peşteri şi în copaci, au fost răniţi, şi unii au fost ucişi, grupa martorilor lui Iehova a crescut în asemenea măsură încât acum există organizaţii de grupă, nu numai în Seul, ci şi în Taegu, Chonju, Kunsan, Quejon şi Pusan; mai mult, vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu este făcută de cunoscut în toată Coreea de Sud şi în locurile în care nu a fost predicată înainte.

În Pusan între 25 şi 30 de persoane se adună cu regularitate şi 8 persoane noi au fost botezate în prima săptămână în care m-am întors în Coreea. În Taegu se adună regulat 25 de persoane, şi alte 12 persoane noi au fost botezate în acest an. În Kunsan se adună 20 şi 13 persoane noi au fost botezate. În Chonju se adună 20 şi 5 persoane noi au fost botezate. În Quejon se adună în mod regulat 7 persoane şi 2 persoane au fost botezate. În Seul au rămas doar câteva surori, dar ele au continuat să predice, şi 40 de persoane au participat la întâlniri în mod regulat. Săptămâna trecută servul de grupă a fost lăsat să se întoarcă în Seul, şi au participat 56 de persoane.

În data de 17 Noiembrie 1951 am început să vizitez locurile mai sus menţionate. Am primit ordine speciale prin poştă de la Armată să vizitez Seulul. Fraţii au fost surprinşi să mă vadă. Ei m-au îmbrăţişat şi m-au sărutat şi mi-au pipăit picioarele şi braţele să vadă dacă sunt într-o stare bună de sănătate. Ei au aranjat să stau cu ei în casele lor. Am apreciat acest lucru, deoarece era frig în Seul. Coreenii îşi încălzesc casele punând o oală cu cărbune aprins sau aprinzând un lemn sau cărbune pe *undul*, sau podea. Acesta încălzeşte podeaua şi camera. Coreenii mănâncă, dorm şi stau jos pe podea. Podeaua este întotdeauna foarte curată fiind ştearsă cu o bucată de pânză umedă. Obiceiul este de a da oaspetelui locul chiar deasupra cutiei cu foc. Străinul, nefiind familiarizat cu acest obicei, consideră uneori că i s-a dat un „scaun fierbinte” literal. Vestitorii coreeni sunt încântaţi când misionarii împărtăşesc stilul lor de viaţă cu ei. Noaptea podeaua este curăţată bine şi sunt întinse perne şi cuverturi pentru a face un pat călduros, dar în schimb foarte dur. Dar după o lună sau două oasele tale se obişnuiesc cu el.

În acea după-amiază am trecut prin oraşul Seul spre casa misionară. Aproape toate clădirile mari, cu excepţia celor parţial reparate de militari, nu sunt nimic altceva decât nişte ruine. Oraşul era la fel de liniştit aşa cum este la ţară. Singurul trafic era cel militar. În depărtare am putut vedea casa misionară. Clădirile de jur-împrejurul ei erau complet demolate, dar casa misionară era acolo, în picioare; totuşi, nu fără avarieri. Ea fusese lovită de un proiectil într-un colţ, care a lăsat o gaură cât două picioare în zidul de cărămidă. Toate ferestrele fuseseră sparte, tencuiala de pe tavan era pe jos, majoritatea uşilor fuseseră rupte, şi cablajul a fost eliminat, însă casa încă se putea repara şi folosi. Am fost surprinşi să găsim câteva

Cuprins

mese şi scaune, un frigider şi o parte dintr-o maşină de spălat, pe care comuniştii le-au considerat, fără îndoială, prea grele să le ducă cu ei. În rest totul a dispărut.

UNII AU FOST UCIŞI

În faţa casei misionare era o groapă mare. Mi s-a spus că o soră de curând botezată şi fiul ei, care ulterior a fost botezat şi el, s-au mutat la subsolul casei misionare deoarece casa lor a fost distrusă. Când comuniştii au ştiut că vor trebui să evacueze oraşul, au strâns laolaltă toate persoanele pe care le-au considerat dubioase şi le-au ucis. Ei au chestionat cele cinci persoane, pe sora şi fiul ei şi alţi trei membri ai familiei care locuiau la subsolul casei misionare, şi când răspunsurile lor nu li s-au părut potrivite, i-au ridicat în picioare pe sora şi familia ei în faţa casei şi i-au împuşcat. Fratele mai mic nu a fost împuşcat, dar el a căzut cu ceilalţi şi a fost considerat mort. Sora şi ceilalţi membri ai familiei ei au fost uciși pe loc. Groapa din faţa casei a fost mormântul lor până la eliberare.

În acea seară, aproximativ treizeci şi cinci de fraţi (în cea mai mare parte surori) s-au întâlnit pentru a asculta o cuvântare de serviciu şi pentru organizarea mărturiei de grup din zilele următoare. În dimineaţa următoare, 18 persoane au plecat pentru mărturia de grup. Mulţi oameni noi au fost iniţiaţi în lucrarea de predicare. Oraşul Seul avea în medie 9 vestitori de la ultima evacuare, dar înainte de a se termina săptămâna dăduseră rapoarte un număr de 24 de vestitori şi se obţinuse media mare de 29 ore pe lună pentru fiecare vestitor. Acele surori care rămăseseră în Seul au lucrat mult în predicarea la alţii a mesajului despre împărăţia întemeiată a lui Iehova, iar acum ele îşi dădeau seama de roadele lor.

În timp ce eram în Seul m-am întâlnit cu Kim Kwang Je, un jurnalist cu care am studiat. Când Seulul a fost capturat prima dată, Kim a fost răpit de comunişti şi a fost dus în Coreea de Nord. La Pyongyang el a fugit şi a mers să fie voluntar în forţele Naţiunilor Unite (el nu făcuse până în acel moment o dedicare pentru a face voinţa lui Dumnezeu şi nu fusese cufundat). Locuitorii din Coreea de Sud nu au vrut să-l creadă şi l-au acuzat că este comunist. El a fost condamnat la moarte. Înainte de execuţie el a mers să vorbească cu un ofiţer american şi i-a explicat ofiţerului că este creştin şi că studia Biblia cu mine; de asemenea, i-a spus acelui ofiţer că studia pentru a deveni unul din martorii lui Iehova. Ofiţerul a verificat să vadă dacă eu am fost în Seul, etc., şi a raţionat că Kim nu poate fi comunist şi în acelaşi timp să îşi dorească să fie unul din martorii lui Iehova. Astfel, el l-a eliberat pe Kim. El este foarte recunoscător Societăţii Turnul de Veghere, pentru că el consideră că Societatea şi studiul nostru biblic i-au salvat viaţa. Noi ne-am reluat acum studiul, şi cred că el se va dedica în scurt timp să facă voinţa lui Dumnezeu şi să devină un vestitor pentru Împărăţie.

Ultima lectură publică pe care am ţinut-o aici în Seul a fost în data de 25 Iunie 1950, când sud-coreenii au aflat că patria lor fusese invadată. Destul de ciudat, după doar un an şi jumătate am ţinut un alt discurs public în aceeaşi sală de teatru, în faţa a 133 de soldaţi coreeni răniţi. Sala de teatru este acum transformată într-un spital. De asemenea, mulţi vestitori noi au dorit să fie botezaţi. S-au făcut pregătiri pentru a se folosi o baie publică dimineaţa devreme, înainte să sosească soldaţii

Cuprins

Naţiunilor Unite. Băile publice sunt pentru uzul exclusiv al soldaţilor americani. Sâmbătă dimineaţa, 29 Decembrie, înainte de ora 8 a.m., 27 de fraţi şi surori noi, printre care era şi sora reginei, au fost botezaţi. Fraţii din Seul au un spirit minunat. Ei nu sunt descurajaţi deloc. Ei sunt mai hotărâţi ca niciodată ca vestea bună să fie făcută de cunoscut în toată Coreea. Şi faptele arată tocmai acest lucru.

RĂSPÂNDIREA VEŞTII BUNE

La Taejon am petrecut noaptea cu un grup de cinci vestitori izolaţi. În ciuda dificultăţilor cauzate de restricţiile de război, cel puţin zece persoane se adună împreună în fiecare săptămână. Un tânăr om de afaceri şi soţia sa care studiaseră serios adevărul înainte de război s-au dedicat de atunci să facă voinţa lui Dumnezeu şi acum sunt foarte activi în serviciu în Taejon. Acest om este bine educat şi vine dintr-o familie bine-cunoscută.

A fost îmbucurător să auzim cum a adoptat el poziţie pentru adevăr. În timpul primei ocupări a Seulului comuniştii obligau pe toţi tinerii la serviciu militar, fără ca ei să poată să se împotrivească. Cei mai mulţi tineri au fugit pe dealuri, şi acest frate era printre ei. Comuniştii au prins într-o zi un grup în care se ascundea acest frate. I-au intervievat pe fiecare, iar mulţi au spus cu umilinţă că vor lucra pentru comunişti, etc. Fiecare care a fost intervievat înaintea acestui frate fusese pus deoparte şi ucis. Se părea că el era următorul care trebuia să moară. Astfel el s-a hotărât să pună cât mai multă mărturie posibilă. El a fost întrebat de ce se ascunde în munţi. El a spus că avea încredere în promisiunea lui Iehova a lumii noi sub Isus Cristos şi că la Armaghedon toate guvernele politice vor fi distruse, inclusiv sud-coreenii şi nord-coreenii care s-au împotrivit guvernului lui Cristos, şi că el nu va încălca legea lui Dumnezeu pentru nicio lege umană care era contrară legii lui Dumnezeu. Le-a spus că nu-i este frică să moară, pentru că el crede în înviere. Soldatul comunist responsabil i-a spus că el este primul care a spus adevărul. El a spus că nu credea ca şi fratele, dar că a crezut în cuvintele pe care el le apăra, şi i-a permis fratelui să fie liber. Acest frate a fugit ulterior în Coreea de Sud. „Adevărul este puternic”, spune el, şi ţelul vieţii sale acum este de a-l face cunoscut tuturor coreenilor.

O mare reuniune s-a ţinut la Kunsan şi Chonju. Noul grup din Kunsan este foarte entuziast. Acesta este un loc în care lucrarea Împărăţiei nu fusese făcută înainte. Aici sunt asociaţi cu grupa în jur de douăzeci de persoane, şi treisprezece au fost cufundate în 1951. La Chonju, fraţii o duc puţin mai bine decât alţii. Aici un frate deţine o fabrică şi a angajat mulţi din fraţii refugiaţi. El a spus că a dorit dintotdeauna ca cineva să ajute la predicarea veştii bune a Împărăţiei în Chonju, şi acum se face acest lucru. A fost construită o mică Sală a Împărăţiei. Au fost patruzeci şi şapte de persoane la adunarea publică. Până acum doar trei persoane au făcut rapoarte despre predicarea lor. Când fraţii au auzit motivele pentru care se dă raport, o soră în vârstă de nouăzeci de ani, care a fost una din primele care a pus mărturie în Coreea, a rostit pe nerăsuflate: „Eu predic, dar nu am făcut raport, dar voi face în mod sigur acest lucru de acum încolo”. O cadă de baie de lemn din

Cuprins

atelierul mecanic al fabricii este locul unde au fost cufundate patru persoane în timpul războiului. Vizita mea în Chonju a fost, ca în toate celelalte locuri pe care le-am vizitat pe această peninsulă mică, prea scurtă.

În Decembrie am vizitat grupa din Taegu. Această grupă a fost un fel de sediu general pentru lucrare în timpul zilelor întunecate ale războiului. Servul de grupă este profesor de engleză şi absolvent al Universităţii Iezuite Sofia din Tokyo. Convertirea lui de la catolicism a fost rapidă şi completă în 1949 şi 1950. În timpul războiului el a continuat în activitatea sa de traducere şi a multiplicat la şapirograf traducerile materialului de studiu, şi le-a trimis altor fraţi, în localităţile lor împrăştiate, pentru întâlnirile lor de studiu săptămânale. Taegu este plin de refugiaţi, dar situaţia nu este chiar aşa de rea ca în Pusanul.

Ultima dată când am fost în Pusan a fost în Octombrie 1949. Portul era distrus, şi nu prea avea activitate. Nu existau martori deloc aici în acel timp. Acum, în Noiembrie 1951, portul Pusan practic freamătă de activitate. Oraşul este plin de refugiaţi. Fiecare om de aici, inclusiv oficialii guvernului, trăieşte ca refugiat. Pretutindeni sunt mii de *hakoban* micuţe (colibe) făcute din cutii şi noroi, tapetate pe dinăuntru cu ziare americane. Pe una este un semn care spune, „Mărturia lui Iehova de la Sala Împărăţiei" – o exprimare puţin greoaie atunci când este tradusă, însă ideea este bună. Aici aproape treizeci şi unu dintre noi ne-am înghesuit în *hakobanul* de zece picioare pătrate, duminica trecută, pentru studiul *Turnului de veghere,* care a fost urmat de un discurs public. Aglomerat, da, dar niciunul nu s-a plâns. Grupa de curând organizată a raportat un record de paisprezece vestitori în Noiembrie.

Multe din universităţile refugiate ale Seulului încearcă să funcţioneze aici. Toate clădirile şcolilor sunt folosite de guvernul naţional sau de armată, astfel că cele mai multe şcoli folosesc corturi sau se întâlnesc în aer liber stând pe lăzi. Universităţile funcţionează la un nivel aproximativ de 10% din înscrierea normală. Decanul Colegiului Femeilor Soongmyung din Seul, cu care studiez eu, mi-a cerut să ţin o lectură studenţilor şi corpului profesoral. Colegiul lor temporar este compus din trei corturi cu bănci brute, dar mai mult de o sută de persoane s-au înghesuit într-un singur cort pentru a auzi lectura. Am avut o altă surpriză în timp ce mă aflam aici. Pe cine altcineva să întâlnesc în Pusan dacă nu pe soţia Profesorului Choi! A fost o încântare s-o văd din nou. Ea a telefonat rapid Profesorului Choi, care şi-a părăsit biroul şi a venit direct la mine în micuţa mea cameră de hotel. Şi el avusese parte de multe evadări. El a fost odată secretarul Preşedintelui Rhee şi comuniştii au fost pe urmele lui. Acum el este ministru adjunct al apărării. În ciuda poziţiei sale guvernamentale înalte, Profesorul Choi este un om foarte smerit şi interesat cu adevărat de adevăr. El este absolvent al Universităţii Oxford şi este unul din cei mai bine-cunoscuţi traducători din Coreea. El urmează să traducă noua carte pentru mine. Cu puţin timp în urmă el a fost alegerea nr. 2 ca ambasador în Anglia. Eu i-am spus că ar fi mai bine să se facă ambasador pentru Teocraţie. El a spus: „Vrei să spui că trebuie să devin un pionier?" El şi-a folosit influenţa sa înaltă de la guvern pentru a mă ajuta în

Cuprins

multele ocazii de când m-am întors. El şi soţia lui m-au ajutat să obţin o locuinţă. Şi el trăieşte ca un refugiat, aşa cum face toată lumea.

Înainte de război recordul de vestitori în Coreea a fost de şaizeci şi unu, printre care opt misionari. Când au fost adunate toate rapoartele pentru Decembrie se atinsese un nou record de optzeci şi unu de vestitori. Această creştere nu a venit prin misionari, ci prin lucrarea sârguincioasă a vestitorilor coreeni. Condiţiile lor de trai sunt alarmante. Ei duc lipsă de hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. Dar spiritul lor este minunat. Ei nu gândesc că au suferit mai mult decât alţii, ci sunt recunoscători că prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu au privilegiul să predice până când lucrarea va fi finalizată. Pentru ei serviciul Împărăţiei este pe primul lor. Ei sunt hotărâţi să meargă înainte, orice ar veni. Este cu adevărat o binecuvântare să fiu înapoi în numirea mea şi să fiu asociat cu aceşti fraţi minunaţi plini de credinţă şi dragoste nemuritoare.

[**Note de subsol**]

Societatea Turnul de Veghere a sponsorizat un transport cu îmbrăcăminte în interesul fraţilor coreeni, care a fost finalizat cu puţin timp în urmă. Aproape 4000 de livre (aprox. 1800 de kg) de îmbrăcăminte şi încălţăminte călduroase au fost colectate şi trimise.

[**Harta la pagina 213**]
(Pentru textul integral formatat, a se vedea publicaţia).
Seul
Kunsan
Chonju
Taegu
Pusan

O Adunare Internaţională în Roma

Acest raport a fost primit de la N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în timp ce era într-un turneu de lecturi în Europa de Sud, Orientul Mijlociu şi India.

Lumea este plină de frământări. Naţiuni se luptă împotriva altor naţiuni. Se pare ca şi cum fiecare naţiune aşteaptă ca o altă naţiune din celelalte să aprindă fitilul care să înceapă un al treilea război mondial. Între timp se fac pregătiri mari

Cuprins

pentru un conflict în naţiunile puternice şi naţiunile mai mici urmează exemplul cu armatele lor, toate pregătindu-se pentru ziua cea mare. În timp ce toate acestea se petrec în lumea tulburată, martorii lui Iehova continuă să predice vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, ca singura speranţă a omului. Şi ei îndeamnă oamenii să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi să-şi schimbe gândirea de la aceste gânduri morbide ale acestui sistem de lucruri la modul de gândire al lui Dumnezeu. Ei ar trebui să trăiască pentru lumea nouă a dreptăţii care va urma după bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic.

Este o plăcere să fii asociat cu oameni care nu sunt împovăraţi cu problemele acestei societăţi muribunde a lumii lui Satan, ci care îşi ridică capetele şi se bucură, pentru că ei văd că împărăţia cerurilor s-a apropiat. Martorii lui Iehova ţin la poziţia lor cu Isus Cristos, Regele uns, şi ei ascultă cuvintele Lui înregistrate la Luca 21:34-36 (*NW*): „Fiţi atenţi la voi înşivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare şi băutură în exces şi cu îngrijorările vieţii, iar ziua aceea să vină pe neaşteptate peste voi, ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toţi aceia care locuiesc pe toată faţa pământului. Rămâneţi treji, făcând tot timpul implorări, ca să reuşiţi să scăpaţi de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului!”

Martorii lui Iehova din toată lumea stau umăr la umăr, împlinind porunca lui Iehova sub îndrumarea lui Isus Cristos, Liderul şi Comandantul lor. Ei preţuiesc responsabilitatea şi privilegiul lor de a spune popoarelor lumii ce înseamnă semnele timpurilor. Acest lucru ei îl fac zi de zi, până la marginile pământului. Din când în când slujitorii lui Dumnezeu se întrunesc în congrese în diferite părţi ale lumii, şi o astfel de întrunire a fost organizată în Roma, Italia, 7-9 Decembrie, 1951. A fost plăcerea mea să vizitez Roma şi să fiu cu poporul Domnului din acea ţară. Fratele Milton Henschel a călătorit cu mine.

Când am părăsit micul grup al familiei Betel care ne-a însoţit la decolarea de pe Aeroportul Internaţional din New York, în 5 Decembrie, am fost încântaţi să găsim un alt reprezentant american care a călătorit cu noi în acelaşi avion. A fost un trio fericit care a înaintat spre est, spre Roma. A fost o mică întârziere de cinci ore la Gander, Newfoundland, din pricina unei probleme la motor, dar am dormit în avion după ce am aflat, după aterizare, că va fi o întârziere. Era trecut de ora 11p.m când am primit vestea. După ce au fost făcute reparaţiile şi după ce am decolat ca să traversăm Atlanticul ne-am trezit cu toţii, dar nu după mult timp am adormit din nou. Dat fiind faptul că zburam atât de departe spre nord în Decembrie, era zi scurtă şi era întuneric când am ajuns în Paris. Când am sosit în Paris era ora 7:15 p.m. Acolo am avut oportunitatea să vorbim cu doi fraţi de la filiala din Paris.

După o oră am decolat spre Roma, ajungând acolo tocmai înainte de miezul nopţii. Când am debarcat, lumini uriaşe luminau avionul şi nu am putut vedea pe nimeni, ci doar am auzit câteva strigăte de salut şi am constatat că absolvenţii Şcolii biblice Gilead a Turnului de Veghere, repartizaţi să lucreze în Italia şi în ţările învecinate, închiriaseră un autobuz pentru noi şi au venit acolo ca să ne întâmpine. Ei aşteptaseră multe ore din pricina întârzierii avionului, însă erau o

Cuprins

delegaţie plină de bucurie. A trebuit să le transmitem multe salutări de la rudele şi prietenii din America. Ei ne-au lăsat să călătorim cu ei în autobuz de la aeroport spre Roma şi am avut oportunitatea să le spunem câteva lucruri, însă am aşteptat cu nerăbdare ocaziile ulterioare în care am putut să vorbim cu aceşti martori credincioşi ai lui Iehova. Se făcea târziu şi congresul urma să înceapă dimineaţa, astfel că s-a crezut bine să nu pierdem timpul cu nicio adunare. Pentru cei mai mulţi dintre noi somnul a fost de la 2 a.m., şi a trebuit să ne trezim la 6 pentru a participa la prima adunare mare a martorilor lui Iehova în marele oraş Roma.

Este o veche zicală că toate drumurile duc la Roma, şi pe măsură ce ziua înainta acest lucru părea să se adeverească, pentru că au venit reprezentanţi din 14 naţiuni din afara Italiei şi Trieste: din Marea Britanie, Germania, Franţa, Elveţia, Danemarca, Belgia, Austria, Suedia, Irlanda, Norvegia, Olanda, Luxemburg, Coasta de Azur, şi Statele Unite. Ei au fost cu sutele. Din Anglia au venit mai mult de 250; din Danemarca, mai mult de 100; din Elveţia şi Germania, mai mult de 70. Un număr mare a venit din toate celelalte ţări. Au trebuit întâmpinate trenuri, ghizii trebuind să arate acestor persoane nevorbitoare de limbă italiană unde să meargă; dar toţi păreau să se descurce foarte bine, au găsit cazare, au participat la întrunire, şi nu a trecut mult timp că ei ştiau deja care autobuz sau tramvai să ia pentru a ajunge la locul pentru distracţii numit Fiera Campionaria.

Vestitorii italieni ai Împărăţiei şi misionarii lucraseră zile întregi pentru pregătirea terenului şi a sălii pentru această adunare. Clădirea folosită a fost o sală de expoziţie în formă de „L”. Comuniştii fuseseră în ea cândva şi lăsaseră lucrurile într-o dezordine totală. Podelele erau murdare şi zidurile erau mâzgălite cu slogane politice. Omul de la care fraţii au închiriat terenul şi clădirea a spus că nu-şi poate permite să repare lucrurile pentru congresul de trei zile. El a spus martorilor lui Iehova că pot face ce vor pentru a face locul prezentabil. Când proprietarul a venit pe teren, cu o zi înainte ca să înceapă adunarea, el a fost uimit să vadă că toţi pereţii clădirii pe care urma s-o folosim fuseseră zugrăviţi şi podelele curăţate. Totul fusese pus în ordine şi o frumoasă scenă a fost ridicată în unghiul „L”-ului. Au fost instalate lumini fluorescente. Fundalul scenei a fost făcut din dafin verde ţesut în formă de zăbrele, punctate cu garoafe roz şi roşii. Acum arăta ca o clădire nouă şi nu ca o scenă de ruine şi dărâmături lăsate în urmă de comunişti. Acolo era în limba italiană textul anual. La un capăt al clădirii au fost instalate cabine pentru cazare, informaţii şi serviciu; la celălalt capăt au fost instalate bufetul cu autoservire şi biblioteca.

Congresul care urma să se ţină în Roma în 1951 era diferit, în mod sigur, de întrunirea mică ţinută acolo în 1947, când am vizitat oraşul în acel an. Atunci ne-am adunat într-o cameră mică de hotel şi oamenii au putut fi număraţi pe degete. Acum, când s-a făcut ora 9, în ziua de 7 Decembrie şi fraţii îşi căutau locuri în timp ce erau cântate cântări s-au adunat 1,300 de persoane. Audienţa a continuat să crească până duminică seara când adunarea a atins un record de 1,731 de persoane. Ei au înfruntat ploaia torenţială şi au stat cu hainele pe ei în clădirea neîncălzită, bucurându-se în timp ce cântau şi primeau cunoştinţă dătătoare de viaţă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuprins

Programul a fost organizat pentru trei zile cu discursuri care începeau la ora 9 dimineaţa şi continuau toată ziua, până în jur de ora 9 seara, cu pauză la prânz pentru masă, şi la ora cinci pentru masa de seară. S-a considerat că este cel mai bine ca aceste trei zile să fie dedicate participării la întâlniri şi ajutorării fraţilor italieni de curând interesaţi în dobândirea cunoştinţei exacte a adevărului. Nu a existat o mare publicitate făcută pentru lectura publică cu tema, „Va înfrunta religia criza mondială?". Cu toate acestea, toţi abonaţii *Turnului de veghere* şi persoanele interesate din Roma au fost anunţate despre adunare şi au fost solicitate în mod special să participe la adunarea publică. Cifrele participării au arătat că ei au venit.

Lucrarea martorilor lui Iehova este doar la începutul ei în Italia. În 1947 Societatea a putut trimite doi misionari în această ţară, şi ei au avut o medie de 152 de vestitori în acel an. Acum acolo sunt 38 de absolvenţi ai şcolii Gilead în acea ţară care lucrează în diverse oraşe, şi în timpul anului 1951 a fost o medie de 1,532 de slujitori ai evangheliei în Italia, cu un record de 1,739 în timpul anului. În urmă cu cinci ani vestitorii au petrecut 22,000 de ore predicând evanghelia. În timpul anului 1951 ei au petrecut 231,000 de ore. Aşadar, evanghelia Împărăţiei este predicată în Italia, dar încă este multă lucrare de făcut. Noi ştim că cel mai bun rezultat poate fi obţinut prin mergerea din casă în casă, aranjarea de vizite ulterioare şi desfăşurarea de studii biblice. În acest fel, celelalte oi ale Domnului pot fi găsite şi hrănite. A anunţa adunările publice şi a face mărturie stradală cu revistele ar provoca mult deranj în acest moment în această ţară unde există un conflict considerabil între Ierarhia Catolică şi organizaţiile comuniste. Libertatea de exprimare, cu toate că este aprobată prin constituţie, nu este întru totul o realitate. Există prea multe legi vechi în Italia care nu au fost niciodată revocate, legi pe care preoţii îi silesc pe poliţişti să le aplice pentru a opri adunările publice. Dar unul singur poate avea adunări particulare şi poate studia cu oamenii în casele lor. Aşadar, martorii lui Iehova fac acest lucru în Italia, cu rezultate excelente. Congresul a fost o adunare privată şi nu una anunţată, şi prin urmare, nu a fost nevoie de nicio autorizaţie specială de la poliţie, chiar dacă poliţia a fost înştiinţată despre întrunire. Totul a fost pus bine la punct şi fraţii au fost binecuvântaţi din belşug prin lucrurile aduse în atenţia lor.

Unul din vorbitori a accentuat nevoia mare de Biblie în Italia, precum şi că cei care veniseră deja la adevăr trebuie să ţină pasul cu adevărul prezent. Ei trebuie să preţuiască ceea ce Domnul oferă prin organizaţia Lui şi să studieze cu sârguinţă. El a spus că noi trebuie să folosim informaţiile pe care le avem predicând din casă în casă şi nu doar ici şi acolo, din când în când, aşa cum fac unii. Fratele a ilustrat aceasta prin modul în care ne hrănim. Noi mâncăm hrana cea mai importantă la mese regulate, *pasta asciutta* (spaghete) fiind felul principal. Dar dacă dorim şi avem oportunitatea noi avem uneori o gustare de *castagne* (castane prăjite) pe care le putem obţine de pe drum. Mâncăm noi oare castane tot timpul? Nu! Aşadar, considerăm că este necesar să facem mai multă activitate de predicare din casă în casă pentru a ne hrăni în mod corespunzător şi pentru a hrăni celelalte oi. Noi trebuie să predicăm şi să studiem cu regulaitate.

Cuprins

Noi trebuie să ne aducem aminte întotdeauna că nu aşteptăm cifre în organizaţia noastră, dar cei care vin în organizaţie trebuie să devină maturi. Acest lucru îl putem realiza prin răbdare. Un frate a relatat o experienţă în legătură cu răbdarea. Uneori suntem prea nerăbdători şi dorim să grăbim oamenii să vină la adevăr. Un frate, la prima sa vizită ulterioară, a întrebat-o pe persoana cu bunăvoinţă: „Doreşti să studiezi Biblia cu mine?" Răspunsul a fost „Da". Fratele a venit imediat cu următoarea întrebare: „Vei veni la adunări cu mine?" Şi răspunsul a fost „Da". Fratele nu a fost răbdător, şi prin urmare a întrebat-o pe această persoană de curând interesată: „Vrei să mergi în serviciu cu mine?", înainte ca ea să fi studiat ceva cu fratele. Vorbitorul a subliniat că el ar fi trebuit să aibă puţină răbdare înainte de a pune a doua şi a treia întrebare. Aceasta nu înseamnă că trebuie să treacă ani înainte ca oamenilor să li se pună a doua şi a treia întrebare, pentru că ştim că toţi creştinii adevăraţi ar trebui să ajungă la punctul de predicare a veştii bune, aşa cum a făcut Isus Cristos, însă ei trebuie să aibă mai întâi o cunoştinţă a adevărului. După câteva studii Biblice ei vor ştii să le spună ceva altora. Toate aceste lucruri au fost spuse pentru învăţarea fraţilor să devină maturi şi să folosească o judecată bună.

Un alt frate a relatat o experienţă pentru a arăta că nu trebuie să sufocăm persoanele cu bunăvoinţă stând cu ele prea târziu noaptea. Daţi-le ce au nevoie prin studii regulate şi permiteţi-le să le digere. Apoi lăsaţi-le să devină mai înfometate până data viitoare când le veţi vizita. Este important ca oamenii să reţină ceea ce sunt învăţaţi.

Un alt punct a fost că noi nu trebuie să cunoaştem toată Biblia pentru a predica evanghelia. O soră spusese că nu era capabilă să facă vizite ulterioare şi să conducă studii Biblice pentru că ar putea să întâlnească un profesor. Multor fraţi li s-a pus întrebarea: „Câţi profesori aţi întâlnit în activităţile voastre de predicare până acum?" Răspunsul a fost: „Niciunul". Când cineva ajunge la cunoştinţa adevărului şi a Împărăţiei, el poate să spună întotdeauna ce ştie despre Biblie celor pe care-i întâlneşte. Clasa mai simplă de oameni îi poate ajuta întotdeauna pe semenii lor şi pot studia împreună cu ei. Iar în ceea ce priveşte Biblia, multe persoane educate cunosc puţin din conţinutul Bibliei, iar martorii lui Iehova pot să-i înveţe şi pe ei.

O instruire bună a fost dată cu privire la copii şi la îngrijirea lor corespunzătoare. A fost accentuată chestiunea maturităţii. A fost accentuat progresul împreună în viaţa de grupă. Morala corectă şi comportamentul respectabil au fost subliniate ca necesităţi în organizaţia teocratică a lui Dumnezeu. Standardele acceptabile de către lideri catolici în Italia pentru membrii bisericii lor nu sunt aceleaşi ca şi cele ale lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-şi poate coborî standardele pentru a se conforma diferitelor naţionalităţi. Curăţia organizaţiei Domnului a fost înţeleasă de toţi şi foarte apreciată. A primi sfaturi şi instrucţiuni din cele şaizeci şi şase de scrisori ale lui Dumnezeu adresate nouă tuturor este cel mai mare ajutor al nostru. Prin aceste scrisori putem găsi calea către viaţă veşnică şi putem învăţa în mod corect cum să trăim acum şi cum să predicăm vestea bună, pregătindu-ne pentru societatea lumii noi.

Fraţii italieni şi toţi cei care au participat au fost foarte încurajaţi de lucrurile bune subliniate din Cuvântul lui Dumnezeu, şi pentru a ajuta participanţii la congres vorbitori de limbă engleză şi germană au fost organizate câteva sesiuni speciale şi rezumate ale discursurilor şi experienţele le-au fost povestite în propria lor limbă. Grupul danez a avut, de asemenea, o adunare de acest gen.

Majoritatea absolvenţilor Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere care lucrează acum în Italia au fost prezenţi. Cei mai mulţi dintre ei nu au ştiut nimic limbă italiană înainte de a merge în Italia şi vizitatorii au fost uimiţi de fluenţa pe care ei o posedau deja şi cât de bine se obişnuiseră cu limba italiană. Misionarii au făcut o lucrare excelentă în diferitele lor numiri. Cu trei ani în urmă exista doar o familie cu bunăvoinţă în oraşul Napoli. Câţiva misionari şi pionieri italieni au lucrat pentru un timp. Sămânţa bună a fost plantată şi a fost dezvoltată o organizaţie. Acum există 30 de vestitori cu regularitate în Napoli, cu un record de 40. Această grupă a condus 29 de studii Biblice la domiciliu în luna Noiembrie. Grupa din Roma crescuse de la 6 persoane la 38. Creşteri asemănătoare au avut loc în Trieste, Milano, Torino, Como, Bologna, Florenţa, Palermo şi multe alte oraşe din toată Italia. Creşterea adevărată în Italia va veni prin lucrarea fraţilor italieni, aşadar cu cât sunt mai mulţi cei care ies, având o cunoştinţă exactă a adevărului şi preţuind privilegiile de serviciu, cu atât mai bine va fi pentru lucrarea de mărturie în Italia. Misionarii îi ajută să ştie cum să facă lucrarea şi să devină vestitori maturi, însă ei trebuie să poarte povara celei mai mari părţi a lucrării printre milioanele de oameni din Italia. Acum există 43 de pionieri în serviciu cu timp integral în Italia, împreună cu misionarii. Există 97 de grupe ale martorilor lui Iehova organizate în şase circuite. Servii de circuit îşi dau tot interesul în circuitele lor. Mulţi trebuie să parcurgă o distanţă lungă pentru a intra în legătură cu abonaţii *Turnului de veghere* sau o persoană care a obţinut recent literatură de la birou. Servii de circuit petrec de obicei ziua cu aceşti oameni, conducând studii cu ei şi arătându-le în detaliu cum se desfăşoară lucrarea Domnului, invitând oamenii de curând interesaţi să se implice în serviciul de teren şi de multe ori lăsându-le broşuri şi alte publicaţii ca să le distribuie. O verificare atentă este ţinută pentru fiecare individ de către birou şi de servii de circuit, şi noi grupe apar acum în toată Italia. Ei încearcă să nu neglijeze niciun interes.

Se pare că tot ceea ce Italia are nevoie este mai multă plantare şi udare, iar Iehova Dumnezeu va aduce creştere. Creşterea este deja mare, aşa cum se vede în numărul mare de vestitori care au preluat lucrarea în ultimii câţiva ani şi în faptul că 94 de persoane au fost botezate la adunarea de la Roma, dar, cu siguranţă, acesta este doar începutul. Timp de secole Italia a fost cufundată în religie falsă, şi majoritatea oamenilor din acea ţară sunt hrăniţi cu toate practicile rele, pompa şi gloria oamenilor şi egoismul şi favoritismul arătat faţă de clasa bogată. Preoţii au fost o povară pe umerii oamenilor, şi această ţară, ca restul lumii, este bolnavă de religie falsă. Cu adevărat, tirania liderilor religios-politici este cea care a adus o stare în Italia în care milioane de oameni s-au întors de la credinţa catolică la comunism. În această situaţie se vede dovada că, Catolicismul nu este soluţia la problema depăşirii comunismului ateu, ci mai degrabă el a fost cauza acestui lucru

Cuprins

pe tot pământul. Este într-adevăr mângâietor să ştim că Iehova Dumnezeu face acum ceva pentru a ajuta oamenii asupriţi prin zidirea unei lumi noi a dreptăţii. În anii înainte ca Iehova să-şi arate mânia împotriva sistemului rău de lucruri care domină acum pământul, mult mai multe persoane cu bunăvoinţă vor lua poziţie, cu siguranţă, de partea împărăţiei lui Dumnezeu.

Oamenii trebuie să evadeze din atitudinea de glorificare din trecut şi trebuie să privească spre viitor, spre lumea nouă pe care Iehova o creează acum. Roma este un oraş al relicvelor şi al clădirilor vechi dărâmate, precum Coloseumul şi palatul lui Nero, arcurile de triumf, Forumul şi catacombele. Aceste lucruri sunt interesante pentru turişti şi pentru italieni, şi aşa sunt lucrurile antice ale Vaticanului, însă oamenii nu ar trebui să fie orbi cu privire la viitor privind întotdeauna în trecut, şi nici nu ar trebui să treacă cu vederea realităţile răutăţii acestui sistem prezent de lucruri arătând spre relele şi persecuţiile creştinilor în trecut, sau spre cuceririle care au fost realizate în Italia sau de romani. Trăim în aceeaşi lume veche sub stăpânirea lui Satan despre care a vorbit Pavel în 2 Corinteni 4:4. Roma şi toată lumea sunt conduse de acelaşi dumnezeu invizibil, Diavolul, ca atunci când Pavel a vizitat Roma, în urmă cu nouăsprezece secole. Roma nu are nicio glorie să fie mândră mai presus de alt oraş al lumii. Ea se poate lăuda cu cucerirea ei din trecut şi cu câştigurile ei în dominaţia religioasă a oamenilor, precum şi cu persecuţia din trecut şi din prezent a creştinilor adevăraţi, cu inchiziţia şi cu stricăciunea ei. Judecând după Cuvântul lui Dumnezeu, trecutul ei nu înseamnă glorie şi sistemul ei prezent de lucruri este vrednic de distrugere în ochii lui Dumnezeu.

Iehova are singurul mesaj de mângâiere pentru oameni. El se află în Cuvântul Său. Acesta menţine speranţa pentru iubitorii dreptăţii. Martorii lui Iehova au privilegiul de a declara vestea bună din Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda tuturor felurilor de opoziţie, şi este meritul lui Iehova că ţine calea deschisă pentru ca mesajul să fie auzit şi pentru că dă mari creşteri în aceste zile din urmă ale stăpânirii lui Satan.

Adunarea „Închinării Curate” din Roma a adus bucurie în inimile multora. Toţi care au participat au fost fericiţi că au fost acolo. Alţii de pe tot pământul s-au bucurat să ştie că o întrunire despre închinarea curată a fost ţinută în această fortăreaţă a fuziunii religiei. Zeci de cablograme au venit din toate părţile lumii şi toţi cei care au participat au fost recunoscători Domnului că întrunirea s-a putut ţine fără incidente în acest oraş antic care a asuprit pe atât de mulţi şi care i-a ţinut pe oamenii din multe naţiuni în întuneric cu privire la scopurile lui Dumnezeu exprimate în Biblie. Doar prin puterea lui Iehova a fost posibil acest lucru, şi tot Iehova este cel care are grijă ca lumina din Cuvântul Său să strălucească în aceste zile din urmă şi ca religia falsă să fie demascată de ea. Vestitorii italieni ai împărăţiei lui Dumnezeu manifestă determinare şi zel, şi cu ajutorul lui Iehova ei vor duce, în mod sigur, mai departe, expansiunea organizaţiei teocratice, înainte să vină sfârşitul sistemului de lucruri al lui Satan. A fost o plăcere să-i vedem şi să ne închinăm lui Iehova împreună cu ei.

Cuprins

Viziunea Ambasadorului Vaticanului

Anne O'Hare McCornick este una din cele mai importante scriitoare a mult-respectatului New York *Times*. Ea este în relaţii amicale cu mulţi oficiali şi dă rapoarte din surse directe despre vederile lor. În rubrica ei din 23 Decembrie din Roma (publicată în 24 Decembrie) ea a aruncat lumină asupra atitudinii Vaticanului faţă de ambasadorul american propus, spunând: „Este o surpriză cu privire la cantitatea şi violenţa opoziţiei americane faţă de mişcarea preşedintelui. Oficialităţile bisericii spun categoric că ar fi mai bine să nu aibă un ambasador decât să stârnească sentiment sectar şi controversă religioasă în Statele Unite. Se înţelege că aceasta este viziunea proprie a papei. … Susţinătorii care argumentează că numirea nu este pentru un lider religios, ci pentru conducătorul a ceea ce a rămas din adevăratul stat numit Cetatea Vatican, nu au mult sprijin aici. Se precizează că misiunea este fie pentru papă, în calitate de cap al bisericii din toată lumea, fie nu este nimic; a susţine altceva înseamnă a face numirea zadarnică sau a o reduce la absurditate. Toate celelalte ţări care trimit reprezentanţi la Vatican îi acreditează pentru Sfântul Scaun, şi dacă Statele Unite decid să trimită unul, acest lucru va urma formula obişnuită."

La Şcoala Gilead a Turnului de Veghere mi s-a spus că era un obicei evreiesc să se ucidă păcătoşii condamnaţi înainte de a-i spânzura pe stâlp. Care este dovada pentru aceasta? - R.H., Peru.

Această învăţătură este dată la Deuteronomul 21:22, 23 (*AT*): „Dacă cineva a comis o crimă vrednică de moarte, şi a fost omorât, şi l-aţi atârnat pe un stâlp, cadavrul lui să nu rămână noaptea pe stâlp; ci trebuie să-l îngropaţi în aceeaşi zi; pentru că un om răstignit este o ruşine teribilă, şi nu trebuie să pângăriţi ţara pe care DOMNUL Dumnezeul vostru v-o dă ca moştenire". Aceasta arată că după ce el a fost omorât, este atârnat, şi după aceea se vorbeşte despre el ca despre un cadavru. Faptul că trupul lui a fost spânzurat pe un stâlp a adăugat la ruşinea lui şi, de asemenea, a servit ca un exemplu pentru alţii ca să evite un astfel de sfârşit nefericit din cauza neascultării.

Această expunere publică ca un avertisment pentru alţii a fost probabil scopul când conducătorii închinării lui Baal-Peor au fost ucişi şi spânzuraţi: „Iehova i-a zis lui Moise: 'Strânge toate căpeteniile poporului, şi spânzură-i pentru Iehova înaintea soarelui, pentru ca mânia aprinsă a lui Iehova să se întoarcă de la Israel'. Şi Moise a spus judecătorilor lui Israel: 'Ucideţi-i pe toţi oamenii lui care s-au închinat lui Baal-Peor'". Mai mult, Iehova a adus o plagă împotriva celor care i-au urmat pe aceşti conducători în închinarea la demoni; astfel că în total au fost ucişi

Cuprins

24,000 de oameni. Evident că aproape o mie din cei uciși au fost conducători, și 23,000 au fost victimele directe ale plăgii din partea lui Iehova. (Num. 25:4, 5, 9, *AS*; 1Cor. 10:18) Dar punctul care trebuie remarcat aici este că acești lideri care au păcătuit au fost uciși de „judecătorii din Israel", și apoi spânzurați. Ei nu au fost uciși prin spânzurare.

Această instrucțiune din Deuteronomul a avut-o în minte Iosua când a avut de-a face cu regele din Ai: „L-a atârnat pe regele din Ai de un copac și a rămas acolo până seara, dar la apusul soarelui Iosua a poruncit ca trupul lui să fie dat jos de pe lemn." (Ios. 8:29, *AT*) Observați că și aici și în Deuteronomul cadavrul sau trupul a fost acela care a fost dat jos, nu persoana vie. Dacă criminalul ar fi fost spânzurat pe stâlp când se afla în viață, el era viu în mod obișnuit când sosea timpul să fie dat jos, așa cum a fost cazul cu hoții răstigniți alături de Isus. Faptul că Isus a murit așa de repede a provocat uimire. (Ioan 19:32, 33) Desigur, acea răstignire a fost făcută de romani, și după obiceiul lor victimele erau răstignite pe lemn de vii. Practica evreiască de ucidere mai întâi a celor răstigniți mai este arătată de Iosua 10:26 (*AT*): „Iosua i-a tăiat apoi, și i-a ucis; i-a spânzurat de cinci copaci, și au rămas acolo atârnând până seara". Luarea trupului la apusul soarelui excludea orice umflare sau miros de descompunere sau de desfigurare de către animalele sălbatice, noaptea.

Din moment ce ideea de sclavie este atât de neplăcută astăzi, de ce vorbim despre creștini ca fiind sclavi ai lui Cristos? El a spus că nu ne mai numește sclavi, ci prieteni. – M.S., Connecticut.

Este adevărat că Isus a spus, la Ioan 15:15, *NW*: „Nu vă mai numesc sclavi, fiindcă un sclav nu știe ce face stăpânul său. Ci v-am numit prieteni, pentru că toate lucrurile pe care le-am auzit de la Tatăl meu vi le-am făcut cunoscute". Isus tocmai finalizase celebrarea Paștelui și instituirea Memorialului cu apostolii Săi, și era tocmai înainte de arestarea și moartea sa. În această încurajare și îmbărbătare finale ale apostolilor săi El a fost foarte familiar; totuși El nu a negat că ei erau încă sclavi. Cinci versete mai încolo El le-a reamintit despre relația stăpân-sclav: „Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus. Sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă m-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi; dacă au respectat cuvântul Meu, îl vor respecta și pe al vostru". Așadar, El nu elimina termenul sclav, ci arăta că urmașii Săi, în timp ce erau sclavi, erau totodată și prietenii Lui. Nu a fost o relație stăpân-sclav obișnuită, formală, rece; în afară de această relație legală ei erau și prieteni apropiați. Dar această prietenie nu a anulat faptul că creștinii nu-și aparțin lor înșeși, ci au fost cumpărați cu un preț, și sunt sclavi ai lui Cristos. – 1Cor. 6:19, 20; 7:23.

Luca 2:39 afirmă: „Astfel după ce au făcut toate lucrurile potrivit legii lui Iehova, s-au întors în Galileea, în orașul lor, Nazaret." (*NW*) Dat fiind faptul că uciderea pruncilor poruncită de Irod a venit după un an sau mai mult

Cuprins

după naşterea lui Isus, nu dovedeşte oare acest text că pruncul era la Nazaret când a venit campania lui Irod de ucidere a pruncilor şi că fuga în Egipt a fost din Nazaret şi nu din Betleem, aşa cum a fost afirmat într-un număr recent al *Turnului de veghere*? – R.B., New York.

Rapoartele Evangheliilor sunt scurte, şi ceea ce una omite, alta ia adesea în considerare. Nu putem presupune că Luca a relatat o acoperire completă a mişcărilor lui Iosif, Maria şi ale copilaşului Isus; de fapt, ştim în mod sigur că Luca nu a făcut acest lucru, dat fiind faptul că el nu menţionează nici măcar fuga în Egipt. Luca 2:39 cuprinde doar intervalul de timp între împlinirea legii privitoare la copilul nou născut şi aşezarea ulterioară în Nazaret, fără a încerca să relateze ceva din cadrul acestui interval.

Cu toate acestea, relatarea lui Matei oferă mai multe detalii pentru noi. Ea arată că astrologii au fost trimişi la Betleem de către Irod, şi din moment ce nu există nicio schimbare înregistrată în direcţii trebuie să presupunem că ei au mers acolo, reapariţia „stelei" fiind necesară să-i călăuzească, nu atât de mult spre Betleem, ci spre casa particulară unde era copilul. După aceea raportul spune despre fuga în Egipt pentru a scăpa de infanticidul în masă poruncit de Irod. Remarcaţi că acest măcel criminal al băieţilor de doi ani şi sub doi ani a fost limitat la „Betleem şi toate împrejurimile lui". (Mat. 2:1-16, *NW*) Districtele Betleemului ar însemna zonele din apropiere, care nu ajungeau până la Ierusalim, şi în niciun caz până la Nazaret, din îndepărtata Galilee! Dacă copilul ar fi fost născut în Nazaret nu ar fi fost în niciun pericol. Dar măcelul a lovit în regiunea în care locuia copilul, făcând necesar avertismentul îngeresc şi fuga ulterioară în Egipt.

Matei spune în continuare despre moartea lui Irod, care deschide calea pentru întoarcerea în siguranţă în Israel a lui Isus şi a părinţilor săi. Se pare că Iosif avea de gând să se întoarcă în Iudeea pentru a relua viaţa în Betleem, de unde fugise prima dată. Dar fiul lui Irod conducea acolo şi Iosif s-a temut pentru siguranţa copilului. Printr-un vis el a primit un avertisment divin să nu se întoarcă în Iudeea, ci să meargă în schimb în teritoriul Galileea. Acolo, pentru a împlini altă profeţie, familia s-a aşezat în Nazaret. (Mat. 2:19-23) Toate acestea implică în mod clar că Iosif se întorcea în locul de unde fugise, Iudeea, şi în special în Betleem, dar că a avut loc o schimbare în planuri prin intervenţie divină, pentru siguranţa copilului şi pentru împlinirea profeţiei. Aşadar, ei au mers la Nazaret în schimb, şi ne-am întors la punctul din relatarea lui Luca înregistrată în a doua parte a versetului Luca 2:39.

În consecinţă, credem că *Turnul de veghere* din 15 Decembrie 1951, a afirmat corect lucrurile în răspunsul ei publicat la această întrebare, la pagina 764.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1952 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

AJUTOARE PENTRU ÎNŢELEGEREA PROFEŢIEI - Pag.265

NORI FĂRĂ APĂ, COPACI NERODITORI - Pag.271

RODNICIA, O MANIFESTARE A SPIRITULUI SFÂNT - Pag.273

PARTEA A II-A – CORANUL – CONFIRMĂ SCRIPTURILE ANTERIOARE? - Pag.278

ÎNCHINAREA CURATĂ CARE A STÂRNIT ÎMPOTRIVIRE ÎNFLOREŞTE ÎN ŢĂRILE MEDITERANEENE ESTICE - Pag.282

DOMENIUL PROFEŢIEI BIBLICE - Pag.287

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.296

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

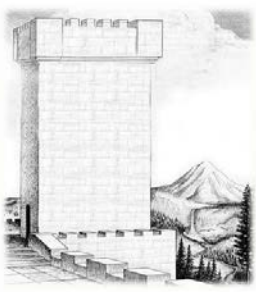

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1952 **Nr. 8**

Ajutoare pentru înţelegerea PROFEŢIEI

În examinarea detaliată a domeniului profeţiilor Bibliei există termeni plini de semnificaţie care sunt folosiţi în mod obişnuit. Urmează să prezentăm unii din aceşti termeni. Un *tip* este un simbol, o ilustraţie sau o reprezentare a ceva ce se va întâmpla într-un timp viitor. *Antitipul* este realitatea lucrului pe care-l reprezintă tipul. Tipul poate fi numit în mod corespunzător o *umbră*, iar antitipul, *realitatea*. Episoadele şi experienţele dramatice servesc ca tipuri, iar un studiu al acestora va da omului o copie exactă sau o imagine a realităţii, şi prin urmare ele sunt numite *ilustraţii profetice*. Un tip este de asemenea un *model* care serveşte ca un ghid în înţelegerea realităţii, şi el poate să continue să fie făcut până când se întâmplă realitatea, ca o umbră care se extinde până la obiectul care aruncă umbra.

2. Profeţiile Bibliei, aşa cum sunt păstrate pentru noi în Scripturi, conţin o mulţime de „reprezentări simbolice” în care se găsesc indicii sau chei pentru a ajuta la înţelegerea împlinirii lor. (Evrei 9:23, *NW*) Aceste reprezentări simbolice pot fi sub formă de: (1) numere profetice, (2) modele profetice, (3) simboluri profetice, (4) personaje profetice, (5) drame profetice sau (6) locuri profetice, ori pot cuprinde o combinaţie a acestora.

3. Numerele profetice obişnuite se dovedesc a fi: 4, 6, 7, 10, 12 şi 70. Numărul *patru* simbolizează, adesea, în mod profetic, cele patru colţuri sau universalitatea. Ideea universalităţii este redată în expresiile „cele patru colţuri ale pământului” şi „cele patru vânturi ale cerului”. (Isa. 11:12; Ier. 49:36; Dan. 8:8; Apoc. 7:1, 2, *NW*) De exemplu, organizaţia universală dreaptă a lui Dumnezeu este simbolizată de cele patru creaturi vii aşa cum sunt descrise de Ezechiel şi Ioan. – Ezec. 1:5; Apoc. 4:6, *NW*.

4. Numărul simbolic *şase* reprezintă imperfecţiunea şi este folosit foarte des pentru a face referire la lucrurile lui Satan şi ale organizaţiei lui. Amintiţi-vă că fratele uriaş neobişnuit al lui Goliat avea şase degete la fiecare mână şi şase degete la fiecare picior. (2 Sam. 21:20) Numărul organizaţiei lui Satan de pe pământ asemănătoare unei fiare sălbatice este şase sute şaizeci şi şase, sau trei multipli de şase, şi caracterizează imperfecţiunea şi hidoşenia acesteia. – Apoc. 13:18, *NW*.

5. Perfecţiunea spirituală sau invizibilă este simbolizată de numărul *şapte*. Au fost şapte lămpi în sfeşnic pentru partea sfântă a cortului, subliniind o perfecţiune

spirituală. (Ex. 25:37) Numărul şapte a fost folosit foarte des cu referire la regulile levitice pentru jertfe şi curăţiri. (Lev. 14:7, 8) În Apocalipsa se face referire la „şapte adunări”, „şapte sfeşnice de aur” şi „şapte stele”, toate acestea având semnificaţii care implică perfecţiune spirituală sau invizibilă. – Apoc. 1:4, 12, 16, *NW*.

6. În contrast cu perfecţiunea spirituală se află numărul simbolic *zece,* care se referă la perfecţiunea pământească sau vizibilă. Avem o profeţie în Zaharia 8:23 unde se prezice că zece oameni vor apuca poala hainei unui iudeu şi vor zice: „Vrem să mergem cu voi; pentru că am auzit că Dumnezeu este cu voi”. Aici este ilustrată clasa „celorlalte oi” care merge cu rămăşiţa unsă pe calea lumii noi. (Ioan 10:16) La Apocalipsa 2:10 se vorbeşte despre un „necaz de zece zile”, şi prin aceasta se face referire la suferinţele pământeşti totale. Un alt exemplu este descrierea organizaţiei pământeşti a lui Satan asemănătoare unei fiare care are zece coarne, indicând puterea sau controlul pământesc complet. – Apoc. 13:1.

7. Numărul simbolic *doisprezece* indică un număr al perfecţiunii organizaţiei teocratice. Organizaţia teocratică tipică a Israelului avea doisprezece seminţii. (Ex. 28:21) Isus a numit doisprezece apostoli ca temelia Israelului Său spiritual. (Mat. 10:2; Efes. 2:20) În cele din urmă, în Apocalipsa 7:4-8 sunt enumerate cele douăsprezece seminţii ale Israelului spiritual care cuprind organizaţia împărăţiei teocratice a lui Cristos. Dublul lui doisprezece sau numărul „24” pare să se refere, de asemenea, la organizaţia teocratică. – Apoc. 4:4.

8. Şaptezeci fiind un multiplu de 7 X 10 simbolizează desăvârşirea. Remarcaţi următoarele exemple unde este folosit acest număr simbolic. Împlinirea tipică a mandatului de procreare dat după potop şi-a avut desăvârşirea completă în simbol când au luat naştere cele 70 de familii de la Noe. (Gen. 10:1-32) Deoarece izraeliţii nu reuşiseră să păzească marea parte a celor 138 de ani sabatici de odihnă datoraţi pământului, Iehova a decretat şaptezeci de ani de pustiire ca o desăvârşire completă pentru a compensa eşecurile lor. (2Cron. 36:31) Pentru a se ajuta în acoperirea completă a teritoriului Său în Iudeea, Isus a trimis şaptezeci de discipoli. (Luca 10:1) Printre altele, numerele care apar în cartea Apocalipsa, altele decât cele simbolice menţionate mai sus, trebuie interpretate în sens literal – numărul 1,000 la Apocalipsa 20:4, 5 şi numărul 144,000 la Apocalipsa 14:1.

9. Multe modele profetice au fost date în timpurile străvechi, toate acestea având o mare semnificaţie în domeniul realităţilor. De exemplu, cortul ridicat în pustiu de Moise a fost un model complet al antitipurilor cereşti. (Ex. 25:9; Evrei 8:5) În cele din urmă, templul construit în Ierusalim de Solomon a fost înălţat pentru a fi un model al lucrurilor cereşti. (1Cron. 28:19; Evrei 9:23) Toate piesele de mobilier ale cortului şi ale templului au fost ele însele reprezentări simbolice. Printre acestea sunt incluse: altarul, sfeşnicul, lighenele, masa pentru punerea înainte a pâinilor, chivotul legământului etc., toate având o mare semnificaţie în domeniul realităţilor teocratice. – Ex. 25:9; Ios. 22:28; Evrei 9:1-5, 10, *NW*.

10. Din simbolurile profetice trebuie să menţionăm doar câteva. Uleiul pentru ungere a simbolizat spiritul lui Dumnezeu sau forţa activă. (Ex. 30:30, 31; Isa. 61:1; Luca 4:18) Folosirea ramurilor de palmier semnifică salutul în semn de

Cuprins

laudă, aşa cum s-a făcut de mulţimea mare care L-a salutat pe Isus la intrarea Sa în Ierusalim. (Ioan 12:13; Apoc. 7:9) O cunună simbolizează dreptul de a conduce ca rege. (2Regi 11:12; Ezec. 16:12; Apoc. 2:10; 14:14) Un cal simbolizează în general echipament de război. – Zah. 1:8; Ier. 8:6; Apoc. 6:2; 19:11.

11. Din personajele profetice este nevoie să scoatem în evidenţă doar câteva. Avraam l-a prefigurat în general pe Iehova Dumnezeu, care este marele Tată ce va binecuvânta toate familiile pământului. Isaac l-a ilustrat pe Isus Cristos. Melchisedec l-a simbolizat în general pe Isus Cristos în slujba Lui de mare preot regal. (Luca 16:24; Evrei 11:18, 19; 7:15, 16) De asemenea, Moise a fost un simbol extraordinar al lui Isus Cristos. (Faptele 3:22) Şi să mai menţionăm unul, David, luptătorul curajos şi iubit, l-a ilustrat, de asemenea, pe Isus Cristos, mai marele David. – Mat. 17:5.

12. În dramele profetice există un alt factor care trebuie luat în considerare pe lângă oricare din reprezentările simbolice menţionate mai sus. Este factorul *acţiunii* sau lucrurile făcute şi spuse, care au semnificaţie profetică pe lângă personajele profetice şi alte tipuri. Aceste drame echivalează cu imaginile mişcătoare vii care au realităţi sau împlinire la o scară mare. Există, de exemplu, drama lui Rut înregistrată în toată cartea Rut. Tot astfel cartea Esterei este considerată o întreagă dramă profetică. O altă dramă profetică biblică celebră este cea a lui Iosif şi a fraţilor săi, relatată de la Geneza 37:2 până la 50:26. Desfăşurarea acestor drame în realitate continuă, în ritm accelerat, în vremea noastră, şi sunt minunate de privit şi de luat parte la ele.

13. În cele din urmă, multe *locuri* în Biblie au semnificaţie profetică ce redau de obicei o aplicaţie spirituală stabilită. De exemplu, Egiptul simbolizează în general lumea lui Satan. (Apoc. 11:8) Ţara Promisă ilustrează în general împărăţia lui Dumnezeu în stăpânirea ei suverană deplină peste pământ. (Gen. 13:14, 15; Rom. 4:13) Ierusalimul simbolizează foarte frecvent organizaţia universală a lui Dumnezeu din cer şi a fost identificat astfel de Pavel la Galateni 4:26. Şi ultimul, dar nu cel mai neînsemnat exemplu, este cel al Babilonului, oraşul-capitală al primei împărăţii pământeşti a lui Satan, care simbolizează femeia sau organizaţia vizibilă şi invizibilă a lui Satan. – Apoc. 18:2, 7.

ÎMPLINIRI

14. După ce am luat în considerare multele tipuri diverse de reprezentări simbolice care există în profeţiile Biblice, se naşte următoarea întrebare: Au profeţiile divine mai mult decât o singură împlinire? Acest lucru variază în funcţie de profeţie, dar există unele profeţii care au doar o singură împlinire, altele au două împliniri, şi sunt unele care au chiar şi trei împliniri. Toate acestea sunt o dovadă a minunatei înţelepciuni manifestată de Autorul profeţiei că El a putut ascunde atât de multe secrete sacre în numărul limitat de revelaţii şi declaraţii. Prima şi probabil cea mai importantă profeţie înregistrată în Biblie este cea din Geneza 3:15, referitoare la marea Sămânţă spirituală, Isus Cristos, care va justifica numele lui Dumnezeu. Aici este un exemplu al unei profeţii care are doar o singură împlinire completă. Alte exemple care au doar o singură împlinire în legătură cu

Cuprins

Isus Cristos şi serviciul Lui sunt: Psalmul 16:10; 22:16; Isaia 53:3; Ieremia 31:31; Osea 11:1: Mica 5:2; Zaharia 11:12. În profeţia bine-cunoscută din Daniel 9:24-27, cu privire la venirea lui Mesia, profeţia însăşi arată că ea are doar o singură împlinire. În versetul 24 ea spune că venirea lui Mesia, care a avut loc în toamna anului 29 A.D., „va sigila viziunea şi profeţia", însemnând că după acea dată această scriptură nu va mai fi egală cu o profeţie sau viziune. Evenimentul avea să devină istorie, ceea ce s-a şi întâmplat.

15. Multe profeţii au o împlinire tipică în naţiunea Israel, şi ulterior au o împlinire completă în realitate. Cu alte cuvinte, însăşi împlinirea tipică devine la rândul ei o profeţie care arată mai departe spre un eveniment şi mai mare. De exemplu, profeţia din Exodul 23:31 a prezis graniţele Ţării Promise pe care Israelul urma s-o ia în stăpânire într-o zi. Această profeţie şi-a avut împlinirea tipică în vremea lui David, când David a extins împărăţia până la limitele stabilite în mod divin între 1077 î.Cr. şi 1037 î.Cr. Dar această profeţie îşi va avea împlinirea când Sămânţa regală, Isus Cristos, la Armaghedon, îşi va impune stăpânirea până la marginile îndepărtate ale pământului. E suficient încă un exemplu. Maleahi 3:1 (*AS*) prezice că „Domnul, pe care-L căutaţi, va veni pe neaşteptate la templul Său". Acest lucru şi-a avut împlinirea tipică în ziua de 11, 12 Nisan, anul 33 A.D., când Isus Cristos a curăţat templul literal de la Ierusalim şi i-a izgonit pe schimbătorii de bani. (Mat. 21:12, 13; Marcu 11:11-17) Însă profeţia lui Maleahi şi-a avut împlinirea completă şi finală în 1918, când Domnul a venit la templu pentru judecată.

16. Profeţiile care au trei împliniri se spune că au, în primul rând, o împlinire tipică; în al doilea rând o împlinire în miniatură (realitatea la o scară mică) sau parţială; şi în al treilea rând, o împlinire completă (realitatea la o scară largă) sau finală. Un exemplu excelent al unei astfel de profeţii este cel din Isaia 40:3-11. Această profeţie şi-a avut împlinirea tipică sau prima împlinire când rămăşiţa evreiască s-a întors din Babilon în 537 î.Cr. pentru a restaura închinarea adevărată. Ea şi-a avut a doua împlinire sau împlinire în miniatură (la scară mică) când Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru ca Isus Cristos să restaureze închinarea adevărată a rămăşiţei evreieşti din vremea Lui. (Mat. 3:3, *NW*) Dar aceeaşi profeţie a avut a treia împlinire sau împlinire completă (la scară largă) în eliberarea rămăşiţei creştine din Babilonul antitipic în 1919 şi restaurarea ei la închinarea adevărată.

17. Mai există tipul de profeţie care are părţi de împlinire în paralel. De exemplu, profeţia din Ioel 2:28 cu privire la revărsarea spiritului sfânt îşi are împlinirea primară sau în miniatură în două etape. Partea iniţială a acestei prime împliniri a avut loc la Cincizecime în anul 33 A.D., când rămăşiţa evreiască a primit darurile spiritului. (Faptele 2:16, 17) Dar trei ani şi jumătate mai târziu, în toamna anului 36 A.D., păgânul Corneliu şi familia lui au primit o revărsare a aceluiaşi spirit ca o parte ulterioară a acestei prime împliniri. (Faptele 10:44) În împlinire completă prima etapă a avut loc în primăvara anului 1919, când a fost revărsat spiritul pentru a pune la lucru rămăşiţa creştină unsă care a supravieţuit judecăţii templului în 1918. Apoi, trei ani şi jumătate mai târziu, în toamna anului

Cuprins

1922, clasa Rut şi Estera a rămăşiţei unse a început să apară şi a fost pusă la lucru. Aceste evenimente din anul 1919 şi 1922 sunt în paralelă directă cu evenimentele din anii 33 şi 36 A.D.

CUM SUNT DOVEDITE, CÂND SUNT ÎNŢELESE

18. Cum pot fi dovedite profeţiile a fi adevărate pentru a aştepta împlinirea lor? Biblia însăşi dă regula care dă închinătorului adevărat posibilitatea să stabilească dacă o profeţie este adevărată sau falsă. Există trei părţi cu privire la această regulă. În primul rând, profetul trebuie să vorbească în numele lui Iehova, indicând astfel că are autoritate să vorbească. În al doilea rând, cuvintele profeţiei trebuie să tindă să întoarcă ascultătorul la Iehova în închinare adevărată. În al treilea rând, profeţia trebuie să aibă la un moment dat o împlinire primară sau iniţială. (Deut. 18:20, 21; 13:1-5; 18:22) Profeţii care i-au profeţit regelui Ahab au fost mincinoşi pentru că nu au vorbit în numele lui Iehova. (2Cron. 18:5) Profeţii menţionaţi la Ieremia 2:8 au fost de asemenea mincinoşi pentru că ei nu i-au întors pe ascultători spre căile Domnului. Tocmai înainte ca Ierusalimul să fie asediat de babilonieni, Ieremia i-a reproşat regelui Zedechia că profeţii lui care preziseseră că regele Babilonului nu va veni împotriva Ierusalimului erau de fapt mincinoşi fiindcă profeţia lor nu s-a împlinit. (Ier. 37:19) Un alt test la care pot fi puse revelaţiile şi declaraţiile inspirate cu privire la faptul dacă sunt adevărate sau nu se găseşte înregistrat la 1 Ioan 4:1 (*NW*): „Iubiţii mei fraţi, să nu credeţi orice declaraţie inspirată, ci verificaţi declaraţiile inspirate ca să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu, pentru că în lume au ieşit mulţi profeţi falşi.” Despre acele multe profeţii care au avut împliniri parţiale în timpurile din vechime şi astfel s-au dovedit a fi adevărate, putem fi foarte siguri că împlinirile lor complete vor avea loc la timpul hotărât de Dumnezeu.

19. Când pot fi înţelese profeţiile? Domnul i-a spus lui Daniel: „O, Daniel, ţine ascunse cuvintele, şi sigilează cartea, până la timpul sfârşitului.” (Dan. 12:4, *AS*) Aceasta arată că împlinirile suplimentare ale profeţiilor sunt sigilate până când apar faptele fizice care încep să le împlinească. Aşadar, regula pare să fie logică şi sigură că profeţiile nu pot fi înţelese până când nu sunt în curs de împlinire sau până când nu au fost împlinite. Iehova ca mare Interpretator face cunoscută semnificaţia revelaţiilor Lui la timpul lui hotărât şi speculaţiile din partea oamenilor nu pot aduce la lumină semnificaţia adevărată a profeţiei înainte de vreme. Iehova a oferit un canal, clasa „servului credincios şi înţelept”, care primeşte „hrană la timpul potrivit”, şi această hrană spirituală include printre alte lucruri înţelegerea profeţiilor în cursul împlinirilor lor. (Mat. 24:45, *NW*) Martorii lui Iehova nu sunt, nici nu pot fi interpretatori ai profeţiilor. Dar imediat cum „autorităţile superioare”, Iehova şi Isus Cristos, dezvăluie interpretările prin canalul lor oferit, poporul lui Dumnezeu le publică imediat în lumea întreagă, pentru a întări credinţa tuturor iubitorilor dreptăţii.

PROFEŢIREA ÎN PREZENT

20. Din moment ce Ioel 2:28, care îşi are împlinirea completă după 1919, prezice că Dumnezeu îşi va revărsa spiritul peste oameni de toate felurile şi „fiii şi fiicele voastre vor profeţi, bătrânii voştri vor avea visuri, şi tinerii voştri vor avea viziuni”, în ce sens, atunci, profeţesc martorii lui Iehova astăzi? Poporul lui Iehova nu mărturiseşte astăzi putere de inspiraţie. Cu toate acestea, ei se roagă neîncetat pentru mai mult din spiritul sfânt al lui Dumnezeu, pentru a înţelege multele profeţii deja rostite şi păstrate pentru lucrarea de predicare finală pe care o fac ei acum. Ei ştiu că Scripturile infailibile inspirate ale profeţiei se vor împlini faţă de ei în mod corect. Ei studiază cu sârguinţă viziunile şi visurile oamenilor credincioşi ai lui Dumnezeu din vechime. Ei pot să citeze şi să copieze Scripturile oamenilor inspiraţi ai lui Dumnezeu şi pot să le aplice conform faptelor. Ei pot să observe cum Dumnezeu le interpretează prin Isus Cristos, prin evenimentele şi faptele pe care El le face să aibă loc. Ei sunt apoi credincioşi în vestirea şi predicarea profeţiilor revelate până la marginile îndepărtate ale pământului. Profeţii lui Iehova din secolul al douăzecilea, care predică, sunt aceia care aleargă încoace şi încolo prin Biblie pentru a câştiga cunoştinţă despre declaraţiile divine, cunoştinţă care este în creştere. – Dan. 12:4.

21. Cu toate că martorii lui Iehova sunt catalogaţi de lumea veche ca fiind profeţi ai condamnării, în realitate ei sunt mesageri ai luminii pentru cei care doresc religia adevărată. „Şi noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost date cu bunăvoinţă de Dumnezeu. Şi vorbim despre aceste lucruri nu cu cuvinte învăţate de la înţelepciunea umană, ci cu cuvinte învăţate de la spirit, explicând lucruri spirituale prin cuvinte spirituale.” (1Cor. 2:12, 13, *NW*) Aşadar, asemenea profeţilor curajoşi din Israelul din vechime, martorii lui Iehova de astăzi susţin partea lui Iehova în importanta chestiune, avertizând oamenii despre ziua mâniei lui Dumnezeu şi dau sfaturi utile celor cu inima sinceră pentru a găsi calea de scăpare. Nicio persecuţie nu va împiedica pe profeţii moderni ai lui Dumnezeu de la îndeplinirea însărcinării lor, ca un nor de martori, spre supremaţia lui Iehova Dumnezeu.

Întrebări pentru studiu

1. Ce înseamnă următorii termeni: tip, antitip, umbră, realitate, ilustraţii profetice şi model profetic?
2, 3. Ce feluri de reprezentări tipice există? Numiţi câteva numere profetice folosite în mod obişnuit în Biblie. Ce simbolizează numărul 4? Daţi exemple.
4, 5. Ce simbolizează numerele 6 şi 7? Daţi exemple.
6, 7. Ce simbolizează numerele 10 şi 12? Daţi exemple
8. Ce simbolizează numărul 70? Daţi exemple. Cum trebuie înţelese numerele 1,000 şi 144,000 în Apocalipsa, şi de ce?
9. Daţi exemple de modele profetice.
10, 11. Oferiţi sensul câtorva simboluri profetice. Spuneţi care este semnificaţia sau realitatea indicată de câteva personaje profetice.

Cuprins

12, 13. Ce sunt dramele profetice? Daţi exemple ale acestora. Prezentaţi semnificaţia sau realitatea indicată de câteva locuri profetice.
14. Câte împliniri pot avea profeţiile Bibliei? Daţi exemple ale câtorva profeţii care au doar o singură împlinire.
15, 16. Daţi exemple de profeţii care au două sau trei posibile împliniri.
17. Daţi un exemplu de profeţie care are părţi de împlinire în paralel.
18. Cum pot fi verificate profeţiile?
19. Când pot fi înţelese profeţiile? Cine sunt interpretatori?
20, 21. În ce sens profeţesc martorii lui Iehova astăzi?

Nori fără apă, copaci neroditori

DUPĂ ce am citat din Evanghelia lui Luca unde se spune despre Cristos că i-a trimis pe unii dintre urmaşii lui să predice din uşă în uşă, un articol din revista catolică *„Information”*, din luna ianuarie 1952, afirmă pe un ton înflăcărat: „Cei astfel însărcinaţi, astfel împuterniciţi, erau catolici laici.” Aceeaşi însărcinare o au şi catolicii laici de astăzi, susţine autorul. Dar, „se pare că sunt alţii care umblă doi câte doi” predicând. El se referă la martorii lui Iehova, şi deplânge zelul lor în răspândirea unei „erori în masă”, lamentându-se în acelaşi timp de eşecul catolic de a predica „adevărul etern şi dinamic”.

La scurt timp în urma acestui articol, un preot iezuit pare supărat de aceeaşi situaţie. După ce se preocupă de zelul martorilor lui Iehova şi le pătează subtil numele asociindu-i cu comuniştii, se fixează la a mustra o turmă apatică: „Biserica de astăzi trebuie să caute printre laicii catolici, bărbaţi şi femei, pentru a ajunge la numărul mare al oamenilor care nu merg la biserică în SUA, care acum sunt estimaţi a fi în număr de 70-100 de milioane. Multe dintre aceste persoane nu au niciun contact cu învăţătura catolică, şi probabil ar avea mai multe şanse să afle despre adevărul catolic dacă ar fi în Africa, sau într-o altă regiune misionară, unde vocea misionarilor sau catehiştilor i-ar putea ajunge. Milioane de oameni din Statele Unite ale Americii, care nu sunt membri ai unei confesiuni religioase, sunt mai departe de învăţătura catolică decât dacă ar fi fost într-o ţară misionară. Catolicii laici sunt îndeaproape asociaţi în viaţa de afaceri şi în cea de zi cu zi cu aceste persoane non-religioase. Ei ştiu că aceste persoane au primit puţină sau nicio învăţătură religioasă. Laicii catolici au multe oportunităţi de a-i ajuta într-o manieră plină de tact, să cunoască mai bine învăţătura Bisericii şi pretenţiile ei. Aceştia le pot oferi materiale de lectură catolică, îi pot lua la o predică, la o învăţătură, sau chiar să-i retragă din viaţa pe care o duc şi să-i introducă într-un Centru Catolic de Informare. Cu toate acestea, în multe cazuri se pare că până şi catolicii laici care au mers la şcoli catolice, nu se gândesc la datoria şi responsabilitatea lor de a-i ajuta pe alţii să înveţe Credinţa, şi de a-i aduce la unica Biserică adevărată întemeiată de Isus Cristos.”

Cuprins

Dar nu este corect să batem la cap populaţia catolică aşa ca mai sus. Un număr mare dintre aceştia îl iubesc pe Domnul şi l-ar servi dacă ar fi echipaţi. Organizaţia Bisericii Catolice este de vină. Ea nu i-a dat poporului său Evanghelia şi nu i-a dat nicio veste bună pe care să o predice. Catolicii devotaţi ar putea spune altora despre rugăciune repetată cu mătănii, sau despre îngenunchere în faţa chipurilor, sau de săvârşirea unor ritualuri într-o limbă moartă, sau de stropirea cu apă care se presupune că este sfântă, sau de cumpărarea iertării ori de eliberarea din Purgatoriu, sau despre practicarea jocurilor de noroc la ceremonia din biserică. Nu este nicio veste bună în astfel de învăţături. Nimic care să inspire. Poate că mulţi catolici au încercat asta la început, pentru ca mai apoi să afle că ascultătorii lor au confruntat cele auzite cu texte biblice, astfel demascând aceste prostii. Aşa că s-au retras într-o cochilie de tăcere.

Cum ar putea cineva să facă lucrări spirituale atunci când este înfometat de hrană spirituală? Cum ar putea nori fără apă se toarne ploaie răcoritoare? Cum ar putea copaci sterpi să dea rod unor fructe hrănitoare? În toate marile sisteme religioase ortodoxe predomină această situaţie profeţită: „Voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor DOMNULUI.” (Amos 8:11) Masele de oameni care sunt dependente de aceste sisteme pentru susţinere spirituală nu au nici apa adevărului, nici roadele spiritului; doar tradiţii religioase, formalisme, ceremonii, ritualuri, şi filosofiile lumeşti ale aşa-zişilor înţelepţi. Astfel că sunt ca nişte „nori fără apă purtaţi de vânturi încoace şi-ncolo; pomi fără rod la sfârşitul toamnei”. – Iuda 12, *NW*.

Marcu 11:12-14 spune despre un smochin care avea frunze, dar nu şi fructe, şi când Isus a vrut să culeagă fructe din el, dar nu a găsit niciun fruct, l-a blestemat şi s-a uscat şi a murit. Din nou, Luca 13:6-9 spune despre un smochin care a fost neproductiv timp de trei ani, iar atunci când proprietarul a dat poruncă să fie dezrădăcinat, cel care avea grijă de copaci i-a cerut să i se permită să-i acorde o atenţie specială smochinului pentru încă un an, pentru a vedea dacă acesta va răspunde şi va produce fructe, iar dacă nu, atunci el îl va tăia.

Aceste ilustraţii au fost spuse cu aluzie la naţiunea iudaică. Când Mesia Cristos a venit, era dornic să vadă roade evlavioase produse de naţiunea iudaică în legământ să facă voinţa lui Dumnezeu. Dar El nu a găsit niciun rod, şi astfel că în cele din urmă naţiunea s-a ofilit şi a murit, departe de a fi poporul ales al lui Iehova. Această naţiune a fost ca smochinul care părea plin de fructe, dar nu era. După cum se arată în ilustraţia lui Luca, acestei naţiuni i-a fost acordată o atenţie specială şi exclusivă timp de mulţi ani înainte de a fi îndepărtată şi Evanghelia să ajungă la cei dintre neamuri. Cu toate acestea, niciodată nu a devenit roditoare în fapte evlavioase, ca şi naţiune.

Când Iuda 12 vorbeşte despre nori fără apă şi copaci fără rod, adaugă cu privire la copaci, „de două ori morţi, dezrădăcinaţi.” Cum adică de două ori distruşi? În primul rând, aceşti copaci erau ca şi morţi, deoarece nu au produs fructe. Nu numai că ocupau spaţiu, dar costau şi bani, pentru că pe atunci, în Palestina, pomii fructiferi erau impozitaţi. Astfel că pentru a utiliza spaţiul în avantaj şi pentru a evita plata impozitului pe un copac fără valoare, acesta era dezrădăcinat. Aceasta

Cuprins

marca a doua şi ultima moarte pentru el, nefiind lăsat niciun ciot din care puteau să crească noi muguri. Astfel, copacul care este ca şi mort din cauză că nu dă rod, devine cu adevărat mort atunci când este dezrădăcinat, sau de două ori mort. Astfel este ilustrat sfârşitul oamenilor şi al organizaţiilor care pretind că îi slujesc lui Dumnezeu, dar care nu fac acest lucru.

Dacă vrem să-i fim plăcuţi lui Dumnezeu, trebuie să producem roadele Împărăţiei. Ioan 15:1-8 arată clar acest lucru. Ramurile care nu dau rod sunt tăiate în întregime din organizaţia teocratică şi mor. Ramurile care dau rod sunt curăţate, astfel încât acestea să poată da şi mai multe roade. La fel cum rămurelele şi mlădiţele în exces sunt tăiate dintr-o ramură pentru ca seva şi puterea pe care o dată o foloseau să poată merge acum la roade, tot aşa toate preocupările inutile sunt curăţate din viaţa creştinului pentru a câştiga libertatea de a predica Evanghelia.

Adevăraţii creştini îşi vor folosi în acest fel atât timpul cât şi energia. Ei nu trebuie să fie mustraţi pentru asta. O înţelegere corectă a veştii bune a împărăţiei lui Cristos îi încântă şi îi inspiră să-l slujească pe Dumnezeu. Aşa că Biserica Catolică să reexamineze cojile uscate care fac parte din meniul său spiritual, şi va vedea de ce cei care se hrănesc la masa sa sunt indiferenţi şi apatici, fără vervă şi zel spirituale. Şi catolicii sinceri să examineze Biblia pentru a vedea sursa puterii martorilor lui Iehova.

RODNICIA,
o manifestare a spiritului sfânt

Anul trecut, atunci când două seminţe au încolţit şi au crescut într-o seră din Washington, D.C., s-a produs senzaţie în cercurile botanice. Milioane de seminţe încolţesc anual, dar acestea erau speciale. Erau seminţe de lotus dintr-o turbărie manciuriană, şi după spusele unora erau vechi de 50,000 de ani. Când au germinat, importanţa vârstei lor a crescut, iar alte seminţe din acelaşi loc au fost testate prin datare cu carbon radioactiv. Această metodă a arătat că au în jur de 1,000 de ani.

Pentru 1,000 de ani aceste seminţe au zăcut inactive, neproductive. Dacă ar fi fost corect plantate la scurt timp după ce au atins maturitatea, seminţele care s-ar fi tras din ele ar fi fost acum în număr de miliarde. Dar din cauza inactivităţii, numai două seminţe originale mai existau anul trecut. Este la fel cum a spus şi Isus: „Foarte adevărat vă spun, dacă un bob de grâu nu cade în pământ şi nu moare, el rămâne doar un bob, dar dacă moare, dă mult rod.” – Ioan 12:24, *NW*.

Aşa este şi cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, adevăruri care într-una din ilustraţiile lui Isus sunt asemănate cu seminţele semănate de către un semănător. (Luca 8:11) Cuvântul lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna. (1Pet. 1:25) Dar nu putem aştepta mult timp pentru a semăna adevărurile conţinute în acesta. Nu

Cuprins

trebuie să le permitem să stea inactive pentru 1,000 de ani, ca cele două seminţe de lotus. Nu suntem siguri nici de viaţa de mâine, cu atât mai puţin de cea de peste 1,000 de ani. (Prov. 27:1) Noi trebuie să semănăm acum, fără întârziere, pentru a produce roade ale Împărăţiei. După ce semănăm sămânţa adevărului prin astfel de mijloace precum mărturia din uşă în uşă, trebuie să ne întoarcem să udăm şi să cultivăm prin efectuarea de vizite ulterioare şi organizarea de studii biblice la domiciliu, ca apoi se ne bazăm pe Dumnezeu să dea creştere. (1Cor. 3:6) Astfel, construim pe temelia pe care am pus-o, semănând din uşă în uşă. Isus nu a construit pe temelia altuia. El este modelul nostru. Pavel nu a construit pe temelia altuia. Ni se spune să-l imităm. (Rom. 15:20; 1Cor. 11:1; 1Pet. 2:21) Prin implicarea în toate aspectele predicării Evangheliei vedem seminţele adevărului pe care le-am semănat cum încolţesc, cresc şi prind rădăcini în minţile şi în inimile celorlalţi, care la rândul lor devin semănători roditori ai seminţelor în altă parte.

În ilustraţia lui Isus, persoanele cărora le predicăm sunt asemănate cu diferite tipuri de sol; unii nu primesc seminţele din cauză că sunt prea tari, sau prea stâncoşi, sau prea spinoşi, dar unii sunt receptivi la seminţe şi devin productivi. (Mat. 13:3-9, 18-23) Când lăsăm seminţele în formă de literatură la uşă, nu putem fi siguri exact ce tip de sol este cel care o primeşte. Nici chiar un fermier cu experienţă nu-şi poate da întotdeauna seama, cu exactitate, de sol, numai uitându-se la el. Uneori, trebuie analizat. La fel, servul nu poate judeca rezultatele plasării la uşă doar după chipul celui care o primeşte. Chiar şi vestitorii experimentaţi greşesc adesea. Aşa că trebuie să facem vizite ulterioare pentru a verifica seminţele, pentru a vedea dacă acestea au prins rădăcini, pentru a vedea dacă o grijă suplimentară simbolizată prin udare şi cultivare le va stimula creşterea. Noi nu facem greşeala despre care ne-a avertizat Isus: „Nu mai judecaţi după aparenţe, ci judecaţi cu judecată dreaptă.” (Ioan 7:24, *NW*) Deci noi nu judecăm de moment, după aparenţă, la momentul plasării literaturii de specialitate, ci judecăm corect dacă cel care o primeşte este simbolizat de un sol spinos, stâncos, sau de un sol tare de-a lungul drumului, sau de un sol bun pe care îl urmărim cu vizite ulterioare. Acest lucru este în interesul rodniciei.

„ROADELE SPIRITULUI”

Numărul în creştere de slujitori care vin în urma acestei semănări este o dovadă de susţinere a spiritului lui Iehova: „Nu prin forţă, nici prin putere, ci prin spiritul meu, zice Iehova al oştirilor.” (Zah. 4:6, *AS*) Dar creşterea numărului nu este suficientă; multe religii false se pot lăuda cu creştere numerică în adunările lor. Pentru a judeca copacul, trebuie examinat fructul: „Orice pom bun dă roade bune, dar orice pom rău dă roade rele; un pom bun nu poate da roade rele, nici un pom rău nu poate da roade bune. Orice pom care nu dă roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Într-adevăr, după roadele lor îi veţi recunoaşte pe oamenii aceştia.” – Mat. 7:17-20, *NW*.

Roadele bune sunt ale spiritului, cele rele sunt faptele cărnii: „Lucrările cărnii sunt evidente, şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, dușmănia, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările,

Cuprins

sectele, invidia, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la aceste lucruri vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Pe de altă parte, roadele spiritului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, bunăvoinţa, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine." – Gal. 5:19-23, *NW*.

Marile organizaţii religioase ortodoxe ale creştinătăţii pot să-şi arate puterea numerică, dar îşi pot ele arăta roadele spiritului? Lumea în general este acum în chinurile unei decăderi morale, muncind ore suplimentare pentru lucrări ale cărnii. Ies în evidenţă marile organizaţii religioase ca fiind diferite faţă de această lume materialistă? Nu cumva sunt o parte din ea, scufundate în lucrările ei carnale? Acestea nu sunt niciodată citate ca fiind extrem de diferite de omenire în general – şi cu siguranţă ar fi fost menţionate dacă ar fi produs roadele spiritului, care sunt atât de rare în această lume delincventă.

Cu toate acestea, martorii lui Iehova ies în evidenţă ca fiind diferiţi. Nu numai că sunt diferiţi deoarece predică din uşă în uşă, fac vizite ulterioare, conduc studii, îi instruiesc pe noi slujitori şi numărul lor este în creştere într-un moment când multe religii se plâng de scăderea interesului şi micşorarea adunărilor; ci sunt diferiţi şi pentru că produc roadele spiritului. De exemplu, cei din lume vin la marile noastre adunări şi văd acolo ceea ce ei nu pot face, ceea ce Organizaţia Naţiunilor Unite nu poate face, ceea ce nicio altă organizaţie umană nu poate face. Ei văd persoane de diferite rase, naţionalităţi, limbi şi foste religii, toţi acum uniţi în pace şi unitate, depăşind barierele care divid această lume. Bucuria radiază de pe toate feţele, iar dragostea, cooperarea şi respectul sunt exprimate de marea mulţime, care uneori depăşeşte 100,000 de persoane. Cei din lume care vin în vizită sunt uimiţi de organizarea eficientă a tuturor activităţilor, şi recunosc imediat că totul este absolut diferit faţă de orice organizaţie lumească. Cu toate acestea, chiar dacă sunt uimiţi, ei recunosc că suntem totuşi nişte oameni obişnuiţi, ca toată lumea. Lucru care, desigur, este adevărat.

Atunci când aceştia cer o explicaţie a acestei unităţi în ciuda diferenţelor care divid lumea întreagă, noi le spunem că spiritul lui Dumnezeu este forţa unificatoare, şi că ceea ce văd este rezultatul sau manifestarea spiritului sfânt. Suntem bucuroşi atunci când aceştia observă aceste lucruri, pentru că este o dovadă că producem roadele spiritului, separându-ne de cei captivaţi de faptele cărnii. Dar acest lucru îi pune pe observatorii lumeşti într-o poziţie critică, de mare responsabilitate, o decizie greşită putând să-i facă supuşi distrugerii veşnice. Cum aşa? Din cauza posibilităţii de neiertare a păcatului împotriva spiritului.

PĂCATUL ÎMPOTRIVA SPIRITULUI SFÂNT

Pentru a clarifica acest lucru, vă rugăm să vă luaţi Biblia şi citiţi din Matei 12:22-33. Isus tocmai vindecase un om posedat de demoni –lucru care nu este posibil prin puterea omului. Mulţimile care erau acolo ştiau acest lucru, şi erau gata să-l recunoască pe Isus ca fiu al lui David, pe baza acestui miracol. Dar fariseii au respins acest miracol ca fiind o manifestare a spiritului lui Dumnezeu şi au contracarat spunând că a fost înfăptuit de puterea lui Satan, astfel rostind o

Cuprins

blasfemie, vorbind insultător şi păcătuind împotriva spiritului sfânt. Ei ştiau că dacă acceptă acest lucru ca fiind spiritul lui Dumnezeu trebuie să-l accepte şi pe Isus ca fiind Mesia. Ei trebuiau să se recunoască precum învăţători falşi, să-şi abandoneze modul de viaţă şi să devină urmaşi ai lui Isus. Acest lucru i-ar fi îndepărtat din poziţia lor superioară, care le aducea multe câştiguri egoiste. Ei nu au fost dispuşi să renunţe la astfel de lucruri şi astfel, în mod deliberat, au refuzat să accepte această acţiune evidentă a spiritului lui Iehova, care înfăptuieşte minuni.

În cele din urmă au reuşit să-l ducă pe Isus la moarte, dar aşa cum El a vorbit despre bobul de grâu care trebuie să moară pentru a deveni productiv, moartea Sa a avut ca rezultat producerea de mai mulţi unşi care au darurile spiritului, prin care ei înfăptuiau semne miraculoase, cum ar fi: vorbirea în alte limbi, profeţirea, darul cunoştinţei, darul vindecării şi aşa mai departe. Realizarea acestor miracole de către apostoli şi asociaţii lor a fost o manifestare deschisă a acţiunii spiritului sfânt al lui Dumnezeu, iar cei care nu acceptau acest lucru, se împotriveau în mod voit spiritului, păcătuind şi rostind blasfemii împotriva acestuia, marcându-se singuri pentru distrugere veşnică. Aşa cum clerul religios s-a plâns odată de faptul că lumea merge după Isus datorită minunilor lui, acum deplânge faptul că urmaşii lui, prin lucrări similare, au întors pământul cu susul în jos, încurcându-le ordinea religioasă a lucrurilor. – Ioan 12:17-19 Faptele 17:6; 1Cor. 12:1-11.

Cu toate acestea, aceste manifestări miraculoase ale spiritului urmau să înceteze: „Iubirea nu se termină niciodată. Dar, dacă sunt daruri de profeţire, vor fi înlăturate; dacă sunt limbi, vor înceta, dacă este cunoştinţă, va fi înlăturată. Căci cunoaştem parţial şi profeţim parţial; dar când va veni ce este complet, ceea ce este parţial va fi înlăturat. Când eram copil mic, vorbeam ca un copil mic, gândeam ca un copil mic, judecam ca un copil mic; dar când am devenit bărbat, am înlăturat trăsăturile de copil mic." – 1Cor. 13:8-11, *NW*.

Scopul acestor daruri miraculoase oferite bisericii aflate la vârsta copilăriei a fost pentru a o pune în mişcare şi a o înrădăcina, pentru a arăta transferul spiritului lui Dumnezeu de la organizaţia Legii Mozaice evreieşti la noul sistem creştin de lucruri. După ce a crescut de la copilărie şi a ajuns la maturitate, a început să stea pe propriile picioare, aceste daruri miraculoase nu au mai fost practicate. Ele nu au mai fost necesare. Acesta este motivul pentru care darurile miraculoase nu mai există în organizaţia creştină de astăzi. Fără astfel de ajutoare, biserica matură, întărită de cunoştinţă scripturală avansată şi împlinirea multor profeţii, poate predica un mesaj convingător şi poate face progrese cu cei care au urechi să audă. Asupra ei încă există spiritul sfânt, dar acest spirit se manifestă într-un mod diferit, în primul rând prin iubire şi prin toate celelalte roade asociate, menţionate în Galateni 5:22, 23 şi 1 Corinteni 13:4-7.

Această acţiune matură a spiritului sfânt este ceea ce văd observatorii lumeşti la adunările noastre. Ei recunosc ca suntem oameni obişnuiţi, cu toate acestea văd că organizaţia este deosebită de orice altă organizaţie omenească, şi aceasta datorită roadelor spiritului. Dar această acţiune evidentă a spiritului sfânt nu îi face să devină o parte a acestei organizaţii unificate de care se minunează. Egoismul fariseic îi împiedică să renunţe la modul lor de viaţă, la bucuria lor de faptele

Cuprins

cărnii, la poziţia lor din lume şi organizaţiile sale. Ei se împotrivesc să fie mutaţi în direcţia cea bună de această manifestare a spiritului sfânt, şi sunt sceptici că aceasta se datorează spiritului lui Dumnezeu. Precum fariseii, caută alte cauze şi atribuie alte motive pentru bucuria, pacea şi unitatea care îi uimeşte. Astfel, nu păcătuiesc ei oare împotriva acţiunii evidente a spiritului sfânt, şi oare nu este posibil ca astfel să se condamne singuri la moarte veşnică?

Dar în toate, rolul nostru este să arătăm mereu că suntem în posesia spiritului lui Iehova. Nu stă în puterea noastră să predicăm neîncetat pe tot pământul, să înfruntăm persecuţiile, să îndurăm violenţa gloatelor, să fim închişi, să ne menţinem integritatea până la moarte, şi totuşi să continuăm să creştem numeric şi să ne umplem cu roadele spiritului. În comportamentul privat, cât şi în mărturia publică, atât ca individuali cât şi ca organizaţie, trebuie să umblăm întotdeauna după spirit şi nu după carne. Trebuie să fim „semne şi minuni", să fim „un spectacol de teatru pentru lume"; şi acest lucru este posibil numai dacă lăsăm spiritul lui Dumnezeu să se manifeste asupra noastră. – Isa. 8:18; 1Cor. 4:9, *NW*.

Deci, nu lăsaţi sămânţa adevărului să stea inactivă şi neproductivă pentru 1,000 de ani, ca cele două seminţe de lotus. Mai bine semănaţi şi udaţi în scopul ca Dumnezeu să ofere creştere şi să îşi manifeste spiritul asupra organizaţiei teocratice. Astfel, oamenii se vor împărţi în această perioadă de judecată, care în curând va fi încheiată, la punctul culminant al Armaghedonului.

Închinătorii La Diavol Acceptă Adevărul

În urmă cu aproape un an, câţiva dintre noi predicam vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, din casă în casă, într-un sat din provincia Calabar, Nigeria. Am fost refuzat de la prima uşă cu mesajul „Nu sunt creştin, sunt pentru Ekpo" (Ekpo fiind o societate secretă, care se închină diavolului). După ce am încercat în zadar să străpung această carapace am mers la următoarea uşă, unde am primit acelaşi răspuns. Dintr-odată am auzit un strigăt puternic şi am fost înconjuraţi imediat de aproape treizeci de tineri, înarmaţi cu macete, care săriseră din tufişuri. Ei erau membri Ekpo şi au încercat să ne sperie prin gesturi ameninţătoare. Văzând lipsa noastră totală de frică, unii au plecat, dar alţii ne-au prins şi ne-au târât înapoi la locul unde îi lăsaserăm pe ceilalţi slujitori. Ei îşi băteau joc de noi şi ne dispreţuiau în timp ce plecam şi şi-au exprimat hotărârea că nu se va mai face nicio predicare în vecinătate. Cu toate acestea, spre dezamăgirea lor, ei au aflat că predicatorii acoperiseră deja restul satului şi distribuiseră literatură mai multor oameni. Atunci ei s-au adunat într-un complex care aparţinea unui membru al Bisericii Apostolilor şi s-au sfătuit ce să facă în continuare. Dar au fost puse întrebări din Biblie de acest om, şi noi am avut privilegiul de a răspunde din Biblie în prezenţa acestor închinători ai diavolului. Astăzi, după mai mult de un an, fostul membru al Bisericii Apostolilor merge din casă în casă, ca unul din martorii lui Iehova. Mai

Cuprins

mult de optzeci din cei care au fost odată batjocoritori s-au întors pentru cele patru discursuri publice care s-au ţinut recent în acest sat. Iar acum sunt paisprezece slujitori creştini, care predică în mod regulat în locul în care în urmă cu un an era doar unul singur. S-a format o nouă adunare. Cu adevărat „Iehova îi cunoaşte pe cei care îi aparţin”. – De la un serv de circuit din Nigeria.

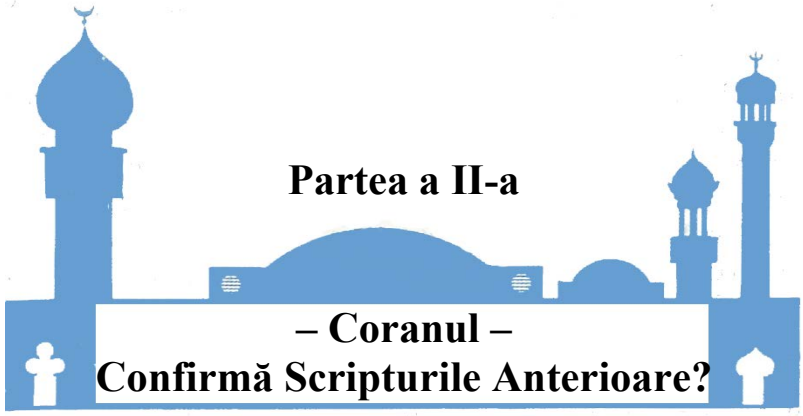

Coranul este sfânta carte a Islamului şi este considerat ca inspirat de către 250-300 milioane de musulmani din toată lumea. Acesta face multe referiri la persoane şi incidente din Biblie, precum: Adam, Noe, Isus şi Potopul. Compilat la mijlocul secolului al şaptelea A.D., de asociaţii lui Mahomed care i-au supravieţuit, acesta pretinde confirmarea revelaţiei divine dată anterior. „Şi i-am dat [lui Isus] Evanghelia cu călăuzirea şi lumina ei, confirmând Legea precedentă; o călăuză şi un avertisment pentru cei care se tem de Dumnezeu … Şi vouă v-am trimis Cartea [Coranul] cu adevăr, confirmând Scripturile anterioare şi ocrotirea lor.” – Sura 5:50-52, *Rodwell.*

Nu există niciun dubiu. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci al raţiunii şi al ordinii. Revelaţiile pe care le dă oamenilor trebuie să nu se contrazică dacă vrem să demonstrăm că Dumnezeu este adevărat şi toţi oamenii mincinoşi. (1Cor. 14:33; Isa. 1:18; Rom. 3:4) Acesta este cazul scrierilor din Scripturile Ebraice şi al Scripturilor Greceşti Creştine. Cele 39 de cărţi ale Scripturilor Ebraice sunt armonioase, chiar dacă sunt scrise de peste 30 de persoane diferite, pe o perioadă de multe, multe secole. Iar cele 27 de cărţi ale Scripturilor Greceşti Creştine sunt armonioase şi confirmă Scripturile Ebraice.

De aceea Isus Cristos a putut spune liderilor religioşi din zilele sale: „Voi cercetaţi Scripturile, gândind că prin ele veţi avea viaţă veşnică, dar chiar ele depun mărturie despre Mine.” (Ioan 5:39, *NW*) Şi de aceea locuitorii din Berea au fost lăudaţi pentru examinarea cu atenţie a Scripturilor, pentru a se asigura că ceea ce le spunea Pavel confirma într-adevăr Scripturile anterioare; şi de aceea Pavel l-a sfătuit pe Timotei să fie sârguincios în studiile sale asupra Scripturilor. – Faptele 17:11; 2Tim. 2:15; 3:15-17.

Confirmându-se şi armonizându-se reciproc, atât Scripturile Ebraice cât şi cele Greceşti Creştine sprijină autenticitatea fiecăreia. Trebuie, aşadar, să ne

Cuprins

aşteptăm de la Coran, care de asemenea pretinde inspiraţie divină, să fie armonios cu revelaţiile anterioare şi să le confirme. Însă este adevărat? Să vedem.

Numelui Iehova, specific Dumnezeului Bibliei, îi este acordată o importanţă primordială pe parcursul Scripturilor Ebraice. (A se vedea Exodul 6:3; 2 Samuel 7:23; Psalmii 83:18, etc.) Isus Cristos şi urmaşii săi, de asemenea, au subliniat importanţa acestui nume. (Ioan 17:4, 6; 18:37; Faptele 15:14) Şi deşi numele lipseşte din majoritatea versiunilor Scripturilor Greceşti Creştine, manuscrisele vechi ale *Septuagintei* greceşti arată că primii creştini foloseau numele Iehova.

Dar în Coran? Cu toate că numele Iehova apare de 6,823 de ori doar în Scripturile Ebraice, nu găsim nicio referire la acesta în Coran. În mod clar Coranul *nu* confirmă Scripturile anterioare în ceea ce priveşte numele Iehova. Allah nu are nume.

Din nou, Scripturile Ebraice învaţă că pedeapsa pentru păcat este moartea: „Căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce". „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic." „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." (Gen. 3:19; Ecl. 9:5, 10; Ezec. 18:4) Scripturile Greceşti Creştine confirmă acest lucru spunându-ne că „plata păcatului este moartea." (Rom. 6:23, *NW*) Textele care par să indice contrariul sunt ilustraţii date de Isus în parabolele sale sau în cartea Apocalipsa şi acestea nu trebuie interpretate literal ca şi contextul lor. – Luca 16:19-31; Apoc. 20:14.

Însă Coranul, departe de a confirma cele de mai sus, nu este de acord cu acestea în mod clar, prevestind focul iadului, chinul şi pedeapsa eternă după moarte în 75% din sure, în mod literal de sute de ori. „Cei care ne resping Semnele, pe aceia îi vom arunca în Foc şi de fiecare dată când pieile lor se vor coace, le vom schimba cu alte piei, ca să guste Pedeapsa." Iar cei din iad vor ruga să fie distruşi, însă nu vor primi această favoare. (Sura 2:206; 4:56; 25:13, 14, *Ali*) Un comentator musulman spune (*Ali*): „Orice – anihilarea totală – ar fi mai bine decât chinul pe care îl vor suferi. Însă anihilarea nu le va fi permisă." Poate fi un asemenea dumnezeu descris drept „Milostiv şi Îndurător", după cum face Coranul la începutul fiecărei sure (cu excepţia celei de-a noua)?

REFERITOR LA ISUS CRISTOS

Scripturile Ebraice îl citează pe adevăratul Dumnezeu spunând: „Eu am zis: 'Sunteţi dumnezei, toţi sunteţi fii ai Celui Preaînalt. Însă veţi muri ca nişte oameni'". Şi din nou: „Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut." Şi Isaia a prezis: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi guvernul va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veşnic, Prinţ al păcii.'" (Ps. 82:6, 7; 2:7; Isa. 9:6, *AS*) În mod clar aceste scripturi indică faptul că Iehova Dumnezeu are fii care sunt numiţi dumnezei şi că printre aceştia există unul care ocupă o poziţie preferată.

Iar Scripturile Greceşti Creştine confirmă în repetate rânduri cele de mai sus, atât prin citate directe cât şi identificându-l pe acest Fiu al lui Dumnezeu drept

Cuprins

Mesia, Isus Cristos. „Acesta este Fiul Meu preaiubit, pe care l-am aprobat.” – Mat. 3:17; 17:5; Ioan 10:34; Evrei 1:5, *NW.*

Însă acesta este un alt aspect în care Coranul nu confirmă Scripturile anterioare, deoarece, chiar dacă recunoaşte că Isus s-a născut dintr-o fecioară, insistă în mod repetat că Dumnezeu nu are fii: „Făcătorul desăvârşit al cerurilor şi al pământului! Cum să aibă El un fiu, devreme ce El nu are o soţie? El care a creat tot şi pe toate le ştie.” „Nu-i stă bine lui Dumnezeu să aibă un fiu. Glorie Lui! Când vrea ceva, doar spune să se facă şi se face.” – Sura 2:110; 6:101; 19:19-22, 36, 91-93; 72:3; 112:3, *Rodwell.*

Evident aici dificultatea stă în faptul că se face o comparaţie prea literală a statutului de Tată al lui Dumnezeu cu cel al oamenilor. Un om nu poate avea un fiu fără o soţie cu care să aibă o relaţie sexuală; aceasta este singura cale în care omul poate da viaţă. Însă Dumnezeu nu este atât de limitat. Biblia vorbeşte de Adam ca fiind fiul lui Dumnezeu; în acelaşi timp, ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe Adam din ţărâna pământului. – Luca 3:38; Gen. 2:7.

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi a ales să folosească o organizaţie pentru îndeplinirea scopurilor sale în cer, la fel cum a folosit şi foloseşte organizaţii de oameni pe pământ pentru a-i îndeplini scopurile. În repetate rânduri aceste organizaţii sunt denumite soţia lui Dumnezeu, bineînţeles într-un sens figurativ. Printr-o asemenea organizaţie a creat creaturi spirituale şi din moment ce acestea au primit viaţă de la Dumnezeu sunt denumite, în mod potrivit, „fii ai lui Dumnezeu.” – Isa. 54:5; Apoc. 12:1; Gen. 6:4; Iov 38:7.

Scripturile Ebraice au prezis, de asemenea, că Mesia va veni, va suferi, va fi răstignit pe stâlpul de tortură şi va muri pentru păcatele altora. „Adunarea celor răi m-a înconjurat; mi-au străpuns mâinile şi picioarele”; „Cu siguranţă El a purtat suferinţele noastre, a luat asupra Lui durerile noastre.” … „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, … a fost şters din existenţă din ţinutul celor vii pentru păcatele poporului meu.” – Ps. 22:1-21; Isa. cap. 53, *AS.*

Scripturile Creştine confirmă de asemenea acest fapt, de la început la sfârşit, spunând nu doar că Isus a suferit, ci şi că a murit pe stâlp pentru păcatele oamenilor. „Căci printre primele şi cele mai importante lucruri pe care vi le-am transmis este ceea ce primit şi eu: că Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor.” – Mat. 27:31-36; Ioan 1:29; 1Cor. 15:3, 4; Gal. 3:13, *NW.*

Însă departe de a confirma Scripturile anterioare în aceste chestiuni, Coranul spune: „Ei au spus (lăudându-se): ‘Noi l-am omorât pe Isus Cristos’… dar ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit, ci aşa fost făcut să li se pară lor ... căci de bună seamă nu l-au omorât.” (Sura 4:157, *Ali*) O notă de subsol la cele de mai sus spune (n. 663): „Bisericile Creştine Ortodoxe fac un punct cardinal din doctrina lor că viaţa lui a fost luată pe Cruce, că a murit şi a fost îngropat … Acest lucru este necesar pentru doctrina teologică a jertfei prin sânge şi ispăşirea vinovăţiei pentru păcate, care este respinsă de Islam.”

Respingând doctrina ispăşirii păcatelor, Coranul neagă afirmaţia proprie de confirmare a Scripturilor anterioare. De la Geneza până la Apocalipsa, Biblia

Cuprins

susţine fără echivoc că pedeapsa pentru păcat este moartea (după cum am văzut deja) şi că doar o jertfă poate înlătura vina. Necesitatea jertfei pentru păcate a fost accentuată în numeroase ofrande pentru păcate şi greşeli, în special prin ofrandele aduse în ziua ispăşirii, toate fiind o parte vitală a aranjamentului legii mozaice. (Lev., cap. 4-7, 16) Toate acestea au stabilit principiul că „fără vărsare de sânge, nu este iertare" şi că acestea s-au împlinit prin jertfa lui Isus Cristos. – Evrei, cap. 9, 10, *NW.*

Din nou, potrivit Genezei 7:13; 10:1, este evident că Noe şi toţi fiii lui, precum şi soţiile acestora, au fost cruţaţi. Acest lucru este confirmat de 2 Petru 2:5, care spune că Noe şi şapte alţi oameni au supravieţuit potopului. Însă potrivit Coranului, unul din fiii lui Noe a murit în timpul potopului. – Sura 11:36-47, *Ali.*

Luând în considerare poziţiile relative ale îngerilor şi oamenilor, Scripturile Greceşti Creştine confirmă Scripturile Ebraice potrivit cărora omul a fost creat cu puţin mai prejos decât îngerii; însă potrivit Coranului, îngerii sunt inferiori oamenilor. – Ps. 8:5; Evrei 2:7, 9; Sura 2:30-34, *Ali.*

Mai pot fi oferite exemple, însă cele de mai sus sunt suficiente pentru a arăta cum Coranul nu se ridică la înălţimea propriei afirmaţii potrivit căreia confirmă Scripturile anterioare.

BIBLIA CORUPTĂ?

Încercând să explice discrepanţele notate mai sus, scriitorii musulmani susţin cum Coranul confirmă Scripturile anterioare în forma lor originală, însă nu se poate aştepta să confirme versiunile corupte existente astăzi. Însă de când? Cu siguranţă, având în vedere numeroasele manuscrise vechi la îndemână astăzi nu poate fi susţinut că Scripturile au fost corupte din zilele lui Mahomed. Dacă ar fi corupte cumva, acest lucru s-ar fi întâmplat *înainte* de timpul său. Însă aceasta generează o altă problemă: De ce să se susţină confirmarea Scripturilor anterioare de Coran când nu exista nicio Scriptură în timpul în care această revendicare ar putea fi demonstrată?

Realitatea este că nici Coranul nu învaţă că Scripturile Ebraice şi Creştine au fost corupte în zilele lui Mahomed. Acesta sugerează exact opusul, deoarece îi acuză pe evrei şi pe creştini că sunt falşi faţă de Scripturile lor, fie citându-le incorect, 'înlocuind cuvinte', fie necitându-le deloc, 'ignorându-le complet'.

„Există unii printre ei care chinuiesc Scripturile cu limbile lor, ca să credeţi că acestea sunt din Scriptură, însă nu sunt din Scriptură"; „O copii ai lui Israel … nu îmbrăcaţi adevărul în falsitate şi nu ascundeţi adevărul când îl cunoaşteţi." Cum ar putea fi ei acuzaţi de a chinui Scripturile cu limbile lor, dacă ceea ce aveau nu erau Scripturile? Şi cum puteau fi acuzaţi de a îmbrăca adevărul cu bună ştiinţă în falsitate şi de a-l ascunde, dacă Scripturile lor erau deja corupte? – A se vedea Sura 2:38, 39, 70-73; 3:63, 64, 72; 4:50, 135; 5:16, 47, 50-52, 70, 72; 10:94, *Rodwell.*

Având în vedere toate cele de mai sus, nu este deloc surprinzător să aflăm că autorii musulmani înşişi nu sunt de acord că Scripturile Ebraice şi Creştine sunt corupte. Argumentând împotriva acestei coruperi nu este nimeni altul decât Râzî,

Cuprins

unul din *Imamii*, sau liderii religioşi, cei mai însemnaţi ai lor. Potrivit acestuia: 'Modificarea *Tourat* [Legea, Pentateuhul sau Cartea lui Moise] şi a *Evangheliei* [Evanghelia lui Isus Cristos] era imposibilă, deoarece ambele au fost transmise într-o succesiune neîntreruptă şi larg răspândită".

Da, în ciuda controverselor scribilor musulmani şi a înalţilor critici „creştini" care susţin contrariul, toate faptele istoriei susţin faptul că Biblia nu a fost coruptă. Acolo unde istoricii contemporani abordează incidente înregistrate în Biblie le coroborează, precum scriitorii anticreştini din primul şi al doilea secol A.D.; aşa cum au făcut nenumărate descoperiri arheologice şi geologice. Potrivit lui Albright, arheolog american de prim rang, 'nu s-a descoperit nimic de către arheologi care să zguduie câtuşi de puţin credinţa creştinilor în Biblie'.

În acest sens să notăm şi cuvintele eruditului renumit Sir Frederic G. Kenyon, din Anglia: „Intervalul dintre datele creaţiei originale şi cele mai timpurii dovezi existente devine atât de mic încât în realitate este neglijabil, iar ultimul fundament al oricăror dubii că Scripturile ne-ar fi fost trimise în mod substanţial în forma în care au fost scrise a fost acum înlăturat. Atât autenticitatea cât şi integritatea generală a cărţilor din Noul Testament pot fi acum considerate stabilite ferm. Cu toate acestea, integritatea generală este un lucru şi siguranţa referitoare la detalii este alt lucru." – *Biblia şi Arheeologia* (publicată în anul 1940), pag. 288, 289.

În plus, se acumulează dovezi că acelaşi lucru este adevărat despre Scripturile Ebraice. Un caz relevant fiind manuscrisul recent descoperit la Marea Moartă a sulului lui Isaia, care deşi este cu aproximativ şapte secole mai vechi decât orice altă copie a cărţii lui Isaia, nu a dezvăluit nicio modificare semnificativă pentru a indica o corupere a textului.

Faptele sunt clare. Scripturile Greceşti Creştine confirmă revelaţiile anterioare, Scripturile Ebraice; însă Coranul, deşi pretinde că face acest lucru, nu le confirmă pe nici unele. Iar vina pentru faptul că „nu confirmă scripturile anterioare" nu poate fi atribuită unei presupuse coruperi a textului biblic, ci este a Coranului însuşi.

Închinarea Curată care a stârnit împotrivire înfloreşte în ţările mediteraneene estice

Un raport primit de la N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în timpul unui tur de lecturi în Europa de Sud, Orientul Mijlociu şi India

Am petrecut câteva zile în Roma după adunare. Am putut să discut multe probleme cu misionarii şi servii de circuit şi să verific lucrurile în biroul filialei

Cuprins

Societăţii, precum şi să dau instrucţiuni pentru lucrarea care încă trebuie făcută în Italia. Vizita la casa Betel din Roma a fost una foarte plăcută, şi am fost bucuros să văd cât de frumos este întreţinută casa şi grădinile dimprejur.

Joi, 13 Decembrie, a venit mult prea devreme. Ne-am trezit la 4:15 a.m. şi toţi membrii familiei şi misionarii care locuiau în acea casă s-au trezit pentru ne spune la revedere. Ei au vrut să vină toţi cu noi la aeroport, dar nu era posibil la acea oră dimineaţa să ajungă la aeroport. Era mult mai practic pentru ei toţi să meargă înapoi la culcare şi să se mai odihnească puţin pentru lucrarea din ziua următoare. Aşadar, am plecat cu un taxi împreună cu servul de filială la biroul aeroportului.

Când am sosit la aeroport în revărsatul zorilor am avut surpriza să găsim două surori olandeze acolo. Ele veniseră la adunare din Olanda, dar noi nu ne-am aşteptat să le vedem la aeroport. Ele veniseră să-şi ia rămas bun de la noi. Ne-am mirat cum au ajuns ele acolo, şi ele au spus că veniseră cu o seară înainte şi au stat în sala de aşteptare toată noaptea.

La ora 7:20 eram în drumul nostru spre Atena, Grecia. În timp ce zburam de-a lungul coastei de vest a Italiei am văzut plajele făcute celebre de al Doilea Război Mondial cu micile porturi şi sate de origine antică. Nu după mult timp zburam deasupra oraşului Napoli. Acolo era Muntele Vezuviu şi aproape de poalele muntelui se aflau ruinele oraşului Pompei. Dincolo erau lanţuri de munţi ale căror piscuri erau acoperite de zăpadă. Cerul era senin şi am putut vedea dealurile şi văile de sub noi în timp ce am traversat „degetul" Italiei în formă de cizmă, nu departe de Catanzaro, şi am trecut peste Marea Ionică. Părea cald afară cu soarele strălucitor luminând pe ape şi pe norii împrăştiaţi. Dar de îndată ce ne-am apropiat de Grecia am putut vedea o pătură groasă de zăpadă care acoperea toată ţara până la nordul şi sudul Golfului Corint, şi am ştiut că era frig acolo jos.

ATENA, GRECIA

Am sosit la aeroportul din Atena la 11:50 ora locală, pentru a fi întâmpinaţi acolo de mulţi fraţi şi surori fericite care au început acolo să-şi arate ospitalitatea caldă. O maşină ne-a aşteptat şi ne-a luat spre drumul de lângă mare care duce în oraşul Atena. Dincolo de golf am văzut oraşul Piraeus, iar la dreapta noastră dealurile acoperite de zăpadă, dincolo de Atena. Ruinele Panteonului străluceau în lumina puternică a soarelui, acolo pe Acropole, în centrul zonei oraşului. Ni s-a spus că zăpada era un eveniment rar, pentru că zăpada cade rar în Atena. Ziua înainte de sosirea noastră a fost una înnorată, dar acum soarele lumina puternic şi toţi se simţeau bucuroşi.

Servul de filială, Fratele Idreos, ne-a dat un program cu activităţile din momentul sosirii noastre până urma să plecăm. Fiecare minut a fost folosit în mod profitabil. Mai întâi ne-am prezentat la hotelul nostru şi apoi am mers la casa Betel, unde am luat prânzul cu familia. A fost o bucurie să fim din nou cu ei. De data aceasta spaţiile din clădire erau puţin mai mari, fiindcă au fost făcute anumite modificări în timpul anilor pentru a obţine mai mult spaţiu în clădire. Cu toate că fraţii au un frumos apartament acolo, totuşi el nu este suficient de spaţios pentru a caza toată familia, şi este necesar ca unii să-şi găsească cazare altundeva.

Cuprins

Tipărirea *Turnului de veghere*, a cărţilor şi broşurilor în limba greacă este condusă de filiala din Atena pentru întrebuinţare locală. În acea după-amiază am vizitat cele două locaţii unde se face tipărirea pentru că este imposibil să se găsească un loc destul de mare pentru a găzdui tot departamentul care se ocupă de tipărire. Toate publicaţiile sunt făcute mai întâi manual şi apoi şabloanele sunt duse la tipografie. Se face o culegere de către o societate comercială pe linotip, dar marea parte a munci se face cu compoziţie manuală. După ce paginile sunt tipărite ele sunt legate şi aduse la prima locaţie. Am văzut unde se stabileşte forma de tipar, şi unde are loc împăturarea şi legarea. Aceasta adaugă mult lucru suplimentar, dar nu se poate schimba situaţia decât dacă s-ar obţine o clădire care să găzduiască tot echipamentul sau dacă se construieşte ceva de Societate. Aceasta prezintă o problemă mare.

Ne-am întors la biroul filialei pentru a discuta multele probleme care s-au ivit în Grecia. Lucrarea în această ţară nu poate fi desfăşurată la fel de liber ca în alte ţări democratice. Autorităţile greceşti sunt puternic influenţate de Biserica Ortodoxă Greacă, care este biserică de stat, şi timp de ani buni nu a fost dată nicio permisiune pentru adunarea publică a martorilor lui Iehova. Este imposibil să se obţină o Sală a Împărăţiei şi acolo să aduni fraţii pentru închinarea pură. Aşadar, toţi creştinii care doresc să-L slujească pe Dumnezeu trebuie să facă acest lucru cu riscul de a fi arestaţi şi aruncaţi în închisoare. Multe adunări mici sunt oprite din când în când de poliţie, acuzaţia fiind făcută că martorii lui Iehova fac prozeliţi din alţii, ceea ce este contrar Constituţiei. Dar când se constată că toţi cei prezenţi sunt martori ai lui Iehova şi au aceeaşi credinţă ei sunt lăsaţi, de obicei, să meargă liberi, după ce petrec o noapte în închisoare. Fraţii şi surorile nu se tem de acest inconvenient pentru lucrul lor zilnic sau rutina lor, deoarece ei ştiu că închinarea la Dumnezeu, conform poruncilor Lui, este mai importantă decât eventuala pierdere a unui loc de muncă.

CREŞTERE ÎN CIUDA PERSECUŢIILOR

Zelul şi determinarea de a continua predicarea evangheliei găsite în fraţii greci sunt un lucru de admirat. În 1947, când am făcut vizita anterioară la biroul filialei şi am vorbit cu câţiva servi de grupă, erau în medie 1,891 de vestitori. În ciuda persecuţiilor şi a opoziţiei împotriva lucrării, „celelalte oi” sunt adunate laolaltă şi în anul 1951 au existat 3,368 de vestitori care predică cu regularitate vestea bună, în toate părţile Greciei. Ei au atins un nou record de 4,163. Este într-adevăr nevoie de curaj din partea acestor vestitori de a continua în lucrare. În 1947 existau doar cinci pionieri şi acum sunt 27. Ei au câteva cărţi şi reviste, dar chiar şi acestea nu pot fi distribuite vestitorilor prin poştă. Ele trebuie distribuite în ţară prin alte mijloace. Iehova îi binecuvântează în eforturile lor de a-şi depăşi problemele.

În prima seară am participat la adunarea de serviciu şi la şcoala teocratică de serviciu a familiei Betel, care a fost ţinută în limba greacă, dar care a fost interesant de urmărit, căci ea a arătat cum chiar şi în adunările mici ei desfăşoară demonstraţii şi dau informaţii foarte instructive celor prezenţi, cu privire la cum să se comporte pe teren. După această întâlnire am vorbit cu familia câteva momente

Cuprins

şi apoi Fratele Henschel a făcut câteva remarci, toate acestea fiind foarte apreciate de ei.

Ziua următoare ne-a găsit discutând cu avocatul legal al Societăţii multe din chestiunile legale, şi apoi am pregătit un material pentru a-l prezenta Ambasadei Americane să vadă ce se putea face cu privire la drepturile constituţionale pentru martorii lui Iehova din Grecia. O decizie judecătorească arbitrară a fost luată de un departament al guvernului grec care spune că toate publicaţiile Societăţii Turnul de Veghere şi ale martorilor lui Iehova trebuie să fie marcate „Erezia martorilor lui Iehova". În prezent ele sunt marcate în conformitate cu legea ca „Publicaţiile martorilor lui Iehova". Organizaţiile Protestante pot să-şi distribuie literatura când este ştampilată doar cu numele organizaţiei sau marcate ca şi „convingere" sau „dogma" unei organizaţii. Dar în ceea ce-i priveşte pe martorii lui Iehova ei insistă să utilizeze cuvântul „erezie". Nu există nicio lege care solicită folosirea acestui cuvânt, dar poşta nu va accepta publicaţiile noastre fără ea. Acest lucru presupune o mare cheltuială pentru Societate în distribuirea publicaţiilor, în special a abonamentelor, aşa că vom încerca să vedem ce se poate face. Cu siguranţă nu există nicio obiecţie cu privire la ştampilarea publicaţiilor cu cuvintele „Convingerile martorilor lui Iehova" pentru că suntem mândri de ceea ce credem, lucru care este bazat pe Cuvântul adevărului lui Dumnezeu.

În aceea după-amiază urma să aibă loc marele eveniment al vizitei în Grecia. Un efort fusese făcut de servul filialei pentru a obţine permisiunea pentru o întâlnire specială a martorilor lui Iehova într-un teatru din oraş şi cererea a fost îndosariată la poliţie. Servul filialei nu a putut să primească un răspuns satisfăcător şi când a mers la sediul poliţiei în ziua sosirii noastre i s-a spus că se aşteaptă „opinia" arhiepiscopului şi că trebuie să fie răbdător. Aşadar, nu a fost posibil să se ţină un congres obişnuit.

ÎNTÂLNIRE CU FRAŢII

Alternativa a fost de a vizita mulţi din fraţii din districtul Atena. Programul a fost organizat ca eu să fiu luat de la o casă la alta, cu un taxi, pentru a vorbi cu fraţii timp de aproape douăzeci de minute. Au fost grupuri de la patruzeci până la mai mult de o sută de persoane, care s-au întâlnit la anumite ore ale după-amiezii, în case diferite. Uneori erau distanţe considerabile de parcurs între case. Toate aceste vizite au fost programate de la ora 1 până la ora 7:15 seara. Fratele Henschel m-a însoţit la fiecare din aceste case şi el a vorbit, de asemenea, aproximativ douăzeci de minute printru-un traducător. Prin această modalitate toţi fraţii posibili au primit atenţie, sfătuire şi încurajare spirituale.

Aceasta a fost una din cele mai binecuvântate experienţe ale vieţii noastre, şi în felul acesta am vorbit pentru 905 fraţi greci, pentru o perioadă mai mare de şase ore. A fost o plăcere să vedem bucuria pe feţele acestor slujitori credincioşi ai Domnului. Aceasta nu a fost ca şi cum ai vorbi de pe o scenă, cu audienţa la o anumită distanţă de tine, ci erai în mijlocul unui grup de oameni curioşi, cu ochii şi urechile deschise la fiecare cuvânt rostit şi atenţi la tot ce se făcea. Nu am avut timp să dăm mâna sau să îi salutăm pe toţi în parte. Doar intram în casă, de obicei

Cuprins

fără să ne dam haina jos, şi începeam să vorbim. Vestitorii au apreciat dragostea şi salutările de la fraţii din întreaga lume; ei au fost încântaţi să primească informaţii direct de la sediul general şi să li se spună cum zelul lor ajuta pe fraţii lor din alte ţări şi că fraţii lor erau umăr la umăr cu ei în această luptă mare pentru libertate şi proclamare a mesajului Împărăţiei. Cuvintele nu vor descrie niciodată bucuria pe care au avut-o ei, şi nici pe a noastră.

Orice ar urma să se întâmple în Grecia după această experienţă va fi mic în ceea ce priveşte bucuria şi plăcerea. Aceste grupuri riscaseră arestarea din cauza faptului că s-au adunat laolaltă, însă nu au avut nicio teamă. Ele au dorit să primească mai multă cunoştinţă dătătoare de viaţă. Singura nemulţumire a fost că întâlnirea a fost prea scurtă. Ziua s-a încheiat cu o cină târzie la casa Betel, în mijlocul unei familii fericite şi mulţumite. Ziua fusese un succes şi un timp important de ospăţ spiritual pentru vestitorii din Grecia. Ea a bucurat inima Fratelui A. Karanassios, fostul serv al filialei, care zăcea bolnav în pat. El văzuse lucrarea crescând, de-a lungul anilor, în Grecia, şi acum, la vârsta sa înaintată, el se apropia de sfârşitul cursului său pământesc, privind cu bucurie spre binecuvântările şi protecţia lui Iehova asupra minunatei lucrări.

PLANURI PENTRU EXPANSIUNE

Activitatea din ziua de sâmbătă a început cu analizarea textului Biblic de dimineaţă împreună cu toată familia Betel, la micul dejun, şi apoi au urmat mai multe discuţii despre probleme, iar apoi a urmat vizitarea proprietăţilor care ar putea fi cumpărate de Societate pentru construirea unei case care să găzduiască toată tipografia, biroul şi toată familia Betel. Această chestiune a fost analizată cu seriozitate şi se speră să se facă pregătiri de către Societate pentru a obţine un teren şi să se construiască o clădire care va uşura lucrarea în Grecia.

La prânz am vizitat Ambasada Americană şi am prezentat problemele noastre unui oficial prietenos. El ne-a asigurat că va transmite mai departe informaţiile aduse la cunoştinţa lui celor în autoritate din guvernul grec şi va vedea ce s-ar putea face pentru a aduce o uşurare a dificultăţilor pe care le întâmpinăm. A fost interesant să vorbesc cu el şi să văd cât de conştient era el de atitudinea oficialilor Bisericii Ortodoxe Greceşti faţă de lucrarea noastră şi faţă de oameni non-ortodocşi din Grecia. Explicaţia lui despre concepţia lor despre libertate a fost informativă.

Mai târziu, după-amiaza, au fost discuţii cu servii de grupă din multe oraşe din Grecia, precum şi din insulele Mării Egee, care tratau problemele lor, şi după aceea cu servii de circuit care vizitează grupele din toată Grecia. Ei au pus multe întrebări şi au fost dezbătute probleme pro şi contra. Întâlnirea a început la ora 1:30 p.m. şi s-a încheiat la 5:45. Au participat 67 de persoane. Câţiva din vestitorii cu timp integral au cerut să meargă la Gilead şi se speră că mai mulţi vestitori din Grecia vor avea în curând acel privilegiu.

Venirea zilei de duminică a însemnat că sosise timpul nostru pentru plecare şi că zilele noastre pline în Atena s-au sfârşit repede. Urmau să fie vizitaţi mai mulţi martori ai lui Iehova şi Istanbulul era următoarea destinaţie. Aşadar am plecat la

Cuprins

aeroport. Aproape 55 de fraţi erau acolo să ne vadă la plecare şi am fost fericiţi de vizita fructuoasă pe care am avut-o împreună. Într-adevăr ei au avut o adunare şi erau hotărâţi să meargă înainte cu sârguinţă în a ajuta „celelalte oi” să ia poziţie, înainte de bătălia finală a Armaghedonului. Nu exista nicio îndoială în mintea lor că lumea nouă condusă de Isus Cristos este lucrul care este necesar şi ei merg să predice mesajul chiar dacă acest lucru înseamnă că guvernele acestui pământ le vor lua viaţa. Câţiva din Grecia şi-au pierdut viaţa. Mulţi au fost în închisori şi sunt şi acum acolo. Mulţi sunt persecutaţi. Dar Cuvântul Domnului subliniază că atunci când poporul Lui va fi împrăştiat, atunci ei vor merge pretutindeni predicând evanghelia. Încercarea de a împrăştia pe martorii lui Iehova în Grecia a dus la o mai mare mărturie şi ei vor continua să promoveze închinarea curată, neîntinată a Dumnezeului Cel Preaînalt, Iehova.

Profeţiile divine! Ce sunt acestea? De ce sunt folosite? Care este originea lor? Cine sunt cei folosiţi pentru transmiterea lor? Prin ce mijloace şi în ce manieră sunt transmise acestea? Există chei cu care pot fi tâlcuite? Au acestea mai mult de o împlinire? Cum pot fi dovedite a fi adevărate? Când pot fi înţelese? Cum profeţesc martorii lui Iehova în prezent? Pentru a înţelege vastul domeniu al profeţiei Biblice, aceste întrebări şi multe altele necesită răspuns.

2. Ca punct de pornire – ce sunt profeţiile Biblice? Ele fac parte din mulţimea de revelaţii divine ale lui Iehova Dumnezeu înregistrate şi păstrate pentru noi, în Scripturile Ebraice şi Greceşti. O mare parte a Bibliei este scrisă sub forma acestei declaraţii sacre. (Rom. 3:2 *NW*) Isus a indicat acest lucru când a spus: „Toate lucrurile scrise despre Mine în legea lui Moise, în Profeţi şi în Psalmi trebuie să se împlinească.” (Luca 24:44 *NW*) Profeţia reprezintă prevestirea a ceva ce se va întâmpla în viitor. Prevestirea evenimentelor viitoare este dincolo de puterea omului. Aşadar, profeţia adevărată este afirmarea unor fapte şi întâmplări, înainte că acestea să aibă loc în viitor. Cu alte cuvinte, profeţia reprezintă, de fapt, istoria scrisă în avans.

3. De ce a folosit Dumnezeu această formă de declaraţie sacră? Se pare că Dumnezeu a ales să formuleze dinainte multe dintre scopurile Sale măreţe şi

Cuprins

detaliile acestora sub formă de profeţii ca o dovadă a preştiinţei Sale şi a puterii Sale asupra situaţiei produse de răscoala din Eden. Mai mult, El s-a folosit de acest gen de declaraţie sacră pentru a ascunde secrete sfinte care ar putea servi drept hrană spirituală din care supuşii Săi să se hrănească atunci când erau descoperite generaţiilor viitoare. Multe dintre aceste secrete au avut o aplicare limitată când au fost transmise, dar au fost prezentate ca având un conţinut profund, ascuns, conţinut ce va ieşi la lumină mai târziu. (Efes. 3:5; Mat. 10:26, *NW*) Studiul profeţiilor Biblice şi al împlinirii acestora este necesar pentru ajungerea la o cunoştinţă exactă a adevărului în legătură cu Dumnezeu şi Lumea Noua a dreptăţii ce va veni. (Efes. 1:17, *NW*) Este necesară pentru consolidarea credinţei în Dumnezeu şi Isus Cristos, Regele. Adevărata religie este o religie descoperită bazată pe revelaţii divine, iar creştinii ca practicanţi ai adevăratei închinări nu urmează cursul prostesc al celor mulţi din prezent, care tratează profeţiile cu dispreţ. Ci, mai degrabă, adevăraţii închinători „se conving de toate lucrurile" şi „păstrează ce este bun", iar aceasta include revelaţiile divine sub forma profeţiilor. – 1Tes. 5:20, 21 *NW*.

4. Profeţiile Biblice îşi au originea de la Iehova Dumnezeu şi nu din geniul vreunui om. „Nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu." (2Pet. 1:20, 21 *NW*) Aşadar, Iehova Dumnezeu este autorul profeţiei adevărate. El este marele Autor şi Desăvârşitor al lucrărilor Sale, iar acest lucru este indicat în Apocalipsa 1:8 (*NW)* unde se spune: „'Eu sunt Alfa şi Omega', zice Iehova Dumnezeu, 'Cel care este, care era şi Cel ce va veni, Atotputernicul'." Numai Iehova Dumnezeu cunoaşte sfârşitul de la început, prin urmare numai El poate cunoaşte dinainte evenimentele viitoare în legătură cu scopurile Sale. (Isa. 46:9, 10 *AS*) Chiar şi Isus Cristos a mărturisit că declaraţiile profetice şi altele divine spuse prin El nu erau ale Sale la origine. (Ioan 14:10 *NW*) Nu numai dăruirea profeţiilor stă în mâinile lui Iehova, ci şi interpretarea acestora, aşa cum este demonstrat de Iosif când a interpretat visul lui Faraon, spunând: „Nu ţine de mine. Dumnezeu îi va oferi lui Faraon un răspuns." – Gen. 41:15, 16 *AS*.

Ordine ale profeţilor

5. Un profet sau o profetesă sunt cei folosiţi pentru a rosti profeţii. În ebraică, cuvântul ce desemnează profetul este *nahvi*. Purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, Samuel, afirmă că în vremurile antice profeţii mai erau cunoscuţi şi sub numele de văzători (1Sam. 9:9) Cu toate acestea, Biblia se referă la toţii oamenii folosiţi de Dumnezeu prin care au fost transmise profeţiile, indiferent de timpul istoriei, că fiind „profeţi". În vremurile Biblice erau trei ordine de profeţi: în primul rând cei despre care se spunea că erau profeţi generali; în al doilea rând, exista linia profeţilor; şi în al treilea rând profeţi despre care se vorbeşte în Scripturile Creştine Greceşti. În primul grup, al celor numiţi profeţi generali, găsim oameni precum: Enoh, Noe, Avraam, Aaron, Moise şi Isus. Toţi aceştia au fost purtători de cuvânt puternici ai lui Iehova la timpul lor, şi au fost folosiţi pentru a rosti declaraţii sacre de o importanţă crucială pentru lume. Profeţiile lor

Cuprins

au fost înregistrate pentru noi şi sunt de o însemnătate mare în prezent. – Iuda 14; Evrei 11:7, Gen. 20:7; Ex. 7:1; Deut. 18:15; Luca 24:19; Faptele 3:22.

6. A două categorie, linia profeţilor, începe cu Samuel şi ajunge până la Ioan Botezătorul. (1Sam. 3:20; Luca 1:76; Faptele 3:24) Aceştia erau purtători de cuvânt speciali ai lui Iehova, căci erau trimişi să dea sfaturi regilor şi naţiunii. După vremea lui Samuel, când existau cele două naţiuni, Israel şi Iuda, fiecare cu dinastia separată a regilor, Dumnezeu a prevăzut o linie de profeţi pentru a servi fiecare ţinut. Linia profeţilor care a servit împărăţia de nord a Israelului a început cu Ahia şi a continuat cu Iehu, fiul lui Hanani, Ilie, Mica, Elisei, Iona, Osea, Amos şi ultimul, Oded. (1Regi 11:29; 2Cron. 28:9) Toţi ceilalţi profeţi de seamă din vechime, mulţi după ale căror nume sunt numite şi cărţi din Biblie, fiind scriitori, au fost purtători de cuvânt trimişi în împărăţia de sud, împărăţia lui Iuda. Unii dintre aceştia au fost: Gad, Natan, Ioel, Isaia, Mica, Naum, Ţefania, Ieremia, Habacuc, Ezechiel, Obadia, Daniel, Zaharia, Hagai şi Maleahi. Numai două profetese sunt menţionate în această categorie, şi anume, Hulda, soţia lui Şalum, şi Ana din seminţia lui Aşer. (2Cron. 34:22; Luca 2:36) Mai existau şi grupuri de profeţi numite „fii ai profeţilor", care erau folosiţi de Domnul. Unii dintre profeţi, precum Ilie, Elisei sau Ioan Botezătorul, aveau discipoli care făceau o lucrare similară acestora. – 1Regi 20:35; 2Regi 4:38; Marcu 2:18.

7. Toţi profeţii din cel de-al doilea ordin erau martori curajoşi ai lui Iehova. Ei erau disponibili pentru sfaturi în legăturile cu probleme publice şi private. Ei dădeau mustrări publice pentru cei ce călcau legământul legii, fără să conteze dacă aceştia erau regi sau oameni din popor. Au prezis evenimente ce aveau să aibă loc în viitor, iar unii au înfăptuit miracole cu puterea lui Dumnezeu. Aceştia au luat poziţie alături de Dumnezeu, fără compromis, în orice chestiune din timpul lor. Erau gata să înfrunte opinia publică şi persecuţia mai degrabă decât să se compromită în devotament, ca profeţi ai lui Iehova. Loialitatea şi integritatea acestora în mijlocul probelor copleşitoare este remarcabilă, lucru despre care Pavel scrie: „Precum şi despre Samuel şi ceilalţi profeţi, care, prin credinţă, au înfrânt împărăţii, … au închis gura leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, au fost făcuţi puternici din slabi cum erau, au fost viteji în război, au pus pe fugă armatele de străini. Unele femei şi-au primit morţii prin înviere, dar alţii au fost torturaţi fiindcă n-au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, ca să primească o înviere mai bună. Da, alţii au avut ca încercări batjocoriri şi biciuiri, ba chiar mai mult: lanţuri şi închisori. Au fost omorâţi cu pietre, au fost încercaţi, au fost tăiaţi în două cu ferăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, în timp ce erau în lipsuri, în necazuri, maltrataţi; şi lumea nu era demnă de ei. Au rătăcit prin locuri pustii, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului." (Evrei 11:32-28, *NW*) Ce înregistrare nemaivăzută pentru adevărata închinare a fost făcută de către cei numiţi purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu! Aceşti profeţi încercaţi ne vorbesc nouă astăzi pe un ton furtunos pe măsură ce împlinirile complete ale profeţiilor lor se dezvăluite una după cealaltă, într-un munte de judecată împotriva generaţiei prezente.

Cuprins

8. După zilele lui Isus, un alt ordin pe profeţi este menţionat în Scripturi, iar aceştia sunt numiţi în general drept profeţi creştini. În consolidarea Israelului spiritual, şi anume, adunarea creştină, sub un nou sistem de lucruri, grupuri variate de slujitorii şi slujirea acestora specializată au fost necesare pentru dezvoltarea organizaţiei. „Şi El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos.” (Efes. 4:11, 12 *NW*) Unii dintre aceşti profeţi menţionaţi în Biblie sunt: Agab, Barnaba, Simeon, Luciu şi Manain. (Faptele 13:1, 2) Aceştia se pare că au fost purtători de cuvânt foarte importanţi în biserica timpurie şi se spune că erau următorii după apostoli. Într-adevăr se spune că „familia lui Dumnezeu” a fost construită pe apostoli şi pe aceşti profeţi. (1Cor. 12:28; Efes. 2:19, 20) Se pare că aceşti profeţi creştini erau vorbitori călători ai corpului de guvernare al adunării din Ierusalim şi mergeau din oraş în oraş pentru a vizita grupele de creştini. Aceştia nu ofereau doar lecturi şi discursuri despre împlinirea profeţiilor înregistrate în Scripturile Ebraice, ci rosteau profeţii despre evenimente viitoare, aşa cum a făcut profetul Agab. (Faptele 11:27,28; 21:10,11; 1Cor. 14:3) Ei erau folosiţi să rostească noi revelaţii despre cunoştinţa spirituală, care, treptat, au devenit încorporate în convingerile generale, în procedurile şi practicile adunărilor timpurii. Multe dintre aceste revelaţii sunt păstrate pentru noi în general în Scripturile Creştine Greceşti. – 1Cor. 14:3 -33; Efes. 3:3; 1Tes. 4:15; 1Tim. 4:1 *NW.*

9. Şi femeile au avut privilegiul de a fi folosite pentru pronunţarea unor noi revelaţii profetice. Luaţi aminte la cazul celor patru fecioare ale lui Filip, misionarul din Cezareea. Dar femeile ce profeţeau astfel erau sfătuite de Pavel să-

şi acopere capul ca semn al supunerii faţă de Capul lor, Isus Cristos. (Faptele 21:9; 1Cor. 11:5, *NW*) În acel timp surprinzător de scurt al primei generaţii de creştini, adunarea creştină a devenit bine stabilită în ceea ce priveşte doctrina, organizarea şi serviciul de predicare. Darul de a profeţi împreună cu celelalte daruri ale spiritului au ajutat în stabilirea acestui nou sistem de lucruri pe o bază solidă. Aşa că în momentul în care generaţia creştinilor a dispărut, acele daruri ale spiritului au ajuns şi ele la un sfârşit. (Faptele 2:17, 18; 1Cor. 13:8, *NW*) De asemenea, asta a însemnat sfârşitul profeţiei divine. Căci voinţa descoperită a lui Dumnezeu a fost complet pronunţată şi adusă la final în ultima Descoperire, aşa cum a fost transmisă lui Ioan, ultimul dintre apostoli, în anul 96. Acum trăim în zilele împlinirii finale a tuturor secretelor sacre stocate în Biblie. Nu mai este nevoie ca noi profeţii să fie rostite în prezent.

Inspiraţie

10. Profeţii care au fost folosiţi pentru transmiterea profeţiei au fost puşi în mişcare într-un mod precis şi într-o manieră minunată. Prin inspiraţie a avut loc aceasta. Pavel a spus în 1 Timotei 3:16 (*NW)*: „Toată Scriptură este inspirată de Dumnezeu.” Cuvântul grecesc tradus aici ca „inspirată de Dumnezeu” este

Cuprins

theopneustos, un cuvânt compus care înseamnă „insuflat de Dumnezeu” sau „suflat de Dumnezeu”. După învierea Sa şi cu puţin înainte de înălţarea la cer, adică înainte ca discipolii lui să primească puterea spiritului sfânt, în ziua Cincizecimii, anul 33 A.D., Isus a ilustrat acest mijloc de inspiraţie. Este scris: „Isus … le-a zis din nou: ‘Pacea să fie cu voi! Aşa cum Tatăl M-a trimis pe Mine, vă trimit şi Eu pe voi.’ Şi după ce a spus aceasta, a suflat peste ei şi le-a zis: ‘Primiţi spirit sfânt.’” (Ioan 20:21, 22 *NW*) Şi aşa cum a ilustrat Isus, la câteva zile după aceea, evenimentul a avut loc în momentul în care 120 dintre discipolii lui Isus au fost inspiraţi cu spirit sfânt. Se spune: „Deodată, din cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa în care stăteau. Şi au văzut nişte limbi ca de foc care s-au împărţit, aşezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toţi s-au umplut de spirit sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, aşa cum îi făcea spiritul să vorbească.” – Faptele 2:2-4 *NW*.

11. Aşadar, spiritul sfânt a fost mijlocul folosit nu numai la Cincizecime, dar şi în alte cazuri de inspiraţie. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu este forţă activă a Acestuia şi nu o personalitate. Este forţa energizantă pe care Dumnezeu o foloseşte pentru a produce rezultate vizibile şi pentru a-i împlini scopurile. Se manifestă în mai multe moduri, adică produce diferite rezultate vizibile, dar este una şi aceeaşi forţă activă ce îşi are originea în Dumnezeu. Pavel enumera unele din multele sale manifestări: „Însă spiritul se manifestă în fiecare pentru un scop util. De exemplu, unuia i se dă prin spirit un cuvânt plin de înţelepciune, altuia, potrivit aceluiaşi spirit, un cuvânt plin de cunoştinţă, altuia, prin acelaşi spirit, credinţă, altuia, prin acelaşi singur spirit, darul de a vindeca, altuia înfăptuirea unor lucrări de putere, altuia profeţirea, altuia discernerea cuvintelor inspirate, altuia diferite limbi şi altuia interpretarea limbilor. Dar toate aceste lucrări le înfăptuieşte unul şi acelaşi spirit, care împarte toate acestea fiecăruia, cum vrea el.” (1Cor. 12:7-11 *NW*) Observaţi ca profeţirea este una din manifestările listate. Şi Petru îl susţine pe Pavel în privinţa faptului că spiritul este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a-i mişca pe profeţii lui. „Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt.” – 2Pet. 1:21 *NW*.

12. În ce manieră sfânta forţă activă a lui Dumnezeu „suflă” asupra secretarilor Săi, profeţii, şi îi ‘atrage’ pentru a primi declaraţii sau revelaţii divine? Biblia indică existenţa câtorva modalităţi folosite de-a lungul celor patru mii şi ceva de ani în care profeţiile au fost înregistrate divin. Acestea erau: (1) inspiraţia verbală sau absolută, (2) inspiraţie sub influenţa muzicii, (3) inspiraţie prin viziuni, (4) inspiraţie prin vise şi (5) inspiraţie prin transă. Mai există o a şasea metodă prin convorbiri îngereşti directe. Fiecare dintre acestea va fi tratată pe rând.

Cuprins

Modalităţile folosite

13. Absolut înseamnă ceva ce este complet, întreg, fără modificări. Prin inspiraţie verbală sau absolută ne referim la comunicarea verbală în care profeţia sau declaraţia este dictată complet sau cu totul, cuvânt cu cuvânt. Declaraţia sacră este dictată cu acurateţe, expresie cu expresie, în acelaşi mod în care un oficial dictează o scrisoare secretarei. În timp ce „degetul lui Dumnezeu" a scris cuvânt cu cuvânt cele Zece Porunci, restul, întregul conţinut al regulilor ce alcătuiesc legământul legii se pare că a fost dat lui Moise într-o manieră absolută. „Şi Iehova i-a zis lui Moise: 'Scrie aceste cuvinte, căci prin aceste cuvinte închei un legământ cu tine şi cu Israel.' Moise a stat acolo, cu Iehova, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi nu a mâncat nici pâine şi nici apă nu a băut." (Ex. 31:18; 34:27, 28,*AS*) Este adevărat, acesta a fost un cod legal ce i-a fost dictat lui Moise de către îngerul lui Dumnezeu, dar Pavel arată că întregul conţinut al legii Mozaice a fost atât de bine construit şi pentru a servi unui domeniu vast al profeţiei Biblice. – Evrei 10:1 *NW*.

14. Un alt studiu al declaraţiei absolute a revelaţiilor divine este în cazul lui Isus Cristos în timp ce umbla pe pământ. Cu ocazia botezului Său în râul Iordan, în anul 29 A.D., şi a ungerii Sale cu spiritul sfânt, Isus a văzut cum 'i s-au deschis cerurile', lucru ce I-a permis să-şi reamintească asocierea preumană cu Tatăl din cer. (Mat. 3:16, *NW*) Aceasta I-a permis să-şi amintească multitudinea conversaţiilor personale pe care le-a avut cu autorităţile cereşti în erele trecute ale existenţei Sale. Naşterea prin spirit a lui Isus şi primirea darului spiritului au făcut posibilă repetarea cuvânt cu cuvânt de către Acesta a hotărârilor discutate de Dumnezeu cu El şi transmiterea acestora omului de pe pământ. Aşadar, aici avem o comunicare absolută la cel mai mare nivel, cu Isus Cristos servind drept cel mai mare profet care a fost vreodată numit de către Dumnezeu. Ascultaţi propriile cuvinte ale lui Isus în legătură cu acestea: „Pentru că nu am vorbit de la Mine, ci Tatăl, care m-a trimis, Mi-a poruncit ce să spun şi ce să vorbesc. Şi ştiu că porunca Lui înseamnă viaţă veşnică. Deci lucrurile pe care le vorbesc, le vorbesc aşa cum Mi le-a spus Tatăl." (Ioan 12:49, 50 *NW*) Asta îl face pe Isus Cristos cea mai mare autoritate din univers în afară de Iehova însuşi. Ce forţă se adaugă citatului lui Petru din Deuteronomul 18:19: „Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului!" (Faptele 3:23 *NW*) Dar unii vor spune că Isus nu şi-a înregistrat declaraţiile absolute în timp ce era pe pământ. Este adevărat, Isus nu a scris El însuşi nicio parte a Bibliei, dar a făcut îngrijiri ample pentru înregistrarea declaraţiilor Sale cuvânt cu cuvânt, din nou cu ajutorul forţei active a lui

Cuprins

Dumnezeu. Isus a spus: „Dar ajutorul, spiritul sfânt pe care-L va trimite Tatăl în numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi VĂ VA ADUCE AMINTE TOT CE V-AM SPUS.” – Ioan 14:26 *NW*.

15. O a două modalitate interesantă de inspiraţie a fost cea însoţită de muzică. Unii ar putea crede că interpretarea la harpă sau la un instrument muzical era pentru a linişti şi a domoli mintea profetului pentru ca acesta să primească mai bine impresiile spiritului lui Dumnezeu. Dar evident că acest lucru a fost pentru o ilustrare profetică, deoarece harpa este folosită simbolic pentru a reprezenta modalităţile de trimitere armonioasă, impresionantă şi cu mai multă putere a mesajului lui Dumnezeu. Acest acompaniament al harpei pentru a profeţi prin inspiraţie este menţionat în Psalmii 49:3, 4, unde se spune: „Gura mea va vorbi cuvinte înţelepte; şi inima mea va cugeta. Îmi voi pleca urechea la cuvinte rămase proverbiale, îmi voi dezvălui enigma pe harpă.” O altă profeţie însoţită de muzică a fost cea din Psalmii 78:2, care spune: „Îmi voi deschide gura în pilde. Voi face să se reverse enigme din timpuri străvechi.” Isus, un vorbitor în pilde, este cel împlineşte profeţia menţionată mai sus. – Mat. 13:34, 35 *NW.*

16. După ce profetul Samuel l-a uns pe Saul ca prim rege al întregului Israel, acesta i-a spus că drept semn că Iehova este cu el acesta se va întâlni cu un grup de profeţi cu o psaltire, o tamburină, un fluier şi o harpă, şi va profeţi printre ei. Exact aşa cum Samuel prezisese, Saul a profeţit în compania muzicii. (1Sam. 10:5, 6, 9, 10, *AS*) Ceea ce Saul a zis în timp ce profeţea printre profeţi nu au fost preziceri despre lucruri ce vor veni, ci numai laude şi rugăciuni pentru Dumnezeu; totuşi acestea au fost făcute sub influenţa spiritului lui Dumnezeu. (1Sam. 19:20-24) Un alt caz specific de inspiraţie sub muzică este cel al lui Elisei în întâlnirea cu expediţia militară a regilor Ioram şi Iosafat, şi a regelui Edomului împotriva regelui din Moab. – 2Regi 3:15-17.

17. După zilele lui Samuel, înregistrarea arată că mulţi profeţi au primit revelaţii inspirate prin viziuni. (1Sam. 3:1, *AS*) Se pare că în momentul în care un profet primea o viziune, impresia revelaţiei, declaraţia sau ilustraţia scopului lui Dumnezeu era impregnată asupra minţii lui conştiente. În timpul acestei perioade de conştiinţă când profetul era treaz, forţa activă a lui Dumnezeu ‘atrăgea’ sau suprapunea impresiile divine atât de adânc în mintea profetului că acesta îşi amintea clar fiecare detaliu. Se pare că viziunea era apoi lăsată profetului ca acesta să o descrie cu propriile sale cuvinte, sub supravegherea spiritului infailibil al lui Dumnezeu. Profetul nu era un simplu automat sau robot pentru că era lăsat să-şi folosească propriile cuvinte în descriere, ci avea călăuzire divină pentru a exprima cu adevărat lucrurile ce i-au fost arătate cu atâta viaţă. Chiar faptul că toţi profeţii şi-au scris revelaţiile şi profeţiile în stilul lor propriu susţine această sugestie. Altfel, mesajele transmise prin viziuni mulţilor profeţi diferiţi ar fi fost de inspiraţie absolută unde stilul ce reproducea cuvânt cu cuvânt ar fi fost similar, căci singura forţă activă era aceea care îi mişca pe toţi aceşti slujitori diferiţi să scrie.

18. Exemplele de inspiraţie prin viziuni sunt numeroase în Scripturi. Iehova i-a vorbit lui Avraam într-o viziune, una dintre puţinele de dinainte de zilele lui

Cuprins

Samuel. (Gen. 15:1) Observaţi cum Samuel a fost trezit pentru a primi prima sa viziune. (1Sam. 3:2-15) Despre profetul Natan este scris: „Natan i-a vorbit lui David, conform tuturor acestor cuvinte şi a acestei viziuni.” (2Sam. 7:17) Unii dintre ceilalţi profeţi care au avut viziuni şi le-au înregistrat au fost: Isaia, Ezechiel, Obadia, Naum, Habacuc şi apostolul Ioan. (Isa. 1:1; Ezec. 1:1-3; Obad. 1; Naum 1:1; Hab. 2:2; Apoc. 9:17) Cât despre viziunea despre transfigurarea lui Isus este interesant de observat că Petru, Iacov şi Ioan au fost treziţi dintr-un somn profund pentru a primi această viziune. – Mat. 17:9; Luca 9:28-32 *NW*.

19. Pe lângă viziunile din starea de veghe, unor persoane ca: Faraon, Daniel şi Nebucadneţar le-au fost date vise profetice, vise inspirate şi deci exacte în înţeles. Aceste vise sau viziuni ale nopţii par să fie atunci când individul experimentează forţa activă a lui Dumnezeu ce suprapune o ilustraţie a scopului Acestuia în mintea inconştientă, în timp ce persoană respectivă doarme. În cazul lui Daniel, impresia asupra minţii sale era atât de vie încât acesta nu a avut nicio dificultate în a-şi aminti toate detaliile. El a fost lăsat să descrie visul şi să-l înregistreze cu propriile sale cuvinte. (Dan. 2:19, 28; 7:1-3) Despre falşii profeţi se spune că au vise înşelătoare contrare cuvântului lui Dumnezeu. – Ier. 23:28-32.

20. Asemănătoare cu viziunile şi visele este transa. Se pare că într-o stare de concentrare profundă a minţii sau într-o stare asemănătoare somnului, forţa activă a lui Dumnezeu suprapune o ilustraţie a scopului Său sau o viziune asupra minţii celui aflat în transă. Ca şi în cazurile viziunilor sau viselor, cel inspirat este lăsat să descrie revelaţia vie cu propriile sale cuvinte sau expresii. Este şi exemplul lui Petru, care, fiind foarte înfometat, a căzut în transă unde a văzut în mod foarte realist „un fel de vas ca o pânză mare de in, ţinută de cele patru colţuri, care cobora şi era lăsată în jos pe pământ. În ea erau tot felul de patrupede şi de târâtoare ale pământului şi tot felul de păsări ale cerului. Un glas i-a zis: ‘Ridică-te, Petru, înjunghie şi mănâncă.’” (Faptele 10:10-16; 11:5-10 *NW*) Observaţi variaţiile minore pe care Petru le face în cele două relatări ale transei sale, asta indicând faptul că a fost lăsat să se exprime singur cu propriile cuvinte. Un alt caz de revelaţie prin transă este cel al lui Pavel în timp ce se ruga în templul din Ierusalim. – Faptele 22 :17-21 *NW*.

21. O a şasea manieră de transmitere a profeţiilor Biblice a fost prin convorbire prin îngeri. Aici putem vedea comunicare faţă în faţă între profet şi un mesager spiritual trimis de Dumnezeu, pentru a transmite revelaţia. Avem exemple ale îngerilor ce îl vizitează pe Avraam pentru a-i da profeţia în legătură cu distrugerea Sodomei şi Gomorei. (Gen. 18:16-21) Şi mai este şi cazul îngerului lui Iehova ce i-a vorbit lui Moise din „flacăra arzătoare a unui tufiş” şi i-a dat profeţia despre eliberarea Israelului din Egipt şi luarea în stăpânire de către ei a Ţării Promise. (Faptele 7:30, *NW*; Ex. 3:1-8) Şi amintiţi-vă cum îngerul lui Iehova, Gabriel, i-a apărut preotului Zaharia faţă în faţă şi i-a spus că va fi tatăl lui Ioan Botezătorul. (Luca 1:11-13, *NW*) Acelaşi înger i-a apărut şi Mariei faţă în faţă, prezicându-i că va da naştere unui fiu ce va fi destinat să fie regele care va sta pentru totdeauna pe tronul lui David. Acest lucru i-a permis Mariei să compună

Cuprins

mai târziu cântarea profetică inspirată înregistrată în Luca 1:26-33, 46-55 *NW*. Aşadar, îngerii au transmis efectiv mesaje profetice.

Răpire pe verticală şi orizontală

22. Acesta este un punct final interesant de luat în consideraţie în ceea ce priveşte maniera în care profeţiile au fost transmise de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Şi aceasta este unde se poate vorbi despre revelaţiile transmise ca o „răpire verticală" sau o „răpire orizontală". Aceşti termeni descriu caracteristica timpului actualei ilustraţii sau revelaţii inspirate. Prin „răpire" se înţelege experienţa când prin viziune, vis sau transă, forţa activă sfântă a lui Dumnezeu 'atrage' mintea profetului pentru a vedea lucrurile lui Dumnezeu. Dacă în această răpire sub influenţa spiritului, servului inspirat îi sunt date puteri vizuale superioare pentru a vedea ce există cu adevărat în cer sau pe pământ, la acel moment în timp, aceasta este numită o „răpire verticală"; verticală în sensul că ceea ce i-a fost descoperit este o ilustraţie sau are legătură cu o problemă ce există la momentul respectiv şi nu aparţine viitorului. Aşadar, o asemenea „răpire verticală" nu este în mod strict o profeţie. Acum, dacă sub influenţa forţei active a lui Dumnezeu slujitorul inspirat vede o revelaţie ce aparţine unui eveniment ce va avea loc în viitor, atunci aceasta este numită o „răpire orizontală"; orizontală în sensul că ceea ce s-a văzut se va întâmpla în cursul timpului. Aşadar, o asemenea „răpire orizontală" ar fi o revelaţie ce poate fi considerată o profeţie a cărei împlinire va fi în viitor.

23. Un exemplu excelent de „răpire verticală" este cazul apostolului Pavel, care într-o viziune a fost purtat aşa de realist să vadă cerurile cele înalte unde sălăşluieşte Dumnezeu. El a văzut prosperitatea paradisiacă spirituală ce exista în organizaţia lui Dumnezeu în zilele lui Pavel, atunci şi acolo. El spune că a auzit cuvinte de neexprimat şi nu este permis să le reproducă sau să le înregistreze. (2Cor. 12:1-4, *NW*) Ceea ce a văzut Pavel nu a fost o profeţie, ci o privire din interior în operaţiunile organizaţiei autoritare invizibile a lui Dumnezeu. Fără îndoială, aceasta i-a permis lui Pavel să fie un susţinător înfocat nu doar pentru aderenţă strictă la principiile organizaţiei teocratice în adunarea timpurie, ci şi pentru introducerea de proceduri de organizare adiţionale şi sfaturi bazate pe această experienţă de răpire verticală. – 1Cor. 7:25 *NW*.

24. Pe de altă parte, multe dintre revelaţiile care sunt profeţii sunt în mod clar exemple de „răpire orizontală". Un exemplu specific este cel al cărţii Apocalipsa, care înregistrează marea viziune a lui Ioan despre ziua lui Iehova, zi în care ne aflăm încă din 1914. Ioan chiar indică în anul 96 că a fost purtat în cursul timpului în viziunea primită, pentru că el spune: „Prin inspiraţie am ajuns în ziua Domnului, şi am auzit în spatele meu un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe, zicând: 'Scrie într-un sul ce vezi şi trimite celor şapte adunări.'" – Apoc. 1:10, 11 *NW*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care sunt câteva întrebări ce au de-a face cu domeniul profeţiei Biblice? Ce sunt profeţiile din Biblie?
3. De ce a ales Dumnezeu să folosească profeţia ca formă a unei declaraţii sacre?
4. De unde îşi au originea profeţiile divine?
5. Cine au fost folosiţi să rostească profeţii şi care sunt cele trei ordine ale lor?
6. Descrieţi linia profeţilor.
7. Ce lucrare au făcut aceşti profeţi?
8. Cine sunt profeţii creştini şi ce lucrare au făcut?
9. Creştinele au profeţit? Daţi exemple! Ce s-a întâmplat cu darul profeţirii?
10,11. Descrieţi mijloacele pe care le-a întrebuinţat Dumnezeu pentru a transmite profeţii divine.
12.13. Care au fost câteva din modalităţile prin care spiritul sfânt a transmis mesajul lui Dumnezeu profeţilor? A fost inspiraţie verbală sau absolută? Ilustraţi.
14. Descrieţi declaraţiile divine făcute prin Isus.
15,16. Descrieţi şi daţi exemple de inspiraţie care a fost însoţită de cântat.
17,18. Descrieţi inspiraţia prin viziune. Daţi exemple.
19. Descrieţi inspiraţia prin vise. Daţi exemple.
20. Descrieţi inspiraţia prin transă. Daţi exemple.
21. Descrieţi un al şaselea mod de transmitere a profeţiilor Biblice către profeţi.
22. Ce este o răpire verticală ? Ce este o răpire orizontală?
23,24. Daţi ilustraţii din Biblie despre răpire orizontală şi verticală.

Este corect ca bărbaţii să-şi ridice pălăriile în faţa femeilor? – G.S., Missouri

Unii spun că ridicarea pălăriei a început în vremea cavalerilor în armură. Într-o carte despre obiceiuri citim: „În prezenţa ofiţerului său superior soldatul de rând îşi arăta inferioritatea prin ridicarea coifului său protector. Până în ziua în care acea armură a fost pusă deoparte pentru totdeauna, niciun om nu îndrăznea să apară cu coif înaintea regelui său. Din nou obiceiul a devenit tradiţie, şi când cei egali se întâlneau îşi scoteau fiecare casca metalică din respect pentru celălalt.” O altă carte despre acest subiect arată că acest lucru a început chiar mai înainte de acel timp: „Unele autorităţi presupun că acest obicei nu a existat până în zilele cavalerismului din timpul Evului Mediu, dar există dovezi că el era un lucru obişnuit printre greci, romani şi alte popoare antice. În orice caz, se crede că a devenit mai târziu un lucru obişnuit să ridici pălăria, pentru a arăta respect faţă de un superior sau ca un semn de respect faţă de o persoană cu distincţie. A fost doar un pas suplimentar de a ridica pălăria ca un act de politeţe sau cavalerism faţă de doamne. După

introducerea pălăriilor pentru bărbaţi, cu câteva secole în urmă, ridicarea pălăriei sau luarea ei complet de pe cap a devenit o metodă generală de a saluta femeile. Practica păstrează o anumită parte din semnificaţia ei timpurie şi mulţi oameni încă îşi scot pălăriile pentru a saluta persoane distinse de ambele sexe. Respectul pentru drapelul naţional este arătat în acelaşi mod."

Fiindcă veni vorba, nu este acordată doar o semnificaţie patriotică acestui gest aşa cum este arătat în cazul steagului, ci este acordată şi o semnificaţie religioasă acestui gest în faptul că bărbaţii catolici îşi ridică pălăriile când trec pe lângă o biserică catolică. Ei fac aceasta ca un act de închinare faţă de pâinea şi vinul care se află în interiorul bisericii şi care, potrivit credinţei lor, devine carnea şi sângele adevărate ale lui Cristos. Aşadar, când fac acest lucru ei cred că aduc omagiu lui Isus Cristos, care, cred ei, este în biserică în azima consacrată.

Bărbaţii şi femeile nu au fost creaţi egali în putere şi glorie; bărbatul a fost creat primul şi a primit prerogative speciale. După cum Iehova este capul peste organizaţia Sa asemenea unei femei, şi după cum Cristos este cap peste biserica Sa cu care este logodit, tot aşa bărbatul este capul femeii. Femeia este aceea căreia i se porunceşte să arate respect şi recunoaştere a poziţiei bărbatului de cap, şi femeile care se răzvrătesc împotriva acestui lucru nu se răzvrătesc atât de mult împotriva bărbaţilor, cât împotriva lui Dumnezeu. – Gen. 3:16; 1Cor. 11:2-10; Efes. 5:33.

Dar în lumea sa, Satan a inversat lucrurile. Începând din Eden, el a împins femeia înaintea bărbatului, a ridicat-o mai presus de bărbat şi a folosit-o să provoace căderea bărbaţilor dedicaţi lui Iehova. El l-a dispreţuit pe Dumnezeu prin inversarea poziţiei sexelor. Dar el este foarte subtil în privinţa aceasta, camuflându-şi lucrarea sub forma obiceiurilor inofensive. Multe obiceiuri sunt inofensive, dar atunci când ele contrazic un principiu teocratic Satan este în spatele lui pentru a discredita pe Dumnezeu. El este un fost-maestru al acestei înşelăciuni. (2Cor. 11:44) În această chestiune particulară a ridicării pălăriei el face apel la vanitatea femeilor şi a aşa-numitelor calităţi de gentleman ale bărbaţilor, şi orice om care nu se conformează acestui obicei subtil este considerat prost crescut şi nepoliticos, lipsit de respect faţă de feminitate. Aşadar, de frică de ceea ce ar putea gândi alţii majoritatea se conformează. – Prov. 29:25.

Faptul că un bărbat se abţine de la a ridica pălăria în faţa unei femei nu înseamnă că nu o respectă. Se întâmplă foarte frecvent că cei care se arată excesiv de politicoşi şi galanţi cu femeile sunt cei care arată cel mai puţin respect pentru femei. Ei folosesc aceste gesturi măgulitoare şi forme de curtoazie exterioară într-un mod ipocrit, ca o rampă de deschidere pentru avansuri nepotrivite care, în final, arată lipsă de respect şi duc la abuzarea femeilor. Nu este bine să linguşeşti oamenii, să le întorci capul; acest lucru este spre rănirea lor. Mai exact: De ce ar dori o femeie această manifestare specială de respect din partea unui bărbat? O femeie a spus ca răspuns la această întrebare: „Nu ştii cât de importantă se simte o femeie când un bărbat îşi ridică pălăria înaintea ei". Acesta este un motiv suficient pentru creştini să se abţină de la acest obicei. Nu este în interesul individului de a-l face să se simtă important, fie acel individ bărbat sau femeie.

Cuprins

Unii ar putea susţine că mişcarea prietenoasă a capului a provenit de la practica închinării – însă datul din cap este făcut indiferent de sex, atât de bărbaţi, cât şi de femei. Această practică nu înalţă femeia. Dacă ridicarea pălăriei ar fi făcută de bărbaţi şi de femei unii faţă de alţii, ca un salut reciproc şi ca o manifestare a respectului unul faţă de celălalt, nu ar înălţa pe unul mai presus de celălalt. Când se face o manifestare obişnuită de respect între bărbaţi, precum şi între bărbat şi femeie, când aceasta nu pune femeia deoparte pentru onoare specială datorită sexului ei, atunci nu pare un lucru inacceptabil din punct de vedere scriptural. Ridicarea pălăriei ar fi prea incomodă pentru femeie? Atunci de ce trebuie să se ridice bărbatul când o femeie intră într-o cameră sau când vine sau pleacă de la masă, şi femeia niciodată? Este din nou prea incomod? Este prinsă ea cu ace în scaun, aşa cum este fixată pălăria pe capul ei? Ce obicei există prin care femeile îşi arată respectul faţă de bărbaţi? Absenţa vreunui obicei nu este deloc întâmplătoare, ci este prin planul satanic de a înălţa în mod neteocratic femeia deasupra bărbatului. În multe feluri Satan a luat femeia din poziţia încredinţată ei de Dumnezeu, a luat-o de la casa şi îndatoririle ei, şi a pus-o în politică, comerţ, şi conducere religioasă şi în felul acesta a provocat o mare parte a prăbuşirii familiei. – Evrei 13:4; Apoc. 2:20.

Curtoaziile de suprafaţă care măgulesc vanitatea umană nu sunt lucrurile pe care le doresc femeile creştine adevărate; în schimb, ele doresc respectul şi dragostea unui creştin faţă de altul, şi acestea sunt arătate în moduri mai grele decât obiceiurile neteocratice ale lumii desfrânate a lui Satan. Atât bărbaţii, cât şi femeile, ar trebui să rămână în locul pe care li l-a încredinţat Dumnezeu, în relaţii umane şi închinare divină. Doar cei care sunt mulţumiţi cu aceste locuri repartizate vor trăi în lumea nouă. Închinarea la creaturi sau înălţarea acestora, pe faţă sau subtilă, nu va exista acolo. Această practică nu-şi are locul printre creştinii adevăraţi acum.

La ce s-a referit Isus când a spus că creştinii trebuie să-şi urască tatăl şi mama? - C.D., California.

Această instruire este dată la Luca 14:26 (*NW*): „Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl, mama, soţia, copiii, fraţii şi surorile, ba chiar şi sufletul, nu poate fi discipolul Meu”. Cuvintele lui Isus au fost adresate urmaşilor Săi care îşi vor lua „stâlpul de tortură” aşa cum a făcut El, după cum este arătat în versetul următor. Ura urma să includă chiar şi sufletul sau viaţa individului, şi nu doar pe membrii familiei lui. Prin urmare, ce fac acum urmaşii unşi ai lui Isus Cristos? Pentru a merge în moarte de jertfă cu El, ce trebuie să facă ei cu sufletul lor uman? Acceptând să-l jertfească ei îl urăsc, nu-i aşa? Isus a spus: „Cine îşi găseşte sufletul îl va pierde, şi cine îşi pierde sufletul pentru Mine îl va găsi.” (Mat. 10:39, *NW*) Ei îşi urăsc sufletul, îl pierd, se lipsesc de el; ei sunt de acord ca el să fie jertfit şi după aceea renunţă pentru totdeauna la toate speranţele de a trăi în viaţa pământească, în paradisul lumii noi. Isus a spus că ei trebuiau să pună pe acelaşi nivel cu sufletul lor relaţiile lor pământeşti. Ei trebuie să fie dispuşi să le părăsească pentru totdeauna, să părăsească pământul şi să meargă în cer, şi să nu lase niciodată ca

Cuprins

tata, mama, fratele, sora, soţia, copiii şi nici măcar viaţa lor pământească să interfereze cu urmarea Cuvântului şi a voinţei lui Dumnezeu. Ei îşi urăsc rudele pământeşti şi propria viaţă până într-acolo încât sunt dispuşi să le sacrifice dacă aceasta ar fi voinţa lui Dumnezeu, şi nu le-ar permite lor şi nici propriei vieţi să intervină în îndeplinirea credincioasă a condiţiilor lui Iehova Dumnezeu. Aşadar, nu înseamnă că noi trebuie să ne urâm tatăl sau mama în sensul obişnuit al cuvântului, nu mai mult decât trebuie să ne urâm propriul trup. Noi ne iubim pe noi înşine; într-un mod asemănător trebuie să ne iubim semenii, inclusiv pe membrii familiei noastre. Dar nimic nu trebuie să stea în calea urmaşilor unşi ai lui Cristos pentru a putea părăsi scenele şi legăturile pământeşti, astfel încât să ajungă în cer şi să domnească împreună cu Cristos.

Au „celelalte oi" la fel de mult din spiritul Domnului ca şi rămăşiţa unsă, şi o înţelegere la fel de clară a scopurilor lui Iehova ca şi cei unşi? – A.M., Colorado.

Dacă ei sunt plini cu spirit sfânt, cum ar putea să aibă alţii mai mult decât atât? Dacă un recipient este plin, cum poate să conţină mai mult? Ambele clase trebuie să fie la fel de credincioase, sub aceleaşi condiţii de încercare. Numai prin spiritul lui Iehova poate să reziste unul din noi. Aşadar, dacă „celelalte oi" nu au la fel de mult din spiritul Domnului, şi dacă au de suportat aceleaşi încercări şi trebuie să dovedească aceeaşi calitate superioară de credinţă ca cei unşi, ei ar avea un mare dezavantaj în încercarea integrităţii. Iehova Dumnezeu nu-i dezavantajează, ci le dă ajutor egal pentru încercări similare. Oamenii credincioşi din vechime au avut spiritul lui Iehova, ca să scrie scripturi inspirate, să vindece leproşii, să învie morţii, să aducă ploaie sau secetă, să demoleze templele păgâne, să ucidă lei şi urşi, şi să facă multe alte lucrări puternice posibile doar cu ajutorul forţei active a lui Dumnezeu. Chiar dacă nu erau din clasa unşilor, ei au fost plini cu spirit sfânt.

Astăzi, „celelalte oi" fac aceeaşi lucrare de predicare ca şi rămăşiţa, sub aceleaşi condiţii de încercare, şi manifestă aceeaşi loialitate şi integritate. Ei se hrănesc la aceeaşi masă spirituală, mâncând aceeaşi hrană, absorbind aceleaşi adevăruri. Fiind din clasa pământească, cu speranţe pământeşti şi un interes deosebit în lucrurile pământeşti, ei s-ar putea interesa mai mult de scripturile referitoare la condiţiile pământeşti din lumea nouă, în timp ce rămăşiţa unsă, cu speranţe cereşti şi un interes personal puternic în lucrurile spiritului, ar putea să studieze cu un interes mai mare acele lucruri în Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, din cauza acestor interese personale diferite, cele două clase ar putea să arate un interes mai mare în aspecte diferite ale mesajului, şi să înţeleagă mai mult în acele domenii datorită studiului special al lor; totuşi rămâne faptul că aceleaşi adevăruri şi aceeaşi înţelegere sunt disponibile pentru ambele clase, şi modul în care indivizii se implică în studiu determină înţelegerea lucrurilor cereşti şi pământeşti pe care ei le dobândesc. Spiritul Domnului este disponibil în părţi egale pentru ambele clase, şi cunoştinţa şi priceperea sunt oferite în mod egal amândurora, cu oportunităţi egale de a le dobândi.

Cuprins

Aşadar, factorul determinant este mai degrabă individul însuşi, decât dacă cineva este din clasa celor unşi sau din clasa celorlalte oi. Unul poate fi mai dispus să primească spiritul Domnul şi călăuzirea lui în viaţa lui decât altul, care poate să stingă spiritul prin faptul că nu umblă în totalitate după călăuzirea lui. Unul poate să petreacă mai mult timp studiind sau să aibă în mod natural abilităţi mai mari de a învăţa decât un altul, care poate neglijează studiul şi instruirea mentală.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1952 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

1914, UN AN ÎNSEMNAT!	- Pag.303
VINDECARE PENTRU VIAŢĂ ÎN LUMEA NOUĂ	- Pag.309
DETERMINAREA ANULUI PRIN FAPTE ŞI BIBLIE	- Pag.310
DOVEZI ALE CORECTITUDINII ANULUI	- Pag.318
PARTEA A III-A – CORANUL – ÎN ARMONIE CU EL ÎNSUŞI?	- Pag.324
MODUL LUI DUMNEZEU DE A-ŞI FINANŢA LUCRAREA	- Pag.329
ISTAMBUL	- Pag.332
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.335

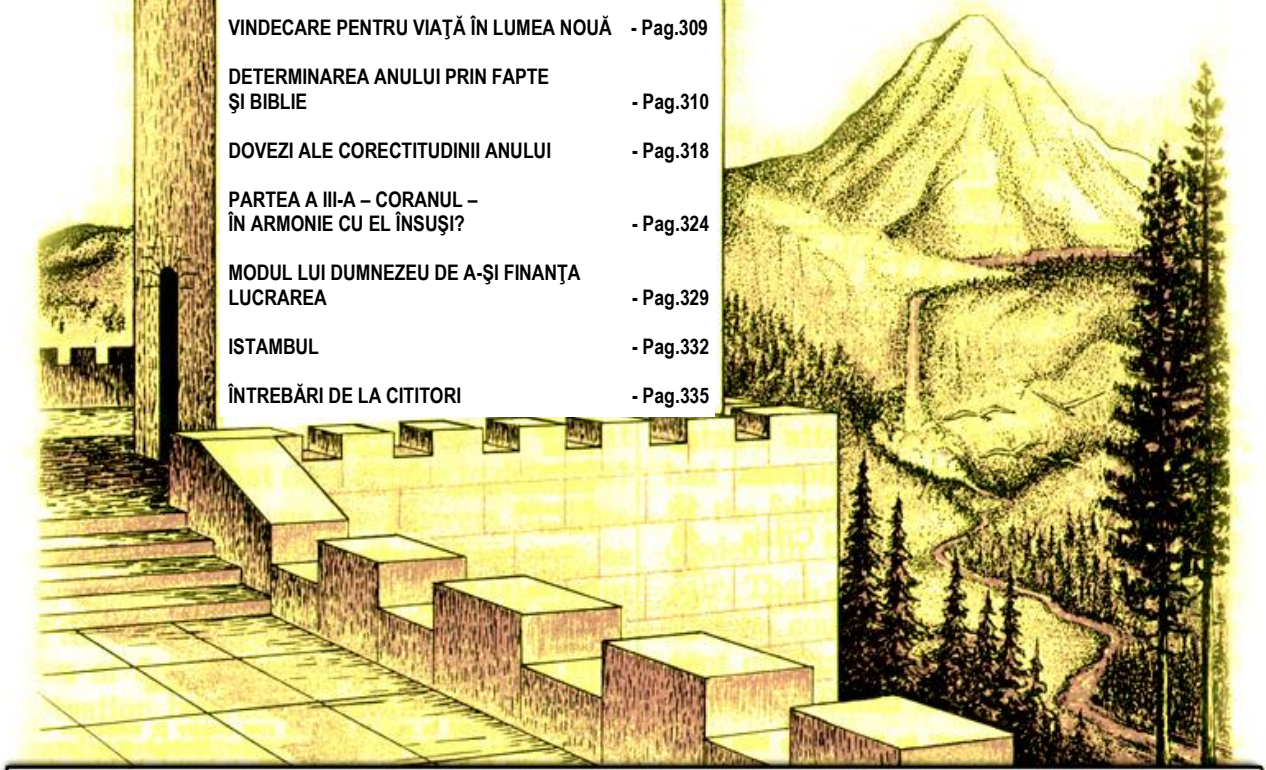

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

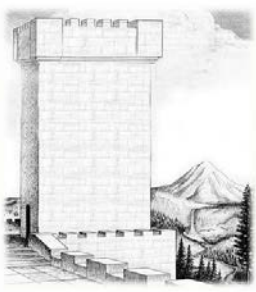

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1952 **Nr. 9**

1914,

un an însemnat!

„Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni, până se vor împlini timpurile fixate naţiunilor.” – Luca 21:24, NW.

„SFÂRŞITUL tuturor împărăţiilor în 1914!” Acesta a fost titlul izbitor al unui articol publicat de martorii lui Iehova într-o revistă laică numită „Revista Lumea Nouă”, în numărul său din 30 august 1914. Un extras din articol continuă: „Teribila izbucnire a războiului în Europa a împlinit o profeţie extraordinară. Cu un sfert de secol în urmă, prin predicatori şi prin intermediul presei, Studenţii Internaţionali ai Bibliei, cel mai adesea cunoscuţi ca Vestitorii Mileniului, au proclamat lumii că ziua mâniei profeţită în Biblie va fi în 1914. ‘Fiţi atenţi la 1914!’ a fost strigătul sutelor de evanghelişti călători care reprezintă acest crez ciudat şi care bat ţara în lung şi-n lat pentru a face cunoscută învăţătura că 'Împărăţia lui Dumnezeu este aproape'. Deşi sunt milioane de oameni care trebuie să-i fi ascultat pe aceşti evanghelişti, iar una dintre cărţile lor, *Timpul este Aproape*, a avut un tiraj de peste patru milioane de exemplare, şi publicaţiile religioase şi serviciul lumesc de presă reprezintă sute de ziare din ţară, precum şi prin lecturi, dezbateri, ore de studiu şi chiar şi filmări, omul obişnuit nu ştie de existenţa unei astfel de mişcări ca ‘Zorile Mileniului’.

[2] Această uimitoare proclamare de importanţă globală a început de fapt să fie publicată de către martorii lui Iehova cu aproximativ 37 de ani înainte de anul marcat 1914. S-a întâmplat în 1877, când Charles T. Russell, primul preşedinte al Societăţii Turnul de Veghere a Martorilor lui Iehova, ca şi coautor al cărţii *Cele Trei Lumi*, a explicat în această carte cronologia din Biblie a acestei date. „Cei şaptezeci de ani de captivitate s-au încheiat în primul an al lui Cirus, care a fost în anul 536 î.Cr. Astfel ei *au început* înainte cu şaptezeci de ani, sau anul 606 î.Cr. Prin urmare, în anul 606 î.Cr. Împărăţia lui Dumnezeu s-a încheiat, cununa a fost îndepărtată şi întregul pământ a fost dat pe mâna Neamurilor. Cei 2,520 de ani, socotind din anul 606 î.Cr., se vor încheia în anul 1914. … ‘Ierusalimul trebuie călcat în picioare de neamuri, până la împlinirea vremurilor neamurilor’, (Luca

Cuprins

21:24), prin urmare, călcat în picioare până în anul 1914 A.D., atunci când va avea loc învierea şi întoarcerea 'întregii case a lui Israel'. – Pag. 83, 165.

[3] Chiar şi revista *Turnul de veghere*, în anii 1880, a arătat importanţa acestui an de schimbare destinată controlului pe pământ. „S-a arătat adesea că aceasta este baza şi cheia Timpurilor Neamurilor (Luca 21:24), sau durata dominaţiei Neamurilor asupra Ierusalimului. Un timp este un an, un an profetic are 360 ani obişnuiţi. . . . şapte timpuri sunt 2,520 ani. Din anul 606 î.Cr., atunci când a început pustiirea Ierusalimului, au trecut 2,520 ani până în anul 1914 A.D.". „'Timpurile Neamurilor' s-au întins până în 1914, iar împărăţia cerească nu va avea putere deplină până atunci." – *Turnul de veghere al Sionului*, iunie 1880 şi martie 1880.

[4] Nu doar înainte de 1914, ci încă de atunci martorii lui Iehova au făcut însemnări repetate despre semnificaţia acestei date importante. La Congresul de la Philadelphia din 22 noiembrie 1947, martorii lui Iehova, în număr de 20,649, au adoptat în unanimitate o rezoluţie, care parţial declară: „ … evenimentele din lume care au avut loc în 1914 şi după acest an, începând cu Primul Război Mondial, împlinesc profeţiile cu privire la sfârşitul acestei lumi, şi astfel se descoperă ca semn vizibil al stabilirii Împărăţiei lui Iehova prin Cristos din acel an important; … ne-am adunat uniţi, indiferent de rasă, naţionalitate, limbă, culoare, sau afiliere religioasă anterioară, la Regele lumii noi întronat de Iehova, Isus Cristos, care acum stă pe Muntele Sion ca un Semnal pentru popoare." Toate acestea înseamnă că suveranitatea divină, aşa cum a fost odată exercitată de Dumnezeu pe pământ, urmează să fie restabilită de fapt în anul 1914. Cum a fost prezis, au avut loc evenimente însemnate la acel timp şi lucrurile continuă să se întâmple, lucru care afectează foarte mult destinul a tot felul de oameni de pe pământ astăzi. Ce reprezintă atunci suveranitatea divină, şi de ce a ajuns să fie o chestiune universală? De ce a fost un interval lipsă de aproape şaizeci de secole în exercitarea acesteia asupra întregului pământ? Ce dovezi există că Dumnezeu şi-a reluat suveranitatea pe pământ, şi ce prevesteşte aceasta pentru omenire?

[5] Iehova Dumnezeu este suveranul absolut al universului. Aceasta este cea mai mare realitate. Este un principiu de bază al adevărului. În ceruri, Dumnezeu şi-a exercitat dreptul la suveranitate de la bun început. *Suveranitatea* este definită ca fiind puterea supremă, absolută şi incontrolabilă prin care este guvernată orice societate de creaturi. Suveranitatea este sursa oricărei puteri de stabilire şi definire a guvernării. Puterea suverană este cea care determină felul guvernării care va stăpâni peste un grup de creaturi. Prin urmare, guvernarea oricărui grup de creaturi este expresia exterioară văzută a puterii suverane din spatele ei.

[6] Iehova Dumnezeu, prin virtutea faptului că este Creator, se află într-o astfel de poziţie preeminentă şi atotputernică, putând determina, în mod legal şi în fapt, tipul de guvernare prin care vor fi conduse creaturile lui ascultătoare. (Ex. 6:3; Amos 4:12, 13, *LXX)* Tipul de guvernare pe care Iehova l-a autorizat în univers cu mult timp în urmă, din poziţia Sa de suveran, a fost guvernarea teocratică. Este acelaşi tip de guvernare care va uni universul într-un tărâm al păcii şi al siguranţei pentru viitor. Teocraţia este guvernarea sub conducerea şi administrarea directe ale

Cuprins

Dumnezeului Cel Preaînalt. Astfel, ca domnitor suveran, Dumnezeu participă, în mod direct, prin agenţii Săi numiţi, la administrarea conducerii Sale.

DISPUTAREA SUVERANITĂŢII ASUPRA PĂMÂNTULUI

[7] Răzvrătirea omului din Eden a făcut să înceteze pentru un timp exercitarea evidentă a suveranităţii divine asupra întregului pământ şi a tuturor locuitorilor acestuia. Apoi, o suveranitate asumată a părut să fie îndeplinită de către o creatură-spirit, care în trecut a fost un funcţionar de încredere în organizaţia guvernamentală universală a lui Dumnezeu, a cărei guvernare este ilustrată în Biblie de un deal sau un munte. (Isa. 2:2, 3) Pe acest deal sau munte al lui Dumnezeu se găsesc creaturi spirituale de rang înalt, cunoscute sub numele de heruvimi. Aceşti heruvimi înconjoară tronul lui Iehova şi se presupune că sunt susţinătorii suveranităţii Sale universale. (Ps. 80:1, *AS*) Unuia dintre aceşti heruvimi i-a fost oferit dreptul legal de a-şi exercita protectoratul guvernamental asupra primului bărbat şi primei femei perfecţi din Eden şi asupra rasei care avea să descindă din ei. El a fost împuternicit de Iehova Dumnezeu să vegheze asupra omenirii. (Ezec. 28:14) Biblia oferă o descriere a acestui prim conducător teocratic care a vegheat peste omenirea perfectă, care mai târziu s-a răzvrătit, şi îl descrie sub figura tipică a „regelui Tirului”.

[8] „Fiul omului, preia o plângere asupra împăratului Tirului, şi spune-i: ‘Aşa zice Domnul Iehova: erai desăvârşit, plin de înţelepciune, şi desăvârşit în frumuseţe. Erai în Eden, grădina lui Dumnezeu; şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe. … Erai heruvimul uns care veghea: stăteai pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; umblai încolo şi-ncoace în mijlocul pietrelor de foc. Ai fost perfect în căile tale din ziua în care ai fost creat, până când a fost găsită nedreptate în tine. Prin abundenţa negoţului tău te-ai umplut cu violenţă, şi ai păcătuit.” – Ezec. 28:12-16, *AS*.

[9] Relatarea din Biblie a rebeliunii din Eden este familiară majorităţii persoanelor şi nu este nevoie să fie tratată pe larg aici. (Gen. 3:1-8) Imediat după ce a fost comis actul de sfidare a suveranităţii lui Iehova, El, Judecătorul Suprem, a luat măsuri. Suveranul Dumnezeu i-a retras puterea acestui prim conducător al omului şi pe bună dreptate l-a condamnat în cele din urmă la nimicire pe acest heruvim necredincios, care deghizat în şarpe a comis o trădare nemaiauzită până în prezent împotriva Puterii Suverane Universale. Prin acţiunea sa mişelească el a ridicat o chestiune cu privire la supremaţia lui Dumnezeu, pe care Iehova a acceptat-o imediat şi s-a obligat s-o justifice. Iehova chiar a rostit prima Sa profeţie înregistrată care, într-un limbaj ascuns, prezice împuternicirea unui nou conducător, o sământă-rege şi un justificator. (Gen. 3:14, 15) Determinarea lui Dumnezeu de a soluţiona această mare chestiune în felul Său a fost arătată ani mai târziu în înfruntarea care a avut loc între Iehova şi Faraonul Egiptului. – Ex. 9:16, *AT*; Rom. 9:17, *NW*.

[10] Chiar din prima zi a judecăţii, dreptul legal de a conduce şi a apăra i-a fost retras acestui potrivnic rebel vinovat, care acum a devenit cunoscut sub numele de

Cuprins

Satan Diavolul. Acesta nu a mai fost reprezentantul lui Iehova Dumnezeu. Îndepărtarea sa a constituit o separare legală de organizaţia lui Dumnezeu care este asemenea unui munte. Avem vreo înregistrare a acestei îndepărtări concise? Da; Biblia, prin revelaţie divină, ne oferă o înregistrare a hotărârii de separare a lui Dumnezeu. Hotărârea de separare indică în mod clar faptul că o reconciliere între rebelul Satan şi Suveranul Universului, pe care l-a nesocotit, este absolut imposibilă. Să lăsăm revelaţia să vorbească de la sine.

[11] „De aceea te-am alungat ca pe un lucru profan de pe dealul lui Dumnezeu, … Frumuseţea ta te-a făcut mândru, strălucirea ta ţi-a corupt înţelepciunea; aşa că te-am aruncat, abandonându-te ca să fi desfătarea regilor. Prin mulţimea nelegiuirilor tale, prin crimele comerţului tău, ţi-ai pângărit poziţia sacră; de aceea te-am făcut să pui foc pe tine, cu flăcări care te nimicesc, şi te-am redus la cenuşă pe pământ, în faţa tuturor celor care se uită la tine. Toţi cei care te cunosc dintre naţiuni vor fi îngroziţi din cauza ta – soarta ta este groaznică, nu există nici un viitor pentru tine.” – Ezec. 28:16-19, *Mo*.

[12] Deşi lui Satan i-a fost retrasă puterea din timpul Edenului, iar din punct de vedere legal s-a separat pentru totdeauna de organizaţia guvernamentală teocratică a lui Dumnezeu, acest lucru nu a însemnat că i s-a interzis să mai fie prezent pe pământ, unde putea influenţa dezvoltarea civilizaţiei în direcţia scopurilor sale egoiste sau să se asocieze cu îngerii din cer. „Într-o zi, îngerii au venit să se prezinte înaintea Celui Veşnic [Iehova, *AS*], şi printre ei era şi Adversarul [Satan, *AS*]. 'Unde ai fost?', i-a zis Cel Veşnic Adversarului; iar Adversarul a răspuns: 'Am cutreierat pe aici şi pe acolo, rătăcind pe pământ.' Atunci Cel Veşnic i-a zis Adversarului: 'Ai observat că nu există nimeni ca robul meu [Iov] pe pământ, un om fără prihană şi drept, care îl venerează pe Dumnezeu şi se fereşte de rău?' Adversarul a răspuns: 'Dar oare degeaba [Iov] îl venerează pe Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit tu, casa lui şi tot ce are? Tu l-ai făcut să prospere în afacerile sale, şi turmele sale mişună prin ţară. Doar întinde-ţi mâna, atinge tot ce are, şi vei vedea că te va blestema în faţă!' Atunci Cel Veşnic i-a zis Adversarului: 'Uite! Las tot ce are în puterea ta; dar să nu-ţi pui mâna asupra omului'. Şi Adversarul a plecat din prezenţa Celui Veşnic.” – Iov 1:6-12, *Mo*.

[13] Convorbirea sau conversaţia de mai sus între Suveranul Universal Iehova şi cel alungat, impostorul suveran Satan, înregistrată în secolul al XV-lea î.Cr., sau cu aproximativ 2,500 de ani după răzvrătirea din Eden, dezvăluie mai multe aspecte interesante. În primul rând, prin răspunsul lui Satan „cutreierând pe aici şi pe acolo, rătăcind pe pământ” este indicat faptul că el avea interese pământeşti cu omenirea decăzută, fiind necesară supravegherea sa ca şi suveran invizibil independent. Făcându-se singur independent prin ceea ce credea a fi o evadare cu succes din guvernul teocratic, de atunci înainte Satan, ca un suveran imitator, a încercat să împuternicească multe tipuri de guvernări proiectate de el peste omenirea decăzută. De la prima sa încercare de stabilire a unui guvern împărătesc în Babilon, în vremea lui Nimrod, şi până în prezent, toate formele sale de guvernare neteocratică sunt invenţie proprie şi autorizate de el. – Gen. 10:8-10.

Cuprins

DE UNDE OBŢIN NAŢIUNILE SUVERANITATE

[14] Faptele arată că dintre toate numeroasele experimente în organizarea guvernelor pământeşti vechi şi moderne, de la monarhiile absolute de dreapta la regimurile comuniste de extremă stângă, fiecare are o istorie care arată că acestea au fost dure, fără viziune, corupte, pline de mită, opresive, brutale, persecutându-i pe adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu, călcând legământul cel veşnic cu privire la sfinţenia vieţii şi provocând războaie sângeroase. (Gen. 9:4-6, 16) Fiecare a avut zilele sale de glorie care apoi s-au încheiat în violenţă. Puterea suverană care a autorizat astfel de eşecuri deplorabile precum guvernele, nu putea fi reprezentată de adevăratul Suveran Universal. Mai degrabă, există dovada evidentă că a fost Satan, Balaurul, care a încercat să dea putere suverană şi autoritate acestor guverne nelegiuite. (Apoc. 13:2 şi Efes. 6:12, *NW*) De fapt, de la căderea lui Adam şi a Evei până în prezent, întreaga societate umană necredincioasă a ajuns sub controlul acestui suveran viclean şi fals care s-a autoproclamat „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” (2Cor. 4:4, *NW*) În societatea din prezent a lumii vechi şi a guvernelor sale nu există absolut nicio speranţă de viaţă veşnică şi de securitate permanentă, pentru că temeliile lor nu sunt înrădăcinate în Dumnezeu, ci stau separate, împreună cu Satan, începând din zilele lui Adam. – Gen. 3:16-19.

[15] Conversaţia mai sus-menţionată din cer, referitor la Iov, face o altă dezvăluire edificatoare. Este evident din nemulţumirea lui Satan, „Nu l-ai ocrotit tu?” Acest lucru pare să indice că de la răzvrătire, Iehova a luat măsuri independente cu privire la interesele pe care le avea pe pământ, neţinând cont de Satan, şi că şi-a exercitat autoritatea superioară de prim rang ori de câte ori a dorit. Faptele înregistrate în Scripturi vin în sprijinul acestei concluzii. Iehova a preluat controlul imediat al grădinii Eden şi a dat-o în grija altor heruvimi puternici care i-au fost loiali. (Gen. 3:24) Oricăruia din omenire care îi aducea adevărata închinare Dumnezeu aranja să-i ofere ocrotire specială, nu printr-un guvern teocratic ca cel pe care l-a intenţionat iniţial pentru descendenţii lui Adam, ci prin protecţie angelică directă.

[16] Ştim că Iehova a avut contact direct cu Abel, Enoh şi Noe, oferindu-le revelaţii ale voinţei Sale. Ei au avut astfel recunoaşterea lui Dumnezeu. (Gen. 4:4; 6:8; Iuda 14) Dumnezeu le-a dat recunoaştere lui Avraam, Isaac şi Iacov, care au trăit departe de guvernele lumii lui Satan şi care au avut un înger păzitor călăuzitor în Palestina. (Gen. 22:15, 24:7, 31:11, 48:16) Îngerul lui Iehova i-a vorbit lui Moise din flăcările focului unui rug. (Faptele 7:30, 35, *NW*) Când oştile lui Israel au plecat din Egipt în anul 1513 î.Cr., îngerul lui Iehova s-a mutat din faţa izraeliţilor în spatele lor, pentru a putea acţiona ca o ariergardă şi a-i apăra de armata egipteană, ca să nu-i ajungă din urmă şi să îi ucidă. (Ex. 14:19) După zilele de teocraţie tipică din Israel, atunci când poporul lui Dumnezeu era captiv în Babilon, Mihail, îngerul păzitor prinţ al lui Israel a fost de strajă şi i-a protejat interesele lui Iehova pe pământ. Acest înger păzitor al lui Israel a fost, fără îndoială, Isus Cristos în existenţă preumană. – Dan. 10:13, 21; Apoc. 12:7.

[17] Aşa cum Satan nu a deţinut nicio putere teocratică acordată de un suveran peste adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu înainte de timpul lui Isus, la fel a fost

Cuprins

şi în zilele lui Isus şi ale primilor creştini, când Iehova a avut îngeri păzitori pentru a-şi proteja poporul „de autoritatea întunericului”. Referindu-se la Satan, Isus a spus: „El n-are nici o putere asupra mea.” (Col. 1:13 şi Ioan 14:30, *NW*) Apoi, este cazul lui Petru când a fost scăpat din mâinile criminale ale lui Irod de către îngerul lui Iehova. (Faptele 12:6-11, *NW*) Pavel spune cu privire la protecţia îngerilor: „Nu sunt ei toţi spirite pentru un serviciu public, trimişi să le slujească celor care vor moşteni salvarea?” (Evrei 1:14, *NW*) Astfel, în ciuda guvernărilor asemenea fierului ale lui Satan şi a puterii de persecuţie, poporul lui Iehova din toate timpurile a stat deoparte şi a supravieţuit. Doar cei care au arătat lipsă de credinţă şi care s-au compromis s-au scos de sub grija specială a lui Dumnezeu. Chiar şi astăzi, toţi cei care formează nucleul societăţii lumii noi, atât rămăşiţa unsă cât şi cei din „alte oi”, au ieşit, de fapt, din robia babiloniană şi au scăpat din ghearele lui Satan. (Apoc. 18:4; 2Cor. 6:15) În timp ce Satan a încercat continuu să-şi îmbunătăţească partea în chestiunea privind suveranitatea, forţându-i pe toţi oamenii să fie sub controlul său suveran fals, Scriptura următoare s-a dovedit a fi adevărată: „Îngerul lui Iehova îşi face tabăra în jurul celor ce se tem el, şi îi scapă.” – Ps. 34:7, *AS*.

[18] Mai este o chestiune finală ce trebuie observată cu amuzament din conversaţia neruşinată a lui Satan cu Iehova despre Iov. Satan nu era suveranul atotputernic care a crezut iniţial că va fi. Faptul că Dumnezeu îl ia la întrebări, spunând: „Unde ai fost?”, arată că Iehova e mai presus. Satan, temător, a fost pus în încurcătură, ca să spunem aşa. De asemenea, faptul că Satan se plânge de „protecţia” pusă în jurul lui Iov arată că el era enervat că Iehova manifesta putere superioară nu numai în apărarea închinătorilor Săi adevăraţi de pe pământ, ci şi în ocazii speciale, cum ar fi la Potop, când, cu nicio dificultate, Dumnezeu a curăţit civilizaţia pământească a lui Satan; la Babel, când Dumnezeu a încurcat vorbirea primei împărăţii pământeşti a lui Satan; şi în Egipt, când Iehova a îngenuncheat prima putere mondială pentru a-i elibera pe israeliţi cu mână superioară. (Gen. 7:21-24; 11:7-9; Ex. 14:8) În cele din urmă Iehova a trasat o limită cu privire la cât de departe ar putea merge Satan în testarea integrităţii lui Iov. (Iov 1:12) Observaţi, de asemenea, că Satan a manifestat respectul cuvenit pentru puterea lui Iehova, prin respectarea acestui ordin. El nu risca să stârnească inutil forţele cu mult superioare ale lui Iehova. Toate acestea l-au redus pe falsul suveran la un neajutorat inferior şi i-au demonstrat cum controlul său pe pământ nu era atotcuprinzător. De fapt, el controla doar acele zone unde îi orbise pe locuitori cu religiile false şi îi ţinea în frâu prin intermediul diverselor sale forme de guvernare improvizate. Niciodată nu s-a bucurat de control şi putere necontestate asupra întregii omeniri, pentru că în toate timpurile au existat cei care au rămas credincioşi adevăratei închinări a lui Iehova Dumnezeu şi care aşteptau cu nerăbdare restaurarea unui guvern divin, împuternicit de suveran peste tot pământul. – Evrei 11:10.

[**Note de subsol**]

Cuprins

Enciclopedia Legii şi a Procedurii, vol. 36, p. 516; precum şi Cooley, *Limite Constituţionale* [citate în People v. Pierce, 18 Misc. (N.Y.) 83, 86, 41 N.Y. Suppl. 858].

Elemente ale Legii Internaţionale, de George B. Davis, p. 32.

În paranteză fie spus, legea lui Moise arată că Dumnezeu priveşte divorţul ca irevocabil, adică o hotărâre de divorţ nu poate fi niciodată anulată. – Deut. 24:1-4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce măsură se pare că au făcut publicitate martorii lui Iehova până în anul 1914?
2,3. Cum a fost calculată cronologia pentru a stabili anul 1914, aşa cum a fost publicat în *Cele trei lumi* şi în *Turnul de veghere* din 1880?
4. Ce afirmă martorii lui Iehova, de la 1914 încoace, că a avut loc în anul 1914? Ce întrebări se ridică?
5,6. Ce înseamnă suveranitate? Cine este Suveranul Universal şi cum aşa? Ce fel de guvern autorizează El?
7,8. Ce s-a întâmplat cu guvernul autorizat la origine în Eden? Descrieţi poziţia primului conducător nevăzut al omului perfect.
9. Ce chestiune s-a ridicat prin rebeliune? Care au fost paşii pe care i-a făcut Iehova imediat în chestiune?
10,11. Descrieţi despărţirea lui Satan de organizaţia lui Dumnezeu.
12. Aduceţi dovezi despre sfera de activitate a lui Satan după despărţirea acestuia.
13,14 (a) Ce arată declaraţia: „Cutreiera încoace şi-ncolo, rătăcind pe pământ”? (b) Ce demonstrează înregistrarea despre guvernele omului?
15,16. (a) Ce dezvăluire este făcută prin cuvintele: „Nu l-ai ocrotit Tu?” (b) Ce recunoaştere a dat Dumnezeu adevăraţilor Săi închinători de pe pământ?
17. Ce pregătiri s-au făcut pentru grija divină a adevăraţilor creştini? Dovediţi.
18. În ce măsură a încercat Satan să imite suveranitatea lui Iehova şi cât de mare a devenit el?

Vindecare pentru viața în Lumea Nouă

ASTĂZI, oamenii care sunt fascinaţi de gândul vindecării divine prin miracole nu iau în calcul unele fapte importante referitoare la acestea, cum ar fi că în trecut, în cel mai bun caz, vindecarea fizică divină avea doar o valoare temporară, iar mai devreme sau mai târziu moartea îi revendică pe cei care beneficiau de ea. De asemenea, nici creştinii înşişi nu au folosit puterea divină pentru propriul lor beneficiu, ci au continuat să sufere indispoziţii comune omului. – Mat. 4:2-4; 1Tim. 5:23; 2Tim. 4:20.

Tot ei nu reuşesc să observe faptul că astăzi, pe de o parte, cei care nu sunt creştini pot experimenta ceea ce par a fi vindecări remarcabile creştinilor mărturisiţi, în timp ce, de pe altă parte, cauzele normale ale bolilor, afecţiunilor şi

Cuprins

accidentelor, cum ar fi ereditatea, împrejurările şi lipsa de grijă, operează pentru unii creştini ca şi pentru cei care nu sunt creştini. Şi nici nu există niciun motiv pentru a da vina pe Diavol pentru bolile şi accidentele care se abat asupra creştinului ca şi cum el ar fi un alt Iov. Cazul lui Iov a fost un caz profetic special, şi a fost înregistrat sub inspiraţie, a fost pentru beneficiul altora.

Miracolul remarcabil al vindecării divine din timpurile recente este că Dumnezeu a lucrat asupra rămăşiţei martorilor săi credincioşi care alcătuiesc organizaţia sa teocratică vizibilă. În special între 1914 şi 1919, ei se aflau într-o condiţie de boală şi suferinţă spirituală. Ei se rugau lui Iehova să fie vindecaţi şi el le-a adus vindecare spirituală şi le-a iertat păcatele. – Ps. 107:17-20; 147:1-3; Ier. 17:14-16, *AS.*

După ce i-a vindecat pe cei ale căror speranţe pentru viaţă veşnică erau cereşti, Dumnezeu şi-a extins programul de sănătate spirituală modernă pentru a include oamenii cu bunăvoinţă, o „mulţime mare" de „alte oi", asupra cărora s-a extins speranţa pentru o viaţă veşnică pe pământ. Vindecarea spirituală pe care aceştia o primesc este superioară oricărei vindecări fizice temporare. Aceştia îşi deschid ochii înţelegerii, astfel încât să vadă Lumina vieţii. Îşi deschid urechile să poată auzi cu apreciere Cuvântul lui Dumnezeu şi să audă sfatul său. Îşi primesc înapoi puterile vocale spirituale ca să poată cânta faima lui Iehova, să predice Cuvântul Lui şi să pună mărturie despre împărăţia sa. Ei primesc puterea membrelor spirituale ca să poată umbla ferm pe calea dreptăţii lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. – Isa., capitolul 35.

Doar aceia care sunt vindecaţi din punct de vedere spiritual pot spera acum să supravieţuiască răzbunării lui Dumnezeu care vine asupra creştinătăţii bolnave la Armaghedon şi să intre în noua lume a dreptăţii şi a vieţii. (Isa. 1:4-6, 18-20) Cât e de important, de aceea, ca să ne împărtăşim din 'frunzele copacilor care sunt pentru vindecarea naţiunilor' şi din 'apa vieţii', şi să îndemnăm la aceleaşi prescripţii pentru vindecare divină spirituală asupra altora! – Ţef. 2:1-3; Apoc. 22:1-3, 17, *NW.*

Determinarea anului
PRIN FAPTE ŞI BIBLIE

1. Aşa cum am văzut, timp de 2,500 de ani de la Abel la Moise, Iehova s-a îngrijit de protecţia îngerească a închinătorilor Săi adevăraţi, individual. Acum a venit momentul ca El să demonstreze la scară mică ceea ce a plănuit să le ofere locuitorilor pământului, la scară globală, şi anume restaurarea controlului suveranităţii Sale drepte prin intermediul unui guvern teocratic loial. În dezvoltarea acestei chestiuni pentru dominarea întregului pământ, Dumnezeu a marcat un teritoriu de probă în Palestina, cu patru graniţe, ce a devenit cunoscut sub numele de „Ţara Promisă". (Evrei 10:1; Gen. 15:18-21; Ex. 23:31; Deut. 34:1-

Cuprins

4; Evrei 11:9) Ca răscumpărător, în 1513 î.C., Iehova a cumpărat Israelul drept popor al Său, i-a eliberat pe aceştia din Egipt şi i-a organizat sub o conducere tipică teocratică pe care a împuternicit-o cu suveranitatea Sa, El devenind conducătorul lor nevăzut. (Ex. 6:6; 19:6; Deut. 33:2-5; Isa. 33:22) El şi-a adus poporul în Ţara Promisă, pentru a o lua în stăpânire, în anul 1473 î.C. După şase ani ei i-au înlăturat în mare măsură şi i-au supus pe foştii locuitori ce nu aveau niciun drept legal asupra pământului, fiind doar intruşi. În acest mod, controlul suveran al lui Iehova a fost stabilit de fapt şi de drept asupra acestui teritoriu disputat.

2. Timp de 866 de ani, aceeaşi formă de guvernare teocratică sub singura constituţie a legământului legii a exercitat suveranitate naţională în Ţara Promisă. Această guvernare a fost mai lungă cu mulţi ani decât majoritatea guvernărilor originale ce au existat pe pământ şi care erau împuternicite de Satan. Din cauza necredinţei regilor unşi din Iuda, ca şi în cazul heruvimului uns în Eden, Iehova a luat împuternicirea acestui guvern tipic teocratic în cele din urmă şi a pus capăt pentru un timp controlului său suveran în Palestina. El l-a deposedat de putere pe ultimul rege nelegiuit al lui Iuda, Zedechia, în anul 607 î.C. şi l-a trimis în exil în Babilon, în mâinile cuceritorului său dintre neamuri, Nebucadneţar, regele Babilonului. – 2 Regi 25:1-7.

3. Biblia înregistrează despre încheierea guvernului tipic al împărăţiei în anul 607 î.C.: „Şi tu, ticălosule, prinţ al lui Israel ce vei fi ucis, pentru care ceasul pedepsei depline a păcatului aduce condamnare – ‘Jos cu diadema lui, şi la o parte cu coroana!’ zice Domnul cel Veşnic [Iehova *AS*]; ‘lucrurile se vor schimba, cei smeriţi vor fin înălţaţi şi cei înălţaţi vor fi smeriţi! Voi face totul ruine, ruine, ruine, totul va fi răsturnat, până va veni omul care are drept şi lui îi voi da totul.’” (Ezec. 21:25-27 *Mo*) Observaţi cum această hotărâre arată că dreptul legal asupra coroanei va lipsi pentru o perioadă lungă de timp „până va veni *omul care are drept*”. Când acel „fiu al omului” va veni, aceasta implică o restaurare a guvernării divine, împuternicită de suveranitate, dar de această dată asupra întregului pământ, aşa cum se spune, „Îi voi da totul.”

4. În beneficiul supuşilor Săi credincioşi şi loiali de pe pământ Iehova Dumnezeu a oferit o ilustraţie a poziţiei Sale legale, extraordinare de Suveran, care poate împuternici în mod legal împărăţii pe pământ şi în univers. În mod semnificativ, Dumnezeu a ilustrat această problemă profetului Ieremia, cu puţin timp înainte ca suveranitatea divină să fie retrasă de la împuternicirea ultimului rege domnitor din linia lui David, Zedechia. Observaţi cum Iehova Suveranul, asemănător cu un olar, spune despre clădirea şi dărâmarea guvernelor asemănătoare lutului:

5. „‘Du-te la casa olarului, şi acolo te voi face să auzi ce am de spus’. M-am dus deci la casa olarului şi el lucra pe roată. Ori de câte ori vasul pe care-l făcea din lut se strica în mâinile lui el îl remodela după cum dorea, până era mulţumit. Atunci cuvântul Celui Veşnic a venit la mine: ‘Nu pot eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel?’ Iată, ca lutul în mâna olarului, aşa sunteţi voi în mâinile mele. Oricând pot vorbi de dezrădăcinarea unei naţiuni sau a unei

Cuprins

împărăţii, de dărâmarea şi distrugerea ei; dar dacă naţiunea aceea se va întoarce de la răutatea ei, atunci mă voi răzgândi cu privire la răul pe care mă gândisem să-l aduc asupra ei. Din nou, pot vorbi de clădirea unei naţiuni sau a unei împărăţii, de plantarea ei, dar dacă acea naţiune va face ce este rău în ochii mei şi nu va asculta de glasul meu, atunci mă voi răzgândi cu privire la beneficiile pe care aveam de gând să i le acord. Aşadar, transmiteţi-le oamenilor din Iuda şi cetăţenilor din Ierusalim acest mesaj de la Cel Veşnic [Iehova, *AS*]: 'Pregătesc o nenorocire împotriva voastră şi pun la cale un plan împotriva voastră. Întoarceţi-vă, fiecare de la calea lui rea şi îndreptaţi-vă viaţa şi faptele!' Ei vor zice: 'Nu are rost să vorbim! Adică vom trăi aşa cum alegem noi şi fiecare ne vom urma mintea încăpăţânată şi rea'." – Ier. 18:2-12, *Mo*.

6. Şi aşa s-a întâmplat că majoritatea oamenilor din Israel şi Iuda, precum şi regii lor au refuzat să-L recunoască în cele din urmă pe marele lor „olar" Suveran, Iehova. În schimb, aceştia au ales să meargă pe căile lor răzvrătite, aşa cum naţiunile lumii lui Satan fac de secole încoace. Din acest motiv, Iehova a decretat că evreii reprezentaţi de oraşul lor capitală, Ierusalim, vor fi dominaţi de naţiunile păgâne şi conduşi de guvernele lor împuternicite de Satan din anul 607 î.C. înainte. Isus, cel mai mare profet, a făcut referire la această dominaţie şi la continuarea acesteia mult timp după serviciul Lui pământesc, când a spus: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni până se vor împlini timpurile fixate naţiunilor." (Luca 21:24 *NW*) Cât timp durează aceste „timpuri fixate naţiunilor" despre care a vorbit Isus? Iehova, descoperitorul secretelor, face cunoscute aceste „timpuri" în propriul Său mod şi la timpul Său.

„Timpurile fixate naţiunilor"

7. Cu 150 de ani înainte ca Ierusalimul să-şi piardă suveranitatea naţională înaintea naţiunii păgâne Babilon, Isaia a profeţit o cântare de batjocură. Această cântare era împotriva regelui Babilonului care era descris drept un „tăietor de brazi", adică un ucigaş al adevăraţilor închinători ai lui Dumnezeu, ilustraţi ca şi „copaci ai dreptăţii". Isaia a prezis că regele Babilonului îşi va înălţa tronul deasupra stelelor sau prinţilor teocraţiei tipice a lui Dumnezeu şi va răsturna această guvernare suverană prin subjugare totală. După ce el câştiga această influenţă ca şi conducător al lumi, urma să vină judecata lui Dumnezeu, iar regele Babilonului urma să fie doborât asemenea unui copac, iar toţi oamenii vor putea să îi vadă umilirea. (vezi Isaia 14:4, 8, 12-16; 61:3) Toate acestea s-au întâmplat dinastiei conducătoare a lui Nebucadneţar, regele cuceritor al Babilonului. La rândul său, el simboliza pe mai marele rege al Babilonului, Satan Diavolul, care va fi în cele din urmă înfrânt în totalitate şi anihilat.

8. Urmează o scurtă prezentare istorică a faptelor fizice în împlinirea lui Isaia 14. Aşa cum a fost spus, dominaţia asupra Ţării Promise, delimitată de Iehova în timpul lui Avraam, era de fapt motivul de dispută. Egiptul, considerat prima putere mondială, deoarece a dominat Palestina după timpul lui Avram, a pierdut controlul asupra Ţării Promise, când a intrat în posesia izraeliţilor începând cu 1473 î.C. Secole mai târziu, Asiria a devenit o doua putere mondială când a

Cuprins

îngenuncheat împărăţia de nord a Israelului, în 740 î.C. (2Regi 17:6) În 632 î.C., Ninive, oraşul capitală al acestei a doua puteri mondiale, a cedat înaintea unei coaliţii a puterilor păgâne – caldeenii (babilonieni), sciţii şi medii. (Naum 3:7) Întrebarea era acum ce naţiune umplea golul lăsat de căderea Asiriei, devenind astfel a treia putere mondială? Atât Egiptul, sub regele Neco, cât şi Babilonul condus de tânărul comandant Nebucadneţar, fiul lui Nabopolasar, regele Babilonului, au încercat să preia această poziţie. Aceştia au rezolvat problema în marea bătălie din vechime de la Carchemiş, lângă răul Eufrat, în 625 î.Cr., Babilonul înfrângând Egiptul. (2Cron. 35:20) După această victorie, în acelaşi an 625 î.Cr., Nebucadneţar a urcat pe tronul Babilonului după moartea tatălui său.

9. Cinci ani mai târziu, Nebucadneţar a căutat să-şi afirme nou câştigata autoritate asupra Orientului Apropiat făcând tributară ultima împărăţie independentă, cea a lui Iuda, cu regele ei Ioiachim, venind împotriva Ierusalimului în 620 î.Cr. (2Regi 24:1, 7; 2Cron. 36:5, 6) În 618 î.Cr., Ioiachim a murit în încercarea de a abandona suzeranitatea Babiloniană. Din această cauză, Nebucadneţar a asediat Ierusalimul pentru a două oară (în 618 î.Cr.) şi l-a forţat să accepte termenii, luându-l prizonier pe Ioiachin, succesorul lui Ioiachim, alături de mulţi prinţi din Iuda şi alţi oameni extraordinari, incluzându-l şi pe Daniel. (2Regi 24:1, 8-16; Dan. 1:1-6) Nebucadneţar a mai oferit o şansă Ierusalimului asemenea unui stat suveran auxiliar, permiţându-i lui Zedechia, fratele lui Ioiachim, să fie rege uns al lui Iuda în 617 î.Cr. (2Regi 24:17, 18) Acesta, asemenea fratelui său, a încercat să abandoneze jugul Babilonian prin răscoală. Dar acest lucru l-a forţat pe Nebucadneţar, mânios, să pornească împotriva Ierusalimului pentru a treia oară, dar de această dată să-l distrugă definitiv. El şi-a început cel de-al treilea asediu asupra Ierusalimului în cea de-a zecea zi a celei de-a zecea luni, luna Tebet, în cel de-al nouălea an al domniei lui Zedechia, sau pe 18-19 ianuarie 608 î.Cr. (aceasta, după 18 Ianuarie, ora 18) conform sistemului nostru calendaristic gregorian. (2Regi 25:1) Până pe 2-3 iulie 607 î.Cr., foametea ca urmare a asediului devenise excesiv de intensă, inamicul făcuse o breşă în fortificaţiile zidurilor din Ierusalim, iar regele Zedechia a fugit din oraş în acea zi până la Ierihon, unde a fost capturat mai târziu pentru deportare. – 2Regi 25:2-7.

10. După ce au intrat în Ierusalim, soldaţii caldeeni (babilonieni) au început să ardă „casa lui Iehova", „casa regelui" şi toate marile case din oraş, în 7 Ab, 30-31 iulie, 607 î.Cr. (2Regi 25:8, 9) Până în 10 Ab, 2-3 august, 607 î.Cr, adică trei zile mai târziu, aceştia distruseseră complet templul, palatul regal şi zidurile oraşului. (Ier. 52:12-14) În acest moment ar trebui să fie reamintit că Iehova şi-a făcut voinţa suverană cunoscută prin preoţia sa din templu, şi palatul regelui era centrul de unde venea administrarea naţiunii, delegată de către Dumnezeu regelui. (2Regi 22:12, 13) Aşadar, aceste centre ale administraţiei divine, împuternicite de suveran, au încetat odată cu înfrângerea Ierusalimului.

11. Cu toate acestea, a mai existat o mică urmă de suveranitate evreiască după căderea Oraşului Sfânt, şi anume numirea de către Nebucadneţar a evreului Ghedalia ca şi guvernator peste aşezările rămase din ţinut. Dar două luni mai târziu, Ghedalia şi sfătuitorii săi babilonieni au fost ucişi de către un grup de

Cuprins

asasini evrei. La auzul acestei insulte tragice la adresa milei lui Nebucadneţar, toţi evrei rămăşi au fugit în Egipt, luându-l şi pe profetul Ieremia cu ei. (2Regi 25:22-26; Ier. 41:1-18; 43:5-7) Ţinutul fiind părăsit de locuitori evrei, ultima urmă de conducere teocratică s-a sfârşit în cea de-a şaptea lună, care a început în 21-22 septembrie 607 î.Cr. Aşadar, printr-o succesiune rapidă de evenimente, ţinutul a fost golit iar suveranitatea teocratică retrasă, ceea ce le-a oferit păgânilor control necontestat asupra Ţării Promise pentru ale lor „timpuri fixate”. – Luca 21:24.

12. Câte „vremuri” a permis Dumnezeu naţiunilor păgâne să aibă control necontestat asupra Ţării Promise, ce reprezenta un mijloc de testare pentru suveranitate pe tot pământul? Biblia răspunde că trebuiau să fie *şapte* „vremuri”. (Dan. 4:16, 23, 25) În mod semnificativ acest număr i-a fost dezvăluit regelui Nebucadneţar într-un vis, după 607 î.Cr, când devenise conducătorul totalitar al celei de-a treia puteri mondiale. Observaţi acum detaliile acestui vis, aşa cum Nebucadneţar le relatează martorului lui Iehova, Daniel, pentru interpretare divină. Observaţi, de asemenea, cum tema acestui vis este suveranitatea lui Dumnezeu, „să ştie cei vii că Cel Preaînalt domneşte peste tărâmul oamenilor, şi îl dă celui pe care îl alege şi îl pune peste acesta pe *cel mai neînsemnat din omenire*.” – Dan. 4:17 *Mo.*

13. Nebucadneţar i-a spus lui Daniel: „Beltşaţar, stăpân al magicienilor, ştiu că spiritul dumnezeilor este în tine şi că nu există niciun secret care să te tulbure, ascultă viziunile visului pe care l-am văzut şi spune-mi se înseamnă. Iată viziunile pe care le-am avut când stăteam în patul meu: priveam şi iată că în mijlocul pământului era un copac foarte înalt. Copacul a crescut şi a devenit puternic şi, în cele din urmă, s-a înălţat până la cer şi se vedea de la marginile întregului pământ. Frunzele lui erau frumoase şi roadele lui, bogate, iar în el era hrană pentru toţi. Sub el se adăposteau animalele sălbatice, pe ramurile lui se cuibăreau păsările cerului şi din el se hrăneau toate creaturile vii. În viziunile pe care le-am avut când stăteam în patul meu iată că era şi un străjer. El a coborât din cer şi a strigat: ‘Doborâţi copacul şi tăiaţi-i ramurile! Scuturaţi-i frunzele şi împrăştiaţi-i roadele! Să fugă animalele de sub el şi păsările de pe crengile lui! Dar butucul cu rădăcinile lui lăsaţi-l în pământ, legat de jur împrejur cu legături de fier şi de aramă, în iarba moale a câmpului. Să fie udat de roua cerului, iar partea lui să fie cu animalele, în iarba pământului. Mintea lui să nu mai fie de om şi să i se dea o minte de animal. *Şapte ani [timpuri*] să treacă peste el.’” – Dan. 4:9-16 *Mo*.

14. Daniel a interpretat visul pentru a prezice că şapte *timpuri* sau ani de nebunie vor pune stăpânire pe Nebucadneţar, timp în care nu va fi în stare să ducă mai departe conducerea imperială, ci va deveni sălbatic precum o fiară şi va trăi pe câmpuri. Şi, drept urmare, acestui mare conducător al lumii îi va fi luată împărăţia asemenea tăierii copacului mândru menţionat în visul său. După şapte ani, raţiunea îi va reveni, şi va fi restabilit în împărăţia sa, care precum trunchiul înlănţuit în pământ, va fi ţinută în aşteptare până la întoarcerea sa la controlul imperiului său.

15. Toate acestea s-au întâmplat aproape de sfârşitul domniei lui Nebucadneţar. Cărţile despre Nebucadneţar se referă la cei şapte ani de nebunie ai lui. (Dan. 4:33) „Forma de nebunie de care acesta (Nebucadneţar) suferea în

Cuprins

momentul în care mândria i-a distrus raţiunea era numită *licantropie*, caz în care pacientul îşi închipuie că este unul dintre animalele inferioare şi acţionează ca atare. Nebucadneţar şi-a imaginat că a devenit bou şi a început să mănânce iarbă asemenea altor vite." (*Dicţionarul Westminster al Bibliei,* p. 422; Vezi şi *Nebucadneţar* de G. R. Tabouis, parag. 263-265, 383) În *Biografia Universală* Michaud scrie: „Nebucadneţar a fost pedepsit pentru mândria sa printr-o boală stranie, căci a căzut într-o stare de nebunie totală, fiind convins că se transformase într-un bou." Un alt scriitor francez, Larousse, oferă o relatare similară, adăugând: „El a murit la numai un an după ce şi-a recuperat raţiunea."

16. Cu toate acestea, visul lui Nebucadneţar îşi găseşte aplicarea majoră în conducerea cerească. În ¶ 7-11, paginile 261, 162 am descris conducerea teocratică invizibilă încredinţată prima dată heruvimului ocrotitor din Eden. Suveranitatea lui Dumnezeu ce opera de fapt prin heruvimul Său uns era descrisă în mod potrivit de copacul măreţ din visul lui Nebucadneţar. În momentul în care acest conducător teocratic preamărit al oamenilor şi animalelor s-a răsculat prin punerea la îndoială a supremaţiei suverane a lui Iehova Dumnezeu, el a fost eliminat imediat din organizaţia lui Dumnezeu asemănătoare unui munte şi despărţit pentru totdeauna din uniunea cu Dumnezeu. Aceasta a însemnat tăierea copacului măreţ. Pentru a da speranţă omenirii drepte, cât de bucuroşi suntem că Dumnezeu a lăsat în viziune un trunchi al acestui copac. Este evident că asta ilustrează suspendarea conducerii cereşti drepte prin care Dumnezeu îşi va exercita suveranitatea din nou asupra pământului. Va fi ţinută în aşteptare până când va veni Cel care îşi va dovedi dreptul la aceasta. Visul arată că Cel Prea Înalt va da dreptul la această împărăţie „celui mai neînsemnat dintre oameni" sau fiului omului. – Dan. 4:17 *Mo*.

17. Doar după ce vor trece „şapte timpuri" peste trunchiul simbolic Dumnezeu putea stabili împărăţia peste oameni, în mâinile unui conducător drept nevăzut, potrivit propriului Său decret. Visul profetic nu indică faptul că cele „şapte timpuri" au început în Eden, imediat cu răscoala lui Satan şi a pierderii dreptului şi autorităţii acestuia la conducerea dreaptă. Faptele în împlinire arată că acestea nu au început atunci, ci în zilele visătorului care a avut visul împlinit cu el, în miniatură, şi anume, în timpul în care conducerea ilustrată a fost luată de la ultimul rege uns al lui Iuda, Zedechia. Visul doar anunţă că peste experienţa trunchiului vor trece „şapte timpuri" şi acestea vor preceda imediat dezlegarea acestuia şi creşterea lui liberă din nou.

18. Devine evident faptul că aceste „şapte timpuri" au început cu răsturnarea de către Nebucadneţar a teocraţiei tipice a lui Iehova la Ierusalim, în 607 î.Cr. Atâta timp cât administraţia tipică a lui Dumnezeu la Ierusalim opera, chiar şi într-un mod imperfect, în numele Lui, exista o măsură de raţionament al poporului şi o manifestare parţială a conducerii drepte printre naţiunile acestui pământ. Dar odată cu răsturnarea teocraţiei tipice nu a mai existat nicio constrângere pentru iraţionalitatea şi bestialitatea conducătorilor umani şi omenire. Puterile sau guvernele neamurilor erau acum exclusive. Poporul de legământ al lui Dumnezeu nu mai deţinea suveranitate naţională în mijlocul acestei lumi, independent de naţiunile păgâne. În 539 î.Cr. puterea mondială Medo-Persană

Cuprins

exercita dominaţie asupra Ţării Promise. În 332 î.Cr. aceasta a trecut în mâinile lui Alexandru cel Mare, cuceritorul grec. În 63 î.Cr. conducerea romană era stabilită asupra Palestinei. Din 637 A.D. până în 1917, diferiţi conducători mahomedani au controlat în general Ierusalimul. În 1917, vicontele Allenby al Marii Britani a luat Ierusalimul din mâinile turcilor mahomedani, ce deţineau controlul din 1517.

Calcule matematice

19. Cât durează cele „şapte timpuri", timpurile naţiunilor? Calculele matematice ne sunt furnizate de o altă profeţie ce nu are nicio legătură cu aceasta, dar care foloseşte termenul „timpuri" sau „perioade de timp". În Apocalipsa 12:6 (*NW*) sunt menţionate 1,260 de zile, şi apoi în cel de-al paisprezecelea verset aceeaşi perioadă este numită ca 3 ½ „timpuri". Aşadar dacă 3 ½ „timpuri" înseamnă 1,260 de zile, atunci şapte „timpuri" (de două ori 3 ½ „timpuri") trebuie să fie de două ori 1,260 de zile sau 2,520 de zile. Devreme, în călătoria lor prin pustiu, izraeliţii au abandonat înţelepciunea suverană a Dumnezeului lor din dorinţa de a se reîntoarce în Egipt, dând crezare raporturilor lipsite de credinţă ale celor zece spioni necredincioşi. (Num. 14:1-4) Pentru această lipsă de credinţă a poporului în conducerea suverană a lui Dumnezeu, Iehova a condamnat naţiunea la patruzeci de ani de pribegire prin pustiu, fără niciun control suveran asupra pământului. „Pentru fiecare zi petrecută în iscodirea ţinutului, veţi petrece un an de pedeapsă pentru relele făcute, patruzeci de ani pentru patruzeci de zile; asta vă va învăţa cum este să mă aveţi împotriva voastră." – Num. 14:34, *Mo*.

20. Conform acestei reguli stabilite în pustiu, naţiunea iudaică, care a arătat de nenumărate ori că nu apreciază controlul suveran al lui Iehova, trebuia să suporte judecata adversă a lui Dumnezeu din mâna stăpânitorilor neamurilor pentru o perioadă de şapte „timpuri", adică 2,520 de ani-zile. Aceşti 2,520 de ani încep de la pustiirea Ierusalimului şi a ţării în vara şi toamna anului 607 î.C. până în vara şi toamna anului 1914, când au expirat. Din 607 î.C până în anul 1 î.C. sunt 606 ani. Din anul 1 î.C. până în anul 1 A.D. este numai un an, deoarece oamenii din vechime nu descoperiseră numărul zero care, conform matematicii moderne ar însemna doi ani. Folosirea lui zero are o origine matematică recentă. Din anul 1 A.D. până în 1914 A.D. sunt 1913 ani. Aşadar, adăugând 606 ani, plus unul, plus 1913 ani ajungem la un total de 2,520 de ani.

21. În acest moment, unii vor întreba de ce Charles T. Russell a folosit în 1877 data de 606 î.C pentru căderea Ierusalimului, în timp ce *Turnul de veghere* de mai târziu a folosit 607 î.C. Aceasta este din cauza că în lumina erudiţilor moderni, au fost descoperite două erori mici ce se anulează reciproc şi rezultă acelaşi lucru, şi anume, 1914. În legătură cu prima greşeală, Russell precum şi alţii consideră anul 1 î.C până la anul 1 A.D. ca însemnând doi ani, când, de fapt, este doar unul, deoarece aşa cum s-a spus mai sus nu există „zero" în sistemul de numărare al anilor între î.C şi A.D. „Era creştină nu a început cu niciun an, ci cu primul an." – *Dicţionarul Westminster al Bibliei*, p. 102.

22. A două greşeală avea legătură cu neînceperea numărării acelor 2,520 de ani la momentul potrivit din punct de vedere al faptelor istorice şi al circumstanţelor. Aproape toată cronologia timpurie a Bibliei are legătură cu istoria

Cuprins

seculara a anului 539 î.C., anul în care are loc căderea Babilonului în faţa lui Darius şi a lui Cir, a Mezilor şi perşilor. În anii recenţi au fost descoperite câteva tăbliţe cuneiforme aparţinând căderii Babilonului ce fixează atât datele istorice biblice cât şi cele seculare. Tăbliţa cunoscută sub numele de „Cronica Nabunaid" oferă data pentru căderea Babilonului, dată despre care specialiştii afirmă că ar fi 12-13 octombrie 539 î.C., calendarul Iulian, sau 6-7 octombrie 539 î.C., conform calendarului Gregorian pe care îl folosim în prezent. Această tăbliţă mai spune că Cir şi-a făcut intrarea triumfală în Babilon la 16 zile după căderea acestuia. Aşadar, *anul ascensiunii* sale a început în octombrie 539 î.C. Cu toate acestea, într-o altă tăbliţă cuneiforma numită „Strassmaier, *Cir* Nr. 11", era menţionat primul *an de domnie* a lui Cir şi stabilit ca începând în 17-18 martie 538 î.C. şi că s-ar fi încheiat în 4-5 martie 537 î.C. În acest prim *an de domnie* al lui Cir a emis el decretul prin care le permitea evreilor întoarcerea în Ierusalim pentru a reconstrui templul. (Ezra 1:1) Este posibil ca decretul să fi fost dat la sfârşitul anului 538 î.C. sau înainte de 4-5 martie 537 î.C.

23. În orice caz, acest lucru ar fi dat destul timp majorităţii evreilor, 49,897 la număr, să-şi organizeze expediţia şi să întreprindă lunga călătorie de patru luni de la Babilon la Ierusalim, pentru a ajunge acolo la 29-30 septembrie în 537 î.C., la începutul celei de-a şaptea luni evreieşti, şi să-şi construiască altarul pentru Iehova, aşa cum este înregistrat la Ezra 3:1-3. Întrucât 29-30 septembrie 537 î.C. încheie în mod oficial cei şaptezeci de ani de pustiire, aşa cum este înregistrat în 2 Cronici 36:20-21, aşadar începutul pustiiri ţinutului trebuie să fi început oficial să fie numărat după 21-22 septembrie 607 î.C, la începutul lunii a şaptea evreieşti din 607, ce reprezintă punctul de începere al socotirii celor 2,520 de ani.

[Note de subsol]

Pe viitor datele evreieşti menţionate în Scripturi vor fi adaptate sistemului modern de datare calendaristică gregorian. Zilele evreieşti încep întotdeauna după ora 6 p.m. Transformările au fost făcute cu ajutorul lucrărilor :

- *Cronologie babiloniană 626 î.C până în anul 45 A.D.,* de Parker şi Dubberstein, universitatea din Chicago, ediţia din 1942
- „*Istoria imperiului persan*", de Olmstead, 1948, p. 50
- *„Lumina din trecutul antic*", de Finegan, 1946, p. 190

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Până la care teritoriu limita Iehova lupta referitor la dominaţie? (b) Ce guvern tipic a organizat Iehova, cum a fost el înfiinţat şi ce s-a întâmplat cu el în cele din urmă?

3. Ce declaraţie a făcut Dumnezeu referitor la sfârşitul acestui guvern tipic?

4,5. (a) Cum şi-a ilustrat Iehova poziţia ca suveran? (b) În ce măsură recunoşteau suveranitatea lui Iehova oamenii din Israel şi Iuda?

6. Care a fost judecata lui Iehova pentru că i-au respins suveranitatea?

Cuprins

7. Ce profeţeşte Isaia în capitolul 14 despre regele Babilonului?
8. Cum s-a întâmplat că Egiptul şi Asiria au devenit prima şi respectiv a doua putere mondială? Cum s-a hotărât care naţiune urma să-i succeadă Asiriei ca putere mondială?
9. Descrieţi încercările lui Nebucadneţar de a-şi revendica stăpânirea peste împărăţia lui Iuda şi rezultatul final.
10,11. (a) Cu exactitate, când au fost distruse templul şi palatul regelui din Ierusalim şi ce a însemnat aceasta referitor la suveranitatea divină? (b) Ce altă dovadă neînsemnată de control iudeu a mai existat şi ce s-a întâmplat cu acesta?
12,13. (a) Cui i-a fost descoperit numărul „timpurilor" naţiunilor şi în ce fel? (b) Care a fost tema descoperirii? Ilustraţi descoperirea pe scurt.
14,15. Cum s-a împlinit acest vis cu Nebucadneţar?
16. Cum îşi are acest vis o aplicaţie majoră cu domnia cerească? Ce speranţă lasă Dumnezeu pentru omenire?
17,18. (a) Când încep să se aplice cele „şapte timpuri", referitor la „trunchiul copacului"? (b) Când devine mai ales evidentă perioada „nebuniei" şi ce schimbări există în dominaţia neamurilor asupra Ierusalimului?
19,20. Cât durează cele „şapte timpuri" ale naţiunilor? Aduceţi dovezi pentru stabilirea anului 1914 ca dată însemnată.
21-23. (a) Arătaţi o corectare a unei greşeli minore făcută de fraţi cu mulţi ani în urmă, referitor la determinarea anului 1914. (b) Explicaţi o a doua corectare.

Dovezi *ale* corectitudinii anului

Atunci ce dovezi fizice există, care indică anul 1914 ca fiind un an însemnat referitor la sfârşitul „timpurilor fixate" ale naţiunilor? Mai întâi, sunt necesare câteva informaţii legate de context. Odată cu dezintegrarea vechiului Imperiu Roman şi destrămarea Sfântului Imperiu Roman unit cu Biserica Catolică, ulterior Tratatului de Pace de la Westfalia din 1648, a apărut o „familie a naţiunilor". Această casă a naţiunilor a fost un aranjament liber în care naţiunile mari şi mici au încercat să se înţeleagă, ca fraţi mari şi mici care au avut o ceartă ocazională (război) între membri individuali. Nu a fost nicio mamă sau un tată care să-i ghideze. Nici Biserica Catolică, nici rămăşiţele vechiului Imperiu Roman nu au mai fost suficient de puternice pentru a menţine aceste naţiuni sub papuc şi astfel să ţină aceste naţiuni tinere în frâu, aşa cum au făcut odinioară, fiind dictatori superiori. Cu toate acestea, „familia naţiunilor" a menţinut într-o anumită măsură ordinea internaţională în perioadele ei de expansiune mondială, şi s-a supus unui cod de legi internaţional. Totuşi, această „familie" nu a avut nicio expresie politică sau o super-organizaţie. Acestea au fost lăsate pentru a fi încercate mai târziu în cadrul Ligii Naţiunilor, în 1919, pentru a repara lucrurile.

Cuprins

[2] În cele ce urmează este o descriere cu autoritate a acestei „familii a naţiunilor”. „Imperiul mondial al Romei a arătat o suveranitate politică obişnuită prin care acţiunile teritoriilor îndepărtate puteau fi reglementate; religia mondială a Bisericii din perioada de mijloc a adăugat ideea unei legături comune a umanităţii. … Familia a fost la început o ‘familie creştină europeană a naţiunilor’ şi legea sa a fost europeană. Statele Unite ale Americii au fost prima adăugare din afara Europei. … În 1856 cele cinci mari puteri au admis Imperiului Otoman să „participe în avantajul legii publice europene şi să se alăture.’ Intrarea Japoniei în ‘familia naţiunilor’, în 1899, a adăugat un alt stat non-european la familia internaţională, care a încetat să mai fie ‘europeană’ şi ‘creştină’.”

[3] Ce s-a întâmplat cu această casă liberă a naţiunilor în 1914 ştie toată lumea şi este istorie acum. Echilibrul şubred al puterilor neamurilor, care le-a permis să se transforme în mari maşini de război în perioada antebelică s-a prăbuşit complet în 1914. Întreaga lor casă a explodat şi naţiunile au înnebunit. Prăbuşirea acestei case a naţiunilor şi independenţa lor naţională suverană pusă în pericol nu amintesc de distrugerea templului şi palatul regelui din Ierusalim, din 30-31 iulie şi 2-3 august, anul 607 î.C.? Toate acestea, cu exact 2,520 ani mai târziu, sunt aproape ca atunci! Observaţi rezumatul următor al derulării rapide a evenimentelor, cum aceste naţiuni au sărit una la gâtul celeilalte, şi ţineţi minte, toate acestea s-au întâmplat dintr-o dată în vara anului 1914.

[4] „Austria a declarat război Serbiei la 28 iulie 1914. Încercările de mediere au continuat. Germania a cerut neutralitatea Marii Britanii în cazul unui război cu Rusia şi Franţa; s-a oferit să respecte teritoriul francez, dar nu a oferit nicio promisiune cu privire la colonii; Marea Britanie a refuzat să negocieze, la 30 iulie. Austria era acum de acord să negocieze cu Rusia. Rusia s-a mobilizat parţial, declarând că mobilizarea maghiară era îndreptată împotriva acesteia; Germania s-a mobilizat, declarând că o astfel de acţiune rusă este împotriva Germaniei. În această situaţie tensionată Marea Britanie şi-a continuat eforturile de a opri războiul general. În timp ce Rusia şi Austria erau în discuţii, Germania i-a trimis Rusiei un ultimatum cerând încetarea mobilizării în douăsprezece ore. Ţarul a solicitat ca neînţelegerea austro-sârbă să fie prezentată la Haga; niciun răspuns. Germania a declarat război împotriva Rusiei la 1 august; împotriva Franţei la 3 august. Germanii intră în Belgia, încălcând tratatul garantat de către Marea Britanie. Marea Britanie a solicitat Germaniei să garanteze neutralitatea Belgiei până la miezul nopţii din ziua de 4 august; Germania a refuzat. Marea Britanie a declarat război la 4 august. Italia s-a aliat cu Germania şi Austria în Tripla Alianţă, a proclamat neutralitatea; a avut o înţelegere secretă cu Franţa, să nu se alăture nici unui război împotriva Franţei. Italia a declarat război împotriva Austro-Ungariei la 23 mai 1915; împotriva Germaniei la 27 august 1916. Turcia, Bulgaria, România s-au alăturat Puterilor Centrale. Japonia a declarat război Germaniei la 23 august 1914. Statele Unite ale Americii au declarat stare de război cu Germania la 6 aprilie 1917.” (*Almanahul Lumii*, 1951, parag. 188,189) Într-adevăr lumea păgână a înnebunit între 28 iulie şi 4 august, lansând cel mai sângeros război din istoria Pământului până la acea vreme. Aşa cum au prezis Scripturile, „o naţiune se va

Cuprins

ridica împotriva altei naţiuni şi o împărăţie împotriva altei împărăţii." – Mat. 24:7, *NW*.

SEMNUL

[5] Imediat după ce a vorbit despre „timpurile fixate naţiunilor", în Luca 21:24 (*NW*), Isus face o revelaţie cheie în versetul 27, spunând: „Şi *atunci* îl vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi mare glorie." Venirea Fiului omului pe nor cu putere a fost marele semn al împuternicitului suveran Mesia sau Cristos, despre care a vorbit Daniel (7:13, 14), şi pe care preoţii şi fariseii l-au căutat în timpul serviciului lui Isus pe pământ. Dar, referitor la prima prezenţă a lui Cristos, Isus a spus că singurul semn pe care-l vor primi va fi cel al profetului Iona. (Mat. 12:39, *NW*) Cu toate acestea, când Isus a fost judecat înaintea Sinedriului evreiesc cu privire la falsa acuzaţie de blasfemie, marele preot a spus: „Pe Dumnezeul cel viu îţi cer sub jurământ să ne spui dacă tu eşti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu!" Isus i-a zis: „Tu ai spus-o. Dar eu vă zic: *De acum înainte* îl veţi vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului." (Mat. 26:63, 64, *NW*) Aici Isus a recunoscut deschis că în calitate de Cristos, El va mai avea o a doua prezenţă referitor la afacerile pământului, după o perioadă de aşteptare la dreapta lui Dumnezeu. „Iehova îi zice Domnului meu: Stai la dreapta mea, până îi voi face pe vrăjmaşii tăi aşternutul picioarelor tale." (Ps. 110:1, *AS*) Perioada de aşteptare s-a încheiat la sfârşitul „timpurilor fxate naţiunilor" în 1914, când duşmanii lui au fost puşi unde le este locul, sub picioarele sale, şi de atunci a fost văzut semnul lui Cristos, împuternicit suveran, venind pe norii cerului.

[6] În toamna anului 1914 a venit timpul ca însuşi Iehova, Suveranul Universal, să acţioneze! Era timpul să acţioneze la scară globală, da, la scară universală. Perioada de aşteptare s-a sfârşit, iar acum a venit dorinţa tuturor celor drepţi. Isus Cristos, Regele lumii noi probat şi încercat, a fost întronat şi împuternicit cu suveranitate de sus. În sfârşit împărăţia cerului a fost întemeiată în persoana conducătorului ei uns, Cristos Regele. Acum, pentru prima dată în aproape şase mii de ani, este în existenţă pentru întregul pământ un nou guvern teocratic cu drept de domnie, chiar de la Dumnezeu, adevăratul Suveran. Ce bine extraordinar prevestea aceasta pentru omenirea dreaptă! „Decretul Celui Veşnic [al lui Iehova, *AS*] îmi permite să spun: 'Eu, eu l-am instalat pe regele meu pe Sion, pe dealul meu sacru.'" (Ps. 2:6, 7, *Mo*) Biblia chiar ne oferă o licărire despre acţiunile glorioase de întronare care a avut loc în 1914. „Am văzut în viziunile din noapte, şi, iată, a venit pe norii cerului unul ca un fiu al omului [Isus Cristos], şi El a venit chiar la cel îmbătrânit de zile [Iehova Dumnezeu], şi l-au adus aproape, înaintea lui. Şi acolo a primit stăpânire, glorie şi o împărăţie, ca toate popoarele, naţiunile şi limbile să-i servească: stăpânirea lui este o stăpânire veşnică, ce nu va trece nicidecum, şi împărăţia lui nu va fi distrusă." (Dan. 7:13, 14, *AS*) Astfel, în jurul lui 1 octombrie 1914, la doar 2,520 ani după ce ultimul vestigiu al suveranităţii evreieşti tipice a expirat, „legătura de fier şi bronz" a aşteptării a fost îndepărtată de pe „trunchiul copacului" şi încă o dată suveranitatea divină a împuternicit un guvern teocratic să preia controlul asupra întregului pământ. „Cel mai neînsemnat

Cuprins

din omenire", Isus Cristos, era acum înălţat cu drept la împărăţie pentru totdeauna. (Isa. 53:7-9) Ce bucurie a fost acolo în cer! „În cer s-au auzit glasuri puternice care ziceau: 'Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a lui Cristos, şi El va domni ca rege pentru totdeauna şi veşnic.'" – Apoc. 11:15, *NW*.

[7] Întemeierea împărăţiei cerului a pus imediat în mişcare un lanţ de evenimente, atât în cer cât şi pe pământ. Aceste evenimente urmau să aibă loc într-o perioadă de tranziţie în timpul căreia un mare necaz venea asupra întregii organizaţii a lui Satan, ducând la testul final de putere al Armaghedonului, care va avea ca rezultat înfrângerea şi distrugerea sa totală. Naşterea guvernării Împărăţiei în 1914 este asemănată cu femeia lui Dumnezeu, organizaţia Sa Sion, care dă naştere unui copil de parte bărbătească, pe care organizaţia lui Satan asemenea unui balaur încearcă să-l distrugă. „Şi balaurul stătea înaintea femeii care se pregătea să nască, pentru ca, atunci când va naşte, să-i devoreze copilul. Ea a dat naştere unui fiu, un copil de parte bărbătească, care va păstori toate naţiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu şi la tronul Său." (Apoc. 12:4, 5, *NW*) Din această scriptură vedem că Împărăţia are o împuternicire clară a suveranităţii şi că este destinată să ia măsuri violente pentru a distruge toate guvernele oponente de pe pământ cu un toiag de fier. Dar staţi! Mai întâi trebuie să se ocupe de suveranul fals din spatele acestor naţiuni aflat tot în cer. Scriptura spune în continuare: „Şi în cer a izbucnit un război: Mihail [Isus Cristos] şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. Şi am auzit un glas puternic în cer care zicea: 'Acum au venit salvarea, puterea, împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său.'" – Apoc. 12:7-10, *NW*.

[8] Mare a fost această victorie a lui Isus Cristos şi a îngerilor săi! Această acţiune promptă în cer a fost urmată de reacţii pe pământ. Isus venind cu îngerii săi, a constituit semnul glorios al celei de a doua prezenţe. (Mat. 25:31, *NW*) „Iată că El vine pe nori, şi orice ochi îl va vedea, chiar şi cei care l-au străpuns; şi toate seminţiile pământului se vor bate în piept de durere din cauza lui." (Apoc. 1:7, *NW*) Astfel că reacţia pe care o au locuitorii de pe pământ care nu sunt în armonie cu Dumnezeu este una de mare îngrijorare. Un timp cumplit de judecată este hotărât când divinul Suveran Iehova începe să domnească referitor la pământ prin intermediul Unsului Său, Isus Cristos. În timp ce toate împărăţiile lui Satan împuternicite de un fals suveran încep să cadă înaintea expansiunii noului guvern invincibil, observaţi cum profeţia următoare descrie în mod potrivit ce se întâmplă: „În zilele acestor împăraţi [conducători umani şi demonici fals împuterniciţi] Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi niciodată nimicită, cu o suveranitate care nu va trece la alţii; ea va zdrobi în bucăţi toate aceste împărăţii şi le va pune capăt, dar ea va dăinui în veci." (Dan. 2:44., *Mo*) Într-adevăr, în acest timp Iehova Suveranul comandă distrugerea tuturor guvernelor pământeşti care nu sunt împuternicite de el. „Tu eşti fiul meu [Isus Cristos], astăzi sunt tatăl tău; cere, şi te fac stăpân al păgânilor, domn până la toate marginile pământului; vei putea să

Cuprins

le zdrobeşti cu un toiag de fier, şi să le sfărâmi ca pe vasele unui olar!" – Ps. 2:7-9, *Mo.*

9 Începând cu 1914 şi după acest an, toate naţiunile pământului şi elementele lor conducătoare şi-au pierdut vitalitatea suverană. Ele au ieşit din teribilul război al „familiei" din 1914-1918, grav rănite şi încurcate. Cele două lupte globale pe viaţă şi pe moarte le-au lăsat zdruncinate şi ameţite. În paranteză fie spus, Biblia face referire la Neamuri ca la „câini". (Marcu 7:28) Transferurile puterii suverane de la una la alta au fost făcute pentru supravieţuirea naţiunilor care operează în aceste timpuri de strâmtorare. Biblia chiar a prezis că cele două încercări postbelice de uniune într-o organizaţie mondială sigură vor eşua. (Liga Naţiunilor, 1919 şi Naţiunile Unite, 1945) „Faceţi zarvă, voi popoare, şi veţi fi zdrobite în bucăţi; şi ascultaţi, toţi cei din ţări îndepărtate: [în primul rând] adunaţi-vă, şi veţi fi zdrobiţi în bucăţi; [în al doilea rând] adunaţi-vă, şi veţi fi zdrobiţi în bucăţi. Sfătuiţi-vă împreună, şi va fi degeaba; spuneţi un cuvânt şi nu va dăinui." (Isa. 8:9, 10, *AS*) Deci, chiar şi în ultimă instanţă, în cazul în care se încearcă unirea suveranităţilor lor închipuite ele nu se pot împotrivi creşterii irezistibile a conducerii adevăratei Împărăţii a lui Dumnezeu, care este destinată să umple întregul pământ. – Ps. 72:8.

CÂND VEZI ACESTE LUCRURI, CE SE ÎNTĂMPLĂ?

10 „Spune-ne, când vor avea loc aceste lucruri, şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?" (Mat. 24:3, *NW*) În răspunsul lui Isus la această întrebare El a descris multe lucruri care vor apărea pe pământ, ca dovadă susţinătoare că întemeierea Împărăţiei era un fapt realizat. Acesta era timpul ca Isus să-şi îndrepte atenţia spre afacerile pământului, din moment ce este menţionată „prezenţa" Sa. Aceste lucruri trebuie să aibă loc în scurta perioadă cunoscută sub numele de „încheierea sistemului de lucruri", sau în perioada de tranziţie şi încheiere a acestei lumi vechi. În niciun timp din istorie toate aceste lucruri nu au avut loc în acelaşi timp, pentru a alcătui un semn compus, aşa cum s-a întâmplat din 1914 înainte. Luaţi în considerare următoarea enumerare a unora dintre lucrurile prezise, în care există o abundenţă de fapte fizice care vin în sprijin:

Semnul	***Dovada din Scriptură***
1. Războaie Mondiale	Matei 24:6, 7
2. Foamete la scară mondială	Matei 24:7
3. Număr neobişnuit de cutremure	Matei 24:7
4. Persecutarea creştinilor	Matei 24:9
5. Numeroase religii creştine false	Matei 24:10, 11, 23, 24
6. Fărădelegi în creştere	Matei 24:12
7. Abandonarea creştinismului de către mulţi	Matei 24:12
8. Predicarea la nivel mondial a veştii bune a Împărăţiei	Matei 24:14

Cuprins

9. Formarea Ligii Naţiunilor şi a Naţiunilor Unite	Apoc. 13:14, 15; 17:11
10. Nesiguranţă şi nenorociri pe tot pământul	Matei 24:21
11. Despărţirea oamenilor în „oi” şi „capre”	Matei 25:32
12. Epidemii şi boli dureroase	Luca 21:11
13. Oameni care leşină de frică	Luca 21:26
14. Delincvenţă juvenilă	2 Timotei 3:1-3

[11] Deşi pământul este plin de necazuri într-o măsură aşa de mare cum omul nu a mai experimentat vreodată, eliberarea se apropie pentru cei sinceri, care suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor care se fac pe pământ. (Apoc. 12:12, *NW*; Ezec. 9:4) Pentru aceia dintre noi care trec prin aceste timpuri cumplite tocmai din anul însemnat 1914, Isus a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie”. (Luca 21:28, *NW*) Cu adevărat bucuraţi-vă, pentru că Regele domnitor al lui Iehova, Isus Cristos, a fost pus ca un semnal ridicat în jurul căruia să se adune oamenii cu bunăvoinţă de pe pământ. Iată – Isus Cristos, Semnalul glorios, se află pe înălţimile Muntelui Sion, Împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu. (Isa. 62:10, 11; Apoc. 14:1) Acum El domneşte acolo, în mijlocul duşmanilor săi, cu scopul de a justifica dreptul lui Iehova la suveranitate universală şi pentru a binecuvânta persoanele cu bunăvoinţă din toate familiile şi naţiunile de pe pământ. Alăturaţi-vă în înălţarea Sa cu laude! „Lăudaţi-l pe Yah, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” (Apoc. 19:6, *NW*) „Lăudaţi pe Dumnezeu în sanctuarul său, lăudaţi-l în cerul puterii sale, lăudaţi-l pentru faptele lui puternice, lăudaţi-l pentru puterea Sa suverană.” – Ps. 150:1, 2, *Mo*.

Este deja ceasul să vă treziţi, căci salvarea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioşi. Noaptea este foarte înaintată; ziua s-a apropiat. Să ne dezbrăcăm, deci, de lucrările întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. – Rom. 13:11, 12, *NW*.

[Note de subsol]
Manualul legii internaţionale, de G. G. Wilson, ediţia 1939, parag. 7,20,21.
Este într-adevăr remarcabil că 7 Ab este 30-31 iulie şi 10 Ab este 2-3 august la fel cum a fost cazul cu anul fatidic 607 î.C. Data a fost obţinută de *Canon der Finsternisse*, de Oppolzer*; Astronomische Chronologie*, de Neugebauer şi *The American Ephemeris and Nautical Almanac* – 1914.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Descrieţi „familia de naţiuni” care a apărut după anul 1648.
3,4. (a) Care sunt faptele fizice care marchează sfârşitul celor „şapte timpuri” ale naţiunilor? (b) Ce este remarcabil referitor la datele implicate?
5. Ce eveniment a spus Isus că trebuia să urmeze după sfârşitul „timpurilor” naţiunilor?

Cuprins

6. Ce informaţie este obţinută din profeţiile Bibliei despre întronarea lui Isus Cristos în anul 1914?
7. Ce evenimente au avut loc în cer după stabilirea Împărăţiei?
8. Ce reacţii au fost experimentate pe pământ?
9. Ce dificultăţi, referitor la suveranitate, experimentează naţiunile de la 1914 încoace?
10. Care sunt câteva dovezi, ca un semn compus, că Împărăţia a fost deja stabilită?
11. Cum privesc cei drepţi aceste zile de tranziţie de la 1914 încoace?

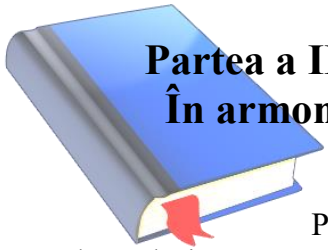

Partea a III-a – Coranul – În armonie cu el însuşi?

Potrivit propriei mărturii, Coranul a fost transmis din cer de acelaşi Dumnezeu care a dăruit copiilor lui Israel Pentateuhul şi creştinilor Evanghelia. Cu toate acestea, Coranul, spre deosebire de Pentateuh şi Evanghelie, nu a avut minuni care să-i susţină pretenţia de origine divină. În numărul anterior al acestei reviste am arătat că ceea ce spun unii despre Coran, că ar fi un miracol literar, este fals. Cu toate acestea, alte autorităţi musulmane susţin că 'limbajul însuşi este de neegalat cu excepţia adevărurilor transmise, care ar fi imposibil de creat fără un miracol".

Dacă Coranul este într-adevăr depozitarul adevărului divin, atunci trebuie să ne aşteptăm să-l găsim, în primul rând, consecvent cu el însuşi, nu? Bineînţeles că da. Dar aşa stau lucrurile? Nu, deloc. În realitate, descoperim, după un studiu amănunţit, nu numai că există multe discrepanţe în Coran, ci şi o admitere tacită a acestui fapt prin propriile eforturi de a explica existenţa acestor discrepanţe. De exemplu:

„Când înlocuim o revelaţie cu alta [verset, semn, *Rodwell*] – şi Dumnezeu ştie cel mai bine ce revelează (în etape), – ei spun. 'Nu eşti decât un falsificator'. Însă majoritatea oamenilor nu înţeleg." (O notă de subsol explicativă în versiunea lui *Rodwell* declară: „Musulmanii admit că există 225 de versete anulate de altele ulterioare") Şi din nou: „Noi nu anulăm sau facem să fie uitată nici una din revelaţiile noastre, ci le înlocuim cu ceva mai bun sau asemănător. Nu ştii că Dumnezeu are putere peste toate?" – Sura 2:106; 16:101, *Ali.*

Însă de ce trebuie Allah să considere necesar să schimbe, să înlocuiască, să anuleze sau să abroge revelaţii sau versete? Nu oferă acest lucru un argument solid împotriva autorităţii divine? Oare Moise, Isus Cristos, apostolul Pavel sau orice alt slujitor folosit de Iehova Dumnezeu să ne transmită adevărul divin au considerat necesar să recurgă la anulare sau abrogare? Nu este aceasta o indicaţie a unei puteri defective? Şi nu există oare o admitere tacită potrivit căreia Coranul conţine

cel puţin unele contradicţii în următoarele: „Nu ia ei în considerare Coranul (cu grijă)? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Dumnezeu, ar găsi, cu siguranţă, în el multe nepotriviri!” – Sura 4:82, *Ali.*

LIPSA OBLIGATIVITĂŢII ÎN RELIGIE?

Poate cel mai evident exemplu de discrepanţă din Coran este chestiunea obligativităţii religiei. A se nota următoarele, care interzic obligativitatea: „Să nu existe obligativitate în religie!” „Datoria ta este doar propovăduirea.” „Nu te-am făcut pe tine păstorul [necredincioşilor].” „Cum? Îi vei obliga pe oameni să devină credincioşi? Nici un suflet nu poate să creadă decât cu permisiunea lui Dumnezeu.” „Datoria ta este să faci (ca Mesajul) să ajungă la ei. Partea noastră este să-i chemăm la judecată.” „Nu îi asculta pe infideli şi ipocriţi – însă nu le face rău.” „Mergi pe calea Domnului cu înţelepciune şi avertizând cu amabilitate: discută cu ei în cel mai amabil mod.” (Sura 2:256; 13:40, *Ali;* Sura 3:19; 6:106, 107; 10:99, 100; 16:126; 33:44, 47, *Rodwell*) Cu siguranţă cele de mai sus sunt fără echivoc şi în armonie cu principiile dreptăţii.

Însă cum putem armoniza cele de mai sus cu următoarele texte care poruncesc utilizarea forţei în religie? „Luptă pentru cauza lui Dumnezeu împotriva celor care luptă împotriva ta: Omoară-i oriunde îi vei afla. … Luptă cu ei până nu va mai exista neînţelegere civilă şi singura închinare va fi cea a lui Dumnezeu.” „Voi arunca spaimă în inimile infidelilor. Taie-le capul şi toate degetele.” „Credincioşi, purtaţi război împotriva acestor infideli, chiar dacă vă sunt vecini, ca aceştia să vă considere stricţi.” „Şi după ce au trecut lunile sacre, omorâţi-i pe cei care cred în alt Dumnezeu, oriunde îi veţi afla; prindeţi-i, asediaţi-i şi aşteptaţi-i cu orice fel de ambuscadă: însă dacă se convertesc, se roagă şi plătesc milostenia obligatorie, lăsaţi-i în pace, pentru că Dumnezeu este Milostiv.” – Sura 2:186-190, 212, 213; 8:12; 9:5, 124; 47:4, *Rodwell.*

Relevant pentru tipul de raţionament folosit de comentatorii musulmani în încercarea de a armoniza aceste texte este comentariul lui Râzî, cu privire la unul din aspectele menţionate mai sus „‘Nu le faceţi rău’ – adică lăsaţi pe Dumnezeu să-i pedepsească, fie prin voi, fie prin focul iadului”.

PREDESTINAREA ŞI „KEBLA”

La fel de dificil de armonizat sunt discrepanţele din Coran referitoare la predestinare. Pe de o parte Coranul susţine că omul îşi poate alege destinul. Altfel de ce i s-ar trimite un prevestitor? Lui Mahomed i s-a poruncit: „Adevărul este de la Domnul vostru: cei care cred, să creadă; iar cei care nu cred, să fie infideli.” „O, poporul meu, cum se face că eu vă ofer salvare, iar voi mă oferiţi focului?” „Cei care se vor căi, vor crede şi vor face lucrări drepte – pentru ei Dumnezeu va schimba lucrurile lor greşite în lucruri drepte.” – Sura 18:28; 25:65-71; 40:44, *Rodwell.*

Cuprins

Pe de altă parte, există numeroase texte care indică predestinarea şi că omul nu are de ales. De exemplu: „Acesta este cu adevărat un avertisment: Cine vrea, să aleagă calea spre Domnul lui, însă nu va face aceasta, decât dacă Dumnezeu va voi, căci Dumnezeu este atotştiutor şi înţelept. El face să intre în îndurarea lui pe cine vrea." „Pe unii dintre ei i-a îndrumat Dumnezeu, iar alţii au fost decretaţi greşelii… Dumnezeu nu-l va călăuzi pe cel care l-a înstrăinat." „Dacă ar fi vrut Domnul tău, ar fi făcut omenirea de o singură religie, însă doar celor cărora Domnul tău le-a acordat îndurarea sa vor înceta discordia. Şi de aceasta i-a creat Dumnezeu; cuvântul Domnului tău va fi împlinit, 'Voi umple iadul de Djinni [Spirite] şi oameni.'" – Sura 11:120; 16:38, 39; 76:29-31, *Rodwell.* A se vedea de asemenea Sura 6:39, 150; 13:30, 31; 14:4; 74:34, *Rodwell.*

În Coran este învăţată nu numai predestinarea referitoare la destinul veşnic, ci şi un anumit fatalism privitor la viaţa prezentă: „Nimeni nu poate să moară decât cu permisiunea lui Dumnezeu, în armonie cu Cartea care stabileşte termenul vieţii" „Nu există ghinion pe pământ sau în oameni, dar înainte să le creăm au fost în Carte; căci acest lucru este uşor pentru Dumnezeu". Musulmanilor care s-au plâns de Mahomed: „Dacă am fi câştigat ceva în această situaţie [război], nici unul din noi nu ar mai fi fost ucis aici", li s-a spus să răspundă: „Dacă aţi fi rămas la casele voastre, cei care au fost decretaţi că vor fi ucişi ar fi mers în locurile în care zac [acum]." – Sura 3:139, 148; 57:22, *Rodwell.*

Aceste contradicţii referitoare la predestinare sunt evidente nu doar pentru cei care nu recunosc Coranul ca fiind inspirat, ci şi pentru musulmani. Acestea au dat naştere unor secte diferite în Islam şi mult sânge s-a vărsat în trecut pentru această controversă.

O altă discrepanţă există în Coran cu privire la kebla, sau direcţia în care trebuie să stea musulmanii când se roagă. Pe de o parte Coranul spune: „Estul şi vestul sunt ale lui Dumnezeu: prin urmare, în oricare parte vă îndreptaţi, acolo este faţa lui Dumnezeu" „Nu este nici o pietate în a vă întoarce faţa spre est sau vest." – Sura 2:109, 172, *Rodwell.*

Însă mai citim: „Te-am văzut întorcându-te către orice parte a cerului: însă te vei întoarce către o kebla care să îţi placă. Întoarce-ţi faţa către Moscheea sacră." „Şi din orice loc vii, întoarce-ţi faţa către Moscheea sacră; căci acesta este adevărul de la Domnul tău." (Sura 2:139, 144, 145, *Rodwell*) Este sau nu este vitală direcţia în care se roagă credincioşii? Coranul oferă instrucţiuni şi motive contradictorii în ambele privinţe.

ALTE DISCREPANŢE

Din nou, conform unor versete, apostolii lui Isus Cristos erau musulmani (şi anume, cei „care se predau lui Dumnezeu"); şi de asemenea Avraam: „nici evreu, nici creştin; dar credinţa lui era puternică, un musulman." (Sura 3:60; 5:48, 111, *Rodwell*) Dar conform Surei 39:14 (*Rodwell*), Mahomed a fost primul musulman: „ZIC: Sunt obligat să îl servesc pe Dumnezeu cu o închinare sinceră: şi sunt obligat să fiu primul dintre cei care i se predau Lui, (musulmani)."

Cuprins

Din nou, după Sura 2:59 (*Rodwell*) salvarea este pentru ceilalţi, mai puţin pentru musulmani: „Într-adevăr, cei care cred (musulmanii) şi cei care urmează religia iudaică, creştinii şi sabeenii – oricare dintre aceştia care crede în Dumnezeu şi în ziua de apoi şi care face ceea ce este bine, va fi răsplătit de Domnul: nu le va fi frică, nici nu vor fi întristaţi."

Dar alte părţi din Coran învaţă exact contrariul: „Oricine doreşte o altă religie decât Islamul, acea religie nu îi va fi acceptată, iar pe lumea cealaltă se va număra printre cei pierduţi." „Infidelii sunt cei care spun acum: 'Dumnezeu este Mesia, Fiul Mariei!' … Pe oricine va pune la un loc alţi zei cu Dumnezeu, Dumnezeu nu îl va primi în Grădina Sa, iar sălaşul său va fi Focul. Cu siguranţă sunt Infideli cei care spun: 'Dumnezeu este al treilea din trei,' deoarece nu există decât un singur Dumnezeu." (Sura 3:79; 5:76, 77) Conform acestor texte din urmă, efectiv toţi cei care aparţin aşa zisei Creştinătăţi sunt condamnaţi la chin veşnic. Sunt acestea în armonie cu însuşirile de milă şi compasiune atribuite de Coran lui Dumnezeu?

Din nou în Sura 2, versetul 285 (*Rodwell*), aflăm că: „Nu există nicio diferenţă între Apostolii Săi", în timp ce în versetul 254 al aceleiaşi Sure ni se spune că: „Pe unii Apostoli i-am înzestrat mai mult decât pe alţii." Găsim un alt exemplu de discrepanţă în Sura 56, unde citim iniţial că „o mulţime din generaţiile anterioare şi PUŢINI din cele tinere" vor câştiga paradisul; pentru ca ulterior să ni se spună că „o mulţime din generaţiile anterioare şi o MULŢIME din cele tinere" vor ajunge acolo. A se vedea versetele 11-16 şi 37-39, *Rodwell.*

Aceste discrepanţe sunt evidente nu numai pentru cei care nu consideră Coranul a fi revelaţie divină. Comentatorii musulmani depun eforturi susţinute în încercarea de a explica şi armoniza diferitele pasaje şi apelează mai mult sau mai puţin la metoda „abrogării"; cel din urmă abrogându-l pe cel anterior. „Nu abrogăm sau nu încercăm să facem uitată niciuna dintre revelaţii [versete], ci o înlocuim cu ceva mai bun sau asemănător." Ţinând cont de constatările de până acum, câte versete ar trebui astfel să fie abrogate? Şi atât versetele de abrogat cât şi cele abrogate rămân în Coran, care se presupune că a existat dintotdeauna. Şi, în toate cazurile, nu se poate afirma cu claritate care este versiunea abrogată şi care este cea care abrogă, deoarece nu se ştie cu exactitate unde şi când a fost scris fiecare verset din fiecare sura.

Unii comentatori musulmani, cum ar fi Râzî, îi condamnă pe ceilalţi pentru că recurg prea repede la abrogare în vederea soluţionării problemei. Un mecanism preferat este astfel să se enumere diferitele explicaţii în maniera adoptată de Ali în cazul Surei 7:46, care se susţine în general că învaţă ceva similar purgatoriului. Ali spune: „Acesta este un pasaj dificil, iar Comentatorii l-au interpretat în feluri diferite." Uneori aceşti comentatori vor indica explicaţia preferată dar, cel mai adesea, vor refuza să exprime o părere categorică. Aşa cum a spus cândva *Imam* Râzî: „Acestea sunt diferite explicaţii – doar Domnul o cunoaşte pe cea adevărată."

În cazul în care comentatorii Coranului sunt şi traducători, constatăm că folosesc traduceri libere pentru a diminua aceste discrepanţe. De exemplu: Sura

Cuprins

4:157, 158 spune (citat parţial): „Pentru că în mod sigur nu l-au ucis [pe Isus]: – Şi nici Dumnezeu nu l-a înălţat la Sine.” (*Ali*) Dar Sura 3:55 spune clar, conform versiunii originale arabe şi a lui Sale: „Când Dumnezeu a spus: O, Isus, într-adevăr te voi face să mori şi te voi lua la mine.” Observaţi cât de abil prezintă Ali această chestiune: „Iată! Dumnezeu a zis: ‘O, Isus, te voi lua şi te voi ridica la mine.’”

Cu toate acestea, aşa cum admite chiar Ali în notele de subsol, există multe dubii, ipoteze şi diferenţe de opinie între teologii musulmani în această privinţă; unii susţinând că Isus a murit într-adevăr; alţii contrariul. Un Imam afirmă următoarele pe această temă: „Per ansamblu, opiniile exprimate ne aruncă în mijlocul unor chestiuni îndoielnice şi uimitoare; dar dacă ne amintim că Mahomed a fost inspirat, din tot ceea ce ne-a revelat, printr-un miracol invincibil [Coranul] existenţa unor astfel de incertitudini nu poate milita în niciun caz împotriva textului Coranului. La urma urmei, la Domnul este adevărata îndrumare.” Dar cum poate susţine inspiraţia lui Mahomed autenticitatea Coranului atunci când Coranul în sine este considerat dovada cea mai bună a misiunii divine a lui Mahomed?

În Sura 2:2 citim că: „Nu există incertitudini în această carte.” (*Sale*) Dar acest lucru, cu siguranţă, nu se poate spune despre comentatorii musulmani ai Coranului. Toate acestea sunt o acceptare tacită a faptului că discrepanţele sunt reale şi nu par doar a fi din cauza lipsei de credinţă sau a incapacităţii de înţelegere a „infidelilor”.

Pentru unii, istoria Islamului explică câteva dintre aceste discrepanţe. De exemplu: Versetele în care se spune că Mahomed nu este decât un mijloc de avertizare şi se interzice utilizarea forţei în religie se găsesc în mare parte în surele mai vechi sau de la Mecca. În perioada respectivă, Mahomed nu era protejat de braţul secular, ci era el însuşi persecutat.

Printre primii convertiţi ai lui Mahomed se numărau câţiva pelerini din Yathrib, care la întoarcerea în oraşul lor natal, au făcut prozelitism pentru el, reuşind să adune o masă de oameni destul de mare. Curând, au putut să îi ofere proscrisului de la Mecca o întâmpinare regească în oraşul lor, mergând până la a schimba numele oraşului în Medina, „oraşul profetului”. Treptat, Mahomed s-a pus în poziţia de conducător al oraşului. Şi astfel găsim surele scrise în Medina ce susţin utilizarea forţei în religie.

Ţinând cont de toate cele prezentate mai sus, nu putem evita concluzia că nici *mesajul* Coranului în sine, nici *meritul său literar* nu ni-l recomandă ca fiind de origine divină, deoarece mai presus de toate, cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie consecvent cu el însuşi, nu-i aşa?

Orice dar bun şi orice cadou perfect este de sus, căci coboară de la Tatăl luminilor cereşti, iar la El nu este schimbare – el nu se întoarce ca umbra. – Iacov 1:17, *NW*.

Cuprins

Modul lui Dumnezeu de a-şi finanţa lucrarea

Este bine să vă exprimaţi „Buna speranţă” când participaţi la cheltuiala expansiunii

Unei naţiuni care a căzut din nou în păcat, Iehova l-a trimis pe profetul său Isaia cu un mesaj de reproş. Printre alte lucruri, Iehova s-a gândit ca profetul să le spună: „Pentru că gândurile mele nu sunt gândurile voastre, iar căile voastre nu sunt căile mele, … Pentru că aşa cum cerurile sunt superioare pământului, tot aşa sunt şi căile mele superioare faţă de ale voastre şi gândurile mele faţă de gândurile voastre.” (Isa. 55:8, 9, *AS*) La fel cum aceste cuvinte au fost folosite pentru Ierusalimul apostat în urmă cu 2,500 de ani, ele se aplică astăzi cu mai multă forţă unei creştinătăţi apostate.

Printre multele căi ale lui Dumnezeu care sunt superioare celor ale creştinătăţii, este felul în care El asigură mijloacele necesare pentru a-şi desfăşura lucrarea pe pământ. Calea sa este să le dea oamenilor adevărul referitor la sine şi la scopurile sale şi să le ofere privilegiile serviciului în legătură cu închinarea adevărată. Aprecierea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei îi face să îşi dorească să facă ceva pentru cauza sa. De exemplu: când a venit timpul pentru a construi un tabernacol şi pentru a-l dota pentru continuarea închinării lui Iehova, Moise a anunţat pur şi simplu: „Acesta este lucrul pe care l-a poruncit Iehova, spunând: ‘Luaţi dintre voi o jertfă pentru Iehova, oricine doreşte s-o aducă.’” Care a fost rezultatul? „Şi ei au venit, fiecare a cărui inimă a fost mişcată şi al cărui spirit a fost făcut doritor.” „Şi ei au adus [atât de mult că oamenii] au trebuit să fie opriţi să mai aducă. Pentru că ceea ce aveau era suficient pentru toată lucrarea care era de făcut, chiar prea mult.” – Ex. 35:4, 5, 21; 36:3-7, *AS.*

Aceeaşi bunăvoinţă a fost evidentă şi când a venit vorba despre contribuirea la construirea templului şi asigurarea echipamentului necesar pentru acesta. David a spus: „Şi de asemenea, pentru că iubesc casa Dumnezeului meu, văzând că am o comoară proprie de argint şi de aur, o ofer pentru casa Dumnezeului meu, şi pe deasupra tot ce am pregătit pentru casa sfântă, chiar trei mii de taleri de aur, de aur din Ofir [în valoare de cel puţin 81,000,000$], şi şapte mii de talere de argint fin.” Apoi el a întrebat, „Cine se oferă atunci de bună voie [să îşi umple mâna – nota *marginală*] în această zi pentru Iehova?” Nu este de mirare că, printr-un astfel de exemplu, prinţii, conducătorii, căpitanii şi oamenii au răspuns ‘de bunăvoie şi cu o inimă perfectă.’ – 1Cron. 29:3-6, 9, 14, *AS.*

Când Isus Cristos a avenit, el a urmat o cale de acţiune asemănătoare. El nu doar că a spus: „Există mai multă fericire în a dărui decât în a primi”, ci, într-un contrast izbitor cu liderii religioşi lacomi ai zilelor sale, el a practicat ceea ce a

Cuprins

predicat. Deşi era bogat, de dragul altora el a devenit de bună voie sărac, astfel încât nu avea o reşedinţă fixă în care „să îşi odihnească capul". Cei care au observat şi au beneficiat de pe urma devotamentului său lipsit de egoism au fost foarte fericiţi să contribuie pentru a-i asigura cele necesare. – Mat. 8:20; Luca 8:3; 19:1-10; Faptele 20:35; 2Cor. 8:9, *NW.*

Apostolii au urmat aceeaşi cale. Primind fără plată, au dăruit fără plată. Calea lor de acţiune lipsită de egoism a influenţat pe alţii să arate iubire, astfel încât mulţi dintre cei dintâi creştini şi-au vândut tot ce aveau şi au predat corpului de guvernare, pentru ca ei să le folosească cum considerau cel mai bine pentru promovarea închinării adevărate şi beneficiul comunităţii creştine în general. Toate acestea s-au întâmplat în întregime din proprie voinţă, suntem asiguraţi. – Faptele 4:32-37; 5:1-4.

PLANURI PENTRU STRÂNGEREA DE FONDURI ALE FALSELOR RELIGII ALE CREŞTINĂTĂŢII

Cât de diferit este ceea ce am menţionat mai sus faţă de metodele creştinătăţii apostate! Organizaţiile sale religioase se supun de bună voie celor mai răi criminali ai lumi, cum au fost Hitler şi Mussolini, în schimbul suportului financiar. Ele încurajează lăcomia printre membrii lor prin jocuri bingo, loterii şi alte jocuri de noroc, apelând la înclinaţia egoistă de a dori ceva, dar de a nu da nimic. Deşi Biblia nu spune niciun cuvânt despre purgatoriu, nici despre un suflet nemuritor, şi deşi nimeni nu s-a întors vreodată din purgatoriu pentru a demonstra că există un astfel de loc, totuşi aceste doctrine sunt învăţate de organizaţiile religioase, astfel încât să insufle frică în mintea oamenilor, pentru ca aceştia să plătească pentru spunerea de liturghii.

În anul 1948, într-o biserică catolică din Brooklyn, New York, „o liturghie în care se menţionează numele, costa 5$; o liturghie cu un preot care cântă o parte a slujbei era taxată cu 15$; pentru o liturghie mare cu trei preoţi, taxa era de 35$; pentru luminile de la diferitele altare, 5$ pentru fiecare altar; pentru căsătorie după amiaza fără slujbă, 22$; pentru căsătorie dimineaţa cu slujbă şi un preot, 15$; cu trei preoţi, 45$; pentru o înmormântare se taxa cu 35$, ajungând până la 100$ pentru trei preoţi la altar şi doi preoţi la altarele laterale." – „*American Freedom and Catholic Power",* de Blanshard, pagina 37.

Şi în timp ce mulţi clerici protestanţi se declară şocaţi de aceste exemple de comercialism în religie, mulţi dintre aceştia au recunoscut în privat că nu cred în iadul care arde, ci au simţit că trebuia să predice despre acesta pentru a-i face pe oameni să vină la biserică. Alţi clerici înclinaţi spre afaceri primesc cadouri din partea enoriaşilor lor, şi apoi fac declaraţii ale acestora lunar, ceea ce le aduce aminte de socoteala lor cu biserica.

Multe organizaţii religioase sponsorizează bazaruri, dineuri ale bisericii, evenimente sociale, picnicuri, drame şi musicaluri etc., şi cer susţineri pentru „biserica" lor, folosindu-se de faptul că omul iubeşte plăcerea. Aceasta ne aduce aminte de anecdota care spune despre o anume Societate de Ajutor a Doamnelor, din secolul trecut, care a scris celui mai important jurnalist al timpului, un personaj

Cuprins

filantrop care se numea Horace Greeley, pentru sugestii asupra modului în care puteau strânge bani pentru „biserica" lor. El a răspuns: „Încercaţi religia."

Cât de contrar Bibliei sunt toate aceste planuri de strângere a banilor! Totuşi în ceea ce priveşte dieta spirituală cu coji şi apă sălcie, cu care sunt hrăniţi oamenii, nu este de mirare că ei trebuie să fie mituiţi, linguşiţi, flataţi, ameninţaţi şi cu „drepturi de folosire" pe măsură ce plătesc, o modalitate care îşi găseşte contrapartea în anumite religii orientale care asigură toleranţe sexuale în ceea ce priveşte forma de închinare. – Apoc. 2:14.

Într-un contrast izbitor cu cele spuse mai sus este calea urmată de martorii lui Iehova sub îndrumarea Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Aşa cum s-a observat şi în *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1952, în timpul anului 1951 slujitorii lor au petrecut 63,000,000 de ore propovăduind veştile bune ale Împărăţiei în 121 ţări. Milioane şi milioane de cărţi, biblii, broşuri, reviste şi tratate au fost publicate şi distribuite. Misionarii au fost pregătiţi şi trimişi în ţinuturi străine. 18,000 de slujitori au primit ajutor să poată continua în serviciu cu timp integral, în timp ce mai mult de o mie dintre ei au deservit şaptezeci de birouri de filială, îngrijindu-se de interesele a 400,000 de slujitori pe teren.

FINANŢAREA LUCRĂRII MARTORILOR LUI IEHOVA

Pentru a avea grijă de toată această expansiune, au găsit martorii lui Iehova necesar să recurgă la loterii, jocuri bingo, bazaruri în biserici, dineuri, etc.? S-au înjosit ei să îl ilustreze pe Iehova Dumnezeu ca pe un spirit rău care pentru un preţ anume îşi refuză plăcerea de a chinui sufletele în purgatoriu? Au convenit ei să susţină organizaţiile politice totalitariste în schimbul ajutorului financiar? Nu, nu s-a întâmplat niciunul dintre aceste lucruri.

Odată ce au primit o înţelegere a lui Iehova Dumnezeu, a atributelor sale minunate şi a scopurilor sale, martorii lui Iehova s-au simţit îndemnaţi să facă ceva prin care să îşi arate aprecierea, oferind astfel de bună voie. Ei ştiu că acum este şansa lor să devină prieteni ai lui Iehova Dumnezeu şi ai lui Isus Cristos dacă îşi folosesc corespunzător bogăţiile nedrepte, care vor dispărea mai devreme sau mai târziu, în timp ce prietenia lui Dumnezeu şi Cristos le va garanta locuinţe veşnice. Ei, de asemenea, apreciază privilegiul lor de a face ceea ce pot chiar dacă este vorba doar de cei câţiva bănuţi ai văduvei care nu au o valoare prea mare. – Marcu 12:41-44; Luca 16:9, *NW.*

Ei apreciază în continuare că aşa cum studiul lor, participarea la întruniri şi lucrarea lor de serviciu trebuie să fie făcute sistematic, dacă vor să fie eficiente, tot aşa şi contribuţia lor la expansiunea închinării adevărate, prin mijloace băneşti, este făcută cel mai bine sistematic, în armonie cu sfatul lui Pavel: „În prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună ceva deoparte la el acasă, potrivit cu ceea ce are." – 1Cor. 16:2, *NW.*

Expansiunea închinării adevărate pe pământ depinde foarte mult de contribuţiile voluntare. Martorii lui Iehova apreciază astfel că acesta este un ajutor pentru cei care conduc această lucrare să aibă câteva indicaţii referitor la ceea ce se pot

Cuprins

aştepta în ceea ce priveşte contribuţiile care vin de-a lungul anului viitor. De aceea, ei cooperează cu bucurie în ceea ce priveşte sugestia Societăţii pentru a indica în fiecare an cu cât vor să contribuie în următoarele douăsprezece luni. Aceasta nu este sub nicio formă un angajament, ci este doar o expresie a ceea ce ei speră să poată face, iar acest lucru se numeşte „Buna speranţă”. Adecvat în acest sens este sfatul lui Pavel: „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie.” (2Cor. 9:7, *NW*) Şi apreciind că toate acestea depind de îndrumarea şi binecuvântarea lui Iehova, servii săi se unesc într-o rugăciune mutuală în acest scop. – Ps. 127:1.

Cei care trăiesc în Statele Unite şi care doresc să coopereze sub această formă, pot trimite cărţi poştale sau scrisori către Biroul Trezorierului Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, 124 Columbia Heights, Brooklyn 2, New York. Când se scrie despre această „Bună speranţă”, se poate specifica după cum urmează: „Sper ca în următoarele douăsprezece luni să pot dona lucrării de laudă a lui Iehova şi de a spune prizonierilor, ‘Ieşiţi!’, suma de ---$, contribuţie pe care o voi face în sumele şi la momentele care se vor dovedi convenabile pentru mine şi pe măsură ce voi prospera, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.[semnat]” Poate să fie bine să păstraţi o copie a scrisorii sau a cărţii poştale ca să vă aduceţi aminte. La pagina 258 este o listă cu adresele celorlalte birouri de filială şi o listă completă găsiţi la ultima pagină a *Cărţii Anuale.*

Cu siguranţă că această cooperare mutuală a servilor lui Iehova în acest mod este în armonie cu exemplele pe care le regăsim în Scripturi. Şi faptul că Iehova îşi manifestă binecuvântarea asupra acesteia accentuează faptul că într-adevăr cugetele şi căile lui Dumnezeu sunt superioare faţă de cele ale oamenilor egoişti.

Continuarea Raportului de călătorie al preşedintelui Societăţii, N. H. Knorr, şi al secretarului său, M. G. Henschel

DUMINICĂ după-amiază, pe 16 decembrie, a fost senin. Vremea fusese bună pentru a zbura deasupra Mării Egee. Erau multe insule greceşti care să ne atragă atenţia, şi nu după mult timp după ce am plecat din Atena, am ajuns la ţărm, în Turcia lângă Dardanele. Pământul era acoperit de zăpadă deoarece cu o zi înainte

Cuprins

Turcia avusese parte de vreme rea. Zborurile fuseseră anulate în ziua anterioară, iar avioanele nu au putut ateriza pe aeroportul din Istambul. Am văzut cum satele din munţi erau acoperite de zăpadă, dar după ce am traversat Marea Marmara şi am văzut Istambulul, ne-am simţit mai bine deoarece aici nu era zăpadă. Am fost surprinşi şi încântaţi să vedem că douăzeci de fraţi au venit la aeroport să ne întâmpine.

Doar cu câteva săptămâni înainte de aceasta, fraţii fuseseră informaţi că preşedintele Societăţii şi secretarul său veneau la Istambul să vorbească cu ei, şi aceasta le-a lăsat doar patru săptămâni pentru a face toate pregătirile şi pentru a invita persoanele interesate să participe la întrunirea publică care urma să fie ţinută la Biserica Armenească, locaţia rezervată pentru eveniment. Organizaţia martorilor lui Iehova nu este încă recunoscută ca o societate religioasă, dar pot avea întruniri în clădirile unde se ţin cu regularitate servicii religioase. Acesta a fost motivul pentru care s-a rezervat sala din clădirea Bisericii Armeneşti. Nu s-a putut face publicitate, ci doar invitaţii din gură în gură prietenilor şi persoanelor cu bunăvoinţă care erau învăţaţi veştile bune, Cuvântul Domnului. Astfel, când mergeam de la aeroport spre oraş, în autobuz, am discutat mult despre cât de multe persoane vor veni.

Aceasta era prima noastră vizită în Istambul, iar pe înserate am văzut dealurile pe care se întindeau fermele în afara oraşului şi apoi vechile ziduri şi ruinele unui vechi apeduct. Cafenelele erau mereu pline de oameni. Felii rotunde de pâine erau aşezate pe rafturi în vitrinele magazinelor. Străzile erau pavate cu pietre şi tramvaiele şi traficul păreau nelalocul lor pe străzile vechi şi înguste ale oraşului. Imediat am aflat că cel mai bine era să mergi prin acea parte a oraşului pe jos. Vehiculele erau blocate în trafic, abia se mişcau. Şi străzile erau pline de oameni, făcând ca peisajul să fie chiar interesant. Am simţit că suntem într-o lume diferită, deoarece tot felul de oameni din multe naţiuni trăiesc în Istambul, la răscrucea lumii.

Chiar la colţul străzii cu hotelul era şi Biserica Armenească unde trebuia să se ţină adunarea. Toţi am fost bucuroşi şi surprinşi când am intrat în sală şi am găsit mai bine de o sută de persoane deja acolo. Când a fost expusă cuvântarea, „Va înfrunta religia criza mondială?”, se adunaseră 150 de persoane. Vestitorii erau foarte fericiţi, pentru că puteau vedea unele roadele ale muncii lor.

Pentru a face publicul să înţeleagă ceea ce spuneam eu în engleză, a trebuit să se spună din nou în două limbi, prima dată în greacă cu Anna Matheaki, o absolventă de la Gilead, traducătoare, şi apoi Fratele Avrilios Kallinikou, care înţelegea limba greacă, dar nu engleză, şi care a trebuit să spună totul în turcă, pentru ca majoritatea prezentă să priceapă. Toată lumea era foarte atentă şi toţi îşi exprimau aprecierea pentru gândurile prezentate. La întrunire au fost prezenţi mulţi oameni de toate profesiile. Şi s-a discutat mult după întrunire.

Următoarele zile au fost ocupate, cu cei cinci vestitori care sunt în Istambul şi vorbind despre problemele lor. Societatea are un magazin Turnul de Veghere în oraş, de unde oamenii îşi pot obţine publicaţii şi ajutoare ale Bibliei în diferite limbi şi apoi vestitorii le oferă instrucţiuni particulare celor interesaţi. Erau multe

Cuprins

probleme, cea principală fiind a limbii. Una dintre vestitoare ne spunea despre un studiu pe care îl conducea cu patru persoane, dintre care una se născuse în Rusia, deşi era de origine maghiară, un membru al Bisericii Ruse Ortodoxe. Soţia sa era membră a Bisericii Ortodoxe Greceşti şi vorbea greceşte. O tânără nemţoaică, ce locuia în aceeaşi casă, era romano-catolică şi o altă persoană care participa la întrunire era inginer german şi stătea temporar în Istambul şi era de religie luterană. Toţi patru aveau diferite moduri de venerare şi vorbeau mai multe limbi. Pentru a explica lucrurile într-adevăr clar, vestitoarea trebuia să se exprime uneori în mai multe limbi. Acest lucru era posibil şi arată că în ciuda problemelor de limbă, vestitorii trebuie să fie mulţumiţi de faptul că în Istambul Cuvântul Domnului este propovăduit şi se găsesc şi aici „celelalte oi". Unul dintre vestitori vorbeşte engleza, greaca, franceza, şi ceva turcă şi spaniolă, în timp ce celălalt vorbeşte germana, suedeza, franceza, engleza şi ceva turcă.

Adesea, în timp ce îşi fac vizitele pentru studii, vestitorii trebuie să aibă Biblii în trei limbi diferite pentru se a putea îngriji cum se cuvinte de interesul pe care l-au descoperit. Discuţiile noastre cu vestitorii şi luarea în calcul a problemelor în ceea ce priveşte lucrarea s-au dovedit a fi foarte interesante. Se speră că într-o zi se pot face planuri pentru propria noastră adunare religioasă în loc să ne întâlnim în sala unora care sunt de altă religie.

A fost, de asemenea, posibil să ne întâlnim cu servii grupului de martori care se îngrijesc de interesele Împărăţiei. Aceştia aveau multe întrebări în ceea ce priveşte organizaţia şi ne-am petrecut întreaga seară cu 14 dintre ei. Unul din punctele principale aduse în discuţie a fost că era necesar ca servii să păstorească turma lui Dumnezeu şi că ei trebuie să îi ajute dând un exemplu pozitiv pentru „celelalte oi" ale Domnului, fiind buni, răbdători şi sârguincioşi în activităţile lor. În Turcia, aceia care propovăduiesc împărăţia lui Dumnezeu trebuie să aibă tact şi să vorbească cu cei care constată că sunt interesaţi. Nu se poate merge pe străzi şi să se propovăduiască în public evanghelia, şi nici măcar nu pot merge din casă în casă, aşa cum fac slujitorii noştri ai evangheliei în cele mai multe din celelalte ţări. Conform legilor speciale ale Turciei, nimeni nu poate merge pe stradă şi să-şi revendice forma de închinare. Singura modalitate este să îi găsească pe cei interesaţi şi să studieze cu ei. Pentru aceasta este nevoie de răbdare şi o rezistenţă adevărată, totuşi, este bine să spunem că cele două surori dedică în medie mai mult de 160 de ore lunar în lucrarea lor de propovăduire şi că ele conduc fiecare aproximativ 25 de studii la domiciliu în fiecare săptămână. Când cineva este zelos, astfel încât să îşi susţină lucrarea, va găsi timpul să o facă, chiar dacă obstacolele sunt chiar mai mari în Istambul decât în alte ţări.

În ultima seară când ne aflam acolo, o altă întrunire s-a ţinut în Sala Bisericii Armeneşti. Fratele Henschel şi cum mine am vorbit acelora care instruiesc persoanele care au arătat interes în lucrarea Împărăţiei în Turcia. Au participat 44 de persoane şi erau tare bucuroşi. Era foarte neobişnuit în vieţile acelor martori ai lui Iehova din Turcia să aibă o mare întâlnire împreună. Comparativ cu o adunare publică, trebuie să spunem că mai mult de 100 de persoane cu bunăvoinţă au participat în plus faţă de martorii înşişi.

Cuprins

Limba turcă, desigur, este cea principală şi cu aceasta ne înţelegem foarte bine în oraş, dar sunt mii de greci, armeni, germani, spanioli, francezi şi alte naţionalităţi. Istambulul a fost centrul multor conflicte religioase şi este un oraş unde Răsăritul se întâlneşte cu Apusul şi unde multe filosofii de viaţă sunt în dezacord. Doar un sigur lucru va aduce pace şi fericire acestor oameni şi acesta este împărăţia Atotputernicului Dumnezeu. Confuzia de limbi vorbite, confuzia de idei şi confuzia de religii nu va mai exista. Oraşul zilelor din vechime, unde mulţimi de oameni care se înghesuie pe străzi înguste şi pietruite şi negustori de mărunţişuri zdrenţuroşi, cu miile de hrăpăreţi şi cu produsele lor, va fi înlocuit împreună cu restul vechiului sistem de lucruri prin organizaţia lumii noi a lui Dumnezeu şi atunci oamenii vor fi liberi să se întrunească şi să se închine lui Iehova pe tot pământul.

În Turcia se pune mărturie, dar aceasta nu este răspândită. Aceia care se află aici sunt zeloşi în serviciul lor şi au crescut la număr. Le dorim să aibă parte de bogata binecuvântare continuă a lui Iehova.

Miercuri dimineaţa, pe 19 decembrie, câţiva fraţi au venit la sediul BEA pentru a ne spune la revedere. Cei cinci vestitori şi alţi doi au mers cu noi la aeroport. Era foarte frig şi ningea uşor. Vremea aceasta ne-a făcut să apreciem cum trebuie să se împace ei cu vremea în acest anotimp, pentru că a plouat şi a nins tot timpul cât am stat acolo. Dar zelul lor pentru Domnul depăşeşte aceste probleme şi Iehova oferă creştere.

● Textele de la Matei 19:30; 20:16; Marcu 10:31 şi Luca 13:30 în legătură cu faptul că cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi, se aplică la ordinea învierii? – H. E., Michigan.

Nu, învierea nu este subiectul discuţiei. Aici luăm în considerare două clase de persoane. O clasă considerată a fi prima în favoarea lui Dumnezeu ajunge să fie ultima sau lăsată pe dinafară complet, iar clasa despre care se considera că este ultima sau lăsată pe dinafară ajunge prima în poziţia de favoare. Liderii religioşi auto-proclamaţi în Israel nu erau bine asiguraţi doar din punct de vedere material, ci şi bogaţi în privilegii şi oportunităţi spirituale; erau primii la rând pentru binecuvântare divină –aşa credeau ei. După părerea lor, cei săraci, oamenii obişnuiţi, erau vrednici de dispreţ şi numiţi „*am haarets”* sau „oameni ai pământului”, ca şi cum ar fi fost la picioarele lor, ultimii care să fie vrednici a fi observaţi de Dumnezeu. Şi totuşi, Isus le-a spus acestor auto-proclamaţi că va veni timpul când ei vor fi excluşi din aranjamentul pentru împărăţie al lui Dumnezeu, ilustrat de Avraam, Isaac, Iacob şi profeţii, şi în locul lor vor veni să stea la masă în împărăţia lui Dumnezeu cei dispreţuiţi. Vorbind despre aceşti nou veniţi şi spunând că ei vor fi de la est, de la vest, nord şi sud, Isus a arătat că nu vor fi doar

Cuprins

oameni obişnuiţi dintre evrei, ci şi persoane sărace din toate naţiunile. Aceşti evrei călcaţi în picioare şi păgâni dispreţuiţi erau cei din urmă referitor la ocazia pentru împărăţia lui Dumnezeu, sau cel puţin aşa considerau religioşii îngâmfaţi care se puneau pe ei cei dintâi în linie pentru binecuvântare divină. Având în minte aceste clase şi relaţiile dintre ele, Isus a încheiat cu cuvintele: „Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi cei din urmă." – Luca 13:23-30; 16:14-31, *NW.*

Aceia care doresc să fie bogaţi în confort, fie în sens material, sau în ceea ce priveşte stima publică şi o bună reputaţie, vor considera că este foarte greu să intre în Împărăţie, în timp ce aceia care se lipsesc de bunăvoie de bunurile confortabile şi de buna reputaţie lumească, pentru a-l servi pe Dumnezeu sub persecuţii, vor fi binecuvântaţi. Aceşti oameni modeşti poate că sunt puşi ultimii pe lista pentru favoruri divine, conform sistemului de calificare al acestei lumi, iar cei superiori din lume primii pe listă. Şi totuşi, după ce a pus în contrast aceste clase ale bogaţilor şi săracilor, Isus a spus: „Mulţi care sunt cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi." (Mat. 19:24-30; Mar. 10:23-31, *NW*) Această folosire a expresiei în Matei şi Marcu are un cadru diferit faţă de cel de la Luca, dar principiul care se stabileşte este acelaşi, şi anume că cei bogaţi în privilegii şi oportunităţi spirituale şi aparent primii pe listă pentru binecuvântare divină, cum este clasa clerului, vor sfârşi prin a ajunge cei din urmă, iar cei umili, consideraţi de clerul înălţat a fi cei din urmă care să ajungă la favoare divină sunt puşi primii de Dumnezeu.

La Matei 20:16 principiul este specificat într-un alt cadru. Este dată o ilustraţie a proprietarului care angajează forţă de muncă pentru via sa, convenind să le plătească câte un dinar pentru o zi de lucru. La a treia, a şasea, a noua şi a unsprezecea oră a zilei el a adus grupuri noi de muncitori, promiţându-le să le plătească ce se cuvenea. La sfârşitul zilei fiecare a primit câte un dinar, indiferent cât au muncit. Cei care au muncit toată ziua au primit aşa cum s-au înţeles, şi totuşi au murmurat pentru că cei care munciseră doar o oră primiseră la fel. Proprietarul le-a spus că el se ţinuse de promisiune şi că el putea să facă ceea ce doreşte cu ceea ce îi aparţinea. I-a trimis să îşi vadă de treaba lor şi a încheiat prin expresia că cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi. (Mat. 20:1-16) Această ilustraţie se aplică de când Domnul a venit la templul său în 1918, şi încheierea a venit în 1931, când a venit plata sub forma unui nou nume, martorii lui Iehova. Unii care fuseseră la adevăr de mult timp, au fost ofensaţi, au murmurat şi au plecat. Nu au fost satisfăcuţi de noul nume care îi punea pe acelaşi nivel cu toţi ceilalţi vestitori şi nu au dorit să trăiască la înălţimea acestuia, făcând lucrarea de mărturie. Astfel, aceştia care cândva erau principali, datorită anilor în serviciu, au devenit cei din urmă sau lăsaţi afară şi aceia care erau la adevăr de curând şi mult mai umili, le-au luat locul.

Astfel, aplicând expresia acestor două clase, este de înţeles în toate conjuncturile în care este aplicată şi este înţeleasă fie când se referă la situaţia din Israel în zilele lui Isus printre evrei, sau când se referă la adăugarea păgânilor la clasa bisericii, sau la condiţiile din creştinătate în aceste zile din urmă. Clasa clerului înălţat care gândea cândva că vor fi cei dintâi vor fi umiliţi ca cei din urmă

Cuprins

şi cei umili înjosiţi ca cei din urmă vor fi înălţaţi de Dumnezeu ca cei dintâi în faţa lui. – Luca 14:11.

Dar cum ştim că să fi dintre cei din urmă înseamnă să fii lăsat pe dinafară? În acelaşi mod cum ştim că aceia „numiţi cei mai mici în împărăţie" sunt lăsaţi în afara Împărăţiei de tot. Prin context. Implicit, aceia la care se face referire ca „cei mai mici în împărăţie", erau cărturarii şi fariseii, şi în special se spune că ei nu vor intra niciodată în Împărăţie şi nici oricine altcineva a cărui dreptate nu a depăşit-o pe a lor. Este aceeaşi clasă a clerului despre care se spune că cei dintâi vor fi cei din urmă, deci „cei mai mici" şi „ultimii" trebuie să suporte aceeaşi soartă. (Mat. 5:17-20) Poate că unii citează din Matei 11:11 ca dovadă că „cel mai mic în împărăţie" înseamnă să fi în ea, acolo unde a spus Isus când vorbea despre Ioan Botezătorul: „Acela care este cel din urmă în împărăţia cerului este mai mare decât el." Totuşi, aici „cel din urmă" este tradus dintr-un cuvânt diferit din limba greacă decât acela de la Matei 5:19, şi trebuie să fie mai bine tradus cu „mai mic". (*NW Dy; AS, m.; Ro*) Toţi aceia care sunt în împărăţia cerească sunt mai mici în comparaţie cu Isus Cristos, care este cel „numit mare în împărăţie", pentru că el este sigurul care a ţinut perfect Legea şi a învăţat-o. Mai este şi contextul care arătă că cei dintâi care vor deveni cei din urmă sunt aruncaţi, nu vor intra în aranjamentul Împărăţiei, nu vor putea să facă aceasta, aşa cum o cămilă nu poate intra prin urechile acului. Putem ilustra acest lucru şi cu expresii folosite în zilele noastre. Când spunem: „Este cea mai mică dintre grijile mele", înseamnă că nu ne îngrijorează deloc. Când spunem, „Este ultimul lucru la care m-aş fi gândit", vrem să spunem că nu ne-am gândit deloc la lucrul respectiv. Atunci, cei dintâi care devin cei din urmă sunt lăsaţi complet pe dinafară.

● De ce nu a fost Aaron pedepsit cu lepră ca şi sora sa Miriam, când au vorbit împotriva lui Moise? – G. M., Pennsylvania.

Relatarea acestui eveniment se regăseşte la Numerele capitolul 12, şi se poate da o explicaţie plauzibilă. Aaron la acel moment era mare preot în Israel, şi conform cerinţelor pentru un mare preot, aşa cum sunt specificate la Leviticul capitolul 21, şi în special în versetele 20, 21, niciun izraelit din casa lui Aaron, care avea ciumă, scorbut sau altă boală nu putea să fie mare preot. Aşa că, dacă Aaron ar fi fost lovit de lepră, el ar fi fost exclus din preoţie, cel puţin pentru cele şapte zile cât lepra continua să existe, ca în cazul lui Miriam. (Num. 12:15) Era evident că slujba sa l-a salvat pe Aaron de o asemenea pedeapsă groaznică. În plus, înregistrarea spune că atunci când Miriam a fost lovită de lepră, aceasta a fost o experienţă dureroasă pentru Aaron şi l-a făcut să plângă pentru ea, iar durerea frăţească pe care el a simţit-o a fost, fără nicio îndoială, o pedeapsă destul de mare pentru el. Adesea, preferăm să îndurăm noi înşine durerea decât să îi vedem pe cei dragi cum suferă. – Num. 12:10-12.

Totuşi, păcatul lui Miriam prin această murmurare împotriva lui Moise, se poate să fi fost mai mare decât cel al lui Aaron, se poate să fi fost mai mult o plângere personală din partea ei. Se prea poate să fi fost un caz de femeie contra femeie, cu Aron care îi lua partea surorii sale, mai degrabă decât a cumnatei sale.

Cuprins

(Num. 12:1) Miriam a murmurat împotriva lui Moise deoarece el avea o soţie etiopiană. Este evident că la mijloc este o problemă de gelozie. Moise era profetul lui Iehova Dumnezeu, iar soţia sa era părtaşă într-un fel la gloria lui. Ea era respectată pentru ceea ce reprezenta Moise şi putea fi considerată ca prima doamnă a ţării. Şi cum circumstanţele ne arată, Miriam eram prima doamnă a ţării. Când izraeliţii au venit prin Marea Roşie şi Moise îşi cânta cântarea de cealaltă parte, Miriam a preluat conducerea printre femeile din Israel şi le-a condus cântând cântări de laudă lui Dumnezeu şi era considerată ca o profetesă în Israel. (Ex. 15:20, 21) Acest lucru i-a oferit poziţia de prima femeie în Israel şi evident că avea ceva influenţă datorită acestui fapt. Probabil că poziţia ei înaltă în Israel era umbrită de soţia lui Moise şi situaţia aceasta era supărătoare. Şi, în timp ce, cu siguranţă, nu era bine pentru Aaron să îl critice pe Moise, era cu atât mai nepotrivit pentru Miriam să facă acest lucru, dacă ne gândim la poziţia desemnată femeii de supunere faţă de bărbat în adunarea lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a pedepsit-o cu lepră şi acest lucru a umilit-o în ochii tuturor. Timp de şapte zile a stat în exterior şi apoi a fost adusă înapoi şi a fost restabilită în poziţia ei. În timp a murit şi a fost înmormântată cu respectul cuvenit în Israel şi în favoarea lui Dumnezeu.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1952 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DEDICARE LUI DUMNEZEU ŞI CONSACRAREA - Pag.341

LUCRAREA MISIONARĂ RĂSPÂNDEŞTE LIBERTATE ŞI IUBIRE - Pag.354

AI TU URECHI ASCULTĂTOARE? - Pag.357

PARTEA A IV-A – CORANUL –DE LA DUMNEZEU SAU DE LA OM? - Pag.361

CĂLCÂND PE URMELE APOSTOLILOR ÎN CIPRU - Pag.366

DEDICARE PENTRU VIAŢĂ ÎN LUMEA NOUĂ - Pag.370

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.374

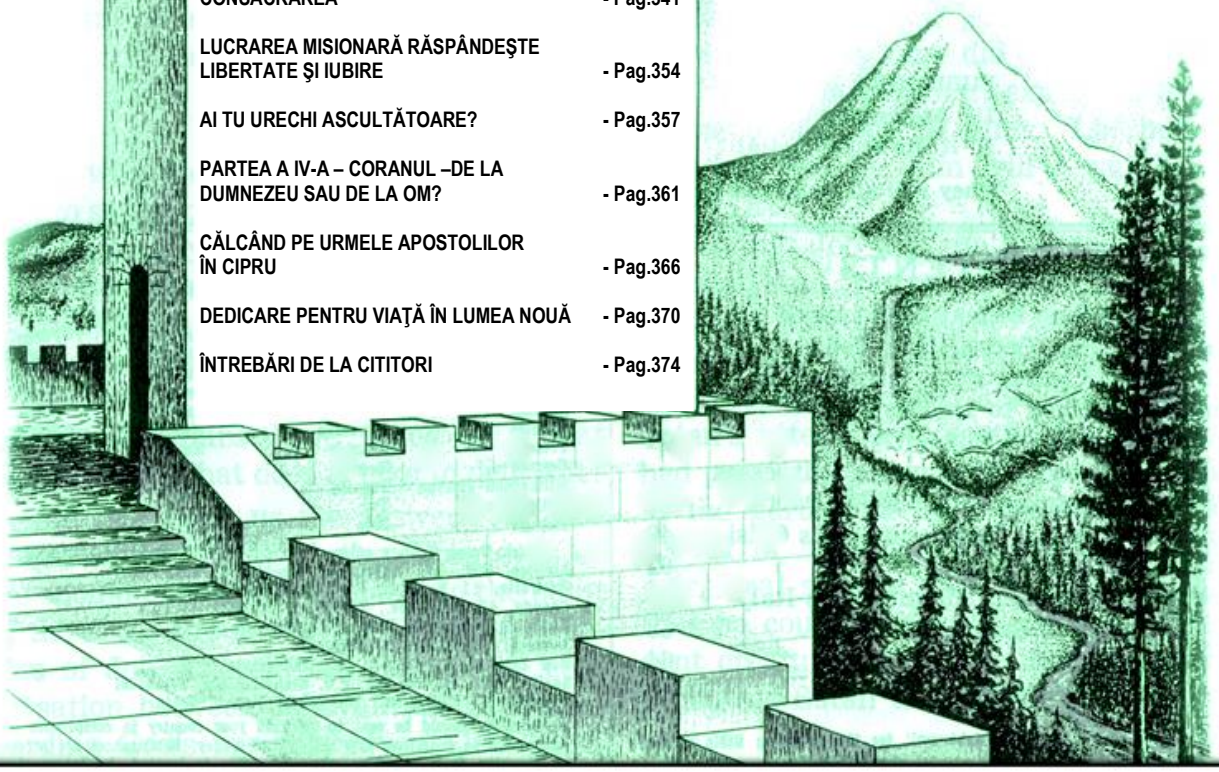

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

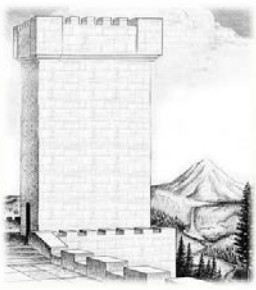

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1952 **Nr. 10**

Dedicare lui Dumnezeu şi consacrarea

„Atunci am spus: Iată, vin; În volumul cărţii este scris despre mine, sunt încântat să fac voinţa Ta, Dumnezeul meu; da, legea Ta este în inima mea.”
– Psalmii 40:7, 8

1. TU eşti marcat astăzi, pe frunte sau pe mâna dreaptă. Indiferent dacă eşti bărbat sau femeie, băiat sau fată, alb sau de culoare, tu nu faci excepţie. Este semnul tău al destinului, iar oportunitatea pentru viaţă într-o lume noua curată şi dreaptă depinde de asta. Trăim în zilele de împlinire a unor profeţii stranii, şi acest lucru este cel care face adecvată discuţia despre acest semn simbolic de pe frunte sau de pe mână.

2. Exilatul bătrân de pe insula-închisoare Patmos a văzut o adunare de 144,000 oameni pe vârful muntelui Sion, în jurul regelui lor şi fiecare din ei avea numele Tatălui lor scris pe frunte. Datorită acestui fapt, se spune: „Ei vor domni ca regi pentru totdeauna şi veşnic.” (Apoc. 14:1, 3; 22:4, 5 *NW*) Acelaşi exilat a văzut în seria lui de viziuni formarea unui „chip al fiarei sălbatice” în aceşti ani de după război, iar oamenii de pretutindeni vor fi puşi sub constrângere ca să i se închine şi astfel să primească un „semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunte, şi astfel ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde cu excepţia persoanelor care au semnul, numele fiarei sălbatice sau numărul numelui său”. Vai de cei marcaţi astfel! Ei sunt destinaţi să ‘bea din vinul mâniei lui Dumnezeu care este turnat nediluat în paharul mâniei sale’. – Apoc. 13:15-17; 14:9, 10 *NW.*

3. Cu şapte secole înainte, un alt exilat, un profet evreu în Babilon, a văzut prototipuri ale lucrurilor detestabile care se fac astăzi în creştinătate, sortind-o pe aceasta şi pe închinătorii ei la pieire. Cu toate acestea, un om, un scrib îmbrăcat în haine de in, a salvat viaţa a câtorva bărbaţi, femei şi copii. El a înaintat şi le-a făcut un semn pe frunte pentru ca aceştia să poată fi cruţaţi de cei şase executori înarmaţi cu arme de nimicire, care l-au urmat îndeaproape, cu porunca divină de a nimici fiecare persoană nemarcată – bătrân, tânăr, servitoare, femeie şi copil, în faţa templului lor sau oriunde altundeva în oraş. (Ezec. 9:1-7) Astăzi tu, da tu,

Cuprins

ajungi, fără greş, în sfera de activitate a uneia din aceste profeţii. Deci, cum eşti marcat, pentru viaţă sau pentru moarte? Ai grijă să fie pentru viaţă!

4. Până în zilele noastre, semne sectare sunt puse pe frunte, pe braţe sau pe alte părţi ale corpului, în rândul hinduşilor şi a altor adepţi din India. Prin acest semn este clar indicat cine este un adept al zeului Vishnu, cine al lui Şiva, cine al lui Brahma, şi cine al altor câţiva din multitudinea de zei. Este un obicei vechi al închinătorilor anumitor idoli, de a avea semnul idolului lor marcat pe o parte vizibilă a corpului. În timpurile biblice exista, de asemenea, obiceiul de a marca cu semne servitorii şi sclavii, pentru a-i deosebi astfel de ceilalţi. În prezent, poate că nu te însemnezi sau nu te supui să fi însemnat cu un astfel de semn literal, dar în acelaşi mod, nu poţi scăpa de însemnare într-un sens biblic către un anumit destin. Pentru Dumnezeu, Judecătorul destinului tău, acest semn este la fel de vizibil şi descifrabil cum a fost semnul care l-a pus sau prescris pentru Cain, că nu cumva cineva să ia legea în propriile mâini şi să îl omoare ca ucigaş al lui Abel. (Gen. 4:15) Deoarece este popular şi pe placul celor puternici din această lume, este posibil să fiţi mândri de semnul pe care îl purtaţi. Acesta îţi poate aduce aprobare, privilegii şi o ascensiune în această lume, dar te poate condamna la distrugere în ochii Celui Suprem care stabileşte soarta naţiunilor şi a guvernelor din această lume. A fi marcat în felul pe care El îl aprobă, înseamnă viaţă pentru tine. Aceasta deschide pentru tine calea de a supravieţui catastrofei mondiale iminente a Armaghedonului, într-o nouă lume pe care El o creează.

5. Cum putem noi şi cu tine să fim marcaţi pentru destinul unei vieţi prospere în noua lume dreaptă? Prin a fi sclavi, slujitori devotaţi ai Dumnezeului noii lumi. Prin purtarea semnului de identificare care, inconfundabil, arată clar tuturor celor pe care îi întâlnim că aparţinem Dumnezeului Celui Preaînalt, al cărui singur nume este Iehova. (Ps. 83:18) Marele Său adversar este „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, al cărui nume este Satan, aşadar, dacă slujiţi cauza acestei corupte şi egoiste lumi vechi, atunci îi slujiţi dumnezeului ei. (2Cor. 4:4, *NW*; Ioan 12:31) Alegerea noastră trebuie să fie între aceşti doi dumnezei opuşi, puternicul dumnezeu al acestei lumi vechi şi Dumnezeul Atotputernic al noii lumi veşnice. Slujirea căruia va răsplăti cel mai bine, pentru a permite recompensa bine-meritată? Desigur, cea a Dumnezeului cel viu şi adevărat, Iehova, Cel care va distruge pe dumnezeul său adversar şi lumea sa veche şi o va întemeia pentru totdeauna pe cea nouă. În decizia de a fi marcaţi pentru viaţă în această nouă lume este urgent să ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu şi să îi aparţinem Lui. Cum? Dedicându-ne Lui prin Fiul Său şi Mare Preot, Isus Cristos. Nu există în prezent nicio altă cale de a ne apropia de Dumnezeu şi de a intra în serviciul Său.

6. Fiul lui Dumnezeu şi Marele Preot este Cel pe care spiritul profeţiei l-a avut în vedere atunci când acesta l-a determinat pe psalmistul David să scrie cuvintele citate la începutul acestui articol. David, din seminţia lui Iuda şi rege al Ierusalimului, nu vorbea de propria sa venire pentru a face voinţa lui Dumnezeu, ci despre cea a descendentului său, care avea să devină Mare Preot şi rege şi va fi astfel Domnul lui David, anume Isus Cristos. Regele David şi întregul Israel avea nevoie de venirea acestui Mare Preot. Ei trăiau sub vechiul legământ pe care

Cuprins

Iehova Dumnezeu l-a făcut cu naţiunea Israel prin profetul Moise. Acel legământ i-a numit pe membrii de parte bărbătească ai familiei lui Aaron, fratele lui Moise, să fie preoţii naţiunii. Restul de bărbaţi din seminţia lui Levi au fost numiţi oficial Leviţi şi au fost numiţi pentru a servi preoţiei lui Aaron. Ei ofereau în mod regulat jertfe de animale şi sânge de tauri şi de ţapi pentru păcatele naţiunii Israel, pentru a-i păstra în legământul legii cu Dumnezeu.

7. Niciunul dintre acei mari preoţi evrei nu puteau să îi ofere lui Dumnezeu o jertfă umană perfectă, capabilă de a şterge datoriile omenirii faţă de Dumnezeu, deoarece toţi preoţii evrei erau păcătoşi şi imperfecţi, fiind urmaşii păcătoşilor umani originali, Adam şi Eva. Doar cel care oferea o jertfă perfectă putea deveni adevăratul Mare Preot al lui Dumnezeu. Doar un miracol putea aduce imposibilitatea omenească. Astfel Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în formă umană în această lume. El nu a venit din seminţia lui Levi sau din familia lui Aaron, ci din seminţia regală a lui David, din Iuda. Din moment ce legământul legii vechi nu a furnizat un mare preot satisfăcător în familia lui Aaron levitul, Dumnezeu l-a ridicat pe Marele Său Preot din linia regală a lui David pentru a-şi prezenta propriul corp uman perfect ca o jertfă pentru Dumnezeu. Prin această jertfă corespunzătoare Marele Său Preot putea să acţioneze ca mediator între Dumnezeu şi oameni, de a stabili un nou legământ, folosind propriul sânge ca mijloc prin care acesta să pună în vigoare noul legământ şi să-i dea putere de a aduce o adevărată şi permanentă iertare a păcatelor umane. Explicând modul în care noul Mare Preot Isus Cristos a început această lucrare de salvare a vieţii, apostolul Pavel citează din psalmul lui David şi spune:

8. „Căci este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele. De aceea, când vine în lume, El zice: ‘Tu nu ai vrut jertfă şi ofrandă, ci mi-ai pregătit un corp. N-ai găsit plăcere în ofrandele arse şi în ofranda pentru păcat. Atunci am zis: ‘Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre mine), să fac voinţa Ta, O Dumnezeule’. După ce mai întâi a zis: ‘N-ai vrut, nici n-ai găsit plăcere în jertfe, în ofrande, în ofrandele arse şi în ofranda pentru păcat’ – jertfe care sunt oferite potrivit Legii – apoi zice: ‘Iată că am venit să înfăptuiesc voinţa Ta.’ El îl înlătură pe cel dintâi ca să-l întărească pe al doilea. Datorită acestei ‘voinţe’ noi am fost sfinţiţi prin ofranda corpului lui Isus Cristos, odată pentru totdeauna.” – Evrei 10:4-10; Ps. 40:6-8, LXX.

Calea de acţiune pe care trebuie să o imităm

9. Acum, cum să numim pasul pe care l-a făcut Isus când a venit să facă voinţa lui Dumnezeu în corpul pe care Dumnezeu i l-a pregătit pentru a-l întrebuinţa pe pământ? Ei bine, prin naşterea ca evreu Isus aparţinea deja unei

naţiuni sfinte pentru Dumnezeu, fiind poporul ales al lui Dumnezeu, descendenţii prietenului său din vechime Avraam. De asemenea, ca un prunc de 40 de zile, Isus a fost prezentat lui Iehova Dumnezeu la templul Lui, deoarece El era întâiul născut al Mariei. Înregistrarea despre aceasta spune: „Iar când s-au împlinit zilele pentru purificarea lor, potrivit legii lui Moise, l-au adus la Ierusalim ca să-l prezinte lui Iehova, după cum este scris în legea lui Iehova: 'Orice întâi născut de sex bărbătesc să fie numit sfânt pentru Iehova', şi ca să ofere o jertfă aşa cum se spune în legea lui Iehova: 'O pereche de turturele sau doi pui de porumbel domestic'". (Luca 2:22-24 *NW*) În ceea ce priveşte însăşi naşterea lui, îngerul care a adus vestea Mariei a zis: „Spiritul Sfânt va veni peste tine, şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel şi ce se naşte va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu." (Luca 1:35, *NW*) Isus a fost sfânt şi devotat lui Dumnezeu, în virtutea tuturor acestor lucruri. Deci cum am putea să numim păşirea Sa pentru a îndeplini voinţa lui Dumnezeu, aşa cum este scrisă în sulul cărţii, în inspiratele Scripturi Ebraice? A fost prezentarea Sa pentru serviciu divin şi a fost necesară determinare din partea Acestuia. A fost astfel o dedicare a Lui pentru a face tot ce s-a dovedit a fi voinţa lui Dumnezeu de atunci înainte.

10. Timp de mulţi ani s-a obişnuit să se vorbească despre acest lucru ca fiind consacrarea lui Isus pentru Dumnezeu. Potrivit sensului general larg în care cuvintele „consacrare" şi „sfinţire" sunt utilizate în prezent, în limba engleză, această expresie ar putea fi folosită. Dar aceasta încurcă chestiunile în Biblie, deoarece Biblia nu vorbeşte despre asta într-un asemenea fel; aceasta ascunde şi se îndepărtează de ceea ce Biblia vorbeşte mai precis ca fiind „consacrare" sau „a consacra". În Scripturile Creştine Greceşti ale Bibliei, conform *Versiunii* în engleză *Regele Iacob*, cuvântul „a consacra" este un cuvânt rar, apărând doar de două ori, după cum urmează: „Căci legea pune ca înalţi preoţi pe oameni care au slăbiciune; pe când cuvântul jurământului, care a fost de când legea, îl face pe Fiu, consacrat în vecii vecilor." (Evr. 7:28) „Pe calea cea nouă şi vie, pe care El a consacrat-o pentru noi, prin perdeaua dinlăuntru, adică prin carnea Sa." – Evrei 10:20. 1

11. *Traducerea Lumii Noi* a *Scripturilor Creştine Greceşti* nu conţine deloc cuvântul „consacrat" în textul său principal, şi prin urmare, cuvântul nu este folosit pentru a descrie ceva făcut de Isus sau de oricare dintre discipolii Săi. În versetele de mai sus citim: „Pentru că Legea îi numeşte mari preoţi pe nişte oameni cu slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care a venit după Lege, numeşte un Fiu, care este făcut perfect pentru totdeauna." (Evrei 7:28 *NW*) „Pe care el a inaugurat-o pentru noi ca drum nou şi viu prin perdea, adică prin carnea sa." (Evrei 10:20, *NW*) Nici chiar *Versiunea Catolică Douay* nu foloseşte cuvântul „consacrat" în traducerea Scripturilor Creştine Greceşti; şi *Versiunea Standard Americană* îl foloseşte numai în notele marginale la Ioan 10:36 şi 17:17,19, după cum urmează: „Cum ziceţi voi că hulesc Eu, cel pe care Tatăl l-a consacrat şi l-a trimis în lume, şi aceasta pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu?" „Consacră-i prin adevăr: Cuvântul Tău este adevărul. Şi pentru ei, Eu însumi Mă consacru, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr." Acum, *Versiunea Standard Revizuită* din 1946 spune: „a

Cuprins

consacra" şi „consacrare", acolo unde fosta *Versiune Standard Americană* spune „a sfinţi" şi „sfinţire". Cu toate acestea, ambele versiuni moderne încă mai folosesc cuvântul „sfinţi" în loc de „cei consacraţi". Din toate acestea putem vedea că în toate versiunile Bibliei cuvântul „consacrat" este păstrat pentru altceva decât pentru pasul nostru iniţial spre a face voinţa lui Dumnezeu.

Nu consacraţi singuri

12. Pentru a dovedi acest lucru, acum vom întreba: Oare Isus s-a făcut singur Mare Preot al lui Dumnezeu, pentru a oferi jertfa, aşa cum făcea şi Aaron, şi pentru a conduce aşa cum a făcut-o preotul din vechime Melchisedec, regele Salemului? Însăşi Scripturile răspund NU. Acesta nu a fost privilegiul lui Isus, chiar dacă El a fost Fiul Sfânt al lui Dumnezeu. Evrei 5:1-6 (*NW*) spune: „Căci orice mare preot luat dintre oameni este numit în folosul oamenilor peste lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să ofere daruri şi jertfe pentru păcate. … De asemenea, nimeni nu-şi ia singur această onoare, ci numai când este chemat de Dumnezeu, aşa cum a fost şi Aaron. Tot aşa, Cristos nu s-a glorificat el însuşi, ca să devină mare preot, ci a fost glorificat de cel care a spus cu privire la el: 'Tu eşti fiul meu. Eu ţi-am devenit astăzi tată'. Aşa cum spune şi în alt loc: 'Tu eşti preot pentru totdeauna în felul lui Melchisedec!'" Înaintea timpului lui Isus, oamenii care au încercat să se consacre sau să se auto-desemneze pentru preoţia lui Israel, au primit pedeapsa meritată de la Dumnezeu pentru îngâmfarea lor. Aduceţi-vă aminte de levitul Core, de regele Saul şi de regele Ozia. (Num. 16:1-35, 1Sam 13:1-14; 2Cron. 26:16-21) Isus nu era din seminţia lui Levi, nici din familia preoţească a lui Aaron. Aşadar, El nu a încercat să se instaleze în preoţia regală, ca cea a lui Melchisedec, şi astfel nu a încercat să îi dicteze lui Dumnezeu care să fie voinţa lui referitor la Isus pentru a-şi satisface unele ambiţii personale.

13. Să examinăm însemnările despre Aaron şi despre fiii lui şi să determinăm dacă aceştia s-au ales singuri pentru preoţie sau dacă s-au instalat singuri în această funcţie. Când Iehova l-a trimis pe Moise înaintea Faraonului Egiptului, „Iehova i-a zis lui Moise: 'Vezi, eu te fac dumnezeu pentru Faraon; şi fratele tău Aaron va fi profetul tău.'" Mai târziu, Iehova l-a lăsat pe Aaron să îl însoţească pe Moise sus pe muntele interzis Sinai, şi chiar înainte de inaugurarea legământului legii cu Israel le-a permis lui Aaron şi la doi dintre fiii săi, precum şi la şaptezeci de bătrâni, să intre în incinta sacră a muntelui. (Ex. 7:1; 19:23, 24; 24:1, 2, 9-14 *AS*) Apoi, când era în dialog personal cu Moise pe vârful Sinaiului, Iehova l-a desemnat în mod special pe Aaron de a fi mare preot al Israelului şi cei patru fii ai săi să fie sub-preoţi, şi a poruncit ce îmbrăcăminte preoţească să fie făcută pentru ei: „Şi să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron, şi pe fiii lui împreună cu el, şi să-i ungi, să-i consacri, să-i sfinţeşti ca să-mi slujească în calitate de preot." (Ex. 27:21 la 28:41, *AS*) Din aceasta vedem că aceşti oameni nu au fost autorizaţi să preia preoţia legământului legii lui Dumnezeu prin propriul consimţământ. Nu, ci mai întâi au trebuit să fie chemaţi şi aleşi, şi apoi Dumnezeu a fost cel care i-a consacrat în slujba lor, prin intermediul reprezentantului sau slujitorului Său vizibil, Moise.

Cuprins

14. În Exodul, capitolul 29, precum şi în Leviticul, capitolul 8, Moise a înregistrat ceremonia de consacrare prin care Aaron şi fiii săi urmau să fie instalaţi în funcţie. Unul dintre berbecii care a trebuit să fie jertfit a fost numit „berbecul de consacrare”; nu înseamnă că a fost un berbec consacrat, ci că a fost un berbec folosit pentru consacrarea lui Aaron şi a fiilor lui. Coşul care ţinea pâinea care era folosită împreună cu acest berbec a fost numit „coşul de consacrare”. Deci, după îmbrăcarea lui Aaron în haine glorioase preoţeşti şi ungerea lui ca mare preot, şi apoi după îmbrăcarea fiilor lui Aaron în veşminte preoţeşti, Moise a trebuit să continue cu ceremonia de instalare: „Şi vei consacra pe Aaron şi pe fiii lui”. În ceea ce priveşte succesorii lui Aaron, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Şi veşmintele sfinte ale lui Aaron vor fi pentru fiii lui de după el, să fie unşi în ele, şi să fie consacraţi în ele. Şapte zile, fiul care este preot în locul lui, le va îmbrăca, atunci când va veni în cortul întâlnirii să slujească în locul cel sfânt.” (Ex. 29:9, 22, 34, 29, 30; Lev. 8:22, 28-31, *AS*) Conform acestora, cuvântul „consacra” a avut un sens restricţionat la instalarea bărbaţilor în preoţie; şi Iehova Dumnezeu a făcut instalarea preoţilor lui în felul Său.

15. Cuvântul nostru (în engleză) „a consacra” traduce de fapt un grup de cuvinte ebraice care înseamnă literalmente „a umple mâna”, adică a pune putere deplină în mâna celor care vor servi în funcţie. În această ilustraţie, berbecul consacrării a fost ucis şi tăiat, iar anumite părţi din acesta, cu anumite bunuri coapte din coşul consacrării, au fost puse de către Moise în mâinile lui Aaron şi ale fiilor lui, şi aceştia le legănau înaintea lui Iehova. După aceea, lucrurile legănate erau arse „pe altarul pentru arderea de tot: ele erau o consacrare [o ofrandă de instalare, *AT*] de un miros plăcut: era o jertfă mistuită de foc pentru Iehova.” (Ex. 29:19-25; Lev. 8:22-28 *AS*) Traducerea grecească *Septuaginta* redă literalmente expresia ebraică „umple (sau completează) mâna”; dar traducătorii moderni sau traduceri ca: *Moffatt*, *O Traducere Americană*, *Campon şi Byington*, sunt înclinaţi să o redea ca „instalare”. *Vulgata Latină*, *Versiunea Catolică Douay* şi *Young* o redau prin „a consacra mâna”. Când Dumnezeu ne alege şi ne cheamă pentru serviciul Său şi apoi ne umple mâinile voitoare şi pune putere în posesia lor, astfel împuternicindu-ne, avem autoritate, într-adevăr, de la sursa dreaptă şi putem acţiona cu încredere, pentru că Dumnezeu ne sprijină.

16. Ceremonia de instalare tipică de atunci dura şapte zile. Lui Moise i s-a spus: „Aşa să procedezi cu Aaron şi cu fiii lui în conformitate cu tot ce ţi-am poruncit: şapte zile să îi consacri. Şi în fiecare zi vei oferi boul de jertfă pentru păcat, pentru ispăşire, şi vei curăţa altarul, atunci când vei face ispăşire; şi îl vei unge pentru a-l sfinţi. Şapte zile să faci ispăşire pentru altar, şi sfinţeşte-l, şi altarul va fi cel mai sfânt; orice va atinge altarul, se va sfinţi.” – Ex. 29:35-37 *AS*.

Cuprins

17. Instalarea lui Aaron şi a fiilor săi a avut loc în primele şapte zile ale anului următor, după ce izraeliţii au părăsit Egiptul. În prima zi de ceremonie, Moise le-a zis candidaţilor la preoţie de acolo, în curtea din jurul cortului sau tabernacolului sfânt: „Să nu ieşiţi pe uşa cortului întâlnirii timp de şapte zile până când zilele consacrării voastre vor fi împlinite: pentru că El vă va consacra şapte zile. Aşa cum a fost făcut astăzi, aşa a poruncit Iehova să se facă, pentru a face ispăşire pentru voi. Şi veţi rămâne la uşa cortului întâlnirii zi şi noapte, şapte zile, şi să păstraţi porunca lui Iehova, ca să nu muriţi: pentru că aşa mi-a fost poruncit." Au îndeplinit această cerinţă, iar astfel a fost nevoie de şapte zile complete pentru a-i instala. În cea de a opta zi aceşti preoţi au putut oferi jertfe fără asistenţa lui Moise. După ce Aaron a încheiat oferirea de jertfe şi binecuvântarea poporului, citim: „Moise şi Aaron au intrat în cortul întâlnirii şi au ieşit, şi au binecuvântat poporul şi gloria lui Iehova a apărut întregului popor. Şi a ieşit foc de la Iehova şi a mistuit pe altar arderea de tot şi grăsimea: şi, văzând, tot poporul a scos strigăte de bucurie şi a căzut cu faţa la pământ." (Lev. 8:33 la 9:24, *AS*) Această demonstraţie miraculoasă din cer a fost o dovadă vizibilă că instalarea sau consacrarea preoţiei lui Aaron s-a încheiat cu succes şi că Iehova Dumnezeu i-a acceptat pe ei şi serviciile lor.

Fosta folosire neglijentă a cuvintelor

18. Acel întreg eveniment a fost profetic despre consacrarea adevăratei preoţii a lui Dumnezeu în timpul acestei ere creştine, pe care unii tind să o numească „Epoca Evangheliei". Isus cel uns este Capul sau Principalul acelei preoţii. Urmaşii Săi unşi sunt sub-preoţii lui, iar pentru aceştia este scris: „Aşadar, fraţi sfinţi, părtaşi la chemarea cerească, luaţi aminte la apostolul şi marele preot pe care îl mărturisim – Isus." – Evrei 3:1, *NW*.

19. Chiar în primul său an, publicaţia *Turnul de veghere al Sionului* a discutat despre înţelesul acestei ceremonii de instalare şi despre durata sa de şapte zile. În numărul său din martie, anul 1880, pagina 1, (¶ 3), aceasta spunea: „Consacrarea preoţiei include toate membrele corpului Său [trupul lui Cristos sau adunarea de 144,000] şi cere tuturor din Epoca Evangheliei să-l întregească". Cu o lună înainte, în numărul din februarie, 1880, *Turnul de veghere al Sionului* discuta despre Leviticul, capitolul 8, şi în ultimele două paragrafe, sub titlul „Consacrarea Preoţilor" (pagina 2) spunea: „Cele şapte zile de consacrare … arată din nou că suntem consacraţi serviciului lui Dumnezeu, nu doar o parte din timpul nostru, ci în permanenţă, deoarece şapte este numărul complet în Scriptură şi semnifică tot sau întregul, indiferent la ce se aplică. … Versetul 36 arată completarea lucrării de consacrate. … Şi dacă nu reuşim să fim printre preoţi acum, în timpul consacrării, nu ne putem aştepta să fim unul dintre ei atunci când ei îşi vor începe serviciul pentru oamenii din 'erele viitoare', când aceiaşi preoţi (acum dispreţuiţi de oameni, dar de un 'miros plăcut lui Dumnezeu') vor avea adăugat titlul de rege, şi împreună cu capul lor, Isus, vor domni şi binecuvânta toate naţiunile. … Dacă este aşa, să fie pe deplin consacraţi acum, pentru că 'dacă suferim împreună cu el, vom şi domni împreună cu El." – 2Tim. 2:12.

Cuprins

20. Cu toate acestea, din cauza eşecului de a păstra în minte faptul că Dumnezeu este cel care ne consacră, instalează sau împuterniceşte, obiceiul de a spune că ne *consacrăm singuri* lui Dumnezeu prin Isus Cristos încă persistă. De exemplu, să luăm această declaraţie publicată cu şaptezeci de ani în urmă: „Cuvântul lui Dumnezeu spune că oricine [se consacră] vine înaintea lui Dumnezeu, prin Isus, este acceptat. (Evrei 7:25) Apoi, prima întrebare pe care trebuie să ţi-o pui este: M-am consacrat vreodată pe deplin lui Dumnezeu – cu viaţa mea, timpul meu, aptitudinile, influenţa, cu toate?' Dacă poţi răspunde sincer înaintea lui Dumnezeu: Da, m-am oferit complet Lui', atunci te asigur, prin autoritate, nu a sentimentelor tale, ci a Cuvântului lui Dumnezeu, care spre deosebire de sentimentele tale este de neschimbat, că tu, atunci şi acolo, ai devenit dintr-o dată un copil al lui Dumnezeu – un membru, o ramură din adevărata viţă de vie. (Ioan 15:1) Aceasta este o dovadă că v-aţi alăturat bisericii adevărate, care este trupul lui Cristos. … Suferinţe şi necazuri vin asupra lumii, precum şi asupra sfinţilor Domnului, dar nu sunt semne ale calităţii de fiu, cu excepţia celor care s-au *consacrat* pe deplin serviciului Său. … Pentru a face parte din această clasă este nevoie de o consacrare *completă*; şi aceştia sunt biruitorii consideraţi demni de a fi comoştenitori cu Isus Cristos, Domnul lor, pe ale cărui urme calcă." – *Turnul de veghere al Sionului*, din iulie 1882, pagina 6, ¶ 3, 4.

21. Un alt exemplu spune: „Şi apoi vedem că doar acei care, după ce au crezut în singurul nume, Salvatorul, au continuat şi s-au consacrat, au luat crucea şi suferinţele lui Cristos şi le-au împărtăşit – doar aceştia au primit libertatea de a deveni Fii. … Dar nu sunt *toţi* credincioşii în hainele lui Cristos? Chiar şi cei care nu se consacră? Nu; doar cei consacraţi. … Mulţi s-au *consacrat* (adică au hotărât să se supună complet voinţei lui Cristos cu orice preţ), dar nu îşi îndeplinesc consacrarea. …" – *Turnul de veghere al Sionului*, din februarie 1888, pagina 5, sub titlul „Numai cei Consacraţi sunt Fii."

22. Din moment ce Domnul Dumnezeu este cel care împuterniceşte sau consacră o persoană pentru serviciul Său special, ce putem să facem cu un text ca cel de la Exodul 32:29? În el scrie: „Moise a spus: 'Consacraţi-vă azi pentru DOMNUL, chiar cu jertfa fiului şi fratelui vostru; pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi!'" Reţineţi, vă rog, că acest lucru a fost spus fiilor lui Levi, sau leviţilor, *după* ce tot Israelul a fost adus în legământul legii de la Muntele Sinai şi după ce Iehova Dumnezeu l-a desemnat pe levitul Aaron şi pe fii săi să fie consacraţi la preoţie. Restul celor din seminţia lui Levi au fost, prin urmare, slujitori ai templului ai acestor preoţi Aaronici. Atunci când Moise a strigat: 'Cine este de partea lui Iehova?' şi fiii lui Levi au luat poziţie de partea lui Moise, Moise le-a spus să folosească săbiile din mâinile lor şi să ofere o expresie a consacrării lor lui Iehova Dumnezeu, prin uciderea izraeliţilor apostaţi care se întorseseră spre închinarea la viţelul de aur. Prin urmare, Moffatt traduce din Exodul 32:29: „Apoi Moise a zis: 'Fiţi instalaţi ca preoţi ai Celui Veşnic în această zi, ca mâna fiecărui om să fie împotriva propriul său fiu şi a propriei rude, pentru ca Cel Veşnic să vă dea binecuvântarea preoţiei în această zi'." Câteva luni mai târziu, în prima săptămâna a anului următor, preoţia lui Aaron a fost consacrată şi instalată.

Cuprins

23. Dar ce facem cu 1 Cronici 29:5? Aici, Regele David a întrebat: „Cine este dispus să-şi consacre astăzi DOMNULUI serviciul său?" sau: „Cine se oferă de bună voie pentru a se consacra lui Iehova astăzi?" (*AS*) sau: „Cine este acum dispus să-şi consacre mâna în această zi, DOMNULUI?" Acest lucru nu a fost spus păgânilor netăiaţi împrejur, ci unei adunări de izraeliţi care deja făceau parte din poporul ales al lui Dumnezeu, sub legământul legii lui prin Moise. Apoi ei s-au confruntat cu situaţia de a face donaţii pentru construirea unui templu superb pentru Dumnezeul lor la Ierusalim. Deci, aici era doar o chemare pentru poporul circumcis al lui Dumnezeu de a-şi umple mâna cu o contribuţie pentru cauza lui şi să o ofere, ca expresie de devotament faţă de El.

24. Secole mai târziu, acel templu construit de Solomon a devenit pângărit cu o mulţime de nimicuri, iar regele Ezechia a solicitat preoţilor lui Aaron şi leviţilor să cureţe acea clădire sacră şi să o sfinţească. Atunci poporul s-a adunat acolo pentru a oferi jertfe potrivite şi laude lui Dumnezeu, în templul lui curăţit. „Atunci Ezechia a luat cuvântul şi a zis: 'Acum, [că] v-aţi consacrat DOMNULUI, apropiaţi-vă, aduceţi ofrande şi jertfe de mulţumire în Casa DOMNULUI. Şi adunarea a adus ofrande şi jertfe de mulţumire; şi toţi cei care erau cu inima generoasă au adus arderi de tot." (2Cron. 29:31) Deci această consacrare a lor nu a fost făcută de către străini netăiaţi împrejur, care nu erau în legământul legii. A fost punerea la lucru a mâinilor evreilor pentru păstrarea purităţii casei lui Iehova şi reînnoirea jertfelor şi a închinării, conform îndatoririlor din legământ. În viziunea lui Ezechiel a templului restaurat citim: „Şapte zile vor curăţi altarul şi îl vor purifica; şi astfel se vor consacra." (Ezec. 43:26) Dar traducerea modernă spune: „Şapte zile vor face ispăşire pentru altar şi îl vor purifica; aşa îl vor consacra." (*AS, Le, Mo, AT; Ro*) Din această întreagă analiză observăm că această consacrare nu se aplică scriptural unei persoane care face primii paşi spre a deveni slujitorul lui Dumnezeu, oferindu-se Acestuia prin Cristos.

Nu este un „legământ prin jertfă"

25. Toate consacrările luate în considerare în paragrafele precedente au fost ale unor persoane care se aflau sub legământul legii. Moise mediatorul a inaugurat acest legământ la Muntele Sinai, între Iehova Dumnezeu şi Israeliţi, prin sângele jertfelor de animale. În legătură cu acest lucru citim: „După cum nici primul testament nu a fost dedicat fără sânge." Sau, pentru a cita *Traducerea Lumii Noi*: „Aşadar, nici legământul dintâi n-a fost inaugurat fără sânge." (Evrei 9:18; Ex 24:1-8) Conform acestui legământ inaugurat la Sinai, au avut loc anumite consacrări, Însuşi Dumnezeu consacrându-şi sau instalându-şi preoţia. Nu a fost niciun legământ personal cu Dumnezeu, prin care o persoană să se consacre singură; legământul a fost făcut cu întreaga naţiune a lui Israel prin intermediul unui mediator individual, Moise. Acesta a fost legământul lui Dumnezeu, propus şi oferit de El, şi El vorbeşte despre acesta ca fiind „legământul pe care l-am făcut cu strămoşii lor, în ziua în care i-am apucat de mână, ca să-i scot din ţara Egiptului." Aşadar El vorbeşte despre întreaga naţiune ca fiind soţia sa, iar El soţul lor în virtutea acestui legământ al legii. – Evrei 8:8, 9 *NW*; Ier. 31:32.

Cuprins

26. Am observat deja că se obişnuia ca pasul prin care cineva se preda lui Dumnezeu să fie considerat o consacrare. Prin urmare, cel puţin până în anul 1946, obişnuia să fie considerat ca un legământ făcut cu Dumnezeu prin jertfă, pentru că nu se punea la îndoială faptul că cel care se oferea lui Dumnezeu urma să fie jertfit împreună cu Isus; aşa că îşi sacrifica toate bunurile pământeşti prin aşa numita „auto-consacrare". Îşi putea aplica sieşi, în mod personal, Psalmul 50:5: „Strângeţi-i la mine pe sfinţii mei, care au făcut cu mine un legământ prin jertfă!" Jertfa de aici se considera jertfirea fiecăruia, făcând astfel o auto-consacrare. Acest legământ prin jertfă a fost considerat ca fiind un act individual, ceva distinct de legământul legii din vechime şi de noul legământ pe care Dumnezeu a promis să-l facă prin Isus Cristos ca Mediator. De exemplu, acum ceva timp în numărul din noiembrie 1880, a existat un articol intitulat „Dincolo de perdea", în care se discuta despre tabernacol şi despre perdelele sau cortinele sale. Şi în paragraful 5 se spunea: „Cei care trec prin această primă 'perdea' în 'locul sfânt' sunt cei care îşi îndeplinesc 'legământul prin jertfă', fiind numiţi şi sfinţi. Toţi credincioşii care trec prin 'perdea' sunt 'chemaţi pentru a fi sfinţi', însă doar cei care ascultă chemarea şi care se oferă ca jertfă îşi 'fac sigure chemarea şi alegerea.'" Aşadar s-a ajuns ca fiecare credincios să vorbească despre facerea unui legământ cu Dumnezeu la momentul consacrării sale. Acest lucru a provocat o confuzie a minţii.

27. „Legământul cu mine prin jertfă" nu este un legământ personal pe care fiecare credincios îl face, ci este un legământ al organizaţiei. Prin această expresie Iehova se referea la noul Său legământ cu noua Sa naţiune a Israelului spiritual şi pentru care Isus Cristos este Mediatorul, Mai Marele Moise. Să citäm traducerea lui *Rotherham* din Psalmul 50:5: „Strângeţi-vă la mine, voi oamenii mei ai bunătăţii iubitoare, care mi-aţi făcut cu solemnitate legământul prin jertfă." Acest legământ făcut cu solemnitate nu se referă la jertfa fiecărui sfânt sau a fiecărei persoane a bunătăţii iubitoare, ci la singura jertfă a Mediatorului Isus Cristos şi legământul este unul naţional. Acesta este legământul cel nou făcut cu noua organizaţie teocratică, adunarea creştină. La versetul 16 al psalmului Dumnezeu vorbeşte despre el ca fiind legământul Lui, zicându-le făţarnicilor nelegiuiţi şi apostaţilor: „Ce trebuie să faci ca să-mi declari hotărârile şi să porţi în gură legământul Meu?"

28. Dar pe cei care s-au pus deoparte pentru Dumnezeu El îi va naşte prin spiritul Său şi astfel îi face fiii Săi spirituali şi un popor pentru numele Lui. Pe aceşti sfinţi sau oameni sfinţiţi, aceşti oameni ai bunătăţii iubitoare, Iehova Dumnezeu îi aduce în noul legământ, prin Isus Mijlocitorul. El le iartă păcatele prin jertfa lui Isus, şi îi consacră sau îi instalează în serviciul Său ca preoţi, sub-preoţi, al căror Mare Preot este Isus Cristos. El îi unge cu spiritul Său pentru a fi astfel preoţi consacraţi. Din acel moment încolo, sunt obligaţi să ofere jertfe de laudă şi un serviciu ascultător pentru Dumnezeu, în toate zilele lor în carne pe pământ, sau în toate cele „şapte zile", ca să spunem aşa.

29. Revenind acum la întrebarea ridicată în paragraful 9 de mai sus, cu privire la cum ar trebui să numim pasul pe care l-a făcut Isus atunci când a venit să

Cuprins

facă voinţa lui Dumnezeu, *Turnul de veghere al Sionului* declara cândva: „Prin naşterea dintr-o fecioară, Isus a primit 'sămânţa lui Avraam' şi aşa a continuat până a ajuns la vârsta de 30 de ani, când, la botez, s-a consacrat lui Dumnezeu ca o jertfă vie. El a fost acceptat, şi din acel moment, fiind născut de spirit şi fiind pecetluit ca o creatură nouă, El este părtaş la natura divină, natura umană (sămânţa lui Avraam) fiind cea jertfită." (mai 1881, pagina 2, sub titlul „Unele lucruri mai bune pentru noi", ¶ 2) Dar acum apreciem mai clar faptul că Isus, la timpul când s-a prezentat lui Ioan pentru a fi botezat în râul Iordan, nu s-a consacrat la preoţie şi nu s-a instalat în slujba de jertfă. Dumnezeu este cel care l-a glorificat făcându-l Mare Preot regal. Dumnezeu a făcut acest lucru prin jurământul dat profetic la Psalmul 110:4: „Iehova a jurat şi nu va regreta: Tu eşti preot în veci, după felul lui Melchisedec." (*AS,* notă marginală; Evrei 5:4-6; 7:15-17, 20-22) Deoarece Isus a fost născut în mod miraculos ca unul din poporul ales al lui Dumnezeu şi a fost apoi prezentat lui Dumnezeu, în copilărie, de Maria, ca întâiul ei fiu născut, putem evita confuzia numind venirea lui Isus să facă voinţa lui Dumnezeu dedicarea sa lui Dumnezeu.

30. Imediat după ce a simbolizat această dedicare, prin botezul Lui în cursul Iordanului, Isus a primit dovada că Dumnezeu i-a acceptat dedicarea şi îl consacra în acest fel la serviciul Său spiritual ca Mare Preot. În ce sens? Aşa cum Moise, în prima zi a ceremoniei de consacrare l-a împodobit pe fratele sau Aaron în haine preoţeşti glorioase şi l-au uns cu untdelemnul ungerii sfinte pentru a fi mare preot; deci Dumnezeu l-a uns pe Isus cu spiritul sfânt (simbolizat de un porumbel coborându-se peste el) şi şi-a lăsat vocea să fie auzită din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit pe care l-am aprobat". (Mat. 3:13-17, *NW*) Dedicarea lui nu era un lucru pe care Maria să îl fi făcut pentru El în copilăria Sa, înainte a avea cunoştinţă şi pricepere să o aprecieze. Nu, ci acum, la treizeci de ani, a fost ceva care Isus l-a făcut singur, de bună voie. Prin aceasta El însuşi s-a pus la dispoziţia lui Dumnezeu, indiferent de ce putea Dumnezeu să dezvăluie, în funcţie de ceea ce era scris în sulul cărţii. – Luca 3:21-23; 4:14-21.

31. Timp de trei ani şi jumătate Isus a servit pe pământ, în rolul de Mare Preot pentru care Dumnezeu l-a consacrat. Apoi, El şi-a depus jertfa umană în moarte. Dar acesta nu a fost sfârşitul complet către care l-a condus dedicarea lui Isus faţă de Dumnezeu. Ca El să poată continuă să servească ca Mare Preot în cer, Dumnezeu l-a înviat din moarte la viaţă cerească, ca pe o creatură spirituală nemuritoare. Ca atare, acest Mare Preot glorificat a intrat în locul sfânt, chiar cerul, în prezenţa lui Dumnezeu, a prezentat valoarea răscumpărătoare a jertfei Sale umane şi a început să medieze noul legământ pentru urmaşii săi credincioşi de pe pământ. Pentru ei este scris: „Aşadar, fraţilor, fiindcă putem să intrăm cu îndrăzneală prin intermediul sângelui lui Isus în Locul Sfânt, pe calea pe care el a inaugurat-o pentru noi, ca drum nou şi viu prin perdea, adică prin carnea Sa, şi fiindcă avem un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inima sinceră, cu toată încrederea." (Evrei 10:19-22, *NW*) Aşadar, prin intermediul acestui Mare Preot îl putem imita şi ne putem dedica lui Dumnezeu cu sinceritate

Cuprins

şi cu credinţă. Ca şi în cazul lui Isus, aşa şi în al nostru, este o cale vie, un mod de a câştiga viaţă.

32. Cei dedicaţi pe care Dumnezeu alege să îi consacre şi să îi facă sub-preoţi pentru a servi împreună cu Isus şi pentru a domni o mie de ani cu el, Dumnezeu îi marchează pe frunte cu numele Său. Aceasta înseamnă că ei îi aparţin ca un „popor pentru numele Lui" şi că El i-a „cumpărat [pe ei] din rândul omenirii ca cele dintâi roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel". (Apoc. 14:1-5; 22:3-5, *NW*) Acest lucru îi marchează pentru viaţă în cer printr-o înviere spirituală. Dar astăzi, pe lângă aceşti 144,000 de sub-preoţi consacraţi, există sute de mii care văd privilegiul de a se dedica lui Dumnezeu prin intermediul Marelui Său Preot, punându-i la dispoziţia lui Dumnezeu de a face cu ei ceea ce voieşte. Pentru aceşti oameni, această cale a dedicării faţă de Dumnezeu este un mod de viaţă, dar nu o viaţă nemuritoare în cer. Dumnezeu nu doreşte să îi consacre şi să îi ungă pentru preoţie cu Cristos, conform cu noului legământ. El îi numeşte să trăiască pe pământ, în noua lume. Astfel, ei vor rămâne pe pământ, unde paradisul va fi restaurat. Având în vedere aceasta, Dumnezeu va duce în siguranţă, prin războiul universal al Armaghedonului ce urmează să vină, o „mare mulţime" nenumărată, pentru ca omenirea să poată continua pe pământ, cu o existenţă neîntreruptă de la început şi pentru totdeauna. Pentru a va bucura de orice posibilitate de a supravieţui Armaghedonului, în Noua Lume fără sfârşit, este necesar ca fiecare să facă pasul iniţial de a se dedica lui Dumnezeu prin Cristos. Veţi primi astfel semnul pentru viaţă.

Vă implor deci, fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentaţi corpurile ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sacru îndeplinit cu puterea raţiunii voastre. Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu. – Rom. 12:1, 2, *NW.*
[Note de subsol]

Observaţi, de asemenea, că alţii şi-au consacrat preoţii. La Judecători 17:5,12 citim despre cum apostatul Mica a consacrat mai întâi un fiu şi apoi un levit necredincios ca să fie preot la casa idolului pe care el o construise. La 1 Regi 13:33 şi 2 Cronici 13:9 citim despre cum apostatul rege Ieroboam a construit viţei de aur pentru închinare idolatră şi „pe oricine vroia îl consacra şi el devenea unul din preoţi pe înălţimi".

Vezi *Turnul de veghere* din 1 iulie, 1946, ce prezintă „Îndreptăţit pe baza legământului prin jertfă".

Pentru că majoritatea cititorilor noştri nu au primele numere ale Turnului de veghere al Sionului publicăm aici extrase din numerele din iulie şi august, 1885, pagina 11, (parag. 2,3), despre „'Turma mică' şi 'Grupa mare'" după cum urmează:

„Toţi aceştia încep pe aceeaşi cale îngustă şi fiind complet consacraţi lui Dumnezeu sunt născuţi de spirit prin cuvântul adevărului. De aceea sunt 'creaturi noi – spirituale – vechea lor natură (cea umană) fiind condamnată la distrugere

Cuprins

prin propria lor voinţă liberă şi legământ. … Doar o minoritate din toţi care, cu o credinţă bună, fac consacrarea, aleargă cu răbdare până la sfârşit – dintre toţi doar o 'turmă mică'. La mulţi curajul începe să scadă şi au nevoie să fie stimulaţi de toiagul mustrării al celui care a devenit siguranţa noastră (Evrei 7:22) pentru a garanta că ne împlinim legământul, deşi eforturile noastre proprii vor eşua; altfel sfârşitul acestora trebuie să fie moartea. Prin urmare, în iubire, asupra celor consacraţi sunt trimise necazuri speciale, când este necesar, pentru a dezvăţa de afecţiunile de lucruri pământeşti şi pentru a atrage din nou inima într-o simpatie şi comuniune mai strânse de Dumnezeu, în împlinirea legământului său de jertfă. Doar câţiva aleargă cu răbdare pe calea jertfei, bucurându-se de privilegiul de a câştiga un premiu aşa de mare ca acesta în comparaţie cu preţul.''

În afară de traducerea expresiei ebraice „a umple mâna" a cuvântului „consacra", *Versiunea Regele Iacob* mai traduce un alt cuvânt, qahdash, prin cuvântul „consacra", la Exodul 30:30; 28:3; 2Cronici 26:18; 31:6; şi Ezra 3:5. În majoritatea altor versete cuvântul ebraic este tradus prin „a sfinţi" şi traducerea lui Young redă cuvântul ca „sfinţit" în aceste versete citate aici.

Versiunea Regele Iacob redă un alt cuvânt ebraic, *nahzar*, prin cuvântul „consacrat", la Numerele 6:11,12. Dar, din nou, traducerea lui Young arată o deosebire şi redă cuvântul *nahzar* prin „separat".

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-3. Cine sunt însemnaţi astăzi, unde, şi în împlinirea căror profeţii?

4. Până în momentul de faţă, cum se deosebesc unii prin însemnări literale, şi care însemnare simbolizează condamnare şi care viaţă?

5. Cum putem fi însemnaţi pentru un destin de viaţă în lumea nouă?

6. Pe cine a avut în vedere Psalmul 40:7, 8 şi pe cine i-a făcut preoţi legământul legii pentru naţiunea Israel?

7. De ce preoţii iudei erau necorespunzători şi cum a fost adus în existenţă marele preot potrivit?

8. Ce are de spus Evrei 10:4-10 despre venirea acestuia?

9. Cum era Isus deja sfânt la timpul acestei veniri, şi de aceea cum putem numi apariţia lui pentru a face voinţa lui Dumnezeu?

10,11. Cum obişnuiam să vorbim despre acest pas din partea lui Isus şi ce loc ocupă acest cuvânt sau termen în Scripturile Creştine?

12. S-a făcut Isus singur mare preot, şi de ce n-a fost el îngâmfat în această chestiune?

13. Cum au intrat în preoţie Aaron şi fiii lui, potrivit Scripturilor, şi cine i-a consacrat?

14. Cum folosesc termenii „consacrat" şi „consacrare" Exodul 29 şi Leviticul 8?

15. Care este aici expresia ebraică originală, cum este tradusă de diferiţi traducători şi ce înseamnă aceasta?

16. Cât a durat ceremonia tipică de instalare?

17. Unde şi cum a fost realizată ceremonia de instalare şi ce dovadă de acceptare divină a preoţiei a fost oferită?

Cuprins

18. Ce a profeţit toată acea ocazie?
19. Cum a vorbit, în primul an al publicaţiei, *Turnul de veghere al Sionului* despre această consacrare a preoţilor Israelului timp de şapte zile?
20. Cum s-a dezvoltat practica de a vorbi despre consacrarea noastră? Ce exemplu despre aceasta a oferit în 1882 *Turnul de veghere al Sionului*?
21. Cum a definit *Turnul de veghere al Sionului*, în 1888, termenul „consacrat”?
22. Cum nu este în contradicţie Exodul 32:29 cu faptul că Dumnezeu este Cel care consacră persoane în serviciul Său special?
23. Ce se poate spune acum despre 1Cronici 29:5 referitor la consacrare?
24. De asemenea, ce se poate spune despre 2Cronici 29:31? La ce concluzie ajungem din examinarea făcută?
25. Exista printre izraeliţi un legământ individual prin care o persoană se consacra singură şi ce fel de legământ era al lor?
26. În afară de „consacrare”, care era pasul ca cineva să se ofere lui Dumnezeu ca şi chemat şi cum s-a vorbit despre acesta?
27. Ce a vrut să spună Iehova prin un „legământ cu Mine prin jertfă”?
28. Cum intră o persoană în acest legământ cu Dumnezeu prin jertfă?
29. Atunci, cum să numim venirea lui Isus pentru a face voinţa lui Dumnezeu şi de ce?
30. Ce dovadă a primit Isus de acceptare a dedicării şi a faptului că a fost consacrat pentru voinţa specială a lui Dumnezeu?
31. La ce a dus, în cele din urmă, dedicarea lui Isus, şi astfel ce fel de cale este dedicarea noastră lui Dumnezeu?
32. Către ce viaţă este aceasta o cale pentru cei consacraţi ca sub-preoţi şi pentru ce viaţă pentru cei din „marea mulţime” care vin astăzi la Dumnezeu?

Lucrarea misionară răspândeşte libertate şi iubire

A optsprezecea clasă de absolvenţi de la Gilead

ACUM DOUĂZECI ŞI ŞASE de secole, profetul Isaia şi-a mărturisit credinţa în lucrarea misionară cu aceste cuvinte: „Spuneţi prizonierilor: Ieşiţi!” Acelaşi scriitor al Bibliei s-a oferit voluntar pentru activitatea de eliberare ori de câte ori era nevoie spunând: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isa. 49:9; 6:8) Astăzi, în regiunea pitorească Finger Lakes din statul New York, de lângă Ithaca, Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere stă ca o mărturie modernă a aceleiaşi convingeri. Zonele păgâne, aflate complet în întuneric în ceea ce priveşte scopurile adevăratului Dumnezeu, sunt deservite de misionari care au absolvit, dar activitatea nu se limitează la aceste ţinuturi. Ipocrizia creştinătăţii maschează propriile sale convingeri păgâne şi descoperă care este nevoia ei spirituală.

Astfel, martorii lui Iehova îşi instruiesc servii cu timp integral la Gilead pentru a îndeplini porunca lui Cristos de a 'face discipoli din toate naţiunile'. (Mat. 28:19) Cine va tăgădui că răspândirea cunoştinţei despre Dumnezeu şi iubirea pentru Dumnezeu şi om sunt cele mai practice lucruri în lumea sfâşiată de certuri din prezent? Acest scop a fost făcut clar la absolvirea celei de-a optsprezecea clase a Gileadului, la 10 februarie 1952.

Până la 9 a.m. în acea dimineaţă de duminică, se adunase pentru a participa la absolvirea de iarnă la Gilead cea mai mare mulţime de oameni care a participat vreodată, în patru săli diferite. Activităţile au început când servul de la fermă şi cei patru instructori ai şcolii au oferit, rând pe rând, sfaturile lor de despărţire şi rămas bun. Apoi au fost citite telegramele în care se exprimau felicitările de la creştinii din toată lumea, ale căror gânduri se îndreptau spre Gilead în acea zi. Apoi N. H. Knorr, preşedintele şcolii şi al Societăţii Turnul de Veghere, a început discursul său pe tema „Să lucrăm împreună cu El."

Fratele Knorr tocmai se întorsese de la un tur extins de serviciu în care vorbise cu misionarii Societăţii din ţinuturi îndepărtate, cum ar fi cele din India. Era evident pentru cei prezenţi că dorea să împărtăşească ceva care era aproape de inima sa, ceva câştigat din contactul direct cu minunata expansiune a închinării adevărate care se desfăşura pe terenul din lume. Probabil în cel mai bine punctat şi direct discurs de absolvire din istoria şcolii el a continuat să vorbească pe larg despre poziţia unică a slujitorului adevărat ca „substitut" al lui Cristos, servind nevoile spirituale ale persoanelor cu bunăvoinţă. Baza pentru discuţii a venit din scrisoarea apostolului Pavel, 2 Corinteni, capitolele cinci şi şase.

„Aveţi o şansă minunată de a studia şi de a vă pregăti," spunea el, „dar aveţi de gând să lucraţi împreună cu El? Veţi fi cu adevărat înlocuitori ai lui Cristos, să ajutaţi oile sale să ajungă la maturitate? Ce rol aveţi de gând să jucaţi? Poate că dispuneţi de mulă cunoştinţă, dar dacă nu arătaţi iubire din adâncul inimii, nu îi veţi fi de niciun ajutor Domnului. Nu veţi face niciun bine oamenilor sinceri din aceste ţinuturi."

El a continuat, arătând cum mai multă cunoştinţă poate să aducă şi mândrie, în mod greşit. „Aveţi o mare responsabilitate. De la voi, fraţii voştri aflaţi pe teren aşteaptă mult, mult mai mult. Aveţi de gând să luaţi conducerea în a exprima iubire?" Este trist să spunem că unii dintre misionarii absolvenţi nu au ştiut să facă acest lucru, dar spre deosebire de aceştia, au fost şi mulţi care au ştiut, arătând că este posibil să apară mândria, trufia sau răceala şi indiferenţa nesimţitoare şi să facă mai mult rău oilor lui Dumnezeu decât să le ajute.

Apelând puternic la toţi cei prezenţi, îndemnându-i la un studiu atent al scrisorii apostolului, în special capitolul şase, vorbitorul a subliniat în special cele douăzeci şi opt de puncte specificate de Pavel ca fiind esenţiale pentru a dovedi că cineva este un slujitor adevărat şi matur al lui Cristos. La final el a rezumat esenţa discursului său citind următoarea notă personală care se găsea în plicul înmânat fiecărui absolvent:

„DRAGI ABSOLVENŢI AI CELEI DE-A OPTSPREZECEA CLASE DE LA GILEAD:

Cuprins

Astăzi sunteţi consideraţi calificaţi pentru a vă implica în lucrarea educaţională şi pentru a vă dedica eforturile în interesul păcii permanente printre toţi oamenii care iubesc dreptatea. Se aşteaptă foarte mult de la voi din partea fraţilor voştri de oriunde. Ei consideră că acum, voi, după ce aţi absolvit cursurile şcolii Gilead, sunteţi maturi. Fraţii voştri se aşteaptă ca voi să fixaţi un exemplu corespunzător prin felul în care vorbiţi şi vă comportaţi. Aveţi cunoştinţă. Aţi avut şansa să vă transformaţi mintea foarte mult în timpul celor cinci luni de studiu.

Se va reflecta această pregătire în acţiunile voastre zilnice? Veţi arăta iubire şi răbdare faţă de fraţii voştri? Veţi îndura îndelung pentru a-i ajuta pe cei care sunt copii la adevăr să se maturizeze? Pe scurt: Veţi arăta maturitate în cadrul organizaţiei Domnului? 'De la cel care are mult, se va cere mult.'

Niciodată, nici măcar pentru o clipă, să nu trataţi cu uşurinţă orice numire viitoare în cadrul organizaţiei Domnului. Fraţii voştri din toate colţurile lumii aşteaptă foarte mult de la voi. Să nu îi dezamăgiţi. Arătaţi un devotament adevărat şi o dragoste sinceră faţă de toţi fraţii voştri; şi spuneţi-le celor care încă sunt prizonieri: 'Ieşiţi!.'

Iată un mic dar care vă va ajuta să începeţi acum că părăsiţi şcoala. Folosiţi-l în mod înţelept în lucrare. Faceţi-vă planuri pentru a vă ţine ocupaţi cu adevărat în predicarea evangheliei. Rugăciunile noastre se îndreaptă spre voi. Noi ne iubim fraţii din lumea întreagă şi dorim ca voi să aveţi parte de acea iubire de a-i ajuta. Cele mai bune dorinţe ale noastre sunt pentru voi.

SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE
N. H. Knorr, preşedinte."

10 februarie 1952

Până în acea dimineaţă, studenţii nu au ştiut unde vor fi trimişi. Trebuie să vă imaginaţi emoţia pe care au simţit-o când Fratele Knorr i-a chemat, în funcţie de cum fuseseră alcătuite grupurile de numire misionară, şi a anunţat unde va merge fiecare! Nouăzeci şi cinci din cei nouăzeci şi nouă de absolvenţi au primit diplome de merit şcolar şi toţi au primit însărcinări pe care să le îndeplinească în douăzeci şi cinci de ţări. Această clasă va ajuta la eliberarea captivilor spirituali din Statele Unite, Quebec, Bahamas, America Centrală şi de Sud, părţi ale Europei şi Orientul Apropiat, India şi Africa.

Chiar înainte de sfârşit, un membru al clasei a prezentat o rezoluţie în care studenţii luau la cunoştinţă responsabilităţile lor noi şi jurau să le îndeplinească aşa cum puteau mai bine. Acest lucru a primit un răspuns din partea publicului larg. O rugăciune de încheiere a finalizat festivitatea oficială şi a dezlănţuit entuziasmul înăbuşit al mulţimii înflăcărate. Planurile de viitor au ocupat tema discuţiilor pentru restul zilei. Este un drum lung din campusul paşnic de la Gilead până la locul viitoarelor lor noi activităţi. Totuşi, cea de-a optsprezecea clasă începe foarte bine pregătită pentru sarcina sa de a-i invita pe ascultătorii doritori din multe ţări, 'Ieşiţi!'

Cuprins

Ai tu urechi ascultătoare?

ASTĂZI, în 121 de ţări şi insule ale mării, este predicată vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. Această veste bună ne spune că singurul Dumnezeu adevărat este Iehova, că El este din veşnicie în veşnicie, izvorul vieţii, şi că El este un Dumnezeu al înţelepciunii, dreptăţii, dragostei şi puterii. (Ps. 36:9, 62:11, 83:18, 89:14, 90:2, Prov. 2:6, 7; 1Ioan 4:8) De asemenea, ne spune că Împărăţia lui Dumnezeu este acum întemeiată, şi că în curând se va termina toată nedreptatea şi vom păşi într-un nou sistem de lucruri – o lume în care omul nu va mai învăţa războiul, o lume în care fiecare om va sta sub viţa de vie proprie şi sub smochinul său, nefiind nimeni care să-l molesteze sau să-l facă să-i fie frică; o lume fără tristeţe, durere sau suspine; o lume în care, în loc de oameni care mor, cei morţi vor reveni la viaţă. (Mica 4:3, 4; Ioan 5:28, 29; Apoc. 11:17, 18; 21:4) Cineva ar putea crede că astfel de veşti bune ar putea destupa urechile tuturor celor care le aud. Dar aşa se întâmplă? Departe să se întâmple aşa! Doar câţiva dau ascultare. De ce?

De ce oamenii întorc o ureche surdă către vestea cea bună pe care Dumnezeu le-a adus-o? Mai întâi de toate, din cauza lipsei de credinţă. Oamenii refuză să accepte dovezile prezentate de Biblie, şi de cealaltă Carte a lui Dumnezeu, cartea naturii, care arată că Dumnezeu într-adevăr există. Ei nu sunt dispuşi să accepte numeroasele dovezi, atât circumstanţiale cât şi directe, că Biblia este inspirată, că este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, ei nu reuşesc să beneficieze de pe urma veştii bune din cauza lipsei lor de credinţă. – Ioan 17:17; Rom.1:20; Evrei 4:2.

Alţii întorc o ureche surdă către adevăr din cauză că nu sunt lipsiţi de prejudecată, nu sunt dispuşi să-şi facă timp pentru a auzi dovada că această veste bună este într-adevăr adevărată. Ei nu sunt dispuşi să investigheze, să dovedească toate lucrurile prin Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, şi astfel se dovedesc a fi proşti, dând răspunsul la o problemă înainte să o fi auzit. Ei ignoră invitaţia lui Dumnezeu de a veni şi a raţiona împreună. (Prov. 18:13; Isa. 1:18; Faptele 17:11) Prejudecata, religioasă sau sub o altă formă, le ţine urechile închise.

Adevărul, de asemenea, se loveşte de urechi surde în cazul în care proprietarii lor nu au o dragoste pentru dreptate. Mai presus de toate, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu slăveşte dreptatea lui Dumnezeu. El vorbeşte despre un Dumnezeu care este Păstrătorul a tot ceea ce este bun şi drept şi Distrugătorul a tot ce este rău. Acest cerc al justiţiei şi al dreptăţii, care îi atrage atât de mult pe iubitorii de dreptate, îi respinge pe mulţi pentru că, indiferent dacă îşi dau seama sau nu, ei preferă ceea ce este egoist, nedrept şi păcătos şi nu ceea ce este drept şi corect.

Nu numai că necesită credinţă, dorinţă de a raţiona şi iubire pentru dreptate pentru a avea o ureche ascultătoare pentru vestea cea bună a Împărăţiei, dar este necesară şi umilinţă. Mulţi resping vestea bună din cauza mândriei. Ei nu doresc să fie puşi la punct, să fie corectaţi. Chiar şi cei mai ignoranţi oameni pot fi mândri,

iar cei care sunt mândri se bizuiesc pe ei înşişi pentru salvare, sau altfel se agaţă de ideile religioase pe care le-au învăţat anterior. Punându-şi încrederea în liderii lor umani, ei nu se simt suficient de umili pentru a mărturisi că aceştia greşesc, precum şi că ei greşesc. Ei sunt prea mândri să accepte adevărul, deoarece nu este popular, deoarece nu este în armonie cu ştiinţa populară şi cu religiile populare. Precum Natanael, ei spun: „Poate ieşi un lucru bun din Nazaret?", dar spre deosebire de el, ei nu sunt dispuşi să „vină şi să vadă", indiferent dacă aceşti umili martori ai lui Iehova au sau nu au ceva „bun", adevărul. Aceştia ignoră sfatul lui Iehova: „Ascultaţi, şi deschideţi-vă urechile; nu fiţi mândri; căci Iehova a vorbit." – Ier. 13:15, *AS*; Ioan 1:46-50.

Gâdilarea urechilor care au mâncărimi

În loc de urechi care aud, marea majoritate a omenirii de astăzi, care se află în interiorul creştinătăţii, precum şi în afara acesteia, are mâncărimi în urechi. Vorbind despre aceştia, apostolul Pavel a scris: „Căci va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci potrivit dorinţelor lor, îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile, şi îşi vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri neadevărate." – 2Tim. 4:3, 4, *NW*.

Printre poveştile false pe care păstorii falşi le spun turmelor lor, finanţatorii, politicienii şi oamenii obişnuiţi, sunt şi următoarele: că guvernanţii politici sunt „Înaltele Stăpâniri" din Romani 13:1-4; că Organizaţia Naţiunilor Unite este unica speranţă a omului; că stă în puterea oamenilor să aducă împărăţia lui Dumnezeu cu ajutorul unor planuri de ridicare morală; că omul are un suflet nemuritor; că toţi membrii buni ai bisericii vor merge în cer după moarte; că zeitatea lor este o misterioasă trinitate. Toate acestea gâdilă urechile ascultătorilor.

Pe de altă parte, marile afaceri oferă sprijin financiar liderilor lor religioşi, politicienii le dau adulare şi locuri proeminente în adunările lor, şi oamenii de rând se târăsc înaintea păstorilor lor spunând: „Ah, Părinte!" „Reverend!" şi „Rabi!" şi alte titluri măgulitoare pe buzele lor. Astfel, preotul şi poporul îşi gâdilă urechile reciproc, într-o singură mare societate de admiraţie reciprocă. – Ier. 5:31.

Urechi ascultătoare

Oamenii care iubesc dreptatea, sunt smeriţi şi au credinţă nu sunt mulţumiţi de „poveştile false" ale unor astfel de păstori. Urechile lor vor încerca ceea ce aud pentru a determina dacă aceasta are sau nu sunetul adevărului autentic dintr-o Sursă demnă de încredere. (Iov 34:3) Ei ascultă de vocile adevăraţilor Păstori şi le vor răspunde doar lor. Vorbind pentru aceşti oameni asemenea oilor psalmistul spune: „Iehova este un Dumnezeu mare, şi un Rege mare mai presus de toţi dumnezeii. Pentru că El este Dumnezeul nostru, şi noi suntem poporul păşunii lui, şi oile din mâna Sa." Când ei îi aug glasul nu-şi astupă urechile, şi nu-şi împietresc inimile. – Ps. 95:3, 7, 8, *AS*.

De asemenea, aceştia îl recunosc pe Isus Cristos ca fiind Păstorul lor. „El îşi cheamă oile pe nume şi le duce afară. După ce a scos toate oile Sale, merge

Cuprins

înaintea lor şi oile îl urmează, fiindcă îi cunosc glasul. Ele nu vor urma nicidecum un străin, ci vor fugi de el, fiindcă nu cunosc glasul străinilor." – Ioan 10:3-5, *NW*.

După ce am învăţat să facem distincţia între vocile falşilor păstori şi vocile adevăraţilor Păstori, dacă suntem înţelepţi, vom continua să arătăm smerenie şi supunere adevăraţilor Păstori. Nu ne vom răzvrăti doar pentru că ceea ce ne spun ei ne arată unde am greşit şi ne mustră. Mai degrabă vom considera că toate acestea sunt necesare pentru a ne ghida pe calea vieţii. Noi vrem sincer să trăim pentru totdeauna, spre gloria lui Dumnezeu, nu-i aşa? Atunci de ce să dispreţuim interesele noastre de viaţă manifestând încăpăţânare? Să acceptăm mai degrabă cu smerenie ceea ce ei ne spun şi să rămânem înţelepţi. „Urechea care aude mustrarea care duce la viaţă se află în rândul înţelepţilor. Cel ce refuză instruirea [sau corecţia] îşi dispreţuieşte sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere." – Prov. 15:31, 32.

Aceşti Păstori înţelepţi şi iubitori pot uneori folosi un intermediar uman pentru a ne administra o mustrare. Dacă avem pricepere nu ne vom simţi ofensaţi de un astfel de om şi nu-l vom evita cu sentimente negative. Deloc! În schimb, îl vom vedea pe un astfel de om ca pe o podoabă pentru noi. „Ca un cercel de aur, şi o podoabă din aur curat, aşa este înţeleptul care mustră o ureche ascultătoare." – Prov. 25:12.

A accepta învăţătura şi mustrarea cuprinde mai mult decât simpla recunoaştere mentală a înţelepciunii. Dacă vom înţelege pe deplin şi vom aprecia importanţa a ceea ce este adus în atenţia noastră, vom acţiona în armonie cu aceasta, punându-ne vieţile în armonie cu aceasta, deoarece a auzi înseamnă şi a asculta. Doar atunci putem fi consideraţi înţelepţi. „Prin urmare, cine aude aceste cuvinte ale mele şi le pune în practică se va asemăna cu un om înţelept, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pe stâncă" – Mat. 7:24, 25, *NW*.

Dacă urechile noastre rămân sau nu deschise la mustrare şi la învăţătura care duce la viaţă depinde de inimile noastre. „Deschide-ţi inima spre învăţătură, şi urechile spre cuvintele cunoştinţei." (Prov. 23:12; 18:15) Dacă starea bună şi sinceră a inimilor noastre nu ne menţine puterile de ascultare deschise şi foarte receptive la Cuvântul divin, vom fi tari de urechi, surzi. Atunci nu va mai exista nici o receptare rapidă şi interesată a mesajului divin, şi deci nici o roadă a inimilor noastre.

A auzi înseamnă salvare pentru noi şi ceilalţi

Celor cărora le trimite mesajul său, Iehova le spune: „Ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi." (Isa. 55:3) Aici, din nou, este vorba de mai mult decât simpla ascultare a sunetului mesajului lui Dumnezeu cu urechile noastre literale. Aceasta presupune să fii interesat de mesaj, să-l accepţi, să-l crezi şi cu supunere să acţionezi conform lui. Dacă vrem ca Dumnezeu să ne audă, să ne ajute în timp de necaz şi să ne răsplătească cu salvare, în cele din urmă, noi trebuie să-l ascultăm acum. Cei care nu vor să audă ceea ce Dumnezeu are să le spună, la fel vor păţi şi ei atunci când îl vor chema pe Dumnezeu pentru că se află în dificultate. (Prov.

1:20-33) „Cel care îşi întoarce urechea să nu asculte legea, chiar şi rugăciunea sa este o urâciune.” – Prov. 28:9, *AS*.

Inima bună şi sinceră care primeşte mesajul trebuie să producă roade, şi acele roade pot fi obţinute doar predicând. Mesajul salvării care întâlneşte un ascultător trebuie să meargă de la ureche la inimă şi apoi pe buze, aşa cum arată proverbul: „Pleacă-ţi urechea, şi ascultă cuvintele celor înţelepţi, şi concentrează-ţi inima spre cunoştinţa mea. Pentru că este un lucru plăcut dacă le ţii în tine; şi în plus vor fi potrivite pe buzele tale.” (Prov. 22:17, 18) Da, adevărul trebuie să facă un circuit în noi, de la urechi la inimă, la buze.

Predică, predică, predică, ne spune Cuvântul lui Dumnezeu nouă, ascultătorilor. Da, pentru a obţine viaţa, trebuie nu numai să ascultăm cu supunere, ci trebuie să îi lăsăm şi pe alţii să audă adevărul care duce la viaţă. În toate cazurile ascultarea cu supunere precede salvarea. „Fiindcă oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat. Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi, fără să le predice cineva”? – Rom. 10:13, 14, *NW*.

Deci, devine clar pentru noi cât de importantă este lucrarea de predicare. A predica conduce la a auzi, şi auzul la salvare. Din acest motiv nicio altă activitate de pe pământ nu este mai importantă pentru omenire decât predicarea, indiferent de modul cum privesc această chestiune cei înţelepţi lumeşte. „Dumnezeu a considerat că este bine ca prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred.” – 1Cor. 1:21, *NW*.

Situaţia din lumea de astăzi ne invită să predicăm, şi suntem fericiţi dacă vom accepta şi vom da curs invitaţiei. Când Pavel a auzit strigătul macedonean care cerea ajutor, el a răspuns prompt la invitaţie ca fiind de la Domnul, şi cartea Faptele Apostolilor ne spune de multele privilegii şi binecuvântări de care s-a bucurat, datorită faptului că a reacţionat astfel. De asemenea, ne vom bucura de multe privilegii dacă vom răspunde la invitaţiile ce vin din ţări, ţinuturi, state, judeţe, provincii şi teritorii unde este nevoie de vestitori ai Împărăţiei. Dar nu doar că avem o invitaţie de la aceştia, ci Dumnezeu însuşi ne porunceşte: „Scoate afară pe orbii care au ochi, şi pe surzii care au urechi … să audă, şi să spună: Acesta este adevărul!” – Isa. 43:8, 9, *AS*.

Şi pe măsură ce răspundem invitaţiei şi ascultăm porunca de a predica, să ne asigurăm că vom transmite un mesaj în limba pe care oamenii o înţeleg, nu numai în limba lor, ci şi la nivelul lor de inteligenţă. „Căci într-adevăr, dacă trompeta dă un semnal neclar, cine se va pregăti de luptă? Tot aşa şi voi, dacă nu rostiţi cu limba cuvinte uşor de înţeles, cum se va şti ce spuneţi? Veţi vorbi în vânt.” (1Cor. 14:8, 9, *NW*) Dacă nu vrem să vorbim în gol, trebuie să le punem mărturie oamenilor în limba pe care ei o înţeleg şi în termeni pe care ei îi pot înţelege.

Adevărat, în ciuda seriozităţii noastre, în ciuda eforturilor noastre de a face adevărul simplu şi uşor de înţeles, mulţi vor întoarce urechi surde la mesajul nostru. Dar ce-i cu asta? Mulţi, de asemenea, au refuzat să-l asculte pe Isus Cristos, cel mai mare Predicator al tuturor timpurilor; iar sclavul nu este mai bun decât Stăpânul său, nu-i aşa? (Ioan 6:60; 15:20) Indiferenţa generală şi lipsa de

Cuprins

reacţie a oamenilor, sau porunca divină, vor determina ceea ce vom face? Cuvântul lui Iehova către Ezechiel răspunde: „Le vei vorbi cuvintele mele, indiferent dacă vor asculta sau dacă se vor abţine.” – Ezec. 2:7.

În timp ce mulţi vor refuza să audă şi astfel se vor dovedi a fi demni de distrugere, Cuvântul Domnului ne asigură că unii vor auzi: „În ziua aceea surzii vor auzi cuvintele cărţii.” „Atunci ochii orbilor se vor deschide, şi urechile surzilor vor fi destupate … şi limba mutului va cânta”. (Isa. 29:18; 35:5, 6) Faptele fizice arată că un număr tot mai mare ascultă cu înţelegere, lasă adevărul să treacă de la urechile lor în inimile lor, ca apoi să le vină pe buze. Ca vuietul unor ape multe şi ca sunetul unor tunete puternice, vocile acestei mulţimi mari spun: „Lăudaţi-l pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” (Apoc. 19:5, 6, *NW*) Ai urechi care aud? Atunci lasă ceea ce a intrat în inima ta să fie şi pe buzele tale, ca şi alţii să poată auzi.

Ceaţă şi tăinuire religioase

„Când oamenii sunt de-acord în general cu „Dumnezeu”, „credinţa”, „rugăciunea”, etc., este un lucru la fel de vag ca şi ceaţa, care nu oferă niciun fel de direcţie pentru viaţa lor şi niciun fel de combustibil pentru a merge undeva.” – Rev. George F. Tittman, rector, Biserica Episcopală Sf. Maria, Arlington, Va.

„Aşa cum funcţionează acum, biserica reprezintă un Dumnezeu fals şi un fals Cristos, dar mult mai tragic este că ea îl ascunde pe adevăratul Dumnezeu şi pe adevăratul Cristos.” – Rev. Dr. Pavel T. McClurkin când a demisionat din Prima Biserică Congregaţională, Hadley, Mass.

Partea a IV-a – Coranul - de la Dumnezeu sau de la om?

CONFORM versiunii ortodoxe a Islamului, Coranul „este necreat şi etern [şi] a fost scris de la început cu raze aurite, pe o placă magnifică în cer, şi a fost transmis lui Mahomed de către îngerul Gabriel ….” (ediţia din 1942 a *Enciclopediei Americane,* Vol. 16, la „Coran”) În încercarea de a amplasa Coranul deasupra tuturor şi la egalitate cu însuşi Dumnezeu, tradiţia musulmană se confruntă cu un paradox, şi anume cum poate fi Coranul etern şi necreat şi cu toate acestea scris pe o placă magnifică? Scris de cine – dacă este co-etern cu Dumnezeu?

În articolele precedente din această serie am văzut că înmânarea Coranului nu a fost însoţită de miracole, aşa cum a fost în cazul înmânării Legii şi a Evangheliei, şi am aflat că poziţia asumată de scribii musulmani potrivit căreia Coranul este un miracol literar, este uşor de combătut. De asemenea, am aflat că

Cuprins

afirmaţia conform căreia acesta ar confirma scripturile anterioare, este nefondată şi că nereuşita în acest sens nu poate fi pusă pe seama Bibliei, ci pe seama Coranului. Mai mult, am văzut că mesajul în sine nu poate fi folosit pentru a-i demonstra originea divină deoarece, mai presus de toate, adevărul divin trebuie să fie consecvent în sine, în timp ce noi am descoperit multe discrepanţe în Coran. Toate acestea contrazic provenienţa de la Dumnezeu a Coranului.

BIBLIA PREZICE LUCRAREA LUI MAHOMED?

Printre alte argumente folosite de scribii musulmani pentru a demonstra inspiraţia Coranului, se numără şi faptul că Mahomed şi lucrarea sa au fost prezise în Biblie. Conform notei de subsol referitoare la Sura 46:10, *Ali,* (n.4783) „în Coran şi Profeţii săi [se găseşte] o confirmare reală a scripturilor precedente. . . Islamul [fiind] împlinirea revelaţiei avute chiar de Moise! (A se vedea Deut. XVIII, 18-19)"

Dar cum se poate una ca asta? Pe Muntele Sinai, Iehova i-a spus lui Moise: „Le voi ridica un profet dintre fraţii lor, un profet ca mine; voi pune cuvintele mele în gura lui şi el le va vorbi tot ce îi voi porunci. Şi se va întâmpla că oricine nu va asculta cuvintele mele ce vor fi vorbite în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală." – Deut. 18:15-19, *AS.*

Cu siguranţă nu se poate argumenta, pe bună dreptate, că Mahomed, care era descendent al lui Ismael, era dintre fraţii lui Moise. Iar Mahomed nici nu a vorbit în numele lui Iehova Dumnezeu, precum Moise. În realitate, cu secole înainte de naşterea lui Mahomed, apostolul Petru, adresându-se fraţilor de bună credinţă ai lui Moise, evreii, a aplicat acest text la Isus Cristos, iar faptele demonstrează că această profeţie se referă la el. – Faptele 3:20-23.

O altă profeţie pe care scribii musulmani o atribuie lui Mahomed este cea a lui Isus privitor la venirea unui „ajutor" sau „mângâietor". *Ali* susţine în nota sa de subsol referitoare la Sura 3:81: „În Noul Testament în forma sa actuală, Mahomed este prezis în Evanghelia Sf. Ioan 14:16; 15:26; şi 16:7. *Viitorul* Mângâietor nu poate fi Spiritul Sfânt aşa cum este el înţeles de creştini, deoarece Spiritul Sfânt era deja prezent, ajutându-l şi ghidându-l pe Isus."

Cu toate acestea, observaţi că Isus a spus că plecarea sa îi va lăsa pe apostoli orfani, dar nu pentru timp îndelungat, deoarece „spiritul adevărului", *parakletos,* „ajutorul" sau „mângâietorul", urma să vină. Le-a mai spus că vor fi botezaţi cu acest spirit al adevărului „la câteva zile după aceasta" şi că trebuiau să rămână în Ierusalim până la sosirea spiritului. Cu siguranţă toate aceste promisiuni şi porunci nu ar avea sens dacă apostolii ar fi trebuit să aştepte şase secole până la sosirea lui Mahomed!

Într-adevăr, spiritul sfânt a fost asupra lui Isus, dar este foarte evident că până când le-a fost dăruit la Rusalii, fără Isus apostolii săi erau asemenea unor copii răsăciţi. S-au întors la afacerea lor de pescuit; au presupus că trebuie să aleagă un apostol care să-l înlocuiască pe Iuda; nu aveau niciun mesaj pentru evrei. Odată cu revărsarea spiritului la Cincizecime, toate acestea s-au schimbat! De atunci înainte, apostolii au mers înainte cu lucrarea de predicare, cu încredere,

Cuprins

convertind oamenii cu miile. (Ioan 21:3; Faptele 1:4, 5, 15-26; 2:32-36, 41; 4:4) Este clar că o astfel de aplicare eronată a Scripturii nu poate demonstra originea divină a Coranului!

ESTE CORANUL PROFETIC?

În încercările lor ulterioare de a demonstra inspiraţia Coranului, scribii musulmani arată spre elementul său profetic. Fără îndoială acest lucru ar fi un argument solid pentru originea lui divină, deoarece cea mai puternică dovadă circumstanţială că Biblia este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu este împlinirea numeroaselor profeţii pe care le conţine. Moise a prezis foarte multe lucruri cu privire la Egipt şi poporul său, care s-au împlinit. (A se vedea Exodul capitolele 7-14; Leviticul capitolul 26; Deuteronomul 17:14, 15; 31:6-8.) Cu două sute de ani înainte, Isaia a prezis eliberarea evreilor din captivitate şi chiar a dat numele celui care îi va elibera, şi anume Cirus. (Isa. 44:28; 45:1-7) Ieremia a prezis cu precizie că ţara va fi pustiită timp de şaptezeci de ani. (Ier. 25:11; Dan. 9:2) Daniel a prezis cu acurateţe succesiunea imperiilor mondiale, precum şi anul în care va sosi prinţul Mesia. (Daniel capitolele 8 şi 9) Peste treizeci de evenimente reprezentative din viaţa lui Isus au fost prezise cu acurateţe; şi în mod indubitabil, profeţia lui Isus, menţionată în Matei 24, Marcu 13 şi Luca 21, se împlineşte în zilele noastre. Şi toate acestea în detaliu.

Dar care sunt profeţiile din Coran, a căror împlinire l-ar însemna ca inspirat? Cea mai importantă, la care fac referire teologii musulmani este cea din Sura 30:1-3: „[Imperiul Roman a fost] învins de un tărâm puternic. Dar după înfrângere, îşi vor supune duşmanii în câţiva ani." (*Ali; Rodwell*) Interpretarea constă în învingerea de către Romani a persanilor, la aproximativ zece ani după ce fuseseră învinşi de aceştia. Cu toate acestea, orice observator perspicace ar fi putut presupune că Imperiul Roman va învinge în cele din urmă. În plus, atunci când a fost scris iniţial Coranul, nu se foloseau puncte vocale, astfel că pasajul putea fi tradus foarte bine „vor fi învinşi" ca „vor învinge". Iar acesta este în general cel mai important exemplu de profeţie citat din Coran.

Pe de altă parte, una dintre profeţiile Coranului care nu s-a împlinit în mod evident este că Islamul va fi „victorios peste toate celelalte religii". (Sura 9:33, *Rodwell*) Musulmanii reprezintă aproximativ 11% din populaţia lumii, în timp ce hinduşii revendică 12%, aşa-zişii creştini 30%, etc. Islamul s-a implicat într-un şir de războaie sfinte, *Jihadul,* în ascultare de porunca: „Luptaţi împotriva lor până când … singura închinare va fi cea a lui Dumnezeu." (Sura 2:189, *Rodwell*) Cu toate acestea, chiar şi aşa, Islamul nu a triumfat, nu a fost victorios peste toate celelalte religii. Armatele sale au fost oprite în Franţa, A.D. 732, de către Charles Martel şi la porţile Vienei, pentru ultima dată în 1683. În consecinţă, ne dăm seama că, pe baza elementului profetic, originea divină a Coranului nu este justificată.

Cuprins

PARALELE INTERESANTE

Din perspectiva celor prezentate mai sus, ce alternativă ne mai rămâne pentru a răspunde la întrebarea: „Coranul – de la Dumnezeu sau de la om?" Totuşi, decât să dăm un răspuns specific la această întrebare, mai bine analizăm câteva paralele foarte interesante înregistrate în istorie, între mesajul Islamului şi obiceiurile şi crezurile oamenilor cu care Mahomed a intrat în contact la sfârşitul celui de-al şaselea şi începutul celui de-al şaptelea secol A.D.

Coranul proclamă că Allah este singurul Dumnezeu adevărat, că cei credincioşi vor fi răsplătiţi după moarte, fiind duşi în paradis, şi că cei răi vor fi pedepsiţi cu chinuri. De asemenea, condamnă în mod repetat obiceiul arab de a-şi îngropa de vii fetele nou născute. Toate acestea au fost, de asemenea, predicate de un grup de reformaţi din oraşul natal al lui Mahomed, Mecca, *Hanif,* pe care îi cunoştea foarte bine.

Coranul porunceşte venerarea pietrei Kaaba, pelerinajul la Mecca, postul în timpul Ramadanului şi de asemenea predică fatalismul cu privire la viaţa prezentă. Toate acestea făceau parte din religia păgână a arabilor pe vremea lui Mahomed.

Ilustraţiile grafice din Coran ale cerului şi iadului; instrucţiunile referitoare la o kebla sau direcţia în care trebuie să se îndrepte oamenii în timpul rugăciunii; regulile sale referitoare la rugăciune şi purificare; ideea de folosire a balanţei în ziua judecăţii şi de Al Araf sau purgatoriu; rugăciunea de început a tuturor surelor cu excepţia celei de-a noua, „În numele lui Dumnezeu, cel Milos şi Milostiv"; îngerii şi demonii din el, toate îşi găsesc corespondenţe similare în Talmudul iudaismului şi Avesta zoroastrismului.

Coranul vorbeşte despre vorbirea lui Isus copil fiind. Această povestire se găseşte şi ea în scrierea apocrifă *Evanghelia copilăriei.* Mai spune de asemenea că, atunci când era copil, Isus modela păsări din lut şi le aducea la viaţă. Aceeaşi poveste o putem găsi în *Evanghelia lui Toma, israelitul,* precum şi în *Evanghelia copilăriei.* Coranul pretinde că Isus nu a fost atârnat pe stâlp, „răstignit," şi că nu a fost ucis la insistenţa evreilor (ci de romani). Acelaşi crez îl avea şi secta „Manicheană" şi alţii şi este menţionat în anumite scrieri apocrife, cum ar fi *Călătoriile apostolilor.*

Coranul este un produs al Arabiei. Este adaptat la preferinţele şi prejudecăţile lumii arabe. În mod repetat subliniază faptul că a fost trimis în limba arabă pură şi arabilor. „O carte ale cărei versete (semne) sunt EXPRIMATE CLAR – un Coran arab, pentru oameni cu cunoştinţă." (Sura 41:2, *Rodwell.* A se vedea, de asemenea, şi Sura 12:2; 13:37; 16:105; 42:5, *Rodwell.*) Dacă Coranul ar proveni de la Dumnezeu şi ar fi adresat oamenilor de orice limbă, de ce ar mai conta limba în care a fost scris iniţial?

Acelaşi lucru se poate spune despre faptul că în Coran se interzice consumul de vin, pe de o parte şi, pe de altă parte, se permite „căsătoria cu femeia aleasă, două, trei sau patru"; ambele vin în contradicţie cu experienţa omului din restul lumii cu privire la ce este cel mai bine pentru societate, cu toate că par a fi practice pentru locuitorii peninsulei arabice.

Cuprins

În final, observăm că există multe paralele interesante între circumstanţele locale imediate şi conţinutul anumitor sure. Unchiul şi mătuşa lui Mahomed au fost foarte sceptici în privinţa calităţii asumate de Mahomed, de profet al lui Allah. Sura 111 este dedicată pronunţării unui blestem asupra acestora. Pe măsură ce forţa Islamului creştea, iar acesta s-a implicat în războaie de prădare sau cucerire, apar sure cum ar fi nr. 2, 3, 8 etc., care conţin îndemnuri de a merge în război, mustrări pentru cei care nu fac aşa şi explicaţii pentru rezultatul anumitor bătălii.

Un zvon neplăcut a fost răspândit în legătură cu soţia preferată a lui Mahomed, Aysha, care ar fi avut o aventură cu un tânăr războinic musulman. Sura 24 abordează acest incident şi îi condamnă pe calomniatori. Mahomed a fost dezorientat referitor la căsătoria cu soţia divorţată a fiului său adoptat, Zaid. Sura 33 îi oferă o excepţie, astfel încât să se poată căsători cu aceasta chiar dacă în lumea arabă un fiu adoptiv era considerat a fi un fiu natural, iar Coranul interzice căsătoria cu soţia unui astfel de fiu. În altă situaţie, una dintre soţiile lui Mahomed l-a găsit în apartamentul ei cu concubina sa coptă. Acest lucru le-a înfuriat atât de tare pe soţiile sale, încât Mahomed şi-a refuzat în mod voluntar să întreţină relaţii cu această concubină. Sura 66 îl asigură că nu trebuie să ia în considerare obiecţiile soţiilor sale cu privire la relaţiile sale cu oacheşa sa concubină coptă.

Iar toate acestea, suntem asiguraţi cu seriozitate, existau co-etern cu însuşi Dumnezeu, în prezenţa sa, aşteptând momentul în care, nevoia va face ca îngerul Gabriel să-l aducă şi să i-l dea lui Mahomed! Oare se pot forţa mai mult limitele credulităţii?

În consecinţă, ce concluzie tragem? Aceasta: În mod sigur religia adusă de Mahomed compatrioţilor săi prin Coran şi pe care i-a obligat să o accepte era pe departe superioară celei pe care o practica majoritatea dintre ei; şi, în mod sigur, Mahomed a pornit la drum pe deplin convins că era purtătorul unui mesaj de la Dumnezeu (Allah) pentru poporul din vremea sa. Cu toate acestea, mesajul său nu venea de la Dumnezeu. Nu putea avea decât surse umane; temerile sale că vocile pe care le auzea erau vocile unor spirite rele, spirite rele Jinn, este posibil să fi fost mai aproape de realitate decât asigurările soţiei sale că acestea erau vocile unor spirite bune.

Aceasta nu ar trebui să ne surprindă, căci Biblia ne spune că „nu este de mirare, fiindcă şi Satan se preface într-un înger de lumină. Printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” – 2Cor. 11:14; 4:4, *NW*.

Pare a fi prea gravă o astfel de remarcă? Atunci întrebaţi: Este raţional să concluzionăm că, după ce Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Isus Cristos pentru a introduce un sistem de lucruri superior aranjamentului legii sub Moise, şapte secole mai târziu să îl folosească pe Mahomed pentru a reveni la Moise şi chiar mai înainte, la purificări ceremoniale, posturi, interzicerea anumitor alimente, ca să nu mai vorbim de închinarea la Kaaba? – Ier. 31:31-34; Mat. 5:21-48; Evrei cap. 9, 10.

Cuprins

Într-o singură privinţă totuşi, Mahomed dă un bun exemplu de urmat. Convins fiind că mesajul său era adevărat, l-a proclamat, chiar dacă cel puţin câţiva ani a fost foarte nepopular, ridiculizat, pedepsit aspru şi chiar în pericol de a-şi pierde viaţa. Şi, referitor la doctrina de bază a Coranului, că nu există decât un singur Dumnezeu adevărat, nu s-a schimbat.

Biblia ne spune: „Veniţi … să raţionăm împreună.” (Isa. 1:18) De asemenea suntem sfătuiţi: „Cumpără adevărul şi nu-l vinde.” (Prov. 23:23) Pentru a ajunge la adevăr, trebuie să vrem să raţionăm asupra faptelor prezentate şi să fim dispuşi să plătim preţul cuvenit, deoarece adevărul este, în zilele noastre ca şi în trecut, la fel de nepopular. Verificaţi argumentele următoare în Coran, Biblie şi faptele istorice şi apoi convingeţi-vă singuri care dintre cărţi reprezintă revelaţia divină. Fiţi gata să acceptaţi instrucţiuni referitoare la ceea ce este adevărul divin şi ce cere Dumnezeu de la cei care vor să obţină salvare, viaţă veşnică şi fericire. Şi apoi acţionaţi în consecinţă.

Călcând pe urmele apostolilor în Cipru

Continuarea raportului preşedintelui Societăţii despre turul său de serviciu extins recent. Ultima parte i-a lăsat pe N. H. Knorr şi secretarul său când se pregăteau să plece din Turcia şi să ajungă în Cipru.

CREŞTINII au fost emoţionaţi mult timp de relatările din Scripturi despre faptele lui Pavel, Barnabas şi alţii din biserica creştină timpurie. Este o plăcere să povestim din experienţă personală că truda lor nu a fost deloc în van. Chiar şi astăzi, în fiecare ţinut unde trăiesc şi lucrează aceşti oameni adevăratul creştinism merge înainte cu succes. Este adevărat, acestea sunt încolţite de opoziţie de către unii din imitaţiile necreştine frauduloase care afectează precum o plagă lucrarea creştinilor de oriunde, dar acest lucru nu opreşte pe adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu.

Când am ajuns în Cipru, după o călătorie cu avionul, la sud, de-a lungul Turciei, Fratele Henschel şi cu mine ne-am adus aminte cum Pavel şi Barnabas au mers pe mare la Salamis, un oraş vechi pe coasta de est şi cum Pavel a traversat insula spre oraşul Pafos, unde a vorbit cu guvernatorul insulei şi l-a convertit la creştinism. (Faptele 13:4-12) Prima noastră vizită în Cipru urma să fie punct de atracţie printr-o mare adunare creştină pe care fraţii au aranjat-o în capitala înconjurată de ziduri a insulei, Nicosia. Royal Cinema, un cinematograf modern din cartierul rezidenţial, a fost rezervat timp de trei zile, iar ce mai importantă sală de teatru a oraşului, Pallas Cinema, pentru discursul public de duminică dimineaţa. Conform

Cuprins

legii cipriote, primăria eliberase autorizaţie de la împuternicitul oraşului, o măsură necesară pentru întrunirile religioase care se ţineau în afara bisericii.

Se depusese un efort uriaş pentru a anunţa adunarea aşa cum se cuvine pentru cei 50,000 de locuitori ai Nicosiei. Patru panouri mari fuseseră pregătite în limba engleză şi greacă şi montate pe clădirea Royal Cinema. Fuseseră tipărite 25,000 de pliante şi 200 de postere în limba engleză şi greacă. Reclamele referitoare la adunarea publică au fost desfăşurate pe ecranele celor mai mari cinematografe. Într-un ziar în limba engleză, trei în greacă şi două în limba turcă apăruseră reclame despre discursul „Va înfrunta religia criza mondială?" Ziarul de frunte comunist al insulei şi cel naţional, ambele publicate în limba greacă, au refuzat să publice anunţurile. Comuniştii au spus că era împotriva liniei lor de partid, iar naţionaliştii spuneau că mai întâi ar fi trebuit să obţină aprobarea episcopului. Oricum nu am avut nevoie de publicitate din partea lor, deoarece atunci când martorii lui Iehova au apărut în oraş şi au început să vorbească şi să meargă din uşă în uşă, s-a oferit o mărturie chiar mai mare.

Aproape imediat această activitate a adus o despărţire în cadrul populaţiei, când opozanţii intoleranţi, foarte nerăbdători să împiedice şi pe alţii să audă, au rupt multe dintre afişe. Am aflat şi de alte situaţii de opoziţie nejustificată faţă de adevăr. Copiii martorilor lui Iehova care locuiau în sate sunt exmatriculaţi de la şcoală pentru că refuză să facă „semnul crucii". Preoţii îşi folosesc influenţa împotriva acelora care manifestă interes pentru lucrarea noastră, încercând să îi concedieze de la locurile de muncă. Totuşi, asemenea practici nu împiedică pe adevăraţii căutători ai adevărului.

PEISAJ FERMECĂTOR, PUNCTE TOPOGRAFICE ISTORICE

Într-o călătorie pentru a vizita biroul de filială al Societăţii şi casa misionară din Famagusta, am avut şansa de a vedea o parte din pitoreştile regiuni rurale. Pe de o parte, orizontul era mărginit de munţii acoperiţi de zăpadă, pe de altă parte se întindea o câmpie stâncoasă, aproape fără copaci. Păstorii şi oile lor cu coada grasă traversau peisajul. Boii trăgeau plugurile de lemn. Cămilele încărcate se îndreptau spre capitală. O privelişte obişnuită este ţăranul umil îmbrăcat cu pantaloni lăbărţaţi, cu un turban acoperind-i capul şi călare pe faimosul măgar cipriot. Am trecut prin mai multe sate greceşti şi turceşti cu case din cărămidă de pământ şi paie uscate la soare. Câteva erau tencuite în exterior, dar cele mai multe dintre ele aveau culoarea pământului. Lângă Famagusta peisajul devine mai verde.

După ce ne-am terminat lucrul la casa filialei, drumul nostru înapoi spre capitală ne-a dus spre oraşul vechi Chitim, faimos pentru navele sale din timpurile biblice. La distanţă am văzut „Muntele Crucii", iar în vârf era o mănăstire grecească ortodoxă. Tradiţia spune că o rudă a Împăratului Constantin a vizitat insula, aducând cu ea o bucată din „cruce", pe care a lăsat-o pe munte, dându-i astfel numele. Sunt multe mănăstiri în Cipru şi trebuie să adăugăm că se întind pe suprafeţe mari, închiriind terenuri pentru fermierii săraci, adăugând la sărăcia lor

Cuprins

taxe. Un alt punct topografic interesant este dealul conic unde se spune că se practica venerarea zeiţei antice a frumuseţii şi iubirii Afrodita (în latină: *Venus*). Conform legendei insulei, Afrodita s-a născut din spuma mării lângă Pafos. Se spune că venerarea ei a început în Cipru, iar săpăturile arheologice arată că era venerată considerabil de-a lungul insulei.

Adunarea a început în ziua următoare. Toată lumea era încântată de cuvântările prezentate şi se bucurau de telegramele primite de la Londra şi din Australia. Nicio problemă nu a apărut în timpul sesiunilor de deschidere, dar oponenţii adevărului şi ai închinării adevărate şi-au făcut simţită prezenţa în ziua următoare, sâmbătă.

RELIGIA FALSĂ INSPIRĂ ACŢIUNI ALE GLOATEI

Falşii religionişti au fost foarte deranjaţi când aproape 200 de fraţi şi surori au început să anunţe lectura publică prin pancarte. În timpul zilei nu am avut parte de nicio problemă serioasă. Totuşi, sâmbătă seara, am aflat ce simţea cu adevărat Ierarhia Greacă. Tineri care aparţineau de Biserica Greacă Ortodoxă au ieşit pe străzi cu broşuri care „denunţau" pe martorii lui Iehova. Materialele lor tipărite aveau titlul: „ATENŢIE, ŢINEŢI-VĂ DEPARTE DE MILENIŞTI ." Urmează o parte a conţinutului broşurii:

„Din nou oamenii erorii s-au ridicat şi încearcă să vă atragă. Nu pot fi îndreptaţi niciodată şi nu se căiesc. Dar niciodată nu obosesc să îşi facă publice ideile lor false. Ei sunt faimoşii Milenişti. Ei sunt aceia care îşi spun 'Martori ai lui Iehova'.

Fiţi atenţi să nu vă atragă şi pe voi. Astupaţi-vă urechile la prostiile lor.

Vedeţi? Au invitat şi un străin să îi susţină. . . .

Sunt lupi îmbrăcaţi în oaie care au venit să devoreze oile sensibile ale lui Cristos. Pentru acest motiv îndepărtaţi-vă de ei şi să le rupeţi în faţă cărţile şi broşurile pe care vi le oferă.

Mileniştii sunt cei mai mari eretici.

Nu vă apropiaţi de ei, nu le daţi niciun fel de atenţie. Ignoraţi-i, poate le va veni mintea la cap şi se vor corecta.

Din partea SFINTEI ARHIEPISCOPII" - 22. 12. 1951

Chiar în acea noapte, huliganii inspiraţi de această sursă duşmănoasă, au tăiat cele patru panouri care anunţau discursul public şi le-au luat. Imediat, fraţii s-au pregătit pentru alte probleme.

Şi poliţia, aflată aproape pe tot parcursul adunării, era prezentă în număr mare, când lectura publică a început la 10:30 duminică dimineaţa. Aşa cum ne aşteptam, un grup de huligani s-a amestecat în mulţime şi au încercat să intre. Totuşi, fraţii i-au recunoscut pentru că îi mai văzuseră şi cu ocaziile anterioare şi i-au împiedicat pe câţiva să intre, deşi câţiva au reuşit. Aceştia care au intrat în sală nu aveau destul curaj să cauzeze niciun fel de problemă. Afară, huliganii frustraţi trăgeau de uşi. Poliţia a oprit imediat acţiunea. Dar nu i-au putut împiedica pe cei care făceau probleme să spargă cordonul. Unii au încercat să se strecoare singuri cu ceilalţi din public, dar au fost descoperiţi. Imediat după ce a început discursul, erau prezente 420 de persoane în sală, inclusiv un număr mare de străini. Au ascultat cu atenţie şi erau fericiţi să primească o broşură gratuită la sfârşitul întrunirii.

Cuprins

Când a aflat că întrunirea se sfârşise, gloata de fanatici greco-ortodocşi, a căror activitate fusese evident instigată de „Sfânta Arhiepiscopie”, s-a înghesuit la arcadă sau în holul de la intrare. Se pare că planul lor era să forţeze mulţimea care ieşea să se amestece cu ei. Fraţii, văzând situaţia, au deschis alte ieşiri în lateral, şi în câteva minute tot publicul ieşise pe străzi. Indiferent ce plănuise gloata, nu le reuşise, de fapt, toată lumea ieşise din cinematograf înainte ca gloata din faţa locului să îşi dea seama ce se întâmplase. Fraţii s-au bucurat de această victorie pentru închinarea teocratică.

PLANTAREA APOSTOLULUI ADUCE CREŞTERE

Sesiunile de închidere ale adunării în acea după amiază au trecut repede şi au adus aproape de sfârşit vizita noastră fericită în Cipru. Este potrivit să menţionăm că în drumul nostru de la Famagusta înapoi în capitală, înainte de adunare, ne-am oprit la ruinele vechiului Salamis, vizitat de apostolul Pavel. Pe când ne aflam acolo, ne-am dus înapoi cu mintea în timpurile când misionarul călător plin de energie propovăduia mesajul aici, cum îl îndrumase spiritul lui Iehova. Lucrarea sa, ca şi cea a martorilor lui Dumnezeu din zilele noastre, se axa pe declararea supremaţiei şi scopurilor lui Iehova. Unii le auzeau şi le acceptau, în timp ce alţii se opuneau. Totuşi, vestea bună a Împărăţiei a găsit un teren mult mai fertil şi alţi misionari au preluat lucrarea.

Cum s-ar fi simţit Pavel astăzi dacă ar fi putut să viziteze pe vestitorii Împărăţiei din Cipru? Acum cinci ani, când Societatea a trimis primul său misionar aici, erau 33 de vestitori în toată insula. În 1951, raportul arăta că există o medie de 272 persoane active în lucrare, cu un record de 337! Au realizat o creştere de 33% în 1950. Tipic pentru energia şi zelul lor este vârstnicul slujitor pionier care este în serviciu cu timp integral de cincisprezece ani, spunând că a vizitat tot cu excepţia a trei oraşe şi sate de pe insulă. Acesta este motivul pentru care avem încredere că cei 450,000 de „ciprioţi”, aşa cum sunt numiţi locuitorii insulei, vor primi o mărturie completă referitor la Împărăţie. Lucrarea de plantare a lui Pavel nu s-a irosit.

Un număr mare de fraţi, nerăbdători să îşi trimită gândurile de iubire şi cele mai bune urări către vestitorii împărăţiei asociaţi din alte părţi ale lumii, au venit să ne vadă cum ne îmbarcăm în avion. Dezvoltarea ştiinţei tehnice din zilele lui Pavel încoace a făcut posibil pentru noi să plecăm mult mai repede şi mai uşor de pe insulă decât ar fi fost pentru el. Dar în ceea ce priveşte lucrarea de predicare a împărăţiei lui Iehova, doar în această privinţă, şi în ceea ce priveşte maturitatea şi dezvoltarea adevăratei închinări creştine, condiţiile nu s-au schimbat în Cipru de atunci.

[Harta de la pagina 301]
(Pentru un text formatat, vezi publicaţia)
PAPHOS
NICOSIA
SALAMIS

Cuprins

Dedicare
pentru viaţă în Lumea Nouă

DIN toate timpurile oamenii s-au dedicat multor cauze, şi au dedicat multe alte lucruri în afară de ei înşişi. Legea lui Moise permitea unui recrut să dedice o casă construită de el, înainte să fie integrat în armata teocratică a lui Israel. Regele David şi-a dedicat casa, şi un psalm a fost compus pentru această ocazie. (Deut. 20:5, Ps. 30, titlu) Izraeliţii au dedicat casa Dumnezeului lor şi altarul acestuia. După restaurarea Ierusalimului au dedicat zidurile reconstruite ale oraşului. (Num. 7:10, 11, 84, 88; 2Cron.7:9; Ezra 6:16, 17; Neem. 12:27) Nabucodonosor, regele Babilonului, a dedicat idolul de aur pe care l-a pus pe câmpiile Dura, şi unii părinţi şi-au dedicat copiii unui anumit scop. (Dan. 3:2, 3; Prov. 22:6;. Gen. 4:17; 5:18, 22) Dedicarea unei persoane sau a unui lucru iniţiază persoana sau lucrul într-un fel, cale de acţiune sau întrebuinţare, dar nu reprezintă neapărat un angajament sfânt sau sacru. Cu toate acestea, atunci când ne dedicăm Dumnezeului viu şi adevărat, ne punem deoparte pentru o viaţă sfântă, o viaţă separată, diferită de calea de acţiune a acestei lumi, o viaţă care nu este obişnuită, ci este pusă deoparte ca să nu fie atinsă şi folosită pentru scopuri lumeşti. Prin urmare, o astfel de persoană dedicată se obligă să practice religia curată şi neîntinată, ceea ce înseamnă să „ne păzim neîntinaţi de lume". – Iac. 1:27, *NW*.

[2] Căutând prin Scripturile Creştine Greceşti nu găsim nici cuvântul *dedicare* nici cuvântul *consacrare* folosit pentru a desemna acest pas de a se dărui pe sine exclusiv lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Când citim despre primii care au adoptat creştinismul, găsim doar că aceştia au crezut sau au exercitat credinţă. Formula pe care au utilizat-o pentru a-i îndemna pe oameni să adopte creştinismul a fost: „Pocăiţi-vă şi convertiţi-vă," sau „Pocăiţi-vă şi întoarceţi-vă." De asemenea, „Pocăiţi-vă şi botezaţi-vă."

[3] În ziua de Rusalii, când oamenii nedumeriţi i-au întrebat pe apostolii lui Cristos: „Fraţilor, ce să facem?" Petru a răspuns: „Pocăiţi-vă, şi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi darul spiritului sfânt. … Salvaţi-vă din această generaţie rea." Câteva zile mai târziu, la templu, Petru a zis unei alte mulţimi: „Pocăiţi-vă, şi întoarceţi-vă ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviorare de la însuşi Iehova şi El să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus." (Faptele 2:37-40; 3:19, 20, *NW*) Când temnicerul lovit de conştiinţă de la Filipi, Macedonia, i-a întrebat pe Pavel şi Sila: „Domnilor, ce trebuie să fac pentru a fi salvat?" aceştia au răspuns: „Crede în Domnul Isus şi vei fi salvat, tu şi casa ta." Apoi „le-au spus lui şi tuturor celor din casa lui cuvântul lui Iehova" după care „toţi, el şi ai lui au fost botezaţi fără întârziere". – Faptele 16:30-33, *NW*.

[4] Atunci cum spune înregistrarea inspirată că ei au devenit adevăraţi creştini şi un popor pentru numele lui Dumnezeu? Prin consacrare singuri? Nu! Ci prin credinţă sau devenind credincioşi, prin exercitarea credinţei şi punerea credinţei în

Cuprins

scopul descoperit al lui Dumnezeu şi în planul Său. Citiţi singuri: După Rusalii, „toţi cei care au devenit credincioşi erau împreună, având toate lucrurile în comun.” „Mai mult decât atât, li se adăugau credincioşi în Domnul, mulţimi de bărbaţi şi de femei”. „Despre El depun mărturie toţi profeţii şi spun că oricine crede în El primeşte iertarea păcatelor prin numele Său.” „Mai mult, mâna lui Iehova era cu ei, şi un număr mare de oameni au devenit credincioşi şi s-au întors la Domnul.” „Când cei dintre naţiuni au auzit lucrul aceasta, s-au bucurat şi au glorificat cuvântul lui Iehova, iar toţi cei cu o dispoziţie corectă pentru viaţa veşnică au devenit credincioşi.” „De aceea Pavel a ieşit din mijlocul lor, dar unii oameni i s-au alăturat şi au devenit credincioşi.” „Dar Crisp, preşedintele sinagogii a început să creadă în Domnul, şi împreună cu el toată casa lui. Şi mulţi dintre corintenii care auzeau au crezut şi s-au botezat.” „Şi mulţi dintre cei ce deveniseră credincioşi veneau să-şi mărturisească şi să-şi recunoască deschis faptele.” Astfel, preluarea convingerilor sau a credinţei, conform scopului şi voinţei recent descoperite ale lui Dumnezeu, a fost ceea ce i-a făcut creştini, poporul lui Dumnezeu. – Faptele 2:44; 4:4; 5:14; 10:43; 11:21, 13:48, 17:33, 18:8, 19:18, *NW*.

[5] Unde este, atunci, dedicarea de sine lui Dumnezeu prin Isus? Aceasta este inclusă în convingere sau în exercitarea credinţei. Iacov 2:17, 24 (*NW*) ne spune: „Credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi. Un om va fi declarat drept prin fapte, nu doar prin credinţă.” Dedicarea lui Dumnezeu prin Cristos înseamnă punerea vieţii în credinţa lui, activarea ei, făcând-o să producă fapte şi să conducă la practicarea dreptăţii. Aşa cum observăm din cuvintele de mai sus citate, cei care au exercitat credinţă sau au devenit credincioşi au realizat fapte. Ei s-au supus botezului în apă pentru a da o mărturie simbolică pentru credinţa lor, şi astfel l-au imitat pe Isus. Ei s-au îndepărtat de lume şi s-au întors spre El, ca Unsul lui Iehova sau Mesia, pe care Iehova l-a făcut Domnul lor ceresc. Ei s-au alăturat organizaţiei vizibile a lui Iehova şi au stat împreună ca o adunare unită. Ei şi-au mărturisit şi declarat practicile din trecut, în mod deschis, şi au arătat că s-au pocăit sau şi-au schimbat cugetarea asupra lucrurilor şi s-au convertit, s-au întors şi acum merg pe calea lui Dumnezeu, pe urmele lui Isus. Astfel au arătat că erau „dispuşi, pe bună dreptate, pentru viaţă veşnică” în noua lume.

[6] Cartea Faptele Apostolilor spune cum şi-au mărturisit aceştia credinţa, în mod deschis, tuturor oamenilor, prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu şi împlinirea acestuia în Isus Cristos şi în adunarea Sa. Aceasta a însemnat salvare pentru ei. Astfel, Apostolul Pavel a scris, în Romani 10:4, 8-10 (*NW*): „Cristos este sfârşitul Legii, pentru ca oricine manifestă credinţă să dobândească dreptatea. Dar ce zice ea? 'Cuvântul este aproape de tine, în gura ta şi în inima ta'; şi anume 'cuvântul' credinţei pe care îl predicăm. Căci dacă declari public, acest cuvânt din gura ta, că Isus este Domnul, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a ridicat din morţi, vei fi salvat. Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.”

[7] Cuvintele „credinţă” şi „a crede” par a fi cuvinte aproape fără importanţă în Scripturile Ebraice din vechime, „credinţă” apare doar de două ori şi „a crede” doar de 46 de ori în *Versiunea Regele Iacob*. (Deut. 32:20; Hab. 2:4) Dar în

Cuprins

Scripturile Creştine Greceşti acestor cuvinte li se dă importanţa cuvenită şi cuvântul „credinţă” primeşte o definiţie excelentă în Evrei 11:1, şi citim şi cum au avut oamenii din vechime această credinţă.

[8] Când ne rugăm, fie în tăcere sau auzită de noi înşine, ne dedicăm lui pentru a-i face voinţa din acel moment şi pentru totdeauna, în orice domeniu al vieţii alege Dumnezeu pentru noi, ne aude sau ne acordă atenţie Dumnezeu din cerurile înalte într-adevăr? Cuvântul Său ne asigură că da, şi noi trebuie să exercităm credinţă că aşa este, pentru a rămâne la decizia noastră. Lui Cornelius, chiar înainte de a fi convertit la creştinism, îngerul lui Iehova i-a spus: „Rugăciunile şi darurile tale de îndurare au urcat ca amintire înaintea lui Dumnezeu”. „Rugăciunea ta a fost auzită favorabil şi darurile tale de îndurare au fost amintite înaintea lui Dumnezeu.” Şi atunci când Cornelius şi tovarăşii săi, care ascultau, au acceptat mesajul lui Petru şi şi-au exercitat, în tăcere, credinţa, în inimile lor, astfel dedicându-se acestei noi convingeri, Dumnezeu a observat şi şi-a revărsat spiritul sfânt asupra lor, transmiţându-le darul de a grăi profeţii. (Faptele 10:3-7, 30-32, 44-48, *NW*) Cu mult înainte de aceasta Ana a fost auzită, deşi ea se ruga şi făcea jurământ cu privire la Samuel în şoaptă, doar buzele mişcându-i-se. Ea şi-a luat jurământul în serios şi i l-a făcut lui Iehova Dumnezeu. (1Sam. 1:9-28) Regele Solomon, la dedicarea templului, s-a rugat lui Dumnezeu să-i audă pe străinii cu bunăvoinţă care se rugau lui, direcţionându-şi rugăciunile spre templul sfânt. Astăzi Iehova Dumnezeu aude astfel de rugăciuni din partea mulţimii de străini cu bunăvoinţă. – 1Regi 8:41-43.

[9] Astfel de străini cu bunăvoinţă vor manifesta o asemănare cu oile şi sunt la fel cu cei pe care Regele Isus Cristos îi ilustrează ca pe nişte oi în parabola Sa despre oile şi caprele pe care le adună la dreapta Sa. (Mat. 25:31-46) Aceşti străini de odinioară au avut privilegiul de a se dărui lui Dumnezeu, prin Regele Isus Cristos, şi prin această dedicare ei au devenit oile Regelui. Astfel că ei fac mai mult decât doar lucruri bune faţă de fraţii spirituali ai Regelui. Deşi Dumnezeu nu consacră aceste alte oi să fie preoţi împreună cu Marele Său Preot regal, Isus Cristos, totuşi El face ceva pentru ei, în ceea ce priveşte organizarea Sa şi serviciul Său. El l-a pus pe Păstorul Său cel Drept, Isus, să-şi împlinească ale lui cuvinte, adresate acestora cu mult timp în urmă: „Am şi alte oi, care nu sunt din staulul [preoţesc] acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu, şi vor fi o singură turmă cu un păstor” – Ioan 10:16, *NW*.

[10] Prin organizaţia Sa vizibilă, Unicul Păstor le marchează pe celelalte oi în frunte ca fiind proprietatea Sa. El le acordă privilegiul de a colabora cu rămăşiţa organizată a fraţilor săi spirituali. Astfel ei au posibilitatea şi obligaţia de a duce mai departe pe pământ închinarea curată, neîntinată. Prin urmare, dovedindu-se martori credincioşi ai lui Iehova, aceştia îşi păstrează semnul de identificare în frunte. (Pagina 304, ¶ 3) Prin acest semn ei îşi mărturisesc deschis dedicarea faţă de Dumnezeu şi suveranitatea Sa universală. Căci numai aceste oi au asigurarea divină că vor fi cruţate în timpul Armaghedonului, precum au fost fiii şi nurorile lui Noe în timpul potopului, acest semn într-adevăr devenind unul de siguranţă pentru ei. Supravieţuind Armaghedonului cu ajutorul semnului, aceştia vor intra în

Cuprins

noua lume dedicată în totalitate lui Dumnezeu şi vor fi gata şi dornici să facă voinţa lui revelată pe pământ, din acel moment glorios înainte.

[11] Astfel că după ce vă dedicaţi cu credinţă în Dumnezeu, păstraţi-vă cuvântul sacru, inviolabil, neatins de orice schimbare. Jurământul vostru să fie al lui şi să faceţi voinţa lui este obligatoriu pentru totdeauna. Astfel, „nu te grăbi să deschizi gura, şi să nu-ţi laşi inima să fie grăbită să rostească ceva înaintea lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este în cer, şi tu pe pământ: de aceea, cuvintele tale să fie puţine. Când vei face un jurământ lui Dumnezeu, nu amâna să-l împlineşti, pentru că lui nu-i plac proştii: împlineşte jurământul. Mai bine să nu faci un jurământ, decât să-l faci şi să nu-l împlineşti. Nu-ţi lăsa gura să te facă să păcătuieşti; nici nu spune înaintea îngerului că a fost o greşeală: de ce să se supere Dumnezeu pe spusele tale, şi să distrugă lucrarea mâinilor tale? … dar teme-te de Dumnezeu.” (Ecl. 5:2, 4-7, *AS*) Aşa că dedicarea să fie pasul vostru personal, decizia voastră. Părinţii sau tutorii nu o pot face în locul vostru, obligându-vă să o respectaţi dacă voi nu vreţi. Asiguraţi-vă că aţi calculat preţul acestui pas, astfel încât să fiţi hotărâţi să continuaţi pe această cale până la succesul final, indiferent de preţul plătit acum şi în viitor. (Luca 14:26-33, *NW*) Întipăriţi-vă dedicarea faţă de Dumnezeu în inimă, simbolizând-o în public prin botezul în apă, în ascultare faţă de Isus Cristos, Exemplul nostru, pentru a vă ajuta să nu uitaţi niciodată acest lucru. – Mat. 28:18-20, *NW*.

[12] Fii sigur că Dumnezeu, care nu poate minţi şi care nu iubeşte minciuna, te va ajuta să nu renunţi la jurământul tău. Nu fii „fără pricepere, neloial în angajamente”. Aminteşte-ţi de „hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu, că oricine practică aceste lucruri merită moartea”. (Rom. 1:31, 32, *NW*) Trăindu-ţi viaţa dedicată cu loialitate, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu, îţi este asigurată viaţa veşnică în Lumea Nouă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a avut loc până acum dedicarea de persoane şi lucruri şi ce dedicare duce cu adevărat la o viaţă sfântă?

2,3. Este îndemnată în aceşti termeni dedicarea consacrării în Scripturile Greceşti Creştine şi ce formulare au întrebuinţat discipolii?

4. Care sunt expresiile biblice pentru a descrie pasul prin care au devenit ei creştini în timpurile apostolilor?

5. Atunci, unde a început dedicarea cuiva lui Dumnezeu şi cum a fost demonstrată aceasta?

6. Cum şi-au mărturisit ei credinţa, spre salvare?

7. Ce importanţă se acordă „credinţei” şi „încrederii” în Scripturile Ebraice şi în Scripturile Greceşti Creştine?

8. Ce asigurare scripturală avem că atunci când ne dedicăm Dumnezeu aude, dă atenţie şi ne ajută s-o ducem la împlinire?

9,10. Se dedică lui Dumnezeu aceşti străini cu bunăvoinţă şi ce face Dumnezeu cu ei?

Cuprins

11. Cum trebuie să experimenteze cineva dedicarea, cum trebuie s-o privească după ce-o experimentează şi cum o imprimă în inimă?
12. Ce avertisment din Scriptură dovedeşte că Dumnezeu o ajută pe o persoană să-şi împlinească dedicarea şi la ce duce dacă ea trăieşte la înălţimea acesteia?

● Paragraful 3, pagina 269 din numărul din 1 mai 1951 al revistei *Turnul de veghere* se spune: „Ei trebuie să se roage, ca el să poată auzi ceea ce spun şi ca să arate că este de acord, trebuie să spună 'Amin!'" Acest lucru înseamnă că după ce cineva s-a rugat la o întrunire sau la masă, toţi aceia care ascultă rugăciunea trebuie să spună „Amin" pentru a arăta că sunt de acord cu cele spuse? – A. B., Gold Coast.

Nu, aceasta ar însemna o înlăturare nejustificată a afirmaţiei din context. În *Turnul de veghere* se discuta despre cineva bolnav din punct de vedere spiritual pentru care persoanele în vârstă din cadrul adunării trebuiau să se roage. Rugăciunile lor erau doar pentru scopul de a întări şi zidi pe cel bolnav, prezentând problemele sale şi oferind sfaturi din Scriptură şi proceduri pentru a le face faţă şi cerând ajutorul lui Iehova în interesul celui bolnav din punct de vedere spiritual. Dar permitea cel bolnav să fie ajutat? Îşi recunoştea greşelile, cauzele pentru suferinţa sa spirituală, înţelepciunea sfaturilor oferite, necesitatea de a urma procedurile sugerate pentru a se recupera? Sau se îndepărta el aşa de mult de la calea cea dreaptă şi devenea aşa de slăbit din punct de vedere spiritual, încât nu va mai răspunde la ajutorul venit prin rugăciune? În astfel de cazuri, trebuia să existe unele întrebări referitor la reacţia individului la rugăciune şi la conţinutul său. Aşa că era potrivită o exprimare clară din partea sa, iar „Amin" spus cu voce tare sau în inimă era modalitatea prin care se exprima consensul la rugăciune.

Situaţia este diferită în cazul rugăciunilor la întruniri sau la masă. Aici nu avem niciun motiv să punem la îndoială consensul tuturor ascultătorilor prezenţi. Rugăciunile adecvate cu această ocazie nu vor aduce dezaprobare şi nu este nevoie să se exprime consensul. Totuşi, nu există nicio obiecţie ca ascultătorii să adauge un „Amin" cu glas tare la sfârşitul rugăciunii, dacă simt nevoia să facă acest lucru. Oamenii exprimau un „Amin" cu glas tare la încheierea unuia dintre Psalmii lui David de recunoştinţă şi cu alte ocazii izraeliţii şi-au exprimat acordul folosind expresia aceasta. (Deut. 27:14-26; 1Cron. 16:7-36; Apoc. 5:14) Când discuta despre o rugăciune într-o limbă necunoscută, Pavel spunea: „Cum va zice 'Amin' la cuvintele tale de mulţumire, cel ce este un om de rând, de vreme ce nu înţelege ce spui?" (1Cor. 14:16, *NW*) Astăzi nu vorbim în limbi necunoscute, dar unii care se roagă nu arată întotdeauna consideraţie pentru ascultătorii lor umani, să vorbească clar şi suficient de tare ca să poată fi auziţi cu uşurinţă. Aceste rugăciuni nu sunt edificatoare sau constructive pentru ascultători şi ei nu se pot alătura spiritului de rugăciune al declaraţiilor sau să-şi arate consensul printr-un „Amin" spus cu voce tare sau în gând.

Expresia „Amin", de asemenea, indică ascultătorilor că s-a ajuns la încheiere. (Ps. 41:13; 72:19, 20; 89:52; Rom. 16:27; Gal. 6:18; Jud. 25) De aceea, este bine

Cuprins

pentru cel care se roagă cu voce tare să încheie rugăciunea întotdeauna cu un „Amin” care să se audă foarte bine. Astfel, el va arăta că a terminat şi ascultătorii cu capetele aplecate îşi pot relua poziţia obişnuită. Atunci cel care se roagă cu voce tare va spune la sfârşit „Amin” şi ascultătorii săi pot să facă acest lucru sau nu, după cum doresc.

● Este potrivit să se propună sau să se bea toasturi pentru Dumnezeu, pentru Cristos sau pentru Împărăţie? – J. S., Pennsylvania.

Uneori se propun toasturi şi membrii grupului se simt obligaţi să se alăture. Această practică îşi are rădăcinile în păgânism. Babilonienii beau pentru zeii lor şi sfârşeau prin a se îmbăta. Biblia relatează despre o asemenea întâmplare. În 539 î.C., Belşaţar a poruncit ca vasele sfinte din serviciul de la templu al evreilor să fie aduse şi el şi grupul lui de petrecăreţi să „bea vin din ele şi să-şi laude zeii”. (Dan. 5:1-4) Băutul şi toastul acesta nu se compară sub nicio formă cu jertfele de băutură pe care le-a prescris Iehova Dumnezeu pentru serviciul său dela templu. Când grecii ofereau spectacole şi se îmbătau, se întâmpla din motive evlavioase, ei beau în onoarea zeilor lor păgâni. După greci, şi romanii au urmat aceleaşi obiceiuri religioase păgâne de a închina toasturi zeilor. Desigur, ei aveau atât de mulţi zei încât toată lumea era beată înainte să se încheie ritualul. De asemenea, se închina şi în cinstea eroilor umani.

Scandinavii, înainte de a se converti la Crisos, se adunau pentru chefuri cu băutură şi toastau în cinstea lui Odin, Njord şi Frey. Misionarii creştini n-au putut să aducă eradicarea acestor obiceiuri, ci toasturile au fost mutate în „cinstea” lui Dumnezeu şi Cristos şi a diverşilor sfinţi care îi patronau şi pentru a câştiga salvarea sufletelor lor. Starea de fericire viitoare era asociată cu cât mai multă băutură şi multă intoxicare. Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos nu sunt onoraţi prin obiceiuri păgâne de a toasta în cinstea lor sau a oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ne instruieşte cum trebuie să îl cinstim şi nu trebuie să adăugăm nimic Cuvântului său în această privinţă şi în special nu atunci când această adăugare vine din obiceiuri păgâne. Pentru că evităm acest obicei de a toasta, împreună cu multe alte obiceiuri neplăcute, poate părem înguşti la minte pentru cei lumeşti. Aşa suntem. Dar nu trebuie să uităm nicio clipă că tocmai această îngustime creştină este salvarea noastră, aşa cum vederile largi ale lumii reprezintă distrugerea ei. – Mat. 7:13, 14.

● Aprobă Societatea petrecerile bine intenţionate înainte de nuntă sau de naştere? Darurile primite atunci trebuie să fie afişate împreună cu o identificare a celui care a dăruit? – M. F., New York.

Societatea nu dezaprobă petrecerile care sunt făcute aşa cum se cuvine. Dar nu este bine să stăm cu gândul la ele şi să implicăm poporul Domnului în petreceri legate de acestea. Este uşor ca de la una sau două să se ajungă la un şir nesfârşit care poate deveni un cerc nesfârşit de petreceri. Aceasta îi poate împovăra pe fraţi, le va mânca din timp, banii lor se vor duce pe cadouri pe care nu şi le permit mereu. Poate spuneţi că nu sunt necesare cadouri, dar obiceiul cere cadou şi majoritatea le vor aduce şi ar fi jenant să vii cu mâna goală. Desigur, nu este nimic greşit în a oferi cadouri. Făcute spontan, reprezintă o dovadă de bunătate frăţească lăudabilă şi uneori arată o preocupare creştină adevărată. Există unele obligaţii scripturale de observat pentru acei fraţi care sunt în nevoie şi trebuie ajutaţi. Vă puteţi folosi de o astfel de petrecere ca prilej pentru a ajuta, dar nu trebuie să

Cuprins

aşteptăm asemenea ocazii, nu trebuie să ne potrivim dăruirea după astfel de evenimente şi momente obişnuite. Uneori este nevoie de ajutor în alte momente. Trebuie să oferim ajutorul atunci când este nevoie şi pentru aceia care au o nevoie acută şi să facem acest lucru spontan, fără să ne fie cerut prin invitaţii la petreceri care ne obligă să dăm, indiferent că cel care primeşte darul are nevoie sau nu.

Cei care dăruiesc trebuie să fie identificaţi cu darurile lor? De ce ar trebui să fie aşa? Cu siguranţă aceia care oferă cele mai scumpe daruri nu caută recunoaştere publică. Poate să pună într-o situaţie jenantă pe fraţii mai săraci care oferă daruri mult mai modeste şi probabil să îi facă să cheltuiască mai mult decât îşi pot permite în realitate. Atunci de ce să îi preamărim pe bogaţi şi să îi umilim pe săraci, dacă dăruirea se face fără o intenţie anume? (Iac. 2:1-4) Nu este conform Scripturii această publicitate pentru dar şi cel care a dăruit. „Când faci daruri de îndurare, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac ipocriţii în sinagogi şi pe străzi, ca să fie glorificaţi de oameni. Adevărat vă spun că şi-au luat deja răsplata din plin. Dar tu, când faci daruri de îndurare, să nu ştie stânga ta ce face dreapta.” (Mat. 6:2, 3, *NW*) Dacă ar exista practica să se facă daruri anonime, ar mai fi daruri aşa de scumpe? Ar mai cheltui cel care dăruieşte mai mult decât îşi permite, dacă nu ar fi identificat cu darul? Aceasta ar însemna cu adevărat măsura lipsei de egoism din spatele darului. Acest fel de a dărui îi face plăcere lui Dumnezeu.

Şi aspectul final de o importanţă capitală, fie că este vorba despre o petrecere, o nuntă sau o recepţie, sau pur şi simplu o adunare prietenească de martori. Controlaţi activităţile pentru a avea rezultate edificatoare. Jocurile prosteşti sunt pentru oamenii care nu s-au maturizat, creştinii maturi au trecut peste ele, le-au lăsat în urmă. Dansurile sugestive sexual sau pasionale până la jazz-ul zgomotos nu sunt pentru creştini, deşi muzica şi dansul decente nu pot fi condamnate. Când Isus a participat la o nuntă, el a folosit ocazia pentru a-l glorifica pe Dumnezeu, realizând primul său miracol, transformarea apei în vin. (Ioan 2:1-11) Şi putem fi siguri că nu a stat la rând să sărute mireasa – astfel că putem lăsa în urmă aceste practici care înalţă femeia, în lumea care se închină la creaturi, acolo unde le este locul. În locul acestei dezlănţuiri de comportament sau a folosirii excesive a mâncării şi a băuturii, să ne controlăm activităţile şi să ne potrivim distracţia pe făgaşe profitabile, cum ar fi cântatul cântărilor Împărăţiei, jocurile scriturale prin întrebări, relatarea experienţelor de pe teren şi aşa mai departe. Aceste lucruri nu doar vor fi o relaxare corespunzătoare pentru noi şi ne vor face să ne cunoaştem mai bine între noi, dar vor ajuta persoanele cu bunăvoinţă care pot fi prezente şi să le facă o impresie favorabilă poporul lui Iehova.

Aşadar, spunem că nu este nimic nelalocul său cu petrecerile planificate cum se cuvine şi cei care participă nu trebuie să fie criticaţi de aceia care se ţin departe şi invers. Nu exageraţi cu numărul de petreceri, cu oferitul de cadouri, nu vă bucuraţi prea mult de mâncare şi băutură cât vă aflaţi acolo şi faceţi-le ziditoare din punct de vedere spiritual. Întotdeauna trebuie să vă amintiţi că Isus Cristos este modelul nostru. (1Pet. 2:21) El nu a pierdut prea mult timp cu acest fel de lucruri, nu a făcut o manifestare de spectacol din dăruire, nu s-a îmbătat şi nu s-a îmbuibat cu mâncare la aceste ocazii sau oricând alcândva. Când se afla la adunări sociale, el folosea aceste ocazii pentru gloria lui Dumnezeu, dar nu şi-a ocupat serile cu petreceri şi nu s-a obosit socializând. Zelul său pentru Iehova şi pentru lucrarea sa de predicare erau cele care îi consumau timpul şi energia. Acelaşi lucru trebuie să se întâmple şi cu noi, echilibrându-ne diferitele activităţi proporţional cu importanţa lor.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1952 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„IEŞI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU!” - Pag.379

SERVI AI VEŞTII BUNE LA UŞA DUMNEAVOASTRĂ - Pag.388

SĂ PREDICĂM CU EFICIENŢĂ LA UŞI - Pag.390

REFUGIU PUTERNIC - Pag.393

EXPANSIUNE CREŞTINĂ ÎN STATELE ARABE - Pag.394

FIXAREA DESTINELOR ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ DE JUDECATĂ - Pag.400

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.411

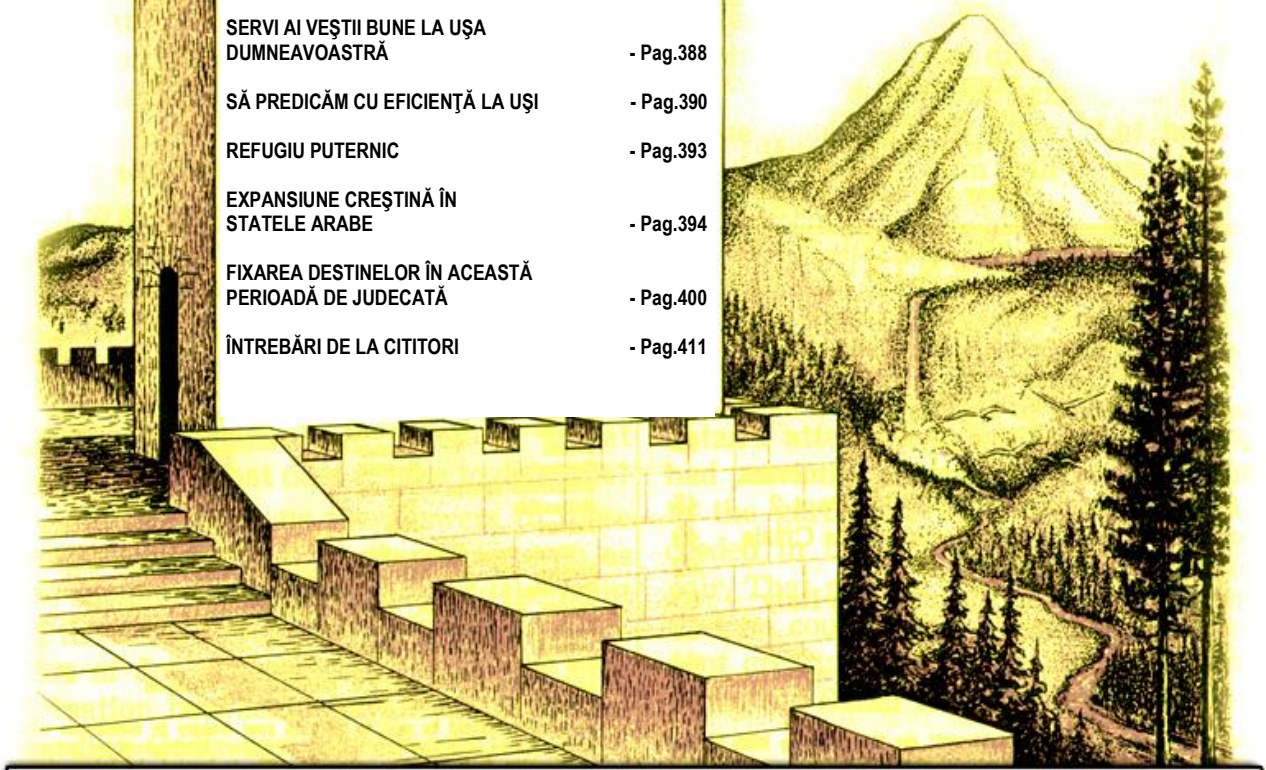

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

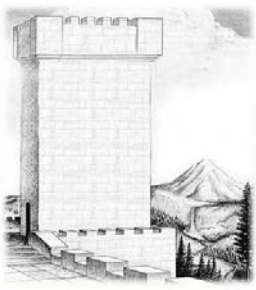

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1952 **Nr. 11**

„Ieşi din mijlocul ei, poporul Meu!”

„Ieşi din ea, poporul meu, dacă nu vrei să fi părtaş la păcatele ei şi dacă nu vrei să primeşti şi o parte din plăgile ei. Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer şi Dumnezeu şi-a amintit de nedreptăţile ei.”
– Apoc. 18:4, 5, NW.

În aceste zile din urmă există o depravare crasă care a pângărit fiecare domeniu din activitatea acestei lumi. Politica este coruptă. Comerţul este opresiv. Militarismul este nefolositor. Religia este ipocrită. Plăcerile sale duc adesea la delincvenţă şi imoralitate, iar sporturile duc la crimă şi mijloace necinstite. Cei mai mulţi oameni merg mână în mână cu lumea în depravarea ei, o văd, contribuie la ea, participă la ea, sunt indiferenţi faţă de ea, sunt împietriţi şi o acceptă în mod cinic. În aparenţă mulţi practicanţi ai ei vorbesc mânios împotriva ei, dar câţi se ridică în realitate, cu mânie, să-i pună capăt? Cei mai mulţi se agaţă de această lume veche rea, o susţin, luptă pentru ea, mor pentru ea, votează regulile ei corupte, şi devin o parte din ea complet. Îşi unesc destinul cu această lume. Cu ea se afundă în plăcerea cărnii. Cu ea îşi vor culege partea din plăgile ei. Acest lucru nu este doar logic şi just, ci este şi Scriptural.

[2] În capitolul 18 al Apocalipsei, întreaga organizaţie mondială, sau sistemul de lucruri controlat de Satan Diavolul, este numită „Babilonul cel Mare”. Căderea Babilonului a început când partea sa nevăzută a fost aruncată pe pământ de Cristos, după întronarea sa în anul 1914 A.D. (Apoc. 12:1-12) În timpul Armaghedonului, căderea hoardelor nevăzute de demoni se va sfârşi şi vor ateriza în abis, iar tărâmul văzut al lui Satan va fi distrus complet. (Apoc. 19:11-21; 20:1-3) Dar unii vor scăpa de judecata nemiloasă care o va consuma. Cum? Printr-o înviere ulterioară în domnia milenară a lui Cristos? Nu, conform înregistrării: „Ieşi din ea, poporul meu, dacă nu vrei să fi părtaş la păcatele ei şi dacă nu vrei să primeşti şi o parte din plăgile ei. Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer şi Dumnezeu şi-a amintit de nedreptăţile ei. Iată de ce într-o zi vor veni plăgile ei,

Cuprins

moarte, jale şi foamete. Şi va fi arsă complet în foc, pentru că Iehova Dumnezeu, care a judecat-o, este puternic." – Apoc. 18:4, 5, 8, *NW*.

[3] Plăgile ei sunt: distrugere, de foc şi finală. Organizaţia babiloniană nu va fi înviată, sau ridicată din botezul său de foc distructiv. Dacă aceasta este plaga ei, iar dacă cei care rămân în ea vor avea parte de aceasta, cum putem spune că aceia care trec prin botezul de foc împreună cu ea, se vor ridica la învierea omenirii? Conform Scripturii, nu putem. Afirmaţia clară este că soarta celor care rămân în cadrul organizaţiei este aceeaşi ca şi cea a organizaţiei. Dacă membrii organizaţiei se întorc, atunci şi organizaţia se întoarce, dar dacă organizaţia nu se întoarce, nici individualii din cadrul ei nu pot. Calea de salvare este fuga acum, înainte de căderea ei: „Ieşiţi din ea!" Captivii izraeliţi în vechiul Babilon au fost instruiţi să fugă din acel sistem nelegiuit: „Depărtaţi-vă! depărtaţi-vă! ieşiţi imediat, nu vă atingeţi de nimic necurat! Ieşiţi din mijlocul ei, păstraţi-vă curaţi, voi cei care purtaţi vasele DOMNULUI!!" „Ieşi din mijlocul ei, poporul meu! Fiecare să îşi salveze viaţa de mânia cumplită a DOMNULUI." (Isa. 52:11; Ier. 51:45, *AT*) Apocalipsa 18:4 arată că aceeaşi instrucţiune rămâne adevărată la timpul căderii mai marelui Babilon.

[4] Cele mai multe persoane privesc lucrurile din punct de vedere uman, de aceea acordă prea multă importanţă salvării creaturilor. Acesta este doar un scop secundar al eliberării prizonierilor Babilonului. Felul în care judecă lucrurile Iehova este cel care contează, iar aceasta arată motivul principal al salvării: „Fac acest lucru nu de dragul tău, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu sfânt, pe care voi l-aţi pângărit printre naţiuni, oriunde v-aţi dus. Îmi voi sfinţi numele meu mare, care a fost pângărit printre naţiuni, pe care l-aţi pângărit în mijlocul lor; iar naţiunile vor ştii că eu sunt Iehova, zice Domnul Iehova, când voi fi sfinţit prin voi înaintea ochilor lor. Căci vă voi scoate dintre naţiuni, vă voi aduna din toate ţările şi vă voi aduce în ţara voastră." (Ezec. 36:22-24, *AS*) Cu multe ocazii, în pustiu, Iehova a intenţionat să distrugă Israelul, dar Moise l-a rugat pe Iehova şi l-a convins să îi cruţe. De ce? Pentru a salva creaturile? Nu, ci pentru numele mare al lui Iehova. (Ex. 32:9-14; Num. 14:11-24; 16:44-50; Deut. 9:18, 26-29; Ezec. 20:9) Cât de importantă este pentru noi salvarea lăcustelor? În ochii lui Dumnezeu, suntem ca lăcustele. (Isa. 40:22) Aşadar, trebuie să facem ca gândurile lui Dumnezeu să fie ale noastre, dacă vrem să vedem clar şi cu o perspectivă adevărată faptele de distrugere ale lui Iehova, la finalul perioadelor de judecată. Dacă persistăm să rămânem agăţaţi de punctul de vedere uman egoist care se centrează pe salvarea creaturilor şi lasă justificarea lui Iehova undeva în spate, confuză, poate găsim învăţătura Scripturală vorbe grele, neplăcute pentru urechile noastre, şi vom fi supăraţi şi poticniţi de aceasta. — Isa. 55:8, 9; Ioan 6:60, 66.

[5] Este posibil ca pentru majoritatea oamenilor care au trăit pe pământ timpul judecăţii lor să fie în timpul domniei milenare a lui Cristos, la momentul învierii omenirii şi după aceea. Totuşi, cu mult înainte de aceasta multe persoane îşi vor fi avut timpul de judecată, căci Scripturile arată că Dumnezeu a adus anumite perioade de judecată asupra societăţii umane, în anumite momente, în timpul cărora Dumnezeu i-a făcut responsabili pentru calea lor de acţiune. Şi pentru ca ei

Cuprins

să fie responsabili cu adevărat în aceste timpuri, El a făcut să fie pusă mărturie, ca ei să cunoască chestiunea, să ia o decizie, prin care să îşi hotărască destinul, independent de orice condamnare moştenită de la Adam. Una dintre aceste perioade de judecată a fost potopul din zilele lui Noe, înainte de care Noe a predicat dreptatea. Alta a fost sfârşitul groaznic al celor din Sodoma şi Gomora, oraşe care au văzut miracole de avertizare de la îngeri şi au auzit mărturia de la Lot înainte să cadă ploaia de foc. În zilele lui Isus a fost un timp de judecată şi El a avertizat anumite oraşe evreieşti că îi aşteaptă o soartă ca aceea a oraşelor Sodoma şi Gomora, şi i-a judecat pe unii cărturari şi farisei potriviţi pentru distrugerea eternă a Gheenei. Şi zilele noastre sunt un timp de judecată, iar până la momentul la care Armaghedonul va izbucni, toţi oamenii ce vor trăi atunci îşi vor avea destinul fixat.

CĂDERE DE APĂ ŞI FOC

[6] Putem învăţa foarte mult despre perioada prezentă de judecată luându-le în considerare pe cele trecute, care sunt ilustrative pentru zilele noastre. Primul eveniment este potopul lui Noe. Isus a declarat că acesta este o ilustraţie a perioadei prezente de judecată: „Aşa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, bărbaţii se căsătoreau, femeile erau date în căsătorie, până când Noe a intrat în arcă, şi a venit potopul şi i-a distrus pe toţi.” (Luca 17:26, 27, *NW*) De ce au fost distruşi? Din cauza corupţiei lor: „DOMNUL a văzut că nelegiuirea omului pe pământ era mare şi că toată înclinaţia minţii lui nu era altceva decât rău.” De aceea Iehova a hotărât: „Voi şterge de pe faţa pământului oamenii pe care i-am creat, atât oamenii, cât şi animalele, reptilele şi păsările cerului, căci îmi pare rău că le-am creat.” Noe trebuia să scape. De ce? „Doar Noe, printre contemporanii lui, era un om pios şi foarte bun; Noe umbla cu Dumnezeu.” Că distrugerea celorlalţi era o judecată finală executată împotriva lor este indicat de cuvintele pline de forţă ale lui Iehova către Noe: „Am decis să extermin toţi muritorii; deoarece pământul este plin de fărădelege făcută de ei. Îi voi extermina de pe faţa pământului. Dar cu tine voi face un legământ; vei intra în arcă, însoţit de fii tăi, soţia ta şi soţiile fiilor tăi.” – Gen. 6:5, 7, 9, 13, 18, *AT*.

[7] Nu doar că această distrugere finală este asigurată prin faptul că Dumnezeu foloseşte expresia „extermina”, şi Isus foloseşte termenul „distrus”, dar o stabileşte şi Petru, în 2 Petru 2:5-9 (*NW*): „Şi dacă nu s-a reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate; şi dacă, prefăcând în cenuşă oraşele Sodoma şi Gomora, le-a condamnat, dându-le celor lipsiţi de pietate un exemplu cu privire la lucrurile viitoare, şi dacă l-a eliberat pe dreptul Lot, care era foarte mâhnit de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea – pentru că omul acela drept îşi chinuia zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le vedea şi le auzea când locuia printre ei, din cauza faptelor lor nelegiuite – înseamnă că Iehova ştie cum să-i elibereze pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie tăiaţi.” Petru cita aceste exemple din vechime de distrugere pentru a arăta soarta falşilor profeţi şi a

Cuprins

falşilor învăţători din adunarea creştină, care au adus secte distructive şi l-au dezonorat pe Cristos, şi care astfel „îşi grăbesc distrugerea”. Cine va susţine că distrugerea acestor profanatori ai adunării creştine nu este finală? Distrugerile din vechime asupra contemporanilor lui Noe şi asupra oraşelor Sodoma şi Gomora trebuie să fi fost finale, altfel cum ar putea ele ilustra pe cea despre care discuta Petru? —2 Pet. 2:1-4, *NW*.

[8] După ce arată că potopul este tipic pentru perioada prezentă de judecată, Isus a arătat în continuare cum şi oraşele Sodoma şi Gomora ilustrează acelaşi lucru: „De asemenea va fi ca în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau. Dar în ziua în care Lot a ieşit din Sodoma, a plouat foc şi sulf din cer şi i-a distrus pe toţi. La fel va fi şi în ziua în care va fi revelat Fiul omului.” (Luca 17:28-30, *NW*) Cele discutate anterior din 2 Petru 2:5-9 au arătat că cei distruşi de Dumnezeu în Sodoma şi Gomora au fost „nimiciţi” pentru totdeauna. În armonie cu aceasta este Iuda 7, care spune că acele oraşele „ne sunt puse înainte ca un exemplu de avertizare, suferind pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic”. (*NW*) „Focul veşnic” simbolizează acelaşi lucru ca şi Gheena, şi anume cea de-a doua moarte. Distrugerea adusă oraşelor Sodoma şi Gomora trebuie să fie finală, altfel Iuda nu ar fi folosit-o pentru a ilustra soarta acelor profanatori pentru care „este rezervată pentru totdeauna negura întunericului”. (Iuda 13, *NW*) Iuda 7 arată că acele oraşe din vechime au avut ziua judecăţii atunci, la timpul distrugerii, deoarece despre ei se vorbeşte că au trecut deja prin executarea judecăţii „pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic”. Fără a răstălmăci Scriptura, poate fi făcută aceasta să însemne o înviere viitoare pentru cei ucişi de Domnul. Din aceste oraşe nu a mai fost salvat nimeni, Lot şi fiicele sale stând acolo temporar, nu erau localnici. — Rom. 9:29, *NW*.

[9] Dacă cei ucişi de Domnul la Sodoma nu au o înviere, atunci nici cei ucişi de El la Armaghedon nu vor învia, căci cei dintâi îi ilustrează pe cei din urmă. Astfel, în strădania lor de a-şi demonstra afirmaţia că nu toţi cei ucişi la Armaghedon vor rămâne morţi, unii caută să arate că cei din Sodoma ucişi prin foc se vor întoarce printr-o înviere. Ei îl citează pe Ezechiel 16:53-55: „Când îi voi face captivi din nou, captivitatea Sodomei şi a fiicelor sale, captivitatea Samariei şi a fiicelor sale, atunci voi aduce din nou captivitatea celor captivi în mijlocul lor: ca să-ţi fie ruşine, ca să răspunzi pentru tot ce ai făcut, şi să le fi o mângâiere. Când surorile tale, Sodoma şi fiicele ei, se vor întoarce la starea lor iniţială, şi Samaria şi fiicele ei se vor întoarce la starea lor iniţială, atunci tu şi fiicele tale vă veţi întoarce la starea voastră iniţială.”

Cuprins

[10] Acest context arată că este discutată restatornicirea după captivitate, nu învierea în mileniu. Într-o împlinire în mic a venit restatornicirea lui Iuda şi a Ierusalimului după 70 de ani de pustiire (607-537 B î.C.), când evreii, netinimii şi alţi străini s-a întors să locuiască ţara. Mai marea restatornicire a început în ziua lui Isus şi continuă şi acum. Când Isus a venit, evreii erau în captivitate în organizaţia Diavolului, Babilonul cel Mare. Captivi ai Romei din punct de vedere politic, captivi ai păcatului, captivi ai unei false religii. Dar când Isus a venit, a predicat, a murit şi a fost înviat, a apărut în cer cu meritul său jertfit, a asigurat temelia pentru răscumpărare, a revărsat spiritul sfânt asupra unei rămăşiţe evreieşti credincioase, care căuta răscumpărare în numele Său, le-a luminat minţile spre adevărurile dătătoare de libertate şi i-a eliberat din robia Babilonului antitipic, apoi ei au fost restabiliţi în organizaţia teocratică a lui Iehova Dumnezeu. Timp de trei ani şi jumătate după Cincizecime, mesajul eliberator s-a limitat la evrei, iar o rămăşiţă a fost eliberată. Toate acestea au fost o împlinire a lui Ezechiel 16:53-55, unde se vorbeşte despre restatornicirea Ierusalimului şi a fiicelor sale.

[11] Când persecuţia a crescut şi creştinii credincioşi evreii au fost împrăştiaţi, mergeau peste tot predicând. Evanghelistul Filip a mers în Samaria, unde Isus predicase cu ceva timp înainte. Mulţi dintre cei din Samaria au crezut, mulţi predicatori au fost trimişi la ei, iar spiritul sfânt s-a revărsat asupra lor. Au fost aduşi în adunarea lui Dumnezeu. Acolo s-a împlinit Ezechiel 16:53-55, reprezentat prin acea rămăşiţă samariteană. – Ioan 4:39-42; Faptele 8:1-25.

[12] Apoi Evanghelia a mers la neamuri. Evreii îi considerau câini. (Mat. 15:26, 27; Mar. 7:27, 28) Câinii erau animale necurate, considerate depravate din punct de vedere sexual şi legaţi de sodomie: „Nu va exista nicio prostituată printre fiicele lui Israel, şi nici vreun sodomit printre fiii lui Israel. Nu veţi aduce serviciile unei prostituate, şi nici preţul unui câine, în casa lui Iehova, Dumnezeul tău, pentru vreun jurământ, căci amândouă sunt o urâciune înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău.” (Deut. 23:17, 18, *AS*) Câştigul unei prostituate este asemănat cu plata unei curve şi câştigul unui sodomit este asemănat cu preţul unui câine. În loc de „câine” *O traducere Americană* foloseşte termenul de „prostituată masculină”, iar versiunea lui Moffatt foloseşte „catamit”, ceea ce înseamnă băiat păstrat pentru scopuri nefireşti. Aceste depravări sexuale erau flagrante în Sodoma, păcatul primordial al sodomiei luându-şi numele de la acel oraş. Astfel, toate acestea arată cum asociau evreii Sodoma cu câinii şi neamurile.

[13] Pentru a susţine acest punct de vedere, observaţi următorul citat din materialul introductiv al volumului 7 al publicaţiei *Biblia traducătorului,* publicată anul trecut. Primul paragraf cu titlul „Moralitate”, începând cu pagina 80, spune: „Primii scriitori creştini au făcut adesea referire la viaţa morală a lumii păgâne, a căror părere despre moralitatea timpului era un stereotip moştenit de la

Cuprins

predecesorii lor evrei. Atât autorii evrei, cât şi cei creştini erau de acord că cei dintre neamuri erau degeneraţi din punct de vedere moral. Povestirea din Vechiul Testament despre oraşele Sodoma şi Gomora, în care Domnul a plouat cu foc şi pucioasă, reprezintă atitudinea evreilor faă de nelegiuirea păgână, fie că sunt egipteni, cananiţi, filisteni, asirieni, babilonieni sau romani."

[14] Apostolul Petru îi considera pe păgâni sodomiţi şi asemenea câinilor, şi de aceea îi era foarte greu să înţeleagă scopul lui Dumnezeu pentru el să ducă Evanghelia la neamuri. Dar când a înţeles s-a supus, iar Dumnezeu şi-a revărsat spiritul peste credincioşii păgâni, i-a primit în aceeaşi adunare restabilită împreună cu credincioşii evrei şi samariteni. (Faptele 10:9-48) Când cei din rămăşiţa credincioasă evreiască au văzut păgânii necircumcişi, pe care înainte îi consideraseră câini şi sodomiţi, restabiliţi împreună cu ei, au simţit oarecare ruşine. Ei îi considerau pe evrei sfinţi în special şi că Dumnezeu folosea doar evrei pentru a alcătui mireasa lui Mesia. Acum au aflat că nu sunt atât de importanţi sau sfinţi, şi doar Dumnezeu îi face demni de Împărăţie nu doar pe samariteni, ci şi pe necircumcişii păgâni. Astfel începea împlinirea lui Ezechiel 16:53-55 la începutul timpurilor creştine. Ezechiel nu se referea literalmente la Sodoma, nu mai mult decât s-a referit Isaia când l-a numit pe Israel sodomit, sau decât Ioan când a scris că Isus a murit în Sodoma. (Isa. 1:10; Apoc. 11:8) Ezechiel a folosit-o simbolic pentru păgânii necircumcişi, şi atunci când discuta despre restatornicirea organizaţiei teocratice, nu despre înviere.

JUDECATA ASUPRA ISRAELULUI ÎN TIMPUL LUI ISUS

[15] O altă perioadă de judecată este adusă în discuţie atunci când cei care susţin învierea pentru sodomiţii exterminaţi citează cuvintele lui Isus spuse cu o anumită ocazie. El le-a reproşat evreilor care nu se pocăiseră din oraşele Corazin şi Betsaida, care fuseseră martori la multe dintre lucrările Sale puternice, spunându-le: „Şi tu, Capernaum, vei fi oare înălţat până la cer? Până în Hades vei coborî! Căci dacă lucrările de putere care s-au făcut în tine, s-ar fi făcut în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun că va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei în Ziua Judecăţii decât pentru tine." (Mat. 10:14, 15; 11:20-24; Luca 10:10-15, *NW*) De aici unii argumentează că va exista o judecată viitoare, în domnia milenară, atât pentru Sodoma, cât şi pentru aceste oraşe evreieşti.

[16] Dacă luăm această expresie ca însemnând aşa, atunci ar contrazice declaraţia lui Iuda că Sodoma deja trecuse prin „pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic". De fapt, Isus foloseşte o formă de construcţie a vorbirii obişnuită în timpurile biblice. El a folosit o construcţie similară când a spus: „De fapt, este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un bogat să intre în Împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 18:25, *NW*) Nicio persoană raţională nu ar crede că o cămilă se poate strecura printre urechile acului. Dar dacă s-a spus că acest lucru evident imposibil ar fi mai uşor decât altceva, nu ar sublinia cu tărie imposibilitatea celuilalt lucru? Astfel, Isus a vrut să sublinieze că cei bogaţi care

Cuprins

nu sunt dispuşi să se despartă de bogăţia lor nu vor intra în Împărăţie. La fel, Sodoma nu şi-a îndurat ziua judecăţii, a căzut complet, iar evreii au ştiut că soarta ei era pecetluită. Desconsiderau Sodoma cât se poate de mult. Astfel, când Isus le-a spus că va fi mult mai uşor de îndurat pentru depravaţii din Sodoma decât pentru aceste oraşe evreieşti, au înţeles pe deplin.

[17] Aceste oraşe evreieşti auziseră avertismentul şi văzuseră lucrări puternice; fuseseră judecaţi corect şi prin decizie au arătat că sunt demni de distrugere eternă. (Mat. 10:5-15; Luca 10:8-12; Ioan 12:37, *NW*) Fiind martori la vindecări miraculoase făcute prin puterea spiritului sfânt şi totuşi refuzând să accepte mesajul, locuitorii din aceste oraşe păcătuiau împotriva spiritului sfânt, ceea ce este un păcat de neiertat care merită a doua moarte. Ei s-au pus lângă Fariseii care l-au văzut pe Isus vindecând un om posedat de demoni, şi totuşi refuzau să accepte această manifestare evidentă a spiritului sfânt. De aceea Isus le-a spus că niciodată nu vor fi iertaţi, nici în sistemul prezent de lucruri şi nici în cel viitor, lumea nouă. Fiind judecaţi nefavorabil, de neiertat nici în lumea veche şi nici în cea nouă, ar fi inutil să fie înviaţi în mileniu. Isus a pronunţat judecata împotriva lor: „Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei?" Dacă liderii religioşi orbi urmau să ajungă acolo, tot aşa făceau şi urmaşii lor evrei orbi. Şi când falşii lideri religioşi au convertit un păgân nu l-au adus la închinarea adevărată care l-ar fi curăţit de păcatele din trecut împotriva lui Dumnezeu, ci doar au adăugat la păcatele lui din trecut şi păcatul religios şi ipocrizia pe care ei l-au învăţat, dublând astfel povara greşelii. Astfel, prozelitul a deveni de două ori „supus Gheenei", precum cărturarii şi fariseii. – Mat. 12:22-32; 15:14; 23:15, 33, *NW.*

[18] Şi nici faptul că ziua judecăţii pentru Israelul natural a fost acum nouăsprezece secole nu este contrazis de cuvintele lui Isus: „Bărbaţii din Ninive se vor scula la judecată împreună cu această generaţie şi o vor condamna; pentru că ei s-au căit la predicarea lui Iona, dar iată că aici este unul mai mare decât Iona. Regina sudului va fi sculată din morţi la judecată împreună cu această generaţie şi o va condamna; deoarece ea a venit de la marginile pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon, dar iată că aici este unul mai mare decât Solomon." (Mat. 12:41, 42; Luca 11:31, 32, *NW*) Aceasta nu înseamnă că Ninive şi regina sudului vor confrunta evreii din zilele lui Isus în perioada de judecată a mileniului. De ce, doar pentru a condamna aceşti evrei sau pentru ceva ce ei au făcut într-o existenţă anterioară? În mileniu, oamenii vor fi judecaţi pe baza a ceea ce vor face atunci, nu ce au făcut într-o existenţă anterioară. Totuşi, aceşti evrei sunt judecaţi nefavorabil şi condamnaţi deoarece acum nouăsprezece secole, în timpul vieţii lor, în timpul perioadei lor de judecată, ei au respins mai mult decât pe Iona şi Solomon, ei l-au respins pe Cristos, Mesia. Ei nu mai au o a doua şansă în a doua perioadă de judecată, în mileniu.

[19] Ceea ce vrea să spună Isus este că aceşti evrei din zilele Sale au fost condamnaţi prin exemplul celor din Ninive care s-au căit, exemplu care a fost înregistrat în Scripturile Ebraice şi care i-au confruntat pe acei evrei în timpul perioadei lor de judecată de atunci. La fel, înregistrarea despre regina sudului îi înfruntă pe evreii care nu s-au căit. Aceşti păgâni au dat atenţie la simpli oameni

Cuprins

precum Iona şi Solomon; naţiunea de evrei prin legământ nu a vrut să dea atenţie nici măcar lui Mesia al lor. Înainte ca perioada lor de judecată să se termine, aceşti evrei se confruntau literal cu păgânii cum erau cei din Ninive şi regina sudului, păgâni din zilele lor care se căiseră şi care au devenit o parte a miresei lui Cristos. Evreii s-au judecat singuri nedemni de viaţă. (Faptele 13:44-50, *NW*) Abel nu trebuia să fie în viaţă pentru ca sângele său să strige din mormânt, pentru a-l condamna pe Cain, iar integritatea sa şi înregistrarea despre aceasta vorbeau pentru sine, chiar dacă Abel era mort. (Gen. 4:10; Evrei 11:4) La fel, calea de acţiune a celor din Ninive şi a reginei sudului, şi înregistrarea despre aceasta, s-au putut ridica şi să vorbească pentru condamnarea evreilor în timpul perioadei lor de judecată de atunci.

[20] Pentru a argumenta că acel timp nu era o perioadă de judecată pentru evrei, unii citează cuvintele lui Isus: „Dar dacă cineva aude cuvintele mele şi nu le respectă, eu nu-l judec, fiindcă n-am venit să judec lumea, ci să o salvez. Pe cel care mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele mele, are cine să-l judece. Cuvântul pe care l-am spus este cel care îl va judeca în ziua din urmă, pentru că n-am vorbit de la mine, ci Tatăl, care m-a trimis, mi-a poruncit ce să spun şi ce să vorbesc.” (Ioan 12:47-49, *NW*) Nu era o perioadă de judecată pentru lume, ci era pentru evrei. Isus nu a trebuit să îi judece nici măcar pe ei. Cuvintele pe care le-a rostit au făcut-o, iar ele nu erau ale lui, ci ale lui Dumnezeu. Ele au adus luminare şi responsabilitate, iar reacţia evreilor faţă de acestea a arătat poziţia lor în ceea ce îl priveşte pe Mesia şi judecată. (Deut. 18:18, 19; Ioan 3:18-21; Evrei 4:12) Textele pe care le-am considerat sună ca şi cum judecata evreilor ar fi în viitor, iar acest text ne spune că ei sunt judecaţi „în ziua din urmă”. Când Isus a vorbit despre judecata evreilor în zilele lui, acea perioadă era în viitor, de abia începea când El vorbea. Ultimele zile ale acestei perioade nu au venit până în anul 70 A.D., aproape patruzeci de ani mai târziu. Atunci perioada de judecată a naţiunii Israelului natural a ajuns la sfârşitul culminant, când Iehova l-a folosit pe Titus să execute judecăţile ce se acumulaseră în ultimii patruzeci de ani.

[21] Unii vor spune că această nenorocire nu s-a întâmplat doar evreilor din Ierusalim, unde Titus a pornit asediul. Ei vor întreba: Unde a venit judecata împotriva celorlalte oraşe evreieşti, cum ar fi oraşele din Galileea Corazin, Betsaida şi Capernaum, împotriva cărora Isus a rostit nenorociri. Aceste întrebări nu sunt puse la curent cu înregistrarea istorică. Legiunile romane au măturat Galileea cu un aşa caracter distrugător încât l-a făcut pe Josephus să scrie: „Peste tot în Galileea era foc şi sânge, nu a fost scutită de nicio nenorocire sau suferinţă.” Adică, atunci când ziua judecăţii a lovit Corazin, Betsaida şi Capernaum nu a fost suportabilă deloc pentru acele oraşe. Ele îşi terminaseră existenţa şi nimeni nu ştie cu precizie dacă ei mai erau măcar acolo, aceasta fiind o chestiune discutată. De asemenea, trebuie să ne aducem aminte că asediul final al lui Titus împotriva Ierusalimului a început în timpul Paştelui evreiesc în anul 70 A.D., iar cei prinşi în oraş cu locuitorii obişnuiţi au fost evreii din toată Palestina care încă se agăţau de Legea Mozaică, respingându-l pe Mesia şi noul testament. Printre aceştia trebuie să fi fost şi mulţi locuitori din Corazin, Betsaida şi Capernaum.

Cuprins

[22] În timpul lui Isus, sistemul evreiesc intrase în „timpul sfârşitului”, în special după moartea Sa pe stâlp şi după ce Iehova a răstignit Legea pe stâlp, anulând puterea şi acţiunea acestei legi. Dar sfârşitul propriu zis al serviciului de la templu şi a preoţiei acestuia şi sacrificiile nu s-au încheiat până în anul 70 A.D. Atunci a fost sfârşitul, deşi serviciul de la templu nu mai funcţiona pentru Dumnezeu imediat după moartea lui Isus, învierea şi înălţarea sa. Acesta a fost „timpul sfârşitului” pentru naţiunea Israelului natural, iar când a venit căderea Ierusalimului, aceia care nu au ţinut seama de avertismentul lui Isus să fugă în munţi, au fost judecaţi nefavorabil şi au murit. Şi atunci s-a împlinit în parte sau în mic faimoasa profeţie a lui Isus din Matei 24. Dar împlinirea sa completă şi majoră vine în zilele noastre, este în curs acum. Lumea lui Satan a intrat în al ei „timp al sfârşitului” în anul 1914 A.D. Atunci s-a sfârşit autorizaţia şi autoritatea sa de a domni în ceea ce îl priveşte pe Iehova, chiar dacă acesta a mai rămas o vreme, până la sfârşitul său deplin, aşa cum s-a întâmplat şi cu sistemul evreiesc. Acest sistem prezent satanic se află în perioada de judecată, iar executarea sa va veni în timpul acestei generaţii, la Armaghedon. Această executare a judecăţii împotriva naţiunilor şi individualilor va fi cea de pe urmă, aşa cum au fost şi execuţiile la finalul perioadelor de judecată tipice, în timpurile trecute, cum ar fi potopul din zilele lui Noe, ploaia de foc din Sodoma şi Gomora, şi distrugerea adusă asupra Israelului natural în anul 70 A.D.

> Ascultă lucrul acesta, o casă a lui Iacob, voi cei care sunteţi chemaţi după numele lui Israel, şi care aţi ieşit din apele lui Iuda, voi, cei care juraţi pe numele lui Iehova, şi care chemaţi pe Dumnezeul lui Israel, dar nu cu adevăr, nu în dreptate … Ieşiţi din Babilon, fugiţi de haldei; cântaţi acest lucru, spuneţi-l, declaraţi-l până la marginea pământului: spuneţi, Iehova l-a răscumpărat pe servul Său, Iacob. Şi lor nu le-a mai fost sete când i-a condus prin deşert; El a făcut să ţâşnească apă din stâncă pentru ei, El a strâns stânca şi apele au ţâşnit. Pentru cei răi nu există pace, zice Iehova. — Isa. 48:1, 2, 20-22, *AS.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce concluzie este atât scripturală cât şi logică?
2. Cum trebuie să scăpăm de plăgile ce afectează Babilonul cel mare?
3. Care sunt plăgile? Aşadar, ce urmează în mod logic?
4. În contrast cu punctul de vedere omenesc, care este punctul de vedere corect în legătură cu eliberarea prizonierilor Babilonului?
5. Ce perioade de judecată sunt amintite aici?
6. De ce este luat în considerare potopul lui Noe? Care au fost faptele?
7. Cum arată Petru că distrugerile potopului şi cele de la Sodoma au fost complete?
8. De ce cazul Sodomei este de importanţă vitală şi ce altceva demonstrează distrugerea ei completă?
9. De ce şi cum încearcă unii să arate că distrugerea Sodomei nu a fost completă?
10. Ce împlineşte profeţia lui Ezechiel despre restatornicirea Ierusalimului şi a fiicelor acestuia?

Cuprins

11. Când au fost restatornicite „Samaria şi fiicele ei”?
12. Ce demonstrează cum legau iudeii Sodoma de câini şi neamuri?
13. Ce citat sprijină acest punct de vedere?
14. Aşadar, cum au fost restatornicite „Sodoma şi fiicele ei”?
15. De ce argumentează unii în favoarea unei judecăţi viitoare atât pentru Sodoma cât şi pentru iudeii din zilele lui Isus?
16. Ce a vrut să spună Isus atunci când a zis că judecata va fi mai suportabilă pentru Sodoma decât pentru unele cetăţi ale iudeilor?
17. De ce ar fi zadarnic să fie înviat clerul iudeu, adepţii lor iudei şi convertiţii lor dintre neamuri?
18. De ce este ilogic să se argumenteze că Matei 12:41,42 înseamnă o înviere pentru acei iudei?
19. Ce înseamnă acele cuvinte ale lui Isus?
20. De ce Ioan 12:47-49 nu respinge faptul că a existat o perioadă de judecată pentru evrei atunci? De ce putea vorbi Isus despre judecată ca de domeniul viitorului?
21. Cum au ajuns sub executarea judecăţii, în anul 70 A.D., cetăţile din Galileea pe care le-a condamnat Isus?
22. Cum a fost o împlinire în mic a lui Matei 24 perioada de judecată a evreilor? Cum este timpul nostru o împlinire majoră?

Servi ai veştii bune la uşa dumneavoastră

Vestea bună la uşa voastră! Despre aceasta a profeţit Isus Cristos cu privire la aceste timpuri critice: „Iată că stau la uşă şi bat. Dacă cineva îmi aude glasul şi deschide uşa, voi intra în casa lui şi voi cina cu el şi el cu mine.” Adevăraţii servi creştinii îi abordează în mod asemănător pe oameni „fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui.” – Apoc 3:20; 1 Pet. 2:21, *NW*.

Dar cine sunt servii veştii bune? Isus a prezis necazurile şi veştile rele fără precedent de astăzi, dar a spus totodată: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Inevitabil, martorii naşterii Împărăţiei lui Iehova prin Cristos vor fi martori ai lui Iehova. Unii ar dori să lăsăm pe seama celor peste 250 de secte ale creştinătăţii să proclame mesajul. Dar cum ar putea ei să facă acest lucru, când ei îi ridiculizează caracterul oportun, îi persecută pe cei ce îl proclamă şi predau doctrine ne-scripturale în loc? Şi câţi oameni l-ar auzi dacă acesta ar fi limitat doar între cei patru pereţi ai unei catedrale sau clădiri a „bisericii” sectare ortodoxe? În Statele Unite, statisticile din 1950, care au fost considerate superioare, au descoperit că numai 57% din populaţie făcea parte din

Cuprins

membrii bisericilor. Aceasta înseamnă că 65.000.000 de persoane nu sunt luate în considerare şi, când sunt puşi socoteală cei ce frecventează biserica ocazional, putem spune, cu siguranţă, că doar în această ţară mesajul nu ajunge îndeajuns la şaptezeci – o sută de milioane de persoane. Şi totuşi, toţi cei nevoiaşi spiritual de pe pământ au amvoane pregătite şi aşteaptă să vină un predicator şi să le predice. De necrezut? Nu, căci aceste amvoane sunt chiar uşile caselor lor!

Oamenii din prezent nu ar trebui să fie surprinşi la vederea servilor lui Dumnezeu la uşa lor. Iehova i-a însărcinat pe profeţii Săi din perioada precreştină pentru acest stil de predicare. Credinciosului Isaia i s-a spus să continue această predicare până când locaţia activităţii sale va fi pustiită, „până când oraşele vor fi pustiite fără locuitori şi *casele* vor rămâne fără niciun om”. De asemenea, prin Ezechiel a răsunat un puternic mesaj „pe lângă ziduri şi la uşile caselor”. Cu o minunată autoritate i-a trimis, deci, Isus pe primii Săi urmaşi la case, cu un mesaj care urma să îi despartă pe locuitori, adăugând: „Dacă acea casă merită, pacea pe care i-o doriţi să vină peste ea”. Şi a luat el însuşi conducerea „din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând şi anunţând vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu”. – Isa. 6:11; Ezec. 33:30, *AS*; Mat. 10:11-13; Luca 8:1, *NW*.

În cadrul lucrării Sale de mărturie generală, Isus a vizitat casele oamenilor „de orice fel”, „ca să caute şi să salveze ce era pierdut.” Isus s-a invitat la Zacheu acasă şi, după ce acel colector de taxe i-a acceptat mesajul, a spus: „Astăzi a venit salvarea în casa aceasta”. În casa unui conducător El i-a înviat fiica. El a dat ordine ca sclavul unui ofiţer de armată să fie vindecat. O „femeie pe nume Marta l-a primit ca oaspete în casa ei”, unde Isus a găsit-o pe sora ei, Maria, care era foarte interesată, căci ea „stătea la picioarele Învăţătorului şi asculta cuvântul lui.” Isus a spus aici că îngrijorarea Martei cu privire la lucrurile materiale era zadarnică, arătând că îngrijirile spirituale pe care le servea el erau întotdeauna scopul ce motiva al vizitelor sale. – Luca 19:5-10; Mat. 9:23-26; Luca 7:2-10; 10:38-42, *NW*.

Aşadar, se pare că se avea din nou în vedere lucrarea din casă în casă când, după revărsarea spiritului sfânt la sărbătoarea Cincizecimii a anului 33 A.D., se spune despre discipoli că „zi de zi erau încontinuu în templu, într-un singur gând şi frângeau pâinea din casă în casă.” (Faptele 2:46) Ştim cu certitudine că după moartea şi învierea lui Isus, urmaşii Săi au extins serviciul în case particulare la limite minunate. În ciuda avertsimentului din partea autorităţilor de a înceta, „în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Isus Cristos.” (Faptele 5:42, *NW*) Pavel povesteşte cât de nerăbdător era să îşi ducă la îndeplinire apostolatul, cât mai temeinic cu putinţă. Să observăm ce metode a folosit el ca să se asigure de acest lucru: „Nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă.” – Faptele 20:20, *NW*.

Având în vedere toate acestea, precum şi imensa sarcină de a predica vestea bună a Împărăţiei pe tot pământul, în această lume modernă complexă, cât de firesc este, aşadar, ca organizaţia lui Iehova să se axeze aşa de mult pe acest serviciu din uşă în uşă din timpul scripturii! Deoarece sarcina este atât de dificilă, chiar şi cu acest ajutor, ea ar fi imposibil de îndeplinit fără El. Şi totuşi, mai sunt

Cuprins

probleme care trebuie depăşite, făcând această lucrare eficient. În continuare vom vedea cum vom face acest lucru.

Să predicăm cu eficienţă la uşi

Ce îl aduce pe un serv al veştii bune la uşă? Dorinţa de a le găsi pe „celelalte oi" ale Păstorului cel Drept, un scop unic şi binecuvântat. Dacă un serv al lui Dumnezeu se pregăteşte temeinic pentru lecturile sale publice, nu ar trebui el oare să se pregătească la fel de bine pentru sarcina de a interacţiona la fiecare uşă într-un mod mult mai personal decât cu ascultătorii dintr-o sală publică? Ca şi reprezentant al Păstorului cel Drept, el trebuie să fie un exemplu plăcut, capabil de a transmite glasul Păstorului fără vreo denaturare.

Exemplarul apostol Pavel, în încercarea de a ajunge la toată lumea şi să nu poticnească pe nimeni cu mesajul său, a spus: „Căci, deşi sunt liber faţă de toţi, m-am făcut sclavul tuturor, ca să-i câştig pe cei mai mulţi. Astfel, pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei; pentru cei ce sunt sub lege m-am făcut ca şi cum aş fi sub lege. … Am devenit orice pentru oameni de orice fel ca să-i salvez cu orice preţ pe unii." (1Cor. 9:19, 20, 22, *NW*) Aceasta nu înseamnă a afişa o falsă aparenţă de înţelepciune lumească superficială, pentru a-i impresiona pe intelectuali. Adevăratele oi vor fi plictisite de asemenea speculaţii zadarnice, şi vor primi cu bucurie înţelepciunea lui Dumnezeu ca pe o schimbare înviorătoare. În ea ei vor recunoaşte nu vocea oamenilor, ci pe cea a „păstorului cel drept". (Ioan 10:14, *NW*) Mai mult decât atât, aceste persoane au nevoie de mult mai mult decât de un simplu exerciţiu mental. Ei au nevoie de ceea ce religia falsă şi filosofia lumească nu le-au dat: iubire, compasiune şi înţelegere. Dacă li se oferă acestea oamenii dispuşi să fie asemenea oilor vor răspunde. Ei vă vor vedea sinceritatea şi îşi vor deschide minţile. Vestea bună va ajunge cu succes la ei.

Totuşi, aceasta trebuie să fie urmată de noţiuni mai importante legate de adevărul din Biblie şi de argumente. Apelul servului creştin trebuie să fie mai degrabă la mintea ascultătorilor, decât la emoţiile lor. E posibil ca cei sinceri să aibă unele întrebări sau obiecţii care trebuie înlăturate sau lămurite înainte de a se putea face vreun progres. Dacă putem combina răspunsurile adecvate şi amabile cu sinceritate şi căldură, vom avea o armă cu două tăişuri, pentru întrebuinţarea eficientă a „săbiei spiritului, adică, Cuvântul lui Dumnezeu." (Efes. 6:17, *NW*) E adevărat, multe obiecţii la început sunt fraze-clişeu care sunt folosite pentru a scăpa de vizitatori nedoriţi şi vânzători ambulanţi. Deseori, acestea pot fi ignorate, importanţa mesajului Împărăţiei vorbind de la sine şi îndepărtând orice întrebare cu privire la scopul vizitei slujitorului. Dar, şi mai des, trebuie să ne confruntăm cu acuzaţii aparent minore. Când facem aceasta, trebuie să trecem repede peste,

Cuprins

evitând o discuţie în contradictoriu pentru amănunte neesenţiale, şi nepierzând ocazia de a trece la învăţături scripturale mult mai constructive.

Urmează câteva dintre obiecţiile obişnuite întâlnite de slujitorul din casă în casă. Răspunsul dat s-ar putea să nu fie întotdeauna potrivit situaţiei şi nu ar trebui învăţat pe de rost. Acestea doar ilustrează posibilităţi de argumentare. Mult mai eficiente vor fi chiar cuvintele servului, pline de o convingere sinceră, şi mai ales o bună cunoştinţă din literatura biblică pe care o prezintă, păstrând în minte diverse idei din aceasta, care l-ar putea ajuta să combată diverse argumente.

Să îndepărtăm obiecţiile faţă de serviciu

Proprietar: Singurul lucru de care am nevoie este Biblia.

Vestitor: Nu numai. Mai aveţi nevoie şi de spiritul lui Dumnezeu, căci fără el nu aţi putea niciodată să înţelegeţi Biblia. Chiar mulţi scriitori ai Bibliei nu au înţeles ceea ce scriseseră, deoarece spiritul lui Dumnezeu care îi inspirase nu deschisese încă acele profeţii spre a fi înţelese. În prezent, multe profeţii sunt în curs de împlinire iar Biblia este distribuită la scară largă, însă spiritul lui Dumnezeu este activ şi acum; el îi va ajuta pe cei care caută cugetarea Domnului. Sunteţi înţelept făcând rost de o Biblie. Arătaţi aceeaşi înţelepciune şi acceptaţi ajutorul dat de la Dumnezeu pentru a o înţelege.

Proprietar: Am biserica mea.

Vestitor: Este adevărat, aveţi biserica dumneavoastră, vecinul din dreapta are biserica lui, vecinul dumneavoastră din stânga are biserica lui. Este de asemenea adevărat că Isus Cristos are biserica lui. Este biserica dumneavoastră şi biserica lui? Puteţi să dovediţi acest lucru pe baza Bibliei?

Sau, la această obiecţie am mai putea spune: Şi nici nu aş încerca să vă forţez să vă convertiţi la altă sectă. Dar, cu siguranţă, biserica dumneavoastră poate accepta un student în Biblie şi mai bun în cadrul ei. Literatura noastră nu este sectară şi vă va familiariza cu Biblia, nu cu vreo sectă.

Proprietar: Voi sunteţi împotriva religiei.

Vestitor: Nu prea, căci însăşi ocupaţia mea este aceea de a fi un slujitor al religiei. Desigur, eu nu accept fiecare doctrină religioasă. Şi nici dumneavoastră. În zilele lui Isus doar un singur grup de creştini susţinea creştinismul; astăzi există peste 250 de secte care afirmă acest lucru. Cu siguranţă că ceva trebuie să fie greşit. Noi suntem angajaţi pur şi simplu în restabilirea convingerilor singurei religii adevărate. Din ceea ce spuneţi dumneavoastră cred că v-ar interesa acest lucru.

Proprietar: Sunt catolic.

Vestitor: Atunci avem un lucru foarte important în comun. Ştiu din experienţă că persoanele catolice nu cred în sectarism, şi la fel şi martorii lui Iehova. Amândoi ştim că Isus Cristos a întemeiat doar o singură biserică adevărată, nu sute. Lucrarea noastră încearcă să îi educe pe creştini despre ideea

Cuprins

scripturală de „un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez”. Mă întreb dacă aţi vrea să luaţi în considerare dovezile biblice pe care le-am găsit.

Proprietar: Sunt evreu.

Vestitor: Minunat. Găsesc de mare ajutor pentru lucrarea pe care o fac faptul de a mă consulta cu persoane de origine evreiască. Vedeţi dumneavoastră, ca şi voi, şi noi ne opunem oricărui gen de intoleranţă. Şi credem că adevărata speranţă spre a învinge această ameninţare este acceptarea închinării adevărate a lui Iehova Dumnezeu. Naţiunea ebraică din vechime s-a aflat într-un legământ special cu Iehova. Profeţii ei transmiteau mesajele de la Dumnezeu şi le consemnau sub inspiraţie divină. Astăzi sunt explicate acele profeţii şi noi considerăm că însăşi convingerea unită în speranţa lor comună pentru întreaga omenire va remedia orice dezbinare şi intoleranţă.

Proprietar: Voi sunteţi împotriva guvernului.

Vestitorul: Nu, suntem doar împotriva guvernelor corupte şi, desigur, îmi imaginez că la fel sunteţi şi dumneavoastră. Dar în studiul nostru asupra cauzelor corupţiei din cadrul guvernului noi descoperim motivul biblic pentru lipsa de integritate, în general, a conducerii umane şi cauza multelor sale eşecuri. Vă rugăm să consultaţi această publicaţie pentru a afla cauza şi soluţia.

Proprietar: Sunt prea ocupat.

Vestitor: Atunci nu îmi voi permite să vă iau din timp chiar acum. Ştiu ce înseamnă să mă ocup de serviciul meu lumesc, de datoriile de acasă şi să fac şi această predicare şi nici mie nu îmi place să fiu deranjat atunci când sunt ocupat. Totuşi, vă rog să acceptaţi acest exemplar al uneia dintre revistele noastre. Fără îndoială că dumneavoastră vă faceţi timp pentru celelalte sarcini importante de care trebuie să vă ocupaţi, lucruri pe care simţiţi că *trebuie* să le faceţi. Studierea Bibliei este în realitate cea mai mare necesitate a noastră, căci declarăm că suntem creştini; veţi descoperi că literatura noastră vă economiseşte foarte mult timp în această privinţă. Aş putea să vă întreb când ar fi potrivit să vă vizitez din nou, când nu sunteţi atât de ocupat?

Proprietar: Nu mă interesează.

Vestitor: Sper că nu mă veţi considera îngâmfat dacă voi spune că s-ar putea să vă intereseze o întrebare pe care mi-au pus-o aproape toţi vecinii dumneavoastră: „De ce există atâtea religii şi care este cea adevărată?” Această publicaţie urmăreşte istoria religiei până la timpul când exista doar o singură religie şi vă ajută să identificaţi religia pe care a iniţiat-o Dumnezeu pentru om.

Se pot găsi multe metode mai uşoare de a predica „vestea bună a împărăţiei”, decât din uşă în uşă, însă niciuna dintre ele nu este la fel de vitală, de variată şi nu aduce atâtea bucurii. E adevărat, aceasta înseamnă să îi întâlnim pe batjocoritori faţă în faţă, dar totodată ne dă privilegiul de a lua parte la marea lucrare de

Cuprins

însemnare prezisă de Ezechiel. (Ezec. 9) Pe de altă parte, atunci când oamenii asemenea oilor ne invită în casa lor pentru a studia Biblia şi ajung să înveţe adevărul şi să treacă de partea celor a căror speranţă este viaţa veşnică în lumea nouă, cât de mult vă vor mulţumi ei pentru că aţi venit şi cât de bucuroşi vor fi că nu au pretins că nu sunt independenţi, prea ocupaţi, prea obosiţi, prea bolnavi, prea împotrivitori sau prea puţin interesaţi ca să audă şi să accepte singura veste cu adevărat *bună* din ziua de azi!

REFUGIU PUTERNIC

„Dumnezeu este refugiul şi puterea noastră, un ajutor uşor de găsit în timp de necaz”. Psalmul 46, din care sunt citate aceste cuvinte, a fost scris şi păstrat tocmai pentru o asemenea criză ca cea care există în prezent în vieţile celor care veghează, se roagă şi speră la venirea Împărăţiei lui Dumnezeu. – 1 Cor. 10:11, *NW.*

Cei care privesc spre instrumente umane pentru ajutor sunt condamnaţi să sufere o dezamăgire amarnică. De ce? Deoarece întregul sistem de lucruri sub conducerea căruia lucrează aceste instrumente omeneşti este dominat de Satan Diavolul şi de demonii săi. Aceste forţe invizibile nu au niciun fel de iubire pentru devotaţii şi amăgiţii lor umani; de fapt, ele sunt responsabile pentru toate necazurile şi tulburările care se găsesc în lume astăzi. (2Cor. 4:4; Apoc. 12:1-12) Ele nu vor mai putea să ofere ocrotire în faţa mâniei lui Dumnezeu, la Armaghedon, tot aşa cum nu au putut să o facă nici la potop.

Liderii religioşi care se roagă la Dumnezeu pentru pace şi prosperitate vor fi şi ei dezamăgiţi, căci toate aceste rugăciuni sunt contrare voinţei lui Dumnezeu. De ce ar acţiona Dumnezeu împotriva scopurilor sale declarate şi le-ar aduce unor oameni egoişti pace şi prosperitate, pentru ca ei să le poată folosi pentru dorinţele lor egoiste? Atâta timp cât există astfel de oameni Dumnezeu nu va aduce pace pe pământ. – Isa. 48:22; Iac. 4:2,3.

Dacă vrem să primim ocrotire de la Dumnezeu şi să găsim în El un refugiu şi putere, trebuie să exercităm credinţă în El. Trebuie să acceptăm necazurile despre care Cuvântul Său a prezis că vor veni pe pământ şi, în timp ce acestea se dezlănţuie, să căutăm refugiu şi tărie la Dumnezeu. Trebuie să-i servim scopului Său în timp ce i-l facem cunoscut şi altora. „Eu, eu sunt Iehova, şi în afară de mine nu este niciun salvator. Eu am vestit, am salvat şi am demonstrat când nu era niciun dumnezeu străin printre voi. Voi sunteţi, deci, martorii mei, zice Iehova, iar eu sunt Dumnezeu.” – Isa. 43:11,12, *AS.*

Cuvântul lui Dumnezeu conţine o mulţime de exemple în care El s-a dovedit un refugiu şi putere pentru poporul său, în vremurile din trecut. Iosafat l-a considerat astfel atunci când Amonul, Moabul şi cei din muntele Seir s-au ridicat

Cuprins

împotriva lui Iuda. Asa l-a considerat pe Dumnezeu un refugiu sigur atunci când o armată etiopiană formată dintr-un milion de oameni şi sute de care de război au venit împotriva lui. La fel, şi Ezechia l-a considerat pe Iehova un ajutor uşor de găsit atunci când Sanherib şi oştirile sale ameninţau să vină împotriva Ierusalimului. – 2 Cron. 20:1-30; 14:9-15; Isa. 37:14-38.

În ultimii ani, mai ales din 1918 încoace, martorii lui Iehova l-au găsit de repetate ori pe Iehova un refugiu şi putere. Dacă nu ar fi aşa, ei nu ar mai fi aici astăzi, şi încă într-un număr mereu crescând. Cea mai hotărâtă şi crudă persecuţie împotriva lor a eşuat, iar persecutorii lor au căzut în timp ce martorii lui Iehova au dăinuit spre a-şi reînnoi tăria şi a-şi continua lucrarea de predicare. – Isa. 40:28-31; Apoc. 11:7-12.

E foarte probabil ca la Armaghedon să vedem forţe cataclismice de distrugere folosite de Dumnezeu pentru a copleşi această lumea veche şi a o distruge. (Ps. 46:2,3) S-ar putea, în mod firesc, să fim înspăimântaţi, aşa cum a fost şi Moise pe muntele Sinai, însă noi nu vom împărtăşi frica lumii, pentru că ştim că Dumnezeu este cel ce controlează forţele de distrugere şi că El nu le foloseşte împotriva noastră, ci împotriva duşmanilor Săi şi ai noştri.

Obligaţia noastră creştină de acum este să fim neînfricaţi în serviciul lui Iehova, sub umbra mâinii Sale puternice. Astfel, putem să păstrăm calmul şi să ne vedem în mod paşnic de lucrarea noastră, ca servi ai veştii bune, ştiind că El nu îşi va abandona niciodată poporul credincios, ci îl va ajuta, „şi încă devreme”. – Ps. 46:5, *AS*.

[Note de subsol]

Pentru o discuţie detaliată despre acest subiect, vedeţi *Turnul de veghere* din 15 martie, 1951.

Expansiune creştină în statele arabe

În timp ce călătorea recent prin Orientul Apropiat şi alte zone orientale împreună cu secretarul său, pentru a extinde lucrarea misionară creştină, preşedintele societăţii, N. H. Knorr, a trimis acest raport din ţările arabe.

BEIRUT, Liban, în ajunul Crăciunului, aduce aminte celor mai mulţi americani de Ajunul Anului Nou. Fratele Henschel şi cum mine am descoperit acest lucru în timp ce încercam să dormim în noaptea de 24 decembrie 1951. Toate eforturile noastre au fost în zadar. La scurt timp după ce s-a potolit zgomotul, a trebuit să ne trezim pentru a prinde avionul care era devreme spre Ierusalim. Am stat în Beirut suficient pentru o vizită scurtă la vestitorii locali ai Împărăţiei şi la unii care

Cuprins

veniseră de la Tripoli şi din localităţile învecinate. Totuşi, am planificat să ne întoarcem repede în Beirut, după o adunare în Ramallah, lângă Ierusalim.

Pentru că zburam cu un avion libanez, zborul nostru spre Ierusalim a urmat o rută ocolitoare. Avioanele libaneze şi siriene nu zboară deasupra statului modern al Israelului, unde pot risca să fie împuşcaţi. Dar nu ne-a deranjat această jumătate de cursă suplimentară care s-a adăugat la zborul nostru pentru că această călătorie ne-a permis un studiu foarte interesant în geografia biblică.

Am câştigat altitudine, ne-am îndreptat spre sud deasupra pământului care odată se numea Tob şi în trecut fusese teritoriul pe care Dumnezeu l-a dat copiilor lui Manase, pe coasta de est a Iordanului. În partea sudică a mării Galileei am văzut apele ieşind prin râul Iordan spre Marea Moartă. Valea este fertilă pe tot drumul spre Marea Moartă, dar devine tot mai sărăcăcioasă pe măsură ce te îndrepţi spre sud. Este uşor să vedem de ce cele zece oraşe despre care se vorbea în Biblie ca Decapoli erau amplasate de la est la sudul mării Galileeii.

Am avut şansa de a sta lângă căpitan în cabină, astfel am putut să văd extraordinar de bine teritoriul. În partea nordică a Mării Moarte şi la est de aceasta se afla ţinutul de altădată al lui Ruben, şi mai jos erau ţinuturile Moab şi muntele Seir. La câteva mile spre nord de punctul unde Iordanul se varsă în Marea Moartă, căpitanul ne-a arătat oraşul Ierihon şi dealurile care continuă să se ridice până unde oraşul Ierusalim îşi ocupă locul înalt pe dealurile lui Iuda. Am văzut şi oraşele Ramallah, Ierusalim, Betleem, şi în partea vestică, la distanţă, Jaffa şi Tel Aviv. Dincolo de acestea era Marea Mediterană.

ADUNAREA DIN RAMALLAH

Am aterizat pe o mică fâşie de pământ pe dealurile dintre Ierusalim şi Ramallah şi am ajuns imediat la Ierusalim, acostând pe malul Iordanului, lângă o zonă din apropierea oraşului cunoscută sub numele de „ţara nimănui”, care separă statele Israel şi Iordania. Apoi am aranjat ca o maşină să ne ducă la casa unui reprezentant local al Societăţii în Beit Jala, lângă Betleem, la sud de Ierusalim.

În drum am trecut pe lângă „Câmpia păstorilor”, numită aşa în amintirea păstorilor care îşi păzeau oile în noaptea în care Isus s-a născut în Betleem. Este un loc nu departe de oraş şi ei ar fi putut să meargă cu uşurinţă să îl vadă pe Domnul în noaptea în care s-a născut. Dar ne este greu să credem că a fost noaptea de 24 decembrie, deoarece pe 25, când mergeam prin regiune, era foarte rece. Foarte puţini păstori se vedeau şi puţină iarbă verde sau mirişte din care oile să se poată hrăni. Mai în armonie cu faptele cunoscute este dovada că Isus Cristos s-a născut în jurul datei de 1 octombrie, ceea ce este şi în armonie cu faptul că a fost botezat de Ioan Botezătorul în râul Iordan, botez care a avut loc exact când Isus împlinea treizeci de ani. În octombrie, şi nu în decembrie, cu siguranţă, când nimeni nu se aşteaptă ca temperatura apei Iordanului să fi fost potrivită pentru programul de botez al lui Ioan.

Cuprins

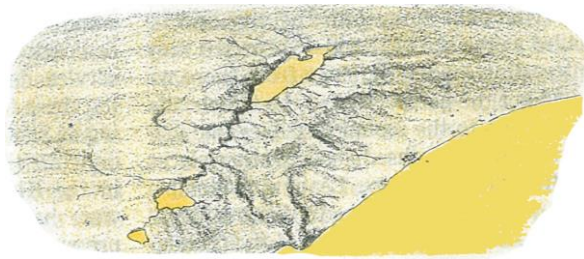

Aflând în Beit Jala că Fratele Kobrossi, pe care noi îl căutam, deja plecase la Ramallah pentru pregătirile finale în vederea adunării, am plecat şi noi imediat. În acea după amiază l-am găsit şi am discutat despre problemele care afectau martorii lui Iehova din Iordan. Este ciudat să spunem că acest ţinut, aşa de favorizat acum nouăsprezece secole cu naşterea creştinismului şi cu primul anunţ al mesajului de bucurie, „Împărăţia cerurilor este aproape!” are astăzi o nevoie grozavă de mai mulţi propovăduitori pentru a promova cauza închinării curate. Le-am spus fraţilor de acolo despre cei şase misionari care veneau din America, doi dintre ei aveau să fie delegaţi la Betleem şi Beit Jala şi patru la Ramallah. Am aflat că cinci studii Biblice cu regularitate, conduse în vecinătatea Ierusalimului, aveau o cotă de participare de nouăzeci şi cinci de persoane. Dintre acestea doar douăzeci şi două de persoane propovăduiau de fapt mesajul Împărăţiei.

În următoarea dimineaţă, patruzeci şi nouă dintre noi ne-am adunat în camera din faţă din casa unuia dintre fraţi pentru sesiunea de deschidere a adunării noastre. Fratele Chimiklis, un absolvent de la Gilead, a deschis cu o cuvântare pe tema „Calea succesului”. Fratele Henschel, apoi, a dat sfaturi despre cum să umblăm prin spirit şi să ne păstrăm pe noi şi organizaţia curaţi. Am urmat eu, bazându-mi remarcile pe sfatul puternic al apostolului ca toţi membrii adunării să fie slujitori, motiv pentru care el le-a scris creştinilor din lumea întreagă să dea atenţie importanţei supreme a acestei funcţii, ca slujitor al Celui Prea Înalt. Aceasta a încheiat o dimineaţă plăcută şi ne-am îndreptat atenţia spre adunarea publică, programată pentru ora 2 p.m. la Primărie.

Pentru a anunţa tema „Va înfrunta religia criza mondială?” nu se folosiseră niciun fel de reclame tipărite sau anunţuri. În acest sens avusese loc o activitate de doar două ore şi fuseseră implicaţi doar fraţii care vizitaseră persoanele cu bunăvoinţă interesate de mesajul Împărăţiei. Am fost plăcut surprinşi, de aceea, când am ajuns la Primărie, să constatăm că sala era aproape plină. Până la momentul la care a început cuvântarea, ascultătorii stăteau în holul de la intrare. Erau prezente nouăzeci şi două de persoane, inclusiv primarul din Ramallah, care după aceea a spus că el consideră că oamenii din oraşul său ar trebui să primească mai multe informaţii de acest fel. În timpul sesiunii de închidere, când ne-am întors la casa privată, am sfătuit vestitorii locali să ajute misionarii care vor ajunge în curând la ei să înveţe limba arabă şi le-am arătat cum, în schimb, misionarii le vor oferi şi mai mult ajutor în lucrarea lor de mărturie. Explicaţia planurilor Societăţii pentru organizaţia locală a fost repede primită de acest grup, ai căror membrii erau aşa de interesaţi să devină slujitori ai Împărăţiei mai experimentaţi.

Cuprins

„ORAŞUL SFÂNT”, VERSIUNEA MAHOMEDANĂ

În ziua următoare, având la dispoziţie o parte a zilei, eram nerăbdători să vizităm oraşul înconjurat de ziduri vechi, Ierusalim, şi să vedem locaţia unde fusese planificat templul de David şi construit de Solomon. Acum considerat pământ sfânt pentru musulmanii care îl controlează, creştinii puteau intra doar între 7:30 şi 11:30 a.m., şi atunci cu o permisiune specială. Punctul central de interes acum este moscheea numită Cupola Stâncii, în interiorul căreia este cel mai mare vârf al Muntelui Moria, ridicându-se aproximativ cinci picioare de la sol. Vârful stâncii susţine o întindere de pământ de aproximativ treizeci de picioare pe douăzeci, în jurul căreia se află o protecţie din lemn şi care se presupune că marchează locul unde fusese altarul de sacrificiu al evreilor. Chiar pe acest munte Moria, Avraam l-a adus pe fiul său Isaac pentru a-l oferi ca jertfă lui Iehova, aşa cum se poruncise. Interesul maxim pentru musulmani constă în faptul că ei pretind că se presupune că Mahomed a atins aici ultima dată pământul când s-a înălţat la cer. Partea de stâncă care se presupune că arată urmele sale de paşi a fost tăiată şi pusă într-o raclă specială cu o deschidere care permite adoratorilor să o atingă.

Nu departe de aici este „Poarta de aur”, în zidurile Ierusalimului, prin care Isus şi discipolii săi au intrat în oraş când Domnul a venit din apropierea oraşului Betania, traversând Muntele Măslinilor, pentru a intra triumfal în oraş şi să fie aclamat ca fiu al lui David. S-a dovedit a fi un punct topografic interesant, deoarece de aici am avut o perspectivă asupra locaţiei templului comparativ cu Muntele Măslinilor, valea Chedron, Ghetsimani şi alte locuri de importanţă biblică. Plecând de la templu, am trecut pe lângă faimosul „Zid al Plângerii” al evreilor, despre care se spune că este parte a fundaţiei templului lui Irod. Dar nu mai sunt evrei în oraşul înconjurat de ziduri care să plângă la acest zid, aşa cum i-am văzut făcând în 1947. Un ghid ne-a spus că acum evreii ortodocşi stau în Statul Israel cu faţa la acest zid şi continuă să plângă. Curând zburam înapoi spre Liban, lăsând în urma noastră acest oraş al plângerii, mai mult un simbol al tristeţii decât al speranţei pentru diversele religii care îl numesc „sfânt”. În viitorul apropiat domnia lui Cristos, Regele, va aduce stabilirea închinării curate, neîntinate peste tot pe pământ, făcând să nu mai fie necesar să avem aici pelerini sau cruciade sângeroase ale oamenilor care se luptă pentru o bucăţică de pământ, pe care să o fure de la cei care o deţin. Este bine să ştim că această zonă tulburată este deservită de credincioşi devotaţi în serviciul lui Iehova.

BOTEZ ÎN PLOAIE

Am fost pregătiţi pentru deschiderea din ziua următoare a congresului programat pentru Beirut. Fraţii veniseră aici din toate părţile din Liban şi mulţi din Siria. Remarcabil este că în mulţime erau foarte mulţi tineri, bărbaţi şi femei. Se strânseseră 260 de persoane până la momentul discursului Fratelui Henschel de vineri seara, 28 decembrie. Am avut parte şi de experienţe neobişnuite când o pană de curent a lovit partea de oraş unde ne aflam noi, la jumătatea drumului de această adresă, dar Fratele Henschel a continuat fără pauză. Au fost aduse câteva

Cuprins

lumânări până când s-a rezolvat cu energia electrică. Sâmbătă dimineaţa a fost pus la dispoziţie un mic bazin în aer liber, cu apă caldă, pentru a face cufundarea candidaţilor mai plăcută, şi douăzeci de persoane şi-au simbolizat dedicarea faţă de Dumnezeu şi serviciul său, în ciuda ploii torenţiale. În timpul acestor două zile s-a făcut o publicitate intensă a adunării publice de duminică, în timp ce audienţa continua să crească în Sala Împărăţiei unde se ţineau sesiunile. Până sâmbătă seara erau prezente 400 de persoane.

Duminică, 30 decembrie, toată activitatea a fost transferată în capela Universităţii Americane, unde se stabilise adunarea publică pentru ora 3 p.m. „Va înfrunta religia criza mondială?" era chestiunea pe care publicitatea noastră reuşise s-o facă întrebarea zilei în Beirut, iar 793 de persoane au venit să audă răspunsul. Aplauzele lor au fost puternice şi pline de entuziasm, pe măsură ce fiecare argument le mergea la inimă. La încheierea cuvântării, ascultătorii au primit cu fericire o broşură nouă în arabă, o bucurie specială şi o surpriză pentru fraţi în egală măsură, pentru că însemna că au informaţii noi pe care să le folosească în serviciul de teren.

Acest congres a însemnat o experienţă plină de satisfacţii într-o ţară unde interesul pentru Împărăţie a avut un avânt remarcabil. Acum nu mai puţin de doi ani, Societatea a trimis doi fraţi în Beirut, unde a fost organizat un mic grup de şase persoane, dar ei aveau nevoie rapid de ajutor. Acum grupa are peste 100 de vestitori. Au mai fost trimişi patru misionari acum un an şi încă opt au ajuns acum trei luni. Acest din urmă grup a fost delegat la Tripoli. În 1947, când am vizitat Libanul ultima dată, erau 99 de vestitori în medie. În 1951, media era de 301, cu un record de 401, indicând cât se poate de clar expansiunea în acest ţinut de un milion şi jumătate de oameni.

SIRIA
ŞI MUSULMANII EI PROBLEMĂ

Luni, 31 decembrie, am început devreme şi am mers cu maşina pentru o vizită programată în Siria. Călătoria prin zăpada îngheţată din munţi a fost uşurată de coborârea în lunga vale care reprezintă pământul cel mai fertil al Libanului. Aici se află şi Baalbek, care, totuşi, nu era destinaţia noastră. Un oraş fusese construit aici şi în timpul lui Nero fuseseră ridicate temple în cinstea lui Jupiter, Bacchus şi Venus. Piatra a fost luată dintr-o carieră din apropiere în bucăţi mari şi a fost înfiinţat un centru mare al religiei diavolului. Ruinele încă rezistă pentru a aduce aminte, în tăcere, de venerarea din vechime a lui Baal cu orgiile sale sexuale cu care erau asociate practicile de aici, dar şi venerarea păgână a Romei. Valea produce vinuri rafinate la care se recurgea imediat în cadrul ceremoniilor de beţivani în onoarea lui Bahus.

Am traversat repede câmpia fertilă. Apoi am trecut prin lanţul anti-libanez de formalităţile de frontieră ale Libanului şi Siriei şi apoi pe drumul şerpuit în Damasc. Am avut puţin timp la dispoziţie să vedem oraşul, partea modernă care este foarte progresivă în aparenţă. Interesul nostru ne-a purtat în strada care se numea „Dreaptă", menţionată în Biblie, în special pentru a vedea partea de zid a

Cuprins

oraşului vechi care cuprinde fereastra pe unde se presupune că Pavel a fost lăsat în jos şi aşa a putut să scape. (2Cor. 11:32, 33) Nu există nicio îndoială că părţi din vechiul zid erau încă acolo, dar ne îndoiam serios că fereastra pe care o vedeam şi care este deasupra intrării principale a bisericii este fereastra care se pretindea că este. Părea mult prea nouă pentru a fi aceeaşi fereastră, sau, în aceeaşi măsură, acelaşi zid din zilele lui Pavel, deoarece oraşul fusese atacat, dărmat şi cucerit de multe ori de invadatori. Oricum, fereastra deasupra uşii principale a bisericii asigură o publicitate bună pentru acea biserică particulară. Relatarea din Biblie este autentică, dar ne îndoim de autenticitatea acestei ferestre.

Am aşteptat să treacă procesiunea funerară a unui preot musulman. În faţa coşciugului mergea un om cu o voce aspră care se văieta şi plângea pentru cei care veneau după el. Ni s-a spus că era plătit să facă acest lucru. Am observat că nu existau femei în cadrul procesiunii.

În acea după amiază de la ora două la ora patru Fratele Henschel şi cu mine am vorbit în faţa a patruzeci şi cinci dintre fraţii noştri, dintre care cincisprezece veniseră din Liban să îi încurajeze pe cei din Siria. Vestitorii din Siria erau foarte fericiţi să audă că Societatea va trimite în curând misionari în Damasc pentru a-i ajuta.

Lucrarea în Siria are perspective excelente. Fusese organizată acum trei ani cu un serv pionier cu timp integral şi nouăsprezece vestitori de grupă. Acum erau cincizeci şi şapte vestitori şi un record de optzeci şi doi a fost atins anul trecut. Influenţa musulmană, mai puternică în Siria decât în Liban, prezenta o problemă majoră. Este foarte dificil să îi vorbeşti unui musulman despre jertfa de răscumpărare a lui Cristos sau despre faptul că El este Mesia. Musulmanii ţin la o doctrină că într-un timp va veni cineva care să le arate calea şi să stabilească o guvernare mondială pe pământ. Pentru ei Cristos este doar un alt profet şi Mahomed este un profet mai mare. Ei urmează implicit Coranul lor şi rămân de neclintit în faţa Bibliei. Pe de altă parte, aproximativ cincisprezece procente din populaţie reprezintă „creştinii” nominali care au în comun cu martorii lui Iehova Biblia şi printre aceştia interesul este din ce în ce mai mare, unii dintre ei devenind deja vestitori ai Împărăţiei. Când, în cele din urmă, a trebuit să le spunem la revedere acestor fraţi foarte prietenoşi, am părăsit linia orizontului umbrită de minarete musulmane şi ne-am întors încă o dată în Beirut.

BUCURÂNDU-NE ÎN MIJLOCUL PROGRESULUI

Ne-am întors aici să începem noul an în Beirut, pentru a relua discuţiile referitoare la lucrarea din Iordan, Siria şi Liban, toate fiind sub jurisdicţia acelui birou. La jumătatea dimineţii toţi misionarii staţionaţi în Beirut ni s-au alăturat şi am mers cu maşina să vizităm noua casă misionară din Tripoli. Am ajuns la timp pentru masa de prânz, după masă am discutat despre problemele lor cu misionarii din Tripoli. La scurt timp, câţiva dintre ei puteau fi trimişi la Aleppo, în Siria, pentru a ajuta la expansiunea lucrării de acolo şi când ei vor pleca vor fi înlocuiţi în Liban de alţii care absolviseră de curând Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghe, dacă aceasta se va dovedi că este voinţa Domnului. Există anumite

Cuprins

avantaje să trimitem misionari cu experienţă în Siria, deoarece aceşti fraţi vor ştii mai multă arabă şi vor putea să se înţeleagă mai bine cu cei din Siria, unde se vorbeşte mai puţin limba engleză decât în Liban.

În acea seară a fost programată o adunare de două ore pentru grupa din Tripoli şi persoanele cu bunăvoinţă din vecinătate. Unii au venit din alte grupe, înghesuindu-se în încăperea principală a Sălii Împărăţiei şi în camerele învecinate, 320 de persoane. Între Fratele Henschel şi mine îl aveam pe Fratele Tuttle, servul de filială şi Fratele Chimiklis care vorbea. Aceşti fraţi fuseseră primii doi misionari în Liban şi acum vorbeau limba arabă. Amândoi s-au descurcat bine şi publicul era mulţumit de eforturile lor. Se spera că în trei luni aceşti fraţi vor putea deservi grupele ca servi de circuit fără traduători şi de asemenea să poată oferi cuvântări publice în limba arabă. Vor încerca din greu să facă acest lucru şi sunt sigur că depunând toate eforturile şi cu binecuvântarea Domnului, vor reuşi.

Ne-am întors la Beirut în acea seară deoarece aveam multe de făcut acolo în ziua următoare, să ne terminăm lucrul la biroul de acolo şi să ne pregătim să plecăm la for Karachi, următoarea noastră oprire. Colaboratorii noştri din Liban erau foarte entuziaşti şi fericiţi de progresul care se făcuse în propovăduirea veştilor bune în timpul ultimilor ani. Ei apreciază că Societatea a trimis misionari în mijlocul lor pentru a-i ajuta. La rândul lor, i-au ajutat pe misionari asigurându-le profesori de limba arabă din mijlocul lor şi toţi misionarii erau recunoscători pentru acest lucru. Lucrarea continuă să fie binecuvântată de Iehova.

Fixarea destinelor în această perioadă de judecată

Fără îndoială că intrăm acum într-o perioadă de judecată, în timpul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos. Judecata a început cu casa lui Dumnezeu, a curăţat rămăşiţa unsă de murdăria babilonică, a eliberat-o din sclavia babiloniană şi i-a permis să fugă din mai marele Babilon, pentru a nu avea parte de plăgile lui. Ei au fost eliberaţi pentru a predica, a vesti întemeierea împărăţiei cereşti, a da un avertisment cu privire la iminentul „sfârşit”: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14,21,22; 1 Pet. 4:17, *NW*) Această luminare a adus cu ea şi o responsabilitate şi a dat o bază pentru judecată: „Iată baza pentru judecată: că lumina a venit în lume.” (Ioan 3:19-21, *NW*) Aşadar, judecata care a început cu casa lui Dumnezeu s-a răspândit spre a cuprinde popoarele tuturor naţiunilor, aşa cum a spus Isus că urma să se întâmple în timpul celei de-a doua prezenţe a sale: „Când va sosi Fiul omului în gloria Sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul Său glorios. Toate naţiunile vor fi adunate înaintea Sa şi El îi va separa pe oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile

Cuprins

de capre. Şi va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga Sa." Oile care le-au arătat bunătate fraţilor lui Cristos moştenesc binecuvântări în lumea nouă, însă caprele care le-au refuzat această bunătate se îndreaptă spre „focul veşnic pregătit pentru Diavol şi îngerii săi". Judecata lui Cristos este aceasta: „Aceştia vor merge la tăiere veşnică, dar cei drepţi la viaţă veşnică." Caprele rămân în mai marele Babilon şi au parte de plăgile lui; oile îi aparţin lui Dumnezeu şi voi trăi, deoarece dau ascultare acestei porunci: „Ieşi din ea, poporul meu". – Mat. 25:31-46, *NW.*

2. Această perioadă de judecată se va sfârşi în timpul acestei generaţii, iar când va începe executarea judecăţii, la Armaghedon, destinele tuturor persoanelor care vor fi în viaţă atunci vor fi deja hotărâte. Unii sunt tulburaţi de acest lucru, şi speculează asupra existenţei unei a treia clase, care nu e separată în categoria oilor şi caprelor, şi care va fi înviată în mileniu pentru a-şi avea perioada de judecată. Ei pun în această a treia clasă toţi bebeluşii şi copiii şi orice adulţi la care nu va ajunge mesajul Împărăţiei până să izbucnească Armaghedonul. Aceşti speculanţi nu pot aduce nici un suport scriptural solid care să le susţină teoria. Se pare că această idee s-a născut fie din atitudinea umană cu privire la salvarea creaturii, fie dintr-o atitudine negativă, defetistă, cu privire la completarea cu succes a lucrării de predicare. Sau din amândouă.

3. Cuvântul lui Iehova afirmă că mesajul Împărăţiei „va fi predicat pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile". Se va întoarce Cuvântul Său la El fără rezultat? Va rămâne scopul Său neîmplinit? Nu; chiar şi pietrele ar striga pentru a împiedica acest lucru! (Isa. 46:11; 55:11; Luca 19:40) Mărturia dată tuturor naţiunilor de pe tot pământul locuit va fi suficientă pentru a împlini scopul lui Iehova, iar aceasta va fi completată înainte de a veni „sfârşitul" sau Armaghedonul. Această mărturie va furniza baza pentru judecată în cadrul căreia oamenii din toate naţiunile sunt separaţi în clasa oilor şi cea a caprelor de către Isus Cristos. Va îndeplini Judecătorul Cristos această sarcină pe jumătate? Va eşua El să împlinească serviciul schiţat pentru el şi va trece cu vederea separarea unei a treia clase, neprezisă în Biblie? Sau va completa El lucrarea de separare pe care i-a încredinţat-o Iehova şi va împărţi oamenii din toate naţiunile doar în cele două clase prezise, împlinind astfel scopul şi Cuvântul divine?

4. Această perioadă de judecată, din 1914 până la Armaghedon, este pusă deoparte pentru această lucrare de separare şi face parte din semnul care arată că suntem în „timpul sfârşitului". Va zăbovi Cristos în lucrarea de separare, astfel încât să fie nevoit să o termine într-o viitoare zi de judecată, eşuând astfel să furnizeze această parte a semnului? Unii susţin că parabola despre capre şi oi se aplică în mileniu. Ei ignoră faptul că separarea se va sfârşi înainte ca oile să moştenească binecuvântări în lumea nouă a domniei milenare şi că această separare are loc la venirea lui şi nu secole mai târziu. Acum există naţiuni; în lumea nouă nu vor fi asemenea divizări în linii naţionale. Lucrarea de judecată alocată pentru această perioadă trebuie să fie completată înainte de a începe execuţia ei de la Armaghedon. Judecata casei lui Dumnezeu a fost încheiată, nu făcută doar pe jumătate; aşa va fi şi cu judecarea naţiunilor pe parcursul aceleiaşi perioade de judecată.

Cuprins

5. În armonie cu ilustraţia despre oi şi capre, Ezechiel 9:4-6,(*AT*) arată decât două clase, cei însemnaţi pentru ocrotire şi cei neînsemnaţi, sortiţi distrugerii. Şi să observăm că în această ilustraţie profetică a măcelului de la Armaghedon forţele de execuţie nu cruţă anumiţi oameni în funcţie de vârstă sau sex: „Ucideţi fără milă sau îndurare. Bătrâni, tineri, fecioare, copii şi femei – omorâţi-i pe toţi! Dar să nu vă apropiaţi de niciun om care are semnul.” Să observăm că în această ilustraţie cei ocrotiţi sunt cei care „suspinau şi gemeau pentru toate urâciunile” făcute în ţară, spre batjocura adevăratei închinări a lui Iehova. În parabola despre oi şi capre cei ocrotiţi sunt cei ce le-au arătat favoare fraţilor lui Cristos. În ambele cazuri însă cei distruşi au fost cei ce au rămas indiferenţi sau neutri cât şi cei ce au fost împotrivitori. Isus Cristos a spus, pe parcursul perioadei de judecată când era pe pământ, principiul care se aplică acestor timpuri: „Cel ce nu este de partea mea este împotriva mea şi cine nu strânge cu mine risipeşte.” (Mat. 12:30, *NW*) Nu rămâne niciun loc pentru o a treia clasă.

Responsabilitate de familie

6. Deoarece Ezechiel 9:4-6 arată că unii „copii” sunt în clasa care va fi distrusă pentru totdeauna la Armaghedon, pe ce bază sunt ei incluşi în acest grup, având în vedere că sunt prea tineri pentru a fi traşi la răspundere pentru faptele lor? Scripturile indică o responsabilitate de familie şi un merit de familie în baza căreia este stabilit destinul copilului care nu este responsabil. Exemplele biblice ale acestui principiu îi vor ajuta pe cei smeriţi, care se lasă învăţaţi, să-şi modeleze minţile pentru a se potrivi cu punctul de vedere al lui Dumnezeu în această chestiune şi să adopte mai degrabă cugetarea lui Dumnezeu decât să ţină cu încăpăţânare la a lor. Căci a lor nu este doar supusă greşelii, ci şi neimportantă, deoarece cea a lui Iehova este cea care stabileşte principiile care hotărăsc rezultatul chestiunii.

7. Când Datan şi Abiram s-au răzvrătit împotriva aranjamentului teocratic al lui Iehova din pustiu, pământul i-a înghiţit. Dar nu numai pe ei, căci relatarea arată că împreună cu ei au pierit şi „soţiile lor, fiii lor şi micuţii lor”. (Num. 16:23-33; Deut. 11:6) Nu a adus Acan prin lăcomia sa moartea nu doar a lui, ci şi a fiilor şi fiicelor lui, precum şi a întregii sale case, iar bunurilor lui au fost distruse odată cu el? (Ios. 7:24-26) Nu a dus păcatul lui David moartea urmaşului său? (2 Sam. 12:15-18) Greşeala lui Ham a adus un blestem asupra fiului său Canaan. (Gen. 9:22-27) Descendenţii regelui Saul au suferit pentru păcatele lui. (2 Sam. 21:1-9) De asemenea, legea mozaică prevedea ca nedreptăţile părinţilor să cadă asupra copiilor până la a treia şi a patra generaţie.

8. Într-un timp de judecată, Isus a spus: „Dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” (Mat. 15:14, *NW*) Aceasta se referă nu doar la cler şi la laici, ci şi la părinte şi copil. Dacă un părinte alege să păcătuiască împotriva spiritului sfânt, în ciuda intereselor eterne ale urmaşilor săi, aceasta devine atunci responsabilitatea părintelui. Am văzut cât de definitive au fost distrugerea de la potop şi ploaia de foc din ceruri asupra Sodomei şi Gomorei. Nu au fost copii mici ocrotiţi în arcă; ei trebuie să fi fost ucişi de Iehova. Trebuie să fi fost mulţi copii şi

Cuprins

tineri în Sodoma şi Gomora, însă inocenţa lor de copii nu l-a făcut pe Iehova să îi considere drepţi. Prezenţa a zece oameni drepţi ar fi salvat oraşele. Cu siguranţă că au fost mai mult de zece copii care nu puteau fi traşi la răspundere. Dar ei au fost omorâţi de Iehova odată cu părinţii lor nedrepţi. – Gen. 18:20-33; 19:1-26.

9. Acest principiu al responsabilităţii de familie funcţionează şi invers, ceea ce am putea numi merit de familie. Întâi născuţii izraeliţi au fost cruţaţi de a zecea plagă deoarece capii lor de familie ascultaseră de porunca lui Iehova de a unge uşorii uşilor cu sângele mielului de Paşte. (Ex. 12:7,13) Mefiboşet a fost cruţat fiindcă era fiul lui Ionatan. (2 Sam. 21:7) Calea de acţiune înţeleaptă a lui Rahav a avut ca rezultat ocrotirea familiei ei. (Ios. 2:12-14) Faptul că Lot a fost favorizat s-a datorat în parte din respect pentru Avraam, fiind nepotul lui, iar îngerii care au vizitat Sodoma au fost trimişi pentru Lot, permiţându-i acestuia să-şi ducă rudele cu el într-un loc sigur. Refuzul acestora şi apoi distrugerea lor arată că trebuie să existe o cooperare cu capul familiei pentru ca acest merit de familie să se realizeze. (Gen. 19:12-14, 29) Aceste cuvinte ale lui Pavel sunt de mare interes pentru părinţii din aceste zile din urmă: „Căci soţul necredincios este sfinţit datorită legăturii cu soţia lui, şi soţia necredincioasă este sfinţită datorită legăturii cu fratele, altminteri copiii voştri ar fi necuraţi, dar acum sunt sfinţi.” (1 Cor. 7:14, *NW*) „Iehova îi cunoaşte pe cei care îi aparţin”, şi asta îi include şi pe copiii de la Armaghedon ai căror părinţi îi aparţin lui Iehova şi care încearcă să îi crească potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. – Deut. 6:6,7; Efes. 6:4; 2Tim. 2:19, *NW.*

10. Aceste exemple ar trebui să îi facă pe aceia dintre martorii lui Iehova care sunt părinţi să reflecteze cu seriozitate asupra instruirii teocratice pe care le-o dau acum copiilor lor. Părinţilor li se porunceşte să-şi educe copiii potrivit căilor lui Dumnezeu, iar dacă părinţii nu ascultă de îndrumarea divină în aceste zile din urmă, ei ar putea să aducă distrugerea nu doar asupra lor înşişi, ci şi asupra copiilor lor, la Armaghedon. Şi dacă aceşti copii cresc şi devin adulţi responsabili înainte de a veni Armaghedonul, instruirea dată de părinţi poate determina dacă ei vor alege calea vieţii sau pe cea a morţii. (Prov. 22:6) Vine un timp când copiii care se maturizează îşi asumă responsabilitatea, după ce au ajuns la o vârstă la care pot fi traşi la răspundere pentru alegerea căii pe care o vor urma. Atunci ei iasă din aranjamentul responsabilităţii sau al meritului de familie şi ajung sub principiul responsabilităţii personale: „Persoana care păcătuieşte, va muri. Fiul nu va suferi pentru nelegiuirea tatălui, nici tatăl pentru nelegiuirea fiului. Omul bun va fi considerat bun pe baza bunătăţii lui şi omul rău pe baza răutăţii lui.” – Ezec. 18:20, *Mo.*

11. Unii vor susţine că acest text infirmă ideea conform căreia copiii mici vor pieri odată cu părinţii lor răi la sfârşitul perioadelor de judecată. Dar acest text nu se aplică celor tineri.

Cuprins

Contextul arată clar că fiul despre care se vorbeşte este adult şi nu un copil mic. Versetele precedente afirmă că, dacă cineva face ceea ce este legal şi drept, va trăi. Dacă dă naştere unui fiu care este violent, depravat sexual, asupritor al celor săraci şi nevoiaşi, un hoţ şi un idolatru, acel fiu rău va muri pentru nelegiuirea lui. Dacă fiul evită toate aceste păcate şi face binele, îi ajută pe săraci, nu comite crime, respectă legea lui Dumnezeu, acel fiu va trăi indiferent dacă tatăl său este bun sau rău. Fiecare este pe cont propriu, fiind la vârsta responsabilităţii personale. Apoi, toate acestea sunt rezumate în versetul 20, citat mai sus. Versetele care urmează arată că, dacă fiul sau tatăl rău renunţă la faptele sale nelegiuite şi face binele, el va trăi, iar dacă fiul sau tatăl bun se întoarce la rău, el va muri pentru aceasta. Acum, ce bebeluş sau copil ar comite depravările sexuale, crimele sau idolatriile religioase menţionate, sau ar face faptele bune citate mai sus, sau ar putea să-şi analizeze calea de acţiune şi să decidă să o schimbe? Contextul versetului exclude orice aplicare a textului din Ezechiel 18:20 la copii mici. Aşadar, atunci când copiii trebuie să fie împărţiţi în clase pe parcursul unei perioade de judecată, aceasta se va face pe baza responsabilităţii părinţilor, şi nu pe baza responsabilităţii personale.

12. Ezechiel 18:20 îi leagă pe tată şi pe fiu în acest fel deoarece în timpurile din vechime fiii adulţi rămâneau adesea în casa tatălui lor şi sub conducerea lui, şi uneori chiar şi după ce se căsătoreau. Atâta timp cât rămâneau în casa tatălui lor, ei îi recunoşteau autoritatea, însă nu erau aprobaţi sau respinşi în ochii lui Dumnezeu pe baza comportamentului tatălui lor, aşa cum se întâmpla când erau mici. Chiar dacă erau în casa părinţilor, ei erau responsabili pentru faptele lor. Ei îşi alegeau singuri calea de acţiune în legătură cu ce era bine sau rău. Să ne amintim că la răzvrătirea din pustiu fiii lui Datan şi Abiram au pierit împreună cu taţii lor, însă fiii lui Core nu au murit împreună cu el. (Num. 26:9-11) Se pare că fiii lui Core ajunseseră la vârsta responsabilităţii şi nu şi-au urmat tatăl în răscoală.

Responsabilitate de comunitate

13. Având în vedere veşnicia distrugerii celor ucişi de Iehova la Armaghedon, unii vor să ştie ce se va întâmpla cu cei care poate nu aud mesajul personal, mai ales cei din teritorii în care este interzisă lucrarea de mărturie. Pe lângă responsabilitatea de familie, Biblia arată despre o responsabilitate comună sau de comunitate, atunci când o comunitate susţine conducători care persecută poporul lui Iehova sau se dovedesc nelegiuiţi. Nu au suferit egiptenii plăgi din cauza împietririi lui Faraon? (Ex. 5:1,2; 9:13-16) Nu au suferit, oare, generaţii întregi de amaleciţi deoarece Amalec s-a împotrivit Israelului în pustiu? (Ex. 17:8,14,16) Regele Saul a adus necazuri asupra Israelului ani de-a rândul, după moartea sa. (2Sam. 21:1) Păcatele lui David au adus o pedeapsă asupra întregului popor. (2Sam. 12:10-23; 24:10-17) Unii leagă aceste lucruri mai degrabă de pedeapsa conducătorului decât de responsabilitate de comunitate, dar aceste evenimente arată cum păcatele unui singur om îi pot afecta pe mulţi. A fost fără îndoială responsabilitate de comunitate atunci când Acan a păcătuit şi a adus o înfrângere militară asupra lui Israel. (Ios. 7:5; 13-21) Oameni nelegiuiţi au adus

Cuprins

distrugerea asupra întregului oraş Ghibea, iar cei care au sprijinit Ghibea sau chiar şi numai care s-au abţinut de la a ajuta la pedepsirea lui, au suferit alături de el. (Jud. 19:22-30; 20:40; 21:9,10) Deoarece regele Ioram al lui Iuda s-a îndepărtat de Dumnezeu, întreaga naţiune a păcătuit şi a fost pedepsită. (2Cron. 21:11-15) Dacă apărea idolatria într-un oraş al Israelului şi îi corupea pe locuitori, acel oraş era distrus. Şi s-ar mai putea da şi alte exemple. (Gen. 12:17; 20:9,17; 26:10; Deut. 13:12-18) Mat. 10:14,15,23 arată că oraşele sau familiile care nu sunt receptive la mesaj nu vor putea rezista în ziua judecăţii. Acest principiu se aplică şi la scară naţională.

14. Oamenii trebuie să accepte responsabilitatea pentru faptele naţiunii. Dacă guvernul devine prea asupritor cu ei, îl răstoarnă, fie prin voturi, fie prin gloanţe. Însă răutatea împotriva lui Dumnezeu o tolerează cu indiferenţă. Pentru ei, confortul şi libertăţile personale sunt mai preţioase decât evlavia. Ei se revoltă împotriva conducătorilor aspri, dar îi susţin pe cei neevlavioşi. Nu au o iubire arzătoare pentru dreptate, şi nu au o ură mistuitoare pentru nelegiuire, dreptate care va nimici corupţia şi imoralitatea care sunt astăzi exagerate în toate guvernele umane. Conducători şi conduşi se afundă în mocirla unei decăderi morale internaţionale. (2Tim. 3:1-5) Naţiunile lucrează potrivit principiului responsabilităţii de comunitate. Conducătorii pot să pornească războaie, însă oamenii sunt cei ce le luptă. Este vina oamenilor în general, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, că naţiune duşmană aduce distrugerea, şi nu conducătorii nelegiuiţi. Naţiunile seamănă moarte prin războaiele lor pe baza responsabilităţii de comunitate. Nu va fi drept ca ele să culeagă acelaşi lucru, pe aceeaşi bază, la Armaghedon? Pot ele să se plângă, pe bună dreptate, dacă seceră ceea ce au semănat, că sunt judecate aşa cum au judecat şi că li se arată aceeaşi îndurare pe care au arătat-o? Dacă oamenii susţin, fie activ, fie pasiv, ceea ce este corupt, imoral şi ucigător, nu sunt ei responsabili pentru aceasta? – Mat. 5:7; 7:1,2; Gal. 6:7; Iac. 2:13.

15. Atunci când izraeliţii au dorit un rege uman, ei au fost avertizaţi cu privire la asupririle ce urmau să fie aduse asupra lor. (1Sam. 8:4-22) Însă ei au insistat să aibă un guvern omenesc şi au fost responsabili, pe bună dreptate, pentru faptele rele ale regelui lor uman, deoarece din cauza lor acesta a fost pus într-o poziţie în care păcatele lui flagrante să fie făcute posibile la o scară naţională. Oamenii votează astăzi politicieni despre care se ştie că sunt corupţi, astfel împuternicindu-i să se îmbogăţească de pe urma faptelor rele. Faptul că oamenii sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu se arată nu doar din exemplul Israelului, menţionat mai sus, ci şi din sfatul dat de Pavel lui Timotei, cu privire la numirile făcute în adunarea creştină: „Niciodată să nu-ţi pui în pripă mâinile peste cineva, nici să nu te faci părtaş la păcatele altora! Păstrează-te cast!” Pe lângă avertismentul cu privire la numirile în pripă, lui Timotei i s-a spus şi ce calităţi trebuiau să aibă cei numiţi pentru poziţii de serviciu. (1 Tim. 3:1-13; 5:22; 2 Ioan 10,11, *NW*) De ce toată această precauţie? Pentru ca să poată se ferească de a „se face părtaş la păcatele altora”. Dacă ar fi făcut numiri nepotrivite, el ar fi devenit responsabil de păcatele celor pe care i-ar fi numit, deoarece el i-a pus în poziţia de

Cuprins

a comite păcate care să păgubească adunarea, în ochii lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care fie votează conducători răi spre a fi la putere, fie le permit acestora să rămână la putere, trebuie să accepte faptul că ei sunt responsabili pentru acţiunile acestor conducători şi pentru păcatele lor împotriva lui Dumnezeu şi a omului.

16. De fapt, celor mai mulţi oameni le lipseşte în prezent iubirea pentru ce este drept şi ura pentru rău. Ei ştiu că lumea este coruptă în profunzime. Totuşi, sunt evident mulţumiţi de ea. Cel puţin rămân de partea ei şi îşi bat joc atunci când martorii lui Iehova o demască. Lor pare că „le place aşa”. (Ier. 5:31; 6:13) Corupţia din jurul lor le dă libertate la propriile pofte, înăbuşe orice proteste slabe de conştiinţă lipsite de putere şi îndepărtează orice scrupule care au mai rămas. Ei se tem doar de pedeapsă, nu de a face rău: „Pentru că nu se execută imediat sentinţa pentru o faptă rea, mintea fiilor oamenilor este şi mai hotărâtă să facă răul.” (Ecl. 8:11, *AT*) Ei nu „caută dreptatea” cu zel şi nici nu „suspină şi plâng” din cauze vreunui simţ ofensat al dreptăţii, ci numai atunci când greşelile îi opresc să-şi urmărească scopurile egoiste. (Ezec. 9:4; Ţef. 2:3) Ei sunt dezgustaţi de mesajul lui Iehova, deoarece acesta cere o separare de această lume coruptă, imorală şi nebună după plăceri.

17. Ei nu sunt asemenea lui Noe, căci el a fost dezgustat de semenii lui a căror „întreagă înclinaţie a cugetului era mereu numai spre rău”. Ei nu se aseamănă nici cu Lot, căci „acel om drept îşi chinuia zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le vedea şi le auzea când locuia printre ei, din cauza faptelor lor nelegiuite.” Ei nu sunt ca cei însemnaţi spre a fi păstraţi la Armaghedon, cei care „suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor care se fac.” Nu sunt nici asemenea oamenilor cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu din prezent, care se separă cu bucurie de lume fiindcă nu au nimic în comun cu corupţia ei. (Gen. 6:5; Ezec. 9:4, *AT*; Iac. 1:27; 4:4; 2 Pet. 2:8, *NW*) Ei nu trebuie să audă un mesaj specific de la Dumnezeu pentru a fi dezgustaţi de nelegiuirea acestei lumi; nu dacă iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea. Chiar şi fără Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii pot observa binele şi răul prin natură şi conştiinţă. (Rom. 2:12-16) Cei cu inimi sincere se vor sătura de această lume, şi aceasta din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne apropiem de Armaghedon, căci chiar înainte de acest timp „oamenii nelegiuiţi şi impostorii vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare şi fiind induşi în eroare”. – 2 Tim. 3:13, *NW*

18. Unii susţin că ignoranţa este o scuză ce va obţine o înviere pentru mulţi dintre cei ucişi la Armaghedon, cum ar fi cei care pier din cauza responsabilităţii de comunitate. Ei citează cazul lui Pavel. Fostul persecutor a spus: „Mi s-a arătat îndurare fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam din necredinţă.” Însă lui i s-a arătat îndurare pe parcursul unei perioade de judecată, iar el nu a respins-o. El a folosit-o pentru a scăpa de ignoranţa sa şi pentru a-şi zidi credinţa. Această manifestare de îndurare a fost şi pentru alt motiv, pentru a se arăta îndelunga-răbdare divină. (1Tim. 1:12-16; *NW*) Aşadar, a spune că Pavel a fost salvat din cauza ignoranţei sale este greşit. Deoarece el acţiona în ignoranţă, a fost posibilă pentru el pocăinţa, căci el nu comisese păcate de neiertat împotriva cunoştinţei sau a manifestării spiritului sfânt. Lumea este plină de Biblii, în peste 1125 de limbi, şi o scurtă

Cuprins

privire în paginile ei este suficientă pentru a condamna conduita lumii. Însă masele de oameni rămân ignoranţi, „potrivit dorinţei lor”. (2Pet. 3:5, *NW*) În unele timpuri din trecut, Dumnezeu a trecut cu vederea ignoranţa, însă lucrurile nu au stat la fel în perioadele de judecată, indiferent că a fost vorba de zilele lui Noe, ale lui Lot, ale lui Isus, zilele noastre sau în mileniu. La aceasta se referea Pavel când a spus: „Este adevărat că Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile unei astfel de neştiinţe, totuşi acum El le spune oamenilor că toţi, pretutindeni, trebuie să se căiască.” De ce? „Pentru că a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit.” (Faptele 17:30,31, *NW*) Aşa cum s-a arătat şi mai sus, pentru cei mai mulţi oameni acea zi va fi domnia milenară; însă sunt alţii care şi-au avut sau îşi vor avea perioada de judecată mai devreme. Aceste perioade nu constituie un timp pentru ignoranţă, ci pentru căinţă.

De ce punem acum mărturie

19. Dacă ignoranţa pe parcursul prezentei perioade de judecată este o scuză şi va însemna o înviere pentru cei ignoranţi în domnia milenară, nu ar fi avantajos atunci să-i lăsăm pe toţi să rămână ignoranţi în prezent? Dacă toţi cei cărora nu li se predică personal în prezent şi care sunt ucişi de Iehova la Armaghedon se vor întoarce prin învierea omenirii, de ce să mai predicăm în prezent? Chiar şi cei care sunt împotriva ideii că toţi cei ucişi la Armaghedon sunt morţi pentru totdeauna vor recunoaşte că cei care aud astăzi mărturia şi nu o acceptă, vor pieri pentru totdeauna la Armaghedon. Doar pentru a raţiona împreună, să le adoptăm pentru un moment punctul de vedere. Noi le predicăm la o mie de persoane în prezent şi poate una singură acceptă adevărul, în timp ce toţi ceilalţi îl refuză şi mor pentru totdeauna la Armaghedon. Însă dacă ne-am reţine se le predicăm acestor o mie de oameni, toţi ar muri la Armaghedon, însă s-ar întoarce printr-o înviere, fiindcă nu au auzit mesajul. Cu siguranţă că atunci când se vor întoarce în acea lume nouă cu mult avansată, spre paradisul perfect, fără oameni corupători în preajmă şi fără influenţa demonilor, împotrivitorii noştri ar înclina să creadă şi să spună că mai mult de o persoană din acele o mie s-ar conforma cerinţelor lumii noi. Poate doar unul singur ar refuza. Deci, de ce să predicăm acum şi să salvăm doar unul dintr-o mie? De ce să nu tăcem acum şi să salvăm 999 dintr-o mie?

20. Aceasta ar fi, cu siguranţă, o nebunie. Ar însemna distrugere eternă pentru martorii care tac. Ar însemna că pietrele ar striga avertismentul, dacă clasa străjerului nu ar face-o. (Ezec. 33:7-9; Luca 19:40) Predicarea veştii bune se va face pe tot pământul, deoarece Iehova spune acest lucru. Şi indiferent că se face pe baza responsabilităţii personale, de familie sau de comunitate, oamenii din toate naţiunile vor fi cu toţii separaţi în clasa „oilor” şi cea a „caprelor”, deoarece Iehova spune astfel. Cei pe care îi va ucide El la Armaghedon vor fi morţi pentru totdeauna, deoarece aşa arată ilustraţiile sale profetice făcute la timpul potopului şi al distrugerii Sodomei şi Gomorei, împreună cu parabola despre oi şi capre. Acest punct de vedere este susţinut de versetele din Ioan 5:28, 29 (*NW*): „Vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară.”

Cuprins

21. Să observăm că Ioan 5:28, 29 limitează învierea la cei „din mormintele de amintire”. Aceasta înseamnă că doar cei a căror existenţă o păstrează Iehova în amintire vor fi înviaţi, amintire care este arătată sau simbolizată prin expresia „mormintele de amintire”. Din acest motiv, criminalii care erau consideraţi nedemni de o înviere erau aruncaţi, fără nici o ceremonie, în Valea Hinom, sau Gheenă, unde corpurile lor erau mistuite, fără să fie jelite sau îngropate, fără nici un mormânt care să amintească de existenţa lor. Aşadar, cei care nu sunt în „mormintele de amintire”, adică simbolizaţi ca fiind în memoria lui Dumnezeu, nu vor mai fi amintiţi la înviere. Ceea ce înseamnă acest lucru pentru noi astăzi este faptul că cei ce trăiesc în acest timp de judecată şi, dintr-un motiv sau altul, nu iau poziţie de partea lui Iehova, fiind astfel ucişi de El în bătălia de la Armaghedon, nu vor fi păstraţi în memoria Sa pentru a fi înviaţi. În Ieremia 25:33 ni se arată că acest grup va include cea mai mare parte a oamenilor care trăiesc în prezent pe pământ: „Cei ucişi de DOMNUL vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt. Nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi. Vor ajunge ca gunoiul pe faţa pământului.” Acest mare număr de oameni ucişi de Iehova şi asemănaţi gunoiului împrăştiat pe faţa pământului cu greu ar putea fi consideraţi ca fiind „în mormintele de amintire”, astfel încât Cristos să îşi amintească de ei şi să-i cheme afară în timpul Mileniului. El nu îşi aminteşte de gunoi.

22. La Armaghedon, Iehova va boteza această lume cu foc nimicitor: „Cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor nelegiuiţi. … Ziua lui Iehova va veni ca un hoţ. În ziua aceasta, cerurile vor trece cu un zgomot şuierător, iar elementele, fiind foarte încinse, vor fi descompuse şi pământul şi lucrările de pe el vor fi descoperite … cerurile, fiind în flăcări, se vor dizolva, iar elementele, fiind foarte încinse, se vor topi.” (2Pet. 3:3-14, *NW*) Să observăm că această perioadă a zilelor din urmă care îşi atinge punctul culminant la Armaghedon, se numeşte „o zi de judecată şi de distrugere”, iar după ea urmează promisa lume nouă a dreptăţii, domnia milenară.

23. Acest botez de foc a fost preumbrit de unul din vechime, atunci când asupra „Sodomei a plouat cu foc şi pucioasă din ceruri şi i-a distrus pe toţi”. Mai târziu, Iehova „l-a ars pe Iacov cu un foc arzător” şi „şi-a vărsat mânia ca pe un foc” şi „a aprins un foc în Sion”, când l-a folosit pe Nebucadneţar, în 607 î.C., pentru a cufunda Ierusalimul şi Iuda într-un botez de foc din cauza păcatelor lor grave. (Plângeri 2:3,4; 4:11, *AS*) Când a venit Cristos pe pământ, Ioan Botezătorul a vorbit despre iminenţa unui botez de foc asupra naţiunii de evrei naturali necredincioşi, când aceştia urmau să fie ca un copac „tăiat şi aruncat în foc” şi ca „pleava pe care [Cristos] o va arde cu un foc care nu va putea fi stins [de om]”. (Mat. 3:10-12, *NW*) Acest botez de foc a avut loc în anul 70 A.D., când legiunile imperiale ale Romei au distrus Ierusalimul şi au ucis 1.100.000 de evrei, luând 97.000 dintre ei în captivitate. Un botez de foc definitiv va veni şi asupra celor care se pun de partea lui Satan, la sfârşitul domniei de o mie de ani: „A coborât foc din ceruri şi i-a mistuit.” (Apoc. 20:9, *NW*) Ca şi alte botezuri de foc, acesta vine la sfârşitul unei perioade de judecată, cea de o mie de ani. Cu siguranţă că nu există

Cuprins

nicio înviere din acest botez cu foc, căci acesta este legat de moartea a doua, iazul de foc şi sulf. Aşadar, focul este, incontestabil, simbolul distrugerii definitive, indiferent că este folosit în legătură cu Armaghedonul sau cu sfârşitul domniei milenare

24. Cei care sunt tulburaţi de această idee ar trebui să îşi amintească unele lucruri. În primul rând, chiar şi dacă Iehova i-ar distruge pe toţi oamenii, aceasta nu ar implica nicio nedreptate, deoarece nimeni nu are vreun drept moştenit la viaţă. În al doilea rând, lucrarea de mărturie va fi îndeplinită în măsura în care consideră El necesar pentru a fi separaţi toţi oamenii, şi nu va greşi. Oare nu a ştiut el dinainte să predice Noe şi să construiască arca faptul că nimeni nu i se va mai alătura lui Noe şi familiei sale în arcă? Nu a ştiut el dinainte ca Lot să predice şi îngerii să facă minuni în Sodoma că nu erau nici măcar zece oameni drepţi acolo? Cu mult înainte să ne dăm noi seama dacă un om are înclinaţia minţii asemenea unei oi sau asemenea unei capre, Iehova şi Cristos pot să judece şi să separe fără să facă vreo greşeală. Şi ei sunt Judecătorii, nu noi. În al treilea rând, împărţirea nu este completă încă, iar perioada de judecată nu s-a sfârşit. Nu contează despărţirea neîncheiată din prezent, ci cea completă de la începutul Armaghedonului. Deşi ne aflăm într-o perioadă de judecată, noi nu trebuie să-i privim ca fiind distruşi pentru totdeauna pe cei ce mor din diverse cauze înainte de executarea judecăţii de la Armaghedon. S-ar putea ca unii oameni din lumea de dinainte de potop, care au murit înainte ca acesta să aibă loc, să fie înviaţi; unii sodomiţi, care au murit înainte ca focul şi pucioasa să cadă asupra oraşului, să se întoarcă; anumiţi evrei din zilele lui Isus şi ale apostolilor, care nu au fost distruşi de forţele de execuţie romane, s-ar putea să trăiască din nou. Dar nu şi cei distruşi de Domnul în potop, sau în ploaia de foc a Sodomei sau în judecata executată în anul 70 A.D., sau în timpul Armaghedonului. Unii ar putea să moară în timpul Armaghedonului, dar nu ucişi de Iehova, cum ar fi de exemplu acele persoane al căror organism fizic s-ar putea să nu suporte încercarea; însă cei mai mulţi vor fi „cei ucişi de DOMNUL” care vor murdări pământul ca gunoiul. Ei rămân morţi pentru totdeauna.

25. Amintiţi-vă şi că profeţiile Bibliei arată că oamenii şi naţiunile îşi vor intensifica atacurile împotriva poporului lui Iehova şi a lucrării pe care o face acesta. Capitolele 38 şi 39 ale cărţii Ezechiel vorbesc despre unele forţe inspirate de demoni care se vor ridica împotriva organizaţiei teocratice restabilite a lui Iehova: „Vei năvăli ca o furtună. Vei veni ca nişte nori ce acoperă ţara, tu şi toate trupele tale şi multe popoare cu tine. … aceasta se va întâmpla la sfârşitul zilelor, da, te voi aduce împotriva ţării mele, ca să mă cunoască naţiunile.” Când va avea loc acest atac rău, Iehova spune: „Mi se va sui în nări furia”. Indignarea şi mânia Sa arzătoare sunt atât de grozave şi atât de teribile încât orice fiinţă vie va tremura, munţii se vor prăbuşi, iar vârfurile se vor răsturna la pământ. Oamenii vor deveni confuzi şi se vor ucide unii pe alţii, iar Iehova îşi va adăuga forţele distrugătoare pentru a anihila această lume rea. (*AT*) Persecuţiile intense şi conspiraţiile se vor abate fără îndoială asupra martorilor lui Iehova, înainte ca furia lui Iehova să se aprindă până în punctul de a-şi lansa distrugerea de la Armaghedon.

Cuprins

26. Ce ocazie nemaiîntâlnită le va da răbdarea credincioasă a martorilor lui Iehova celor asemănători oilor – pentru a arăta favoare, şi celor asemenea caprelor – pentru a-şi manifesta indiferenţa! Tot aşa cum, astăzi, mulţi observă adunările noastre uriaşe şi sunt uimiţi când văd minunata unitate care este posibilă prin spiritul lui Dumnezeu, tot aşa, ei vor vedea atunci, mai mult ca niciodată, integritatea de neclintit manifestată de noi, cu ajutorul spiritului lui Iehova. Lucrarea de predicare ce încă mai trebuie făcută, creşterile care vor urma, persecuţiile care vor mai fi suportate – toate acestea vor fi încă o manifestare a spiritului lui Iehova ce lucrează asupra poporului Său şi care va efectua o despărţire şi mai tăioasă a oamenilor înainte ca Armaghedonul să lovească. Nu prin puterea şi tăria noastră vom lucra, vom creşte şi vom suporta, ci prin spiritul lui Dumnezeu. Cei care luptă împotriva organizaţiei vizibile a lui Iehova, asupra căreia se manifestă spiritul Său, păcătuiesc împotriva spiritului sfânt, fără putinţă de a fi iertaţi. Cei care nu participă la această opoziţie, dar o trec cu vederea sau sunt indiferenţi la ea, se potrivesc celor pe care parabola îi ilustrează precum capre. Dacă merg alături de lume în ce priveşte atacurile lor împotriva martorilor lui Iehova, indiferent că o fac în mod activ, pasiv sau indiferent, indivizii ajung fie sub responsabilitate personală, fie sub cea de comunitate. – Zah. 4:6.

27. Deci toţi să ştie că acest timp de judecată a naţiunilor nu este doar o repetiţie neimportantă pentru o a doua judecată decisivă care va veni, făcând astfel să nu aibă importanţă distrugerea de la Armaghedon a indivizilor pentru totdeauna. Să ştie că toţi cei ce vor trăi în timpul Armaghedonului vor fi botezaţi fie cu foc pentru distrugere, alături de cei răi, fie cu salvare pentru viaţă alături de organizaţia teocratică. Să se ştie că sentimentalismul lipsit de obiectivitate pentru salvarea creaturilor nu va schimba Cuvântul lui Dumnezeu şi nu îl va împiedica să îşi realizeze scopul. Să se ştie că cei care sunt cu adevărat preocupaţi în mod practic de aproapele lor nu îşi vor pierde timpul îngrijorându-se cu privire la caracterul etern al distrugerii de la Armaghedon, ci vor predica în mod zelos, pentru a se salva atât pe ei, cât şi pe alţii. (1 Tim. 4:16) Pe scurt, să ştie că Dumnezeu vorbea serios când a spus: „Ieşi din ea, poporul meu.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este desfăşurarea actualei perioade de judecată?
2. Ce teorie este promovată şi pe ce temeiuri?
3,4. De ce este nejustificată teoria unei a treia clase?
5. Cum nu lasă loc pentru o a treia clasă profeţia lui Ezechiel şi cuvintele lui Isus?
6. Ce principiu funcţionează pentru clasificarea copiilor mici?
7,8. Ce exemple scripturale stabilesc principiul?
9. Cum lucrează acest principiu pentru salvarea copiilor?
10. De ce este aşa de vitală educarea potrivită a copiilor de către părinţi?
11. De ce Ezechiel 18:20 nu se aplică la copii? Ce demonstrează aceasta?
12. De ce uneşte textul pe tată cu fiu în felul în care o face?
13. Ce exemple stabilesc principiul responsabilităţii de comunitate?

Cuprins

14. De ce nu se pot plânge oamenii naţiunilor dacă Dumnezeu acţionează pe principiul responsabilităţii de comunitate?
15. De ce oamenii trebuie să accepte responsabilitatea pentru faptele conducătorilor lor?
16. Ce le lipseşte astăzi la majoritatea oamenilor?
17. Cu cine sunt ei în contrast? Ce vor face cei sinceri, chiar fără un mesaj specific din partea lui Dumnezeu?
18. Cum aduc unii argumente despre ignoranţă şi de ce în mod greşit?
19. De ce punctul de vedere că ignoranţa îi va scuti pe mulţi de măcelul Armaghedonului nu contribuie la o mărturisire zeloasă acum?
20,21. (a) De ce ar însemna prostie acea cale de acţiune? (b) Cum confirmă Ioan 5:28,29 şi Ieremia 25:33 punctul de vedere că cei ucişi la Armaghedon rămân morţi?
22. Ce botez o aşteaptă pe această lume?
23. Ce alte botezuri cu foc aminteşte Biblia?
24. Ce puncte ar trebui să-şi amintească cei tulburaţi?
25. Ce arată profeţiile Bibliei că se află înainte?
26. Cum va avea loc o altă despărţire şi mai tăioasă, cu ce responsabilitate suplimentară pentru oameni?
27. Ce trebuie să ştim acum?

● Un copil trăieşte pentru că are părinţi consacraţi. Altul moare împreună cu părinţii săi nelegiuiţi. Unele persoane aud mesajul Împărăţiei şi trăiesc. Alţii pot să nu îl audă niciodată şi să moară la Armaghedon. Şansele lor nu sunt egale. Nu ar cere dreptatea ca toată lumea să aibă şanse egale? – L. S., Ohio.

Dreptatea ar putea cere moarte pentru toată lumea, deoarece nimeni nu este drept prin sine. Toţi sunt păcătoşi şi şi-au meritat plata păcatului, care este moartea. (Rom. 3:10; 6:23) Nu dreptatea, ci iubirea a inspirat îngrijirea preţului de răscumpărare şi valoarea sau meritul său le aparţine lui Dumnezeu şi lui Cristos, ca să le folosească după cum consideră că este bine. Cine suntem noi să spunem cum să se folosească ceea ce este al lor? Într-o ilustraţie, unii muncitori la o vie au încercat să facă astfel, când s-au gândit că nu sunt trataţi corect şi au suferit o mustrare aspră. (Mat. 20:1-16) După ce Dumnezeu a arătat în Cuvântul său că uneori operează pe principiile responsabilităţii de familie şi de comunitate şi după ce am văzut că unele din aceste situaţii ilustrau Armagedonul şi implicau reţinerea beneficiilor răscumpărării faţă de cei distruşi, pe ce motive putem noi, după aceea, să argumentăm că El ar trebui să acţioneze contrar acestor principii? Şanse egale pentru fiecare persoană? Care dintre scripturi stabileşte că acesta este un principiu divin şi elimină pe acelea ale responsabilităţii de familie şi de omunitate?

Cuprins

De fapt, pentru a asigura şanse egale pentru toată lumea, în sens absolut, ar implica mult mai mult decât ca fiecăruia să i se dea posibilitatea să asculte mesajul. Sunt multe influenţe care nu pot fi controlate de o persoană, care afectează această poziţie faţă de adevăr. Părinţii răi care ţin departe mesajul faţă de copiii lor mici este doar unul dintre cazuri. Conducătorii opresivi care îl ţin departe de oamenii de sub controlul lor este un alt caz. Sunt multe. Într-o ţară păgână predicarea se face de mulţi ani, dar fără rezultate în ceea ce îi priveşte pe cei afundaţi în religiile native. Este vina lor că au fost născuţi şi crescuţi într-un mediu care le-a deformat mintea şi nu mai pot primi adevărul? Unele naţionalităţi sau rase se pare că au urme de încăpăţânare. Altele sunt marcate de calitatea smereniei şi se lasă învăţaţi. Mulţi dintre cei dintâi resping adevărul, mulţi dintre cei din urmă îl acceptă. Nu mulţi dintre cei înţelepţi sau puternici şi nobili primesc adevărul – nu este scopul lui Dumnezeu. El alege deliberat mai mulţi dintre cei slabi, fără minte şi de origine modestă pentru a-i face de ruşine pe cei măreţi din lume. (1Cor. 1:26-31) Atunci, nu vorbim doar de părinţii răi sau de conducătorii dictatoriali care influenţează destinul unei persoane. Alte lucruri care nu pot fi controlate, cum ar fi naţiunea, rasa sau condiţia socială în viaţă în care persoana s-a născut, sunt factori decisivi.

În afară de aceste multe împărţiri mai sunt multe elemente care au influenţă. O persoană este crescută de părinţi catolici foarte credincioşi şi acum este în vârstă. O alta este crescută de părinţi care nu l-au îndoctrinat cu nicio falsă religie şi este tânăr. Amândoi aud adevărul pentru prima dată. Şanse egale? Nu în sensul absolut, pentru că este mai uşor pentru cel tânăr, cu o minte flexibilă, liber de o falsă doctrină, să îmbrăţişeze adevărul decât cel în vârstă, care are mintea înceţoşată de erori legate de crez. O a treia persoană se prea poate să fi fost crescută la adevăr. Nu este şansa sa să îl accepte când ajunge la vârsta când îşi poate asuma responsabilitatea mai bine decât ceilalţi doi? Cu siguranţă. Nu putem ignora rolul vital jucat de educaţia de acasă, aşa cum arată Proverbele 22:6. Diversele medii de acasă şi de la şcoală, de la serviciu, afectează percepţia şi capacităţile mentale ale individului. „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare.” (1Cor. 15:33, *NW*) Degradarea poate continua până când cineva devine ca o fiară care este potrivită doar să fie distrusă. (2Pet. 2:12) O lume de delincvenţi, o naţiune dictatorială, o comunitate de degeneraţi, părinţi răi, colegi răi – toate sunt factori de mediu care pot corupe copilul aflat în creştere, în anii săi de formare, până când ajunge bătrân şi nu mai poate fi recuperat şi reeducat. Chiar urmele de personalitate moştenită pot face ca pentru o persoană să fie mai uşor decât pentru alta să primească adevărul. Aşa că, şansele egale absolute nu sunt simplu de asigurat doar prin auzirea mesajului.

Să privim un alt aspect al problemei. Acum unii au parte de perioada lor de judecată şi aud mesajul. Alţii îl au în domnia milenară. Acceptarea, fără îndoială, va fi mai uşoară pentru ei, într-o lume nouă dreaptă. Şi dacă noi căutăm motive să ne plângem, oamenii credincioşi de dinaintea lui Cristos au avut şanse egale? Ei nu au avut nicio şansă la existenţă cerească, precum creaturile spirituale nemuritoare, incoruptibile, care sunt privilegiate să domnească împreună cu Cristos şi să stea

Cuprins

înaintea lui Iehova însuşi. Răsplata lor pământească nu este egală cu cea a chemării înalte. Şi acum „celelalte oi", ar trebuie să murmure împotriva lui Dumnezeu deoarece nu au avut şanse egale cu cei unşi să meargă în cer?

Argumentul „şanselor egale" este adus de tendinţa umană de a supraevalua importanţa umană. Nu trebuie să comitem greşeala lui Adam şi a Evei şi să încercăm să decidem ceea ce este bine şi ceea ce este rău, ceea ce este drept şi ce este nedrept. (Gen. 3:4-6, 22) Trebuie să fim gata să ne înlăturăm propriile cugete pentru a face loc cugetelor lui Dumnezeu, aşa cum ne este indicat în Cuvântul său, chiar în acest punct al responsabilităţii de familie şi de comunitate. (Isa. 55:8, 9) Dacă scăpăm de părerile omeneşti pline de prejudecată, putem vedea problemele aşa cum le vede Dumnezeu, apreciind puterea marelui Olar peste creaturile de lut, că el poate să facă un vas pentru a fi folosit în mod onorabil şi un altul pentru a fi folosit în mod neonorabil, ca printr-unul să îşi arate gloria şi mila şi prin celălalt să-şi poată arăta, după multă îndelungă răbdare, mânia dreaptă împotriva a ceea ce este rău. Dacă Iehova alege să facă ceva, „Ce să facă din el? Oh, omule, atunci, cine eşti tu cu adevărat ca să îi întorci răspunsul lui Dumnezeu?" (Rom. 9:24, 20, *NW*) Văzând că nu poate exista egalitate de şanse, la care ne-am gândit odată după modul nostru uman supus greşelii de a vedea lucrurile, cum îi va afecta acest lucru pe aceia dintre noi care au fost favorizaţi să fie la adevăr? Ne va smeri foarte mult şi ne va umple de recunoştinţă faţă de Dumnezeu pentru bunătatea sa nemeritată faţă de noi. Şi decât să ne dorim ca Dumnezeu să se conformeze ideilor noastre de a salva oamenii, dacă ne preocupă *cu adevărat* aceia care nu au auzit încă mesajul, vom face tot ce ne stă în puteri pentru a ne asigura că ei îl aud, ca rezultat al activităţii noastre de predicare plină de zel. Atunci, zelul vostru în mărturie să fie măsura adevărată a preocupării voastre pentru oameni.

● Când David l-a nemulţumit pe Dumnezeu făcând numerotarea Israelului, la 2 Samuel 24:1 se spune că Dumnezeu l-a îndemnat să facă acest lucru, în timp ce la 1 Cronici 21:1 se spune că Satan l-a îndemnat să facă acest lucru. De asemenea, la 2 Samuel 24:9 cifra dată este 800.000 de izraeliţi şi 500.000 de iudei, în timp ce la 1 Cronici 21:5 cifra oamenilor de luptă din Israel era de 1.100.000 şi iudeii de 470.000. Cum pot fi armonizate aceste diferenţe? – H. B., Massachusetts.

Despre Dumnezeu se spune uneori în Scriptură că face ceea ce El doar permite să fie făcut de altul. Astfel, la 2 Samuel 24:1 se spune: „Mânia DOMNULUI s-a aprins împotriva Israelului şi l-a făcut pe David împotriva lor să spună: Mergeţi, număraţi-i pe izraeliţi şi pe iudei." Dar nu Iehova a fost acela care l-a îndemnat pe David să păcătuiască. Acesta a fost Satan, aşa cum se spune la 1 Cronici 21:1: „Satan s-a ridicat împotriva Israelului, şi l-a provocat pe David să numere pe Israel." Dumnezeu era supărat pe Israel şi astfel i-a permis lui Satan să aducă acest păcat asupra lor şi de aceea la 2 Samuel se spune ca şi cum Dumnezeu a făcut acel lucru. Traducerea lui Rotherham arată că acest lucru s-a făcut mai degrabă prin îngăduinţa lui Dumnezeu, decât prin fapta sa: „Mânia lui Yahweh s-a aprins împotriva Israelului, aşa că a permis ca David să fie făcut să păcătuiască împotriva

Cuprins

lor spunând: Mergeţi şi număraţi-i pe izraeliţi şi pe iudei." Versiunea *Septuaginta,* în traducerea sa în limba engleză merge mai departe şi inserează „Satan" în locul pronumelui „el". Nota marginală din *Versiunea Regele Iacob* spune „Satan" în loc de „el".

Înrolate cu regularitate în serviciul regal erau 288.000 de trupe, împărţite în 12 grupe a câte 24.000 fiecare. Ei serveau prin rotaţie sub un sistem care îi grupa astfel în grupuri de 24.000, ce serveau o lună în timpul anului. Mai erau şi alţi 12.000 însoţitori pentru cei doisprezece prinţi ai seminţiilor, astfel se ajungea la un total de 300.000. Evident, cei 1.100.000 din 1 Cronici includeau şi pe cei 300.000 care erau deja înregistraţi, în timp ce la 2 Samuel nu erau. (Num. 1:16; Deut. 1:15; 1Cron. 27:1-22) În ceea ce priveşte pe Iuda, la 2 Samuel evident se socoteau cei 30.000 care erau în armata de observare, care staţionau la frontierele filistene şi care nu erau incluşi în cifra de la 1 Cronici. (2Sam. 6:1) Observăm că la 2 Samuel înregistrarea nu spune că „toţi erau din Israel", aşa cum apare în evaluarea mult mai completă din 1 Cronici, ci că doar „erau în Israel", fără a folosi expresia care îi cuprindea pe toţi, deoarece aceasta nu includea şi numărătoarea forţelor militare înrolate în mod regulat. Din nou în 1 Cronici numărătoarea nu spune că „toţi erau din Iuda", aşa cum s-a spus în cazul Israelului, ci doar „era şi Iuda", deoarece au fost lăsaţi pe dinafară cei 30.000 şi astfel nu i-a inclus pe toţi.

Astfel, când examinăm întreaga ilustraţie, când ne aducem aminte că relatările au fost scrise de oameni diferiţi, care aveau diverse puncte de vedere, putem armoniza cele două relatări fără dificultate.

● Au trăit înaintea lui Adam şi alte persoane? De unde a luat-o Cain pe soţia sa? – G. B., Alberta, Canada.

Adam şi Eva au fost primii oameni; toţi ceilalţi au fost descendenţii lor. Despre Adam, Geneza 5:4 spune: „El a avut fii şi fiice." Cain s-a căsătorit cu una dintre aceste fiice. Niciuna dintre ele nu este menţionată în înregistrare la momentul naşterii ei, ci toate au fost recunoscute pur şi simplu la sfârşitul relatării despre viaţa lui Adam. Rar Biblia indică naşterea fetelor individual. Înainte de Geneza 5:4 se vorbeşte despre alţi oameni care au avut soţii şi au dat naştere la urmaşi, dar nu apare nici o înregistrare despre naşterea acestor femei. Cazul lui Cain nu face o excepţie. (Gen. 4:16-26) În paranteză fie spus, chiar şi oamenii de ştiinţă ce susţin evoluţia, în general sunt de părere că a fost doar o singură pereche originală şi că urmaşii lor s-au încrucişat, frate cu soră.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1952 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

TEMEŢI-VĂ DE IEHOVA CEL SUPERIOR - Pag.417

CEREMONIA DE CĂSĂTORIE - Pag.423

VEŞTI BUNE ÎN ORIENTUL TULBURAT - Pag.434

SUPUNERE FAŢĂ DE AUTORITĂŢILE SUPERIOARE - Pag.439

MODELUL TESALONICENILOR SE REPETĂ - Pag.449

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.450

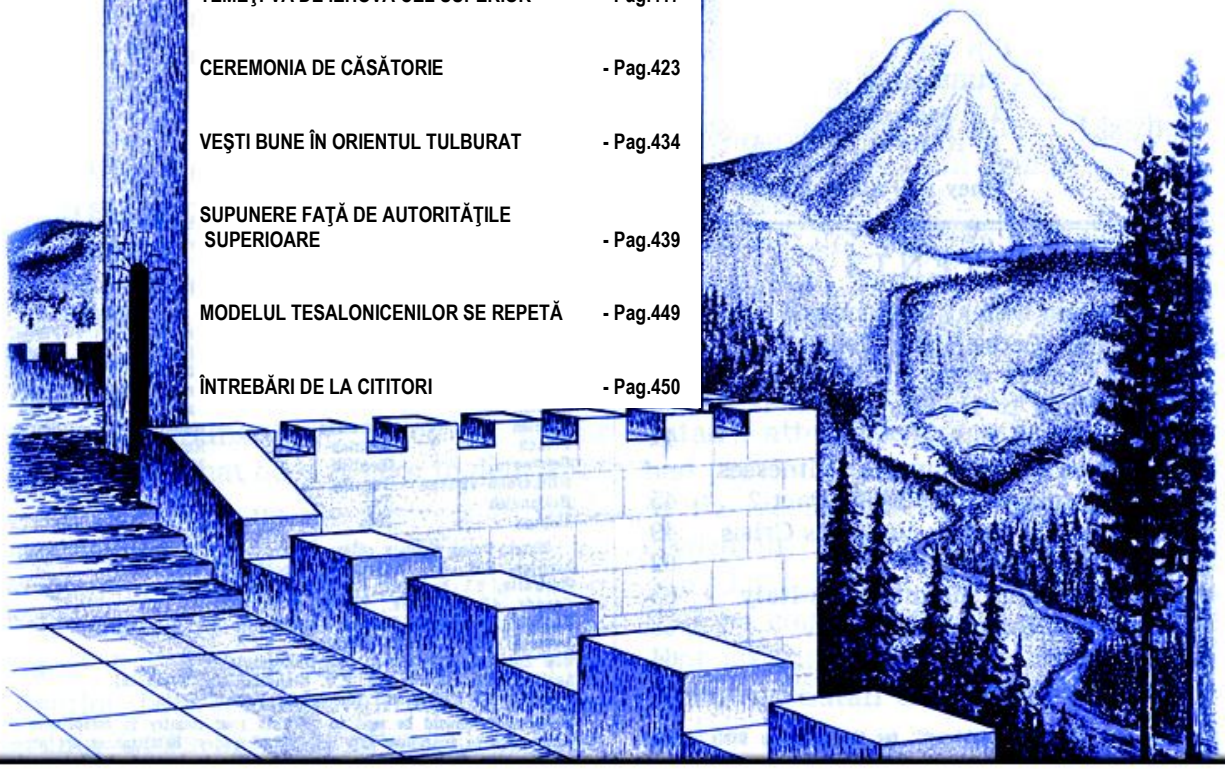

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

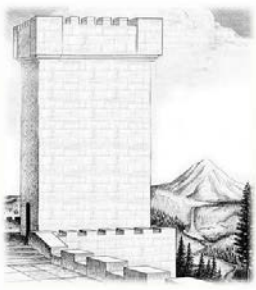

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1952 **Nr. 12**

Temeţi-vă de Iehova cel Superior

„Tot pământul să se teamă de Iehova.”
– Ps. 33:8, AS.

O atenţie DEOSEBITĂ este acordată în această perioadă de tranziţie mondială caracteristicilor şi principiilor organizaţiei şi guvernării Teocratice. Acest lucru se întâmplă mai ales în virtutea faptului că în prezent, sute de mii de creştini dedicaţi sunt strâns asociaţi ca un nucleu al unei societăţi a lumii noi. Această mulţime mare de „oi” ale Domnului, din mai mult de 120 de ţări, sunt adunate voluntar între graniţele unei organizaţii cu o „singură turmă”, care are o autoritate superioară cu experienţă drept „Păstor”. În conducerea şi ghidarea acestei mulţimi multinaţionale, în creştere, de martori ai lui Iehova creştini, s-a restabilit treptat, acum mulţi ani, forma de organizare iniţială teocratică de care se bucurau adevăraţii creştini în primul secol A.D. Multele caracteristici aplicate în timpul administraţiei pământeşti a apostolilor erau după cele ordinate de Suveranul Superior, Iehova Dumnezeu, când a iniţiat guvernul tipic Teocratic al vechiului Israel, în 1513 î.C. Este oportună o considerare a acestor principii notabile de guvernare privind relaţiile dintre superior şi inferior. Aceasta include un studiu al principiului important de teamă potrivită faţă de Iehova, conducătorul suprem. – 1Pet. 2:17, *NW;* Ioan 10:16; Evrei 10:1, *NW.*

CHESTIUNI DE BAZĂ

[2] Pentru început, este bine să avem clar în minte anumite chestiuni de bază. Ori de câte ori oamenii se adună pentru un scop special, ei formează o organizaţie. De aceea, o organizaţie este un aranjament de creaturi adunate pentru a îndeplini o anumită lucrare şi a se bucura de binecuvântări comune rezultate din această asociere strânsă. Cuvântul „organizaţie” îşi are rădăcinile în cuvântul „organ”, care vine din cuvântul grecesc *ergon,* care înseamnă *lucrare.* Observaţi expresia folosită în Biblie de Fariseul Gamaliel pentru a descrie organizaţia de apostoli şi prima adunare. „Nu vă legaţi de oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace; (pentru că dacă acest plan sau această lucrare [*ergon*] este de la oameni, va fi distrusă; dar dacă este de la Dumnezeu, nu îi veţi putea distruge), altfel s-ar putea să fiţi găsiţi luptând chiar împotriva lui Dumnezeu.” (Faptele 5:38, 39, *NW*) Ştim că orice

Cuprins

organizaţie, bună sau rea, are o formă de guvernare, care este necesară pentru a o controla şi a o ghida. De aceea, se spune că *guvernarea* este conducerea şi administrarea unui grup de creaturi prin lege. Legea, la rândul ei, este descrisă ca o regulă de acţiune sau de comportament. Guvernele, teocratice sau făcute de om, astfel elaborează sau folosesc legile pentru a guverna acţiunile supuşilor lor. În plus, trebuie să existe o teamă potrivită faţă de autoritatea reprezentată de guvern şi puterea sa de a pedepsi. Această teamă este mai mult decât veneraţie. Este înţelegerea răului, terorii, şi conştientizarea pericolului posibil.

[3] Toţi suntem familiari cu faptul că Isus se referea la guvernele făcute de om ca „Cezar". (Marcu 12:17) Guvernele Cezarului care există astăzi sunt alcătuite din multe forme de guvernare variate, iar două dintre acestea au fost alese ca exemple pentru acest studiu. Una dintre ele, democraţia, aşa cum este susţinută de Statele Unite, este descrisă ca o guvernare a oamenilor, de către oameni şi pentru oameni. Cealaltă formă, comunismul, sponsorizat de Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (Rusia), se spune că este un sistem de organizare socială în care toată activitatea economică este condusă de statul totalitar, dominat de un singur partid politic ce se perpetuează singur. Spre deosebire de acestea, Teocraţia, susţinută de martorii lui Iehova, este definită ca o guvernare sub îndrumarea şi administrarea directe ale Dumnezeului Cel Prea Înalt. Atunci cum s-a ajuns ca legile să fie folosite de guverne pentru a-i controla pe oameni?

[4] Legea este necesară pentru a menţine ordinea atunci când se guvernează lucruri însufleţite sau neînsufleţite. Pentru a menţine această funcţionare ordonată, intră în discuţie două părţi – partea superioară şi partea inferioară. Partea superioară este aceea care face legea sau regula de acţiune de care cel inferior este obligat să asculte. Domeniul de acţiune care este supus regulilor şi legilor este la fel de vast ca şi universul creaţiei lui Dumnezeu. Când Creatorul, ca Superior, a format universul, prin crearea materiei din nimic, El a imprimat anumite principii asupra materiei de care nu se poate despărţi şi fără de care aceasta nu ar mai exista. În crearea materiei a fost implicată mişcarea particulelor şi a corpurilor. Astfel au fost stabilite legile mişcării la care trebuie să se conformeze toate corpurile care se mişcă. – Ps. 104:30, *AS.*

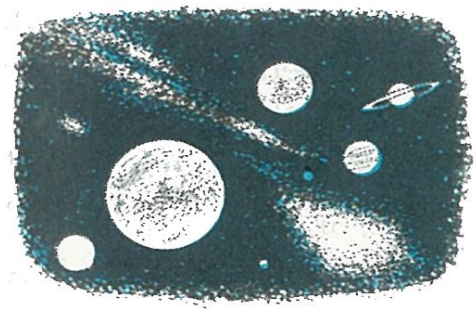

LEGI DE COMPORTAMENT ŞTIINŢIFIC ŞI UMAN

[5] Ori de câte ori ne uităm în spaţiul infinit al cerurilor să observăm mişcarea maiestuoasă a stelelor, sau observăm dezvoltarea vegetaţiei de pe pământ de la sămânţă la plantă sau de la plantă la sămânţă din nou, sau când ne gândim la mulţimea de acţiuni automate magnifice din cadrul organismelor noastre de carne, cum ar fi, de exemplu, faptul că inima noastră pompează neîncetat sânge, noapte şi zi, prin sistemul nostru circulator, pentru a ne menţine în viaţă, ne dăm seama că toate acestea nu sunt lăsate la întâmplare. Aceste chestiuni nu sunt lăsate la

Cuprins

îndemâna celor inferiori, ci sunt realizate într-un mod minunat, involuntar, conform regulilor infailibile stabilite de marele Superior, Iehova Dumnezeu, pentru că El este Creatorul. Dacă cei inferiori nu s-ar mai conforma regulilor stabilite de Marele Designer, atunci aceştia s-ar afla în necaz şi ar culege consecinţe groaznice. – Ps. 8:3, *AS;* Gen. 1:29; Ps. 139:14.

[6] Aşa cum am văzut mai sus, deşi domeniul legislativ este aproape la fel de vast ca şi universul, adoptând controlul la tot felul de acţiuni ştiinţifice, totuşi acesta asociat în mod obişnuit cu guvernarea, este limitat la reguli ale acţiunilor sau ale comportamentului uman. Spre deosebire de animale, ale căror acţiuni sunt controlate în mare măsură de instinct, omului i-a fost dat darul voinţei libere pentru a se conduce voluntar, într-un mod plăcut înaintea Făcătorului Său. În această zonă de acţiune unde omului i se permite să îşi exercite voinţa liberă apar legi ce guvernează acţiunile oamenilor. – Luca 22:42; 1Cor. 7:37, *NW.*

SUPERIORUL

[7] Acum să luăm în considerare poziţia înălţată şi înfricoşătoare a marelui Superior, Iehova Dumnezeu. „Atunci Cel Veşnic i-a răspuns [lui Iov] dintr-o furtună, spunând: 'Unde erai atunci când am întemeiat pământul? Răspunde-mi dacă ştii? Cine a măsurat pământul? – ştii? Cine a întins linia constructorului? Te-ai trezit vreodată de dimineaţă, ai dat instrucţiuni zorilor de zi, să prindă pământul de colţuri şi să îi scuture pe cei răi? Ce cale duce la casa Luminii şi unde locuieşte Întunericul?'" „Cine a îndrumat Spiritul lui Iehova, sau cine l-a învăţat ca sfătuitor? Iată, naţiunile sunt o picătură într-o găleată şi sunt considerate ca un grăunte de nisip în cântar; iată, El a luat insulele ca pe un lucru de nimic." Da, cine este omul insignifiant asemenea grăuntelui de nisip, cel inferior, care să îndrume sau să îi răspundă minunatului său Superior, Iehova Dumnezeu? „O, omule, atunci, cine eşti tu să îi răspunzi lui Dumnezeu? Îi va spune lucrul modelat celui care l-a modelat: 'De ce m-ai făcut aşa? Cum?' Nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeaşi frământătură un vas pentru a fi folosit în mod onorabil, şi altul pentru a nu fi folosit în mod onorabil?" Cu adevărat omul, cel inferior, cu o teamă evlavioasă, se va supune, în mod înţelept, asemenea lutului, să fie îndrumat de legile şi voinţa olarului Său Superior, Iehova. – Iov 38:1, 4, 5, 12, 13, 19, *Mo;* Isa. 40:13, 15, *AS;* Rom. 9:20, 21, *NW;* Ier. 18:2-10.

[8] Chiar şi în cazul omului imperfect, puterea superiorului peste cel inferior este foarte bine ilustrată. Când omul proiectează şi construieşte o maşinărie să lucreze pentru el, ca un superior în miniatură, acesta realizează diferite piese şi le asamblează. Mai târziu, piesele sunt puse în mişcare să funcţioneze, conform regulilor stabilite, pentru a realiza exact mişcările planificate de proiectantul uman. Întreaga maşinărie inferioară funcţionează conform regulilor stabilite de superiorul său, omul. După o anumită perioadă de timp, piesele se defectează şi nu se mai

Cuprins

conformează regulilor de acţiune atribuite. Maşinăria refuză să funcţioneze. În cele din urmă, după multe reparaţii, maşinăria nu mai funcţionează, instrumentul este casat şi un altul nou este fabricat pentru a face lucrarea necesară.

PUTEREA DE A FACE LEGI

[9] Este interesant să aflăm că distanţa dintre superior şi inferior determină gradul de superioritate şi inferioritate. Aceasta afectează în mod direct puterea de a face legi a superiorului peste cel inferior. Din această poziţie, superiorul este cel independent şi de aceea nu are niciun fel de regulă sau lege de urmat, cu excepţia celor pe care el însuşi şi le-a asumat. Pe de altă parte, cel inferior este cel subordonat. Astfel, starea de dependenţă obligă pe cel inferior să considere voinţa superiorului de care el depinde ca regulă de comportament, nu doar în fiecare acţiune din viaţă, ci în toate acele acţiuni care fac parte din dependenţa sa. Aceasta înseamnă că dacă cel inferior este dependent de un superior pentru cinci acţiuni, superiorul poate elabora legi sau reguli pentru inferior care să-i guverneze comportamentul doar pentru aceste cinci acţiuni. Dacă ar fi existat o sută de acţiuni care să formeze dependenţa inferiorului, atunci superiorul are un domeniu mai vast în care să îşi poată dicta legile sau să elaboreze reguli de comportament. Astfel, în funcţie de cât de mare sau mică este superioritatea unuia şi dependenţa totală sau limitată, a celuilalt, câmpul de acţiune în cadrul căruia se pot elabora legile este mai mare sau mai mic, total sau limitat.

TENDINŢE ÎN GUVERNĂRI

[10] Într-o organizaţie în care Iehova Dumnezeu este Superior, distanţa dintre superior şi inferior este extrem de mare, de fapt, absolută. Aceasta înseamnă că Iehova Dumnezeu se află în poziţia de a dicta legile şi poate face regulile de comportament să guverneze practic fiecare detaliu al acţiunilor servilor Săi. Aceasta se întâmplă astfel deoarece servii Săi, ca inferiori, depind complet de el pentru viaţă şi toate binecuvântările ei asociate. În timp ce este sigur şi de dorit să te afli sub guvernarea paternă (a tatălui) unde Iehova Dumnezeu este Superiorul absolut de care trebuie să ne temem, totuşi în ceea ce priveşte domeniul guvernelor lui Cezar, acest lucru este periculos şi duce la o oprimare imensă. – Ps. 1:1-6.

[11] În ţinuturile unde există tipul de comunism rusesc, aceste guverne totalitariste, ca superioare, caută să facă distanţa între stat şi supus foarte mare sau totală (aceasta se arată în realitate prin cuvântul totalitar), astfel că dependenţa inferiorilor, a supuşilor, este mare sau totală, permiţând statului să elaboreze reguli care să guverneze aproape fiecare detaliu din vieţile oamenilor lor. Această formă de conducere totalitară aduce o mare teamă asupra oamenilor şi duce la cruzime în inducerea unei astfel de temeri. În ţările unde funcţionează tipul american de democraţie, aceste guverne limitate ca superior nu sunt foarte departe de supuşii lor, inferiorii, astfel încât dependenţa faţă de stat este limitată. Aceasta înseamnă că democraţiile au domenii limitate asupra cărora să poată elabora legi pentru a guverna acţiunile supuşilor lor. Totuşi, chiar şi în ţări democratice, tendinţa

Cuprins

prezentă pare a fi de a da mai multe puteri statului. Această tendinţă este astfel deoarece Satan ştie că timpul său înainte de Armaghedon este scurt şi depune toate eforturile pentru a influenţa toate guvernelor pământeşti să se înalţe chiar mai mult, pentru a-şi spori superioritatea şi frica asupra oamenilor. Astfel, inferiorii pot fi constrânşi şi controlaţi mult mai rigid, departe de guvernul viitoarei lumi noi al lui Dumnezeu. – Apoc. 12:12, *NW.*

DEZVOLTAREA GUVERNELOR

[12] Dacă privim în urmă la lunga istorie de patru mii de ani a guvernelor „Cezarului", vedem că s-au dezvoltat şi au progresat prin război şi luptă. Cum aşa? Din timpul lui Nimrod înainte a existat o luptă pentru stăpânire, pentru a deveni superiori, pentru a le dicta legea şi politica celor înfrânţi, astfel încât aceştia să devină inferiori subjugaţi. Dibăcia superiorului i-a ţinut pe inferiori în frică şi la mila acestuia. După aproximativ 150 ani după Potop, a luat naştere pentru prima dată o luptă între familii, clanuri, seminţii, oraşe, pentru ca în cele din urmă să se ajungă la naţiune contra naţiune. Şi aşa a continuat până azi, o luptă continuă, dar astăzi lupta se duce între o coaliţie de naţiuni împotriva unei alte coaliţii. – Gen. 10:8, 9.

[13] Este aceeaşi veche metodă a învăţării din greşeli prin luptă. În prezent, blocul estic de naţiuni şi blocul vestic se luptă pentru dominaţie mondială pentru a dicta politica lumii şi reguli în avantajul lor, ca superiori. Timpul va spune dacă va mai exista un alt război al naţiunilor, ca un bloc să supravieţuiască precum superior, pentru a ţine restul lumii subjugată regulilor sale de acţiune. În contrast izbitor cu dezvoltarea legală a guvernelor violente ale Cezarului, observăm că legile şi regulile guvernării teocratice vin în mod paşnic, prin revelaţii divine direct de la Superiorul suveran Iehova Dumnezeu. – Isa. 33:22, *AS.*

SANCŢIUNI

[14] Guvernele, fie că sunt ale lui Dumnezeu sau ale lui „Cezar", folosesc instrumente pentru a-i încuraja pe inferiorii lor să asculte legile realizate pentru a-i controla pe aceştia din urmă. Aceste instrumente sunt: fie (1) pedepse ce cauzează teamă pentru încălcarea legii, fie (2) recompense pentru respectarea legilor; sau o combinaţie a celor două. În lumea legislativă aceste pedepse sau recompense sunt cunoscute ca *sancţiuni*, fiind instrumentele folosite de guverne pentru a induce respectarea legii. În grădina Eden Dumnezeu i-a dat lui Adam o lege ce-i interzicea să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Pentru această regulă clară de acţiune Superiorul, Iehova Dumnezeu, a adăugat sancţiunea pedepsei cu moartea dacă această lege era încălcată. Ştim cu toţii ce s-a întâmplat în cele din urmă. Adam, cel inferior, a încălcat această lege. Dumnezeu l-a judecat, l-a găsit vinovat şi a aplicat sancţiunea prin care el a murit în acea zi de o mie de ani. – Gen. 2:17; 3:19.

[15] După Potop, Dumnezeu a elaborat o lege prin care se interzicea crima şi a adăugat pedeapsa cu moartea, ca sancţiune, pentru oricine încălca această lege. Un

Cuprins

alt exemplu dintre multele legi pe care le conţine Biblia, în care sunt aplicate sancţiuni pentru a încuraja respectarea legii, observaţi cea de-a cincia poruncă, ce spune: 'Respectă-ţi mama şi tatăl.' Acestei reguli de acţiune i-a fost adăugată şi o răsplată pentru ascultare, şi anume: 'ca să trăieşti mult pe pământ'. Pentru cei care nu respectau această lege exista o sancţiune, cea a pedepsei capitale ce autoriza omorârea cu pietre. Astfel, omul, ca inferior aflat sub guvernare, nu îşi poate permite să ignore mânia (pedeapsa) legii sau să închidă ochii la binecuvântările (răsplata) acesteia. – Gen. 9:6; Ex. 20:12; Deut. 21:18-21; Rom. 13:5.

TEAMA

[16] Toate cele spuse mai sus demonstrează clar că teama evlavioasă de Iehova, marele Superior suveran, este dreaptă, dezirabilă şi corectă. Superioritatea Sa este aşa de mare încât îl face suprem faţă de tot. Este absolută, astfel încât omul inferior este complet la mila sa. Iehova al oştirilor se află într-o categorie de unul singur. De aceea adevăraţii creştini îl sfinţesc complet, cum se cuvine, separat de relaţiile lor cu persoane. Iehova în poziţia Sa înaltă este sfânt, este un foc mistuitor. „Pentru că sunt Iehova, Dumnezeul vostru: de aceea sfinţiţi-vă, şi veţi fi sfinţi, pentru că Eu sunt Sfânt." „Pentru că Iehova, Dumnezeul Tău este un foc care devorează, un Dumnezeu gelos." – Lev. 11:44; Deut. 4:24, *AS.*

[17] Niciun om nu-şi poate permite să se joace cu Iehova. După cum, niciun om nu poate fi neglijent în ce priveşte cerinţele lui Dumnezeu. Nu trataţi legile sale cu superficialitate, deoarece puterile Sale de a aplica pedepsele sunt infinite şi duc la distrugere totală în moarte. „Pământul este poluat de locuitorii săi; deoarece au călcat legile, au încălcat statutele, au încălcat legământul veşnic. De aceea, blestemul a devorat pământul, iar cei care îl locuiesc sunt găsiţi vinovaţi: de aceea locuitorii pământului sunt arşi, şi rămân puţini oameni." (Isa. 24:5, 6, *AS*) Întotdeauna trebuie să existe acea teamă de a nu displăcea Majestăţii sale Suverane. Isaia a spus foarte bine: „Iehova al oştirilor, pe El să îl sfinţiţi, şi El să fie teama voastră, El să fie groaza voastră." – Isa. 8:13, *AS.*

[18] Inferiorul înţelept este mereu atent la relaţia sa cu Marele Său Superior, Iehova Dumnezeu. El caută mereu să constate voinţa lui Dumnezeu şi apoi porneşte cu seriozitate să se conformeze acestei căi înţelepte. Acest serv credincios al lui Dumnezeu i se alătură regelui David în exclamarea sa referitor la măreţia lui Iehova Dumnezeu şi a caracterului potrivit de a manifesta teamă de El, urmându-i legea. „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu; cerul arată lucrarea mâinilor Sale. Zi după zi declară, şi noapte după noapte arată cunoştinţă. Legea lui Iehova este perfectă, întăreşte sufletul; mărturia lui Iehova este sigură, făcându-i înţelepţi pe cei simpli. Perceptele lui Iehova sunt drepte, care înveselesc inima; poruncile lui Iehova sunt pure, luminând ochii. *Teama de Iehova este curată,* ţine în veci; hotărârile lui Iehova sunt adevărate şi drepte. Sunt mai de dorit decât aurul, da, decât cel mai fin aur, mai dulci decât mierea şi picăturile dintr-un fagure. Mai mult decât atât, prin ele, servul tău este avertizat, respectarea lor aduce marea răsplată." „Tot pământul să *se teamă* de Iehova." – Ps. 19:1, 2, 7-11; 33:8, *AS.*

[Note de subsol]

Cuprins

Noul dicţionar internaţional Webster, Ediţia a doua, 1934.
Dicţionarul Legii lui Black, Ediţia a treia, 1933.
Din discursul de la *Gettysburg* din 1863 al lui Abraham Lincoln, preşedintele Statelor Unite ale Americii în acel moment.
Dicţionarul Colegiului American, 1949.
Noul dicţionar internaţional Webster, Ediţia a doua, 1934.
Comentarii asupra Legilor din Anglia, de Sir W. Blackstone, Vol.I,Sec.2,p. 26.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce sunt interesaţi martorii lui Iehova de subiectul organizării şi al guvernării?
2. Ce înseamnă termenii următori: „organizaţie”, „guvernare”, „lege” şi „teamă”?
3. Descrieţi următoarele forme de guvernare: „democraţie”, „comunism” şi „teocraţie”.
4. Care sunt cele două grupuri ce intră în ilustraţia guvernării? Descrieţi-le.
5. Daţi exemple de acţiuni supuse legilor, dar îndeplinite în mod involuntar.
6. Prin ce anume se deosebeşte domeniul legii, asociat de obicei cu guvernarea, de legile ştiinţifice la care se face referire în paragraful anterior?
7. Cum vorbesc Scripturile despre marele Superior al Universului?
8. Ilustraţi cum acţionează omul imperfect ca superior, în miniatură, peste un inferior.
9. Ce anume hotărăşte măsura puterii legislative în mâinile superiorilor şi cum?
10. Cât de înălţată este poziţia lui Iehova peste cei inferiori în guvernul teocratic? De ce este de dorit să trăieşti sub un astfel de aranjament?
11. (a) Comparaţi guvernările comuniste cu cele democratice referitor la superioritatea lor peste cei inferiori, şi ce înseamnă aceasta pentru oameni? (b) Care este orientarea generală în ce priveşte guvernările omeneşti şi de ce este aşa?
12,13. Descrieţi în general dezvoltarea guvernărilor „Cezarului” de-a lungul secolelor. Care este astăzi situaţia?
14,15. (a) Ce sunt sancţiunile? (b) Făcând referire la legile biblice identificaţi sancţiuni legate de acestea.
16,17. (a) De ce este potrivită teama de Iehova? (b) Cum trebuie să umble înaintea Dumnezeului său creştinul inferior?
18. Cum preamăreşte David măreţia lui Iehova Cel Superior?

Ceremonia de căsătorie

Aşa cum este ea oficiată de martorii lui Iehova

Termenul „căsătorie” este folosit cu privire la unirea conjugală dintre un bărbat şi o femeie. Iehova, Creatorul universului şi al tuturor fiinţelor care trăiesc în el, este autorul căsătoriei. Căsătoria nu a fost instituită doar pentru plăcerea şi confortul creaturilor umane. Conform scopului lui Iehova, căsătoria are un rol superior şi nobil. Creaturile îşi pot găsi cea mai mare bucurie şi satisfacţie în

Cuprins

căsătorie, numai dacă realizează acest lucru şi dacă recunosc că ea este „o funie împletită în trei”, formată din soţ, soţie şi Creatorul lor.

Unele scripturi potrivite ce ilustrează acest aspect important merită să le luăm în considerare. Geneza 1:27 şi 28 afirmă: „Şi Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat parte bărbătească şi parte femeiască. Apoi, Dumnezeu i-a binecuvântat şi le-a zis: fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l.” Aici, în strânsă legătură cu crearea şi căsătoria lor, se găseşte o însărcinare de a servi scopurilor măreţe şi superioare ale lui Iehova.

Exemple de apreciere potrivită a autorului căsătoriei

Capitolul 24 al cărţii Geneza conţine o descriere foarte detaliată a modului în care a fost aleasă o soţie pentru Isaac, moştenitorul promisiuni Avraamice. Aceasta ilustrează cum trebuie să fie luat în considerare Iehova, în mod potrivit, de către cei care vor să moştenească salvarea, atât cei care fac parte din rămăşiţa creştină, cât şi însoţitorii lor cu bunăvoinţă, atunci când îşi aleg un partener de viaţă. Să observăm primul aspect despre care citiţi în capitolul 24 din Geneza: femeia trebuia să fie evlavioasă şi dintr-o familie care se temea de Dumnezeu. O femeie canaanită sau păgână nu ar fi fost potrivită. Apoi, Avraam, tatăl mirelui, a observat în mod potrivit îndrumarea lui Dumnezeu pentru el şi familia lui de a-şi părăsi ţara, neamurile şi casa tatălui său. (Gen. 12:1) De aceea, Isaac, sămânţa, nu trebuia adus înapoi acolo. Ideea era că nu trebuia tolerată nicio încălcare a îndrumării clare a lui Iehova. Slujitorul lui Avraam care a fost trimis să aducă mireasa a ascultat, şi el l-a luat în considerare şi l-a aşteptat pe Domnul Dumnezeu, pentru a îndruma şi binecuvânta fiecare pas al misiunii lui. Femeia trebuie să corespundă standardelor lui Iehova şi să accepte de bunăvoie aranjamentul. Când a fost văzută binecuvântarea Domnului asupra alegerii miresei, slujitorul care îi reprezenta pe Avraam şi Isaac a dat multe daruri, inele şi alte bijuterii tinerei femei şi tutorilor ei, stabilind contractul între toţi cei implicaţi. În cele din urmă, îndrumarea Domnului a fost acceptată fără nicio împotrivire de către Isaac, iar căsătoria a fost consumată atunci când slujitorul i-a adus-o acestuia pe Rebeca.

Este adevărat că în zilele noastre Domnul Dumnezeu nu mai alege parteneri de viaţă pentru cei din poporul Său; însă El descoperă clar în Cuvântul Său, Biblia, metoda potrivită prin care cei din poporul Său trebuie să facă această alegere. Dacă fiecare dintre noi va arăta aceeaşi seriozitate ca şi Avraam şi slujitorul său, constatând care este cugetarea Domnului în alegerea unui partener, putem fi siguri că vom primi binecuvântarea Sa şi vom avea mai mult succes decât dacă am proceda în oricare alt fel. Bogăţia, superioritatea socială şi frumuseţea fizică, pe care lumea le consideră extrem de importante, nu sunt în realitate factori importanţi ai unei căsnicii reuşite. Compatibilitatea evlavioasă este lucrul pentru care trebuie să ne străduim.

Astăzi, scopul lui Iehova în legătură cu justificarea numelui şi Cuvântului Său, întemeierea împărăţiei sale şi binecuvântarea tuturor familiilor pământului – se centrează în jurul familiei lui Iehova, care îl include pe Isus Cristos şi mireasa

Lui, şi chiar şi pe însoţitorii cu bunăvoinţă care însoţesc mireasa. Grija atentă pe care a arătat-o Avraam atunci când i-a ales un partener de căsătorie lui Isaac ar trebui luată ca exemplu de fiecare dată de cei care sunt membri ai corpului lui Cristos şi de însoţitorii lor. Dacă vor face acest lucru, atunci se va putea spune cu adevărat despre ei: „Ceea ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug". – Mat. 19:6, *NW*.

Psalmii 45:1-15 arată că, în cadrul pregătirii ei pentru căsătorie, mireasa trebuia să arate aprecierea cuvenită nu doar faţă de mire, ci şi faţă de tatăl mirelui. Apocalipsa 21:1-5 îi ilustrează pe mirele Cristos şi pe mireasa lui spirituală coborând din cer, de la Dumnezeu, pentru a transmite binecuvântările lui Iehova tuturor creaturilor care merită viaţa.

Este adevărat că fiecare dintre cazurile de mai sus este în mare măsură profetic şi simbolic. Totuşi, aceasta nu schimbă în niciun fel faptul că toţi cei ce s-au dedicat în serviciul lui Iehova trebuie să ia în considerare cerinţele Lui atunci când îşi aleg partenerul de viaţă. O căsnicie care îl ignoră pe Iehova Dumnezeu şi scopurile sale cu privire la creaturile Sale nu este completă şi nici nu poate fi o căsnicie cu adevărat fericită.

Ideile menţionate mai sus sunt incluse aici pentru un dublu scop. În primul rând, ca acei creştini care se căsătoresc să-şi aprecieze obligaţiile potrivite faţă de Creatorul şi Binefăcătorul lor atunci când păşesc în viaţă ca familie şi să îşi direcţioneze energia spre a le împlini. În al doilea rând, în zilele noastre, voinţa şi scopul lui Iehova Dumnezeu sunt ignorate aproape cu desăvârşire de toţi oamenii din toate teritoriile. Există milioane de oameni, orbiţi de aşa-numitele religii necreştine sau păgâne, care nu îl cunosc pe Dumnezeu şi scopurile sale şi nu îl pot lua în considerare aşa cum ar fi potrivit în vieţile lor. Mai sunt alte milioane care trăiesc în teritorii totalitare care îl resping şi îl exclud pe Dumnezeu din vieţile şi activităţile lor de zi cu zi, intenţionat şi cu răutate, în timp ce în aşa-numitele ţări creştine apostaţii religioşi au corupt mintea oamenilor şi le-au întunecat gândirea în asemenea măsură încât ei trăiesc în primul rând pentru satisfacţie personală şi pasiuni josnice şi nu-şi ia în considerare, cu seriozitate, obligaţiile pe care le au faţă de Dumnezeul lor. Se poate spune, pe bună dreptate: „Lumea prin înţelepciunea ei nu l-a cunoscut pe Dumnezeu". „Căci înţelepciunea lumii este o nebunie înaintea lui Dumnezeu." – 1Cor. 1:21; 3:19, *NW*.

În prezent, „mânia lui Dumnezeu se dezvăluie din cer împotriva oricărei impietăţi şi a oricărei nedreptăţi a oamenilor care înăbuşă pe nedrept adevărul. Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat." (Rom. 1:18, 21, *NW*) Astfel, în ce priveşte cerinţele lui Iehova, Biblia descrie întunericul în care se află lumea cu privire la căsătorie, precum şi la orice alt aspect, de fapt.

Apostolul Petru le-a scris tovarăşilor săi creştini: „Pe de altă parte, voi sunteţi 'un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţe pretutindeni virtuţile' celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." (1Pet. 2:9, *NW*) Creştinilor li se cere, aşadar, să arate virtuţile lui Iehova în toate lucrurile, inclusiv conformându-se modelului divin de

Cuprins

căsătorie, în toate amănuntele acesteia. Ei fac acest lucru pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu şi pentru a avea o pace a minţii. De asemenea, o fac cu scopul de a da un bun exemplu şi o îndrumare pentru lumea orbită, mai ales pentru persoanele cu bunăvoinţă din lume, care doresc să-l cunoască pe Dumnezeu şi să-i servească. – 1Tim. 4:16, *NW.*

Adevăratul martor

La început, Iehova a fost singurul martor al lui Adam şi Eva, atunci când aceştia au fost uniţi prin căsătorie. Indiferent ce exprimări de fidelitate şi devotament au fost schimbate între cei doi, acestea au fost făcute în prezenţa Dumnezeului lor. Ei urmau să fie conştienţi de acest lucru pe parcursul întregii lor vieţi viitoare. Ei ştiau că orice încălcare a legământului lor sau orice infidelitate unul faţă de celălalt ar fi fost cunoscute de Dumnezeul lor. Aceasta constituia cea mai mare influenţă posibilă ce împiedica să fie comisă vreo greşeală. Atâta timp cât îl onorau, respectau şi iubeau pe Dumnezeul lor, nu ar fi putut să fie infideli obligaţiilor sacre pe care şi le asumaseră în faţa Lui.

Astăzi, preoţii, rabinii, predicatorii şi alţii pretind că ei sunt martori importanţi şi responsabili înaintea cărora se cuvine să-şi facă jurămintele cei care se căsătoresc, iar unii merg până acolo încât susţin că uniunea nu este oficiată în mod acceptabil dacă nu este binecuvântată de către ei. În realitate, această afirmaţie a lor este cu totul nescripturală, şi aşadar falsă. Ei sunt, în cel mai bun caz, doar martorii oficiali care se îngrijesc ca înregistrările necesare cerute de stat să fie executate şi consemnate în mod potrivit. Orice judecător de pace, primar, funcţionar orăşenesc, judecător de la tribunal sau orice alt funcţionar calificat de stat ar putea face la fel de bine acest lucru. Singura diferenţă dintre un cleric şi cei din alte oficii publice menţionaţi este că acel cleric se presupune că ar cunoaşte cugetarea Domnului cu privire la această problemă, fiind aşadar calificat spre a-i instrui pe miri cu privire la obligaţiile scripturale pe care le au unul faţă de altul şi faţă de Dumnezeul lor.

Adevăratul martor înaintea căruia îşi asumă creştinii obligaţiile este Dumnezeul lor. La fel ca şi în cazul lui Adam şi al Evei, creştinii care şi-au dedicat viaţa serviciului lui Dumnezeu, stau în prezenţa Dumnezeului lor şi îşi asumă obligaţiile înaintea Lui. Când sunt instruiţi în mod potrivit, ei sunt conştienţi de responsabilitatea pe care o au înaintea Domnului; şi atâta timp cât îşi onorează, iubesc şi respectă Dumnezeul, vor respecta şi vor fi credincioşi şi obligaţiilor conjugale pe care şi le-au asumat înaintea Dumnezeului lor. Oamenii temători de Dumnezeu din toate timpurile au recunoscut acest principiu. – Gen. 31:49, 50.

Cuprins

De ce sunt potrivite căsătoriile civile

Luând în considerare oficierea căsătoriei până acum, ne-am ocupat doar despre ceea ce este legat de serviciul de slujitor. Aceasta nu înseamnă că martorii lui Iehova nu acceptă şi ceremonia pur civilă condusă de un funcţionar civil, considerat competent şi calificat de către stat. Căci o acceptăm. Chiar şi în cazul creştinilor, se presupune că în aceste cazuri cei care se vor căsători păstrează clar în minte, din studiul lor biblic, obligaţiile pe care le au unul faţă de altul şi faţă de Dumnezeul lor, totuşi, din anumite motive, preferă doar un serviciu de căsătorie civilă. Acesta este dreptul lor şi sunt îndreptăţiţi să şi-l exercite. Cerinţele pentru a se oficia o căsătorie diferă în funcţie de stat sau provincie. Martorii lui Iehova se supun cu bucurie acestor reglementări, în respectivele state şi provincii, atâta timp cât aceste reglementări nu sunt contrare legii lui Dumnezeu cu privire la căsătorie.

Bucuria şi obligaţiile căsătoriei

Căsătoria este plină de speranţă şi aşteptări pentru cei care intră în această stare. Lor, viitorul le apare foarte atrăgător şi fericit, iar acest lucru este cât de poate de potrivit, dacă au luat în considerare cerinţele Domnului şi sunt hotărâţi să îşi ordoneze viaţa în concordanţă cu ele. Atunci când se ţine seama de legea lui Dumnezeu, pot fi acceptate ca aplicându-se la ei cuvintele lui Isus, consemnate în Matei 19:4-6, (*NW)*: „N-aţi citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc şi a spus: 'De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor fi o singură carne'? ... Deci ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug, omul să nu despartă."

Căsnicia devine astfel o serioasă responsabilitate înaintea Domnului Dumnezeu. Acesta era lucrul pe care îl avea Iehova în vedere atunci când a aranjat şi a oficiat căsătoria dintre primii noştri părinţi. El le-a dat instrucţiuni complete şi adecvate pentru a-i ghida corespunzător. El le-a furnizat un cămin perfect şi minunat în Eden, capabil să împlinească dorinţele inimii temătoare de Dumnezeu. Iehova a binecuvântat această uniune.

Este partea fericită a celor care se căsătoresc acum să se căsătorească în ziua lui Iehova, atunci când El este prezent prin reprezentantul Său, Fiul Său, şi îşi întemeiază împărăţia, la care se face referire ca la bucuria întregului pământ. (Ps. 48: 1,2) Cei care se căsătoresc acum în Domnul şi rămân aşa credincioşi se vor putea bucura de binecuvântările şi bucuriile acestei împărăţii, pe parcursul vieţii lor de soţi.

Este potrivit, totuşi, să fie sfătuiţi, cei care urmează să se căsătorească de faptul că această stare de bucurie poate fi obţinută şi păstrată doar dacă îl pun pe Dumnezeu pe primul loc în vieţile lor şi menţin o iubire pură şi curată unul pentru celălalt. Responsabilităţile le sunt arătate clar în Biblie. Va fi absolut necesar ca ei să le studieze cu seriozitate şi să le pună în aplicare în fiecare zi. În Efeseni 5:21-33 (*NW*), apostolul rezumă relaţia dintre ei prin aceste cuvinte:

„Fiţi supuşi unii altora în teamă de Cristos! Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului, pentru că soţul este capul soţiei, aşa cum şi Cristos este capul

Cuprins

adunării, El fiind salvatorul acestui corp. De fapt, aşa cum adunarea îi este supusă lui Cristos, tot aşa şi soţiile să le fie supuse soţilor lor în toate. Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum şi Cristos a iubit adunarea şi s-a dat pe sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o cu baia de apă prin cuvânt, ca să-şi prezinte lui însuşi adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără defect. Tot aşa, soţii trebuie să-şi iubească soţiile ca pe corpul lor. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine, fiindcă nimeni nu şi-a urât vreodată trupul, ci îl hrăneşte şi îl îngrijeşte cu drag, cum face şi Cristos cu adunarea, pentru că suntem mădulare ale corpului Său. «De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor deveni o singură carne.» Acest secret sacru este mare. Vorbesc acum despre Cristos şi adunare. De asemenea, fiecare dintre voi să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi, iar soţia, la rândul ei, să aibă un respect profund faţă de soţul ei."

Doar creştinii pot să dea dovadă de această măsură de iubire şi încredere, în aceste timpuri când oamenii ignoră toate principiile potrivite de dreptate, iubire şi adevăr. Soţia creştină recunoaşte faptul că soţul ei îşi acceptă obligaţiile conjugale ca pe o încredere sfântă înaintea lui Iehova, iar soţul recunoaşte că soţia sa face la fel. Prin urmare, ei au credinţă, încredere şi pace a minţii.

Primii noştri părinţi şi-au pierdut bucuria, minunatul lor cămin şi viaţa deoarece şi-au pierdut credinţa în Dumnezeu. Ei s-au răzvrătit împotriva Cuvântului lui Dumnezeu şi au nesocotit sfaturile Celui Preaînalt. (Ps. 107:11) Fericirea creştinilor căsătoriţi, căminul lor aflat în sau sub conducerea împărăţiei lui Iehova, precum şi viaţa lor, vor dăinui numai dacă îl vor pune pe Dumnezeu pe primul loc. Isus spune: „Aceasta înseamnă viaţa veşnică, să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre Cel pe care Tu l-ai trimis, Isus Cristos." (Ioan 17:3, *NW*) Când se ajută unul pe celălalt să facă acest lucru, ei se vor achita de cea mai sfântă datorie pe care o poate avea un soţ sau o soţie. Cooperarea lor reciprocă poate să îi ajute şi chiar îi va ajuta pe fiecare dintre ei să ducă o viaţă creştină evlavioasă.

Acest legământ pe care îl fac ei este pe locul doi doar faţă de dedicarea lor de a-şi servi Dumnezeul. În ochii lui Dumnezeu, un legământ este un lucru cât se poate de sfânt. De aceea, ei trebuie să fie credincioşi dedicării pe care i-au făcut-o Dumnezeului lor şi legământului pe care l-au făcut unul cu celălalt.

Locul ceremoniei

Sala Împărăţiei a unei grupe de martori ai lui Iehova este unul dintre cele mai adecvate locuri în care se poate oficia o ceremonie de căsători creştină. De ce? Pentru că acest serviciu constituie o mărturie despre numele lui Iehova şi scopurile Sale, pe lângă faptul că scoate şi mai mult în evidenţă obligaţiile pe care cei căsătoriţi le au înaintea Dumnezeului lor.

Trebuie să fie consultat comitetul de serviciu al adunării, iar Sala Împărăţiei poate fi folosită doar cu acordul lor. În afară de adăugarea câtorva flori pentru decorarea scenei, Sala Împărăţiei nu trebuie deloc modificată în ceea ce priveşte iluminarea, echipamentul sau de altă natură. În general, oricine foloseşte Sala

Cuprins

Împărăţiei în vederea unei ceremonii de căsătorie trebuie să o accepte aşa cum se găseşte. Ea este echipată în mod corespunzător pentru serviciu evlavios. Dacă e nevoie de alte aranjamente, mai sofisticate, ceremonia ar trebui să fie ţinută într-un alt loc, nu la Sala Împărăţiei, locul de întrunire a poporului lui Iehova.

Muzica de dinaintea ceremoniei

Aceasta se poate lăsa, în general, la latitudinea şi gusturile bune ale celor care fac aranjamentele pentru nuntă, cu condiţia ca ei să fie la adevăr. La Sala Împărăţiei se pot cânta cântări ale Împărăţiei sau piese instrumentale. Bineînţeles, acestea nu sunt necesare; însă este vorba de un eveniment care are loc „o dată în viaţa" celor ce se vor căsători, iar dacă participanţii consideră că aceste aranjamente ar fi de dorit, nu este niciun motiv serios pentru care să nu se poată face, atâta timp cât se are grijă să nu se insiste atât de mult pe această parte suplimentară a aranjamentelor de nuntă, încât ea să eclipseze adevăratul serviciu, ceea ce va fi spus de serv.

Repetiţii

Dacă acestea sunt necesare, ele nu ar trebui să se ţină la Sala Împărăţiei, ci in alt loc şi rămâne la alegerea servului care oficiază dacă va dori să ia parte la ele sau nu. Pe lângă faptul de a verifica certificatul de căsătorie ca să vadă dacă toate cerinţele legale sunt îndeplinite în mod corespunzător, stabilind dacă femeia va fi sau nu „dată" în căsătorie şi lămurind dacă vor fi folosite în serviciu unul, două sau nici un inel, el nu are mai nimic de-a face cu aranjamentele preliminare. Prezentarea de către el în cadrul ceremoniei a cerinţelor lui Iehova şi a obligaţiilor maritale pe care cei doi soţi le au unul faţă de celălalt, nu ar trebui umbrită în niciun fel de vreun alt ritual inutil.

Îmbrăcămintea

Acesta este de obicei un aspect important pentru majoritatea mireselor, şi în multe cazuri şi pentru domnişoarele de onoare şi alţi participanţi. Se consideră că este indispensabil să aibă o îmbrăcăminte, mai mult sau mai puţin minuţioasă, în funcţie de aşa-numita lor poziţie socială. Pentru a justifica acest lucru, ca regulă, îndreaptă atenţia spre accentul pe care îl pune Domnul pe împodobirea miresei, despre care se vorbeşte în Psalmul 45 şi în alte locuri din Biblie. Fără a dori să restricţionăm inutil sau să ne amestecăm în vreun alt fel în această problemă controversată, se pare, totuşi, că este bine a sugera în acest caz că aceste podoabe descrise în Biblie sunt de obicei tipice spiritual, îndreptând atenţia spre adevăratele podoabe cu care mireasa lui Cristos şi însoţitoarele ei trebuie să se îmbrace, şi ele nu au nicidecum scopul de a preumbri împodobirea literală a unei mirese creştine. Podoaba pe care trebuie să o poarte mireasa lui Cristos este faptul de a se înveşmânta cu acele calităţi care sunt cultivate şi scoase în evidenţă ca roade ale spiritului lui Iehova, care acţionează asupra şi în creştinii adevăraţi. – 1Pet. 3:1-6, *NW.*

Cuprins

Oamenii din lume, care nu au aceste roade ale spiritului lui Iehova, consideră că trebuie să se împodobească cu ce au mai bun sau cu ce pot cumpăra mai bun dacă nu au. Aceasta este „etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă (care) nu provine de la Tatăl, ci provine din lume.” (1Ioan 2:16, *NW*) O expunere publică ce atrage atenţia nu este necesară şi nu are în realitate niciun efect, în comparaţie cu frumuseţea pe care o cultivă mireasa creştină. Această etalare lumească de veşminte şi practici tinde să stârnească o competiţie prin invidia, gelozia, certurile şi ura ei şi nu se potriveşte unui creştin. De aceea, le sfătuim pe miresele creştine să aibă în vedere împodobirea evlavioasă. Aceasta nu înseamnă că creştinii nu trebuie să se îmbrace în mod elegant şi atrăgător cu aceste ocazii. Ei ar trebui să fie în conformitate cu îndrumările Domnului. – 1Tim. 2:9, 10, *NW*

Ce poziţie trebuie luată

Cei care se căsătoresc ar trebui, în mod normal, să fie cu faţa îndreptată spre cel ce oficiază ceremonia şi cu spatele la auditoriu. Ei pot fie să se aşeze, fie să stea în picioare, în timpul cuvântării care deschide serviciul. Dacă vor alege să stea jos, atunci să stea în picioare în partea de încheiere a serviciului. Este indicat ca mireasa să stea în stânga mirelui, care se va afla la dreapta servului. „Cavalerul de onoare”, prietenul mirelui, ar trebui să stea în dreapta liberă a mirelui, în timp ce domnişoara de onoare va sta în stânga liberă a miresei.

Unii ar putea afirma că aceste detalii sunt un ritual de care nu este nevoie. Fără a aduce argumente în acest punct, le vom răspunde simplu că vor trebui să se aranjeze într-un oarecare fel, şi ar fi bine dacă ar face-o în mod ordonat. Mirelui şi miresei li se cere să fie prezenţi şi să declare în faţa martorilor că acceptă obligaţiile căsniciei. În principiu, toate statele şi provinciile cer ca, în afara servului care oficiază ceremonia de căsătorie, să mai fie doi martori care să semneze certificatul de căsătorie. De obicei, „cavalerul de onoare” şi domnişoara de onoare sunt cei aleşi pentru acest scop. Aceşti martori trebuie să se afle într-un loc de unde pot vedea şi auzi cele ce se întâmplă, pentru a putea semna în mod corespunzător certificatul. Nu suntem, totuşi, dogmatici cu privire la acest subiect. Orice alt aranjament pe care l-ar putea prefera mirii este cu totul acceptabil, atâta timp cât se îndeplinesc în mod corect procedurile necesare şi este înregistrată căsătoria, menţinându-se totodată ordinea.

Recepţia

Aici este locul unde se poate strica cel mai uşor efectul bun al mărturiei date pentru bunul nume şi scopul înalt ale lui Iehova, care s-a făcut până acum. Recepţia care urmează după ceremonia de nuntă ar trebui să se desfăşoare în

Cuprins

acelaşi cadru plin de demnitate, potrivit vieţii curate de creştin a celor care participă şi în armonie cu principiile biblice prezentate în serviciul de nuntă. În mod firesc aceasta va fi o ocazie de bucurie, însă nu neserioasă şi niciuna care să facă loc unei toleranţe excesive.

Un alt aspect la care e nevoie să se mediteze cu atenţie atunci când se pregăteşte o asemenea recepţie este folosirea băuturilor alcoolice, mai ales vin sau alte băuturi care îmbată. Biblia menţionează folosirea corectă a vinului în aceste ocazii, aprobând-o, însă ea nu încurajează şi nu aprobă niciunde în paginile ei consumarea excesivă a vinului sau a mâncării. (Ps. 104:15; Ioan 2:1-10, *NW*; Prov. 23:19-21) Păstraţi în minte şi faptul că abilitatea familiei umane de a rezista efectelor băuturilor care ameţesc scade cu fiecare generaţie. De aceea, acestea ar trebui folosite cu moderaţie. Persoanele care sunt slabe în această privinţă nu ar trebui aşezate într-un loc unde aceste băuturi sunt accesibile în cantităţi nelimitate. În caz contrar, ceea ce se intenţiona să fie o exprimare a iubirii şi un mijloc de destindere ar putea să devină un motiv de poticnire. O altă situaţie neplăcută la care se ajunge este că uneori cei care ştiu că aceste băuturi le sunt dăunătoare fizic sau spiritual le consumă datorită importanţei ocaziei şi fiindcă nu vor să jignească gazda sau să se simtă diferiţi. Acest lucru este evident nepotrivit şi nu ar trebui să se permită să se ajungă la o astfel de situaţie. Cei care doresc să consume aceste băuturi să o facă, dar, în acelaşi timp, să respecte dreptul celor care nu doresc să consume.

De aceea, fără a vrea să interzicem ceea ce Domnul permite sau să încălcăm libertăţile cuiva, sugerăm ca, în aceste ocazii, gazda să facă o supraveghere atentă şi să aranjeze în aşa fel încât folosirea acestor băuturi să fie într-un mod care să sporească lauda lui Iehova şi spre bunăstarea tuturor celor prezenţi.

Unii ar putea să folosească faptul că Isus, mama sa şi câţiva dintre discipolii Săi au participat la o nuntă din Cana Galileii, ca motiv de a avea o astfel de recepţie de nuntă. Nu există niciun motiv scriptural pentru care să nu se poată ţine o recepţie. Modul în care este condusă aceasta este ceea ce o poate face fie folositoare, fie condamnabilă. Domnul vrea ca poporul Său să fie unul fericit, care să se bucure în aceste ocazii. Cu greu se poate crede, totuşi, că la recepţia de nuntă din Cana Galileii s-au găsit şi practicile lumeşti, muzica şi dansul senzuale ale grecilor şi romanilor, populare în timpurile acelea, sau că Isus ar fi participat la o asemenea reuniune care îl dezonorează pe Dumnezeu. Astăzi, practici similare celor romane şi greceşti din timpurile lui Isus sunt excesive pe pământ, iar aici li se dă un avertisment creştinilor, ca să nu fie atraşi în ele în vreun fel.

Există atâta companie plăcută şi care înalţă sufleteşte de care se poate bucura poporul Domnului între graniţele societăţii lumii noi, inclusiv muzică, dans şi cântări şi chiar şi mâncare şi vin în cantităţi moderate, încât nu există nicio scuză pentru a imita lumea delincventă sau a-i urma practicile. Aceeaşi atmosferă evlavioasă trebuie să se vadă clar în toate lucrurile pe care le facem, ca să fie evident pentru toţi că noi suntem dintr-un „sistem de lucruri” diferit.

Recepţia nu trebuie niciodată să fie ţinută la Sala Împărăţiei. Folosirea ei să fie limitată în exclusivitate la mărturia dată spre lauda lui Iehova.

Cuprins

Inele

În oficierea căsătoriei efectuată pentru şi de către martorii lui Iehova, schimbul de inele între mire şi mireasă este lăsat cu totul la alegerea mirilor. Atunci când a fost aleasă o mireasă pentru Isaac, se menţionează că Rebeca a acceptat o podoabă de pus pe mână. (Gen. 24:22,30,53, *Mo; AT*) La fel şi în Luca 15:22, fiului risipitor i s-a dat un inel de către tatăl său, cu ocazia întoarcerii sale acasă.

Bineînţeles, noi recunoaştem că inelele sunt folosite în mare măsură în multe ritualuri păgâne. Dar acest lucru nu interzice în niciun fel folosirea lor în cadrul unui serviciu creştin, mai ales dacă Biblia menţionează folosirea lor cu aprobare. Cu siguranţă că este mult mai rezonabil să ne aşteptăm ca Satan, dumnezeul imitator, a imitat folosirea lor de la Iehova, mai degrabă decât să acceptăm poziţia care nu poate fi susţinută că Iehova a imitat modul lor de folosire din cadrul practicilor demonice păgâne. Totuşi, dacă unele cupluri preferă să se lipsească de ele în cadrul serviciului de căsătorie, ei au tot dreptul să facă acest lucru. În această privinţă, fiecare să se simtă liber să facă ceea ce este corect şi potrivit în mintea sa. Un mire nu se uneşte prin căsătorie cu mireasa lui prin faptul că îi pune un inel pe deget.

Acceptabilitatea căsătoriei

Cine sunt liberi să păşească în starea matrimonială, potrivit standardelor arătate de Isus şi apostolii Săi în Scripturile Greceşti Creştine şi legilor ţării? Acest aspect a fost analizat în profunzime în numerele anterioare ale *Turnului de veghere* şi aici va fi doar pe scurt. Pentru a se putea căsători, bărbatul şi femeia trebuie să fi atins vârsta discernământului şi maturităţii stabilite de lege şi să nu fie legaţi biblic sau legal de alt partener de căsătorie. Ei mai trebuie şi să se conformeze legilor ţării, obţinând autorizaţia de care este nevoie, aşteptând perioada necesară de timp, stabilită de lege, după ce primesc certificatele şi, unde este necesar, să facă analizele de sânge care se cer, verificările de sănătate etc. Aceste aspecte sunt stabilite toate de legea ţării, iar cel care oficiază căsătoria trebuie să se asigure că ele au fost îndeplinite aşa cum trebuie înainte de a începe ceremonia de căsătorie.

Dacă bărbatul sau femeia au mai fost căsătoriţi înainte, ei trebuie să aibă divorţul legal complet, care se cere de lege; şi mai trebuie să aibă şi motive scripturale potrivite pentru acest divorţ. Isus arată foarte clar că nu există decât două motive pentru care o persoană căsătorită este liberă să se recăsătorească. Acestea sunt moartea sau adulterul din partea partenerului de viaţă. (Mat. 19:9; 1Cor. 7:39, *NW*) Cel ce oficiază căsătoria mai este obligat şi să verifice dacă există această libertate scripturală şi să-i sfătuiască în mod corespunzător că oricine se căsătoreşte din nou, fără a fi liber din punct de vedere scriptural, păcătuieşte înaintea lui Dumnezeu. Numai libertatea legală nu-l face pe un creştin liber să se recăsătorească. Dacă ei insistă să se căsătorească fără să le pese, pentru a evita să ia parte la păcatul lor servul teocratic şi credincios se va abţine să-i căsătorească.

Cuprins

În anumite teritorii clerul religios emite interdicţii pentru a aduce la cunoştinţă obiecţiile la o căsătorie, însă noi nu emitem asemenea interdicţii.

Verificarea certificatului de căsătorie

Certificatul de căsătorie este emis de către statul sau provincia în care are loc căsătoria, şi printre altele, subliniază condiţiile în care se poate căsători o persoană în statul sau provincia respectivă. Servul care oficiază ar trebui să verifice cu atenţie pentru a vedea dacă toate acestea sunt în armonie, potrivit legii, şi că toate formalităţile adiţionale, cum ar fi formulare de analiză a sângelui etc. au fost ataşate, aşa cum pretinde legea. La încheierea ceremoniei el le va completa cum se cuvine, îi va pune pe martori să semneze şi îl va înmâna oficialului desemnat.

Procedura stabilită ce trebuie urmată la nuntă

La timpul stabilit, mirii se vor prezenta în faţa servului, după ce s-a dovedit că sunt calificaţi conform legii statului şi a standardelor Domnului spre a se căsători; bărbatul va sta la stânga servului, iar femeia la dreapta sa. Se va ţine o cuvântare prietenoasă şi intimă, adresată în primul rând celor doi miri, în care se vor sublinia obligaţiile scripturale potrivite pe care şi le asumă fiecare dintre ei înaintea celuilalt şi înaintea Dumnezeului lor, acceptând responsabilităţile căsniciei. Pentru această cuvântare este potrivit materialul cuprins în primele 19 paragrafe din acest articol. După aceea, mireasa, mirele şi cei doi martori vor sta împreună înaintea servului.

Servul îi va spune atunci bărbatului, folosindu-i numele:

„O iei tu, _____, în prezenţa lui Iehova Dumnezeu şi a acestor martori, pe _____, să-ţi fie soţie, să o iubeşti şi să o preţuieşti, potrivit legii divine, aşa cum este scoasă în evidenţă în Sfintele Scripturi pentru soţii creştini, atâta timp cât veţi trăi?”

Bărbatul va răspunde atunci: „Da”.

Servul îi va spune atunci femeii, folosindu-i numele creştin:

„Îl iei tu,_____, în prezenţa lui Iehova Dumnezeu şi a acestor martori, pe _____, să îţi fie soţ, să îl iubeşti, să îl preţuieşti şi să-i porţi un respect profund, potrivit legii divine, aşa cum este scoasă în evidenţă în Sfintele Scripturi pentru soţiile creştine, atât timp cât veţi trăi?”

Femeia va răspunde: „Da”.

[Dacă s-au făcut aranjamente ca femeia să fie dată în căsătorie de către tatăl ei sau de altcineva, servul va spune: „Cine o dă pe această femeie să fie căsătorită cu acest bărbat?” Atunci tatăl sau oricine este cel care o dă în căsătorie va spune: „Eu”. Apoi el se va retrage şi va lua un loc în auditoriu. Dacă nu s-au făcut aranjamente pentru ca femeia să fie dată în căsătorie de către cineva, se poate sări peste această parte.]

Cuprins

Servul îi va cere apoi bărbatului să repete după el:

„Eu, _____, te iau pe tine, _____, să îmi fii soţie, să te iubesc şi să te preţuiesc, potrivit legii divine, aşa cum este scoasă în evidenţă în Sfintele Scripturi pentru soţii creştini, atât timp cât vom trăi sau până la încheierea divină a aranjamentului conjugal."

Atunci servul îi va cere femeii să repete după el:

„Eu, _____, te iau pe tine, _____, să-mi fii soţ, să te iubesc, să te preţuiesc şi să-ţi port un respect profund, potrivit cu legea divină, aşa cum este scoasă în evidenţă în Sfintele Scripturi pentru soţiile creştine, atât timp cât vom trăi sau până la încheierea divină a aranjamentului conjugal."

Dacă se doreşte o ceremonie cu inele, în acest moment bărbatul îi pune inelul pe al treilea deget al mâinii stângi a femeii. Dacă este o ceremonie cu două inele, femeia va pune şi ea inelul pe al treilea deget al mâinii stângi a bărbatului. Dacă doreşte, servul poate spune: „Acest inel (sau inele) sunt un semn vizibil, care să le arate tuturor unirea acestui bărbat şi a acestei femei în legăturile vieţii conjugale."

Servul va spune apoi: „Deoarece (numele bărbatului) şi (numele femeii) au făcut un legământ înaintea lui Iehova Dumnezeu şi a acestor martori să se accepte unul pe celălalt în căsătorie, eu, ca serv ordinat şi prin autoritatea conferită mie de către Sfintele Scripturi şi de către statul (sau provincia) _____, îi declar soţ şi soţie. Ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug, omul să nu despartă."

Servul va încheia apoi cu o rugăciune corespunzătoare, cerând binecuvântarea şi îndrumarea lui Iehova asupra acestei uniuni, spre gloria şi lauda Sa şi spre binele veşnic al celor ce s-au căsătorit.

Voi, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri ... Voi, soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteţi şi moştenitori împreună cu ele ai favorii nemeritate a vieţii, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate. – 1Pet. 3:1,7, *NW*.

Veşti bune în orientul tulburat

N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, continuă relatarea despre recentul său tur de serviciu. Acest fragment relatează despre experienţele pe care el şi secretarul său le-au trăit în cele mai îndepărtate tărâmuri pe care le-au atins şi începe călătoria lor înapoi.

CU MULT sub aripile avionului nostru Pan American Constelation, albastrul uniform al mării arabe s-a schimbat brusc cu culoarea cafenie a deşertului Sind. Pe lungime terenul care trecea repede era întrerupt de case prăfuite, înghesuite şi cu acoperiş roşu. Aeronava mare s-a rotit şi a aterizat şi imediat eram la aeroport,

Cuprins

întâmpinaţi de şapte misionari ai Turnului de Veghere absolvenţi ai Şcolii Gilead, şi treizeci şi unu de vestitori locali. Acest lucru se întâmpla pe 3 ianuarie 1952, la Karachi, Pakistan.

Oficialii municipiului ne-au pus la dispoziţie gratuit cea mai mare sală a primăriei, Khalikdina, pentru adunarea noastră din Karachi, iar ei ne-au arătat multă bunătate în ciuda faptului că guvernul interzisese toate lecturile publice. Cetăţeanul obişnuit era interesat. I-a surprins pe oameni să vadă albi, care de obicei se ţin departe de munca de jos, să treacă prin oraş cu găleata cu clei şi perii pentru a lipi 500 de postere atractive care făceau publicitate cuvântării „Va înfrunta religia criza mondială?" Chiar şi cele 50,000 de pliante erau citite cu atenţie de trecători înainte să fie împăturite abil şi adesea înmânate unui prieten.

Ne-am gândit că dacă vom avea 100 de persoane prezente va fi o prezenţă foarte respectabilă pentru o lectură publică într-un loc unde grupa locală se bucurase de un record de numai treizeci şi patru de vestitori. Dar pakistanezii sunt foarte curioşi, şi înainte de lectură au început să vină într-un număr mult mai mare decât eram noi pregătiţi. Acum se punea întrebarea dacă vor rămâne? Musulmanii sunt capabili de prejudecată şi fanatism profunde. Când mi-am dezvoltat argumentul şi am făcut referiri la Fiul lui Dumnezeu, unii au plecat. Mai târziu am vorbit despre răscumpărare şi l-am menţionat pe Isus din nou şi mulţi au plecat. Dar locul lor a fost luat de alţii, iar 364 de persoane au fost foarte atente până la sfârşit.

După această adunare, Fratele Henschel şi cu mine am părăsit grupa, el a mers la Delhi şi Calcutta, iar eu spre Bombay şi în sud.

TRAVANCORE: 1912-1952

Prima mea oprire în Bombay a fost suficient de lungă cât să îl iau pe Fratele Skinner, servul de filială, după care m-a însoţit de-a lungul Indiei şi a Golfului Mannar spre insula Ceylon. Acolo am fost întâmpinaţi de un grup de misionari energici care făcuseră din plin publicitate adunării planificate, fiind folosite biciclete care aveau semnale montate, care dădeau impresia că sunt panouri pe roţi. Efectul s-a dovedit a fi vrednic de o asemenea ingenuitate când 253 persoane au apărut la adunarea publică, în ciuda ploilor torenţiale care căzuseră cu o oră în urmă.

Programul meu cerea plecarea devreme în următoarea dimineaţă spre Madras, cu o oprire peste noapte pentru a face legăturile să ajungem la fraţii care vorbeau limba malayalam, de partea cealaltă a ţării. Am profitat din plin de aceasta, deoarece era posibil să întâlnim un grup de misionari din Bangalore şi două grupuri din Madras timp de două ore după amiaza. La 4 p.m., cincizeci şi şapte de fraţi se adunaseră să asculte un discurs, şi la 6 p.m. nouăzeci şi cinci au venit să asculte lectura publică. În ziua următoare am plecat din nou, de data asta la 350 de mile distanţă de Cochin, călătorie care ne-a oferit posibilitatea să vedem cursurile interioare accidentate ale Indiei, dealurile verzi, văile şi lanţurile muntoase.

Această adunare a adus împreună 260 de fraţi din Travancore, zâmbitori, care ne aşteptau să ne salute. Deşi am putut să vorbim cu ei doar printr-un traducător,

Cuprins

iubirea lor teocratică a fost la fel de evidentă ca cea care se găsea în poporul lui Iehova pretutindeni. Aceasta a fost prima dată când am avut plăcerea să vizitez Travancore; şi un preşedinte al Societăţii nu fusese în această parte a Indiei din zilele Fratelui Russell, când el a făcut un tur mondial în 1912. Traducătorul nostru, Fratele Joseph, a fost pentru prima dată contactat cu mesajul Împărăţiei în timpul acestei vizite a Fratelui Russell. El este de atunci unul care promovează lucrarea şi încă îşi menţine vioiciunea şi este înaintea altora mult mai tineri, deşi este bine trecut de şaptezeci de ani.

Sesiunea de după amiază a adus emoţii de nedescris publicului odată cu lansarea cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*" în limba malayalam. În seara aceea, după o zi care se dovedise a fi foarte caldă şi sufocantă, s-a ţinut adunarea publică. Au fost prezente 700 de persoane, iar la început, cei mai mulţi dintre ei stăteau în interior, dar în cele din urmă căldura i-a mânat spre curte, unde puteau auzi foarte bine şi aveau un mai mare confort. Am petrecut ceva timp să potolesc tulburarea cauzată de unii care părăsiseră adevărul pentru a predica doctrina „salvării universale", judecând în aparenţă că din cine ştie ce motiv, Dumnezeu era obligat să îi salveze. Partea scripturală, ce subliniază salvarea doar pentru credincioşii care demonstrează prin fapte bune şi devotament credinţa lor în jertfa lui Cristos, a adus mângâiere şi încredere tuturor.

În ziua următoare am luat avionul spre Bombay, unde ne-am reîntâlnit cu Fratele Henschel şi am ascultat experienţele sale din Delhi şi Calcutta.

CE A MAI RĂMAS DIN GLORIA MOGULULUI

New Delhi, în ceea ce priveşte interesul turistic, este net superior faţă de Karachi. Bulevardul foarte lat este mărginit pe fiecare parte de pajişti verzi şi copaci îngrijiţi şi iazuri şi lagune mari unde se văd oameni care se plimbă cu barca. Grădini minunate mărginesc palatului preşedintelui. Elefanţi sculptaţi în piatră păzesc intrările, iar îngrijitorii cu turban şi servitorii îmbrăcaţi în haine roşii adaugă culoare peisajul. Acesta este locul guvernelor antice şi sunt evidente multe relicve interesante. Observatorul vechi, denumit Jantar Mantar, este o minune ştiinţifică. Construite ca un uriaş cadran solar, aceste pietre povestesc o întreagă istorie în timp. Oraşul vechi se mândreşte cu o moschee pe care Fratele Henschel o consideră a fi cea mai mare pe care el a văzut-o, şi în apropiere se află imensul Red Fort, vechiul cămin luxos al conducătorilor moguli.

În timp ce îşi anunţa afară cuvântarea publică, Fratele Henschel s-a confruntat cu o problemă. Discursul trebuia ţinut doar în limba engleză. Atunci cui să dea el din puţinele pliante pe care le avea? A considerat că este bine să le dea doar persoanelor care purtau pantofi, dar s-a dovedit a fi fără efect. În cele din urmă a decis să testeze trecătorii cu câteva cuvinte în limba engleză şi să ofere pliantele celor care răspundeau. Aşa s-a dovedit a fi bine. A descoperit un număr de persoane interesate, în special în timp ce lucra din casă în casă cu un frate pionier local. Discursul din prima seară a fost apreciat foarte mult de fraţi şi în cea de-a doua zi, şaptezeci şi trei de persoane au venit la întrunirea publică, cel mai mare număr de persoane participante de până atunci.

Cuprins

Miercuri dimineaţa devreme Bharat Airways l-a dus pe Fratele Henschel la Calcutta. În drum a zburat deasupra „oraşului sfânt" Benares şi a putut să vadă îndeaproape pe superstiţioşii hinduşi îndeplinindu-şi ceremonialul lor de îmbăiere în râul Gange. Pentru ochiul fără idei preconcepute, apele păreau maronii şi neatrăgătoare. Acea seară s-a dovedit o reuniune fericită cu multe cunoştinţe din 1947 alături de prezentarea multor feţe noi, astfel că şaptezeci şi cinci de persoane au umplut până la refuz Sala Împărăţiei.

Artistry House, faimoasă pentru picturile şi exponatele sale ţesute, a fost închiriată pentru discursul public şi 205 persoane au auzit răspunsul la întrebarea „Va înfrunta religia criza mondială?" Din nou am văzut cum creşte interesul şi cum se puteau dezvolta multe lucruri noi în viitor. Un tânăr musulman fusese invitat de un misionar de pe stradă şi el venise. Era speriat că cineva din familia sa ar fi putut afla de interesul său pentru creştinism, aşa că el a fost invitat să accepte un studiu Biblic personal la Sala Împărăţiei. Şi alţi misionari au avut oameni care au venit să îi vadă pentru studii, astfel că aceasta a permis ca Sala Împărăţiei din Calcutta să fie folosită minunat. Acelaşi tip de folosire poate fi încurajat oriunde pe pământ.

MISIONARI – ADEVĂRAŢI ŞI FALŞI

Au venit unii pionieri şi alţii din partea de nord a Calcuttei, aducând persoane interesate, mulţi dintre ei foşti budişti. Un pionier care lucra în Darjeeling, la graniţa cu Nepal, a vorbit despre sutele de misionari sectanţi de acolo care veniseră din China din cauza persecuţiei. Darjeeling nu este un oraş prea mare şi ne întrebăm ce pot face aşa de mulţi misionari acolo. Fratele a explicat că nu fac prea mult. Unii dintre ei adună copii mici şi îi învaţă imnuri, pentru care copiii primesc porţiile de orez promise. Hrana este cea care aduce răspunsul şi când se găseşte cu greu mâncare în ţară foarte mulţi vin aici. Totuşi, copiii nu învaţă nimic despre ceea ce spune Biblia. Alţi misionari oferă ceai după amiaza gratuit, şi când oamenii se adună pentru ceai şi copiii cântă, se fac fotografii şi s-a descoperit că misionarii le trimit în America sau altundeva pentru a dovedi ce „realizează" ei. Pe acest motiv ei cer mai mulţi bani, practica devenind astfel o fraudă.

Deoarece adevărul scoate la suprafaţă aceste excrocherii şi ipocrizii, acestor sectanţi nu le plac deloc martorii lui Dumnezeu şi prezenţa misionarilor lor în India. Adesea încearcă să forţeze oamenii să respingă mesajul nostru, ameninţând-i cu pierderea slujbelor, a tratamentelor medicale sau a educaţiei pentru copiii lor. Dar este clar foarte repede cine sunt adevăraţii prieteni ai acestor oameni. Când guvernul se schimbă din timp în timp şi aşa numiţii păgâni ajung să deţină controlul, aceşti pseudo misionari creştini adesea strâng totul şi se mută într-un loc unde traiul este mult mai uşor. De aceea, dacă nu trăiesc la înălţimea cerinţelor apostolice, dacă nu îndură toate neplăcerile de dragul serviciului lor, o mare vină trebuie să cadă peste ei pentru felul în care falsa lor religie distruge omenirea. – 2 Cor. 6:3-13.

Am fost aduşi până unde Fratele Henschel zbura spre Bombay şi ne-am întâlnit.

Cuprins

ADUNAREA DIN BOMBAY

Adunarea principală fusese programată pentru India, în Bombay, iar deschiderea adunării, luni dimineaţa pe 14 ianuarie, a adunat un număr mare dintre cei interesaţi de Împărăţia care se apropie. Într-o sesiune privată cu misionarii am discutat despre problemele lor, dinte care una foarte importantă era limba. Deoarece mulţi vorbeau engleza, misionarii au avut tendinţa de a neglija să înveţe limbile native. A fost foarte clar accentuat că ei fuseseră trimişi să ajute nu doar pe cei vorbitori de limbă engleză, ci şi nativii, astfel era nevoie ca ei să înveţe limba vorbită de majoritatea din fiecare localitate. Cred că acum se va acorda atenţie şi acestui aspect.

Această adunare a fost cuprinsă de bucurie mare odată cu lansarea cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*" în Kanarese. La adunarea publică a venit un alt punct de atracţie. Primisem o notă ameninţătoare cu marca ciocanului şi secerii comuniste. Cel care o scrisese se referea la o neplăcere anterioară care întrerupsese o adunare publică în Poona, acum câteva luni. Poliţia a fost informată, dar totul a decurs în linişte, iar cele 784 persoane adunate au ascultat discursul. Au urmat multe întrebări. Trebuie să spunem că patruzeci şi trei de persoane s-au prezentat pentru cufundarea în apă, iar în legătură cu aceasta a fost relatată o experienţă foarte interesantă:

Nu cu mult timp în urmă, unul dintre fraţii care vorbea kanareză din cadrul grupei din Bombay i-a plasat la colţul străzii o revistă unui tânăr kanarez care locuia într-o casă cu mai mulţi tineri. Casele pe care tinerii le împart sunt foarte obişnuite în Bombay. Un număr mare de tineri pleacă de acasă în diferite părţi ale Indiei şi ajung în marele oraş să lucreze şi adesea se adună mai mulţi, formând ceea se numeşte un club, ei trăind după stilul comunităţii, uneori locuind treizeci sau patruzeci de oameni într-o casă. Când fratele care a plasat revista a vizitat grupul interesat omul nu era acolo. Fratele a venit din nou şi apoi şi a treia oară. Nu a renunţat să tot vină. De fiecare dată când mergea acolo vorbea cu celelalte persoane care erau acasă. La a patra vizită l-a întâlnit şi pe cel care luase iniţial revista. S-au pus multe întrebări şi s-a discutat, iar interesul a fost trezit. Asta a continuat timp de trei luni, când a fost început în acest club un studiu biblic obişnuit. La început participau doar două persoane. Treptat s-au alăturat şi alte persoane studiului şi unii au început să participe la adunările de la Sala Împărăţiei. Apoi, unii au început să se angajeze în lucrare. În cele din urmă, la acest congres, douăzeci şi nouă de bărbaţi din acest club şi-au simbolizat dedicarea de a face voinţa lui Dumnezeu prin cufundare în apă.

În acest ţinut s-a experimentat un progres remarcabil şi se poate anticipa că vor fi rezultate mult mai bune de acum înainte. În 1947, erau doar 198 vestitori în India Britanică. În 1951, erau prezenţi în medie 438, iar în noiembrie 1951, recordul înregistrat în India a fost de 514. Acum sunt douăzeci şi trei de misionari doar în India şi optsprezece pionieri locali. Aceasta ne-a lăsat cu un sentiment de optimism pentru intensificarea veştilor bune pentru anul viitor, pe când plecam de aici şi ne îndreptam spre Cairo, Egipt, pe înserat, pe 17 ianuarie.

Cuprins

Neobositul Egipt este sfâşiat de revolte şi demonstraţii care adesea îi pune în încurcătură pe străini dacă să se hotărască să îi denunţe pe englezi, o altă putere externă, sau propriul lor guvern. În mijlocul acestor tensiuni era surprinzător că totuşi 354 persoane au venit la adunarea noastră publică de sâmbătă seara, când eram noi acolo. Publicul nu a pus niciun fel de problemă. Doar după cufundare, am aflat că unii dintre studenţi fuseseră omorâţi şi mulţi dintre poliţişti şi alţi studenţi fuseseră răniţi. În ciuda tuturor acestor lucruri, vestitorii egipteni nu erau tulburaţi, ci erau bucuroşi. În 1947 erau doar şaizeci şi opt de vestitori în rândurile lor, acum erau 229, şi mulţi fuseseră nevoiţi să plece pentru a găsi de lucru sau din motive asemănătoare.

Când am plecat din Egipt ne-am îndreptat spre Cipru, pe care îl vizitasem deja în ruta noastră spre est. Acum ne opriserăm acolo pentru a ne asigura vizele pentru Israel şi am fost întâmpinaţi de fraţii pe care îi văzuserăm cu o lună înainte. Se făcuseră toate demersurile pentru noi să ţinem discursuri la grupele din Nicosia şi Limassol şi în zonele din jur. La două zile după ce ajunseserăm acolo, ne-am îmbarcat din nou în avion şi ne-am îndreptat spre Lydda, în Statul Israel.

Experienţele noastre în aceste ţinuturi ale orientului îndepărtat, au dezvăluit cât de tulburată şi de dezorientată este umanitatea pe întregul glob pământesc. Cu siguranţă că religiile superstiţioase ale păgânătăţii nu fac nimic pentru a îndrepta lucrurile; dar încă şi mai rău, nici numeroasele secte ale aşa numitei creştinătăţi. Profesia lor de a ajuta nu a prins rădăcini deloc, ci doar a jupuit adânc, fără a face nimic în afară de a se îngriji de câteva nevoi superficiale de moment. Toate religiile false au dezamăgit lumea! Şi totuşi, mulţumim lui Dumnezeu, veştile bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu sunt trâmbiţate în toate aceste ţinuturi tulburate şi se aud şi mai tare an după an, pe măsură ce răfuiala Armagedonului se apropie pentru acest sistem vechi de lucruri şi zidurile închisorii spirituale sunt zdrobite şi chemarea de eliberare ajunge la urechile prizonierilor cu îndemnul ‘Ieşiţi!’. – Isa. 49:9.

Supunere
FAŢĂ DE ÎNALTELE STĂPÂNIRI

„Orice suflet să se supună Înaltelor Stăpâniri” – Rom. 13:1, NW.

În prezent creştinii se confruntă cu două forţe superioare. Această situaţie nu este una nouă. Creştinii din primul secol după Cristos se aflau în aceeaşi situaţie; la fel şi izraeliţii după anul 607 î.C., când şi-au pierdut suveranitatea naţională în faţa naţiunilor ne-iudaice. În toate aceste trei cazuri una din forţele superioare este una pretinsă, temporară, cu o superioritate tolerată şi limitată, cea a guvernelor făcute de oameni, sau Cezarul acestei lumi vechi. Cealaltă autoritate

Cuprins

superioară este adevărata forţă divină, absolută şi veşnică, cea a superiorităţii nelimitate a lui Iehova Dumnezeu. În această perioadă înainte de Armaghedon, martorii lui Iehova sunt capabili, în mod clar, să-şi precizeze relaţia legală şi îndatoririle faţă de cele două autorităţi guvernatoare, ambele aducând obligaţii asupra supuşilor creştini. Poziţia lor legală este invincibilă. Aceasta se datorează faptului că ei sunt moştenitorii multor învăţături şi principii legale sănătoase înregistrate în Scripturi şi ai multor precedente legale de cazuri din Biblie, ce se pot aplica în prezent. – Tit 3:1, *NW*.

2. Isus Cristos, Mai Marele Moise, a fost, fără îndoială cel mai mare judecător şi avocat ce a umblat vreodată pe acest pământ. Din acest motiv, hotărârile sale legale nu au numai valoare convingătoare, ci îi întăresc pe creştini. Isus şi-a condus marele său serviciu într-un timp în care Cezarii romani deţineau literal dominaţia asupra Ţării Promise a Palestinei şi legământul legii lui Iehova Dumnezeu era încă legat de evrei. De aceea, existau două forţe superioare care aduceau obligaţii asupra lui Isus şi a tuturor iudeilor. La sfârşitul serviciului său, când Isus şi-a condus propria apărare de acuzaţia falsă de răzvrătire înaintea lui Pilat, guvernatorul roman, acesta a căutat să-i reamintească lui Isus de autoritatea Romei, zicând: „‘Nu ştii că am autoritate să te eliberez şi am autoritate să te răstignesc?’; dar Isus i-a răspuns: ‘N-ai avea nici o autoritate asupra mea, dacă nu ţi-ar fi fost dată de sus.’” (Ioan 19:10,11, *NW*). Astfel avem dovada clară că autoritatea Cezarului asupra servilor lui Dumnezeu era doar una tolerată din partea adevăratei Autorităţi Suverane, Iehova Dumnezeu.

3. Duşmanii religioşi ai lui Isus au încercat să-l prindă în cursă, pe chestiunea dacă iudeii aflaţi în legământ cu Dumnezeu îi dădeau Cezarului tribut în mod legal. În felul acesta, ei se gândeau că-l vor face să pledeze pentru acţiuni împotriva autorităţii romane, aducând astfel asupra lui acuzaţia de răzvrătire. „Atunci Fariseii au plecat şi s-au sfătuit pentru a-l prinde cu vorba. Aşa că şi-au trimis la el discipolii împreună cu adepţii lui Irod, zicând: ‘Învăţătorule, ştim că eşti credincios şi înveţi calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-ţi pese de nimeni, căci nu cauţi la înfăţişarea exterioară a oamenilor. De aceea, spune-ne, ce crezi? Este legal sau nu să-i dăm tribut lui Cezar?’ Dar Isus, cunoscându-le răutatea, a zis: «De ce mă puneţi la încercare, ipocriţilor? Arătaţi-mi moneda pentru impozit.» Ei i-au adus un dinar. Şi El le-a zis: «Ale cui sunt chipul acesta şi inscripţia aceasta?» Ei au zis: «Ale Cezarului.» Atunci El le-a zis: «Daţi, deci, Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu».” – Mat. 22:15-21, *NW*.

The two sides of the silver denarius with image and superscription of Tiberius Caesar

4. Cu ocazia menţionată mai sus, Isus a pronunţat o învăţătură legală sănătoasă. Această învăţătură este simplu declarată: ‘Daţi Cezarului lucrurile Cezarului, dar lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu’. Astfel Isus recunoştea că guvernele „Cezarului” puteau stabili anumite îndatoriri asupra supuşilor lor creştini, cum ar fi plata tributului, care este potrivit să le fie dat, pentru serviciile asigurate. Dar, reţineţi, în sistemele de lucruri temporare în care acţionează

Cuprins

„Cezarul”, el poate primi numai tributul pentru acele servicii limitate prin care creştinii depind de stat. Acest lucru a fost subliniat de Isus prin referire la moneda Cezarului, care a fost numită „moneda pe care o daţi ca tribut”. Prin urmare, prin această învăţătură legală care obligă, Isus a trasat o linie clară la care se opresc datoriile oricărui om către stat. Dincolo de această linie încep datoriile creştinilor faţă de Dumnezeul lor. Observaţi că Isus nu a omis din ilustraţie aceste îndatoriri mai mari ce trebuiesc respectate de martorii lui Iehova faţă de Dumnezeul lor suveran, căci el a încheiat acea hotărâre legală, zicând: „Daţi … lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”.

5. Femeile şi bărbaţii creştini consacraţi lui Iehova se bizuiesc cu totul pe Dumnezeu în ceea ce priveşte viaţa şi nevoile ei majore. Prin urmare, este drept şi necesar ca ei să-şi îndeplinească acele îndatoriri mai mari faţă de Dumnezeu, în toate punctele de dependenţă. Acolo unde obligaţiile legale faţă de Cezar şi cele faţă de Dumnezeu par să intre în conflict, atunci creştinii urmează precedentul legal stabilit de Petru şi apostoli în apărarea lor înaintea tribunalului Sinedriu din Ierusalim. Judecătorul Sinedriului a spus: „‘V-am spus în mod categoric să nu mai continuaţi să învăţaţi în numele acesta. Şi iată că aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră şi sunteţi hotărâţi să aduceţi sângele acestui om asupra noastră’. Drept răspuns, Petru şi ceilalţi apostoli au zis: ‘Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca şi conducător, decât de oameni.’” (Faptele 5:27-29, *NW*). Dacă Cezar aplică pedepse împotriva creştinilor pentru că urmează acest precedent potrivit, refuzând să se supună cerinţelor contradictorii ale Cezarului, atunci ei suferă consecinţele din mâna Cezarului. Mai degrabă ei fac lucrul acesta decât să fie găsiţi călcători ai legii lui Dumnezeu, sau neglijenţi în a da lui Dumnezeu lucrurile care-i aparţin. Dacă legea Cezarului porunceşte unui creştin să facă un lucru pe care legea lui Dumnezeu îl interzice clar, servii lui Dumnezeu nu trebuie să caute cale de mijloc, ci să adere strict la acel precedent: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca şi conducător, decât de oameni”.

„SUPUNERE FAŢĂ DE AUTORITĂŢILE SUPERIOARE”

6. Apostolul Pavel, avocat de profesie înainte de a deveni un zelos serv creştin, subliniază cu tărie poziţia proeminentă a adevăratelor autorităţi superioare din guvernarea lui Dumnezeu asupra servilor Săi, când scrie: „Fiecare suflet să fie supus autorităţilor superioare, căci nu există nici o altă autoritate în afară de cea a lui Dumnezeu.” (Rom. 3:1, *NW*). Aceste ultime cuvinte „căci nu există nici o altă autoritate în afară de cea a lui Dumnezeu” sunt dovada concluzivă că „autorităţile superioare” despre care vorbeşte Pavel nu s-ar putea referi la puterile politice ale guvernelor Cezarului. În Scriptură, la Apocalipsa 13:2, *NW*, Biblia declară în mod specific că Satan este cel care i-a împuternicit şi i-a autorizat pe vechii Cezari ai lumii. Prin urmare „autorităţile superioare” din Romani capitolul 13, care sunt însărcinate de Dumnezeu, cuprind numai autorităţile conducătoare teocratice, excluzând autorităţile Cezarului.

Cuprins

7. Biblia identifică în mod clar aceste adevărate autorităţi superioare. Mai întâi de toate, însuşi Iehova Dumnezeu, care deţine controlul suveran asupra afacerilor Pământului, este principala autoritate teocratică. Despre domnia Sa administrativă este scris: „Lăudaţi-l pe Iah, voi oameni, căci Iehova Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să domnească în calitate de rege.” (Apoc. 19:6, *NW*; Dan. 7:13). Apoi, tot Scripturile mai spun: „Să nu ne supunem noi cu atât mai mult Tatălui vieţii noastre spirituale şi să trăim?” (Evrei 12:9, *NW*). Cea de-a doua „autoritate superioară” la conducere alături de Dumnezeu este Regele Isus Cristos, despre care Petru scrie: „Daţi cinste regelui”. Pavel confirmă acest lucru vorbind despre marele nume sau funcţia nobilă pe care Dumnezeu i le-a dat lui Isus, când l-a ridicat la acea poziţie superioară ca autoritate însoţitoare. „Păstraţi în voi acea atitudine mentală care a fost şi în Isus Cristos. Căci tocmai din acest motiv, Dumnezeu l-a înălţat la o poziţie *superioară* şi cu bunăvoinţă i-a dat un nume care este mai presus de orice alt nume, aşa încât în numele lui Isus să se plece toţi genunchii, ai celor din cer, ai celor de pe pământ şi ai celor de sub pământ, şi fiecare limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.” – 1 Pet. 2:17; Fil. 2:5, 9-11 şi Apoc. 11:15, *NW*.

8. Creştinii din acest secol al douăzecilea îşi pleacă cu adevărat genunchii, recunoscând că sunt supuşi care trebuie să asculte în primul rând de Iehova şi de Cristos Isus şi că Stăpânirile divine au dreptul să le atribuie îndatoriri şi responsabilităţi. Pavel spune în continuare: „Stăpânirile existente au fost aşezate de Dumnezeu în poziţiile lor relative.” (Rom. 13:1, *NW*) Aici ni se arată iar o dovadă a faptului că acestea sunt „Înaltele Stăpâniri Teocratice”, deoarece este scris că „Dumnezeu a pus mădularele în corp, pe fiecare dintre ele aşa cum i-a plăcut”. Aşadar, un creştin dedicat îşi găseşte plăcerea în a asculta şi a arăta o supunere loială şi iubitoare în toate aspectele vieţii, iar acest lucru se aplică fiecărui serv al lui Dumnezeu. – 1Cor. 12:18, *NW*.

9. Acestor autorităţi teocratice superioare le sunt încredinţate mari puteri pentru a pedepsi. Ei au puterea de a-i judeca pe toţi împotrivitorii. Avertizând despre acest fapt, Pavel scrie în continuare: „De aceea, cel care se împotriveşte autorităţii a luat o poziţie împotriva aranjamentului lui Dumnezeu; cei care au luat o astfel de poziţie îşi vor primi judecata. Căci cei care conduc nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vreţi, deci, să nu vă temeţi de autoritate? Continuaţi să faceţi ce este bine şi veţi primi laudă de la ea; căci aceasta [autoritatea] este servul lui Dumnezeu pentru voi spre binele vostru. Dar dacă faceţi rău, temeţi-vă; căci nu degeaba poartă sabia; căci aceasta [autoritatea] este servul lui Dumnezeu, un răzbunător ce-şi exprimă mânia [pedeapsa] asupra celor ce practică răul.” (Rom. 13:2-4, *NW*). Într-adevăr, este o relaţie extrem de serioasă să fi adus ca supus în organizaţia teocratică a lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie uitat că faptele rele, necredincioşia ordinară şi împotrivirea faţă de autorităţile teocratice guvernamentale ale lui Dumnezeu aduc cu sine consecinţe îngrozitoare.

Cuprins

10. Citatele de mai sus din scrisoarea lui Pavel către Romani nu s-ar fi putut aplica niciodată la puterile politice ale lumii Cezarului, aşa cum se pretinde în mod greşit de clerul creştinătăţii. Cezarii lumii acesteia n-au demonstrat niciodată prin faptele lor că sunt 'servii lui Dumnezeu pentru voi, spre bine'. Ba din contră, Cezarii au făcut răul, persecutându-i pe servii credincioşi ai lui Dumnezeu. Nu este nevoie decât să citãm pe scurt cum în ţările occidentale, între 1933-1946, mii de creştini conştiincioşi au fost persecutaţi, atacaţi de gloate şi închişi pe nedrept pentru că au ascultat mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. De exemplu, în acei ani, un număr de 1600 de bărbaţi şi femei martori ai lui Iehova au fost închişi în închisori în Marea Britanie; 10000 au fost trimişi în lagăre de concentrare de către Hitler în Germania; iar în Statele Unite au avut loc 20.000 de arestări şi întemniţări, pe lângă cel puţin 1500 de atacuri ale mulţimilor înverşunate. Începând din 1946, Rusia a devenit cunoscută pentru a fi aruncat în închisori şi exilat mii de creştini martori ai lui Iehova. S-a întâmplat exact aşa cum a prezis Isus. Tot aşa cum Cezarul şi aliaţii săi religioşi l-au persecutat pe Isus, tot aşa Cezarul modern şi susţinătorii săi religioşi au un palmares întunecat de persecuţii ale creştinilor moderni. – Ioan. 15:20.

11. Pavel continuă să-şi întărească sfatul legal discutând motivul principal pentru care un creştin trebuie să fie supus autorităţilor teocratice superioare. El arată că motivul convingător nu este numai cel al evitării mâniei şi pedepsei din mâna guvernatorului lui Dumnezeu, ci forţa mai puternică din noi, aceea a iubirii conştiincioase după dreptate, iubirea noastră profundă pentru Iehova, Marele nostru Binefăcător. Pavel spune: „Iată, deci, motivul convingător pentru care trebuie să fiţi supuşi, nu doar din pricina mâniei [pedepsei], ci şi din pricina conştiinţei voastre." (Rom.13:5, *NW*). Conştiinţa este acea facultate a minţii prin care creatura umană înţelege şi percepe limpede, sau apreciază dacă acea cale de acţiune pe care o ia este bună sau rea. După ce conştiinţa creştinului a fost instruită mult timp din Cuvântul lui Dumnezeu, el ştie pe deplin care este voinţa lui Dumnezeu şi care este lucrul drept ce trebuie înfăptuit pentru a plăcea Stăpânului său ceresc. În felul acesta, datorită iubirii noastre cordiale faţă de Dumnezeu, de care conştiinţa noastră este mereu plină, creştinul se supune cu totul lui Iehova şi autorităţilor Sale teocratice guvernatoare, fără ezitare.

12. Pentru a accentua această problemă a conştiinţei, Pavel dă apoi o ilustraţie a acelui motiv drept. „Acesta este şi motivul pentru care voi plătiţi tributul". „Tributul" menţionat este cel a plăţii taxelor către Cezar. Cu câţiva ani înainte de timpul lui Pavel, Isus rezolvase această chestiune a plăţii „tributului", sau a taxelor către Cezar (vezi paragrafele 3 şi 4); astfel Pavel a citat fără ezitare acest exemplu al motivului drept ce vine dintr-o conştiinţă curată, ca şi o cale de acţiune clară. Revenind apoi la subiectul său principal, Pavel argumentează: „Căci ei [autorităţile teocratice] sunt servii publici ai lui Dumnezeu ce servesc mereu chiar scopul acesta. Daţi-le la toţi ce li se cuvine, celui care cere tribut [taxele Cezarului percepute pe persoane şi proprietăţi] daţi-i tribut; celui care cere taxa [taxele impuse de Cezar pe articole comerciale şi personale] daţi-i taxa; celui care cere teama [respect pentru persoanele proeminente atât din organizaţia lui

Cuprins

Dumnezeu cât şi a Cezarului] daţi-i astfel de teamă; celui care cere cinstea [Pavel spune, 'Cinstiţi-i pe toţi oamenii'] daţi-i astfel de cinste." – Rom. 13:6,7 şi 1 Petru 2:17, *NW*.

RUGĂCIUNI PENTRU CEI AFLAŢI ÎN POZIŢII ÎNALTE

13. O altă scriptură care a cauzat confuzie în mintea unor oameni este 1Timotei 2:1-4. Aceasta este adeseori asociată cu Romani 13:1-7; de aceea, este potrivit să ne oprim asupra ei. După *Traducerea Lumii Noi* aceasta sună astfel: „Prin urmare, recomand mai întâi de toate să fie făcute pentru toţi oamenii cereri, rugăciuni, mijlociri şi mulţumiri, atât pentru împăraţi cât şi pentru aceia care se află în poziţii înalte, ca să putem duce în continuare o viaţă liniştită şi paşnică cu un deplin devotament evlavios şi cu multă seriozitate. Aceasta este calea cea dreaptă şi acceptată înaintea lui Dumnezeu, Salvatorul nostru, a cărui voie este ca toţi oamenii să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului". Cine sunt împăraţii şi aceia din poziţii înalte? Ce fel de rugăciuni ar trebui să fie aduse pentru ei?

14. Din context s-ar părea că împăraţii şi celelalte persoane aflate în poziţii înalte ar fi conducătorii naţiunilor lumeşti şi ceilalţi care deţin poziţii onorabile în domeniul afacerilor publice. În Biblie sunt înregistrate situaţii în care poporul lui Iehova oferea rugăciuni pentru aceşti conducători, rugăciuni care uneori erau spre folosul acestora. În zilele lui Ieremia şi după ce împăraţii iudei au devenit împăraţi tributari lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, în Iuda era neliniște din punct de vedere politic, mulţi dintre ei bizuindu-se pe Egipt pentru ajutor, în timpul rebeliunii lor împotriva Babilonului. Chiar şi după ce mulţi iudei au fost duşi prizonieri în Babilon, în anul 618 î.C., spiritul de rebeliune s-a dezvoltat şi speranţele că Egiptul va zdrobi jugul babilonian au fost mari. Ieremia a profeţit diferit şi în loc să crească speranţele iudeilor captivi din Babilon pentru o eliberare grabnică, el le-a spus să se pregătească să stea mult timp acolo şi a adăugat ca o parte a mesajului lui Dumnezeu către ei: „Căutaţi pacea cetăţii în care am făcut să fiţi duşi prizonieri şi rugaţi-vă DOMNULUI pentru ea; căci prin pacea de acolo veţi avea şi voi pace." (Ier. 29:1-7). Scopul acestor rugăciuni către Dumnezeu, pentru cetatea ce-i luase prizonieri, era ca iudeii captivi să poată duce „o viaţă liniştită şi paşnică".

15. După ce Babilonul a căzut în faţa atacului violent al lui Darius Medul şi Cir Persanul, ultimul dintre aceştia a dat un decret prin care iudeii se puteau întoarce în Iuda să reconstruiască templul din Ierusalim. Aceasta se petrecea în anul 537 î.C., dar templul a fost terminat abia în 516 î.C., după ani de întrerupere şi împotrivire. Proiectul a fost terminat în timpul guvernatorului iudeu Zorobabel, datorită intervenţiei lui Darius al II-lea, conducătorul imperiului medo-persan; după ce a poruncit împotrivitorilor să ajute în loc să pună piedici, şi chiar a dat ordine să le fie date iudeilor ajutoare din bunurile împăratului, pentru jertfa de la templu, împăratul medo-persan a adăugat, ca şi explicaţie: „Ca ei să poată oferi jertfe de un miros plăcut Dumnezeului cerului şi să se roage pentru viaţa împăratului şi a fiilor săi." (Ezra 6:1-10). După câte se pare, toate dorinţele lui

Cuprins

Darius al II-lea au fost îndeplinite, inclusiv cea care cerea iudeilor să se roage pentru el şi fiii săi. Nu există nici o dovadă contrară.

16. Aceste două situaţii, cea din timpul lui Ieremia şi cea din timpul lui Zorobabel, se potrivesc perfect cu sfatul pe care Pavel i l-a dat lui Timotei. Atât Pavel cât şi Timotei au trăit în timpuri în care mişcările rebele erau evidente, iar rugăciunile pentru vechii conducători arătau că cei care se rugau n-o făceau pentru a răsturna guvernul, ci că ei mai degrabă erau de acord cu continuarea guvernului existent, decât cu un alt nou regim rebel condus de oameni. Ei doreau pace, nu revoluţie. Mai mult decât atât, Nebucadneţar a fost folosit de Dumnezeu pentru a pedepsi căderea de la credinţă a Israelului, iar Darius al II-lea a fost un mijloc pentru restabilirea închinării adevărate în Ierusalim. Când Pavel i-a scris lui Timotei despre rugăciunile pentru conducătorii aşezaţi în poziţii înalte, era între anii 61-64 A.D. În timpul acela, în Ierusalim şi în toată Palestina, se puneau la cale revolte, iar curând după aceea a izbucnit războiul cu romanii, care a condus la cumplita distrugere a Ierusalimului din anul 70 A.D. Creştinii nu au participat la revoltele iudeilor, nu aveau prejudecăţi şi ambiţii politice, ci erau interesaţi numai de pace şi linişte în care puteau predica evanghelia. Ei nu se pregăteau să răstoarne nici un guvern, ci au lăsat lucrul acesta în seama lui Isus Cristos, la timpul său potrivit. Până atunci ei se puteau ruga pentru administraţia paşnică a afacerilor publice care favorizau „o viaţă paşnică şi liniştită cu un deplin devotament evlavios". Mai mult decât atât, legiunile romane au fost instrumente folosite pentru executarea judecăţii divine împotriva iudeilor, la fel cum fusese folosit Nebucadneţar, cu secole în urmă, în anul 607 î.C. – Matei 22:7.

17. Astfel de rugăciuni nu numai că dovedeau nevinovăţia primilor creştini, în multele acuzaţii de revoltă ce le-au fost aduse, ci puteau fi folosite şi pentru a influenţa în vreun mod hotărârile pe care conducătorii le puteau lua cu privire la predicarea evangheliei. (Luca 23:2; Faptele 17:7; 24:5). Isus şi-a avertizat urmaşii: „Din pricina mea veţi fi duşi înaintea guvernatorilor şi împăraţilor cu scopul unei mărturii pentru ei şi naţiuni." (Matei 10:18, *NW*). Creştinul se ruga, fără îndoială, la Dumnezeu, înainte să apară în faţa acestor conducători, iar rugăciunea privea funcţionarul înaintea căruia trebuia să apară, fiind menţionat şi numele acestuia. Creştinul se ruga ca mesajul să fie prezentat clar, cu curaj şi pe înţelesul demnitarului sau judecătorului, iar dacă Dumnezeu dorea, El să facă pe cel pus în această poziţie înaltă să fie influenţat de mesaj, fără prejudecată şi într-un mod rezonabil, astfel încât să vadă dreptatea cauzei creştinului şi să acţioneze în favoarea sa, acordându-i libertate de acţiune în predicare şi nu interzicerea acestei activităţi prin întemniţarea servului.

18. Astfel de rugăciuni în ceea ce priveşte demnitarii guvernului, având în vedere acelaşi scop, mai sunt exemplificate în Scriptură. Atunci când împărăteasa Estera a apărut nepoftită înaintea împăratului persan Xerxe, punându-şi viaţa în primejdie, înainte de a face aceasta ea i-a trimis vorbă lui Mardoheu: „Mergi şi adună-i pe toţi iudeii din Susa, postiţi pentru mine, nu mâncaţi şi nu beţi nimic timp de trei zile şi trei nopţi; eu şi servitoarele mele vom ţine post la fel ca voi; şi apoi voi merge la împărat, deşi este împotriva legii. Dacă voi pieri, voi pieri". Un

Cuprins

astfel de post înaintea lui Dumnezeu a fost, fără îndoială, însoţit de rugăciuni şi cereri pentru siguranţa Esterei, ceea ce înseamnă că aceştia îl rugau pe Dumnezeu să-l facă pe împărat să-i arate bunăvoinţă Esterei, căci acesta era punctul de care atârna siguranţa împărătesei. Mijlocirile au fost pline de succes, căci Estera a căpătat bunăvoinţă din partea împăratului. – Estera 4:16; 5:2 *Mo*.

19. Din nou, atunci când Neemia a trebuit să prezinte înaintea împăratului persan o cauză ce implica închinarea lui Iehova, el a postit şi s-a rugat, încheindu-şi astfel rugăciunea: „Ah, Doamne, îngăduie ca urechea Ta să fie acum atentă la rugăciunea servului tău şi la rugăciunea servilor tăi care îşi găsesc plăcerea în adorarea Numelui Tău. Permite ca servul Tău să aibă succes acum, să găsească bunăvoinţă înaintea acestui om!" Omul acela era împăratul, al cărui paharnic era Neemia. Când Neemia a apărut înaintea împăratului, a fost întrebat: „Care-ţi este cererea?" Înainte de a răspunde, iată ce ne spune Neemia că a făcut: „M-am rugat Dumnezeului din cer; apoi i-am vorbit împăratului". Rugăciunea promptă a venit mai întâi şi a adus rezultate, căci cererea a fost acceptată. „Regele mi-a acceptat cererea, graţie bunăvoinţei Dumnezeului meu." (Neem. 1:4,11; 2:4,5,8, *Mo*.) Este evident că Neemia s-a rugat ca Dumnezeu să influenţeze hotărârea împăratului, iar Dumnezeu a răspuns acelei rugăciuni, şi Neemia i-a dat lui Dumnezeu creditul pentru răspunsul favorabil al împăratului.

20. Să luăm în considerare următorul schimb de cuvinte dintre împăratul Agripa şi Pavel, când se aştepta decizia într-o importantă problemă privitoare la predicarea lui Pavel: „Agrippa i-a zis lui Pavel: 'În scurt timp mă vei convinge să devin creştin'. La aceasta, Pavel a zis: 'I-aş cere lui Dumnezeu ca mai devreme sau mai târziu nu numai tu, ci toţi cei care mă ascultă astăzi să devină oameni la fel ca mine, cu excepţia acestor lanţuri". Alături de împărat se aflau guvernatorul şi alte persoane aflate în poziţii înalte. Aceste cuvinte ale lui Pavel cu privire la aceşti conducători, deşi nu erau o rugăciune obişnuită, erau de natura unei cereri sau a unei intermedieri, căci ele constituiau o „cerere către Dumnezeu". N-a urmat o convertire a demnitarilor, dar hotărârea lor a fost favorabilă lui Pavel: „Acest om nu face nimic care să merite lanţurile sau moartea"; „Acest om ar fi putut fi eliberat dacă nu ar fi apelat la Cezar." (Faptele 26:28-32, *NW*). În acest caz special Pavel a fost ulterior eliberat de Cezar.

21. Cu alte ocazii, primii creştini se rugau privitor la conducători, chiar dacă nu o făceau întotdeauna în folosul acestora. (Faptele 4:23-31). Ei se rugau ca lucrarea de predicare să poată prospera. Mai mult decât atât, rugăciunile privitoare la conducători puteau fi văzute ca fiind în interesul lor, în sensul că dacă ei se conformau cerinţelor se aflau într-o poziţie mai bună faţă de Dumnezeu. Dacă se răspundea la rugăciunile pentru administraţia afacerilor publice din partea demnitarilor şi duceau la o existenţă liniştită, fără persecuţii violente şi atacuri ale gloatelor, fără interdicţii şi întemniţări, atunci ei făceau binele pentru toţi oamenii şi nu numai pentru martorii lui Iehova sau pentru conducători. Aşadar, în interesul mântuirii tuturor oamenilor şi aducerea lor la cunoştinţa adevărului, ne rugăm noi la conducători şi alte persoane aflate în poziţii înalte. Răspândirea predicării îi ajută pe toţi oamenii.

Cuprins

22. Unii funcţionari ai guvernului au venit la adevăr, dar noi nu pentru aceasta ne rugăm. Noi ne rugăm pentru oportunitatea de a predica tuturor „altor oi" ale Domnului împrăştiate încă, iar dacă printre ele se află şi conducători, noi suntem bucuroşi. De asemenea, noi nu ne rugăm pentru schemele politice ale conducătorilor sau pentru lumea din care ei sunt o parte. (Ioan 17:9; Iac. 4:3,4). Rugăciunile noastre nu trebuie să aibă nici o nuanţă politică, deoarece noi suntem neutri faţă de afacerile acestei lumi. Iudeii din timpul lui Isus, chiar şi cei dinainte sau după zilele sale, au mers departe cu respectul lor faţă de Cezar, fiind capabili să spună, ca dovadă a patriotismului lor: „De două ori pe zi oferim jertfe pentru Cezar şi poporul roman." (*Războaiele iudeilor*, de Iosephus, Volumul al II-lea, capitolul X, secţiunea 4). Ei au mers chiar până la extrema sinuciderii, respingându-l pe Mesia cu zgomotosul strigăt: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar." (Ioan 19:15). Ceilalţi să devină dezechilibraţi în modul cum privesc această chestiune şi să cadă în nimicire dacă insistă asupra acestui lucru, dar noi să dăm atenţie sfatului lui Pavel: „Cu toate acestea, tu păstrează-ţi echilibrul în toate lucrurile." (2 Timotei 4:5, *NW*). Aşadar, noi nu ne vom ruga pentru convertirea lumii, pentru convertirea vreunei naţiuni ateiste, a guvernului sau a funcţionarilor individuali; în schimb, ne vom ruga la Dumnezeu ca dacă aceasta este plăcerea Lui, să acţioneze asupra conducătorilor şi judecătorilor pentru a vedea clar problemele legate de poporul Său, să facă aceasta pentru lucrarea Lui. Noi ne putem ruga pentru procesele martorilor din tribunale, pentru interdicţii, pentru persecuţiile din spatele „cortinei de fier" şi în alte cazuri în care este implicată lucrarea, aceste rugăciuni referindu-se şi la demnitarii implicaţi, iar dacă ei reacţionează în mod drept, aceasta va fi în avantajul lor. Cu siguranţă, Dumnezeu îşi va duce la bun sfârşit lucrarea şi îşi va binecuvânta poporul, iar uneori El îi manevrează pe conducătorii lumeşti pentru a-I împlini voinţa. (Apoc. 17:17).

23. Esenţa finală a chestiunii de a fi supus „autorităţilor superioare" constituie o problemă ce ţine de smerenie. Noi ne recunoaştem poziţia inferioară faţă de Dumnezeul cel viu. Noi realizăm că de El depinde viaţa noastră şi binecuvântările ei nemărginite, atât din prezent cât şi cele din viitor. Odată cu cunoştinţa mărită din Cuvântul Său, va creşte şi aprecierea potrivită a acestei supuneri. Aceasta nu se va reflecta numai în activităţile noastre de predicare, ci şi în asocierea noastră ca membrii atenţi ai societăţii lumii noi, precum şi în domeniul activităţilor noastre de zi cu zi. Supunerea noastră faţă de adevăratele autorităţi superioare dă naştere la o relaţie de iubire, care este una de favoare divină. – Iac. 4:6,7, *NW*.

24. Vechea noastră cale de acţiune din societatea lumii vechi şi-a lăsat amprente în timp înainte de a ajunge să fim supuşi adevăratelor autorităţi superioare. Dar acel timp de nesupunere de odinioară se află în urma noastră. Acum că am pornit pe calea cea nouă, să facem lucrul acesta cu o deplină înţelegere. O mare grijă trebuie exercitată ca noi să urmăm principiile sănătoase şi precedentele bogate aşternute în Biblie, pentru a ne călăuzi pe această cale. Nu riscaţi să nemulţumiţi autorităţile teocratice superioare prin vreun act de necredincioşie. Aceasta ar putea însemna eşecul vostru în a primi viaţă veşnică în

Cuprins

lumea nouă. E bine să lăsăm la o parte vechile obiceiuri şi considerente morale. Pe de altă parte, este bine ca toţi să acceptăm şi să îndeplinim noile îndatoriri ce ne revin din Scripturi. Să fim mânaţi pentru a ne dedica toată energia şi tot ce avem într-o supunere totală faţă de guvernul lumii noi. Să înaintăm toţi pentru a face acea cale nouă să fie un succes. Trăiţi în fiecare zi şi conformaţi-vă ca în lumea nouă. De fapt, viaţa din societatea lumii noi este deja o realitate. Bucuraţi-vă pe deplin de roadele şi de pacea din lumea nouă.

[**NOTE DE SUBSOL]**

Curtea de Justiţie a Statelor Unite, Districtul Estic din Washington, susţinea în 1943, împreună cu James Madison, cel de-al patrulea preşedinte al S.U.A., de la începutul anilor 1800, că fiecare individ este supus Suveranului Universal (Dumnezeu), precum şi statului. Această Curte cita din „Memorialul şi Protestul" lui Madison: – „Este datoria fiecărui om să-i dea Creatorului acest respect şi numai acesta, aşa cum crede că este plăcut Lui. Această datorie este un precedent, atât în succesiunea timpului, precum şi în măsura obligaţiei faţă de pretenţiile societăţii civile [statul]. Înainte ca un individ să fie considerat ca un membru al Societăţii civile, el trebuie să fie considerat ca un supus al Universului. Şi dacă un membru al Societăţii civile, care intră într-o asociaţie subordonată, trebuie totdeauna să-şi facă datoria faţă de Autoritatea generală; cu atât mai mult fiecare om care devine un membru al unei Societăţi civile, trebuie să o facă cu excepţia supunerii sale faţă de *Suveranul Universal* [Dumnezeu]". *Statele Unite împotriva lui Hillyard*, 52 F. Supp. 612.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care sunt cei doi superiori cu care se confruntă astăzi creştinii? Este aceasta ceva nou?
2. Care a fost situaţia referitor la superiori în timpul serviciului lui Isus şi ce a mărturisit el despre superioritatea Cezarului?
3. Cum au căutat să-l prindă duşmanii pe Isus?
4. Ce înseamnă astăzi pentru creştini sănătoasa învăţătură legală rostită de Isus?
5. Ce cale de acţiune urmează creştinii atunci când există un conflict între cerinţele Cezarului şi cele ale lui Dumnezeu? Ce precedent urmează ei?

6,7. Cine sunt „autorităţile superioare" la care se referă Pavel în Romani 13:1 şi de ce?

8,9. (a) Cine aşează „autorităţile care sunt" şi care este relaţia creştinului faţă de ele? (b) De ce este o chestiune serioasă să fii inferior sub organizaţia teocratică a lui Dumnezeu? Ce avertisment a dat Pavel despre aceasta?

10. Ce fapte suplimentare demonstrează că „autorităţile superioare" despre care se vorbeşte la Romani 13:1 n-ar putea fi guvernele Cezarului, aşa cum se susţine de cler?

Cuprins

11,12. (a) Ce spune Pavel despre motivul potrivit pentru a fi supus autorităţilor teocratice ale lui Dumnezeu? (b) Cum ilustrează Pavel acest motiv corect şi despre ce alte obligaţii mai vorbeşte el?
13. Ce întrebări se ridică la 1 Timotei 2:1-4?
14. Cine sunt împăraţii şi cei puşi în poziţii înalte? Cum s-au armonizat instrucţiunile date prin Ieremia cu cele ale lui Pavel?
15. Cum se armonizează Ezra 6:10 cu 1 Timotei 2:1, 2?
16. Cum sunt asemănătoare împrejurările acestor evenimente din zilele lui Ieremia, Zorobabel şi Pavel?
17. Cum s-ar putea ruga cineva cu aceste ocazii, aşa cum este descris la Matei 10:18?
18. Cum a fost exemplificată această rugăciune în zilele Esterei?
19. Cum a fost făcută cu succes această rugăciune în cazul lui Neemia?
20. În ce anume a arătat Pavel bunăvoinţă să facă cereri pentru conducători?
21. Cum sunt folositoare pentru toţi oamenii aceste rugăciuni?
22. Aşadar, pentru ce ne vom ruga şi pentru ce nu ne vom ruga, fiind echilibraţi în această chestiune?
23. Ce înseamnă pentru un creştin „să se supună”?
24. Ce preocupare ar trebui să existe referitor la: (1) vechea noastră cale de acţiune şi (2) noua cale de acţiune?

Modelul tesalonicenilor se repetă

Acum o mie nouă sute de ani, Pavel a vizitat Tesalonic, predicând-l pe Cristos, iar „evreii, plini de gelozie, … au format o gloată şi au provocat zarvă în oraş” şi au adus-o pe gazda lui Pavel în faţa autorităţilor pentru că primise „cu ospitalitate” un predicator al creştinismului. – Faptele 17, *NW*.

O mie nouă sute de ani mai târziu, pe data de 10 aprilie 1952, în Tesalonic, la comemorarea morţii lui Cristos, liderii religioşi falşi au instituit din nou un atac împotriva închinării adevărate. Un raport dintr-un ziar din Tesalonic spunea: „Un decalaj neîntrerupt … a rezultat la 8 p.m., joi, cu arestarea a douăzeci de urmaşi ai … ereziei ‘martorilor lui Iehova’ … în casa unuia dintre cei mai importanţi membrii ai ereziei, Athanasios Pantazis, în a cărui pivniţă se adunaseră ei.”

De ce se adunaseră? Să urmeze modelul fixat de Isus în camera de sus, în noaptea de Paşti a anului în 33 A.D. (Marcu 14:15-26) Urmau să celebreze memorialul lui Cristos şi se „adunaseră în jurul mesei rotunde” pe care erau aşezate o „prăjitură” şi pahare de vin. Printre cei 20 arestaţi se afla gazda şi alţii care, aşa cum spunea şi raportul „erau consideraţi ca având o poziţie specială printre Chiliaştii [însemnând milenişti] din Tesalonic, fiind organizatori ai diverselor întruniri secrete”, şi care dezvoltaseră o mare „activitate de propagandă pentru a face prozeliţi din noi convertiţi la erezia lor”.

Cuprins

Raportul continuă: „Restul dintre cei arestaţi erau în mare parte neînvăţaţi, lipsindu-le cultura. În această casă în timpul cercetărilor s-a descoperit şi confiscat un număr mare de cărţi şi alte materiale tipărite de natură propagandistă. Trebuie să observăm că acestora nu le place numele de Chiliaşti, pretinzând că sunt martori ai lui Iehova sau Studenţi ai Bibliei”.

Un raport spune că au fost condamnaţi la două luni şi jumătate de închisoare, plus o amendă. Mulţi se vor întreba de ce Biserica Ortodoxă Greacă trebuie acum să se degradeze până la aceleaşi acuzaţii false şi persecuţii înverşunate ale creştinilor care au fost aduse cu mult timp în urmă şi împotriva apostolului Pavel chiar în acest oraş.

● De ce nu publică Societatea Turnul de Veghere material simplificat pentru ca părinţii să îl folosească pentru a-şi învăţa copiii adevărurile Bibliei? – O întrebare bazată pe întrebările frecvente ale cititorilor.

Iehova Dumnezeu pune asupra părinţilor responsabilitatea să îşi înveţe copiii. „Aceste instrucţiuni pe care vi le dau astăzi trebuie să le păstraţi bine în minte, şi trebuie să le imprimaţi şi copiilor voştri şi să vorbiţi despre ele când sunteţi acasă şi când mergeţi în călătorie, când vă culcaţi şi când vă treziţi.” (Deut. 6:6, 7, *AT*) Alte asemenea instrucţiuni sunt repetate şi în alte locuri. (Gen. 18:17-19; Deut. 4:9, 10; 11:19-21; Ps. 78:1-8; Isa. 38:19) Acest principiu este elaborat pentru a fi respectat de părinţii creştini. După sfătuirea copiilor să îşi asculte părinţii, apostolul Pavel continuă: „Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova.” – Efes. 6:4, *NW*.

Este adevărat că Iehova a prevăzut o preoţie împreună cu Legea Sa, ai cărei membrii trebuiau să instruiască poporul. (Mal. 2:7) Este adevărat şi că atunci când Legământul Legii s-a sfârşit şi a fost a stabilit creştinismul s-au făcut îngrijiri pentru o nouă preoţie care să administreze nevoile oamenilor ascultători, inclusiv a unei clase organizate a „servului credincios şi înţelept” de astăzi care este însărcinat să „le dea hrană la timpul potrivit”, referindu-ne aici la hrana spirituală. (Mat. 24:45-47; Evrei 3:1; 1Pet. 2:9; Apoc. 20:6, *NW*) Dar de aici nu putem ajunge la concluzia că această clasă a „servului credincios şi înţelept” trebuie să publice cărţi speciale pentru copii. Preoţii Israelului nu au scris suluri speciale să fie studiate de copii. Legea lui Dumnezeu nu prevedea învăţători speciali pentru grupurile de copii separate de adulţi. Tinerii şi bătrânii trebuiau să se adune împreună pentru instruire. (Deut. 31:10-13) Acelaşi lucru se întâmplă şi în zilele noastre. „Servul credincios şi înţelept” serveşte hrana spirituală şi face demersurile necesare pentru adunările grupei de diverse tipuri şi le pune la dispoziţia tuturor, tineri şi bătrâni laolaltă. Apoi, exact aşa cum părinţii în Israel trebuiau să fixeze aceste lucruri în mintea lor, ca ei mai târziu să le poată fixa în mintea copiilor lor,

Cuprins

părinţii de astăzi trebuie să simplifice şi să clarifice adevărul pentru copiii lor. Nici instrucţia preoţească din Israel şi nici prevederea „servului înţelept" pentru organizaţia teocratică de astăzi nu a fost şi nu este exclusiv pentru copii.

Niciuna dintre cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei nu au fost scrise special pentru copii. Din copilărie, Timotei a fost învăţat de bunica sa Lois şi de mama sa Eunice, nu dintr-o carte de studiu pentru copii, ci din Scripturile Sfinte. (2Tim. 1:5; 3:15) Teocraţia tipică a Israelului nu a asigurat material de studiu simplificat pentru copii. Această prevedere nu a fost făcută nici în zilele lui Isus şi ale apostolilor. Nici acum nu este nevoie să fie făcută vreuna. Adaptarea materialului la capacităţile mentale ale copilului este însărcinarea părintelui de la Dumnezeu. Este bine pentru părinte. Îl va face pe părinte un student atent, pentru că, pentru a explica altora clar şi simplu, cunoştinţa cuiva trebuie să fie completă. Aceeaşi cunoştinţă poate fi folosită pentru a obţine rezultate bune şi în serviciul pe teren, cu cei găsiţi care sunt copii în cunoştinţă, dacă nu şi ca ani. Este recomandabil pentru părinţi să organizeze studii regulate cu copiii lor, folosind articolele secundare din *Turnul de veghere.* Articolele trebuie citite şi discutate, să se pună întrebări şi să se primească răspunsuri. Şi folosind aceeaşi publicaţie de studiu ca şi adulţii, îi va face pe copii să simtă mai mult că sunt parte a aranjamentului organizaţional, nu ca un grup separat, inferior.

Acei părinţi şi alţi adulţi care consideră că ai lor copii sunt prea tineri să înveţe lucruri serioase trebuie să reflecte la următoarea afirmaţie care este exprimată într-un pamflet publicat în acest an, despre importanţa instruirii religioase pentru copii la o vârstă fragedă: „Educatorii insistă că niciun copil nu este prea tânăr să înveţe. Într-adevăr, copiii reţin atât de mult din ceea ce au învăţat în primii trei ani cât în tot restul vieţii lor!" Nu învaţă ei o limbă foarte dificilă în primii ani de viaţă? Nu uitaţi cât de greu este chiar pentru un adult să înveţe o limbă nouă. Nu subestimaţi capacităţile mentale ale copiilor. Vă vor surprinde cu cât pot învăţa, cum pot acumula lucruri care aţi crezut că sunt peste puterile lor.

Părinţii merg să pună mărturie şi depun eforturi serioase să explice şi să simplifice mesajul pentru studiile lor Biblice la domiciliu. De ce nu s-ar încânta să facă acelaşi lucru pentru copiii lor? Este privilegiul părinţilor, trebuie să nutrească acest lucru, trebuie să nu îşi dorească să fie preluat de altcineva acest lucru. Părinţii trăiesc împreună cu copiii lor, le vorbesc, simplifică zilnic multe subiecte pentru ei. De ce să nu facă acelaşi lucru şi cu adevărul? Este orice altceva mai important? Să conducă studii regulate cu ei, folosind publicaţiile Turnului de Veghere şi Biblia.

Înseamnă acest lucru că nu ar trebui să conducem studii în serviciu pe teren cu alţii copii decât cu ai noştri? Nu; dacă trebuie să conducem un studiu Biblic la domiciliu cu persoane care au copii, să încurajăm aceşti copii să ia loc la studiu şi să ia parte la el. Dacă unii copii doresc să studieze, dar părinţii lor nu doresc, totuşi dacă părinţii doresc ca şi copiii lor să studieze cu noi, atunci pot fi conduse astfel de studii. Nu căutăm să organizăm întruniri pentru tineri în particular, cum ar fi Şcolile de duminică, dar dacă unii copii doresc să studieze cu noi şi părinţii nu au nimic împotrivă, putem conduce aceste studii. Isus Cristos nu a încercat să stângă

Cuprins

în special copii, dar când persoanele în vârstă ce aveau grijă de copii i-au adus la el, i-a primit şi i-a certat pe cei care îi împiedicau pe copii să ajungă la El. (Mat. 19:14; Marcu 10:13-16) Astfel, le putem acorda atenţie copiilor în condiţii similare şi să facem acest lucru folosind cărţile de studiu care sunt pregătite pentru cei tineri şi pentru cei bătrâni deopotrivă, făcând mesajul simplu, conform nevoilor studenţilor.

● De ce se referă Pavel la sine ca părinte spiritual al corinteilor, referitor la instrucţiunile lui Isus de la Matei 23:9? A se vedea 1 Corinteni 4:15. – D. A., Illinois.

Pavel a scris către Corinteni: „Căci chiar dacă aţi avea zeci mii de tutori în Cristos, cu siguranţă că nu aveţi mulţi taţi, fiindcă în Isus Cristos eu am devenit tatăl vostru prin vestea bună." (1Cor. 4:15, *NW*) Pavel a fost primul care a oferit adevărul dătător de viaţă adunării de Corinteni şi de asemenea a fost ca un tată sau a servit drept agent al Tatălui ceresc. Tutorii care au venit mai târziu doar au construit pe fundaţia dătătoare de viaţă ale cărei baze au fost puse de Pavel. De aceea, el uneori se adresează acelora pe care i-a ajutat astfel să înceapă pe calea vieţii, ca şi copii ai săi cărora să le arate o relaţie, un interes, o responsabilitate şi o afecţiune speciale. – 1Cor. 4:17; Gal. 4:19; 1Tim. 1:2; 2Tim. 1:2; Tit. 1:4; Filimon 10:3 Ioan 4.

Totuşi, Iehova este marele Tată şi cel căruia trebuie să se adreseze astfel în mod legal, toţi care îl recunosc a fi dătătorul vieţii şi cel care o furnizează. Pentru „celelalte oi", Cristos va deveni Părintele lor Veşnic. (Mat. 6:9; Isa. 9:6) Nimănui altcineva nu trebuie să conferim aceste titluri. Pavel nu folosea termenul de „tată" ca pe un titlu, ci ca pe o ilustrare. El folosea relaţia pământească din familia umană pentru a indica ilustraţia adevărată a poziţiei sale faţă de creştinii corinteni. Nicăieri nu i se spune Tatăl Pavel. Petru se referea la el ca „fratele nostru drag Pavel". (2Pet. 3:15) Nici unuia dintre apostoli nu i s-a adresat vreodată cu titlul de Tată. Dacă alţii li se adresau acestora astfel ar fi încălcat porunca lui Isus: „Să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru cel ceresc." Contextul arată că el era împotriva titlurilor măgulitoare. (Iov 32:21, 22; Mat. 23:6-12, *NW*) Astfel folosirea din partea lui Pavel a ilustrării „tată" pentru a descrie cu exactitate relaţia sa cu adunările creştine şi cu oamenii şi nu ca un titlu care să înalţe creatura, nu reprezenta o încălcare a celor spuse la Matei 23:9.

● De ce în numărul din 1 martie 1952 al revistei *Turnul de veghere* se spune cum Core a fost distrus de foc? Nu a fost înghiţit de pământ? – L. K., Florida.

La o citire atentă a relatării veţi vedea că doar se pare cum Core a murit împreună cu cei 250 care ţineau cădelniţele şi nu cu Datan şi Abiram şi cu cei din casa lor. Core era un levit, iar cei 250 care erau cu ei erau leviţi. Ei îşi doreau să preia îndatoririle preoţiei, care fusese limitată la casa lui Aaron. Datan şi Abiram nu erau leviţi, ci erau rubeniţi, iar ei erau doar susţinători ai lui Core şi ai grupului său, şi nu membri ai acelui grup de leviţi. Când Moise a trimis după Datan şi Abiram să vină la cortul întâlnirii, ei au refuzat; nu doreau să recunoască faptul că

Cuprins

Moise avea puterea să le dea ordine. Dar Core şi cei 250 ai săi au apărut înaintea cortului întâlnirii. Înregistrarea arată cum Core era cu ei şi nu cu Datan şi Abiram: „Moise i-a zis lui Core: 'Mâine tu şi tot grupul tău veţi apărea înaintea DOMNULUI – tu şi ei, şi Aaron; fiecare să îşi ia cădelniţa, să pună tămâie în era, fiecare dintre voi să îşi aducă cădelniţa înaintea DOMNULUI, adică, două sute cincizeci de cădelniţe; şi tu şi Aaron, fiecare cu cădelniţa lui.'"

După ce Iehova i-a spus lui Moise să retragă oamenii din vecinătatea locuinţelor lui Core, Datan şi Abiram, relatarea continuă: „Moise s-a ridicat şi a mers la Datan şi Abiram, iar bătrânii Israelului l-au urmat." Trebuie să observăm că este omis Core, el era la cortul întâlnirii şi nu l-a urmat pe Moise când el a mers acolo. Core era din familia cohatiţilor, iar ei fuseseră însărcinaţi să îşi ridice corturile în vecinătatea celor ale Rubeniţilor, şi astfel era uşor să se afle cortul lui Core lângă cele ale lui Datan şi Abiram. După ce oamenii s-au retras din vecinătatea acestor trei corturi, Datan şi Abiram cu soţiile şi copiii lor stăteau în uşă. Din nou trebuie să observăm că nu se menţionează că era prezent Core. Apoi „pământul de sub picioarele lor s-a căscat, şi-a deschis gura şi i-a înghiţit, cu tot cu casele lor şi toţi oamenii care aparţineau lui Core şi cu toate bunurile lor." Aceşti oamenii care îi aparţineau lui Core sau îl susţineau au fost înghiţiţi, dar nu se spune că a fost şi Core. El nu era prezent, ci era în faţa cortului întâlnirii cu cei 250 de rebeli leviţi. Core trebuie să fi fost omorât împreună cu cei 250: „Focul a venit de la DOMNUL; i-a ucis pe cei două sute şi cincizeci de oameni care ofereau tămâie." Core oferea şi el tămâie, amintiţi-vă. – Num. 16:1-35, *AT.*

Numerele 26:10 este considerat de unii ca dovadă că acest Core a fost înghiţit de pământ, dar nu aşa trebuie să considerăm, iar dacă am face aşa, ar fi contrazise faptele relatării: „Aceiaşi Datan şi Abiram, oameni importanţi ai adunării care aruncau vorbe împotriva lui Moise şi a lui Aaron în adunarea lui Core, când s-au ridicat şi împotriva lui Yahweh; şi pământul şi-a căscat gura şi i-a înghiţit – împreună şi cu Core când a murit adunarea – când focul i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, şi ei au devenit un avertisment." (vers. 9, 10, *Ro*) Toţi au suferit un sigur lucru în comun, distrugere din mâinile lui Iehova, dar unii au pierit când s-a deschis pământul, iar alţii când a izbucnit focul. Analizând mult mai în detaliu relatarea din capitolul 16 putem să determinăm cum au pierit cele două facţiuni.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1952 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LIBERTATE CU SIGURANŢĂ - Pag.459

DISCREDITAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎN MOD SUBTIL - Pag.465

RĂSPUNS LA ÎNTREBAREA: SUNTEŢI SALVAŢI? - Pag.467

MATEI, DE LA VAMEŞ LA APOSTOL - Pag.472

SĂ PUNEM CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU PE PRIMUL LOC ÎN VIEŢILE NOASTRE - Pag.475

REFUGIAŢII SPIRITUALI ÎN ISRAEL ŞI SPRE VEST - Pag.476

RESTRICŢII ALE LIBERTĂŢII CREŞTINE - Pag.480

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.491

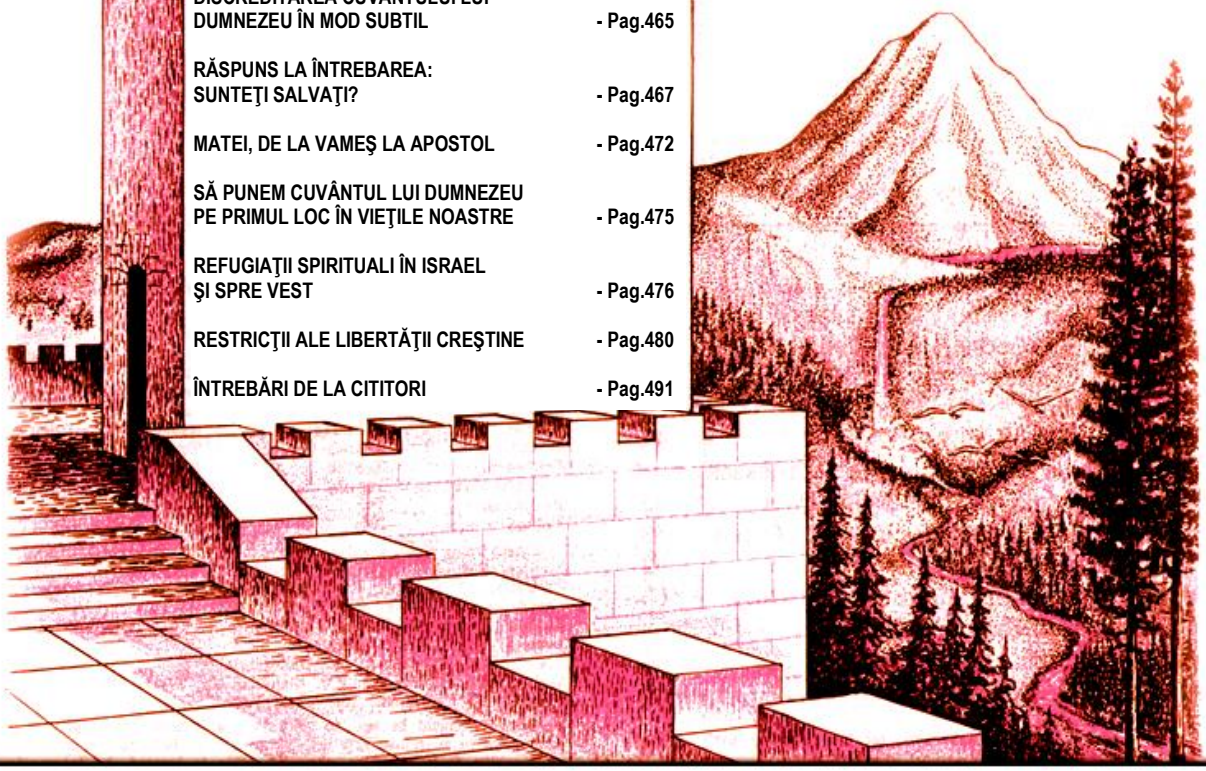

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

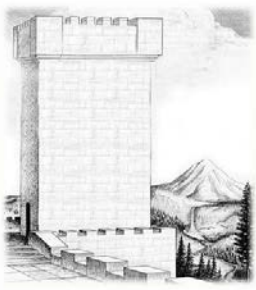

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1952 **Nr. 13**

LIBERTATE CU SIGURANȚĂ

„Creaţia va fi eliberată din sclavia stricăciunii şi va avea glorioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu.” – Rom. 8:21, NW.

Eforturile omului de a asigura adevărata libertate pentru el şi copiii lui au fost zadarnice. Multe comori şi mult sânge s-au sacrificat pe altarele lumeşti ale libertăţii. Multele lor cauze şi războaiele purtate în numele libertăţii s-au încheiat fie în păstrarea aceloraşi vechi cătuşe, fie ajungând sub lanţuri mai mari de restricţie. În anul 1940, politicienii creştinătăţii, admiţând că oamenii nu sunt liberi, au adus în discuţie strigătul ‘Lupta pentru cele Patru Libertăţi’, specificând că cele patru libertăţi sunt: libertatea de închinare, libertatea de exprimare, libertatea de teamă şi libertatea de lipsă. Apoi, în 1950 a venit Cruciada pentru Libertate în ţările vestice, fiind solicitate contribuţii pentru a amplasa „Clopotul Libertăţii” (*Freiheitsglocke*) în Berlin-ul de vest. Acolo, în Berlin, aşa numitul „Clopot al Libertăţii” sună zilnic pentru a le reaminti oamenilor că de fapt nu sunt liberi acum. Toate aceste eforturi şi demonstraţii omeneşti se sfârşesc inutil. După cum a spus şi apostolul Petru, „În timp ce le promit libertatea, ei înşişi sunt sclavii degradării.” – 2Pet. 2:19, *NW.*

[2] Martorii creştini ai lui Iehova, întâlniţi în cele patru colturi ale frumosului aşternut al picioarelor lui Dumnezeu – pământul, formează un nucleu al societăţii lumii noi care va veni, care este o societate de oameni liberi. Ei iubesc libertatea şi servesc marelui Dumnezeu al libertăţii, Iehova, Autorul suveran al libertăţii şi Conducătorul universului. Ei susţin libertatea adevărată înaintea celor care tânjesc după eliberare. De aceea, în anul 1952, tema lor este, „Spuneţi prizonierilor: Ieşiţi!” (Isa. 49:9) Ca o societate de oameni liberi, adevăraţii creştini doresc să ştie exact ce cuprinde această libertate de care ei se bucură, de unde vine, care este măsura acesteia, care este siguranţa ei, posibilităţile sale pentru viitor şi ce trebuie făcut pentru a păstra acest dar preţios pe care îl au acum servii lui Dumnezeu într-o

Cuprins

anume măsură. Cunoaşterea acestor probleme vitale este importantă pentru a da posibilitatea oamenilor liberi creştini să urmeze sfatul oportun al lui Petru: „Purtaţi-vă ca oameni liberi, având totuşi libertatea nu ca paravan al răutăţii, ci ca sclavi ai lui Dumnezeu.” – 1Pet. 2:16, *NW.*

CE ESTE LIBERTATEA?

[3] Cuvântul *libertate* în sensul său larg, aşa cum este folosit în Biblie şi în domeniul guvernamental, înseamnă simplu „a acţiona după pofta inimii”. „*Libertatea* este starea de a fi liber; permisiune; auto-determinare. Puterea de a acţiona, conform unei personalităţi morale, conform dorinţei proprii, fără nicio constrângere, obstacol sau interdicţie *cum ar putea fi impus prin legile drepte şi necesare şi îndatoririle vieţii sociale.”* Cuvântul „permisiune”, aşa cum este folosit în general, este practic sinonim cu cuvântul „libertate”. „Permisiune înseamnă libertate fără niciun control din afară. Puterea voinţei de a urma alegerile neîngrădite şi de a conduce faptele externe ale individului fără restricţii, constrângere sau control din partea altor persoane.”

[4] Libertatea este astfel capacitatea de a acţiona şi îndeplinirea acţiunilor liber, conform voinţei proprii, cu sau fără restricţii, pentru binele general. În consecinţă, subiectul libertăţii implică „voinţa liberă” pe care Dumnezeu, ca şi Creator Superior, a dăruit-o îngerilor şi oamenilor, astfel încât aceştia să se poată conduce singuri, voluntar, într-un fel care să fie pe placul Creatorului lor. În această zonă de acţiune unde omului i se permite să îşi exercite voinţa liberă începe să fie folosită libertatea. În acest domeniu al acţiunii „voinţei libere”, garantează guvernele, atât cele teocratice, cât şi cele alcătuite de om, libertăţi şi permisiuni controlate. – 1Cor. 7:37, *NW.*

[5] Din cele spuse mai sus se poate vedea că atunci când o persoană poate acţiona conform voinţei sale, fără restricţii sau impuneri de orice natură, acesta se bucură de ceea ce poate fi descris ca libertate totală. Acela care are libertate totală evident trebuie să fie acela care este complet independent faţă de alţii. Doar unul singur se află în acea poziţie de independenţă totală. Acela este Iehova Dumnezeu, Suveranul Superior al universului. Toţi ceilalţi, fie că sunt creaturi spirituale în cer sau oameni pe pământ, sunt lucrarea mâinilor Sale şi astfel sunt inferiori dependenţi. Din acest motiv, Iehova Dumnezeu este singurul care este liber în sensul absolut sau complet. Doar El se bucură de ceea ce se numeşte *libertate absolută*. Nimeni nu poate pune la îndoială, limita sau îndrepta această Sursă directă a libertăţii care sălăşluieşte singur în climatul nelimitat al acţiunii libere mereu. „Şi vrei să mă întrebi despre viitor? Vrei să-mi porunceşti în legătură cu lucrarea Mea? zice Cel Veşnic [Iehova, *AS*], făcătorul lui Israel, Cel Măreţ al lui Israel, Eu, Eu cel care am creat pământul, Eu care am creat omul pe pământ, Eu care am întins cerurile cu mâna, Eu care am poruncit întregii lor oştiri!” – Isa. 45:11, 12, *Mo.*

Cuprins

‘LIBERTATEA GLORIOASĂ A COPIILOR LUI DUMNEZEU’

[6] Iehova, locuind din veşnicie într-un climat de libertate, şi-a propus în mod iubitor ca toţii fii Săi credincioşi să locuiască într-un climat asemănător de libertate. Acest climat de libertate Pavel îl numeşte „libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu”. În acest text el se referă la toţi oamenii credincioşi de pe pământ ca fiind „creaţia” care se află în neputinţă prin robia faţă de păcat, moarte şi corupţie. Acestora li se promite că vor fi „eliberaţi” la timpul potrivit al lui Dumnezeu când ei vor primi pe deplin această „libertate glorioasă”. (Rom. 8:21, *NW*) Omul, fiind creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, a fost creat, cu siguranţă, să existe mereu în acest element de libertate. – Gen. 1:26.

[7] Dumnezeu nu i-a creat pe niciunul din servii Săi în lanţuri. Chiar dacă El le garantează darul voinţei libere, libertatea lor este relativă; ea nu există separat de Tatăl lor, Iehova. De aceea, creaturile spirituale şi oamenii au ceea ce se numeşte *libertate relativă*. Libertatea lor constă în a trăi şi acţiona în armonie cu legile şi condiţiile pe care Superiorul Suveran le-a creat pentru ca ei să le aplice. Domeniul lor de acţiune conform voinţei proprii este limitat sau îngrădit de graniţe. Dar în cadrul acelui domeniu de libertate, servii credincioşi ai lui Dumnezeu au un teren amplu unde îşi pot exercita voinţa proprie pentru binele lor şi al asociaţilor lor credincioşi. Atunci, ce se întâmplă când cineva trece de aceste limite ale libertăţii sale relative?

RĂSCOALĂ

[8] Acela care încalcă cu bună ştiinţă graniţele stabilite ale libertăţii relative comite un păcat. Acela este rebel. Este nelegiuit. (1Ioan 3:4, 8, *NW*) Acesta nu mai este pe placul marelui Superior Suveran, Iehova Dumnezeu. Aceia care ‘îşi fac de cap’ trecând de hotarele libertăţii lor relative, poate consideră că fac un mare pas înainte spre o mai mare libertate, probabil în obţinerea libertăţii absolute, la fel de mare ca cea a lui Dumnezeu. (Gen. 3:5) Refuzând să fie legaţi prin limitările foarte raţionale şi corecte impuse de Dumnezeu, cei înşelaţi consideră că se fac la fel de independenţi precum Dumnezeu. Apostolul Iacov explică cum se întâmplă acest lucru.

[9] Totul începe în inima omului încăpăţânat. Mai întâi îl cuprinde o dorinţă încăpăţânată de a trece de limitele impuse de Dumnezeu. El este astfel atras şi ispitit de propriul egoism. Apoi, dorinţa devine fertilă când se întreprind acţiuni şi este comisă o faptă intenţionată trecând, de fapt, dincolo de ceea ce era interzis. Această acţiune greşită este păcat. Păcatul, sau răscoala, aduce la rândul său aplicarea pedepsei lui Dumnezeu pentru neascultare, care pe termen lung duce la moarte. Iacov spune: „Fiecare este încercat, fiind atras şi ademenit de propria lui

Cuprins

dorinţă. Apoi dorinţa, când devine roditoare, dă naştere păcatului; iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea." (Iac. 1:14, 15, *NW*) Astfel, în loc să se bucure de o libertate făcând o evadare spre independenţă, cel nebun se regăseşte în robia puternică a dorinţelor sale încăpăţânate necontrolabile. Şi în aceasta nu există nici libertate şi nici siguranţă.

[10] Aceasta a fost calea de acţiune exactă urmată de „heruvimul ocrotitor" în Eden, care s-a depărtat de limitele impuse de Iehova pentru existenţa sa angelică sigură. A făcut o evadare, credea el, pentru independenţa acţiunii necontrolată de Dumnezeu. Dorinţa sa de a nu mai fi responsabil înaintea nimănui decât înaintea lui, efortul său de a exista separat de organizaţia universală a marelui Creator şi Dătător de Viaţă şi a reglementărilor acesteia de asociere, nu reprezenta calea de acţiune a auto-eliberării. A fost biruit de propria-i pasiune de a deţine stăpânirea întregului pământ şi de a fi venerat şi servit precum Iehova Dumnezeu. Sigurul efect a fost să devină victima şi sclavul propriului egoism, ceea ce este păcat. Calea lui de acţiune l-a făcut copil al morţii, al distrugerii totale. Aceasta l-a făcut Satan, care înseamnă potrivnic al lui Dumnezeu, Diavol, adică defăimător al lui Dumnezeu. Din timpul coruperii lui pe care a pus-o la cale singur, acest adversar nelegiuit pozează ca înger eliberator al luminii, încurajând îngerii şi oamenii să se elibereze singuri de sub constrângerile divine. I-a încurajat şi pe alţii să devină satanici şi corupţi ca şi el, împotrivindu-se limitărilor impuse de Dumnezeu. Toţi cei care au căzut în capcana sa au devenit victime corupte ale robiei mortale faţă de păcat şi de moarte. – Ezec. 28:14-16; 2Cor. 11:14, *NW*.

AGENŢI MORALI LIBERI

[11] Dumnezeu le-a creat pe toate creaturile Sale ca agenţi morali liberi, cu libertatea de a alege să trăiască fie supuse voinţei Sale perfecte şi drepte, fie să uite şi să îşi renege relaţia cu Creatorul lor şi să îşi creeze o lege a lor. Nicio creatură nu doreşte să îşi piardă libertatea, indiferent câtă are. Doar pierderea priceperii ar putea determina o creatură să părăsească voinţa Celui care l-a creat şi care i-a dat viaţă pentru a se bucura de ea. Aşa a fost situaţia în grădina perfectă Eden când Adam şi Eva au fost creaţi să se bucure de viaţă fără sfârşit, într-un climat de libertate relativă. Aceasta le oferea orizont pentru expansiune referitor la domeniul lor pământesc şi pentru o uimitoare dezvoltare din punct de vedere intelectual. – Gen. 1:27, 28.

[12] Iehova Dumnezeu, ca un Tată înţelept şi iubitor, are dreptul de a le limita libertatea pentru bine lor şi dezvoltare spirituală. Fără îndoială, Dumnezeu avea în minte ca mai târziu să extindă domeniul libertăţii relative, pe măsură ce omul se dovedea matur, capabil şi demn de încredere. Şi aceasta i-ar fi oferit omului capacitatea de a realiza fapte chiar mai minunate în viitor. Dar vai! Primii noştri părinţi, Adam şi Eva, cu egoism şi fără pricepere, şi-au legat soarta de cea a potrivnicului lui Dumnezeu, Satan. Au fost amăgiţi să evadeze pentru un domeniu de acţiune mai mare decât permitea Dumnezeu. Astfel, şi-au pierdut „libertatea glorioasă" ca şi copii ai lui Dumnezeu. Au ajuns în schimb în robia corupţiei, a păcatului şi a morţii. (Gen. 3:1-19) Acea mare robie a corupţiei a fost transmisă

Cuprins

posteritătii până în prezent. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit.” – Rom. 5:12, *NW*.

ADEVĂRUL VĂ VA ELIBERA

[13] De la răscoală şi până acum, Satan a căutat să împiedice omenirea să se întoarcă la o cunoştinţă despre ceea ce înseamnă propria lor libertate înaintea lui Dumnezeu. A căutat să îi ţină în robie şi într-o stare de nesiguranţă referitor la viaţa veşnică. Dar graţie lui Iehova, la timpul Său potrivit, l-a trimis pe marele Eliberator, Isus Cristos. Acest Eliberator a furnizat preţul de răscumpărare, care face posibil pentru cei care îl acceptă cu loialitate răscumpărarea din robia păcatului şi a morţii. (Mat. 20:28, *NW*) „Astfel, aşa cum o singură greşeală a făcut să vină condamnarea pentru oameni de orice fel, tot aşa un singur act de justificare [calea de acţiune a lui Isus care a avut ca rezultat justificarea sa] a făcut să fie declaraţi drepţi pentru viaţă oameni de orice fel.” (Rom. 5:18, *NW*) Astfel, acest minunat dar al libertăţii faţă de corupţie, păcat şi moarte este o libertate care a fost păstrată pentru toată omenirea credincioasă. Dar chiar şi acum este posibil să ne întoarcem la o măsură de libertate relativă. Aceasta este posibil dacă creştinii urmează sfatul şi calea de acţiune stabilite de Isus Cristos. „Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteţi într-adevăr discipolii mei. Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:31, 32, *NW*) Ce adevăr şi pricepere au ajuns la urmaşii lui Cristos care i-au făcut capabili să se elibereze?

[14] Este vorba despre dobândirea unei cunoştinţe exacte despre poziţia corectă a celui inferior înaintea Superiorului Suveran Iehova şi de a acţiona în armonie cu acea cunoştinţă care aduce libertatea adevărată. Ascultând cu grijă cuvintele lui Isus şi căutând multele revelaţii ale adevărului care se găsesc în Biblie, creştinii au ajuns să determine care sunt unele graniţe ale libertăţii lor relative de curând descoperită. Cunoscând aceste lanţuri, ei au ajuns într-o libertate sigură care le aduce multă fericire în prezent, un sentiment de siguranţă reală în ceea ce priveşte viitorul şi o pace a minţii care depăşeşte orice pricepere. „Pentru o astfel de libertate ne-a eliberat Cristos. Rămâneţi deci fermi şi nu vă lăsaţi puşi din nou în jugul sclaviei.” (Gal. 5:1, *NW*) În ceea ce priveşte unele îngrădiri ale libertăţii noastre relative creştine, în care noi nu putem exercita voinţa liberă în siguranţă şi totuşi să îi fim pe plac Superiorului Suveran, Iehova Dumnezeu, vom lăsa aceste răspunsuri pentru următorul articol.

GARANŢIILE ACESTEIA

[15] Şi acum ce putem spune despre garanţiile viitoare care se regăsesc în domeniul libertăţii relative? La sfârşitul domniei de o mie de ani a împărăţiei lui Isus Cristos, când omului credincios i se va garanta darul vieţii veşnice, atunci va fi câştigată „libertatea glorioasă” a omului în toată puterea sa. (Apoc. 20:5, *NW*) De atunci această libertate va fi păstrată în siguranţă atâta timp cât este exercitată loialitate în viitor. Şi garanţiile ei sunt imense. Ele includ libertate de frică şi de

Cuprins

lipsă în cea mai mare măsură. Observaţi descrierea clară a Bibliei despre diferitele aspecte ale garanţiei pe care le aduce această libertate: „Iată, Eu creez ceruri noi şi un pământ nou! Trecutul va fi uitat şi niciodată nu va mai fi amintit. Vor construi case şi le vor locui, vor planta viţă de vie şi se vor bucura de roade; casele pe care ei le vor construi nu le va ocupa nimeni, nu se vor bucura alţii de roadele muncii lor. Poporul meu va trăi mult, la fel de mult ca şi copacii, aleşii mei se vor bucura de agoniseala lor mult timp; nu vor munci în van, nu îşi vor creşte copiii ca să moară brusc, pentru că sunt o rasă pe care Cel Veşnic o binecuvântează şi cu ei vor trăi şi copiii lor … nimeni nu se va răni, nimeni nu va ucide, zice Cel Veşnic, pe dealul meu sacru.” (Isa. 65:17, 21-23, 25, *Mo*) Aşa cum putem observa din această promisiune din Scripturi, această libertate este garantată pentru toţi oamenii, nimeni nu poate deposeda pe alţii de proprietate, nu poate răni sau ucide. Ce garanţie mai mare este de dorit decât cele ilustrate aici? Niciuna.

[16] Spiritul lui Iehova este acum peste turma sa de martori ce creşte. Deoarece este scris: „Acolo unde există spiritul lui Iehova, acolo este libertate,” Dumnezeu face paşii necesari pentru a asigura chiar şi acum un climat de libertate unde servii Săi să poată prospera şi să ajungă la maturitate spirituală. (2Cor. 3:17, *NW*) Creştinii care se bucură de această lumină a soarelui de libertate relativă, nu trebuie să uite următorul avertisment: „Da, întrucât aţi fost eliberaţi din păcat, aţi ajuns sclavi ai dreptăţii. Vă vorbesc prin cuvinte omeneşti din cauza slăbiciunii cărnii voastre, aşa cum v-aţi prezentat mădularele ca sclave necurăţiei şi nelegiuirii pentru nelegiuire, tot aşa prezentaţi-vă acum mădularele ca sclave ale dreptăţii, pentru sfinţenie.” – Rom. 6:18, 19, *NW*.

[17] Înainte, martori creştini ai lui Iehova, în îndeplinirea voinţei divine a lui Iehova. Faceţi cunoscut numele lui în lung şi-n lat. Preţuiţi-vă libertatea creştină. Demonstraţi-le prizonierilor care doresc să fie eliberaţi din casa lui Satan a trudei şi întunericului că libertatea este nepreţuită. În loc să auzim clinchetul unui biet clopot al libertăţii, auzim din ce în ce mai tare acea Trâmbiţă a Jubileului despre mesajul Împărăţiei care răsună începând cu 1914. Acesta serveşte ca înştiinţare globală – „Proclamaţi libertatea în toată ţara pentru toţi locuitorii săi.” (Lev. 25:10, *AS*) Asociaţi-vă acum cu acel grup fericit de creştini liberi. Faceţi ca marea voastră speranţă să fie libertatea în siguranţă şi viaţă veşnică în lumea nouă.

> Bucuraţi-vă naţiuni, cu poporul Său! Dumnezeul care dă speranţă să vă umple de toată bucuria şi pacea prin credinţa voastră, ca să aveţi speranţă din belşug prin puterea spiritului sfânt. – Rom. 15:10, 13, *NW*.

[Note de subsol]

Dicţionarul legii, de Black, ediţia a treia, 1933.

Dicţionarul legii, de Black, ediţia a treia, 1933.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce succes a avut omul în câştigarea libertăţii?
2. Ce interes pentru libertate au martorii lui Iehova?

3,4 (a) Ce este libertatea? (b) Descrieţi domeniul în care guvernele acordă libertăţi controlate.

Cuprins

5. Descrieţi libertatea de care se bucură Iehova Dumnezeu.
6,7. (a) Ce climat de libertate a avut ca scop Dumnezeu pentru fiii Lui credincioşi? (b) Descrieţi libertatea pe care Dumnezeu o dă creaturilor Lui.
8,9. (a) Ce se întâmplă atunci când cineva îşi depăşeşte graniţele libertăţii relative? (b) Cum conturează Iacov paşii care duc la răscoală şi care este rezultatul clar?
10. Cum a luat naştere Satan, potrivnicul lui Dumnezeu? Ce fel de campanie de libertate conduce el?
11,12. (a) Cum erau Adam şi Eva agenţi morali liberi şi ce sferă de activitate le-a fost pusă înainte? (b) Cum se întâmplă că întreaga omenire se află în robia păcatului şi a morţii?
13,14. (a) Ce Eliberator a fost asigurat şi ce libertate aduce el? (b) Cum le dă acum Isus Cristos creştinilor o libertate de care se pot bucura chiar înainte să primească libertatea de moarte?
15. Ce garanţii se vor găsi în domeniul libertăţii relative?
16,17. (a) Ce însoţeşte spiritul lui Iehova şi cărui avertisment îi dau atenţie creştinii înţelepţi? (b) Cum vor reacţiona creştinii la actuala parte de libertate dată de Dumnezeu?
Imaginea de la pag.459-„CLOPOTUL LIBERTĂŢII" DIN BERLINUL DE VEST

Discreditarea Cuvântului lui Dumnezeu în mod subtil

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a avut întotdeauna duşmani. În trecut, aceşti duşmani au servit scopurilor Diavolului dând foc Bibliilor, traducătorilor Bibliei, vestitorilor Bibliei şi chiar şi cititorilor obişnuiţi ai Bibliei. Astăzi, oamenii lipsiţi de credinţă servesc scopurilor Diavolului în moduri mai subtile, dar tot scopurilor Diavolului.

Una caz recent despre care vom discuta este articolul „Adevărul despre Biblie", care a apărut în revista americană ilustrată *Look*, în numărul din 26 februarie 1952. Într-o tentativă de a apărea senzaţională, ea prezintă ca veste faptul că erudiţii Bibliei au căzut de acord asupra faptului că versetele din Marcu 16:9-20 nu fac parte din original. Aceste versete afirmă, printre altele, că cei credincioşi „vor lua în mână şerpi şi, dacă vor bea ceva mortal, nu le va face niciun rău." Revista mai afirmă şi că versetele din Ioan 8:1-11, unde se găseşte relatarea despre femeia prinsă în adulter, nu fac parte din scrierea originală a lui Ioan şi că pasajul din 1 Ioan 5:7, unde scrie: „Căci trei sunt care depun mărturie în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt: şi acestea trei sunt una" este şi el o inserare, un pasaj apocrif. Pe lângă acestea mai sunt enumerate şi alte pasaje minore ca având o origine îndoielnică.

După ce se dau aceste exemple, în revistă se afirmă că erudiţii Bibliei au căzut de acord că există între 20.000 şi 50.000 de greşeli în Biblie. Aşadar, la ce concluzie va ajunge cititorul obişnuit dacă nu la aceea că există 50.000 de pasaje

Cuprins

apocrife în Biblie, la fel cu cel din Ioan 8:1-11 sau cel din Marcu 16:9-20. Dar este acest lucru adevărat? Imposibil! Nu numai pentru că ar fi efectiv imposibil ca în Biblie să fie 50.000 de astfel de pasaje apocrife, dar ar fi imposibil şi ca ea să conţină 50.000 de texte apocrife ca cel din 1 Ioan 5:7, care vorbeşte despre trei dumnezei ca fiind unul singur. De ce? Deoarece în total sunt numai 31.173 de versete în *Versiunea Regele Iacob*. Totuşi, Biblia conţine 3.566.480 de litere.

Acest articol este de fapt o încercare subtilă de a denigra Biblia, prezentând ca noi şi senzaţionale fapte cunoscute în mod obişnuit referitoare la unele pasaje apocrife despre care se credea iniţial că sunt parte din Biblie. Cu peste 150 de ani în urmă, Griesbach, pe a cărui revizuire se bazează *Emphatic Diaglott* (o versiune a „Noului Testament" în greacă şi engleză), a recunoscut că unele pasaje de acest fel nu fac parte din Biblie.

Ceea ce arată lipsă de erudism în acest articol este faptul că manuscrisele Vatican şi cel Sinaitic sunt numite *papyri*, în timp ce toată lumea ştie că ele sunt importante manuscrise *vellum*; ele sunt făcute din piele fină de viţel, şi nu din bucăţi de papirus. Nici nu demonstrează multă erudiţie să accentuezi că cel mai mare număr de greşeli a fost făcut înainte de anul 200 A.D., aşa cum pretind acum unii critici. De ce? Deoarece cu cât cineva se apropie de timpul scrierii originale, cu atât mai puţin trece neobservată minciuna că textul a fost falsificat intenţionat, prin urmare asemenea erori nu sunt altceva decât greşeli minore de scriere şi nu afectează autenticitatea celor consemnate.

Aici este foarte potrivită mărturia Dr. Hort, unul dintre cei mai capabili eruditi ai Bibliei din toate timpurile. Potrivit cuvintelor sale, şapte din opt cuvinte ale „Noului Testament" sunt cu totul incontestabile; iar dacă trecem cu vederea diferenţele de pronunţie, doar un cuvânt din şaizeci este îndoielnic. Şi chiar şi dintre acestea, numărul celor care implică o variaţie substanţială este atât de mic încât acestea „cu greu ar putea forma mai mult de o miime din întregul text". – *Critică textuală a Noului Testament* (1912), pagina 6.

Da, pentru eruditii Bibliei care au credinţă în Dumnezeu nu este nimic senzaţional în numărul mare de inexactităţi minore care e posibil să se fi strecurat în textul Bibliei. Iar acele inexactităţi cu adevărat îngrijorătoare s-au strecurat atât de târziu încât e foarte uşor să fie excluse. Spre exemplu, 1 Ioan 5:7, care pare să predea doctrina trinităţii, nu se găseşte în niciun manuscris grecesc mai timpuriu de secolul al cincisprezecelea; şi chiar şi atunci, el a ajuns să facă parte din text doar din cauza unei înşelătorii ale cărei împrejurări au fost consemnate de istorie. Pe scurt, se arată că un anume Stunica, o autoritate catolică din secolul al şaisprezecelea, s-a plâns deoarece eruditul catolic al Bibliei Erasmus nu inclusese acest text în primele sale două ediţii ale „Noului Testament". Erasmus a promis să îl includă dacă Stunica i-ar fi putut arăta măcar un manuscris grecesc în care să se afle acest pasaj. Stunica a făcut-o, dar se pare că mai târziu s-a aflat că manuscrisul grecesc ce conţinea acest text era aici adaptat după un manuscris latin ce conţinea 1 Ioan 5:7, printr-o rescriere specială. Dacă nu ar fi fost această înşelăciune, nu ar fi fost posibil ca acest text să fi fost inclus în *Versiunea Regele Iacob.*

Cuprins

Persoanele raţionale vor accepta mărturia dovezii circumstanţiale în această chestiune. De exemplu, în 1947 s-a descoperit un sul al lui Isaia în apropierea Mării Moarte. Acest manuscris, deşi era cu aproximativ o mie de ani mai vechi decât orice alt text datat cu exactitate al lui Isaia de la vremea aceea, nu arăta nicio deosebire considerabilă, în tot acel timp. O mie de ani de copiere şi nicio schimbare majoră!

Încă un lucru care susţine autenticitatea Scripturilor este mărturia arheologiei. Renumitul erudit britanic Sir Frederic Kenyon afirmă în cartea sa *Biblia şi Arheologia*, la paginile 279 şi 280 următoarele: „Deşi arheologia nu şi-a spus încă ultimul cuvânt, rezultatele obţinute până acum confirmă ceea ce sugerează credinţa, şi anume faptul că Biblia nu poate decât să câştige o creştere de cunoştinţă.” Albright, un arheolog american de frunte, mărturiseşte acelaşi lucru, şi anume că ‘nu s-a descoperit încă nimic care să poată clătina câtuşi de puţin credinţa cuiva în Biblie.”

Şi mai sunt multe alte dovezi privitoare la autenticitatea Bibliei; armonia dintre circa cei 40 de scriitori, deşi au trăit în timpuri şi locuri foarte îndepărtate unii de ceilalţi; sinceritatea evidentă a scriitorilor ei; mărturia istoricilor laici şi, mai presus de toate, împlinirea profeţiilor Bibliei.

Da, cum ar putea să existe o asemenea armonie între diferiţii scriitori ai Bibliei dacă s-ar fi strecurat 50.000 de greşeli notabile în text? Cum ar putea atâtea descoperiri arheologice să susţină relatările Bibliei, dacă paginile sale ar conţine 50.000 de inexactităţi grave? Cum am putea vedea împlinindu-se atâtea profeţii biblice dacă aproximativ 50.000 de cuvinte nu ar fi inspirate? Este evident că numeroasele greşeli de scriere au puţină importanţă.

Aşadar, criticii moderni care stăruie asupra numărului de greşeli găsite în Biblie, caută să denigreze în mod subtil Cuvântul lui Dumnezeu; şi folosind acest fapt ca scuză pentru lipsa lor de credinţă în Biblie sunt corespondenţii moderni ai liderilor religioşi din zilele lui Isus, care ‘strecurau ţânţarul şi înghiţeau cămila’. (Mat. 23:24, *Traducerea Lumii Noi*) Ei renunţă la 99,9 % din Biblie, pentru că 0,1 % din ea este de origine îndoielnică!

Răspuns la întrebarea: SUNTEȚI SALVAȚI?

Era o după-masă de sâmbătă mohorâtă şi rece, la sfârşitul toamnei. Pe trotuarele din sectorul de afaceri din Brooklyn, New York, se puteau vedea martori creştini oferind trecătorilor revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* Un străin cu o înfăţişare serioasă s-a apropiat de unul din ei şi a întrebat: „Frate, tu eşti salvat?” Martorul a încercat să explice, însă a fost

Cuprins

întrerupt şi întrebat din nou: „Eşti salvat, da sau nu?”

Aceste persoane arată de obicei o preocupare puternică pentru destinul aproapelui lor, deoarece ei acţionează sub iluzia religioasă conform căreia sufletul este nemuritor şi că soarta tuturor celor care nu sunt salvaţi este chinul veşnic, deşi Biblia afirmă clar că sufletul care păcătuieşte moare şi că plata păcatului este moartea. Moartea este absenţa vieţii. (Ezec. 18:4; Rom. 6:23) Totuşi, nu teama de chinul veşnic, ci iubirea pentru Dumnezeu, pentru dreptate şi pentru viaţă ar trebui să ne facă să fim preocupaţi dacă vom fi salvaţi sau nu şi să punem întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?”

Din Scripturi aflăm că numai Iehova Dumnezeu are răspunsul la întrebarea noastră. Şi are acest răspuns nu numai că deţine informaţia adevărată şi demnă de încredere despre subiect, ci are şi mijloacele prin care noi putem fi salvaţi. Cunoscând dinainte dorinţa oamenilor sinceri de a fi salvaţi din împrejurările prezente rele şi de a ajunge într-o lume nouă dreaptă, El şi-a propus să aducă această salvare încă de dinainte de a li se naşte un copil lui Adam şi Evei. Putem vedea clar acest lucru din promisiunea profetică pe care a făcut-o Dumnezeu imediat după răzvrătirea primilor noştri părinţi: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” – Gen. 3:15

Deşi Iehova Dumnezeu şi-a propus să aducă salvarea datorită iubirii şi îndurării Sale, El a făcut-o în primul rând pentru a arăta că deţine dreptul la suveranitate peste întregul univers şi că scopurile Sale nu pot fi împiedicate. (Ps. 106:8; Isa. 55:11) În paranteză fie spus, greşeala primilor noştri părinţi, cu ocazia căreia a fost rostită această profeţie, nu a fost atât de neînsemnată pe cât s-ar crede, deoarece ea a grăbit conducerea lui Satan asupra omenirii şi a dus la condamnarea şi moartea urmaşilor lor. Da, toată nelegiuirea şi răutatea de pe pământ de atunci încoace îşi are originea din acea greşeală. – Ps. 51:5; Rom. 5:12

Acum, prin toate semnele prezise în Cuvântul lui Dumnezeu şi văzând evenimentele din lume în împlinirea acestor semne, putem vedea că a venit în sfârşit timpul ca Dumnezeu să împlinească acea promisiune din Eden complet, îndepărtând de pe pământ organizaţia asupritoare a şarpelui, Satan, şi justificându-şi suveranitatea universală. Atunci când va şterge de pe faţa pământului organizaţia lui Satan, nu va rămâne un gol, deoarece Dumnezeu a furnizat un guvern perfect, condus de Isus Cristos, care să ia locul acestei organizaţii. Aşadar, pe toţi cei ce caută acum îndurarea şi favoarea Atotputernicului Dumnezeu îi aşteaptă o salvare glorioasă. Şi, din acest motiv, întrebarea despre ce trebuie să facem pentru a fi salvaţi a căpătat şi mai multă importanţă şi semnificaţie pentru noi.

Întrebarea „Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?” le-a fost pusă mai întâi lui Pavel şi Sila, doi misionari creştini, de către un anumit gardian de închisoare din primul secol al erei noastre creştine. Aceşti misionari fuseseră aruncaţi în închisoare şi se aflau sub supravegherea acelui gardian deoarece scoseseră un demon dintr-o fetiţă sclavă care îi urma peste tot şi le striga oamenilor: „Aceşti oamenii sunt servi ai Dumnezeului Cel Preaînalt”. La miezul nopţii, Pavel şi Sila îi

Cuprins

cântau laude lui Dumnezeu, când, dintr-o dată, un puternic cutremur de pământ a zguduit închisoarea şi i-a eliberat pe toţi prizonierii din lanţurile lor. În zilele acelea, dacă un gardian îşi pierdea deţinuţii, era ucis, astfel că acesta, temându-se că deţinuţii fugiseră, era gata să se sinucidă când Pavel i-a strigat: „Să nu-ţi faci vreun rău căci suntem cu toţii aici!" Fugind în încăperea unde erau închişi Pavel şi Sila, temnicerul, recunoscător şi căzut în genunchi, i-a întrebat ce trebuia să facă pentru a fi salvat. – Faptele 16:16-30, *NW.*

Pavel şi Sila i-au spus temnicerului: „Crede în Domnul Isus şi vei fi salvat." De ce este nevoie să credem în Domnul Isus pentru a fi salvaţi? Pentru că El este Sămânţa, instrumentul ales de Dumnezeu pentru a-şi justifica suveranitatea şi a aduce omenirii salvarea. El este Reprezentantul Principal al vieţii. De aceea ni se spune că „în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvaţi." Numele Său este singurul prin care putem veni la Dumnezeu. De aceea, nu este necesar nici numele Mariei, nici al lui Mahomed pentru salvare. – Ioan 14:6; Faptele 3:15; 4:12, *NW.*

Misionarii trimişi de creştinătate în teritoriile „păgâne" le spun celor pe care îi convertesc să creadă în Domnul Isus şi vor fi salvaţi, ca şi cum aceasta ar fi rezumatul cerinţelor lui Dumnezeu. Totuşi, noi nu putem lua un singur text şi să le excludem pe altele. Să observăm ce s-a întâmplat apoi în cazul temnicerului: „Şi le-au spus lui şi tuturor celor din casa lui Cuvântul lui Iehova ... şi toţi, el şi ai lui, s-au botezat fără întârziere. Şi i-a dus în casa lui şi le-a pus masa, bucurându-se mult cu toată casa lui, acum căci crezuse în Dumnezeu." – Faptele 16:31-34, *NW.*

Pentru a ajunge pe calea salvării, noi trebuie, în primul rând, să ne căim de păcatele din trecut şi să ne convertim sau să ne întoarcem de la calea acestei lumi; trebuie să facem acest lucru fiindcă am auzit Cuvântul lui Dumnezeu şi credem în acesta în ceea ce priveşte calea salvării, prin Isus Cristos. Apoi, în baza acestei credinţe, trebuie să ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos şi să fim botezaţi în apă pentru a ne declara, astfel, în public, credinţa şi dedicarea faţă de Dumnezeu. – Faptele 3:19, *NW.*

Dar suntem oare salvaţi pe deplin şi fără a mai putea fi învinşi, odată ce am făcut aceşti paşi? Nici pe departe! Aceşti paşi nu fac altceva decât să ne aducă pe calea salvării. În primul rând, noi trebuie să chemăm numele lui Iehova, iar aceasta înseamnă mai mult decât simpla chemare a Lui pentru eliberare în timpuri de necazuri. Aceasta înseamnă să îl mărturisim cu buzele noastre, căci „cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare". De fapt, însăşi scopul pentru care am fost aduşi pe calea salvării este acela de a aduce multe roade prin proclamarea virtuţilor lui Dumnezeu. Noi mai trebuie şi să-l mărturisim pe Isus Cristos înaintea oamenilor, altfel el nu ne va mărturisi înaintea Tatălui Său din cer. — Mat. 10:32; Ioan 15:8; Rom. 10:10; 1Pet. 2:9, *NW.*

Cine poate fi salvat?

Din relatarea lui Isus despre tânărul bogat care l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moşteni viaţa veşnică este evident că a fi salvaţi nu este atât de simplu pe cât ar vrea să credem mulţi din creştinătate. Spre nefericirea lui, acest tânăr a

Cuprins

constatat că nici chiar respectarea tuturor poruncilor nu era suficient, căci Isus i-a spus: „Mai este un lucru care îţi lipseşte: Vinde tot ce ai şi împarte-le săracilor şi vei avea o comoară în ceruri. Apoi vino şi urmează-mă.” Când a auzit acest lucru, tânărul „s-a mâhnit adânc căci era foarte bogat. Isus s-a uitat la el şi i-a zis: ‘Cât de greu va fi pentru cei care au bani să intre în împărăţia lui Dumnezeu!’” Auzind aceste lucruri, unii se întreabă: „Atunci cine poate fi salvat?” Isus a răspuns: „Ce este imposibil pentru oameni este posibil pentru Dumnezeu.” – Luca 18:18-30, *NW.*

În această chestiune observaţi exemplul fixat de Isus pentru noi. Din studiul Său în Scripturi, Isus a văzut clar calea pe care o stabilise Dumnezeu pentru El. Când le-a spus apostolilor Săi despre acest lucru, Petru a încercat să îl împiedice, spunând: „Fii bun cu tine însuţi, Doamne; nu vei avea deloc soarta aceasta.” Dar Isus l-a mustrat: „Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă nu ai gândurile lui Dumnezeu, ci pe cele ale oamenilor”. (Mat. 16:22,23, *NW*) Şi, când a fost răstignit, nici măcar batjocura: ‘Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe stâlpul de tortură!” nu l-a făcut pe Isus să dea înapoi. Calea pe care trebuia să meargă el nu a fost una uşoară: „În zilele cărnii Sale, Cristos i-a făcut implorări şi cereri cu strigăte puternice şi lacrimi Celui care putea să-l salveze de la moarte şi a fost ascultat pentru teama lui sfântă. Deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit.” – Mat. 27:40; Evrei 5:7,8, *NW.*

Acelaşi lucru este adevărat şi în ce-i priveşte pe urmaşii Săi. După ce am făcut toţi paşii premergători de căinţă, convertire, dedicare şi botez, negându-ne pe noi înşine, noi trebuie să ne luăm stâlpul, să suferim batjocuri şi dureri de dragul dreptăţii şi să îl urmăm pe Isus Cristos. Şi trebuie să continuăm să îl urmăm, suportând aşa cum a făcut-o şi el, fără a căuta să ne păstrăm viaţa sau să ne salvăm sufletul pământesc. „Căci cine vrea să îşi salveze sufletul îl va pierde; dar cine îşi pierde sufletul pentru mine, îl va găsi.” – Mat. 16:24-26, *NW.*

Satan Amăgitorul este răspunzător pentru faptul că unii creştinii gândesc că, odată ce au început să creadă în Domnul Isus, fiind botezaţi şi intrând pe calea salvării, ei sunt salvaţi pentru totdeauna, fără posibilitatea de a pierde viaţa veşnică prin lipsă de loialitate. Totuşi, nu cel ce se înarmează se poate lăuda, „ci cel care suportă până la sfârşit, acela va fi salvat”. – 1 Regi 20:11, *AT;* Mat. 24:13; 2 Tim. 4:7,8, *NW.*

Exemple de avertizare

Dacă am putea fi salvaţi numai făcând primii paşi, atunci de ce a mai făcut Iehova Dumnezeu să fie consemnate atâtea exemple de avertizare în Cuvântul său? Să luăm exemplul soţiei lui Lot. Dumnezeu îl avertizase pe Lot să fugă fără să privească înapoi şi i-a trimis pe îngerii Săi să îl însoţească pe el şi pe familia sa afară din condamnatele Sodoma şi Gomora. Lot a încercat în zadar să îi convingă şi pe ginerii săi să plece împreună cu el. Pentru ei, totul era o glumă. Astfel, Lot, soţia sa şi cele două fiice ale sale i-au urmat pe îngeri afară din acele oraşe sortite pieirii. Da, soţia lui Lot a pornit pe drumul spre salvare de mânia lui Iehova, însă ar fi putut la fel de bine să fi rămas în urmă ca cei doi gineri batjocoritori, deoarece

Cuprins

ea s-a uitat înapoi şi a pierit. Noi nu numai că nu putem să ne întoarcem înapoi, dar chiar şi faptul de a privi înapoi s-ar dovedi fatal. „Niciun om care a pus mâna pe plug şi priveşte la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu.” – Gen. 19:12-26; Luca 9:62; 17:32; Rom. 15:4, *NW.*

Un alt exemplu de avertizare de care Dumnezeu s-a îngrijit să fie consemnat în Biblie, exemplu care arată că nu toţi cei care pornesc pe calea salvării vor şi ajunge la destinaţie, este cel al naţiunii Israel. Circa „şase sute de mii de oameni, în afară de servitori”, împreună cu o mare mulţime de ne-evrei au ieşit din Egipt şi chiar au trecut în siguranţă prin Marea Roşie. (Ex. 12:37, *AT*) Pavel spune cu privire la aceştia: „Nu vreau să nu ştiţi, fraţilor, că strămoşii noştri au fost toţi sub nor, şi toţi au traversat marea, toţi au fost botezaţi în Moise prin intermediul norului şi al mării, toţi au mâncat aceeaşi hrană spirituală şi au băut aceeaşi băutură spirituală ... Totuşi, cei mai mulţi dintre ei nu i-au fost plăcuţi lui Dumnezeu, căci au fost doborâţi în pustiu.” Între unu şi două milioane de adulţi au părăsit Egiptul; şi totuşi, dintre toţi aceia, numai Iosua, Caleb, Eleazar şi probabil câţiva leviţi, au intrat în ţara Canaan. – 1Cor. 10:1-5, *NW*.

Apostolul Pavel a aplicat acest exemplu de avertizare la el însuşi şi le-a atras atenţia asupra lui fraţilor săi, pentru ca nu cumva, din lipsă de stăpânire de sine, să cadă şi ei pradă aceloraşi ispite ca acei izraeliţii şi să piardă astfel oportunitatea pentru salvare veşnică. „Aşadar, eu nu alerg la întâmplare, îmi dirijez loviturile nu ca să lovesc în vânt, ci îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.” (1Cor. 9:24-27, *NW*) Da, deşi Pavel era apostolul neamurilor, a fost unul din cei doisprezece apostoli ai Mielului, a avut privilegiul de a scrie paisprezece dintre cărţile sau scrisorile din Scripturile Greceşti Creştine şi a făcut mai multe miracole extraordinare; totuşi exista pericolul ca el să nu realizeze salvarea finală şi completă, din cauza posibilităţii de a eşua să exercite stăpânire de sine. – Faptele 19:11; Rom. 11:13; Apoc. 21:14.

Acelaşi avertisment rămâne adevărat şi pentru noi astăzi. După ce am exercitat credinţă şi ne-am dedicat în serviciul lui Iehova Dumnezeu, am ieşit din Egipt, ca să spunem aşa, şi ne aflăm pe calea spre lumea nouă. Dar fizic noi încă ne aflăm în această lume veche, deşi nu suntem o parte din ea. Astfel, ispita de a dori lucruri dăunătoare este mereu în noi. Dar care sunt aceste lucruri dăunătoare? Idolatria sau lăcomia, indulgenţa excesivă în ce priveşte mâncarea, băutura sau alte plăceri, curvia, murmuratul şi faptul de a ne plânge mereu. Acestea sunt lucrurile pentru care au pierit toţi acei izraeliţi în pustiu. „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor.” – 1Cor. 10:11,12, *NW.*

Totuşi, fie ca niciunul din noi să nu se teamă, să nu se descurajeze sau să renunţe, având în vedere că nu este uşor să fim salvaţi şi cere toate eforturile din partea noastră. Să ne amintim ce a spus Isus: „Lucrurile care sunt imposibile pentru oameni, sun posibile pentru Dumnezeu.” (Luca. 18:27, *NW*) În definitiv, „nu v-a ajuns nicio ispită decât ceea ce este comun oamenilor. Dar Dumnezeu este credincios şi nu va lăsa să fiţi ispitiţi peste ceea ce puteţi îndura, ci, împreună cu

Cuprins

ispita, va pregăti şi calea de ieşire, ca s-o puteţi suporta.” (1Cor. 10:13, *NW*) Aşadar, *putem* câştiga salvarea.

Prin urmare, am primit răspunsul la întrebarea noastră, „Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?” Dacă îl iubim pe Dumnezeu, dreptatea şi viaţa, nu numai că vom acumula cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos, vom exercita credinţă în ei dedicându-ne lui Dumnezeu şi simbolizându-ne acea dedicare prin botez, dar vom şi continua să facem o proclamare publică a numelui lui Iehova, vom rezista ispitelor şi vom suporta persecuţiile până la sfârşitul acestei lumi vechi. Până când nu se va termina perioada noastră de încercare, nu putem să fim siguri că vom fi salvaţi şi astfel, atunci când ne întreabă cineva: „Frate, eşti salvat?” noi nu putem să dăm un răspuns afirmativ categoric, dar ne putem limita răspunsul: „Până acum, sunt!”

Matei, de la vameş la apostol

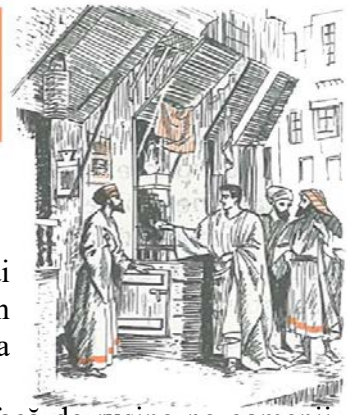

Pe cine a ales Dumnezeu să devină apostoli ai Fiului Său Isus Cristos? Pe cei mari şi puternici din lumea aceasta? În nici un caz! Din contră, aşa cum a exprimat bine apostolul Pavel: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe oamenii înţelepţi şi a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de ruşine lucrurile puternice; Dumnezeu a ales lucrurile ruşinoase ale lumi, şi lucrurile privite cu dispreţ, lucrurile care nu sunt ca să nimicească lucrurile care sunt”. Şi de ce? „Ca nimeni din carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” – Ioan 17:6; 1Cor. 1:27-29, *NW*.

„Lucrurile ruşinoase ale lumii şi lucrurile privite cu dispreţ” – ce bine îi descrie aceasta pe strângătorii de taxe din zilele lui Isus! Evident aceşti strângători de taxe (denumiţi „vameşi” în *Versiunea Regele Iacob*) semănau foarte mult cu colectorii corupţi ai venitului naţional din Statele Unite şi alte ţări din timpurile moderne, de aceea îşi meritau bine reputaţia. Enciclopedia lui McClintock & Strong ne spune că ei „erau pretutindeni notorii pentru neruşinatele încasări abuzive; dar pentru evrei erau detestabili, mai ales că ei erau chiar pata unde-i rodea lanţul roman, dovada vizibilă a stării degradate a naţiunii lor. Ca regulă, nici unul din ei, decât cei mai de jos, nu acceptau o slujbă aşa de antipatizată şi astfel această clasă a devenit demnă de ură, cu care o priveau iudeii în orice situaţie”. Nu este de mirare că strângătorii de taxe erau asociaţi în repetate rânduri cu curvele şi păcătoşii! – Mat. 9:10,11; 21:31,32, *NW*.

Deşi făţarnicii lideri religioşi ai zilei aveau o adevărată aversiune pentru colectorii de taxe, tocmai la aceste persoane bolnave spiritual venise Isus, exact

Cuprins

aşa cum le-a spus fariseilor, care se plângeau de asocierea lui cu strângătorii de taxe şi păcătoşii: „Persoanele sănătoase nu au nevoie de doctor, dar cele bolnave au. Duceţi-vă atunci şi învăţaţi ce înseamnă aceasta: 'Milă vreau, nu jertfă'" – Mat. 9:12,13, *NW*.

Matei, al cărui nume înseamnă „dar de la Iah", a fost unul din acei dispreţuiţi colectori de taxe. Se pare că el se ocupa de vama de la Marea Galileii. Cu toate acestea, Matei era diferit de majoritatea colectorilor de taxe din zilele sale. El nu se mulţumea să-şi facă o carieră din colectarea de taxe, indiferent cât de profitabilă ar fi fost aceasta. Nu, el era unul din cei pe care Isus i-a numit fericiţi din pricina aprecierii nevoii lor spirituale şi care înseta şi flămânzea după dreptate. – Mat. 5:3,6, *NW*.

Matei era o adevărată oaie, astfel că atunci când Isus l-a chemat: „Urmează-mă!", El a recunoscut imediat glasul Păstorului Cel Bun şi „imediat s-a ridicat şi l-a urmat." (Mat. 9:9, *NW*). Da, la fel de repede cum cei doi fii ai lui Zebedei au abandonat afacerea de pescuit a tatălui lor pentru a-l urma pe Isus, tot aşa şi-a abandonat şi Matei postul de la vamă. Şi ca să folosim o altă ilustraţie, Matei a fost asemenea unei perle acoperite cu murdărie. Tot ce vedea acel cler făţarnic era murdăria, colectorul de taxe vrednic de dispreţ. Cu toate acestea, Dumnezeu a văzut perla, inima sinceră, care a avut nevoie doar de apa adevărului pentru a o face să strălucească printr-un minunat luciu, spre cinstea Creatorului ei. – Ioan 7:24, *NW*.

După ce ne spune despre chemarea lui să-l urmeze pe Isus şi răspunsul său la aceasta, Matei relatează despre o petrecere la casa unui colector de taxe unde a fost invitat Isus, făcându-i pe farisei să murmure, aşa cum s-a observat deja. Din modestie, Matei nu spune cine a dat această petrecere. Cu toate acestea, Luca îl identifică pe el pentru noi: „Şi Levi [Matei] a dat o mare petrecere acasă la el; şi erau o mulţime de colectori de taxe şi alţii care erau împreună cu ei stând întinşi la masă." (Luca 5:29, *NW*). Ce modalitate eficientă să li se pună o bună mărturie de Isus la toţi prietenii şi cunoştinţele lui de afaceri! În paranteză fie spus, în această chestiune Marcu şi Luca se referă la Matei ca la Levi, numele lui înainte să devină apostol, exact aşa cum numele lui Petru era Simon şi al lui Pavel era Saul. – Ioan 1:42; Faptele 13:9.

Ce schimbare a însemnat aceasta pentru dispreţuitul colector de taxe Matei! În loc să se supună Cezarului, el se supunea acum regelui lui Iehova, Isus Cristos. Şi în loc să lucreze pentru cruda şi nemiloasa Romă imperială, ca instrument de asuprire, Matei era în serviciul împărăţiei lui Dumnezeu, aducând mângâiere şi speranţă de libertate pentru cei care plâng şi sunt asupriţi.

Se pare că Matei a jucat un rol minor printre cei doisprezece apostoli, deoarece relatările din Evanghelie au foarte puţin de spus despre el. Noi ştim că el a fost unul din cei doisprezece care l-au însoţit pe Isus în tururile lui de predicare şi că în ultimul au fost trimişi să predice doi câte doi. El a fost cu Isus în noaptea în care Învăţătorul lui a instituit memorialul morţii sale, a spălat picioarele discipolilor Săi şi a dat acele mângâietoare cuvinte de sfat înregistrate de Ioan. – Matei 10; Luca 8:1; 22:28-30; Ioan capitolele 13-17.

Cuprins

Şi Matei l-a văzut pe Cristos cel înviat şi împreună cu ceilalţi zece a primit instrucţiuni de despărţire de la el. Matei este numit ca fiind în camera de sus cu puţin timp înainte să fie revărsat spiritul sfânt. –Mat. 28:16-20; Faptele 1:13; 2:1-4.

Evanghelia lui Matei

Faptul că Matei a scris în realitate relatarea ce-i poartă numele n-a fost niciodată tras la îndoială în mod serios. Din dovezile aflate la îndemână se pare că el a scris-o cândva între anii 41-50 A.D., cu câţiva ani înainte ca Marcu şi Luca să-şi scrie relatările. În mod evident, el a văzut de timpuriu valoarea şi necesitatea unei astfel de înregistrări şi astfel a fost folosit de Domul să răspundă acelei necesităţi înaintea altora.

În relatarea sa Matei nu caută să-şi ascundă umila profesie. De fapt, el nu numai că ne spune de ea la timpul chemării sale, dar când îi înşiră pe cei doisprezece chemaţi el menţionează din nou faptul, referindu-se la sine ca la „Matei colectorul de taxe", deşi nu menţionează profesia sau ocupaţia nici unuia dinte ceilalţi. Nici Marcu şi nici Luca n-au crezut necesar să menţioneze acest lucru când i-au înşirat pe cei doisprezece. – Marcu 2:14; 3:18; Luca 5:27-32; 6:15.

Se pare că Matei şi-a scris mai întâi cartea în ebraică, apoi a tradus-o în greacă. La fel ca Pavel, se pare că el era nerăbdător ca fraţii lui iudei să-l recunoască pe Isus ca Mesia. El stabileşte dreptul legal al lui Isus la promisiunea Avraamică şi la legământul pentru împărăţie făcut cu David prin Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus. El citează din Scripturile Ebraice de mai mult de 50 de ori, ceea ce înseamnă mai mult decât Marcu şi Luca laolaltă.

În general Evanghelia lui Matei face aceeaşi introducere, acoperă acelaşi teritoriu şi aceleaşi evenimente şi are în comun punctele de vedere adoptate de Evangheliile lui Marcu şi Luca. Din acest motiv toate trei au fost denumite Evanghelii „sinoptice", însemnând că ele au un „punct de vedere asemănător"; nu că ele sunt un rezumat al vieţii lui Isus, căci nu sunt. Fiecare înregistrează unele lucruri pe care celelalte nu o fac şi în această privinţă găsim relatarea lui Matei mult mai completă decât a celorlalţi în ce priveşte predica de pe munte, instrucţiunile pe care le-au primit cei doisprezece când au fost trimişi, denunţarea de către Isus a cărturarilor şi fariseilor şi marea profeţie a lui Isus despre semnul prezenţei sale a doua. – vezi Matei cap. 5-7 şi 10 şi Mat. 23-25.

Matei accentuează mai ales tema despre Împărăţie. Pentru el Isus a fost Regele-Predicator. Nici un alt scriitor nu ne oferă atât de multe despre discursurile publice ale lui Isus şi dă cel puţin zece ilustraţii despre Împărăţie nemenţionate de ceilalţi. El nu s-a ocupat de detalii, aşa cum a făcut Marcu, nici de exactitate cronologică, aşa cum a făcut Luca. El a fost entuziasmat de grandoarea temei Împărăţiei.

Printre întâmplările din viaţa lui Isus specifice relatării lui Matei sunt suspiciunile lui Iosif în legătură cu Maria, vizita magilor, fuga în Egipt, măcelul pruncilor, întoarcerea familiei din Egipt, şi de ce s-au stabilit ei în Nazaret. Numai Matei ne spune despre cele treizeci de monede de argint şi întrebuinţarea care s-a dat în cele din urmă acelor bani, numai el menţionează cele douăsprezece legiuni

Cuprins

de îngeri pe care Isus le-ar fi putut cere; visul soţiei lui Pilat şi când Pilat îşi spală mâinile sunt, de asemenea, menţionate numai de Matei.

Pe măsură ce citim relatarea lui Matei despre viaţa lui Cristos devenim conştienţi de profunda apreciere a îndurării pe care i-a arătat-o Dumnezeu. În această privinţă el a fost asemenea lui Pavel, care a fost copleşit de recunoştinţă că lui, „un om mai neînsemnat decât cel mai mic dintre toţi sfinţii, i-a fost oferită această bunătate nemeritată" să fie un serv al lui Dumnezeu şi un apostol al lui Isus Cristos (Efes. 3:8; 1Tim. 1:12, *NW*). Numai Matei ne dă insistenţa repetată a lui Isus că este nevoie de milă şi nu de jertfe; numai el ne dă ilustraţia despre servul neîndurător; numai el ne dă sfatul lui Isus adresat lui Petru de a ierta de şaptezeci şi şapte de ori; şi numai el a înregistrat ceea ce unii consideră cele mai mângâietoare dintre toate cuvintele lui Isus: „Veniţi la Mine voi toţi care vă trudiţi şi sunteţi împovăraţi şi Eu vă voi înviora. Luaţi jugul Meu şi deveniţi discipolii Mei, căci Eu sunt blând şi cu inima smerită şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." – Mat. 9:13; 11:28-30; 12:7; 18:21-35; 23:23, *NW*.

Matei, dispreţuitul colector de taxe, prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, a devenit un apostol onorat al lui Isus Cristos. Mulţumit să joace un rol minor printre cei doisprezece, el şi-a servit Învăţătorul atât prin cuvântul vorbit cât şi prin cel scris. Şi n-a avut ocazia să regrete că şi-a dedicat tot ce avea serviciului lui Dumnezeu, căci a primit mult mai mult în timp ce a servit ca apostol şi a avut speranţa sigură a unei glorioase răsplăţi cereşti. – Mat. 19:27-29.

Poate că gândim: ce privilegiu minunat a avut Matei, să fie asociat cu Isus Cristos în timp ce a umblat pe acest pământ! Adevărat, dar nu se poate spune că cel puţin în unele privinţe privilegiul nostru este mai mare că trăim acum, când Cristos s-a întors şi domneşte în mijlocul vrăjmaşilor Săi? Astăzi se împlinesc mult mai multe profeţii decât atunci când erau pe pământ Isus şi Matei. (Matei cap. 24,25). Dacă apreciem îndurarea lui Dumnezeu faţă de noi la fel de mult cum a făcut Matei şi suntem la fel de dornici să facem de cunoscut vestea bună cum a fost el, şi noi vom fi răsplătiţi din abundenţă, atât acum cât şi în lumea nouă a dreptăţii.

Am făcut de cunoscut numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat şi ei au observat cuvântul Tău. Te rog cu privire la ei; Nu te rog cu privire la lume. – Ioan 17:6,9, *NW*.

Să punem Cuvântul lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre

„CUM poate un tânăr să îşi păstreze calea curată? Dând atenţie cuvântului Tău. Găsesc bucurie în poruncile Tale, nu voi uita cuvântul Tău." (Ps. 119:9, 16, *AT*) Pentru a pune Cuvântul lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre, trebuie să îl punem deasupra cuvântului oricui, deasupra filozofiilor umane, a tradiţiilor religioase făcute de oameni şi a poruncilor oamenilor care sunt contrare voinţei lui

Cuprins

Dumnezeu. Doar aşa putem să realizăm pentru noi scopul lui Dumnezeu când ne-a dat Cuvântul Său, care să ne influenţeze cu putere spre bine, să ne ajute să trăim la înălţimea jurămintelor noastre de dedicare.

Unii au dificultăţi în a percepe voinţa lui Dumnezeu pentru ei în anumite cazuri. De ce? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost scris specific pentru fiecare om. De obicei dificultatea constă în faptul că, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu marchează o cale de acţiune ca fiind cea mai bună, omul doreşte să urmeze o altă cale datorită unor motive egoiste. Şi atunci el caută o indicaţie supranaturală, ca şi cum Dumnezeu i-ar indica direct sau prin intermediul unui înger ce trebuie el să facă.

Este adevărat, în trecut Dumnezeu a dat unora dintre servitorii săi indicaţii speciale în ceea ce priveşte voinţa sa în anumite cazuri, dar nu pentru beneficiul individului, ci din pricina poporului Său ca întreg şi pentru progresul închinării adevărate pe pământ. În problemele strict personale, trebuie ca ei să ia propriile decizii. Şi nu ne putem aştepta ca alţii să îşi asume responsabilitatea spunând-ne ce să facem, astfel noi să îi putem învinovăţi dacă sfatul nu este bun. Nu, Cuvântul lui Dumnezeu stabileşte principiile şi rămâne la latitudinea fiecărui individ să le aplice în problemele persoane, depunând toate eforturile şi asumându-şi întreaga responsabilitate. – Gal. 6:5, *NW.*

Totuşi, dacă mergem la Cuvântul lui Dumnezeu ca să vedem care este voinţa Sa în anumite probleme, nu ne putem aştepta ca doar prin studiu privat să putem înţelege tot ce ne învaţă acesta. Prin studiu, aşa cum îl au la dispoziţie, servii lui Dumnezeu nu pot înţelege secretul sacru al gloriei cereşti pentru creştini până când Dumnezeu nu îl dezvăluie prin spiritul Său sfânt. Spiritul Său aruncă lumină asupra Cuvântului Său. – 1 Cor. 2:7-14.

Pentru a fi ghidaţi aşa cum se cuvine de Cuvântul lui Dumnezeu, avem nevoie şi de ajutorul organizaţiei sale teocratice, pentru că în primul rând pentru beneficiul acesteia ne-a dat Dumnezeu Cuvântul Său şi spiritul Său sfânt nu operează independent de organizaţia sa, nu mai mult decât se întâmpla în zilele lui Isus şi a apostolilor Săi. Dacă ar trebui ca fiecare dintre noi să determinăm individual ce să învăţăm şi metoda şi locul de propovăduire, ce confuzie ar fi! Dar ni se spune: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii.”—1Cor. 14:33, 40, *NW.*

Şi, pe măsură ce ne planificăm calea de acţiune individuală în armonie cu principiile stabilite în Cuvântul Său şi în armonie cu spiritul lui Dumnezeu şi cu instrucţiunile organizaţiei teocratice, îl vom aştepta mereu pe Dumnezeu pentru binecuvântările sale, apreciind că doar „dacă Iehova voieşte” putem face acel lucru sau acel lucru. Apoi, dacă eforturile noastre vor fi încununate de succes, îi vom mulţumi lui Dumnezeu, apreciind că toate lucrurile bune vin de la el. Şi dacă ne confruntăm cu obstacole? Atunci, în timp ce nu vom permite acestor lucruri să ne descurajeze, vom studia problema pentru a vedea cât de mult este responsabil Satan şi în ce măsură vina ne aparţine. – 1 Tes. 2:17, 18; Iac. 1:17; 4:13-17, *NW.*

Punând Cuvântul lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre, ne vom păstra cărarea curată şi aceasta ne va duce la viaţă veşnică în lumea nouă.

Cuprins

[Note de subsol]

Pentru mai multe explicaţii ale acestui subiect vezi *Turnul de veghere* din 15 iunie, 1951.

Refugiaţii spirituali în Israel şi spre vest

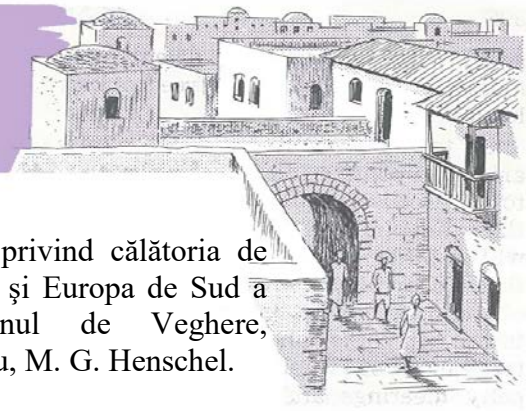

Acest articol încheie raportul privind călătoria de serviciu spre Orientul Mijlociu şi Europa de Sud a preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, şi a secretarului său, M. G. Henschel.

Un REFUGIAT, fără speranţă, care are puţine lucruri sau nu are deloc, adesea fără nimeni să îl iubească – are o soartă tristă şi deplorabilă. Lumea modernă ştie foarte bine ce probleme majore au cauzat refugiaţii ei. Şi un tur mondial în serviciul lucrării misionare convinge imediat călătorul de problemele infinit mai grave ce implică refugiaţii spirituali ai lumii. Nu s-a găsit niciun fel de refugiu corespunzător pentru refugiaţi literal în cadrul sistemului acestei lumi şi este mult mai adevărat pentru victimele spirituale.

Acum câţiva ani, Israelul era considerat în toată lumea ca o modernă „Ţară Promisă" pentru evrei. Acum, misionarii de aici sunt abordaţi aproape în fiecare zi de rezidenţi care doresc cu zel să meargă aproape oriunde ca să iasă din ţară, unii chiar preferând să emigreze înapoi în Europa Centrală. Israelul este o tabără de poliţie înarmată şi este înconjurat de state furioase şi duşmane înarmate. Bărbaţii până la cincizeci de ani, şi chiar tinerele femei fără copii, sunt chemaţi la arme.

Populaţia reprezintă un amestec colorat de oameni din apus şi răsărit. Problema locuinţelor are dimensiuni terifiante, totuşi autorităţile continuă să permită miilor de oameni să imigreze în fiecare lună. Desigur, în aceste condiţii, chiria este exorbitantă. Ţara nu se poate îngriji de o asemenea populaţie, astfel este necesar un program de raţionalizare sever.

Ca refugiu spiritual, Israelul nu a fost un succes. Am întrebat diverse persoane dacă ei consideră că Atotputernicul Dumnezeu a stabilit regimul prezent. Câţiva dintre ei nu văd nimic divin în guvernul izraelian. Majoritatea recunoaşte foarte sincer că puterea militară şi mişcările politice sunt responsabile, nu Dumnezeu.

In Israel sunt multe persoane cu educaţie superioară, dar există o lipsă acută de muncitori în agricultură şi muncitori necalificaţi. Înainte arabii se ocupau de munca câmpului în Palestina, dar cei mai mulţi dintre ei acum sunt plecaţi. Prezentarea mesajului Împărăţiei acestor persoane în Ierusalim nu este o sarcină uşoară. Sunt foarte mulţi atei pe lângă evreii ortodocşi credincioşi. Adesea ei

Cuprins

încearcă să prezinte argumente împotriva Bibliei şi se adâncesc în multă istorie din vechime şi ştiinţă. Astfel, misionarii nu au o sarcină uşoară să caute zilnic prin cărţile de referinţă, istorii şi enciclopedii pentru răspunsurile adecvate.

Misionarii au avut destul de mult noroc să găsească un apartament în Ierusalim şi în acest loc ne-am întâlnit cu douăzeci şi patru de vestitori ai Împărăţiei şi persoane cu bunăvoinţă din Tel Aviv, Ierusalim, Haifa şi satele din nord de-a lungul graniţei libaneze. Unii fraţi arabi au fost şi ei prezenţi printre ei. Alţii vorbeau limba rusă şi poloneză, dar germana era limba cea mai utilă dintre toate. S-a depus foarte mult efort pentru a anunţa lectura publică pentru seara de 24 ianuarie la Y.M.C.A. Gândindu-ne la atitudinea majorităţii oamenilor, este evident că ne întrebam care vor fi rezultatele. Până la ora 9 p.m. am şi aflat răspunsul. Cincizeci şi unu de persoane ascultau cu atenţie şi cei mai mulţi dintre ei au acceptat broşura gratuită pe care au primit-o după întrunire.

Până la momentul vizitei noastre misionarii îşi restrânseseră activităţile pe teritoriul Ierusalimului. Era totuşi evident că vestitorii şi persoanele cu bunăvoinţă din alte locuri merită atenţie. Astfel, au fost făcute planuri pentru ca unul din misionari să facă vizite regulate grupelor şi persoanelor interesate împrăştiate peste tot în Israel. Ţinerea de întruniri ale grupei cu regularitate şi studii Biblice, va ajuta la aducerea la maturitate a vestitorilor şi va contribui astfel la expansiunea rapidă a organizaţiei teocratice pe tot cuprinsul Israelului. Deşi întâmpină multe dificultăţi, mesajul împărăţiei lui Dumnezeu este proclamat. În contrast cu mulţii duşmani ai Israelului natural, aceasta oferă o bază solidă pentru adevăratul refugiu acum sub minunata organizaţie a lui Dumnezeu.

DICTATURA RELIGIOASĂ A SPANIEI

Ne-am luat la revedere de la fraţii şi surorile din Israel vineri seara, 25 ianuarie şi am zburat spre Roma, via Cipru şi Atena. Până la 6 p.m. în următoarea zi eram în casa Betel din Roma. Le-am povestit despre experienţele noastre misionarilor şi familiei din filială şi ei ne-au dat veştile îmbucurătoare despre adunarea din Roma, din decembrie, care avusese drept rezultat un nou record de vestitori. Programul nostru nu ne permitea să ne lungim prea mult şi la patru în dimineaţa următoare ne îndreptam spre Geneva, unde am aterizat la 6:35. În acea după amiază s-a ţinut o întrunire la Salle de Reunions de Plainpalais, o sală a comunităţii, în principal pentru beneficiul vestitorilor vorbitori de limbă franceză din Elveţia, dar unii din Franţa şi Italia ni se alăturaseră, astfel am avut o participare de 635 de persoane. După aceea, ne-am grăbit să facem o vizită biroului de filială al Societăţii din Berna, întorcându-ne pe 30 ianuarie, la timp pentru a prinde avionul spre Barcelona.

Spania—ce tărâm misterios a fost acesta pentru diplomaţii occidentali. Totuşi, poate fi descris în ceva mai puţin decât în tonuri de mare mister. Un guvern fascist şi religia romano catolică au dat naştere la dictatură fizică şi mentală aproape sfidând reforma. Sărăcia şi opresiunea sunt dominante. Venerarea şi manifestările religioase publice non-catolice nu sunt permise de lege, deşi este scris că o persoană are libertatea de a-şi practica propria credinţă fără amestec. Această

minciună scrisă este supusă „interpretării” sau poate fi ignorată cu totul. În aceste condiţii, nu pot exista Săli ale Împărăţiei în Spania. De aceea, ne-am întâlnit în câteva case în timpul vizitei noastre. În prima seară, la câteva ore după ce am ajuns, am văzut douăzeci şi două persoane în casa unuia dintre fraţi. În după amiaza următoare, cincizeci şi cinci au venit împreună într-un alt loc, urmate de o întrunire, seara, la o altă casă cu cincizeci de persoane. Câteva persoane au participat la toate trei întrunirile, dar în mare parte au fost alte persoane de fiecare dată, demonstrând faptul că activitatea teocratică în Spania este în creştere, indiferent de obstacolele aruncate în cale de domnia totalitar-religioasă. Am fost mulţumiţi să ne întâlnim cu martorii şi din afara oraşului Barcelona. Spiritul vestitorilor este excelent şi ei sunt hotărâţi să ducă mai departe închinarea pură.

După o sosire întârziată în Madrid, am mers la o casă unde se adunaseră douăzeci şi opt de persoane într-o cameră mică de la etajul patru. Unii veniseră din grupele din sud. În acea seară am mers până la capătul liniei de metrou şi prin întuneric am mers la o casă unde se adunaseră douăzeci şi cinci de persoane pentru o perioadă de hrănire spirituală. Acum sunt doi absolvenţi de la Gilead în Madrid şi ei ajută foarte mult vestitorii să se maturizeze. În următoarea dimineaţă am discutat problemele de serviciu cu servii de grupă din Madrid şi din zonele exterioare. S-au făcut aranjamente pentru a ajuta câţiva pionieri suplimentari să intre pe teren şi să crească laudele pentru numele lui Iehova în Spania. Un frate va merge să viziteze vestitorii din diverse centre ale activităţii teocratice pentru a le oferi instrucţiuni şi pentru a-i ajuta în slujire şi în adunările lor de studiu.

IUBIREA ŞI UNITATEA STIMULEAZĂ EXPANSIUNEA

Portugalia are ceva mai multă libertate de închinare decât Spania, dar libertate completă nu se găseşte. Martorii lui Iehova sunt acolo cu veştile bune pentru a oferi libertate spirituală, o eliberare adevărată pentru refugiaţii din lumea veche. Până acum nu li s-a dat recunoaştere din partea conducerii oraşului, dar au mers mai departe cu serviciul. Este o nevoie acută de o conducere matură. Vizita noastră s-a dovedit a fi chiar la timp. Câţiva dintre cei asociaţi cu întrunirile mergeau împotriva principiilor stabilite în Scripturi şi nu doreau să asculte pe ceilalţi vestitori care încercau, prin Biblie, să le arate calea cea dreaptă. Astfel, aceia implicaţi au fost adunaţi împreună cu scopul de a restabili unitatea completă în cadrul grupului din Lisabona. Au venit, desigur, şi alţii din afara Lisabonei.

După amiaza târziu, pe 3 februarie, ne-am întâlnit cu nouăzeci şi şapte de vestitori şi persoane cu bunăvoinţă într-una din Sălile Împărăţiei. Era plină ochi. Ţinând cont de condiţiile locale, s-au adus în discuţie puncte puternice despre cum să arătăm unitate şi cum să umblăm prin spirit, lăsând la o parte faptele cărnii. A fost subliniată unitatea trupului, cu scopul modului de viaţă creştin matur accentuat. De la creştini se cere iubire din suflet. S-a arătat cât este de important a se aprecia organizaţia teocratică şi cum nu trebuie să fie numiţi începătorii ca servi, conform Bibliei. În paginile revistei *Turnul de veghere* se asigură la timp hrană spirituală pentru beneficiul tuturor şi nimeni nu trebuie să aibă nimic de obiectat dacă ne gândim la noii studenţi prin repetarea unui argument care a mai

Cuprins

fost, poate, folosit, cu un an înainte, în legătură cu o parabolă sau profeţie diferită. Repetiţia este bună şi pentru creştinii în vârstă, şi acest lucru este clar indicat în modul în care este scrisă Biblia – Matei, Marcu şi Luca sunt exemple excelente – toate lucrurile sunt necesare.

În următoarea seară un alt grup de cincizeci şi şapte de persoane s-au adunat în mica Sală a Împărăţiei şi s-au bucurat de rapoarte despre serviciul credincios al fraţilor lor din alte ţări. Imediat după miezul nopţii am început lungul zbor spre New York, croindu-ne drum doar pentru o mică oprire în Azore, apoi peste Atlantic.

Am aflat despre o mulţime de probleme ale vestitorilor din teren. Era foarte încurajator să avem aprecierea despre cum ajungea mesajul adevărului până în satele şi teritoriile îndepărtate şi să vedem rezultatele în oameni de diferite naţiuni, care vin să ia parte în serviciul teocratic. Nelinişstea şi violenţa din ce în ce mai mari, atât de evidente în marea tulburată de oameni din Orientul Mijlociu şi în ţinuturile Iberice – da, şi în restul lumii – şi opoziţia faţă de predicarea evangheliei, nu împiedică ceea cea şi-a propus Iehova. Asemenea lucruri pot doar să-i facă pe refugiaţi să fugă din sistemul lumii vechi a Diavolului şi să aibă urechi ascultătoare care pot fi pline de mângâiere de veştile adevăratului refugiu. În toate acestea noi vedem dovezile că a venit timpul pentru executarea judecăţilor lui Dumnezeu împotriva lui Satan Diavolul şi toţi supuşii săi dezbinaţi. Când vedem aceste lucruri ne bucurăm şi aşteptăm apropiata eliberare promisă de Fiul Dumnezeului Cel Prea Înalt. Nu este timpul să ne ascundem de problemele care sunt în jurul nostru, ci să ne ridicăm şi să vorbim. Vestea cea bună le spune oamenilor singura cale de scăpare. Ne bucurăm să le-o explicăm din Biblie. – Luca 21:25-28, *NW*.

Restricţii ale libertăţii creştine

„Aţi fost ... chemaţi la libertate, fraţilor. Numai să nu folosiţi această libertate ca prilej pentru carne, ci, prin iubire, slujiţi-vă unii altora ca sclavi". – Gal. 5:13, *NW*.

Universul nu poate exista pentru totdeauna în parte sclav şi în parte liber, aşa cum este acum. Creaţia universală nu a fost făcută cu scopul de a fi sclavă a egoismului şi nedreptăţii. (Rom. 8:21, *NW*) Nu este nicio îndoială cu privire la deznodământul acestei controverse vechi, deoarece ea a fost prezisă cu mult timp în urmă. Cauza libertăţii va câştiga o eternitate de pace. Deoarece libertatea este ambientul potrivit în care pot trăi creaturile credincioase ale lui Iehova, cei ce trăiesc cu scopul de a-I servi pentru totdeauna trebuie să o facă din proprie iniţiativă şi cu bucurie. Pentru a putea face o alegere conştientă, trebuie să ştim ce orizont de libertate ne este deschis în serviciul divin al lui Dumnezeu. E adevărat, creştinii nu ar trebui să profite de libertatea lor, având în vedere că nu se mai află sub legământul legii ebraic, pentru a umbla neglijent sau imoral în ceea ce priveşte

Cuprins

carnea. (Col. 2:14, *NW*) Dar mai există o libertate la care au fost chemaţi creştinii. Această libertate are restricţii datorită iubirii pentru Dumnezeu şi pentru aproapele nostru creştin. Astfel, libertatea unui creştin este o libertate restricţionată în mod înţelept. – Gal. 5:13, *NW*.

2. La început, creştinul trebuie să conştientizeze faptul că, într-o măsură mai mare, libertatea de care se bucură deja este una relativă. Ea nu există separată de Suveranul Superior, Iehova Dumnezeu, care are dreptul de a limita orizontul liberei acţiuni, pentru cel mai mare bine al servilor Săi. Noi ne putem bucura de această libertate relativă numai dacă trăim şi acţionăm în conformitate cu restricţiile făcute de Autorul libertăţii, de Dumnezeu. (Ps. 146:7, *AS*) Aceste restricţii cuprind graniţele care limitează libertatea relativă a unei creaturi. Unele dintre aceste limite ale libertăţii sunt următoarele: limite impuse de natură însăşi, standarde de tovărăşie socială, principii ale adevărului, legi teocratice, revelaţii despre voinţa divină, şi restricţii cauzate de drepturile altora. Acestea vor fi analizate pe rând.

Limite impuse de natură

3. Oamenii sunt oameni; ei nu sunt spirite sau animale. Prin natură, ei sunt bărbaţi sau femei. Mulţi dintre ei sunt copii, iar restul sunt maturi, adulţi. Dintre adulţi, un anumit procent sunt singuri, iar restul sunt căsătoriţi şi au responsabilităţi de soţi şi soţii. Corpurile umane ale creştinilor sunt asemănate cu nişte vase, iar acestea trebuie păstrate curate şi folosite în conformitate cu natura după care au fost create. (2Cor. 4:7; 1Tes. 4:3-5, *NW*) De-a lungul timpului, Satan şi demonii i-au făcut pe oameni să-şi exercite voinţa liberă spre a-şi folosi trupurile într-un mod nefiresc, contrar scopului original al lui Dumnezeu atunci când a creat bărbatul şi femeia. Pavel scrie, descriindu-i pe acei desfrânaţi care au depăşit limitele fixate de natură: „Iată de ce Dumnezeu i-a lăsat pradă unor pofte sexuale ruşinoase, căci femeile lor şi-au schimbat întrebuinţarea naturală în una contrară naturii; şi la fel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea naturală a femeii şi, în dorinţa lor pătimaşă, s-au aprins unii faţă de alţii, făcând lucruri obscene bărbaţi cu bărbaţi şi primind în ei înşişi răsplata deplină care li se cuvenea pentru nelegiuirea lor.” – Rom. 1:26,27, *NW*.

4. Petru şi Iuda îi descriu şi ei pe cei care depăşesc limitele naturii ca devenind asemenea animalelor. Ei avertizează că aceştia vor încerca chiar să caute tovărăşia creştinilor. „Oameni, ca nişte animale fără raţiune, din fire născute să fie prinse şi omorâte, vorbesc de rău despre lucrurile pe care nu le cunosc şi de aceea vor fi distruşi prin însăşi calea lor care-i duce la distrugere”. „În timpul din urmă vor fi batjocoritori care vor umbla, potrivit dorinţelor lor, după lucruri lipsite de pietate. Ei sunt aceia care fac dezbinări, oameni carnali, fără spiritualitate.” – 2Pet. 2:12; Iuda 18,19.

5. Natura are şi unele legături puternice care îi unesc pe părinţi şi pe copii în relaţii strânse. Acestea includ legături de afecţiune naturală care ar trebui să existe între copii şi părinţii lor. Creştinii nu pot să ignore aceste realităţi din natură. Ele există ca o limită a libertăţii lor relative. Despre cei care dispreţuiesc aceste limite

Cuprins

este scris: „Oameni … neascultători de părinţi, nerecunoscători, fără bunătate iubitoare, fără afecţiune naturală ... fără stăpânire de sine.” etc. (2 Tim. 3:2,3, *NW*) Respectarea şi întărirea acestor legături din natură îi va ajuta pe mulţi părinţi să îşi crească copiii cu succes, primind favoare divină.

6. O altă problemă este ce a relaţiilor sexuale potrivite. Creştinilor le-au fost impuse unele restricţii de a avea relaţii sexuale cu persoane care nu le sunt soţ sau soţie. (Mat. 19:3-9, *NW*) A se lăsa în voia curviei şi a adulterului înseamnă a depăşi limitele fixate. Celor care sunt căsătoriţi, natura le cere să îndeplinească anumite îndatoriri, de la care nu trebuie să se reţină. „Fiecare bărbat să-şi aibă soţia lui şi fiecare femeie să-şi aibă soţul ei. Soţul să-i dea soţiei ceea ce i se cuvine, dar şi soţia să facă la fel faţă de soţul ei. Soţia nu are autoritate asupra corpului ei, ci soţul, iar soţul nu are autoritate asupra corpului său, ci soţia.” (1Cor. 7:2-4, *NW*) Bărbatul trebuie să locuiască împreună cu soţia sa potrivit cunoştinţei legii fundamentale a naturii, făcută de Dumnezeu. Soţul trebuie să aibă în vedere constituţia biologică a femeii, limitele ei, perioadele ei, schimbările ei, ceea ce îi afectează foarte mult procesele mentale, dispoziţia şi temperamentul. Dumnezeu nu trece cu vederea aceste limitări feminine; nici soţul nu ar trebui să o facă. – Lev. 18:19; 20:18; 1Pet. 3:7-9, *NW.*

Standarde de tovărăşie socială

7. Atunci când o persoană devine creştină, ea este adusă într-o asociere strânsă cu alţi creştini, formând astfel o adunare ca parte a „singurei turme” a lui Dumnezeu. (Ioan 10:16, *NW*) Un creştin dedicat nu este chemat spre a trăi de unul singur, ci este invitat să intre împreună cu tovarăşii săi creştini în serviciul unit al Domnului. El trebuie să se folosească de mai mult decât doar de bunul simţ în cadrul asocierii cu alţii. El trebuie să se folosească de judecată sănătoasă şi să arate iubire pentru fraţii săi din adunarea locală. (1Pet. 2:17, *NW*) Isus ne-a arătat un bun standard care guvernează această tovărăşie socială, spunând: „Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.” (Mat. 7:12, *NW*) De fapt, toate Scripturile Greceşti Creştine sunt pline de sfaturi bogate cu privire la conduita pe care trebuie să o aibă un creştin faţă se semenii săi. Creştinul nu poate fi încăpăţânat, căutând să se facă mereu cum doreşte el în adunare, sau arătând că nu are consideraţie pentru sentimentele asociaţilor săi. Categoric, în ce priveşte tovărăşia, ni s-a dat o serie de restricţii înţelepte pentru ca libertatea noastră relativă să fie sigură. Aceste limitări în exercitarea voinţei libere lucrează spre binele nostru nu numai în ce priveşte fericirea noastră prezentă, dar ne şi asigură un loc în organizaţia veşnică a casei lui Dumnezeu.

Principiile adevărului

8. Recunoaşterea principiilor adevărului şi aplicarea lor plină de înţelepciune este calea dreptăţii. Creştinii umblă mereu în dreptate, evitând astfel să-şi exercite voinţa liberă prin adoptarea a ceea ce este nedrept. Dar care sunt, atunci, aceste principii? Un adevărat *principiu* este un adevăr fundamental. Având în vedere că

Cuprins

adevărul se conformează realităţii sau, altfel spus, este în armonie cu starea reală a lucrurilor, principiile sunt, în esenţă, afirmaţii ale realităţilor de bază. Biblia conţine mii de astfel de principii enunţate în mod clar, în timp ce altele sunt doar deduse, sau se găsesc în cartea naturii. (Rom. 1:20, *NW*) Aici sunt prezentate doar câteva dintre ele. 'Dumnezeu a creat pământul ca să fie locuit.' 'Omul este muritor.' 'Sufletul care păcătuieşte va muri.' 'Adam a păcătuit şi a fost condamnat la moarte.' 'Dumnezeu este bogat în îndurare.' 'Pentru o viaţă perfectă se dă o altă viaţă perfectă.' 'Viaţa cărnii este în sânge.' 'Isus a fost făcut perfect în carne.' 'Viaţa perfectă a lui Isus a fost o răscumpărare corespunzătoare.' 'Sângele vieţii lui Isus a cumpărat eliberarea veşnică a oamenilor din moarte.' – Isa. 45:18; Gen. 2:17; Ezec. 18:4; Gen. 3:6, 19; Efes. 2:4, *NW;* Ex. 21:23; Lev. 17:11; Ioan 1:14; 1 Tim. 2:6; Evrei 9:12, *NW.*

9. Aşa cum cărămizile se asamblează după un anumit model pentru a forma o clădire, tot aşa principiile adevărului din Biblie sunt adunate laolaltă, potrivit modelului divin, pentru a forma doctrine biblice ale adevărului. Îmbinând principiile de mai sus în ordinea prezentată, descoperim schema importantei doctrine a Bibliei privitoare la eliberarea omului din moarte, prin intermediul răscumpărării furnizate de Isus Cristos. În acest fel sunt formate toate doctrinele Bibliei, din principiile adevărurilor de bază. – Evrei 6:1, *NW*

10. Să observăm acum ce a făcut Satan, tatăl minciunilor, când a spus prima lui minciună: 'Cu siguranţă că nu veţi muri.' (Ioan 5:44, *NW;* Gen. 3:4) El a folosit-o pentru a da naştere următorului principiu fals şi nedrept, care nu se bazează pe nici o realitate sau adevăr: „Sufletul este un principiu ce însufleţeşte … separat în natură de corp şi de obicei ţinut separat şi în existenţă." Pe baza acestui principiu mincinos, Satan a pus bazele doctrinei sale religioase false, aproape universală, a nemuririi umane: ideea că omul continuă să existe după moarte. Să ne gândim la această temelie de nisip a acestei prime minciuni, cu care Diavolul a transformat şi alte minciuni în principii nedrepte, folosind apoi aceste principii false pentru a-şi întemeia uriaşa organizaţie de nedreptate care cuprinde religia falsă, comerţul şi politica! Aşadar, prin intermediul numeroaselor învăţături şi teorii mincinoase otrăvitoare ale lui Satan, el ţine captive minţile oamenilor de mii de ani, hrănindu-le cu coji de hrană mentală lipsită de viaţă, care îi ţine bolnavi spiritual şi înlănţuiţi în întuneric mintal, departe de adevăr. – 1Cor. 10:21, *NW.*

11. Astfel putem vedea cât de important este pentru creştini să nu îşi încalce limitele libertăţii relative pentru a se adânci în doctrinele demonilor, aşa cum sunt ele expuse de religia falsă. Această exercitare a voinţei libere atrage în ghearele Diavolului şi pune în robia nedreptăţii. El se găseşte curând aruncat în întunericul de afară, şi cât de mare este acel întuneric! De aceea, viaţa şi gândirea unui creştin trebuie să fie hrănite zilnic cu învăţături ale adevărului strânse din Cuvântul adevărului dezvăluit al lui Dumnezeu. Adevărul rămâne pentru totdeauna. Adevărul nu poate fi distrus. A ne încălzi la lumina adevărului este cu adevărat libertate. – Ps. 146:6, *AS*; Ioan 7:16,17; 2Cor. 13:8, *NW.*

12. Isus a evidenţiat foarte bine contrastul dintre cele două căi de acţiune. În următorul exemplu, El îi compară pe cei ce îşi clădesc structura credinţei pe

Cuprins

„stânca” adevărului cu cei nechibzuiţi, care construiesc pe „nisipul” minciunii. „Prin urmare, cine aude aceste cuvinte ale mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, fiindcă avea temelia pe stâncă. Dar cine aude aceste cuvinte ale mele şi nu le pune în practică se va asemăna cu un bărbat nechibzuit care şi-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au lovit în casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Şi mare i-a fost căderea!” – Mat. 7:24-27, *NW*.

Legi teocratice

13. Deşi se poate ca multe dintre legile oamenilor să fie bazate pe principii imaginate, legile teocratice date de Superiorul Suveran, Iehova Dumnezeu, se bazează logic pe principiile adevărului. „Dreptatea ta este o dreptate veşnică, iar legea ta este adevărul.” (Ps. 119:142, *AS*) Nu există niciun fel de închipuiri legale în legea lui Dumnezeu. Spre exemplu, legea divină care se mai aplică şi astăzi şi care interzice crima, se bazează pe principiul clar că omul este muritor. (Gen. 9:6) Religiile false predau exact contrariul, şi anume închipuirea că omul este nemuritor. Aşadar, aşa cum principiile adevărate sunt folosite spre a construi toate doctrinele Bibliei, tot aşa ele se regăsesc şi în spatele tuturor legilor lui Dumnezeu. – 1 Cor. 9:8-10, *NW*.

14. De fapt, fiecare dintre sutele de legi care compun legământul Legii, aşa cum i-a fost dat lui Moise în 1513 î.C., se bazează pe unul sau mai multe principii ale adevărului. De fapt, o mulţime de principii drepte au ajuns în atenţia omului pentru prima dată când legământul Legii le-a fost dat, ca o revelaţie, izraeliţilor. Din acest motiv, atunci când Dumnezeu a pus capăt forţei legale care obliga a legământului legii, „pironindu-l pe stâlpul de tortură (al lui Isus)” în anul 33 A.D., El nu a distrus principiile veşnice ale adevărului care au ajuns la cunoştinţa omului prin intermediul lui. (Col. 2:14, *NW*) Aceste principii ale adevărului găsite în Lege, încă păstrate pentru noi în Biblie, continuă să-i îndrume pe creştini pe calea dreptăţii. Şi astfel, sancţiunile legământului Legii sunt acum la fel de inactive ca şi legământul în sine şi nu mai au, astfel, putere asupra creştinilor. „Nu sunteţi sub lege, ci sub bunătate nemeritată.” – Rom. 6:14, *NW*.

15. Dar sunt unele legi teocratice din afara legii lui Moise, care limitează libertatea relativă a creştinilor. Deoarece legile sunt reguli de acţiune dictate de superiori pentru conduita celor inferiori, aceştia din urmă sunt obligaţi să asculte în aceste chestiuni. Pe lângă faptul că legea interzice crima, despre care am vorbit deja, creştinilor le este interzis şi să mănânce sânge, să se abţină de la curvie, să se ferească de închinarea la idoli, să nu părăsească adunarea la congrese ş.a.m.d. (Gen. 9:4; Faptele 15:20, 29; Evrei 10:25, *NW*) Aşadar, să nu uităm cele două mari legi, sau porunci, pe care ni le-a dat Isus: „‘Să-l iubeşti pe Iehova Dumnezeul Tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta.’ Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. A doua, asemenea ei, este aceasta: ‘Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.’” (Mat. 22:37-39, *NW*) Acestea şi celelalte reguli consemnate pentru creştini în Scripturile Greceşti Creştine de către adevăratele

Cuprins

autorităţi superioare, Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos, fac parte din restricţiile care limitează libertatea relativă a creştinilor.

Revelaţii ale voinţei divine

16. Creştinii se roagă pe bună dreptate lui Dumnezeu: „Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10, *NW*) Prin aceasta, creştinul este de acord să-şi limiteze propria voinţă, în armonie cu voinţa Suveranului Superior. Aceasta înseamnă că orice revelaţii ale voinţei divine i s-ar clarifica prin Scripturi, el trebuie să-şi conducă acţiunile în conformitate cu aceste revelaţii. Putem observa acest lucru în cazul lui Isus, care a aflat din studiile Sale ale Scripturilor Ebraice şi prin spiritul sfânt care l-a îndrumat că era voinţa lui Dumnezeu ca el să moară de bunăvoie, printr-o moarte de jertfă, pentru a le oferi eliberare din moarte tuturor oamenilor credincioşi. În punctul culminant al serviciului Său, chiar înainte ca El să plătească scumpul preţ prin moartea Sa pe stâlpul de tortură, s-au consemnat aceste cuvinte ale lui: „Tată, dacă vrei, îndepărtează de la mine paharul acesta. Totuşi să se facă nu voinţa mea, ci a ta.” – Luca 22:42, *NW*.

17. Biblia este plină de voinţa revelată a lui Dumnezeu cu privire la ce trebuie să facă servii Săi dedicaţi. Ei caută cu sârguinţă mai multă cunoştinţă şi apreciere a voinţei Lui, şi încep cu seriozitate să-şi ajusteze acţiunile în conformitate cu voinţa corectă a lui Dumnezeu. Spre exemplu, voinţa lui Dumnezeu făcută acum evidentă este ca martorii Săi să proclame numele lui Iehova pe tot pământul locuit. (Isa. 61:1,2, *AS*; Mat. 24:14; Rom. 9:17, *NW*) Tot din Scripturi este evident că voinţa Sa legată de împărăţia Sa stabilită în cer este ca prin ea să zdrobească în bucăţi toate împărăţiile din această veche lume, în bătălia de la Armaghedon, care este iminentă. (Dan. 2:44; Ţef. 3:8) Cine suntem noi să ne împotrivim voinţei maiestuoase a lui Dumnezeu? Dimpotrivă, noi ne grăbim să ne adaptăm vieţile şi activitatea pentru a fi în deplină armonie cu voinţa Sa, pentru ca aceasta să se facă întotdeauna pe pământ, precum în ceruri.

Restricţii cauzate de drepturile altora

18. Creştinii învaţă că libertatea lor mai este limitată şi de drepturile pe care le acordă Dumnezeu altora. Cum aşa? În fiecare guvern, teocratic sau făcut de om, superiorii au puterea de a le acorda drepturi oamenilor. *Dreptul* este avantajul sau puterea suplimentară a acţiunii libere. Acestea pot fi sub formă de: (1) avantaje legale privitoare la chestiuni de interes particular, (2) o autoritate specială în legătură cu funcţia, (3) însărcinări generale, (4) privilegii sau (5) daruri. Aceste drepturi pot fi create de către lege pentru un întreg grup, acordate deschis la simpli indivizi sau pot fi aduse în existenţă de către un legământ. Este important să înţelegem că, pentru fiecare drept creat de către superior, este creată şi o responsabilitate egală şi opusă. „Ori de câte ori există *un drept* pentru o persoană există şi o *îndatorire* corespunzătoare pentru altă persoană sau pentru toate persoanele în general.” Prin urmare, *o îndatorire* este o obligaţie de a face ceva sau de a ne reţine să facem ceva în armonie cu dreptul altei persoane. De exemplu, să

Cuprins

presupunem că îi datoraţi cuiva 10$. Persoana respectivă are dreptul de a revendica cei 10$ şi aveţi obligaţia de a-i restitui cei 10$. Dacă s-ar isca o neînţelegere asupra acestei probleme, este responsabilitatea judecătorului de a hotărî care dintre părţi are dreptare. Apoi, el porunceşte ca acest drept să fie respectat şi să fie plătită datoria de către cel care este găsit datornic. Vedem, aşadar, în ce fel este restricţionată libertatea noastră creştină de către obligaţiile de care trebuie să ne achităm, în conformitate cu drepturile pe care le-a acordat Dumnezeu celorlalte creaturi.

19. Pe baza faptului că este Creator, Iehova Dumnezeu deţine cele mai înalte drepturi din univers. Drepturile sau avantajele Sale legale sunt desemnate ca *drepturi suverane*, în virtutea faptului că El este Marele Superior al guvernului teocratic. (Rom. 9:20,21, *NW*; Ps. 95:3, *AS*) Toate drepturile inferioare provin de la Iehova Dumnezeu şi de la drepturile Sale suverane. (Iov 36:6) Aceste drepturi mai mici acordate inferiorilor Săi, toate creaturile credincioase, începând de la Isus Cristos şi până la omul loial de pe pământ, sunt numite *drepturi delegate.* Cu alte cuvinte, aceste drepturi inferioare sunt delegate de către Dumnezeu servilor Săi, fie ca răsplată pentru un serviciu credincios, sau pur şi simplu ca o manifestare a marii Sale iubiri pentru creaturile Sale. Pentru a ilustra aceasta, să ne gândim la următoarea imposibilitate. O creatură nu ar putea niciodată să se judece la tribunal cu Dumnezeu, deoarece datoria curţii este de a decide cine are drepturi mai mari într-o anumită situaţie. Şi, deoarece Dumnezeu ar avea întotdeauna mult mai multe drepturi în orice chestiune care ar putea apărea, El ar câştiga de fiecare dată. Aceasta înseamnă că drepturile suverane ale lui Dumnezeu nu pot fi contestate niciodată cu succes. Chiar şi Satan Diavolul va fi nevoit să recunoască această mare realitate în înfrângerea lui completă la Armaghedon. – Ier. 18:1-10.

20. În continuare urmează o analiză pe scurt a exemplelor de drepturi la care se face referire în Biblie, cu diverse origini, care sunt menţionate în paragraful 18: „Știu că DOMNUL le va păstra ... drepturile săracilor.” (Ps. 140:12, *AT;* Isa. 10:2, *AS*) Aceste „drepturi ale săracilor” generale au fost create de către lege, sub legământul Legii, pentru a le acorda străinilor ne-izraeliţi şi celorlalţi săraci din ţară avantajul de a se servi singuri din spicele care rămâneau după secerat. În acest fel, legea prevedea o amplă îngrijire pentru hrănirea celor săraci. (Lev. 19:9,10) Această lege, fiind doar o umbră a lucrurilor mai mari din timpurile noastre, se pare că ilustrează dreptul celor săraci spiritual sau a celor ce nu sunt creştini adevăraţi să audă mesajul adevărului predicat de martorii creştini ai lui Iehova. Aşadar, martorii lui Iehova au importanta responsabilitate de a-i „hrăni” spiritual pe aceşti „săraci” ai Domnului. Dumnezeu le-a acordat acestora dreptul de a auzi îndurarea lui Dumnezeu şi de a accepta adevărul pentru viaţă în lumea nouă. Cine suntem noi ca să le refuzăm dreptul de a câştiga salvare? – Luca 7:22; 14:21, *NW.*

21. Scripturile mai fac referire şi la alt drept interesant de examinat. Ezechiel spune: „Aceasta ... nu va mai fi, până ce nu va veni cel ce are *drept* la ea şi lui i-o voi da.” (Ezec. 21:27, *AS*) Dreptul la care se face referire aici este acela de a sta pe tronul lui Iehova atunci când îşi întemeiază El împărăţia. Acest drept este acordat prin intermediul unui legământ sau, în termeni mai moderni, un contract.

Cuprins

Condiţiile acestuia au fost negociate în legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu David. Acest contract era cunoscut şi ca „bunătatea iubitoare a lui David." În acel legământ, Dumnezeu a spus: „Îi voi stabili împărăţia. El va construi o casă pentru numele Meu, iar Eu îi voi întări tronul împărăţiei lui pentru totdeauna." (2Sam. 7:12,13, *AS*) Apostolul Pavel arată clar că Isus Cristos este cel ce obţine prin legământ acest drept la tronul împărăţiei cerului. Aceasta înseamnă că toţi creştinii trebuie să accepte dreptul regal al lui Isus Cristos şi au datoria de a-i da onoare ca unui conducător înălţat în guvernul teocratic al lui Dumnezeu. (Faptele 13:32-37; Ioan 1:49; 1 Pet. 2:17, *NW*) Acest aranjament se aplică şi la alţii, cărora li se acordă o poziţie în organizaţia lui Dumnezeu. Şi ei primesc o anumită autoritate care, la rândul ei, le dă dreptul (o libertate mai extinsă de a acţiona cu înţelepciune în cadrul supravegherii organizaţionale) de a întreprinde unele acţiuni la care alţii nu au dreptul. Alţii au obligaţia de a rămâne credincioşi acţiunii celui care a fost însărcinat cu o astfel de autoritate teocratică. – Mar. 11:28; Luca 19:17; Ioan 5:27; 2Cor. 10:8; Mat. 10:1, *NW*.

22. Să dăm un exemplu de drepturi acordate în cadrul unei însărcinări generale. Înainte de înălţarea Sa la cer, Isus le-a dat urmaşilor Săi creştini însărcinarea de a fi servi şi martori ai Săi până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit." „Şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului." (Mat. 28:19,20; Faptele 1:8, *NW*) Această poruncă le dădea creştinilor dedicaţi dreptul, prin însărcinare, de a predica despre Isus Cristos în orice parte a pământului. Acest lucru pune o responsabilitate şi asupra conducătorilor pământeşti, şi oamenilor în general, de a le permite acestor servi să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea. Pavel a apelat la curtea supremă a imperiului roman pentru a i se recunoaşte de guvernul roman acest drept creştin de a predica despre Isus. Referindu-se la stabilirea legală a dreptului de a predica vestea bună, Pavel spune: „sunteţi toţi părtaşi cu mine la bunătatea nemeritată, atât în lanţurile mele, cât şi în apărarea şi stabilirea legală a veştii bune." (Filip. 1:7, *NW*) Pentru aceasta, servii creştini de astăzi insistă asupra drepturilor lor de a predica mesajul împărăţiei în toate ţările. Mai mult decât atât, niciun creştin nu îl poate împiedica pe alt creştin să îşi exercite acest drept ca slujitor.

23. Prin acordarea de privilegii sunt aduse în existenţă şi drepturi. Pentru a menţiona unul să luăm, de exemplu, inestimabilul privilegiu de a purta numele lui Iehova. Isus s-a rugat lui Iehova Dumnezeu în auzul apostolilor Săi credincioşi, zicând: „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. ... Le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi mai face cunoscut." (Ioan 17:6,26, *NW*) Adevăraţii servi creştini, care cunosc adevărata semnificaţie a numelui divin Iehova, îi răspund cu bucurie proclamaţiei lui Dumnezeu în care spune: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu." (Isa. 43:12, *AS*) Acest privilegiu aduce cu El dreptul de a vorbi ca ambasadori ai lui Dumnezeu şi de a-l reprezenta înaintea conducătorilor şi a oamenilor din societatea acestei lumi vechi.

Cuprins

Din nou, un creştin martor al lui Iehova nu are dreptul de a-l împiedica pe alt creştin tovarăş să-şi exercite dreptul datorită acestui privilegiu. Aceasta deoarece privilegiul vine direct de la Dumnezeu însuşi şi nu de la vreo autoritate pământească.

24. Şi, în sfârşit, nenumăratele daruri minunate şi felurite care provin de la Iehova implică şi ele unele drepturi. Să ne gândim la modul în care, în zilele adunării de început, Dumnezeu le-a dat diferite daruri servilor creştini. „Sunt diferite daruri, dar este acelaşi spirit. De exemplu, unuia i se dă prin spirit un cuvânt plin de înţelepciune, altuia, potrivit aceluiaşi spirit, un cuvânt plin de cunoştinţă, altuia, prin acelaşi spirit, credinţă, altuia, prin acelaşi singur spirit, darul de a vindeca, altuia înfăptuirea unor lucrări de putere, altuia profeţirea, altuia discernerea cuvintelor inspirate, altuia diferite limbi şi altuia interpretarea limbilor.” (1Cor. 12:4, 8-11, *NW*) Pavel arată în alt loc că fiecare serv binecuvântat cu un astfel de dar avea dreptul de a vorbi înaintea adunării şi nimeni nu-l putea împiedica datorită dreptului. „Când vă întruniţi, dacă unul are un psalm, altul are o revelaţie, altul o vorbire într-o altă limbă, altul o interpretare, toate să se facă spre zidire.” (1Cor. 14:26, *NW*) Darurile enumerate mai sus nu se mai găsesc astăzi printre creştini.

25. Totuşi, Iehova, Dătătorul oricărui dar bun, nu i-a trecut cu vederea pe creştini după ce s-au încheiat zilele apostolilor. (Iac. 1:17) În continuare sunt doar câteva dintre darurile menţionate în Biblie, care includ toate drepturi. Adevărul însuşi este un dar preţios pe care nimeni nu are dreptul să vi-l ia. Credinţa în Dumnezeu şi în Cristos este, la fel, un dar de care nimeni nu ne poate priva. Apoi mai sunt darurile celibatului şi al căsătoriei, darul bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu şi darul de nedescris al generozităţii lui Dumnezeu. (Ioan 4:10; Efes. 2:8; Mat. 19:11; 1Cor. 7:7; Rom. 5:15; 2Cor. 9:15, *NW*) Dar cel mai mare dar pregătit pentru toţi creştinii credincioşi este darul vieţii veşnice. „Darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Isus Cristos Domnul nostru.” (Rom. 6:23, *NW*) Atunci când o persoană primeşte acest dar, ea a câştigat premiul dreptului la viaţă. Nimeni nu îi poate lua acest drept celui care îl are, în afară de Iehova Dumnezeu, Dătătorul vieţii, care deţine drepturi suverane superioare. Ce comoară va fi acest drept la viaţă!

Orizonul libertăţii creştine

26. Omul nu este singura creatură a cărui libertate relativă i-a fost limitată. Deoarece este scris că ‘omul a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii’, se pare că libertatea relativă de care se bucură îngerii este cumva mai mare decât cea a omului credincios. (Evrei 2:6,7, *NW*) Apoi mai sunt cei 144.000 de membri ai organizaţiei glorificate a Împărăţiei din cer, care sunt „părtaşi la natura divină”, care este o poziţie mai înaltă decât cea a oricărui înger. Aşadar, cu un astfel de raţionament, trebuie să concluzionăm că aceşti glorioşi fii nemuritori ai lui Dumnezeu se bucură de un domeniu vast de libertate relativă, supusă noii lor creaţi. (2Pet. 1:4; 2Cor. 5:17, *NW*) Despre înviatul Isus Cristos, Regele, este scris: „El este reflectarea gloriei Sale (a lui Dumnezeu) şi reprezentarea exactă a fiinţei

Cuprins

sale." (Evrei 1:3, *NW*) Într-adevăr, acest rege înălţat are o libertate relativă a acţiunii voinţei libere mai mare, aproape la fel de mare ca cea a lui Dumnezeu însuşi. Dar, de fapt, Iehova ca şi Superior Suveran, este singurul care are libertate absolută.

27. Spre deosebire de Iehova, toţi ceilalţi au restricţii care le limitează libertatea într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcţie de gradul de inferioritate al poziţiei lor, începând de la Isus Cristos şi până la oamenii credincioşi. Totuşi, măsura libertăţii relative este potrivită pentru a le permite creaturilor de orice poziţie să manifeste cea mai mare expresie pentru viaţa lor perfectă, spre binele lor şi a tuturor celor din preajma lor, toate spre gloria Creatorului lor, Dumnezeu. Pentru creaturile individuale, libertatea pusă înaintea lor este vastă. În toate timpurile care vor veni, ele nu vor mai simţi niciodată frustrare sau vreo lipsă. Măsura libertăţii care le permite acţiuni ale liberei voinţe, atât fizic, cât şi psihic, nu va mai fi niciodată ocupată de realizările individualului din acea poziţie. Iar la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când supuşii pământeşti ai lui Dumnezeu vor intra în deplina posesie a 'libertăţii glorioase a copiilor lui Dumnezeu', ei vor începe fapte vitejeşti care vor capta orice ingeniozitate, artă şi talent ale omului perfect, complet dezvoltate. Aceste capacităţi care includ aptitudinile mentale, fizice şi spirituale ale omului perfect vor înfăptui realizări inimaginabile pentru acest timp de tranziţie a lumii. – Isa. 64:4

28. Să ne gândim pe scurt cum a fost demonstrat acest lucru în cazul omului perfect Isus, pe parcursul serviciului Său pământesc. La începutul serviciului Său, când a fost botezat în râul Iordan în anul 29 A.D., „cerurile s-au deschis" şi spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra lui. (Mat. 3:16, *NW*) De atunci încoace El şi-a amintit toate experienţele preumane şi viaţa Sa spirituală. Aceasta înseamnă că acel om perfect avea un creier suficient de capabil încât să reţină toate amintirile şi realizările mentale ale carierei lui preumane, ca şi creatură spirituală puternică din cer, pe o perioadă de miliarde de ani. Aceasta explică referirile lui Isus la multele conversaţii cu Iehova Dumnezeu în cer, pe care El şi le amintea cu exactitate. Este raţional să concluzionăm că nici chiar în miliarde de ani omul perfect de pe pământ nu va atinge realizările mentale extraordinare manifestate în cazul lui Isus, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Aşadar, dacă Isus, ca om perfect, nu şi-a considerat niciodată frustrantă sau neplăcută viaţa de pe pământ, cu siguranţă că şi omul perfect din lumea nouă care va veni va avea o minunată viaţă fără sfârşit cu libertate şi activitate intensă pe pământ. Şi nu numai atât, ci va fi şi o viaţă a libertăţii cu siguranţă veşnică. – Ioan 5:19-21; 8:58; 12:48,49; 17:5; Col. 1:15-17, *NW.*

29. Chemarea la libertatea creştină este făcută pe tot pământul şi mare este mulţimea care a răspuns la această chemare. Sunt mulţi cei care s-au eliberat din robia societăţii lumii vechi a lui Satan. Dar şi mai mulţi sunt cei care trebuie să primească chemarea. „Spuneţi-le prizonierilor: Ieşiţi!" (Isa. 49:9) Pentru cei mulţi care se încălzesc în climatul potrivit al libertăţii teocratice de mulţi ani li se dă acest sfat: Fiţi un exemplu autentic pentru cei noi care adoptă acum libertatea

Cuprins

pentru prima oară. Prin exemplul pe care îl daţi, umblând cu grijă referitor la drepturile altora şi respectând restricţiile teocratice potrivite la libertatea noastră creştină, îi veţi ajuta pe cei nou-veniţi să înainteze spre maturitate. Ei vor începe să aibă respect pentru cerinţele lui Dumnezeu şi vor deveni membri mai eficienţi ai societăţii lumii noi. Conformându-vă procedurilor creştine de organizare din prezent, veţi fi şi mai bine instruiţi pentru a deveni administratori ai lumii noi după Armaghedon. Continuaţi să vă dovediţi integri ca servi ai veştii bune, pentru ca scopul vostru de a primi preţuitul dar al vieţii veşnice pe un pământ paradisiac fără sfârşit să devină o binecuvântată realitate. Aşadar, tineri şi bătrâni, preţuiţi-vă libertatea creştină ca pe o nestemată de mare preţ. Să nu permiteţi nimănui să vă priveze de ea. Ţineţi cu tărie la ea!

Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor … Dar sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor. Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii. – 1Pet. 4:3,7,8, *NW*.

[Note de subsol]

Noul Dicţionar Internaţional al lui Webster, ediţia a doua, 1934.

Dicţionarul Legii lui Black, ediţia a treia, 1933.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) De ce Universul nu poate exista pentru totdeauna o parte liberă şi o parte în robie? (b) Descrieţi libertatea de care creştinul se bucură deja şi care sunt câteva din restricţiile ei generale?

3,4. (a) Ce restricţii sunt impuse creştinului, prin natură, referitor la folosirea corpului? (b) Ce se înţelege prin faptul că unii devin cu înclinaţii animalice?

5. Sunt creştinii liberi să nu manifeste afecţiune firească?

6. Ce restricţii există referitor la relaţiile cu cei de sex opus?

7. Ce restricţii înţelepte există referitor la tovărăşia creştinului cu cei de aceeaşi credinţă preţioasă?

8,9. (a) Ce sunt principiile adevărate şi unde se găsesc acestea? Daţi câteva exemple! (b) Cum sunt alcătuite doctrinele Bibliei? Ilustraţi.

10. Cum şi-a clădit Satan uriaşa organizaţie pe temelia primei lui minciuni?

11,12. (a) Faţă de ce este restricţionat creştinul, referitor la hrănirea lui spirituală şi de ce? (b) Cum ilustrează Isus căile de acţiune înţeleaptă şi nechibzuită?

13,14. (a) Cum este baza legilor lui Dumnezeu în contrast cu baza multora din legile omului? Ilustraţi. (b) Ce s-a întâmplat cu principiile din spatele Legământului Legii Mozaice, atunci când Dumnezeu a adus la sfârşit puterea legală a Legii, în anul 33 A.D., şi astfel l-a făcut să nu mai fie obligatoriu pentru creştini?

15. Care sunt câteva din legile teocratice care îl restricţionează pe creştin în ce priveşte acţiunile lui?

16,17. (a) Care este atitudinea creştinului faţă de voinţa lui Dumnezeu? Ilustraţi în cazul lui Isus. (b) Daţi exemple despre voinţa descoperită a lui Dumnezeu,

Cuprins

care influenţează astăzi foarte mult activitatea şi calea de acţiune a creştinului.

18. (a) Cine acordă drepturi şi care sunt cele cinci tipuri amintite? (b) Ce este o datorie şi ce relaţie are aceasta cu un drept? Ilustraţi.
19. Comparaţi drepturile lui Dumnezeu cu cele ale omului.
20. Ce sunt „drepturile săracului" şi cum influenţează acestea, astăzi, acţiunile creştinului?
21. (a) Care este dreptul la care se face referire în Ezechiel 21:27 şi cum influenţează astăzi acţiunile creştinului? (b) Care este situaţia acolo unde li se dă autoritate altora în organizaţia lui Dumnezeu?
22. Ce drepturi ajung la creştini ca urmare a însărcinării pe care a dat-o Isus la Matei 28:19,20?
23. Discutaţi despre drepturile care au ajuns la creştini datorită unui privilegiu de care se bucură din partea lui Dumnezeu.
24,25. (a) Cum arată Pavel că varietatea de daruri acordate primilor creştini a avut drepturi asociate cu acestea? (b) Ce daruri îi interesează astăzi pe creştini? Pot păstra ei drepturile asociate cu aceste daruri împotriva semenilor lor?
26. Au creaturile spirituale şi umane aceeaşi măsură de libertate relativă? Explicaţi.
27. Descrieţi şi discutaţi despre orizontul libertăţii pe care o pune Dumnezeu înaintea creaturilor Sale.
28. Ce este ilustrat prin cazul lui Isus referitor la viitorul orizont de activitate a omului perfect în legătură cu libertatea acestuia?
29. De ce şi cum trebuie să-şi preţuiască creştinii libertatea?

● Este voie ca unul dintre slujitorii lui Iehova să oficieze căsătorii când unul dintre parteneri este la adevăr şi celălalt nu este? Când unul sau amândoi nu sunt liberi să se recăsătorească din punct de vedere scriptural? Când unul este la adevăr, dar celălalt a devenit din clasa „servului rău? – M. L., Ohio.

Dacă cineva la adevăr doreşte să se căsătorească cu cineva care nu este la adevăr, este responsabilitatea şi decizia sa. Acest act în sine nu-l face pe cel la adevăr necurat sau să fie supus excomunicării. Nu face ca organizaţia să fie necurată şi nu necesită curăţirea acesteia de această persoană. Nu este înţelept, şi este contrar sfatului dat creştinilor, şi o astfel de persoană care merge contrar

Cuprins

acestui sfat poate să aducă asupra sa nefericiri şi dificultăţi considerabile; dacă alege să nesocotească sfatul divin este alegerea lui personală şi alţii nu trebuie să se amestece. Acela care este rugat să oficieze căsătoria poate să ia în considerare ceea ce se spune la 1 Corinteni 7:39 (*NW*), „Ea este liberă să se căsătorească cu cine vrea, însă numai în Domnul”; aşa că poate refuza. Cel care oficiază căsătorii al celuilalt partener de căsătorie poate oficia ceremonia.

Totuşi, dacă unul dintre cei care se căsătoresc sau amândoi nu sunt liberi din punct de vedere scriptural să facă acest lucru, atunci martorul lui Iehova trebuie să refuze să oficieze ceremonia. El nu poate oficia o căsătorie care a fost clar interzisă de Dumnezeu şi această căsătorie i-ar face pe cei care se căsătoresc necuraţi şi adulteri şi supuşi excomunicării de adunare pentru a păstra curată organizaţia Domnului. (Mat. 19:9; Mar. 10:11, 12; 1Cor. 5:5-11) Slujitorul lui Iehova nu va dori să se implice în această problemă. Şi nici nu va oficia o căsătorie între un martor al lui Iehova şi unul din clasa „servului rău” sau a „omului fărădelegii”. (Mat. 24:48; 2Tes. 2:3, *NW*) Aceştia sunt ca şi cei excomunicaţi, şi o astfel de căsătorie nu va fi deloc adecvată în ochii lui Dumnezeu.

Dar cele spuse aici nu trebuie să însemne că slujitorul rugat să oficieze ceremonia de căsătorie trebuie să conducă o investigaţie pentru a stabili legitimitatea căsătoriei. Dacă, într-un fel sau altul, ajunge în atenţia lui că cei care îl roagă să îi căsătorească nu sunt liberi din punct de vedere scriptural să facă acest lucru şi prin aceasta ar aduce asupra lor acţiunea de excomunicare dacă doresc să continue cu ceremonia, atunci slujitorul va refuza să se implice în aceasta. Dar el nu are obligaţia de a lansa o investigaţie pe cont propriu şi nici nu trebuie să o facă. El îi va întreba pe cei care vin la el pentru un astfel de serviciu dacă sunt liberi din punct de vedere scriptural să fie căsătoriţi. Dacă acest cuplu care trebuie căsătorit minte în legătură cu statutul lor, ei sunt responsabili în faţa Domnului.

● Societatea Turnul de Veghere spune să luăm copiii la adunări. Dar dacă ei sunt prea mici să înţeleagă? Sau dacă cei care sunt destul de mari nu vor să meargă? – D. C., New York.

Societatea spune despre copii că trebuie luaţi la întruniri deoarece aşa spune Biblia. Deuteronomul 31:11-13 (*AT*) spune: „Când toţi ce din Israel vin să viziteze pe DOMNUL Dumnezeul vostru la sanctuarul pe care el îl alege, trebuie să citiţi acest cod în auzul întregului Israel, adunarea de oameni, bărbaţi, femei şi copii şi toţi străinii care lucrează în comunitatea voastră, ca ei să poată auzi şi să înveţe să rămână cu un sentiment de respect pentru DOMNUL Dumnezeul vostru şi să fiţi atenţi să respectaţi toate prevederile acestui cod şi copiii voştri care nu îl ştiu să îl audă şi să înveţe să rămână cu un sentiment plin de respect pentru DOMNUL Dumnezeul vostru.” Şi dacă aceşti copii mici nu îl înţeleg, părinţii lor le pot explica problemele mai târziu.

Aşa stăteau lucrurile în Israel, când procedurile religioase nu erau înţelese de copii: „Când copiii voştri vă vor spune: ‘Ce vrei să spui prin acest serviciu?’ le veţi spune: ‘Este jertfa de Paşti pentru DOMNUL, care a trecut pe lângă casele izraeliţilor în Egipt când i-a lovit pe egipteni, dar ne-a cruţat casele noastre.’” (Ex.

Cuprins

12:26, 27, *AT*) Şi din nou citim referitor la legea privind primul născut: „Dacă la un moment dat fiul vostru vă întreabă: ‘Ce înseamnă aceasta?’ trebuie să îi spuneţi: ‘Printr-un braţ puternic DOMNUL ne-a scos din Egipt, din starea de robie, şi când Faraon a pus obstacole în calea noastră şi nu ne lăsa să plecăm, DOMNUL i-a ucis pe toţi întâii născuţi din Egipt, întâiul născut al omului şi al animalelor, de aceea eu jertfesc DOMNULUI tot ce este de parte bărbătească, ce a ieşit primul din pântece, dar răscumpăr pe fiecare întâi născut al fiilor mei.’” (Ex. 13:14-16, *AT*) În cazul în care copiii izraeliţi nu înţelegeau tot ce vedeau şi auzeau referitor la Lege, puneau întrebări, la care părinţii trebuiau să le răspundă, iar drept rezultat era o instruire care nu ar fi putut fi niciodată accentuată corespunzător dacă aceşti copii nu ar fi fost prezenţi să observe şi să asculte. Astfel, în zilele noastre, când copiii mici participă la întruniri pot vedea şi auzi lucruri pe care nu le înţeleg şi îşi pot întreba părinţii mai târziu şi astfel să primească instruire.

Ce putem spune despre copiii mai mari care nu vor să participe la întruniri? Dacă îi lăsaţi pe copiii, fie că sunt mici sau adolescenţi, să nu participe la întrunirile teocratice pe motiv că nu vor să meargă, atunci tot aşa îi lăsaţi să nu meargă la şcoala publică lumească atunci când sunt foarte mici sau adolescenţi, doar pentru că nu le place şcoala? Îi faceţi să meargă, nu-i aşa, indiferent de ce preferă ei? De ce îi faceţi să meargă? Pentru că vă gândiţi că educaţia din şcoala publică este mai valoroasă pentru ei decât educaţia teocratică? (Prov. 8:10, 11) Sau insistaţi să meargă deoarece este obligatoriu prin legea ţării şi vă temeţi să nu respectaţi legea lumească? Ei bine, nu cere legea lui Dumnezeu să vă instruiţi copiii sub toate modurile teocratice pe care le aveţi la dispoziţie? Şi nu este neascultarea de legea Sa un lucru mai de temut decât neascultarea de stat? Când vine vorba de a alege între ascultarea de Dumnezeu sau de stat, nu ascultăm noi de Dumnezeu, deoarece El este cel mai important? – Faptele 4:19; 5:29.

Unii părinţi la adevăr fac greşeala de a adopta un punct de vedere lumesc referitor la participarea la întruniri. Dacă copilul nu doreşte să meargă la Sala Împărăţiei părintele îl poate scuza, deoarece este prea mic sau nu reţine nimic din întrunire dacă este forţat să meargă, sau face gălăgie. Biblia nu permite niciun fel de excepţie pe aceste motive. Dacă părinţii cu copii mici stau în rândurile din spate ale sălii, atunci pot ieşi cu copiii până ce aceştia se potolesc dacă plâng. Dacă părinţii stau cu copiii lor şi au grijă de ei, întreruperile cauzate de copii pot fi înăbuşite din faşă. Unii părinţi argumentează că nu îi vor determina pe copiii lor să participe la întruniri deoarece nu vor să îi forţeze la adevăr; ei consideră că este bine să aştepte până când copilul este suficient de matur să ia poziţie singur. Când copilul ajunge la vârsta responsabilităţii va lua poziţie, dar de ce să nu îi dăm un început bun în timpul anilor de formare, un start pe calea cea dreaptă care duce spre viaţă, în loc să îl lăsăm să meargă singur pe drumul său, ca să devină o pradă pentru nebunia copilărească şi pentru Satan? Protejaţi-vă copilul de el însuşi şi de alţii. – Prov. 22:6, 15.

Atâta timp cât copilul se află sub acoperişul părintelui şi sub responsabilitatea părintelui, ei trebuie să asculte de capul familiei. Copiii trebuie să înveţe că nu pot face mereu cum vor ei şi că au un cap peste ei, aşa cum şi soţia are, cum şi bărbatul

Cuprins

are, cum şi biserica are şi cum Cristos are. (1Cor. 11:3) Iehova Dumnezeu este singurul din univers care nu are niciun conducător deasupra sa. Dacă aceşti copii ai lui Iehova din cadrul familiei teocratice universale nu-L ascultă ei sunt alungaţi din casa Sa şi nu mai sunt consideraţi ca fii şi fiice, ci nelegitimi. (Evrei 12:4-11, *NW*) În cazul în care capul familiei umane, bărbatul, este la adevăr, dar copiii săi nu i se supun – ceea ce, cu siguranţă, include supunere în cea mai importantă chestiune a închinării lui Iehova – atunci nu trebuie să fie folosit ca un serv în cadrul adunării. Dacă el nu îşi poate conduce propria familie, cum ar putea el să conducă teocratic o adunare? (1Tim. 3:4, 5, 12; Tit 1:6) Astfel, copiii trebuie să se supună părinţilor şi aceasta include şi supunerea faţă de cerinţa părintească de a participa la întruniri.

Aşadar, evitaţi punctul de vedere lumesc lejer şi nepăsător că aceşti copii pot să oscileze până cresc şi după aceea să îşi aleagă propria religie. Delincvenţa juvenilă atât de răspândită în lumea întreagă nu recomandă standardele lumii privind educaţia copiilor, şi nici delincvenţa religioasă nu are vorbe bune despre metodele ei în acest domeniu. Standardele sale privind educaţia copiilor nu le vor anula pe cele ale lui Dumnezeu, aşa cum standardele sale morale uşuratice nu vor anula cerinţele morale înalte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem măsuraţi după standardele Bibliei, nu după cele ale lumii. Biblia este ghidul nostru, şi nu lumea. Suntem observaţi ca diferiţi de lume deoarece urmăm standarde superioare. Aşa că nu trebuie să gândim aşa cum gândeşte lumea, cu o cugetare lumească, ci dobândiţi cugetarea lui Dumnezeu în aceste probleme şi să facem ca gândurile sale să devină gândurile noastre. (Isa. 55:8, 9) În familiile lumeşti este posibil ca părinţii să fie conduşi de copii; în familiile teocratice, ei nu vor face acest lucru. De când este copilul capul familiei să îi spună părintelui ce trebuie să facă copilul şi ce nu? În Israel copiii încăpăţânaţi puteau fi omorâţi cu pietre. (Deut. 21:18-21) Iosua nu a permis fiecăruia din casa lui să îşi aleagă religia, fie să îl servească pe Iehova, fie pe un zeu fals. Iosua a decis nu doar pentru sine, ci pentru întreaga sa familie, purtând pe umeri responsabilitatea familiei şi alegând înţelept ca să îi păstreze pe toţi sub conducerea sa. (Ios. 24:15) Probabil, unii părinţi trebuie să îşi reconsidere programul de instruire a copiilor, având în vedere o înţelegere mai clară referitor la meritul de familie şi responsabilitatea de familie.

Adunări de district pe 1952 – State Unite, Canada, Anglia
29, 30,31 august, 1952

Birmingham, Ala., Alabama State Fairgrounds. Locaţie: 932; 2nd Ave. No., Birmingham 5.

Butte, Mont., Butte Civic Center, 1200 Harison Ave. Locaţie: 1730 C Street.

Birmingham, Eng., Bingley Hall, King Alfred's Place, Broad Street. Capacitate: Sala Împărăţiei, 1 The Arcade, Blackheart, Birmingham.

Cardiff, Ţara Galilor, Sophia Gardens Pavilion. Locaţie: Sala Împărăţiei, 1-3 Royal Arcade, ST. Marz Street, Cardiff.

Sheffield, Eng., City Hall. Locaţie: Sala Împărăţiei, 16 Cambridge St., Sheffield 1 Yorks.

Cuprins

5,6,7 septembrie, 1952

Los Angeles, Calif., Shrine Auditorium, 665 W. Jefferson Blv. Locaţie: 5428 S. Broadway, Los Angeles 37.

Bridgeport, Conn., Candlelite stadium, 246 River St. Rooming: 310 Fairfield Ave.

Wilmingron, Del., Convention City, Prices Corner. Locaţie: 507 Market St.

Jacksonville, Fla., The Gator Bowl, Adams & Haines Sts. Locaţie: 631 Oak St., Jacksonville 4.

Waycross, Ga. (pentru cei de culoare), City Auditorium, Oak and Pendleton Sts. Locaţie: 951 McDonald St.

Rockford, III., Illinois National Guard Armory, 605 N. Main St. Locaţie: 615 Oak St.

Burlington, Iowa, Memorial Auitorium, Jefferson and Front Sts. Locaţie: 1336 N 8th St.

Owensboro, Ky., sportscenter, 1301 Hickman Ave. Locaţie: 109 ½ Frederica St.

Portland, Maine, Portland High School Athletic Stadium, Deering Avenue. Locaţie: 476 Stevens Ave., Portland 5.

Pontiac, Mich., Wisner Memorial stadium, 441 Oakland Ave. Locaţie: 600 E. Pike St., Pontiac 20.

Duluth, Min., National Guard Armory, 1305 London Road. Locaţie: 12 N. First Ave., East Duluth 2.

Laurel, Miss., Laurel Civic Center, South Magnolia Street. Locaţie: 2335 N. Third Ave.

Joplin, Mo., Miners' Baseball Park, East 3rd and High Sts. Locaţie: 108 W. 9th St.

Syracuse, N.Y., Macarthur Stadium, 820 Second North St. Locaţie: 134 W. Onondaga St., Syracuse 2.

Raleigh, N. C., Raleigh Memorial Auditorium. Locaţie: 111 ½ W. Martin St.

Toledo, Ohio, Sports Arena, One Main St. Locaţie: 2409 Wayne St. Toledo 9.

Zanesville, Ohio, Municipal Auditorium, 4th and Shinnick Sts. Locaţie: 830 Pine St.

Corvallis, Oreg., Gill Coliseum, Oregon State College. Locaţie: 1250 Jefferson St.

Allentown, Pa., Allentown Fairgrounds, Chew St. & N. 17 th St. Locaţie: 1335 Chews St.

Memphis, Tenn., (Pentru cei de culoare), Martin Stadium, 476 E. Crump BLvd. Locaţie: 140 ½ Hernando St., Memphis 5.

Amarillo, Texas, Fair Park Pavilion, Tri-State Fairgrounds, East 10th & Grand. Locaţie: 2123 Polk St.

Port Arthur, Texas (pentru cei de culoare), West Side Auditorium. Locaţie: 907 W. 15 th St.

Seattle, Wash., Memorial Stadium, 401 5th ave. No. Locaţie: 800 Broadway, Seattle 22.

Cuprins

Sheboygan, Wis., Municipal Auditorium and Armory, 516 Broughton Drive. Locaţie: 804 Center St.

Edmonton, Alberta, Can., Sales Pavilion Exhibition Grounds. Locaţie: 11112 95 A St.

Lethbridge, Alberta, Ca., Sports Centre, 11th St & 5th Ave. Locaţie: 812 7th St. So.

Vancouver, British Columbia, Can., Vernon Civic Arena, 3003 37th Ave. Locaţie: 4111 25th St.

Winnipeg, Manitoba, Can., Amphitheatre Rink. Locaţie: suite 11, Karlson Apts, 535 Victor St.

Halifax, Nova Scotia, Can., Queen Elizabeth High School Auditorium, Robie Street. Locaţie: Sala împărăţiei, 7 Almon St.

Londra, Ontario, Can., London Arena, 65 Bathurst St. Locaţie: 81 Fullarton St.

Ottawa, Ontario, Can., Coliseum Arena, Lansdowne Park. Locaţie: 218 Maclaren St., Ottawa 4.

Toronto, Ontario, Can., Mutual Arena, 60 Mutual St. Locaţie: 40 Irwin Ave., Toronto 5.

Saskatoon, Saskatchewan, Can., Exhibition Stadium, Exhibition Grounds. Locaţie: Sala Împărăţiei, Queens St. & 2d Ave. No.

Londra, Anglia, Mitcham Stadium, Eastfields, Mitcham. Locaţie: Sala Împărăţiei, 24-A, Gladstone Rd., Wimbledon, S. W. 19.

12,13,14 septembrie

Sacramento, Calif., State Fairgrounds, Stockton Blvd. & Broadway. Locaţie: 3965 12th Ave., Sacramento 17.

Belleville, III., Belle-Clair Fairgrounds Park, Rte. 159 & South Belt. Locaţie: P. O. Box 265.

Indianapolis, Ind., State Fair Coliseum. Locaţie: 725 E. 27th St., Indianapolis 5.

Glodsboro, N. C. (Pentru cei de culoare), Goldsboro Municipal Stadium, S. Slocumb St. Ext. Locaţie: 429 S. James St.

New Brighton, Anglia, The Tower Ballroom, New Brighton. Locaţie: Sala Împărăţiei, 234 Liscard Rd., Wallasey, Ches.

Newcastle-on-Tyne, Anglia., City Hall. Locaţie: Sala Împărăţiei, 37 Corporation St., Newxastle-on-Tyne 1.

Anunţ! Toate corespondenţele referitoare la aceste adunări, inclusiv cererile pentru camere, vor fi adresate comitetului pentru congres al Turnului de Veghere (la adresele de cazare înşirate mai sus) din oraşul în care vă aşteptaţi să participaţi. Urmăriţi anunţuri suplimentare.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1952 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SOCIETATEA PATRIARHALĂ	- Pag.497
„HRĂNEŞTE MIELUŞEII MEI”	- Pag.504
DE CE PĂRĂSESC EI BISERICILE?	- Pag.505
ACTIVITATE DE MISIONARIAT PE COASTA DE AUR	- Pag.510
„FIECARE SĂ FIE ATENT CUM CONSTRUIEŞTE”	- Pag.511
CONGRES INTERNAŢIONAL ÎN 1953	- Pag.515
SĂ VEGHEM STRICT CUM UMBLĂM	- Pag.516
UMBRE DIN TRECUT	- Pag.519
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.529

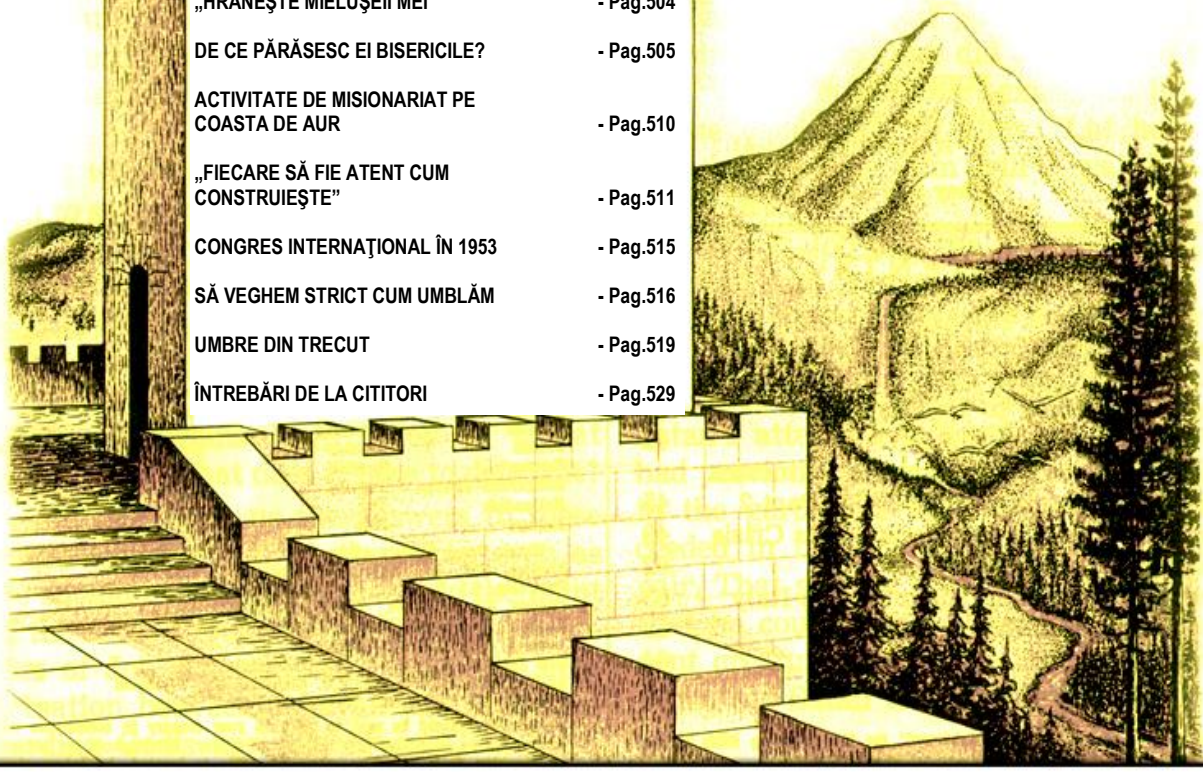

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

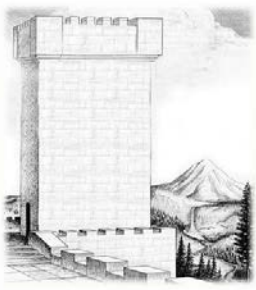

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1952 **Nr. 14**

SOCIETATEA PATRIARHALĂ

„Avraam, capul familiei, . . . Prin credinţă el a trăit ca străin în ţara promisiunii ca într-o ţară străină şi a locuit în corturi cu Isaac şi Iacob, moştenitori cu el ai aceleiaşi promisiuni.” – Evrei 7:4; 11:9, NW.

Oamenii temători de DUMNEZEU din lumea întreagă sunt conştienţi de dezintegrarea societăţii lumii vechi corupte. Profeţiile din Biblie şi semnul timpurilor dovedesc că aceste sisteme ale lumii vechi vor dispărea pentru vecie, într-o înfrângere totală, în viitorul apropiat. Din fericire pentru generaţia de oameni drepţi de pe pământ, acum, Iehova Dumnezeu, în marea sa îndurare şi prevedere, a păstrat o înregistrare a revelaţiilor Sale divine care cuprind multe secrete privind bunăstarea noastră prezentă şi viitoare. Prin forţa evenimentelor, multe dintre secrete sunt acum dezvăluite de însuşi Marele Interpret. (Dan. 2:47) Din acestea este posibil să obţinem o viziune clară a detaliilor care vor opera în noua ordine mondială a lucrurilor. De fapt, noua ordine a lucrurilor se schiţează deja şi va fi funcţiona complet la Armaghedon, pentru a umple golul lăsat după dispariţia într-un cataclism a vechii ordini. Din acest motiv, martorii lui Dumnezeu de pe pământ studiază cu seriozitate Sfintele Scripturi pentru a examina complet multele umbre, principii, metode, proceduri şi sisteme folosite de societăţile servilor lui Dumnezeu în timpurile biblice. Modul în care s-a comportat Dumnezeu cu aceste vechi societăţi au preumbrit multe dezvoltări din ordinea de lucruri a lumii noi. – Rom. 15:4, *NW.*

[2] Scopul nostru actual este să realizăm o examinare a societăţii patriarhale. Pentru a putea începe, ar trebui mai întâi să ştim ce înseamnă în general cuvântul *societate. Societate* înseamnă o organizaţie de persoane asociate având diferite scopuri, cu persoane care trăiesc împreună de obicei ca membri ai unei comunităţi. La 856 ani de la potop, forma societăţii umane cu care Iehova Dumnezeu a avut de-a face era o societatea patriarhală. Totuşi, ultimii 215 ani ai acestei ere patriarhale i-au găsit pe izraeliţi în sclavie, ca o societate patriarhală subordonată

Cuprins

Egiptului. Patriarhul era capul familiei. (Faptele 7:8, 9, *NW*) De aceea, o societate patriarhală era organizaţia de persoane cu legături de sânge, prin căsătorie sau adopţie, care trăiau şi munceau împreună într-o comunitate, sub conducerea capului de familie masculin. Această societate patriarhală forma o „guvernare de familie”.

CAPUL FAMILIEI NOE

[3] Primul mare patriarh sau cap de familie al societăţii imediat de după potop a fost Noe. Din relatarea Bibliei despre activităţile lui Noe şi din dovezile ulterioare despre conducerea lui, observăm că Noe era un mare organizator al societăţii. Timp de 40-50 ani înainte de potop, Noe şi-a organizat familia din cei trei fii şi soţiile acestora şi propria sa soţie să construiască arca. Acesta a fost un proiect extraordinar, pentru care a fost nevoie să se strângă şi să se asambleze mult lemn şi alte materiale. Pentru toate acestea a fost nevoie de negocieri cu popoarele vecine, plata cu bani pentru bunuri şi servicii şi elaborarea de contracte care au adus reguli de conducere şi afaceri. Dar şi pentru organizarea animalelor care mai târziu au intrat în arcă a fost nevoie de planificare şi manipulare atentă. Noe, organizatorul abil de 599 ani, după ce s-a îngrijit de toate lucrurile preliminare, a intrat în arcă în 2370 î.C. cu o societate organizată al cărei conducător era. Timp de un an şi zece zile a menţinut ordinea şi bunăstarea acestei comunităţi în arcă în timp ce apele potopului măturau pământul. – Gen. 6:13–8:19.

[4] Iehova Dumnezeu a binecuvântat şi a călăuzit această societate patriarhală de dinainte de potop sub conducerea lui Noe. Aşa cum această societate a intrat în arcă complet organizată, tot la fel a ieşit complet organizată sub o guvernare de familie. După ce au debarcat în siguranţă pe teren uscat în 2369 î.Cr., Noe şi-a condus imediat familia, aducând o uriaşă ardere de tot de laudă pentru eliberatorul lor Iehova. Iehova a fost mulţumit de această dovadă de recunoştinţă şi i-a dat instrucţiuni lui Noe pe mai departe pentru continuarea societăţii umane. Dumnezeu a promis omului că nu va mai blestema niciodată din nou pământul şi că acesta se va bucura de toate anotimpurile lui. De asemenea a fost dată porunca divină de a umple fiecare colţ al pământului cu familii ale descendenţilor săi. Prin revelaţie directă, Dumnezeu a început să îi transmită omului legile divine prin Noe. A apărut curcubeul pe cer ca semn al minunatului legământ al lui Dumnezeu cu societatea supravieţuitoare aflată sub conducerea lui Noe. Astfel, Iehova Dumnezeu, ca un minunat Superior, a făcut paşi pentru a da omului un început drept pe pământul curăţat. Dumnezeu a oferit omului drept o lege pe care să îşi bazeze guvernarea de după potop. – Gen. 8:20–9:17.

[5] Pentru că se afla mereu în comunicare directă cu Dumnezeu şi pentru că primea relevaţii ale voinţei divine, Noe, ca un avocat şi

Cuprins

organizator inteligent, avea autoritatea de a îndruma expansiunea societăţii umane de după potop. Iar el asta a făcut cu zel timp de 350 ani cât a mai trăit după potop. Un om cu o mare înţelepciune şi grijă, cu o lungă experienţă în căi teocratice, Noe putea fi de încredere pentru a lua conducerea în chestiuni ale guvernării de după potop. Când apăreau noi probleme, el putea să clarifice principiile adecvate, să stabilească precedentele potrivite, să iniţieze obiceiuri sănătoase şi să ofere o judecată corectă, în armonie cu cugetarea Domnului, de care el se bucura ca serv şi profet de încredere al lui Dumnezeu. Cât de norocoasă a fost societatea umană după potop pentru că a avut ca şi sfătuitor un astfel de organizator teocratic aşa de bine pregătit! – Gen. 9:28, 29.

[6] A profitat Noe, după potop, să devină regele unui super-guvern, să domnească peste toţi descendenţii săi ce crescuseră la număr aşa de rapid? Nu. Noe era un om temător de Dumnezeu cu credinţă în Sămânţa promisă, care urma să fie trimis ca Rege, să stabilească un guvern al lumii noi peste toată omenirea. (Gen. 3:15; Evrei 11:7) –Numirea lui Noe nu era să fie rege. Mai degrabă Noe a continuat să stabilească un model de mici unităţi de guvernare de familie care se dezvoltau, sau societăţi patriarhale, iar aceste grupuri familiale trăiau independent unele de altele şi migrau în toate părţile pământului. Unitatea acestui aranjament nu era individul, ci familia, un grup de indivizi înrudiţi conduşi de capul familiei, patriarhul. După moartea capului familiei, cel mai în vârstă fiu continua să conducă acea unitate şi le permitea celorlalţi fii să se mute, aşa cum au făcut Esau şi Iacob, mai târziu, pentru a pune bazele unor societăţi separate. Mai târziu, fiii unui cap de familie, după moartea tatălui, rămâneau uniţi sub conducerea unui frate remarcabil, aşa cum au făcut cei doisprezece fii ai lui Iacob şi astfel au devenit o „casă” sau un clan de doisprezece familii. Cu timpul, fiecare familie de izraeliţi s-a organizat într-o seminţie, iar în cele din urmă aceste seminţii înrudite s-au dezvoltat într-o naţiune sub conducerea lui Iehova. – Gen. 46:2, 3; 49:28; 50:24, 25; Ex. 19:4-6.

[7] Sub conducerea înţeleaptă a lui Noe, mandatul divin tipic de a popula pământul a ajuns în punctul unde în cele din urmă funcţionau şaptezeci de naţiuni care vorbeau o singură limbă, dar migrau, precum comunităţi nomade, în toate direcţiile. Douăzeci şi şase dintre aceste naţiuni se trăgeau din fiul lui Noe, Sem, paisprezece din fiul său mai mare Iafet şi treizeci din fiul său mic Ham. (Gen. 10:1-32) Şi Noe a trăit ca să fie martor la dezvoltarea asemenea unui cancer al rebeliunii împotriva marelui Suveran Superior, Iehova Dumnezeu. Totul a început cu un tânăr strămoş al său, pe care îl chema Nimrod, care nu a fost onorat printre cei şaptezeci de capi de familie ale celor şaptezeci de naţiuni. Sfidând legământul curcubeului lui Dumnezeu, folosind războiul pentru a-i face pe oameni să se teamă de el, şi ca unealtă a lui Satan, Nimrod s-a răsculat împotriva sistemului de guvernare a lui Noe. În schimb a înfiinţat prima guvernare a unei împărăţii cu centrul la Babilon. Acest neobrăzat a încercat să devină mai mare decât Noe, proclamându-se primul împărat uman. A demarat un proiect religios de construcţie a unui turn, pentru a împiedica familiile să se răspândească în cele patru colţuri ale pământului, aşa cum îşi propusese Dumnezeu. Dumnezeu şi-a exprimat mânia împotriva acestei mişcări rebele încurcând limbile vorbite de aceste triburi aflate

Cuprins

sub conducerea lui Nimrod, astfel determinându-le să migreze în afara graniţelor, în armonie cu voinţa Sa originală. După ce a trăit o viaţă lungă ca sfătuitor al multor naţiuni din vechime, organizatorul Noe a murit în cele din urmă, în anul 2020 î.C, la vârsta de 950 ani. Dar înainte de moartea sa, a fost martorul împlinirii mandatului lui Dumnezeu, în ciuda eforturilor potrivnice ale lui Satan de a uni omenirea sub guverne ostile lui Iehova Dumnezeu. – Gen. 11:1-9.

CARACTERISTICI INTERESANTE

[8] Vom examina acum câteva caracteristici interesante ale societăţii patriarhale. Până acum trebuie să fie înţeles că deşi multe caracteristici legale descoperite în Biblie se regăseau şi în sistemele legale non-teocratice din vechime, cum ar fi Codul babilonian al lui Hammurabi, Codul hetit şi Codul asirian, toate trei codurile fiind descoperite recent de arheologi, totuşi acestea nu sunt dovezi că aceste caracteristici au fost împrumutate de evrei de la vecinii lor păgâni. Din contră. Există dovezi că naţiunile păgâne au luat multe legi şi obiceiuri din vechime de la sistemul de legi şi ordine al lui Noe, pe care credincioşii patriarhi evrei le urmau. – Ezec. 14:12-14, 20.

[9] Pe măsură ce triburile şi naţiunile timpurii au ajuns din ce în ce mai mult sub controlul lui Satan şi al falselor sale teorii de guvernare, structura legii şi ordinii timpurii a lui Noe a dispărut cumva. Totuşi, deoarece era o realitate că multe dintre legile lor de bază îşi aveau rădăcinile în sistemul lui Noe, aceasta a făcut posibil ca patriarhi teocratici credincioşi precum Avraam, Isaac şi Iacob să interacţioneze cu vecinii păgâni conform procedurii legale obişnuite. Este bine de menţionat acum că, deoarece multe dintre caracteristicile legale practicate de patriarhii teocratici credincioşi au fost mai târziu încorporate în Legământul legii dictat de Dumnezeu lui Moise, aceasta arată cu tărie că erau de origine autorizată divin. Desigur că Dumnezeu nu ar fi încorporat legi şi obiceiuri care îşi aveau originea de la guvernele împuternicite de demonii lui Satan. – 2Cor. 6:14-16, *NW*.

[10] După cum am mai menţionat deja, în societatea patriarhală, familia era unitatea şi nu individul. În general nu exista deţinere de proprietate individuală în afară de câteva bunuri personale. Toate bunurile, cum ar fi: turmele de vite, bunurile din gospodărie, uneltele şi terenurile erau deţinute în comun de o familie, deoarece toţi erau rudă unii cu alţii prin naştere, căsătorie sau adopţie. Aceasta este confirmată prin cele spuse de Rahela şi Lea lui Iacob, soţul lor şi capul familiei, când s-au despărţit cu toate bunurile lor, din gospodăria seminţiei tatălui lor, Laban, pentru a pune bazele unei societăţi patriarhale independente. „Rahela şi Lea i-au răspuns [lui Iacob, soţul lor şi capul familiei]: ‘Ce parte sau avere ne rămâne nouă în casa tatălui nostru? Nu [Laban, tatăl lor] ne tratează ca pe nişte străine? Ne-a vândut şi continuă să cheltuiască tot preţul căsătorie noastre! Toată bogăţia pe care Dumnezeu i-a luat-o tatălui nostru ne aparţine acum nouă şi copiilor noştri; aşa se întâmplă, indiferent ce îţi spune Dumnezeu.’” (Gen. 31:14-16, *Mo*) Astfel, ţinându-şi averea în comun, aşa cum am observat mai sus, micuţa guvernare de familie forma ceea ce ar putea fi comparat cu o corporaţie modernă, directorul ei general fiind tatăl sau cel mai mare fiu din cea mai veche linie de la un strămoş

Cuprins

comun, dacă mai multe familii locuiau împreună într-o „casă” sau seminţie. Mai vedem cum, în cazul lui Iacob, capul familiei servea şi drept preot în comunicarea cu Dumnezeu. În plus, ca reprezentant al lui Dumnezeu, capul familiei lua conducerea în oferirea jertfelor pentru familie.

[11] Patriarhul mai servea şi în calitate de conducător asemenea unui tată şi supraveghetor. El dădea porunci în ce priveşte munca zilnică a familiei şi supraveghea cu grijă instruirea copiilor săi, deoarece era complet responsabil, din punct de vedere legal, pentru orice încălcare a legii de către ei. El încheia contracte cu vecinii şi judeca şi pedepsea pe membrii familiei sale pentru orice încălcare a legii şi a obiceiurilor. De fapt, capul familiei controla complet şi guverna vieţile şi proprietăţile tuturor membrilor din organizaţia sa. Fiind purtătorul de cuvânt al familiei în faţa lui Dumnezeu şi a omului, patriarhul era în plus responsabil pentru comportamentul familiei sale. El şi familia sa, ca un întreg, răspundeau pentru păcatele şi ofensele comise de acesta sau de membrii familiei sale împotriva altor familii. Capului familiei i se putea cere să predea un membru al familiei sale sau să plătească cu proprietăţi pentru a îndrepta greşelile făcute. – Ios. 7:24, 25.

[12] Ca şi în cazul corporaţiilor moderne alcătuite din mai multe persoane, unde întreaga corporaţie este considerată ca o singură entitate legală căreia i se pot cere despăgubiri pentru orice pagube comise asupra altora, tot aşa întreaga familie din vechime era considerată ca o entitate legală care plătea pentru greşelile făcute. Încă de la început, după potop, a existat aşa numita „responsabilitate de familie” care mai târziu s-a extins în „responsabilitatea comunităţii”, făcând responsabilă întreaga celulă pentru greşelile comise de un membru. Acest lucru era privit astfel pentru că proprietatea era deţinută în comun şi vieţile lor erau legate strâns de capul familiei. În Biblie observăm că aceste familii strâns unite, responsabile din punct de vedere legal, au prosperat mult în siguranţă şi erau foarte fericite ori de câte ori capul familiei avea cugetare teocratică, servindu-l pe Iehova. Aceştia îşi conduceau gospodăriile cu dragoste şi înţelepciune. – Gen. 24:1.

PROCEDURI

[13] Patriarhii aveau un mod interesant de a oferi şi transfera posesia asupra pământului. Viitorul cumpărător era adus în poziţia avantajoasă unde vânzătorul îi descria graniţele exacte şi avantajele terenului oferit. După îndelungi negocieri, vânzătorul spunea în cele din urmă cele patru hotare exacte ale terenului pentru transfer. Iar cumpărătorul spunea: „Văd”, şi apoi tranzacţia se considera finalizată şi contractul încheiat. Transferul era astfel realizat înaintea martorilor, fără o „predare” efectivă a terenului printr-un act scris. Totuşi, se foloseau şi contracte scrise. Uneori chiar şi procesul de negociere implica un întreg ceremonial. – Gen. 23:3-16.

[14] Iehova Dumnezeu însuşi s-a conformat acestui obicei când i-a făcut oferta legală lui Avraam despre Ţara Promisă. Ca poziţie avantajoasă în Canaan, Dumnezeu i-a specificat lui Avraam hotarele exacte ale teritoriului oferit. Dar Dumnezeu nu i-a permis lui Avraam să spună, „Văd,” şi astfel să accepte legal transferul, deoarece nu era timpul potrivit al lui Dumnezeu să ofere nicio posesie

Cuprins

legală. (Gen. 13:14, 15) Totuşi, transferul legal s-a realizat în anul 1473 î.Cr., patru sute de ani mai târziu, când Iehova l-a făcut pe Moise „să vadă" sau să accepte posesia legală în interesul naţiunii Israel, chiar înainte să traverseze Iordanul să preia Ţara Promisă. „Şi Moise a plecat din câmpia Moab pe muntele Nebo, … Şi Iehova i-a arătat pământul … Şi Iehova i-a zis: 'Acesta este pământul pe care i l-am promis lui Avraam, lui Isaac, şi lui Iacob, … Te-am făcut *să vezi* cu ochii tăi." – Deut. 34:1-4, *AS;* de asemenea Deut. 3:27.

[15] Observaţi că Satan cel imitator s-a conformat şi el acestei metode de a oferi când l-a abordat pe Isus în pustiu, pentru a-l ispiti. „Diavolul l-a dus din nou cu el [pe Isus] pe un munte neobişnuit de înalt, i-a arătat toate împărăţiile lumii şi gloria lor şi i-a zis: 'Toate aceste lucruri ţi le voi da dacă te vei prosterna şi te vei închina o dată înaintea mea.'" (Matei 4:8, 9, *NW*) În realitate Satan îi făcea aici o ofertă legală adevărată lui Isus, pentru a fi luată în serios sau acceptată legal. Chiar dacă Isus a recunoscut-o repede ca ofertă legală, totuşi nu a irosit timp, respingînd-o complet, spunând: „Pleacă, Satan!"

[16] În rezolvarea disputelor în familie, capii familiei erau judecători. Pentru a face dreptate era foarte necesar ca ei să examineze dovezi exacte asupra problemei în discuţie. Potrivit *Versiunilor Regele Iacob şi Standard Americană,* când dovada era stabilită clar, folosesc expresii precum: „a cunoaşte", „a discerne" sau „a recunoaşte", când judecau faptele. Acest limbaj legal este similar cu cel din timpurile noastre când judecătorul sau juraţii se adună pentru a „găsi" un om vinovat de infracţiunea potrivit dovezilor supuse spre examinare. Când Laban l-a acuzat pe Iacob că i-a furat terafimul, Iacob i-a oferit lui Laban, în temeiul legii, dreptul de a căuta dovezi pentru a demonstra nevinovăţia lui Iacob. Iacob a spus: „Înaintea fraţilor noştri *discerne* ce este la mine din ce-ţi aparţine şi ia-l cu tine." – Gen. 31:32, *AS.*

[17] Un alt exemplu este cazul unde capul familiei Iuda s-a aşezat să judece cazul nurorii sale Tamar care era acuzată că purta un copil nelegitim. „Şi Iuda a spus: 'Aduceţi-o aici, şi să fie arsă. Când ea a fost adusă, i-a spus socrului său; Sunt însărcinată cu bărbatul ale cărui lucruri sunt acestea; şi a spus: *Discerne,* te rog, ale cui sunt acestea: pecetea, şnururile şi lucrurile. Şi Iuda le-*a recunoscut* şi a spus; Este mai corectă decât sunt eu." (Gen. 38:24-26, 11-20, *AS*) Judecătorul Iuda a fost determinat să admită legal că el era tatăl copilului ei, prin dovezile clare prezentate, că ea era presupusa prostituată cu care Iuda avusese relaţii cu ceva timp în urmă.

[18] Mai existau multe alte obiceiuri care implicau dreptul prin naştere, dreptul părinţilor de a alege neveste pentru fiii lor, responsabilitatea când un om îşi plasa proprietatea în custodia altuia, sclavagismul, concubinajul, răscumpărarea sclavilor şi altele. Câteva dintre acestea vor fi examinate în următorul articol. În acest stadiu al cercetării societăţii patriarhale se poate observa că nu era o ordine socială rudimentară. Era un sistem bine organizat, adaptat stilului de viaţă nomad al acelor unităţi de familie de început. Locuiau în corturi şi străbăteau pământul pentru a-şi îngriji turmele mari de vaci şi oi. Patriarhii teocratici credincioşi Avraam, Isaac şi Iacob şi ceilalţi erau mulţumiţi să trăiască în ţara promisiunii ca locuitori temporari

Cuprins

ce aşteptau timpul ca promisul Mesia, Isus Cristos, să vină ca Rege pentru a stabili veşnica împărăţie a dreptăţii pe pământ. „El [Avraam] aştepta oraşul cu temelii adevărate, al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu.” (Evrei 11:8-10, *NW*) Astfel, observăm că ne interesează foarte tare astăzi modul în care se comportă Dumnezeu cu servii Săi în cadrul sistemului patriarhal de organizare. Deoarece metodele legale ale lui Dumnezeu nu se schimbă, acţiunile sale legale de atunci arată moduri similare pentru sistemul de lucruri din lumea nouă. Aşa că să nu dispreţuim aceste prime zile ale începuturilor mici. – Mal. 3:6; Zah. 4:10.

[Note de subsol] *Legea Biblică*, de H. B. Clark, pp. 53, 125.
Legea din vechime, de H. S. Maine, pp. 178, 179.
Legea Biblică, de D. Daube, 1947, pp. 29-36.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce găsesc creştinii astăzi oportun să examineze câteva din umbrele şi sistemele societăţilor timpurii?
2. Ce se înţelege prin „societate patriarhală”? Când a existat o astfel de formă de societate în Biblie?
3. Descrieţi activitatea de organizare a lui Noe.
4. Ce a făcut Dumnezeu pentru societatea umană după potop?
5. Cum a fost echipat Noe să ofere o conducere potrivită societăţii umane după potop?
6. Ce model de guvernare a stabilit Noe pentru societate după potop?
7. Ce a trăit Noe să vadă? Cum a încercat Satan să împiedice scopurile lui Dumnezeu de după potop şi ce a rezultat?
8,9. (a) De unde şi-au primit capii de familii ebraice obiceiurile şi legea? (b) Cum a fost posibil ca patriarhii teocratici să aibă legături cu vecinii lor păgâni, în armonie cu o procedură legală comună? (c) Ce argument există pentru a crede că multe din aceste obiceiuri erau de origine autorizată divin?
10. Cum era deţinută proprietatea în societatea patriarhală? Explicaţi.
11. Ce responsabilităţi reveneau capului de familie?
12. Cu ce poate fi asemănată în timpurile moderne unitatea patriarhală de familie? Explicaţi.
13. Descrieţi cum era transferată posesia terenului.
14,15. (a) Cum s-a conformat Iehova acestui obicei de transfer al terenului? Explicaţi. (b) Cum s-a conformat Satan? Explicaţi.
16,17. (a) Cum hotărau, ca judecători, capii de familie? (b) Daţi exemple din Biblie.
18. De ce credincioşii patriarhi teocratici au continuat să trăiască în Ţara Promisă ca rezidenţi temporari?

Cuprins

„Hrăneşte mieluşeii Mei"

După învierea Sa, Isus a apărut în faţa anumitor apostoli pe malul Mării Tiberiade. În acel moment Isus i-a poruncit lui Petru „ Hrăneşte mieluşeii Mei". Şi chiar înainte de înălţarea Sa la cer, Isus i-a poruncit lui Petru şi celorlalţi apostoli care se aflau cu el: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit." – Ioan 21:15, Mat. 28:19, 20, *NW*.

Unul dintre diferitele moduri în care martorii lui Iehova din zilele noastre calcă pe urmele lui Isus Cristos, imită exemplul dat de către apostoli şi ascultă poruncile de mai sus este prin vizitele ulterioare făcute persoanelor cărora le-au lăsat literatură în timp ce mergeau din casă în casă. Este evident din următoarea experienţă că această activitate are într-adevăr drept rezultat hrănirea mieluşeilor lui Isus Cristos.

O martoră a lui Iehova mergea din uşă în uşă într-un oraş din Germania şi a ajuns la un azil catolic. O tânără călugăriţă a răspuns la uşă şi după ce i-a ascultat foarte atentă mărturia, a acceptat un exemplar al revistei *Turnul de veghere* şi a fost de acord ca vizitatoarea să-i facă o vizită ulterioară peste două săptămâni. Totuşi, o zi sau două mai târziu, martora s-a întâlnit cu călugăriţa pe străzile oraşului. Foarte agitată, călugăriţa i-a spus că Maica superioară găsise exemplarul din *Turnul de veghere* şi se supărase foarte tare. A avertizat-o pe martoră să nu revină deoarece, în mod sigur, Maica superioară ar alunga-o.

Însă, după ce trecuseră două săptămâni, martora a raţionat că era încă responsabilitatea ei în faţa lui Iehova, ca unul din martorii Săi, să îşi ţină promisiunea şi să facă vizita respectivă. Astfel, martora a făcut vizita promisă şi cine altcineva a răspuns la uşă decât însăşi Maica superioară, care a întrebat: „Sunteţi femeia care a lăsat aici săptămâna trecută acest *Turn de veghere*?" Aşteptându-se la ce era mai rău, martora şi-a făcut curaj şi a răspuns calm: „Da, eu sunt femeia aceea." „Vreţi să poftiţi înăuntru?", întrebă apoi Maica superioară.

Martora o urmă într-o cameră unde mai erau aşezate încă şase călugăriţe. Atunci Maica superioară spuse: „Am citit toată revista *Turnul de veghere* cu mare atenţie şi am decis că vrem ca dumneavoastră să ne învăţaţi mai multe despre Biblie, vreţi să faceţi lucrul acesta, vă rugăm?". Chiar atunci şi acolo a început un studiu.

După ce studiaseră împreună o lună sau două, un preot a venit la azil pentru a se recupera după o boală. În acel timp biblioteca azilului conţinea câteva cărţi ale martorilor lui Iehova şi câteva exemplare ale *Turnului de veghere*. Observând că preotul era interesat de aceste publicaţii, l-au invitat şi pe acesta să se alăture studiilor Biblice, lucru pe care acesta l-a făcut cu promptitudine. După o perioadă de timp preotul s-a întors la parohia sa cerând să fie aprovizionat cu exemplare ale *Turnului de veghere*. Însă, nu peste mult timp, el a scris că nu mai este necesar să îi fie trimise aceste exemplare, deoarece intrase în contact cu martori ai lui Iehova

din comunitatea sa. Curând, preotul îşi lepădă veşmintele preoţeşti şi deveni fermier şi martor al lui Iehova.

Preotul le-a scris călugăriţelor despre aceste lucruri şi le-a invitat să vină să muncească împreună cu el la ferma sa. Două dintre ele au acceptat invitaţia, restul alegând să rămână la azil pentru moment. Când a fost întrebată de supraveghetoarele ei dacă doreşte să i se trimită alte două călugăriţe în locul celor care au plecat, Maica superioară răspunse: „Nu, nu este atât de multă muncă de făcut.” Nu risca să-i fie deranjat studiul Biblic.

La puţin timp după aceste evenimente, un pastor Protestant şi soţia sa au venit la acest azil căutând un loc de cazare. Maica superioară a încercat să îi descurajeze să rămână şi aproape reuşise când pastorul o surprinse întrebând-o dacă ea cunoaşte martori ai lui Iehova în oraş. „Da, sigur”, răspunse ea, „de fapt una dintre aceştia vine frecvent aici.” Curios şi surprins, pastorul întrebă: „ Cum? Şi lucrează pentru dumneavoastră?” „Nu, nu chiar”, răspunse ea, „acest martor vine aici pentru a ne învăţa despre Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia”.

Auzind acestea, faţa pastorului se lumină şi spuse: „Ei bine, atunci, se pare că acesta este până la urmă locul potrivit pentru mine şi soţia mea. Vedeţi, am întâlnit în Anglia nişte martori ai lui Iehova şi suntem şi noi interesaţi să aflăm mai multe despre Iehova şi Cuvântul Său.” Astfel şi ei s-au alăturat studiului pe perioada şederii lor în azil.

Da, vizitele ulterioare făcute persoanelor care au manifestat un interes în Cuvântul Domnului este un mod eficient pe care martorii lui Iehova îl folosesc pentru a hrăni mieluşeii Păstorului cel Drept, Isus Cristos.

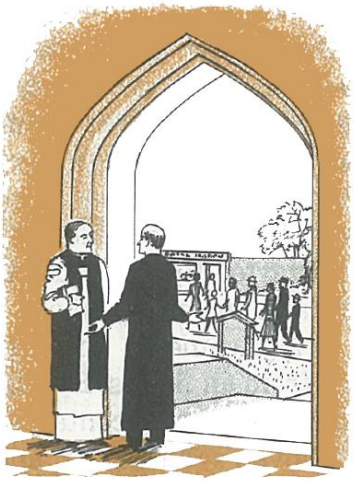

De ce părăsesc ei Bisericile?

„De ce bisericile vechi, cu clădiri frumoase, îşi pierd presupuşii membri în favoarea sectelor ‘mai puţin respectabile’”? întreabă revista *Viaţa Prezbiteriană,* în numărul din 20 ianuarie 1951. Alton Trueblood, cel care a scris articolul, continua să spună: „Dacă sunt importante tradiţia, bogăţia şi un început timpuriu, atunci [catolicii], prezbiterienii şi episcopalii ar trebui să aibă foarte mult succes, în timp ce aceia care se închină la celălalt colţ de stradă ar trebui să nu aibă la fel de mult succes. Însă lucrurile stau exact invers.” El continuă să noteze:

„Dacă suntem interesaţi de spiritul creştin, trebuie să recunoaştem în mod realist că, în această comparaţie, organizaţia creştină ce se bucură de cea mai joasă

Cuprins

poziţie socială, cu istoria cea mai scurtă, care ocupă districtul cel mai puţin elegant şi care este condusă de slujitorii cei mai puţin pregătiţi, se situează înaintea celorlalte organizaţii, nu doar prin număr, ci şi prin zel, însărcinare şi prin ceea ce oferă în mod proporţional. Acest fapt ar trebui să ne deranjeze foarte tare." Însă ar trebui să facă mai mult de atât. Nu ar trebui să necesite o examinare pentru a vedea dacă aceste aşa-zise biserici „elegante" au în comun „credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna?" (Iuda 3, *NW*) Nu ar trebui să ne îndemne să ne întrebăm dacă există o comparaţie între timpuria biserică creştină şi religiile „respectabile" ale acestei lumi?

BISERICA TIMPURIE

Creştinismul nu s-a născut într-un colţ „respectabil" al unei catedrale magnifice, în mijlocul muzicii cântată delicat la orgă, ci el s-a născut într-o iesle. Sămânţa sa nu a prins rădăcini în inimile religiilor superioare, puternice şi aşa-zise „respectabile" din zilele acelea, ci creştinismul şi-a găsit loc în inimile oamenilor săraci, dispreţuiţi şi umili, numiţi „neînvăţaţi şi ignoranţi" şi care nu erau respectaţi. (Faptele 4:13) Ei erau toţi predicatori. Niciunul dintre ei nu era plătit. „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi", asta este ceea ce au fost învăţaţi. (Mat. 10:8, *NW*) Întâlnirile lor aveau loc în diverse medii, interioare şi externe. Predicile lor erau spontane, din inimă. Aşa erau şi rugăciunile lor. Fiecare predică era plină de adevăr şi instruire în ceea ce priveşte comportamentul şi serviciul creştine. – 2Tim. 4:3-5.

Mai ales creştinii nu trebuiau să caute să agonisească nici bogăţie, nici faimă şi nu trebuiau să arate preferinţă faţă de cei care le posedau. (1Tim. 6:9,10; Iac. 2:1-4) Ei nu deţineau nici putere politică, nici prestigiu intelectual. Ei aveau spiritul Domnului pe care nu-l vindeau sau schimbau pentru toată faima şi averea din lume. Nu erau consideraţi „respectabili" în ochii Stoicilor sau ai Platoniştilor, nici în ochii religiilor evreieşti „populare" din acele zile, ai cărturarilor, ai Fariseilor şi ai Saducheilor. Creştinismul, chiar dacă nu era popular, era viu şi progresa. Nu a avut nevoie de nicio revenire atunci şi nu are nevoie nici acum.

AŞA-ZISELE „BISERICI" CREŞTINE DIN ZILELE NOASTRE

Două lucruri sunt sigure. În primul rând aşa-zisele biserici „respectabile" şi „creştine" din zilele noastre nu se potrivesc modelului fixat de biserica creştină timpurie, ci se potrivesc perfect modelului fixat de acele societăţi „respectabile" care au dispărut demult şi au fost uitate. Şi, în al doilea rând, în cadrul acestor instituţii religioase există o foamete după instruire Biblică potrivită. Milioane de persoane merg la biserică în fiecare duminică şi îşi ascultă pastorii, dar după o predică de zece-cincisprezece minute şi ceremoniile religioase din ziua respectivă, oamenii pleacă fără să aibă o veste bună pe care să o predice lumii. Au auzit despre o carte populară sau despre situaţia politică existentă în lume sau poate un rezumat al crizei economice. Poate că a fost menţionată Biblia sau a fost folosit un

Cuprins

text din Scriptură, dar apoi pastorul s-a avântat într-o filosofie uşor de ascultat. Dar unde este mesajul energizant care să îndemne adunarea la activitate creştină? Unde este singura speranţă? Unde este cunoştinţa exactă despre Cuvântul lui Dumnezeu? Despre Dumnezeu? Despre Fiul Său? Unde este hrana spirituală care să ajute adunarea să se dezvolte până la maturitate? Unde se regăseşte interesul lor în Împărăţia pentru care Isus i-a învăţat pe toţi creştinii să se roage? Unde este organizaţia creştină entuziastă zidită pe iubire? Este evident că toate acestea lipsesc în totalitate.

S. Parkes Cadman, preot la o biserică timp de treizeci şi cinci de ani, la sfârşitul serviciului său a avut de spus acestea: „Biserica mea se destramă şi oamenii mei nu fac nimic în privinţa asta. Ştiţi ce probleme are biserica mea? Oamenii mei mă plac pe mine, dar nu-L iubesc pe Dumnezeu." După treizeci şi cinci de ani, verdictul a sunat: „Ei nu-L iubesc pe Dumnezeu!"

Dr. Frederick K. Stamm, care servea ca preot din anul 1910 şi un timp a fost conducătorul celei mai mari Biserici Congregaţionale din ţară, a avut de spus următoarele despre calitatea spirituală a uneia dintre aşa-zisele biserici „populare" şi „respectabile" unde el a servit mulţi ani:

„Am căutat în jurul meu oameni care să aibă un vis şi nu am găsit niciunul. În afară de preşedintele Comitetului care a murit două luni mai târziu, nu am găsit nici un om cu calităţi spirituale care să simt că ar putea ajuta să 'împlinească nevoia muritoare' a acelei comunităţi ... dacă au avut vreodată un vis, acesta a dispărut cu desăvârşire. Faţa acesteia era orientată spre trecut, nu spre viitor. Mă aşteptam să găsesc oameni cu calităţi spirituale mari. În schimb am găsit pigmei, oameni care nu s-au dezvoltat niciodată din infantilismul lor ... era cea mai minunată instituţie unde se făceau bani pe care am văzut-o şi care se numea singură biserică. Se spunea în întâlnirea comitetului: «Ceea ce avem nevoie în această biserică este să găsim pe cineva care să ne lase mulţi bani pentru aşezământul nostru.»

Dacă în aceste aşa-zise biserici „creştine" ar fi fost predat Cuvântul lui Dumnezeu şi adevărurile prezentate în Biblie, nu ar fi prezentă această condiţie morbidă. Toţi membrii adunării ar fi exemple minunate cu calităţi spirituale înalte, pline de dragoste pentru Dumnezeu şi aproapele lor. Nu ar fi „pitici" spiritual încă dependenţi de laptele Cuvântului lui Dumnezeu, lapte care le este refuzat. Fiecare dintre ei ar fi un slujitor pregătit, căci nu este oare acesta scopul pentru care au fost daţi învăţători „în vederea pregătirii celor sfinţi pentru lucrarea de slujire"? Ba da. A ne angaja în închinarea curată a lui Dumnezeu înseamnă să fim predicatori, servi, slujitori ai Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova (Iac. 1:22-25, *NW*) Creştinătatea a eşuat lamentabil în privinţa aceasta. Păstorii religioşi falşi ai acesteia s-au hrănit pe ei înşişi, însă nu şi oile. Astfel, „Aşa zice Domnul Iehova: Iată, sunt împotriva păstorilor şi Îmi voi cere înapoi oile din mâinile lor şi nu-i voi mai lăsa să-mi hrănească oile; Păstorii nu se vor mai hrăni nici ei şi Îmi voi elibera oile din gura lor, pentru a nu-i mai hrăni." – Ezec. 34:10, *AS*.

Cuprins

SEMĂNATUL DUPĂ SPIRIT

În contrast cu calea indiferentă adoptată de aceste religii „respectabile" ale creştinătăţii martorii lui Iehova lucrează cu sârguinţă pentru a face din oricine care arată interes pentru adevăr un slujitor competent al Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei încearcă să-i aducă pe toţi cei imaturi la o cunoştinţă matură a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei lucrează în unitate şi manifestă spiritul lui Dumnezeu. Ei au „un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez; un singur Dumnezeu şi Tată", şi tot poporul Domnului este asociat într-o organizaţie vizibilă construită pe iubire. Acesta este răspunsul la zelul şi creşterea neobişnuite a organizaţiei martorilor lui Iehova. Martorii lui Iehova speră în Împărăţia lui Dumnezeu şi o proclamă până la marginile pământului, ca mărturie pentru toate naţiunile. Nu numai că sunt interesaţi să facă această lucrare doar ei, ci au interes să-i pregătească şi pe alţii pentru lucrarea de slujire. Ei ştiu că acest lucru înseamnă salvarea celorlalţi. – 1Tim. 4:16.

În lucrarea lor, ei îi imită îndeaproape pe Cristos şi pe apostoli. Acest lucru este admis în cercurile religioase. William Charles Walzer, al cărui articol despre „Biserica timpurie" a apărut în ediţia din Iulie 1951 a revistei *Elevul adult,* spunea:

„Apostolii predicau cu entuziasm şi convingere. Scopul unui apostol nu era în principal să stimuleze gândirea, ci să-i convingă pe fraţii săi evrei că Domnul crucificat era cu adevărat mult-aşteptatul Mesia şi să-i câştige de partea tovărăşiei creştine. Predicarea apostolilor era simplă, intimă şi spontană. Sub impulsul momentului, Petru a folosit vindecarea unui şchiop drept rampă de lansare pentru o cuvântare apropiată adresată spectatorilor. (Faptele 3:12-26) Predica apostolilor era Scripturală. ... În această privinţă cei din culte precum martorii lui Iehova seamănă mai mult cu primii creştini decât membrii confesiunilor mai des întâlnite."

Alton Trueblood în articolul *Viaţa Prezbiteriană* observă acelaşi lucru:

„În multe localităţi, iniţiativa s-a mutat din locurile marcate de strane cu perne, orgi minunate şi cântăreţi profesionişti, la săracele biserici cu faţa ca de magazin. Grupuri formate din martori ai lui Iehova, mici, dar puternice, se întâlnesc în sălile lor modeste numite Săli ale Împărăţiei, şi Alcoolicii Anonimi se întâlnesc unde pot, însă lipsa împrejurimilor impresionante par să nu-i stânjenească deloc. Nu sunt stânjeniţi nici de lipsa de lideri pregătiţi. Se pare că puterea unei societăţi creştine nu poate fi măsurată prin numărul membrilor lor care sunt înscrişi în *Anuarul personalităţilor.*

„Nu există niciun dubiu că aceste secte viguroase şi nerespectabile care înfloresc acum atât de puternic în ţara noastră, în multe aspecte mult mai apropiate de creştinismul original decât sunt aceia dintre noi care reprezintă mişcările convenţionala ale creştinismului. Ne numim tradiţia noastră ca fiind mai veche, dar s-ar putea să greşim când facem această afirmaţie. Poate că ei reprezintă ceea ce este cu adevărat vechi în mărturia creştină. Primii creştini erau în mod sigur dispreţuiţi şi se întâlneau frecvent la capătul străzii nepotrivit."

Cuprins

Aceste lucruri sunt adevărate. Nu este acesta motivul pentru care nu doar membrii potenţiali ai bisericii, ci şi membrii care deţin o poziţie înaltă, călugări, preoţi catolici, călugăriţe şi clerici protestanţi îşi abandonează complet organizaţiile vechi tradiţionale şi se alătură martorilor lui Iehova în proclamarea „veştii bune a Împărăţiei”? – Mat. 24:14, *NW*.

Oamenii cu bunăvoinţă fug din bisericile lovite de foamete ale creştinătăţii. Nu mai pot fi ţinuţi în acele închisori ale falsei religii de strane cu perne, cântăreţi profesionişti, muzică la orgă sau de o pretenţie de respectabilitate. Oamenii sunt înfometaţi spiritual. Le este foame. Vor să fie hrăniţi. Nu vor să moară încet prin înfometare. „Iată, vine zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete pe pământ, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” (Amos 8:11, *AS*) Astfel ei se aproprie! Vin pe „muntele lui Iehova” pentru a fi hrăniţi. – Mica 4:1, 2, *AS*; Isa. 58:11; 65:13-16.

„Am putea foarte bine să recunoaştem”, spune dl. Trueblood, „că atâta timp cât religia noastră este reprezentată exclusiv sau în principal de participarea unor oameni îmbrăcaţi bine, care fac parte din clasa superioară şi de mijloc, la o slujbă, la o biserică impresionantă, pentru o oră, duminică dimineaţa, ne aflăm deja în declin. Atât timp cât aceasta este o ceremonie convenţională, care nu are legătură cu viaţa obişnuită care o trăiesc acum majoritatea oamenilor, în cele din urmă va pierde vitalitatea pe care încă o mai are.” Adevărul este că nu a mai rămas viaţă în bisericile creştinătăţii. Aceasta s-a dus. Care este singura speranţă pentru oamenii cu bunăvoinţă? „Ieşiţi din ea”, răspunde Dumnezeu, „dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei. Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer şi Dumnezeu şi-a amintit de nedreptăţile ei.” – Apoc. 18:4,5, *NW*.

Acum este timpul pentru oamenii sinceri să răspundă poruncii lui Iehova de a „ieşi din ea”, înainte ca el să o distrugă complet în bătălia Armaghedonului. Iehova Dumnezeu îi invită acum pe toţi oamenii din toate naţiunile să cineze la masa lui şi să trăiască. „Voi, cei însetaţi,”, zice El, „veniţi la ape, chiar şi cel care nu are bani; veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi, veniţi de cumpăraţi vin şi lapte fără bani şi fără preţ. Pentru ce cheltuiţi bani pentru ceva ce nu este pâine? Şi pentru ce munciţi pentru ceva care nu satură? Ascultaţi-Mă şi veţi mânca ceea ce este bun şi sufletul vostru se va desfăta în rodnicie. Aplecaţi-vă urechea şi veniţi la Mine, ascultaţi şi sufletul vostru va trăi.” – Isa. 55:1-3, *AS*.

[Note de subsol]
Dacă aceasta ar fi religie, de F. K. Stamm.
Dacă aceasta ar fi religie, de F. K. Stamm.

Cuprins

Activitate de Misionariat pe Coasta de Aur

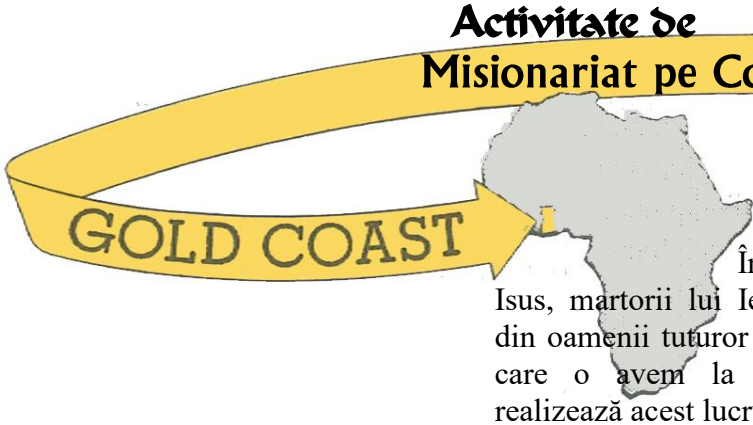

În ascultare de porunca lui Isus, martorii lui Iehova fac astăzi „discipoli din oamenii tuturor naţiunilor”. O scrisoare pe care o avem la îndemână arată cum se realizează acest lucru în Coasta de Aur, Africa.

„Miercuri am mers două mile la Brauta, punând mărturie în satul Amoanda, aflat în drumul nostru. Pentru a continua să pună mărturie alături de noi, surorile îşi poartă copiii în spate şi greutăţile pe cap. Fraţii au învăţat mult în ultimii câţiva ani şi acum ei cară copiii şi uneori ei duc atât copilul cât şi greutatea, pentru a le uşura de greutate pe surori, lucru foarte neobişnuit printre aceşti băştinaşi africani. În trecut am fost criticat pentru că îmi căram singur servieta, când călătoream prin *tufiş*. «Asta este treabă de femeie», îmi spuneau ei. Organizaţia teocratică face o mare diferenţă în rândul fraţilor noştri de aici. Bunătatea şi iubirea de care dau dovadă nu se întâlneşte în general la africani în relaţiile cu soţiile şi familiile lor şi diferenţa este observată de toată lumea. Am expus o cuvântare publică la Brauta şi au participat 297 de persoane.

Vineri, trei dintre noi – traducătorul, un băiat localnic de opt sau nouă ani (ei nu ştiu niciodată cu exactitate câţi ani au) şi cu mine – am mers la Objubi, cu două mile mai departe decât Brauta. După ce ne-am făcut cunoscute prezenţa şi scopul vizitei, am fost conduşi la palatul căpeteniei, pentru a aştepta sosirea bătrânilor şi a căpeteniei, în ţinută oficială. Am stat singuri în curtea palatului, în faţa unui şir de douăsprezece scaune, în faţa fiecărui scaun fiind întinsă o piele de animal, iar în faţa scaunului căpeteniei se afla o specială piele de cerb. După ce ei au intrat şi şi-au ocupat locurile, am început saluturile oficiale, dând mâna întâi cu cel care ocupa poziţia cea mai modestă şi apoi ajungând, în ordine crescătoare, până la căpetenie. După ce m-am aşezat, au venit ei să-mi strângă mâna, începând cu căpetenia şi apoi cu ceilalţi, în ordine descrescătoare, până la cel din poziţia cea mai modestă.

Apoi căpetenia mi-a vorbit printr-un interpret, care servea drept *purtător de cuvânt*, deoarece obiceiul tribului îi interzicea să se adreseze direct unei persoane. El mi-a povestit ce se întâmplase în satul lui înainte de venirea mea, etc. Eu i-am prezentat pe scurt scopul vizitei mele şi el mi-a prezentat salutul bătrânilor şi al supuşilor lui. Numai după aceea am putut să prezint mărturia şi să-i cer să sune gongul pentru a-i chema pe săteni să vină la adunarea şi cuvântarea mea publică. În timpul mărturiei mele a fost linişte deplină. Apoi l-am chemat pe băiat cu marea Biblie scrisă în limba autohtona a băştinaşilor pentru a citi Iov 32:9, unul din

Cuprins

textele sale favorite, pe care l-a citit surprinzător de bine. Băiatul, îmbrăcat în costumul lui naţional, s-a îndreptat spre centrul curţii, a deschis Biblia şi i-a citit căpeteniei. ‘Nu cei mari sunt cei înţelepţi, nici cei bătrâni cei care înţeleg dreptatea.’ Textul citit de băiat a avut un efect de smerenie asupra căpeteniei.

Am continuat cu mărturia, şi când am încheiat, căpetenia a spus că sosirea mea în acel sat era ceva ce nu se mai întâmplase niciodată în istoria poporului său; niciun om alb am nu venise până atunci cu atâta modestie şi prietenie faţă de africanii cu pielea neagră. Uitând de obiceiuri şi de tradiţie, căpetenia mi-a vorbit cu atâta căldură şi prietenie încât era evident că ei erau fericiţi să mă primească, nu în calitate de reprezentant al omului alb, ci ca ambasador al împărăţiei lui Iehova. Nici căpetenia, nici bătrânii nu ştiau să citească, dar învăţătorul ştia, aşa că i-am lăsat nişte literatură în limba Twi, pentru a-i citi căpeteniei. Fără îndoiala, tot satul venise pentru a asculta cuvântarea, căci erau prezenţi 475 de ascultători.

În ziua următoare am mai parcurs două mile prin *tufiş*, până la Bereku. Tufişurile erau atât de dese încât aveam impresia că mergem printr-un tunel, şi din cauză că era atât de întuneric nu am putut face fotografii. Un preot metodist băştinaş, auzindu-l pe un tânăr martor citind din Biblie, a trimis pe cineva după mine. El a întrebat cum se poate că aşa de mulţi dintre oamenii noştri ştiau să citească, pe când el instruise nişte băieţi multă vreme la şcoala metodistă şi aceştia nu puteau citi nici pe departe aşa de bine cum citeau oamenii noştri. Tânărul martor a vorbit pentru sine şi a dat un răspuns suficient. 232 de oameni au venit să asculte cuvântarea publică de la Bereku.

De acolo am călătorit spre Winneba, un sat aproape de plajă, cu o populaţie de 15000 de locuitori, unde într-o zi de duminică s-a strâns cea mai mare mulţime care s-a adunat vreodată ca să asculte lectura publică. Acolo, un tânăr, după ce ascultase o lectură anterioară, i-a spus tatălui său pescar: ‘Am construit cu mâinile noastre această barcă şi acum îi aducem jertfe. Am aflat astăzi că acest lucru este greşit şi nu am să mai fac niciodată aşa ceva.»”

Da, sunt făcuţi discipoli creştini din oameni de tot felul, inclusiv din băştinaşi africani de pe Coasta de Aur.

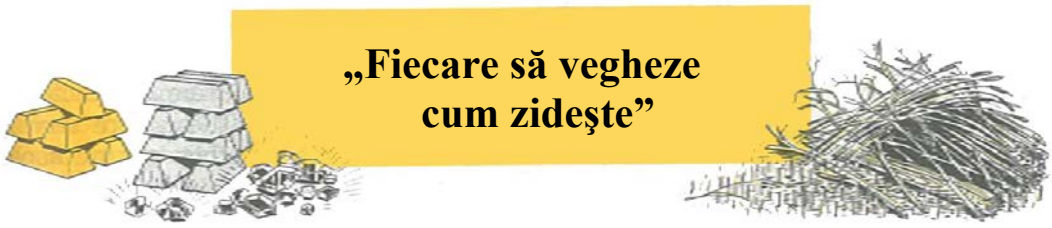

„Fiecare să vegheze cum zideşte”

Scripturile vorbesc despre Iehova Dumnezeu ca fiind un constructor sau un ziditor. „Fiecare casă este construită de cineva, dar cel ce a construit toate lucrurile este Dumnezeu.” Ele vorbesc şi despre Isus Cristos ca despre un constructor. „Pe această stâncă îmi voi construi adunarea, şi porţile Hadesului nu o vor birui.” Se spune despre urmaşii lui Cristos că sunt atât construcţia lui Dumnezeu, cât şi

Cuprins

colaboratori ai Lui. „Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” – Mat. 16:18, 1Cor. 3:9, Evr. 3:4, *NW*.

În ceea ce priveşte activitatea de construire depusă de creştini, apostolul Pavel continuă: „Potrivit bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu care mi-a fost dată, eu, ca şef de lucrări înţelept, am pus temelia, dar altcineva zideşte deasupra. Însă fiecare să vegheze încontinuu cum zideşte deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă şi care este Isus Cristos. Dacă cineva zideşte, deci, pe temelie, aur, argint, pietre preţioase, lemn, fân, paie, lucrarea fiecăruia va deveni evidentă, căci ziua încercării o va arăta clar, fiindcă dezvăluirea se va face prin foc, iar focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva pe temelie rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi arsă complet, el va suferi o pierdere, însă va fi salvat, dar aceasta va fi ca şi cum ar fi salvat prin foc.” – 1Cor. 3:10-15, *NW*.

Cui sunt adresate aceste cuvinte? În primul rând „adunării lui Dumnezeu din Corint, către voi, care aţi fost sfinţiţi în unitate cu Isus Cristos, şi aţi fost chemaţi să fiţi sfinţi, împreună cu toţi cei ce cheamă pretutindeni numele Domnului Isus Cristos.” (1Cor. 1:1, 2, *NW*) Aceşti „colaboratori ai lui Dumnezeu”, prin acceptarea lui Isus Cristos ca Salvator şi Răscumpărător şi ca Model, au făcut din el temelia lor. Acum depinde de fiecare să „vegheze cum zideşte pe această temelie”

Ei trebuie să vegheze „cum” zidesc sau la materialele de construcţie folosite, adică ce fel de speranţe îşi clădesc, ce învăţături acceptă şi predică şi ce cale de acţiune urmează. Este limpede că aurul, argintul şi pietrele preţioase ilustrează speranţe, învăţături şi activităţi corecte, pe când materialele de lemn, fânul şi paiele le ilustrează pe cele greşite.

Isus Cristos a oferit multe ilustraţii prin care arăta că la întoarcerea lui el îi va judeca şi îi va răsplăti pe urmaşii săi credincioşi. (Mat. 25) Asemenea profeţii biblice ca cele din Matei capitolul 24 şi Apocalipsa 11:15-18 dovedesc că el s-a întors în 1914. Însă, dovezile fizice indică faptul că el nu a început să-i tragă la răspundere pe urmaşii lui până în 1918, astfel asemănând lucrarea lui de curăţare a templului tipic de la Ierusalim şi rostirea judecăţii asupra acelei naţiuni la trei ani şi jumătate după apariţia sa ca Mesia. – Mat. 21:12, 13; 23:1-39; 2Cor. 6:16; 1Pet. 4:17.

Înainte de acel timp, Iehova avea de făcut o lucrare de pregătire a căii Domnului, aşa cum îl însărcinase pe Ioan Botezătorul de a pregăti calea înaintea primei veniri a lui Isus. (Mal. 4:5, 6; Mat. 11:14, Luca 1:17) Această lucrare de pregătire a adus laolaltă un număr mare de creştini care s-au declarat dedicaţi lui Dumnezeu şi care îl recunosc pe Isus Cristos ca temelie a lor.

Însă, cum ei veneau din sisteme religioase apostate, au adus cu ei multe idei şi practici care erau de fapt material de lemn, fân şi paie. Printre acestea erau convingerile că trebuie să dezvolţi un caracter frumos ca să ajungi în cer şi că aceasta era una din îndatoririle de bază ale creştinului, ideea potrivit căreia creştinii trebuie să apară plini de evlavie şi pioşenie, preocupându-se mai mult de

Cuprins

ce cred oamenii decât de ce crede Dumnezeu, învăţături false cum ar fi aceea că puterile politice ale acestei lumi nelegiuite reprezintă „stăpânirile înalte” din Romani 13:1, care trebuie ascultate, deşi contrazic poruncile exprimate de Dumnezeu, că o grămadă de pietre din Egipt constituiau o mărturie pentru Iehova, (Isa. 19:19, 20), că un om imperfect din zilele noastre fusese în mod repetat prezis în profeţia Bibliei, etc.

În cadrul poporului Domnului la acea vreme existau două clase. Una construia cu materiale rezistente, servind pe Dumnezeu cu smerenie, sinceritate şi altruism, după capacităţile şi după priceperea lor. Aceştia duceau însă cu ei şi părţi de lemn, fân şi paie. Apoi era cealaltă clasă, egoistă, mândră şi nesinceră. Aceştia îl serveau pe Dumnezeu doar pentru ceea ce primeau sau sperau că vor primi. – 2Tes. 2:10-12.

Ca în ilustraţia despre grâu şi neghină, aceste două clase au fost lăsate să coexiste până în vremea recoltatului, sau timpul judecăţii, care a fost prezisă că va fi timpul venirii Domnului la templu. „Iată, îmi trimit mesagerul, şi el va pregăti calea înaintea mea: şi Domnul pe care îl căutaţi va veni deodată la templul său. ... Dar cine va rezista zilei venirii lui? Cine va rămâne în picioare la venirea lui? Căci El este ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului şi el va sta ca cel ce rafinează şi purifică argintul şi îi va purifica pe fiii lui Levi şi îi va rafina ca pe aur şi argint şi ei îi vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate.” (Mat. 13:36-43; Mal. 3:1-3, *AS*) Profeţii asemănătoare se vor găsi în Zaharia 3:1, 2; 13:9.

Dar care este acest foc care va scoate la iveală ce fel de zidire a înfăptuit fiecare? Teologii catolici folosesc acest text din 1 Corinteni 3:15 pentru a-şi susţine învăţătura despre purgatoriu. Dar cum ar putea fi aşa? Trebuie noi să înţelegem că aurul, argintul, pietrele preţioase, lemnul, fânul şi paiele trebuie luate literal? Nu? Atunci de ce privim focul literal? În mod logic, dacă toate aceste substanţe sunt folosite să reprezinte altceva, atunci şi focul reprezintă ceva şi nu se referă la un foc literal. Ilustrează ceva care demască şi distruge speranţele false, învăţăturile false, activităţile necreştine ale celor care erau sau se declarau creştini, colaboratori ai lui Dumnezeu, nu-i aşa?

Şi ce este acest lucru? Faptele arată că instrumentul folosit de Dumnezeu pentru a distruge acest material inflamabil, acest material fără valoare, a fost şi este adevărul. Da, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este ilustrat nu doar ca o sabie ascuţită, grindină sau ciocan, dar şi ca foc. „Nu este cuvântul meu ca un foc? zice Iehova, şi ca un ciocan care sparge piatra în bucăţi?” (Isa. 28:17; Ier. 23:29, *AS*, Evrei 4:12) Acest foc apărea ca fulgere ce luminau de la templul lui Iehova, adevăruri luminoase şi strălucitoare care mistuiau lemnul, fânul şi paiele. (Iov 37:3; Apoc. 11:19) Adevărul a distrus aceste lucruri în ochii celor credincioşi, demascându-le caracterul nescriptural, lipsa de raţionalitate şi nebunia.

Cei cu inimi sincere au fost foarte încântaţi să primească lumina sporită şi să se lepede de învăţăturile false şi de practicile greşite imediat ce au fost aduse în atenţie de foc. Ei nu aveau înclinaţii egoiste către aceste învăţături. Îşi doreau ca mesajul lor să fie tot atât de pur precum cuvintele lui Iehova, precum argintul rafinat de şapte ori în furnal. (Ps. 12:6, 7, *AS*; Isa. 12:1) Preocuparea lor de bază

Cuprins

era să aibă aprobarea lui Iehova şi să ia parte la justificarea numelui său. – Prov. 27:11.

Pe de altă parte, cei ce au acceptat „adevărul prezent" datorită unor motive egoiste, au refuzat să dea drumul la lemn, fân şi paie. Acestea erau înseşi lucrurile care îi atrăseseră la adevăr şi aşa că nu le puteau da drumul. Ei erau prea mândri ca să admită că făcuseră greşeli, erau prea preocupaţi de eu ca să renunţe la ocupaţia care-i linguşea, aceea de dezvoltare a caracterului frumos şi de închinare la creatură. Erau, de asemenea, prea temători de ce le-ar face lumea lui Satan, ca să ia o poziţie îndrăzneaţă şi sigură pentru împărăţia lui Dumnezeu. Aşa că ei, împreună cu fânul, lemnul şi paiele lor au pierit în ceea ce priveşte organizaţia lui Iehova. Dacă ar fi renunţat la aceste lucruri ar fi putut să fie salvaţi. – 1Cor. 3:15, *NW*.

Cuvintele lui Pavel pe care tocmai le-am analizat nu numai că au interes profetic pentru noi, dar anunţă un principiu al lui Iehova Dumnezeu care se aplică tuturor creaturilor Sale, nu doar rămăşiţei „corpului lui Cristos" care se afla pe pământ în vremea când Domnul a venit la templul său. Astăzi este un număr mare de creştini declaraţi care construiesc folosind materiale de lemn, fân şi paie, care fac mari lucrări în numele lui Isus, dar cărora el le va zice: „Niciodată nu v-am cunoscut. Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii." – Mat. 7:23, *NW*.

Aceştia merg la biserică duminica, din când în când sau cu regularitate, dar nu au idee despre ce învaţă Biblia sau ce cere Dumnezeu de la ei. Ei cred în învăţătura treimii, deşi Isus a spus: „Tatăl este mai mare decât mine" şi că el a fost „începutul creaţiei lui Dumnezeu." (Ioan 14:28; Apoc. 3:14, *NW*) Ei cred şi învaţă că omul are un suflet nemuritor, pe când Biblia declară clar că: „sufletul care păcătuieşte, va muri." (Ezec. 18:4) Ei mai învaţă că pedeapsa păcatului este chinul veşnic, pe când Dumnezeu i-a spus clar lui Adam că din cauza neascultării lui el se va întoarce în ţărână, iar Pavel spune că „plata păcatului este moartea". – Gen. 3:19, Rom. 6:23, *NW*.

În plus ei cred că sute de milioane de oameni, fie la moarte fie prin purgatoriu, vor merge în cer, pe când Scripturile învaţă clar că doar un număr relativ mic, o mică turmă de 144.000 vor ajunge în cer. (Mat. 7:13, 14; Luca 12:32; Apoc. 14:1) Ei se amestecă în politica şi în planurile comerciale ale acestei lumi, deşi Isus le-a spus urmaşilor săi să nu strângă comori pe pământ şi că ei nu sunt o parte a acestei lumi. (Mat. 6:19, Ioan 15:19) Ei pun legile oamenilor mai presus de legile lui Dumnezeu, deşi Isus a poruncit limpede: „Daţi deci ... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu", iar apostolul spune „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni." (Mat. 22:21; Faptele 5:29, *NW*) Ei acceptă teoria evoluţiei care face fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt care Isus a declarat limpede că este adevărul. – Ioan 17:17.

Cu siguranţă, organizaţiile religioase false ale lumii construiesc cu materiale inflamabile care acum sunt distruse, deoarece focul adevărului le-a cuprins, ele urmând să fie pe deplin mistuite în viitoarea bătălie de la Armaghedon. Politicienii şi magnaţii, de asemenea, construiesc cu materiale care nu pot rezista dincolo de Armaghedon.

Având în vedere aceste fapte, toţi oamenii cu bunăvoinţă să se învioreze. Fie ca ei să cerceteze ce învaţă Biblia, să afle ce speranţe le oferă Dumnezeu şi care sunt cerinţele lui pe care ei trebuie să le îndeplinească, dacă vor să realizeze acea speranţă. Martorii lui Iehova din toată lumea consideră că este un privilegiu să-i ajute pe toţi aceşti oameni sinceri să zidească prin materiale durabile şi să urmeze porunca apostolului: „Fiecare să vegheze cum zideşte.” – 1Cor. 3:10, *NW*.

Congres internaţional în 1953

Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere anunţă cu plăcere că martorii lui Iehova vor avea un congres internaţional în vara anului 1953, pe Stadionul Yankee, în oraşul New York. Toţi martorii lui Iehova din toată lumea vor avea în minte această adunare şi îl vor ruga pe Iehova să binecuvânteze toate aranjamentele şi lucrurile ce urmează a fi întreprinse acolo, astfel încât adunarea să contribuie la cinstea şi lauda sa. Servii lui Dumnezeu de pe pământ ar trebui să înceapă acum să îşi planifice vacanţa pentru vara anului 1953. Data exactă a adunării va fi anunţată într-un număr de început, dar se poate spune de acum că acest congres se va ţine în ultima parte a lunii iulie sau la începutul lui august. Toţi cei ce iubesc dreptatea şi doresc să se închine lui Iehova cel Prea Înalt sunt bineveniţi.

Se speră că reprezentanţii din majoritatea filialelor Societăţii vor lua parte. Misionari din terenuri de activitate îndepărtate vor fi prezenţi pentru a face rapoarte. Martori din Statele Unite şi Canada şi din alte ţări apropiate vor veni în mare număr. Prin nemeritata bunătate iubitoare a Domnului aceasta va fi cea mai mare adunare ţinută vreodată de poporul creştin care promovează închinarea adevărată.

Toţi cei ce locuiesc în ţări de peste ocean vor comunica biroului local al filialei dacă plănuiesc să participe la congres. Birourile de filială se vor afla în poziţia de a sfătui care ar fi cel mai convenabil mijloc de transport disponibil şi vă vor spune ce proceduri să urmaţi pentru obţinerea vizelor sau pentru întrunirea altor cerinţe de imigrare. Poate că este posibil ca mulţi din alte ţări să aranjeze călătorii cu grupul la New York.

Condiţiile tulburi din lume nu trebuie să împiedice oamenii să-şi facă planuri de participare. Încredeţi-vă în Domnul! El ştie când va veni bătălia de la Armaghedon şi nu este nevoie ca noi să fim îngrijoraţi de problemele din lume. Noi ştim ce înseamnă acestea şi spre ce vor duce. Iehova este cu noi. Aşa că nu lăsaţi vremurile tulburi din lume să vă oprească de la a vă planifica să primiţi binecuvântările pe care Iehova le pregăteşte pentru poporul său la această adunare. Pentru mulţi aceasta va însemna săptămâni sau chiar luni de zile de călătorie, pentru alţii doar câteva zile. Dar indiferent de situaţie, înseamnă începerea planificării de acum, cu un an înainte, nu numai pentru tine, ci şi pentru Societate.

Cuprins

Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova sperăm să facem să fie cea mai bună adunare de până acum.

Să veghem strict cum umblăm

Iehova Dumnezeu, Cel Preaînalt, este drept, pur şi sfânt. El este Tatăl luminilor cereşti şi toată lucrarea lui este perfectă. (Lev. 19:2; Deut. 32:4; Iac. 1:17, *NW*) Fiul lui, Isus Cristos, îl imita pe Tatăl lui într-atât încât putea spune: „Cel ce m-a văzut pe mine, l-a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9, *NW*) Şi pentru acest glob Iehova are ca scop ceruri noi şi un nou pământ ale dreptăţii. – 2Pet. 3:13, *NW*.

Putem vreo clipă să ne închipuim că în acea lume nouă oamenii se vor îmbăta? Vor practica imoralitate? Vor căuta să divorţeze invocând diverse pretexte? Vor da petreceri desfrânate? Se vor abate de la calea dreaptă ca să vadă cât de departe pot să meargă fără să cadă? Vor vedea cât se pot apropia de curvie şi adulter şi totuşi să se oprească? Sigur că nu! Oamenii atunci vor duce vieţi curate, decente şi drepte.

Există unele persoane însă, care cred că datorită păcatului care este înnăscut, aceste fapte ale cărnii pot fi trecute cu vederea, mai uşor sau mai greu, dar tot trecute în cele din urmă. În lumea nouă gândesc ei, vor fi altfel. Dar va produce Armaghedonul, care va însemna sfârşitul acestei lumi vechi, o asemenea schimbare încât ei nu vor mai vrea să facă ceea ce vor să facă acum? Oare va înlătura, în mod instantaneu şi miraculos, acel act măreţ al lui Iehova, înclinaţiile lor egoiste şi va face, în mod automat, ca toată lumea să fie castă?

Să nu ne amăgim. Armaghedonul va distruge această lume nelegiuită la fel de sigur cum potopul a distrus lumea rea din vremea lui Noe, dar nu va şterge înclinaţiile decăzute din corpurile noastre muritoare. Răscumpărarea şi nu Armaghedonul ne curăţă de păcat. Ca să primim beneficiul răscumpărării trebuie să colaborăm cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu opunându-ne păcatului. – Mat. 24:37-39; Efes. 4:30; 1Ioan 1:7, *NW*.

Da, în lumea nouă va trebui să ne luptăm în continuare cu aceste înclinaţii decăzute, deşi, fără îndoială, va fi mai uşor atunci decât este astăzi. Progresul în a face binele va fi răsplătit cu perfecţionări în bună starea noastră mentală şi fizică, făcând loc pentru şi mai multe perfecţionări. Nu vor mai exista Satan şi demonii lui care să ne ispitească, nici nu va mai exista lumea veche murdară, beţivă, lacomă şi obsedată sexual care să îi ispitească pe servii lui Dumnezeu. Toate acestea vor pieri la Armaghedon. – 1Ioan 2:16, 17; Apoc. 20:3; 21:4, *NW*.

Dar să nu creadă cineva că asemenea schimbări în lumea înconjurătoare vor rezolva în întregime problema, căci chiar şi atunci unii vor fi nimiciţi la sfârşitul a 100 de ani din cauza egoismului lor. Şi se pare că la încheierea celor 1000 de ani,

Cuprins

un număr mare de oameni se vor dovedi a fi egoişti şi vor fi distruşi împreună cu Satan şi demonii lui. – Isa. 65:20; Apoc. 20:7-10.

Dacă aşteptăm ca lumea nouă să ne cureţe, deoarece împrejurările vor fi mai favorabile atunci, mai mult ca sigur că nu vom intra niciodată în ea. Căci Dumnezeu nu va cruţa pe nimeni care simpatizează cu acest sistem nelegiuit de lucruri şi cu practicile acestuia. Dacă vrem să ne bucurăm de binecuvântările noii lumi trebuie ca acum să trăim după principiile ei pure şi drepte, dându-ne toată silinţa. Nu putem amâna lupta. Trebuie să purtăm un război împotriva păcatului din corpurile noastre acum, dacă dorim să avem mila lui Dumnezeu, căci mila lui nu este pentru cei neglijenţi, încăpăţânaţi şi care păcătuiesc mereu, ci numai pentru fapte singulare datorate slăbiciunii Adamice – Ps. 51.

Observaţi cum compară apostolul Ioan cele două feluri de păcat. Pe de o parte el spune: „Copilaşii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu comiteţi vreun păcat. Şi totuşi, dacă cineva comite un păcat, avem un ajutor la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept. El este o jertfă de împăcare pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre ci şi pentru ale întregii lumi." Aici vedem că există iertare în cazul comiterii unui păcat. Dar, pe de altă parte, Ioan declară: „Cine practică păcatul, practică şi nelegiuirea, şi astfel păcatul este nelegiuire. Cine rămâne în unitate cu el nu practică păcatul, nici nu l-a văzut, nici nu a ajuns să-l cunoască. Copilaşilor, să nu vă inducă nimeni în eroare ... Cine practică păcatul provine de la Diavol, pentru că Diavolul păcătuieşte de la început." De aici vedem clar că nu există iertare pentru cei care fac o practică a păcatului. – 1Ioan 2:1, 2; 3:4, 6- 8, *NW*.

Unii, încercând să găsească o justificare pentru comportamentul lor neglijent, menţionează greşelile pe care le-au făcut oameni credincioşi din vechime, cum au fost Noe, David şi alţii. Dar cei ce fac acest lucru, trec cu vederea că nu există nimic din care să reiasă că acei slujitori ai lui Dumnezeu au greşit în mod repetat în aceste moduri. Mai degrabă ei au comis *un păcat,* s-au căit sincer, au acceptat pedeapsa de la Domnul şi au fost restabiliţi în favoarea lui Dumnezeu. Şi aceste devieri au fost scrise, astfel încât cei ce vin după ei şi care fac aceleaşi greşeli pot primi mângâiere şi speranţă în mila lui Dumnezeu, dar nu pot găsi nicio scuză păcătuind, sau vreo justificare pentru lipsă de disciplină. – Rom. 15:4.

De aceea, fiecare creştin care speră să obţină viaţă în noua lume să ia aminte la mustrarea apostolului: „Vegheaţi, deci, cu atenţie cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele." (Efes. 5:15, 16, *NW*) Da, şi oricine care „crede că are o poziţie sigură, să aibă grijă să nu cadă". Noi avem un duşman viclean şi nemernic, Diavolul, adversarul care „umblă ca un leu care rage, căutând să devoreze pe cineva". De aceea, noi trebuie „să luăm poziţie împotriva lui, neclintiţi în credinţă", având încrederea că „dacă ne împotrivim Diavolului, el va fugi de la noi". Dacă devenim neglijenţi şi îl lăsăm să ne prindă, atunci nu-l putem învinui pe Diavol. Această scuză nu a ajutat-o pe Eva şi nu ne va ajuta nici pe noi. – 1Cor.10:12; 1Pet. 5:8, 9; Iac. 4:7, *NW*.

De asemenea, noi trebuie să evităm lumea, căci „ce tovărăşie poate exista între lumină şi întuneric"? Lumea urmează calea celei mai mici împotriviri. „Căci în

Cuprins

timpul care a trecut aţi îndeplinit voinţa naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină …. Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă." – 2Cor. 6:14-18, 1Pet. 4:3, 4, *NW*.

Atât Diavolul cât şi lumea sa fac apel la dorinţele noastre naturale şi tendinţele noastre depravate, iar dacă noi nu suntem atenţi, aceste dorinţe şi tendinţe ne vor conduce, în loc să le conducem noi pe ele, iar noi vom deveni astfel sclavi ai păcatului. (Rom. 6; 1Ioan 2:16, 17) Mai bun este cel ce-şi conduce spiritul decât cel ce cucereşte un oraş. (Prov. 16:32) În noi se duce o luptă, astfel încât ce dorim să facem nu facem, şi practicăm ceea ce nu vrem. De aceea noi trebuie să ne exercităm în permanenţă puterea voinţei şi să ne stăpânim trupul, să-l ţinem jos, acolo unde îi este locul, ca un sclav abject, altfel el va devenit un stăpân încăpăţânat şi capricios. (Rom. 7:15-23; 1Cor. 9:27, *NW*) Pentru a ne ajuta să evităm lucrurile păgubitoare, Cuvântul lui Dumnezeu oferă multe exemple despre ce li s-a întâmplat celor care au umblat în mod neglijent. – 1Cor. 10:5-11, *NW*.

Dacă vrem să veghem strict asupra faptelor noastre, trebuie să începem cu mintea, cu inima. De acolo încep problemele, aşa cum bine a arătat Isus, şi de aceea, omul înţelept ne sfătuieşte ca, mai presus de orice, să ne păzim mintea sau inima. (Prov. 4:23, *Mo*, Mat. 15:19) Cel mai bun mod pentru a ţine departe lucrurile rele este să păstrăm mintea plină de cugete drepte. „În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevăr, tot ce merită respect, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră." – Filip. 4:8, *NW*.

Noi declarăm că îl iubim pe Dumnezeu, nu-i aşa? Dacă îl iubim, îi vom respecta poruncile. (1Ioan 5:3) Neglijenţa va aduce ocară asupra numelui său. De aceasta s-au făcut vinovaţi Israelul din vechime şi unii din timpul lui Pavel. (Ezec. 36:20-32, Rom. 2:24, *NW)* Fiind zelos pentru numele său, Iehova nu are altă alternativă decât să îşi reţină binecuvântările de cei care-i aduc ocară acestuia printr-un comportament egoist. Când Acan şi fiii lui Eli au păcătuit grav, întreaga naţiune a suferit înfrângeri. (Ios. 7; 1Sam. 2:22-25; 3:11-14) Principiile lui Dumnezeu nu se schimbă. Dorinţa de a avea binecuvântările lui Iehova ne va face să fim atenţi.

Iubirea aproapelui ca pe noi înşine ne va face de asemenea atenţi la comportamentul nostru. Cum ne putem interesa de alţii, care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor pe care le văd pe pământ, pentru împărăţia lui Dumnezeu, dacă ei văd aceeaşi nelegiuire şi în noi? (Ezec. 9:4) Cum am putea să-i instruim pe alţii, cu conştiinciozitate, fără ca noi înşine să facem un efort sincer de a fi la înălţimea cerinţelor lui Dumnezeu? „Tu, deci, care îl înveţi pe altul, pe tine însuţi nu te înveţi? Tu care predici: 'Să nu furi', furi?" (Rom. 2:21-23, *NW*) Clerul apostat să urmeze o astfel de cale de acţiune, dar nu şi adevăraţii slujitori ai lui Iehova Dumnezeu. – Ps. 50: 16, 17, *AS*; Mat. 23:1-5, *NW*.

Iubirea pentru aproapele nostru ne va dicta, de asemenea, să nu-l încurajăm în fărădelege. Poate răufăcătorii cred că sunt deştepţi, dar atunci când vom avea ocazia, trebuie să le dăm de înţeles că noi nu credem că sunt astfel. „Să nu-ţi urăşti fratele în inima ta, să-ţi mustri cu siguranţă aproapele, şi să nu porţi păcatul din

Cuprins

cauza lui." „Cel ce mustră un om va găsi mai târziu mult mai multă favoare decât cel ce linguşeşte cu limba." (Lev. 19:17, Prov. 28:23, *AS*) Această atitudine este una mult mai bună decât a bârfi despre greşelile aproapelui tău. Bârfa nu ajută nici pe cel ce o face, nici pe cel bârfit, nici pe cel ce o aude – de fapt le face rău la toţi trei. Atunci de ce să te laşi pradă ei?

Însă veghind strict să umblăm înţelept să nu cădem în extreme fanatice. Să nu fim ca religioniştii de modă veche care încruntau din sprâncene când era vorba de dans, băutură, râs şi chiar considerau că este un păcat să îţi săruţi duminica partenerul de viaţă sau copiii. În lumea nouă nu vor exista „persoane care strică cheful altora", lumea nouă va fi una veselă, dar bucuria ei va sta în lucruri bune. Vor fi bucurii pure, sănătoase, bucurii de durată. Bucuriile oferite nouă acum de Diavol şi de lumea sa sunt amare precum cenuşa. Ele te lasă dezamăgit, nemulţumit. De ce să îţi pierzi pacea minţii, să ai parte de ruşine şi poate să pierzi viaţa veşnică de dragul unor senzaţii de moment şi a unor plăceri trecătoare?

Devotamentul evlavios însoţit de mulţumire este un mijloc de mare câştig. (1Tim. 6:6, *NW*) Dumnezeu ştie ce este cel mai bine, şi atunci când ne sfătuieşte împotriva unor acţiuni să nu sfidăm înţelepciunea divină şi să nu dispreţuim iubirea divină ignorând acel sfat. Da, de dragul cinstirii numelui lui Iehova, pentru folosul semenului nostru şi pentru bunăstarea noastră, să 'veghem strict că umblăm ca nişte persoane înţelepte'.

UMBRE
din trecut

„Fiindcă acestea sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea este a lui Cristos." – Col. 2:17, NW

Din trecutul lung şi întunecat se remarcă multe umbre ale realităţilor din secolul al XXI-lea, într-o mărturie tăcută, dar fără greşeală. Aceste umbre biblice cu un contur clar prezic activităţi care au loc astăzi la scară globală. În timp ce Legământul Legii mediat prin Moise în vechime conţinea o mulţime de umbre profetice ale lucrurilor bune viitoare, totuşi în secolele de dinaintea acestuia, Legea patriarhală şi obiceiurile au contribuit şi ele la umbre care îşi găsesc realităţi în zilele noastre. (Evrei 10:1, *NW*) Cuvintele lui Pavel pot fi aplicate acestor umbre de dinaintea Legământului legii „fiindcă acestea sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea este a lui Cristos." (Col. 2:17, *NW*) Din afirmaţia aceasta trebuie să ne aşteptăm ca aceste umbre profetice timpurii să-şi găsească, de asemenea, împlinirea în jurul servilor lui Isus Cristos. Şi vom vedea că exact aşa stau lucrurile. În articolul precedent a fost făcut deja un studiu preliminar despre originea şi funcţionarea societăţii patriarhale, iar acum suntem gata să luăm în

Cuprins

considerare, în detaliu, caracteristicile legale suplimentare care aruncă umbre interesante asupra realităţilor actuale.

CUSTODIE A PERSOANELOR ŞI A PROPRIETĂŢII

[2] Societatea patriarhală avea legi şi obiceiuri bine definite care guvernau custodia proprietăţii private şi a persoanelor. Custodia apărea atunci când un proprietar sau un tată îşi încredinţa proprietatea sau copiii în grija altora. Proprietatea sau persoanele erau fie date altuia pentru a fi păstrate, fie împrumutate pentru beneficiul celui din urmă. Câteodată, fratele cel mai mare care era matur îi avea pe fraţii săi minori lăsaţi în custodia sa. Deoarece patriarhii biblici erau majoritatea crescători de animale sau păstori, proprietatea lor cuprindea de cele mai multe ori animale care erau lăsate în grija altora. Totuşi, regulile generale par să se fi aplicat oricărei proprietăţi sau oricărei persoane care ar fi putut fi încredinţată în mâinile custodelui. Când unui păstor i se încredinţau oile unui proprietar, atunci când păstorul spunea că *va avea grijă* de oi, acest lucru îi aducea păstorului angajat o responsabilitate legală. Observăm cazul capului de familie Iacov, care a negociat cu socrul său Laban ca *să aibă grijă* de oile acestuia din urmă. Când Iacov a spus, „dacă vei face acest lucru pentru mine, îţi voi hrăni din nou turma şi *voi avea grijă* de ea," el accepta de fapt responsabilitate legală pentru oile lăsate în grija sa. – Gen. 30:31, *AS*.

[3] Care erau unele dintre responsabilităţile legale care erau puse pe umerii celui care accepta custodia animalelor care aparţineau altcuiva? Regulile lui Noe în ceea ce priveşte custodia au fost încorporate în mod divin, ani mai târziu, în legământul Legii dat naţiunii Israel. Astfel, avem o înregistrare reală a acestor responsabilităţi din legea lui Moise. „Dacă un om lasă în grija unui compatriot un măgar, un bou, o oaie sau orice alt animal şi acesta moare, este rănit sau este atacat, fără ca cineva să vadă, atunci omul trebuie să jure înaintea Celui Etern [Iehova, *AS*] că nu a pus mâna pe proprietatea celuilalt; proprietarul trebuie să accepte acest jurământ şi nu va avea loc nicio restituire. Dar dacă animalul a fost furat, omul trebuie să i-l restituie proprietarului. Dacă animalul a fost sfâşiat, să aducă carnea sfâşiată drept dovadă; nu trebuie să redea întreg ceea ce a fost rupt în bucăţi." – Ex. 22:10-13, *Mo*.

[4] Astfel, păstorul trebuia să acorde grijă obişnuită în păstrarea în siguranţă a animalelor încredinţate lui. Trebuia să le îngrijească într-atât încât să le hrănească şi să nu se rătăcească. Dacă atât timp cât se aflau în grija sa animalele erau furate fie de el, fie de ajutoarele lui plătite, atunci el era responsabil să restituie tot proprietarului. Pentru animalele furate trebuia să restituie de cinci ori sau de patru ori valoarea lor, depinzând dacă acestea erau boi sau oi. (Ex. 22:1) Pe de altă parte legea patriarhală nu îi cerea păstorului să arate un grad ridicat de îngrijire a animalelor fiind responsabil pentru fapte care îi depăşeau controlul omenesc. Astfel, dacă animalul murea din cauze naturale, era rănit, însă nu din vina sau neglijenţa îngrijitorului, sau era furat prin forţă de un grup înarmat, atunci păstorul nu trebuia să despăgubească. Aceasta se aplica şi cazurilor când o fiară sălbatică ataca animalul, sfâşiindu-l. Dacă i se arăta proprietarului dovada atacului care

Cuprins

omorâse animalul, proprietarul trebuia să suporte pierderea. Păstorul custode nu avea nicio responsabilitate.

[5] Având această bază suntem mai capabili să înţelegem relaţiile dintre Iacov şi fiii săi la momentul dispariţiei lui Iosif. Cei zece fii ai patriarhului Iacov erau geloşi pe fratele lor de 17 ani, Iosif, care se bucura de o poziţie favorizată înaintea tatălui său. Iacov l-a trimis pe Iosif într-o misiune să verifice starea de bine a celor zece fraţi ai săi mai mari şi să raporteze despre progresul acestora în păstoritul turmelor lui Iacov într-un loc îndepărtat. Văzându-l pe Iosif de la distanţă că vine, fraţii săi geloşi au conspirat să îl omoare şi să îi spună tatălui lor că o fiară îl omorâse. Când Iosif a ajuns la ei, l-au dezbrăcat de haina sa colorată şi l-au aruncat într-o groapă. Însă Ruben, fratele cel mai mare, care era responsabil legal pentru custodia fratelui său mai mic, deoarece acesta se afla acum printre ei, nu a luat parte la această conspiraţie şi a plănuit să-l ducă pe Iosif înapoi la tatăl lor pentru a se achita astfel de responsabilitatea de îngrijitor special. În timp ce Ruben se afla la depărtare de groapă, ceilalţi fraţi ai săi l-au vândut pe Iosif, ca sclav, unor comercianţi care treceau pe acolo. Când Ruben s-a întors la groapă şi a constatat că Iosif nu mai era, şi-a sfâşiat hainele de disperare, ştiind că el era responsabil legal pentru dispariţia fratelui său mai mic. A exclamat „Băiatul nu mai este şi eu ce mă voi face?" – Gen. 37:12-30, *AS*.

[6] Calea de acţiune urmată acum de Ruben, după cum îl îndemnaseră fraţii săi, nu era una de simplă imaginaţie. Era mai degrabă o cale de acţiune pusă la cale cu perspicacitate pentru a scăpa de responsabilitate legală, când apăreau în faţa tatălui lor pentru a raporta dispariţia lui Iosif. Ştiau că vor trebui să îl înfrunte pe tatăl lor, care va acţiona pe post de judecător patriarhal, ce va examina şi cântări toate dovezile privitoare la responsabilitate. Mai mult decât atât, ei ştiau că legea custodiei persoanelor şi a proprietăţii stipula că în cazul în care se putea dovedi că era vorba de un atac printr-un animal sălbatic atunci custodele ar fi fost absolvit complet de vină şi ar fi fost nevinovat. Observaţi cu atenţie relatarea din Scriptură a ceea ce s-a întâmplat şi cum a fost forţat legal Iacov să *ştie* sau să examineze dovada şi, ca judecător, să-i declare legal pe fii săi nevinovaţi de presupusa moarte a lui Iosif. „Ei au luat haina lui Iosif, au înjunghiat un ţap şi au înmuiat haina în sângele ţapului, au dus haina colorată tatălui lor şi au spus: Iată ce am găsit, *vezi* dacă este haina fiului tău sau nu. Şi el a *cunoscut*-o şi a zis: Este haina fiului meu, o fiară sălbatică l-a devorat, Iosif a fost sfâşiat, fără îndoială." (Gen. 37:30-34, *AS*) Cea din urmă propoziţie dintre cele de mai sus cuprinde, în limbaj juridic, verdictul judecătorului Iacov. Nu se putea da nicio pedeapsă celor zece fii. Mâinile lui Iacov erau legate de lege şi nu putea să mai examineze problema.

[7] Judecătorul Iacov a fost forţat să dea ca verdict moartea cauzată de o fiară. Nu exista nicio dovadă că, în mintea sa, el suspecta încă o viclenie. Ani mai târziu, când a trebuit să-l încredinţeze pe fiul său iubit cel mai mic, Beniamin, în grija fraţilor săi mai mari, cărora prim ministrul egiptean (care era de fapt fratele lor Iosif, pe care aceştia nu l-au recunoscut) le-a cerut să îl aducă pe Beniamin în Egipt, Iacov a refuzat să-l lase pe băiat să fie luat sub garanţiile normale ale custodiei. Până când Iuda, cel de-al patrulea fiu al lui Iacov, nu a făcut un jurământ

Cuprins

puternic să îi asigure personal siguranţa lui Beniamin, astfel oferind o garanţie foarte puternică în afara aranjamentului de custodie, Iacov nu a fost de acord să îi permită lui Beniamin să plece. (Gen. 44:32, 33, *AS*) Mai mult decât atât, Iacov îşi arată temerile şi îngrijorarea de tată amintindu-le fiilor săi că a fost forţat, ca judecător, cu ani în urmă, să dea un verdict de moarte prin fiare şi de atunci nu l-a mai văzut pe Iosif: „Unul a plecat de la mine şi am *spus*: În mod cert a fost sfâşiat în bucăţi şi nu l-am mai văzut de atunci." – Gen. 44:28.

CUSTODIE ÎN REALITATE

[8] Această umbră patriarhală din trecutul întunecat a început să-şi aibă realitatea prin Păstorul cel Bun, Isus Cristos, căruia i s-au încredinţat „oile" Tatălui Său. Iehova Dumnezeu este marele Păstor şi Proprietar al „oilor" Lui. Servii Săi credincioşi creştini sunt asemenea oilor, care odată erau înstrăinate, însă care acum s-au întors la Dumnezeu, păstorul şi supraveghetorul sufletelor lor. (Ps. 23:1, *AS;* 1Pet. 2:25, *NW*) Isus Cristos a fost trimis ca Păstorul cel Bun, pentru a avea grijă de aceste oi. „Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun îşi dă sufletul în folosul oilor. Cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge – iar lupul le răpeşte şi le împrăştie – pentru că este plătit şi nu-i pasă de oi. Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile şi oile Mele mă cunosc pe Mine, aşa cum Tatăl mă cunoaşte pe Mine şi Eu Îl cunosc pe Tatăl şi Eu îmi dau sufletul pentru oi. Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul Meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor." – Ioan 10:11-16, *NW.*

[9] Ce înregistrare de grijă şi devotament iubitoare pentru oi a făcut Isus Cristos în timpul serviciului Său de trei ani şi jumătate! El le-a hrănit cu sârguinţă cu bogată hrană spirituală. Când una s-a rătăcit, El le-a lăsat pe celelalte nouăzeci şi nouă şi a regăsit-o pe cea rătăcită. (Mat. 18:12-14) El i-a ajutat pe cei bolnavi şi săraci spiritual să-şi revină. Dar unde a rezultat boală spirituală şi chiar moarte spirituală, în ciuda atenţiei Sale iubitoare, El nu a fost răspunzător în faţa marelui Proprietar al „oilor", Iehova Dumnezeu. Moartea Sa nu a fost pentru pierderea vreunei oi, ci pentru salvarea oilor pierdute. Acest Păstor de încredere şi-a protejat oile şi de atacurile sălbatice ale demonilor şi ale lui Satan, care „dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva." – 1Pet. 5:8, *NW.*

[10] „Simon, Simon, iată că Satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. Dar eu am făcut implorări pentru tine ca să nu-ţi slăbească credinţa; iar tu, când te vei întoarce, întăreşte-i pe fraţii tăi!" (Luca 22:31, 32, *NW*) Dintre cele douăsprezece oi speciale încredinţate lui Isus de către Iehova, doar una a fost sfâşiată, spre distrugere, de către leul care devorează, Satan Diavolul. Observaţi următorul raport pe care-l face Isus prin rugăciunea Sa către Iehova, referitor la lucrarea sa de păstorit. „Când eram cu ei, vegheam asupra lor datorită numelui Tău pe care Mi l-

Cuprins

ai dat. I-am păzit şi niciunul dintre ei n-a fost distrus, decât fiul distrugerii." (Ioan 17:12, *NW*) După cum este indicat în umbra patriarhală, Isus nu a fost responsabil de distrugerea trădătorului Iuda Iscarioteanul. De vreme ce Isus s-a îngrijit cu succes de turma de oi prin aducerea lor la viaţă veşnică, Îl avem drept lider în faţa noastră pe glorificatul Isus Cristos, un păstor dovedit, care este credincios şi demn de încredere!

[11] În timp ce Isus îşi realiza lucrarea de păstorit, în acelaşi timp îşi instruia discipolii să devină sub-păstori. Isus a fost mereu ocupat cu întărirea credinţei lor, ca ei să poată fi în poziţia de a accepta responsabilităţi, ca şi custozi ai oilor lui Iehova. Înainte de înălţarea Sa la cer, Isus a i-a explicat lui Simon Petru acest aspect al lucrării de păstorit. Isus a accentuat acest lucru de trei ori: „Simon, fiul lui Ioan, mă iubeşti mai mult decât pe aceştia?" El i-a zis: „Da, Doamne, ştii că am afecţiune pentru tine!" El i-a spus: „Paşte mieii mei!" Şi l-a întrebat din nou, a doua oară: „Simon, fiul lui Ioan, mă iubeşti?" El i-a zis: „Da, Doamne, ştii că am afecţiune pentru tine!" El i-a zis: „Păstoreşte oiţele mele!" El l-a întrebat a treia oară: „Simon, fiul lui Ioan, ai afecţiune pentru mine?" Petru s-a mâhnit că i-a spus a treia oară: „Ai afecţiune pentru mine?" şi i-a zis: „Doamne, tu cunoşti toate lucrurile; ştii bine că am afecţiune pentru tine!" Isus i-a zis: „Paşte oiţele mele!" – Ioan 21:15-17, *NW.*

[12] Acelaşi Petru a devenit un sub-păstor credincios, pe urmele Învăţătorului său, Isus Cristos. Petru le-a dat un sfat înţelept colaboratorilor săi sub-păstori de atunci şi în aceeaşi măsură adevăraţilor servi creştini de astăzi. „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare, nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă." (1Pet. 5:2, 3, *NW*) Deci, în zilele noastre, când sute de mii de „alte oi" ale Domnului sunt adunate „în singura turmă" a organizaţiei societăţii noii lumi ce va veni, umbra patriarhală a responsabilităţii de păstorit conturează în detaliu responsabilitatea de păstorit de astăzi, în realitate, printre adunările martorilor creştini ai lui Iehova. Toţi care sunteţi servi în adunări, cum vă ridicaţi la înălţimea cerinţelor divine?

[13] Vă luaţi în serios supravegherea, ca servi maturi ai lui Dumnezeu? Vă acceptaţi datoriile de bunăvoie, ca servi numiţi, de bunăvoie, nu din dragoste pentru câştig necinstit, ci din dragoste arzătoare pentru Dumnezeu şi aproapele vostru creştin? Hrăniţi voi eficient oile Domnului din hrana spirituală cea dreaptă, pe care Iehova o furnizează din belşug la masa Lui? Vă străduiţi voi să-i ajutaţi pe cei bolnavi şi pe cei săraci spiritual pentru a-şi redobândi sănătatea şi bunăstarea spirituale, pentru a putea fi membri puternici ai grupului vostru local de martori care predică? Îi apăraţi voi, din toată puterea, de atacurile demonilor şi ale lui Satan, pentru a nu fi înşfăcaţi din turma cea adevărată? Dacă una se rătăceşte, faceţi eforturi să recuperaţi acea oaie pierdută, ca să fie bucurie la întoarcerea uneia care se căieşte, care a fost întristată într-un mod evlavios şi astfel salvată de la o posibilă nimicire? (2Cor. 7:8-11, *NW*) Dacă sub-păstorii moderni pot răspunde la acestea într-un mod afirmativ, atunci sunt la înălţimea responsabilităţilor lor teocratice, după cum este exemplificat de păstorii Isus şi apostoli.

Cuprins

[14] Dar într-un sens mai larg, toţi martorii lui Iehova, ca slujitori, au responsabilităţi de păstorire în teritoriile în care predică. În teritoriile voastre există multe posibile „alte oi" pierdute şi bolnave, care trebuie îngrijite cu iubire de slujitorul însărcinat cu păstorirea. Dacă acest lucru se datorează neglijenţei noastre în îngrijirea uneia dintre aceste oi, puse în custodia noastră de marele Proprietar, Iehova Dumnezeu, atunci vom fim responsabili pentru vieţile acestora. „Fiul omului, te-am făcut străjer pentru Israel; când vei auzi un cuvânt de la Mine, trebuie să-i avertizezi. Când îi zic celui rău: 'Vei muri', dacă nu-l avertizezi, dacă nu spui nimic ca să-l avertizezi pe cel rău cu privire la calea lui rea, pentru a-şi salva viaţa, atunci acel rău va muri pentru nelegiuirea lui, dar vei fi responsabil înaintea mea de moartea lui." (Ezec. 3:17, 18, *Mo*) Aşadar, dacă încercăm să-i ajutăm pe aceşti îndărătnici prin mesajul de viaţă al Domnului şi dacă, în ciuda eforturilor noastre, Satan, leul care răcneşte, îi devorează, atunci nu mai suntem responsabili pentru aceste posibile oi nimicite. Pavel a subliniat seriozitatea lucrării noastre de păstorire când a spus: „Mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunţ vestea bună! (1Cor. 9:16, *NW*) Asemenea lui Isus şi apostolilor, sub-păstorii credincioşi de astăzi, care îşi îndeplinesc serviciul cu seriozitate, vor avea satisfacţia de a vedea ocrotirea unei mari mulţimi de alte oi ale Domnului, pe care ei au fost privilegiaţi să le găsească, să le ajute şi să le ocrotească spre viaţă veşnică.

ROBIE

[15] Un alt subiect interesant este cel al robiei care a existat în vremea patriarhilor, obicei ce provine, se pare, de pe vremea lui Noe. Se pare că acolo unde o familie, sub capul familiei, ajungea în vremuri grele din punct de vedere economic, din cauza managementului nepotrivit sau a nenorocirilor financiare, ceea ce însemna îndatorare, un astfel de cap de familie putea scăpa de datorii vânzându-se pe sine sau întreaga familie, în mod legal şi voit, în robie. Aceasta însemna că se vindea fie creditorului pentru suma datorată, fie unui cap de familie care avea succes pe plan financiar şi era capabil să plătească preţul de vânzare pentru a-l elibera pe noul sclav de datorie. Un asemenea sclav a devenit cunoscut ca *servitor tocmit.* În schimb, pentru serviciile viitoare ale familiei servile, familia mai bogată accepta să găzduiască, să îmbrace şi să-i hrănească pe noii sclavi angajaţi voluntar. Această înţelegere aducea un mijloc de trai temporar familiei de servitori tocmiţi. Acest lucru era mai bun decât suferinţa în sărăcie. Aşadar, este evident faptul că serviciul tocmit din acele zile însemna muncă de servitor, cu necesităţile de trai asigurate de un patriarh superior sau un cap de familie. Observaţi grija primită de Iosif în timpul sclaviei sale din Egipt. – Gen. 39:1-6.

[16] Legea uzuală unitară a sclaviei voluntare sau a slujirii tocmite din Vechiul Orient Apropiat mai asigura suplimentar răscumpărare fie prin sclav însuşi, dacă acesta urma să moştenească bani mai târziu, fie printr-o rudă apropiată. Răscumpărarea sau cumpărarea înapoi ridica plata preţului negociat proprietarului sclavului pentru eliberare. În schimb, sclavul şi familia sa aveau dreptul de a primi cadouri de la fostul stăpân pentru serviciile din trecut. Munca tocmită, ca statut

Cuprins

temporar, dura uneori generaţii, acolo unde o rudă apropiată răscumpărătoare nu se îngrijea rapid de răscumpărare. Ne reamintim de cei doisprezece fii ai lui Iacov şi familiile lor care au intrat voluntar în Egipt pentru a sta acolo, şi care au fost supuşi apoi, ca sclavi, de către faraoni agresivi. Izraeliţii au rămas în sclavie timp de câteva generaţii. – Ex. 2:23.

[17] În vremea lui Moise, Legământul legii legislat prin revelaţie divină includea majoritatea prevederilor ce guvernau sclavia voluntară. „Dacă fratele tău sărăceşte lângă tine şi se vinde ţie, să nu-l faci să slujească precum un sclav. Să fie la tine ca un lucrător tocmit, ca un locuitor temporar; să-ţi slujească până în anul Jubileului; apoi să fie eliberat, el şi fiii lui, împreună cu el, şi să se întoarcă la familia lui, şi la proprietatea strămoşilor lui. Iar dacă un străin sau un locuitor temporar de lângă tine se îmbogăţeşte, iar fratele tău ajunge sărac lângă el şi se vinde străinului … după ce s-a vândut poate fi răscumpărat; să-l răscumpere unul dintre fraţii lui." (Lev. 25:39-41, 47-49, *AS*) În paranteză fie spus, în contrast cu aranjamentul blând de mai sus, exista şi obiceiul de a face sclavi involuntar din prizonierii de război care nu puteau fi răscumpăraţi. Acest aranjament opresiv din urmă, de sclavie, trebuie să-şi fi avut originile în Nimrod şi succesorii săi satanici, care recurgeau la război.

[18] Ca membri ai familiei umane, astăzi, oamenii se regăsesc în robia păcatului şi a morţii. Strămoşul Adam a intrat nebuneşte şi voluntar în sclavia păcatului şi a morţii, cu preţul de a mânca din fructul interzis, în mod îndărătnic. El s-a vândut atât pe el, cât şi pe viitoarea lui familie, în serviciul morţii. Moartea a început să domnească asemenea unui rege. Această sclavie spre moarte s-a transmis la toţi oamenii. Toţi au fost vânduţi într-o existenţă slugarnică şi nesigură. „Deoarece creaţia a fost supusă inutilităţii". (Rom. 8:20, *NW*) Niciun membru din familia umană nu a fost capabil să plătească preţul extrem de ridicat al unei vieţi omeneşti perfecte pentru a se răscumpăra din această sclavie mortală. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit. Totuşi, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar şi peste cei ce nu comiseseră un păcat cum a fost încălcarea de lege a lui Adam, cel care se aseamănă cu cel ce urma să vină." (Rom. 5:12, 14, *NW*) Provocându-l iniţial pe om să-şi piardă libertatea din casa teocratică al lui Dumnezeu, Satan, dumnezeul nelegiuit al acestei vechi lumi rele, a căutat să menţină omenirea în sclavie atât faţă de el, cât şi în robia morţii. Satan a devenit marele paznic al închisorii şi exploatatorul întregii lui organizaţi de oameni şi demoni. Din această cauză, mai mult de 2 miliarde de oameni ce locuiesc acum pe faţa pământului se află într-o puternică robie faţă de cei doi stăpâni asupritori – „Dumnezeu Satan" şi aliatul său, „Regele Moarte". – 2Cor. 4:4, *NW.*

RĂSCUMPĂRARE ÎN REALITATE

[19] Nu există nicio speranţă de scăpare din această sclavie? Ba da, există. Şi aceasta datorită posibilităţii de răscumpărare preumbrită în legea patriarhală, asigurată pentru cumpărarea sclavilor aflaţi în starea de slugă tocmită. Amintiţi-vă că doar o rudă avea dreptul de a-şi răscumpăra sau cumpăra rudele din robie. Mai

Cuprins

mult decât atât, preţul de răscumpărare trebuia plătit de o rudă apropiată. Cine, atunci, putea fi ruda omului păcătos care să plătească preţul extrem de mare cerut pentru răscumpărarea acestuia? Acea rudă apropiată, răscumpărător, nu este altcineva decât Cel perfect, Isus Cristos, care a devenit carne, pentru a se face ruda omului credincios. Biblia Îl numeşte „Ultimul Adam", iar Isus se referă la sine ca la „Fiul omului." (Ioan 1:14; 1Cor. 15:45; Mat. 16:13, *NW*) Deci există numeroase dovezi pentru a arăta că Iehova Dumnezeu, din milă şi iubire, Şi-a trimis Fiul iubit pe pământ pentru a deveni ruda apropiată a omului, astfel încât să îi scape pe cei credincioşi de distrugere. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul Său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." – Ioan 3:16, *NW*.

[20] Scripturile arată, de asemenea, că acel om credincios a fost cumpărat cu un preţ de răscumpărare, căci ne spun că „am fost cumpăraţi cu un preţ." (1Cor. 6:20, *NW*) Dar care a fost preţul? Potrivit principiilor divine de „viaţă pentru viaţă" şi „viaţa este în sânge", dreptatea lui Dumnezeu a cerut ca preţul de răscumpărare să corespundă perfect cu ceea ce a pierdut Adam, adică viaţa unui om perfect. (Ex. 21:23; Lev. 17:11) Cu alte cuvinte, preţul era sângele unui om perfect, pentru a-l egala pe cel al perfectului Adam înainte ca el să fi intrat în sclavia morţii. Exact acelaşi lucru arată şi Biblia. „Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi – despre aceasta se va depune mărturie la timpul fixat." – 1Tim. 2:5, 6, *NW*.

[21] Isus Însuşi arată că unul dintre scopurile venirii Sale pe pământ a fost să-Şi verse în moarte viaţa perfectă, drept preţ de răscumpărare pentru eliberarea mulţimilor din sclavie. „Nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi". (Mat. 20:28, *NW*) Isus Cristos a furnizat acel preţ de răscumpărare la Ierusalim, vineri, pe 14 Nisan (1 aprilie) anul 33 A.D., când duşmanii Săi, ierarhia Evreilor şi aliaţii ei romani, l-au condamnat la moarte pe stâlpul de tortură. Dar victoria duşmanilor Săi a fost de scurtă durată, căci pe 16 Nisan (3 aprilie), Iehova Dumnezeu a înfăptuit cel mai mare miracol, aducând la viaţă nemuritoare pe credinciosul Său Fiu. Patruzeci de zile mai târziu El a intrat în cer şi a plătit meritul jertfei Sale de răscumpărare unde valoarea poate fi aplicată oamenilor credincioşi, dându-le viaţă veşnică. – Mat. 27:1-50; Evrei 9:25-28, *NW*.

[22] Pentru a dovedi apoi că Isus este marele eliberator sau liberator din sclavie, luaţi aminte la următoarea scriptură, unde cei eliberaţi sunt numiţi „copilaşi". „Întrucât „copilaşii" au parte de sânge şi de carne, şi El [Isus] a avut parte de aceleaşi lucruri, pentru ca prin moartea Lui să-l reducă la nimic pe cel care are mijloacele de a cauza moartea, pe Diavol, şi să-i elibereze pe toţi cei care, de teama morţii, au fost supuşi sclaviei toată viaţa." (Evrei 2:14, 15, *NW*) Adevărata eliberare din sclavie, în care se regăseşte omul, se centrează în jurul lui Isus Cristos, răscumpărătorul omenirii. Aşadar, cei care exercită credinţă în această îngrijire de răscumpărare, făcută de către Iehova Dumnezeu, chiar acum intră într-o libertate relativă de controlul lui Satan şi din temerile morţii. Mai mult, ei speră

Cuprins

să fie eliberaţi în totalitate de moarte, fie prin înviere, fie să fie trecuţi vii în lumea nouă în timpul Armaghedonului.

[23] După ce am dobândit libertate din sclavia care anihilează omenirea, urmează o luptă puternică pentru a opri această libertate relativă pe care ne-o aduce adevărul lui Dumnezeu. „Pentru o astfel de libertate ne-a eliberat Cristos. Rămâneţi deci fermi şi nu vă lăsaţi puşi din nou în jugul sclaviei.” (Gal. 5:1, *NW*) Aceasta înseamnă să urmărim o cale de acţiune nouă şi curată, departe de sistemul mortal al sclaviei, regăsit în societatea vechii lumi. Trebuie să ne împotrivim căilor păcătoase ale cărnii şi să luăm calea cea nouă a libertăţii, care înseamnă să îmbrăţişăm dreptatea şi să devenim ascultători de voinţa lui Dumnezeu. „Nu ştiţi că, dacă vă prezentaţi cuiva ca sclavi ca să ascultaţi de el, sunteţi sclavii lui fiindcă ascultaţi de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate?” (Rom. 6:16, *NW*) Am servit îndeajuns ca sclavi tocmiţi naţiunilor păgâne, săvârşind fapte de conduită libertină, iar acestea au lăsat urme adânci. Dar acum, când a venit eliberarea, să ne petrecem restul zilelor având un obiectiv mai înalt, acela de a fi servi plăcuţi Dumnezeului nostru. Petru îndeamnă această cale de acţiune pentru adevăratul creştin. „Pentru ca restul timpului său în carne să nu-l mai trăiască după dorinţele oamenilor, ci după voinţa lui Dumnezeu. Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise.” – 1Pet. 4:2, 3, *NW.*

[24] Lucrările şi faptele pe care creştinii le făceau în timp ce erau în robia organizaţiei lui Satan, şi care acum au fost lăsate la o parte, sunt bine descrise şi analizate de către Pavel: „Acum lucrările cărnii sunt evidente, iar ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.” În contrast observaţi apoi ce înseamnă pentru creştin noua eliberare din sclavia satanică şi ce roade aduce acest lucru: „Pe de altă parte, rodul spiritului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine. Împotriva acestor lucruri nu există lege. Pe lângă aceasta, cei care sunt ai lui Isus Cristos au ţintuit pe stâlp carnea împreună cu poftele şi dorinţele ei.” – Gal. 5:19-24, *NW.*

[25] Nu doar că ne eliberăm pe noi din sclavia lui Satan, dar avem însărcinarea de a-i elibera şi pe ceilalţi, care ar putea şi ei să-L accepte pe Isus Cristos ca răscumpărător al lor şi să afle acea libertate adevărată. Însărcinarea slujitorului creştin este aceeaşi ca cea a lui Isus, atunci când a spus, citând din Isaia: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că El m-a uns să le anunţ săracilor vestea bună, m-a trimis să le *predic captivilor eliberarea*.” (Luca 4:18, *NW;* Isa. 61:1) Predicându-L pe Isus Cristos ca singurul răscumpărător al omului, îndemnăm prizonierii şi sclavii să iasă şi să accepte libertatea.” „‘De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă’, zice Iehova, „şi nu mai atingeţi ce este necurat”. – 2Cor. 6:17, *NW.*

Cuprins

[26] „Şi am auzit un alt glas din cer care zicea: ‘Ieşiţi din ea, poporul Meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei!’” (Apoc. 18:4, *NW*) Acest lucru înseamnă că toţi cei eliberaţi trebuie să facă o evadare din organizaţia lumii vechi a lui Satan. Ei trebuie să păstreze faţă de aceasta o separare fizică, morală, socială şi spirituală. Când va veni momentul pentru distrugerea completă a casei robiei a lui Satan, la Armaghedon, creştinii eliberaţi nu vor fi găsiţi captivi pentru a îndura o soartă asemănătoare cu cei neeliberaţi, în nimicirea de către Dumnezeu a acelei organizaţii necurate. Deoarece aceste umbre din trecutul întunecat ne avertizează cu privire la actuala noastră cale de acţiune, să nu fim găsiţi printre cei care ignoră avertismentele clare date în Scripturi, care ne guvernează bunăstarea prezentă şi viitoare.

[Note de subsol]

Legea Biblică, de D. Daube, 1947, pp. 39-56.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce chestiuni de dinaintea Legământului Legii sunt de interes actual şi de ce?
2. Ce lege patriarhală trebuie să fie examinată şi cum a fost arătată responsabilitatea legală de acceptare?
3,4. (a) Unde se găseşte relatarea despre responsabilităţile legale ale custodiei patriarhale şi cum aşa? (b) Discutaţi despre responsabilităţile implicate referitor la custodia animalelor.
5. Ce s-a întâmplat în cazul lui Iosif şi cum a ajuns Ruben sub responsabilitate specială?
6. Ce cale de acţiune a fost urmată de Ruben şi de ce? Care a fost verdictul judecătorului Iacov şi de ce?
7. Există ceva care să demonstreze că Iacov a suspectat vreo viclenie? Explicaţi de ce a dat el dovadă.
8. Prin cine a început realitatea umbrei custodiei şi cine sunt: (1) proprietarul oilor, (2) oile şi (3) păstorul?
9,10. (a) Cum şi cu ce responsabilitate a păstorit Isus oile lui Iehova? (b) A fost nimicită vreo oaie şi dacă da, cine a fost răspunzător?
11. Pentru ce lucrare şi-a instruit Isus discipolii şi cum l-a făcut pe Petru să înţeleagă acest punct?
12,13. (a) Ce sfat a dat Petru despre păstorire şi se aplică acesta astăzi? (b) Ce responsabilităţi trebuie să fie acceptate astăzi de servii din adunare?
14. Ce responsabilităţi de păstorire ajung la toţi martorii lui Iehova şi cât de serioasă este această chestiune?
15. Cum a apărut robia voluntară în timpurile patriarhale şi ce a adus aceasta pentru robi?
16. Ce îngrijire a existat pentru eliberarea din robie?
17. Ce a avut de spus Legea lui Moise despre robie?
18. Cum se întâmplă că omul însuşi se află în robie? Descrieţi starea lui jalnică.
19. Există vreo speranţă de eliberare din această robie? Cine este ruda omului? Explicaţi.

Cuprins

20,21. (a) Care a fost preţul pentru răscumpărare? (b) Cum şi când a oferit Isus preţul?
22. Ce oameni sunt eliberaţi şi ce libertate primesc?
23. Ce luptă este necesară pentru a păstra libertatea de curând descoperită a omului?
24. Comparaţi faptele făcute de cineva în timp ce se afla cândva în robie, cu roadele manifestate după ce a fost făcut liber.
25,26. (a) Ce însărcinare primesc cei eliberaţi şi cum este îndeplinită aceasta? (b) Ce evadare trebuie să facă acum cei care doresc răscumpărare?

Cum putea Pavel să le predice creştinilor „nu sub lege, ci sub har", şi totuşi să pună capăt jurămintelor prin ţinerea de ceremonii mozaice la templu? – M.C. Tennessee.

Pavel predicase Neamurilor, arătându-le că salvarea era prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu şi nu prin faptele Legii. Totuşi Pavel nu s-a opus Legii sau procedurilor ei, el doar a înlăturat-o ca cerinţă divină pentru creştini. Însă rapoartele care l-au precedat pe Pavel la Ierusalim îl prezentau ca potrivnic înverşunat al legii Mozaice şi ca interzicând circumcizia, ceea ce era fals, deoarece chiar el îl circumcisese pe Timotei. Nu era o cerinţă creştină, dar nici nu era o nelegiuire şi nu era nevoie să se opună ei. Atitudinea lui Pavel a fost mult distorsionată de zvonurile care erau din ce în ce mai exagerate de fiecare dată. De aceea Iacov şi ceilalţi bătrâni din Ierusalim, după ce au auzit de succesele lui Pavel în predicarea evangheliei printre naţiuni, l-au glorificat pe Dumnezeu şi i-au spus lui Pavel:

„Vezi, frate, câte mii de credincioşi sunt printre iudei şi toţi sunt zeloşi pentru Lege. Dar ei au auzit zvonindu-se despre tine că îi înveţi pe toţi iudeii din naţiuni o apostazie de la Moise, spunându-le să nu îşi circumcidă copiii, şi să nu umble potrivit obiceiurilor bine stabilite. Atunci ce este de făcut? Oricum, ei vor auzi că ai sosit. De aceea, să faci ce-ţi spunem: Avem patru bărbaţi care sunt sub o făgăduinţă. Ia-i cu tine pe aceşti bărbaţi şi curăţă-te cu ei potrivit ceremoniei şi îngrijeşte-te de cheltuielile lor, ca să-şi radă capul. Astfel, toţi vor ştii că zvonurile pe care le-au auzit despre tine nu sunt adevărate, ci umbli cum se cuvine, respectând şi tu Legea. Astfel, a doua zi, Pavel i-a luat cu el pe acei bărbaţi, s-a curăţit cu ei potrivit ceremoniei şi a intrat în templu ca să anunţe zilele care trebuiau împlinite pentru curăţirea ceremonială, până când era prezentată ofranda pentru fiecare dintre ei." – Faptele 21:20-26, *NW*.

Corpul de guvernare de la Ierusalim a cântărit problema şi a hotărât referitor la această cale de acţiune de a răspunde prejudecăţilor evreieşti apărute împotriva lui

Cuprins

Pavel. Ritualul raderii în cap împreună cu jertfele stabilite indică faptul că jurământul fusese respectat cu loialitate, iar faptul că Pavel se alătura celor patru în aceste ceremonii, chiar suportând cheltuielile pentru jertfe, dovedea că el nu avea nicio ură puternică împotriva Legii Mozaice. (Num. 6:13-21) El era în armonie cu scopul Legii, aşa cum noi azi suntem în armonie cu Cele Zece Porunci şi cu alte principii ale Legii, deşi nu suntem sub aceasta. Acolo unde procedurile ei nu încălcau noi adevăruri creştine nu exista niciun motiv de a nu te conforma lor. Pavel a făcut aceasta în privinţa circumciziei, protestând împotriva ei numai atunci când unii insistau în favoarea ei ca cerinţă pentru salvare. (Faptele 16:3, Gal. 5:2-6) Fără îndoială că dacă această metodă de încheiere a jurămintelor ar fi fost prezentată ca vitală pentru salvare, Pavel s-ar fi opus, deoarece ar fi avut ca rezultat întoarcerea creştinilor în robia Legii. (Gal. 5:1, Iac. 2:10) Dar pentru că nu fusese introdusă ca cerinţă pentru credinţa creştină, Pavel nu s-a împotrivit. Ca şi circumcizia care nu este obligatorie, aceste proceduri nu conţineau elemente care să ridice obiecţii. Ele fuseseră prescrise de Dumnezeu şi erau un mod adecvat şi scriptural de a încheia un jurământ şi nu deveneau dintr-o dată nelegiuite doar pentru că nu mai erau necesare. Ele nu încălcau vreun principiu creştin şi nu compromiteau vreun precept nou. Pavel făcuse şi el înainte un astfel de jurământ de bună voie, fără nicio obligaţie care ar fi putut da naştere la acuzaţia de compromis. – Faptele 18:18

Acesta a fost un punct de vedere practic ce făcea posibil ca evreii creştini să poată umbla liberi şi să predice altor evrei, chiar şi în templu, datorită ritualului de curăţire efectuat. (Faptele 5:42) Atât timp cât nu era implicat vreun compromis al principiului creştin, conformarea acestor proceduri era recomandabilă pentru a ţine deschisă calea predicării evreilor. Pavel a făcut aceste concesii cu dragă inimă. „Pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei. Pentru cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca şi cum aş fi sub Lege, deşi eu nu sunt sub lege, ca să-i câştig pe cei ce sunt sub lege. Pentru cei ce sunt fără lege m-am făcut ca şi cum aş fi fără lege, faţă de Dumnezeu, eu nu sunt fără lege, ci sunt sub legea lui Cristos, ca să-i câştig pe cei fără lege. Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câştig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez, cu orice preţ, pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii.” (1Cor. 9:20-23, *NW*) Alţi evrei creştini au procedat la fel şi a fost de bun augur. De exemplu, mai târziu, când Pavel a fost acuzat înaintea lui Felix, adversarul său Tertulian l-a acuzat că „a încercat să profaneze templul”, dar Pavel a putut să spună că „m-au găsit în templu curăţit, potrivit ceremonialului”. Astfel el a putut să oprească cearta asupra unei probleme mărunte în ce priveşte punerea unei mărturii creştine şi a scos în evidenţă adevărul doctrinar fundamental legat de înviere. – Faptele 21:27-29; 24:6, 18-21, *NW*.

Aşa cum noi azi putem să facem jurăminte, nu doar de dedicare, ci şi de alte feluri, tot aşa Pavel putea şi el să facă acest lucru şi chiar l-a făcut cu mult timp în urmă şi pentru a încheia public aceste jurăminte, într-un mod scriptural, nu însemna compromiterea principiilor creştine. Cu conştiinţa curată, Pavel putea respecta instrucţiunile date de organizaţia teocrată.

Cuprins

- **De ce se opunea Pavel circumciziei în scrisoarea sa către Galateni şi totuşi pe Timotei l-a circumcis? – T.H. Minnesota.**

Unii din evreii creştinaţi nu se grăbeau să renunţe la aderarea la Legea Mozaică. Cei din Galatia căutau să forţeze pe cei convertiţi dintre naţiuni la creştinism să se conformeze Legii Mozaice şi puneau un accent deosebit pe circumcizie. Insistau asupra ei ca cerinţă pentru cei convertiţi dintre naţiuni. Pavel se opunea ideii că circumcizia era o cerinţă divină, aducând argumentul că dacă o cerinţă a Legii trebuie respectată atunci toate cerinţele trebuie respectate şi că dacă unele cerinţe puteau fi omise, atunci toate puteau fi omise. El se opunea considerării vreunei părţi din Lege ca fiind esenţială pentru salvare. El respingea ideea prin care creştinii erau obligaţi să se conformeze întregii Legi sau unei părţi din ea. Nu prin Lege, ci prin bunătate nemeritată aveau să fie declaraţi creştinii drepţi. „Nici circumcizia nu are valoare, nici necircumcizia." Este un lucru fără importanţă, nu contează. (Gal. 5:2-6, *NW*) Deci era greşit ca circumcizia să fie impusă celor convertiţi dintre naţiuni, ca cerinţă a credinţei creştine, iar a te supune ei din acest motiv obliga individul să respecte toată Legea. Pavel se opunea acestui lucru.

Cazul lui Timotei era diferit. „Pavel a vrut ca acesta să plece cu el şi l-a luat, dar l-a circumcis, din cauza iudeilor din acele locuri, fiindcă toţi ştiau că tatăl lui era grec." (Faptele 16:3, *NW*) Pavel vroia să îl folosească în serviciul de misionariat, în teritorii unde aveau să fie în contact cu mulţi evrei care nu erau la adevăr, care îi priveau pe bărbaţii necircumcişi ca pe câini. Aşa că Pavel l-a circumcis nu ca o chestiune a credinţei, sau ca cerinţă divină, ci numai ca să prevină controversa inutilă şi poticnirea prematură a evreilor într-o problemă minoră. Aceasta era în armonie cu concesiile făcute în mod regulat de Pavel pentru a câştiga o audienţă favorabilă a adevărului. „Pentru iudeu m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei." (1Cor. 9:20, *NW*) Mai mult, aşa cum am văzut, chiar şi unii din evreii creştinaţi s-au poticnit în această problemă. Deci, în loc să lase ca problema irelevantă a circumciziei să le deranjeze lucrarea de predicare şi contactul cu adunările evreieşti, Pavel l-a circumcis pe Timotei. Nu era o cerinţă divină, ci era o concesie pentru a desfiinţa o barieră care îi putea poticni pe evreii care nu se grăbeau să renunţe la ideile lor despre Lege. Nu se făcea pentru a urma legea în acea privinţă, aşa cum insistau unii evrei din Galatia că trebuie făcut de naţiuni. De fapt, în cazul lui Timotei nu era o problemă în întregime legată de membrii naţiunilor obligaţi la circumcizie, aşa cum era în controversele galatenilor, Timotei fiind pe jumătate evreu. – Faptele 16:1.

Lucrări de caritate

Câte donaţii se fac doar pentru a fi văzute de oameni? Este atât de rar ca cineva să nu vrea o insignă la rever, să nu vrea să-şi vadă numele pe un vitraliu, sau vreo altă recunoaştere publică încât atunci când se întâmplă aşa ceva este cu adevărat o ştire! În Texas, un ziar a recunoscut acest lucru când a anunţat: „Donator 'necunoscut' oferă 300 $ anual bisericii din Illinois." Totuşi, Isus a fost clar în

Cuprins

privinţa caritătii: „Aveţi mare grijă să nu vă arătaţi dreptatea în faţa oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei … De aceea, când faci daruri de îndurare, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac ipocriţii în sinagogi şi pe străzi, ca să fie glorificaţi de oameni." Chiar şi în aceste situaţii simple „creştinismul" din ziua de azi este îndepărtat mult de Cristos. – Mat. 6:1-4, *NW*.

Adunări de district pe 1952 – State Unite, Canada, Anglia

29, 30,31 august, 1952

Birmingham, Ala., Alabama State Fairgrounds. Locaţie: 932; 2nd Ave. No., Birmingham 5.

Butte, Mont., Butte Civic Center, 1200 Harison Ave. Locaţie: 1730 C Street.

Birmingham, Eng., Bingley Hall, King Alfred's Place, Broad Street. Capacitate: Sala Împărăţiei, 1 The Arcade, Blackheart, Birmingham.

Cardiff, Ţara Galilor, Sophia Gardens Pavilion. Locaţie: Sala Împărăţiei, 1-3 Royal Arcade, ST. Marz Street, Cardiff.

Sheffield, Eng., City Hall. Locaţie: Sala Împărăţiei, 16 Cambridge St., Sheffield 1 Yorks.

5,6,7 septembrie, 1952

Los Angeles, Calif., Shrine Auditorium, 665 W. Jefferson Blv. Locaţie: 5428 S. Broadway, Los Angeles 37.

Bridgeport, Conn., Candlelite stadium, 246 River St. Rooming: 310 Fairfield Ave.

Wilmingron, Del., Convention City, Prices Corner. Locaţie: 507 Market St.

Jacksonville, Fla., The Gator Bowl, Adams & Haines Sts. Locaţie: 631 Oak St., Jacksonville 4.

Waycross, Ga. (pentru cei de culoare), City Auditorium, Oak and Pendleton Sts. Locaţie: 951 McDonald St.

Rockford, III., Illinois National Guard Armory, 605 N. Main St. Locaţie: 615 Oak St.

Burlington, Iowa, Memorial Auitorium, Jefferson and Front Sts. Locaţie: 1336 N 8th St.

Owensboro, Ky., sportscenter, 1301 Hickman Ave. Locaţie: 109 ½ Frederica St.

Portland, Maine, Portland High School Athletic Stadium, Deering Avenue. Locaţie: 476 Stevens Ave., Portland 5.

Pontiac, Mich., Wisner Memorial stadium, 441 Oakland Ave. Locaţie: 600 E. Pike St., Pontiac 20.

Duluth, Min., National Guard Armory, 1305 London Road. Locaţie: 12 N. First Ave., East Duluth 2.

Laurel, Miss., Laurel Civic Center, South Magnolia Street. Locaţie: 2335 N. Third Ave.

Cuprins

Joplin, Mo., Miners' Baseball Park, East 3rd and High Sts. Locaţie: 108 W. 9th St.

Syracuse, N.Y., Macarthur Stadium, 820 Second North St. Locaţie: 134 W. Onondaga St., Syracuse 2.

Raleigh, N. C., Raleigh Memorial Auditorium. Locaţie: 111 ½ W. Martin St.

Toledo, Ohio, Sports Arena, One Main St. Locaţie: 2409 Wayne St. Toledo 9.

Zanesville, Ohio, Municipal Auditorium, 4th and Shinnick Sts. Locaţie: 830 Pine St.

Corvallis, Oreg., Gill Coliseum, Oregon State College. Locaţie: 1250 Jefferson St.

Allentown, Pa., Allentown Fairgrounds, Chew St. & N. 17 th St. Locaţie: 1335 Chews St.

Memphis, Tenn., (Pentru cei de culoare), Martin Stadium, 476 E. Crump BLvd. Locaţie: 140 ½ Hernando St., Memphis 5.

Amarillo, Texas, Fair Park Pavilion, Tri-State Fairgrounds, East 10th & Grand. Locaţie: 2123 Polk St.

Port Arthur, Texas (pentru cei de culoare), West Side Auditorium. Locaţie: 907 W. 15 th St.

Seattle, Wash., Memorial Stadium, 401 5th ave. No. Locaţie: 800 Broadway, Seattle 22.

Sheboygan, Wis., Municipal Auditorium and Armory, 516 Broughton Drive. Locaţie: 804 Center St.

Edmonton, Alberta, Can., Sales Pavilion Exhibition Grounds. Locaţie: 11112 95 A St.

Lethbridge, Alberta, Ca., Sports Centre, 11th St & 5th Ave. Locaţie: 812 7th St. So.

Vancouver, British Columbia, Can., Vernon Civic Arena, 3003 37th Ave. Locaţie: 4111 25th St.

Winnipeg, Manitoba, Can., Amphitheatre Rink. Locaţie: suite 11, Karlson Apts, 535 Victor St.

Halifax, Nova Scotia, Can., Queen Elizabeth High School Auditorium, Robie Street. Locaţie: Sala împărăţiei, 7 Almon St.

Londra, Ontario, Can., London Arena, 65 Bathurst St. Locaţie: 81 Fullarton St.

Ottawa, Ontario, Can., Coliseum Arena, Lansdowne Park. Locaţie: 218 Maclaren St., Ottawa 4.

Toronto, Ontario, Can., Mutual Arena, 60 Mutual St. Locaţie: 40 Irwin Ave., Toronto 5.

Saskatoon, Saskatchewan, Can., Exhibition Stadium, Exhibition Grounds. Locaţie: Sala Împărăţiei, Queens St. & 2d Ave. No.

Londra, Anglia, Mitcham Stadium, Eastfields, Mitcham. Locaţie: Sala Împărăţiei, 24-A, Gladstone Rd., Wimbledon, S. W. 19.

Cuprins

12,13,14 septembrie

Sacramento, Calif., State Fairgrounds, Stockton Blvd. & Broadway. Locaţie: 3965 12th Ave., Sacramento 17.

Belleville, III., Belle-Clair Fairgrounds Park, Rte. 159 & South Belt. Locaţie: P. O. Box 265.

Indianapolis, Ind., State Fair Coliseum. Locaţie: 725 E. 27th St., Indianapolis 5.

Glodsboro, N. C. (Pentru cei de culoare), Goldsboro Municipal Stadium, S. Slocumb St. Ext. Locaţie: 429 S. James St.

New Brighton, Anglia, The Tower Ballroom, New Brighton. Locaţie: Sala Împărăţiei, 234 Liscard Rd., Wallasey, Ches.

Newcastle-on-Tyne, Anglia., City Hall. Locaţie: Sala Împărăţiei, 37 Corporation St., Newxastle-on-Tyne 1.

Următoarele oraşe au fost adăugate pe lista care a fost publicată în „Turnul de veghere" din 1 iulie; Colorado Springs, pentru cei de culoare; St. Joseph, Mo.; Albuquerque, N. Mex.; Buffalo, N. Y.; Galveston, Texas. Dacă preferaţi să mergeţi la una din aceste adunări, dar aţi scris deja pentru cazare într-unul din oraşele de pe lista din „Turnul de veghere" din 1 iulie, vă rugăm să vă anulaţi prima cerere pentru cazare ca să poată fi dată altcuiva. Va fi de folos pentru comitetul de cazare dacă folosiţi formularele de cerere pentru cazare, care se pot obţine de la servul de gupă. Toate corespondenţele cu privire la aceste adunări, ce includ cereri pentru cazare, trebuie adresate Comitetului pentru congres al Turnului de Veghere de la adresa pentru cazare din lista de mai sus, din oraşul în care vreţi să participaţi.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 August 1952 Nr. 15

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

Cuprins:

MIRACOLUL TRANSFIGURĂRII - Pag.537

„APĂRÂND ŞI STABILIND ÎN MOD LEGAL VESTEA CEA BUNĂ” - Pag.544

CLERICII CATOLICI NU SE ÎNŢELEG ÎN PRIVINŢA JOCURILOR DE NOROC ÎN BISERICĂ - Pag.545

O SINGURĂ BISERICĂ CATOLICĂ? - Pag.546

SĂ RĂBDĂM PÂNĂ LA SFÂRŞIT - Pag.550

PUTEREA ŞI PREZENŢA DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS - Pag.556

„SĂ VINĂ ÎMPĂRĂŢIA TA!” - Pag.566

DISTRIBUIND TREZIŢI-VĂ! ÎN FRANCEZĂ ÎN QUEBEC - Pag.567

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.568

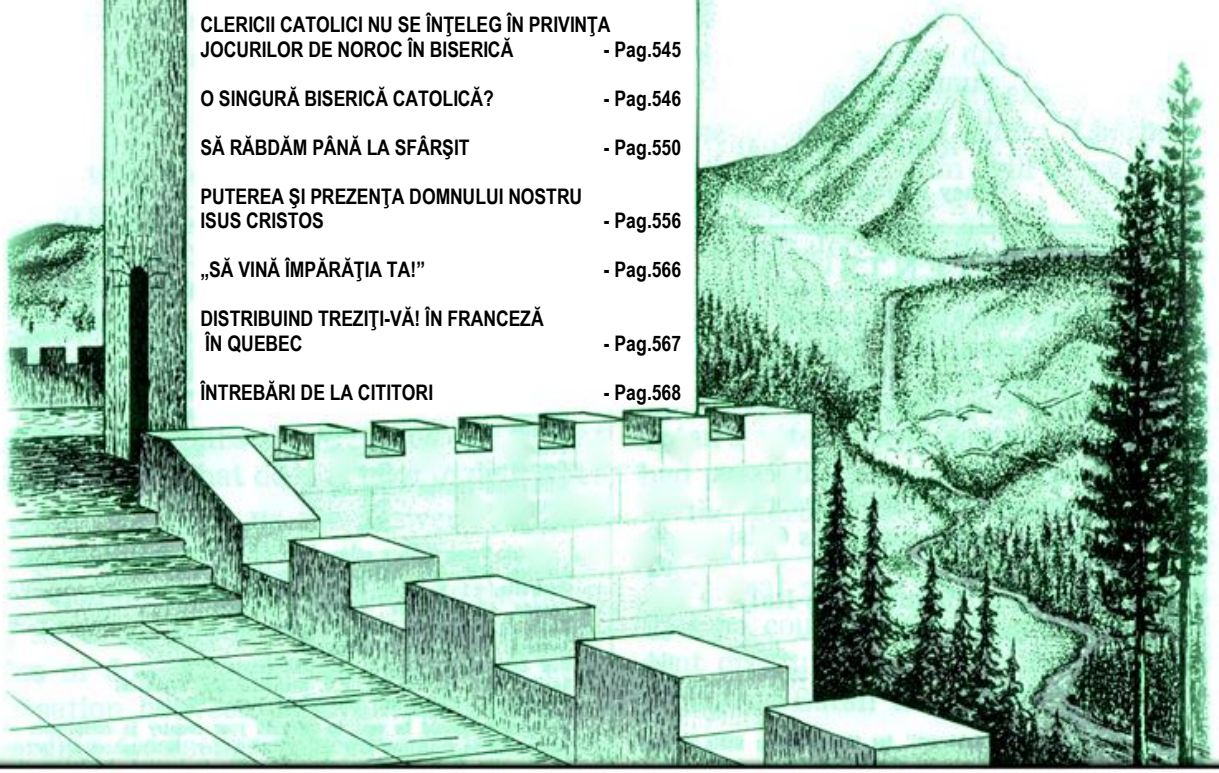

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

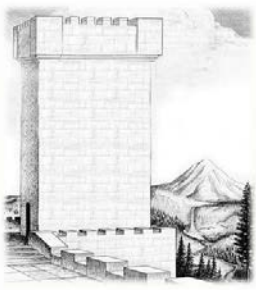

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1952 **Nr. 15**

Miracolul transfigurării

„Noi nu v-am făcut cunoscute puterea şi prezenţa Domnului nostru Isus Cristos urmând istorisiri neadevărate, născocite cu măiestrie, ci fiind martori ai măreţiei sale.” – 2Pet. 1:16, NW.

[1] Gloria magnifică a lui Iehova poate fi observată numai în măsura în care El binevoieşte să o descopere. El poate să o ascundă sau să o arate, şi fericiţi sunt aceia dintre copiii Săi cărora li se face favoarea şi li se permite chiar şi o privire trecătoare asupra strălucirii divine. O astfel de imagine minunată te înalţă, te întăreşte şi îţi oferă ceea ce este necesar pentru luminare şi loialitate. Ea îl face capabil pe servul lui Dumnezeu să facă faţă unor condiţii critice şi îi confirmă speranţa pe măsură ce înaintează spre o nouă lume şi spre viaţă veşnică. În generaţiile trecute, Iehova şi-a descoperit măreţia, parţial, către Moise, Petru, Iacob şi Ioan şi către iubitul Său Fiu, Domnul nostru Isus. Un studiu amănunţit asupra înregistrării lui Iehova face posibil ca noi să credem mărturia lor şi astfel să învăţăm despre minunata maiestate şi glorie a Regelui Etern, aşa cum a fost ea revelată prin viaţa, moartea, învierea şi a doua prezenţă a Domnului Isus. În plus, acum, prin bunătatea nemeritată lui Iehova, putem fi încurajaţi şi întăriţi pentru a ne îndeplini serviciul încredinţat, văzând gloria lui Iehova prin Fiul Său care domneşte acum, Isus Cristos. Cei care sunt în această situaţie fericită aduc mulţumiri şi caută să se purifice cu o conştiinţă curată, urmând sfinţenia şi bucurându-se în speranţă.

[2] Observaţi cu atenţie cuvintele lui Petru din scrisoarea a doua, capitolul 1: „Bunătatea nemeritată şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoştinţa exactă despre Dumnezeu şi despre Isus, Domnul nostru, fiindcă puterea sa divină ne-a dat cu

Cuprins

mărinimie tot ce priveşte viaţa şi devoţiunea sfântă, prin cunoştinţa exactă despre cel care ne-a chemat prin glorie şi virtute." (vers. 2,3) Urmând apoi o descriere a calităţilor pe care trebuie să le aibă un creştin, el spune despre acestea: „Dacă aceste lucruri vor fi în voi şi vor abunda, ele nu vă vor lăsa să fiţi leneşi sau neroditori în ce priveşte cunoaşterea exactă a Domnului nostru Isus Cristos." (vers. 8) Ele nu trebuie uitate niciodată, altfel vom da greş şi vom pierde intrarea în Împărăţia Domnului nostru Isus Cristos. Una din cele mai bune căi de prevenire a unei asemenea 'nerodiri' este de a lua aminte mereu la ele.

[3]Apostolul continuă în versetul 15 cu multă convingere: „Voi face deci tot posibilul ca şi după plecarea mea să puteţi oricând să menţionaţi aceste lucruri." Pentru a rezolva problema şi pentru a-şi ajuta fraţii el spune mai departe: „nu urmând istorisiri neadevărate, născocite cu măiestrie" – astfel de poveşti puteau să provină din mitologia păgâna sau din scrierile apocrife. Nu, Petru nu a conceput o povestire cu ingeniozitate. Nu exista un misticism periculos construit în mod amăgitor sau „cu măiestrie", nu exista nimic artificial în ceea ce avea de spus, când acest serv credincios a dezvăluit puterea şi prezenţa Domnului Isus, ci prin faptul că a fost martor ocular al măreţiei Sale la primirea de „onoare şi glorie, când cuvinte ca acestea i-au fost adresate [lui Isus] prin glorie măreaţă: 'Acesta este fiul meu iubit, pe care eu l-am aprobat!' „Da", spune Petru, „acestea sunt cuvintele pe care le-am auzit noi adresate din cer când eram cu el pe muntele sfânt." (vers. 16-18) Petru se referă aici la miracolul transfigurării şi văzând că el foloseşte acest fapt să-şi dovedească afirmaţiile, este necesar ca noi s-o înţelegem. Să profităm de luarea în considerare şi aplicarea acesteia.

Transfigurarea

[4]Ceea ce într-adevăr s-a întâmplat a fost consemnat pentru noi în Matei 17:1-9, Marcu 9:1-10 şi Luca 9:27-36. Să citâm din relatarea lui Marcu (*NW*): „Şi le-a mai zis: 'Adevărat vă spun că unii dintre cei ce stau aici nu vor gusta nicidecum moartea până nu vor vedea mai întâi împărăţia lui Dumnezeu deja venită cu putere'. Drept urmare, şase zile mai târziu, Isus i-a luat cu el pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan şi i-a dus numai pe ei pe un munte înalt. Şi a fost transfigurat înaintea lor şi veşmintele i-au devenit sclipitoare, mult mai albe decât le-ar fi putut albi cineva de pe pământ. De asemenea, le-au apărut Ilie şi Moise, care vorbeau cu Isus. Atunci Petru i-a zis lui Isus: 'Rabi, este bine că suntem aici. Să ridicăm trei corturi: unul pentru tine, unul pentru Moise şi unul pentru Ilie'. De fapt, nu ştia ce să spună, fiindcă erau înspăimântaţi. Şi s-a format un nor, care i-a acoperit cu umbra lui, şi din nor s-a auzit un glas: 'Acesta este Fiul meu, cel iubit! De el să ascultaţi!' Deodată, însă, uitându-se împrejur, n-au mai văzut pe nimeni cu ei, decât pe Isus singur. În timp ce coborau de pe munte, el le-a poruncit cu tărie să nu povestească nimănui ce au văzut, până când Fiul omului nu se va scula din morţi. Ei au păstrat cuvântul în inimă, dar discutau între ei ce însemna această sculare din morţi."

[5]Este important de observat că fiecare scriitor a precedat acest eveniment al remarcabilei viziuni cu întrebarea Domnului nostru şi discuţia de durată cu

Cuprins

discipolii Săi: „Cine spun oamenii că sunt? Ei i-au zis: Ioan Botezătorul; alţii, Ilie; iar alţii, unul dintre profeţi'. Şi i-a întrebat: 'Dar voi cine spuneţi că sunt?' Răspunzând, Petru i-a zis: 'Tu eşti Cristosul!' De asemenea, a început să-i înveţe că Fiul omului trebuie să îndure multe suferinţe, să fie respins de bătrâni, de preoţii principali şi de scribi şi să fie omorât, iar după trei zile să se scoale din morţi." (Marcu 8:27-29, 31, *NW*) Clar, aici Isus confirma că era Cristosul, că El trebuia să moară şi să fie înviat, şi că ei aveau să vadă Împărăţia în putere înainte de a gusta moartea. Discipolii erau pregătiţi pentru ce avea să urmeze pentru că Isus fusese atât de explicit, încât nu era nimic greşit în afirmaţiile lui.

[6]Dar ce a spus Isus despre vederea Împărăţiei lui Dumnezeu? Răspunsul va fi clar prin compararea scurtelor relatări făcute de cei trei scriitori diferiţi: „ ... nu vor gusta nicidecum moartea până nu îl vor vedea mai întâi pe Fiul Omului venind în Împărăţia Sa" (Mat. 16:28); „ … până nu vor vedea mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu deja venită cu putere" (Mar. 9:1, *NW*); „… nu vor gusta nicidecum moartea până nu vor vedea mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 9:27, *NW*) Sensul evident este că ei trebuia să îl vadă pe Fiul Omului în Împărăţia Sa cu putere, înainte să-şi sfârşească pământeasca lor cale de acţiune. Domnul Isus i-a luat cu El pe Petru, Iacov şi Ioan pe un munte înalt, să se roage, şi în timp ce se rugau, imaginea feţei Sale s-a schimbat, iar veşmintele lui au căpătat splendoare şi scânteiau cu o strălucire nepământeană. El a fost „trasfigurat" înaintea lor. Apoi viziunea i-a descoperit pe Ilie şi Moise discutând cu El, şi ei apărând „în glorie". Desigur că în acest timp cei trei apostoli erau doborâţi de somn şi când s-au trezit pe deplin au auzit o conversaţie. Despre ce fel de discuţie putea fi vorba? Luca este singurul scriitor care ne informează: „Aceştia au apărut în glorie şi au început să vorbească despre plecarea sa, care trebuia să aibă loc în Ierusalim." – Luca 9:31, *NW*.

[7]Petru cel pripit a fost cel care a venit cu sugestia că ar fi fost bine să ridice trei corturi pe acel munte înalt, câte unul pentru Domnul, pentru Moise şi pentru Ilie. În timp ce El încă vorbea, s-a format un nor şi a început să-i acopere pe cei trei şi „din nor s-a auzit un glas are zicea: 'Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care eu l-am aprobat! De el să ascultaţi!' Auzind aceasta, discipolii au căzut cu faţa la pământ şi s-au înspăimântat. Atunci Isus s-a apropiat şi, atingându-i, a zis: 'Ridicaţi-vă! Nu vă temeţi!' Când şi-au ridicat ochii, n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur. În timp ce coborau de pe munte, Isus le-a poruncit, zicând: 'Să nu spuneţi nimănui despre această viziune, până când Fiul omului nu va fi sculat din morţi'". (Mat. 17:5-9, *NW*) Această viziune a lăsat, în mod cert, o impresie puternică în mintea lui Petru, deoarece treizeci şi unu de ani mai târziu el a scris despre asta, în timp ce încerca să-i facă pe fraţii lui să înţelagă că el nu 'născocea cu pricepere povestiri neadevărate', ci le predica adevărul.

8. Luând în considerare chestiunea, în continuare, Petru foloseşte această viziune a transfigurării referitor la „puterea şi prezenţa" Domnului Isus Cristos, el însuşi fiind un martor ocular al măreţiei acesteia. A fost evident că ceea ce apostolii au văzut a transmis minţii lor dovada reală a prezenţei şi puterii Lui. Petru arată clar că transfigurarea a fost pentru el împlinirea promisiunii lui Isus că

Cuprins

unii dintre discipolii lui nu vor gusta moartea înainte de a vedea întâi pe Fiul omului în puterea Sa regală. Prin această viziune ei au fost martorii prezenţei şi puterii lui Isus Cristos în gloria Împărăţiei şi alături de asta au fost cuvintele adresate lui Isus de magnifica glorie: 'Acesta este Fiul Meu iubit pe care l-am aprobat.' Apostolii au văzut strălucirea, măreţia şi de fapt au auzit vocea lui Iehova din cer recunoscându-l pe Isus ca Fiul iubit al lui Dumnezeu, astfel identificându-l ca cel aprobat şi poruncindu-le „să asculte de el".

[9]Cei trei discipoli au fost copleşiţi de măreţia acestui spectacol glorios. Nu ar fi astăzi la fel oricare dintre copiii lui Iehova dacă ar avea marea cinste şi privilegiul de a vedea un astfel de semn miraculos? Apoi, în plus, să auzi în realitate vocea lui Iehova din cer! Ce ar face oricare dintre noi? Fără dubiu, exact la fel, am cădea cu faţa la pământ de teamă. Pentru că noi nu am experimentat o privelişte aşa de minunată este extrem de greu să înţelegem tot ce implică, deşi noi ştim că aceşti trei oameni erau înfricoşaţi, bineînţeles arătând puterea, convingerea şi realizarea prezenţei Cuvântului lui Iehova. Ei nu aveau să uite niciodată acest lucru. Astăzi noi nu ne aşteptăm să urcăm literal pe un munte înalt şi să avem o astfel de viziune. Totuşi vom realiza, pe măsură ce vom lua în considerare acea scenă a transfigurării, că astăzi copiii lui Dumnezeu de pe pământ au o viziune mai minunată în toate. Dacă vom dobândi cugetarea lui Dumnezeu despre aceste adevăruri, ele vor avea acelaşi efect asupra noastră, făcându-ne astăzi să ne temem de prezenţa vocii lui Dumnezeu şi să ne dăm seama de micimea noastră şi de faptul că nu meritǎm mila şi bunătatea lui Iehova.

Cuvânt şi viziune profetice

[10]Pentru bunăstarea şi întărirea noastră în aceste timpuri grele este, fără îndoială, dorinţa reală a fiecăruia de a obţine înţelegerea maximă din viziunea luată aici în considerare. Pentru a obţine eficacitatea, întreaga forţă şi splendoarea acesteia trebuie examinat Cuvântul scris al lui Iehova dat cu secole înainte. Făcând astfel aflăm că Scripturile Ebraice au învăţat că Iehova Dumnezeu va ridica un profet ca măreţul Moise, un dătător de legi, un învăţător şi reprezentatul lui Iehova care va fi Rege în Israel. „Iehova, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un profet ca mine, de el să ascultaţi! … Atunci Iehova mi-a zis: 'Ce au spus au spus bine. Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui şi el le va spune tot ce-i voi porunci. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele, pe care le va spune el în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală'." – Deut. 18:15, 17-19, *AS*.

[11]Promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o a fost că 'va fi ridicat unul ca Moise' şi desigur că a fost o mare asemănare între Moise şi Cristos chiar de la naştere. S-a încercat distrugerea lor pe când erau bebeluşi. Au primit instruire specială de la Iehova în timpul celor 40 de zile de post. Au fost ridicaţi pentru eliberarea poporului lui Iehova de lumea idolatriei şi închinării false. S-au opus preoţilor şi reprezentanţilor lui Satan şi l-au înălţat şi i s-au închinat singurului şi adevăratului Iehova Cel Atotputernic, astfel aducând chestiunea supremaţiei la un apogeu victorios. Amândoi au fost 'miei' folosiţi pentru aranjarea legămintelor

Cuprins

făcute pentru a produce un popor special, o Împărăţie de preoţi. Amândoi au construit tabernacole unde gloria lui Iehova era alături de ei în serviciile lor preoţeşti. Ei au fost comandanţi şi lideri, au avut naţiuni, deşi nu ţări stabilite, şi au fost puşi deoparte pentru serviciul lui Iehova. Acestea sunt doar unele aspecte în care Moise şi Cristos se aseamănă. Într-adevăr Cristos a fost 'unul precum Moise'.

[12] Nu doar că Iehova avea ca scop să ridice pe cineva asemenea lui Moise, pe unul Mai Mare decât Moise, ci El a promis că va veni şi cineva mai mare decât Ilie. „Aduceţi-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul Meu, căruia i-am dat porunci în Horeb pentru tot Israelul, chiar şi decrete şi hotărâri. Iată, vă voi trimite pe Ilie profetul înainte de a veni ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova. Şi el va întoarce inimile părinţilor către copii şi inimile copiilor către părinţii lor; ca nu cumva la sosirea Mea să lovesc pământul cu un blestem." (Mal. 4:4-6, *AS*) Acum vedem că profeţiile învaţă că doi mari profeţi evrei urmează să apară în evenimentele viitoare. Nu înseamnă neapărat că aceşti doi binecunoscuţi profeţi trebuie să apară de fapt în carne şi oase pentru ca aceste profeţii să se împlinească. Amândoi au murit în credinţă şi acum îşi aşteaptă învierea.

[13]Iehova a spus: „Vă voi trimite pe Ilie profetul". Omul Ilie fusese credincios şi nu se îndoise niciodată de Iehova şi a fost onorat pentru faptele sale de credinţă. Una din minunatele lucrări făcute de Ilie a fost să aducă Israelul la adevărata pocăinţă şi, prin urmare, trebuie să ne aşteptăm ca şi 'Ilie ce avea să vină' să facă o lucrare similară. În zilele lui Isus, Ioan Botezătorul a desăvârşit această lucrare ca un premergător. De asemenea, acest împăciuitor a muncit din greu să aducă poporul pe calea dreptăţii şi dacă este posibil să-I aducă la convertire. El ştia bine că dacă ei nu se vor converti, când va veni ziua mâniei, aveau să fie distruşi complet. Ioan Botezătorul îndeplinea un serviciu similar cu cel al lui Ilie. El a denunţat preoţii care îl slujeau pe Diavol, l-a mustrat pe rege, a avertizat Israelul şi l-a slujit fără teamă pe marele Iehova. Între timp, liderii Israelului se gândeau, în mod greşit, mai mult la faptul că va veni Ilie, ca un eveniment miraculos pentru ei, în loc să realizeze că lucrarea ce trebuia s-o facă acesta preceda, de fapt, judecata distrugerii, şi de aceea era ultima lor speranţă. Deocamdată, deci, vedem că aceşti doi profeţi au fost promişi pentru sfârşitul zilelor şi amândoi au fost văzuţi în scena transfigurării.

[14]Nu numai că îi vedem pe Moise şi Ilie în această scenă cu veşmintele lor strălucind, dar amintiţi-vă că Isus, Cristosul lui Dumnezeu, a fost acolo. El este acolo ca şi Cristosul, unsul lui Iehova, pentru că profeţiile au învăţat clar că un fiu al lui David urma să vină, care va fi unsul Domnului şi Împărăţia Sa va domni veşnic. Iehova zice: „Am făcut un legământ cu alesul Meu, am jurat servului Meu David: sămânţa ta o voi stabili pentru totdeauna şi îţi voi consolida tronul pentru toate generaţiile. Sămânţa Lui, de asemenea, o voi face să dureze veşnic, iar tronul Său ca zilele cerului. Odată, am jurat pe sfinţenia Mea: Nu-l voi minţi pe David: Sămânţa lui va dăinui veşnic, iar tronul Său ca soarele înaintea Mea. Va dăinui veşnic ca luna şi ca martorul credincios de pe cer." (Ps. 89:3,4,29,35-37, AS) „Iată, vin zile, zice Iehova, când îi voi ridica lui David o Ramură dreaptă, şi El va domni

Cuprins

ca rege, va lucra cu înţelepciune şi va împărţi dreptatea şi justiţia pe pământ." – Ier. 23:5, *AS*; Ier. 30:9; Ezec. 34:23, 24; 37:24.

[15]Fiul lui David va fi mai mare decât David, va fi „domnul" lui David, căci va fi Fiul uns al lui Iehova. Calitatea de Fiu, domnia şi ungerea sunt toate legate în Psalmul 2:2,6,7. Isaia, de asemenea, mărturiseşte referitor la relaţia dintre împărăţie, a Fiului şi moştenitorul lui David şi Mesia: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat; iar guvernarea va fi pe umărul Lui, iar El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeul Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii. Creşterea guvernării Lui şi pacea vor fi fără sfârşit pentru tronul lui David şi împărăţia sa, să o întărească şi să o sprijine cu justiţie şi dreptate de acum în vecii vecilor." (Isa. 9:6, 7, *AS*) Israel, la prima venire a Domnului nostru, era în aşteptarea unsului lui Dumnezeu, acela ce trebuia să le fie rege. Piatra de temelie a Sionului urma să fie pusă şi Iehova avea să împlinească aceasta pentru că este scris: „Aceasta este ziua când Iehova a făcut; ... Binecuvântat să fie cel ce vine în numele lui Iehova." (Ps. 118:22-26, *AS*) „Spune-i fiicei Sionului: 'Iată că Regele tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar, da, pe un măgăruş, puiul unui animal de povară. Salvează, te rugăm, pe Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în numele lui Iehova." (Mat. 21:5, 9, *NW*) Aceasta înseamnă că Iehova nu numai că promisese pe cineva mai mare ca Moise şi Ilie, ci şi cineva mai mare decât David, unul care avea să fie Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de înregistrarea spre care ne îndreptăm atenţia acum.

Fiul şi moştenitorul lui Dumnezeu

[16]În timpul concepţiei Mariei îngerul a spus: „Atunci îngerul i-a zis: 'Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna şi împărăţia sa nu va avea sfârşit'. … Spiritul sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel, şi cel ce se va naşte va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu.'" (Luca 1:30-35, *NW*) La timpul naşterii Fiului, îngerul lui Iehova a fost trimis să anunţe aceasta, păstorilor din zonă. „Deodată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei şi gloria lui Iehova a strălucit în jurul lor, iar ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeţi, căci iată că vă anunţ vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în oraşul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul'." (Luca 2:9-11, *NW*) Apoi avem înregistrarea despre mărturia lui Simion. „El nu va vedea moartea înainte de a-l vedea pe Cristosul lui Iehova. … El este pus pentru căderea şi ridicarea din nou a multora din Israel şi pentru a fi un semn împotriva căruia se va vorbi". (Luca 2:26, 34, *NW*) Cu adevărat El a devenit o „piatră de poticnire" şi o „stâncă de cădere" pentru ambele case ale Israelului.

[17]Lui Ioan Botezătorul i-au fost puse întrebări de către evrei, prin preoţii şi leviţii lor: „'Tu cine eşti'? ... 'Eu nu sunt Cristosul.' ... 'Atunci cine eşti? Eşti Ilie?' ... 'Nu sunt'. 'Eşti Profetul?' ... 'Nu!' 'Atunci de ce botezi dacă nu eşti nici

Cuprins

Cristosul, nici Ilie, nici Profetul'?" (Ioan 1:19-25, *NW*) Observaţi în cele de mai sus cum aceeaşi trei servi au fost puşi împreună. Natanael pune problema într-o singură propoziţie: „Rabi, tu eşti Fiul lui Dumnezeu, tu eşti Regele lui Israel." (Ioan 1:49, *NW*) Pentru că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, El era moştenitorul acelor lucruri pe care Iehova le-a promis. Cu siguranţă El a fost mai mult decât fiul şi moştenitorul lui David. Isus a întrebat evreii: „Ce credeţi despre Cristos? Al cui fiu este? Ei i-au zis: 'Al lui David'. Şi el le-a zis: 'Atunci cum se face că David, prin inspiraţie, îl numeşte «Domn», când spune: «Iehova i-a zis Domnului meu: Stai la dreapta mea până îi voi pune pe duşmanii tăi sub picioarele tale'»? Dacă David îl numeşte «Domn», cum este el fiul lui?" (Mat. 22:42-45, *NW*) „Astfel Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic născut o are de la tatăl lui." (Ioan 1:14, NW) „Şi eu am văzut lucrul acesta şi am depus mărturie că el este Fiul lui Dumnezeu." (Ioan 1:34, *NW*) În timpul botezului El este recunoscut de Iehova ca fiind Fiul Lui, „iar din cer s-a auzit un glas: 'Tu eşti Fiul Meu cel Iubit. Eu te-am aprobat'." – Luca 3:22, *NW*.

[18]Este dată o confirmare în plus de scrierile lui Pavel către evrei: „Dumnezeu, care demult le-a vorbit în multe rânduri şi în multe feluri strămoşilor noştri prin profeţi, la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit printr-un Fiu, pe care l-a numit moştenitorul tuturor lucrurilor." (Evrei 1:1, 2, *NW*) Din nou avem ilustraţia dată de Isus: „Voi trimite pe Fiul Meu iubit. Poate că pe el îl vor respecta. Când viticultorii l-au văzut, au început să uneltească, zicând: 'Acesta este moştenitorul! Să-L omorâm, pentru ca moştenirea să fie a noastră'." (Luca 20:13, 14, *NW*) Fiind stabilit atunci acest fapt, prin această înregistrare, nu există nicio îndoială că cel identificat ca fiind Fiul lui Dumnezeu este moştenitorul lumii a cărei Împărăţie va dăinui veşnic.

[19]Rezumând ceea ce este implicat în transfigurare putem observa că: 1) Moise l-a preumbrit pe cel ce va veni după el, cel care va fi un mai mare lider, legiuitor, eliberator şi rege al Israelului; 2) Ilie, care a fost unul din cei mai mari profeţi, prefigurează venirea unui profet mai mare care va îndeplini anumite lucrări în legătură cu Regele şi Împărăţia puterii lui Dumnezeu. 3) promisiunea despre Mesia, care este Cristosul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a ales şi l-a aprobat, l-a uns pentru a fi rege şi preot; şi 4) Isus Cristos, Fiul lui Iehova Dumnezeu şi moştenitor al Împărăţiei şi al Lumii noi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce urmări benefice ajung la cei privilegiaţi să vadă ceva din gloria lui Iehova şi a lui Isus Cristos?
2,3. Explicaţi de ce a spus Petru că nu urma „istorisiri neadevărate născocite cu viclenie".
4. Explicaţi transfigurarea cu propriile cuvinte.
5. Ce întrebări le-a pus Isus discipolilor, exact înainte de transfigurare şi de ce?
6. Cum a fost împlinită promisiunea lui Isus că unii din discipoli nu vor vedea moartea până când nu vor vedea mai întâi pe Fiul omului în Împărăţie cu putere?
7. Descrieţi ce impresie a lăsat viziunea asupra apostolilor.

Cuprins

8. A acceptat Petru viziunea ca o împlinire a promisiunii lui Isus? Explicaţi cum a acceptat-o şi de ce.
9. Cum ne va influenţa astăzi pe noi o astfel de viziune glorioasă şi este de aşteptat că acum va exista o viziune mai mare?
10. Care a fost promisiunea cuvântului profetic de la Deuteronomul 18:15-19?
11. Explicaţi unele aspecte în care Cristos este „asemenea lui Moise".
12. De ce trebuia să apară Ilie în viziunea despre Împărăţie?
13. Menţionaţi câteva din cuvintele importante ale lui Ilie şi ce legătură au acestea cu evenimentele primei veniri.
14. Citaţi câteva din promisiunile pe care le-a făcut Iehova despre fiul lui David. Cum le potrivim cu scena transfigurării?
15. Pe lângă faptul că a fost fiul lui David, ce altceva a fost Cristos? Dovediţi.
16. Oferiţi suport scriptural care să demonstreze că fiul lui David este propriul Fiu al lui Dumnezeu.
17-19. Cum ştim că Isus Cristos este moştenitorul lui Dumnezeu?

„APĂRÂND ŞI STABILIND ÎN MOD LEGAL VESTEA CEA BUNĂ"

Raport din Ancona, Italia

Ca şi în alte locuri pe pământ, martorii lui Iehova continuă să se extindă în partea de est a centrului Italiei, de-a lungul coastei mării Adriatice, într-o zonă numită *Abruzzo*. De fapt martorii lui Iehova au devenit mai cunoscuţi în această zonă decât orice altă organizaţie necatolică şi popularitatea lor printre persoanele cu bunăvoinţă creşte constant, într-atât încât să-i alarmeze pe preoţi. Eforturile preoţilor de a aţâţa la violenţă oamenii de rând împotriva martorilor lui Iehova nu a avut succes, simpla prevenire a enoriaşilor de a nu accepta literatura nu a avut niciun efect şi spaima excomunicării nu mai funcţionează. Deci acum ei încearcă să implice poliţia să ne oprească lucrarea pe motiv că este nevoie de autorizaţie pentru a predica din uşă-n uşă.

Acest lucru s-a încercat la Ancona, un oraş port cu aproximativ 100.000 de locuitori, unde un grup de martori ai lui Iehova din Abruzzo s-a dus să lucreze ca slujitori cu timp integral. Acolo, ca în multe alte locuri din Italia, în curând ei au găsit persoane cu bunăvoinţă şi au putut să înfiinţeze un mic grup de studiu. Activitatea lor creştină, paşnică şi liniştită, însă, nu a trecut neobservată şi pe 2 martie 1951, doi dintre slujitori au fost opriţi de poliţie şi duşi la sediul poliţiei. Acolo au fost interogaţi cu privire la lucrarea lor şi toată literatura pe care o aveau la ei a fost confiscată.

Această acţiune încălca legea care cere să existe un ordin scris, emis de tribunal, înainte ca bunuri personale să poată fi confiscate. Totuşi poliţia italiană este instruită sub vechea şcoală fascistă şi se poartă ca şi cum fascismul

Cuprins

controlează încă Italia. De fapt „Legile Siguranţei Publice” care au fost întocmite în timpul regimului fascist nu au fost încă înlocuite cu legi noi care să fie în armonie cu noua constituţie italiană. Deşi judecătorii au dat dispoziţii ca legile să fie aplicate în armonie cu spiritul noii Constituţii, poliţia continuă să aplice vechile legi fasciste şi declară în mod deschis că pentru ei Constituţia nouă nu are nici o valoare. După câteva zile poliţia a făcut un raid la locuinţa acestor slujitori din Ancona, confiscând toată literatura biblică pe care au găsit-o, anume 200 de cărţi legate şi peste 2000 de broşuri, toate acestea făcându-se fără ordin judecătoresc. Acuzaţia a fost de distribuire de literatură fără autorizaţie.

Societatea Turnul de Veghere i-a instruit pe slujitorii locali să îşi urmeze activităţile de predicare folosind, dacă este nevoie, numai Biblia. Nu s-a dat nicio amendă şi confiscarea ilegală a fost contestată. Acolo unde au fost găsite persoane interesate, au fost înregistrate cereri pentru literatură biblică.

Când, în sfârşit, a sosit ziua procesului, martorii lui Iehova au fost reprezentaţi de un avocat bine cunoscut, bucuros să-i apere datorită principiilor aflate în discuţie. Procesul s-a ţinut pe 11 ianuarie 1952 şi pretorul care oficiază ca judecător în astfel de cazuri a dat o hotărâre în favoarea slujitorilor lui Iehova. Printre altele el a spus: „Este ferm stabilit faptul că singurul motiv al activităţii acuzaţilor este predicarea religiei lor. ... Asemenea propagandă religioasă este, în viziunea noastră, pe deplin permisă şi autorizată în mod explicit de către Constituţie ... caracterul nesigur şi lipsit de regularitate al contribuţiilor arată că şi dacă acuzaţii ar primi contribuţii, aceasta nu ar constitui scopul şi ţinta activităţii lor ... Din motivele de arestare este clară dovada că niciunul din acuzaţi nu a fost găsit lăsând, vânzând sau distribuind sub orice formă cărţile, broşurile şi revistele în *'locuri publice deschise sau expuse publicului.”* [ceea ce Constituţia interzice] Datorită condiţiilor menţionate mai sus, această amendă nu se poate aplica ... Acuzaţii sunt găsiţi fără vină în privinţă încălcărilor de care sunt acuzaţi, datorită faptului că ele nu constituie o încălcare ... Se ordonă restituirea cărţilor şi broşurilor confiscate de la acuzaţi.”

Aceasta a fost într-adevăr o mare victorie legală pentru martorii lui Iehova şi aceasta nu doar că le dă dreptul de a predica vestea bună nestingheriţi în Ancona, ci dă greutate poziţiei lor legale oriunde în Italia. Aceste victorii la tribunale (patru decizii importante, inclusiv una a Curţii Supreme) construiesc un zid puternic de apărare împotriva celor ce urăsc libertatea şi împotriva bigoţilor religioşi. – Filip. 1:7, *NW*.

Clericii catolici nu se înţeleg în privinţa jocurilor de noroc în biserică

Pe 18 august 1951, publicaţia *Journal* din Milwaukee anunţa că fuseseră interzise de către Cardinalul Stritch jocurile de noroc în bisericile din Chicago. Aceasta a reprezentat o veste proastă pentru mulţi cetăţeni din Milwaukee care călătoresc

Cuprins

chiar în număr de 4000 odată spre Chicago, în zilele de duminică, pentru această distracţie. Această măsură a devenit necesară încă din 1943, când legea a pus capăt jocurilor de noroc în bisericile din Milwaukee. Jocurile de noroc au devenit ilegale în Milwaukee din 1939, dar ele au continuat în biserici, în parte deoarece procurorul districtual a refuzat să impună legea asupra instituţiilor religioase; şi aşa cum nota *Journal*, „în parte deoarece biserica catolică de aici a refuzat să recunoască legea." După 1943 un nou procuror districtual a schimbat această situaţie şi i-a trimis la Chicago pe iubitorii de bingo din Milwauke.

O rază de speranţă a rămas pentru iubitorii de bingo prin publicaţia *Sun Times* din Chicago, care a dezvăluit, după cum spunea *Journal,* cum „comunicările confidenţiale ale cardinalului dezvăluie că de acum trebuie obţinută o autorizaţie specială de la cancelarie înainte ca jocurile de noroc să poată fi jucate." Evident aceasta lasă loc pentru mari abateri de la regula cardinalului. Poate că el nu este pe deplin convins de răul reprezentat de jocul bingo în biserică. *Journal* aminteşte că „pe când era arhiepiscop în Milwaukee în august 1943, Cardinalul Stritch a spus că jocurile de noroc în biserici nu erau imorale atâta timp cât aveau loc în conformitate cu regulile bisericii, scopul principal fiind recreaţia şi cu surplusul de bani nefolosiţi să meargă în scopuri caritabile sau religioase."

În contrast este interesant să observăm cuvintele altui prelat catolic, Msgr. Paul Emile Leger, arhiepiscop de Montreal. Vai! Ce contrast, când în februarie 1951 el a spus în legătură cu acelaşi subiect: „Cei ce se adună în subsolurile bisericii, de multe ori în timpul rugăciunii de seară, nu se duc acolo ca să îl laude pe Dumnezeu. Pe de altă parte aceste jocuri de noroc distrug adevăratul spirit al caritătii deoarece banii sunt depuşi cu scopul de a câştiga mai mulţi şi nu dintr-un motiv supranatural sau pentru a-i ajuta pe cei săraci şi aflaţi la nevoie. Este umilitor să auzi unele comentarii legate de aceste practici şi încă şi mai umilitor să afli despre metodele folosite de unele din aceste organizaţii."

O singură biserică catolică?

ÎNTREBAŢI orice bun catolic. „Câte biserici catolice există?" Iar el, cu siguranţă, va răspunde cu mândrie şi promptitudine, „Nu există decât O SINGURĂ biserică catolică." Iar apoi, probabil, puţin mândru de biserica sa, se va referi la protestantism, cum a făcut-o *The New Mission,* cartea părinţilor Mântuirii, vândută în Toronto, Canada, şi care spune: „Protestantismul se împarte în numeroase secte controversate. Puţinele rămăşiţe ale creştinismului care ascund lepra ereziei sunt pe sfârşite, iar scheletul care rânjeşte al infidelităţii apare în toată deformarea sa blasfematoare!" Dar nu şi biserica catolică. Ea este una. După cum a scris un fanatic catolic: „Pentru mai bine de 1900 de ani a fost o singură confesiune

Cuprins

catolică. Biserica Catolică îşi are capul ei vizibil, pe Preasfinţia Sa, Papa, ale cărui proclamaţii în materie de credinţă şi morală sunt infailibile. Cuvântul 'catolic' înseamnă 'universal', şi în lume există O SIGURĂ BISERICĂ CATOLICĂ!" Asemenea afirmaţii frenetice sunt deseori făcute pentru că sunt adesea provocate.

Este adevărat, protestantismul este divizat în peste 250 de tipuri; dar ce se poate spune despre catolicism? Există, într-adevăr, o singură biserică catolică? Dacă este corect şi potrivit ca aparţinătorii catolicismului să arate spre „numeroasele secte controversate" ale protestantismului, cu siguranţă este la fel de corect să facem la fel cu catolicismul. Dacă catolicii găsesc de cuviinţă să avertizeze în privinţa „scheletului care rânjeşte al infidelităţii" protestantismului, ar fi la fel de indicat ca şi catolicii să fie avertizaţi cu privire la „deformarea blasfematoare" a catolicismului. „Căci cu judecata cu care judecaţi veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura. De ce te uiţi la paiul din ochiul fratelui tău şi nu iei seama la bârna din ochiul tău? Sau cum poţi să-i zici fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», când iată că în ochiul tău este o bârnă? Ipocritule! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea clar să scoţi paiul din ochiul fratelui tău." – Mat. 7:2-5, *NW*.

Este uşor pentru catolici să vadă diviziunile protestantismului, asemănătoare paielor, dar par complet orbi faţă de diviziunile catolicismului, asemănătoare bârnelor. Aceste diviziuni de mărimea unei bârne din ochii catolicismului sunt înregistrate intacte în istorie, „înaintea cărora noi – chiar şi sfinţia sa Pius al IX-lea – trebuie să ne închinăm, să fim tăcuţi şi să ne plecăm capetele. Acest dictator este istoria. Nu este asemenea unei legende, care poate fi făcută aşa cum olarul îşi modelează lutul, ci este asemenea unui diamant, care taie sticla, şi care nu poate fi anulat", spunea Episcopul Strossmayer. Înaintea acestui „dictator" numeroasele afirmaţii Catolice despre faptul că există o singură biserică catolică trebuie să stea în picioare sau să cadă.

Arată cumva istoria că trebuie să existe doar o singură Biserică Catolică? Nu a lăsat separarea din secolul al unsprezecelea Catolicismul să fie împărţit între sectoarele romano-catolicilor şi ale ortodocşilor din est, iar Reformarea a lăsat Europa Continentală şi insulele Britanice să fie împărţite între Biserica romano-catolică, cea luterană şi cea reformată, cu alte diviziuni, odată cu creşterea confesiunilor? Nu sunt ortodocşii de est catolici? Vechi Catolici? Catolici Liberali? Catolici Naţionali Polonezi? Sau trebuie să presupunem că aceste religii au existat pe lângă Biserica romano-catolică de-a lungul secolelor? Nu este protestantismul însuşi o ramură a catolicismului? Romano-catolicismul nu numai că este împărţit în mai multe direcţii, asemenea spiţelor unei roţi, dar este şi centrul unei imense forţe magnetice care atrage toate fleacurile păgâne în staulul său, numindu-le „creştine". Biserica Romană, în loc să fie un drum cu un singur sens, este un drum cu multe benzi, divizate şi subdivizate, numite şi renumite, amestecate cu un şir neîntrerupt de tradiţii, relicve, idolatrii şi formalisme confuze.

Cuprins

MAI MULT DE O BISERICĂ

Istoria certifică faptul că alături de organizarea Papalităţii, după anul 440 A.D. a început să se dezvolte marea schismă între partea latină şi cea grecească a lumii romane. Până în acel timp biserica de Vest, cu centrul la Roma, şi cea de Răsărit, cu sediul în Bizanţ, era una singură. Dar au existat diferenţe clare care au asigurat această confuzie. Din punct de vedere rasial, social, lingvistic, mental, moral şi filosofic au fost mari diferenţe între cele două. Cea de Răsărit era grecească în sânge şi vorbire, iar cea de Vest era latină. Conflictul s-a accentuat între cea de Răsărit şi cea de Apus.

Ignatius din Constantinopol a refuzat să administreze sacramentul Cezarului Bardas, ştiind că este imoral. La Consiliul de la Sfânta Sofia, Photius a condamnat aspru Biserica latină pentru faptul că adăugase cuvântul „filioque" Crezului de la Niceea. Asupra acestui aspect, *Manualul Confesiunilor,* scris de F. S. Mead, spune: „Biserica Răsăriteană susţinea că spiritul sfânt provenea direct de la Tatăl; iar Biserica de Vest susţinea că provenea atât de la Tatăl, *cât şi* de la Fiul – filioque. Invidiile politice şi ecleziastice au răspândit flăcările, Papa l-a excomunicat pe patriarh, iar patriarhul l-a excomunicat pe Papă, iar îndelungata divergenţă a rezultat în existenţa a două biserici, cea Răsăriteană şi cea de Vest, în loc de una." Nu mai era o singură biserică, ci două. *The New World,* ziarul catolic oficial din Chicago, are de afirmat următoarele cu privire la această scindare: „Un catolic ortodox este un membru fie al bisericii Ortodoxe Ruseşti, fie al celei Greceşti care s-a separat de Biserica din Roma în anul 1054. Ei neagă supremaţia autorităţii Sfântului Nostru Părinte, Papa, precum şi infailibilitatea papală. … Potrivit învăţăturii catolice, ei sunt consideraţi a fi în schismă. Preoţii lor au ordine valide, iar administrarea Sacramentelor din această biserică este validă. Ei sunt în număr de 45.000.000 şi sunt al doilea mare corp creştin din lume."

Bisericile Ortodoxe Răsăritene resping învăţătura despre meritele excedente ale sfinţilor şi doctrina indulgenţelor. Folosirea chipurilor cioplite, cu excepţia crucifixului, este interzisă. Purgatoriul este negat. În Biserica romano-catolică toţi preoţii trebuie să fie celibatari, fie că sunt în ordinul monahal sau nu. În Biserica Ortodoxă, cei care sunt angajaţi în activitatea parohială, trebuie să fie căsătoriţi, deşi sunt excluşi din rangurile mai înalte. O altă diferenţă izbitoare se află în administrarea liturghiei, căci Biserica romano-catolică acceptă ca laicii să se împărtăşească doar din pâine, vinul fiind păstrat doar pentru preoţi, în timp ce în Biserica Ortodoxă ambele elemente sunt primite de către laici. Mai mult, în Biserica Ortodoxă, elementele pot fi administrate copiilor imediat după botez, în timp ce romano-catolicii amână momentul până după adolescenţă, deşi nu neapărat până după „confirmare". De asemenea, închinarea bisericii ortodoxe poate fi realizată în limbaj familiar; serviciul romano-catolic este citit întotdeauna în limba latină. – *Manualul Confesiunilor; Patriarhatul Bizantin,* de George Every.

În 1870, când infailibilitatea papei era proclamată drept chestiune de credinţă, a avut loc o nouă scindare. O mare parte dintre romano-catolici au refuzat să accepte definiţia infailibilităţii papale şi au format ceea ce astăzi este cunoscut ca Vechea Biserică catolică. Aceştia s-au grupat în jurul arhiepiscopului de Utrecht al

Cuprins

Olandei, ca lider al lor. Ei pretind aderenţa la primele şapte Consilii Generale ale Bisericii şi de asemenea cred în Crezul de la Niceea. Dar romano-catolicii îi clasifică drept „organizaţie protestantă şi modernistă". Potrivit autorităţii romano-catolice, 'ordinele şi administrarea de către ei a sacramentelor sunt valide.'

Relaţia dintre biserică şi stat a provocat o altă despărţire în cadrul Bisericii Romei. Acestea au divizat romano-catolici care pretindeau că „toate legile sunt fie derivate din autoritatea statului, fie, în timp ce acordă autoritate juridică Bisericii, neagă faptul că Biserica este în vreun fel supremă şi superioară Statului şi susţine că autoritatea Bisericii este doar deasupra conştiinţei şi că nu are autoritate externă sau socială." (*The New World,* 27 decembrie 1946) Aceştia se autointitulează Catolici Liberali.

Încă o despărţire. La data de 14 martie 1897, Biserica Catolică Naţională Poloneză a apărut ca revoltă împotriva deciziilor luate de Consiliul romano-catolic la Baltimore, în 1884. Mead scrie: „Aceste hotărâri păreau, în viziunea adunărilor poloneze aflate în dezacord, să ofere ierarhiei romane a bisericii romano-catolice o putere religioasă, politică şi socială nejustificată, să permită o 'încălcare ilegală a apartenenţei proprietăţii Bisericii şi să paveze drumul pentru exploatarea politică a poporului polonez.'" Deşi acesta este singurul grup de mărime considerabilă, care s-a separat de Biserica romano-catolică din America, există şi alte grupări în rândul slovacilor, lituanienilor, rutenilor şi ungurilor care s-au separat, iar câteva dintre parohiile slovace şi lituaniene au fuzionat cu Biserica Catolică Naţională Poloneză.

Recent, un miros de schismă din Biserica romano-catolică de pe teritoriul sovietic de sub Cortina de Fier a atras atenţia papei, potrivit publicaţiei londoneze catolice *Tablet,* din data de 6 septembrie 1947. *Soviet News* din Londra şi postul de radio din Moscova au anunţat consacrarea celor doi noi episcopi catolici din Catedrala Sfântul Iacov din Riga, Letonia. Unul dintre ei este cunoscutul teolog catolic, Peter Strud, rector al seminarului Ecleziastic din Riga, iar celălalt este profesorul Kazimir Dulbinsky, de la acelaşi seminar romano-catolic. Se pare că această iniţiativă a fost luată fără acordul Vaticanului.

Din această scurtă relatare a istoriei catolice constatăm că ea nu a fost o singură biserică solidă, compactă, de-a lungul secolelor, ci una împărţită în mai multe secte şi culte. Aşadar, cuvintele lui Isus din Matei 7:1-5 i se potrivesc foarte bine. Mai mult, istoria mărturiseşte împotriva acesteia că este împărţită în chestiuni de politică, probleme de ordin intern şi internaţional, în probleme de capital şi muncă, fascism, comunism, democraţie, război şi pace. Iar „orice împărăţie dezbinată împotriva ei însăşi este pustiită şi orice oraş sau casă dezbinată împotriva ei înseşi nu va dăinui." – Mat. 12:25, *NW.*

Acum este timpul să fugim din casa discordiei falsei religii şi să salutăm adevărata biserică, cea construită pe „stânca spirituală" a unicei speranţe a omenirii. – Apoc. 18:4; 1Cor. 10:4, *NW.*

[Note de subsol]

Vezi *Turnul de veghere* din 15 martie, 1952, pp. 177-181.

Cuprins

Să răbdăm până la sfârşit

Calea care duce la viaţă nu este una simplă. Nu este pentru cei care doresc să urmeze liniile celei mai mici împotriviri. Prietenii de vreme bună nu vor rămâne mult timp pe ea. Este o cale bătută, nu de cei mulţi, ci de cei puţini: „Intraţi pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” – Mat. 7:13, 14, *NW.*

Pentru a ajunge pe calea care duce la viaţă trebuie să ne dedicăm serviciului lui Iehova Dumnezeu, iar apoi să continuăm în acesta, în ciuda întregii împotriviri pe care lumea şi Diavolul o pot aduce împotriva noastră. După cum spunea Isus: „Cel care va persevera până la sfârşit, acela va fi salvat.” – Mat. 24:13, *NW.*

După aceea, nu vom mai avea de ales. După ce am pus mâna pe plug, nu vom putea să privim înapoi cu nostalgie. (Luca 9:62) Dimpotrivă, trebuie să privim mereu înainte şi să continuăm, punând mâna cu zel pe fiecare privilegiu de serviciu care ni se oferă, văzând-o ca pe o şansă de a ne arăta dragostea faţă de Dumnezeu şi aprecierea faţă de tot ce face pentru noi. Iar dacă acceptăm aceste privilegii de serviciu, atunci trebuie să hotărâm să perseverăm în ele, în ciuda tuturor eforturilor Diavolului pentru a ne opri. Este periculos a face chiar şi un pas înapoi. Un astfel de pas duce la altul şi în curând ne aflăm înapoi în lume, pe calea largă ce duce la distrugere.

Din motive înţelepte şi iubitoare, Iehova Dumnezeu a aranjat ca cei din serviciul Său să treacă prin încercarea răbdării. În primul rând, este nevoie de timp să demonstrăm că integritatea noastră este de neclintit, să dovedim că am fost convinşi de ceea ce am spus când ne-am dedicat serviciului lui Dumnezeu. Dacă slăbim şi pierdem speranţa doar pentru că ar putea dura mai mult timp ceea ce am crezut iniţial, cu persecuţie ce creşte, atunci Dumnezeu nu ne va considera demni de viaţă veşnică. De aceea, suntem sfătuiţi: „Fiindcă aveţi nevoie de perseverenţă, pentru ca, după ce aţi făcut voinţa lui Dumnezeu, să primiţi împlinirea promisiunii.” – Evrei 10:36, *NW.*

EXEMPLU DE RĂBDARE OFERIT DE IEHOVA

Iehova Dumnezeu ne-a ajutat să răbdăm până în prezent, iar El poate şi va continua să facă acest lucru până la sfârşitul încercării de răbdare, dacă vom folosi dispoziţiile cuprinse în Cuvântul Său, Biblia. Nu doar că aceasta conţine doar

exemple extraordinare de răbdare şi sfaturi clare în legătură cu ceea ce este nevoie dacă vrem să răbdăm, ci pentru a ne stimula să răbdăm arată şi roadele răbdării.

Cel mai mare şi cel mai important exemplu de răbdare înregistrat în Cuvântul lui Dumnezeu, deşi ar putea părea ciudat pentru unii, este cel oferit de către Iehova Dumnezeu Însuşi.

Iehova nu a fost obligat să ne dea acest exemplu de răbdare, ca şi cum El nu se putea ajuta singur, ci a ales să facă acest lucru din proprie voinţă. În loc să se plângă, aşa cum fac unii – „De ce a permis Dumnezeu toată această răutate?" – ar fi mult mai potrivit ca aceste creaturi umane să întrebe: „De ce a răbdat Dumnezeu, da, de ce a tolerat, dacă vreţi, toată această nelegiuire în ultimii şase mii de ani? El, care dintre toate persoanele din univers, a fost cel care a primit în mod nemeritat denaturare şi ocară, în timp ce prin puterea Sa nelimitată ar fi putut pune capăt complet şi brusc întregii rebeliuni de felul acesta, în orice moment ar fi vrut."

Într-adevăr, oamenii imperfecţi îşi pot permite să se plângă. N-au pierdut primii noştri părinţi dreptul la existenţă pentru toţi urmaşii lor? Şi, prin urmare, nu a manifestat Dumnezeu răbdare în ceea ce priveşte răutatea rezultând în milă arătată faţă de noi toţi? Pentru că „Dumnezeu, deşi voind să-şi arate mânia şi să-şi facă de cunoscut puterea, a tolerat cu îndelungată răbdare nişte vase ale mâniei pregătite pentru distrugere, care să-şi facă de cunoscut bogăţia glorie Sale unor vase ale îndurării". (Rom. 9:22, 23, *NW*) Şi în special zilele noastre este adevărat că răbdarea lui Dumnezeu înseamnă salvarea multora dintre creaturile Sale. – 2Pet. 3:9, 15.

Deşi răbdarea lui Dumnezeu a dus, prin urmare, la mila arătată unei mari părţi din omenirea decăzută, acesta nu a fost scopul Lui principal sau primar pentru manifestarea ei. Satan Diavolul, după ce a reuşit în devierea primilor noştri părinţi, l-a acuzat în mod fals pe Dumnezeu că nu putea pune pe pământ bărbaţi şi femei, care I-ar rămâne credincioşi sub presiune şi ispită. Iehova ştia că acea acuzaţie ticăloasă era falsă, dar pentru a demonstra acest fapt altora a trebuit să dea mână liberă lui Satan Diavolul în încercarea de a-şi dovedi acuzaţia. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu va demonstra incontestabil falsitatea acuzaţiei lui Satan, şi după ce îşi va demonstra pe deplin supremaţia prin aducerea Împărăţiei Sale promise, în ciuda tuturor eforturilor lui Satan şi a oştirii lui de a o împiedica, atunci Dumnezeu îşi va arăta mânia pe care şi-a înfrânat-o tot acest timp. Atunci, în cele din urmă, răbdarea Lui va lua sfârşit.

Şi ce va trebui să demonstreze, în cele din urmă, Iehova Dumnezeu prin manifestarea răbdării Sale? El va avea o familie regală de creaturi divine în cer, formată din 144.000, şi conducător peste ele va fi întâiul Său fiu născut, Isus Cristos; de asemenea El va avea şi o rasă umană refăcută şi adusă la perfecţiune pe un pământ paradisiac, toţi moştenitori ai vieţii veşnice. Desigur, atunci va fi evident pentru toţi că răbdarea lui Iehova în faţa răutăţii a fost pe deplin justificată.

Cuprins

ALTE EXEMPLE DE RĂBDARE

Următorul exemplu important de răbdare pe care Biblia îl are pentru noi este acela al Fiului lui Iehova, Isus Cristos. Şi ce exemplu a dat El pentru noi! Nu e de mirare că suntem îndemnaţi, „să alergăm cu perseverenţă cursa, care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre, şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus. Pentru bucuria care-i era pusă înainte, el a suportat stâlpul de tortură, dispreţuind ruşinea şi s-a aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Într-adevăr, priviţi cu atenţie la Cel care a suportat cuvinte atât de potrivnice rostite de păcăoşi împotriva intereselor lor, ca să nu obosiţi şi să nu vă pierdeţi puterile în sufletele voastre.” – Evrei 12:1-3, *NW.*

Luaţi în considerare şi exemplul lui Avraam, despre care Pavel ne spune: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeaşi sârguinţă pentru a avea deplina siguranţă a speranţei până la sfârşit, ca să nu fiţi leneşi, ci să fiţi imitatori ai celor care prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile. Fiindcă ... după ce a arătat răbdare, Avraam a primit promisiunea.” – Evrei 6:11-15, *NW.*

Avraam avea 75 de ani când Dumnezeu l-a chemat pentru prima dată. El avea aproximativ 125 de ani când Dumnezeu Şi-a confirmat promisiunea cu un jurământ, datorită bunăvoinţei lui Avraam de a-l oferi pe fiul său iubit Isaac, care avea în acel moment aproximativ 25 de ani. Şi apoi Avraam a călătorit în ţara aceea ca străin pentru alţi cincizeci de ani, murind la vârsta de 175 de ani. Am răbda în serviciul lui Dumnezeu 100 de ani? – Gen. 22:1-18; Ps. 105:9-15; Evrei 11:8-19.

Discipolul Iacov aduce, de asemenea, în atenţia noastră, exemple de răbdare. „Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi de răbdare pe profeţii care au vorbit în numele lui Iehova. Iată că noi îi numim fericiţi pe cei care au perseverat. Aţi auzit despre perseverenţa lui Iov şi aţi auzit sfârşitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecţiune şi îndurător.” (Iac. 5:10, 11, *NW*) Nu doar pentru scopuri istorice ne-a fost dată înregistrarea despre cei credincioşi, ci ca unii să fie ajutaţi în acest secol al XX-lea să susţină suveranitatea lui Iehova. Dacă răbdăm aşa cum au făcut ei, ne putem numi şi noi „fericiţi”.

Nici nu vom trece cu vederea exemplul pe care ni l-a dat apostolul Pavel. El nu a căutat o eliberare timpurie din serviciu din cauza greutăţilor şi experienţelor lui neplăcute. El nu a ieşit la pensie, ci a continuat, deşi era un om bătrân. (Filim. 9) El a efectuat datoriile unui apostol, „prin toată perseverenţa, prin semne şi minuni şi prin lucrări de putere.” – 2Cor. 12:12, *NW.*

Nicio greutate nu a fost prea mare pentru Pavel să îndure de dragul serviciului. „Noi nu dăm în nici un fel vreun motiv de poticnire, pentru ca serviciul nostru să nu fie criticat; ci, în orice privinţă ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, prin perseverenţă în multe lucruri, în încercări, în necazuri, în nevoi, în dificultăţi, în bătăi, în închisori, în tulburări, în munci grele, în nopţi fără somn, în perioade fără hrană; de asemenea, prin puritate, prin cunoştinţă, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin spirit sfânt, prin iubire fără ipocrizie, prin vorbire adevărată, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptăţii – cele din mâna dreaptă şi cele din mâna stângă – prin glorie şi prin dezonoare, prin reputaţie proastă şi reputaţie

Cuprins

bună, ca amăgitori şi totuşi spunând adevărul, ca necunoscuţi şi totuşi bine cunoscuţi, ca şi când am muri şi totuşi iată că trăim; ca disciplinaţi şi totuşi nu omorâţi; ca întristaţi, dar întotdeauna bucurându-ne; ca săraci, dar îmbogăţindu-i pe mulţi; ca neavând nimic şi totuşi posedând toate lucrurile." (2Cor. 6:3-10, *NW*) Am îndurat atât de multe lucruri câte a îndurat Pavel?

ALTE METODE AJUTĂTOARE PENTRU RĂBDARE

În momente de oboseală ne putem întreba: Cum vom sta şi vom rezista în acest test de răbdare? Cum? Iubindu-L pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea. Dacă avem iubire o vom arăta prin respectarea poruncilor Sale. Pentru că „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. ... Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu se termină niciodată." (1Cor. 13:4, 7, 8; 1Ioan 5:3, *NW*) Dacă nu răbdăm din iubire, răbdarea noastră nu numai că va fi de scurtă durată, dar nu va conta în faţa lui Dumnezeu. Dar dacă suportăm din iubire în necazuri şi greutăţi, vom fi în măsură să continuăm şi nu numai că vom continua, dar aceasta va avea ca efect aprofundarea iubirii noastre pentru Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu ne va ajuta să evităm capcanele în care ne va conduce dragostea de bani, ceea ce ar fi imposibil de îndurat. „Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele; şi unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri. Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri. Urmăreşte dreptatea, devoţiunea sfântă, credinţa, iubirea, perseverenţa, blândeţea." – 1Tim. 6:10, 11, *NW*.

Mai mult, cunoştinţa adevărului şi spiritul sfânt ne vor da puterea de a îndura. O persoană care are cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi marea chestiune, despre Numele şi suveranitatea Lui, este puternică. Este o sursă secretă de putere să ştim pentru cine suntem privilegiaţi să îndurăm greutăţile şi persecuţiile. „Să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţa exactă despre Dumnezeu, primind toată puterea, potrivit tăriei gloriei lui, ca să perseveraţi pe deplin şi să fiţi îndelung răbdători cu bucurie." (Col. 1:10,11, *NW*) Şi având spiritul sfânt al lui Dumnezeu asupra noastră, pentru a compensa slăbiciunile noastre, suntem făcuţi încă mai puternici pentru menţinerea în serviciul lui Dumnezeu cu o atitudine potrivită a minţii.

Un alt ajutor pentru răbdare este bucuria. „Bucuria lui Iehova este tăria voastră." (Neem. 8:10, *AS*) Orice lucru făcut pentru a aduce onoare Numelui lui Dumnezeu şi pentru susţinerea cauzei Sale este un motiv de bucurie. De aceea citim că apostolii, după ce au fost bătuţi, „au plecat dinaintea Sinedriului, bucurându-se că fuseseră socotiţi demni să fie batjocoriţi pentru Numele Său." Deci bucuria lor a contracarat suferinţa şi ruşinea şi fără să se oprească au continuat să înveţe şi să predice vestea cea bună. (Faptele 5:40-42, *NW*) Putem face la fel, dacă nu ne lăsăm mintea să stăruiască asupra suferinţelor fizice şi

Cuprins

mentale ale reproşurilor, ci mai degrabă asupra motivelor pentru care noi ar trebui să fim plini de bucurie.

Speranţa este un alt factor care ne va ajuta să răbdăm. Fără îndoială că datorită puterii pe care ne-o dă speranţa noastră de a răbda, Diavolul face ca lumea lui să îngrămădească atâta ridicol asupra acesteia. Această speranţă joacă un rol important în salvarea noastră finală, pentru că ne menţine credincioşi pe calea noastră de acţiune, de a-i servi lui Iehova, făcându-ne să rezistăm în mijlocul nenorocirilor. Având această speranţă ne ajută să îndurăm, iar la rândul ei, răbdarea ne întăreşte speranţa. (Rom. 15:4) „Fiindcă în această speranţă am fost salvaţi; dar o speranţă care se vede nu este speranţă, căci mai speră omul într-un lucru pe care-l vede? Dar, dacă sperăm într-un lucu pe care nu-l vedem, continuăm să-l aşteptăm cu perseverenţă.” – Rom. 8:24, 25, *NW.*

Datorită acestei speranţe vom putea să îndurăm persecuţiile. Lumea se minunează de modul în care martorii lui Iehova par să „prospere în timpul persecuţiilor”. Aceasta se datorează faptului că ea nu înţelege sau nu apreciază ceea ce ne aduce la cunoştinţă apostolul Pavel în Romani 5:2-5 (*NW*): „Să exultăm bizuindu-ne pe speranţa că vom primi glorie de la Dumnezeu. Şi nu numai atât, ci să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă ştim că necazul aduce perseverenţă, iar perseverenţa aprobarea lui Dumnezeu, iar aprobarea, speranţă, şi speranţa nu duce la dezamăgire, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt care ne-a fost dat.”

Pentru a răbda este, de asemenea, necesar autocontrolul. Noi trebuie să ne menţinem în această direcţie ca buni soldaţi ai lui Isus Cristos. Oamenii care îşi doresc recompense temporare exercită autocontrol; cu atât mai mult ar trebui să-l exercităm noi, scopul nostru fiind premiul vieţii veşnice. (1Cor. 9:25) Acel autocontrol şi răbdarea merg mână în mână pentru obţinerea devotamentului evlavios care ne va asigura aprobarea lui Dumnezeu şi salvarea finală este evidentă din cuvintele apostolului Petru: „De aceea, depunând şi voi toate eforturile, adăugaţi la credinţa voastră virtutea, la virtute, cunoştinţa, la cunoştinţă, stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine, perseverenţă, la perseverenţă devoţiunea sfântă.” – 2Pet. 1:5,6, *NW.*

Pilda semănătorului a subliniat o altă nevoie sau necesitate pentru răbdarea noastră, cea a credinţei şi a unei stări drepte a inimii. Sămânţa care a căzut pe un loc stâncos sau pe un sol pietros s-a uscat atunci când a fost lovită de căldură. Deci, într-un mod asemănător, dacă inimile noastre sunt de piatră, adică dacă suntem egoişti si lipsiţi de credinţă, nu vom putea să îndurăm focul persecuţiei. De aceea Pavel ne avertizează: „Aveţi grijă, fraţilor, ca nu cumva să se dezvolte în vreunul dintre voi o inimă rea, lipsită de credinţă, prin îndepărtarea de Dumnezeul cel Viu.” (Evrei 3:12, *NW*) Apoi Pavel continuă să arate modul prin care inimile noastre se pot împietri prin puterea înşelătoare a păcatului.

În contrast direct cu acest tip de inimă, este tipul de inimă a „solului potrivit” care păstrează adevărul şi aduce „roade cu răbdare”, unele treizeci, unele şaizeci şi unele o sută. – Luca 8:15; Mar. 4:20 , *NW*.

Cuprins

ROADELE RĂBDĂRII

Nu ar trebui să ne gândim niciodată că suportarea unui test de răbdare este o pierdere de timp, pentru că atâta timp cât vom continua să rezistăm în faţa unor lucruri care ne încearcă, vor avea loc schimbări în interiorul nostru, şi dacă trecem prin aceste încercări cu o stare dreaptă a minţii şi a inimii, schimbarea va fi în mai bine, având ca rezultat aprobarea lui Dumnezeu. Prin urmare, este ceva de care să ne bucurăm, nu să ne întristăm. „Consideraţi ca o mare bucurie, fraţii mei," scrie Iacov, „când treceţi prin diferite încercări, fiindcă ştiţi că încercarea credinţei voastre duce la perseverenţă. Dar perseverenţa să-şi desăvârşească lucrarea, ca să fiţi desăvârşiţi şi sănătoşi în toate privinţele şi să nu vă lipsească nimic." – Iac. 1:2-4, *NW*.

Din aceste cuvinte ale lui Iacov este evident că peste încercarea răbării nu se va trece repede, ci vom avea încercare după încercare, totdeauna determinându-ne să exercităm calităţi corecte şi făcându-ne să scoatem la iveală altele noi, pe măsură ce ne bizuim foarte mult pe Dumnezeu pentru înţelepciune şi îndrumare. Dar continuând în felul acesta vom câştiga experienţă pe mai multe planuri, o înţelegere completă a modului de abordare a lucrurilor, precum şi o maturizare şi o perfecţionare în ascultare de Dumnezeu şi a încrederii în El. Făcând acest lucru ne vom dovedi dependenţa faţă de Dumnezeu şi vom fi printre cei de a căror integritate Iehova poate fi sigur pentru eternitate. Dacă apreciem acest fapt nu ne vom sustrage de la încercările răbdării, ci le vom parcurge în mod consecvent cu tot ce avem, încrezători că având sprijinul lui Dumnezeu, putem ieşi victorioşi.

Mai există încă un motiv vital pentru răbdare – aceasta serveşte la mântuirea altora, atât prin faptul că predicăm altora vestea bună a mântuirii altora, dar şi prin faptul că noi înşine dăm un exemplu de statornicie. Aşa cum a spus Pavel: „De aceea continui să suport toate lucrurile de dragul celor aleşi, pentru ca şi ei să primească salvarea care este în Isus Cristos, împreună cu gloria veşnică." – 1Tim. 4:16; 2Tim. 2:10, *NW*.

Văzând apoi că alţii sunt gata să beneficieze de răbdarea noastră statornică în serviciul lui Dumnezeu, noi, cu atât mai mult, avem obligaţia să continuăm, să nu renunţăm niciodată. Dacă renunţăm nu ne vom ajuta nici pe noi înşine, nici pe altcineva spre salvare. Dar prin continuarea în serviciul lui Iehova, ca slujitori ai Săi, indiferent de ceea ce ar trebui să suferim sau să îndurăm, vom rămâne pe calea salvării şi îi vom ajuta şi pe alţii pe această cale, atât prin predicare cât şi prin propriile exemple. – 2Tes. 1:4.

Promisiunea lui Dumnezeu a unei vieţi veşnice în noua Sa lume este sigură. Multele binecuvântări de a-i servi lui Dumnezeu în prezent sunt cu noi. Faptul că lucrarea de predicare a veştii bune se răspândeşte mai departe decât ne-am gândit vreodată nu ar trebui să ne diminueze zelul şi entuziasmul. Deci, până când nu vom vedea carele de război ale lui Iehova în acţiune împotriva organizaţiei vizibile a lui Satan, făcând-o să lingă ţărâna, nu va fi niciun fel de renunţare din partea noastră, ci mai degrabă o răbdare credincioasă în posturile noastre de serviciu, pentru justificarea Numelui lui Iehova, pentru salvarea altora şi pentru propria noastră salvare. – Isa. 21:8, 9.

Puterea şi prezenţa Domnului nostru Isus Cristos

ACEŞTI trei discipoli – Petru, Iacov şi Ioan, au fost bine informaţi cu privire la Scripturi, nu numai în cunoştinţa profeţiilor, ci inimile lor erau în armonie cu marele Dumnezeu al cerului şi au învăţat multe de la Isus. Aşa că atunci când I-au văzut transfigurarea nu a fost ca o imagine trecătoare. Ei urcaseră un munte înalt şi erau obosiţi şi somnoroşi. Cu toate acestea, ei au devenit complet treji şi au contemplat acea scenă minunată, auzind de asemenea ceva din conversaţie. Cât de des vor prinde aceşti trei oameni acea revărsare de glorie, a cărei strălucire nu poate fi uitată, şi vor contempla sensul ei, care leagă profeţie de profeţie, promisiune de promisiune, şi, pentru a le încununa pe toate, vocea lui Dumnezeu! În Moise ei au văzut reprezentată legea, legământul, organizaţia teocratică, Împărăţia, eliberarea naţiunii şi trecerea în condiţii de siguranţă în Ţara Promisă. Pentru ei, Moise a însemnat acest lucru şi mult mai mult. În Ilie au văzut pe apărătorul credincios al închinării pure şi adevărate, o persoană care urăşte cu adevărat închinarea falsă, un susţinător al serviciului lui Iehova, unul care-i mustră pe regi, distrugător al falşilor preoţi, unul care îi redă pe cei morţi şi unul luat din serviciul pământesc fără hotărârea oamenilor. Apoi l-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu în glorie, şi ei ştiau că această glorie aparţinea Cristosului lui Dumnezeu. Cu siguranţă viziunea, pentru că asta a fost, ilustra pentru ei, în formă miniaturală, aproape în formă de tablou, deşi nu fără viaţă, pe Fiul omului în glorie, în puterea Împărăţiei Sale. În ce mod mai bun sau în ce formă l-ar fi putut vedea, pentru că totul a fost reprezentat în această viziune!

[2.] Atunci a avut loc o conversaţie între Moise, Ilie şi Isus. Şi despre ce au vorbit ei? Probabil că multe lucruri nu au fost consemnate, dar ştim că a fost discutată plecarea lui Isus la Ierusalim. (Luca 9:31, *NW*) Prin urmare, suntem interesaţi să aflăm ce a conţinut discuţia lor. Este necesar să ne amintim că doar cu o săptămână înainte Isus le-a spus deschis discipolilor săi: „Fiul omului trebuie să îndure multe suferinţe, să fie respins de bătrâni, de preoţii principali şi de scribi şi să fie omorât şi a treia zi să fie sculat din morţi.” (Luca 9:22, *NW*) Utilizarea cuvântului „plecare” este foarte edificatoare, şi foarte importantă. În *Versiunea Regele Iacob* este folosit cuvântul „deces”, dar care nu transmite ideea complet. În cazul în care cuvântul „deces” este folosit ne gândim doar la moarte, în timp ce „plecare” ne duce cu gândul la a părăsi, a merge undeva. Cuvântul grecesc din care sunt traduse cuvintele în limba engleză „plecare” şi „deces” este *éxodos*. Cât ne gândim la ideea de exod implică mai mult decât „deces”.

[3] Moise şi naţiunea teocratică tipică au trecut printr-un *exod* care a avut loc pe baza promisiunii lui Iehova – moartea întâilor născuţi ai Egiptului, mielul ucis şi sângele stropit. Moartea a fost legată şi de întâii născuţi ai Egiptului şi de mielul ucis, care îl reprezenta pe Moise. Decesul lor, dar şi plecarea lui Moise, au fost

cele care l-au preumbrit pe Cristos. Eliberarea a venit nu numai pentru Moise, ci pentru cel puţin două milioane de persoane. A fost ieşirea, plecarea şi exodul lor. Cartea ebraică Exodul face o relatare despre primele etape, în împlinirea promisiunii făcute de Iehova celor credincioşi înainte de zilelelui Moise, referindu-se la creşterea lui Israel, de fapt dintr-o familie într-o naţiune. Exodul lor a fost realizarea eliberării, perioadă în care nu au avut un oraş permanent, ci au fost în mişcare, din lumea lui Satan spre moştenirea lor. Iehova Şi-a chemat poporul afară din Egipt şi i-a făcut în cele din urmă o Împărăţie.

[4] Ilie a experimentat un exod, deşi plecarea sa a fost total diferită. Înregistrarea declară: „Pe când mergeau ei vorbind, a apărut un car de foc şi nişte cai de foc care i-au despărţit pe unul de altul, şi Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej. Elisei a văzut şi a strigat: «Părinte! Părinte! Carele lui Israel şi călăreţii lor!»” (2Regi 2:11, 12, *AS*) Această plecare nu ar trebui să însemne că Ilie este în cer, încă activ în formă trupească, deoarece Pavel spune în Evrei 11:13 (*NW*): „În credinţă au murit toţi aceştia, deşi n-au primit împlinirea promisiunilor; ci doar le-au văzut de departe, le-au salutat.” Domnul Isus a spus: „Nici un om n-a urcat la cer, în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” (Ioan 3:13, *NW*) Iehova i-a aranjat plecarea lui Ilie, astfel încât să ilustreze şi să preumbrească ceva mai mare cu privire la Ilie, care era în viitor.

[5] Moise şi Ilie din viziune discutau despre plecarea lui Isus, nu despre moartea Lui, lăsând lucrarea lui să moară, şi să aibă un sfârşit, ci o mişcare către altceva, un viitor, o eternitate înaintea Lui. El a spus că va fi înviat a treia zi şi cu o anumită ocazie a declarat: „Ce-aţi zice dacă l-aţi vedea pe Fiul omului urcând unde era mai înainte?” (Ioan 6:62, *NW*) Moartea Sa a fost una victorioasă şi a însemnat salvarea acelora din lume care Îi aud glasul. Plecarea lui Isus Cristos implică eliberarea multor prizonieri. Aşadar Pavel citează: „Când a urcat în înălţimi, a dus cu el captivi. A dat oameni ca daruri.” (Efes. 4:8, *NW*) Regele David a scris profetic: „Carele lui Dumnezeu sunt în număr de douăzeci de mii, cu mii şi mii; Domnul este în mijlocul lor, ca în Sinai în sanctuar. Te-ai suit pe înălţimi, ai luat captivi, ai primit daruri dintre oameni; da şi dintre cei rebeli, ca Iehova Dumnezeu să locuiască împreună cu ei.” (Ps. 68:17, 18, *AS*) Aici, observaţi de asemenea, cuvintele apostolului: „Ea se vede din felul în care lucrează tăria puterii Sale [a lui Dumnezeu], cu care a lucrat, în cazul lui Cristos, când L-a înviat din morţi şi L-a aşezat la dreapta Sa în locurile cereşti, cu mult deasupra oricărei guvernări, autorităţi, puteri şi domnii şi a oricărui Nume dat nu numai în acest sistem.” – Efes. 1:19-21, *NW*.

[6] Plecarea lui Isus Cristos semnifică părăsirea acestui pământ prin moarte şi apoi ridicarea din moarte de către Tatăl Său şi înălţat în glorioasa poziţie în maiestate

Cuprins

cerească. Promisiunea a fost făcută: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Şeol, nici nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieţii; în prezenţa Ta sunt bucurii nespuse şi plăceri veşnice în dreapta Ta.” (Ps. 16:10, 11, *AS*) Plecarea, în cazul lui Isus Cristos, a însemnat, aşadar, mult mai mult decât decesul Lui.

[7]Şi totuşi mai este mult până la scena transfigurării, căci pentru a încununa în întregime această glorioasă privelişte este oferită mai multă confirmare. Pe măsură ce norul format începea să-i acopere protector „ei s-au înfricoşat. Şi din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultaţi.»” (Luca 9:34, 35, *NW*) Nu e de mirare că Petru, mai târziu, scrie „Pentru că El a primit de la Dumnezeu, Tatăl, onoare şi glorie, când cuvinte ca acestea i-au fost adresate prin glorie măreaţă.” (2Pet. 1:17, *NW*) Când combinăm toate aceste caracteristici distincte într-un minunat întreg începem cu adevărat să înţelegem cum l-au văzut atunci aceşti trei apostoli pe Fiul omului în gloria Lui, în Împărăţie cu putere şi maiestate. Iehova Şi-a confirmat Cuvântul spus prin Moise şi profeţi. „Ascultaţi-L”, a spus glasul lui Iehova. „De El să ascultaţi”, a fost enunţat prin intermediul lui Moise. Apoi, la scurt timp după plecarea lui Isus, Petru exclamă: „Să ascultaţi de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului.” (Faptele 3:22, 23, *NW*) În locul lui Moise, care până acum vorbea poporului lui Dumnezeu, autoritatea a fost transferată lui Isus Cristos. Legământul legii a fost încheiat şi un legământ nou a început.

[8]Se pare că acele cuvinte ale apostolului Ioan din primul său capitol au fost influenţate de scena transfigurării. „Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic născut o are de la Tatăl lui.” (Ioan 1:14, *NW*) Poate că multe din aceste lucruri de care vorbeşte Ioan au fost scrise cu viziunea glorioasă în minte. Apoi, există o altă confirmare care arată importanţa transfigurării şi faptul că aceasta ilustrează Împărăţia şi maiestatea Regelui. Ascultaţi cuvintele lui Pavel: „Dumnezeu, care demult le-a vorbit în multe rânduri şi în multe feluri strămoşilor noştri prin profeţi [Moise, Ilie şi alţii], la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit printr-un Fiu [‘Ascultaţi-l!’], pe care l-a numit moştenitor al tuturor lucrurilor [‘Acesta este Fiul Meu!’] ... El este reflectarea gloriei Sale şi reprezentarea exactă a fiinţei Sale. El susţine toate lucrurile prin cuvântul puterii sale, iar după ce a făcut o purificare pentru păcatele noastre, [a trecut în moarte] s-a aşezat la dreapta Măreţiei, în înălţimi [completându-şi exodul sau ‘plecarea’].” – Evrei 1:1-3, *NW*.

[9]Pavel continuă explicând că El nu i-a spus oricui ‘Tu eşti Fiul Meu’, ci când îşi aduce întâiul născut, îl recunoaşte şi le porunceşte tuturor îngerilor să I se închine, iar Pavel alătură acestor cuvinte un citat din Psalmul 45, pentru a dovedi că Isus

Cuprins

este cel uns şi că El va dăinui pentru totdeauna. Apoi, el foloseşte cuvinte asemănătoare celor spuse de către Petru: „De aceea, trebuie să dă o atenţie mai mult decât obinuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să mergem în derivă. Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o salvare atât de mare, care a început să fie vestită prin Domnul nostru?" (Evrei 2:1,3, *NW*) Multe dintre scrierile lui Pavel către Evrei reflectă scena transfigurării. Chiar şi modul de exprimare a gândului se ridică la înălţime, făcând cunoscute gloriile legământului celui nou într-o expresie adevărată, arătând apusul vechiului legământ. Dar cât de grandios este răsăritul celui nou şi perspectivele cereşti astfel luminate! Transfigurarea arată gloria lui Moise şi Ilie, şi apoi estomparea acesteia, iar vocea autorităţii vine din cer recunoscându-şi Fiului şi poruncind că El este cel căruia trebuie să i se dea ascultare. Da, deşi Iehova a vorbit în trecut prin profeţi, El va vorbi acum prin Fiul Său. Vocea lui Isus Cristos este ca vocea lui Iehova Dumnezeu pentru poporul Său. Binecuvântaţi sunt ochii voştri dacă văd şi urechile voastre dacă aud, deoarece aceste adevăruri vor aduce multă bucurie şi mângâiere.

SEMNIFICAŢIA PROFETICĂ

[10]Deşi acea apariţie magnifică a fost atât de impresionantă şi de semnificativă pentru cei trei apostoli şi pentru biserica timpurie, şi de asemenea pentru cei credincioşi, aceasta nu este totuşi sfârşitul, pentru că înseamnă mult mai mult pentru noi astăzi. De ce? Răspunsul simplu este pentru că am ajuns acum la prezenţa reală a Domnului nostru Isus Cristos şi a Împărăţiei Sale, care este aici în puterea sa. Regele, Isus Cristos, nu a domnit, la prima Lui venire, şi să ne amintim că transfigurarea a fost doar o viziune, deşi ilustra, cu siguranţă, lucruri mai mari care urmau să vină. Scripturile şi faptele arată spre o a doua apariţie a Domnului nostru, moment în care El va veni în gloria Tatălui, să conducă lumea. Un singur lucru este sigur şi acesta este că viziunea transfigurării confirmă cuvântul profetic al lui Iehova, dând viaţă acesteia şi astfel ne vorbeşte elocvent. Petru spune: „De aceea noi avem cuvântul profetic mai sigur. Şi bine faceţi că îi daţă atenţie ca unei lămăpi care străluceşte într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă şi răsare luceafărul în inimile voastre." – 2Pet. 1:19, *NW*.

[11]Aici, de asemenea, este ceva legat de viitor, o privire în perspectivă spre un eveniment minunat. Pavel spune: „Care este, de fapt, speranţa, bucuria sau coroana exultării noastre – nu sunteţi voi? – înaintea Domnului nostru Isus, în timpul prezenţei sale?" (1Tes. 2:19, *NW*) Isus a spus: „Căci Fiul omului trebuie să vină în gloria Tatălui Său cu îngerii Săi." (Mat. 16:27, *NW*) „Şi îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare glorie." (Mat. 24:30, *NW*) „Când va sosi Fiul omului în gloria Sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul său glorios." (Mat. 25:31, *NW*) Acest moment de glorie era în viitor şi Pavel a arătat că, deşi promisiunea cuvântului profetic a fost că toţi îngerii Lui vor fi supuşi Fiului, din motive specifice timpul acela încă nu venise. (Pentru explicaţii consultaţi Evrei 2:8-15, *NW)* Gloria Regelui Isus Cristos va fi completă la a doua Sa apariţie, timp care este acum. Iehova Dumnezeu îl va declara din nou pe Fiul Său Regele lumii noi, de această dată pentru toţi oamenii.

Cuprins

[12]Regele domneşte în şi din cer, căci a doua prezenţă este un fapt împlinit. Autoritatea şi puterea Lui au fost deja demonstrate prin aruncarea lui Satan şi a demonilor săi din cer şi prin oprirea puterii sale; de asemenea, prin eliberarea poporul Său din închisoarea Babilonului, astfel că sute de mii se bucură acum de libertate. Sub îndrumarea şi prin puterea Lui aceşti eliberaţi au fost ocotiţi, indiferent de toată ura care a fost concentrată asupra lor. Proclamarea stabilirii Împărăţiei Lui este în creştere şi se aude tot mai tare, răspândindu-se tot mai departe în fiecare an, iar înainte de încheierea lucrării, aceasta va fi cunoscută ca cea mai importantă şi cea mai cunoscută proclamare din lume. Această predicare a veştii bune trebuie să fie efectuată înainte de venirea sfârşitului. Da, sfârşitul *tel'ic*, pentru că atunci când mărturia pentru naţiuni va fi realizată, va veni cel mai mare timp de necazuri pe care l-a cunoscut lumea vreodată, pentru că Dumnezeu va lovi pământul cu un blestem. „Până nu se împlineşte hotărârea, înainte să treacă ziua ca pleava, până nu vine peste voi mânia aprinsă a lui Iehova ... Căutaţi-l pe Iehova toţi cei smeriţi de pe pământ, … căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia; poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” – Ţef. 2:2, 3, *AS*.

[13]Mesajul adresat populaţiei pământului implică invitarea oamenilor să vadă clar zilele periculoase, pentru a cunoaşte apropierea sfârşitului complet al vechiului sistem. Înainte de venirea mâniei lui Iehova, cei care doresc salvare trebuie să facă fapte care să aducă milă şi iertare. Pocăinţa este necesară. Amintiţi-vă promisiunea lui Iehova: „Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte să vină ziua ziua cea mare şi înfricoşată a lui Iehova.” (Mal. 4:5, *AS*) Lucrarea prin Ilie a fost de a-i întoarce pe locuitori spre pocăinţă pentru faptele lor rele. Iehova Şi-a arătat consideraţia şi mila faţă de întreaga populaţie a acestei lumi, prin trimiterea în continuare a servilor Săi, sub îndrumarea Lui, pentru a o avertiza de iminenta distrugere. Pentru a fi salvaţi spre viaţă cei care aud mesajul trebuie să dea atenţie poruncilor lui Dumnezeu, exprimate prin Regele, Isus Cristos.

[14] Acum, să examinăm pe scurt cuvintele lui Petru exprimate după Rusalii. „Aşadar, căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviorare de la însuşi Iehova. Şi el să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus, pe care cerul trebuie să-l păstreze până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor săi profeţi din vechime. Căci Moise a zis: Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre fraţii voştri un Profet ca mine; să ascultaţi de el în tot ce vă va spune.” (Faptele 3:19-22, *NW*) Aceste cuvinte trebuie să se aplice în împlinirea zilei celei mari de restabilire, timpul domniei Împărăţiei. Şi astfel Petru se alătură lui Moise, Ilie şi lui Isus Cristos, pe măsură ce învaţă despre Împărăţia lui Dumnezeu.

[15] Isus Cristos apare pentru a doua oară în gloria lui Iehova pentru a judeca şi pentru a conduce. Este scris: „Cine este Regele gloriei? Iehova cel puternic şi măreţ, Iehova cel puternic în luptă ... Iehova oştirilor, El este Regele gloriei.” (Ps. 24:8, 10, *AS*). Gloria lui Iehova este asupra lui Cristos. „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia.” (Col. 1:15, *NW*) Următorul cuvânt profetic primeşte acum împlinire: „Am văzut cu ochii mei pe Iehova oştirilor, pe Rege … Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova oştirilor! Tot pământul este plin

de gloria lui." (Isa. 6:5, 3, *AS*) A venit în sfârşit ziua ca tot ce a fost scris în profeţii să se împlinească. Se apropie zilele pentru îndeplinirea fiecărei viziuni. (Ezec. 12:23) S-au întâmplat deja multe semne şi minuni şi vor urma încă multe, pentru că Fiul lui Dumnezeu şi Regele lumii este aici, şi tot ceea ce a fost preumbrit şi promis prin Moise, Ilie şi pentru Mesia se va întâmpla.

[16]Rămăşiţa celor unşi a fost adusă împreună; sute de mii de „alte oi" au fost deja adunate; lumea veche a fost avertizată; încep noi sisteme de lucruri; Fiul iubit al lui Dumnezeu a fost întronat în cer; conducătorul vechii lumi şi demonii lui au fost eliminaţi şi înjosiţi; religia falsă a fost demascată; clasa „bogatului" este în chinuri. Adevărata închinare a fost restabilită. Mesajul Împărăţiei este publicat peste tot. Unitatea a ajuns la poporul lui Iehova, organizarea teocratică este acum restaurată şi mult mai multe minuni s-au întâmplat, prea numeroase pentru a fi menţionate aici. Şi gândiţi-vă la unele lucruri minunate care vor avea loc: Babilonul cel mare va fi complet distrus; războaiele vor fi oprite, toate nelegiuirile şi orice formă de răutate se vor încheia, cu o restabilire completă a tuturor lucrurilor pierdute de om, prin neascultare, şi omenirea restabilită se va bucura de pace, fericire, bucurie şi viaţă fără sfârşit. Prinţul păcii va fi în control. Ce zi fericită şi glorioasă! Cine poate refuza veştile ei bune!

[17]În aceste zile din urmă poporul lui Iehova este angajat în lucrarea Ilie, în special între anii 1878-1918, când lucrarea a fost oprită şi acea parte a serviciului Împărăţiei s-a încheiat atunci. La scurt timp după aceea, poporul lui Dumnezeu a ieşit din starea redusă la tăcere şi a făcut lucrări mai puternice, la fel cum a continuat Elisei după ce Ilie a încheiat, de fapt, Elisei continuând lucrarea lui Ilie prin ungerea lui Hazael ca rege peste Siria şi Iehu ca rege peste Israel, în armonie cu poruncile lui Ilie. (1Regi 19:15, 2Regi 8:8-15; 9:1-10) Deşi Ilie a încheiat lucrarea în ceea ce-l privea, cel care a terminat-o a fost Elisei. Aşa este şi în aceste zile din urmă: deşi serviciul lui Ilie ca atare a fost oprit în 1918, totuşi Iehova, prin intermediul poporului Său, completează încă lucarea de avertizare ca aceasta să fie făcută înainte de venirea distrugerii.

[18] Mai mult, credem că în 1918, sfinţii care dormeau au fost treziţi şi ridicaţi în glorie cerească pentru a fi cu Domnul lor pentru totdeauna. Acei sfinţi în viaţă ce trăiesc acum pe pământ, vor fi schimbaţi la moartea lor, într-o clipă, pentru a se alătura Domnului întors. Decesul lor va fi un *exod*, o plecare. Da, ei vor suferi, de asemenea, multe lucruri, vor fi respinşi, dar vor fi schimbaţi, fără a muri, şi ridicaţi la glorie cerească, pentru a fi totdeauna la dreapta Tatălui. Astăzi, rămăşiţa celor unşi, în carne, nu se află pe un munte literal, ci sunt cu cei care se află pe Muntele Sion, cântând Cântarea lui Moise şi a Mielului, cu siguranţă, o cântare de laudă şi de recunoştinţă pentru salvare. – Apoc. 14:1-3.

[19]Ce plecare minunată şi uimitoare azi! Pe baza sângelui vărsat al Mielului lui Dumnezeu, mulţimi de oameni, în ascultarea poruncilor lui Iehova, sub îndrumarea Mai Marelui Moise, ies din lumea veche a dominaţiei satanice şi o abandonează în totalitate. Luminarea minunatei împliniri a transfigurării pătrunde până la marginile pământului. „Am văzut un alt înger care cobora din cer cu mare autoritate. Pământul a fost luminat de gloria lui." (Apoc. 18:1, *NW*) Acest înger

Cuprins

anunţă condamnarea Babilonului cel mare, a cărei proclamare se face azi. În acelaşi timp, un glas din cer răsună spunând: „Ieşiţi din ea, poporul Meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei.” (Apoc. 18:4, *NW*) Această poruncă a noului Rege al pământului este similară cu porunca exprimată în Isaia 49:9 „Să spui prinşilor de război: Ieşiţi!” Nu uitaţi cuvântul lui Iehova cu privire la Fiul Său: „Ascultaţi-L”. Cei care nu-L vor asculta vor fi nimiciţi din mijlocul poporului.

[20] Ţineţi minte că Iehova nu ameninţă, căci nu este nevoie ca El să facă acest lucru. La El este cunoştinţa completă „declarând sfârşitul de la început.” (Isa. 46:10) Cu toate acestea, El avertizează persoanele de dezastre viitoare, pentru că El ştie care este sfârşitul inevitabil de pe urma căii de acţiune luată. În aceste zile din urmă El a arătat în mod clar că „Babilonul cel mare va cădea”. Marea organizaţie satanică va fi complet distrusă. Această hotărâre a lui Iehova Dumnezeu este irevocabilă. Prin urmare, ce vor face susţinătorii acestei organizaţii rele acum? Există doar un singur lucru de făcut: „Aşadar, căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele.” (Faptele 3:19, *NW*) „Ascultaţi” de vocea lui Mesia al lui Iehova, noul Rege al pământului. „Ieşiţi din ea, poporul Meu.” (Apoc. 18:4, *NW*) Este hotărât că plagă peste plagă va veni asupra marelui oraş mistic, Babilon. Nu trece cu vederea ceea ce s-a întâmplat în Egipt în zilele lui Moise, căci acum cineva mai mare decât Moise este aici. „Ieşiţi din ea” este porunca. Martorii lui Iehova care au scăpat acum îl privesc şi văd acest mare oraş de care Iehova Dumnezeu ştie că se află acolo. Ce văd ei? Desigur o locuinţă de demoni, un loc ascuns al oricărei păsări necurate şi urâte, vin ce stârneşte pasiunea oferit conducătorilor, astfel încât adulterul spiritual să poată fi înfăptuit, negustori ai pământului care-l folosesc pentru obţinerea unui câştig comercial, iar acest lucru prin puterea luxului lor neruşinat. Pentru informaţii suplimentare vezi Apocalipsa 18.

[21] Pentru cei care s-au amestecat cu murdarul Babilon şi trăiesc în câmpiile Babilonului Cuvântul lui Iehova pentru voi este să îl părăsiţi înainte de a primi plăgile lui şi de a cădea odată cu el. Nu poţi avea un picior în organizaţia lui Dumnezeu şi celălalt în misticul Babilon. „Ce armonie este între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” „De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă, zice Iehova şi nu mai atingeţi ce este necurat, şi vă voi primi.” (2Cor. 6:15-17, *NW*) Lăsaţi în întregime lucrurile sordide din lumea aceasta rea şi intraţi în organizaţia lui Dumnezeu şi luaţi de acolo aerul pur, curat, nepoluat spiritual. Deschideţi-vă larg ochii priceperii şi vedeţi-l pe Regele glorios al lui Iehova, în măreţia, splendoarea, puterea şi onoarea Sa. Priviţi atent, cu credinţă sănătoasă, la Mai Marele Moise, conducând mulţimile în noua lume. Fie ca această conştiinţă a celei de-a doua prezenţe a Domnului Isus să vă cureţe inima şi mintea de toată întinarea cărnii şi a spiritului şi să vă aducă la o sfinţenie perfectă în frică de Dumnezeu. Apoi daţi-vă seama că suntem în serviciul iubitului lui Dumnezeu, Fiul Său, ‘cel ales’.

[22] Vom exclama: ‘Să rămânem aici! Să nu mai mergem în lume deloc!’ Dar acest lucru nu se poate întâmpla, pentru că noi trebuie să ducem vestea bună a

Cuprins

Împărăţiei celor din lume şi să-i ajutăm să scape. Dar, cu siguranţă, putem păstra această viziune în mintea noastră, zi şi noapte, fără s-o uităm niciodată. Apoi, chiar dacă serviciul lui Iehova ne face să mergem în tot felul de locuri şi condiţii, minţile noastre vor fi pure şi luminoase. Da, cât de adevărat este că florile frumoase continuă să înflorească şi să-şi împrăştie parfumul dulce în cartierele sărace ale oraşelor. Deci, martorii lui Iehova pot servi şi unde sunt case şi districte murdare şi unde e posibil ca mizeria să fie peste tot în jur, poate chiar şi în mijlocul mirosurilor dezgustătoare. Dar aceste lucruri şi multe alte situaţii neplăcute cărnii, nu îi descurajează, nici nu-i contaminează pe credincioşi, pentru că minţile lor sunt în Împărăţie şi în mijlocul frumuseţilor sale. De fapt, ei trăiesc pentru Împărăţie şi pentru puritatea, sfinţenia şi binecuvântarea acesteia. Prin urmare, martorii lui Iehova, continuă să privească în sus, pentru că din cer vine bucuria, salvarea şi viaţa lor.

CONFIRMAREA CUVÂNTULUI

[23] Pe măsură ce obţinem o înţelegere despre scena transfigurării, în miniatură şi împlinirea ei majoră, cât de uşor putem accepta şi aprecia următoarele cuvinte ale lui Petru, după ce ne spune despre viziune! El spune: „De aceea, noi avem cuvântul profetic mai sigur. Şi bine faceţi că îi daţi atenţie ca unei lămpi care străluceşte într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă şi răsare luceafărul în inimile voastre.” (2Pet. 1:19, *NW*) Atunci când suntem martori la modul cum conduce Atotputernicului Iehova evenimentele să se întâmple şi de fapt face ca viziunea să apară mai întâi înaintea discipolilor, căci nimeni altcineva n-a mai făcut-o, apoi la a doua prezenţă face să se întâmple lanţul de evenimente minunate, de data aceasta prin intermediul direct al Fiului Său iubit, atunci cuvântul profetic este făcut „mai sigur”. Este ca şi cum Dumnezeu şi-ar fi pus semnătura asupra acestuia. Da, ceea ce a promis să se întâmple, se întâmplă acum. Cuvântul Lui este singura noastră lumină. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea.” (Ps. 119:105, *AS*) „Căci porunca este o candelă şi legea este lumină, iar mustrările instruirii sunt calea vieţii.” (Prov. 6:23, *AS*) „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta şi nu au motiv de poticnire.” (Ps. 119:165, AS) „Cărarea celor drepţi este ca lumina strălucitoare, care străluceşte din ce în ce mai mult până la ziua perfectă.” (Prov. 4:18, *AS*) Nu contează doar posesia unei Biblii. Într-adevăr, nu doar citirea ei e un lucru valoros care arată pe unde să mergi, ci mai degrabă studierea ei în mod regulat, cu un scop în minte. Acesta este „cuvântul profetic” şi, prin urmare, este raţional ca noi să vedem modul în care acesta se împlineşte.

[24] Fără cuvântul profetic, cu siguranţă am fi într-o stare tristă, trăind în întuneric, sordid, murdar – da, într-o lume murdară, neştiind de ce continuu se agravează, iar noi nu am şti ce să facem sau unde să mergem. Cât de milostiv şi bun a fost şi este Tatăl nostru ceresc oferind copiilor Săi înţelegerea Cuvântului Său profetic! Ca o lampă care este întotdeauna înaintea noastră, putem să o ţinem şi astfel să vedem calea pe care s-o luăm. Cu cât sunt mai întunecate condiţiile rele cu atât ea străluceşte mai puternic. Dar mulţumiri fie aduse lui Iehova, nu doar că

Cuprins

avem o lumină pe cărarea noastră, dar astăzi e clar că avem ceva cu mult mai mare şi mai măreţ. Priviţi departe către orizont, nu puteţi vedea zorii dimineţii, de aur, strălucitori? Oh, ce privelişte minunată şi frumoasă, căci peste foarte puţin timp soarele va răsări cu toată forţa şi luminozitatea sa şi vom putea umbla pe lumină! Noua zi tocmai începe să lumineze prin bezna acestei lumi rele şi părţi ale întunericului se limpezesc. Chiar şi acum o mare parte din serviciul nostru pentru Împărăţie este făcut în lumina noii zile. Conducătorului întunericului i se apropie sfârşitul; tot aşa precum soarele dimineţii risipeşte întunericul nopţii şi Fiul glorios al lui Dumnezeu, ca Regele lumii noi, va face să dispară toate sistemele nelegiuirii. Cunoscând aceste lucruri ne bucurăm şi cântăm Cântarea lui Moise şi a Mielului.

[25] Deoarece cuvântul profetic ne-a confirmat faptul că lumea lui Satan se va încheia cu siguranţă, vom prelua „cântarea de batjocură". De asemenea vom spune cu încredere prizonierilor, „Ieşiţi!" Numai bunătatea nemeritată a lui Iehova face acest lucru posibil. Această informaţie nu este doar o apreciere intelectuală, ci trebuie să se afunde într-adevăr în inimile noastre. „Şi o stea se ridică în inimile voastre." Domnul Isus Cristos este „Luceafărul strălucitor de dimineaţă", şi El este cel care anunţă o nouă zi. 'Soarele dreptăţii apare cu vindecare pe aripile lui.' (Mal. 4:2, *AS*). În 1918, unii dintre cei unşi ai Domnului au realizat că Regele era prezent şi câţiva ani mai târziu au ştiut în inimile lor că el venise la templul său pentru judecată, astfel că au publicat această informaţie tuturor membrilor poporului lui Iehova şi mii de alţi oameni l-au văzut pe Domnul la templu. În anul 1925 a ieşit la iveală adevărul şi faptul că Împărăţia, 'copilul de parte bărbătească', se născuse. (Apoc. 12:5) Cât s-au bucurat inimile celor din poporul lui Dumnezeu! Ei au cântat de bucurie. Ei ştiau că regele şi Împărăţia au sosit, şi nu au încetat să cânte şi să strige vestea bună despre Împărăţie. Ei au văzut cu claritate aceste lucruri cu 30 de ani în urmă şi le-au crezut. Luceafărul de dimineaţă răsărise în inimile lor şi el poate răsări şi în inimile altor oameni din mijlocul martorilor lui Iehova, dacă aceştia îşi vor concentra toată atenţia asupra lucrurilor Împărăţiei.

[26] Cei care îşi vor dori mai întâi Împărăţia vor fi onoraţi de Iehova şi Isus Cristos, iar privilegiile şi responsabilităţile lor vor fi extinse. Cei ale căror inimi sunt în întregime dedicate Împărăţiei lui Dumnezeu îl vor asculta pe Regele lumii noi şi vor asculta poruncile Lui. Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos sunt Conducători, Îndrumători şi Învăţători. Ei sunt cei care fac profeţii. Niciun om sau vreun grup de oameni nu fac aceasta. Petru spune că „nici o profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală". Motivul este evident. „Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt." – 2Pet. 1:20, 21, *NW*.

[27] Deci, în împlinirea mare ne uităm spre cer, de unde domneşte Regele uns de Dumnezeu, nu de pe un munte pământesc înalt, ci noi „ne-am apropiat de un munte, Sion, şi de un oraş al Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de miriade de îngeri, în adunare generală, de adunarea întâilor născuţi care au fost înscrişi în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de viaţa spirituală a celor drepţi, care au fost făcuţi perfecţi, de Isus, Mediatorul unui legământ nou. … Aveţi grijă să nu-l respingeţi pe cel care vorbeşte." (Evrei 12:22-25, *NW*) Acum, prin credinţă, îl

vedem pe gloriosul Rege, în frumuseţea şi gloria Lui, strălucind până la marginile pământului, iar oamenii din toate naţiunile sunt luminaţi de gloria Lui. Cel responsabil pentru transmiterea avertismentului către toate naţiunile despre viitoarea bătălie şi ziua de răzbunare descoperă împlinirea tuturor profeţiile scrise şi provoacă transformarea multor minţi şi inimi. Şi, de asemenea, tot El este cel care susţine şi explică principiile drepte ale lui Iehova, preumbrite de lege. Toate acestea şi mult mai multe sunt combinate în identitatea Fiului iubit al lui Iehova, Regele ales al lumii noi.

28 Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos îşi confirmă cuvântul făcând ca acesta să se împlinească. Binecuvântaţi sunt ochii voştri dacă văd aceste întâmplări minunate. Dacă le vedeţi, atunci mulţumiţi cu smerenie Măreţului Magnific pentru bunătatea Lui nemeritată. Fiţi fericiţi că sunteţi pe Muntele Sion şi că sunteţi martori la împlinirea acestei scene strălucitoare a transfigurării şi plină de glorie şi fie ca bucuria şi privilegiul de a o vedea să ne ajute să ne curăţăm cu frică de Dumnezeu, pentru a fi mai siguri de speranţa noastră în lumea nouă. Apoi priviţi fără egoism spre multele mii de oameni din lume şi spuneţi celor smeriţi, care sunt încă prizonieri „Ieşiţi!", căci exodul a început deja.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce adevăruri mari şi-au amintit, mai târziu, aceşti trei martori, în timp ce cugetau la transfigurare?
2. A fost edificatoare conversaţia celor trei din viziune? De ce?
3. Cum a avut Moise o plecare? Au fost incluşi şi alţii?
4. În ce fel a avut Ilie o plecare şi este el viu în cer?
5,6. A aşteptat Isus doar moartea la Ierusalim? Cum ştim?
7. Ce alt aspect al transfigurării a servit pentru a confirma profeţia?
8,9. (a) Cum arată Pavel că ştia şi înţelegea această viziune? (b) Cât de important este glasul lui Isus Cristos în această privinţă?
10. Preumbreşte transfigurarea ceva mai mare şi ce confirmă ea?
11. Când va avea loc glorioasa apariţie a lui Cristos? Citaţi scripturi pentru a o demonstra şi cine o va vedea.
12. În ce mod a fost demonstrată puterea lui Cristos în aceste zile din urmă? Ce mesaj este transmis lumii şi de ce?
13,14. (a) Cum a fost realizată lucrarea Ilie? (b) Explicaţi Faptele 3:19-22 în această privinţă.
15. Pentru ce scop vine Cristos în gloria lui Iehova şi cum ştim că este prezent?
16. Care sunt câteva din semnele şi minunile evidente acum, ce rezultă de pe urma puterii şi a prezenţei Sale?
17. Trebuie să continuăm să trâmbiţăm avertismentul către lume înainte să vină nimicirea? De ce?
18. Va experimenta rămăşiţa celor unşi în aceste zile din urmă o plecare, sau doar moartea?
19. Îl vedem pe Mai Marele Moise în glorioasa împlinire a transfigurării eliberându-i pe mulţi? Explicaţi.

Cuprins

20. Ce poruncă dă Regele în glorie în legătură cu căderea Babilonului cel mare? Ce se întâmplă dacă acesteia nu i se dă atenţie?
21. Poate vreunul din copiii lui Iehova să fie o parte în organizaţia Sa şi o parte în afara acesteia? Ce trebuie să facă acum cei nehotărâţi?
22. Trebuie să mergem în lume şi pentru ce scop? Cum putem rămâne curaţi şi să avem mintea pură?
23. Cum înţelegem transfigurarea, în împlinire, că 'face mai sigur' cuvântul profetic?
24. În afară de faptul că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este o candelă, explicaţi ce altă lumină strălucitoare avem despre scopurile lui Dumnezeu.
25,26. (a) Ce este luceafărul de dimineaţă şi cum ştim acum că a apărut? (b) Cum se întâmplă că profeţia nu are o transmitere particulară?
27. Arătaţi, pe scurt, cum se vede, în împlinire, transfigurarea.
28. Cum trebuie să ne influenţeze vederea acesteia şi cunoştinţa despre ea?

„Să vină împărăţia ta!"

Clerul „creştinătăţii" pretinde că împărăţia pentru care se roagă urmaşii lui Isus aşa cum acesta i-a învăţat, se află în inimile creştinilor şi că este de fapt condiţia spirituală de care se bucură ei, iar venirea împărăţiei înseamnă convertirea tuturor oamenilor la Cristos şi punerea lui Dumnezeu în guvernele acestei lumi vechi. În sprijinul acestei idei ei citează Romani 14:17 (*NW*): „Căci împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spirit sfânt."
Dar dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci rugăciunea ca Împărăţia să vină nu va primi niciodată răspuns. Nu numai că se fac încălcări din ce în ce mai mari în creştinătate de către comunismul ateu, ci nu se poate spune că însăşi creştinătatea este împărăţia lui Dumnezeu, ea îndepărtându-se din ce în ce mai mult de principiile de adevăr şi dreptate ale lui Dumnezeu. Ce vrea să spună Pavel în Romani 14:17 este că deţinerea dreptăţii, a păcii şi a bucuriei, împreună cu spirit sfânt, este o cerinţă pentru a ne câştiga un loc cu Cristos în împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum deţinerea cunoştinţei despre Dumnezeu şi Fiul său este o condiţie pentru obţinerea vieţii veşnice. – Ioan 17:3.
Atunci ce este acea împărăţie? Este instrumentul puternic pe care îl foloseşte Dumnezeu pentru a-şi sfinţi numele şi pentru a dovedi întregii creaţii că el este Suveranul Suprem. Este împărăţia pentru care Dumnezeu a făcut un legământ cu David, legământ pe care Isus Cristos l-a moştenit, ca urmaş al lui David. Şi aşa cum împărăţia tipică a lui David era un teritoriu efectiv şi nu doar o stare spirituală de moralitate, tot aşa va fi şi împărăţia lui Dumnezeu. – Dan. 7:13, 14, 18, *AS*.
Remarcaţi ce le va face această împărăţie, în loc să reformeze şi să convertească toate guvernele acestei lumi vechi: „În zilele acelor regi Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie ce nu va fi distrusă niciodată ... ea va zdrobi în bucăţi şi va

Cuprins

nimici toate aceste împărăţii, şi va dăinui veşnic.” (Dan. 2:44, *AS*) Deci atunci când ne rugăm pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu, de fapt ne rugăm ca împărăţia lui Dumnezeu în mâinile lui Cristos să zdrobească în bucăţi şi să nimicească la Armaghedon toate sistemele politice ale acestei lumi.

Anul 1914 a marcat începutul acestei împărăţii, căci atunci au luat sfârşit cele „şapte timpuri” ale naţiunilor, cei 2520 de ani de stăpânire nesuferită, stăpânire care a început odată cu răsturnarea ultimului rege iudeu în 607 î.C. O expresie a acestui fapt a fost războiul din cer, care a dus la alungarea din cer a lui Satan şi a demonilor lui şi aruncarea lor pe pământ. – Apoc. 12:1-12.

Dacă împărăţia a fost întemeiată, înseamnă acest lucru că noi nu trebuie să ne mai rugăm „Să vină împărăţia ta?” Nicidecum. În ilustraţia profetică a chipului lui Nebucadneţar, dezlipirea pietrei din munte fără ajutorul mâinilor a preumbrit venirea în existenţă a împărăţiei sau întemeierea ei în anul 1914; în timp ce venirea ei împotriva chipului şi sfărâmarea în pulbere va însemna expresia completă a venirii împărăţiei la Armaghedon. – Dan. 2:31-45.

Şi aşa cum piatra a crescut până ce a umplut întreg pământul, tot aşa împărăţia lui Cristos se va întinde de la o mare la alta şi de la râu până la marginile pământului. De fapt, creşterea sa nu va avea sfârşit. (Ps. 72:8; Isa. 9,6; Dan. 2:345) Toţi cei care acum se roagă cu pricepere şi sinceritate „Să vină împărăţia ta”, îşi vor dovedi credinţa în această rugăciune, având o parte la facerea de cunoscut pe întreg pământul locuit a acestei împărăţii. – Mat. 24:14, *NW*.

[Note de subsol]

Pentru o discuţie amănunţită asupra acestui subiect, va rugăm să consultaţi *Turnul de veghere* din 15 august 1951.

Distribuind *Treziţi-vă!* în Quebec

„O seară întunecoasă şi ploioasă, imediat după cină, ne-a găsit la St. Jerome, punând ‘impermeabile’ peste publicaţiile R*eveillez-vous!* [*Treziţi-vă!* în franceză] După ce am introdus cu grijă vreo 550 exemplare în ambalajele din hârtie cerată prinse cu elastic, am plecat în acea seară furtunoasă să le distribuim. Care a fost rezultatul? Peste câteva zile, am primit o înştiinţare de la Societate că cineva a trimis un cupon dintr-unul din acele exemplare acoperite de ploaie, *Treziţi-vă!*

Ne-am interesat imediat de la cine venea cuponul, şi spre surprinderea noastră am dat de trei fraţi care locuiau împreună şi care părăsiseră biserica romano-catolica de bună voie, cu circa unsprezece ani în urmă, şi de atunci rătăceau de la o biserică la alta, în căutarea adevărului. Tot ce le rămăsese era convingerea fermă că Biblia era adevărată, deşi ei nu o înţelegeau cu claritate. Ei aveau cinci traduceri diferite ale Bibliei. Cu puţinul pe care îl înţeleseseră, ei îi convinseseră şi pe alţii să-şi pună credinţa în Biblie. Timp de mai bine de o oră, cel mai învăţat dintre fraţi a

încercat să explice Biblia, în timp ce noi îl corectam în mod repetat, citând alte texte pentru a-i dovedi cum concluziile noastre erau cele corecte.
După ce am continuat astfel mai mult de o oră, acest om smerit şi dornic să înveţe şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat şi ne-a spus: 'Cunoştinţa voastră este mai mare decât a mea, preluaţi problema şi spuneţi-ne despre salvare.' Ceea ce am şi făcut cu plăcere. Unul dintre cei trei fraţi a declarat: 'Mai înainte, când întâlneam oameni interesaţi, din cauza lipsei de cunoştinţă, îi trimiteam la alte biserici, dar acum îi vom trimite pe toţi la voi.' În săptămâna următoare am început un studiu Biblic, şi după două ore de studiu, când am sugerat că era timpul să ne oprim, ei tot nu se îndurau să se oprească, deşi era miezul nopţii. În duminica următoare doi dintre ei au venit la Sala Împărăţiei şi în săptămâna următoare, unul dintre ei a început să ia parte la studiu, oferind comentarii, care dovedeau că el studiase temeinic *Turnul de veghere*, spre încântarea noastră, a tuturor.
Rezultatul distribuirii acelor publicaţii *Treziţi-vă!* din acea noapte ploioasă a fost următorul: au început două studii Biblice, au fost făcute cinci abonamente, au fost plasate paisprezece cărţi legate, precum şi multe broşuri şi reviste, deja trei persoane spun adevărul vecinilor lor, iar alte două persoane sunt nerăbdătoare să se retragă din biserica catolică (cei trei fraţi se retrăseseră deja chiar înainte de a auzi adevărul). Ei au înţeles că pentru a intra în lumea nouă trebuie să predice, fiind nerăbdători să facă acest lucru."

- **În numărul din 15 iunie al *Turnului de veghere*, în articolul despre „Ceremonia Căsătoriei", bărbatul care se căsătoreşte trebuie să repete după slujitor că îşi va iubi şi preţui soţia „atâta timp cât vor trăi sau până la încheierea divină a aranjamentului marital." Ce se înţelege prin cuvintele „până la încheierea aranjamentului marital"? - L.K., New York**

Unii au speculat pe baza acestei fraze spunând că ea înseamnă până ce căsătoria este încheiată din punct de vedere biblic, printr-un divorţ datorat unui adulter. Dar un asemenea sfârşit nefericit al căsătoriei nu poate fi avut în vedere în momentul fericit al ceremoniei de căsătorie. Acesta nu ar fi un sfârşit venit de la Dumnezeu, ci este un sfârşit tragic, determinat de murdăria celui ce a comis adulterul. Alţii au interpretat această expresie ca însemnând momentul când tovarăşul de viaţă uns al unei persoane ce face parte din clasa pământească este luat în cele din urmă în cer, pentru a domni alături de Cristos. Moartea fizică a partenerului uns pune capăt unei asemenea căsătorii. Deci nu aceasta este ideea enunţată. Nici nu trebuie înţeleasă, aşa cum au făcut unii, că ar însemna în mod indubitabil că sfârşitul căsătoriei survine atunci când mandatul divin de a umple pământul va fi îndeplinit.

Expresia este folosită pur şi simplu pentru a include o posibilitate, pentru a permite o încheiere viitoare ce poate surveni ca urmare a providenţei divine. Atunci când mandatul de a umple pământul va fi împlinit, când naşterea de copii va înceta, partenerii de căsătorie îşi pot continua asocierea ca tovarăşi de viaţă, sau nu, în funcţie de voinţa divină din acel viitor îndepărtat. Nu putem spune de pe acum ce va hotărî providenţa divină în acel viitor îndepărtat, în lumea nouă. Deci această expresie lasă loc pentru o acţiune viitoare din partea lui Dumnezeu, care poate pune capăt aranjamentului marital, dar ea nu înseamnă că o asemenea încheiere divină va avea loc efectiv. Lăsăm acest lucru în întregime în seama Domnului pentru viitor, iar expresia este inclusă pentru a arăta că dacă o asemenea acţiune ar fi întreprinsă vreodată, în viitor, toate cuplurile se vor supune cu bucurie voinţei divine, aşa cum va fi ea revelată în acel moment îndepărtat.

- **Ce dovadă avem că demonii vor fi aruncaţi în abis împreună cu Satan la Armaghedon şi că se vor întoarce cu el la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos? - R.R, Zona Canalului.**

Punerea în lanţuri şi aruncarea în abis a Şarpelui, Diavolul, este ceea ce este reprezentat de zdrobirea capului şarpelui. În Eden, Dumnezeu i-a spus lui Satan „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei pândi călcâiul.” (Gen. 3:15, *Cath. Conf*rat) Îngerii nelegiuiţi sau demonii sunt parte a seminţei Şarpelui; ei formează partea invizibilă, spirituală. Deoarece Sămânţa femeii lui Dumnezeu, şi anume Isus Cristos, ţine închisă sămânţa şarpelui alături de acesta, atunci reţinerea demonilor nelegiuiţi înseamnă, evident, aruncarea lor în abis odată cu Diavolul. Dintotdeauna abisul a fost spaima demonilor. Când Isus era pe pământ el le-a poruncit demonilor să iasă din oamenii pe care îi posedau, iar cu o ocazie demonii au arătat că se aşteptau să fie aruncaţi în abis, căutând să amâne acest lucru, căci înregistrarea arată: „Şi ei Îl implorau să nu le poruncească să se ducă în abis.” – Luca 8:31, *NW*.

Este adevărat că al doisprezecelea capitol din Apocalipsa nu pomeneşte de demoni atunci când vorbeşte de aruncarea în abis a lui Satan şi de ultima lui întoarcere pentru o scurtă perioadă de timp. Dar, întrucât Apocalipsa 12:9 arată că îngerii lui Satan sunt alungaţi din cer şi aruncaţi pe pământ împreună cu el, este normal să credem că atunci când a început necazul împotriva lui va fi reluat la Armaghedon, după ce se va încheia această perioadă intermediară de predicare, şi nimicirea lui va fi reluată şi finalizată la acea bătălie a Dumnezeului cel Atotputernic, ceea ce îl va prăbuşi în abis, iar demonii vor merge alături de el. Ei au început căderea alături de el şi în mod logic o vor sfârşi alături de el. Ştim cu siguranţă că ei nu vor fi lăsaţi să rămână în locurile şi în starea lor prezente în timpul domniei de o mie de ani, nu vor fi lăsaţi să se amestece în realizarea scopurilor divine destinată acestei perioade. De aceea când Apocalipsa 20:3 vorbeşte de priderea lui Satan şi azvârlirea lui în abis, ca să nu mai poată înşela naţiunile, putem presupune că îngerii lui sunt puşi în lanţuri alături de el, ca nici ei să nu mai înşele. Numai Satan este menţionat deoarece el este conducătorul şi se subînţelege că cetele lui de demoni îi împărtăşesc soarta.

Cuprins

Privind astfel problema, nu este necesar să fie specificaţi demonii ca mergând în abis cu Satan, nici nu este necesar să fie menţionaţi ca fiind dezlegaţi odată cu el la sfârşitul celor o mie de ani. (Apoc. 20:7) La fel cum menţionarea conducătorului Satan este suficientă şi include organizaţia invizibilă aflată sub stăpânirea lui, atunci când înregistrareae vorbeşte despre coborârea în abis, tot aşa menţionarea doar a lui Satan este suficientă şi îi include pe demoni atunci când vorbeşte de scurta eliberare din abis. Satan va fi însoţit de demonii săi când va fi folosită încercarea finală la sfârşitul celor o mie de ani. – A se vedea *Turnul de veghere*, 15 ianuarie, pag. 21, 26, 27.

A se observa că Apocalipsa 20:10 afirmă că în final Diavolul va fi aruncat în „lacul de foc şi pucioasă, unde deja se află fiara şi falsul profet". „Fiara" şi „falsul profet" se referă la organizaţia vizibilă a lui Satan care este distrusă la Armaghedon. Dar nu se pomeneşte deloc de organizaţia invizibilă ca fiind acolo. Partea invizibilă, demonii, sunt şi mai răi, şi dacă partea vizibilă este trasă la răspundere, cu siguranţă şi partea invizibilă ar fi şi ea pomenită ca fiind acolo, dacă ar fi acolo. Dar cum această parte, cea mai importantă a organizaţiei lui Satan, nu este pomenită ca fiind în acest loc de distrugere veşnică alături de fiară şi de falsul profet, avem motive în plus să credem că demonii aflaţi sub Satan vor fi alături de el atunci când va fi azvârlit în distrugerea veşnică simbolizată de „lacul de foc şi pucioasă".

Când două armate aflate sub generali inamici se angajează în bătălie, deznodământul este anunţat când se spune că unul dintre generali a câştigat, iar celălalt a pierdut, ei fiind singurii pomeniţi pe nume. Dar se subînţelege că fiecare general are o armată. Aşa şi în Apocalipsa 20:3,7,10. Când acele versete vorbesc de azvârlirea lui Satan în abis, eliberarea lui din el şi aruncarea în lacul de foc care simbolizează distrugerea, se subînţelege că demonii de sub stăpânirea lui trec prin aceleaşi experienţe ca şi el.

Cum să obţinem cunoştinţă exactă

Pe pagina următoare este prezentat efortul deosebit care va fi depus în septembrie, pentru a se introduce o combinaţie excepţională de literatură pentru studiu religios. Această combinaţie este alcătuită din T*raducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* şi cartea *Ce a Făcut Religia pentru Omenire?* Prima carte este o traducere modernă a scrierilor apostolilor şi discipolilor lui Cristos, urmând îndeaproape copiile manuscrise autentice. Cealaltă carte, un ajutor pentru studiul biblic, oferă informaţii în legătură cu religiile necreştine principale din ziua de astăzi, dovedind superioritatea adevărurilor biblice. Cele două cărţi se vor dovedi de neegalat în învăţarea scopurilor lui Dumnezeu. Această combinaţie de cărţi cu plata anticipată costă 2 dolari.

Martorii se vor întruni la New York la Adunarea Internaţională din 1953

Când adunările martorilor lui Iehova din marele New York au auzit această veste bună despre o adunare de opt zile, cu siguranţă şi-au exprimat bucuria prin aplauze prelungi. Sunt 37 de unităţi ale martorilor lui Iehova acum în oraşul New York, şi

Cuprins

acestea îşi amintesc cu plăcere de colaboratorii lor care au parcurs o cale lungă pentru a putea fi în New York în 1950, şi de asemenea îşi amintesc de vremurile minunate petrecute cu reprezentanţi din diferite ţări ale lumii. Mulţi din vestitorii de aici au putut să-i găzduiască pe acei delegaţi, luând naştere multe prietenii minunate.

Martorii lui Iehova din New York sunt mulţumiţi că vor fi din nou gazdele adunării viitoare ce va avea loc la mijlocul verii anului 1953 (datele exacte urmează a fi anunţate mai târziu). Ei au aranjat să fie amplasate cutii speciale pentru contribuţii de congres, în fiecare Sală a Împărăţiei. Astfel, acele persoane care doresc să contribuie pentru cheltuielile congresului o pot face. Aceste contribuţii vor fi donate Societăţii lunar, iar Societatea va folosi aceste fonduri ca să ajute la aducerea la New York a reprezentanţilor din toată lumea. Societatea doreşte foarte mult să aibă fraţi veniţi la New York din toate colţurile lumii. Poate că unii pot să-şi plătească singuri drumul, alţii poate au nevoie de puţin ajutor. Sperăm să-i ajutăm pe mulţi prin aceste contribuţii primite în cadrul unităţilor din New York. Dacă oricare alte grupe ale martorilor lui Iehova doresc să facă contribuţii asemănătoare, îi vom ajuta pe cât de mult posibil pe cât mai mulţi reprezentanţi cu timp integral să ajungă la această adunare internaţională.

Rugaţi-vă Domnului pentru această adunare. Spuneţi-le prietenilor voştri despre ea. Hotărâţi-vă de pe acum să participaţi la congres şi apoi lucraţi în acest scop, cu ajutorul bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu. Grupa din New York a martorilor lui Iehova este fericită de perspectiva de a se ocupa din nou de aranjamentul de cazare şi de celelalte aspecte necesare în legătură cu această mare adunare şi vă spune bun venit tuturor, aşa cum face şi Societatea. Noi toţi vom lucra împreună ca să vă facem vizita confortabilă la Stadionul Yankee din New York şi avem siguranţa că toţi cei care participă vor primi o mare binecuvântare de la Iehova prin organizaţia sa teocratică.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 August 1952 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SPIRITUL LUI DUMNEZEU, ESENŢIAL PENTRU MATURITATE	- Pag.575
APĂRAREA CARE CÂŞTIGĂ	- Pag.585
SĂ APRECIEM DARURILE LUI DUMNEZEU	- Pag.587
DARUL CELIBATULUI	- Pag.589
DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU	- Pag.591
CREŞTINII SUFERĂ VIOLENŢE ÎN FILIPINE	- Pag.596
LUCA, DOCTORUL CEL IUBIT	- Pag.596
PUNCTUL DE VEDERE MATUR AL DEDICĂRII	- Pag.600
ETIOPIA ÎŞI ÎNTINDE MÂINILE	- Pag.606
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.608

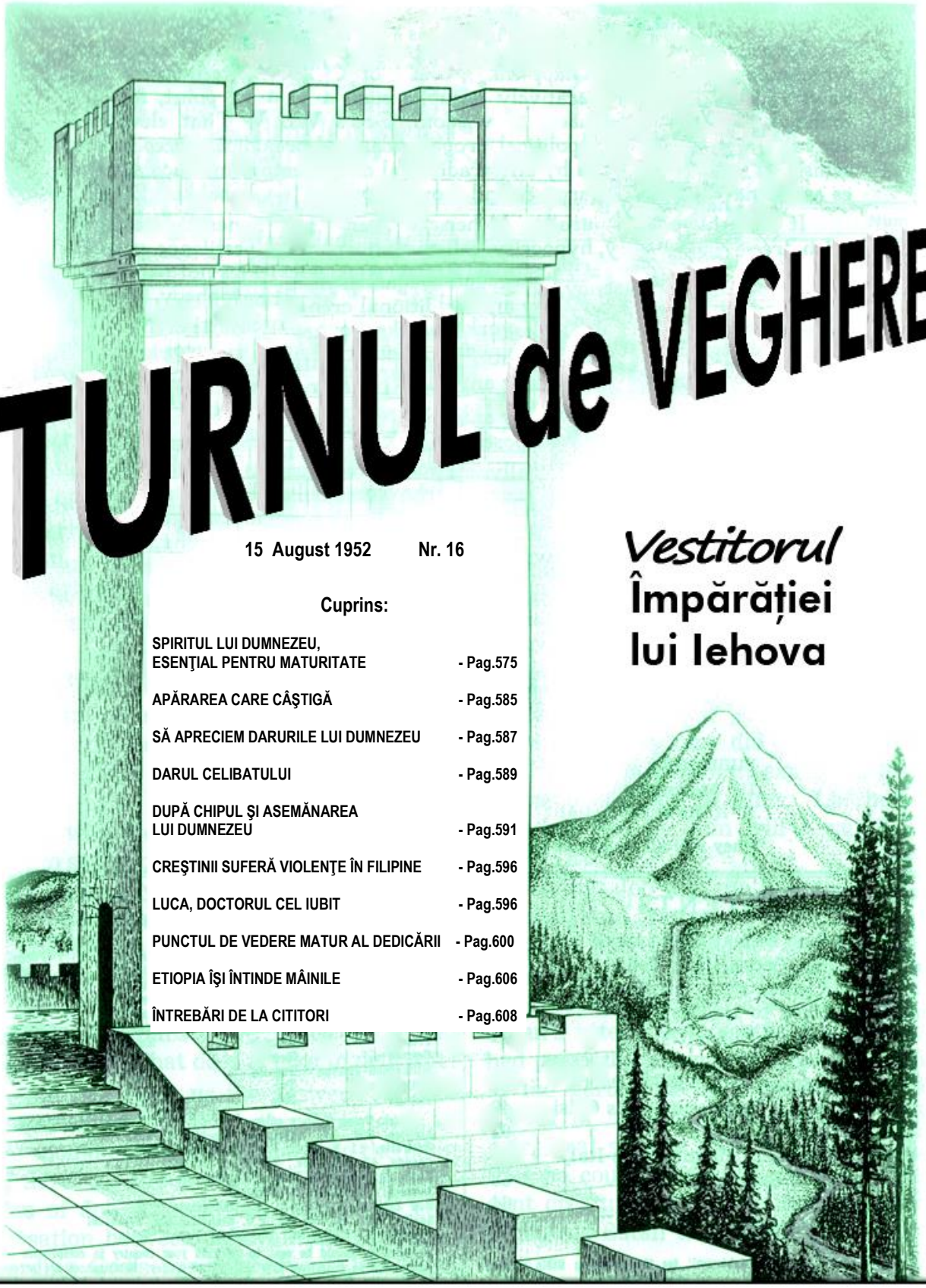

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

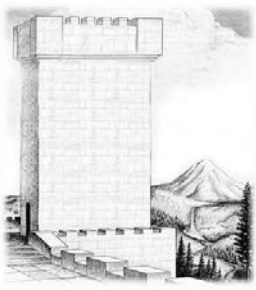

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1952 **Nr. 16**

Spiritul lui Dumnezeu, esenţial pentru maturitate

„Cu cât mai mult Tatăl din cer le va da spirit sfânt celor care i-l cer!” „Să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci el le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze.” – Luca 11:13; Iac. 1:5, NW.

Închinarea lui Iehova este necesară pentru toţi cei care îşi doresc să se bucure de favorurile lui şi să câştige viaţă fără sfârşit în Împărăţia sa. Acum, în acelaşi timp în care poporul Lui devotat îi ascultă porunca: „Spuneţi printre naţiuni: Iehova împărăţeşte!”, ei răspund şi la chemarea: „Închinaţi-vă lui Iehova cu podoabe sfinte.” (Ps. 96:9, 10, *AS*) Într-adevăr, închinarea va fi domnia şi încercarea Împărăţiei, pentru că „toţi … se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Regelui, Iehova al oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unii din familiile pământului nu se vor sui la Ierusalim ca să se închine Regelui, Iehova al oştirilor, nu va cădea ploaie peste ei.” (Zah. 14:16, 17, *AS*) Isus a pus, de asemenea, accentul pe importanţa închinării ca cerinţă principală, cuprinsă în legea dată Israelului, când a respins ispita lui Satan: „Pleacă, Satan. Căci este scris: ‘Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru.” – Mat. 4:10, *NW*.

2 Evreii considerau că forma lor de închinare era pe deplin satisfăcătoare, susţinând că era în conformitate cu conducerea originală a lui Dumnezeu. Dar Isus a declarat altceva atunci când femeia samariteană de la fântână a pus o întrebare, spunând: „Strămoşii noştri s-au închinat pe muntele acesta, dar voi spuneţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. El a răspuns că, în punctul în discuţie exprimat de ea, evreii aveau un avantaj pentru că, „noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci salvarea vine de la Iudei”, iar „voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi.” Deşi evreii s-au bucurat de o înţelegere mai bună a cerinţelor lui Dumnezeu decât samaritenii, în ceea ce priveşte închinarea, Isus a continuat să insiste asupra unui aspect mult mai profund şi total diferit în ceea ce priveşte închinarea. El a spus: „Vine ceasul, şi acesta este acum, când închinătorii adevăraţi i se vor închina Tatălui în spirit şi adevăr, căci astfel de închinători caută Tatăl.” Ce contrast cu orice concepţie anterioară! În forma lor de închinare, evreii erau preocupaţi în principal de lucruri de aparenţă, de timp şi spaţiu şi pe modul de

Cuprins

observare; dar acum Isus spunea că închinarea adevărată era mai profundă decât lucrurile pe care le vedem, şi trebuie să fie „în spirit şi adevăr”; aceasta nu înseamnă doar închinare curată, ci şi matură. – Ioan 4:20-24, *NW*.

3 Sigur, este foarte important să înţelegem cât mai clar posibil întreaga semnificaţie a închinării, prin intermediul a ceea ce este nevăzut ochiului exterior, anume „în *spirit* şi *adevăr*”! Este important din două motive: În primul rând, „noi nu ne ţinem privirea aţintită asupra lucrurilor care se văd, ci asupra lucrurilor care nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, dar lucrurile care nu se văd sunt veşnice.” (2Cor. 4:18, *NW*) În al doilea rând, pentru că lucrurile nevăzute nu sunt atât de uşor de înţeles şi apreciat precum cele pe care le vedem. Şi, privind din alt unghi, am putea adăuga şi un al treilea potenţial motiv – căci dacă nu avem înţelepciune sau pricepere nu vom fi constanţi pe calea noastră, aşa cum arată şi Iacov în versetele 1:5-8. De asemenea, suntem în mare pericol de a fi înşelaţi în această chestiune importantă, cea a închinării adevărate, acceptabile Dumnezeului cel viu şi adevărat, fiindcă atunci „când nu-l cunoşteaţi pe Dumnezeu, slujeaţi ca sclavi celor ce, prin natura lor, nu sunt dumnezei.” (Gal. 4:8, *NW*) Deci, atunci când ne confruntăm cu rolul important jucat de spiritul lui Dumnezeu, atât în privinţa închinării cât şi în obţinerea unei priceperi mature, să examinăm mai întâi chestiunea, scriptural, de ce este esenţial spiritul lui Dumnezeu pentru a obţine maturitate în pricepere.

CU PRICEPERE

4 Spiritul şi priceperea provin de la Iehova, „de unde sunt toate lucrurile.” Spiritul şi priceperea nu pot fi măsurate în ceea ce Îl priveşte. „Mare este Domnul nostru şi puternic în tărie, priceperea Lui este infinită.” Şi în timp ce citim al cincelea verset al Psalmului 147 (*AS*) trebuie să ne uităm atenţi la contextul acestui psalm profetic ce are legătură directă cu acest subiect. Acesta începe cu o chemare spre a-L lăuda pe Iehova, care este „plăcut”, fiindcă lauda este o expresie a închinării. Apoi versetele doi şi trei arată că acesta îşi are împlinirea în această zi, când Iehova îşi construieşte organizaţiea Împărăţiei Sale (Ierusalim), şi adună atât pe rămăşiţa din „turma mică”, precum şi pe toate „celelalte oi”, pentru a deveni „o turmă”, el urmând să le vindece complet, în mod graţios, de starea lor anterioară de boală spirituală. Pe urmă, versetele zece şi unsprezece fac diferenţa între două tipuri de oameni: omul din lume în care Iehova nu-şi găseşte plăcere, dar care are încredere în puterea şi priceperea proprii, simbolizat de cal şi călăreţul său, şi omul cu frică de Iehova care îşi dă seama că depinde complet de bunătatea iubitoare a lui Iehova. Apoi urmează o descriere emoţionantă a abundenţei de binecuvântare şi îngrjire făcute pentru ‘copiii Sionului”, care găsesc refugiu în organizaţia Sa şi în care El îşi găseşte mare plăcere, atunci când ei îi aduc laude şi închinare acceptabile. Ei sunt ‘săturaţi cu cel mai bun grâu’, adică hrană spirituală şi pricepere la cel mai înalt nivel. De fapt, *doar lor* li se descoperă Iehova şi ‘le arată Cuvântul Său’ şi înţelesul său ascuns. În realitate, „El nu s-a comportat aşa cu nici o altă naţiune.” (Ps. 147:20) Prin acest Psalm se dezvăluie atitudinea esenţială a inimii, pentru a câştiga pricepere prin spiritul lui Dumnezeu. De asemenea, acesta

Cuprins

dezvăluie unicul canal prin care sunt oferite spiritul şi priceperea, adică organizaţia Domnului, „Sion”, sub îndrumarea lui Isus Cristos, „prin care sunt toate lucrurile.” – 1Cor. 8:6, *NW*.

5 Acum ajungem la pasajul principal al Scripturii care ne arată de ce spiritul lui Dumnezeu este esenţial pentru pricepere. Apostolul Pavel explică în 1 Corinteni 2:6-10 (*NW*), că bogăţia înţelepciunii lui Dumnezeu, exprimată în scopul Său etern, este cufundată într-un „secret sacru”, în „înţelepciunea ascunsă”, „pe care n-a ajuns s-o cunoască niciunul dintre conducătorii acestui sistem de lucruri” sau s-o înţeleagă. De fapt, aceste comori sunt atât de bine ascunse încât omului îi este imposibil să „conceapă” aceste lucruri doar prin înţelepciunea sa. Apoi Pavel explică de ce: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui!” Da! Bogăţiile înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu sunt nepătrunse. (Rom. 11:33) Pentru a obţine pricepere şi apreciere ne sunt indispensabile două lucruri: în primul rând, Dumnezeu trebuie să ne dea o revelaţie, şi, în al doilea rând trebuie să păstrăm contactul şi armonia cu canalul spiritului Său, care transmite şi deschide revelaţia dată de Dumnezeu pentru poporul Său. Noi singuri nu putem să cercetăm lucrurile profunde ale lui Dumnezeu; doar spiritul Său poate să facă acest lucru. Aici observăm trei dovezi ale afirmaţiei apostolului.

6 (1) Să ne amintim că adevărul, în ceea ce priveşte identitatea reală a Fiului omului când a fost pe pământ, a fost înţeles numai printr-o revelaţie specială pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Petru. Nu a fost înţeles prin orice înţelepciune moştenită de „carne şi sânge.” (Mat. 16:17, *NW*) (2) În Efeseni 3:5-9 (*NW*) Pavel explică cum secretul sacru „care a fost ascuns de Dumnezeu din eternitatea trecută”, „a fost descoperit acum sfinţilor săi apostoli şi profeţi prin spirit.” Apoi la sfârşitul acestui capitol (v. 18-21), într-o expresie strălucitoare şi măreaţă, Pavel ilustrează perspectiva glorioasă de care trebuie să se bucure adevărata adunare atunci când ajunge la maturitate, atâta timp cât se află pe pământ, să fie plină de pricepere, astfel încât „să puteţi înţelege pe deplin, împreună cu toţi sfinţii, care este lăţimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaşteţi iubirea lui Cristos, care întrece cunoştinţa.” Pavel încheie printr-o expresie de închinare: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau ne imaginăm”. Spiritul lui Dumnezeu este într-adevăr esenţial pentru o asemenea bogăţie nevisată de pricepere matură! (3) Pentru o confirmare finală, observaţi ce spune Petru despre primii profeţi, şi despre îngeri, care nu erau capabili să înţeleagă anumite aspecte ale scopului lui Dumnezeu, chiar după ce „au căutat cu stăruinţă şi au făcut cercetări atente.” Dar aceste lucruri au fost revelate acum prin spirit şi „pentru voi slujeau ei dând lucrurile care v-au fost anunţate acum prin cei ce v-au anunţat vestea bună cu spirit sfânt trimis din cer.” – 1Pet. 1:10-12, *NW*.

7 Revenind la 1 Corinteni, capitolul doi, observaţi că Pavel a realizat, evident, că afirmaţia lui de la versetul 10 nu va fi uşor de înţeles. Deci el continuă să explice în versetele de la 11 la 16, *cum* spiritul cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu şi ce rol jucăm noi în acest sens. Astfel, el se păzeşte de orice

Cuprins

concluzie greşită că, din moment ce doar spiritul lui Dumnezeu poate cerceta cu succes, aşadar, tot ce putem face este să cerem şi să aşteptăm o revelaţie directă de la Dumnezeu, care să ne lumineze în ce priveşte scopul Său şi voinţa Lui pentru noi; care, în fond, este ceea ce fac multe grupuri religioase.

8 Pavel ne invită să luăm în considerare omul, pentru a ne ajuta să înţelegem ce înseamnă „spiritul" lui Dumnezeu, cum funcţionează şi cum cercetează. Foarte bine, atunci să luăm în considerare omul care a fost făcut la origine după asemănarea lui Dumnezeu. Omul are un *corp* pe care îl poate exersa şi îl poate pune la muncă pentru a face anumite lucruri. O astfel de activitate vizibilă o vom descrie ca fiind energie fizică. Dar, de asemenea, omul are o *minte* pe care o poate exersa şi pune la lucru. El poate raţiona şi gândi profund, poate nutri dorinţe puternice şi se poate ataşa, poate lua decizii şi se poate hotărî într-o anumită cale de acţiune, guvernată de anumite principii sau metode. Această forţă invizibilă, activă, mentală o numim „spirit". Atunci când un om arată că a ajuns la anumite concluzii şi decizii clar definite, spunem că este „puternic impulsionat de spirit"; dar dacă această cale de acţiune generală este guvernată de gânduri şi motivaţii rele, spunem ca o astfel de persoana are „spirit rău".

9 Gândiţi-vă la uimitoarea influenţă în bine sau în rău făcută posibil prin exercitarea spiritului omului, sau forţa mentală, mai ales dacă este înhămat la un instrument potrivit, precum o organizaţie de un anume fel. Ce influenţă puternică este exercitată de spiritul puternic, nemilos al unui dictator în fruntea unei organizaţi totalitare, ce probabil domină spiritul a milioane de oameni şi le controlează vieţile! Din nou, cât de evidentă este întrebarea apostolului din versetul unsprezece. „Într-adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de *spiritul* omului care este în el?" (*NW*) Cine poate să urmărească, spre exemplu, argumentele şi lucrarea minţii unui avocat, în timp ce spiritul său se luptă cu subtilităţile tehnice ale legii? Doar un alt avocat.

10 Deci, luarea în considerare a ilustraţiei despre om şi spiritul său, cu multiplele lui posibilităţi, ne ajută să înţelegem că spiritul lui Iehova trebuie să fie infinit mai mare în varietatea Sa nemărginită de operaţiuni şi de influenţă puternică. Observând contrastul imens dintre creatură şi Creator, atunci cum este trecută prăpastia, astfel încât să ajungem la o înţelegere a lucrurilor profunde stocate in mintea Creatorului?

CONSTRUIREA „PUNŢII" DE LEGĂTURĂ

11 Din moment ce lucrurile nevăzute nu sunt atât de uşor de apreciat precum lucrurile care sunt văzute, ne întoarcem iar la o ilustraţie umană ce ne va ajuta să construim o ilustraţie mentală pe care o vom putea reţine. Un compozitor de muzică concepe în mintea sa o capodoperă, o simfonie, cu diversele sale părţi componente, cu temele şi armoniile sale profunde, construind până la un punct culminant glorios. Dar cum va transmite el mesajul simfoniei celor ce doresc să îl audă? Cum va trece peste prăpastie? În primul rând, el scrie totul, scrie partitura. Apoi, el se ocupă de numirea unui dirijor, care trebuie să aibă spirit pentru muzică

Cuprins

şi trebuie să fie bine instruit, astfel încât după un studiu aprofundat al partiturii scrise, a fiecărei note şi măsuri, el poate intra pe deplin în mintea compozitorului, poate să îi înţeleagă spiritul şi va fi capabil să interpreteze fidel fiecare pasaj din această simfonie. Şi totuşi prăpastia nu a fost trecută. Sub îndrumarea dirijorului va sta orchestra, care va fi selectată şi foarte bine pregătită, un corp organizat de muzicieni, fiecare cu instrumentul său (o orchestră fără instrumente nu are niciun rost), fiind foarte bine familiarizaţi cu muzica, după studii silitoare si multă practică. În final vine noaptea concertului. Putem vedea spectatorii luminaţi strălucitor ce s-au adunat aici, şi audienţa aşteptând tăcută, tensionată. Şi în timp ce muzica ne îmbie şi ajunge într-un final la momentul emoţionant al melodiei înălţătoare ce ne taie respiraţia, spiritul tuturor spectatorilor se ridică precum un răspuns la spiritul compozitorului. Prăpastia a fost trecută!

12 Punând în aplicare această ilustraţie, Creatorul a conceput în mintea Sa un scop glorios, care, pentru binele nostru, a făcut să fie înregistrat, anume Cuvântul scris. El a numit un Dirijor, care prin studiu şi instruire atente, în ascultare sub încercare, este pe deplin calificat să fie „un interpret, unul dintre o mie”; acesta a fost Fiul Său preaiubit, care a fost special binecuvântat cu „spirit de înţelepciune şi de pricepere”. (Iov 33:23; Isa. 11:2, *AS*) Sub îndrumarea acestui Interpret şi Conducător a fost alcătuit un corp organizat de urmaşi devotaţi, care prin dedicare totală lui Iehova sunt binecuvântaţi cu spiritul Său şi care, prin studiu şi instruire, învaţă să aibă „cugetarea lui Cristos.” (1Cor. 2:16) Aceştia compun în principal „turma mică”. Dar, în zilele acestea, ei s-au înmulţit cu mii de „alte oi” ale Domnului, asemenea unui cor adăugat unei orchestre, pentru a da expresia adecvată unei opere grozave. Toţi sunt echipaţi cu instrumente; dacă ne gândim la tot felul de literatură. În orice caz, fiecare are cel mai minunat instrument – vocea umană, care poate fi foarte eficientă dacă „se dedică citirii publice, îndemnării şi predicării” pentru a face astfel „viu” Cuvântul scris. (1Tim. 4:13, *NW*) La fel ca şi în muzică, o persoană poate să cucerească publicul, făcându-şi instrumentul să „vorbească”, mai degrabă decât să se bazeze doar pe strălucire tehnică. Astfel, ca şi orchestra care învaţă cum să transforme partitura scrisă în sunetele şi în armoniile muzicale adecvate, şi noi, fiind „învăţaţi de către spirit”, învăţăm să „explicăm lucruri spirituale prin cuvinte spirituale.” (1Cor. 2:13, *NW*) În acest fel prăpastia este trecută prin cele trei mijloace indispensabile: spiritul, Cuvântul şi organizaţia.

13 Desigur, acum putem aprecia mai bine, atunci când se spune că doar spiritul lui Dumnezeu poate cerceta „lucrurile profunde ale lui Dumnezeu”, dar asta nu înseamnă că noi trebuie să rămânem pasivi. Departe de acest lucru! De fapt, noi trebuie să cercetăm, dar trebuie să fim atenţi ca niciodată să nu îl încercăm cu spiritul nostru de înţelepciune omenească. Dar făcând paşii preliminari necesari, pe care îi vom discuta mai târziu, învăţăm cum să câştigăm „înţelepciunea de sus” (Iac. 3:17, *NW*), în acelaşi timp ţinându-ne aproape de acea punte de legătură – spiritul, Cuvântul şi organizaţia. În acest fel mintea noastră se poate întâlni cu cea a Creatorului; El va coborî până la nivelul nostru cu graţie, ca să spunem aşa, pentru ca spiritul nostru să se poată supune Lui şi să coopereze cu

Cuprins

al Său. Aceasta se întâmplă exact cum este descris în Scriptură, atunci când se spune cum Dumnezeu împlineşte o anumită nevoie: „Spiritul însuşi [al lui Dumnezeu] depune mărturie împreună cu spiritul nostru.” (Rom. 8:16, *NW*) De asemenea, atunci când suntem conştienţi de cât de inadecvată este lucrarea minţii noastre, sau a spiritului nostru, când încercăm să ne exprimăm în mod corespunzător în rugăciune, „spiritul lui Dumnezeu … vine în ajutorul slăbiciunii noastre”. – Rom. 8:26, *NW*.

14 Din nou spunem că trebuie să cercetăm, dar numai pentru că „n-am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost date cu bunăvoinţă de Dumnezeu.” De aceea Pavel zice: „Însă omul spiritual poate să cerceteze toate lucrurile”, „chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1Cor. 2:10, 12, 15, *NW*) Aceasta este în armonie perfect cu acele multe sfaturi date prin Cuvântul lui Dumnezeu să cercetăm, să căutăm, să studiem şi să aprofundăm. Să ne amintim Cuvântul Domnului: „Cu cât mai mult Tatăl din cer va da spirit sfânt celor care I-L cer!” Să „cerem înţelepciune de la Dumnezeu, căci el le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze”. – Luca 11:13, Iac. 1:5, *NW*.

15 Un avertisment în ceea ce priveşte puntea de trecere: să nu încercaţi să treceţi peste prăpastie construindu-vă singuri o punte! Ca şi în cazul dăruirii profeţiei, din primul exemplu, „nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală”, tot aşa, pentru a înţelege corect profeţia în împlinirea ei, trebuie să ne supunem atât spiritului lui Dumnezeu, cât şi organizaţiei Sale, Sion, pentru că doar ‘copiii Sionului’ sunt cei „învăţaţi de Iehova”. (2Pet. 1:20, *NW*; Isa. 54:13; 30:20, 21, *AS*) Nu este suficient să avem o Biblie pe care să o studiem, sau să ne alăturăm unei organizaţii religioase care crede în studiul deschis al Bibliei. Indiferent cât de mult, serios şi cu rugăciune am studia, nu vom putea dobândi priceperea adevărată separat de organizaţie şi de spirit. Deci nu vă încredeţi în vreo construcţie făcută acasă. Nu vă *bazaţi* pe aceasta, ci „încrede-te în Iehova din toată inima ta, şi nu te *bizui* pe priceperea ta! Recunoaşte-l în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările. Nu te socoti singur înţelept; teme-te de Iehova, şi depărtează-te de rău!” (Prov. 3:5-7, *AS*) Studiaţi Biblia *individual*! Feriţi-vă de studiul *independent* al Bibliei!

16 Desigur, nu trebuie să ne încredem în altcineva care este pripit şi suficient de egoist pentru a pretinde că este „constructorul punţii” numit individual, ceea ce înseamnă cuvântul latin *pontifex*. Chiar dacă cineva a fost în trecut în organizaţia Domnului şi s-a bucurat de o înţelegere clară, a avut privilegiul să îi ajute şi pe ceilalţi, şi apoi a rupt legătura cu organizaţia, este imposibil pentru această persoană să păstreze o pricepere adevărată şi mai ales este imposibil să obţină mai departe luminare. Este posibil, totuşi, ca un astfel de om să se amăgească singur în privinţa aceasta şi va încerca să îi amăgească şi pe ceilalţi, din cauza lui Satan, care ‘se preface într-un înger de lumină’. – 2Cor. 11:13-15, *NW*.

17 Luând seama la acest avertisment, să înaintăm spre maturitatea priceperii, ce ne duce la închinare matură, a noastră fiind plină cu „spirit şi adevăr”

Cuprins

şi care, la rândul ei, se va exprima prin serviciu matur şi sacru. Da, *maturitatea* este tema principală a întregului studiu făcut de noi. Cum se spune, „*Calitatea* este mai bună decât *cantitatea*”. Bogăţia priceperii depinde mai degrabă de sinceritatea şi profunzimea aprecierii, decât de cantitatea de cunoştinţă intelectuală a adevărului. Pavel nu s-a plâns de toate adevărurile pe care le învăţase înalte până la cer, ci a exclamat: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu!” (Rom. 11:33, *NW*) O orchestră nu depinde de numărul de instrumente pentru a fi de calitate, ci de bogăţia de tonalităţi.

18 Această problemă a maturităţii priceperii urmează îndeaproape explicaţia lui Pavel despre modul în care un om spiritual poate examina şi cerceta toate lucrurile. Pentru că el spune mai departe în versetele din 1 Corinteni 3:1-4 (*NW*), că cei din Corint nu erau încă „spirituali”, ci înclinaţi spre „carne”, copii imaturi în Cristos, potriviţi încă pentru o dietă cu lapte şi deci într-o stare slabă, nu sunt suficient de puternici să reziste impulsurilor carnale de gelozie, ceartă şi sectarism. În mod firesc, copiii mici sunt fiinţele cele mai mici şi adorabile în ochii părinţilor lor, dar aceasta nu se aplică spiritual.

19 În afară de priceperea matură ce este necesară pentru a învăţa cum să depăşim cu succes impulsurile carnale, Pavel arată în Evrei 5:11- 6:3 (*NW*) un alt motiv pentru care această maturitate este indispensabilă. După ce spune că un prunc hrănit doar cu lapte ilustrează o persoană care „nu este obişnuită cu cuvântul dreptăţii”, care se mulţumeşte să înţeleagă doar ‘doctrinele elementare’, Pavel accentuează că „hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care *prin folosire* şi-au *exersat* capacitatea de înţelegere, ca să deosebească binele şi răul.” Ce definiţie minunată pentru ce înseamnă pricepere matură! Prin urmare, „să înaintăm spre maturitate prin toate mijloacele! După ce mai întâi „am gustat că Domnul este bun” nu trebuie să stagnăm, ci trebuie „să creştem spre salvare”. (1Pet. 2:2, 3, *NW*) Accentul este pus pe necesitatea de progres continuu şi constant. Acest lucru nu înseamnă ceva îngrozitor, ceva posibil doar pentru un grup restrâns de oameni care sunt de mulţi ani la adevăr şi s-au bucurat de o educaţie bună. Aici ilustraţia naturală nu se aplică. Căci în timp ce dezvoltarea de la copilărie la maturitate rămâne în anumite limite, creşterea spirituală nu este guvernată astfel. Principalul factor determinant este profunzimea devotamentului şi aprecierii inimii. Acestea determină *calitatea* priceperii noastre.

20 În aceste zile nu ducem lipsă de hrană solidă la masa Domnului; hrana este luată din Cuvântul Său şi pregătită corespunzător pentru a fi asimilată prin organizaţia teocratică, cu ajutorul spiritului. Dacă eşti sincer, smerit şi te laşi învăţat crezi că îţi va lua mult timp pentru a înţelege doctrinele elementare? De ce să nu ajungi rapid la hrană solidă? Ideea este că trebuie să progresăm mereu, să nu ne descurajăm sau să devenim îngâmfaţi. De ce să nu urmăm sfatul lui Pavel, care

Cuprins

după ce vorbeşte de hotărârea sa de a continua să „atingă ţinta” a spus: „Toţi cei maturi să avem acest mod de gândire. Iar dacă în vreo privinţă aveţi o altă părere, Dumnezeu vă va dezvălui modul de gândire potrivit. …Oricum, în măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeaşi direcţie.” De la primul contact cu organizaţia lui Dumnezeu aţi fost învăţaţi, în mod practic, sprin diferite adunări de studiu şi cursuri de slujire, cum să faceţi progres în pricepere. Ei bine, continuaţi în acelaşi mod ordonat, urmând „aceeaşi direcţie” şi „uitaţi-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveţi în noi [apostoli]”. În acest fel putem fi siguri în orice moment de favoarea lui Iehova, prin păstrarea tovărăşiei şi ţinând pasul cu „închinătorii adevăraţi”, care „se vor închina Tatălui în spirit şi în adevăr” – Filip. 3:14-17; Ioan 4:23, *NW*.

CINE SUNT CEI CU CUGETARE SPIRITUALĂ?

[21]Câţiva, poate mulţi dintre cititorii noştri, aşteapă să întrebe, zicând: Nu este adevărat faptul că scripturile precedente se adresează numai celor care aparţin „turmei mici”, cu speranţă cerească înaintea lor? Şi nu este adevărat că numai despre aceştia, născuţi de spiritul lui Dumnezeu, se poate spune că sunt „oameni spirituali”, înzestraţi de spiritul lui Dumnezeu să înţeleagă „lucrurile profunde ale lui Dumnezeu”? Pe scurt, este Scriptural să spunem că „celelalte oi” ale Domnului au cugetare spirituală?

[22]Pentru a răspunde, să *ne* punem o întrebare care ne-ar putea îndrepta minţile în direcţia corectă. Către cine a rostit Isus acele cuvinte graţioase despre viaţă şi cui a dat acea pătrunzătoare şi nouă concepţie despre închinare „în spirit şi adevăr”? Urmaşilor lui apropiaţi care trebuiau la scurt timp să primească revărsarea spiritului la Rusalii? Nu; nici măcar unui izraelit; ci unei străine, o femeie din Samaria. Surprinzător! Da, discipolii au fost surprinşi. Cu atât mai surprinşi, fără îndoială, în momentul în care au aflat că după o vizită de două zile făcută de Isus mulţi samariteni au crezut şi au mărturisit: „ştim că omul acesta este cu adevărat salvatorul lumii”. – Ioan 4:27, 42, *NW*.

[23]Ioan, care a avut plăcerea de a înregistra acest eveniment, a fost din nou surprins cu mulţi ani după, când, într-o viziune, după ce a auzit o detaliată numărare a celor 144,000 de servi pecetluiţi ce alcătuiesc Israelul spiritual, a văzut mai apoi o „mulţime mare, pe care niciun om nu o putea număra”, atribuind salvarea lui Dumnezeu şi Mielului şi a fost nevoit să-şi declare ignoranţa referitor la identitatea lor. Noi nu sugerăm că acei samariteni făceau parte din acelaşi grup asemenea „marii mulţimi” din Apocalipsa 7, „celelalte oi” ale Domnului. Presupunerea este mai degrabă că dacă acei samariteni îşi păstrau încrederea în Isus ei se alăturau acelor credincioşi dintre neamuri care, la timpul potrivit, au fost adăugaţi adunării, „turmei mici”. Dar elementul surprizei este acelaşi şi sugerează că şi noi trebuie să fim pregătiţi pentru surprize asemănătoare, în special în legătură cu cei care vor face progrese, în mod neaşteptat, în favoarea Domnului, în aceste zile din urmă. Cine, dintre cititorii noştri, care au fost prezenţi în New York, nu îşi aminteşte de acel extraordinar şuşotit de surpriză plăcută ce a venit de la vasta audienţă, aproape invizibilă, care a umplut stadionul Yankee în acea

Cuprins

călduroasă seară de vară din August 1950, când vorbitorul a anunţat că unii din posibilii „prinţi” ai pământului nou erau prezenţi acolo? – Ps. 45:16.

[24]Aceste „alte oi” din ziua de astăzi nu sunt văzute în afara curţii templului, ci exact înăuntru; căci acolo a văzut Ioan „marea mulţime” stând „înaintea tronului lui Dumnezeu” îndeplinind „un serviciu sacru zi şi noapte în *templul Său*”. (Apoc. 7:9-15, *NW*) Ei nu sunt „pietre vii” care construiesc acea „casă spirituală”. (1Pet. 2:5, *NW*) Dar observând relaţia lor strânsă cu Dumnezeu şi cu Mielul şi acceptarea de către aceştia, precum şi închinarea lor curată, pentru că „şi-au spălat hainele” şi îndeplinesc un serviciu sacru în acea casă spirituală, cine ar putea nega că ei se află printre adevăraţii închinători care se închină „în spirit şi adevăr”, care au cugetare spirituală, „cugetând la lucrurile spiritului”? Căci ei, cu siguranţă, nu „cugetă la lucrurile cărnii”. Şi cu siguranţă, cei care ocupă poziţii privilegiate de responsabilitate ca „prinţi”, trebuie să posede o pricepere matură, care poate fi câştigată numai cu ajutorul spiritului sfânt.

[25]Factorul determinant pare a fi: Pe ce se fixează minţile şi inimile lor şi încotro se îndreaptă speranţele lor? Strâng ei, pentru propria lor persoană, comori pe pământ, împărtăşind spiritul acestei lumi, sau se găsesc ei în aceeaşi poziţie fericită ca aceia descrişi în Evrei capitolul 11? Şi aici limbajul este, de asemenea, surprinzător, când vă amintiţi că acest capitol vorbeşte despre acei bărbaţi şi femei cu credinţă şi devotament puternice, ce au trăit şi au murit înainte de zilele lui Cristos. Se spune: „Ei năzuiesc spre un loc mai bun, unul care *aparţine cerului*” şi că Dumnezeu, prin urmare „le-a pregătit un oraş”; şi că efectul acestei îngrijiri şi promisiuni era să-i facă „străini şi locuitori temporari în ţara” unde locuiau. Cu alte cuvinte, i-a făcut să se îndepărteze de lumea şi de „spiritul lumii” şi în schimb să îşi îndrepte faţa către Împărăţia şi guvernarea teocratice care sunt esenţiale *spiritului*, „Noul Ierusalim” care se coboară „din cer”. Ei nu au avut speranţa sau cugetul de a *merge* în cer, ci aşteptau cu nerăbdare să fie o parte a acelei societăţi a noii lumi care *aparţine* cerului şi au fost pe deplin puşi de acord cu ea, mintal, deşi au trăit cu mult înaintea timpului ei. Observaţi, de asemenea, la acea expresie surprinzătoare despre faptul că Moise a avut aceeaşi cugetare sau atitudine mintală ca a lui Cristos „alegând mai degrabă să fie maltratat cu poporul lui Dumnezeu deât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului”, pe lângă „comorile Egiptului”. – Evrei 11:13-16, 25, 26; Apoc. 21:2, *NW*.

[26]Greutatea dovezilor Scripturale pare a fi copleşitoare în favoarea concluziei că *toate* oile Domnului trebuie să aibă aceeaşi cugetare, cugetare spirituală, iar noi îi invităm şi încurajăm pe toţi aceia care recunosc faptul că au fost aduşi „în singura turmă” conduşi de „singurul păstor” (deşi nu toţi în acelaşi staul), pentru a forma un tot unitar care se hrăneşte împreună din bogatele „păşuni verzi”. Împrospătează-te cu „apele de odihnă” vii, călăuzit „pe cărările dreptăţii” către o pricepere matură „pentru numele Lui”, realizând că noi putem realiza o închinare acceptabilă şi adevărată doar dacă ne umplem de spiritul şi adevărul Său. – Ioan 10:16, *NW*; Ps. 23:2,3, *AS*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Există dovezi scripturale care să arate că închinarea lui Iehova este o cerinţă primordială?
2. A respectat Isus o concepţie diferită de închinare, comparată cu cea a iudeilor şi în ce privinţă?
3. Care sunt cele trei motive ce pot fi oferite pentru a demonstra importanţa priceperii semnificaţiei închinării „în spirit şi adevăr”?
4. (a) Arată Psalmul 147 că împlinirea acesteia are loc în zilele noastre? (b) Cum accentuează aceasta atitudinea esenţială din inimă de a dobândi maturitatea priceperii?
5. Cum arată 1 Corinteni 2:6-10 că spiritul lui Dumnezeu este esenţial pentru a dobândi pricepere? Care sunt cele două lucruri indispensabile implicate?
6. Referitor la faptul că spiritului lui Dumnezeu i se cere să cerceteze „lucrurile profunde”, cum este ilustrat acest lucru la (a) Matei 16:17, (b) Efeseni 3:5-9 şi (c) 1 Petru 1:10-12?
7. Care este scopul observaţiilor lui Pavel de la 1 Corinteni 2:11-16?
8,9. (a) Ce se înţelege prin „spirit” în legătură cu omul? (b) În ce măsură şi în ce direcţii poate acţiona spiritul omului? .
10. Cum contrastează spiritul lui Iehova cu cel al omului? Ce întrebare ridică aceasta?
11,12. (a) Ce ilustraţie este folosită pentru a arăta cum poate fi trecută prăpastia? (b) În aplicarea acesteia, ce se observă că este potrivit?
13. Cum este făcută posibilă o întâlnire a cugetărilor între Creator şi creatură?
14. Ce călăuzire şi încurajare scripturale sunt date referitor la cercetarea „lucrurilor profunde”?
15. La ce avertisment trebuie să dăm atenţie căutând să dobândim pricepere prin studiu din Biblie?
16. Spre ce primejdie arată Pavel la 2 Corinteni 11:13-15?
17. În ce privinţe se vede a fi importantă tema maturităţii?
18. De ce este atât de esenţială maturitatea, aşa cum este discutat la 1 Corinteni 3:1-4?
19. Cum este definită maturitatea priceperii şi este ea destinată doar pentru câţiva?
20. Prin ce procedură se face progres spre această maturitate?
21. Ce întrebare se ridică despre această relatare referitor la „alte oi” ale Domnului?
22. În ce împrejurare neobişnuită a discutat Isus despre chestiunea închinării?
23. Oferă „alte oi” ocazie de surpriză în această zi? Cu ce garanţie scripturală?
24. Ce anume avem în vedere când credem că aceste „alte oi” au nevoie de pricepere spirituală matură?
25. Cum aruncă lumină asupra acestui subiect Evrei 11, referitor la atitudinea şi speranţa celor care s-au dovedit credincioşi înainte de zilele lui Cristos?
26. Trebuie să tragem concluzia că *tot* poporul lui Dumnezeu are nevoie să fie cu cugetare spirituală şi cu ce perspective, aşa cum este exprimat în Psalmul 23?

Cuprins

Apărarea care câştigă

Egiptul antic înmagazina cai şi care, cele mai importante unelte de atunci ale războiului. Îndemânarea militară a transformat-o în prima mare putere mondială din istorie, iar acesta a fost motivul care l-a făcut pe Egipt să fie plin de tărie încât un faraon arogant a tratat cu dispreţ chiar interesele Creatorului şi ale poporului Său ales, pe atunci în robia Egiptului: „Cine este Iehova, ca să-i ascult glasul şi să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Iehova, şi nici nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Ex. 5:2, *AS*) Dar faraonul şi toţi egiptenii au aflat cine este Iehova cu preţul elitei trupelor lor şi a liderului lor, în Marea Roşie. – Ex. 14:15-31.

Asiria a urmat Egiptul ca o cuceritoare aprigă, nemiloasă şi însetată de sânge. Aruncătorul ei militar de aburi a călcat în picioare toată opoziţia până când cel mai agresiv, Regele Sanherib, l-a aruncat împotriva poporului de legământ al lui Dumnezeu, pe atunci stabilit deja pe pământul promis. Într-o singură noapte, îngerul lui Iehova a omorât 185,000 din inima mândriei asiriene, împrăştiind restul distrus al armatei care s-a retras în dezordine. – Isa., cap. 36, 37.

Mai târziu, puternicul Babilon a primit titlul fără precedent de „stăpân al împărăţiilor”. Oraşul capitală era înconjurat de ziduri înalte de 344 de picioare, late de 86 de picioare, de un zid interior, un şanţ cu apă şi 25 de porţi de bronz pe fiecare parte. A fost numită de nepătruns! Şi totuşi, în întunericul nopţii, în timp ce ticălosul Belşaţar toasta în mod hulitor zeilor demonici cu unelte furate din templul de închinare al lui Iehova, oraşul ameţit de băutură a fost surprins şi prădat de mezi şi de perşi. – Dan., cap. 5.

Treptat, aceste puteri, împreună cu acoliţii lor, au dominat afacerile pământului, consolidându-şi autoritatea prin pompoasele lor puteri militare. Sabia deţinea putere, dar nu s-a dovedit niciodată a fi o piedică într-un conflict armat. Acea regulă s-a dovedit a fi adevărată până în ziua de astăzi. Acum, în ciuda faptului că este numită „era minţii”, naţiunile încă mai recurg la forţă pentru a-şi rezolva problemele şi nimic nu s-a schimbat în afară de mărimea războaielor, care au crescut mult mai mult în proporţii.

Isus Cristos ne-a prevenit de consecinţele nefaste sporite de bizuirea pe arme literale. Desigur El era familiar cu istoriile dezastruoase ale Egiptului, Asiriei, Babilonului şi celorlalte imperii. Fără îndoială, el a văzut în Roma o altă naţiune ce se îndreaptă spre aceeaşi soartă. În orice caz, El l-a sfătuit odată pe un discipol de-al lui foarte neliniştit: „Pune-ţi sabia la loc, pentru că toţi care iau sabia, de sabie vor pieri”. – Mat. 26:52, *NW*.

Urmaşii lui, a insistat Isus, vor instrui prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu vor invada cu tancuri, armate şi artilerii. Ei trebuie să facă discipoli din „tot felul de oameni” şi nu să îşi asume rolul de judecători şi executori ai răzbunării lui Dumnezeu. Isus însuşi, care, cu siguranţă nu este pacifist, a fost deja numit la conducerea forţelor de execuţie ale lui Iehova la Armaghedon. Între timp, propovăduirea binecuvântată, ce trâmbiţează avertismentul, este partea urmaşilor lui pământeşti, o cale de acţiune ce este îngreunată uneori de persecuţii şi de ură nejustificată din partea potrivnicilor. Astfel ne spune El: „Dar eu vă spun:

Cuprins

Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută, ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci el face să răsară soarele său şi peste cei răi, şi peste cei buni şi face să plouă şi peste cei drepţi, şi peste cei nedrepţi". – Mat. 24:14; 28:19; 1Tim. 2:4; Mat. 5:44, 45, *NW*.

În ciuda celei mai mari curse a înarmării din istorie, unii oameni gânditori, de un mare grad de inteligenţă, oameni ce au poziţii remarcabile, şi-au exprimat categoric opinia cu privire la apărarea adevărată a păcii. În anul 1949, John Foster Dulles, a numit acest curs al lucrurilor unul „periculos"; iar în contrast cu puterea militară şi economică care „se poate dezvolta sub impulsul legilor şi fondurilor", spunea el, „puterea morală nu se trage din niciun fel de act al Congresului. Ea depinde de relaţia oamenilor cu Dumnezeul lor".

Într-un articol, apărut în *U.S. News & World Report* din 26 mai 1950, David Lawrence, editorul, a deplâns noţiunea defetistă că nu există „nicio cale de scăpare în afara ameninţării şi contra ameninţării şi că războiul poate fi prevenit numai prin sperierea ruşilor făcându-i să creadă că vor fi învinşi în război". El a pus o întrebare la subiect: „De ce trebuie dată la o parte filosofia predată de Isus ca fiind 'impracticabilă' şi 'idealistă' în politica internaţională? ... Este creştinismul doar ceva prin care oferim un serviciu cu buzele în bisericile noastre, dar pe care refuzăm să îl acceptăm ca şi cod de conduită în modul nostru de tratare a aşa numiţilor duşmani? Nu avem niciun fel de consideraţie pentru provocarea că s-ar putea ajunge la toţi oamenii prin manifestarea smereniei şi răbdării creştine? Îndrăznim noi să încercăm o abordare cu adevărat creştină a ruşilor? Şi dacă încercăm, putem noi oare plăti preţul necesar pentru a îndeplini mai marele scop?"

Isus a lucrat pentru interesele păcii durabile într-o lume fără sfârşit ce va veni, unde „va locui dreptatea." (2Pet. 3:13, *NW*) Cât de nesăbuit este, atunci, să ne bazăm pe care, pe cavalerie, pe infanterie sau pe ziduri imense – ceea ce este bine pentru o oră scurtă de splendoare militantă, dar este urmată de o eternitate de dezonoare în ţărâna fără viaţă. Şi cum ar putea spera o astfel de societate a noii lumi să menţină pacea când este înconjurată de ură şi rivalitate? Nu, metodele vechii lumi s-au sfârşit. Căci în noul sistem de lucruri Isus a învăţat: „'Să iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta'. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: 'Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'. De aceste două porunci depind toată Legea şi profeţii". – Mat. 22:37-40, *NW*.

Ar trebui atunci să aşteptăm lumea nouă, înainte de a practica aceste principii, iar între timp să luptăm împotriva urii şi violenţei ce sunt adresate creştinilor cu mai multă ură şi violenţă, plătind cu aceeaşi monedă şi arătând beneficiile creştinismului cu ajutorul unui pumn împlătoşat şi a unui depozit de arme nucleare ce îţi taie respiraţia? Este oare aceasta metoda prin care cineva se dovedeşte a fi fiul Tatălui din ceruri? Dacă există vreo întrebare cu privire la rezultatele unei astfel de căi de acţiune, aruncaţi o privire spre trista şi „practica" lume modernă lovită de teamă, care a încercat această cale. Creştinii ştiu mai bine. Ei ştiu că pentru a predica acestei lumi, în încercarea de a ajuta ascultătorii binevoitori, ei nu trebuie să se coboare la standardele degradante pe care le urmează aceasta, sau să

Cuprins

se conformeze imaginii ei mizerabile. Ei practică, în schimb, acele lucruri care vor supravieţui Armaghedonului şi care identifică societatea noii lumi: „iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, amabilitate, credinţă, blândeţe, auto control”, toate acestea făcând parte din apărarea care câştigă. – Gal. 5:22, 23, *NW*.

Atrăgând atenţia la bunătatea lui Iehova, discipolul Iacov spune: „Orice dar bun şi orice cadou perfect este de sus, căci coboară de la Tatăl luminilor cereşti”. Da, fiecare binecuvântare a vieţii de care ne bucurăm provine de la Tatăl nostru ceresc. Iar El continuă să acorde darurile Lui creaturilor sale umane, deşi ele le iau ca şi cum li s-ar cuveni şi nu arată niciun fel de recunoştinţă şi de apreciere. Ingratitudinea lor nu Îl amărăşte şi nu Îl face să Îşi retragă darurile. El se bucură să facă daruri omenirii, prin urmare, să le dea motive de bucurie şi să ştie că El este un Creator iubitor. El însuşi ne face cea mai bună demonstraţie că „există mai multă fericire în a dărui decât în a primi”. – Mat. 5:45; Faptele 20:35; 1Tim. 1:11; Iac. 1:17, *NW*.

Pământul însuşi este unul din darurile lui Dumnezeu, ca şi viaţa omului pe pământ. În timp ce la începutul omului, viaţa a fost un dar categoric, Dumnezeu a făcut ca bucuria continuă a omului de acest dar să depindă de ascultarea lui, de aprecierea acestui dar, de bunăvoinţa de a coopera cu Dumnezeu în scopul pentru care Dumnezeu i-a dat acest dar. – Gen. 1:26-28; 2:7, 17; Ps. 115:16.

Primii noştri părinţi au eşuat în a-şi arăta aprecierea faţă de darul vieţii, au refuzat să coopereze cu scopul lui Dumnezeu, nu au ascultat, au păcătuit. Prin acest pas greşit toţi urmaşii lor au pierdut darul vieţii. Cu toate acestea, ştiind că un număr dintre aceştia vor arăta apreciere a darului Său, Dumnezeu a deschis calea ca aceştia să dobândească viaţă prin intermediul unui alt dar, acela al singurului Său Fiu. Prin acel dar, nu doar viaţa, ci viaţa veşnică, este făcută disponibilă. „Căci plata păcatului este moartea, dar darul pe care-l dă Dumnezeu este viaţă veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”. – Rom. 5:12; 6:23, *NW*.

Niciunul dintre noi un este în postura de a primi darurile lui Dumnezeu, cu atât mai puţin de a primi darul vieţii. Dar ne putem arăta vrednici de darul vieţii veşnice, demonstrând acum, cu darurile pe care le deţinem, că vom folosi în mod potrivit darul vieţii veşnice, când Dumnezeu ni-l va înmâna prin Isus Cristos. Până atunci trebuie să cultivăm prietenia lui Iehova şi a Fiului Său, devotându-ne tot timpul, energia şi mijloacele de a avea acest dar al vieţii veşnice în posesia noastră. Asta înseamnă dedicarea noastră lui Iehova, iar apoi să ne dovedim credincioşi acestei dedicări. – Ps. 49:6-9; Mat. 19:21; Luca 16:9, *NW*.

Cuprins

DARURI PENTRU SLUJIRE

Cei care s-au dedicat serviciului lui Iehova sunt candidaţi la mai multe daruri, principalul dintre acestea fiind forţa activă sau spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu a înmânat prima oară acest dar, prin Isus Cristos, celor 120 dintre slujitorii Săi în ziua Rusaliilor. Astfel, i-a înzestrat cu puteri speciale, ca de exemplu: vorbirea altor limbi, traducerea, profeţirea, abilitatea de a-i învăţa pe alţii, vindecarea şi abilităţi de conducere. Toate „în vederea îndreptăţirii sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos". – Faptele 2:18; Efes. 4:12; 2Tim. 1:7, *NW*.

Pentru a întări adunarea creştină în copilăria ei şi pentru a urgenta lucrarea misionară, spiritul sfânt a acordat daruri în mod miraculos. După ce şi-au îndeplinit scopul, aceste daruri au dispărut. Astăzi, Dumnezeu acordă darurile spiritului, cu repectul cuvenit abilităţilor înnăscute sau congenitale şi necultivatelor talente naturale pe care le pot avea creştinii, precum şi conform zelului şi bunăvoinţei lor de a fi folosiţi de Dumnezeu. – 1Cor. 13:8.

Bineînţeles că nu toţi primesc în zilele noastre aceleaşi daruri, aşa cum nici toţi membrii adunării timpurii nu au primit aceleaşi daruri. (1Cor. 12:27-31) Dumnezeu, prin spiritul său sfânt, acordă o mare varietate din darurile sale pentru ca organizaţia Sa vizibilă, adunarea creştină, să se poată extinde, să fie bine echilibrată şi un instrument complet pentru îndeplinirea scopurilor Sale. Astfel, nu ar trebui să ne plângem dacă vedem că alţii au alte daruri şi oportunităţi pentru serviciu pe care noi nu le avem. În schimb ar trebui să ne străduim să beneficiem de pe urma celor care au astfel de daruri, folosindu-i pentru a ne îmbunătăţi serviciul, aşa cum nici în vremurile apostolilor ceilalţi nu i-au invidiat pe apostoli pentru darurile lor speciale, ci au fost bucuroşi să le accepte ajutorul. – 1Cor. 12:4-11; Efes. 4:16, *NW*.

CULTIVAREA DARURILOR

Cu toţii avem anumite abilităţi congenitale, anumite facultăţi necultivate, şi cu toţii avem oportunitatea de a le folosi. Spiritul sfânt dat de Dumnezeu ajută şi le îmbunătăţeşte pe acestea pentru a ne face mai folositori, mai capabili, mai productivi în serviciu. Totuşi, acest lucru nu se face fără propriile noastre eforturi. Fiecare trebuie să fie atent pentru a profita de oportunităţi, trebuie să-şi cultive şi să-şi instruiască puterile ascunse la capacitate maximă, pentru promovarea intereselor Împărăţiei pe pământ, şi să-i demonstreze lui Iehova că este vrednic de viaţă veşnică, în condiţii perfecte, cu mai multe daruri ce trebuie folosite. „Căci pentru aceasta lucrăm noi din greu şi ne străduim, pentru că ne-am pus speranţa într-un Dumnezeu viu, care este Salvator al tuturor neamurilor, îndeosebi ai celor credincioşi". – 1Tim. 4:10, *NW*.

Cazurile lui Noe, Beţalael şi apostolul Pavel ilustrează cum îşi foloseşte Domnul spiritul sfânt pentru a-şi face activi slujitorii. Noe nu a fost ales pentru că era un constructor de bărci, ci pentru că era un om drept şi umbla cu Dumnezeu. Cu toate acestea, fiind ascultător de instrucţiunile lui Dumnezeu şi cu ajutorul

Cuprins

forţei active a lui Dumnezeu, Noe a fost capabil de a construi acea mare arcă, oferind astfel cea mai remarcabilă manifestare a ceea ce poate realiza spiritul lui Dumnezeu. Putem face aici o paralelă cu lucrarea martorilor lui Iehova din timpurile moderne. Toţi aceştia propovăduiesc vestea bună a Împărăţiei mergând din casă în casă, stând pe străzi, făcând vizite ulterioare oamenilor şi conducând studii Biblice la domiciliu. Ei înfăptuiesc acestea chiar dacă nu au avut niciun fel de instruire înainte în acest domeniu, înainte de a deveni martori, ci au lucrat ca fermieri, tâmplari, casnice etc. – Gen. 6:9,14; Zah. 4:6, *AS*.

Pe de altă parte, este foarte probabil ca Beţalael, care a fost folosit să supravegheze lucrarea delicată de construire a tabernacolului şi a mobilei din acesta, a avut anumite abilităţi înnăscute, antrenament şi experienţă, la fel cum a avut instruire în lege şi apostolul Pavel înainte de a deveni un creştin. Abilităţile lor înnăscute, instruirea şi experienţa anterioară, împreună cu bunăvoinţa şi spiritul sfânt al lui Dumnezeu, i-au făcut capabili să slujească în calităţi foarte speciale. Astfel, în zilele noastre, după cum este necesar pentru slujitorii cu capacităţi speciale, spiritul sfânt îi face activi pe cei cu posibilităţi sau ce au experienţă anterioară şi care doresc să fie folosiţi. – Ex. 31:2-6; Faptele 22:3.

Dumnezeu a promis să ne furnizeze darurile necesare. Dacă avem credinţă adevărată în promisiunea Lui nu ne vom mulţumi numai cu a ne dori sau a ne ruga pentru aceste daruri, ci ne vom dedica energic lucrării în curs, ne vom strădui, având un scop, cu tot ce avem, pentru această lucrare. Ne este dată o numire sau o însărcinare? Atunci, să dăm ce avem mai bun, chiar dacă pentru asta sunt necesare studiu avansat, instruire specială, practică, repetiţii sau alte pregătiri.

Aşadar, să arătăm apreciere pentru darurile pe care le avem cultivându-le cu zel şi folosindu-ne de orice mijloc pe care ni l-a furnizat Domnul pentru instruirea noastră: Cuvântul Său, ajutoare biblice ale Turnului de Veghere, adunări locale şi alte adunări, precum şi activităţi în toate domeniile serviciului creştin. Aşa cum l-a sfătuit Pavel pe Timotei: „Continuă să te dedici citirii publice, îndemnării şi predării. Nu neglija darul din tine … Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă”. (1Tim. 4:13-16, *NW*) Şi, mai presus de toate, astfel vom face să se bucure inima marelui nostru Binefăcător, arătând apreciere pentru darurile Lui. – Prov. 27:11.

Darul Celibatului

MULTOR persoane li se pare stranie ideea de a vorbi despre celibat ca un dar. Ei nu pot înţelege cum negarea a ceea ce ei consideră a fi printre cele mai intense plăceri ale vieţii (din moment ce odată cu celibatul creştin vine şi castitatea sau abstinenţa) ar putea fi numit un dar. Căsătoria, cred ei, da, dar celibatul un dar?

Cuprins

Ca să numim celibatul un dar, nu avem mai puţină autoritate decât cel mai înţelept şi mai măreţ om care a trăit vreodată, Fiul lui Dumnezeu. La un moment dat, discutând despre acest subiect cu discipolii Lui, El a zis: „Nu toţi oamenii primesc cuvântul acesta, ci numai cei care au acest dar. Căci sunt eunuci care s-au născut aşa din pântecele mamei lor, eunuci care au fost făcuţi eunuci de oameni şi eunuci care s-au făcut ei înşişi eunuci pentru Împărăţia cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească". – Mat. 19:11, 12, *NW*.

De ce a numit Isus celibatul un dar? Deoarece este ceva care poate fi cultivat şi utilizat cu succes pentru promovarea închinării adevărate pe pământ şi pentru propria fericire, la fel cum pot fi şi celelalte înzestrări ale lui Dumnezeu. Din spusele apostolului Pavel este evident că statutul de celibatar a adus avantaje slujitorului creştin: „Da, vreau să fiţi scutiţi de îngrijorări. Bărbatul necăsătorit se îngrijorează pentru lucrurile Domnului, cum să-i placă Domnului. Dar bărbatul căsătorit se îngrijorează pentru lucrurile lumii, cum să-i placă soţiei lui, şi este împărţit. Pe lângă aceasta, femeia necăsătorită şi fecioara, se îngrijorează pentru lucrurile Domnului, ca să fie sfântă şi cu corpul şi cu spiritul. Însă femeia căsătorită se îngrijorează pentru lucrurile lumii, cum să-i placă soţului ei. Dar spun aceasta spre folosul vostru, nu ca să vă prind în laţ, ci ca să vă îndemn la ceea ce se cuvine şi la slujirea continuă şi fără distragere a Domnului". – 1Cor. 7:32-35, *NW*.

Adevărat, pentru a-L putea servi pe Iehova Dumnezeu cu mintea şi inima neîmpărţite, pentru a da o atenţie constantă lucrării Lui, fără distragere, este un dar, unul care ar trebui să fie de mare valoare. Da, „cine renunţă la virginitate prin căsătorie, face bine, dar cine nu renunţă la virginitate prin căsătorie face mai bine" datorită mai multor privilegii de serviciu şi de mai marea fericire ce vine odată cu acestea. – 1Cor. 7:38, *NW*.

Observaţi, de asemenea, un alt argument folosit de Pavel pentru a face loc darului celibatului în vieţile noastre: „Pe lângă aceasta, fraţilor, iată ce spun: a mai rămas puţin timp". (1Cor. 7:29, *NW*) Deoarece timpul era scurt, lui Ieremia i s-a poruncit să nu se însoare. (Ier. 16:2) Nu are oare acest argument o anumită putere în zilele noastre?

SĂ FACEM LOC DARULUI

Unii interpretează cuvintele lui Isus, spunând că darul celibatului nu este pentru toată lumea, şi mai ales nu pentru ei. Aceştia, în schimb, încearcă să citească ceva în cuvintele lui Isus, ceva ce El nu a spus. El a arătat că nu toţi îl vor accepta şi că cei care au acceptat acest dar al celibatului au fost aceia care „s-au făcut singuri eunuci pentru Împărăţia cerurilor". Poate fi pusă întrebarea celor care caută să fie o excepţie. Până unde neglijează ei să urmeze exemplul lui Pavel de a-şi înfrâna trupul şi de a-l conduce asemenea unui sclav? „Inima este mai trădătoare decât orice şi primejdioasă. Cine poate s-o cunoască?" – Ier. 17:9, *AT*; 1Cor. 7:29; 9:26, 27, *NW*.

Cum poate cineva face loc darului celibatului? În primul rând, prin a lua o hotărâre fermă în mintea sa de a nu ceda niciunui fel de pasiune, ci de a-şi păstra toate puterile vitale şi libertatea sa din căsătorie pentru a-L sluji mai bine pe

Cuprins

Iehova. O astfel de determinare îi va întări autocontrolul. Apoi el trebuie să facă loc acestui dar la fel cum face loc în viaţa sa la celelalte daruri, prin lepădare de sine, prin dedicarea timpului şi energiei pentru a cultiva aceste daruri.

Pentru a realiza acest fapt trebuie să ne adâncim în lucrarea Domnului asemenea lui Pavel. Nu putem spune: 'Aş vrea sau mi-ar plăcea să am darul celibatului', şi în acelaşi timp să ne slăbim puterea dorinţei sau să luăm decizia de a ne interesa de cineva anume de sex opus şi să cultivăm intimităţi cu acea persoană. Nu, noi trebuie să urmărim ceea ce dorim, darul celibatului, şi trebuie să primim toate abţinerile şi toate lucrurile necesare pentru a ne bucura de acest dar. Trebuie să facem loc pentru acest dar în planurile noastre viitoare.

Celibatul apostolului Pavel a fost un lucru realizabil, iar el l-a urmărit într-un mod practic. (1Cor. 9:5) El a fost sincer cu sine însuşi, iar ca atare darul i-a fost acordat. În ceea ce priveşte darul lui, atât de multe responsabilităţi i-au fost date de Domnul, încât el nu a avut timp să se gândească la căsătorie. El a realizat că nu putea, pur şi simplu, să se ridice la înălţimea responsabilităţilor sale dacă ar fi avut în mod constant grija şi atenţia unei neveste. De aceea, el a mai susţinut, că dacă un creştin căsătorit doreşte să aibă anumite privilegii el trebuie să se comporte ca şi cum nu ar fi căsătorit. Da, şi ei trebuie să facă loc acestor daruri în vieţile lor, pe măsură ce le cultivă şi le folosesc spre lauda lui Iehova şi pentru binecuvântarea altora. – 1Cor. 7:29-31, *NW*.

Însă, căsătorit sau celibatar, trebuie să ne folosim de darurile pe care le avem potrivit înţelepciunii date nouă de Dumnezeu prin Cuvântul Său şi prin legăturile Sale cu noi. Să acceptăm cu smerenie privilegiile de serviciu ce ne sunt acordate, folosind orice abilitate sau putere pe care o avem, şi să nu dăm altora privilegiile şi oportunităţile date de Dumnezeu, pe care noi le putem realiza cu atâta bucurie pe care nu am cunoscut-o înainte. Fiecare să arate apreciere pentru darurile date lui de Dumnezeu şi astfel să se dovedească a fi vrednic de minunatul dar al vieţii veşnice.

După chipul şi asemănarea lui Dumnezeu

Aceasta este descrierea fără de asemănare a lui Iehova Dumnezeu despre crearea omului: „Să facem omul după chipul şi asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ. Şi Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: 'Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi

stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ." – Gen. 1:26-28, *Ro*.

Un Tată fără de asemănare, Iehova, le-a putut transmite copiilor Săi pământeşti un număr dintre minunatele calităţi pe care El le are în măsură supremă. „Un Dumnezeu loial şi fără nelegiuire, drept şi corect este El". Astfel, creierul omului avea să fie înzestrat cu un simţ al dreptăţii. Omul avea să fie capabil şi puternic, căci „mare este Domnul nostru, şi măreţ în putere". Nu va fi nicio lipsă de discernământ în stăpânul pământului „căci Iehova dă înţelepciune; din gura Lui vin cunoştinţa şi priceperea". În cele din urmă, pentru a combina toate aceste calităţi şi pentru a avea o motivaţie în spatele fiecărei acţiuni, omul trebuie să aibă iubire. Iehova este complet calificat să ofere aceasta, deoarece El este personificarea absolută a iubirii. „Dumnezeu este iubire", a scris apostolul Ioan. – Deut. 32:4; Ps. 147:5; Prov. 2:6, *AS*; 1Ioan 4:16, *NW*.

Cu toate acestea, din cauza apariţiei timpurii a păcatului în afacerile umane, înmulţirea oamenilor nu a populat pământul în general cu persoane ce folosesc în mod drept aceste calităţi, ci cu unele care le încalcă în masă. Dreptatea a devenit o marfă care poate fi cumpărată la un târg. Muncile uşoare ale guvernului, făcute pe cheltuieli publice, devin recompense pentru campanii pentru candidaţii victorioşi. Probe criminale scot la lumină faptul revoltător că cei mai mari reprezentanţi ai guvernului, aleşi pentru a reprezenta poporul şi pentru a administra dreptatea, s-au vândut gangsterilor, jocurilor de noroc sau criminalilor, într-o comunitate după alta. Cu mită se poate cumpăra orice, de la o competiţie sportivă până la o decizie a curţii de justiţie. Departamentul de Justiţie a celei mai mari democraţii din lume a fost acoperit de ruşine, fiind nevoit să angajeze un detectiv al corupţiei care să îl investigheze.

Nici la nivel internaţional dreptatea nu este mai raţională. Un val de activităţi umanitare au militat pentru un ajutor rapid, după război, din partea Americii pentru Europa, unde se ridicau urgente defensive împotriva expansiunii sovietice. Şi totuşi, nivelul de dreptate părea să se oprească atunci când venea vorba să se încline spre milioanele de ţipete ale asiaticilor ce aveau nevoie de mâncare pentru a evita înfometarea, unde mizele politice nu ofereau în schimb niciun fel de aliat puternic împotriva comunismului. Legea lui Dumnezeu în Israel prevedea îngrijiri pentru săraci, şi nu pe baza favorurilor în schimb. (Ex. 23:11) Mai mult decât atât, Iehova îşi echilibrează justiţia absolută prin bunătate nemeritată, ceva pentru care omul modern nu are corespondent în nemiloasele fapte internaţionale. Dacă nu ar fi fost această îndurare, niciunul dintre noi nu ar fi fost născut după rebeliunea lui Adam. Dar nu este nevoie ca Dumnezeu să treacă cu vederea pur şi simplu această parodie de dreptate, din această lume decăzută, aşa cum El arată prin avertismentul dat Israelului când a fost găsit vinovat de acelaşi lucru:

„Luaţi aminte, judecători peste casa lui Israel, cei care dispreţuiesc dreptatea şi denaturează echitatea, care vă construiţi Sionul cu vărsare de sânge şi Ierusalimul cu omoruri, judecători ce dau verdicte pentru mită, preoţi ce sporovăiesc oracole pentru plată, profeţi ce divinizează pentru bani, şi în acelaşi timp bizuindu-se pe Cel Veşnic, spunând: 'Cu siguranţă Cel Veşnic este printre noi; niciun rău nu ni se

Cuprins

poate întâmpla!' De aceea, din cauza voastră Sionul va fi arat precum un câmp, Ierusalimul va deveni o grămadă de ruine, iar dealul templu numai de înălţimea unui copac". – Mica 3:9-12, *Mo*.

REZULTATE PENTRU TRUP ŞI MINTE

Puterea fizică umană, ce a avut odată scopul de a popula şi păzi paradisul Eden, sfâşie acum şi distruge pământul în schimb. Pădurile şi lanurile au fost lăsate în paragină, râurile au fost astupate, aerul a fost poluat cu smog şi cu reziduuri industriale. În loc să exercite stăpânire peste animale, furioşii „Nimrozi" au împuşcat păsările din văzduh, au lăsat trupurile neînsufleţite ale animalelor în urma lor prin păduri, şi au provocat reducerea sau dispariţia multora dintre formele de viaţă. Puterea pământului se găseşte în spatele blocurilor politice care se folosesc de ea pentru a-i amăgi şi ameninţa pe adversarii lor, sau dacă această metodă nu funcţionează, atunci să-i arunce în aer cu bombe atomice. Astfel sunt irosite multe resurse naturale valoroase ale pământului, iar progresul ştiinţific pe timp de pace este refuzat, deoarece materialele necesare pentru acesta sunt deviate din ce în ce mai mult spre război. Organizaţiile păcii mondiale, în loc să asigure unitatea pe care au promis-o, mai mult despart unitatea care există, separând unele naţiuni în nord şi sud sau est şi vest. Chiar şi copiii, născuţi sub o astfel de influenţă, îşi imită înaintaşii şi manifestă de timpuriu înclinaţia spre violenţă. Este adevărat că mâna fiecărui om este ridicată împotriva aproapelui, iar legământul lui Dumnezeu cu privire la sfinţenia vieţii este luat în derâdere, această atitudine având drept scuză patriotismul. Căci astfel a spus profetul Isaia: „Pământul este, de asemenea, poluat de locuitorii lui; căci au încălcat legile, au încălcat hotărârile, au călcat legământul veşnic". – Zah. 14:13; Isa. 24:5, *AS*.

„Frica de Iehova este începutul înţelepciunii", a scris psalmistul. (Ps. 111:10, *AS*) Această lume are frică de orice şi oricine în afară de Iehova – de politicianul cu autoritatea sa, de militarul cu arma sa, de clericul cu poveştile sale îngrozitoare despre purgatoriul în aşteptare şi despre flăcările iadului. Înţelepciunea sănătoasă stabilită în Eden, învăţarea adevăratei închinări a Atotputernicului Iehova, au fost corupte sub conducerea diavolului în închinarea politeistă păgână a păgânătăţii despre un panteon cu zei şi a sectarismului confuz al creştinătăţii.

Mulţi dintre membrii clerului creştinătăţii, cu gândirea lor prinsă în mrejele tradiţiilor şi sofismelor oamenilor şi cu depozitul lor de cunoştinţă biblică atât de sărăcită, îngroziţi de batjocurile criticilor şi incapabili să răspundă la cel mai simplu criticism din Cuvântul lui Dumnezeu, s-au ascuns sub mantia „modernismului". De acolo, ei înfierează, în mod îngâmfat, ca mituri, mari părţi din Biblie, incluzând relatările despre creare, potopul, turnul Babel şi efectiv toate miracolele înregistrate. Din ce în ce mai mulţi încearcă să explice teoria evoluţiei, prin care ateii caută să substituie Creatorul cu strămoşi de natură animală. Între timp, ultimele descoperiri ştiinţifice, cum ar fi de exemplu rapoarte ale uraniului şi carbonului radioactiv, continuă să distrugă poziţia fără apărare a evoluţiei; iar A.N. Field, un jurnalist din Noua Zeelandă, marchează ştiinţa modernă a evoluţiei ca fiind la „cel mai inferior nivel de degradare intelectuală atins de omul civilizat în

Cuprins

ultimii două mii de ani" (*Why Colleges Breed Communists*). Clerici ruşinaţi şi aliaţii voştri defăimători de Dumnezeu, ascultaţi provocarea Aceluia pe care voi l-aţi ignorat şi trădat şi răspundeţi-i dacă puteţi:

„Căci este scris: 'Voi face să piară înţelepciunea înţelepţilor şi voi înlătura inteligenţa învăţaţilor'. Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestui sistem? Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii? Căci, deşi lumea, prin înţelepciunea ei, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu, în înţelepciunea lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred." – 1Cor. 1:19-21, *NW*.

IUBIREA – PIERDUTĂ ŞI RECÂŞTIGATĂ

Ultima mare calitate, iubirea, ar putea fi numită de evoluţionişti „o caracteristică vestigiu" – o parte din alcătuirea omului ce nu se mai foloseşte. Cum am demonstrat până acum, el nu o exercită faţă de Dumnezeul său, semenul său, animalele inferioare, sau locuinţa sa pământească neînsufleţită. O lume sub influenţă demonică a înlocuit-o cu pofta şi roadele ei de nebunie după sex şi destrăbălare a beţivilor, reflectate în ştirile zilnice. Acestea sunt zilele din urmă ale celor care nu văd că „scena acestei lumi este în schimbare" şi a celor cărora apostolul inspirat le-a spus: „Sfârşitul lor este distrugerea, dumnezeul lor este pântecele, iar gloria lor este în ruşinea lor, şi nu se gândesc decât la lucrurile de pe pământ". – 1Cor. 7:31; Filip. 3:19, *NW*.

În astfel de mâini, căsătoria a devenit o bătaie de joc, căminul omului nemaifiind sigur de lăcomia soţilor după soţii. Atât de mulţi se căsătoresc din glumă încât nu este de mirare că numărul divorţurilor creşte, din cele mai stupide motive. Copiii, de multe ori nedoriţi, cresc fără iubire, neglijarea lor adăugând la motivele delincvenţei juvenile, într-o societate care este „neascultătoare de părinţi, fără recunoştinţă, fără bunătate iubitoare şi fără afecţiune firească". (2Tim. 3:2,3, *NW*) Cât de nenorocită, nedreaptă, vanitoasă, ameninţătoare şi fără de iubire este această lume! Cât de departe se află actualii ei îngrijitori de primul om, creat după chipul lui Dumnezeu!

Toţi care practică aceste obiceiuri ar putea acum să înveţe că Dumnezeu nu-şi va părăsi standardul de dreptate pentru a se coborî la nivelul lor şi a se conforma standardului lor. Iehova va aduce, în schimb, lumea pe care şi-a propus să o aducă de la început, cu acei oameni binevoitori care se conformează, achitându-se de stăpânirea dată de Dumnezeu. Acest lucru a fost prefigurat de fiii lui Noe, împreună cu soţiile lor, care au trăit după potopul din vremea lui Noe, potop despre care Isus a spus că ilustrează Armaghedonul ce se apropie. (Gen. 9:1-3; Mat. 24:38,39) Apoi, Regele numit al lui Dumnezeu, Isus Cristos, va judeca drept şi va stăpâni paşnic. Resursele fizice ale oamenilor vor fi utilizate pentru a restaura şi pentru a îngriji paradisul de pe întreg pământul, construind şi locuind prosper. (Ps. 72:1-4; Isa. 65:17-25) Înţelepciunea, stabilitatea şi unitatea vor rezulta în momentul când închinarea singurului şi adevăratului Dumnezeu, Iehova, va umple pământul. Şi când iubirea va lua locul poftei şi lăcomiei, gândiţi-vă la înălţarea relaţiilor umane ce va veni cu siguranţă. Gândiţi-vă cum va fi căsătoria: soţii „îşi

Cuprins

vor iubi nevestele ca pe propriul corp", nevasta va avea un „respect profund pentru soţul ei", copiii vor asculta de părinţii evlavioşi, care nu îşi vor întărâta fiii şi fiicele „ci îi vor creşte în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova". – Mica 4:1-5; Isa. 33:6; 1Cor. 13; Efes. 5:28-33; 6:1-4, *NW*.

Ştiind aceasta, văzând că se apropie, citind şi crezând cuvântul lui Dumnezeu, creştinii sinceri încep să îşi pună în aplicare puterile, imediat, într-o întrebuinţare evlavioasă. Din moment ce prin „nesăbuinţa [acestei lumi] despre ceea ce se predică" are loc salvarea la viaţă, ei sunt complet devotaţi acestui lucru, trăind acum în timp ce propovăduiesc faptul că toţi care trăiesc, vor trăi în curând în lumea nouă unde „va locui dreptatea". – 2Pet. 3:13, *NW*.

Creştinii Suferă Violențe în Filipine

Printre dovezile date de Isus ca marcând cea de-a doua sa prezenţă şi sfârşitul acestui sistem de lucruri a fost şi aceea că urmaşii lui aveau să fie urâţi şi omorâţi din pricina numelui său. (Mat. 24:3, 9) Un exemplu izbitor al împlinirii acestei profeţii a avut loc duminică seară, pe 20 aprilie 1952, pe când martorii lui Iehova se aflau la o adunare pe circuit în Solana, Cagayan, Insulele Filipine. Un martor a fost omorât, şi alţi 32 au fost răniţi de focuri de armă şi prin înjunghiere atunci când oficialităţile oraşului le-au atacat adunarea.

Problemele au început spre sfârşitul discursului de încheiere al adunării, când un atacator, pe baza plângerii că băieţelul lui fusese pălmuit de unul din participanţi, l-a înhăţat pe unul din tinerii participanţi şi a încercat să-l scoată târâş din adunarea privată. Alţi participanţi au intervenit, iar atunci atacatorul a scos un pistol, pe care participanţii au reuşit să i-l ia cu forţa, dar nu înainte ca el să-l fi împuşcat în umăr pe unul dintre ei. Învins în luptă el a fugit după ajutoare. La puţin după aceea, răufăcătorii s-au adunat şi au început să arunce cu pietre în martorii adunaţi şi să tragă cu pistolul nebuneşte. Ca urmare, adunarea a fost cuprinsă de panică, cu femei ţipând şi încercând să se ascundă într-o casă mare de pe terenul adunării. Împuşcăturile au continuat şi atacatorii se apropiau din ce în ce mai mult. Un martor a scăpat prin acest cordon ce se formase şi a fugit la clădirea municipală după ajutor. Acolo, când s-a prezentat ca martor al lui Iehova, a fost bătut crunt şi pe când încerca să scape a fost împuşcat în faţa clădirii municipale.

Între timp, atacatorii, terminându-şi cartuşele, au scos baionete şi cuţite. Un număr de martori a scăpat prin cordon, dar majoritatea au căutat să se ascundă în casa mare de pe terenul adunării, înăuntru sau pe acoperişul ei. Atacatorii i-au încercuit tăind în dreapta şi-n stânga. Uşierul principal a fost înjunghiat mortal în inimă. Alţii au suferit răni multiple, un martor de 65 de ani având cinci plăgi înjunghiate. Patru dintre femeile martore au fost şi ele rănite.

Un absolvent al şcolii Gilead, ce slujeşte ca serv de circuit, a alergat cinci mile şi a înotat prin râul Cagayan care este plin de crocodili, ca să cheme ajutoare de la autorităţile poliţieneşti din Filipine. Dacă nu ar fi sosit la timp aceşti soldaţi,

probabil că mulţi alţi martori ar fi fost omorâţi. Aceşti soldaţi i-au dezarmat pe atacatori şi au restabilit ordinea imediat, folosind un camion al armatei şi o ambulanţă rechiziţionată. Ei au făcut şase drumuri la spitalul de provincie cu cei răniţi mai grav. De fapt, au făcut tot ce au putut pentru martori. Secretarul apărării naţionale a fost intervievat de către un purtător de cuvânt pentru martori şi a primit mulţumiri personale pentru acţiunea eficientă întreprinsă de poliţia din Tuguegarao în această problemă.

Grăitor pentru spaima pe care atacatorii o creaseră în rândul oamenilor din zonă este faptul că poliţia a considerat necesar să furnizeze nouă paznici pentru avocatul martorilor când acesta s-a dus la Solana ca să depună plângerea împotriva oficialităţilor responsabile de atac. Poliţia s-a oferit să cazeze şi să hrănească martorii cheie în cazarmele lor, până la proces, pentru a evita intimidarea lor. Niciunul din martori nu a acceptat, deşi au mulţumit pentru oferta care le-a fost făcută.

La înmormântarea martorului ucis, colaboratorii lui martori supravieţuitori au fost sfătuiţi să continue credincios în serviciu. Toţi aveau spirite încrezătoare şi niciunul nu era abătut sau descurajat. Până şi cei răniţi aflaţi în spitale se bucurau. Cel care s-a dus la autorităţile municipale după ajutor şi care a fost bătut şi împuşcat, a trebuit să fie dus la Manila pentru a fi tratat la piciorul drept, fracturat în urma împuşcăturii. A fost operat şi se recuperează minunat. De asemenea toţi ceilalţi răniţi se recuperează bine.

Martorii lui Iehova din Filipine s-au declarat recunoscători lui Iehova că întregul incident nu a fost cu mai multe pierderi de vieţi şi cu mai multă suferinţă. Departe de a fi descurajaţi de incident, ei se bucură de faptul că rezultatul a fost punerea unei puternice mărturii. Se fac paşi ca răufăcătorii să fie aduşi înaintea justiţiei.

Luca, doctorul cel iubit

Punctul de vedere scriptural referitor la chestiuni nu dă nimănui motiv să se laude cu abilităţile sale. Aşa cum declară apostolul Pavel: „Cine te face să diferi de altul? Într-adevăr, ce ai tu pe care nu l-ai primit? Acum dacă l-ai primit cu adevărat, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai primit? (1Cor. 4:7, *NW*). Noi nu avem voie să ne lăudăm cu faptele noastre ca şi cum am fi realizat lucruri mari sau multe, căci Isus comentează în mod corect: „Când aţi făcut toate lucrurile

Cuprins

încredinţate să ziceţi: ‘Suntem servi netrebnici. Am făcut ce se cuvenea să facem’.” (Luca 17:10, *NW*). Aprecierea acestor adevăruri ne va păstra smeriţi şi ne va face silitori să ne folosim toate darurile în serviciul lui Iehova Dumnezeu.

Din propriile scrieri ale lui Luca, precum şi din ce au înregistrat alţii despre el, se pare că el a avut o apreciere corectă a acestor chestiuni. El nu numai că a servit bine ca şi colaborator al lui Pavel, dar a scris aproape la fel de mult în Scripturile Greceşti Creştine cum a făcut Pavel, fiecare scriind aproape două şeptimi; relatarea sa despre serviciul lui Isus şi Faptele fiind la fel de lungi ca cele paisprezece scrisori ale lui Pavel. Deşi şi-a întrebuinţat atât de bine abilităţile naturale, încât a fost cel dintâi cronicar creştin, el s-a păstrat în umbră.

Ce se cunoaşte despre Luca?

În contrast izbitor cu Scripturile în această chestiune se află scrierile apocrife şi tradiţia orală, amândouă fiind pline de detalii ciudate, plăsmuiri ale bogatei imaginaţii religioase. Ilustrativă pentru aceasta este tradiţia potrivit căreia Luca a fost artist, un pictor, şi că el a pictat un tablou cu „Fecioara Maria”. Cu toate acestea, cea mai timpurie menţiune a acestei tradiţii este anul 980 A.D., sau la mai mult de 900 de ani după ce Luca şi-a scris relatările. Având în vedere referirile lui foarte rare la Maria după ce Isus a devenit major, referiri care scot în evidenţă, în principal, faptul că ea nu trebuie să fie considerată mai bună decât oricare altă femeie care exercită credinţă, nu înseamnă decât puţină credulitate să socotim că Luca s-a simţit îndemnat să picteze un portret al ei. – Luca 8:21; 11:27,28.

Noi ştim că Luca a fost medic, căci Pavel se referă la el ca la „Luca, medicul iubit.” (Col. 4:14, *NW*). Pavel îl numeşte, de asemenea, pe Luca printre „colaboratorii” lui în scrisoarea sa către Filimon. (Filim. 24, *NW*). Cealaltă menţiune a numelui lui Luca în Scripturi este făcută tot de Pavel. În cea de-a doua lui scrisoare către Timotei, scrisă în anul 65 A.D., în timpul celei de-a doua întemniţări a lui Pavel, deci cu puţin timp înainte de moartea sa, el scrie: „Fă tot posibilul să vii la mine curând! Căci Dima m-a părăsit, deoarece a iubit sistemul prezent de lucruri şi a plecat spre Tesalonic, Crescent spre Galatia, Tit spre Dalmaţia. Numai Luca este cu mine.” (2Tim. 4:6-11, *NW*). Astfel noi avem caracterizarea lui Luca făcută de Pavel, un credincios colaborator iubit.

Puţinul pe care-l ştim despre locul unde se afla Luca îl strângem din Faptele lui, în care folosirea de către sine a pronumelui personal, persoana întâi plural „noi”, descoperă că el îl însoţeşte pe Pavel în câteva din călătoriile lui misionare. Astfel la Faptele 16:10 (*NW*), după ce vorbeşte despre viziunea lui Pavel în legătură cu chemarea macedoneană după ajutor, citim: „Imediat ce am văzut vedenia, am căutat să plecăm spre Macedonia, trăgând concluzia că Dumnezeu ne chemase să le declarăm şi lor vestea bună”. Din context aflăm că Luca l-a însoţit pe Pavel la Filipi în cel de-al doilea său tur misionar. Se pare că el a rămas acolo până câţiva ani mai târziu, când Pavel a trecut pe acolo în cel de-al treilea său tur misionar, când Luca l-a însoţit spre Cezareea şi Ierusalim. Luca l-a însoţit pe Pavel şi în călătoria lui spre Roma.

Cuprins

Din scrierile lui Luca este evident că el a avut o educaţie mult mai bună decât acei oameni „de rând” ca Petru şi Ioan; ceea ce era de aşteptat de la un medic. (Faptele 4:13, *NW*). Vocabularul său este de două ori mai bogat decât cel al lui Matei şi Marcu. Relatările lui sunt mai bine expuse, mai variate, conţin o greacă mai bună şi se apropie mai mult de greaca clasică decât cele ale oricărui alt scriitor al Scripturilor Greceşti Creştine.

Deşi unii au luat aceasta ca însemnând că Luca a fost un păgân grec, lucrurile nu stau neapărat aşa. Întrebuinţarea capabilă de către Luca a limbii greceşti poate fi justificată cu uşurinţă având în vedere faptul că el era un om educat, un medic; în afară de aceasta este posibil ca el să fi fost elenist, un iudeu vorbitor de limbă greacă. Unii fac referire la contextul în care Pavel face o menţiune la el în Coloseni 4:14, în care Pavel vorbeşte despre cei de circumcizie şi apoi îi aminteşte pe alţii, incluzându-l şi pe Luca. Totuşi, acest lucru este departe de a fi conclusiv. Ceea ce pare a fi dovada cea mai convingătoare referitoare la chestiune este afirmaţia lui Pavel, potrivit căreia numai iudeii au fost cei „cărora li s-au încredinţat declaraţiile oficiale ale lui Dumnezeu.” (Rom. 3:1,2, *NW*). Dacă Luca n-a fost iudeu, el ar fi singura excepţie dintre toţi cei folosiţi de Iehova să ne dea Cuvântul Său, Scripturile Ebraice, precum şi cele Greceşti Creştine. Un astfel de lucru nu pare logic.

Evanghelia şi Faptele lui Luca

Scrierea lui Luca nu sugerează un fundal ne-iudaic, deoarece el este la fel de calificat în întrebuinţarea ebraismelor ca şi în expresiile greceşti. Perspectiva sa pare a fi una universală, făcând apel atât la iudei, cât şi la neamuri. El este un narator excepţional, relatările lui fiind bine aranjate şi cu exactitate cronologică. Din cele patru relatări despre serviciul pământesc al lui Isus, a lui este cea mai cuprinzătoare. Fără îndoială, Dumnezeu i-a pus în inimă să facă o relatare despre acele evenimente importante şi spiritul sfânt i-a călăuzit pana. Aşa cum o exprimă el: „Deşi mulţi s-au apucat să compileze o expunere despre fapte cărora li se dă o crezare deplină printre noi, la fel ca cei care au fost martori oculari de la început şi însoţitori ai mesajului transmis nouă de aceştia, m-am hotărât şi eu, deoarece am urmărit toate lucrurile de la început, cu exactitate, să ţi le scriu într-o ordine logică, minunate Teofil, ca să cunoşti complet siguranţa lucrurilor despre care ai fost învăţat prin viu grai.” – Luca 1:1-4, *NW*.

Ce mărturie elocventă despre autenticitate scripturală dă aici Luca! Faptele au fost oferite de martori oculari; el însuşi a urmărit toate lucrurile de la început, cu exactitate, şi apoi le-a aranjat în mod logic, furnizând astfel o sănătoasă bază pentru credinţă. În paranteză fie spus, Luca arată aici superioritatea relatării scrise faţă de cea orală.

Foarte probabil că printre înregistrările scrise din care Luca a urmărit tot, cu exactitate, de la început, au fost relatările inspirate de Matei şi Marcu. Cu toate acestea, nu trebuie să credem că Luca doar a copiat din acestea, ci mai degrabă le-a folosit ca material de referinţă. Relatarea sa are prea multe variaţii în detaliu, precum şi prea multe puncte ce nu sunt acoperit de alţii, ca să ţinem seama de

poziţia luată de unii critici moderni că scrierile celor trei sinoptici, Matei, Marcu şi Luca se bazează pe o singură relatare originală.

Se pare că Pavel a influenţat relatarea lui Luca despre serviciul lui Isus aproape la fel de mult cum a influenţat Petru relatarea lui Marcu. Timpul scrierii Evangheliei lui Luca pare să fi fost aproximativ anii 56-58 A.D., sau cu puţin înainte ca el să încheie scrierea Faptelor, anul 61 A.D. – Faptele 1:1-3.

Printre întâmplările înregistrate numai de Luca, care, împreună cu relatarea sa despre cele înregistrate de alţii, îndreptăţeşte Evanghelia lui să fie denumită cea mai cuprinzătoare, sunt: detalii în legătură cu conceperea şi naşterea lui Ioan Botezătorul, cântarea de laudă a Mariei şi a îngerilor; prezentarea lui Isus la templu, circumcizia lui, călătoria sa la Ierusalim la vârsta de doisprezece ani; trimiterea celor şaptezeci de evanghelişti; experienţa celor doi discipoli în drum spre Emaus; de asemenea, multe despre serviciile din urmă ale lui Isus în Pereea şi Iudeea (Luca 10:1-18:14). Luca a apreciat valoarea datelor, numai el ne oferă legături cu istoria laică; data înregistrării care i-a adus pe Iosif şi Maria la Betleem şi anul în care şi-a început serviciul Ioan Botezătorul. De asemenea, numai el ne spune ce vârstă avea Isus când a început să predice. – Luca 1:1-3:23.

Caracteristic lui Luca este un număr de cazuri în contrast: cei nouă leproşi iudei nerecunoscători versus recunoscătorul lepros samaritean; bunul samaritean versus preotul şi levitul; rugăciunea fariseului versus celei a colectorului de taxe; bogatul versus Lazăr; Maria versus Marta; fiul risipitor versus făţarnicul frate mai mare; batjocoritorul versus tâlharul plin de căinţă; etc.

Nemulţumindu-se numai să ne ofere relatarea despre evenimentele minunate din serviciul lui Isus, Luca a suplimentat aceasta cu o istorie exactă despre adunarea creştină timpurie în cartea sa a Faptelor. Aici el ne spune despre oferirea spiritului sfânt la Cincizecime, cum s-a răspândit vestea bună la naţiuni, şi cum acea persecuţie, departe de a opri lucrarea de predicare, a făcut ca ea să fie larg răspândită. El ne oferă multă informaţie valoroasă despre cum au întâmpinat apostolii chestiunile în zilele lor, furnizând o călăuză pentru noi astăzi. Remarcabile sunt rapoartele lui despre cum s-au apărat Petru şi Ioan, Ştefan şi Pavel înaintea autorităţilor religioase şi politice. Fără înregistrarea din Faptele scrisorile lui Pavel şi-ar pierde mult din putere.

Ca tânăr, fără îndoială, Luca privea arta vindecării ca o modalitate prin care îşi putea servi semenul şi în acelaşi timp îşi putea furniza pentru sine un mijloc de trai. Dar ce limitat ar fi fost binele pe care l-ar fi făcut el dacă s-ar fi mulţumit doar cu acea profesie! Lăsând în urmă tot ca să devină urmaş al lui Isus Cristos şi să lucreze în programul divin de vindecare spirituală pe care l-a instituit Dumnezeu prin Isus Cristos, ce privilegii mai mari a avut el! Nu numai că a avut privilegiul să fie colaboratorul iubit al unuia dintre cei mai mari misionari creştini din toate timpurile, apostolul Pavel, dar el a avut privilegiul să fie cel dintâi cronicar al celor mai remarcabile evenimente care aveau să se întâmple vreodată pe acest pământ.

Luca a fixat un bun exemplu de urmat pentru toţi creştinii. Fie ca toţi care s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos să caute la fel mai întâi

Cuprins

Împărăţia şi să-şi întrebuinţeze calităţile în cel mai bun mod posibil, în cinstea numelui lui Iehova şi pentru promovarea închinării adevărate pe pământ.

Punctul de vedere matur al dedicării

În rândurile de mai sus ne-am exprimat intenţia de a discuta despre paşii preliminari esenţiali pentru a ne pune picioarele cum trebuie pe calea dobândirii „înţelepciunii de sus”. În această privinţă, spiritul lui Dumnezeu este, de asemenea, esenţial pentru maturitate în ce priveşte înţelegerea Scripturală în chestiunea dedicării noastre lui Dumnezeu.

[2]Primul pas necesar spre dedicarea noastră este „*întoarcerea la Iehova*”. (2Cor. 3:16, *NW*) Aceasta se aplică în cazul celui care a fost altădată un membru al sistemului religios din creştinătate, Babilonul modern, asemenea evreilor din zilele primei biserici, care erau legaţi de sistemul lor al iudaismului. Se aplică de asemenea şi în cazul celui care, precum celor din Atena, nu a făcut nicio mărturisire de a aparţine poporului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel s-a ocupat de ambele cazuri, din care multe se pot învăţa.

[3]În ceea ce priveşte evreii, el a explicat că ei erau foarte favorizaţi să asculte Cuvântul lui Iehova conţinut în scrierile lui Moise, în acel „vechi legământ” pe care l-au făcut cu El. Cu toate acestea, ca naţiune, ei nu au făcut niciun progres în înţelepciune şi pricepere. În schimb, aşa cum a spus Pavel: „Discernământul lor era limitat” şi „un văl este peste *inimile* lor”. Aceasta a fost cauza problemei lor. Nu a fost vorba despre faptul că le-a lipsit *abilitatea mintală,* ci faptul că ei nu au avut necesara *dorinţă a inimii*, care s-ar fi manifestat printr-un spirit de credinţă şi de smerenie. Altundeva, acelaşi apostol pune degetul pe rană şi vorbeşte despre atitudinea greşită a inimii, avertizându-i pe fraţii lui evrei despre „o inimă rea fără credinţă, ce se *îndepărtează* de Dumnezeul cel viu”. Astfel, nu putem începe să facem progres în direcţia corectă decât dacă ne întoarcem către Iehova prin credinţă. Regula declarată de apostol rămâne valabilă pentru orice persoană, fără excepţie: „Fără de credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că devine răsplătitorul celor ce Îl caută stăruitor”. – 2Cor. 3:14-16; Evrei 3:12; 11:6, *NW*.

[4]Acum observăm perspectiva glorioasă ce se deschide în faţa celui care se întoarce spre Iehova în mod sincer şi adevărat, şi pe măsură ce vedem direcţia în care se îndreaptă cărarea sa, veţi recunoaşte semnele familiare observate în ceea ce tocmai am studiat. Căci în 2 Corinteni 3:16 până la 4:6 (*NW*) apostolul continuă să explice că atunci când vălul este dat la o parte vom fi eliberaţi de întunericul şi

Cuprins

robia greşelilor şi vom ajunge în acel loc (*organizaţia* Domnului, Sion) şi în acea relaţie „unde se află *spiritul lui Iehova”*, acolo unde avem libertatea de a cerceta lucrurile profunde şi unde putem fi „transformaţi” prin înnoirea minţii, pentru a radia şi reflecta gloria lui Iehova, toate ce ‘sunt făcute exact prin spiritul lui Iehova’. Toţi cei favorizaţi astfel în Sion au gloriosul „serviciu” de a „lăsa lumina să strălucească din întuneric” ca alţi prizonieri să poată fi eliberaţi din robia „dumnezeului acestui sistem de lucruri” făcând „adevărul evident …pentru orice conştiinţă umană”. – Isa. 59:21; 60:1, *AS.*

[5]Cât despre aceia care anterior nu au făcut nicio mărturisire de a sluji pe Iehova Dumnezeu, observaţi că Pavel, în esenţă, le-a prescris aceeaşi cale de acţiune acelor oameni din Atena. Şi ei, trebuie „să-L caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după El şi să-l găsească, deşi [pentru încurajarea noastră] El nu este departe de niciunul dintre noi” şi deşi „Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile unei astfel de neştiinţe, totuşi acum El le spune oamenilor că toţi, pretutindeni, trebuiue să se căiască”. (Faptele 17:27, 30, *NW*) În sens literal, cuvântul grecesc pentru „căinţă” are cugetul de schimbare a minţii, „o întoarcere spre Iehova”. Se găseşte foarte multă încurajare în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru toţi, indiferent de calea de acţiune ce au avut-o până acum, încurajare pentru a face acest prim pas de căinţă şi de a ajunge la o atitudine corectă a inimii. Gândiţi-vă, de exemplu, la următoarele expresii graţioase: „Căutaţi pe Iehova cât vreme poate fi găsit; chemaţi-l cât este aproape: cei nelegiuiţi să-şi abandoneze calea, iar omul nedrept gândurile; să se întoarcă spre Iehova, iar El va avea milă de acesta, şi către Dumnezeul nostru căci El va ierta mult”. Căci „mă voi uita la omul care este sărac şi cu spiritul chinuit de remuşcări, la cel care tremură la cuvântul meu”. – Isa. 55:6, 7; 66:2, *AS*.

[6]Ce va urma acum? Să luăm, de exemplu, cazul celui care a venit de curând în contact cu martorii lui Iehova şi care, cu ajutorul lor, a ajuns să aprecieze cunoştinţa adevărului despre scopul glorios şi îngrijirea graţioasă ale lui Iehova. El s-a întors de la calea de acţiune anterioară spre Iehova, căci a realizat că a ieşit la lumină din întuneric. El vede acum chestiunea principală a suveranităţii universale a lui Dumnezeu şi ştie din Cuvântul lui Dumnezeu că această chestiune va fi rezolvată în curând, înaintea întregii creaţii, odată pentru totdeauna, la Armaghedon, „războiul zilei cele mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. El ştie că atunci va avea loc triumful Împărăţiei lui Dumnezeu, cu oştirile ei drepte ce vor lupta sub conducerea numitului „Regele al Regilor” al lui Iehova şi că prezisa victorie va fi absolut sigură căci, încă din anul 1914 A.D., Iehova şi-a batjocorit duşmanii şi i-a luat în derâdere, spunând: „Totuşi Eu am pus pe regele Meu pe muntele sfânt Sion”. El este încântat de această viziune revelatoare şi vede, de asemenea, în Cuvântul lui Dumnezeu că în acest „timp al sfârşitului” trebuie făcută o lucrare urgentă de mare importanţă; „Lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, o lucrare de a pune mărturie, răspândind un mesaj de avertizare dar şi un mesaj de mângâiere şi instruire tuturor celor care îi vor da atenţie. – Apoc. 16:14; 19:11-16, *NW*; Ps. 2, *AS*.

Cuprins

[7] 'Da', îşi spune el, 'văd clar chestiunea şi apreciez faptul că martorii lui Iehova săvârşesc într-adevăr lucrarea Domnului. Şi sunt hotărât ca prin harul lui Dumnezeu să iau poziţie de partea dreaptă a chestiunii, pentru a sprijini cauza dreaptă a Împărăţiei lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, observ că este privilegiul şi responsabilitatea mea să particip activ în lucrarea de mărturie pe cât posibil, punând-o pe primul plan în viaţa mea. După ce am luat poziţie şi m-am dedicat complet serviciului lui Dumnezeu, aşa cum este dus mai departe sub îndrumarea organizaţiei sale teocratice, realizez că, potrivit Scripturilor, următorul pas este să mă supun cufundării în apă, ca simbol al dedicării mele complete şi a poziţiei pe care am luat-o'. El acţionează astfel, deoarece crede că înaintea sa se află o cale de acţiune precisă, care, dacă este păstrată, va duce la viaţă şi fericire veşnice pe pământ, sub conducerea şi binecuvântarea Împărăţiei lui Dumnezeu.

[8]Este clar până aici. Sau? Acea cale de acţiune bine stabilită nu se dovedeşte întotdeauna a fi aşa, nu? Cu siguranţă ai auzit despre anumite cazuri, sau ai fost părtaş la ele, sau poate treci printr-o asemenea experienţă chiar tu acum, când ţi se pare că va imposibil să urmezi calea de acţiune pe care ai început. Ar putea fi dintr-un motiv sau altul. S-ar putea ca rigorile lucrării de mărturie să fie mult mai chinuitoare în actuala experienţă decât ţi-ai fi putut imagina, bazate pe optimismul şi entuziasmul colegilor tăi martori. Nu foarte multă împotrivire, poate, ci multă apatie în teritoriul în care lucrezi, iar asta te face să te simţi doborât. Sau, poate, nimic ce are legătură direct cu lucrarea Domnului, ci anumite probleme de familie care au apărut din cauza poziţiei pe care ai luat-o, ce a cauzat multă tensiune psihică şi nefericire; la prima vedere, mai mult decât poţi suporta. Sau, poate, ceva total opus; ceva, sau cineva, a intrat în viaţa ta şi este atât de atrăgător încât nu crezi că te poţi împotrivi. Ştii, din toate câte ai auzit, în afară de exemplele biblice, ca de exemplu Evreii 11, că aceste experienţe sunt obişnuite poporului lui Dumnezeu şi că ei rezistă cu loialitate în aceste încercări şi ispite, dar, în cazul tău, te simţi ca şi cum ţi-ai fi pierdut echilibrul şi că ai primit mai mult decât poţi duce. Promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu nu par a se aplica în cazul tău. Ai impresia că nu te mai poţi întâlni cu fraţii tăi, şi te îndrepţi spre vechile indulgenţe, sau spre unele noi, în încercarea de a-ţi îneca amarul.

[9]Poate, dragă cititorule, nu ai avut niciodată parte de o astfel de experienţă, ci ai avut bucuria de a-i putea ajuta pe alţii să vadă adevărul şi i-ai văzut urmând calea descrisă, iar apoi, tocmai când ai crezut că sunt în siguranţă, în staul, luând poziţie şi fiind cufundaţi, ei au început să se clatine şi să se poticnească aşa cum s-a arătat. Ce s-a întâmplat? Îţi aminteşti ce progres minunat păreau să facă atunci când aveai studii Biblice la domiciliu cu ei. Cu toate acestea, acum, deşi eşti nerăbdător să îi ajuţi prin orice mijloc posibil, căutând îndrumare divină, ei nu te vor lăsa şi poate vor refuza chiar să te vadă. Tu vei trage concluzia, cu regret, că nimic nu mai poate fi făcut şi că mai bine ţi-ai îndrepta atenţia în altă parte pentru a găsi şi a ajuta interese noi, mângâindu-te cu gândul că aceste lucruri au fost prezise în ilustraţia oferită de Isus despre sămânţa semănată unde solul nu avea adâncime, sau unde a fost sufocată cu repeziciune de spini. Cu toate acestea, studiul *Turnului de veghere* a fost clar asupra acelei pilde (1 decembrie 1950) că aceste condiţii care stau la

Cuprins

baza neproducerii de roade nu sunt în mod necesar de neschimbat, ceva care nu poate fi modificat; ci, fie că este vorba despre a ne ajuta pe noi înşine sau pe altcineva, noi avem o mare responsabilitate. Şi astfel, să ne mai uităm încă odată la întrebare: Ce s-a întâmplat?

CAUZA CĂDERII

[10]Ai putea spune că imaturitatea este cauza. Da, dar în ce privinţă? Şi am putea, de asemenea, sugera, că este o lipsă de pricepere referitor la ce înseamnă pasul dedicării. Ceea ce dorim să subliniem este că nu înseamnă pur şi simplu o chestiune de a ne dedica unei *lucrări*, punând-o pe primul plan în viaţa noastră; ci înseamnă în primul rând dedicarea noastră unei *persoane*, Persoana Iehova. Şi care este diferenţa? Diferenţa este enormă. Ne ajută în a evita greşeala de a ne privi dedicarea ca un pas elementar, făcut şi terminat, iar apoi reuşind în lucrare. În schimb, acest pas ar trebui considerat ca intrarea noastră într-o *relaţie* vitală care trebuie menţinută şi ferită de gelozie tot timpul.

[11] Pentru călăuzire scripturală în această privinţă, cel mai bine ar fi să ne gândim la Liderul şi Exemplul nostru, Isus Cristos. Pentru binele nostru, la fel ca şi al Lui, Iehova a dezvăluit cu amabilitate, în Cuvântul Său, raţionamentul minţii lui Isus şi atitudinea inimii care L-a condus să fie cufundat de Ioan. Acesta fapt a fost înregistrat în Psalmii 40, scris cu secole înainte ca Isus să vină pe pământ, şi putem fi siguri de aplicarea lui, deoarece, vorbind în Evrei 10:5-10 despre sacrificiul lui Isus, apostolul citează din Psalmii 40:6-8. Citind aceste versete ne dăm seama că Isus a realizat că în locul jertfelor de animale şi a ofrandelor făcute prin vechiul Legământ al legii, acum era privilegiul Său de a se oferi pe El însuşi „pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate”. (Evrei 10:12, *NW*) Astfel, exprimându-şi atitudinea inimii când s-a dedicat, El a spus: „Iată, vin ... îmi place să fac voinţa Ta, o Dumnezeul meu”. Dar, vei spune tu, oare această ultimă propoziţie nu dovedeşte că este vorba despre o dedicare pentru o lucrare, *pentru a face* voinţa lui Dumnezeu? Aşteaptă un minut! Maturitatea înseamnă pricepere nu doar în ce priveşte un adevăr, sau un subiect, ci *întregul* adevăr, dobândind imaginea *completă* din minte, fiecare parte la locul ei şi proporţional în legătură cu întregul. Să acordăm atunci importanţa cuvenită următoarei şi expresiei de încheiere a dedicării lui Isus: „*Legea Ta* este chiar în inima Mea”. (Ps. 40:7,8, *AT*) Cum este posibil? Sub ce formă? Cele zece porunci? Isus a arătat spre un punct de vedere mult mai matur din esenţa legii lui Dumnezeu în rezumatul făcut scribului evreu, spunând că Iehova, Dumnezeul nostru, este unul şi nu mai este nimeni altcineva (accentuându-i supremaţia ca şi chestiune primordială), iar noi trebuie să Îl iubim cu toată inima noastră, cu toată priceperea şi cu toată puterea şi de asemenea să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. (Marcu 12:28-34, *NW*) Ah, aici este cauza problemei! Acesta era motivul de bază pentru care Isus a putut spune: „*Îmi place* să fac voinţa Ta!” şi a perseverat şi a rămas pe acea cale, trecând prin cele mai aspre suferinţe şi încercări; nu numai pentru că a văzut că este o lucrare bună de

Cuprins

care depind atât de multe, ci datorită relaţiei Lui cu Tatăl Lui ceresc, recunoscându-i supremaţia şi iubindu-l cu un ataşamen şi devotament de neclintit.

[12]Pentru a ilustra legătura importantă dintre relaţie şi lucrare, să ne gândim la relaţia de căsătorie. Atunci când o femeie se căsătoreşte, ea ştie că înainte o aşteaptă o muncă importantă, aceea de a avea grijă de casă şi de copii şi că nu este deloc puţină, căci „treaba unei femei nu se termină niciodată”. Dar dacă ea este o femeie adevărată şi înţeleaptă, apreciază că este mult mai importantă nevoia de a-şi face partea, în mod loial şi constant, în păstrarea acelei preţioase relaţii maritale, de iubire, afecţiune şi devotament reciproce, păzindu-se cu gelozie împotriva oricărui lucru care ar putea duce la pierderea încrederii sau respectului şi care i-ar putea separa. În aceste zile, când a luat naştere egoismul, se pare că mariajul este privit adesea ca un pas făcut şi terminat, şi nu ca o relaţie pe care o începi şi care trebuie păstrată şi păzită. Acesta este, poate, motivul din cauza căruia atât de mulţi sunt purtaţi de valuri.

[13]Să păzim, astfel, cu orice preţ şi tot timpul, completul şi altruistul devotament din inimă pentru Iehova, care este însăşi esenţa jurămintelor noastre de dedicare. Asemenea lui Isus, noi am răspuns invitaţiei: „Fiul Meu, dă-mi inima Ta!” (Prov. 23:26, *AS*) De acum înainte „păzeşte-ţi atent inima, căci acolo sunt izvoarele vieţii.” (Prov. 4:23, *AT*) Reduce aceasta importanţa lucrării Domnului şi rolul pe care îl avem în ea? Nicidecum. Ne ajută să o privim cu maturitate, să ne angajăm în ea zelos, cu motive drepte, căci noi dorim să preamărim Numele lui Iehova, deoarece Îl iubim cu tot ceea ce avem şi pentru că ne iubim aproapele şi vrem ca şi el să aibă parte de aceleaşi binecuvântări ca noi. Angajarea în serviciul lui Iehova este dovada esenţială şi constantă a dedicării noastre menţinute. (Ioan 14:15; 1Ioan 5:2,3, *NW*) Cu siguranţă putem aprecia acum mai profund că o pricepere matură prin ajutorul spiritului lui Dumnezeu duce la o închinare matură „în spirit şi adevăr”, care îşi găseşte expresia completă în serviciul matur şi sacru. Oare nu le-a unit Isus pe acestea două, în mod inseparabil, închinarea şi serviciul, atunci când a spus: „Lui Iehova, Dumnezeul tău să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru?” – Mat. 4:10, *NW*.

[14] Ne vor ajuta cele de mai sus să trecem peste dificultăţile aparent copleşitoare descrise anterior? Cu siguranţă. Iubirea pentru Iehova, renunţarea completă la dorinţele noastre în favoarea Lui şi conştientizarea relaţiei noastre cu El, este ceea ce ne va ajuta să înfruntăm cea mai aprigă lovitură din partea adversarului din orice domeniu; singurul lucru care ne va susţine în cea mai aspră încercare a răbdării; singurul lucru care va dezvălui şi va alunga cea mai subtilă şi ademenitoare ispită.

[15]Pe lângă acestea, priviţi cum intervine spiritul lui Dumnezeu în aceasta. Spiritul lui Iehova acţionează liber numai peste cei care s-au dedicat complet Lui, din toată inima. Este bine de realizat importanţa cauzei şi lucrării drepte a lui Iehova, dar dacă dedicarea ta se opreşte aici, nu am mers prea departe, nu am ajuns la sursa mult necesarului ajutor. Astfel, atunci când apar probleme să nu faci greşeala de a spune: ‘Mă voi ocupa cu lucrarea de mărturie şi voi menţine legătura cu poporul Domnului şi cu organizaţia Lui, şi nu pun la îndoială faptul că aceste

Cuprins

lucruri mă vor păstra în armonie cu Iehova şi vor asigura acţiunea spiritului Său în interesul meu'. Nu lua nimic ca sigur. Cu privire la orice doctrină fundamentală şi fiecare pas şi fiecare relaţie care afectează dobândirea şi păstrarea de către noi a favorii lui Iehova şi câştigarea vieţii veşnice în Împărăţia Lui „să înaintăm spre maturitatea" priceperii, prin luminarea spiritului Său, pentru ca fiecare să poată spune, exact cum a spus apostolul: „Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nicio altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru." – Evrei 6:1; Rom. 8:38, 39, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Dacă maturitatea este esenţială pentru toţi, ce discuţie urmează apoi?
2. Care este primul pas preliminar şi se aplică acesta în toate cazurile?
3. Cum îndreaptă Pavel atenţia spre rădăcina problemelor iudeilor şi ce rol important joacă credinţa în această privinţă?
4. Există perspective de mari binecuvântări şi privilegii pentru cei care se întorc în mod sincer la Iehova?
5. Este prescrisă o cale de acţiune asemănătoare pentru cei care n-au făcut nicio mărturisire mai înainte şi există încurajare pentru *toţi* să îl caute pe Iehova?
6. Care sunt cele două lucruri importante ce sunt realizate de obicei la început, atunci când venim pentru prima dată la cunoştinţa adevărului?
7. La ce fel de cugetare şi la ce cale de acţiune duce aprecierea chestiunii şi a lucrării Domnului?
8. Funcţionează întotdeauna calea exactă de acţiune, aşa cum a fost plănuit, sau se ivesc diferite motive care o fac să pară imposibilă?
9. Este experimentată uneori dezamăgirea de cei de curând interesaţi şi trebuie să tragem imediat concluzia că nu se mai poate face nimic pentru a-i ajuta?
10. Trebuie să fie privită dedicarea noastră în primul rând în ce priveşte lucrarea sau persoana şi ce diferenţă face aceasta?
11. (a) Unde găsim informaţii despre dedicarea lui Isus? (b) Cum a descoperit el o pricepere matură a legii lui Dumnezeu în legătură cu dedicarea lui?
12. Cum demonstrează relaţia de căsătorie necesitatea de a pune pe primul loc lucrurile importante?
13. Duce la o privire matură a responsabilităţii noastre faţă de lucrarea Domnului aprecierea adevărată a dedicării?
14. Ce este esenţial, mai presus de orice, pentru a ne împlini jurămintele de dedicare?
15. (a) În ce măsură este influenţată funcţionarea spiritului lui Iehova de concepţia noastră despre ce înseamnă dedicarea? (b) Ce ne va face capabili să avem parte de convingerea apostolului înregistrată la Romani 8:38, 39?

Cuprins

Etiopia îşi întinde mâinile

„Fie ca Etiopia să-şi întindă mâinile cu nerăbdare către Dumnezeu.” (Ps. 68:31, *AT*) În ultimii doi ani, misionarii pregătiţi la şcoala de misionariat a martorilor lui Iehova de la Gilead, South Lansing, New York, s-au dus în Etiopia pentru a face cunoscută vestea bună a stabilirii împărăţiei lui Iehova Dumnezeu şi pentru a le porunci prizonierilor „Ieşiţi!”. Următoarele două scrisori au fost primite de la doi dintre primii etiopieni care au luat poziţie pentru Iehova şi au făcut o evadare spre libertate.

„DRAGI FRAŢI

Iehova Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aud aşa de multe despre voi din scrisorile voastre prietenoase către mine, încât vreau să vă scriu ca să ştiţi că vă mulţumesc pentru tot ceea ce spuneţi. Sunt bucuros că v-aţi făcut timp pentru mine deşi nu ne-am cunoscut niciodată. Vreau să ştiţi ce fericit sunt că Iehova Dumnezeu şi Societatea îşi trimit în Etiopia martorii ca să ne spună adevărul şi tot ce avem nevoie să ştim despre Biblie. Eu cred demult în Biblie, vreau să fiu creştin şi chiar spun că sunt creştin. Dar când oamenii mă întreabă ce înseamnă să fii creştin nu ştiu ce să le răspund. Acum, mulţumită lui Iehova, Dumnezeul nostru, pot să le răspund ce însemnă să fii creştin adevărat şi martor al lui Iehova. Mă rog să ştiu mai multe despre lumea nouă şi ca întreaga lume a Diavolului să dispară în curând la Armaghedon. Încep să le pun mărturie oamenilor şi încerc să fac studii cu ei, dar ei nu mă cred ce le spun, zicând că n-au mai auzit niciodată asemenea lucruri. Dar eu nu sunt descurajat fiindcă ştiu că acesta este adevărul. Ei râd uneori de mine şi spun că religia mea este una nouă, dar eu le spun că religia mea este mai veche decât a lor, căci Abel a fost Martor al lui Iehova şi în Biblie se spune de multe ori despre cei car au pus mărturie pentru Iehova. Asta îi face să se supere pe mine, dar mie nu-mi pasă şi caut numai oi care vor să ştie despre Împărăţie. Fraţilor, eu sunt bucuros să văd ce îmi spuneţi prin scrisorile voastre şi sper că ştiţi că dragostea mea teocratică merge către voi la fel cum vine dragostea voastră către mine. Fie ca Iehova să mă folosească mult pentru a predica evanghelia în Etiopia înainte de Armaghedon.”

„CĂTRE TOŢI FRAŢII MEI DIN LUME CARE AU FOST AŞA DE BUNI ÎNCÂT SĂ ÎNTREBE DE MINE ŞI SĂ-MI TRIMITĂ DRAGOSTEA LOR,

Trebuie să vă fac o scurtă declaraţie spunându-vă ce mult înseamnă pentru mine că întrebaţi de mine şi ce mult vă sunt recunoscător pentru iubirea ce mi-o purtaţi ca frate nou. Acum vă spun ceva despre cum merg pe acest teren nou, numit Etiopia, martorii Atotputernicului Dumnezeu Iehova. Mai întâi trebuie să vă spun cum am ajuns la adevăr. Mă numesc Regassa Jota, am 23 de ani, m-am născut în partea de vest, partea păgână a Etiopiei, în provincia Valega. Am învăţat italiana şi limba amharică în perioada în care Mussolini a cucerit Etiopia, iar apoi am auzit primele

Cuprins

lucruri despre Dumnezeu de la catolici. Vreau să îl slujesc pe Dumnezeul cel adevărat, dar multe lucruri mi se par că nu sunt în regulă. După ce împăratul s-a întors în Etiopia m-am dus la şcoală. În timpul acestor ani mi-a plăcut să aud citate din Biblie de la cei ce se declară misionari ai lui Dumnezeu şi se numesc Misiunea Interioară din Sudan. M-au interesat mult fiindcă doream să-l slujesc pe Dumnezeu şi să predic altora. Mergeam la şcoala lor ca să devin misionar, dar am văzut la ei lucruri care nu îmi plac. De asemenea, am avut multe întrebări la care ei nu au răspuns. Mi se pare că ei comercializează Cuvântul lui Dumnezeu şi că nu sunt servi adevăraţi, aşa cum pretind. Totuşi am studiat şi predicat cu ei, pentru că vroiam să-l slujesc pe Dumnezeu. Am pus întrebări despre trinitate şi multe alte lucruri la care le este frică să răspundă. Ei mi-au spus că trebuie să accept ce mi se spune, dar într-o zi pe când predicam pentru Misiunea din Sudan am auzit despre martorii lui Iehova, care nu erau plăcuţi nimănui. Am mers să le fac o vizită şi l-am găsit pe Fratele Woody care mi-a spus multe lucruri despre Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum eu nu am mai auzit. Am fost foarte bucuros în sufletul meu când m-am dus înapoi la şcoală pentru lucrurile pe care le auzisem. Aduc cu mine şi alţi băieţi la martorii lui Iehova. Vreau să audă şi ei multe lucruri. Le place ce au auzit. Lucrurile pe care le învăţ de la martorii lui Iehova le întrebasem deja la şcoala de misionari, dar aceştia s-au supărat foarte tare pe mine şi nu au putut să-mi răspundă la întrebări. Am început să îmi dau seama că în sfârşit am găsit adevărul, pentru că nimeni nu poate argumenta cu succes împotriva a ceea le spun acum oamenilor de la martorii lui Iehova. De la şcoală primesc hrana, locuinţa şi hainele. Casa mea este la peste 1000 km distanţă şi numai Dumnezeu mă poate ajuta. Eu iau poziţie pentru adevăr. Acum sunt mult mai fericit decât vă pot spune deoarece am descoerit adevărul, şi acum, ca frate, pot să predic despre Împărăţie unor oameni, ca voi fraţilor, care îmi trimiteţi dragostea voastră. Acum predic tot timpul şi plasez multe broşuri ca oamenii să ştie despre Împărăţie. Sunt la adevăr de aproape două luni, dar sper că în curând Iehova va deschide calea pentru mine ca să mă pot întoarce în ţara mea unde cunosc mulţi oameni care ar fi bucuroşi să audă despre împărăţia lui Dumnezeu şi să fie martori ai lui Iehova. Mă rog la Dumnezeu să-mi dea cunoştinţă şi credinţă ca să răspândesc adevărul în această ţară înainte ca Armaghedonul să vină să distrugă tot. Aş vrea ca într-o zi să vă văd pe voi, toţi fraţii, despre care fraţii de aici îmi spun atâtea lucruri. Poate că într-o zi vă voi putea vedea, chiar dacă acest lucru se va întâmpla după venirea lumii noi. Chiar dacă nu vă văd, vă rog să ştiţi că sunt bucuros să fiu fratele vostru în serviciul Său şi să-l laud pe marele Iehova. Scrisorile voastre de salut către fraţii de aici înseamnă mult pentru mine şi sper ca această scrisoare să vă producă aceeaşi bucurie de a auzi despre mine cum am eu când aud despre voi.

Fratele vostru în mărturia pentru Iehova."

Cuprins

- **1 Corinteni 7:14 (AV) spune că partenerul de viaţă necredincios este sfinţit de partenerul credincios, ca şi copiii acelei uniri. *Turnul de veghere* a arătat că aceşti copiii pot fi cruţaţi la Armaghedon datorită meritului de familie venit prin părintele credincios. Oare înseamnă acest merit de familie că şi partenerul necredincios va fi cruţat la Armaghedon, sau cum va beneficia acest partener? – L. R., Idaho**

Căsătoria este o instituţie divină, stabilită de Dumnezeu. El a stabilit anumite reguli legate de îndatoririle soţiei şi ale soţului, şi partenerul credincios va fi sârguincios mai ales în a trata căsătoria ca sacră, trăind la înălţimea cerinţelor divine. Cel credincios face cu sârguinţă acest lucru ca pentru Domnul Dumnezeu căruia îi este dedicat pentru a-l sluji. Când unul din partenerii de căsătorie se dedică lui Dumnezeu, celălalt, fiind un singur trup cu cel dedicat, este afectat şi el deoarece partenerul său interacţionează cu el dintr-un nou unghi. Pavel le scria creştinilor pe care Dumnezeu i-a sfinţit ca membri ai corpului lui Cristos. (1Cor. 6:11; 12:27, *NW*) Cel sfinţit este, cu siguranţă, un beneficiu adus celuilalt, căci aceasta va însemna o ocazie deosebită de a învăţa despre Dumnezeu şi despre Cristos şi, posibil, de a ajunge el însuşi într-o stare sfinţită. Până face acest lucru, el este „sfinţit prin relaţia” cu partenerul său. – *NW*.

Este ca în timpul Sodomei înainte de distrugere. O consideraţie deosebită a fost deschisă pentru cei doi bărbaţi păgâni care se căsătoriseră cu fetele lui Lot. Ei aveau de câştigat salvare, deoarece se căsătoriseră cu femei dispuse spre dreptate. Dar ei au dispreţuit avertismentul (Gen. 19:14), pierind. Meritul care le crea o ocazie specială a fost respins de ei; acest merit nu le-a asigurat salvarea din cauza refuzului lor de a asculta avertismentul dat de Dumnezeu. La fel se va întâmpla şi acum în cazul unui partener necredincios. El are nişte avantaje speciale, dar dacă le nesocoteşte va muri la Armaghedon. El este un om matur şi responsabil, nu este precum un copil care nu are discernământ, care este considerat sfânt datorită părintelui sfinţit, care l-a învăţat adevărul atât cât i-au permis capacităţile sale intelectuale.

Astfel, partenerul credincios poate doar să fie sârguincios pentru a se ridica la înălţimea tuturor obligaţiilor de căsătorie, să îi pună mărturie partenerului de viaţă dacă acesta este dispus să asculte, să ducă o viaţă curată de creştin, care prin fapte şi bună purtare va face cunoscut adevărul, şi să îi înveţe adevărul pe copii. Apostolul Petru a susţinut această cale de acţiune când a spus următoarele femeilor credincioase măritate cu bărbaţi „care nu ascultă cuvântul”, sau care nu erau la adevăr: „Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund. Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în folosirea de bijuterii de aur

Cuprins

sau în purtarea de mantii, ci să fie persoana ascunsă a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu." – 1Pet. 3:1-4, *NW*.

Obţinem o imagine mai clară a ideii subliniate de Pavel în 1 Corinteni 7:14, dacă avem contextul în faţa noastră. „Dacă un frate are soţie necredincioasă şi ea consimte să locuiască cu el, să n-o părăsească, iar femeia care are soţ necredincios şi el consimte să locuiască cu ea, să nu-şi părăsească soţul. Căci soţul necredincios este sfinţit datorită legăturii cu soţia lui, şi soţia necredincioasă este sfinţită datorită legăturii cu fratele, altminteri copiii voştri ar fi necuraţi, dar acum sunt sfinţi. Însă dacă cel necredincios se separă, să se separe: în astfel de împrejurări fratele sau sora nu mai este legat, ci Dumnezeu v-a chemat la pace. Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul? Sau de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?" – 1Cor. 7:12-16, *NW*.

Relaţia de căsătorie între cei doi este valabilă în ochii lui Dumnezeu, iar cel necredincios nu va fi alungat ca nedemn de asociere. Cel credincios nu trăieşte în adulter *spiritual.* Legământul căsătoriei rămâne valabil şi relaţia strânsă şi unitatea conjugală aduce o ocazie deosebită pentru cel necredincios, iar cel credincios va profita cu tact de această ocazie. Cel credincios nu va divorţa de cel necredincios din cauza necredinţei acestuia, căci acesta nu este motiv de divorţ, din punct de vedere scriptural. Dacă cel necredincios doreşte să-l părăsească pe cel credincios din cauza loialităţii acestuia faţă de Dumnezeu, atunci cel necredincios să fie lăsat să plece. Este decizia lui. Dar dacă rămâne, cel credincios nu va rupe căsătoria, ci va profita de ocaziile ce duc la sfinţirea deplină şi directă a celui necredincios. Simpla căsătorie cu o persoană credincioasă nu duce în mod automat la salvarea celui necredincios. Că acest lucru nu se petrece automat, ci este o problemă în discuţie, ce depinde de convertirea celui necredincios, este arătat în întrebările lui Pavel: „Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul? Sau de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?" Necredinciosul poate fi salvat sau nu, dar credinciosul poate şi trebuie să lucreze pentru salvarea partenerului necredincios, atâta timp cât aceasta rămâne o problemă rezolvată.

- **În ce măsură o soţie trebuie să se supună soţului ei? De exemplu, o soră are casa plină de plante şi soţul ei spune că dacă ea ar fi supusă aşa cum se cuvine, s-ar debarasa de ele. Altă soţie invită pe cineva la masă fără să-şi consulte soţul şi el nu este de acord cu invitaţia pentru că nu ştie nimic despre aceasta. Din nou, o soţie îşi corectează soţul la studiu şi el nu este de acord cu felul în care procedează ea. Femeile evreice trebuie să se fi simţit într-o stare de mare inferioritate sub dictatele Talmudului. Noi, surorile la adevăr, trebuie să ne simţim acum în acelaşi fel? – M. M., Columbia Britanică, Canada**

Înţelesul deplin al „supunerii" unei femei măritate faţă de soţul ei este ceva pe care ar trebui să-l experimenteze o femeie măritată, care este ascultătoare, mai degrabă decât să-l explicăm noi în toate sensurile. Menţionezi „dictatele Talmudului" şi asta este ceva ce noi am încercat să evităm să compilăm pentru femeile măritate

Cuprins

sau pentru bărbaţii căsătoriţi, specificând foarte amănunţit ce trebuie şi ce nu trebuie ei să facă într-o situaţie sau alta. După părerea noastră, primele două situaţii pe care le prezinţi ilustrează foarte bine că ar fi o încercare nesfârşită să compilăm reguli pentru toate situaţiile, arătând totodată că ne-am implica în ciorovăieli mărunte şi chiar copilăreşti, care nu ar trebui să reprezinte nicio dificultate pentru persoanele căsătorite la adevăr şi care sunt călăuzite de principii divine, nu să vrea o definiţie precisă a „drepturilor lor exacte". În ceea ce priveşte situaţia în care o soţie îşi corectează soţul la o întrunire, la această problemă am dat răspunsul în numărul din 1 mai 1949 al revistei *Turnul de veghere,* mai precis în paragraful 27. Sfaturi bune, atât pentru soţi cât şi pentru soţii, se găsesc în Efeseni 5:21-33, 1 Timotei 2:9-15 şi 1 Petru 3:1-12.

Exprimarea supunerii este ceva pentru care soţia trebuie să lucreze singură, ţinând seama de ceea ce spune apostolul Pavel în Efeseni 5 că ea trebuie să arate, şi anume „un profund respect pentru soţul său". În scrierile apostolice, femeile din vechime sunt lăudate pentru faptul că dădeau dovadă de un profund respect faţă de soţii lor, datorită poziţiei lui teocratice. Uneori, anumite forme de supunere pot fi dezgustătoare pentru o soţie din cauza umilinţei pe care această supunere o presupune, dar dacă ea se supune totuşi, nu pentru propria ei plăcere şi nici pentru a-i face plăcere soţului său, ci ca pentru Domnul Isus, pe a cărui mireasă o ilusrează, atunci ea poate suporta umilinţa mai uşor şi poate găsi o explicaţie rezonabilă pentru aceasta, care devine astfel o virtute din partea sa, aşa cum se arată în 1 Petru 3.

Supunerea soţiei, atunci când răneşte, este ceva ce ea şi-a asumat singură atunci când a spus „Da". Aceasta face parte din „necazurile cărnii" despre care a avertizat Pavel cuplurile căsătorite la ce le aşteaptă. (1Cor. 7:28, *NW*) Apostolii spun că din moment ce suntem sclavi, suntem supuşi unor stăpâni arţăgoşi, sau unor stăpâni buni, totul pentru a le face cunoscut adevărul stăpânilor noştri, cât şi observatorilor din afară. Apostolilor le place să lege aceasta de ascultarea soţiilor şi a copiilor, aşa cum face Pavel în scrisoarea sa către Efeseni, în care se ocupă, pe rând, de supunerea din partea soţiei, supunerea din partea copilului şi supunerea din partea sclavilor. (Efes. 5:21-6:9) Dar tot aici, Pavel îi sfătuieşte pe soţi, arătându-le să se ferească să fie prea autoritari sau să fie lipsiţi de iubire faţă de soţia lor, ci să o trateze ca pe propria carne. Deci ascultarea soţiilor este un lucru pentru care ele singure trebuie să lucreze, dar cu dragoste şi în acord cu principiile divine şi din iubire.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1952 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DE CE E VITALĂ MATURITATEA DISCERNĂMÂNTULUI? - Pag.613

FILOZOFII CLERULUI FAC CA BIBLIA SĂ FIE LIPSITĂ DE VALOARE - Pag.619

CREŞTINII – ÎNAINTE DE TOATE, MARTORI AI LUI IEHOVA - Pag.621

PAVEL, APOSTOLUL NAŢIUNILOR - Pag.624

MARTORII LUI IEHOVA RĂMÂN FERMI ÎN ALBANIA - Pag.630

„TRANSFORMAŢI-VĂ PRIN ÎNNOIREA MINŢII" - Pag.632

MATURITATEA ESTE ESENŢIALĂ PENTRU DEZVOLTARE - Pag.634

UN MARTOR RĂSPUNDE UNUI CLERIC - Pag.643

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.645

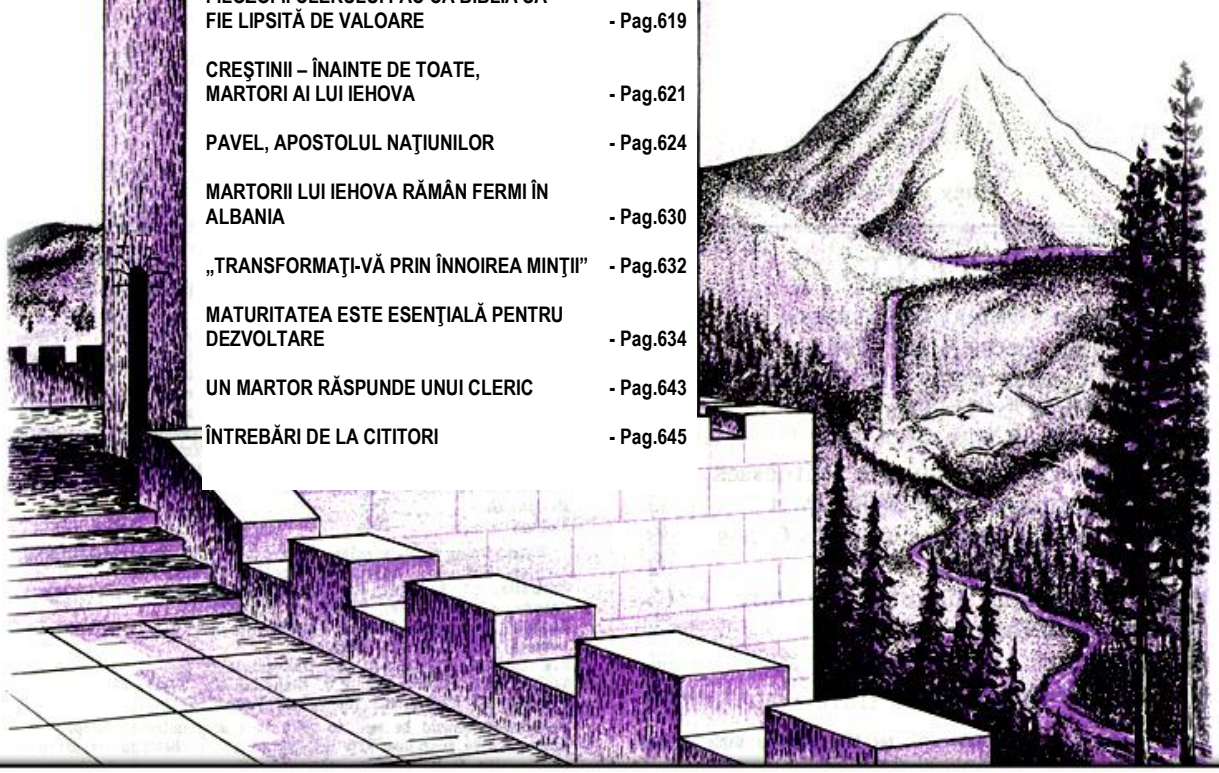

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, deliNcvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

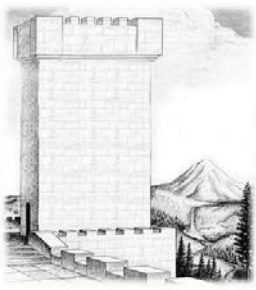

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1952 **Nr. 17**

De ce e vitală
maturitatea discernământului ?

„Oamenii maturi... şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul ... să înaintăm spre maturitate.” „Cel ... va face să crească roadele dreptăţii voastre.”
– Evrei 5:14-6:1; 2Cor. 9:10, NW.

Te-ai gândit vreodată cât de mult din cuvintele şi scrierile înregistrate ale lui Isus şi ale apostolilor Săi sunt de natură să ne avertizeze? Nu ar fi o exagerare să spunem că există câte un avertisment pe fiecare pagină. Avertismentele sunt puternice şi la subiect, nimic blând în ele. În afară de cele mai multe care sunt adresate creştinătăţii şi restului lumii, avertismentele cu privire la adevăratul popor al lui Dumnezeu vin sub diverse titluri. În repetate rânduri ele se bazează pe Scripturile Ebraice, ca atunci când Pavel a scris despre nelegiuirile înregistrate ale Israelului: „Ele au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor”. (1Cor. 10:11, *NW*) Desigur, aceste multe avertizări implică nevoia unui discernământ matur şi ne propunem să discutăm câteva dintre ele.

[2] Auzim cumva pe cineva spunând: mă tem că acest studiu va fi destul de greu, dar presupun că trebuie privit ca o nefericită necesitate? Aşa cum am subliniat, o mare parte din Scriptură este compusă din avertismente şi ar fi cu siguranţă greşit şi neplăcut în ochii lui Dumnezeu să etichetăm orice parte din Cuvântul Lui, sau studiul acestuia, ca fiind „nefericit”. De fapt, una din întrebările importante, de interes plăcut şi stimulant şi folositoare este: Ce dezvăluie Biblia despre puterile perceptive ale lui Iehova, şi despre atitudinea Lui în ceea ce priveşte răul şi răufăcătorii? De asemenea, ce poate fi spus despre Cristos în această privinţă, şi despre noi înşine? Având în minte că este absolut necesar şi urgent, în aceste zile din urmă, maturitatea discernământului, ar trebui să fim profund alertaţi de aceste avertizări date de Dumnezeu, fiind de asemenea atenţi la nevoia noastră de spiritul lui Dumnezeu pentru a atinge maturitatea necesară. – Apoc. 12:17, *NW.*

Cuprins

[3] Luând prima întrebare, spunem: Care sunt puterile de percepţie ale lui Iehova şi atitudinea Sa cu privire la rău sau răufăcători? Având o vedere cuprinzătoare, suntem uimiţi şi copleşiţi de respect de discernământul penetrant posedat şi exercitat de către Cel Preaînalt. Următoarele sunt numai două exemple: „Iehova cercetează toate inimile şi înţelege toate imaginaţiile gândurilor". „Nu există nicio creaţie care să nu fie văzută de El, ci toate lucrurile sunt clare şi larg expuse înaintea ochilor Celui care Îi dăm socoteală". (1Cron. 28:9, *AS;* Evrei 4:13, *NW*) Nu putem scăpa de acest lucru, nu-i aşa? Mai ales când ne amintim că „Dumnezeu, care l-a înzestrat pe om cu minte, ştie cum funcţionează mintea. ... [El] descoperă instantaneu înclinaţia minţii omului şi ştie la ce va duce acest lucru. De aceea El ne avertizează asupra consecinţelor care sigur vor urma." (15 octombrie 1951, *Turnul de veghere,* pag. 619, ¶11) Acelaşi lucru este valabil la creaţia spirituală, ce cuprinde heruvimul care a fost cunoscut mai târziu ca Satan Diavolul. (Ioan 1:3; Col. 1:16, *NW*) Iehova ştie exact cum funcţionează răul încă de la începuturile sale. Nimic prea subtil, nimic prea greşit în inimă sau minte – El poate citi totul ca pe o carte deschisă. Dar, înainte de a cerceta mai departe cu privire la acest aspect particular, să trecem la următoarea întrebare pe care am promis să o luăm în considerare.

[4] Care e percepţia şi atitudinea lui Cristos cu privire la rău şi la răufăcători? El nu numai că a manifestat discernământ în ceea ce priveşte prieteni şi duşmani, la prima sa venire, ci la a doua sa venire va exercita puteri mult mai mari. Nu numai în general, dar şi în cazuri individuale, după cum arată următoarele sale cuvinte: „Toate adunările să ştie că Eu sunt cel care cercetează *cele mai tainice inimi şi gândiri,* şi vă voi răsplăti *individual* în funcţie de faptele voastre." Şi, cu siguranţă, Cuvântul *viu*, Isus Cristos, nu ar avea puteri de percepţie mai mici decât cele atribuite Cuvântului *scris*! – Ioan 1:14; Apoc. 2:23, Evrei 4:12 Luca 9:47; 20:23, *NW*.

[5] Nu putem începe deja să avem o apreciere aprofundată de ce maturitatea discernământului este atât de vitală? Să luăm avertizarea oportună, realizând că acum suntem în ziua judecăţii. (Mal. 3:1-3, *AS*) Să nu fim atât de naivi încât să credem o clipă că putem induce în eroare sau ascunde orice din viaţa noastră privată sau din inimile noastre tainice de Cel căruia Tatăl i-a încredinţat toată judecata. Să ne cercetăm propriile inimi cu smerenie şi sinceritate, pentru că dacă vom „discerne ceea ce suntem, nu vom fi judecaţi. Însă, când suntem judecaţi, suntem şi disciplinaţi de Iehova, ca să nu fim condamnaţi împreună cu lumea." – 1Cor. 11:31, 32, *NW*.

[6] Nu am spus nimic încă despre întrebarea cu privire la *atitudinea* faţă de rău şi de răufăcători din partea lui Iehova şi a Fiului Său iubit. Scriptura la care dorim să ne referim în particular este adresată Fiului, dar relevă de asemenea şi atitudinea Tatălui ceresc cu privire la aceeaşi întrebare. Citâm din Evrei 1:9 (*NW*), care, la rândul său, este un citat din Psalmul 45:7: „Tu ai iubit dreptatea şi ai urât nelegiuirea. Iată de ce Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul exultării mai mult decât pe tovarăşii tăi." Această expresie 'tu ai urât nelegiuirea' dă nu numai un răspuns direct la întrebarea noastră, ci şi un răspuns *matur*. Prezintă *ambele*

părţi ale problemei, fiind, prin urmare, o concepţie complet echilibrată, adevărată şi puternică, a atitudinii mature a minţii şi a inimii lui Cristos atât faţă de dreptate cât şi faţă de nelegiuire, şi care a câştigat pentru El aprobare fără rezerve şi o recompensă mai presus de ceilalţi.

[7] Uitaţi cum aceasta devine o călăuză individuală nepreţuită. Nu prea este de folos să spui că urăşti toate fărădelegile, dacă în acelaşi timp nu dai dovadă practică de o dragoste intensă, în mod egal, pentru dreptate, pentru cauza dreaptă a lui Dumnezeu şi serviciul Său sacru. Poţi face asta? Pe de altă parte, nu prea este de folos să spui şi să pretinzi că ai dragoste pentru dreptate, dacă în acelaşi timp accepţi sau îngădui ceva contrar legii lui Dumnezeu, în conformitate cu standardul ridicat dat de Isus la Matei 5:21-28 (*NW*). Suntem încurajaţi să insistăm pe aceeaşi maturitate în atitudinea noastră, luând în considerare îndeaproape şi uitându-ne la Liderul şi Cel ce perfecţionează credinţa noastră care, pentru marea bucurie cei era pusă înainte, a suferit atât de mult în manifestarea dragostei Lui arzătoare pentru dreptate şi ura intensă pentru nelegiuire. Şi cu ce beneficii pentru noi înşine? „Ca să nu obosiţi şi să nu vă pierdeţi puterile în sufletele voastre." Aceasta este una din cele mai apreciate binecuvântări aduse de maturitate şi, anume, statornicia şi caracterul demn de încredere." – Evrei 12:1-3, *NW*.

[8] Pare momentul potrivit ca aici să rezumăm punctele tratate, arătând în ce constă maturitatea şi de ce este atât de dorită şi cum este dobândită. Aceasta ar părea să fie după cum urmează: Având în vedere marele accent pus atât pe iubirea dreptăţii, cât şi pe urârea nelegiuirii, devine esenţial, prin urmare, să avem o înţelegere corectă şi o apreciere din inimă a ceea ce cuprind aceste două mari contradicţii. În limbaj scriptural este extrem de important să avem „spiritul înţelepciunii şi al descoperirii în *cunoştinţa exactă* a Lui, ochii *inimii* tale fiind luminaţi." Şi noi trebuie să avem „puteri de percepţie instruite să distingă şi ce e bine [dreptatea] şi ce e rău [nelegiuirea]". (Efes. 1:17, 18; Evrei 5:14, *NW*) În alte cuvinte, maturitatea înseamnă a avea un *real şi puternic echilibru* în pricepere şi apreciere. Pentru a ilustra (la fel ca Evrei 5:11-14), luăm cazul unui copil în contrast cu un om matur, în toată firea. Copilul, deşi tânăr, poate arăta un echilibru adevărat stând perfect drept, dar el nu poseda un echilibru *puternic*, nu? De ce, chiar şi o rafală bruscă de vânt este de ajuns să-l clatine. (Efes. 4:14) Dar uită-te la omul care a depăşit o furtună de multe ori, cum stă ca o stâncă, cu picioarele plasate ferm despărţite, menţinându-şi un echilibru adevărat şi puternic, fiind de asemenea capabil să menţină un echilibru perfect mergând constant de-a lungul unei linii drepte. Este acesta modul cum ar trebui „să ne comportăm într-o manieră demnă de vestea bună ... rămânând neclintiţi într-un singur spirit ... fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri?" – Filip. 1:27, 28, *NW*.

[9] Da, spui tu, sună bine, dar nu aş putea spera vreodată să ating un aşa standard al maturităţii descris. Circumstanţele sunt atât de mult împotriva mea: am atât de puţin timp pentru studiu şi sunt atât de înapoiat, nefiind preocupat prea mult de educaţia mea când eram copil (sau neavând deloc preocupare). Chiar şi cititul este împovărător pentru mine. Noi răspundem: Nu contează, oricât de mult v-aţi simţi în urma celorlalţi. De fapt, sunt mulţi în aceeaşi barcă. Într-adevăr, suntem

Cuprins

toţi în aceeaşi barcă, întotdeauna având multe de învăţat şi cu posibilitatea de a progresa. Puţin bine se realizează suspinând după trecut. Tinde să promoveze o perspectivă negativă şi să caute scuze pentru sine. De ce nu adoptăm o atitudine mai sănătoasă, cum am exprimat mai înainte: „Uitând lucrurile din urmă şi întinzându-mă spre cele dinainte ... în măsura în care am făcut [deja] progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeaşi direcţie?" (Filip. 3:13, 16, *NW*) Da, continuă să faci progrese în adevăr, în felul cum ai fost deja învăţat şi ajutat de organizaţia Domnului şi a servilor Săi, chiar şi dacă faci câte un pic. Rămânând în „aceeaşi direcţie" nu înseamnă să ajugem pe un „făgaş" al disperării, ci înseamnă „să umblăm ordonat" printr-o constantă instruire a puterilor noastre de percepţie prin lectură şi studiu, atât privat cât şi cu alţii, 'reflectând asupra acestor lucruri şi fiind absorbiţi de ele şi rămânând lângă ele', cerând continuu ajutorul şi spiritul lui Iehova, şi prin alte mijloace ce vor fi menţionate. – 1Tim. 4:15, 16, *NW*.

Urmele răului

[10] Ca un alt ajutor în obţinerea maturităţii discernământului, să luăm în considerare ce ne învaţă Scriptura cu privire la modul în care funcţionează răul încă de la începuturile sale. Acest lucru ne va ajuta să fim atenţi şi să ne împotrivim acestor începuturi în noi înşine, în afară de a învăţa cum să recunoaştem urmele sale oriunde le vom găsi. Iehova a dezvăluit cu amabilitate în Cuvântul Său exact cum a început nedreptatea şi cum a fost găsită prima oară în acest rebel şi tată al minciunilor, Satan Diavolul. (Ioan 8:44; 1Ioan 3:8, *NW*) Observaţi limbajul clar adresat lui ca „heruvim ocrotitor": „Ai fost perfect în căile tale din ziua în care ai fost creat, până când a fost găsită în tine nedreptatea ... Ţi s-a îngâmfat inima datorită frumuseţii tale; ţi-ai stricat înţelepciunea ca urmare a strălucirii tale [splendorii, *AT; Ro*]." (Ezec. 28:15, 17, *AS*) Observaţi că şi mintea şi inima au fost implicate. Inima este locul sentimentelor şi al devotamentului, puterea motivantă. Ca o creatură să-şi păstreze perfecţiunea înseamnă devotament altruist şi iubitor pentru Iehova, aşa cum a fost exemplificat de Isus. Dar „heruvimul ocrotitor" şi-a întors, în mod deliberat, devotamentul către sine şi inima lui a devenit „plină de mândrie" (*AT*). Mintea este locul înţelepciunii, a puterilor de raţiune. Cel mai interesant este de reţinut că înţelepciunea lui s-a *stricat* („ruinat", *AT*). Cu alte cuvinte, el nu mai putea raţiona corect şi ajunge la concluzii exacte şi adevărate. Deşi el însuşi nu putea aprecia asta. Unul din cele mai importante lucruri este să realizezi că acest păcat este atât de amăgitor în influenţa lui. Acesta orbeşte şi întunecă mintea. Percepţia naturală a operării sale este de a determina oamenii răi să „meargă din rău în mai rău, inducând în eroare şi fiind induşi în eroare". – 2Tim. 3:13, *NW*.

[11] Mai departe, în Isaia 14:13, 14 (*AS*) ni se spune exact despre raţionamentul orbitor şi egoista şi neleguita forţă motivantă care au prins rădăcini în mândria lui Satan şi inima lui rebelă, chiar şi până la pasul disperat de a declara: „Mă voi face ca [egal, *Ro*] Cel Preaînalt." Cât de corupt, egoist şi mândru a fost în inimă şi în minte, şi cât de teribil s-a înşelat! Heruvimul ocrotitor din Eden a fost prea strălucitor şi prea mare în proprii ochi. Acestea sunt câteva din semnele acelui

Cuprins

„şarpe original”. (Apoc. 12:9, *NW*) Deşi proiectul diferă în detaliu la fiecare din progeniturile lui, totuşi modelul rămâne aproape acelaşi: mândria, îngâmfarea, pofta egoistă şi, fără nici o excepţie, linguşirea şi vorbirea dulce, minciunile, ura, crima, şi întotdeauna o minte coruptă. (Rom. 16:17, 18, *NW*) Acesta este ultimul lucru care solicită discernământ matur din partea noastră; deci, să cercetăm puţin mai profund.

[12] Pentru protecţia noastră, să dăm atenţie apelului şi avertismentului de la Romani 12:1-3 (*NW*), unde, după ce dă sfaturi celor care s-au dedicat lui Iehova, apostolul avertizează pe fiecare „să nu gândească despre sine mai mult decât trebuie, ci să gândească în aşa fel încât să aibă o *minte sănătoasă*”. În ce scop? „Ca să nu vă umflaţi de mândrie.” (1Cor. 4:6, *NW*) Dar, în afară de noi înşine, observăm cum acelaşi apostol ne-a avertizat cu privire la alţii, arătând traseul corupţiei început de „şarpele original”, şi spunând: „Mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos.” (2Cor. 11:3, *NW*) Citiţi singuri la 2 Corinteni 11:12-15 (*NW*) împotriva căror tipuri de oameni avertiza acesta; oameni care s-au transformat prin vicleşug în slujitori ai dreptăţii, cu exact aceeaşi atitudine adoptată de Satan când el s-a apropiat de Eva. Mulţi din Corint trebuie să fi fost foarte imaturi, pentru că spune el, atunci când un apostol fals venea la ei, „ce uşor îl suportaţi pe omul acela”. (2Cor. 11:4, *NW*) Ei nu aveau un echilibru puternic şi adevărat, şi nu erau fermi şi neclintiţi, ca Isus, „acelaşi ieri, azi şi pentru totdeauna”. Prin urmare, avertismentul adecvat care urmează: „Nu vă lăsaţi purtaţi de învăţături diferite şi străine; căci este bine ca inima să fie întărită”. – Evrei 13:8, 9, *NW*.

[13] Nu faceţi greşeala de a crede că odată ce aţi venit la adevăr şi aţi obţinut o cunoştinţă clară, nimic nu vă poate amăgi sau schimba. Lumina adevărului creşte în continuu după cum a promis, (Prov. 4:18, *AS*), şi că în sine, este un test al atitudinii tale reale din inimă, al smereniei tale şi al dorinţei de a învăţa; un test în care mulţi s-au poticnit. Amintiţi-vă că nu cunoştinţa adevărului din mintea voastră este cea care vă va salva, ci „*iubirea adevărului*” din inima voastră. – 2Tes. 2:10, *NW*.

Un alt ajutor

[14] Putem să vă atragem atenţia asupra unui alt lucru pentru a vă ajuta să ajungeţi o concepţie echilibrată, ca să fiţi complet echipaţi pentru orice lucrare bună. Nu doar că cei din organizaţia Domnului sunt *supuşi* cercetării pătrunzătoare a acelui puternic, ascuţit şi pătrunzător „cuvânt al lui Dumnezeu”, ci suntem şi *posesorii* acestuia. Acesta ne este dat pentru utilizarea în războiul teocratic, pentru a deveni maeştri în mânuirea lui expertă, arma noastră ofensivă de luptă, „sabia spiritului”. Nu sunteţi de acord că acesta este un apel la maturitatea discernământului? Într-adevăr, ne bucurăm de o poziţie unică şi foarte favorizată. Suntem într-o examinare constantă de către Iehova, deşi nu suntem supuşi examinării de către orice creatură umană. Totuşi, în acelaşi timp, prin ajutorul spiritului lui Dumnezeu,

Cuprins

noi suntem liberi să ne uităm înăuntrul nostru şi să examinăm toate lucrurile. – Evre 4:12, Efes. 6:17, 1Cor. 4:4; 2:15, *NW*.

[15] Dacă îţi este convenabil şi citeşti acest lucru în particular, sugerăm ca la acest punct să citeşti în Psalmul 139 (*AS*); pentru că, într-o mult mai frumoasă şi elaborată frază, acesta oferă un minunat rezumat al studiului nostru în toate fazele percepţiei şi atitudinii, întinzându-se ca o pânză de mătase de aur, lucrată cu un model complet echilibrat de fire de argint ale adevărului, ţesută cu fire de avertisment roşii. În versetele 1-6 se spune cum Iehova cercetează şi percepe în totalitate toate lucrurile cu privire la cugetele, cuvintele şi căile servilor Lui. Apoi, în contrast, după ce se descrie cum Iehova îşi formează şi aduce, într-un mod minunat, servul din pântece (asemenea lui Isaia 44:2), el spune în versetele 17 şi 18, cum servul însuşi este foarte privilegiat să cerceteze şi să perceapă propriile gânduri ale lui Dumnezeu: „Cât de preţioase sunt gândurile Tale pentru mine, Dumnezeule! Cât de minunat sunt rezumate! Să le număr – sunt mai numeroase decât nisipurile! Dacă ar trebui să ajung la capătul lor, durata vieţii mele trebuie să fie ca Ta!" (*AT*) Aprecierea gândurilor lui Dumnezeu stârneşte indignarea servului împotriva duşmanilor lui Dumnezeu care iau Numele Lui în deşert, şi să-şi declare atitudinea cu îndrăzneală împotriva lor: „Îi urăsc cu o ură perfectă: ei devin inamicii mei". Apoi, în final, încrezându-se deplin în Dumnezeul ce posedă percepţie infinită şi bunătate iubitoare, servul se roagă: „Cercetează-mă, Doamne, şi cunoaşte-mi inima: încearcă-mă şi află gândurile mele; şi vezi dacă este vreo cale rea în mine, şi condu-mă veşnic pe cale." – Ps. 139:22-24, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ocupă avertismentele o parte importantă în Scriptură? Ce este astfel implicat?
2. Cum trebuie să fie privit un astfel de studiu? La ce chestiuni importante duce şi cu ce scop în minte?
3. (a) Descoperă Scripturile puterile de percepţie ale lui Iehova? (b) Pe ce bază pot fi privite ca fiind raţionale aceste puteri?
4. Este explicită Biblia referitor la puterile de percepţie ale lui Cristos?
5. Ce avertisment şi ce cale de acţiune sunt indicate, realizând că ne aflăm în ziua judecăţii?
6. Descoperă Scriptura clar atitudinea stăpânirilor înalte faţă de rău şi cum se poate spune că răspunsul este unul matur?
7. (a) Ce călăuzire practică oferă aprecierea acestui răspuns matur? (b) Cum suntem încurajaţi să ne străduim pentru această maturitate şi în ce scop?
8. În ce constă maturitatea şi cum poate fi ilustrată aceasta?
9. Care este răspunsul scriptural la obiecţiile ridicate pentru a face progrese?
10. (a) Este oferită informaţie, cu exactitate, referitor la cum a început să acţioneze răul? (b) Cum au fost afectate inima şi mintea?
11. Ce informaţie suplimentară este oferită la Isaia 14:13,14 şi care sunt semnele distinctive ale „şarpelui original"?
12. Cum este folositor Cuvântul lui Dumnezeu în avertismentele lui cu privire la o minte coruptă?

Cuprins

13. Este corect să tragem concluzia că nimic nu poate face pe cineva să piardă cunoştinţa adevărului după ce a câştigat-o odată?
14. În ce privinţe suntem supuşi puternicelor forţe ale discernământului şi în acelaşi timp posesori ai acestora?
15. Cum sunt bine rezumate în Psalmul 139 diferitele aspecte ale studiului nostru?

Filozofii clerului fac ca Biblia să fie lipsită de valoare

ENORIAŞII au părăsit bisericile în număr mare. În ciuda creşterii exageratei calităţi de membru din secte, prezenţa a scăzut constant şi sprijinirea funcţiilor clerului de către populaţie a slăbit. Religia din creştinătate pare a fi în declin. De ce? Un motiv evident îl constituie filozofia leneşă pe care membrii clerului au arătat-o în schimbul plăţii ce au primit-o. Să luăm un exemplu din Portland, Oregon, din ziarul *Oregonian* din 25 martie 1952. Într-un reportaj despre o conferinţă a clerului din oraş, ziarul a făcut aluzie la poziţia luată de dr. Richard Steiner din Prima Biserică Unitariană, care a recunoscut că religia duce adesea la instabilitate emoţională, dar nu a condamnat, totuşi, acest lucru. El a spus în schimb:

„Mare parte din progresul cultural a fost făcut de oameni care ar putea fi descrişi ca fiind nevrotici. Această afacere de a încerca stabilitatea emoţională poate fi periculoasă. O persoană absolut stabilă emoţional este ca o piatră pe o plajă – nu poate fi mişcată şi nu vrea să se mişte. Eu nu mă folosesc de maturitate. Oricine e matur este pregătit să moară."

Ca de obicei, nu există nicio explicaţie, nicio dovadă, nicio logică, niciun semn de „progres cultural" pe care nevroticii lui l-au adus, nu există niciun semn că s-ar afla vreun pericol în spatele dorinţei de a fi stabil. Nu e de mirare că un asemenea raţionament gol se loveşte frontal de Biblie, sursă de înţelepciune şi cunoştinţă divine. Ce e greşit cu o piatră pe o plajă, atât de fermă încât nu poate fi luată de cea mai mică turbulenţă? Oare această trăsătură nu este bună pentru un om? Isus credea că da şi a spus: „Cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit pentru că avea temelia pe stâncă." Pe cei care i-au ignorat vorbele, Isus i-a asemănat cu un om care îşi construieşte casa pe nisip, o casă care este luată de prima furtună. (Mat. 7:24-27, *NW*) Poate că cei instabili şi nestatornici reprezintă idealul lui Steiner, dar ei nu sunt idealul lui Dumnezeu, al Cărui Cuvânt spune: „Cel care se îndoieşte este ca valul mării împins de vânt şi purtat încoace şi-ncolo. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova; acela este un om nehotărât, nestatornic în toate căile lui." – Iac. 1:6-8 *NW.*

„Eu nu mă folosesc de maturitate", a spus dr. Steiner. „Oricine e matur este pregătit să moară", a continuat el. Oare ar îndrăzni el să-şi aplice principiul

Cuprins

credinţei creştine? Oare ar fi el dispus să-şi compare logica cu apostolul Pavel, a cărui epistolă plină de putere, trimisă evreilor, îşi încheie cel de-al cincilea capitol comparându-i pe creştinii imaturi din punct de vedere spiritual cu bebeluşii care încă se mai hrănesc cu lapte? Lor nu li se recomandă să rămână în această situaţie, căci apostolul adaugă: „Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere, ca să deosebească binele şi răul. De aceea, acum că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie." – Evrei 5:11-14; 6:1 *NW*.

Dincolo de moarte, apostolul se referă la acele persoane mature care produc veşti roditoare, pentru care le-a fost dată cunoştinţa. „Pământul care bea ploaia ce cade adesea pe el şi care dă apoi plante folositoare celor ce-l cultivă, primeşte în schimb binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă dă spini şi mărăcini, este părăsit, este aproape să fie blestemat şi sfârşeşte prin a fi ars." – Evrei 6:7, 8 *NW*.

Având aceasta drept bază, Pavel a argumentat cu zel ca oamenii să se ferească să fie purtaţi de 'de diverite învăţături străine' şi să îşi facă inima fermă prin bunătatea nemeritată manifestată de Dumnezeu. (Evrei 13:9, *NW*) Cât despre campionii mondiali nevrotici ai doctorului Steiner, Iacov are acest sfat care slăbeşte ego-ul: „Voi, care ziceţi: 'Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare oraş, vom sta acolo un an, vom face negoţ şi vom obţine câştiguri' când voi nu ştiţi ce va fi mâine cu viaţa voastră. Pentru că sunteţi un abur care apare pentru puţin timp şi apoi dispare. … voi vă mândriţi, lăudându-vă în aroganţa voastră. Orice mândrie de acest fel este rea." – Iac. 4:13-16 *NW*.

Pavel a prezis despre lipsa adevăratei înţelepciuni ce cuprinde acum lumea: „Căci va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci potrivit dorinţelor lor, îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile şi îşi vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri neadevărate". Şi ce ar trebui un creştin să facă? Să respingă ideea de stabilitate ca fiind periculoasă şi mortală, să dezvolte o nevroză şi să contribuie la „progresul" acestui orgoliu care gâdilă urechile? Pavel nu susţine acest lucru: „Tu însă rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul." – 2Tim. 4:3-5 *NW*.

Poate cineva să nege că Satan, Diavolul, heruvimul ocrotitor căzut care şi-a părăsit poziţia superioară şi de încredere, ca supraveghetor al pământului în Eden, a introdus instabilitate şi imaturitate în univers? (Ezec. 28:13-16) Oare falşii filozofi religioşi vor pretinde că Dumnezeu îl sprijină pe Satan în aceasta? Vor spune ei şi că favoarea divină a fost asupra îngâmfării criminalului Cain, a rebeliunii lui Core, a dorinţei lui Balaam după câştig, care l-a făcut să pună preţ pe binecuvântările şi blestemele lui, a trădării corupte din partea înfumuratului Absalom sau a trădării lui Isus de Iuda? Nu, ei nu le vor urma sofismul atât de departe, nu dacă au citit câtuşi de puţin Cuvântul lui Dumnezeu sau au văzut avertismentul lui Iuda: „Ei sunt stâncile ascunse sub apă la mesele voastre de iubire, în timp ce se ospătează împreună cu voi, păstori care se pasc pe ei înşişi fără teamă, nori fără apă purtaţi de vânturi încoace şi-ncolo, pomi fără rod la sfârşitul toamnei, de două ori morţi, dezrădăcinaţi; valuri înfuriate ale mării care

Cuprins

îşi spumegă lucrurile ruşinoase, stele fără orbită, cărora le este rezervată pentru totdeauna negura întunericului." – Iuda 11-13 *NW*.

Un alt cleric prezent la conferinţa mai sus menţionată a sugerat că ar trebui să se folosească „psihiatria sau alte metode" ca mijloc de atracţie**.** Este privilegiul lui să se îndrepte spre psihiatrie, tot aşa cum este privilegiul nostru să ne îndreptăm către Iehova, „izvorul vieţii" şi către Cuvântul Lui. (Ps. 36:9) Din ce în ce mai multe persoane cu bunăvoinţă fac întocmai acest lucru şi părăsesc filozofii clerului lăsându-i singuri cu psihiatria lor, cu nevrozele lor, cu nesiguranţa şi instabilitatea pe care susţin că o iubesc. Este mai bine să plecaţi câtă vreme calea este deschisă pentru că ei „sunt nişte călăuze oarbe şi dacă un orb călăuzeşte un alt orb, amândoi vor cădea în groapă." – Mat. 15:14 *NW*.

Creştinii – înainte de toate, martori ai lui Iehova

NICIODATĂ de la înfăptuirea creaţiei, Iehova Dumnezeu nu a rămas fără martori. Însăşi existenţa universului, imens, simetric, frumos cu puterile lui nelimitate, împreună cu lumina soarelui, ploaia şi anotimpurile roditoare, toate pun mărturie elocventă, deşi mută, despre existenţa Fiinţei Supreme, a lui Iehova Dumnezeu şi ne ajută să apreciem, măcar într-o oarecare măsură, ceva din calităţile sau însuşirile Lui minunate. „Căci calităţile Lui nevăzute, da puterea Sa eternă şi dumnezeirea sa se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză." – Rom. 1:20 *NW*.

Pe lângă aceşti martori care atestă supremaţia Lui, Iehova a avut întotdeauna creaturi umane pe pământ care, prin calea de acţiune şi prin vorbirea lor, mărturisesc că El este Marele Suveran. „Toate naţiunile să se adune laolaltă şi popoarele să se strângă: cine dintre ei poate să spună aceasta şi să ne arate lucrurile din trecut? Să îşi aducă martorii, ca să fie justificaţi; sau să audă şi să spună că acesta este adevărul. Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, şi servul Meu pe care l-am ales, ca să mă puteţi cunoaşte, crede şi să înţelegeţi că Eu sunt: înaintea Mea nu exista niciun alt Dumnezeu şi nici nu va exista altul după Mine. Eu, Eu sunt Iehova şi în afară de Mine nu există niciun alt salvator. Eu am declarat, am salvat şi am arătat; n-a existat un dumnezeu străin printre voi: aşadar, voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova şi Eu sunt Dumnezeu ... poporul Meu, aleşii Mei, poporul pe care l-am format singur, ca să puteţi aduce laudă". „Aşa zice Iehova, Regele lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Iehova oştirilor: Eu sunt cel dintâi şi cel de pe urmă şi nu există niciun alt dumnezeu în afară de Mine. Nu vă fie teamă şi nu vă înspăimântaţi: nu v-am vorbit Eu din vechime şi nu v-am arătat? Voi sunteţi

Cuprins

martorii Mei. Există vreun alt dumnezeu în afară de Mine? Iată, nu există altă Stâncă, nu cunosc niciuna." – Isa. 43:9-12, 20, 21; 44:6, 8, *AS*.

Apostolul Pavel, în Evrei 11, îi enumeră pe mulţi dintre aceşti martori: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise şi mulţi alţii. Apoi, continuând la Evrei 12:1, apostolul vorbeşte despre aceştia ca fiind „un nor aşa de mare de martori" care îi înconjoară pe creştini. Unii ar putea interpreta cuvintele lui Pavel, spunând că acei oameni credincioşi sunt martori la ceea ce fac creştinii, că au un rol de spectatori. Acest lucru nu poate fi adevărat din două motive. În primul rând, acei oameni se află încă în mormintele lor şi nu pot, aşadar, să îi urmărească pe creştini. (Dan. 12:13; Ioan 3:13) Şi în al doilea rând, dacă Pavel ar fi vrut să spună că ei erau doar nişte spectatori ai creştinilor, atunci el ar fi folosit fie cuvântul grecesc *autóptes,* care înseamnă „martor ocular", precum la Luca 1:2; sau ar fi folosit cuvântul *epóptes,* ca la 2 Petru 1:16 *NW*, de asemenea tradus cu „martor ocular". El a folosit însă cuvântul *mártyres,* care înseamnă „cel ce depune mărturie", aşa cum a făcut în 1 Corinteni 15:15, unde vorbeşte despre cei care pun mărturie despre învierea lui Isus Cristos. A se vedea, de asemenea 1 Timotei 5:19; 6:12; Apocalipsa 11:3.

Nu este suficientă nici motivarea că referinţele la martorii lui Iehova din Isaia se aplică doar precreştinilor servi ai lui Dumnezeu. Apostolul Petru îl citează pe Isaia 43:20, 21 şi aplică la creştini, la 1 Petru 2:9 (*NW)*: „Voi sunteţi «un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială ca să anunţe pretutindeni virtuţile» Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." Mai mult decât atât, atât apostolul Pavel cât şi Ioan citează din Isaia 44, ceea ce arată că are un înţeles antitipic. A se compara Apocalipsa 12:12 şi 18:20 cu Isaia 44:23 referitor la răscumpărarea Israelului din Babilon; şi 1 Corinteni 1:20 cu Isaia 44:25. Cu siguranţă „tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră" şi „ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor". – Rom. 15:4; 1Cor. 10:11 *NW*.

ISUS CRISTOS A STABILIT MODELUL

Cei care au obiecţii faţă de folosirea numelui de „martori ai lui Iehova", care se aplică la creştini, şi care argumentează că astfel, Cristos este minimizat şi creştinismul este 'decreştinizat', uită faptul că Isus însuşi a fost un martor al lui Iehova. El vorbeşte despre Sine ca de „Martorul Credincios" şi ca „Amin ... martorul credincios şi adevărat". Şi El i-a spus lui Pilat: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit pe lume, că să depun mărturie despre adevăr." (Apoc. 1:5; 3:14; Ioan 18:37, *NW*) Apostolul Petru mărturiseşte într-un mod similar: „Isus Cristos, care, ca martor, a făcut o minunată declaraţie publică înaintea lui Pilat din Pont". Şi profetul Isaia a prezis cu mult timp înainte că Dumnezeu îl va da pe Isus „ca martor pentru popoare." – 1Tim. 6:13 *NW*; Isa. 55:4 *AS*.

Ca un martor credincios al lui Iehova, Isus a scos în prim plan Numele lui Iehova de-a lungul serviciului Său. În rugăciune, şi-a învăţat urmaşii prima cerere cu privire la numele Tatălui Său: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se

Cuprins

Numele Tău". El le-a spus evreilor necredincioşi: „Am venit în Numele Tatălui Meu, dar nu mă primiţi; dacă altcineva ar veni în numele lui, pe acela l-aţi primi." La sfârşitul serviciului Său, El s-a rugat Tatălui: „Te-am glorificat pe pământ, sfârşind lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac. Le-am dezvăluit Numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume." – Mat. 6:9; Ioan 5:43; 17:4, 6 *NW*.

De-a lungul serviciului Său pământesc Isus a înălţat Numele Tatălui şi a pus mărturie în principal despre acesta. El a accentuat că doar Iehova Dumnezeu trebuie venerat; că doar Tatăl Lui era bun; că El, Isus, nu făcea nimic din proprie iniţiativă; că Tatăl era mai puternic decât El. Şi întotdeauna El a atras atenţia asupra însuşirilor Tatălui Său. – Mat. 4:10; 5:45; Luca 18:19; Ioan 4:24; 5:19; 14:28, *NW*.

Nici nu se poate susţine că Numele lui Iehova nu apare în versiunea Septuaginta a Scripturilor Ebraice, cea folosită, fără îndoială, de Isus şi discipolii Lui şi că, prin urmare, nu erau familiari cu acest nume sau că nu-l foloseau. Acest lucru este valabil doar pentru copiile târzii ale *Septuagintei*. Unul dintre cele mai vechi fragmente din *Septuaginta,* care încă mai există azi, este Inventarul 266, în care tetragrama (cele patru litere evreieşti JHVH care reprezintă Numele lui Iehova) apare frecvent. Şi potrivit lui Ieronim, care a tradus Latina *Vulgata*, copii ale *Septuagintei* care încă mai există astăzi conţin Numele divin sub forma tetragramei, care a fost transcris în loc să fie tradus, aşa cum a fost tradus restul textului ebraic.

Dar chiar dacă nu a apărut în „Noul Testament", acesta nu este un argument pentru a nu folosi numele Iehova, pentru că Biblia este o singură carte, formată din Scripturile Ebraice, în care numele Iehova se găseşte de 6,823 de ori, şi din Scripturile Greceşti. Mai mult, de câte ori Scripturile Ebraice, care conţin Numele Iehova, sunt citate în Scripturile Greceşti Creştine, Numele Iehova ar fi trebuit să fie transpus, aşa cum a făcut Comitetul de Traducere a Bibliei al Lumii Noi şi nu ar fi trebuit să fie schimbat, aşa cum au făcut aproape toţi ceilalţi traducători.

Cu toate acestea, Numele Iehova *apare* în toate versiunile „Noului Testament" pentru că însuşi numele lui Isus înseamnă „Iehova este salvarea" sau „Iehova Salvatorul"; astfel, de fiecare dată când apare numele lui Isus, acesta ne aminteşte de numele lui Iehova. În plus, în Apocalipsa 19:1-7 AS, expresia „Aleluia" apare de patru ori, care înseamnă literal „Lăudaţi pe Iehova" şi este tradus aşa de 23 de ori în Scripturile Ebraice, precum în Psalmii 104:35; 105:45; 106:1, 48, *AS*.

IEHOVA ESTE CEL MAI IMPORTANT

Pentru că a pus mărturie despre Iehova, Isus Cristos a fixat exemplul pe care apostolii şi discipolii Săi L-au urmat. (1Cor. 11:1; 1Pet. 2:21, *NW*) Observaţi cum Pavel şi Barnaba au acţionat ca martori ai lui Iehova Dumnezeu, când unii dintre păgâni au început să li se închine: „Bărbaţilor, de ce faceţi aceste lucruri? Şi noi suntem oameni cu aceleaşi slăbiciuni ca voi şi vă anunţăm vestea bună, ca să vă întoarceţi de la aceste lucruri deşarte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul, marea şi tot ce este în ele." Pavel a pus o mărturie asemănătoare despre adevăratul Dumnezeu în faţa atenienilor, pe Dealul lui Marte. De fapt, chiar scopul

Cuprins

lui Dumnezeu ca vestea bună să fie predicată naţiunilor era să „scoată dintre ei un popor pentru Numele Său.” – Faptele 14:15-17; 15:14; 17:23-31, *NW*.

Chiar dacă Scripturile Greceşti Creştine se ocupă în mare parte cu viaţa lui Isus Cristos, ele pun, totuşi, Numele lui Dumnezeu pe primul loc. Astfel, găsim 1,757 de referiri la Fiul lui Dumnezeu, în douăsprezece stiluri diferite, precum: Isus, Cristos, Domn, Fiu al omului, Fiul lui Dumnezeu etc., dar găsim 1,854 de referiri la Tatăl lui, Iehova Dumnezeu, în trei stiluri: Dumnezeu, Domn şi Tată.

Şi deşi evanghelia sau vestea bună este numită vestea bună a lui Isus Cristos, acest lucru nu înseamnă că nu este şi vestea bună a lui Iehova Dumnezeu. Este evanghelia lui Cristos pentru că este vestea bună despre El. Este, de asemenea, vestea bună a lui Dumnezeu pentru că dacă Dumnezeu nu şi-ar fi trimis Fiul în lume, în primul rând, şi dacă nu l-ar fi trezit din morţi, atunci nu ar fi existat nicio veste bună care să fie propovăduită. (Ioan 3:16; 1Cor. 15:15-19) Aşadar, constatăm că „Noul Testament” face referire la vestea bună ca fiind a lui Dumnezeu de 14 ori şi ca fiind a lui Cristos de 13 ori. Este acelaşi lucru ca şi în Apocalipsa, în care citim: „Descoperirea lui Isus Cristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu.” – Apoc. 1:1, *NW*.

Sursa tuturor binecuvântărilor noastre este mai măreaţă decât Canalul prin care vin acestea. Pavel le identifică pe amândouă pentru noi: „Pentru noi există un singur Dumnezeu Tatăl, de la care sunt toate lucrurile şi noi pentru el şi există un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile şi noi prin El.” Şi de aceea ni se spune că „în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn”, toate acestea nu se fac pentru ca Isus să îi ia locul lui Dumnezeu, ci pentru „*gloria lui Dumnezeu, Tatăl*”. (1Cor. 8:6; Filip. 2:10, 11, *NW*) Da, prima obligaţie a creştinilor este să pună mărturie despre Iehova Dumnezeu.

Pavel, apostolul naţiunilor

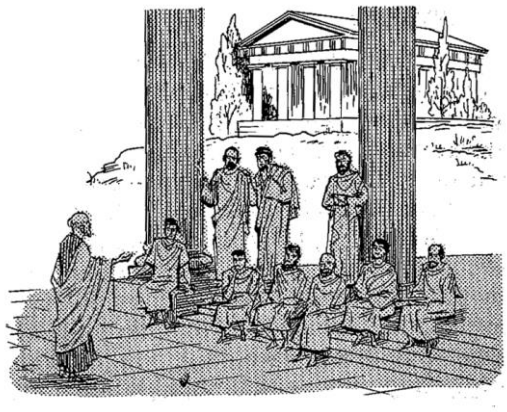

Cu o ocazie Isus Cristos a declarat că el „n-a fost trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Cu toate acestea, el nu şi-a limitat astfel apostolii, căci după învierea lui le-a spus că ei aveau să fie martori ai lui nu numai „în Ierusalim şi în toată Iudeea şi Samaria”, ci şi „până în cel mai îndepărtat colţ al pământului.” (Mat. 15:24; Faptele 1:8, *NW*). Cel care a fost deschizător de drumuri

Cuprins

în această expansiune a închinării adevărate a fost Pavel, apostolul printre naţiuni, cunoscut mai întâi ca Saul din Tars.

Saul era evreu, un izraelit din seminţia lui Beniamin; un fariseu, fiu de farisei şi născut cetăţean roman. (Faptele 22:28; 23:6; Filip. 3:5, *NW*). Deşi născut în Tars el şi-a primit instruirea religioasă la Ierusalim, la picioarele renumitului erudit Gamaliel. Cu toate acestea, Saul n-a fost părtaş la spiritul de toleranţă care l-a caracterizat pe capabilul său profesor; spirit care l-a făcut capabil pe Gamaliel, deşi învăţa tradiţiile din Iudaism, precum şi legea lui Moise, să sfătuiască Sinedriul, curtea supremă din zilele lui, să fie cu vederi largi în comportamentul lor faţă de urmaşii lui Cristos: „Lăsaţi-i în pace; (pentru că dacă acest aranjament şi această lucrare sunt de la oameni, vor fi distruse; dar dacă sunt de la Dumnezeu nu veţi fi capabili să le distrugeţi); altfel, poate că veţi fi găsiţi că luptaţi, în realitate, împotriva lui Dumnezeu." – Faptele 5:38,39; 22:3; Gal. 1:14, *NW*.

Din contră, zelul religios l-a făcut pe Saul orb complet faţă de pericolul că lupta împotriva lui Dumnezeu, chiar împietrindu-l în ce priveşte suferinţele altora. Astfel, ca tânăr, el a fost martor ocular, aprobând uciderea de către o gloată a primului martir creştin, Ştefan. – Faptele 7:58-60; 8:1.

De fapt Pavel a fost un fanatic aşa de religios că în curând a luat conducerea în persecutarea creştinilor. Aşa cum el însuşi a spus-o mai târziu: „Pe mulţi din sfinţi i-am aruncat în închisori, deoarece primisem autoritate de la preoţii cei mai de seamă; şi când aceştia urmau să fie executaţi îmi dădeam votul împotriva lor. Şi pedepsindu-i de multe ori în toate sinagogile încercam să-i forţez să se lepede; şi pentru că eram din cale afară de nebun împotriva lor am mers până acolo să-i persecut chiar în cetăţile din afară." – Faptele 8:3; 9:1,2; 26:10,11, *NW*.

Saul devine creştin

Ce l-a determinat pe acest persecutor înverşunat al creştinilor să facă o schimbare radicală şi să devină el însuşi creştin? Un miracol, care deşi la început l-a orbit literal, l-a făcut să vadă spiritual. Acest miracol a avut loc în timp ce Saul se afla în drum spre Damasc, într-o campanie împotriva creştinilor. „Dintr-o dată a strălucit peste el o lumină din cer [„mai presus de strălucirea soarelui"] şi el a căzut la pământ şi a auzit o voce zicându-i: 'Saul, Saul, de ce Mă persecuţi?'El a zis: 'Cine eşti domnule?' El a zis: 'Eu sunt Isus pe care-l persecuţi tu. Totuşi, ridică-te şi intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci'". Saul s-a ridicat, dar a trebuit să fie condus în cetate, căci era cu desăvârşire orb. – Faptele 9:3-8; 26:13, *NW*.

Timp de trei zile Saul n-a mâncat şi n-a băut. Apoi Domnul a trimis la Saul pe unul din discipoli, pe nume Anania; după a cărui vizită Saul şi-a recăpătat vederea, a fost botezat, a primit spiritul sfânt, a fost hrănit şi s-a întărit. – Faptele 9:9-19, *NW*.

Dacă Petru ar fi fost recunoscut ca vicar al lui Cristos, în mod sigur Saul l-ar fi vizitat imediat la Ierusalim; dar nu, el s-a dus în Arabia, fără îndoială pentru a se informa complet despre scopurile lui Dumnezeu şi despre voinţa Sa referitoare la el. Întorcându-se la Damasc, el aşa i-a zăpăcit pe iudei 'dovedind în mod logic

Cuprins

că Isus era Cristos', încât, în cele din urmă, iudeii s-au sfătuit să-l omoare. Auzind acest lucru, Saul a fugit din cetate noaptea, cu ajutorul unui coş coborât dintr-o gaură în zid, scăpând astfel de duşmanii lui care-l pândeau la porţile cetăţii zi şi noapte. Aşa că în curând, Saul persecutorul a devenit Saul persecutatul! – Faptele 9:20-25; Gal. 1:16,17, *NW*.

Sosind la Ierusalim Saul i-a găsit pe creştinii de acolo suspicioşi până când i-a liniştit Barnaba. În Ierusalim Saul a predicat cu un efect asemănător, aşa că n-a durat mult până când potrivnicii lui iudei din acea cetate au complotat şi împotriva lui. Scăpând din ghearele lor Saul s-a dus în Cezareea şi apoi în oraşul lui natal Tars, unde a predicat până când l-a căutat Barnaba pentru a ajuta în Antiohia. După aproape un an în Antiohia Saul l-a însoţit pe Barnaba la Ierusalim, cu un dar de ajutorare pentru fraţii de acolo, ei fiind în nevoie din pricina foametei. (Anul 44 A.D.) După întoarcerea lor în Antiohia spiritul sfânt a arătat că Barnaba şi Saul aveau să fie puşi deoparte pentru o specială activitate misionară. – Faptele 9:26-30; 11:19-26; 12:25; 13:1-3, *NW*.

Tururile misionare ale lui Pavel

Printre evenimentele din primul tur misionar al lui Pavel au fost următoarele: La Pafos, pe insula Cipru, un vrăjitor, Elima, s-a împotrivit mărturiei puse acolo proconsulului Sergius Paulus. Pentru a demonstra superioritatea adevăratului Dumnezeu, pe care Îl serveau Pavel şi Barnana, faţă de demoni, vrăjitorul, instrumentul lor, a fost lovit cu orbire. Uluit peste măsură de această manifestare a puterii divine proconsulul a devenit credincios. – Faptele 13:4-12, *NW*.

Călătorind pe mare şi uscat Pavel şi Barnaba au ajuns la Antiohia din Pisidia (înregistrarea de la Faptele 13:43 schimbându-se de la „Barnaba şi Saul" la „Pavel şi Barnaba"), unde au pus o mărturie aşa de efectivă iudeilor în sinagogă, în ziua de sabat, încât la următoarea zi de sabat aproape toată cetatea s-a adunat să asculte cuvântul lui Iehova. Văzându-i pe oamenii din naţiuni că manifestă un astfel de interes iudeii au fost umpluţi de invidie, care i-au persecutat apoi pe Pavel şi Barnaba, făcând necesar ca aceştia să plece. La următoarea oprire ei au avut aceeaşi experienţă şi astfel au ajuns la Listra. – Faptele 13:13-14:7.

La Listra, din pricina unui miracol pe care l-a făcut Pavel, oamenii au fost gata să se închine la Pavel şi Barnaba. Dar n-a durat mult până când populaţia nestatornică, influenţată de iudeii din Atiohia şi Iconia, l-a lovit cu pietre pe Pavel, l-a târât în afara cetăţii şi l-a lăsat mort. Dar Iehova avea multă lucrare pentru apostolul Său printre naţiuni şi astfel citim că „atunci când discipolii l-au înconjurat el s-a ridicat şi a intrat în cetate". În curând Pavel şi Barnaba s-au întors pe acelaşi drum şi ajungând înapoi în Antiohia au făcut un raport bun adunării de acolo. – Faptele 14:8-28, *NW*.

Între primul şi cel de-al doilea său tur misionar Pavel împreună cu alţi câţiva fraţi din Antiohia s-au dus la Ierusalim la o întrunire a corpului creştin de guvernare, pentru a stabili dacă unele părţi din legea lui Moise se mai aplică la

Cuprins

creştini. Printre lucrurile pe care acel corp le-a cercetat au fost adulterul şi mâncarea de sânge. – Faptele 15:1-35.

„După câteva zile Pavel i-a zis lui Barnaba: ‘Mai înainte de toate să ne întoarcem şi să-i vizităm pe fraţii din fiecare cetate în care am vestit cuvântul lui Iehova, să vedem ce mai fac’”. Întrebarea dacă să-l ia sau nu cu ei pe Ioan Marcu, care plecase de la ei la Pamfilia, în primul lor tur, a împărţit grupul misionar, Pavel luându-l atunci pe Sila, în timp ce Barnaba l-a luat pe Ioan Marcu. – Faptele 15:36-41.

În acest al doilea tur, după ce a traversat teritoriul acoperit mai înainte în primul tur, Pavel a avut o viziune noaptea despre un macedonean care-l implora: „Vino în Macedonia şi ajută-ne!” Astfel mesajul s-a răspândit din Asia Mică în Europa. La Filipi, principalul oraş din Macedonia, Pavel şi Sila au fost aruncaţi în închisoare pentru că eliberaseră o sclavă de sub controlul demonilor, proprietarii ei fiind înfuriaţi de pierderea lor de câştig, deoarece fata nu mai putea să practice arta prezicerii. La miezul nopţii Domnul i-a eliberat prin intermediul unui cutremur de pământ, care a avut ca rezultat că temnicerul şi toată casa lui au devenit creştini. Ei au putut să înfiinţeze o adunare în Filipi ca şi în Tesalonic, următoarea lor oprire, unde şederea lor a fost scurtată din nou din pricina persecuţiei violente. – Faptele 16:1-17:9, *NW*.

La Bereea, următoarea lor oprire, Pavel şi Sila au găsit mulţi iudei generoşi cu urechi ascultătoare. Aflând acest lucru duşmanii lor au venit din Tesalonic şi au stârnit împotrivire, făcând necesar ca Pavel să plece, care atunci a pornit în călătorie spre Atena. La Atena Pavel s-a folosit de orice oportunitate pentru a predica şi raţiona în sinagogă cu iudeii şi alţii care se închinau lui Dumnezeu, precum şi cu oricine îl întâlnea în pieţe. Unii filozofi greci, devenind curioşi, l-au dus pe Pavel la Areopag, sau pe Dealul lui Marte, unde el a avut oportunitatea să expună un discurs public, vorbindu-le despre „Dumnezeul necunoscut” căruia i se închinau ei şi despre înviere. După ce au auzit de înviere unii au început să batjocorească; cu toate acestea, alţii au devenit credincioşi. – Faptele 17:10-34, *NW*.

Din Atena Pavel a călătorit spre Corint, unde i s-au alăturat Sila şi Timotei. El a rămas acolo un an şi jumătate şi a găsit mult interes, exact aşa cum îl asigurase Dumnezeu în viziune, că nici o nenorocire nu se va abate asupra lui şi că El avea „mulţi oameni în această cetate”. În timp ce s-a aflat acolo Pavel şi-a scris cele două scrisori către tesaloniceni, primele lui cărţi canonice. Întorcându-se la Antiohia Pavel şi-a încheiat cel de-al doilea tur misionar, între anii 49-51 A.D., în care a străbătut între 2.500-3000 mile. – Faptele 18:1-22.

După ce a petrecut câtva timp în Antiohia Pavel şi-a început cel de-al treilea tur misionar, de data aceasta singur, deşi pe drum i s-au alăturat Luca şi alţii. În acest tur el a reluat în mare măsură ruta urmărită în cel de-al doilea tur al său, în plus punând o bună mărturie în provincia Asia. În decursul călătoriilor sale el a ajuns la Efes, unde a rămas trei ani. Probabil acolo „obiceiul lui Pavel era să lucreze în afacerea lui de la răsăritul soarelui până la ora 11 a.m., oră la care Tiranus îşi încheia predarea; apoi, de la ora 11 a.m. până la ora 4 p.m. predica … şi

Cuprins

în cele din urmă umbla din casă în casă, care dura de la ora 4 p.m. până noaptea târziu. Unii se întreabă când găsea el timp să mănânce şi să doarmă." (*Viaţa de zi cu zi în timpurile Bibliei*, A. E. Bailey). Cum le place să se întreţină servilor pionieri cu timp integral de astăzi, care desfăşoară o muncă lumească cu timp parţial!

Temându-se de efectul predicării de către Pavel, referitor la meseria lor de a face altare de argint pentru Artemis (Diana), argintarii din Efes au adunat o gloată şi au făcut gălăgie, strigând „Mare este Artemis a efesenilor!" Manevrarea plină de tact a situaţiei de către magistratul cetăţii a făcut să înceteze gălăgia şi a împiedicat răul să vină peste Pavel şi însoţitorii lui. După aceasta Pavel a predicat în Macedonia şi Grecia, la Milet a dat instrucţiuni de valoare bătrânilor din Efes, care veniseră acolo pentru acest scop, şi apoi s-a grăbit spre Ierusalim, turul durând din anul 52 până în anul 56 A.D. În decursul acestuia el şi-a scris scrisorile către romani şi corinteni.

Experienţele din închisoare ale lui Pavel

Pavel era hotărât să meargă la Ierusalim chiar dacă profeţii creştini îi preziseseră de-a lungul întregului drum că acolo va suferi lanţuri şi necazuri; profeţii care s-au adeverit, duşmanii lui implicându-l într-o răscoală care a avut ca rezultat întemniţarea sa. Deşi oamenii l-au putut lega pe Pavel, ei n-au putut lega adevărul, căci el a continuat să pună mărturie despre acesta. El i-a pus mai mult decât o mărturie efectivă guvernatorului Felix, care conform spuselor lui Iosefus, a fost unul dintre cei mai corupţi şi asupritori conducători trimişi vreodată de Roma în Iudeea. Felix a făcut aluzie la mită, spunând că avea să fie binevenită, dar Pavel a refuzat să-şi cumpere eliberarea. De aceea Felix l-a lăsat să rămână în închisoare la Cezareea, căutând astfel să intre şi în graţiile iudeilor. La sfârşitul celor doi ani Felix a fost înlocuit cu Festus şi iudeii şi-au reînnoit acuzaţiile împotriva lui Pavel. Intenţionând să-l omoare pe Pavel, ei au insistat ca Festus să-l transfere pe Pavel la Ierusalim pentru proces. Cu toate acestea, Pavel a rămas pe poziţie; el se afla înaintea scaunului de judecată al Cezarului unde, ca roman, trebuia să fie judecat şi astfel a făcut apel la Cezar. După o audiere înaintea lui Festus şi a împăratului Agripa, s-au făcut aranjamente să-l trimită pe Pavel, împreună cu alţi câţiva prizonieri, la Roma. – Faptele 21:11-26.32, *NW*.

Pe drum Pavel şi cei aflaţi cu el au naufragiat şi au fost azvârliţi pe ţărm pe insula Malta. După ce au petrecut iarna acolo câteva luni, în cele din urmă au ajuns la Roma. Acolo Pavel a putut să-şi închirieze propria locuinţă, deşi a fost mereu în lanţuri. El a continuat să predice, atât iudeilor cât şi neamurilor, timp de doi ani, între 59-61 A.D.; timp în care şi-a scris scrisorile canonice către efeseni, filipeni, coloseni, Filimon şi evrei. – Faptele cap. 27 şi 28. În general se crede că după aceşti doi ani Pavel a fost eliberat pentru un timp, a vizitat Creta cu Tit, poate şi Spania, şi a făcut un alt tur misionar prin Asia Mică, Macedonia şi Grecia. În acest timp el şi-a scris prima scrisoare către Timotei şi cea către Tit. Întemniţat din nou în jurul anului 65 A.D., şi-a scris ultima scrisoare, cea de-a doua către Timotei, şi a suferit martiriu din mâinile lui Nero, anul 66 A.D.

Cuprins

Caracteristicile lui Pavel

Mai presus de orice altceva Pavel a avut o apreciere profundă a cinstei acordate lui să fie apostol printre naţiuni: „Sunt recunoscător Domnului nostru Isus Cristos, care mi-a delegat putere, deoarece m-a considerat demn de încredere, încredinţându-mi un serviciu, deşi altă dată eram un batjocoritor şi un persecutor”. Şi departe de a fi mândru din pricina poziţiei sale, el le-a cerut cu smerenie fraţilor lui să se roage pentru sine ca să aibă necesara libertate de exprimare, pentru a pune o bună mărturie. – Efes. 3:8; 6:18,19; 1Tim. 1:12,13, *NW*.

Lui Pavel i-a fost arătată o astfel de îndurare pentru că inima lui era dreaptă. „Mi s-a arătat îndurare, deoarece am fost ignorant şi am acţionat din lipsă de credinţă.” (Faptele 26:9,10; 1Tim. 1:13, *NW*). Şi după ce a fost favorizat cu serviciul creştin Pavel a făcut un serviciu sacru cu o conştiinţă curată, fără egoism; el n-a fost un vânzător ambulant al Cuvântului lui Dumnezeu. În contrast izbitor cu cei care susţin că sunt succesorii lui, el n-a încercat să placă oamenilor, ci numai lui Dumnezeu şi Cristos. – 2Cor. 2:17; Gal. 1:10; 2Tim. 1:3; 3:10,11, *NW*.

Deşi odată era un nemilos persecutor al creştinilor, acum era cu cei pe care-i învăţa la fel de blând cum este o mamă cu proprii copii, sfătuindu-i şi mângâindu-i aşa cum face un tată cu copiii lui. (1Tes. 2:7,8,11, *NW*). Cu toate acestea, el putea exprima şi o indignare dreaptă, ca atunci când l-a mustrat pe Petru pentru ezitarea sa şi pe cei dintre compatrioţii săi care se împotriveau adevărului. – Faptele 28:25-28; Gal. 2:11-14, *NW*.

Deşi bine educat, Pavel n-a îndreptat atenţia către sine: „Vorbirea mea şi ce am predicat nu au fost cu cuvinte convingătoare de înţelepciune, ci cu o demonstraţie a spiritului şi puterii, ca credinţa voastră să nu fie în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.” (1Cor. 2:1-5; 2Cor. 1:12; 1Tes. 2:3-6, *NW*). El n-a avut nevoie să recurgă la scrisori scrise de recomandare. Cei cărora le-a dus adevărul erau scrisori vii ce puteau fi citite de toţi oamenii. – 2Cor. 3.1-3, *NW*.

Deşi a fost liber din punct de vedere religios şi politic, Pavel s-a făcut sclav pentru toţi, ca să poată câştiga pe majoritatea oamenilor la Cristos. El a devenit toate lucrurile pentru oameni de tot felul, ca prin orice mijloace să-i salveze pe unii. (1Cor. 9:19-23, *NW*). Când s-a adresat iudeilor el a folosit un fel de abordare. (Faptele 13:16-41). Când se adresa păgânilor superstiţioşi folosea alt fel de abordare. (Faptele 14:14-17). Şi când se adresa atenienilor înţelepţi lumeşte el folosea tot un mod diferit de abordare. – Faptele 17:22-31.

Şi ce înregistrare de răbdare a lăsat el în urmă! Persoanelor iraţionale, care l-au provocat să se laude, el le-a zis printre alte lucruri: „Din partea iudeilor am primit de cinci ori patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu bâte, o dată am fost lovit cu pietre, de trei ori am experimentat naufragiul, am petrecut o zi şi o noapte în adâncime; adesea în călătorii, în pericol de râuri, în pericol de tâlhari la drumul mare, în pericol de propriul meu neam, în pericol de naţiuni, în pericol în cetate, în pericol în pustiu, în pericol pe mare, în pericol de fraţi falşi, în trudă şi chin, adesea cu nopţi fără somn, în foame şi sete, de multe ori cu cumpătare la hrană, în frig şi sărăcie. În afară de aceste lucruri ce ţin de aspectul exterior, mai

Cuprins

există ceea ce îmi vine în minte de la o zi la alta, grija pentru toate adunările." (2Cor. 11:24-28, *NW*. Vezi şi 1Cor. 4:8-13; 2Cor. 1:8-11; 4:8; 6:4-10). Departe de a murmura şi a se plânge, totuşi Pavel a declarat: „Am învăţat în orice împrejurări mă aflu să fiu independent. … Pentru toate lucrurile am tărie datorită Celui care îmi dă putere." (Filip. 4:11-13, *NW*). El s-a bucurat că greutăţile sale au avut ca rezultat răspândirea adevărului. – Filip. 1:12-14.

Pavel a fost răsplătit foarte mult pentru credincioşia lui. Lui i s-au dat viziuni supranaturale şi a auzit cuvinte pe care omul nu avea voie să le vorbească. (2Cor. 12:1-5). El a avut privilegiul să scrie paisprezece din cele douăzeci şi şapte de cărţi ale Scripturilor Greceşti Creştine. Scrierile lui sunt capodopere de raţionament calm şi logică clară. Cât de competent prezintă el situaţia de justificare prin credinţă în scrisoarea sa către romani! Ce complet dovedeşte el învăţătura despre înviere şi ce bine arată cum lucrează iubirea în prima lui scrisoare către corinteni! Cât de izbitor clarifică el galatenilor nebunia de a dori să se întoarcă la legea lui Moise! Cu câtă convingere le prezintă el evreilor dovezile că Isus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu şi Mesia! Cu adevărat, deşi prezenţa lui literală poate că a fost slabă, scrisorile sale au fost foarte puternice! – 2Cor. 10:10.

În timp ce Pavel primea o anume moarte din mâinile lui Nero el putea privi înapoi cu încredere că luptase felul corect de luptă şi că răsplata cerească îl aştepta, cu siguranţă, (2Tim. 4:6-8). Ce exemplu ne-a lăsat Pavel! Cât de mare ar fi mărturia pusă dacă mai mulţi ar aprecia ca el serviciul creştin!

Martorii lui Iehova rămân fermi în Albania

Avem în faţă o scrisoare scrisă de un frate care a scăpat din Albania acum doi ani şi care ne povesteşte despre situaţia de acolo în timpul celor zece ani care au precedat evadarea sa.

Iată scrisoarea:

„În anul 1939 au venit la putere fasciştii, iar legile locale au interzis lucrarea martorilor lui Iehova. Aceasta a continuat însă, întâmpinând puţine obstacole, până în iunie 1940, când printr-un decret ministerial au fost interzişi martorii lui Iehova, iar literatura lor a fost confiscată. Cincisprezece mii de cărţi, broşuri şi alte materiale au fost confiscate. Nouă persoane au fost arestate şi au primit condamnări între unu şi trei ani. Până în 1944 mai fuseseră arestate încă şase persoane, iar două au fost trimise în Germania, unde una dintre ele a murit. (Din 1946 până în 1949 au mai fost arestate încă douăzeci de persoane, dintre care unele au primit condamnări la cinci ani.) În acest timp, lucrarea s-a făcut în ilegalitate,

Cuprins

folosindu-se materiale dactilografiate şi cele câteva broşuri pe care ei reuşiseră să le ascundă de guvern. Aceste materiale erau date cu împrumut celor interesaţi, cu înţelegerea să le fie returnate.

În anul 1945 s-au depus eforturi pentru a reînvia lucrarea, dar nu s-a putut realiza prea mult în această privinţă din cauza lipsei de materiale tipărite. În acel an comuniştii erau prea ocupaţi cu alte lucruri ca să-şi bată capul cu martorii lui Iehova. Dar în 1946 toată literatura care fusese ascunsă ca să nu fie găsită de fascişti şi de nazişti a fost confiscată de comunişti, care, de asemenea, ne-au luat tot echipamentul, spunând că 'materialele voastre ne aparţin'. În mod repetat, fraţii s-au dus la guvern ca să obţină hârtie pentru tipărirea mesajului împărăţiei. În cele din urmă ei au fost evacuaţi cu forţa şi ameninţaţi cu violenţa dacă se mai întorc cu cererea lor. Fratele le-a răspuns: 'Iehova Dumnezeul nostru ne-a dat responsabilitatea să informăm poporul albanez în legătură cu scopul divin pe care oamenii trebuie să-l audă în ziua de azi. Dar voi ne interziceţi să desfăşurăm această lucrare refuzând să ne daţi hârtie şi nepermiţându-ne să mărturisim adevărul aşa cum fac martorii lui Iehova în întreaga lume. Acum răspunderea este a voastră.'

Ei au răspuns: 'Aici, în Albania, suntem stăpânii ţării, nu vom permite ca voi să lucraţi pentru teocraţia voastră, aşa cum fac tovarăşii voştri din alte ţări. Dacă vreţi să fiţi liberi ca să faceţi această lucrare, plecaţi dacă puteţi în acele locuri unde puteţi să fiţi liberi să lucraţi cu tovarăşii voştri. În ce ne priveşte nu vă dăm nici autorizaţie, nici hârtie pentru imprimare, nu vrem să ne batem capul cu voi şi cu Iehova, Dumnezeul vostru, pe care noi nu-l cunoaştem!»

În 1946 s-a dat o lege care prevedea ca toată literatura care nu conţinea spiritul comunist să fie predată guvernului, şi aceasta includea atât Biblia, cât şi publicaţiile Turnului de Veghere. În acelaşi an, printr-un decret parlamentar, au fost interzise toate întrunirile martorilor lui Iehova, întâlnirile mai mari de două trei persoane, precum şi predicarea la oameni.

În 1947 fraţii din capitală s-au angajat într-o campanie doar cu Bibliile. Ei au fost arestaţi imediat, Bibliile le-au fost rupte, au fost torturaţi; în cele din urmă au fost eliberaţi, dar li s-a refuzat dreptul de a călători departe de casă fără permisiunea poliţiei. Această restricţie a fost în curând extinsă pentru toţi martorii lui Iehova.

În 1949 poliţia a întrerupt o întrunire a martorilor lui Iehova, ţinută pentru a celebra cina Domnului, fraţii fiind maltrataţi. După câteva săptămâni ei l-au arestat pe cel ce a condus adunarea, şi după ce l-au torturat timp de mai multe ore, şeful poliţiei l-a întrebat: «De ce încalci legile statului adunându-vă?» Fratele a răspuns: «Noi suntem creştini ... Cristos ne-a poruncit să îi comemorăm moartea. Nu putem pune legea statului deasupra legii lui Dumnezeu.» La acest răspuns ofiţerul l-a pălmuit pe frate şi era gata să-l bată când a observat că fratele întorsese şi obrazul celălalt Aşa că a întrebat: «De ce ai întors obrazul celălalt?» Fratele a răspuns: «Ţi-am spus că suntem creştini şi aşa ne-a poruncit Isus Cristos.» La aceasta şeful a răspuns: «Fiindcă aşa ţi-a poruncit Domnul tău, nu am să-l ascult pălmuindu-te iar. Ieşi! Nu vreau să-ţi mai văd faţa iar!»

Cuprins

În 1948 un soldat din Tirana a ajuns să cunoască adevărul şi şi-a predat armele. Când l-a întrebat un ofiţer de ce a procedat aşa, a răspuns «Până astăzi am fost liber să le port, dar de-acum sunt de partea lui Iehova Dumnezeu, care-mi interzice să port şi să mă închin la asemenea embleme ...». După o îndelungă tortură l-au condamnat la cinci ani de închisoare. Prin toate acestea fratele a rămas ferm.

În 1940 erau 50 de martori ai lui Iehova în Albania, în anul 1949 erau 71. Patru dintre ei erau mahomedani, doi romano-catolici şi restul greco-catolici. În comparaţie cu populaţia acestei ţări numărul este foarte mic, fiind de asemenea mic şi în comparaţie cu numărul de oameni cu bunăvoinţă. Există trei religii predominante. 700,000 de mahomedani, 300,000 de greco-ortodocşi şi 200,000 de romano-catolici. Vreo 20,000 de oameni vorbesc limba greacă Cei mai înverşunaţi duşmani religioşi sunt reprezentaţi de clerul romano-catolic, apoi de clerul greco-ortodox. Mahomedanii sunt mai prietenoşi decât ceilalţi. Când martorii lui Iehova vorbesc cu ei, ei îi primesc zâmbind. Unii spun: «Noi albanezii suntem un neam şi toţi avem o singură limbă. De ce să ne împartă religia şi să ne facă duşmani unii cu alţii? Cu siguranţă Dumnezeu nu a poruncit să fie atâtea religii. Ar trebuie să fie o singură cale a adevărului.»

Votul este obligatoriu, iar din cauză că fraţii au refuzat să voteze, ei au fost deseori bătuţi şi închişi. Situaţia economică este foarte proastă, oamenii nu pot să călătorească nici măcar când trebuie să o facă. Forţa poliţienească este foarte mare şi puternică, ea controlează cuvintele şi mişcările fiecărui om. Se spune că în închisori şi în lagăre de concentrare se găsesc 50,000 de oameni şi tratamentul de care au parte câteodată este mai rău chiar şi decât cel administrat de Gestapoul nazist. Peste 90% din cetăţeni nu îi agreează pe comuniști.»

Comuniştii, de multe ori, îi adună pe oamenii unei localităţi unde un orator le vorbeşte despre victoriile lor. Oamenii apoi trebuie să strige: «Trăiască! ... » De multe ori martorii lui Iehova sunt aduşi cu forţa la aceste întruniri. În vreme ce mulţimea strigă şi aplaudă aceştia stau drepţi şi nu spun nimic, făcând mulţimea să se întrebe ce fel de oameni sunt şi cum îndrăznesc să aibă o asemenea atitudine. Atunci oratorul sau unul dintre tovarăşii lui va răspunde: «Lăsaţi-i în pace, că sunt din ăia cu Iehova, oameni în a căror minte este adânc înrădăcinată vechea cultură a Bibliei!»

Cenzura este foarte strictă în ţară. Fraţii au trimis rapoarte detaliate la sediul Societăţii din Brooklyn, cu siguranţă ele au fost interceptate şi oprite de cenzură. Fraţii sunt foarte zeloşi şi pun mărturie după cum se iveşte ocazia, aşteptând totodată timpul când Iehova le va deschide din nou calea să ducă mesajul oamenilor înainte de Armaghedon.”

„Transformaţi-vă prin înnoirea minţii”

Când l-a creat pe om, Dumnezeu l-a înzestrat cu conştiinţa care se numeşte „minte”. De acolo pleacă gândurile, şi tot prin intermediul ei strângem informaţii, analizăm lucruri şi tragem concluzii. Ea funcţionează după anumite legi sau reguli

de acţiune. Se înţelege deci că, dacă mintea este îndreptată spre rău, ea va înainta din ce în ce mai mult în acea direcţie.
Astăzi înclinaţia continuă a minţii omeneşti este spre rău, are o înclinaţie continuă de a gândi contrar voinţei Creatorului. (Isa. 55:8-11, *AS*) Este la fel cum era înainte de potopul din zilele lui Noe, când Iehova „a văzut că nelegiuirea omului de pe pământ era mare şi că întreaga înclinaţie a gândirii lui nu era decât rău.” – Gen. 6:5, *AT*.
Cum a ajuns mintea omului să aibă această înclinaţie? De un lucru putem fi siguri, Adam nu avea o asemenea înclinaţie a minţii atunci când a fost creat, căci toată lucrarea lui Dumnezeu este perfectă. (Deut. 32:4) Dar după ce, în mod voit şi egoist, şi-a îndepărtat mintea de Dumnezeu şi a îndreptat-o spre rău, el a pecetluit aceeaşi înclinaţie asupra urmaşilor săi. Iar cel ce a uneltit în primul rând înclinaţia minţii omului într-o direcţie greşită, Satan Diavolul, a asuprit oamenii din ce în ce mai tare ca să-i facă să se îndepărteze din ce în ce mai mult de Dumnezeu.
Actualul sistem de lucruri se bazează pe această gândire greşită, fiind deci condamnată. Dacă nu vrem să fim distruşi odată cu acest sistem, trebuie să ne schimbăm înclinaţia minţii. Nu putem să ne amăgim singuri că putem schimba această lume. Ea este sub controlul total al lui Satan Diavolul, iar pentru a o schimba ar trebui să-l schimbăm pe el. Putem face asta? Bineînţeles că nu!
Cum ne putem schimba înclinaţia minţii? Nu prin psihologie, căci şi ea este modelată după lumea asta. Trebuie să mergem la cuvântul lui Dumnezeu care este Biblia. Aşa cum ne instruieşte apostolul Pavel: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii, ca să puteţi constata singuri care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2, *NW*) Trebuie să ne apropiem de acest Cuvânt fără prejudecăţi şi cu inimi sincere, studiindu-l cu sinceritate şi în rugăciune să aflăm adevărul lui luminător.
Nici nu putem să neglijăm puterea spiritului lui Dumnezeu în transformarea minţii noastre. Numai prin el informaţia Cuvântului lui Dumnezeu devine de înţeles pentru noi. (1Cor. 2:10, 12) În plus, avem nevoie de ajutorul organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, aşa cum izraeliţii aveau nevoie de aranjamentul de la templu cu preoţia lui, şi aşa cum primele adunări creştine priveau pentru ajutor spre corpul de guvernare de la Ierusalim. – Mal. 2:7; Faptele 15:1-31.
Având în minte şi în inimă Cuvântul lui Dumnezeu deţinem o puternică forţă nouă, care lucrează în noi, ajutându-ne să ne corectăm gândirea şi să ne schimbăm vieţile, astfel debarasându-ne de vechea personalitate şi îmbrăcându-ne cu noua personalitate care se reînnoieşte prin cunoştinţă exactă. (Efes. 4:22-24; Col. 3:9-11, *NW*) Biblia ni-l dezvăluie pe Dumnezeu şi ne arată cum acţionează, cum gândeşte şi care sunt principiile sau regulile Lui de conduită. Privind la el prin cunoştinţa noastră exactă în privinţa Cuvântului său putem fi schimbaţi şi putem deveni o imagine a lui prin reflectarea a ceea ce este el, imitându-l în conduită şi în gândire, exprimându-ne asemenea lui şi îndeplinind cerinţele pe care le are el în legătură cu noi. Ca urmare, indiferent de diferenţele exterioare de limbă sau rasă, vom fi creştini uniţi în dragostea pe care o simţim faţă de îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu.

Cuprins

[Note de subsol]
Pentru o consideraţie suplimentară a acestui subiect vezi *Turnul de veghere* din 15 octombrie, 1951.

Maturitatea este esenţială pentru dezvoltare

ATUNCI când în studiul de dinainte (parag. 9) discutam despre diversele modalităţi de a progresa spre maturitate, vă amintiţi că am spus că „mai era o altă modalitate care nu a fost încă menţionată”. Care era aceea? Serviciul sacru. În majoritatea cazurilor, progresul necesită atât teorie, cât şi practică. Acum dorim să punem accentul pe cel din urmă element, practica şi în special pe nevoia de a creşte *calitatea* serviciului nostru. Cu alte cuvinte, este vorba despre progres în *maturizare*; căci este posibil să creşti, dar să nu te maturizezi. Unele aspecte ale acestui subiect se aplică organizaţiei ca ansamblu, sau fiecărei grupe din poporul Domnului, de manieră colectivă. Dar de fiecare dată, avem în minte aplicarea şi apelul la voi, individual, fie că sunteţi cititori vechi şi cu regularitate ai *Turnului de Veghere* sau, dimpotrivă, cititori noi. Da, vouă, cei care ţineţi în mână această revistă şi o citiţi, vrem să vă vorbim asemenea unor prieteni, faţă în faţă.

[2] Dacă cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, constatăm că acest subiect este tratat prin trei mari ilustraţii, metafore şi anume: (1) o clădire, fie oraş sau templu, (2) corpul uman şi (3) creşterea naturală de la o sămânţă la o plantă sau la un copac, care rodeşte. Nu ne propunem să le discutăm separat, rând pe rând, ci să vedem care sunt punctele comune pe care se pune accent în fiecare aceste trei ilustraţii şi să vedem care dintre ele este de o importanţă vitală.

PRIMUL FACTOR

[3] Primul dintre aceşti factori comuni este acela al *scopului.* De ce Dumnezeu face ca un templu sau un oraş să fie construit? Apostolul Petru ne răspunde la această întrebare. După ce a menţionat templul clădit din pietre vii şi după ce foloseşte un citat referitor la oraşul sfânt, Sion, Petru merge mai departe şi identifică adevăraţii credincioşi, cei care au ‘o apreciere’ referitor la faptul de ce au fost aduşi în oraşul lui Dumnezeu şi în templul lui Dumnezeu, şi anume pentru a fi „un popor care să fie o proprietate specială, care să anunţe pretutindeni virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” Nu pierdeţi scopul pe care Dumnezeu îl are pentru voi. Deşi s-ar putea să fiţi cei mai tineri din familia celor care s-au dedicat lui Iehova pentru a face voinţa Lui, vrem să vă vedem asemenea unui ‘nou născut’ „progresând spre salvare”, pentru a ajunge la

Cuprins

maturitate, la completa dezvoltare. Principala cerinţă complexă pentru o asemenea maturitate se aplică inimii şi gurii şi este foarte clar exprimată astfel: „Cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.” – 1Pet. 2:2, 7, 9; Rom. 10:10, *NW*.

[4] Din nou, de ce face Dumnezeu ca sămânţa să fie semănată, sau ca viţa-de-vie şi copacii să fie plantaţi? Răspunsul este acelaşi pentru fiecare în fiecare din cele trei cazuri – pentru a obţine roade spre lauda Sa. (Isa. 61:3, *AS*) Acesta este scopul. Cuvintele lui Isus sunt la subiect, folosind ilustraţia viţei-de-vie: „Pe orice mlădiţă din mine care nu dă rod o înlătură şi pe orice mlădiţă care dă rod o curăţă, ca să dea mai mult rod.” Să nu vă înşelaţi! Tatăl ceresc, ca proprietar şi cultivator, se îngrijeşte şi aşteaptă roade, apoi mai multe roade; pentru că aşa a spus Isus: „Tatăl Meu este glorificat prin aceasta, că *voi continuaţi să daţi mult rod* şi [astfel] dovediţi că sunteţi discipolii Mei.” (Ioan 15:2, 8, *NW*) Aceasta înseamnă progres continuu ca rezultat al maturizării. Aceasta nu este o aşteptare iraţională, deoarece Tatăl face toate îngrijirile, în mod graţios, prin intermediul Cuvântului Său şi a organizaţiei Sale şi cu ajutorul spiritului Său, ca aceasta să fie realizată. Nu vă panicaţi pentru că aţi aflat aceste lucruri de curând. Dumnezeu are răbdare. El este asemenea fermierului care „aşteaptă cu răbdare preţiosul rod al pământului până când vine ploaia timpurie şi ploaia târzie. Fiţi şi voi răbdători, întăriţi-vă inima.” – Iac. 5:7, 8, *NW*.

[5] Dar, poate că vă întrebaţi, ce *fel* de roade aşteaptă şi cere Iehova? Multe secte religioase, atât creştine, cât şi necreştine, învaţă că o existenţă bună şi dezvoltarea de caracter, manifestate prin răbdare, bunătate etc., reprezintă roadele devotamentului evlavios. Dar nu vă lăsaţi înşelaţi. Să vedem cum a răspuns la această întrebare Isus însuşi. După ce a vorbit despre viţa-de-vie, El le-a explicat discipolilor Săi (şi nouă) cum i-a adus el într-o relaţie foarte apropiată, ca prieteni, şi i-a numit să „continue să rodească”. În cele din urmă, El defineşte exact ceea ce doreşte să spună prin a aduce roade: „Şi voi, la rândul vostru, [după ce aţi primit spiritul] va trebui să *puneţi mărturie*.” Mai târziu, Isus a confirmat acest lucru spunând: „Îmi veţi fi martori ... până în cea mai îndepărtată parte a pământului”. Astăzi, aceasta înseamnă mărturia cu privire la Regele întronat şi împărăţia lui, aşa cum a profeţit Isus. – Ioan 15:16, 27; Faptele 1:8; Mat. 24:14, *NW*.

[6] În plus, şi inseparabil legat cu punerea mărturiei este rezultatul, mai exact creşterea numărului celor care răspund şi astfel devin discipoli. Strângerea celor credincioşi în organizaţie înseamnă rodire, aşa cum credincioşii dovediţi erau roadele muncii apostolului. – 2Cor. 3:1-3. A se compara de asemenea Faptele 1:8 şi Matei 28:19, *NW*.

CEL DE AL DOILEA FACTOR

[7] Cel de al doilea dintre aceşti factori comuni este *unitatea şi cooperarea* sub un conducător. Acesta este cel mai important lucru. Amintiţi-vă ilustraţia despre oraşul lui Dumnezeu, Sion sau Ierusalim, şi vedeţi ce se spune în Psalmul 122 despre acesta. Este un „oraş compact”, „un oraş adevărat unde toţi se comportă ca unul singur” (*Ro*). Pentru că templul lui Iehova, casa Lui se găseşte acolo, în

Cuprins

interiorul oraşului, este centrul închinării unite. Este, de asemenea, centrul de guvernare pentru întreaga naţiune, unde se află tronul de judecată şi Regele domnitor. Nu este un oraş tăcut; răsună de laudă şi recunoştinţă. Tocmai pentru acest scop membrii poporului lui Iehova se adună acolo. Aceasta este legătura puternică care îi uneşte pe toţi izraeliţii adevăraţi, atât pe „fraţi" (casa spirituală), cât şi pe „însoţitorii" lor, pe „prietenii" lor (*Ro*), făcându-i pe toţi să caute să păstreze şi să se roage mereu pentru pacea şi prosperitatea acestuia, ştiind că astfel „cei care te iubesc vor prospera".

[8] Ce ilustraţie minunată oferă Psalmul 122 despre organizaţia împărăţie a lui Iehova, sub Regele ei domnitor, Judecătorul şi Preotul ei, Isus Cristos şi despre poporul lui Iehova care serveşte sub conducerea acesteia. Vă vedeţi în acea ilustraţie? Aveţi aceeaşi părere şi aceleaşi sentimente ca grupa martorilor lui Iehova cu care v-aţi asociat, aceeaşi părere pe care David o avea despre acel oraş iubit? Căutaţi să luaţi şi voi parte la răspândirea Numelui lui Iehova în spiritul recunoştinţei şi nu faceţi niciodată nimic să stricaţi pacea şi unitatea grupei, ci căutaţi mereu să o ajutaţi să crească şi să prospere? Sau, deşi cunoaşteţi de multă vreme adevărul, nutriţi o invidie nepieritoare pentru cineva din grupă care, în trecut, v-a rănit în vreun fel şi nu aţi reuşit niciodată să treceţi peste acel moment (poate din cauza mândriei rănite a ambelor părţi)? Dacă acea persoană face în continuare parte din grupă, ia parte la întâlniri şi participă la lucrarea de mărturie, atunci, de dragul păcii şi a unităţii din acea grupă, trebuie să acceptaţi sincer acea persoană ca membru al adunării. Lăsaţi-L să-l judece Domnul. Nu vă cerem să aveţi o prietenie specială cu acea persoană, dar vă spunem să nu adoptaţi o atitudine de respingere perpetuă personală. Puteţi face acest lucru doar dacă întreaga grupă face astfel. Nu cumva eşti şi tu un destinatar al milei şi al îndelungatei răbdări fără să meriţi? Propria ta prosperitate şi creştere spre maturitate în serviciul şi favoarea lui Iehova depinde de iubirea pe care o arăţi faţă de El şi organizaţia Sa, precum şi de a nu-i depăşi limitele. – Ps. 122:6; Evrei 12:15; 1Ioan 4:7, 20, 21, *NW*.

[9] Uitaţi-vă cu atenţie la Sion. Observaţi cum lucrează, respiraţi spiritul lui, apreciaţi-i puterea; în primul rând pentru beneficiul vostru, ca ajutor pentru maturitate în calitatea serviciului, dar şi pentru a putea fi înflăcăraţi şi echipaţi pentru „a vorbi viitoarei generaţii". – Ps. 48:12-14, *AT*.

[10] Din nou, gândiţi-vă la ilustraţia despre corpul uman, baza remarcilor lui Pavel din Efeseni 4:11-16 *NW*. Aceasta povesteşte despre organizaţie, care a început asemenea unui copil în timpul lui şi care acum a atins maturitatea, a crescut, dar conţine acelaşi miez alcătuit din acei creştini unşi cu spiritul lui Dumnezeu. Ce ilustraţie minunată de unitate şi cooperare, despre care am vorbit mai înainte, bazată pe repetiţie. Gândiţi-vă la simplul act de a mânca. Ochii văd o bucată de mâncare pe masă. Braţul se întinde, mâna este ghidată ferm, degetele iau cu delicateţe acea bucată fără a o deteriora, antebraţul se ridică asemenea unui macarale minunat echilibrată ce lucrează din cot şi apoi, într-o secundă, gura se deschide şi bucata de hrană nimereşte gura de fiecare dată! Astfel funcţionează organizaţia, ca întreg. Aşa funcţionează şi grupa voastră? Care este secretul?

Cuprins

Apostolul dă răspunsul: „Tot corpul, armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin *toate* încheieturilre care dau ce este necesar, după lucrarea *fiecărui mădular* în măsura potrivită, contribuie la creşterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire.” (Efes. 4:16, *NW*) Nu vă faceţi griji despre cum sunt îmbinate alte părţi ale corpului şi spre ce direcţii se îndreaptă ele. Capului îi revine această responsabilitate. Responsabilitatea voastră este să vă apreciaţi propria poziţie, numirea voastră în grupa locală, în casa Betel, sau în casa misionară. Chiar şi cei care sunt izolaţi fizic, sau în spatele unei „cortine de fier” tot fac parte din organizaţie şi sunt legaţi de ea prin „încheieturi şi ligamente” invizibile sau poate ilegale. – Col. 2:19, *NW*.

[11] Fie că este o mică „încheietură” în „trupul” local, precum un serv numit sau un lider de grup (*sar* înseamnă lider sau „prinţ”) sau nu are nicio responsabilitate specială, totuşi „*fiecare* membru în parte” are rolul său. În corpul uman, fiecare membru, fiecare celulă are propria sa funcţie, contribuind la funcţionarea corectă şi la creşterea organismului; ele nu primesc doar nutrienţi şi comenzi, dar îşi aduc propria contribuţie şi oferă ceva pentru beneficiul membrelor tovarăşe. Cum vă situaţi în această privinţă? Oare primiţi tot timpul ceva, dar nu daţi niciodată nimic? Oare aveţi mereu nevoie de ajutor în lucrarea de mărturie şi nu progresaţi niciodată îndeajuns pentru a arăta altora cum să facă acest lucru? (Evrei 5:12, *NW*) Aţi căzut pradă unei rutine statice de a frecventa întâlnirile cu regularitate, dar nu deschideţi niciodată gura, deşi puteţi să o faceţi? Sau sunteţi membri activi, care căutaţi mereu să progresaţi, făcând cel puţin ceva pentru a-i ajuta să progreseze şi să crească în mod constant pe cei cu care sunteţi asociaţi? Acest lucru înseamnă a umbla în mod ordonat în rutina care progresează, prescrisă pentru trup, sub conducerea capului acestuia, Isus Cristos, sprijinind toate activităţile ei obişnute.

[12] Observaţi şi spiritul în care acest lucru trebuie făcut. „Să progresăm în toate lucrurile *prin iubire*”, printr-un devotament altruist şi un ataşament de neclintit faţă de organizaţie, pentru că ea aparţine Domnului. Nu este o organizaţie a oamenilor. Este una spirituală „un singur corp şi un singur spirit” şi aşa ar trebui să priviţi întregul aranjament şi pe cei care fac parte din el. Nu vă priviţi fraţii „după carne”. Aceasta duce doar la probleme. Veţi fi părtinitori, îi veţi favoriza şi vă veţi limita compania la cei care sunt pe placul vostru şi îi veţi ignora şi veţi fi gata să îi criticaţi pe ceilalţi. De dragul unităţii trupului, punctul vostru personal de vedere trebuie să fie subordonat celui al organizaţiei în spiritul aprecierii profunde a minunatului privilegiu de a face parte din ea. Aşadar, deschideţi-vă inima şi cunoaşteţi cât mai mulţi fraţi, aşa cum a trebuit să le spună Pavel corintenilor. – Efes. 4:3, 4, 15; 2Cor. 5:16; 6:11-13, *NW*.

[13] Vreţi să deveniţi maturi şi să vă creşteţi calitatea serviciului vostru? Suntem siguri că doriţi acest lucru. Oare nu puteţi vedea din aceste două ilustraţii Scripturale, aceea a oraşului şi a corpului uman, cât de vital este să apreciaţi organizaţia Domnului, ce reprezintă ea şi modul în care funcţionează? Şi să apreciaţi nu doar în teorie, ci şi în practică, trăind la înălţimea standardelor ei şi prin participarea la activităţile organizaţiei? Regele şi Capul, Isus Cristos, oferă tot ajutorul de care este nevoie pentru ca să creştem spre maturitate în serviciul

Cuprins

Împărăţiei, dar singurul mod prin care noi putem capta sursa acelui ajutor de care avem nevoie este să păstrăm o strânsă legătură cu organizaţia teocratică zidită sub conducerea Lui.

[14] Anul acesta, o mare parte din atenţie se îndreaptă către nevoia de creştere spre maturitate în serviciul sacru, în „instruirea celor sfinţi pentru lucrarea de serviciu", spre beneficiul celor tineri la adevăr, dar şi spre al celora mai bătrâni la adevăr care mai au nevoie cumva de mult ajutor, în afară de mulţi care abia încep să arate interes. Este un mare privilegiu să iei parte în lucrarea de mărturie, dar privilegiul devine şi mai mare când iei parte în lucrarea de serviciu, de a ajuta la instruirea altora. Aşadar, profitaţi de fiecare aranjament făcut de Societate, instrumentul vizibil utilizat de organizaţie, de orice tip de întâlniri, de publicaţiile ei variate, pe lângă ajutorul oferit de mulţii ei servi numiţi pentru a ajuta într-un mod practic în serviciul de teren efectiv. În acest fel, veţi deveni nu doar vestitori zeloşi şi cu caracter de regularitate, ferm dovediţi, ai mesajului Împărăţiei, ci precum însăşi organizaţia, veţi progresa continuu spre perfecţionare, care înseamnă maturitate. – Efes. 4:12, *NW*.

[15] În practică, acest lucru nu înseamnă numai să consacraţi mai mult timp în lucrarea de mărturie, să lucraţi mai multe ore, ci şi să realizaţi în acele ore un serviciu de calitate, mai bun. Aceasta înseamnă să puneţi o mărturie mai eficientă, mai convingătoare, după diferitele nevoi ale individului. Aceasta necesită maturitate a dicernământului din partea martorului individual, dar este mai plăcută în ochii lui Iehova şi îl ajută şi mai mult pe cel ce ascultă, care poate deveni una dintre „celelalte oi." În afară de acest lucru, veţi găsi lucrarea mai interesantă şi mai roditoare şi veţi deveni „statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică." – 1Cor. 15:58, *NW*.

[16] „Să nu fie dezbinări între voi" care să vă abată atenţia, devotamentul şi serviciul de la singura organizaţie. Pavel a trebuit să avertizeze precis de acest lucru în zilele sale. (1Cor. 1:10-13, *NW*) Aşa cum argumentează la Galateni 3:16-29 (*NW*) nu există decât o singură 'sămânţă, care este Cristos', care îi cuprinde pe cei ce sunt sub El care „aparţin lui Cristos", împărţind aceeaşi speranţă cerească; membri acelei clase formează azi corpul de guvernare vizibil al martorilor lui Iehova. Da, nu există decât un singur „trup" spiritual al lui Cristos, singura viţă adevărată, un singur munte, Sion, care primeşte şi răspândeşte gloria lui Iehova. Aceasta înseamnă singura „grupă" ce publică în mod acceptabil cuvântul dat de Domnul, aşa cum s-a prezis în Psalmul 68:11. Aceştia se bucură să vadă cum se împlineşte Cuvântul inspirat din versetul al şaselea din acel Psalm: „Dumnezeu îi aduce acasă pe cei pustiiţi; El conduce prizonierii spre prosperitate; doar cei rebeli rămân pe pământul pârjolit." (AT) Exercitaţi, aşadar, un discernământ matur şi nu vă lăsaţi înşelaţi de cei ce sunt „umflaţi de mândrie, fără vreun motiv întemeiat, prin gândirea lor carnală". Cooperând însă, de bună voie şi cu bucurie, cu trupul Lui de oameni devotaţi, continuaţi să „creşteţi cu creşterea pe care o dă Dumnezeu", „rămânând lângă cap", căci „fără Mine", a spus Isus „nu puteţi face [produce] nimic." – Col. 2:18, 19; Ioan 15:5, *NW*.

Cuprins

AL TREILEA FACTOR

[17] Al treilea şi cel din urmă factor comun al discuţiei este factorul *creşterii şi maturizării,* deja abordat într-o oarecare măsură. Creşterea este una dintre marile teme ale Bibliei, începând cu primul capitol al Genezei. Să analizăm pentru un moment acest factor din perspectiva Sionului.

[18] Începem cu profeţia lui Isaia care spune că din timpul când sarcina guvernării Lumii Noi este aşezată pe umerii Prinţului Păcii, întronat în Sionul ceresc în 1914 (A.D.), „creşterea guvernării Sale şi pacea nu vor avea sfârşit". Mai mult decât atât, întreaga naţiune a poporului lui Iehova ia parte la acea creştere: „Tu ai mărit naţiunea, tu i-ai crescut bucuria". Aceasta mai prezice că atunci când Sionul va fi restabilit în favoarea lui Dumnezeu, El va face un legământ, promiţând să dea acelei organizaţii a împărăţiei tot echipamentul vital necesar: „*Spiritul* Meu, care este deasupra voastră şi *cuvintele* Mele pe care le-am pus în gura voastră, nu se vor depărta ... de aici înainte şi până în veşnicie." Care este rezultatul? Gloria lui Iehova se vede asupra organizaţiei Sale, precum razele de dimineaţă ale soarelui, reflectate în mod strălucitor de pe acel oraş din vârful dealului. Acest lucru atrage atenţia tuturor iubitorilor de dreptate, aşa cum experimentăm noi azi, ei vin în număr mare precum un stol de porumbei călători. Sionului i se spune: „Ridică-ţi ochii şi priveşte în jur! Toţi se adună, vin la tine. … Când vei vedea acest lucru, vei fi fericit şi inima ta va sălta de bucurie." – Isa. 9:3, 6, 7; 59:21; 60:1, 4, 5, 8, *AT*.

[19] Împlinirea iniţială şi în mic a multora dintre aceste profeţii, în zilele bisericii timpurii, este un stimulent emoţionat pentru credinţă şi speranţă în aceste zile ale împlinirii majore şi finale. A se vedea revenirea bruscă la viaţă şi reluarea activităţii acelui mic grup de aproximativ 120 de persoane în Ierusalim, după ce au primit echipamentul vital al spiritului sfânt în ziua de Rusalii. Trei mii doar în prima zi! La puţină vreme după aceea, „numărul bărbaţilor s-a ridicat la aproximativ cinci mii". Puţin mai târziu „li se adăugau credincioşi în Domnul, mulţimi de bărbaţi şi de femei." Cât de pline de recunoştinţă trebuie să fi fost inimile lor! Numărul lor a continuat să crească: „Cuvântul lui Dumnezeu creştea [creşterea echipamentului] iar numărul discipolilor se înmulţea foarte mult în Ierusalim şi [gândiţi-vă la acest lucru!] o mare mulţime de preoţi au trecut la credinţă." Inimile lor trebuie să fi săltat de bucurie! Inimile voastre nu ar face acelaşi lucru dacă aţi vedea rânduri întregi de preoţi stând în spatele Sălii voastre a Împărăţiei, răspunzând la chemarea adevărului? Ei nu măsurau creşterea prin rapoarte lunare, dar: „Adunările se întăreau în credinţă [ajungând la maturitate] şi creşteau la număr *zi de zi*." – Faptele 2:41; 4:4; 5:14; 6:7; 16:5, *NW*.

[20] Ştim, după cum arată Faptele Apostolilor, capitolul 8, că persecuţiile nu au făcut decât să contribuie la creştere la o scară mult mai mare; dar acest lucru nu îndreptăţeşte părerea exprimată uneori la repezeală că opoziţia puternică este indispensabilă creşterii. Citiţi singuri înregistrarea de la Faptele 9:31, *NW*.

[21] Nu am epuizat nicidecum subiectul; dar, cum ne apropiem de concluzia acestei serii de articole, dorim să menţionăm câteva lucruri importante. Cum am văzut, ilustraţia accentuată de profeţia despre Sion arată bine creşterea numerică.

Cuprins

Ilustraţia despre corpul uman, este, totuşi, un exemplu de creştere spre maturitate, mai degrabă decât de creştere numerică. Un adult are zece degete la mâini şi zece la picioare, ca un copil. Degetele unui adult au crescut şi s-au dezvoltat, aceasta este singura diferenţă. Dar tocmai această idee de creştere spre maturitate trebuie să o avem în minte, pentru că noi considerăm că aceasta este cea mai importantă nevoie din prezent, pe măsură ce analizăm situaţia din lumea întreagă. În ce privinţe? (Cititorule, ţine seama de aceste puncte pentru a vedea cum ţi se aplică ţie?)

[22] Credem că sunt mulţi, mult prea mulţi care par a se mulţumi doar să fie la adevăr, bucurându-se de mângâierea şi speranţa pe care acest lucru le aduce, şi de tovărăşie cu Societatea Lumii Noi. Într-adevăr, este ca şi cum ar trăi în altă lume. Lor le spunem că este nevoie de trei lucruri: (1) Nu trebuie doar să citiţi această publicaţie şi alte publicaţii ale Societăţii, ci trebuie să începeţi să studiaţi cu seriozitate Scripturile cu ajutorul publicaţiilor. La urma urmei, acesta este principalul scop al acestor publicaţii, în special al acesei reviste. (2) Nu trebuie doar să participaţi cu regularitate la întâlniri (şi rapoartele arată că unii nu fac acest lucru, nici când este lesne cu putinţă), ci să vă întrebaţi: „Ce contribuţie practică aduc la aceste întâlniri pentru a mă ajuta atât pe mine, cât şi pe ceilalţi să ne consolidăm în cunoştinţă şi pricepere şi să ne stimulăm aprecierea până în punctul de a trece la acţiune şi de a ajuta la instruire pentru lucrarea de serviciu?” (3) Nu trebuie doar să vă angajaţi în lucrarea de mărturie ca să fiţi recunoscuţi ca vestitori ai Împărăţiei, ca martor tăcut poate cu reviste şi broşuri, ci să vă întrebaţi: „Mă ajut pe mine însumi şi pe ceilalţi să progresăm în lucrarea Domnului”? Atunci când rezultatele lipsesc, nu trebuie să spuneţi pur şi simplu: „Ei bine, am făcut ce am ştiu mai bine”, ci să vă întrebaţi: „Cum îmi pot îmbunătăţi calitatea serviciului? Sunt eu, oare, atât de puternic în credinţă şi mişcat de apreciere încât sunt hotărât să rămân în lucrare la bine şi la greu şi să „pun mărturie temeinică despre vestea bună referitoare la bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu”? – Faptele 20:24, *NW*. A se vedea de asemenea 1Cor. 9:24-27, *NW* şi 1Tim. 4:16, *NW*.

[23] Înţelegeţi bine acest lucru. Creşterea spirituală nu are loc automat. Nu se poate presupune că o creştere a cunoştinţei va duce la creşterea zelului şi a abilităţii în serviciul sacru. Există prea multe influenţe adverse care vin atât din partea cărnii imperfecte, dar şi din exterior. Ea nu se compară cu creşterea fizică, ce, de cele mai multe ori, are loc fără niciun efort conştient. *Noi nu vă putem face* să creşteţi spre maturitate. Nici măcar voi nu puteţi să o atingeţi. Dumnezeu este acela care ‘face să crească’, şi uitându-ne la noi, trebuie să recunoaştem că ‘nu ştim cum face El acest lucru’. (1Cor. 3:5-9; Marcu 4:27, *NW*) Cu siguranţă că aceasta nu se datorează vreunui merit pe care îl putem revendica. Dar aceasta nu înseamnă că noi nu avem niciun rol. Ba da, avem şi chiar unul cheie, aşa cum am discutat. Avem nevoie de răbdare, hotărâre şi încurajare. Şi dacă vreunul dintre voi simte că această nevoie continuă de a creşte şi de a progresa nu prea este justificată şi arată o atitudine neliniştită ce niciodată nu mulţumeşte, haideţi să luăm în considerare ilustraţia noastră finală. Ea se bazează pe Scriptură.

Cuprins

„CU SĂMÂNŢA ÎN EL”

[24] Să ne întoarcem la Geneza, capitolul întâi. Citim în versetul 11 că în cea de a treia zi de creare, Dumnezeu a spus: „Să dea pământul iarbă” şi alte forme de vegetaţie, plante şi copaci; dar observaţi expresia „cu sământă în el”. Apoi se vorbeşte despre crearea formelor superioare de viaţă şi, la sfârşit, actul suprem de creare a omului după chipul lui Dumnezeu, iar în aceste versete citim: „Şi Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: ‘Creşteţi, înmulţiţi-vă [într-un număr mare] şi umpleţi pământul’.” „Apoi Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată că totul era foarte bun.” – Gen. 1:11, 20, 22, 28, 31.

[25] Ce încântare şi ce plăcere trebuie să fie să *creezi* cu adevărat ceva! (Este ceva superior eforturilor omului de a aduce îmbunătăţiri unui model anterior şi de a-l numi „creaţie”.) Dumnezeu ar fi putut, desigur, să păstreze pentru sine dreptul şi privilegiul de a crea direct fiecare tip de viaţă. Dar, în loc să facă acest lucru, El a inventat acel aranjament foarte ingenios şi minunat de a împărţi fiecare specie în parte bărbătească şi parte femeiască, şi prin aceasta creaturile au putut avea inexprimabila bucurie de a se reproduce fiecare după specia ei, în ascultare de legile de funcţionare stabilite de Creatorul lor. Aceste legi sunt infinite în varietatea lor, dar conforme principiilor generale care se aplică chiar şi vieţii vegetale. (Desigur, unul dintre cele mai simple argumente împotriva teoriei evoluţioniste, care nu este luat în seamă, este acesta: conceperea unui asemenea mecanism şi a unei asemenea îngrijiri nu s-ar putea datora decât unui intelect superior şi unui geniu inteligent.) Care era secretul aranjamentului? El se găseşte în acea exprimare: „Cu sământă în el”. De aici şi dorinţa puternică, nu, mai bine zis, nevoia febrilă, implantată în mod divin în creaturi, de a creşte şi se a se înmulţi. Dumnezeu nu a dat decât începutul, cel de a planta, în fiecare caz, apoi a dat porunca de a creşte, de a se înmulţi şi de a se răspândi în număr mare. În număr mare? „Prolific” ar fi un cuvânt mai bun, dacă ne uităm la îngrijirea făcută aproape în fiecare caz.

[26] Să vedem cum se aplică acest lucru, ca o ilustrare elocventă pentru încurajarea noastră. Majoritatea cititorilor noştri sunt asociaţi cu o grupă a martorilor lui Iehova. Aveţi ca locuri de întâlnire Sala Împărăţiei, casa misionară sau case private şi, de obicei, pe undeva stă o hartă cu teritoriul de care răspunde grupa voastră. Vizualizaţi acel teritoriu, fie urban, rural sau mixt. Poate fi o zonă unde aproape fiecare casă are o Biblie şi cu siguranţă vor exista un număr de clădiri religioase care deţin fie Biblia, fie alte scrieri sacre. Dar se poate spune oare despre vreuna dintre ele: „cu sământă în el”? Ştiţi foarte bine că doar posedarea Bibliei nu arată nicidecum că sământa adevărului, mesajul dătător de viaţă, a găsit adăpost, a încolţit şi a răsărit în acea clădire sau comunitate religioasă. Înfruntând faptele şi fără niciun ascunziş, trebuie să realizaţi că în tot acel teritoriu, la fel ca în înregistrarea din Geneza, nu există decât o plantare a organizaţiei lui Iehova, reprezentată de grupa voastră de martori ai lui Iehova, oricât de mică ar putea fi aceasta. Ce privilegiu de nepreţuit este fi identificat cu acea grupă, singura din acel teritoriu despre care se poate spune, cu adevărat, „cu sământă în ea”!

Cuprins

[27]Desigur, Dumnezeu, care cunoaşte inimile celor înclinaţi spre dreptate, şi-ar fi putut cu uşurinţă păstra pentru sine dreptul şi privilegiul de a crea direct sau de a mişca interesul persoanelor cu bunăvoinţă, dezvăluindu-le cunoştinţa adevărului şi conducându-i către organizaţia Lui. Dar, în schimb, El v-a dat vouă, colectiv şi individual (da, *depinde de voi,* cei care ţineţi această revistă în mână şi o citiţi) responsabilitatea şi inexprimabila bucurie de a vă preocupa şi de a merge în acel teritoriu iar şi iar, în căutarea de inimi unde „sămânţa" poate fi plantată. Apoi, să faceţi vizite ulterioare şi să udaţi ce aţi plantat, poate să îngrijiţi solul, gonind păsările prădătoare, ajutând la plivirea buruienilor fără a face rău preţioasei plante şi la sfârşit să simţiţi încântarea şi emoţia de a găsi un nou prieten sau însoţitor care apreciază cu adevărat adevărul şi societatea Lumii Noi. Acesta nu este meritul nostru, amintiţi-vă, şi tot trebuie făcut în ascultare de legile de funcţionare stabilite de Creatorul organizaţiei. – Isa. 43:1, *AS*.

[28]Dacă aveţi o „inimă bună şi dreaptă" în care a încolţit sămânţa adevărului, atunci şi voi veţi experimenta cu adevărat acea dorinţă puternică şi nevoie constantă de a vă ocupa de toate aspectele diverse pe care lucrarea Domnului vi le oferă, străduindu-vă mereu să vă îmbunătăţiţi calitatea serviciului, ca să puteţi fi folosiţi mai eficient de „Stăpânul secerişului". – Luca 8:15; Mat. 9:38, *NW*.

[29]Continuaţi să vă rugaţi pentru spiritul lui Iehova, căutaţi întotdeauna să Îi onoraţi Cuvântul şi păstraţi o legătură strânsă cu organizaţia Lui, Sionul. De fiecare dată când Dumnezeu a emis mandatul: „Creşteţi şi înmulţiţi-vă", au fost adăugate acele cuvinte graţioase: „Şi Dumnezeu i-a binecuvântat". Fie ca aceasta să fie şi partea voastră bogată şi fericită, pe măsură ce luaţi parte la glorioasa creştere a laudei lui Iehova. „Înaintaţi spre maturitate" şi El „vă va da şi vouă sămânţă de semănat, vă va da din belşug şi va face să crească roadele dreptăţii." (2Cor. 9:10) „Să te binecuvânteze Iehova din Sion." – Ps. 128:5, *AS.*

> Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică. Să nu renunţăm, deci, să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Astfel, cât avem timp favorabil, să facem ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă. – Gal. 6:7-10, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce privinţe este necesar progresul spre maturitate?
2. Care sunt cele trei ilustraţii prin care este discutat subiectul?
3. Cu ce scop în minte îşi construieşte Dumnezeu templul şi cetatea?
4. Cum este ilustrat, prin viţa-de-vie, scopul lui Dumnezeu în legătură cu poporul Său?

5,6. (a) Ce fel de roade aşteaptă şi cere Iehova? (b) Există un alt aspect pentru roade descoperit în Scriptură?

7. Cum clarifică Psalmul 122 importanţa unităţii şi a cooperării?
8. În ce mod oferă călăuzire acest Psalm în chestiuni personale din viaţa grupei?

Cuprins

9. Ce puncte referitoare la Sion sunt accentuate la Psalmul 48:12-14?
10. (a) Cum este ilustrată corespunzător organizarea la Efeseni 4:11-16? (b) Ce este demn de observat în aplicarea ei?
11. Bazat pe această ilustraţie, despre ce aspecte practice ar trebuie să ne punem întrebări?
12. După ce model şi prin ce spirit se dezvoltă organizaţia şi cum ar trebui să ne influenţeze aceasta?
13. Ce necesitate specială accentuează ilustraţiile de mai sus?
14,15 (a) Există un serviciu special pe lângă punerea mărturiei şi cum poate fi împlinit acesta? (b) Ce înseamnă aceasta în practică?
16. Ce avertisment vital face să fie înţeles faptul că există doar o singură „sământă", un singur trup, o singură viţă-de-vie, o singură cetate?
17,18. În ce mod oferă importanţă şi încurajare profeţia lui Isaia referitor la creşterea Sionului?
19,20. Ce caracteristici au marcat dezvoltarea bisericii timpurii şi cum trebuie să ne influenţeze aceasta?
21. Există vreo deosebire demnă de atenţie între maturizare şi creştere?
22. Ce necesitate specială se vede astăzi în ce priveşte: (1) studiul, (2) întâlniri şi (3) lucrarea de mărturie?
23. Este automată maturitatea spirituală în vreun sens, sau poate fi ea forţată?
24,25. (a) Cum este scoasă în relief creşterea în relatarea despre creare? (b) Ce aspecte remarcabile marchează îngrijirea făcută pentru creştere?
26. Cum poate fi hotărât, în orice teritoriu dat, despre care centru sau comunitate se poate spune pe bună dreptate: „Cu sământă în el"?
27. Cum explică această ilustraţie minunata şi fericita noastră responsabilitate?
28,29. (a) Ce este indicat dacă lipseşte îndemnul de preocupare în lucrare? (b) Cum poate fi remediat acest lucru şi cu ce rezultat?

Un martor răspunde unui cleric

Activitatea de înştiinţare a martorilor lui Iehova în legătură cu o adunare care urma să fie ţinută în Iron River din statul Michigan, a făcut ca asociaţia preoţească din Iron County să emită un avertisment pentru oameni să stea departe. Un martor al lui Iehova a comentat acest avertisment într-o scrisoare adresată publicaţiei *Reporter* din Iron River, pe care acel ziar a publicat-o pe data de 20 martie 1952. Un preot local a răspund la scrisoare, şi scrisoarea lui a fost publicată în numărul

Cuprins

din 27 martie. Acea scrisoare la rândul ei a primit următorul răspuns de la martorul care scrisese prima scrisoare:

„Dle Lloyd D. Mattson
Iron River, Michigan

Stimate domn:

Scrisoarea recentă pe care mi-o adresaţi nu este demnă de un preot al evangheliei. Apostolul Pavel ne spune să îi instruim cu smerenie pe cei care ne sunt potrivnici (2Tim. 2:24, 25), totuşi dumneavoastră lansaţi un atac răutăcios la adresa martorilor lui Iehova, murdăriţi reputaţia unui om care a murit demult, şi care, în consecinţă, nu se poate apăra, iar apoi îi insultaţi pe oamenii buni din acest district arătând că sunt asemenea unor copii şi ignoranţi şi nu sunt în stare să hotărască singuri ce vor. Am căutat în zadar un argument biblic legal care să mă convingă că martorii sunt induşi în eroare.

Spuneţi că prezentaţi realitatea. Dar faptele irelevante pot induce în eroare. Este adevărat că Charles Taze Russell a avut probleme în familie. Cunoaşteţi circumstanţele? Faptul în sine îi anulează calitatea de creştin? Nu a spus Isus că problemele conjugale erau de aşteptat printre urmaşii săi? (Mat. 10:34-36) Dacă acesta este unul din faptele din campania dumneavoastră de ‘realităţi’, nu dovedeşte nimic.

Russell nu ştia greaca, iar martorii au fost înfiinţaţi pe baza ignoranţei, ne spuneţi. Spuneţi-mi de unde vine priceperea? Din cunoaşterea limbii greceşti sau din cunoaşterea spiritului lui Dumnezeu? Textul grecesc al Bibliei poate fi examinat, chiar şi de neiniţiaţi, cu ajutorul concordanţelor şi al dicţionarelor, dar discernerea adevărului vine numai prin spiritul lui Dumnezeu. (1Cor. 2:14) Din nou ‘realităţile’ dumneavoastră nu dovedesc nimic, decât că ne aduceţi aceeaşi acuzaţie de ignoranţă pe care fariseii o aduceau împotriva primilor creştini. (Faptele 4:13) Vă va interesa poate să ştiţi că în 1901 martorii lui Iehova publicau ‘Noul Testament’ greco-englez interlinear, cunoscut sub numele de *Emphatic Diaglott* şi că în 1950 au produs şi au publicat *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creştine Greceşti*, pe care Goodspeed a numit-o ‘o lucrare interesantă şi erudită’.

Martorii lui Iehova sunt anti-americani, acuzaţi, astfel gândind să stârniţi mânie în rândul populaţiei. Întotdeauna a fost practica celor ce au răutate religioasă să îi pună pe adevăraţii creştini în dificultate cu Statul. Observaţi, vă rog, Ioan 19:12, Faptele Apostolilor 17:5-7. Martorii sunt cetăţeni buni. Unii locuiesc în acest oraş de mai bine de treizeci şi cinci de ani şi sunt respectaţi de toţi cei ce îi cunosc. Ei ascultă de toate legile juste ale statului. Dar când cerinţele lui Dumnezeu şi ale Statului vin în conflict, ce fac ei? Îl ascultă pe Dumnezeu. Stăpânirile ordinate de la Dumnezeu, menţionate în Romani 13:1-4, nu sunt puterile politice ale acestei lumi, ci mai degrabă autorităţile din organizaţia bisericii adevărate. Înţelegerea greşită a acestui aspect v-a făcut să-i recunoaşteţi pe gangsteri ca Hitler şi

Cuprins

Mussolini, şi i-a făcut pe baptişti să se omoare între ei în timpul celor două războaie mondiale.

Prin cererea protecţiei potrivit cu constituţia democratică a acestei ţări nu facem altceva decât ceea ce a făcut Pavel când a făcut apel la Cezar. În ciuda apelului la dreptate, Pavel ştia că guvernul Roman era de la Diavol. Puteţi respinge scriptural faptul că guvernul roman împreună cu toate celelalte trecute şi prezente sunt controlate de Satan? Poate fi greu de acceptat, dar citiţi singur. – Luca 4:5-7; 2Cor. 4:3, 4; Apoc. 16:14, 19:19.

Declaraţi că vă e frică de martorii lui Iehova din cauza caracterului lor denaturat. Dar este oare caracterul lor la fel de denaturat ca cel pe care dumneavoastră şi asociaţii dumneavoastră în religie îl produceţi în „creştinătate" după 1500 de ani? Suntem denaturaţi pentru că nu dorim prejudiciile voastre rasiale, politicienii care se ceartă, oprimarea comercială, războaiele mondiale şi delincvenţa voastră morală? Dumneavoastră v-aţi identificat cu creştinătatea şi trebuie să vă asumaţi vina ei. Noi suntem separaţi. Noi ne devotăm viaţa predicării viitoarei Împărăţii a lui Dumnezeu, ca singura speranţă a lumii, lăsând sarcina prezentă de menţinere a ordinii pe pământ celor ce o consideră mai importantă decât predicarea. (Luca 9:59, 60) Nu este o părere denaturată, Dle Mattson, ci pur şi simplu cea a creştinilor din primul secol.

Nu voi mai insista pe detalii în această corespondenţă adresată dumneavoastră. Aţi luat o hotărâre şi veţi răspunde pentru ea. Oamenii pe care îi numiţi ignoranţi şi asemenea copiilor trebuie acum să hotărască şi nu vă vor cere să acţionaţi ca poliţist spiritual. Martorii lui Iehova sunt chemaţi în această săptămână pentru acest scop.

Fiindcă sunteţi deosebit de greşit informat despre martori, sursele dumneavoastră părând să fie de acum treizeci de ani, vă sugerez să veniţi la discursul public de duminică după amiază de la ora 3, pentru a vă actualiza. Folosesc apelativul «Dle» în această scrisoare deoarece termenul de «venerabil» apare doar o dată în Versiunea Autorizată a Bibliei şi atunci se aplică lui Iehova Dumnezeu. Conştiinţa îmi interzice să îi linguşesc pe oameni cu astfel de titluri. – Iov 32:21, 22.

Cu sinceritate"

- **Publicaţia voastră arată că bătălia de la Armaghedon va veni în timpul generaţiei prezente şi că această generaţie a început în anul 1914 A.D. Din punct de vedere scriptural, cât ţine o generaţie? – G.P., Liberia.**

Dicţionarul întreg al lui Webster dă această definiţie pentru o generaţie: „Durata medie a vieţii omului, sau perioada obişnuită de timp după care o etapă a vieţii este

Cuprins

urmată de alta, sau tatăl urmat de fiu, o vârstă. O generaţie de obicei se consideră ca fiind de aproximativ 33 de ani." Dar Biblia este mai puţin clară. Ea nu precizează numărul de ani pentru o generaţie. În Matei 24:34, Marcu 13:30 şi Luca 21:32, în textele care vorbesc de generaţia la care se referă întrebarea, nu trebuie să considerăm o generaţie ca însemnând durata medie după care o generaţie urmează după cea de dinaintea ei, cum face Dicţionarul Webster în aproximarea de 33 de ani, ci mai degrabă trebuie să o înţelegem ca prima definiţie citată din Webster – „durata medie a vieţii omului". Trei sau patru generaţii pot exista concomitent, vieţile lor suprapunându-se. (Ps. 78:4; 145:4) Înainte de potopul lui Noe durata vieţii era de sute de ani. De-a lungul secolelor ce au trecut de atunci, ea a variat şi diferă şi acum în diferite ţări. Biblia vorbeşte de numărul zilelor omului ca fiind de 70 sau 80 de ani, dar nu atribuie un număr anume de ani pentru o generaţie. – Ps. 90:10.

Chiar dacă ar face-o, nu am putea să calculăm din această cifră data Armaghedonului, căci textele luate aici în discuţie nu spun că bătălia lui Dumnezeu vine exact la sfârşitul acestei generaţii, ci înainte de sfârşitul ei. A încerca să spunem câţi ani mai sunt înainte ca aceasta să se sfârşească ar fi speculaţii. Textele doar stabilesc o limită care este suficient definită pentru toate scopurile practice prezente. Unele persoane ce trăiau în 1914 A.D. când a început seria evenimentelor prezise vor fi în viaţă şi când se va încheia această serie de evenimente la Armaghedon. Toate evenimentele vor avea loc în decursul unei generaţii. Sunt acum sute de milioane de persoane care trăiau în 1914 şi multe milioane din aceste persoane mai pot trăi 20 de ani sau chiar mai mult. Nu putem spune când va fi curmată la Armaghedon viaţa celor mai mulţi dintre ei.

● **Deuteronomul 21:10-13 arată că bărbaţii izraeliţi se puteau însura cu femei străine captive şi totuşi alte texte interzic căsătoriile cu persoane străine. Nu este aceasta o contradicţie? – M.H., Pennsylvania.**

Iehova dă motivul pentru interdicţia generală privind soţiile străine, după cum urmează: „Ele îi vor întoarce pe fiii voştri să mă urmeze pentru a sluji unor dumnezei străini." A fost dat, de asemenea, un avertisment divin împotriva „căsătoriei fiilor voştri cu fetele lor, care se vor întoarce spre dumnezeii lor şi îi vor face şi pe fiii voştri să se întoarcă." (Ex. 34:16; Deut. 7:4, *AT*) Interdicţia nu se baza pe nicio prejudecată rasială, nici pe temeiuri naţionaliste, ci era doar pentru scopul de a-i proteja pe izraeliţi de contaminare religioasă. Scopul său era de a evita contactele care puteau pune în pericol puritatea închinării faţă de Iehova.

Dar observaţi cum condiţiile speciale legate de cazul discutat în Deuteronomul 21:10-13 elimină pericolul contaminării. „Când vei merge la război împotriva duşmanilor tăi, iar Yahweh, Dumnezeul tău, îi va da în mâinile tale şi îi vei lua prizonieri şi dacă printre prizonieri vei vedea o femeie frumoasă la înfăţişare, te vei ataşa de ea şi vei dori s-o iei de soţie, atunci s-o aduci în casa ta. Ea să-şi radă capul şi să-şi taie unghiile, să-şi dea jos veşmintele de prizonieră, să rămână în casa ta şi să-i plângă pe tatăl şi pe mama ei o lună întreagă. După aceea să te culci cu ea şi tu să-i fi soţ iar ea să-ţi fie soţie." – *Ro*.

Ea îşi tăia părul, ceea ce era simbolul obişnuit al doliului. (Iov 1:20; Isa. 15:2; Ier. 7:29, Amos 8:10, Mica 1:16) Ea fie îşi tăia unghiile foarte scurt, ceea ce făcea ca ele să nu mai fie o podoabă, deoarece erau vopsite pentru a fi atrăgătoare, ori le lăsa să crească şi să fie neîngrijite, fără obişnuita lor atracţie de manichiură. (Deut. 21:12, *Knox*; *Le*) Ea îşi scotea veşmintele în care a fost luată prizonieră, deoarece femeile armatelor învinse îşi puneau cele mai frumoase haine şi podoabe, în speranţa de a câştiga favoare în ochii celor care le luau prizoniere. Timp de o lună ea era în doliu, jelind pierderea celor dragi, indicând astfel eventual amploarea distrugerilor provocate de război în momentul capturării ei. Era posibil ca femeile captive să fie singurii supravieţuitori, iar zeii păgâni erau fără îndoială distruşi de războinicii izraeliţi. În felul acesta, nu mai rămâneau niciun fel de legături cu naţiunea păgână, nici din punct de vedere social şi nici religios. Nu existau păgâni prin alianţă cu care să se amestece bărbatul izraelit.

De aceea, căsătoria cu o femeie străină complet ruptă de zei falşi şi de închinători falşi era ceva permis. Era cu totul altceva să te căsătoreşti cu o femeie străină care nu era captivă, ale cărei rude trăiau, ai cărei zei religioşi erau încă veneraţi de familia ei, care din timp în timp avea legături cu rudele sale păgâne şi cu zeii acestora, şi care l-ar fi putut aduce şi pe soţul său izraelit în contact cu acestea, expunându-i astfel închinarea curată la contaminare. Deci, condiţiile speciale din Deuteronomul 21:10-13 au fost cele ce au permis o excepţie de la interdicţia generală privind căsătoriile cu femei străine.

„Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia.” – Col. 4:6, *NW*.

Datele congresului din 1953, 19 – 26 iulie

Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a aranjat să-şi ţină congresul internaţional din 1953 pe Stadionul Yankee din oraşul New York. Data aleasă este între duminică 19 iulie şi duminică 26 iulie, inclusiv. Această adunare a poporului Domnului va dura opt zile.

Fraţii noştri din toate părţile lumii se vor interesa acum cum să călătorească spre New York şi care ar fi cel mai bun mijloc de transport. Pentru informaţii de acest gen, toate persoanele care doresc să participe la adunare trebuie sa se adreseze biroului de filială din zona lor. Aceste birouri vor strânge astfel de informaţii. Comunicările de la fraţii noştri din toate părţile lumii sunt numeroase şi ne informează că ei sunt fericiţi că New York-ul va fi din nou punctul de întâlnire, pentru că aceasta înseamnă că ei pot veni din nou la sediul central al organizaţiei Domnului şi vor vizita casa Betel şi marea tipografie a Societăţii, unde se tipăresc atât de multe lucruri bune, pentru a fi distribuite în toate limbile în lumea întreagă. Aceste lucruri ne amintesc de izraeliţi în călătoria lor spre Ierusalim, unde mergeau de câteva ori pe an, ca să sărbătorească zilele pe care Dumnezeu le poruncise să le ţină. Va fi o ocazie fericită şi binecuvântată atunci când mulţi din poporul lui Dumnezeu se vor strânge în această mare adunare internaţională a martorilor lui Iehova, în perioada 19-26 iulie 1953. Planificaţi-vă de pe acum participarea.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1952 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ASCULTAREA DUCE LA VIAŢĂ	- Pag.651
LUCRURILE NEVĂZUTE SUNT VEŞNICE	- Pag.650
TOLERANŢĂ PENTRU UNITATE ŞI CREŞTERE	- Pag.662
PALESTINA ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1952	- Pag.667
ÎNCERCAREA LOIALITĂŢII	- Pag.671
O TÂNĂRĂ DIN INSULELE FIJI ÎŞI ADUCE AMINTE DE CREATOR	- Pag.681
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.682

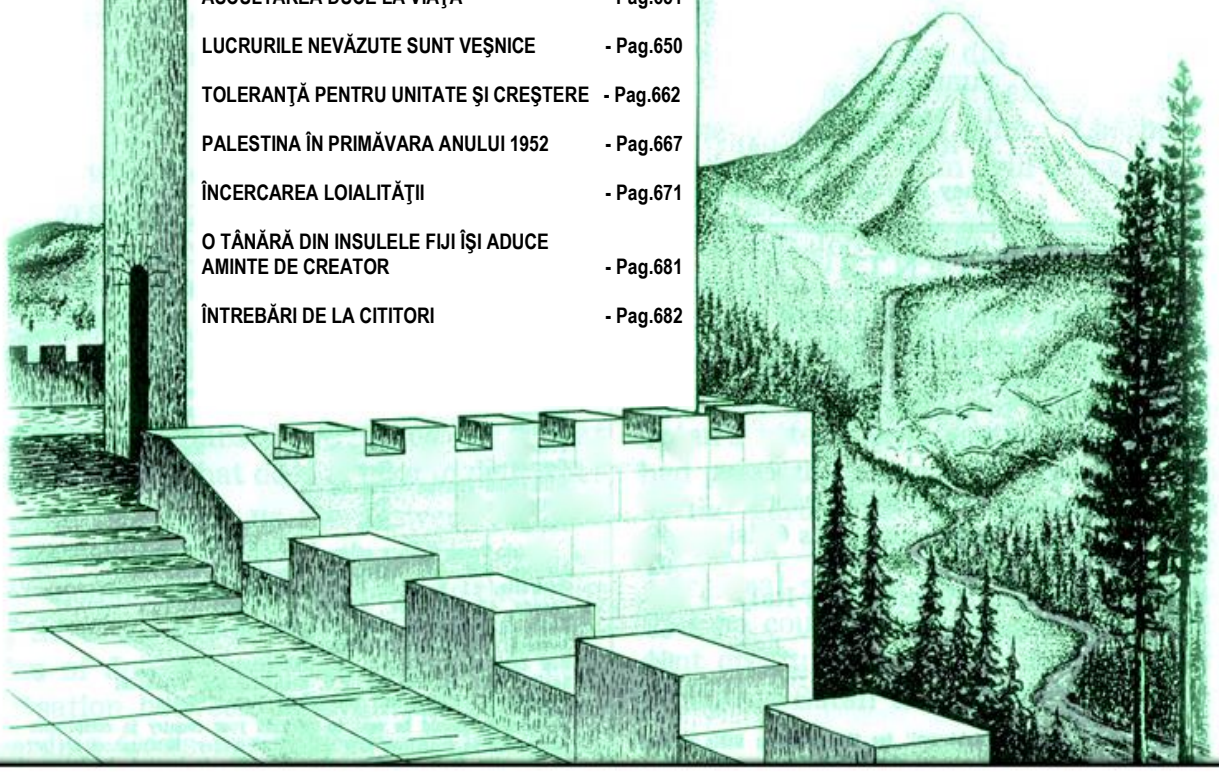

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

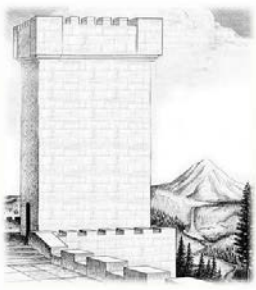

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1952 **Nr. 18**

Ascultarea duce la viaţă

„Pe Dumnezeul tău Cel veşnic să Îl urmezi, pe El să-l respecţi, să-i respecţi poruncile, să asculţi de glasul Lui, Lui să i te închini şi să-i fi loial.” – Deut. 13:4, Mo.

IEHOVA Creatorul este sursa vieţii întregi. El o dă cui doreşte şi o ia de la cei nedemni. Niciuna din creaturile de pe pământ nu poate cere posesia vieţii, deoarece ele o au doar atâta timp cât există, deşi unele dintre ele o au prin promisiune. Toate persoanele normale doresc să trăiască veşnic, şi întotdeauna, de când neascultarea omului a adus pedeapsa morţii, este pusă o întrebare similară cu cea pusă Domnului Isus Cristos de către un om experimentat în legea evreiască: „Ce să fac pentru a moşteni viaţa veşnică?” Ca răspuns Isus l-a întrebat: „Ce scrie în lege? Cum citeşti?” El a răspuns: „Să iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu toată mintea ta” şi „pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” El i-a spus: „Ai răspuns corect; ‘continuă să faci asta şi vei primi viaţă’.” (Luca 10:25-28, *NW*) Aici este declarată concis şi corect porunca lui Iehova, iar cei ascultători de ea vor obţine viaţă şi vor trăi veşnic. Dar chiar ne dorim viaţă veşnică? Cât am da ca să ne-o asigurăm? Suntem oare pregătiţi să ascultăm poruncile lui Dumnezeu, în întregime, ca să o moştenim? Nicio creatură nu o va primi dacă nu îi este plăcută lui Dumnezeu şi dacă nu primeşte aprobarea Lui. Este, de asemenea, adevărat că nimeni nu va fi aprobat dacă nu este ascultător.

[2]Ne-am putea întreba ce înseamnă mai exact ascultarea şi ce implică ascultarea noastră? De fapt, înseamnă conformitatea cu poruncile, disponibilitatea de a executa ceea ce este cerut sau direcţionat de către autoritate, este o îndatorire. Ascultarea este o cerinţă divină şi include o supunere bucuroasă şi voluntară de a face voinţa lui Dumnezeu. De la începutul creaţiei, Iehova Dumnezeu întotdeauna a cerut şi a răsplătit ascultarea totală. Când El a creat lumea dreaptă, El a făcut-o prin instrumente spirituale care erau sub conducerea lui Isus Cristos în forma Lui preumană. „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia, pentru că prin El au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ,

Cuprins

cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie guvernări, fie autorităţi. Toate celelalte lucruri au fost create prin El şi pentru El." (Col. 1:15,16, *NW*) De asemenea, mai îndeplineau voinţa lui Iehova şi îngerii care numărau „de zece mii de ori zece mii". (Dan. 7:10) Cu toate aceste minunate creaturi la început era o armonie perfectă. Dumnezeu nu trebuie să forţeze ascultarea, însă poruncile Lui sunt imediat ascultate. „Pentru că El a vorbit şi a fost, El a poruncit şi a stat în picioare." (Ps. 33:9, *Ro*) Acest lucru este confirmat de către înregistrarea de la început: „Dumnezeu a zis: să fie lumină. Şi a fost lumină." (Gen. 1:3, *Ro*) În prima dimineaţă a creaţiei, poruncile lui Dumnezeu au fost ascultate în întregime, astfel încât înregistrarea despre ascultare de scopul Său exprimat continuă o zi de creare după alta. Iehova cere ca ceva să fie făcut. El porunceşte, cineva aude şi este gata să asculte de bunăvoie. Cooperarea în lucrările lui Dumnezeu este arătată în afirmaţia: „Să facem om." (Gen. 1:26) Acesta nu este un exemplu al unui vorbitor ce vorbeşte singur la plural, adresându-şi cuvintele Lui însuşi ca şi unei pluralităţi de persoane, căci această pluralitate nu este arătată în scripturi acolo unde Dumnezeu vorbeşte despre El însuşi. Dar Iehova le comunică Fiului Său şi celorlalte creaturi spirituale ce intenţionează, dându-le astfel un interes asupra problemei. Aceasta înseamnă că Isus Cristos, ca şi Logos, şi milioanele de creaturi angelice cooperau împreună în perfectă armonie şi în supunere perfectă şi bucuroasă la îndeplinirea lucrărilor lui Dumnezeu. Toate aceste servicii au fost îndeplinite la timp şi această ascultare iubitoare i-a adus multă plăcere lui Iehova. „Binecuvântaţi pe DOMNUL, voi îngerii Lui, minunaţi în putere, care îndeplinesc Cuvântul Lui, ascultând de glasul Cuvântului Său." – Ps. 103:20, *Le.*

[3]La începutul existenţei omului, Dumnezeu a poruncit ascultare de el. „Iehova Dumnezeu i-a poruncit omului, spunându-i: Poţi mânca din orice copac din grădină, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el cu siguranţă vei muri." (Gen. 2:16, 17, *AS)* În timpul scurtei perioade de ascultare a lui Adam, el a avut o conştiinţă clară şi curată: el nu era nici înfricoşat, nici ruşinat. Ascultarea însemna pace, protecţie, fericire, armonie cu Dumnezeu, şi viaţă. Când a fost alungat din Eden pentru neascultare, ascultarea a fost văzută de heruvimul care păzea calea către copacul vieţii, astfel încât omul să nu mai poată ajunge la el. (Gen. 3:24) De asemenea, atunci când Iehova a creat pentru prima dată o naţiune, el a fost foarte clar în cerinţa sa despre ascultare. „Iată, v-am pus astăzi înainte binecuvântarea şi blestemul: binecuvântarea, dacă veţi asculta poruncile lui Iehova Dumnezeul vostru, pe care vi le poruncesc în această zi; şi blestemul, dacă nu veţi asculta poruncile lui Iehova Dumnezeul vostru." (Deut. 11:26-28, *AS)* Ascultarea aduce, de asemenea, binecuvântări şi prietenie cu Dumnezeu. „Şi Iehova a zis: 'Să ascund de Avraam ceea ce voi face? Căci Eu l-am cunoscut cu scopul de a le porunci copiilor şi celor din casa lui după el, astfel încât ei să respecte calea lui Iehova, să facă dreptate şi justiţie; cu scopul ca Iehova să aducă lui Avraam ceea ce i-a spus." (Iac. 2:23; Gen. 18:17, 19, *AS*) Ascultarea, de asemenea, aduce salvare, căci în timpul potopului lui Noe, familiei lui şi perechilor de creaturi vii Iehova le-a poruncit ce să facă. Poruncile au fost ascultate, iar salvarea a venit ca şi rezultat. Apoi Iehova

Cuprins

îşi încearcă poporul prin ascultare. „Cel Veşnic, Dumnezeul vostru, vă încearcă să vadă dacă Îl iubiţi într-adevăr pe Dumnezeul vostru cel Veşnic cu toată mintea şi cu toată inima voastră. Pe Dumnezeul tău Cel veşnic să Îl urmezi, pe El să-l respecţi, să-i respecţi poruncile, să asculţi de glasul Lui, Lui să i te închini şi să-i fi loial." (Deut. 13:3, 4, *Mo*). Cei ce urmează să fie poporul lui Iehova trebuie să fie ascultători. „În această zi voi veţi deveni poporul lui Iehova, Dumnezeul vostru. Aşadar, să ascultaţi de glasul lui Iehova Dumnezeul vostru, de poruncile şi hotărârile Lui." El promite să îi readune pe cei împrăştiaţi dacă se manifestă ascultare: „Şi voi … vă veţi întoarce la Iehova Dumnezeul vostru, şi veţi asculta de glasul Lui ... apoi Iehova Dumnezeul vostru vă va scoate din captivitate, va avea milă de voi, vă va reîntoarce şi vă va strânge din toate popoarele de unde Iehova Dumnezeul vostru v-a împrăştiat." (Deut. 27:9, 10; 30:1-10, *AS*) Acelaşi capitol promite şi să aducă înapoi prizonierii şi pe cei împrăştiaţi în ţara promisă, şi să pună blesteme pe inamici. Aceste scripturi de mai sus arată clar că ascultarea aduce armonie şi prietenie cu Iehova, pace, salvare, încercare pentru aprobare, eliberare de asuprire, şi pedepsirea duşmanilor propriului Său popor. Dacă Iehova Dumnezeu făcea atunci toate aceste lucruri pentru Israelul natural, El va face lucruri mai mari pentru Israelul spiritual, datorită ascultării lor depline de poruncile Lui.

ASCULTARE DIN INIMĂ

[4]Iehova ştie dacă noi îi dăm ascultare adevărată sau nu, şi deseori ne testează să vadă dacă suntem sinceri. Unul din cele mai extraordinare exemple înregistrate în Scriptură este acela al lui Avraam. „Dumnezeu l-a încercat pe Avraam ... şi i-a spus: 'Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti cel mai mult, chiar pe Isaac, şi du-te în ţinutul Moria; şi oferă-l ca ardere de tot pe unul din munţii despre care îţi voi spune." Şi Avraam şi-a arătat ascultarea voluntară, căci „s-a trezit devreme dimineaţă, şi şi-a înşeuat măgarul", iar în a treia zi a văzut locul de care îi vorbise Dumnezeu. Când Isaac l-a întrebat unde este mielul pentru arderea de tot, Avraam i-a răspuns: „Dumnezeu se va îngriji singur de mielul pentru arderea de tot, fiule." De bunăvoie, fără să se plângă sau să întrebe, Avraam a dus la îndeplinire poruncile lui Iehova. El ştia că Iehova i-l dăduse pe fiul lui, şi că tot Iehova putea să i-l ia. Aşa că Avraam a luat cuţitul ca să-şi înjunghie singurul şi preaiubitul fiu, care stătea întins pe altar. Dar înainte ca lovitura să cadă, vocea îngerului lui Iehova l-a strigat, cu siguranţă semănând cu cea mai dulce muzică pe care o auzise vreodată: „Nu pune mâna pe băiat, nici nu-i face nimic; căci acum ştiu că te temi de Dumnezeu, căci am văzut că nu ţi-ai cruţat fiul, unicul tău fiu, de mine." Avraam nu a ştiut că „ochii" lui Iehova îl urmăreau în tot acest timp, ca să vadă dacă Avraam va fi ascultător până la sfârşit, şi doar atunci când lovitura a fost aproape, a intervenit. Iehova a spus apoi: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului; căci ai ascultat de glasul Meu." Prin urmare, ascultarea lui Avraam a generat, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, această promisiune mare şi destul de generoasă pentru a cuprinde întreaga lume. – Gen. 22:1-18, *AS.*

Cuprins

[5]Apoi exemplul perfect al Domnului nostru Isus Cristos este dat ca şi călăuză pentru toţi urmaşii Săi, care vor obţine favoare şi viaţă de la Iehova. Este scris: „S-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” (Filip. 2:7, 8 *NW*) „Hrana Mea este să fac voinţa celui ce M-a trimis şi să termin lucrarea Lui.” (Ioan 4:34, *NW*). „Nu caut voinţa Mea, ci voinţa celui care m-a trimis”. (Ioan 5:30, *NW*). „Tată, dacă este cu putinţă, să treacă de la Mine paharul acesta. Totuşi, nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu.” (Mat. 26:39, *NW*) Isus a fost întotdeauna ascultător, chiar înainte să sufere, dar dovada că era aşa trebuia arătată prin fapte. El a devenit un model de ascultare care urmează să fie prestat de toţi cei care îl urmează. El a suferit deşi era cel iubit de Dumnezeu. Cine, atunci, ar trebui să fie scutit de suferinţă de dragul dreptăţii, şi cine se va plânge în timp ce suferă? Tatăl nostru ceresc este încântat de o supunere bucuroasă, de bunăvoie şi promptă faţă de voinţa Lui. „Deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit, şi după ce a fost făcut perfect a primit ca responsabilitate salvarea veşnică a tuturor celor care ascultă de El.” (Evrei 5:8, 9, *NW*) Nimeni nu este scutit. Prin urmare, este deosebit de important ca noi să fim ascultători, sau niciodată nu vom câştiga viaţă.

[6] Domnul Isus a fost ascultător din inimă. Dar în Scriptură sunt date exemplele celor care nu au ascultat din inimă, iar unul dintre cele mai grăitoare este cel al primului numit şi recunoscut rege al Israelului, Saul. Experienţa lui demonstrează clar că poate exista ascultare aparentă, care nu este o indicaţie reală a sincerităţii inimii şi în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Iehova judecă adevăratul motiv care îndeamnă pe cineva să acţioneze. Regelui Saul i-a fost poruncit: „Acum du-te şi loveşte pe Amalec; şi distruge complet tot ce au, şi nu-i cruţa; omoară şi bărbat şi femeie, copil sau sugar, bou sau oaie, cămilă şi măgar.” (1Sam. 15:3, 19, *AS*) El nu a îndeplinit porunca în întregime. Chestionat după bătălie, Samuel a zis: „De ce nu ai ascultat de glasul lui Iehova?” Saul s-a scuzat că îl salvase pe rege, Agag, probabil pentru a-l arăta şi apoi pentru a-l omorî, iar apoi a dat vina parţial pe popor: „Dar trupele au luat câteva oi şi câţiva boi, cei mai buni dintre cei ce au fost condamnaţi la distrugere, ca jertfă pentru Cel Veşnic, Dumnezeul tău.” (1Sam. 15:21, *Mo*) Aceasta a fost o scuză meschină, căci era de la sine înţeles că Saul nu a îndeplinit poruncile primite, şi să spună că motivul pentru care nu a făcut-o a fost ca să-i ofere jertfă lui Iehova nu a fost plăcut. Aşa că Samuel a zis: „Oare îi plac Celui Veşnic jertfele şi arderile de tot la fel cum o face ascultarea de Cuvântul Lui? Ascultarea este mult mai bună decât jertfa şi să ţii seama de El este mai bine decât carnea grasă a berbecilor.” (1Sam. 15:22, *Mo*) Inima lui Saul nu era dreaptă şi el nu a fost ascultător, chiar

dacă a fost mult spectacol de aparenţă. Nu putem să-l înşelăm pe Iehova. Oamenii judecă mult prea des după aparenţele exterioare. Acest fapt este foarte bine înfăţişat când Samuel s-a dus în casa lui Isai din Betleem, pentru a-l unge pe unul din fii ca şi rege în locul lui Saul. Samuel a exclamat: „Cu siguranţă unsul lui Iehova este înaintea Lui", când s-a uitat la Eliab. „Dar Iehova i-a zis lui Samuel: Nu te uita la chipul lui, nici la înălţimea staturii lui; căci Eu l-am respins, pentru că Iehova nu vede ce vede omul; căci omul se uită doar la înfăţişarea exterioară, dar Iehova se uită la inimă." – 1Sam. 16:6, 7, *AS*.

[7] Naţiunea Israel a umblat în acelaşi fel ca şi regele Saul. Ceea ce Dumnezeu a cerut a fost ascultare din inimă. Israelul nu a arătat nicio dispoziţie de a urma sfatul Său, şi Dumnezeu ştia asta foarte bine. Ei nu au învăţat niciodată că Iehova întotdeauna a pus accent mai mare pe ascultare sinceră şi benevolă decât pe observări exterioare. Pavel, scriindu-le în aceeaşi manieră evreilor, spune: „De aceea, când vine în lume, el zice: «Tu n-ai vrut jertfă şi ofrandă, ci mi-ai pregătit un corp. N-ai găsit plăcere în ofrandele arse şi în ofranda pentru păcat.» Atunci am zis: «Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre Mine) să fac voinţa Ta, O Dumnezeule!»" (Evrei 10:5-7, *NW)* Aici, într-o frumuseţe unică, este exprimată condiţia inimii lui Isus Cristos şi marele adevăr că toate observările exterioare sunt fără valoare dacă nu există ascultare şi armonia deplină a servului cu voinţa lui Dumnezeu. Isus Cristos s-a devotat în întregime facerii voinţei lui Dumnezeu. De acum înainte toată mintea, inima, sufletul şi puterea lui vor fi devotate împlinirii voinţei lui Iehova. De acum înainte, El nu va cere drepturi, căci este dedicat în totalitate serviciului sfânt al lui Dumnezeu. Tot ceea ce a avut, toate speranţele şi ambiţiile umane, au fost aşezate pe altarul lui Dumnezeu pentru a fi folosite în serviciul Său preţios, iar El le-a dat cu recunoştinţă în inimă.

[8] Aşa cum El a îndeplinit întotdeauna porunca lui Iehova, şi noi trebuie să facem la fel. Scripturile ne atrag atenţia asupra poruncilor pe care trebuie să le ascultăm în acest timp al sfârşitului, pentru a primi aprobarea Lui. Dacă nu le luăm în considerare, vom primi nemulţumirea Lui. Spre exemplu, ni se porunceşte să „declarăm vestea bună săracilor ... să predicăm captivilor eliberarea"; să cântaţi (laude) lui Iehova"; să „aduceţi veşti bune, să vestiţi pacea şi salvarea"; să „predicaţi această veste bună a Împărăţiei pe tot pământul locuit"; să „pregătiţi calea pentru întoarcerea celor exilaţi, să înălţaţi un drum, să-l curăţaţi de pietre, să înălţaţi un semnal pentru naţiuni"; să „îl avertizaţi pe cel rău să se întoarcă de la calea lui, ...(ca să nu) moară în nelegiuirea lui"; şi să le spuneţi „prizonierilor: «Ieşiţi!» şi celor ce sunt în întuneric: «Arătaţi-vă!»." (Luca 4:18,19; Mat. 24:14, *NW;* Isa. 12:5, 6; 52:7; 62:10; Ezec. 2:3-5; 33:7-9; Isa. 49:9, *AS*) Acestea sunt doar câteva din multele porunci pe care Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos le-au dat celor credincioşi. Nu putem să nu ascultăm. Îndeplinirea cu credinţă este obligatorie. Cel Prea Înalt îşi transmite instrucţiunile prin Regele Isus Cristos şi El, cel mai mare decât Moise, se va îngriji ca voinţa lui Dumnezeu să fie îndeplinită. Cuvântul de la tronul lui Iehova, din ceruri, răsună către tot poporul lui Dumnezeu de astăzi: 'Ascultaţi-l'! Petru a întărit aceasta spunând: „Căci Moise a zis: «Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre fraţii voştri, un profet ca mine. Să ascultaţi de el în

Cuprins

tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului.»" – Faptele 3:22, 23, *NW*.

ASCULTARE PLINĂ DE BUCURIE ŞI DE BUNĂ VOIE

[9]Cei care ascultă porunca lui Iehova cu spirit bucuros şi voluntar şi care nu se plâng sunt cei plăcuţi *Lui.* O asemenea persoană îşi ţine urechile deschise la poruncile lui Iehova şi urmăreşte oportunităţile de serviciu. „Iată, aşa cum ochii servilor se uită la mâna stăpânilor lor, aşa cum ochii servitoarei se uită la mâna stăpânei ei; tot aşa se vor uita şi ochii noştri la Iehova Dumnezeul nostru." (Ps. 123:2, *AS*) Asemenea inimi ce răspund sunt încântătoare. Părinţii pământeşti găsesc multă plăcere în ascultarea vioaie şi promptă, deoarece este pe drept acceptată ca şi măsura dragostei unui copil. Ascultarea lor forţată nu este o expresie a dragostei. Pedepsele disciplinare stricte pentru purtare nepotrivită îi obligă pe soldaţii din armate să fie ascultători de superiorii lor, indiferent dacă le place sau nu. Servitorii trebuie să fie ascultători de stăpânii lor, altfel va rezulta o formă de pedeapsă. Iehova şi-a înzestrat creaturile umane cu libertatea de a asculta sau de a nu asculta, în felul acesta pentru a-i încerca, iar răsplata va depinde de ascultarea cu bucurie. Aşadar, fiecare ar trebui să se întrebe: Oare ascult poruncile lui Iehova cu bucurie şi de bunăvoie?

[10]Să ne amintim, de asemenea, că pentru a duce la îndeplinire acest serviciu de propovăduire mondială este necesar mult echipament. De exemplu, sunt folosite literatură şi multe forme de publicitate, ceea ce înseamnă tipare şi alte maşinării pentru a le produce. O organizaţie creată să opereze în toate colţurile lumii supraveghează şi direcţionează lucrarea Domnului, efectuată acum de sute de mii de creştini care s-au eliberat de acest sistem rău şi condamnat de lucruri, şi care acum formează o mare adunare unificată. Astfel, câţiva sunt invitaţi să ia parte în această lucrare prin participarea la mese, spălarea podelelor, ferestrelor şi hainelor sau operarea maşinilor, ambalarea literaturii pentru transport în alte părţi ale terenului, întreţinere generală, sau la fermele Împărăţiei. Toate acestea sunt necesare deoarece aceşti servi credincioşi ai Domnului trebuiesc hrăniţi, cazaţi, îmbrăcaţi, pregătiţi pentru alte îndatoriri şi făcuţi responsabili de serviciile care trebuie efectuate pe teren. Câteodată utilitatea unui om poate fi împiedicată tocmai de atitudinea lui faţă de lucrarea Domnului care i-a fost încredinţată. Este posibil ca el să fi permis numirii lui să devină una obişnuită, ca oricare altă slujbă pe care ar putea-o obţine o persoană în lume. Scăpând din vedere marele privilegiu pe care îl are de a-şi demonstra dragostea pentru Iehova prin serviciu voluntar şi plin de bucurie, el ar putea fi înclinat să murmure şi să se plângă, sau ar putea începe să creadă că nimeni nu munceşte la fel de mult sau are atât de puţin timp pentru el însuşi. Poate ar fi bine ca o asemenea persoană să se autoexamineze. De ce ar trebui să-şi plângă de milă? Nu i-a dedicat el tot ce a avut lui Iehova? Nu este el bucuros că viaţa lui este plină de privilegiile serviciului lui Iehova? După o analiză serioasă, el va fi recunoscător că are multe de făcut. Nu este mai bine aşa decât să ai prea puţin? Sigur că este! Să fie mai mult, căci tot ceea ce ne dorim este să-l servim pe Iehova şi să nu lăsăm disconforturile sau inconvenientele personale să

Cuprins

intervină. Atunci şi doar atunci putem răspunde DA la întrebarea: Ascult eu poruncile lui Iehova cu bucurie?

[11]Se poate ca tu să serveşti ca serv într-o adunare şi ţi-au fost acordate privilegii în plus de serviciu în interesul poporului lui Iehova. Cum le vezi tu? Le numeşti „poveri adăugate”? Şi eşti împovărat de aceste „sarcini”? Poate te gândeşti: „Dacă unii servi ar face mai mult, atunci ‘povara’ mea ar fi mai uşoară” şi chiar simţi că ai atât de multe de făcut, nu-i aşa? Ceilalţi par să lase toate pentru a fi făcute de tine, iar tu începi să crezi că nu este corect. Nu ar trebui să ai atât de mult, în timp ce ceilalţi au atât de puţin aparent. De ce nu te întrebi mai întâi: Ce sunt aceste „poveri”? Nu sunt ele oare chiar preţioasele privilegii ale serviciului Împărăţiei care sunt încredinţate în grija ta în acest serviciu minunat şi glorios? De fapt, nu este adevărat că în inima ta preţuieşti aceste servicii date ţie prin administraţia „servului credincios şi înţelept”, şi că vrei cu adevărat să dai dovadă de ascultare voluntară şi bucuroasă? Atunci când îţi iei în considerare privilegiile, în lumina potrivită, ele nu sunt de fapt „sarcini”, ci privilegii şi Iehova ne arată cum să le primim şi să le îndeplinim. Dacă aceasta este priceperea ta, atunci cum poţi face altceva decât să-i mulţumeşti Domnului pentru tot ce-ţi dă să faci şi să dai dovadă de ascultare bucuroasă şi voluntară cu recunoştinţă.

[12]Poate că nu dai dovadă de ascultare bucuroasă şi voluntară în serviciu datorită problemelor casnice. S-ar putea ca partenerul tău de căsnicie să nu vadă la fel ca tine adevărul şi să apară multă neînţelegere. Se poate să se fi ajuns şi mai departe şi în casa ta să experimentezi opoziţie, gelozie datorită devotamentului tău pentru adevăr, ameninţări vulgare, limbaj obscen, discuţii despre destrămarea căminului, chiar brutalitate mentală şi fizică. S-ar putea să fi concluzionat că este imposibil să asculţi voluntar şi cu bucurie de Iehova, având în vedere aceste lucruri. Totuşi este posibil, şi chiar mai mult de atât, este absolut necesar ca cei care îndură asemenea greutăţi şi încercări să aibă o perspectivă clară a poziţiei lor. Altfel, ei nu-l vor putea servi pe Iehova aşa cum trebuie.

[13]Este adevărat că nu poţi fi fericit cu purtarea celor ce te rănesc. Nici nu poţi fi bucuros pentru rănirea reală pe care o primeşti. Dar de ce? Poate exista un posibil motiv pentru asemenea experienţe? Să mergem în spatele problemelor din prezentul imediat şi să încercăm să stabilim motivul şi care va fi rezultatul. Să presupunem că va trebui să primeşti persecuţie dură şi crudă de la cineva din lume în timp ce eşti angajat în serviciul de propovăduire. Care ar trebui să fie reacţia ta? Fără îndoială, vei hotărî că acestea sunt persecuţiile despre care Domnul Isus a spus că le vei avea, şi te vei simţi recunoscător că ai fost socotit demn de a îndura aceste batjocuri „pentru că vi s-a dat privilegiul nu numai de a crede în El, ci şi de a suferi pentru El.” – Filip. 1:29, *NW*.

[14] Atunci, dacă această persecuţie nejustificată vine la tine, este necesar să ai o minte clară şi echilibrată condusă de spiritul Domnului; altfel, o acţiune impetuoasă şi prostească ar putea fi profund, regretată deoarece nu a fost în concordanţă cu voinţa exprimată a lui Iehova pentru copiii Lui. O persoană imatură spiritual ar putea conchide că nu este necesară persecuţia din partea partenerului de căsnicie, iar aceasta ar fi justificarea pentru a ieşi din situaţia aceea.

Cuprins

Asemenea persoane ar avea de profitat dacă ar reconsidera problema şi ar încerca să aibă un punct de vedere creştin. (Mat. 19:9; 1Cor. 7:10-13) Pot exista motive îndreptăţite de despărţire, cum ar fi divorţul pentru adulter, sau cel ce nu este la adevăr îl părăseşte pe acela care este. Ce cale ar trebui urmată atunci? Domnul Isus a spus: „Fericiţi sunt cei persecutaţi pentru dreptate, căci a lor este Împărăţia cerurilor. Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută ... căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră.” (Mat. 5:10-12, *NW*) Nu este o chestiune de cine vă tratează în acest fel, fie acasă fie în lume, ci mai degrabă de ce o fac şi cum îi tratezi tu pe ei şi persecuţia.

[15]Dacă Iehova Dumnezeu te încearcă, cum ai putea fi tu testat în întregime dacă nu rămâi în experienţă şi nu înveţi ascultarea suferind în acelaşi fel ca şi Marele nostru Învăţător şi Stăpân? Regula biblică spune că atunci când suntem persecutaţi nu putem persecuta înapoi. Oricine ne rănește nu poate fi rănit de către noi prin răzbunare. Atunci când sunt spuse împotriva noastră cuvinte rele şi mincinoase nu putem plăti cu aceeaşi monedă. De ce nu? Pentru că atitudinea mentală potrivită în asemenea circumstanţe este cea descrisă de Pavel: „Când suntem insultaţi, binecuvântăm, când suntem persecutaţi, suportăm, când suntem defăimaţi, implorăm.” Mai mult, Petru a sfătuit: „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui. El nu a comis păcat, iar în gura Lui nu s-a găsit înşelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu ameninţa, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă drept.” Pavel a mai spus: „Binecuvântaţi-i în continuare pe cei ce vă persecută; binecuvântaţi şi nu blestemaţi.” – 1Cor. 4:12, 13; 1Pet. 2:21-23; Rom. 12:14, *NW*.

[16]Nu poate exista nicio îndoială asupra semnificaţiei acestor scripturi şi a comportamentului ce ar trebui urmate. Atunci, dacă ‘continuăm să ne iubim duşmanii şi să ne rugăm pentru cei ce ne persecută, ca să ne putem dovedi fii ai Tatălui nostru’ cum ne putem plânge şi cum ne putem povesti problemele celei mai apropiate urechi ce ne ascultă? Nu te-ai gândit să suporţi încercarea singur? Ai citit vreodată despre Isus Cristos plângându-se celor mai apropiaţi tovarăşi despre încercările pe care Tatăl lui le-a permis să se abată asupra Lui? Sau a arătat El nemulţumire şi supărare faţă de voinţa Domnului? Nu, niciodată nu a făcut aşa! Şi de ce nu? Deoarece El „s-a lăsat în grija celui care judecă drept”. De aceea trebuie recunoscut de tot poporul lui Iehova că serviciul nostru cere îndurare cu răbdare, iar răbdarea înseamnă statornicie bucuroasă. Câteodată încercările prin care treceţi vor părea prea grele pentru a le putea îndura; dar aveţi încredere, căci nu va fi aşa dacă veţi merge înainte cu ascultare şi vă veţi lăsa în grija celui care judecă drept. Pavel ştia ce înseamnă şi şi-a mângâiat fraţii cu aceste cuvinte preţioase: „Nu v-a ajuns nicio ispită, decât ceea ce este comun oamenilor. Dar Dumnezeu este credincios şi nu va lăsa să fiţi ispitiţi peste ceea ce puteţi îndura, ci împreună cu ispita, va pregăti şi calea de ieşire ca s-o puteţi suporta.” (1Cor. 10:13, *NW*) Remarcaţi în mod clar că Pavel nu spune că vă va fi oferită o cale să scăpaţi de încercări, ci mai degrabă să le îndurați. Aşadar nu fugiţi de aceste experienţe, sau să încercaţi să săriţi peste ele. Mai degrabă aveţi răbdare să le îndurați.

Cuprins

[17]Cei ce aparţin acestui sistem rău de lucruri nu pot înţelege această atitudine, căci pentru ei este o atitudine slabă. Ei vor spune: „Luptă până la capăt!” sau „Ieşi din situaţia asta!” Nu, lumea nu va înţelege niciodată ceea ce faci tu cu adevărat, dar tu ştii. Tu apreciezi cum te încearcă aceasta şi dacă nu ar fi dragostea ta pentru Iehova, Isus Cristos şi poporul Lui, nu ai avea parte de aceste persecuţii, şi această constatare îţi aduce acea dulce mângâiere, odihnă plăcută şi asigurare liniştită. Domnul Isus a exprimat promisiunile lui Dumnezeu că ‘ei vor moşteni pământul’, ‘îl vor vedea pe Dumnezeu’, ‘vor fi numiţi fiii lui Dumnezeu şi mare va fi răsplata’. Dar întâi trebuie să vină testarea şi încercarea şi trebuie îndurată disciplina. Pavel spune: „Prviţi cu atenţie la cel care a suportat cuvinte atât de potrivnice rostite de păcătoşi împotriva intereselor lor, ca să nu obosiţi şi să nu vă pierdeţi puterile în sufletele voastre. Ci aţi uitat de tot îndemnul care vă este dat ca unor fii: «Fiul meu, nu dispreţui disciplinarea lui Iehova, şi nu-ţi pierde puterile când eşti corectat de El; căci Iehova îl disciplinează pe cel pe care-l iubeşte, de fapt, El biciuieşte pe oricine îl primeşte ca fiu.»” – Evrei 12:3, 5, 6, *NW*; vezi şi Evrei 12:11; 1Pet. 1:6, 7; Iac. 1:2-4.

[18]Şi atunci ce vom face când ne vom întâlni cu asemenea încercări din zilele noastre, în pofida unui astfel de sfat scriptural? Îndrăznim să ne plângem? Trebuie să încercăm să fugim de aceste probleme şi persecuţii sau trebuie să mergem la fraţii noştri şi să continuăm să le spunem ce soartă grea avem? Sigur că nu. Ţineţi minte cuvântul prin Petru: „Umiliţi-vă, deci, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să vă înalţe la timpul potrivit, aruncându-vă toate îngrijorările asupra Lui, pentru că El se interesează de voi.” (1Pet. 5:6, 7, *NW*) Toţi trebuie să aibă acea satisfacţie conştientă că voinţa lui Iehova este îndeplinită, şi că există o supunere completă faţă de voinţa lui Dumnezeu în inimă. S-ar putea să fie timpuri când, datorită încercărilor, veţi avea lacrimi în ochi, dar adânc în inima voastră sunteţi recunoscători şi chiar în suferinţă nu aţi cere să fie altfel. Fiţi dispuşi şi bucuroşi în ascultare completă de scopurile lui Iehova. Când Domnul Isus suferea atât de crunt în faţa lui Irod şi a romanilor, El nu avea un zâmbet pe faţă, deoarece era rănit, dar ştia că bea cupa pe care Tatăl Său I-o pregătise, şi astfel „ca un miel care este dus la tăiere, şi ca o oaie mută în faţa celui ce o tunde, tot la fel nici El nu a deschis gura”. (Isa. 53:7, *AS*) Fără murmurări, fără plângeri, ascultător până la moarte, iar ascultarea a dus la viaţă. El este modelul nostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este cerinţa lui Iehova ca cineva să câştige viaţă veşnică?
2. Definiţi ascultarea, daţi exemple şi dovezi biblice.
3. (a) Cum şi-a declarat Dumnezeu poruncile către primul om şi către naţiunea teocratică, la început? (b) Explicaţi câteva din rezultatele benefice de pe urma ascultării.
4. Descrieţi ascultarea lui Avraam referitor la Isaac şi binecuvântarea care a rezultat pentru el şi pentru alţii.

Cuprins

5. Prezentaţi declaraţii biblice pentru a descoperi ascultarea completă a Fiului lui Dumnezeu şi ce înseamnă aceasta pentru urmaşii lui.
6. (a) Ce poruncă i-a dat Iehova regelui Saul şi cum a îndeplinit-o acesta? (b) Ce învăţătură minunată este obţinută din comportamentul lui Saul şi din Cuvântul lui Iehova prin Samuel?
7. Ce fel de ascultare s-a cerut în realitate şi cum este Isus Cristos un exemplu în această privinţă?
8. Care sunt câteva din poruncile lui Dumnezeu pentru noi astăzi şi de ce trebuie să ascultăm?
9. De cine este Iehova încântat şi ce întrebare ar trebui să ne punem?
10. Trebuie să ne auto-examinăm? Cum? Daţi exemple şi arătaţi ce trebuie să rezulte?
11. Cum ar trebui să privim serviciile când sunt oferite mai multe? Cum ne exprimăm pentru ele înaintea lui Iehova?
12. De ce este necesar să dobândim o perspectivă clară despre încercările de zi cu zi?
13. Cum este posibil să suferi pentru Cristos în propria casă?
14. Pentru a fi ascultători, de ce este aşa de important să avem temeiuri scripturale creştine pentru acţiunile noastre?
15. Cum învăţăm ascultarea prin suferinţă? De ce este aceasta necesară?
16. Care a fost calea de acţiune pe care a urmat-o Isus Cristos când a suferit? Ce asigurare ne este dată?
17. Ce urmează dacă încercările sunt îndurate cum trebuie şi ce au trebuit să înveţe despre ele Iacov, Petru şi Pavel?
18. Cum sunt aceste încercări şi suferinţe în legătură cu ascultarea şi viaţa? Cum este Isus un model?

Lucrurile nevăzute sunt veşnice

VATICANUL atrage turiştii. Piaţa şi bazilica Sf. Petru, grădinile Vaticanului, muzeele, capodoperele artistice de nepreţuit şi bijuteriile care taie răsuflarea, toate acestea stârnesc imaginaţia şi impresionează ochiul. De asemenea, tradiţia bogată rivalizează cu această glorie materială. Acest lucru este vizibil în Garda Elveţiană, în ceremoniile papale şi în devoţiunea religioasă pe care catolicii vizitatori le acrodă multelor statui şi chipuri. Şi totuşi există o prezenţă ce tulbură foarte mult atmosfera pe care observatorul atent nu o poate rata. Italia catolică nu este un ţinut al zelului creştin exemplar. La câteva clădiri de Vatican chiar şi aspectul exterior se schimbă dintr-o dată pe străzile Romei, cu ameninţări tainice, mizerie, imoralitate şi comunism.

Acest rău din urmă, comunismul, a făcut ca ierarhia catolică să se teamă. El a molipsit din ce în ce mai mulţi reprezentanţi papali cu iz de politică. S-a declanşat o luptă nebună în care biserica, prin partidul cleric italian, creştin-democraţii, de

Cuprins

abia a putut să facă faţă ameninţătorului val comunist în creştere. Ţărănimea patetică a Italiei şi promisiunile politice exagerate ale comuniştilor hrănesc în prezent acea teamă. Dar sărăcia spirituală ar trebui să ofere adevărata bază pentru alarmă şi nu cea fizică. Apostolul Pavel a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spirit sfânt." – Rom. 14:17, *NW*.

De cealaltă parte a Europei, în Anglia, fortăreaţa tradiţională a protestantismului, condiţiile din punct de vedere religios nu sunt cu mult mai bune. Numărul din 17 mai 1952 al publicaţiei britanice *Everybody's Weekly* întreba într-un articol: „Oare biserica Angliei moare?" Bazându-se pe un val înverşunat anticleric şi un cler sărac, autorul articolului remarcă: „Din câte se pare, Biserica Angliei moare cu demnitate." Şi dedesubtul unei fotografii mari cu o parte din Catedrala Protestantă de Stat, York Minster, citim: „Oare este posibil ca această credinţă să nu mai însemne nimic pentru oamenii care sunt moştenitorii unei asemenea glorii?"

Această sărăcie spirituală într-o epocă a gloriei materiale atât pentru protestantism cât şi pentru catolicism este un contrast evident cu calea de acţiune a creştinilor din primul secol. Urmând conducerea exemplului lor, Isus Cristos, apostolii şi discipolii Săi au continuat după moartea, învierea şi înălţarea Lui la cer să predice şi să prevadă viitoarea Împărăţie a cerurilor şi domnia dreptăţii. Devenind neutri faţă de politica şi sectele lumii, adevăraţii creştini au întâmpinat dispreţ, ridiculizare şi violenţă fizică. Dar Pavel a spus despre toate acestea: „Noi nu renunţăm, ci chiar dacă omul care suntem în afară se degradează, omul lăuntric se înnoieşte din zi în zi. Căci, chiar dacă necazul este de-o clipă şi uşor, el produce pentru noi o glorie care devine tot mai mare şi este veşnică, în timp ce noi nu ne ţinem privirea aţintită asupra lucrurilor care se văd, ci asupra lucrurilor care nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, dar lucrurile care nu se văd sunt veşnice." – 2Cor. 4:16-18, *NW*.

Pavel şi tovarăşii lui creştini au văzut Imperiul Roman în zilele lui de glorie. Dar ei ştiau că nu va dura. Ştiau, cu siguranţă, că Imperiul Roman nu putea reprezenta un rival pentru Teocraţia lui Iehova Dumnezeu condusă de Regele ei uns, Isus Cristos. Ei nu puteau privi guvernul Teocratic cu ochii literali. El era atunci în viitor şi când venea era spiritual, nevăzut de oameni. (Luca 17:20, 21; Ioan 14:19) Dar aveau credinţă în el pentru că minţile lor prompte se deschiseseră prin studiu şi „mânuiau cum trebuie Cuvântul adevărului." – 2Tim. 2:15, *NW*.

Dar cei a căror împărăţie este de jos, din lucruri văzute, nu ştiu decât să zidească lucruri materiale şi apoi să le protejeze prin tărie carnală. Astfel, într-o carte recent apărută (*In an Age of Revolution*), arhiepiscopul de York al Marii Britanii deplânge creşterea comunismului şi cere ca sărăcia să ia sfârşit pentru a face faţă ameninţării. Redactorul articolului din *Everybody's Weekly*, C. E. M. Joad, a fost destul de atent pentru a vedea slăbiciunea arătată. El comentează despre sugestia arhiepiscopului: „Ca să se poată îndeplini aceste lucruri eficient, Biserica trebuie mai întâi să îşi facă ordine în propria ogradă. Trebuie să îşi înnoiască credinţa şi trebuie să urmărească să atingă unitatea creştină. Nimic nu

Cuprins

are un efect mai negativ asupra agnosticului nostalgic nerăbdător să creadă, decât spectacolul vizibil al lipsei de consens dintre biserici". Mai mult, unitatea pe care ele nu reuşesc să o creeze pe timp de pace, pentru a se opune comunismului sau a altor rele, nu reuşesc s-o facă în timp de război într-un mod mai jalnic, atunci când graniţele naţionale îi separă pe sectanţi, care luptă să îşi protejeze bogăţia şi proprietatea de ceilalţi". Joad spune că „aceste lucruri se fac în numele Prinţului Păcii, care a respins violenţa şi le-a poruncit urmaşilor Lui să se iubească unul pe celălalt."

Mai mult, în privinţa efortului continuu al creştinătăţii de a-şi impune religia „păgânilor", dl. Joad întreabă: „Ce autoritate există în Biblie sau în învăţăturile lui Cristos pentru a presupune că aceasta îi va converti?" Niciuna. Isus le-a dat urmaşilor Săi însărcinarea de a predica despre Împărăţia Sa „cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile." Nu a spus nimic despre convertirea forţată sau despre construirea de structuri religioase extinse, cu clerici cu sutane şi titluri, clădiri decorate, magazii pline cu bogăţii strânse, „ani sfinţi" care satisfac orgolii, ceremonii care atrag privirile afundate în închinarea la creatură. El a spus pur şi simplu: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi." Despre hrană, băutură şi îmbrăcăminte a spus: „Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi Împărăţia şi dreptatea Lui şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." – Mat. 6:11, 32, 33; 24:14, *NW*.

Este acesta un lucru practic azi? Este chiar foarte practic şi aduce răsplată, aşa cum o dovedesc adevăraţii creştinii azi. Faptele lor drepte la care se adaugă propovăduirea veştii bune a Împărăţiei lui Cristos, în locuri publice şi în casele oamenilor, nu doar aduc adevărul mai multor persoane asemenea oilor, ci dau pacea minţii şi bucurie pentru predicatorii care urmează conducerea spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Acesta nu este un lucru practic dacă vreţi să construiţi un imperiu sau o mare ierarhie religioasă şi să vă puneţi pe eşaloanele din frunte, iar ceilalţi să fie obligaţi să vină la voi pentru a căuta ajutor şi pentru a susţine fabuloasa structură. Aceste lucruri nu sunt practice pentru că nu vor supravieţui Armaghedonului. Ele vor avea o protecţie fragilă şi vor fi distruse. Dar noi ştim că „lucrurile nevăzute sunt veşnice."

Toleranţă_
pentru unitate şi creştere

Printre relele care afectează acest vechi sistem muribund şi corupt este intoleranţa. Iată unde putem să vedem manifestările ei. Problema intoleranţei rasiale este dezbătută aprig în Africa de Sud, precum şi pe tot cuprinsul Statelor Unite. Intoleranţa ideologică şi politică nu este prezentă doar în ţările de dincolo de Cortina de Fier, ci în multe democraţii. Şi intoleranţa religioasă, care datează din vremea primului criminal, Cain, este prezentă, în încercarea de a obliga

Cuprins

populaţia necatolică din Montreal, Canada şi din New York să respecte sărbătorile catolice; în profanarea mormintelor evreieşti din Germania, în aruncarea cu pietre în clădirile bisericilor protestante în Columbia, ca să nu mai spunem nimic despre intoleranţa din toată lumea manifestată împotriva martorilor lui Iehova.

Intoleranţa este un rod rău. Toţi cei care manifestă o formă de intoleranţă nu pot aparţine religiei adevărate, sau închinării pure a lui Iehova Dumnezeu. „Fiindcă nu este pom bun care să dea rod rău şi nici pom rău care să dea rod bun. Pentru că fiecare pom se cunoaşte după rodul lui." – Luca 6:43-44, *NW*.

Cei care sunt intoleranţi nu Îl cunosc pe Dumnezeu, căci El este un Dumnezeu foarte tolerant. În ce mod sau moduri şi-a manifestat Iehova toleranţa? A tolerat acest sistem vechi şi rău de lucruri pentru mai bine de patru mii de ani. Unii oameni, cărora li s-au făcut nedreptăţi şi au fost asupriţi, au pus la îndoială înţelepciunea lui Dumnezeu pentru că a permis aceste condiţii şi l-au acuzat pe Dumnezeu că solidarizează cu cei răi. Astfel, acei oameni arată că le lipseşte priceperea. David, chiar dacă a suferit mult din partea invidiosului rege Saul, nu l-a acuzat prosteşte pe Dumnezeu. Arătând că are o pricepere adecvată, el s-a exprimat astfel: „Tu nu eşti un Dumnezeu căruia îi face plăcere nelegiuirea: răul nu va sta lângă Tine. Cei aroganţi nu vor sta înaintea Ta: căci Tu îi urăşti pe lucrătorii nelegiuirii. Tu îi vei distruge pe cei care spun minciuni: Iehova îl urăşte pe omul însetat de sânge şi pe cel amăgitor." – Ps. 5:4-6, *AS*.

DE CE A TOLERAT DUMNEZEU RĂUTATEA

Iehova şi-a demonstrat de multe ori abilitatea de a pune capăt răutăţii. Fiindcă acest lucru este adevărat, putem fi siguri că El nu ar tolera-o acum dacă nu ar avea un motiv foarte bun. Care sunt acele motive? Aceleaşi ca atunci când l-a cruţat pe Faraon pentru un timp: „Pentru că până acum, mi-aş fi putut întinde mâna şi aş fi putut să vă lovesc tine şi pe poporul tău cu ciumă, ca să vă şterg de pe suprafaţa Pământului; iată de ce v-am cruţat: pentru a vă arăta puterea Mea şi ca faima mea să fie relatată pe tot pământul." (Ex. 9:15, 16, *AT*) Atunci Iehova nu numai că a răspuns în favoarea Lui la întrebarea: „Cine stăpâneşte Pământul şi este conducătorul lui?", dar a făcut şi o ilustraţie profetică despre timpul când va răspunde în favoarea Sa la întrebarea „Cine stăpâneşte universul şi este conducătorul lui?"

Supremaţia lui Iehova a fost contestată încă de la rebeliunea din grădina Eden. Dumnezeu a tolerat răutatea pentru a-i da Davolului ocazia să demonstreze că este imposibil de schimbat şi pentru a-i da timp să îşi ridice organizaţia formată din demoni (îngeri căzuţi) şi din naţiunile acestei lumi. Apoi, la timpul Său potrivit, Iehova Dumnezeu îşi va arăta puterea superioară şi îl va distruge pe Satan şi întreaga sa organizaţie, aşa cum l-a distrus pe faraon şi armatele sale în Marea Roşie. Acest lucru va marca sfârşitul toleranţei lui Dumnezeu faţă de Satan şi de lumea lui veche. – 1Ioan 5:19; Apoc. 12:7-10; 18:21; 19:19, 20, *NW*.

Justificarea Numelui şi supremaţiei lui Iehova sunt mult mai importante decât toată suferinţa pe care Dumnezeu a permis-o omului să o îndure. În acelaşi timp, Dumnezeu a împlinit scopuri nobile atunci când şi-a lăsat creaturile să sufere pe

Cuprins

nedrept. Satan s-a lăudat că îi poate întoarce pe toţii oamenii de la Dumnezeu. Pentru a dovedi că Diavolul este mincinos, Dumnezeu i-a permis să încerce. Şi aşa cum arată Cartea lui Iov (capitolele 1 şi 2), acest lucru însemna ca Dumnezeu să îi dea voie Diavolului să aducă ispite şi suferinţe asupra oamenilor. Cei care au rezistat încercării au justificat astfel partea lui Iehova în chestiune, şi-au arătat ascultarea şi integritatea şi au primit o parte în binecuvântările lumii noi a dreptăţii a lui Dumnezeu. „Deci, dacă Dumnezeu, deşi voind să îşi arate mânia şi să-şi facă de cunoscut puterea, a tolerat cu multă îndelungă răbdare nişte vase ale mâniei pregătite pentru distrugere, ca să-şi facă de cunoscut bogăţia gloriei Sale unor vase ale îndurării ... ce-i cu asta?" Cu siguranţă, având în vedere asemenea rezultate nobile, Dumnezeu este coplet justificat să îşi lase creaturile să sufere pe nedrept. – Evrei 5:8-9; Rom. 9:17-26, *NW*.

Astfel, Iehova Dumnezeu nu a fost doar tolerant faţă de cei ce practicau răutatea cu voia, dar, în acelaşi timp, a arătat milă faţă de cei care s-au dedicat serviciului Său; mai exact, a aranjat jertfa Fiului Său pentru a le înlătura păcatele. (Ioan 3:16) Pentru că Dumnezeu este îndurător, dispus întotdeauna să ne ierte păcatele dacă venim la El cu căinţă adevărată, atunci nu ar trebui şi noi să fim dispuşi să arătăm îndurare celor care ne jignesc sau păcătuiesc împotriva noastră? (1Ioan 2:1, 2) Realitatea este că dacă vrem ca noi înşine să fim iertaţi, trebuie să îi iertăm şi noi pe alţii: „Şi ne iartă greşelile noastre precum iertăm şi noi greşiţilor noştri." De aceea Isus a mai spus: „Fericiţi sunt cei îndurători căci lor li se va arăta îndurare". – Matei 6:12; 5:7 *NW*.

SĂ ARĂTĂM TOLERANŢĂ UNII FAŢĂ DE ALŢII

Uneori, creştinii permit ca argumente stupide să îi despartă, o astfel de discuţie fiind dieta. Unii pot susţine că dieta vegetariană este cea mai bună şi de aceea toţi creştinii ar trebui să fie vegetarieni, în timp ce alţii vor insista adupra faptului că este indispensabilă carnea. Primii vor argumenta că lui Adam nu i s-a dat carne să mănânce, iar ceilalţi vor spune că evreilor li s-a poruncit să mănânce carne. Şi astfel vor discuta, vor dezbate neîntrerupt. Să vă certaţi pentru chestiuni atât de lipsite de importanţă înseamnă să manifestaţi intoleranţă, lucru care nu aduce niciun câştig şi care este contrar sfatului clar dat de Pavel la Romani 14:2-4 *NW*: „Omul crede că poate să mănânce orice, dar cel slab în credinţă mănâncă verdeţuri. Cel ce mănâncă să nu îl dispreţuiască pe cel ce nu mănâncă şi cel ce nu mănâncă să nu îl judece pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit cu căldură. Cine eşti tu să îl judeci pe servitorul altuia? Pentru stăpânul său stă el în picioare sau cade. Dar va sta în picioare, fiindcă Iehova îl poate face să stea în picioare."

Ce prostie pentru creştini, care sunt de acord în privinţa lucrurilor cu adevărat importante: Împărăţia, chestiunea supremaţiei şi justificarea Numelui lui Iehova, nevoia de păstrare a integrităţii şi a te păzi separat de lume, ce învaţă Biblia despre doctrinele de bază; creştinii, care văd în armonie în ce priveşte împlinirea profeţiilor şi, mai departe, lucrează cot la cot pentru a răspândi vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu public şi din casă în casă; da, cât de prostesc este din partea creştinilor, care sunt de acord în privinţa tuturor acestor chestiuni, să

permită să se despartă, să permită să apară neînţelegeri şi amărăciune între ei din cauza unor asemenea chestiuni mărunte precum dieta sau care sunt cele mai bune terapii de tratare a bolilor omenirii! Da, este o atitudine foarte prostească, având în vedere că există pericolul ca unii să se poticnească şi să părăsească adevărul prin aceste argumente.

Toleranţa profitabilă arată evitarea chestiunilor inutile. Ar trebui să evităm să îi jignim inutil pe alţii care se poate să nu fie atât de maturi încât să îşi dea seama de nebunia de a fi formalişti în astfel de situaţii neimportante, şi, pe de altă parte, ar trebui să evităm şi noi să jignim fiind formalişti. Aceasta este esenţa şi rezumatul sfatului lui Pavel din 1 Corinteni 10:25-30. În asemenea situaţii, ar trebuie să ne precedem libertatea de alegere de dragul conştiinţei celorlalţi; la urma urmei, „Împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spirit sfânt." – Rom. 14:17 *NW*.

În paranteză fie spus, pentru cei care consideră că mâncarea este foarte importantă, există pericolul de a face aceeaşi greşeală ca şi Esau, care şi-a vândut dreptul de naştere pentru o strachină de linte. Sau ca Marta, care era atât de preocupată de lucrurile materiale încât a neglijat lucrurile cu adevărat importante. În timpurile moderne, slujitorii creştini care la adunări lasă la urmă lucrurile spirituale fiind preocupaţi să fie serviţi mai întâi cu hrană materială dau dovadă că seamănă mai mult cu Esau şi cu Marta, decât cu Iacov şi Maria!

TOLERANŢĂ PENTRU CREŞTERE

Aceasta nu înseamnă că oamenii creştini ar trebui să fie nestatornici, să nu aibă niciun fel de principii. Nu este deloc cazul! Când vine vorba de chestiuni vitale şi când principiile Cuvântului lui Dumnezeu sunt în joc, adevăraţii creştini nu vor face compromisuri. Indiferent de cât de nepopulari i-ar face aceasta, ei vor refuza să se plece în faţa oamenilor, să se închine înaintea unui chip sau unui idol, să accepte transfuzii de sânge etc. Pe de altă parte, ei nu vor înceta să vorbească despre vestea cea bună atât timp cât vor avea limbă şi va exista cineva să asculte. Dar atunci când nu sunt implicate principii, unde nu se încalcă nicio poruncă directă dată de Dumnezeu, ei vor ceda cu bucurie, vor renunţa imediat la preferinţele personale pentru a-i ajuta pe ceilalţi pe calea salvării, în loc să-i poticnească. Aşa cum a spus Pavel: „Dacă un aliment îl face pe fratele meu să se poticnească, nu voi mai mânca niciodată carne, ca să nu îl fac pe fratele meu să se poticnească." – 1Cor. 8:13, *NW*.

Slujitorii creştini trebuie să fie toleranţi şi faţă de cei cărora le oferă laptele Cuvântului. (Evrei 5:12) De exemplu, cei care fac o problemă din respectarea strictă a sabatului. În timpul lui Pavel câţiva evrei, care au devenit creştini, încă mai considerau că respectarea Sabatului era foarte importantă. Pe de altă parte, grecii şi ceilalţi care nu fuseseră sub legea lui Moise, nu aveau nicio problemă în a aprecia că Iehova răstignise legea pe stâlpul de tortură al lui Cristos. (Col. 2:14, *NW*) Aşadar, azi sunt mulţi care consideră că este important ca ziua a şaptea să fie respectată. Un slujitor înţelept va exercita toleranţă creştină nemai insistând asupra faptului că o astfel de respectare nu mai este necesară. El va ignora, în schimb,

Cuprins

acea chestiune minoră controversată şi se va concentra să arate care este adevărul legat de chestiuni importante, Împărăţia şi justificarea numelui lui Iehova. Acesta este un timp în care trebuie să ne amintim că „un sclav al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi.” (2Tim. 2:24, 25, *NW*) Acelaşi principiu se va aplica şi altor subiecte religioase minore la care unii poate ţin.

Slujitorii creştini vor exercita toleranţă profitabilă şi în privinţa îmbrăcămintei; nu vor insista ce cei care vin la întâlniri să se ridice la nivelul unor anumite standarde legate de înfăţişare. Nici nu vor face discriminare între cei bogaţi şi cei săraci, lăudându-i pe unii şi dispreţuindu-i pe alţii. Toate aceste favoritisme sunt o formă de intoleranţă, pe care Biblia o condamnă foarte clar: „Vă uitaţi la cel care poartă haine scumpe şi îi ziceţi: «Tu aşază-te aici, într-un loc bun», iar celui sărac îi ziceţi: «Tu rămâi în picioare», sau «Aşază-te acolo, lângă scăunelul picioarelor mele», ... dacă faceţi favoritism, comiteţi un păcat, fiindcă legea dovedeşte că încălcaţi legea.” – Iac. 2:1-9, *NW*.

Toleranţa creştină mai înseamnă ca atunci când suntem implicaţi să-i învăţăm pe alţii adevărul Cuvântului lui Dumnezeu să trecem peste viciile personale, precum folosirea tutunului. Nici nu ar trebui să scormonim în treburile personale sau în trecutul celor cu care studiem Biblia. Niciunul dintre noi nu are motiv să se laude cu persoana care era înainte de a veni la Domnul şi în organizaţia Sa. (1Cor. 6:9-11) Atâta vreme cât oamenii flămânzesc după adevăr, să li-l oferim. Pe măsură ce cresc în cunoştinţă şi pricepere şi se asociază cu poporul lui Iehova, vor vedea o organizaţie curată şi îşi vor da seama că şi ei trebuie să se cureţe.

Dacă vrem să avem o parte în creşterea care are loc acum, prin a-i ajuta pe alţii să îşi dea seama de privilegiul de a se dedica lui Iehova Dumnezeu, prin intermediul lui Isus Cristos, atunci trebuie să fim toleranţi. Dacă ne iubim aproapele aşa cum ne iubim pe noi înşine, atunci vom avea răbdare cu el şi nu îl vom poticni în mod inutil. Dacă are nevoie de educare în privinţa hranei, băuturii, respectării zilelor sau în legătură cu obiceiurile personale, să fim plini de tact cu el când abordăm aceste lucruri. Din iubire, vom renunţa la anumite lucruri pentru a-i ajuta pe alţii, căci nu este destinul etern al celorlalţi mult mai important decât preferinţele şi comodităţile noastre personale? – Rom. 14:14-20.

Împlinirea profeţiei Bibliei arată că trăim cele mai importante zile din istoria omenirii pentru că Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care creştinii se roagă de 1900 de ani, a fost stabilită şi Cristos este prezent. (Mat. 24:1-51; Apoc. 11:15-18) În curând, Împărăţia va justifica Numele şi supremaţia lui Iehova prin distrugerea întregii răutăţi şi prin stabilirea unei Noi Lumi a dreptăţii. (2Pet. 3:7-13) Dacă vom căuta în primul rând Împărăţia în vieţile noastre şi dacă ne vom concentra pe tema Împărăţiei în predicarea noastră, atunci vom evita să ne abatem din cauza unor lucruri nesemnificative precum o dietă cu carne sau una vegetariană, consumul de cafea, de ceai, de băuturi alcoolice sau obiceiuri personale discutabile.

„Noi, cei care suntem tari, să purtăm slăbiciunile celor ce nu sunt tari şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fie ca fiecare dintre noi să-i placă aproapelui său în ceea ce este bine pentru zidirea acestuia.” (Rom. 15:1, 2, *NW*). Intoleranţa este rodul

Cuprins

putred al închinării false. Toleranţa creştină este rodul minunat al închinării adevărate care duce la unitate şi creştere.

> Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câştig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să îi salvez cu orice preţ pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii. – 1Cor. 9:22, 23, *NW*

Palestina
în primăvara anului 1952

Scrisoare de la un misionar
al Societăţii Turnul de Veghere

„Vă scriu acum cu dorinţa de a vă oferi plăcerea de a călători cu noi în variatele locuri de interes din aceste ţinuturi unde s-a scris atâta istorie biblică, şi pentru a vă prezenta unele puncte de interes care nu sunt aparente la citirea textului biblic. De exemplu: De ce le-a spus Isus discipolilor săi care pescuiau în Marea Galileei şi care nu prinseseră peşte să îşi arunce mrejele de partea cealaltă a bărcii? Sau de ce l-a trimis Isus pe Petru să prindă un peşte ca să ia moneda cu care să plăteaască impozitele? Din aceste întrebări deja aţi ghicit despre ce este vorba în călătoria noastră de această dată. Da, aveţi dreptate, este o vizită la Marea Galileei.

După ce am petrecut o iarnă extrem de neplăcută şi ploioasă în Ierusalim, suntem gata pentru o schimbare. Aşa că în această frumoasă dimineaţă de duminică de sfârşit de martie, pe când înmulţirea şi înflorirea primăverii este în toi, plecăm spre Galileea cu un autobuz vechi şi şubred, cu bănci de lemn făcute pentru ca pasagerii să stea jos. Dacă se poate, vă puteţi închipui cum ne vom descurca să stăm cinci ore pe o scândură care ne va aminti în mod continuu că este tare şi neprietenoasă, nu ca scaunele elastice din autobuzele noastre americane.

Plecăm acum din Ierusalim, în jurul orei prânzului. Prima parte a călătoriei ne duce prin dealurile Iudeii aspre şi pietroase până la câmpia Şaron aproape netedă. De-a lungul întregului drum observăm că aceste dealuri, care păreau maronii şi arse în timpul verii, acum sunt acoperite cu un covor verde abundent presărat din plin cu pietre albe şi roz de toate mărimile şi formele. În spaţiile dintre ele înfloresc tot felul de frumoase flori sălbatice. Predominante între aceste flori sunt macii de un roşu aprins, puţin mai mari decât laleaua domestică ce creşte în State şi margareta galbenă care creşte aşa de mult încât oriunde te uiţi întâlneşti o mulţime de mări galbene.

Când ajungem la Câmpia Şaron, care este o fâşie de pământ ce se întinde de la înălţimea subalpină a munţilor din Iuda, până la Marea Mediterană, peisajul se schimbă. Acum nu se mai vede frumuseţea sălbatică a dealurilor, ci frumuseţea

Cuprins

domestică a câmpurilor de grâne, aratul şi semănatul recoltelor, şi pe când ajungem în vecinătatea vechiului oraş din Biblie, Lida, unde apostolul Petru a vizitat adunarea de creştini şi a vindecat un bărbat paralizat, suntem întâmpinaţi de parfumul plăcut de la portocalii în floare, de la grepfruit şi lămâi din ale căror ramuri atârnă încă fructe coapte. Trecem prin Lida şi continuăm spre nord vreo 40 de mile spre vecinătatea munţilor Efraim. De-a lungul întregului drum suntem încântaţi mereu de aroma plăcută a aerului încărcat de parfumul vegetaţiei în floare.

După o oră ne bucurăm de efectul de montagne russe din zona subalpină a munţilor Efraim, din care face parte, la vest, Muntele Carmel. Urcăm doar câţiva metri şi intrăm în strâmta trecătoare Meghido, prin care, în vechime, multe armate se duceau pe câmpul de luptă de la Armaghedon, şi în Câmpia Esdrelon prin care multe caravane de cămile mergeau spre Egipt şi Siria cu mărfurile lor. Aici vedem pentru prima dată în Israel o civilizaţie atât de veche ce se trage de pe vremea lui Avraam. Arabi îmbrăcaţi în stilul acelor timpuri îşi ară peticele înguste de pământ cu pluguri de lemn. Unele pluguri sunt trase de cămile, altele sunt trase de boi. Odată am văzut un cal şi altădată un catâr trăgând plugul. Mulţi arabi locuiesc aproape de loturile lor de pământ în corturi negre făcute din lână, iar alţii locuiesc în colibe de piatră. Această privelişte neobişnuită nu ţine însă mult deoarece după colţ se întinde în faţa noastră alt peisaj captivant, în toată splendoarea hainei sale primăvăratice – fertila vale numită Izreel în Biblie, şi în afara ei „Câmpiile Esdrelon" şi „Armaghedon".

TOVARĂŞI DE CĂLĂTORIE

Cum va mai trece o oră până ajungem la destinaţie, şi cum ne-am obişnuit cu splendoarea verde a dealurilor, vă voi oferi o idee despre ceea ce se petrece în acest autobuz vechi.

Da, scândura pe care stăm este tot aici. Cu trecerea orelor devenim din ce în ce mai conştienţi, în mod dureros, de prezenţa ei. În faţă, şoferul – un individ neglijent şi cu un aer relaxat, conduce ca un nebun. Se pare că mecanismul volanului este foarte uzat şi din această cauză el trebuie să se lupte cu volanul pentru a ţine acest morman de fiare vechi să nu iasă de pe drum. Dar în afară de mine nimeni nu pare să fi observat acest lucru, deoarece în jurul nostru au loc conversaţii amuzante în multe limbi, însoţite de gesticulaţii ample pentru a se face înţeleşi. Nimănui nu-i pasă ce face şoferul. Pe culoarul autobuzului, aşezate chiar pe jos, sunt nişte femei temanite, din care una hrăneşte la sân un copil foarte murdar. Imigranţii din Teman, înainte să vină în Israel, nu au stat niciodată pe un scaun şi nu au dormit într-un pat. Consideră că din asemenea lucruri poţi să cazi şi să te loveşti. Aşa că stau şi dorm pe jos. Mulţi din pasageri sunt bărbaţi evrei ortodocşi cu perciuni lungi care le atârnă în faţa urechilor, ceea ce caracterizează membrii unei secte ortodoxe mistice care îşi are originea în Europa centrală.

Acum cotim mult, aşa că mai bine să mă mai uit pe geamul acestei şmecherii ca să văd ce se mai întâmplă pe afară. Iat-o! La stânga noastră şi mult în vale, ca o nestemată neatinsă de om, este Marea Galilee, cu dealuri de jur împrejur. Pe când

Cuprins

coborâm vedem lacul schimbându-se într-o infinită varietate de nuanţe, de la albastru la verde şi indigo, chiar şi argintiu, în funcţie de schimbările cerului înnorat de deasupra. Suntem surprinşi să o vedem atât de frumoasă. Pe partea mea dealurile sunt netede şi verzi, dar par colţuroase şi pustii în depărtare. Tocmai am trecut de un semn pe drumul care coboară abrupt, pe care scrie nivelul mării, la 680 de picioare deasupra lacului. Mai mergem o milă, poate mai mult chiar, prin taberele de imigranţi, printre palmieri unduioşi şi hoteluri albe cu nume evreieşti, până ajungem la Tiberias lângă mare. Aici, la capătul călătoriei, suntem mai mult decât nerăbdători să coborâm din acest autobuz.

DE-A LUNGUL ŢĂRMULUI GALILEII

După o noapte de odihnă, ne-am trezit devreme, şi asemenea poştaşului în ziua lui liberă, am plecat la plimbare. Ne-am gândit că ar fi mai interesant dacă am merge pe jos cele 15 mile de la Tiberias la Capernaum şi mai departe, acolo unde Iordanul intră în lac. De-a lungul ţărmului lacului trece un drum bun, aşa că va fi o plimbare uşoară. Am pornit în jurul orei 8, şi pe când mergeam devreme, în liniştea dimineţii, păsări ne cântau deasupra capului printre ramurile marilor eucalipţi. Pescarii îşi atârnaseră plasele pe copaci ca să se usuce şi ca să fie reparate pentru că erau ude şi rupte, căci fuseseră folosite la prins peşti în timpul nopţii. Imaginaţia mea a început iar să lucreze.

Isus trebuie să se fi oprit deseori pe aceste dealuri de sus, aflate în stânga noastră în timp ce ne plimbam spre nord pe lângă lac şi ne gândeam la ce vedea el şi medita la modul în care trebuie prezentat adevărul oamenilor cărora trebuia să le pună mărturie. Dar ceea ce vedea el era foarte diferit de ce vedem noi azi. Pe aici, în vremea lui Isus, erau drumuri cu trafic intens încolo şi-ncoace, cu colectori de taxe stând în gherete gata să ia plata. Aici erau oraşe comparabile cu Tir, Sidon, Ninive. Aici erau casele nobililor cu mulţi servitori, proprietari bogaţi, ale căror hambare trebuiau dărâmate şi construite altele mai mari pentru a păstra recolta; nu existau doar păcate ale ţării, ci şi cele cu blestemele oraşelor – prostituţie publică, condiţii sociale invidioase, sărăcie aprigă alături de bogăţie nemăsurată. Aici la dreapta, pe lac, trebuie să fi fost multe bărci pescăreşti, iar la ţărm mile de plase pescăreşti care trebuiau uscate şi reparate. Peste tot în jurul lacului Isus se învârtea în mijlocul unei vieţi cosmopolite populate unde puteai câştiga lumea întreagă şi să îţi pierzi viaţa şi unde mulţimile pline de pretenţii îl oboseau în aşa măsură încât erau momente când trebuia să plece şi să se odihnească.

Astăzi însă, această viaţă palpitantă din Galileea a dispărut cu desăvârşire. Oraşele aşa cum le cunoştea Isus nu mai sunt, copacii care acopereau cândva dealurile nu mai sunt, acolo unde odinioară erau grădini minunate acum sunt mlaştini şi lacul este lipsit de corăbii, iar ţărmurile acum lenevesc şi în general sunt nelocuite. Numai contururile naturii mai rămân ca să indice cadrul slujirii lui Isus.

Chiar înaintea noastră, la cotitura drumului, este o casă cu grădini superbe şi înconjurată de palmieri. Aici ne vom odihni. Abia am intrat pe poarta casei şi am coborât scările care duc la casa mare de pe pantă, că am şi fost întâmpinaţi de un domn în vârstă drăguţ care vorbea engleză. El ne-a dat apă şi după ce am schimbat

Cuprins

câteva vorbe, a început să ne explice pescuitul pe lac. El ne-a spus că tone de peşte sunt prinse în sezonul de pescuit de-a lungul acestei părţi a ţărmului. Datorită izvoarelor calde care bolborosesc, aici sunt mai mulţi peşti decât în alte părţi ale lacului. Este foarte probabil că apostolii veneau aici să pescuiască. De pe malul abrupt este posibil să vezi peştii din bancurile de peşti din apă atunci când oamenii din bărci nu îi pot vedea. El a spus: „Stau aici şi strig la pescari şi le spun unde să îşi arunce năvoadele". Poate că undeva prin împrejurimi Isus le striga discipolilor să-şi arunce năvodul de partea cealaltă a bărcii, dar Isus a săvârşit un miracol – Ioan 21:1-6.

Domnul cel drăguţ a mai povestit că sunt două tipuri de peşti în lac. Unii mici, numiţi sardine, şi unii mai mari, numiţi tilapia. Peştii mai mici nu sunt de fapt sardine, ci sunt un tip de peşte uşor de pus într-o chiflă; doi dintre aceştia şi cinci chifle este posibil să fi avut băiatul când Isus a hrănit 5,000 de oameni undeva pe aceste ţărmuri. Peştele tilapia, cunoscut şi ca „bibanul lui Petru", este cel în a cărui gură a găsit Petru moneda ca să plătească taxa lui şi a lui Isus. Apoi ne-a explicat că masculul are un săculeţ sub gură. Ei sunt adesea atraşi de obiecte strălucitoare, cum ar fi un inel care a căzut de pe un deget în apă. Nu era deci imposibil ca moneda romană să fi ajuns în gura peştelui.

I-am pus multe întrebări legate de diverse locuri menţionate în Scripturile Greceşti, locuri care sunt de-a lungul lacului, iar el a fost extrem de util. Arătând peste lac, pe celălalt mal spre ţinutul Gerasenes, unde Isus a vindecat pe omul posedat de o legiune de demoni, şi unde porcii au fugit în josul râpei până în mare şi s-au înecat, el a spus: „Trage o linie de acolo până unde suntem noi şi la nord de această linie au avut loc aproape toate evenimentele din serviciul lui Isus din Galileea." El ne-a arătat locaţiile posibile ale Betsaidei, pe latura depărtată a lacului, Capernaum la nord, unde un grup de copaci stăteau în capătul nordic, Horazin mai departe, pe dealurile din spate, şi Magdala între locul unde eram şi Capernaum. Am călătorit mai departe ca să vedem unele din locurile pe care ni le arătase.

Primul loc este Magdala, odată casa Mariei Magdalena. Dar acum, pe locul oraşului unde locuia Maria la începutul câmpiei, lângă mare, se află un grup de cocioabe înspăimântătoare făcute din chirpici, în care locuiesc câţiva imigranţi. Cât a decăzut acest oraş din zilele Mariei!

De aici mergem fără oprire timp de aproape trei ore spre dealurile aflate la nord de lac, în locul unde se crede că era odată marele oraş Horazin, unde Isus trebuie să fi învăţat şi vindecat. Nu mai trec drumuri mari pe lângă el, împânzite de negustori. Nu găsim nici măcar o cărare, ci urmăm potecile de oi şi traversăm câmpul deschis până în locul în care era probabil oraşul. În afară de peisaj, atât în interior cât şi spre lac, este o privelişte pustiită şi cuvintele lui Isus sunt mai pline de înţeles în mod impresionant: „Vai de tine Horazin!" – Mat. 11:21, *NW*.

Coborând dealurile din Horazin spre ţărmul de nord al lacului, ne continuăm călătoria printr-un mozaic de culori produs de 30 sau mai multe tipuri de flori sălbatice, până ajungem în cel mai interesant punct al lacului – posibila locaţie a oraşului Capernaum. Ruinele multor temelii care zac dezgropate la fiecare pas

Cuprins

arată o comunitate odată numeroasă. Aici a locuit Simion Petru şi fratele său Andrei, aici au locuit şi tovarăşii lui Petru, Iacov şi Ioan, fiii lui Zebedei, şi tot aici a înfăptuit Isus multe din minunatele lui lucrări, atrăgând astfel atenţia întregii zone a lacului. Tot aici Simon Zelotul, un rebel fanatic opus Romei, a găsit înţelegere învăţând adevărul cu Matei Levi care stătea la vamă şi strângea taxe pentru Irod Antipa. Astăzi acesta pune imaginaţia la încercare pentru a ilustra cum era Capernaum. Isus descria oraşul ca „înălţat până la cer" (*NW*) Pe când ne depărtăm de ruinele ultimului loc de interes din călătoria noastră nu putem să nu ne aducem aminte de celelalte cuvinte ale lui Isus despre Capernaum, „Vei ajunge în Hades." – *NW*.

Acum este după amiaza târziu şi trebuie să ne întoarcem peste câmpiile Galileii până la drumul principal şi să prindem o călătorie până în Tiberias, de unde vom lua un autobuz către Ierusalim şi acolo vom scrie despre cele văzute, ca să ţi le transmitem ţie.

Domnul Dumnezeul vostru vă aduce într-un ţinut minunat, un ţinut cu pârâie, cu izvoare şi lacuri pe văi şi pe dealuri, un ţinut cu grâu şi orz, viţă-de-vie, curmali şi rodii, un ţinut cu măsline pentru ulei şi miere, un ţinut unde poţi mânca fără încetare, căruia nu-i lipseşte nimic, un ţinut în care pietrele conţin fier şi din ale cărui dealuri poţi săpa după cupru. – Deut. 8:7-9, *AT*."

Încercarea Loialității

CUVÂNTUL „loialitate" nu apare în *Versiunea Regele Iacob* sau în *Versiunea Americană Standard*. Cu toate acestea, sunt multe cuvinte în Biblie care au exact acelaşi înţeles. Este folosit în Deuteronomul 13:4, traducerea lui Moffat, interpretându-l din ebraicul *dabáq,* care înseamnă „a se agăţa sau a adera, a se alătura, a se lipi". Este un cuvânt francez din latinul *legalis* care înseamnă „legal", vechiul francez fiind *loial,* prin urmare cuvântul nostru englezesc „loyal", de la rădăcina „law" (lege). Utilizarea acceptată a cuvântului este credincios în dragoste sau datorie, respectând cuvântul dat, sau al unuia care în timpuri de revoltă rămâne credincios supuneii sale". Înseamnă ceea ce este făcut în strictă conformitate cu legea lui Dumnezeu. O persoană loială este una demnă de încredere, care nu este neglijentă, credincioasă în executarea datoriei, şi în armonie din inimă cu aranjamentele lui Dumnezeu. Acest lucru este exemplificat în Isus Cristos. Este scris despre El: „Mi-ai dat o ureche dechisă; atunci am răspuns: 'Iată, vin să-ţi împlinesc porunca din Carte; Bucuria mea este să-ţi fac plăcere şi să te servesc, legea ta este în inima mea." (Ps. 40:6-8, *Mo*) El a ţinut strict şi ferm la legea lui Dumnezeu tot timpul, ca şi când El ar fi fost legea, fără să se abată. „Isus Cristos este acelaşi ieri şi azi şi pentru totdeauna." (Evrei 13:8, *NW*) Iehova Dumnezeu este întotdeauna consecvent, nu îşi neglijează niciodată propriile legi şi principii. „La El nu este schimbare, El nu se întoarce ca umbra." – Iac. 1:17, *NW*.

Cuprins

[2]Iehova încă îi pregăteşte pe cei credincioşi Lui pentru serviciul lor prezent şi viitor, şi nimeni nu este capabil să exercite autoritate până când nu a învăţat să asculte şi să fie loial autorităţii. Câţiva dintre servii lui Dumnezeu nu au fost oameni cu „abilităţi naturale" extraordinare, aşa cum înţelege această lume acest termen, însă ei au avut adevărata abilitate în ochii Domnului, şi au fost complet de încredere şi loiali lui Iehova şi voinţei Lui. Cei de astăzi cărora Dumnezeu le-a încredinţat interesele Împărăţiei Sale sunt cei ce şi-au demonstrat loialitatea sub încercare, având aceeaşi conformitate strictă cu legea lui Dumnezeu, ca şi cea demonstrată de Cristos. Trebuie să fie rezultatul convingerilor personale ale unei persoane.

[3]Adevărat, loialitatea unuia poate impresiona şi influenţa pe alţii, dar ea nu trebuie să fie etalată pentru acest scop, ci datorită supunerii. Nici nu trebuie ca loialitatea unei persoane să fie factorul de supraveghere ce-i forţează pe alţii să ajungă la aceeaşi concluzie. Totuşi, acolo unde într-un grup toţi sunt de aceeaşi părere şi determinare în convingeri personale, şi cu toţii sunt uniţi în mod voluntar, atunci aceea este o grupă loială. Astăzi martorii lui Iehova sunt singurul grup de oameni care respectă legea lui Dumnezeu, regula Lui de acţiune. Ei sunt loiali autorităţilor superioare din univers – Iehova şi Isus Cristos, şi aderă cu loialitate la guvernarea Teocratică, arătând supunere statornică acesteia şi Regelui ei. De asemenea, aceşti martori recunosc aranjamentul pe care Iehova l-a stabilit prin crearea „servului credincios şi înţelept", ce are acum responsabilitate completă peste toate posesiile şi bunurile Stăpânului de pe pământ. Ei recunosc imediat şi de bunăvoie Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere ca fiind servul legal al „servului credincios şi înţelept" şi sunt loiali ei, de asemenea şi adevărului şi fraţilor lor în credinţă. Loialitatea este cunoscută doar atunci când este demonstrată, şi este arătată de fapt când sunt necazuri, adversităţi şi ispită. Totuşi, odată ce este manifestată, rezultă încrederea în cel loial.

[4]Serviciul şi loialitatea sunt inseparabile. Trebuie să existe o continuitate statornică în serviciul lui Iehova, şi aceasta este cheia dezvoltării loialităţii. Este necesar să servim interesele Împărăţiei cu bucurie şi de bună voie, profitând atât de micile oportunităţi cât şi de cele mari, dacă vrem să avem loialitate. Cei ce vor să fie loiali trebuie să studieze Cuvântul lui Iehova şi să înveţe căile Lui, să înţeleagă principiile pe baza cărora El acţionează, şi motivele Lui, şi în acelaşi timp să înveţe cum să se depărteze de căile celor răi. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi ... ci îşi găseşte bucuria în Legea Celui Veşnic, şi zi şi noapte cugetă la ea." – Ps. 1:1, 2, *Mo*.

[5]Martorii rămân loiali Numelui lui Iehova deşi astăzi este ocărât şi hulit. Ei rămân loiali şi credincioşi Lui, şi nu iau în seamă dezonoarea şi ruşinea pe care cei din această lume le îngrămădesc asupra lor. Cuvântul profetic vorbeşte despre această stare, spunând: „'De dragul Tău am suferit batjocuri, m-au acoperit insulte cu ruşine, ... căci zelul pentru Casa Ta mă roade, şi batjocurile împotriva ta au căzut asupra mea. Când îmi liniştesc sufletul prin post, oamenii mă batjocoresc; când mă îmbrac cu sac, devin bătaia lor de joc; râd de mine în public, mă pun în cântecele lor sentimentale." (Ps. 69:7-12, *Mo*) Dacă noi vom fi loiali, atunci

Cuprins

asemenea lucruri trebuie purtate. Apostolul Pavel a spus: „Căci nici Cristos nu Şi-a plăcut Lui însuşi; ci, după cum este scris: «Batjocurile celor ce Te batjocoreau au căzut asupra Mea.»" (Rom. 15:3, *NW*) Noi suntem un popor cu un nume şi trebuie să ne ridicăm la înălţimea Numelui Lui, prin urmare trebuie să ştim ce înseamnă Numele, ce reprezintă, de ce suntem poporul Lui, şi să ştim cum să-L lăudăm şi să-l mărim. Da, trebuie să creştem în dragoste atât de mult încât să ne doară atunci când oamenii vorbesc de rău despre el, încât să-l apărăm ca şi cum ne-am apăra pe noi înşine. Iehova ne-a onorat cu descoperirea Numelui Său şi l-a plantat în interiorul nostru, aşadar trebui să învăţăm cum să ascultăm toate poruncile în acel Nume de la Marele Rege al Sionului, Domnul Isus Cristos. El este Alesul, „piatra din capul unghiului", marele Profet al lui Dumnezeu, iar El trebuie să fie ascultat şi să ne supunem lui strict.

[6]În organizaţia Domnului, loialitatea şi neloialitatea pot fi demonstrate în multe feluri. O persoană ar putea concluziona că locul său atribuit este subordonat numirii altei persoane, şi pe motiv că el are mai multă educaţie şi mai multe abilităţi umane, se simte superior celui pe care Domnul l-a plasat într-o poziţie superioară. Nutrind asemenea cugete, el scapă scutul credinţei şi permite săgeţilor otrăvitoare să intre în mintea lui, şi foarte repede el ar putea deveni neloial. Pe de altă parte, un frate loial îşi va aminti cine este, cum i-a luminat mintea adevărul, şi că tot ceea ce ştie despre Iehova, Regele şi Împărăţie a venit prin lucrarea „servului credincios şi înţelept." El ştie că aşa cum Iehova a dat cunoştinţa adevărului, tot aşa El o poate lua înapoi. Deci, cugetând la aceste lucruri, el nu se înalţă deasupra fratelui său, ci va considera ca şi un privilegiu de a servi alături de el. El, aşadar, îşi manifestă loialitatea faţă de regula de acţiune. Iar loialitatea unei persoane poate fi încercată printr-un tratament aparent nedrept. Este posibil să nu existe nicio expresie de regret sau de părere de rău din patea celuilalt, iar el s-ar putea simţi profund îndurerat, însă loialitatea lui este evidenţiată de îndurarea răbdătoare şi bucuroasă a încercării, ştiind că „Dumnezeu face ca toate lucrările Lui să conlucreze spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu." (Rom. 8:28, *NW*) Un alt frate ar putea fi părăsit de către familia lui carnală şi de câţiva pe care îi credea prieteni. Ce va face el? Va rămâne cu loialitate lângă regula de acţiune a lui Dumnezeu? – Luca 14:26, *NW.*

[7] În vremurile tulburi dintre 1918-1922 au existat încercări severe printre membrii poporului lui Dumnezeu. Domnul a apărut la templu pentru judecată. Întrebarea era: Cine urma să stea în mod loial de partea lui Iehova, rămânând neclintit, statornic? „Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? Şi cine este cel ce va putea sta în picioare când apare El? Căci El este ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului." (Mal. 3:2, *Ro*) Iehova, prin judecătorul Său de la templu, a încercat inima celor din poporul Său şi a respins mii de oameni deoarece erau egoişti şi neloiali. După ce au fost hrăniţi şi îndrumaţi prin credinciosul corp de guvernare legal, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, timp de treizeci de ani, mulţi au spus: „Iehova tratează şi prin alte agenţii." Astfel ei îşi puteau promova propriile interese egoiste. Cei loiali au rămas lângă organizaţia Domnului. Ei au produs dovada îndrumării Lui şi s-au opus celor ce erau neloiali. Ei s-au luptat

Cuprins

pentru căile lui Iehova, şi deşi lupta a continuat ani de-a rândul, cei loiali au câştigat iar cei neloiali au fost înlăturaţi. Ca rezultat, astăzi există sute de mii de oameni fericiţi în cunoştinţa adevărului.

[8]Da, cei neloiali ar fi împiedicat ca adevărul să ajungă la oameni în general, căci ei au spus: „Secerişul este gata şi lucrarea Domnului este terminată. Acum trebuie să aşteptăm să fim adunaţi de către Domnul în cer." Cei loiali au spus: „Iehova dezvăluie şi mai mult adevăr. Lucrarea nu este gata, iar noi vom duce la bun sfârşit această lucrare, în ciuda neglijenţei voastre şi a acuzaţiilor voastre că Domnul nu tratează prin Societatea Turnul de Veghere." Crezând că adevărul era de partea lor, cei neloiali au plecat şi au încercat să creeze mai multă lumină, însă scânteia pe care ei au avut-o s-a stins, aşa cum se întâmplă cu toate scânteile ce sunt separate de focul principal. Dispar în aer, şi tot aşa au dispărut şi cei neloiali. Chiar şi în zilele din urmă ale acestui sistem rău mai sunt câţiva care îşi arată condiţia greşită a inimii prin purtare neloială. Nu fiţi îngrijoraţi că aceşti necredincioşi par să aibă o scânteie de lumină, ci mai degrabă gândiţi-vă de unde au acea scânteie, şi încotro îi va îndrepta. Îi va aduce în asociere apropiată şi unitate cu poporul lui Dumnezeu, sau îi va duce mai departe de el? Chiar îi va uni pe cei credincioşi sau mai degrabă este o înşelătorie să urmezi ideile altor oameni?

[9]De fapt, asemenea acţiuni creează discordie, pentru că unul merge într-o direcţie, iar restul în cealaltă. Apoi apare problema, cine are dreptate? Despărţirea este deja acolo, şi nu unitatea. Cei ce iubesc căile lui Iehova vor rămâne credincioşi şi loiali şi nu vor ezita sub încercare. Noi urmărim onoarea şi justificarea lui Iehova, şi nu aceea a fiecărui individ. Dacă nu vor pune umărul la roată să ajute la lucrarea Domnului, lăsaţi-i în voia lor. „Niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său. Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele." (Zah. 7:10, 11, *AS*) „Dar ei s-au comportat în mod arogant, n-au dat atenţie poruncilor Tale, au păcătuit împotriva hotărârilor Tale, pe care, dacă un fiu al pământului le va împlini, va trăi prin ele; ţi-au întors spatele, şi-au înţepenit grumazul şi n-au ascultat." (Neem. 9:29, *Ro*) Dezastrul va veni peste cei care cunosc calea lui Iehova, care s-au hrănit la masa Domnului şi apoi au întors spatele în mod rebel. Responsabilitatea lor e mare, deoarece sunt neloiali organizaţiei lui Dumnezeu şi îi conduc şi pe alţii în neloialitate.

[10]Tuturor martorilor lui Iehova le este încercată credinţa într-un fel sau altul. Adeseori lucrurile mărunte sunt cele care testează. Timpul de încercare nu a durat doar din 1918 până în 1922, ci a continuat din acele zile încoace, căci o mare persecuţie a început să vină peste adunarea din Germania în 1933, prin acum defuncta şi dispreţuita organizaţie nazistă. Apoi din 1939 până la sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial a avut loc cea mai mare persecuţie asupra poporului lui Dumnezeu, practic în toate părţile lumii, însă cei credincioşi au rămas loiali voinţei lui Dumnezeu. Marele conflict dintre naţiuni le-a furnizat falşilor religioşi oportunitatea pe care şi-o doreau de a da frâu liber urii împotriva aleşilor lui Dumnezeu, şi o durere îngrozitoare a fost impusă. Dar cei ascultători au fost cu adevărat loiali regulii de acţiune a lui Iehova. Ei au refuzat să facă compromisuri, să se abată sau să devieze de la adevăr. Ei au fost loiali.

Cuprins

EXEMPLE SCRIPTURALE DE LOIALITATE

[11]Puritatea serviciului lui David este întotdeauna un lucru plăcut la care să ne gândim, şi el serveşte ca exemplu pentru toţi iubitorii adevăraţi ai dreptăţii. Desigur că şi el a avut slăbiciunile lui omeneşti, pentru care întotdeauna a implorat iertare cu inima căită, dar nu a fost niciodată ipocrit sau îngâmfat. El a rămas loial lui Iehova şi L-a preamărit mereu. De exemplu, când chivotul era adus de la casa lui Obed-edom: „David se învârtea în dans, cu toată puterea, înaintea Celui Veşnic, purtând doar o fustă de in înjurul lui; astfel au adus David şi toată casa lui Israel chivotul Celui Veşnic, cu strigăte şi sunete de trâmbiţă.” După aceea, „David s-a întors să-şi salute familia, dar fata lui Saul, Mical, i-a ieşit înainte şi a zis: ‘Minunată cinste a primit astăzi regele lui Israel descoperindu-se înaintea femeilor, a slujnicelor, cum s-ar descoperi indecent un om de nimic!’ David i-a spus lui Mical: ‘Am dansat în prezenţa Celui Veşnic! Binecuvântat fie Cel Veşnic, căci m-a ales pe mine în locul tatălui tău sau a oricui din familia lui, numindu-mă prinţ peste Israel, poporul Celui Veşnic. Când mă distrez în prezenţa Celui Veşnic, mă consider prea umil pentru aşa o cinste! Nu-mi fac cinste mie!’” (2Sam. 6:14, 15, 20-22, *Mo*) David a rămas loial onoarei lui Iehova, şi când a fost dispreţuit şi urât de către soţia lui pentru acest lucru, el nu s-a clintit şi nici nu a dat înapoi. De asemenea, au mai existat cele două ocazii când l-ar fi putut ucide pe Regele Saul. De ce l-a cruţat? Nu pentru că îl iubea, nici pentru că se căsătorise cu fiica lui, ci datorită loialităţii pentru Iehova şi cuvântului Lui legat de regele uns. „Nu vă atingeţi de unşii Mei şi nu faceţi niciun rău profeţilor Mei.” (1Cron. 16:22, *AS*) Această regulă fusese stabilită cu sute de ani în urmă, în vremea lui Avraam. Unsul lui Iehova este lumina ochilor Lui. – Gen. 26:11, Deut. 32:10, Zah. 2:8.

[12]Experienţa lui Iosif în casa lui Potifar ilustrează de asemenea loialitatea. El era atât de demn de încredere încât tot ce era legat de afacerea stăpânului său fusese lăsat în mâinile lui, iar el practic exercita o autoritate egală. În acele vremuri, imoralitatea feminină era îngrozitor de obişnuită, iar soţia lui Potifar nu era o excepţie. Îndemnată fără îndoială de frumuseţea, puterea, vigoarea şi bărbăţia lui Iosif, ea l-a acostat fără ruşine şi în mod repetat. Într-o asemenea situaţie, majoritatea bărbaţilor ar fi cedat; dar Iosif a ţinut la integritatea lui, nu doar faţă de angajatorul său încrezător, ci şi faţă de Dumnezeul lui, Iehova. Ca răspuns la farmecele femeii, el a spus: „Cum aş putea atunci să fac o asemenea ticăloşie, şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” El ura păcatul, şi nu putea să rămână să protesteze, ca nu cumva să fie depăşit. Aşadar el a evitat societatea care putea duce la el. Pasiunea profană a soţiei lui Potifar s-a transformat în ură amară, ea folosind îmbrăcămintea inocentului Iosif pentru a-l acuza pe nedrept. Soţul furios l-a pus pe Iosif în cătuşe. Iehova nu l-a uitat, pentru că în timp întreaga disciplină a închisorii a fost plasată sub controlul Lui. El trebuie să fi stat un timp considerabil acolo, deoarece a trecut o perioadă de treisprezece ani de la prima înregistrare despre el până la momentul când a stat înaintea lui faraon după ce a fost eliberat din închisoare. – Gen. 39:9, 22; 37:2; 41:46.

Cuprins

[13]Dezaprobarea lui Iehova faţă de acţiunile neloiale din partea servitorilor Lui este văzută prin experienţele lui Aaron, Miriam, şi într-un caz, chiar al lui Moise. În cazul lui Moise a fost la Meriba, în timpul ultimului an în pustiu, când copiii lui Israel murmurau împotriva lui pentru că i-a adus în acest loc unde nu aveau niciun strop de apă. Iehova i-a poruncit lui Moise: „Ia toiagul şi cheamă adunarea, tu şi fratele tău Aaron, şi să vorbiţi stâncii acesteia înaintea ochilor lor, ca ea să dea apă; să le scoţi astfel apă din stâncă." Moise a adunat oamenii şi a spus: „Ascultaţi, răzvrătiţilor! Vom putea noi, oare, să vă scoatem apă din stânca aceasta? Apoi Moise a ridicat mâna şi a lovit stânca de două ori cu toiagul. Şi a ieşit apă din belşug." Iehova i-a spus mai apoi lui Moise: „Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să Mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-am dat-o." (Num. 20:5-12, *AS*) Deşi Moise va fi înviat şi îi va fi acordată o răsplată în lumea nouă, totuşi nemulţumirea lui Dumnezeu a fost arătată la Meriba, pentru că El nu se uită la faţa oamenilor. Aaron ar fi putut să controleze cuvintele nestăpânite şi faptele lui Moise, dar nu a făcut-o, de aceea şi el a fost vinovat de păcat, şi a fost pedepsit, fiind deposedat de privilegii preţioase. – Num. 20:24-28.

[14]Miriam a fost neloială nerecunoscându-şi fratele, pe Moise, ca fiind singurul serv ales al lui Iehova. Aaron a fost, de asemenea, părtaş la această acţiune neloială. Ei au spus: „Chiar i-a vorbit Iehova numai lui Moise? Nu ne-a vorbit şi nouă?" Iehova le ştia gândurile, aşa că i-a adunat pe toţi trei şi l-a sprijinit pe servul Său Moise, iar în indignarea Lui a lovit-o pe Miriam cu lepră, care a fost mai târziu vindecată prin intermediul lui Moise. (Num. 12:1-16, *AS*) Mai apoi, Miriam a murit la Cades. Lipsa de loialitate faţă de servul Lui ales nu a fost tolerată de Iehova.

[15]Este la fel şi astăzi, chiar dacă suntem atât de aproape de lumea nouă. În timp ce Iehova şi-a manifestat atât de clar aprobarea pentru „servul credincios şi înţelept", unii folosesc aproape aceleaşi cuvinte: 'Oare numai şi doar prin «servul credincios şi înţelept» a vorbit Iehova? Oare nu a vorbit şi prin noi?' Asemenea persoane s-au încurajat la idei măreţe, au permis mândriei şi egoismului să preia controlul, şi conchid că au fost folosiţi în ani demult trecuţi, aşa că de ce nu ar avea un rol în guvernarea Israelului spiritual de astăzi? Nu ar trebui şi ei să fie auziţi? Aceste persoane se iau prea în serios, sunt îngâmfate şi neloiale. Se poate ca ei să nu aducă în discuţie onoarea ce aparţine „servului credincios şi înţelept", dar vror să ştie de ce nu sunt ascultaţi şi ei. Exact problema lui Miriam şi a lui Aaron! Este demn de notat că toţi trei, Moise, Miriam şi Aaron au ratat intrarea în Ţara Promisă, pentru că toţi au murit în cel de-al patruzecilea an al pribegiei în pustiu. – Num. 33:38; 20:1; Deut. 34:1, 5.

LOIALITATE FAŢĂ DE SINGURUL SANCTUAR

[16]Locul închinării este altarul, şi acela este locul potrivit pentru sacrificiu. Un loc al închinării trebuie să fie ales mai întâi de Iehova, şi conform legii doar locul dedicat este permis pentru a fi folosit. (Ex. 20:24; Deut. 12:5, 11) Sanctuarul trebuie să fie doar *unul*, pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată fi ţinut în unitate

Cuprins

Teocratică. (1Regi 12:27). În zilele lui Israel apăruseră o multitudine de locuri ce promovau creşterea închinării la idoli. Tabernacolul era centrul Israelului şi închinarea corectă însemna unitatea Israelului, la locul ales de Dumnezeu, unde era încâtat să locuiască. După moartea regelui Solomon s-a iscat o mare revoltă între poporul lui Dumnezeu şi ei s-au împărţit, iar regele Israelului a spus: „Dacă poporul acesta se va sui la Ierusalim să aducă jertfe în casa lui Iehova, inima poporului acestuia se va întoarce la domnul său, la Roboam, regele lui Iuda; ... După ce s-a sfătuit, regele a făcut doi viţei de aur şi a zis poporului: Destul v-aţi suit la Ierusalim; Israel! Iată dumnezeii tăi care te-au scos din ţara Egiptului. A aşezat unul din aceşti viţei la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Şi lucrul aceasta a devenit păcat." (1Regi 12:27-30, *AS*) Ieroboam nu adera la regula de acţiune a lui Dumnezeu? Legea lui Iehova era încălcată iar regele era complet neloial lui Iehova şi sanctuarului Său ales. În aceste zile din urmă, unii ignoră complet locul de întâlnire, unde Dumnezeu vorbeşte poporului Lui, în jurul „servului credincios şi înţelept", ce foloseşte întotdeauna Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Acesta este locul ales şi a fost demonstrat astfel timp de aproape şaptezeci de ani. Aceia care-şi aleg singuri locurile de închinare şi serviciu şi îi învaţă şi pe alţii la fel riscă să fie complet izolaţi de adunare, aşa cum s-a întâmplat cu poporul tipic. (Lev. 17:4) Ei nu îi sunt loiali lui Iehova şi organizaţiei Sale alese.

[17]Când Aaron a construit viţelul de aur, cedând cererilor poporului, Moise a rămas loial lui Iehova împotriva acestei false închinări. El şi-a luat poziţia la poarta taberei şi a spus: „Cine este de partea lui Iehova, să vină la mine. Şi toţi fiii lui Levi s-au adunat la el." (Ex. 32:36, *AS*) Trebuia luată o decizie, pentru că Iehova fusese insultat, iar aranjamentele Lui instituite fuseseră ignorate. În acelaşi fel, unii devin acum îngrijoraţi de aşteptare şi cred că ceva este în neregulă cu „servul credincios şi înţelept", pentru că evenimentele nu se întâmplă aşa cum cred ei că ar trebui. Îngrijorarea aşteptării îi conduce pe mulţi în ispită. Dacă aşteptăm nu ne vom pierde lucrul, dar cei care pornesc lucrurile pe cont propriu cu siguranţă o vor face, ba mai mult, îl ignoră şi îl insultă pe Domnul şi pe servul Său recunoscut.

[18]Loialitatea adevărată este ilustrată prin cei trei tineri evrei; iar acest lucru învaţă clar că deşi diferenţa între rege şi supus poate fi mare, totuşi această diferenţă se pierde când apare coflictul între loialitate şi datorie pentru Iehova şi ascultarea de legile oamenilor. Aceşti trei oameni erau ascultători de lege, iar legea ascultării şi loialitatea faţă de aceasta era prima lege. Ei nu făcuseră nimic ca să sfideze regele, doar au refuzat (şi asta nu în mod ostentativ) să se conformeze unei porunci care încălca dreptul conştiinţei. Desigur abstinenţa din cauza conştiinţei nu era menită să-i rănească pe alţii. Ei nu încercau să-i convingă pe alţii să facă la fel, deşi alţi izraeliţi au fost încurajaţi de aderenţa lor loială la legea lui Dumnezeu. Minţile lor erau hotărâte în încercare, iar răspunsul pregătit era: „Să-ţi fie cunoscut, rege." Aceşti oameni îi 'dădeau Cezarului ceea ce îi aparţine' şi se asigurau că Iehova primea ceea ce i se cuvenea. Când Cezarul îşi arogă lucrurile care îi aparţin lui Iehova, atunci autorităţii sale trebuie să i se împotrivească. Dumnezeu nu vrea lucrurile Cezarului. Pentru aceşti oameni situaţia era ori albă

Cuprins

ori neagră, dar adevărata loialitate şi adevăratul devotament pentru Iehova calmează spiritul în timpuri critice, şi cu un calm exemplar ei au dat răspunsul. În zile mai liniştite ei au jurat să fie credincioşi şi loiali voinţei lui Dumnezeu, iar acum încercarea era în curs. Ei au întâmpinat-o înfruntând toată opoziţia, chiar şi ameninţarea regelui şi pedeapsa cuptorului de foc. Aşadar astăzi nu lăsaţi timpul preţios să treacă, iar apoi să speraţi pentru ce este mai bun sub încercare. Cunoaşteţi acum şi fiţi convinşi personal, astfel încât atunci când veţi fi puşi în faţa unei urgenţe să ştiţi ce să faceţi. Răspunsul corect va fi dat atunci, iar vouă nu trebuie să vă fie ruşine, nici teamă să recunoaşteţi deschis ceea ce credeţi. Convingerea fermă a adevărului vă va feri să-i tăgăduiţi pe Iehova şi Fiul Său.

LEGĂMÂNTUL SĂRII

[19]La optsprezece ani după revolta din Israel, Ieroboam, regele Israelului, s-a războit cu Abia, regele Iudeii, iar înainte de luptă Abia i-a strigat regelui rebel: „Nu trebuie oare să ştiţi că Iehova, Dumnezeul lui Israel, a dat pe vecie împărăţia peste Israel lui David şi fiilor lui printr-un legământ al sării?” (2Cron. 13:5, 6, *AS*) Ce este „legământul sării”? Iehova a poruncit: „Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare; să nu laşi să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea, legământul Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mâncare să pui sare.” (Lev. 2:13, *AS*; vezi de asemenea Num. 18:19) Sarea este un conservant împotriva putrefacţiei şi descompunerii, şi, prin urmare, înseamnă puritate şi permanenţă. Natura sa inalterabilă reprezintă statornicie şi inflexibilitate. În timpurile din vechime, este raportat că a consuma sare cu altcineva era un semn de ospitalitate şi de fidelitate, o legătură de prietenie perpetuă sau un angajament de fidelitate. Era un angajament de loialitate. (Ezra 4:14) Prin urmare, legământul sării pe care Iehova l-a făcut cu David rămânea neîntrerupt pentru totdeauna, şi Abia i-a amintit aceasta regelui înşelător, neloial al legământului, dar fără niciun rezultat. Cu o armată de două ori mai mare, el l-a atacat pe Abia, dar a fost învins.

[20]Domnul Isus a spus: „Căci orice om trebuie să fie sărat cu foc. Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde tăria, cu ce o veţi drege? Să aveţi sare în voi înşivă şi să păstraţi pacea între voi.” (Marcu 9:49, 50, *NW*) Fără îndoială, căldura persecuţiei nu-i va afecta pe cei care sunt loiali, iar testările şi încercările care rezultă din prezenţa marelui Judecător vor fi pentru purificarea şi curăţirea poporului lui Dumnezeu. (Mal. 3:2-4) Dacă sarea spirituală nu este acolo, atunci există corupţie şi descompunere. Dacă în jertfirea noastră pentru Iehova Dumnezeu nu avem fidelitate, onestitate şi loialitate, atunci nu suntem buni de nimic. Este imperios necesar să avem încredere în fraţii noştri că se vor îngriji şi vor fi de încredere în serviciu. Trebuie să fim în pace, dar acest lucru este imposibil dacă nu avem loialitate, integritate şi nu suntem demni de încredere. Trebuie să avem ‘sare în noi înşine’. Ea ne ţine în serviciu, viguroşi, rapizi, acceptabili, temeinici şi cu dragoste frăţească.

[21]Cei care se oferă voluntari serviciului lui Iehova trebuie să se aştepte să ofere o jertfă focului persecuţiei. Aşa cum fiecare jertfă este întâi pregătită cu sare înainte de a fi consumată de foc, astfel trebuie să fim şi noi cu inima curată, loiali

Cuprins

până la a ne asigura că este o jertfă pentru Domnul. Da, chiar a ne separa de tot ceea ce ar fi un obstacol în calea realizării părţii noastre de înţelegere. ‘Credincios este Cel ce a promis.’ (Evrei 10:23) Pentru ca noi să luam parte la acest ‘legământ al sării’ trebuie să însemne că nu există nicio înşelăciune, necinste sau ipocrizie în înţelegerea noastră cu Iehova, că nu vom face niciodată nimic să-l dezonoreze sau să-l trădeze. Împărtăşirea sării va vorbi cu siguranţă despre loialitate. Prin urmare, cât de condamnabil şi teribil a fost actul lui Iuda Iscarioteanul care a stat şi a mâncat la masa Domnului! „Cel ce-şi înmoaie mâna cu Mine în farfurie, acela Mă va trăda.” „Dar iată că mâna trădătorului Meu este cu Mine la masă.” Să mănânci la aceeaşi masă şi totuşi, în acelaşi timp, să meditezi la trădare! – Mat. 26:23; Luca 22:21, *NW*.

[22]Cât de îngrozitor se abate o calamitate asupra celor care au mâncat pâine şi sare spirituale la masa de astăzi a Domnului, aşa cum este furnizată de către „servul credincios şi înţelept”, şi apoi s-au retras şi şi-au aşezat propria masă şi au sperat să-L atragă pe Domnul de partea lor. Nu numai că au rupt prietenia şi au arătat lipsă de loialitate, dar i-au încurajat şi pe alţii să facă acelaşi lucru. Să înţelegem situaţia corect. Nu există nicio îndoială că martorii lui Iehova sunt sarea pământului, la fel cum a fost Noe atunci când se sfârşea o lume. Aşa cum sarea salvează de la descompunere, tot la fel Noe şi familia sa au fost o rămăşiţă salvată. Ei au început populaţia lumii care a dus la milioane de oameni ce trăiesc de atunci încoace. Niciunul din neamul lui Adam nu ar fi astăzi în viaţă dacă nu ar fi fost pentru cel credincios lui Iehova de atunci. Este la fel acum. „Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nici o carne n-ar fi salvată; dar, de dragul celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate.” – Mat. 24:22, *NW*.

LEGEA LUI IEHOVA

[23]„Isus a răspuns: Prima este: «Ascultă, o, Israel: Iehova, Dumnezeul nostru, este un singur Iehova şi să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta». A doua este: «Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi». Nu există altă poruncă mai mare decât acestea.” (Marcu 12:29-31, *NW*) Acest lucru înseamnă să-I devotezi totul lui Iehova, şi nu se poate concluziona că atâta timp cât cineva îl iubeşte pe Iehova, el are libertatea de a-i jigni pe alţii, deoarece porunca a doua trebuie să fie respectată, şi nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să-şi rănească aproapele. Iacov a numit aceasta „legea regală”. Acolo unde responsabilităţile scripturale faţă de familiile noastre sunt puţine, cei dedicaţi lui Iehova ar trebui să se întrebe dacă oferă deplină expresie în serviciu. Nouă nu ne este poruncit să îl iubim pe Cezar cu toată puterea noastră, şi este imposibil să oferim toată dragostea şi puterea noastră lui Iehova şi lui Cezar în acelaşi timp. Datorită posibilelor cereri din timpul şi puterea noastră venite din partea altora decât Iehova, încercările vor veni, şi fiecare trebuie să decidă de cine va asculta mai întâi. Poate veţi fi instruit să îndepliniţi unele acţiuni care ar însemna neascultare faţă de „legea regală”, în conformitate cu Scriptura: „Să-ţi iubeşti pe aproapele ca pe tine însuţi.” (Iac. 2:8,

Cuprins

NW) Întrebaţi-vă: V-aţi răni într-un asemenea mod? Dacă nu, atunci trebuie să ascultaţi de Dumnezeu mai întâi. Loialitatea voastră faţă de Iehova şi legea Lui vă va da o conştiinţă clară şi curată şi vă va aduce recompensă. Legile lui Iehova sunt universal supreme. Fraţilor le vor fi făcute cereri din cauza unor situaţii de urgenţă şi a unor circumstanţe cumplite, dar aveţi întotdeauna în vedere faptul că nicio situaţie nu ar putea anula responsabilitatea voastră primară fata de Atotputernicul, Măreţul şi Atotînţeleptul Creator. Loialitatea este în încercare. Ascultaţi mai întâi de Dumnezeu şi încredeţi-vă în El complet şi rezultatul va fi corect, în timp ce în cazul în care cedaţi neloialităţii, rezultatul, în măsura în care vă priveşte, va fi dezastruos. Meditaţi asupra Cuvântului şi voinţei lui Dumnezeu, şi acţionaţi apoi în consecinţă. Ascultaţi de marele Profet al lui Iehova, Isus Cristos, şi veţi trăi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce înseamnă loialitatea, cum este ea exemplificată prin Isus Cristos şi cui îi încredinţează Iehova interesele Împărăţiei?
3. Cine rămân credincioşi legii lui Dumnezeu şi căror autorităţi le sunt ei loiali?
4. Care este ideea fundamentală a loialităţii şi cum este dezvoltată?
5. Cum este implicat numele lui Iehova în loialitatea noastră?
6. Explicaţi feluri de lipsă de loialitate din mijlocul fraţilor.
7,8. Daţi exemple de loialitate şi lipsă de loialitate de acum treizeci de ani şi rezultatul.
9. Ce înseamnă „a retrage umărul”?
10. Este loialitatea încă în încercare? Explicaţi.
11. Relataţi pe scurt loialitatea lui David la timpul când a fost adus la Ierusalim chivotul lui Dumnezeu.
12. Cum a demonstrat Iosif loialitate în casa lui Potifar şi cum ne poate fi de folos aceasta?
13. În ce mod n-a reuşit Moise să se dovedească loial? Cu ce rezultat?
14,15. Explicaţi cum au fost lipsiţi de loialitate Miriam şi Aaron. Ce lecţii sunt aici pentru noi şi cum le urmează unii exemplul astăzi?
16. De ce a avut Iehova doar un singur sanctuar în Israelul natural? De ce este doar unul astăzi? Explicaţi.
17. Ce a descoperit loialitatea lui Moise împotriva închinării false? De ce să nu obosim?
18. Ce demonstrează loialitatea celor trei tineri evrei şi cum ne ajută astăzi poziţia lor loială?
19. Ce este „legământul sării” şi de ce a fost făcut cu David?
20,21. Ce a vrut să spună Isus prin declaraţia de la Marcu 9:49, 50?
22. Cât de important este pentru servul lui Iehova să rămână loial? Cum este astăzi poporul lui Iehova sarea pământului?
23. Care sunt cele două porunci mai mari şi care este rezultatul dacă suntem loiali faţă de ele? Ce trebuie să facem pentru a fi aprobaţi de Dumnezeu?

Cuprins

O tânără din Insulele Fiji îşi aduce aminte de Creator

„Adu-ţi aminte de Creatorul tău în zilele tinereţii tale” ne dă sfat înţeleptul în Ecleziastul 12:1. Faptul că dacă acest sfat este urmat, aduce nu numai răsplată în viitor, dar şi binecuvântări prezente, este evident din următoarele rânduri scrise de o domnişoară de şaisprezece ani, care este slujitor al lui Iehova cu timp integral în insulele Fiji:

„Săptămâna trecută pe când puneam mărturie pe stradă, am observat două călugăriţe privindu-mă de la distanţă. După un timp au venit la mine şi una dintre ele mi-a zis: «Fetiţo, nu ţi-e ruşine să stai aici şi să vinzi cărţi?» Am întrebat-o de ce mi-ar fi ruşine, şi ea a spus: «Păi, de oameni în general». Eu i-am răspuns: «Nu, noi avem în minte cuvintele apostolului: Nu ne temem de oameni, ci doar de Dumnezeu şi noi suntem martorii lui. Nu avem nicio îndoială că el ne sprijină în orice moment. Dacă am crede că lucrarea noastră nu este cea corectă şi nu am avea credinţă în ceea ce predicăm, am avea motiv să simţim ruşine. De aceea nicio altă religie nu face această lucrare. Ele se tem de oameni şi îl cinstesc pe Iehova doar cu buzele.»

Apoi m-a întrebat de unde ştiu că suntem poporul lui Dumnezeu. I-am indicat textul din Isaia 43:10, *AS*. «Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova.» «Dar de unde ştii că această scriptură vi se aplică vouă?», a întrebat ea. «Prin faptul că această scriptură există în Biblie de peste nouăsprezece secole şi nicio altă religie nu şi l-a însuşit. Fără îndoială că le este ruşine să poarte acest nume.»

«Ai răspuns mulţumitor la întrebări», a spus ea atunci. «Ce mi-aş dori ca şi fetele catolice să-şi sprijine astfel biserica. Draga mea, este clar că ştii despre ce vorbeşti.» M-a bătut pe umăr şi a spus ceva surprinzător: «Continuă această lucrare bună!» Sper să o revăd.

Cu câteva duminici în urmă o asistentă medicală fijiană a participat la adunările noastre şi mi-a cerut să o ajut să studieze Biblia. Am hotărât să studiem duminica viitoare. Am venit în dimineaţa respectivă şi imaginaţi-vă surprinderea mea când am văzut-o nu doar pe ea, ci şi treizeci şi nouă de prietene de-ale ei acolo, toate dorind să înveţe mai mult despre *Vola Taku* (Biblia sau Cartea Sfântă). Bineînţeles că nu am avut destule cărţi ca să dau la toată lumea şi toate mi-au cerut să le aduc copii din *„Să fie Dumnezeu adevărat”* data viitoare când ne întâlnim.

În timpul studiului, a venit asistenta şefă să vadă ce se întâmplă, se întreba de ce era atâta linişte, pentru că de obicei asistentele sunt destul de zgomotoase. Când le-a văzut Biblia a dat din cap şi a zâmbit. După studiu am chemat-o şi i-am explicat lucrarea noastră. Ea a fost foarte drăguţă şi a zis că vrea să mă vadă săptămâna următoare.

M-am dus înapoi la spital ca să studiez cu o altă asistentă care lucra în alt salon. Asistenta s-a dus la şefă ca să-i ceară o învoire, deoarece chiar atunci era de gardă. Şefa a venit cu ea şi a participat la jumătate din studiu, plecând doar fiindcă

Cuprins

îndatoririle o cereau. Cine ştie, poate că este o persoană cu bunăvoinţă. Numai timpul ne va putea spune!”

● În 1 Samuel 16:21 se arată că David a ajuns în atenţia lui Saul, care l-a făcut harpist şi purtător al armurii. Apoi în 1 Samuel 17:15 ni se indică faptul că David s-a apucat iar de păstorit pentru tatăl său, şi mai târziu s-a întors la Saul în vremea când s-a bătut cu Goliat, la care dată Saul părea să nu ştie nimic despre David, cum se arată în 1 Samuel 17:55-58. După ce a fost acceptat la curtea regelui Saul şi după ce Saul a cerut ca tatăl său Isai să-l lase pe David să rămână cu el, de ce s-a întors mai târziu David la păstorit? Şi când David a venit iar înaintea lui Saul, de ce acesta nu l-a recunoscut? – D.B., Ontario, Canada.

Trebuie să nu uităm că *Versiunea Regele Iacob* se bazează pe textul ebraic masoretic şi că existau alte texte înainte de acesta care sunt diferite. Este de înţeles că *Versiunea Septuaginta*, pentru că diferă de textul masoretic, este o traducere mai exactă a textelor ebraice, care au fost mai devreme decât textul masoretic.

Când mergem la *Septuaginta* greacă observăm că în capitolul 17 din 1 Samuel versetele de la 12 la 31 sunt omise, la fel şi versetele 41, 50, 55-58. În 1 Samuel 18 versetele 1-5, 9-11, 17-19, 30, sunt omise în *Septuaginta.* Deci aceste versete nu apar în celebrele manuscrise greceşti din secolul al patrulea, Vatican 1209 şi Sinaitic, deoarece acestea conţin versiunea *Septuaginta* pentru porţiunea Scripturii Ebraice.

Este remarcabil faptul că prin aceste omisiuni sunt eliminate dificultăţile existente în *Versiunea Regele Iacob*. Potrivit *Septuagintei,* David nu s-a reîntors niciodată la păstorit după ce a ajuns harpist şi purtător al armurii la curtea regelui Saul, el fiind de faţă când Goliat şi-a declarat prima dată provocarea lui lăudăroasă şi deci putea să-l încurajeze pe regele Saul speriat şi lovit de panică şi putea să se ofere să se bată cu uriaşul. Saul îl ştia pe tânărul David, dar nu îl ştia ca luptător, aşa că David l-a familiarizat pe rege cu isprăvile sale când, ca tânăr păstor, omorâse un leu şi un urs, prin puterea lui Iehova. Atunci Saul i-a spus băiatului să meargă să se bată cu Goliat şi Iehova va fi cu el. Pe când David mergea să se bată cu uriaşul, Saul nu avea nevoie să afle identitatea tânărului, şi asemenea întrebări nu apar în versiunea *Septuaginta.* Traducerea modernă a lui James Moffatt pune chiar aceste versuri care conţin întrebările despre identitatea lui David în paranteze duble, pentru a indica faptul că ele sunt o inserare făcută de un scriitor recent al textului. De fapt, traducerea lui Moffatt pune în paranteze duble practic toate aceste porţiuni din 1 Samuel capitolele 17 şi 18 pe care *Septuaginta* le omite.

Cuprins

Deci cele de mai sus pot explica problema care apare în *Versiunea Regele Iacob* şi în alte traduceri bazate pe textul masoretic, şi putem să ne gândim la posibilitatea ca cineva să fi umblat la aceste texte masoretice, fapt care creează aceste nelămuriri evidente.

- **Când David a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului din locul sfânt ca să-şi potolească foamea, nu a fost aceasta o ofensă serioasă? – G.W., Israel.**

Pentru luminare la această întrebare trebuie să analizăm câteva relatări. Mai întâi însăşi porunca legată de pâine. „Să iei făină de grâu de cea mai bună calitate şi să coci doisprezece pâini, fiecare va fi de două zecimi. Le vei aşeza pe două rânduri, câte şase pe rând, pe o masă curată înaintea lui Iehova. Şi vei pune tămâie pură pe fiecare rând, şi va fi o pâine de amintire, o ofrandă de foc către Iehova. În fiecare zi de Sabat ele vor fi puse înaintea lui Iehova, din partea copiilor lui Israel, ca legământ veşnic. Şi ele vor fi ale lui Aaron şi ale fiilor lui, iar ei le vor mânca într-un loc sfânt." – Lev. 24:5-9, *Da.*

Şi acum relatarea istorică reprezentând baza întrebării. „Mai târziu, David s-a dus la Nob, la preotul Ahimelec. Şi Ahimelec a început să tremure când l-a întâlnit pe David şi i-a zis: «De ce eşti singur? De ce nu este nimeni cu tine?» Atunci David i-a zis preotului Ahimelec: «Regele mi-a poruncit un lucru şi mi-a mai zis: 'Nimeni să nu ştie despre lucrul pentru care te trimit şi pe care ţi l-am poruncit'. Şi eu i-am îndrumat pe tineri în cutare şi cutare loc. Acum, ce ai sub mână? Dă-mi cinci pâini sau orice se va găsi.» Dar preotul i-a răspuns lui David şi a zis: «Nu am sub mână pâine obişnuită, ci pâine sfântă, dar numai dacă tinerii s-au abţinut de la femei». Şi David i-a răspuns preotului şi i-a zis: «Da, femeile au fost ţinute departe de noi aceste trei zile de când am venit şi corpul tinerilor este sfânt şi pâinea este într-un fel obişnuită, cu atât mai mult că astăzi cea nouă este sfinţită în vase!» Atunci preotul i-a dat ceea ce era sfânt, fiindcă nu se găsea acolo altă pâine decât pâinea de prezentare, pe care o luaseră dinaintea lui Iehova ca să pună în locul ei pâine proaspătă în ziua când o luaseră." – 1Sam. 21:1-6, *Da*.

Din aceste două citate, vedem că pâinea nu a fost schimbată în ziua de sabat, ci că pâinea veche urma să fie schimbată cu pâinea ce nouă, proaspăt coaptă. În plus, deoarece David, când a venit la Nob şi a vorbit cu marele preot Ahimelec, a atras atenţia asupra faptului că pâinea fusese schimbată chiar în acea zi, trebuie să fi fost o zi de sabat în ziua când David s-a întâlnit cu el şi i-a prezentat cererea sa lui Ahimelec. Isus a tras o concluzie interesantă cu privire la comportarea lui David, concluzie pe care o găsim înregistrată în Matei 12:1-4 (*NW*): „În timpul acela Isus a trecut în sabat prin lanurile de grâu. Discipolilor săi li s-a făcut foame şi au început să smulgă spice şi să mănânce. Văzând aceasta, fariseii i-au zis: «Uite că discipolii tăi fac ce nu este permis să se facă în sabat.» El le-a zis: «N-aţi citit ce a făcut David când lui şi bărbaţilor care erau cu el li s-a făcut foame? Cum a intrat în casa lui Dumnezeu şi cum au mâncat pâinile de prezentare, ceea ce nici lui nu-i era permis să mănânce, nici celor ce erau cu el, ci numai preoţilor." În aceste versete şi în următoarele, Isus a atras atenţia la actele de milă din ziua de sabat, că era perfect

Cuprins

legitim să dai dovadă de milă faţă de cineva care este la nevoie, chiar dacă era sabatul, şi că de fapt nu se făcea nicio încălcare a sabatului prin această cale de acţiune. El nu a avut nicio mustrare pentru calea de acţiune a lui David.

Deşi alte versiuni ale Bibliei conţin o traducere diferită, cea pe care am folosit-o citând din 1 Samuel 21:5 arată că David i-a reamintit lui Ahimelec că pâinea în discuţie era „într-un fel, obişnuită”. În această privinţă versiunile *Regele Iacob* şi *Rotherham* sunt de acord, cea de-a doua traducere redând astfel versetul: „Pâinea însăşi este într-un fel obişnuită, şi chiar mai mult, deoarece astăzi sunt alte pâini ce trebuie sfinţite în vas.” În cel fel obişnuită? Nu fusese ea dedicată lui Iehova Dumnezeu şi nu fusese pusă pe masă în sfânta tabernaclului? Ba da. Dar, vedeţi, această pâine specială cu care au fost hrăniţi David şi oamenii lui era o pâine ce fusese înlocuită cu pâine proaspăt coaptă şi fusese scoasă din sfântă nu doar pentru a-l satisface pe David, ci pentru că, fiind ziua de Sabat, venise timpul ca ea să fie înlocuită, să fie scoasă de acolo şi dusă afară şi să fie pusă pâine nouă pe masa sfântă. Aşa că această pâine ce fusese înlocuită era disponibilă pentru a fi folosită în afara sfintei tabernaclului şi, din acest punct de vedere, ea devenise într-un fel obişnuită.

Avem un caz oarecum asemănător la timpul Memorialului cu privire la pâinea şi vinul de pe masă. Ele sunt pe masă şi sunt păstrate pentru un anumit scop. Oricine ar veni la masă înainte sau în timpul serviciului şi ar mânca din pâine sau ar bea din vin ar face un lucru rău, ar arăta lipsă de respect faţă de Domnul. Ar fi, după cum spune Pavel, ‘un păcat împotriva corpului Domnului’, pentru că acolo, acea pâine şi acel vin aşezate cu acea ocazie la acel moment au o semnificaţie simbolică, şi a încălca această semnificaţie înseamnă a lovi în instituţia lui Dumnezeu. Dar după sărbătorirea Memorialului, dacă rămâne ceva pâine şi vin, ele pot fi mâncate fără ca aceasta să fie un sacrilegiu. După încheierea Memorialului, pâinea şi vinul îşi pierd semnificaţia şi devin din nou doar pâine şi vin obişnuite, putând fi folosite de oricine.

Aceeaşi situaţie este şi cu privire la problema pe care o prezintă Pavel în 1 Corinteni 8:1-13 şi în 10:25-30, despre cum unii creştini mergeau la abator, la măcelărie sau la restaurantele legate de templele păgâne ale acelor zile şi mâncau carne dedicată demonilor, idolilor. O parte din jertfă era dată idolului, oferită pe altar, iar apoi rămânea nişte carne care era trimisă la măcelării sau la restaurante şi era servită pe post de carne obişnuită oamenilor şi creştinii aveau dreptul să meargă acolo şi să mănânce acea carne. Ea îşi pierduse semnificaţia sfântă acum că era în măcelărie sau în restaurant. Era carne obişnuită, deşi, spune Pavel, unii creştini aveau conştiinţe slabe şi credeau că încă poartă o semnificaţie sfântă.

La fel şi cu această pâine care fusese înlocuită, scoasă din sfânta. Era aşa cum spusese David, într-un fel obişnuită, şi aşa că putea fi folosită. Este adevărat că în mod obişnuit trebuia folosită numai de preoţi, dar în condiţii excepţionale putea fi folosită într-un act de milă, aşa cum fusese în cazul lui David, căci aşa a indicat Isus în analiza comportamentului lui David, aşa cum se discută în Matei 12:1-4. Mai mult, prin această faptă Iehova nu era jefuit. Dacă Ahimelec ar fi intrat în sfântă şi ar fi luat pâinea proaspătă care trebuia să stea acolo o săptămână întreagă

Cuprins

şi ar fi folosit-o să-l hrănească pe David şi oamenii lui atunci acesta ar fi fost un păcat împotriva obiceiului pâinii, dar acum fusese scoasă după obicei, aşa că Iehova nu fusese jefuit.

- **De ce nu publică *Turnul de Veghere* mult circulatul jurământ depus de Cavalerii lui Columb, jurământ care enumără lucrurile groaznice pe care ei promit să le facă pentru a promova catolicismul? – F.A., Ontario, Canada.**

Noi nu publicăm acest presupus jurământ deoarece nu am văzut nicio dovadă că ar fi adevărat. De multe ori un număr de pagină este citat din *Înregistrările Congresului* (S.U.A.), ca fiind dovada din care vine şi citatul. Însă acea pagină din *Înregistrările Congresului* dă acest „jurământ" ca exemplu al denaturării grosolane de care se apucă unii anti-catolici în propaganda lor. Acest jurământ nu este prezentat deloc acolo ca o declaraţie adevărată, iar ca cineva să-l scoată din context şi apoi să citeze *Înregistrările Congresului* ca sursă a citatului nu este o practică cinstită şi corectă. Există suficiente informaţii adevărate despre biserica romano-catolică ca să îi scoată în evidenţă defectele. Biblia este plină de texte inspirate care îi expun doctrinele şi practicile ca fiind false şi dorim să le folosim pe acestea ca să luptăm împotriva falsităţilor, nu devenind noi înşine falsificatori. În paranteză fie spus, informativ, *Enciclopedia Americană,* ediţia din 1942, pagina 484, afirmă că membrii ordinului Cavalerii lui Columb „nu au vreun jurământ, doar o obligaţie de a fi discreţi."

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1952 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

NUMELE LUI IEHOVA, UN TURN PUTERNIC	- Pag.689
NEVOIA DE DEŞTEPTARE	- Pag.697
SE POTRIVESC FAPTELOR AFIRMAŢIILE CATOLICILOR DESPE BIBLIE?	- Pag.698
MARCU ŞI EVANGHELIA SA	- Pag.704
DOMNIA DREAPTĂ A PRINŢILOR	- Pag.707
UN REFUGIU PUTERNIC ASTĂZI	- Pag.708
„ÎNVĂŢĂTORUL NECAZURILOR" ESTE AMENDAT	- Pag.718
ADEVĂRUL INSPIRĂ ZELUL ÎN TINERI	- Pag.719
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.720

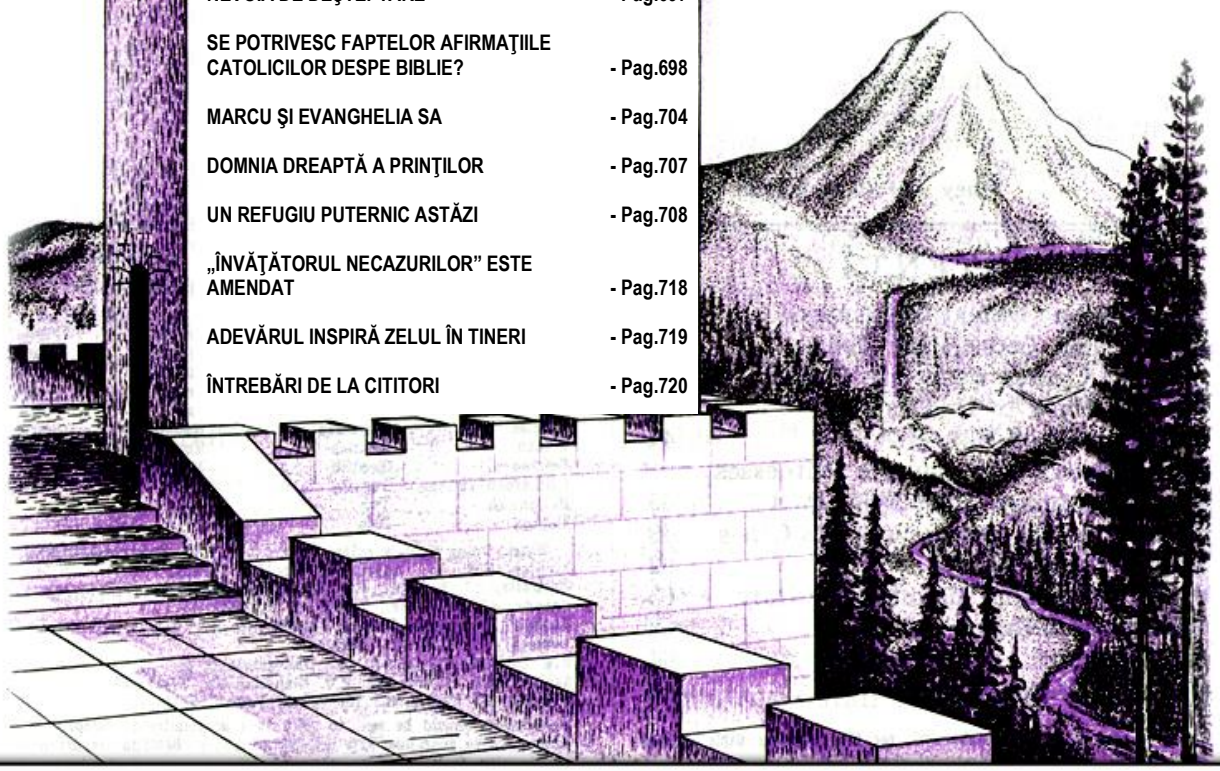

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

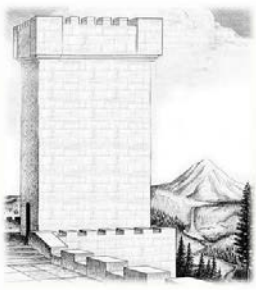

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1952 **Nr. 19**

Numele lui Iehova, un Turn puternic

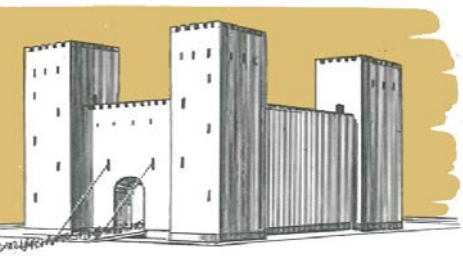

„Numele lui Iehova este un turn puternic; cei drepţi fug spre El şi sunt în siguranţă.” – Prov. 18:10, AS.

1. Protecţia, apărarea şi pacea sunt posibile printr-o cunoştinţă exactă a Numelui lui Iehova. Acesta reprezintă unul dintre adevărurile importante ale Scripturilor, atât de important încât vieţile noastre depind de el. Timp de mii de ani, poporul lui Iehova a avut încredere în Numele Acestuia şi, în prezent, este necesar ca generaţia actuală să realizeze acest lucru. David este cel care a profitat din plin de protecţia asigurată de Numele lui Dumnezeu, Iehova, iar una dintre cântările compuse de el exprimă acest adevăr într-o manieră certă. El a scris: „Iehova este stânca mea, cetatea mea şi eliberatorul meu. Dumnezeu este stânca mea, în care mă voi refugia, scutul şi cornul salvării mele, turnul meu înalt şi scăparea mea. … Îl voi chema pe Iehova, cel care merită să fie lăudat.” (2Sam. 22:1-4, *AS*) În versetele ce urmează, cu o recunoştinţă triumfală, el se exprimă cu ajutorul multor figuri de stil, care ar putea suna exagerat, dar care de fapt sunt o exprimare slabă a tuturor lucrurilor pe care Iehova le-a făcut şi pe care le va face pentru cei care şi-au pus încrederea în El.

2. În timpurile din vechime un turn puternic era construit pentru apărare şi protecţie. În prezent, noi nu mai avem nevoie de un turn puternic din cărămizi, piatră sau ciment, căci duşmanii noştri nu luptă cu noi cu arcuri şi săgeţi, şi nici cu obuze sau alte explozive. Lupta noastră este în mare măsură diferită, dar avem nevoie de protecţie. „Deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivt cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii.” Apărarea noastră nu constă în lucruri materiale, iar duşmanii noştri nu sunt în primul rând din carne şi sânge. „Întăriţi-vă în Domnul şi în tăria puterii Sale. Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiunilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat nu împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva

Cuprins

guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." (2Cor. 10:3, 4; Efes. 6:10-12, *NW*) În timp ce credincioşii din trecut aveau turnuri din piatră pentru o protecţie mare, totuşi, încrederea lor reală era în Numele lui Dumnezeu, şi aşa cum ei se încredeau în acesta, aşa facem şi noi astăzi. Cum, atunci, putem 'fugi în acest turn şi să fim în siguranţă'? În primul rând trebuie să ştim ce înseamnă „Numele".

Numele

3. Iehova este Numele pe care Creatorul şi L-a atribuit, Nume ce denotă personalitatea Sa. Există doar un singur Iehova. Niciodată nu citim despre „Iehova lui Israel" sau „Iehova cel viu", fiindcă Iehova trăieşte. Numele nu permite limitări. Cele mai distincte caracteristici ale Numelui sunt reprezentate de existenţa prin sine, caracterul neschimbător şi veşnicia. El i s-a descoperit lui Moise „Şi Dumnezeu i-a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT… Iehova, Dumnezeul părinţilor tăi… Acesta este Numele Meu pentru veşnicie şi amintirea mea pentru toate generaţiile." (Ex. 3:14, 15, *AS*) Numele „EU SUNT" provine din aceeaşi rădăcină evreiască precum Iehova. Alte traduceri ale acestei expresii sunt: „Eu sunt pentru că sunt", „Eu sunt cel ce sunt", „Eu voi fi ceea ce voi fi." Fiecare creatură vie, văzută sau nevăzută, există datorită unei îngrijiri făcute de Iehova, dar „El este pentru că este." În acest sens nimeni altcineva nu *este*. Aceste definiţii arată clar ideea de existenţă independentă, a voinţei şi acţiunii necontrolate. El este şi este întotdeauna acelaşi, niciodată nu încetează să fie, nu se schimbă, este veşnic.

4. În mare măsură acest Nume este diferit de numele zeilor păgâni, căci aceştia se bazează exclusiv pe înregistrări onorabile din trecut, şi nu din viitor; în timp ce Numele Iehova mărturiseşte faptele trecutului, lucrări din prezent şi scopuri viitoare. Dumnezeul nostru Iehova este ceea ce este şi hotărăşte în Sine, manifestarea faptelor Lui nefiind determinate de ceea ce este în afara Lui. El beneficiază de libertate şi independenţă absolută şi de un caracter absolut neschimbător. Propriile Sale cuvinte şi fapte sunt în concordanţă cu Sine. Acest lucru implică o loialitate permanentă. „Iehova Dumnezeul tău este Dumnezeu, un Dumnezeu credincios, care păstrează legământul şi bunătatea Sa iubitoare pentru cei care Îl iubesc." (Deut. 7:9, *AS*) „Căci Eu, Iehova nu mă schimb." (Mal. 3:6, *AS*; Isa. 44:6) Despre Iehova nu se poate spune că a fost sau că va deveni, căci El nu a început şi nici nu poate începe să fie. El reprezintă o existenţă incontestabilă. El deja exista în momentul în care a început creaţia. Iehova se descoperă prin faptele şi poruncile Sale, Numele Lui este o descoperire, o amintire, o promisiune. El este Cel ce devine: „Eu voi fi ceea ce voi dori." (Introducerea *Bibliei Accentuate*, de Rotherham)

5. Iehova i-a spus lui Moise, „Vedeţi acum că Eu, chiar Eu sunt, şi nu este alt Dumnezeu afară de Mine; Eu ucid şi dau viaţă; Eu rănesc şi vindec; şi nimeni nu poate scăpa din mâna Mea, căci Eu Îmi ridic mână la cer, şi spun: Eu trăiesc veşnic." (Deut. 32:39, 40, *AS*) Despre Avraam este scris. „Şi Avraam a plantat un

Cuprins

tamarisc la Beer-Şeba şi a chemat acolo în Numele lui Iehova, Dumnezeul Veşnic." (Gen. 21:33, *AS*) Acesta este unul dintre primele texte ale Scripturilor în care apare o caracteristică a lui Dumnezeu, şi care arată direct spre viaţă veşnică. El, cel care trăieşte veşnic, mergând înainte şi niciodată înapoi, cu o existenţă interminabilă, neîncetată şi incomensurabilă. Formele şi înfăţişările lucrurilor create se pot schimba, dar sfaturile şi scopurile lui Iehova sunt permanente, nu se schimbă niciodată şi nu pot fi zădărnicite.

6. Iehova este Unul. Este scris: „Acum ştiu că Iehova este mai măreţ decât toţi dumnezeii." „Priviţi, lui Iehova Dumnezeul vostru Îi aparţine cerul şi cerurile cerurilor, pământul şi tot ce este pe el." „Ascultă, Israel, Iehova Dumnezeul nostru este un singur Iehova." (Ex. 18:11; Deut. 10:14; 6:4, *AS*) El singur este Cel Veşnic, absolut şi independent. Prin urmare, porunca este: „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta." Iehova este Unul şi toţi ceilalţi dumnezei sunt nimic. Noi putem să ajungem să-L cunoaştem pe Marele Iehova Cel Preaînalt, numai citind şi înţelegând Cuvântul Său Sfânt, şi doar atunci putem vedea cum El îşi declară caracterul universal şi gloria în sfinţenie. Nimic din ceea ce este creat nu este sfânt în sine, căci puritatea naturală sau lipsa de puritate nu coincid cu sfinţenia sau lipsa de sfinţenie. Sfinţenia creaturii ţine de îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu, de starea în care creatura este legată de Iehova prin aranjament divin. Aşadar, cei care ajung să-L cunoască pe Iehova şi ajung să fie asociaţi cu Cel Sfânt trebuie să se cureţe imediat, căci toate regulile legământului se bazează pe principiul: „Trebuie să fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt." Din acest motiv Pavel sfătuieşte: „Fiindcă avem aceste promisiuni, iubiţi fraţi, să ne curăţim de tot ce murdăreşte carnea şi spiritul şi să ne desăvârşim sfinţenia în teamă de Dumnezeu." (Lev. 11:44; 2Cor. 7:1; 1Pet. 1:16, *NW*)

7. El este Stânca: „Voi anunţa Numele lui Iehova: voi atribui măreţie Dumnezeului nostru. Stânca, lucrarea Lui este perfectă; căci toate căile Sale sunt drepte: un Dumnezeu al loialităţii fără nelegiuire, drept şi corect este El." „Fii pentru mine o stâncă tare, o casă a apărării să mă salvezi. Căci Tu eşti stânca mea şi fortăreaţa mea." „Numai El este stânca şi salvarea mea, turnul meu înalt; nu voi fi clătinat." „Ei se adună împotriva sufletului celui drept şi condamnă sânge nevinovat. Dar Iehova este turnul meu înalt, şi Dumnezeul meu este stânca mea de scăpare." El reprezintă încrederea nevăzută, perfecţiunea a ceea ce nu poate fi condamnat, căci El este Cel adevărat şi drept. „Dreptatea Ta este asemenea munţilor lui Dumnezeu; şi judecăţile Tale profunde, oh, Iehova." Iehova şi regele Său, Isus Cristos, fac întotdeauna ceea ce este drept şi potrivit ca rezolvare a scopurilor şi acţiunilor Lui. Avraam a spus: „Departe de Tine aşa ceva! Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?" Iehova este Marea Stâncă a Veşniciei. – Deut. 32:3, 4; Ps. 31:2, 3; 36:6; 62:2; 94:21, 22; Gen. 18:25, *AS*)

8. Noi trebuie să Îl cunoaştem pe Iehova şi sub titlul Său de Dumnezeu, ceea ce înseamnă Creatorul cerului şi al pământului, al tuturor lucrurilor bune, dătătorul vieţii pentru cei ascultători. Ca Atotputernic, puterea Lui este nelimitată şi nimeni nu poate sta împotriva Lui. El se descoperă ca Cel Preaînalt, arătând clar

Cuprins

că este deasupra tuturor, cel Suprem, Stăpânirea Înaltă. De asemenea, ca „DOMN al oştirilor" El este văzut la comanda tuturor forţelor cereşti, cele ce vor fi folosite pentru distrugerea celor răi în cel mai mare război al tuturor timpurilor. În calitate de Tată, El se descoperă ca Izvorul vieţii, şi Îngrijitorul amabil al tuturor celor care vor trăi veşnic.

9. Moise i-a cerut lui Iehova să-i vadă gloria şi drept răspuns Dumnezeu a spus: „Eu voi face ca toată bunătatea Mea să treacă pe dinaintea ta şi voi proclama Numele lui Iehova înaintea ta." Apoi Dumnezeu a făcut acestea, după cum este înregistrat: „Apoi Iehova s-a coborât într-un nor şi a stat acolo cu el şi a proclamat numele lui Iehova. ... Iehova, Iehova, un Dumnezeu milostiv şi graţios, încet la mânie şi plin de bunătate iubitoare şi adevăr; care păstrează bunătatea iubitoare faţă de mii şi iartă nelegiuirea, greşeala şi păcatul; şi care, fără îndoială, va cerceta nelegiuirea părinţilor în copii şi în copiii copiilor, până la a treia şi a patra generaţie." (Ex. 33:19; 34:5-7, *AS*) Aşadar, multe semnificaţii minunate sunt incluse în Numele lui Iehova: existenţă prin sine, măreţie, milos, amabil, îndelung-răbdător, puternic, mărinimos, adevărat, salvator, iertător, drept, justificator şi multe altele. Acesta este Iehova, Cel spre care ne putem îndrepta oricând la nevoie, în toate condiţiile şi împrejurările, şi în care putem avea încredere totală şi protecţie. Pe Iehova trebuie să-l cunoaştem, lui trebuie să ne închinăm, şi de el trebuie să ne temem.

Cum asigură Numele siguranţă

10. Informaţiile de mai sus au arătat în mod clar cum Iehova este capabil să-şi execute toate scopurile. Atunci acceptaţi aceasta ca realitate şi faceţi progrese cu siguranţă, având aceleaşi convingeri ca şi Pavel, care a spus: „Cel care vă cheamă este credincios, şi El va face lucrul acesta." „Dar Domnul este credincios şi vă va întări şi vă va păzi de cel rău." „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, findcă cel care a făcut promisiunea este credincios." (1Tes. 5:24; 2Tes. 3:3; Evrei 10:23, *NW*) El nu îi va dezamăgi niciodată pe cei care îşi pun încrederea în El. „Binecuvântat să fie Iehova, căci mi-a arătat minunata lui bunătate iubitoare într-un oraş puternic. Iubiţi-l pe Iehova, voi toţi sfinţii lui. Iehova îi ocroteşte pe cei credincioşi … Fiţi tari şi încurajaţi-vă inima, voi, toţi care speraţi în Iehova." (Ps. 31:21, 23, 24, *AS*) Liderul nostru s-a încrezut întotdeauna complet în Iehova. El cunoştea Numele Tatălui, şi despre marele Său proces înaintea lui Pilat sunt înregistrate următoarele: „Pilat i-a zis: «Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am autoritate să te eliberez şi am autoritate să Te ţintuiesc pe stâlp?» Isus i-a răspuns: «N-ai avea nicio autoritate împotriva Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dată de sus.»" Încrederea a fost totală şi atunci când i-a spus lui Petru în grădina Ghetsimani: „Pune-ţi sabia la loc, pentru că toţi cei care iau sabia de sabie vor pieri. Sau crezi că nu pot să-l rog pe Tatăl Meu să-mi pună imediat la dispoziţie peste douăsprezece legiuni de îngeri?" Chiar şi persoanele care L-au torturat şi ucigaşii cruzi au pus mărturie despre încrederea lui, căci atunci când atârna de stâlp ei i-au vorbit abuziv multe lucruri, ca de exemplu: „El şi-a pus încrederea în Dumnezeu; Să-L scape El acum dacă Îl vrea, căci El a zis: 'Sunt Fiul

Cuprins

lui Dumnezeu.'" (Ioan 19:10, 11; Mat. 26:52, 53; 27:43, *NW*) A fost profeţit că El se va încrede astfel. „Încrdinţează-te lui Iehova! El să-l scape, să-l elibereze, fiindcă Îl iubeşte." (Ps. 22:8, *AS*) Isus Cristos a avut încredere deoarece ştia Numele Tatălui Său, şi observaţi rezultatele minunate: „Care este neasemuita măreţie a puterii sale faţă de noi, credincioşii. Ea se vede în felul în care lucrează tăria puterii sale, cu are a lucrat în cazul lui Cristos, când l-a sculat din morţi şi L-a aşezat la dreapta Sa, în locurile cereşti, cu mult deasupra oricărei guvernări, autorităţi, puteri şi domnii şi a oricărui nume dat nu numai în acest sistem, ci şi în cel viitor." (Efes. 1:19-21, *NW*)

11. Atunci cum funcţionează calitatea de protecţie a Numelui, văzând cum slujitorii credincioşi ai lui Iehova au avut de îndurat atâtea persecuţii şi suferinţe fizice? Pavel a spus: „Suntem apăsaţi în toate felurile, dar nu atât de strâmtoraţi încât să nu ne putem mişca; suntem în încurcătură, dar nu fără nici o ieşire; suntem persecutaţi, dar nu părăsiţi; suntem trântiţi jos, dau nu nimiciţi. Oriunde ne ducem suportăm mereu în corpul nostru tratamentul ucigător la care a fost supus Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se manifeste în corpul nostru." „În orice privinţă ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, prin perseverenţă în multe lucruri, în încercări, în necazuri, în nevoi, în dificultăţi, în bătăi, în închisori." (2Cor. 4:8-10; 2Cor. 6:4, 5, *NW*) Dar Pavel era în siguranţă. El avea un comportament cinstit şi credincios faţă de Iehova, faţă de Domnul Isus şi faţă de toţi oamenii, şi mai avea şi o credinţă vie în promisiunile lui Iehova. Era credincios şi demn de încredere în serviciul ce îi fusese încredinţat şi avea multă iubire pentru Domnul şi pentru fraţi. Pavel era răbdător în suferinţă şi blând în comportament printre injurii şi provocări. El păstra o poziţie fermă împotriva forţelor vizibile şi invizibile ale organizaţiei Diavolului.

12. De aceea, el a zis: „M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credinţa. De acum înainte îmi este rezervată coroană dreptăţii, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea." (2Tim. 4:7, 8, *NW*) Pavel primea aprobarea lui Dumnezeu şi se simţea complet în siguranţă. „Tocmai de aceea şi sufăr aceste lucruri, dar nu-mi este ruşine. Pentru că îl cunosc pe cel în care am crezut şi sunt sigur că el poate să păzească până în ziua aceea ce i-am încredinţat." (2Tim. 1:12, *NW*) Acesta nu era ferit de durere carnală, dar s-a încrezut în Dumnezeu, celui căruia Îi încredinţase totul, „căci ne-am pus speranţa într-un Dumnezeu viu, care este Salvatorul oamenilor de orice fel, îndeosebi al celor credincioşi." (1Tim. 4:10, *NW*) „Nu încetez să mulţumesc pentru voi. Vă amintesc mereu în rugăciunile mele, pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să va dea spirit de înţelepciune şi de revelare în cunoştinţă exactă despre El. Ochii inimii să vă fie luminaţi, că să ştiţi care este speranţa la v-a chemat, care este bogăţia gloriei pe care o păstrează ca moştenire pentru sfinţi." (Efes. 1:16-18) El ştia că toţi cei care aveau încredere şi erau credincioşi vor fi salvaţi pentru a moşteni aceste mari promisiuni. Pavel ştia ce însemna Numele, şi putea arăta încredere în toate experienţele sale.

13. Câteodată este conform voinţei lui Dumnezeu ca servii Săi să fie protejaţi de durere fizică, iar câteodată permite să vină această durere, dar

Cuprins

întotdeauna dacă înţelegem tot ce reprezintă Numele, acesta va fi „un turn puternic” şi spre El ne putem îndrepta pentru adăpost. Dacă ne încredem, atunci rezultatele sunt întotdeauna corecte. Moise ştia Numele lui Iehova şi s-a îndreptat spre acesta pentru apărare. Cu greu au scăpat, în mod miraculos, mulţimile lui Israel de armatele lui Faraon, când amaleciţii le-au atacat fără provocare. Aceasta s-a întâmplat într-o manieră înşelătoare şi ticăloasă, venind asupra lor din spatele taberei, pentru a-i lovi pe cei slăbiţi şi pe cei neputincioşi şi epuizaţi. (Deut. 25:17, 18) Atunci s-a decis de către Moise lupta cu Amalec, iar Iosua a condus oştirea, în timp ce Moise, Aaron şi Hur au mers în vârful dealului. Acolo, Moise, marele Mediator, şi-a ridicat mâna cu toiagul, un semn clar că depindea de Iehova pentru victorie. Atâta timp cât Moise ţinea mâinile sus Israel câştiga, dar când îşi cobora mâinile, câştiga Amalec; aşadar, i-a fost acordat ajutor potrivit ca mâinile lui să stea în sus până la apusul soarelui, iar atunci Iosua deja câştigase victoria. Apoi „Iehova i-a spus lui Moise: «Scrie acestea într-o carte ca memorial şi spune-i aşa lui Iosua» .... Moise a făcut un altar şi i-a pus numele Iehova-nissi.” Adică „Iehova este steagul meu.” (Ex. 17:14-16, *AS, margin.*) Iehova a fost Cel care a luptat pentru Israel, iar gloria Îi aparţinea. Niciun stâlp nu a fost ridicat aici pentru Iosua, ci un altar pentru Iehova, căci El a fost apărarea Israelului şi un turn puternic. Moise cunoştea mila şi bunătatea iubitoare a Celui Veşnic.

14. Mai este şi întâlnirea palpitantă a lui David cu Goliat. Filistenii au sfidat Israelul şi pe Dumnezeul acestuia, Iehova, şi l-au pus pe uriaşul lor Goliat să meargă, ca la paradă, pe câmp, timp de patruzeci de zile, aşteptând ca izraeliţii temători să dea curs provocării lui lăudăroase. David a intrat în scenă şi a văzut imediat cum acest filistean netăiat împrejur sfida oştirile Dumnezeului cel viu. El a acceptat provocarea şi când s-au întâlnit pentru lupta până la moarte, Goliat l-a blestemat pe David prin dumnezeul său şi a zis: „Sunt câine de vii la mine cu un toiag?” Această enormitate de carne înarmată până în dinţi zbiera ameninţări la adresa tânărului David, destul încât să bage spaimă în inima oricărui om. Dar David a intrat în luptă curajos, neînfricat, cu încredere deplină că va fi învingător. Niciodată îndoindu-se sau ezitând, el i-a răspuns acestui bătăuş uriaş cu aceste cuvinte: „Tu vii la mine cu sabie, cu suliţa şi cu lance, dar eu vin la tine în Numele lui Iehova al oştirilor, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care l-ai sfidat. În această zi Iehova te va da în mâinile mele; iar eu te voi lovi şi îţi voi tăia capul;... căci lupta este a lui Iehova şi El te va da în mâinile noastre.” (1Sam. 17:43-47, *AS*) David şi-a pus toată încrederea în Numele lui Iehova, depinzând în totalitate de acesta pentru succes. Celor care priveau părea că David se aruncă în distrugere, dar el ştia în Cine s-a încrezut şi că Iehova va fi la fel de bun ca Numele Său. El s-a încrezut în „turnul puternic” şi a fost în siguranţă. Acolo David a stat (fără sabie,

Cuprins

scut sau cineva care să-i poarte armura) înaintea uriaşului războinic şi a tuturor oştilor filistenilor, dar el era în siguranţă şi apărat în Numele lui Iehova. „Vin la tine în Numele lui Iehova” – aceasta a fost apărarea lui. Atotputernicul Dumnezeu al scopului nu l-a dezamăgit.

15. Un alt slujitor care şi-a pus încrederea în Numele lui Iehova a fost Iosafat. „Inima lui s-a întărit în căile lui Iehova.” (2Cron. 17:6, *AS*) Acesta nu a plecat niciodată împotriva duşmanului fără încuviinţarea lui Iehova. Cu o ocazie, Ahab, regele Israelului, i-a cerut lui Iosafat să i se alăture în lupta împotriva sirienilor, război ce dura de aproape trei ani. Fiica lui Ahab se căsătorise cu fiul lui Iosafat, aşadar, exista o legătură de familie şi în spirit regele din Iuda s-a alăturat lui Ahab, dar i-a spus: „Întreabă mai întâi, te rog, de cuvântul lui Iehova.” Aşa că Ahab a adunat aproximativ 400 de profeţi de-ai săi care i-au spus regelui să meargă să lupte, căci îi va fi dată o victorie. Dar Iosafat nu era mulţumit. „Nu este aici un alt profet al lui Iehova pe care îl putem întreba?” Ahab i-a răspuns: „Mai există un om pe care îl putem întreba de Iehova; dar îl urăsc, căci el nu profeţeşte niciodată de bine în legătură cu mine, ci de rău ... Mica, fiul lui Imla.” Mica a fost adus, probabil din închisoare, pentru a-şi transmite mesajul, şi a făcut-o fără frică, în ciudă ameninţărilor din partea mesagerilor regelui. „Aşa cum Iehova este viu, voi vorbi ce spune Dumnezeul meu.” Acest lucru era favorabil pentru Iosafat, dar nu şi pentru Ahab. (2Regi 8:18; 2Cron. 18:1-34, *AS*) Cei ce merg înainte încrezându-se în Numele lui Iehova trebuie să ştie că ei înfăptuiesc voinţa Acestuia şi nu pe a lor, aşa cum s-a întâmplat cu Iosafat. El ştia Numele Lui. Dumnezeu este atot-înţelept şi credincios promisiunii Sale.

16. Mai târziu, Iosafat a fost asediat de forţele combinate ale lui Moab, Amon şi ai celor din Muntele Seir; a fost asaltat de o mulţime înfricoşătoare. Ce avea să facă bunul rege? El a fugit imediat spre „turnul puternic”, Iehova. „Şi Iosafat s-a temut, şi l-a căutat pe Iehova, şi a proclamat un post în toată Iuda.” (2Cron. 20:1-4, *AS*) Observaţi rugăciunea pe care o oferă slăvindu-l pe Iehova – în compoziţie şi expresie este una dintre cele mai minunate înregistrate în Scripturile Ebraice. Iehova este recunoscut ca fiind suprem cu o putere irezistibilă ce se extinde asupra fiecărei creaturi din cer şi de pe pământ, Suveranul universal. Fiind într-o relaţie de legământ cu Acesta, ei ar trebui să meargă la Iehova când sunt în pericol. El face apel la dreptatea Lui şi o foloseşte din plin pentru a arăta că nu le era permis să-şi invadeze duşmanii şi acum aceştia au atacat Iuda, şi la final spune: „Nici nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt spre tine.” (2Cron. 20:12, *AS*) Ei nu aveau o putere a lor, deci depindeau în totalitate de Iehova. Acest rege ştia Numele lui Iehova şi că acesta era un turn puternic şi la el era în siguranţă. Iehova a nimicit forţele organizate ale lui Moab, Amon şi ai celor de pe Muntele Seir dintr-o singură lovitură, făcându-i pe aceşti opozanţi nelegiuiţi ai poporului lui Dumnezeu să fie instrumente de distrugere unii împotriva altora. Iosafat, un slujitor al lui Dumnezeu, a fugit spre Numele lui Iehova şi a fost în siguranţă.

17. Şi a mai fost şi timpul în care arogantul monarh asirian şi-a propus să distrugă Ierusalimul. Ezechia era rege. Înregistrarea spune: „El a făcut ce era bine, corect şi adevărat înaintea lui Iehova Dumnezeul său. El a prosperat şi a făcut din

Cuprins

toată inimă fiecare lucrare pe care a început-o în serviciul casei lui Dumnezeu, în lege şi în porunci, căutându-l pe Dumnezeul său. După aceste lucruri şi după această loialitate, a venit Sanherib, împăratul Asiriei, a intrat în Iuda şi a ridicat tabăra împotriva cetăţilor întărite cu gând să pună mâna pe ele." (2Cron. 31:20, 21; 32:1, *AS*) Ezechia s-a pregătit aşa cum a putut pentru a rezista acestui duşman înfiorător, dar speranţa lui era Numele lui Iehova. El le-a vorbit căpitanilor lui spunând: „Fiţi puternici şi curajoşi, nu vă temeţi şi nici nu disperaţi nici în faţa regelui Asiriei şi nici în faţa mulţimilor ce sunt cu el; căci cu noi este Unul mai mare decât cu el; cu el este o armată de carne, dar cu noi este Iehova, Dumnezeul nostru, ca să ne ajute şi să lupte bătăliile noastre." (2Cron. 32:7, 8, *AS*) Încrederea credincioasă a lui Ezechia l-a ridicat pe acesta deasupra duşmanului. Asirianul l-a sfidat pe Iehova, spunând: „Nu lăsaţi pe Ezechia să vă facă să aveţi încredere în Iehova, spunându-vă, Iehova ne va elibera cu siguranţă." (2Regi 18:30, *AS*)

18. Monarhul asirian, prin căpitanul sau, l-a comparat pe Iehova cu dumnezeii naţiunilor pe care le cucerise, şi i-a trimis o scrisoare arogantă lui Ezechia, în care folosea blasfemia, profanarea şi minciuna. Când scrisoarea a ajuns, Ezechia a mers în casa lui Iehova, a pus-o înaintea Domnului şi s-a rugat: „Oh, Iehova Dumnezeul nostru, salvează-ne, te implor, din mâinile lui Sanherib, ca să ştie toate împărăţiile pământului că numai tu Iehova eşti Dumnezeu." (2Regi 19:19, *AS*) Iehova s-a dovedit a fi o apărare şi un turn puternic prin protejarea poporului Său şi prin distrugerea celor 185,000 de soldaţi asirieni, şi izgonindu-l pe marele Sanherib înapoi în ţinutul lui, spre condamnarea lui. Aşadar, „Iehova îi va proteja pe toţi cei care Îl iubesc, iar pe toţi cei răi îi va distruge." (Ps. 145:20, *AS*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie să avem cunoştinţă exactă despre numele lui Iehova şi cum a vorbit regele David despre Iehova?
2. Avem noi astăzi nevoie de un „turn puternic" şi de ce? Ce este necesar să ştim mai întâi?
3. Explicaţi câteva din semnificaţiile numelui. Ne ajută aceste definiţii? Cum?
4. Cum ne face capabili înţelegerea numelui Lui să avem încredere în El?
5. Va exista Iehova întotdeauna şi cum ştim aceasta?
6. Ce descoperă faptul că Iehova este Unul? Cum ne influenţează aceasta?
7. Ce este implicat în faptul că Iehova este „Stânca"? Cum ne întăreşte aceasta?
8. Explicaţi cele cinci titluri amintite aici.
9. Ce a făcut şi ce a spus Iehova ca răspuns la cererea lui Moise de a-i vedea gloria? Menţionaţi câteva din însuşirile înregistrate. Cum ne ajută aceasta?
10. Cum ştim că Pavel şi Domnul Isus au avut încredere în numele Tatălui? Explicaţi.
11. Faptul că avem încredere în numele lui Iehova înseamnă că vom fi liberi de persecuţie sau de durere fizică? Care a fost mărturia lui Pavel şi cum a fost asigurat?
12. Explicaţi asigurarea lui Pavel şi de ce a fost el încrezător?

Cuprins

13. Ce experienţă a venit peste Israel din partea lui Amalec, care a învăţat încrederea în numele lui Iehova?
14. Arătaţi cum bătălia dintre David şi Goliat demonstrează clar protecţie prin nume.
15. Ce experienţă a avut Iosafat cu Ahab, care învaţă necesitatea de a avea grijă să învăţăm mai întâi voinţa lui Iehova?
16. Cum şi-a demonstrat Iehova protecţia faţă de Iosafat şi Iuda împotriva armatelor celor din Moab, Amon şi Muntele Seir?
17,18. (a) Înseamnă loialitatea faţă de Dumnezeu că duşmanul nu va ataca niciodată şi ce arată relatarea? (b) Cum au fost înregistrate încrederea şi credinţa în numele lui Iehova?

Nevoia de deşteptare

„Această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile." (Mat. 24:14, NW) În ascultarea acelei porunci profetice a lui Isus Cristos, aproximativ 450,000 de martori creştini merg regulat din casă în casă cu Biblii şi literatură Biblică, conduc studii Biblice la domiciliul oamenilor, aranjează lecturi publice din Biblie şi, de asemenea, stau pe străzi aglomerate şi oferă revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! Adesea, în timp ce ei stau pe străzi cu aceste reviste în braţe trecători lansează replica de genul: „Sunt treaz"; „Nu dorm!"

Dar persoanele ce fac asemenea remarci sunt de fapt adormite faţă de scopurile lui Iehova Dumnezeu, faţă de împlinirea profeţiilor din Biblie, faţă de caracterul urgent de a da atenţie invitaţiei scripturale de a ieşi din Babilon. (Luca 21:28; Apoc. 18:4, NW) Altfel, şi ei s-ar afla pe străzi îndemnându-i pe alţii să se trezească. Însă, membrii de rând din cei care frecventează biserica sunt astfel orbi şi lipsiţi de griji faţă de nevoia de a se trezi, şi acest lucru nu a fost trecut cu vederea de unii dintre preoţii lor. De exemplu, dr. Culbert C. Rutenber, din Philadelphia, Pennysilvania.

Ziarul „*Daily Tribune"* din Chicago, din data de 20 mai 1952, a scris un articol despre discursul ţinut de acest teolog în faţa a aproximativ 12,000 de reprezentanţi baptişti din 7,000 de biserici baptiste din Statele Unite, la sesiunea de deschidere a celui de-al patruzeci şi cincilea congres al Baptiştilor din America (ţinut în Chicago, între 19-23 mai 1952): „Dr. Rutenber a afirmat că atât preoţii cât şi laicii sunt deopotrivă deranjaţi de aparenta irelevanţă a bisericii într-o lume în care singurul dinamism pare să fie cel al anticristului, precum şi de faptul că biserica în general aşteaptă un cuvânt de la Dumnezeu – 'un cuvânt de speranţă, un cuvânt măreţ, un cuvânt sigur' – dar creştini sunt de fapt adormiţi."

Cuprins

„«Este mai probabil ca Dumnezeu să vorbească acel cuvânt», a continuat dr. Rutenber, «dacă noi ascultăm cuvântul pe care El deja ni l-a dat, şi anume, ‘Deşteaptă-te, tu care dormi, şi Cristos te va lumina.’»”

Doctorul învăţat are dreptate când concluzionează că această creştinătate este adormită. Dar oare el însuşi este pe deplin treaz? Dacă ar fi cu adevărat, nu ar fi capabil să ofere ‘acel cuvânt de speranţă, acel cuvânt măreţ, acel cuvânt sigur’, ascultătorilor săi? Asta fac martorii creştini ai lui Iehova. Şi departe de faptul că singurul „dinamism” din această lume este comunismul ateu lipsit de Cristos, toţi cei ce sunt familiarizaţi cu realitatea ştiu că zelul şi entuziasmul martorilor lui Iehova depăşeşte mult „dinamismul” comuniştilor. De fapt, unul dintre motivele principale pentru care comuniştii din Polonia au forţat în ilegalitate lucrarea martorilor lui Iehova a fost tocmai din cauză că zelul, entuziasmul şi succesul martorilor lui Iehova eclipsa cu mult activităţile comuniştilor.

Da, şi dr. Rutenber trebuie să fie trezit!

Se potrivesc faptelor afirmaţiile catolicilor despe Biblie?

OCTOMBRIE 1952 marchează aniversarea a cinci sute de ani de la realizarea primei cărţi tipărite, Biblia lui Gutenberg. În acea lună va exista o mişcare a organizaţiilor religioase protestante din Statele Unite de a distribui un milion de exemplare din noua *Versiune Standard Revizuită* a Bibliei. Pe de altă parte, Confederaţia catolică a doctrinei creştine din Washington DC, a desemnat perioada 28 septembrie-4 octombrie 1952 ca fiind săptămâna catolică a Bibliei. Aceasta, a doua săptămâna catolică a Bibliei a anului, prima având loc din 10 până în 16 februarie (care, în paranteză fie spus, a fost prima dată când a fost observată în Statele Unite ale Americii o săptămână catolică a Bibliei), are ca obiectiv de „a arăta cum Biserica care a făcut Biblia a apreciat-o înainte, în timpul şi după Gutenberg”.

Afirmaţiile romano-catolicilor despre Biblie, aşa cum sunt listate în literatura lor de săptămână a Bibliei, pot fi rezumate astfel: (1) Biserica Catolică a făcut Biblia. (2) Biserica Catolică a păstrat Biblia. (3) Biserica Catolică încurajează citirea Bibliei.

BIBLIA – O CARTE CATOLICĂ?

Se potriveşte faptelor afirmaţia că Biserica Catolică a făcut Biblia? Pentru a răspunde la această întrebare, să remarcăm întâi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. De când Moise a completat Pentateucul (cele cinci cărţi – Geneza, Exodul, Leviticul, Numerele şi Deuteronomul), Cuvântul lui Dumnezeu a fost

Cuprins

disponibil slujitorilor Săi. Pe măsură ce alţi slujitori inspiraţi au contribuit la scrierea acesteia, ea a crescut din ce în ce mai mult, astfel încât în momentul în care Maleahi şi-a redactat profeţia, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a ajuns la 39 de cărţi. Aceste 39 de cărţi au format Scripturile sacre pe care Isus şi discipolii Săi le-au folosit, încurajându-i şi pe alţii să le studieze. – Ioan 5:39; Faptele 17:11; 2Tim. 2:15; 3:15-17.

Odată cu scrierea relatărilor din viaţa lui Isus de Matei, Marcu, Luca şi Ioan, scrisorile lui Pavel, Petru, Iacov, Iuda, Ioan, Faptele Apostolilor şi Apocalipsa, Cuvântul lui Dumnezeu a crescut la 66 de cărţi. Pe măsură ce acestea au fost scrise şi au circulat printre primii creştini au devenit recunoscute ca parte a Bibliei. (2Pet. 3:15, 16) Ultima dintre aceste scrieri, cele trei scrisori ale lui Ioan şi Evanghelia sa, au fost finalizate aproximativ în anul 98 A.D. La scurt timp după aceea, a început compilarea acestor scrieri, şi există dovezi care indică că încă din anul 170 A.D. a fost recunoscut canonul sau catalogul Bibliei pe care o avem astăzi. Atât Origen cât şi Eusebiu au listat aceleaşi cărţi, şi din cele zece cataloage timpurii păstrate, şase oferă, de asemenea, aceeaşi listă care este recunoscută astăzi, alte trei omiţând Apocalipsa, şi unul omiţând atât Evrei cât şi Apocalipsa. Având în vedere aceste fapte care atestă că acest canon al Bibliei a fost stabilit în rândul creştinilor în secolele al II-lea şi începutul celui de-al III-lea după Cristos, poate pretinde Biserica catolică faptul că a făcut Biblia, pur şi simplu deoarece cu aproximativ 150-200 de ani mai târziu Consiliul ei de la Cartagina a anunţat ce scrieri considera ea ca fiind canonice?

Dacă Biserica catolică a făcut Biblia, nu este ciudat că ea nu a reuşit să includă niciun cuvânt despre răpirea Mariei, despre imaculata ei concepţie cât şi despre eficacitatea rugăciunii către ea, despre venerarea relicvelor, a chipurilor şi a sfinţilor; despre utilizarea apei sfinţite; despre ceremonia liturghiei; despre un Papă ca fiind vicarul lui Cristos, despre monseniori, arhiepiscopi şi cardinali, despre purgatoriu, despre un cler celibatar, despre a nu mânca carne vineri sau în timpul Postului Mare; despre a face novene; despre botezul pruncilor etc.? Faptul că Biblia este tăcută în toate aceste puncte importante ale religiei catolice, nu este puternica dovadă circumstanţială că Biserica catolică nu a făcut Biblia? Că aceasta nu este o carte catolică?

Reiese foarte clar cine a făcut Biblia tocmai din paginile acesteia. Dumnezeu este autorul său. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele.” „Spiritul Domnului a vorbit prin mine: şi cuvântul Lui prin limba mea” „Cuvântul Tău este adevărul.” „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi cu efect”. „Oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit, inspiraţi de Duhul Sfânt.” – *Versiunea Douay* la 2Regi 23:2; Ps. 118:105; Ioan 17:17; Evrei 4:12; 2Pet. 1:21.

PĂSTREAZĂ BIBLIA BISERICA CATOLICĂ?

Biserica catolică afirmă în continuare: „Nu poate fi nicio îndoială că lumea trebuie să mulţumească Bisericii Catolice pentru Biblie, chiar dacă numai pentru cei 1500 de ani care au trecut înainte ca primii reformatori să fi apărut pe scenă. Cine a acoperit prăpastia? Cerem ca monahilor care au copiat-o timp de secole ...

Cuprins

să le fie dat ceea ce li se cuvine. Dacă nu ar fi fost ei nu am avea nicio Biblie." Se potriveşte cu faptele această afirmaţie? Să vedem.

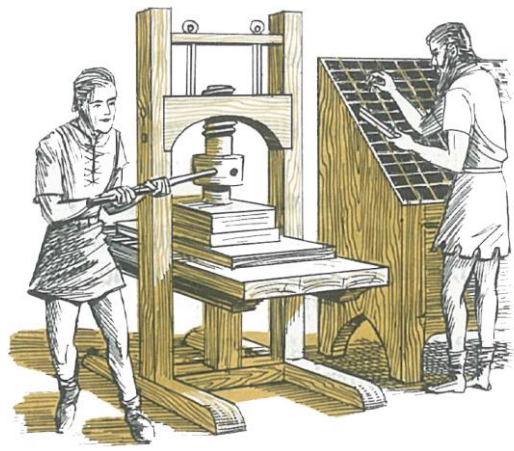

Adevărul este că niciunul dintre cele mai vechi, mai de încredere şi mai valoroase manuscrise ale Bibliei nu a fost găsit în teritoriile aflate sub dominaţie catolică. Chiar şi apreciatul ei manuscris Vatican 1209 a fost în posesia ei abia din secolul al XV-lea. Şi acest lucru ea l-a ascuns, punându-l la dispoziţia publicului numai atunci când un alt mare manuscris, Sinaiticus, promitea să-l eclipseze. Deci, dacă aceşti călugări n-ar fi făcut nicio copiere în timpul Evului Mediu şi Întunecat am fi avut în continuare cele mai bune manuscrise. Ei nu au copiat niciunul dintre cele bune.

Copierea Bibliei este posibil să fi fost în mare parte limitată la călugări, dar aceasta a fost datorată în principal păstrării Bibliei de către Biserica Catolică într-o limbă moartă. Când Wycliffe a tradus Biblia în limba engleză, adepţii săi au realizat foarte multe copii, şi aceasta fără ajutorul călugărilor. Cât despre acordarea vreunui credit acestor călugări, ei au îndrăznit să-şi ia libertăţi cu textul inspirat. De aceea avem în *Versiunea Regele Iacob* şi *Douay* unele pasaje false, cum ar fi 1 Ioan 5:7, ca să menţionăm unul dintre exemplele cele mai flagrante.

Nu numai că nu putem acorda niciun credit Bisericii catolice pentru păstrarea Bibliei, dar faptele istorice arată că ea a fost distrugătorul principal al Bibliei. Copii ale Bibliei lui Wycliffe erau vânate de la un capăt la altul al Angliei, apoi distruse. Tyndale a trebuit să-şi tipărească „Noul Testament" pe continentul european, deoarece nu ar fi putut face acest lucru în Anglia catolică. Deşi a publicat 18,000 dintre ele şi le-a introdus ilegal în Anglia, au fost vânate şi distruse atât de eficient încât doar şaptesprezece copii sunt cunoscute că s-au păstrat până astăzi.

În eforturile de a justifica astfel de arderi ale Bibliei, *Our Sunday Visitor*, 10 februarie 1952, afirmă că acestea „au fost arderi ale versiunilor care s-au dovedit a fi greşite, şi prin urmare, nu aveau niciun drept să treacă drept «Cuvântul Lui Dumnezeu»". Dar a existat o diferenţă atât de mare între Biblia catolică şi traducerile reformatorilor încât să justifice cruciada care a distrus nu numai Biblii, ci şi traducători, editori şi distribuitori ai Bibliei? Cu privire la acest lucru reţineţi ceea ce are de spus *Enciclopedia Catolică* în ceea ce priveşte *Versiunea* în limba engleză *Challoner-Douay*:

„Să o numim în continuare *Douay* sau versiunea *Rheimish* este un abuz de termeni. Aceasta a fost alterată şi modificată până când aproape niciun verset nu a rămas aşa cum a fost publicat la origine ... În aproape fiecare caz modificările lui Challoner au luat forma apropierii de *Versiunea Autorizată*." Deci îmbunătăţind versiunea Catolică aceasta a devenit din ce în ce mai mult asemănătoare cu

Cuprins

versiunea protestantă *Regele Iacob*! Dovezi recente ale acestui lucru ar putea fi citate, atât din noile versiuni americano-catolice din cărţile Psalmi şi Geneza, cât şi din versiunea monseniorului Knox.

Nu, afirmaţia că Biserica Catolică a ars Biblii din cauza traducerilor defectuoase nu se potriveşte cu faptele. Trebuie să fi existat alte motive. Care au fost acestea vom lăsa cititorul să judece. În pranteză fie spus, reţineţi că astfel de arderi de Biblie nu sunt un lucru de domeniul trecutului îndepărtat. Multe Biblii au fost arse în public pe 27 mai 1923, la Roma, ca omagiu pentru fecioara Maria, şi în New York *Times*, 6 martie 1952, a apărut un articol cu următorul titlu: „Cleric protestant bătut în Spania. Tinerii invadează Capela şi dau foc la Biblii, strane şi imnuri."

ÎNCURAJEAZĂ CITIREA BIBLIEI?

Conform Papei Leo al XIII-lea, Biserica Catolică „nu a eşuat niciodată să ia măsurile cuvenite pentru a aduce Scripturile la îndemâna copiilor ei". Din nou întrebăm – se potrivesc faptele afirmaţiei că Biserica Catolică a încurajat şi continuă să încurajeze citirea Bibliei? Dacă da, cum? Şi în ce măsură?

La vremea în care Anglia se afla sub dominaţie catolică, ca cineva să fie găsit vinovat de citirea Bibliei în limba engleză însemna confiscarea „terenului, a vitelor, a vieţii şi a bunurilor de la moştenitorii lui pentru totdeauna". Mulţi au fost adepţii lui Wycliffe, Lollardişti, care au fost închişi şi chiar arşi pe rug pentru că citeau Biblia în limba lor maternă.

Dacă Biserica Catolică, într-adevăr a vrut să încurajeze citirea Bibliei, ar fi păstrat ea acel volum sacru în linţoliul limbilor moarte? Ar fi mulţumit public Papa Grigorie din secolul al XI-lea lui Dumnezeu că Biblia era într-o limbă moartă, dacă el ar fi vrut ca oamenii să o citească? Şi de ce ar fi fost necesar ca Thomas Stitny, „tatăl prozei boemiene", să se plângă de eforturile depuse de Biserica Catolică de a împiedica Biblia să fie tradusă în limba boemiană, dacă aceasta era interesată ca oamenii obişnuiţi să citească Biblia? Ar fi declarat Papa Pius al VII-lea, în 13 iunie 1816, că „experienţa a dovedit că din cauza nechibzuinţei oamenilor, mai mult rău decât bine rezultă din Scripturile Sacre când acestea sunt publicate în limba oamenilor de rând"? Şi ar fi condamnat Papa Grigore al XVI-lea, la 8 mai 1844, în enciclica lui „*Inter Praecipuas*", „publicarea, distribuirea, citirea şi păstrarea Scripturii traduse în limba maternă"?

Imaginea unei Biblii înlănţuite este una familiară. Apărătorii catolici ne spun că a fost înlănţuită doar pentru a fi păzită de furt sau doborâtă jos şi că asemenea Biblii ar fi fost „puse deschise pe o masă în biserici pentru a fi consultate". Dar cine ar fi consultat o Biblie scrisă într-o limbă moartă într-un timp când marea majoritate a oamenilor nu citea nici măcar în limba lor maternă, fără să mai vorbim despre limbile moarte sau clasice?

Adevărul este că singurul motiv pentru care Biserica Catolică a dat oamenilor Biblia, în cele din urmă, în limba lor maternă, după cum ea însăşi mărturiseşte, a fost pentru a contracara versiunile protestante. *Enciclopedia Catolică* spune (Vol. 5, pag. 140, ediţia din 1913) cu privire la acest subiect: „Ea [Biblia Douay] şi-a

Cuprins

datorat existenţa controverselor religioase din secolul al XVI-lea. Multe versiuni protestante au fost emise şi au fost utilizate în mare măsură de reformatori în scopuri polemice. Traducerea unor texte a arătat semne evidente de părtinire controversată, şi a devenit de primă importanţă pentru catolicii englezi contemporani să fie dotaţi cu o traducere a lor, pe exactitatea căreia se puteau bizui şi la care se putea apela în cursul argumentării."

Cât de reticentă a fost cea mai mare organizaţie religioasă din lume care „a făcut şi a păstrat Biblia" de a face acest lucru poate fi aflat din faptul că a aşteptat două sute de ani după ce unul din doctorii ei excomunicaţi ai divinităţii (Wycliffe) a iniţiat misiunea din proprie iniţiativă, de a da poporului ei acest instrument atât de necesar! Citatul de mai sus, de asemenea, reduce la tăcere, în mod eficient, afirmaţiile că Biserica Catolică şi nu reformatorii au iniţiat lucrarea de a da oamenilor Biblia în limba lor maternă.

Dar, cu siguranţă, astăzi Biserica Catolică încurajează citirea Bibliei. Nu a acordat Papa Leo al XIII-lea „o indulgenţă de 300 de zile credincioşilor de fiecare dată când ei citeau cel puţin un sfert de oră cărţile Scripturii Sacre"? Adevărat, dar câtă încurajare reprezintă aceasta pentru a citi Biblia, non-catolicii nu ştiu. Dar un catolic ştie că el poate câştiga indulgenţă 300 de zile doar pentru a repeta o dată „Maria, concepută fără de păcat, roagă-te pentru noi care am apelat la Tine". Şi durează doar cinci secunde să repeţi! De ce să petreci 15 minute lecturând Biblia pentru a câştiga o indulgenţă care poate fi a ta pentru doar cinci secunde de rugăciune? Folosiţi acele cincisprezece minute, în rugăciune repetată nescripturală şi câştigaţi 54,000 zile de indulgenţă! Aşa ar putea fi argumentat. Dar chiar dacă Biblia este citită, cât de multe beneficii vă puteţi aştepta să obţineţi dintr-o astfel de lectură făcută doar pentru a câştiga alte beneficii şi asta doar pentru un anumit timp? Unde ar fi mintea, gândurile cuiva?

Elocvent pentru modul în care Biserica Catolică simte cu adevărat despre Biblie este următorul fragment luat din înscrisurile curente ale Bibliei Catolice: „Creştinul nu este obligat să citească Biblia, deoarece Biserica este cea care ne propune pentru credinţa noastră Revelaţia Divină, aşa cum este cuprinsă în Scripturi şi Tradiţie."

DOVEZI CIRCUMSTANŢIALE

Dacă catolicii sunt încurajaţi să citească Biblia, de ce este necesar ca publicaţiile catolice să le spună acestora: „Nu, catolicilor nu le este interzis să o citească" (prezentând o imagine a Bibliei) şi să precizeze că „unii catolicii au impresia că citirea Bibliei este strict «protestantă»"? Ce mărturisire mai dăunătoare ar putea face Biserica Catolică pentru eşecul ei de a încuraja citirea Bibliei decât să admită că unii dintre copiii ei cred că citirea Bibliei este „strict protestantă"?

În timpul celui de-al doilea Război Mondial au existat plângeri în presa catolică din Marea Britanie cu privire la scandalul că Bibliile catolice nu puteau fi procurate, deşi altă literatură catolică precum şi Bibliile protestante se puteau găsi din plin. Răspunzând la astfel de plângeri, un editor catolic a declarat: „Dacă ar fi existat o cerere suficientă pentru a justifica un efort deosebit, putem fi siguri că

Cuprins

efortul ar fi fost făcut. Ar putea fi de interes să se noteze că, deşi catolicii arată această apatie cu privire la Scripturi, în alte părţi se manifestă o nouă apreciere a Bibliei."

Alte dovezi circumstanţiale pe această linie au apărut în cartea *Credinţe Religioase ale Tineretului*, publicată în Statele Unite în 1950. Această carte a făcut o analiză cuprinzătoare a obiceiurilor religioase ale tineretului din Statelor Unite, şi printre statisticile pe care le-a publicat au fost cele ce arătau că 61.9 % din tinerii catolici nu şi-au citit Biblia în ultimele şase luni, în comparaţie cu doar 31.2 % din tinerii protestanţi care nu şi-au citit Biblia în acel timp. Evident, două treimi din tinerii catolici nu sunt impresionaţi de oferta de indulgenţe pentru citirea Bibliei, din moment ce nu o citesc nici măcar o dată la şase luni.

Nici astfel de observaţii cum ar fi următoarele, luate din *Sfânta Biblie, Moştenirea Vieţii Familiei Catolice*, nu îi fac pe tinerii catolici să dorească să citească Biblia mai mult: „Pot fi cele şase zile despre care vorbeşte Moise acele perioade lungi descrise de geologi? Cu siguranţă că nu sunt. Moise nu ştia nimic despre ştiinţa modernă; imaginea sa despre univers este destul de naivă, nu mai avansată, de fapt, decât cea a oamenilor printre care a trăit acum trei mii de ani." Da, săracul Moise! El chiar nu ştia mai bine, potrivit acestei publicaţii catolice. Câtă credinţă în inspiraţia Bibliei indică o astfel de apreciere a relatării despre creare? Şi câtă încurajare reprezintă aceasta pentru a citi Biblia?

Având în vedere cele de mai sus, la ce concluzii trebuie să ajungem? Că Biserica Catolică nu a făcut Biblia, că nu a păstrat-o, că nu încurajează cu adevărat citirea ei. Eforturile ei biblice sunt doar de faţadă, sunt doar propagandă pentru a face faţă concurenţei. Aşa cum este mulţumită să-şi lase oamenii să rămână analfabeţi atâta timp cât statele nu încearcă să-i educe, tot aşa este dispusă să-şi lase oamenii fără Biblie atâta vreme cât nu există niciun pericol ca ei să-şi obţină Bibliile din alte surse. Iar la fel cum ea are cele mai bune sisteme de învăţământ unde educaţia seculară este în formă maximă, tot aşa ea publică Biblia în limba maternă dacă există posibilitatea ca oamenii ei să obţină Biblia din alte părţi. Comparaţi Spania cu Statele Unite. Săptămâna curentă a Bibliei este un exemplu grăitor, căci ea a admis că era plănuit să contracareze celebrarea de către non-catolici a celei de-a 500-a aniversări a Bibliei lui Gutenberg.

Binecuvântarea calului suferă schimbări

Deşi nu există nicio menţiune în Biblie despre „binecuvântarea" uneltelor de confecţionat corturi ale lui Pavel, pentru ca el să-i depăşească pe competitorii lui, sau despre Isus că ar fi stropit cu „apă sfinţită" barca de pescuit a lui Petru, anumiţi oficiali romano-catolici au făcut un obicei regulat din „binecuvântarea" animalelor de la ferme şi a uneltelor neînsufleţite. Publicaţia londoneză *Catholic Herald* din 16 noiembrie a explicat că „tradiţionala binecuvântare a cailor în afara bisericii St. Leonard, în apropiere de Boerwang, Bavaria, a suferit o schimbare"

Cuprins

din cauza deficitului de cai. Această oportunitate nu a fost folosită pentru a elibera oamenii de această superstiţie încurajată de biserică şi de această ceremonie inutilă, ci ziarul *Catholic Herald* îl arată acum pe preot umblând printre rândurile de tractoare şi „binecuvântarea încă este făcută – o binecuvântare similară cu cea făcută la raliurile de maşini văzută într-un număr de localităţi şi oraşe din diferite părţi ale Europei”.

Marcu şi evanghelia sa

Iehova Dumnezeu i-a inspirat pe Matei, Marcu, Luca şi Ioan să înregistreze serviciul pământesc al Fiului Său, Isus Cristos. Înregistrările lor ne furnizează o puternică temelie împătrită pentru credinţa noastră că Isus a fost cu adevărat Mesia cel promis, Sămânţa lui Avraam şi singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Pe deasupra suntem astfel echipaţi să oprim cu eficienţă gura celor fără credinţă şi a batjocoritorilor.

Se pare că fiecare din aceşti patru scriitori şi-a compus relatarea despre viaţa lui Isus ca om cu un anume scop clar în minte, precum şi în funcţie de ce l-a impresionat în mod deosebit. Astfel Matei a scris în primul rând pentru folosul iudeilor şi a arătat că Isus a fost într-adevăr mult aşteptatul lor Mesia. Marcu a scris în special pentru folosul romanilor şi astfel l-a ilustrat pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu făcător de minuni. Luca a urmărit o înregistrare cuprinzătoare, coerentă în mod logic şi cu o exactitate cronologică; în timp ce Ioan, care a scris la patruzeci de ani după ceilalţi, a considerat necesar să-şi facă relatarea suplimentară, ocupându-se în principal de chestiunile pe care ei nu le-au tratat.

Cine a fost Marcu? Luca îl descrie ca „Ioan care avea numele de familie Marcu.” (Faptele 12:12, *NW*). El n-a fost unul din cei doisprezece apostoli şi se pare că n-a fost un însoţitor constant al lui Isus. Se crede că el este tânărul despre care însuşi Marcu vorbeşte la Marcu 14:51,52, (*NW*): „Dar un tânăr ce purta pe trupul gol îmbrăcăminte fină de in a început să se apropie [de Isus] şi ei au încercat să-l prindă, dar el şi-a lăsat haina de in şi a fugit”. Pare raţional să tragem concluzia că acesta era Marcu, datorită faptului că Marcu este singurul scriitor care relatează această întâmplare. Şi lăsându-se neidentificat, el ar fi urmat exemplul celorlalţi; Matei face acelaşi lucru la Matei 9:10 şi Ioan, foarte probabil, la Ioan 18:15.

Deşi Marcu poate a arătat interes în timp ce Isus era pe pământ, faptul că Petru se referă la el ca la „fiul meu”, ar părea să arate că Marcu a devenit creştin datorită eforturilor lui Petru. (1Pet. 5:13). Că el l-a cunoscut cumva pe Isus pare foarte raţional, datorită faptului că locuinţa mamei sale se afla în Ierusalim şi servea ca loc de adunare pentru primii creştini. Astfel spre casa ei s-a îndreptat Petru imediat după ce a fost eliberat în mod miraculos din închisoare, „unde se adunaseră foarte mulţi şi se rugau.” – Faptele 12:5-17, *NW*.

Cuprins

Relaţiile lui Marcu cu Pavel

Marcu a fost asociat cu Pavel şi Barnaba, mai târziu numai cu Barnaba, precum şi cândva cu Petru, în Babilon. Când Pavel şi Barnaba au pornit în primul lor tur misionar „ei l-au avut însoţitor şi pe Ioan [Marcu].” (Faptele 13:5, *NW*). El a fost ajutorul lor în timp ce au călătorit din Antiohia, Siria, spre Selucia, prin insula Cipru şi apoi spre Perga din Pamfilia, Asia Mică, loc în care „Ioan a plecat de la ei şi s-a întors la Ierusalim.” – Faptele 13:13, *N*W.

Relatarea nu spune de ce i-a părăsit Marcu pe Pavel şi Barnaba şi s-a întors la Ierusalim; evident Luca nu spune aici motivul din înţelegere. Că nu prea ar fi putut fi un motiv întemeiat pare evident din ce s-a întâmplat mai târziu, când Pavel şi Barnaba s-au pregătit să pornească în cel de-al doilea tur misionar, căci Luca ne spune: „Din partea sa Barnaba era hotărât să-l ia şi pe Ioan, care se numea Marcu. Dar Pavel n-a crezut potrivit să-l ia cu ei pe acesta, văzând că el plecase de la ei din Pamfilia şi nu mersese cu ei în lucrare”. De fapt Pavel era aşa de hotărât în legătură cu aceasta, încât „acolo a avut loc o izbucnire aprinsă de mânie, aşa încât s-au despărţit unii de alţii şi Barnaba l-a luat pe Marcu cu el şi au plecat cu corabia spre Cipru. Pavel l-a ales pe Sila şi au plecat, după ce fusese încredinţat de fraţi de bunătatea nemeritată a lui Iehova”. Dacă faptul că Marcu era vărul său l-a influenţat pe Barbnaba, îl vom lăsa pe cititor să judece. – Faptele 15:36-40, *NW*.

Că Marcu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor mai târziu este evident din atitudinea schimbată a lui Pavel faţă de el. Pavel îl include pe Marcu printre colaboratorii săi şi le cere creştinilor din Colos să-i spună bun venit lui Marcu, când avea să vină la ei. Spre sfârşitul serviciului său Pavel i-a scris lui Timotei: „Ia-l pe Marcu şi adu-l cu tine căci îmi este folositor în serviciu.” – Col. 4:10; Filimon 24; 2Tim. 4:11, *NW*.

Sinceritatea şi atenţia lui Luca când ne oferă aceste detalii nu numai că ne întăreşte credinţa în autenticitatea relatării, dar furnizează şi un sfat bun pentru servii lui Iehova astăzi. Pavel n-a permis ca abaterea lui Marcu din Pamfilia să-l înrăiască împotriva lui Marcu. El a urmat mai degrabă calea de acţiune a iubirii care „nu ţine cont de jignire.” (1Cor. 13:5, *NW*). Fără îndoială că Pavel a fost foarte fericit să aibă ajutorul lui Marcu după ce acesta demonstrase că este demn de încredere. De asemenea, Marcu a arătat un spirit drept; el nu s-a descurajat, n-a renunţat la serviciu şi nici nu i-a purtat pică lui Pavel. Mai degrabă el a pus la inimă mustrarea insinuată prin respingerea serviciilor lui de către Pavel şi în felul acesta a profitat. Aşa că la sfârşit îi găsim pe Pavel şi Marcu lucrând din nou împreună pentru a apăra şi a stabili legal vestea bună.

Relatarea lui Marcu despre viaţa lui Isus

Foarte probabil Marcu şi-a scris relatarea între anii 60-65 A.D., aproximativ la douăzeci de ani după ce Matei şi-a scris-o pe a sa, dar cu vreo treizeci şi cinci de ani înainte ca Ioan să-şi scrie relatarea. Dovezile copleşitoare arată că a scris-o în Roma.

Relatarea lui Marcu despre serviciul pământesc al lui Isus, mult mai scurtă decât celelalte trei, îşi compensează scurtimea printr-un tempo rapid. El atinge pe

Cuprins

scurt serviciul lui Ioan Botezătorul, botezul şi ispitirea din pustiu a lui Isus şi de la versetul 14 până la 28, din primul capitol, el afundă cititorul în serviciul lui Isus din Galileea, predicarea veştii bune a Împărăţiei, chemarea discipolilor săi şi săvârşirea de miracole. După ce face ca punctele principale din activitatea lui Isus să se deruleze într-o recapitulare rapidă, el ne dă detalii despre serviciul public final al lui Isus, arestarea, procesul, execuţia, înmormântarea şi învierea lui.

Dintre toate relatările despre viaţa lui Isus cea a lui Marcu este cea mai elocventă, cea mai plină de viaţă, precum şi cea mai bogată în detalii interesante. În mod clar, cel de la care Marcu şi-a primit informaţia nu a fost doar un martor ocular, ci şi un foarte apropiat observator. Cine a fost acesta? Conform spuselor lui Papia, un creştin timpuriu din secolul al doilea, acesta n-a fost nimeni altul decât apostolul Petru.

Fiind un om de acţiune, puternic, impulsiv, aceasta ar ajuta să explice de ce relatarea despre viaţa lui Isus, pe care a influenţat-o Petru, accentuează mai degrabă miracolele şi acţiunile lui Isus, decât învăţăturile sale. Cu toate acestea, motivul principal pentru care Marcu foloseşte stilul pe care l-a folosit a fost, fără îndoială, dorinţa lui de a face apel la romani. Acest fapt este confirmat şi prin întrebuinţarea de către el a expresiilor latine şi explicaţiile lui repetate a termenilor aramaici precum „Boanerges” şi „corban.” – Marcu 3:17; 5:41; 7:11,34; 12:42, *NW*.

În încercările lor de a discredita mărturia împătrită referitoare la viaţa lui Isus, înalţii critici afirmă că Marcu doar a scurtat ce au scris Matei şi Luca; unii susţin chiar că a existat doar o singură relatare originală şi că celelalte sunt variante ale acesteia. Dar dacă Marcu intenţiona să prezinte doar o versiune condensată a serviciului lui Isus, de ce adaugă el aşa multe detalii pe care ceilalţi nu le menţionează? De exemplu, când vorbeşte despre vindecarea făcută de Isus a omului cu mâna uscată, Marcu nu înregistrează doar că Isus şi-a aruncat privirea spre fariseii care se uitau la ce făcea Isus, dar el a făcut aşa „cu indignare, fiind profund mâhnit de insensibilitatea inimii lor.” (Marcu 3:5, *NW*). Şi când face un raport despre curăţarea de către Isus a templului literal din Ierusalim, numai Marcu ne informează că Isus „n-a lăsat pe nimeni să ducă vreo unealtă în templu.” (Marcu 11:16, *NW*). Propriul stil al lui Marcu (sau al lui Petru) este de asemenea evident în puternica exprimare de mustrări pe care Isus o administrează propriilor discipoli. Comparaţi Matei 8:26 şi Mat. 16:8 cu Marcu 4:40 şi Marcu 8:17.

Discipolul creştin Marcu a avut multe privilegii de serviciu. Deşi cândva a dat dovadă de slăbiciune, asemenea lui Petru, el şi-a revenit pentru a deveni un serv efectiv şi demn de încredere al lui Iehova Dumnezeu şi un ajutor pentru apostolii Pavel şi Petru. Înregistrarea sa despre serviciul lui Isus, împreună cu caracteristicile ei particulare, adaugă o mărturie suplimentară la faptul că Isus Cristos a trăit într-adevăr şi că el n-a fost nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu.

Cuprins

„Fiul Omului”

„Cât de neînsemnate sunt cărţile filozofilor, cu toată strălucirea lor, în comparaţie cu Evangheliile! Este posibil ca scrieri dintr-o dată atât de sublime şi atât de simple să fie opera omului? Poate cel a cărui viaţă o povestesc ele să fie nimic mai mult decât un om? Există ceva în caracterul lui din sectantul entuziast şi ambiţios? Câtă dulceaţă, câtă puritate în căile sale, câtă graţie care te atinge în învăţăturile sale! Câtă măreţie în maximele lui! Câtă înţelepciune profundă în cuvintele lui! Ce prezenţă de spirit, câtă delicateţe şi câtă pricepere în replicile sale! Câtă putere peste patimile sale! Unde este omul, unde este înţeleptul care ştie cum să acţioneze, să sufere şi să moară fără slăbiciune, cu discreţie? Prieteni, oamenii nu inventează în felul acesta; iar faptele în ceea ce-l priveşte pe Socrate, despre care nimeni nu se îndoieşte, nu sunt la fel de bine atestate ca şi cele despre Isus. Acei evrei nu ar fi putut niciodată atinge acest nivel sau idee despre asemenea moralitate. Iar Evanghelia are caracteristicile adevărului, atât de măreţe, atât de evidente, atât de perfect inimitabile, încât inventatorul lor ar fi chiar mai minunat decât cel pe care-l portretizează.” – J. J. Rousseau, filozof francez din secolul XVIII.

Domnia dreaptă a prinţilor

„IATĂ, regele va domni în dreptate, şi prinţii vor domni cu dreptate.” (Isa. 32:1, *AS*) Se împlineşte acum această profeţie? Dacă da, cum?

Iehova Dumnezeu a prevăzut incapacitatea omului de a stabili un guvern drept, astfel încât chiar la timpul căderii omului el a dat o indicaţie cu privire la scopul Lui de a furniza o domnie dreaptă, promiţând o sămânţă care va zdrobi capul şarpelui. (Gen. 3:15) Acea sămânţă, Isus Cristos, este regele la care se referă Isaia 32:1, iar profeţia Bibliei arată că el domneşte din anul 1914. – Apoc. 11:15-18.

Cine sunt prinţii? În trecut se credea că Isaia 32:1 se referă la timpul când fiii pământeşti ai lui Isus Cristos vor domni ca prinţi în lumea nouă, aşa cum este arătat în Psalmul 45:16. Dar aceasta nu putea fi aşa, deoarece nu numai că în Isaia 32:1 nu se spune nimic despre prinţi ca fiind fiii regelui, ci contextul arată că domnia lor nu se află sub condiţiile lumii noi, pentru căci „fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului şi ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca nişte râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un ţinut greu.” (Isa. 32:2, *AT*) Asemenea condiţii nu vor fi obţinute în lumea nouă.

Cuvântul ebraic tradus aici „prinţi” este *sarím,* care mai este tradus în multe alte moduri, cum ar fi căpitan, conducător, şef, etc., şi e folosit pentru a desemna şeful sau cel de frunte din orice grupă sau grup. Găsim termenul folosit de-a lungul

Cuprins

istoriei Israelului, înainte, dar şi după ce au avut regi, şi nu doar într-un sens politic. Existau *sarím* sau prinţi militari, judiciari sau religioşi.

Având în vedere extinderea înţelesului acestui termen, putem vedea cum Regele, Isus Cristos, ar putea avea prinţi pe pământ acum, nu în guvernele lumeşti, ci în organizaţia Sa teocratică. Şi deşi Regele a început să domnească în 1914, abia în 1919, când poporul Său a fost eliberat şi repus în drepturi, am început să avem aceşti prinţi în mijlocul nostru. (Isa. 32:3, 4) Totuşi, având în vedere asocierile politice şi strălucitoare ale lumii cu termenul „prinţ", el nu este folosit în rândul poporului Domnului. În Scripturi accentul este pus mai degrabă pe responsabilitate mare şi pe lucrare dificilă decât pe titlu.

În mod deosebit începând cu 1938 aceşti „prinţi" au fost puşi în poziţii de responsabilitate, pentru că în acel an conducerea democratică a fost înlocuită cu numirea teocratică a slujitorilor, prin instrumentul ales de Dumnezeu, Societatea, astfel încât „toţi să lucrăm împreună în pace, dreptate, armonie şi unitate completă." Toate obstacolele au fost îndepărtate. – Isa. 1:24-26; 32:5-8.

Ca rezultat al acestei schimbări şi în urma revărsării spiritului sfânt al lui Dumnezeu, sceptrul răutăţii nu se mai odihneşte pe partea celor drepţi. (Ps. 125:3) În locul lui, acum în interiorul organizaţiei lui Dumnezeu, se află pace, linişte, dreptate şi încredere, şi am văzut o creştere de nouă ori din 1938, de la 47,000 la 435,000 de servi.

Fie ca „prinţii" să servească acum cu dreptate, imparţialitate, cu loialitate şi cu înţelepciune cerească. Şi toţi slujitorii să împrăştie adevărul de-a lungul tuturor apelor şi să cultive terenul lui Dumnezeu, pentru a-l face roditor spre lauda Lui. Apoi, când Armaghedonul va fi distrus oştirile lui Satan, va exista o societate Teocratică a lumii noi, gata de a fi folosită de către Rege pentru domnia lui de 1,000 de ani. – Isa. 32:15-20.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 1 decembrie, 1951.

Iehova
- un refugiu puternic astăzi

EXPERIENŢELE puternice şi grăitoare aduse în atenţia noastră în articolul anterior ne arată clar cum servii credincioşi ai lui Dumnezeu din timpurile trecute s-au refugiat la Numele lui Iehova ca la „un turn puternic". Noi facem exact acelaşi lucru astăzi. Acelaşi Iehova în care ei au avut încredere este Cel în care noi credem şi în care avem încredere astăzi. Trebuie să avem o încredere puternică în Iehova, atât individual cât şi colectiv, şi indiferent dacă sunt indivizi, grupuri locale sau organizaţii internaţionale care încearcă să ne rănească, calea de acţiune ce trebuie urmată este marcată clar pentru noi.

Cuprins

[2] În aceste zile din urmă, bătăuşii cu gură mare şi lăudăroşii ameninţă poporul lui Iehova cu leziuni corporale, şi ştim că noi singuri nu putem rezista atacurilor lor. E posibil să trebuiască să fie urmată o anumită cale de acţiune, cu loialitate faţă de adevăr şi în ascultare de poruncile Domnului, iar făcând aşa răul este ameninţat. Sau, este posibil ca poziţia unei persoane în lumea comercială să fie ameninţată din cauza asocierii cu poporul Domnului. Sau poate condiţiile de acasă au devenit foarte precare în urma loialităţii faţă de adevăr şi există ameninţări de brutalitate şi alte forme de opoziţie dacă nu este abandonată calea cea dreaptă. Sau poate s-a adunat o gloată să bată sau să alunge martorii credincioşi din oraş şi nu există nicio cale de scăpare. Ce am putea face în aceste circumstanţe?

[3] În primul rând, aminteşte-ţi cine eşti – că eşti un copil al lui Dumnezeu, un urmaş credincios al lui Cristos, că aceste lucruri nu ar veni dacă nu ai fi făcut tot ce-ţi stătea în putinţă ca să-L serveşti pe Iehova. Ele nu au venit la tine datorită naivităţii sau a greşelii tale. Aminteşte-ţi, de asemenea, că Dumnezeul tău este Atotputernicul Creator al universului, este Cel Preaînalt, iar Fiul Său este Regele lumii noi, El fiind acum întronat; adu-ţi aminte că Iehova a făcut multe promisiuni de a avea grijă de cei credincioşi Lui, şi atunci când este nevoie, El trebuie chemat şi va veni să ne salveze. El va fi la fel de bun ca şi cuvântul Său. Vei constata că este dificil în anumite circumstanţe să fii convins imediat de lucrul acesta, dar ai încredere în El şi vei afla că este adevărat. În încredere trebuie să ai convingerea fermă, nu doar să speri că Dumnezeu ar putea face ceva să te ajute, ci fiind absolut sigur că aşa va face. Şi cum putem fi siguri? Doar pentru că *El a promis.* Numele Lui înseamnă atât de mult. Înseamnă tot şi este suficient pentru toate nevoile noastre. Ne putem aminti? Suntem asiguraţi? Putem avea încredere?

[4] Încurajează-te în Numele Lui aducându-ţi aminte ce înseamnă şi ce implică acesta. Este deosebit de necesar să ne încurajăm şi să ne întărim pe noi înşine. Despre regele David este scris: „David a fost în mare strâmtorare, căci poporul vorbea să-l ucidă cu pietre ... dar David s-a îmbărbătat în Iehova Dumnezeul lui.” (1Sam. 30:6, *AS*) El şi-a adus aminte că l-a întrebat pe Iehova dacă să meargă şi să-i lovească pe filisteni, şi i s-a spus să meargă, iar acum amalecii îşi făceau raidul lor şi au adus mult prăpăd; aşa că s-a întărit. (vezi Psalm 42:6-8) Şi noi trebuie să facem acelaşi lucru. Este atât de necesar să ne amintim calea de acţiune pe care am luat-o, cum a fost testată după cele mai bune dintre capacităţile noastre pentru a ne asigura că este în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, şi fiind asiguraţi, noi rămânem neclintiţi. Apoi ai încredere, fii încrezător, nu te îndoi, realizează în întregime că pe Numele Iehova te poţi baza ca pe un turn puternic, şi în el noi suntem în siguranţă.

[5] Aminteşte-ţi cum Numele îl simbolizează pe Cel Etern. Cel care face ceea ce doreşte, Atotputernicul, Atotînţeleptul, mereu iubitorul Suveran Suprem. Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru, protectorul nostru în orice moment. Ochiul Său nu doarme niciodată, urechea Sa este întotdeauna deschisă, iar El nu poate fi prins niciodată cu garda jos. Aminteşte-ţi câteva dintre promisiunile Lui, cum ar fi: „Cel ce locuieşte în locul sacru al Celui Preaînalt se odihneşte la umbra Celui Atotputernic. Voi zice despre Iehova: El este locul meu de scăpare şi fortăreaţa

Cuprins

mea, Dumnezeul meu în care mă încred.» Căci Tu, Iehova, eşti scăparea mea. Tu ai făcut din Cel Preaînalt locuinţa ta, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge ... Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi scăpa şi-l voi onora." (Ps. 91:1, 2, 9, 10, 15, *AS*) Aceste promisiuni adevărate date de Iehova trebuie să-l încurajeze pe poporul Lui în toate adversităţile, presiunile, necazurile, atacurile şi pericolele. Aşadar, ei pot fi siguri că-şi pot pune încrederea în El. Numele este o fortăreaţă invizibilă şi bazându-ne complet pe ceea ce înseamnă Numele, noi ne aşezăm, prin urmare, în turnul puternic. Dar încrederea noastră trebuie să fie completă. Mila şi loialitatea Lui vor fi partea noastră dacă le cerem.

[6] Opoziţia faţă de noi este naţională şi internaţională, pentru că lumea aceasta îl urăşte pe Iehova şi pe poporul Lui. Acest lucru este descris în Psalmi: „Pentru ce se întărâtă naţiunile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Împăraţii pământului se răscoală, şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova şi împotriva Unsului Său, zicând: 'Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!'" „Nu uita glasul potrivnicilor Tăi: zarva celor care se ridică împotriva Ta creşte continuu." „Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc îşi înalţă capul. Se sfătuiesc în mod viclean împotriva poporului Tău şi se consultă împotriva celor ocrotiţi de Tine. 'Veniţi', zic ei, 'să-i nimicim ca să nu mai fie o naţiune, să nu se mai pomenească numele lui Israel!" (Ps. 2:1-3; 74:23; 83:2-4, *AS*) Duşmanii lui Iehova au încercat de mai multe ori să nimicească poporul lui Dumnezeu, o încercare recentă fiind cea din 1917-1918. A eşuat, pentru că Iehova a auzit strigătele celor ce se încred în El, şi i-a salvat din groapa morţii. Din nou, în 1933, când lăudăroşii sadici demonizaţi, împreună cu infama şi abominabila organizaţie nazistă, au pătruns în rândurile poporului lui Iehova, făcând tot posibilul să-l distrugă. Au eşuat lamentabil, căci cei din organizaţia lui Iehova au avut încredere în Nume, iar aceşti duşmani au fost nimiciţi. Apoi iarăşi în 1939, şi în timpul celui de-al doilea Război Mondial, duşmanii Împărăţiei lui Dumnezeu au încercat să-i nimicească prin persecuţia lor inumană, închisori, interdicţii, torturi şi crime. Din nou au eşuat să distrugă naţiunea sfântă, care respecta strict adevărul. Această naţiune ajunsese să cunoască Numele şi ceea ce însemna şi avea încredere în el.

[7] Câţiva dintre poporul lui Iehova au suferit amarnic, şi câţiva au fost ucişi de către duşmanii lor, dar scopul lui Iehova nu a fost împiedicat şi destinul celor credincioşi este sigur – la fel de sigur ca cel al lui Avraam, al lui David, al lui Daniel şi al multor altora. Toţi au murit în credinţă, cunoscându-i Numele. Noi toţi trebuie să înţelegem, la fel ca şi aceştia, că interesele noastre trebuie să fie complet supuse scopurilor lui Iehova. Atâta timp cât acestea prosperă, noi suntem fericiţi, indiferent dacă trăim sau murim, deoarece viaţa noastră veşnică ne este asigurată dacă suntem credincioşi. Niciodată nu a a fost făcută vreo promisiune că, sub nicio formă, nu vom fi persecutaţi sau răniţi mental ori fizic. Într-adevăr, toţi cei credincioşi înainte de timpul nostru, au suferit, iar avertismentul lui Pavel este: „De fapt, toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi." (2Tim. 3:12, *NW*) Însă ne-a fost promisă, cu siguranţă, protecţie, dacă avem încredere în Iehova din toată inima.

Cuprins

[8] Acum, la sfârşitul acestui sistem rău de lucruri, Iehova urmează să efectueze o lucrare minunată: El urmează să îşi arate puterea nemaipomenită în interesul celor credincioşi Lui. Ei vor fi copleşiţi de recunoştinţă pe măsură ce sunt martori la puterea lui în acţiune pentru a-i apăra şi pentru a-i distruge pe cei ce se opun. Pentru cei din exterior, teroarea îi va lovi când vor vedea acţiunile teribile ale lui Iehova. Astăzi suntem subiectul ocărilor şi tuturor formelor de jignire, aşadar trebuie să fie exercitate ascultare şi loialitate. De fapt, suntem o ţintă uşoară pentru duşmani. Duşmanii noştri spun: „Ei nu se pot apăra singuri. Dumnezeul lor nu este capabil să-i salveze. Dacă ar fi, de ce nu a făcut-o deja?” Este adevărat, Iehova nu duce bătăliile noastre cu agresivitate în prezent, şi uneori se pare că am fost lăsaţi fără prea multă protecţie în faţa atacurilor duşmanului – doar suficientă cât să întrezărim lucrarea prin ea, şi din când în când ne sunt oferite câteva dovezi ale puterii Sale în interesul nostru.

[9] Iehova a promis că nu va fi întotdeauna aşa, căci rolurile se vor schimba. Atunci duşmanii noştri cei mulţi vor fi ţintele nemulţumirii lui Iehova. Astăzi Iehova le permite să ne rănească mult timp, dar când se va ridica la luptă, persecuţia lor plină de ură va ajunge la un final mortal, iar trupurile lor moarte vor murdări pământul. Cât de inutilă va fi puternica organizaţie a lui Satan, deoarece Iehova va sufla peste ea şi ea va dispărea! Nu trebuie decât să aşteptăm până când Iehova va lupta cu adevărat pentru noi, şi atunci va exista siguranţă completă şi absolută pretutindeni. Iehova îşi va apăra poporul de orice rău fizic pentru a demonstra că este adevărat Cuvântul Său. Multele experienţe ce descriu puterea lui Iehova peste poporul Său cu distrugerea duşmanilor lor vor fi atunci împlinite la o scară mult mai mare decât până atunci. Nu va exista nicio îndoială referitor la cine este Dumnezeul nostru, pentru că vor ştii prin ceea ce văd şi experimentează. El este Iehova şi va face ceea ce doreşte. „De aceea aşteptaţi numai, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng naţiunile, să adun împărăţiile, ca să-mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele.” „Iehova Se va arăta şi va lupta împotriva acestor naţiuni, cum S-a luptat în ziua bătăliei. În ziua aceea, Iehova va trimite o mare învălmăşeală printre ei.” – Ţef. 3:8; Zah.14:3, 13, *AS*.

URÂNDU-I PE DUŞMANII LUI IEHOVA

[10] Domnul Isus a spus „Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri.” (Mat. 5:44, *NW*) Şi a mai spus: „Orice fel de păcat şi de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului nu se va ierta. De pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului, i se va ierta; dar celui care vorbeşte împotriva spiritului sfânt, nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor.” (Mat. 12:31, 32, *NW*) Oamenii ne pot condamna şi să fie totuşi iertaţi. Nu-i iubim pentru lucrurile cu care ne rănesc, dar nu poate exista ură pentru ei din această cauză. Mai degrabă porunca este să ne rugăm pentru asemenea persoane. Însă situaţia este cu totul diferită atunci când opozanţii ajung la o stare de opoziţie împotriva lui Dumnezeu şi a spiritului, astfel încât indiferent de faptele ce dovedesc măiestria şi puterea lui Iehova, ei le denaturează şi îl acuză pe Dumnezeu de răutate. Asemenea înjosire

Cuprins

extremă nu face altceva decât să-i identifice cu Satan, marele opozant al cărui sfârşit este nimicirea. Satan este duşmanul nostru şi de asemenea este duşmanul lui Dumnezeu. Domnul Isus nu ne-a chemat să-i iubim pe cei care-l urăsc pe Dumnezeu. Propria Lui conduită este călăuza noastră. Când a fost ispitit de Diavol el a spus: 'Pleacă Satan, căci este scris, lui Iehova Dumnezeul tău trebuie să i te închini.' Din nou a spus: „El de la început a fost ucigaş; şi nu stă neclintit în adevăr, pentru că în el nu este adevăr ... căci este un mincinos şi tatăl minciunii." Dumnezeu a pus vrăjmăşie între sămânţa femeii şi sămânţa şarpelui, iar vrăjmăşia înseamnă ostilitate sau ură. Aşadar noi nu putem să iubim această lume, pe Satan, sau sămânţa lui. – Luca 4:8; Ioan 8:44, *NW*; Gen. 3:15; Iac. 4:4; 1Ioan 2:15-17.

[11] Cei ce-l urăsc pe Dumnezeu şi pe poporul Lui merită să fie urâţi, dar aceasta nu înseamnă că vom profita de orice ocazie să îi rănim fizic, în spirit de răutate sau duşmănie, deoarece şi răutatea şi duşmănia aparţin Diavolului, pe când ura pură nu. Trebuie să urâm în adevăratul sens al cuvântului, care înseamnă să privim cu aversiune extremă şi activă, să considerăm dezgustător, odios, mizerabil, să detestăm. Desigur, cei ce-l urăsc pe Dumnezeu nu sunt potriviţi să trăiască pe minunatul Său pământ. Pământul va fi eliberat de cei răi, iar noi nu va trebui să ridicăm un deget pentru a le cauza rău fizic, deoarece Dumnezeu se va ocupa de asta; noi pur şi simplu trebuie să avem o perspectivă corectă asupra acestor duşmani. Numele Lui semnifică răsplată pentru duşmani.

[12] Ce faceţi cu orice lucru dezgustător şi urâcios pe care îl detestaţi şi îl urâţi? Răspunsul este simplu. Vă îndepărtaţi de el sau îl îndepărtaţi din prezenţa voastră. Nu doriţi să aveţi nimic de-a face cu el. Aceasta trebuie să fie atitudinea voastră faţă de cei ce-L urăsc pe Iehova. În mod profetic este scris: „O, Dumnezeule, Tu îl vei ucide pe cel rău! Depărtaţi-vă de la mine, oameni însetaţi de sânge! Ei vorbesc despre Tine în chip nelegiuit, duşmanii tăi Îţi iau Numele în deşert! Să nu urăsc eu, Iehova, pe cei ce Te urăsc şi să nu fiu întristat de cei ce se ridică împotriva Ta? Îi urăsc cu o ură desăvârşită." (Ps. 139:19-22, *AS*) Oamenii însetaţi de sânge sunt vărsători de sânge, deci oameni vinovaţi. Noi privim purtarea lor cu un dezgust desăvârşit. Gândiţi-vă la tratamentul îngrozitor de care au avut parte fraţii noştri din Germania, Grecia şi Polonia în timpul celui de-al doilea Război Mondial şi de atunci încoace – din cauza ferocităţii şi bestialităţii organizaţiei totalitare mii de fraţi au fost ucişi de către aceste creaturi însetate de sânge! Noi chiar urâm motivele lor, opoziţia faţă de Iehova şi poporul Lui, perfidia lor şi scopurile idolatre nelegiuite. Noi nu avem pentru ei nici parte, nici interes, nici afecţiune.

[13] Duşmanii lui Iehova sunt recunoscuţi prin aversiunea lor intensă faţă de poporul Lui şi faţă de lucrarea pe care aceştia o desfăşoară. Ei ar distruge-o, şi dacă ar putea i-ar condamna toţi martorii lui Iehova la închisoare sau în lagăre de concentrare. Nu pentru că ar avea ceva personal împotriva martorilor, ci din cauza lucrării lor. Ei publică minciuni blasfematoare şi ocărăsc Numele Sfânt al lui Iehova. Să nu-i urâm noi pe cei care-L urăsc pe Dumnezeu? Nu-i putem iubi pe aceşti duşmani plini de ură, deoarece ei sunt buni doar pentru a fi distruşi. Noi rostim rugăciunea psalmistului: „Până când, Dumnezeule, va batjocori adversarul şi îţi va huli duşmnul Numele Tău? Pentru ce Îţi retragi mâna şi dreapta Ta?

Cuprins

Scoate-o din sân şi nimiceşte-i." (Ps. 74:10, 11, *AS*) Noi ne rugăm intens şi strigăm rugăciunea aceasta pentru ca Iehova să nu mai întârzie şi cerem ca mânia lui să fie manifestată. Întinde-ţi braţul şi lasă duşmanii să-l vadă, foloseşte-l pentru rănirea şi distrugerea lor. Sigur timpul a venit, nelegiuirea duşmanilor lui Iehova a ajuns la maxim. Cu siguranţă toţi spunem: „O Iehova, nu mai amâna pedepsirea celor nelegiuiţi. Scoate-ţi mâna şi foloseşte-o pentru a-i face pe duşmani să-ţi cunoască Numele! Exercită-ţi puterea din nou, căci doar printr-o lovitură a braţului Tău duşmanii Tăi ar dispărea!"

[14] Poporul lui Iehova exprimă ca fiind ale lor alte cuvinte profetice: „Trezeşte-te, să mă ajuţi şi priveşte! Iehova Dumnezeul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, ridică-te, ca să cercetezi toate naţiunile! N-avea milă de niciunul din aceşti vânzători nelegiuiţi. Se întorc în fiecare seară, urlă ca nişte câini." Aici duşmanii lui Iehova sunt văzuţi exact ca nişte câini plini de purici, râioşi, care mănâncă hoituri. „Împrăştie-i prin puterea Ta, şi doboară-i ... să fie luaţi în însăşi mândria lor, căci nu spun decât blesteme şi minciuni. Nimiceşte-i, în mânia Ta, nimiceşte-i, ca să nu mai fie! Fă-i să ştie că Dumnezeu domneşte în Iacov, până la marginile pământului." (Ps. 59:4-6, 11-13, *AS*) Acestea sunt adevăratele sentimente, dorinţe şi rugăciuni ale celor drepţi astăzi. Sunt şi ale tale? Poţi fi sigur că sunt în măsura în care cunoşti şi iubeşti Numele Iehova. Dacă nu-l cunoşti, atunci desigur că nu vei fi preocupat de ceea ce se întâmplă. Dar dacă-l iubeşti pe Iehova atunci vei fi deosebit de preocupat de ceea ce se întâmplă cu Numele Său Sfânt, şi de cei ce-l târăsc prin noroiul, murdăria şi mizeria acestui vechi sistem de lucruri degenerat şi dezgustător.

[15] Adevăraţii iubitori ai lui Iehova îi înalţă Numele glorios şi caută să îndepărteze toate semnele murdare cu care oamenii l-au mânjit, iar Iehova îi iubeşte pentru acest serviciu preţios. El îşi poate înălţa propriul Nume şi foarte curând va face asta, însă deocamdată El îşi găseşte mare plăcere în cei ce-şi demonstrează dragostea pentru El în acest fel. Să-i iubeşti Numele înseamnă să-l preţuieşti, să-l păzeşti, să-l aperi, să lupţi pentru El. Aceştia sunt onoraţi de către Iehova. Cât de profund simţim rănirea Numelui Său Sfânt! Cât îi dispreţuim pe lucrătorii nelegiuiri, şi pe aceia care ar distruge organizaţia lui Dumnezeu! Aşa că ne rugăm: „Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin la râul Chison, care au fost nimiciţi la Endor, şi au ajuns un gunoi pentru îngrăşarea pământului ... fă-i ca vârtejul de praf, ca paiul luat de vânt. Ca focul care arde pădurea şi ca flacăra care aprinde munţii, urmăreşte-i astfel cu furtuna Ta şi bagă groaza în ei cu vijelia Ta. Acoperă-le faţa de confuzie, ca să caute Numele Tău, o, Iehova. Să fie ruşinaţi şi îngroziţi pe vecie, să fie puşi în încurcătură şi să piară; ca să ştie că numai Tu, al cărui Nume este Iehova, Tu eşti Cel Preaînalt pe tot pământul." – Ps. 83:9-18, *AS*.

[16]Nu există îndoială că acele creaturi nelegiuite care îl ocărăsc şi îl dezonorează pe Iehova, care blasfemează religia pură şi adevărată, care se străduiesc să-i distrugă pe închinătorii credincioşi, care pătrund cu forţa în oraşul sfânt al lui Dumnezeu, Sion, şi încearcă să-i terorizeze, să-i maltrateze şi să-i ucidă pe copiii Domnului, care sunt din toate punctele de vedere duşmanii reali ai lui Iehova, sunt buni doar să fie luaţi şi distruşi. Dar acea lucrare de execuţie este a lui Iehova, căci

Cuprins

El va hotărî cine sunt cei incorigibili. Aceia, cu siguranţă, acum îşi fixează propriul destin, iar apoi va veni timpul când păcatul şi păcătosul nu pot şi nu vor fi niciodată separaţi. Apostolul Pavel a spus: „Prin aceasta se înţelege că este drept ca Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei care vă provoacă necaz, dar pe voi, care suferiţi necaz, cu alinare împreună cu noi, la revelarea Domnului Isus din cer, cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice dinaintea feţei Domnului şi a gloriei puterii Sale.” – 2Tes. 1:6-9, *NW*.

[17] În zelul nostru sfânt pentru Numele lui Iehova trebuie să fim întotdeauna atenţi ca şi noi să fim puri în închinarea noastră la Iehova, şi să avem aceleaşi sentimente din inimă pe care le-a avut şi psalmistul când s-a rugat: „Cercetează-mă Dumnezeule, cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile şi vezi dacă este vreo cale rea în mine şi condu-mă pe calea cea veşnică” „Dar eu voi cânta despre tăria Ta, da voi cânta cu glas tare despre bunătatea ta iubitoare de dimineaţă. Căci Tu eşti turnul meu de scăpare, un loc de adăpost în ziua necazului meu. O, tăria mea, Îi voi cânta laude, căci Dumnezeu este turnul meu înalt, Dumnezeul îndurării mele.” (Ps. 59:16, 17; 139:23, 24, *AS*) Întotdeauna să fugim către turnul nostru puternic, pentru că noi ştim că Numele Iehova înseamnă că El este milostiv, graţios, încet la mânie, plin de bunătate iubitoare.

SĂ CÂNTĂM ŞI SĂ AVEM ÎNCREDERE

[18] Trebuie să cântăm în timp ce avem încredere. Despre ce să cântăm? Cuvântul profetic furnizează informaţie şi instruire. „În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în ţara lui Iuda: «Avem o cetate tare; El numeşte salvarea ca ziduri şi întăritură. Deschideţi porţile, ca să intre naţiunea cea dreaptă care păstrează credinţa. Tu îl vei ţine într-o pace perfectă pe cel cu mintea la Tine; căci se încrede în Tine. Încredeţi-vă în Iehova pe vecie, căci Iehova, chiar Iehova este o Stâncă veşnică.” (Isa. 26:1-4, *AS*) Contextul acestei scripturi este analizat pe scurt. Capitolul 25 aparţine lui Moab, vecinii apropiaţi al lui Iuda şi descendenţii fiicei celei mai mari ai lui Lot. Ei au fost opozanţii Israeliţilor încă de când le-a fost refuzată furnizarea de provizii Israelului, în timp ce călătoreau către ţara promisă. Moab l-a angajat pe Balaam să blesteme Israelul. (Vezi şi Num. 22; 23; 24; 25:1-5; Deut. 23:3) Ei aveau mult dispreţ pentru poporul lui Iehova, şi se mândreau cu „oraşul lor impunător”, echivalentul său de astăzi fiind acel oraş bogat, impunător, puternica organizaţie religioasă ce reprezintă întreaga organizaţie a lui Satan. Moabiţii moderni de astăzi sunt creştinii mărturisiţi, ale căror cuvinte şi acţiuni sunt la fel de îndepărtate de creştinism şi închinarea pură a lui Iehova cum era şi Moab îndepărtat de la închinarea adevărată şi legământul lui Iehova. Iehova avertizase pe Moab de intenţia Lui de a îl pedepsi pentru nelegiuirea şi opoziţia sa.

[19]Moabiţii din zilele noastre s-au opus martorilor lui Iehova cu o ură ce nu s-a născut din dreptate, ci de la Diavol, aceasta fiind o ură împotriva oricărei dreptăţi. Ura lor pentru adevăratul popor al lui Dumnezeu creşte pe măsură ce ei văd asupra noastră chiar dovada clară a favorii lui Iehova şi evidenta defavoare în care se află

Cuprins

ei. Ei încearcă cu toate eforturile să-i împiedice pe oamenii cu bunăvoinţă să intre în lumea nouă. Ei sunt mai bogaţi decât martorii lui Iehova în lucruri materiale şi prin aceasta ei posedă multă mândrie şi aroganţă. Ei sunt pe o parte a marii „Mări Moarte", iar noi suntem pe cealaltă. Prăpastia este fixată, şi este la fel de neclintit ca şi judecata lui Iehova, aducându-ne aminte cu forţă despre marea prăpastie dintre clasa „bogatului" şi clasa „Lazăr" din ilustraţia înregistrată la Luca 16:19-31 (*NW*): „De asemenea, între noi şi voi a fost pusă o prăpastie mare, astfel că aceia care ar vrea să treacă de aici la voi să nu poată."

[20] Moabiţii din timpurile noastre vor fi umiliţi, deoarece Iehova a terminat cu ei complet. Ascultaţi doar o parte a pedepsei: „Căci mâna lui Iehova se odihneşte pe muntele acesta; dar Moabul va fi călcat în picioare pe loc, cum este călcat în picioare paiul în bălegar. În mijlocul acestei bălţoace, el îşi întinde mâinile, cum le întinde înotătorul ca să înoate; dar Iehova îi va doborî mândria şi dibăcia mâinilor lui." Este un lucru cert că o persoană nu poate avea rămasă multă mândrie când este presată într-un morman de bălegar, arătând dispreţul total al lui Iehova pentru Moabul modern, pe care-l ţine tăvălindu-se în mocirla ruşinii. „Căci ai prefăcut cetatea într-un morman de pietre, cetăţuia cea fortificată, într-o ruină; un loc al străinilor ca să nu mai fie cetate, şi niciodată nu va mai fi zidită." „El a răsturnat pe cei ce locuiau pe înălţimi, El a umilit cetatea înălţată; a doborât-o la pământ şi a aruncat-o în ţărână. Ea este călcată în picioare, în picioarele săracilor, sub paşii celor nevoiaşi." – Isa. 25:10, 11, 2; 26:5, 6, *AS*.

[21] Când se va întâmpla aceasta, ce schimbare extraordinară va avea loc! Rolurile se vor schimba! Vor fi daţi jos cei semeţi din locuinţa de pe înălţimi ca şi cei mari, bogaţi, influenţi ai acestei lumi, până la cel mai jos loc imaginabil cu putinţă, atât de jos şi de degradat încât poate fi comparat doar cu călcarea în picioare de către cei săraci, ca paiele într-un morman de balegă. Înfăţişarea semeaţă a creştinătăţii, cuvintele lăudăroase, limba lăudăroasă, atitudinea superioară faţă de Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, încrederea ei în idoli, oameni şi bogăţii, cum ar fi cele care aparţin acestei lumi, nu-i vor asigura niciun fel de siguranţă sau adăpost de furtuna şi rafala lui Iehova. Ei nu au nicio apărare şi sunt aruncaţi în dizgraţie. În acest timp, 'se va cânta următoarea cântare'. Aceasta este o poruncă de la Iehova şi trebuie ascultată, şi anume, să cântăm această cântare. Ea sună aşa: „Avem o cetate tare; El va numi salvarea ca ziduri şi întăritură. Deschideţi porţile, ca să intre naţiunea cea dreaptă care ţine credinţa." (Isa. 26:1, 2, *AS*) Aceasta este tema, iar cântarea mai poate fi înţeleasă complet luând în considerare multe din celelalte declaraţii profetice, cum ar fi Isaia 12, Isaia 4:2-6, Psalmi 145, 146, 150. Pune-ţi toată inima în această cântare. Cântă tare, „Mare este Iehova, şi foarte demn de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumos pe înălţime, bucuria întregului pământ, este muntele Sion, în partea de miazănoapte este cetatea marelui Rege." (Ps. 48:1, 2, *AS*) Organizaţia lui Dumnezeu este minunată şi de o frumuseţe supremă, iar Împărăţia Domnului Isus Cristos este speranţa tuturor popoarelor. – Ps. 48:12, 13, *AS*.

[22] Protecţiile creştinătăţii nu au nicio valoare, dar martorii lui Iehova au o „cetate puternică" iar acest lucru este ceva despre care merită să cânţi. Sunt milioane care

Cuprins

vor un loc sigur şi care au nevoie de securitate. Spuneţi-le că avem o „cetate puternică”! „Vei numi zidurile tale Salvare, şi porţile tale Laudă.” (Isa. 60:18, *AS*) Doar Împărăţia lui Dumnezeu oferă o asemenea protecţie şi salvare, pentru că în interiorul cetăţii o persoană este în siguranţă. Cei ce doresc salvare, trebuie să se îndrepte repede către organizaţia lui Dumnezeu şi să găsească intrarea şi să rămână acolo permanent. Este o adevărată cetate de scăpare. Mulţimile trebuie să intre pe porţi; aşadar cântaţi tare, clar şi armonios, astfel încât să ştie toţi că există o cetate puternică ce oferă salvare, iar aceasta este cetatea noastră. Este a lui Iehova! Cântarea trebuie să plece către toate ţările: „Glorificaţi, dar, pe Iehova la răsărit, chiar Numele lui Iehova Dumnezeul lui Israel, în ostroavele mării. De la marginile pământului auzim cântări: Glorie celui drept.” (Isa. 24:15, 16, *AS*) Această cântare nu se va opri niciodată, ci va continua până când toţi cei vii o vor cânta. Tot ce are suflare, lăudaţi-l pe Iehova!

POARTA, NAŢIUNEA ŞI SCOPUL

[23] „Deschideţi porţile ca să poată intra naţiune dreaptă ce păstrează loialitatea. Tu vei apăra un scop susţinut, zicând: «Prosperaţi! Prosperaţi!» Pentru că prin tine au fost conduşi spre încredere. Încredeţi-vă în Iehova pentru viitor – căci Iah, Yahweh este o stâncă a vârstelor.” (*Ro*) Porţile trebuie să fie descuiate pentru ca naţiunea să poată intra. Rămăşiţa credincioasă unsă aştepta în 1919 intrarea în oraşul de curând stabilit, Sion. „Tu Te vei ridica şi vei avea milă de Sion;... a venit timpul hotărât ... Căci Iehova a zidit Sionul şi a apărut în glorie.” (Ps. 102:13-16, *AS*) Ei s-au rugat: „Iehova m-a pedepsit, da, dar nu m-a dat pradă morţii. Deschideţi-mi porţile dreptăţii, ca să intru şi să-i aduc mulţumiri lui Iehova. Iată poarta lui Iehova; pe ea vor intra cei drepţi.” (Ps. 118:18-20, *AS*) Ca rezultat, Sionul a primit şi mai mulţi copii. Este exact aşa cum s-a prezis: „Înainte să simtă dureri a născut, şi înainte să-i vină suferinţele, a dat naştere unui copil de parte bărbătească. Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva? Se poate naşte oare o ţară într-o zi? Se naşte o naţiune aşa dintr-odată? Abia l-au apucat durerile naşterii, şi Sionul şi-a şi născut copiii.” (Isa. 66:7, 8, *AS*) Regele a fost născut ca şi Nou Conducător în 1914, de către organizaţia mamă, Sion, şi după multe încercări şi necazuri (1917-1918) Sion îi aduce pe lume pe restul copiilor lui regali, rămăşiţa clasei Împărăţiei. De atunci, de asemenea, sute de mii de persoane cu bunăvoinţă au fost aduse în asociere cu membrii clasei rămăşiţei. Exact câte mii în plus din aceştia vor fi adăugaţi în rânduri înaintea bătăliei de la Armaghedon, nu ştim. Această clasă va fi trecută prin Armaghedon împreună cu rămăşiţa credincioasă, când Iehova se va ridica şi va lupta pentru poporul Său, cum a făcut în zilele din trecut. Porţile sunt acum deschise larg pentru întoarcerea prizonierilor. În Sion ei vor fi hrăniţi, îngrijiţi şi învăţaţi despre poruncile lui Iehova şi vor învăţa să-L cunoască cu adevărat.

[24] Versetul 3 din Isaia 26 spune: „Tu vei apăra un scop susţinut.” (*Ro*) Aceasta nu este o imaginaţie zadarnică, ci una inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu, câştigată dintr-o apreciere clară a scopurilor Lui. Ele sunt scopurile noastre, iar El le va aduce pe toate la împlinire. El le va susţine. Nu este nevoie să ne îndoim sau

Cuprins

să ne îngrijorăm că anumite promisiuni nu se vor îndeplini, pentru că se vor împlini. Iehova este la fel de bun ca şi Numele Lui. Aşadar trebuie să avem încredere şi siguranţă depline. Aceste persoane vor fi susţinute şi ridicate de către Iehova, pentru că ele fac parte din scopul Lui. El a promis că le va păzi, şi prin urmare asta va face.

[25] Aceste persoane de încredere au imaginaţia clară şi minţile stabilite. Ei încearcă să fie asemenea lui Dumnezeu, de neschimbat, de necompromis, hotărâte şi de nădejde, având scopul fixat şi determinarea de a vedea prin el. Iehova este întotdeauna capabil să facă faţă la orice urgenţă posibilă. Cunoscându-l şi încercând să-l imite pe Iehova, ei sunt foarte binecuvântaţi şi înzestraţi cu pace. Ei se odihnesc în Iehova, turnul puternic, deşi necazurile cresc şi sunt stârnite toate formele de ostilitate pentru a distruge credinţa poporului lui Dumnezeu sau pentru a-i ataca cetatea. Copiii loiali şi ascultători ai Sionului vor păstra adevărul, vor menţine loialitatea şi vor rămâne în organizaţie. În scurt timp va veni peste sistemul prezent cel mai mare timp de necazuri, dar noi ştim că Iehova este cu noi. Deci nu trebuie să ne temem. El este refugiul nostru. La fel cum nimic din univers nu poate tulbura pacea, seninătatea şi liniştea lui Iehova, căci El este Stânca Veacurilor, tot aşa vom avea încredere în El şi vom fi în siguranţă, nu doar acum, ci pentru totdeauna. Aşadar, aveţi încredere în Iehova, având în minte tot timpul Numele lui Iehova. Acesta este un ‘turn puternic, iar cei drepţi fug înăuntru şi sunt în siguranţă.’ Aveţi încredere completă în Iehova şi fiţi în pace.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. De ce trebuie să avem astăzi aceeaşi încredere în numele lui Iehova aşa cum au avut servii Săi din trecut? Ce împrejurări este probabil că vom întâmpina?
3. Ce trebuie să facem în timp de nevoie, ca să ne putem refugia la numele Său?
4. Cum ne încurajăm în Iehova şi de ce este necesar acest lucru?
5. Menţionaţi câteva din promisiunile pe care le-a făcut Iehova în care trebuie să avem încredere. De ce trebuie să fie desăvârşită încrederea noastră?
6. Care sunt câteva din scripturile ce arată împotrivire faţă de poporul lui Dumnezeu din partea naţiunilor? Cum s-a împlinit acest lucru într-o măsură?
7. Ce implică să facem din scopurile lui Iehova scopurile noastre?
8. Îşi demonstrează astăzi Iehova puterea în interesul poporului Său? La ce-i duce aceasta pe duşmanii noştri să deducă?
9. Se va ridica Iehova şi va lupta pentru poporul Său? Când şi ce se va întâmpla atunci?
10. Explicaţi diferenţa dintre a ne iubi duşmanii şi a-i urî pe duşmanii lui Dumnezeu.
11. Ce înseamnă a urî pe duşmanii lui Dumnezeu şi ce nu înseamnă?
12. Cum spune Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să ne purtăm cu cei care urăsc pe Iehova? Care va fi hotărârea şi atitudinea noastră?
13. Arătaţi cum se împlineşte astăzi scriptura de la Psalmul 74:10,11. Ne putem aştepta ca Dumnezeu să răspundă la această rugăciune?

Cuprins

14. Cum ne ajută alte expresii din Psalmi, despre duşmanii lui Iehova, să obţinem astăzi punctul de vedere corect?
15,16. De ce ne rugăm aşa cum este îndrumat la Psalmul 83? Ce cuvinte de mângâiere şi asigurare a oferit Pavel?
17. Cum trebuie să fim în gardă?
18. De ce trebuie să cântăm? Care este cântarea? Cum ajunge Moabul în ilustraţie?
19. Cine sunt moabiţii moderni şi care este atitudinea lor faţă de poporul lui Iehova?
20. Când le va nimici Dumnezeu mândria şi cât de umiliţi vor fi?
21. De ce Moabul nu are nici o apărare împotriva zilei de judecată? Cum ne încurajează aceasta să cântăm?
22. Ce oferă clasei „prizonierilor" „puternica cetate" a lui Iehova şi cât de departe trebuie să fie cântată şi auzită această cântare?
23. Când este rezidit Sionul? Ce naţiune intră pe porţi când le deschide Dumnezeu şi cine urmează?
24. Care este „scopul susţinut"?
25. Cum primesc locuitorii Sionului pace şi prosperitate? Cum suntem siguri că numele lui Iehova este un „turn puternic"?

„Învăţătorul necazurilor" este amendat

„Cine practică lucruri rele urăşte lumina şi nu vine la lumină pentru ca faptele lui să nu fie dezaprobate." (Ioan 3:20, *NW*) Aceste cuvinte ale lui Isus adresate unui lider religios din zilele sale sunt la fel de aplicabile liderilor religioşi din prezent, pe cât erau şi pentru liderii religioşi din zilele lui Isus. Experienţa următoare aparţine unui vestitor al Împărăţiei din Rhodesia, Africa de Sud, şi indică în mod clar acest lucru:

„Trebuie să vă povestesc despre necazul ce s-a abătut asupra mea într-o zi, când făceam cunoscute veştile bune ale Împărăţiei pe străzi. Mergeam foarte bine cu lucrarea când, dintr-o dată, un preot romano-catolic a venit la mine şi m-a întrebat: «Ce faci?» Eu am răspuns că făceam lucrare de mărturie spre lauda Împărăţiei lui Dumnezeu. Apoi el a spus, «Voi martorii sunteţi nişte înşelători.» A devenit violent şi a început să mă lovească, să îmi ia cărţile şi să le rupă. O mulţime s-a adunat în jur şi curând a apărut şi un poliţist caucazian, şi a întrebat: «Ce se întâmplă aici?» Câţiva dintre oamenii din mulţime i-au spus că un om al Turnului de Veghere se afla acolo. Apoi poliţistul l-a întrebat pe preot: «Ce a făcut acest bărbat?» Preotul i-a spus că m-a văzut propovăduind. Apoi poliţistul m-a întrebat dacă sunt unul dintre martorii lui Iehova şi atunci când i-am spus că sunt, a cerut să îmi vadă actele. I-am arătat legitimaţia care arăta că eram un slujitor şi de asemenea învăţător.

Cuprins

Apoi poliţistul s-a întors către preotul romano-catolic şi a spus: «Nu eşti şi tu învăţător?» Atunci când a spus că era, poliţistul l-a întrebat: «Atunci de ce îl loveşti pe tovarăşul tău învăţător? Ce te-a făcut să îi distrugi cărţile? Eşti un învăţător al necazurilor?» Problema a fost dusă în tribunal şi preotului i s-a spus să plătească 2-2-6 lire (aproximativ 6 dolari) pentru cărţile pe care le distruse.

Adevărul inspiră zelul în tineri

În ziarul *Christian Century* din data de 23 aprilie 1952, a apărut un articol în legătură cu biserica metodistă britanică ce deplânge eşecul tinerilor asociaţi cu ei de a face pasul spre a deveni membri. Printre alte lucruri, s-a atras atenţia asupra faptului că biserica metodistă pierde în jur de 65,000 de tineri anual şi dacă toţi aceştia ar putea fi păstraţi în biserică atunci membrii s-ar dubla.

Care poate fi problema? Oare este ceva în neregulă cu dieta spirituală pe care aceşti tineri o primesc? Că aşa stau lucrurile este evident din următoarea scrisoare a unui lucrător misionar de la Gilead, în care se povesteşte despre modalitatea în care veştile bune ale Împărăţiei au afectat o persoană tânără din Geneva, Elveţia.

„Trebuie să vă povestesc despre noul meu studiu Biblic la domiciliu pe care îl conduc acum alături de o tânără drăguţă de douăzeci şi trei de ani. Aceasta a venit aici ca refugiat francez şi s-a înscris într-o casă catolică pentru tinere. Cu toate certurile dintre măicuţe şi preoţi de acolo ea era departe de a fi fericită. În timp ce era în vacanţă la Strasburg ea a participat la liturghie şi pe drumul spre casă un prieten a oprit-o şi a întrebat-o unde fusese. Acest prieten a invitat-o la o plimbare şi a început să vorbească ea despre Biblie, spunându-i că cel Preaînalt nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti, etc. Acest prieten era unul dintre martorii lui Iehova. Ea s-a întâlnit cu acest prieten doar de două ori, dar în acele două întâlniri ea a obţinut destul adevăr încât să o facă să dorească mai mult.

Apoi ea s-a întors la Geneva cu ajutorul de studiu al Bibliei ‘S*ă fie Dumnezeu adevărat’*, pe care o obţinuse de la acest prieten, şi al cărei conţinut l-a devorat nerăbdătoare. Ca rezultat ea a părăsit casa catolică şi a obţinut o slujbă, scriind Societăţii Turnul de Veghere pentru a primi mai multă literatură. Biroul din Berna mi-a trimis mie adresa mai departe. S-a întâmplat să fie chiar în aceeaşi clădire în care noi avem casa misionară, fata lucrând ca menajeră pentru un diplomat. Săptămâna următoare am început un studiu Biblic la domiciliu cu ea, şi în următoarea duminică ea a început să vină la întâlnirile noastre de la Sala Împărăţiei.

Ea are un zel debordant şi când vorbeşte despre adevăr ochii îi strălucesc. Ea reprezintă o realizare a Scripturii care vorbeşte despre ‘dragostea dintâi’ la adevăr. Acum, ea vorbeşte cu toată lumea, deşi studiem împreună doar de patru săptămâni. Acum două săptămâni a început să vină şi la adunarea de serviciu şi cuvântarea de a avea o parte în propovăduirea veştilor bune şi altora a încântat-o

Cuprins

atât de mult încât atunci când vorbitorul a întrebat cine vrea să aibă o parte în anunţarea veştilor bune pe stradă, de îndată ce eu am ridicat mâna a ridicat şi ea mâna. A petrecut întreaga după amiază de sâmbătă pe străzi alături de noi, prezentând adevărul trecătorilor.

Duminică dimineaţa ea a venit şi a spus că îşi doreşte să meargă în serviciul din uşă în uşă. Eu i-am spus că sunt câteva lucruri pe care trebuie să le parcurgem mai întâi, pentru a ne asigura că avea o bază solidă. Am luat diferitele doctrine ale Bibliei enumerate în ajutorul de studiu al Bibliei 'S*ă fie Dumnezeu adevărat'* şi am întrebat-o despre ele şi i le-am explicat, deoarece ştiam că nu o puteam împiedica de la a merge din casă în casă cu acest mesaj, chiar dacă doream asta. Am studiat împreună pentru aproximativ trei ore şi cred că ea va fi bine, şi va învăţa tot mai multe lucruri în timp ce va câştiga experienţă în propovăduire.

Noi avem o adunare de circuit la La Chaud de Fond luna viitoare şi ea se gândeşte serios să fie botezată. Mâine seară la adunarea de serviciu vom avea o cuvântare despre botez care o va ajuta să vadă seriozitatea pasului pe care doreşte să îl facă. Nu vreau să se avânte în ceva de genul acesta fără să realizeze pe deplin ceea ce face.

Face orice sacrificiu pentru a ajunge la întâlnirile grupei, muncind până târziu noaptea pentru a recupera orele pierdute prin participarea la aceste întâlniri. Şi-a luat liber pentru a merge în serviciu sâmbătă după amiaza şi le-a oferit angajatorilor lor o mărturie atât de detaliată, încât aceştia au fost mişcaţi de sinceritatea ei şi au luat de la ea două reviste pentru a afla despre ce este vorba. Ea deja a aranjat ca eu să conduc un studiu Biblic la domiciliu cu bucătarul care lucrează pentru angajatorii ei. Vă puteţi imagina foarte bine bucuria pe care ne-a adus-o această «oaie» tânără a Domnului."

- **Ioan 2:19 (NW) afirmă: „Răspunzând, Isus le-a zis: «Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica.»" Oare acest lucru indică faptul că Isus a avut puterea de a se ridica din morţi, aşa cum susţin adepţii doctrinei treimii, şi dovedeşte, aşa cum spun ei, că Isus şi Dumnezeu sunt aceeaşi persoană? – M. S., Oregon.**

Noi trebuie să armonizăm cuvintele lui Isus cu foarte multe alte Scripturi, care indică în mod clar că Dumnezeu şi Cristos sunt persoane separate şi nu egale, nu legate împreună alături de spiritul sfânt, pentru a forma un singur dumnezeu. Nenumărate texte indică faptul că Isus nu s-a ridicat singur din morţi, ci că a fost înviat de către Iehova Dumnezeu, Tatăl Său. (Rom. 8:11; 1Cor. 15:15; Efes. 1:20) Prin urmare, cum putem percepe din punct de vedere logic Ioan 2:19?

Cuprins

Contextul trebuie examinat. Versetele de la 13 la 18 arată că Isus a curăţat templul literal de la Ierusalim, alungându-i din acesta pe cei care îl transformaseră într-un loc de comerţ, şi ca rezultat El a fost confruntat cu această întrebare din partea evreilor: „Prin ce semn poţi să ne arăţi că ai dreptul să faci toate aceste lucruri?” Apoi, în versetul 19, Isus le-a spus semnul care reprezintă baza întrebării noastre. Versetele de la 20 la 22 continuă: „Iudeii au spus: « Templul acesta a fost zidit în patruzeci şi şase de ani, şi Tu îl vei ridica în trei zile?» Dar El vorbea despre Templul corpului Său. Când a fost ridicat din morţi, discipolii Săi şi-au amintit că El le spunea lucrul acesta.”

Acest context arată că Isus nu vorbea despre corpul Său fizic, „ci vorbea despre templul corpului Său.” Templul din Ierusalim pe care Isus l-a curăţat nu Îl reprezenta numai pe Isus, ci şi pe membrii trupului Său peste care El este Cap. Aşa cum templul literal nu era făcut doar dintr-o singură piatră, ci din mai multe, aşa şi „templul corpului Său” este format din multe pietre vii, cu Isus ca piatră de temelie. „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală, pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos.” (1Pet. 2:4-7, *NW*) După ce religioniştii evrei L-au respins pe Cristos, piatra vie, şi L-au distrus prin moarte, pe stâlpul de tortură, în cea de-a treia zi Iehova Dumnezeu L-a ridicat pentru a deveni piatra din capul unghiului a templului din pietre vii ce se pregătea atunci de a fi înălţat. El le-a apărut imediat discipolilor Săi şi i-a ridicat din deznădejdea lor, i-a întărit spiritual, astfel încât aceştia să poată „oferi jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu”. Faptul că zidirea acestui „templu al corpului său” a început atunci şi a continuat în anii ce au urmat este arătat de faptul că Petru foloseşte timpul prezent atunci când, la mulţi ani după aceea, el a spus că urmaşii lui Cristos „sunt zidiţi ca o casă spirituală”.

Acum, cu acest punct de vedere extins al chestiunilor, trebuie să ne întoarcem la reflectarea asupra cuvintelor lui Isus, „în trei zile îl voi ridica.” Noi am văzut cum El a început să acorde atenţie zidirii templului de pietre vii după învierea Sa, în cea de-a treia zi de la moartea Sa. Însă, putem argumenta cu o anumită forţă că din moment ce Isus avea să fie piatra din capul unghiului, şi că El era şi cel dintâi rod al învierii, primul ce avea să fie zidit pentru folosirea în construcţia casei spirituale sau a templului, noi nu Îl putem elimina în totalitate din această lucrare de zidire şi să aplicăm doar expresiile în legătură cu urmaşii Săi. Însă noi nici nu putem spune că Isus s-a ridicat singur, căci El era mort, iar doctrina treimii, care a fost dovedită ca fiind falsă de atât de multe Scripturi, nu poate fi indicată ca o bază pentru a spune că El era mort doar în calitate de Cristos, dar viu ca Dumnezeu, şi prin urmare, ca Dumnezeu, El se putea ridica sigur în calitate de Cristos. Mai mult decât atât, aşa cum am observat anterior, versetul 22 specifică în mod clar că „El a fost ridicat din morţi”, nu că s-a ridicat singur. Prin urmare, poate exista vreo modalitate ca noi să putem înţelege şi armoniza, pe cale raţională, afirmaţia lui Isus că „în trei zile îl voi ridica”, aceasta curpinzând propria lui înviere, ca principală piatră din capul unghiului, precum şi zidirea urmaşilor Săi ca pietre vii?

Cuprins

Pare a exista o asemenea explicaţie logică. Atunci când Isus a spus: „Dărâmaţi acest templu şi în trei zile îl voi ridica”, El vorbea într-un sens profetic; nu că se va ridica singur, ci că El a prezis că la trei zile după ce era învins în moarte de către duşmanii Săi, templul lui Dumnezeu va începe să fie ridicat, începând cu El, membrul Cap al acestuia. Noi avem exemple ale acestei întrebuinţări profetice a unui termen şi în alte părţi în Biblie, acolo unde un individ spune că va face ceva, dar de fapt nu face deloc acel lucru. Acesta are loc numai ca rezultat al acţiunilor sale.

De exemplu, la Isaia 6:9, 10, acolo unde Iehova îi apare lui Isaia şi îi spune: „Mergi şi spune acestui popor.” Şi apoi ce spune El? El spune: „Întăreşte inima acestui popor, fă-l tare de urechi şi astupă-i ochii ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se convertească şi să fie vindecat.” Acum, Dumnezeu a vrut să spună cu adevărat că Isaia să meargă şi să le întărească inimile, să le astupe urechile, să le închidă ochii pentru a preveni orice căinţă; ci a prezis că acela va fi efectul mesajului încredinţat lui Isaia să-l transmită oamenilor, iar oamenii îşi vor închide singuri ochii, îşi vor astupa urechile şi îşi vor întări inimile, astfel încât nu se vor căi şi nu se vor întoarce către Iehova pentru vindecare spirituală.

O întrebuinţare asemănătoare poate fi întâlnită la Ezechiel 43:3, unde Ezechiel vede viziunea despre Iehova venind la templu şi spune că acest lucru era „conform viziunii pe care am avut-o când am venit să distrug oraşul”. Dar Ezechiel nu venise pentru a distruge Ierusalimul; el venise doar pentru a prezice distrugerea oraşului de către babilonieni. Însă, el a vorbit despre sine însuşi ca făcând acest lucru. Aşa că în acelaşi sens profetic Isus putea vorbi ca şi cum avea să se ridice singur, chiar dacă, de fapt, avea să fie înviat de către Iehova Dumnezeu.

Apoi, mai avem şi textul controversat unde se spune că Iehova a împietrit inima lui faraon. El a spus: „Eu voi împietri inima lui Faraon, şi Îmi voi înmulţi semnele şi minunile în ţara Egipt. Însă Faraon nu vă va asculta.” (Ex. 7:3, 4) Aşadar, Iehova nu a împietrit inima lui Faraon, ci a prezis că inima lui Faraon va fi împietrită, ca rezultat al mesajului ce îi fusese trimis de Moise şi Aaron, şi extensia repetată a îndurării lui Dumnezeu faţă de el nu îl va înmuia, ci îi va face inima să se împietrească din ce în ce mai mult. Nu este ceva neobişnuit ca oamenii răi să interpreteze îndelunga răbdare a lui Iehova ca un semn al slăbiciunii şi astfel să devină mai hotărâţi pe căile lor rele, gândindu-se că timpul răfuielii nu va veni niciodată. Acest lucru este indicat de Eclesiastul 8:11: „Căci hotărârea dată împotriva faptelor rele nu se aduce repede la îndeplinire, de aceea inima fiilor oamenilor este plină de dorinţa de a face rău.”

Mai există şi alte exemple scripturale unde se vorbeşte despre o persoană ca făcând ceva ce anume, nu neapărat pentru că face acel lucru, ci pentru că îl prezice sau pentru că rezultă dintr-o oarecare acţiune a sa. Aşa stau lucrurile şi în Ioan 2:19. Cuvintele lui Isus „în trei zile îl voi ridica”, pur şi simplu preziceau că templul va fi ridicat în cea de-a treia zi de la moartea Sa pe stâlpul de tortură, şi că Iehova Dumnezeu era cel care ridica templul, mai întâi ridicând pe membrul cap al

Cuprins

acestuia, pe Domnul Isus Cristos, şi ulterior, începând cu a treia zi, Dumnezeu L-a folosit pentru a-i ridica pe toţi ceilalţi membri ai clasei templului. (Zah. 6:12) Aşa că prin intermediul armatei romane, evreii L-au distrus pe membrul iniţial şi principal al templului spiritual al lui Dumnezeu, dar în cea de-a treia zi Iehova L-a ridicat ca o creatură spirituală şi ca principală piatră din capul unghiului a templului spiritual.

Sfinţiţi-l pe Cristos ca Domn în inima voastră, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund. (1Pet. 3:15, *NW*)

Prima zi a adunării reprezintă ziua absolvirii

Colosalul Stadion Yankee din oraşul New York va servi din nou ca locaţie a ceremoniei de absolvire a şcolii Gilead a Societăţii Turnul de Veghere. În anul 1950, acesta a găzduit mai mult de şaptezeci de mii de oameni din zeci de naţiuni, în timp ce aceştia erau spectatori la absolvirea celei de-a cincisprezecea clase a şcolii Gilead. Acest lucru a avut loc pe data de 30 iulie, ziua de deschidere a congresului internaţional din 1950. Acum se pare că istoria se repetă, căci pe data de 19 iulie, ziua de deschidere a propusei adunări internaţionale din anul 1953 a martorilor lui Iehova, stadionul Yankee va găzdui din nou zeci de mii de persoane venite din multe naţiuni, pe măsură ce acestea vor fi martore la absolvirea celei de-a douăzeci şi una clase a şcolii Gilead. Această clasă, asemenea adunării, va fi una internaţională, studenţii ei provenind din mai multe naţiuni. Aceşti studenţi din multe ţinuturi ce absolvă vor avea experienţe interesante pe care să le povestească din ţările lor de origine, oferind o savoare internaţională acestui program din ziua de deschidere; de fapt, atât clasa care precede cât şi clasa care urmează celei de-a douăzeci şi una vor fi clase internaţionale, şi reprezentanţii ambelor grupe vor spori savoarea internaţională a zilei prin împărtăşirea unora dintre cele mai extraordinare experienţe ale lor, experienţe trăite în propovăduirea Evangheliei în condiţii foarte diferite de cele ale fraţilor lor din alte părţi ale pământului. Dar cu toată varietatea condiţiilor de propovăduire, a problemelor şi a persecuţiilor, şi cu toate originile diferite din punct de vedere rasial şi naţional ale celor ce realizează predicarea, există o unitate a metodei de slujire şi a devotamentului evlavios care va fi ilustrată în mod încântător în ziua de deschidere. Să nu pierdeţi asta. De fapt, să nu pierdeţi nici una din zilele acestei adunări internaţionale. Să fiţi acolo de la început până la sfârşit, de pe 19 iulie pe 26 iulie 1953. Planificaţi de pe acum pentru a putea să fiţi acolo atunci.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1952 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CALEA LUI DUMNEZEU ESTE IUBIRE	- Pag.727
CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ESTE VIU	- Pag.746
„NU FELUL CARE DĂ ÎNAPOI”	- Pag.747
ÎNDURĂTOAREA ÎNGRIJIRE A LUI IEHOVA	- Pag.753
ÎNCHINARE PURIFICATOARE ÎN NIGERIA	- Pag.756
CLASA A NOUĂSPREZECEA DE LA GILEAD ABSOLVĂ	- Pag.758
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.760

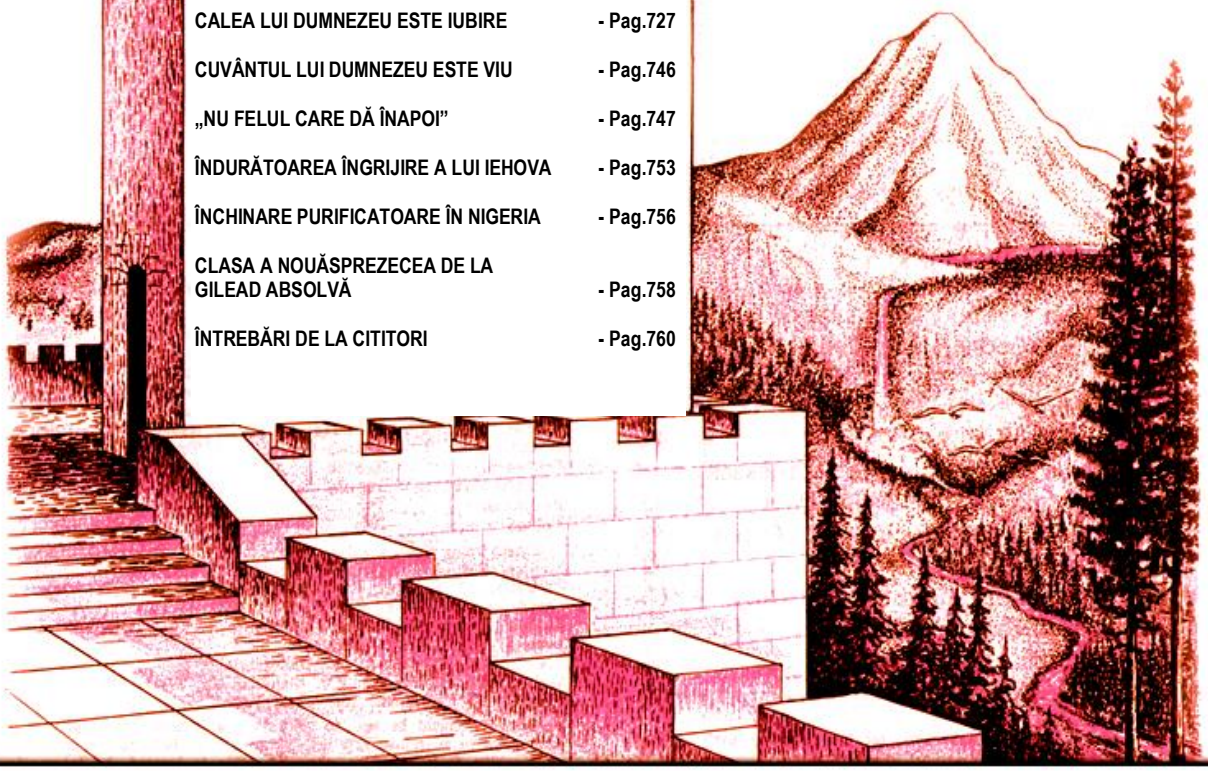

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

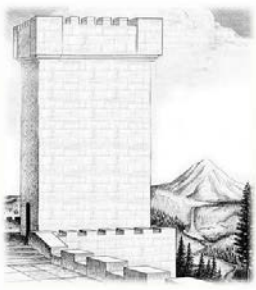

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1952 **Nr. 20**

Calea lui Dumnezeu este iubire

„Dumnezeu este iubire.” (1Ioan 4:16, *Knox*)

Cititorii noştri temători de Dumnezeu vor fi interesaţi să observe că toate scripturile folosite în acest articol sunt luate din ediţiile catolice ale Sfintelor Scripturi. Cea mai cunoscută ediţie catolică engleză este Versiunea *Douay-Rheims*, care a fost revizuită de Episcopul R. Challoner şi a fost publicată cu aprobarea Bisericii Catolice. O altă versiune care creşte acum în popularitate şi care este scrisă în engleza modernă este traducerea Monseniorului Ronald A. Knox. Acestea sunt cele două versiuni catolice recunoscute ale Sfintei Biblii citate aici.

Dumneavoastră veţi fi încântat să observaţi din aceste două traduceri ale Cuvântului Divin cum sunt făcute de cunoscut minunatele lucrări ale lui Dumnezeu, care arată cum „calea lui Dumnezeu este iubire” şi veţi vedea ce binecuvântări sunt păstrate pentru omenirea credincioasă prin aranjamentul lui Dumnezeu. Cu Sfintele Scripturi în mână, dacă aveţi un exemplar, citiţi lectura tipărită aici aşa cum a fost oferită de preşedintele Societăţii Turnul de Veghere la o adunare publică anunţată şi care în acelaşi timp a fost transmisă la o renumită staţie radio din New York.

Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a creat omenirea, ne-a dat Cuvântul Său scris, Sfintele Scripturi, şi a pus în el multe promisiuni. Aceste profeţii au prezis că în timp va fi adus Cel Sfânt pentru a binecuvânta toate familiile Pământului. Acel Promis era Isus Cristos. Astăzi omenirea, zămislită în nelegiuiri şi concepută în păcate, se miră de ce există printre oameni aşa mult necaz, aşa multă suferinţă, boală şi durere, de ce atât de mult egoism şi nemulţumire în această lume, la atâta timp după ce Acel Promis, Isus Cristos, a fost născut. Omenirea doreşte şi caută binecuvântări. Aşa că oamenii întreabă: „Dacă Isus Cristos este Sămânţa promisă a lui Dumnezeu şi El urmează să aducă binecuvântări care vor avea efect asupra oamenilor din toate naţiunile, de ce nu se face acum ceva în legătură cu aceasta?” Vreţi să continuaţi să citiţi şi să înţelegeţi de ce din Sfintele Scripturi?

Cuprins

2. Acum mai bine de nouăsprezece secole a fost născut în Bethleem Isus Cristos. El a fost născut dintr-o femeie foarte favorizată de Dumnezeu, fecioara Maria. Unul dintre cele mai minunate lucruri care s-au întâmplat vreodată pe pământ a fost acest miracol, un copil de parte bărbătească născut de o fecioară. Atotputernicul Dumnezeu din cer a fost Cel care, prin spiritul Său sfânt, a transferat viaţa Fiului Său ceresc în pântecele fecioarei şi la timpul potrivit a dat naştere la Sămânţa promisă. Profetul lui Dumnezeu, Isaia, prezisese aceasta: „De aceea, Însuşi Domnul vă va da un semn. Iată, fecioara va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu; şi numele lui va fi Emanuel." (Isaia 7:14, *Dy*). Mama lui Isus era din linia Regelui David şi astfel putea da naştere moştenitorului lui regal. Ea a fost fecioara aleasă pentru a da naştere Seminţei promisiunii. Ea ştia despre aceasta, deoarece îngerul Domnului, Gabriel, a venit la ea şi i-a vorbit, aşa cum spune înregistrarea din Sfânta Biblie:

3. „Atunci îngerul i-a zis: Nu te teme, Maria; tu ai căpătat favoare înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei rămâne însărcinată, vei naşte un fiu şi îl vei numi Isus. El va fi mare şi oamenii îl vor cunoaşte ca pe Fiul Celui Prea Înalt; Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David şi el va domni peste casa lui Iacov pentru veşnicie; Împărăţia lui nu va avea niciodată sfârşit. Dar Maria i-a zis îngerului: Cum se poate întâmpla asta, deoarece eu n-am cunoscut nici un bărbat? Îngerul i-a răspuns: Spiritul Sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri. Astfel Sfântul care se va naşte din tine va fi cunoscut ca Fiul lui Dumnezeu." – Luca 1:30-35, *Knox*.

4. Acest miracol uimitor a fost săvârşit în împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, o fecioară dând naştere Fiului lui Dumnezeu şi următoarea Sa promisiune se va împlini de asemenea, „Împărăţia lui nu va avea niciodată sfârşit". Atunci de ce a fost născut în felul acesta Fiul lui Dumnezeu? În primul rând pentru a face cunoscut numele, Cuvântul şi Împărăţia Dumnezeului Cel Prea Înalt, Tatăl Său din cer. În serviciul Său, Însuşi Isus ne-a spus chiar acest lucru: „Nici un om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dar acum singurul Său Fiu născut, care locuieşte în sânul Tatălui, ne-a adus un mesaj clar." (Ioan 1:18, *Knox*). Da, acest Fiu, care locuise împreună cu Tatăl Său în existenţa Sa preumană, a fost transferat din cer pe pământ şi a fost făcut „puţin mai prejos decât îngerii" pentru a ne transmite un mesaj clar de la Tatăl Său. El Îşi cunoştea Tatăl şi noi am ajuns să-L cunoaştem pe Tatăl deoarece Fiul a fost cu El. Căci Fiul a zis în rugăciunea către Tatăl: „Am înălţat gloria Ta pe pământ îndeplinind sarcina pe care Mi-ai dat-o să o fac; acum, Tată, înalţă-Mă la Tine Însuţi, în acea glorie pe care o aveam cu Tine înainte de a începe lumea. Am făcut de cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai încredinţat, aleşi din lume." (Ioan 17:4-6, *Knox*). În felul acesta, principalul scop al lui Isus pe acest Pământ a fost să facă de cunoscut Numele, Cuvântul şi Împărăţia Tatălui Său. Scopul Său secundar a fost să furnizeze jertfa de răscumpărare pentru omenire.

5. Aceste două scopuri realizate de Isus sunt mari binecuvântări care ne privesc pe noi toţi. Aşadar, acest dar de la Dumnezeu, trimiterea Fiului Său în lume pentru aceste scopuri, arată marea iubire pe care Dumnezeu o are faţă de noi

Cuprins

şi dovedeşte cum calea lui Dumnezeu este iubire. De nenumărate ori El şi-a manifestat iubirea faţă de omenire şi face mereu aranjamente pentru a-i binecuvânta, chiar dacă omul crede astăzi că Dumnezeu întârzie să facă aceasta. Dar suntem noi destul de răbdători să aflăm în continuare ce a făcut Dumnezeu, ce face şi ce va mai face încă pentru noi? Atunci să citim în continuare.

6. De la umblarea sa cu Isus Cristos, apostolul Ioan ne spune că „Dumnezeu este iubire", ceea ce înseamnă că a Sa cale este iubire în călăuzirea şi comportamentul faţă de omenire. „Cum poate omul care nu are iubire să aibă vreo cunoştinţă de Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire? Ceea ce descoperă dragostea lui Dumnezeu, în ceea ce ne priveşte, este că El a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să avem viaţă prin El. Căci iubirea nu stă în faptul că noi am arătat iubire faţă de Dumnezeu, ci că El ne-a arătat mai întâi iubire când şi-a trimis Fiul ca să fie o jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre. Prea iubiţilor, dacă Dumnezeu a arătat o astfel de iubire faţă de noi şi noi trebuie să ne iubim unii pe alţii. Nici un om nu a văzut vreodată pe Dumnezeu; dar dacă ne iubim unii pe alţii, atunci Dumnezeu locuieşte în noi şi iubirea lui Dumnezeu a ajuns la desăvârşire în vieţile noastre." – 1Ioan 4:8-13, *Knox*.

7. Văzând ce a făcut Dumnezeu în împlinirea propriilor Sale profeţii din Scripturi, trimiţând în lume pe singurul Său Fiu născut pentru a-l ajuta pe om să înţeleagă şi să devină familiar cu Creatorul Său, cu siguranţă noi trebuie să spunem că Dumnezeu este iubire. Din calea despre care Isus ne-a învăţat şi din calea despre care ne învaţă Sfintele Scripturi inspirate, noi înţelegem că Dumnezeu este IUBIRE. Dar ce diferenţă există când se ajunge la lucrurile despre care oamenii ne învaţă astăzi cu privire la Dumnezeu! Luând în considerare aceste învăţături ale oamenilor şi văzând că Dumnezeu a făcut atât de multe pentru binecuvântarea noastră veşnică, noi suntem făcuţi să întrebăm: Dacă Dumnezeu este iubire, cum ar putea exista un loc al chinului veşnic numit iad, unde se spune că merg după moartea trupului miliarde de creaturi umane după chiul lui Dumnezeu? Se spune că acolo focul şi pucioasa ard veşnic, iar sufletele condamnate rămân acolo fără scăpare, într-un chin conştient. Cum ar putea exista chiar şi un astfel de loc precum „purgatoriul", unde se spune că sufletele suferă dureri chinuitoare în timp ce îşi aşteaptă eliberarea pentru a fi luate în cer? De ce ar fi voia lui Dumnezeu ca majoritatea oamenilor să trăiască şi să sufere într-o asemenea sărăcie şi nenorocire, aşa încât mulţi oameni spun că omul îşi are iadul chiar aici pe pământ? Cum se poate armoniza faptul că Dumnezeu este iubire cu asemenea idei şi învăţături de-ale oamenilor? Când oamenii temători de Dumnezeu din Bereea erau învăţaţi anumite lucruri chiar de apostolul Pavel, ei mergeau „zilnic să cerceteze scripturile dacă acele lucruri erau aşa sau nu." (Faptele 17:11, *Dy*). Noi putem fi la fel de nobili cum erau acei bereeni, făcând acelaşi lucru.

8. În starea ei prezentă omenirea este mizerabilă. Care om nu este nenorocit? El trăieşte câţiva ani şi apoi moare. După aceea, potrivit anumitor învăţături din această lume, dacă nu a fost un om bun, trebuie să meargă în chinul veşnic în flăcările iadului. Răbdătorul Iov, un om care L-a iubit pe Dumnezeu şi L-a servit, a zis aceasta: „Omul născut din femeie trăieşte puţin timp şi este plin de

Cuprins

multe suferinţe.” (Iov 14:1, *Dy*). Nu se pare că omul are destul necaz pe pământ, fără să mai trebuie să meargă într-un loc al chinului veşnic după ce moare, pentru a experimenta suferinţă mai multă şi mai rea? Aşadar, noi ascultăm cu interes ce are de spus Iov în continuare: „Un copac are speranţă. Dacă este tăiat, înverzeşte din nou şi încep să crească ramuri din el. Dacă rădăcina lui este bătrână în pământ şi trunchiul este mort în ţărână, la mirosul apei el va creşte şi va da naştere la frunze ca atunci când a fost sădit prima dată. Dar omul când moare, este dezgolit şi pierdut, unde este, mă rog”? (Iov 14:7-10, *Dy*). Copacul este minunat; el este creaţia lui Dumnezeu, dar nu are raţiune.

9. Omul are raţiune, după chipul lui Dumnezeu, şi să credem noi că Dumnezeu iubeşte un copac mai mult decât pe om, că un copac după ce este tăiat va creşte şi va înverzi din nou, dar omul – nu; chiar dacă el a trăit aici în suferinţele sale, Dumnezeu îl chinuieşte mai mult după moarte? Nimănui dintre noi nu-i place moartea. Nouă ne-ar plăcea să creştem din nou aşa cum face un copac verde şi să trăim în împrejurări plăcute, numai dacă am ştii cum. Dar după moarte, unde este omul? a întrebat Iov. Credea Iov că omul era într-un iad incandescent, într-un purgatoriu arzător sau într-un prag al iadului?

10. Ce ştia Iov despre acest subiect al „iadului”? Odată Iov a fost acoperit cu bube din pricina unei boli adusă peste el de Satan Diavolul. El era într-adevăr un om în suferinţă pe pământ. Aşadar, având în vedere învăţăturile recunoscute despre „iad”, nu este ciudat ca Iov să-i spună aceasta lui Dumnezeu: „Cine îmi va oferi aceasta, să-mi oferi protecţie în iad, să mă ascunzi până Îţi va trece mânia şi să-mi fixezi un timp când îţi vei aminti de mine”? (Iov 14:13, *Dy*). Aici Iov, aflat în suferinţă, se roagă la Dumnezeu din cer să-l ascundă în iad. V-aţi putea imagina dorinţa lui de a merge acolo dacă iadul ar fi un loc al unui teribil chin conştient? Fără îndoială Iov avea destul necaz şi nu dorea să sară din lac în puţ. Nu, el nu dorea aceasta. Dar pentru a evita această aparentă contradicţie, unii şi-au închipuit că trebuie să fie o parte a iadului care este plină de fericire şi o altă parte pentru chin. Din contră, Iov s-a rugat aşa cum a făcut-o, deoarece el cunoştea aranjamentele lui Dumnezeu şi ştia ce înseamnă „iad” în Sfintele Scripturi. El ştia că Dumnezeu îşi va aminti cândva, în viitor, de toţi cei care au mers în acest „iad” scriptural şi le va oferi o oportunitate într-o lume nouă, „în care va locui dreptatea.” (2Pet. 3:13 *Dy*). Aşadar, ce este acest „iad”?

11. Un scriitor al Psalmilor a avut de spus aceasta despre iad: „Ascultaţi aceste lucruri toate naţiunile, luaţi aminte locuitorii lumii. Voi toţi care sunteţi făcuţi din pământ şi voi fiii oamenilor, atât bogaţi cât şi săraci laolaltă. Ei sunt duşi în iad ca oile; moartea se hrăneşte cu ei. Şi cei drepţi vor stăpâni peste ei dimineaţa şi ajutorul lor va pieri în iad de gloria lor.” (Ps. 48:2,3,15, *Dy*). În iad nu sunt oi, ci ele sunt ucise cu milioanele. Oamenii mor în număr la fel de mare şi merg în „iadul” scriptural. Acolo psalmistul spune că moartea se hrăneşte cu ei şi ajutorul le piere, dar adaugă: „Dar mie Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul din puterea iadului când mă va primi.” – Ps. 48:16, *Dy*.

12. Un alt scriitor al Psalmilor spune: „Cine este omul care să trăiască şi să nu vadă moartea; care să-şi elibereze sufletul din puterea iadului?” (Ps. 88:49 *Dy*).

Cuprins

Nici o persoană care trăieşte astăzi pe pământ nu poate scăpa de „iadul" scriptural prin mijloace umane proprii sau ale altui om. Motivul pentru care omul este obligat să vadă moartea este că acesta a fost născut păcătos datorită păcatului primilor noştri părinţi, Adam şi Eva, din „paradisul plăcerii". „Plata păcatului este moartea. Dar harul lui Dumnezeu viaţă veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 6:23 *Dy*). Deoarece toţi sunt obligaţi să meargă în „iadul" scriptural, se face aceasta pentru a le chinui sufletele în vreun fel? Cum s-ar putea întâmpla aceasta sufletelor păcătoase, când Dumnezeu zice la Ezechiel 18:4 (*Dy*): „Iată că toate sufletele sunt ale Mele; după cum sufletul tatălui este al Meu, tot aşa este şi sufletul fiului. Sufletul care păcătuieşte, acela va muri"? Aşadar, din Sfintele Scripturi, omul nu mai există atunci când merge în „iad", căci sufletul său moare, făcând imposibil ca sufletul lui să fie chinuit pentru o vreme sau pentru veşnicie.

13. Dacă cineva doreşte să argumenteze că iadul este un loc al chinului arzător conştient, atunci el trebuie să argumenteze că şi Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel născut din fecioara Maria, a mers într-un loc al chinuirii sufletului pentru a lua locul omenirii păcătoase. Vorbind despre învierea lui Isus, apostolul Petru a spus: „Căci David zice despre El: … *Căci Tu nu-Mi vei lăsa sufletul în iad; nici nu vei permite ca Sfântul Tău să vadă putrezirea*. … el vorbea despre învierea lui Cristos. Căci El n-a fost lăsat în iad, nici carnea Sa nu a văzut putrezirea." (Faptele 2:25-31, *Dy*). Iadul scriptural în care Isus a fost în timpul celor trei zile este mormântul obişnuit al omenirii şi din acest mormânt L-a înviat Tatăl Său ceresc în cea de-a treia zi. Pentru a dovedi aceasta, traducerea din Faptele 2:27,31 a Monseniorului Knox nu foloseşte cuvântul „iad", aşa cum o face Versiunea Douay, ci spune: „Nu-mi vei lăsa sufletul în locul morţii şi nu vei permite ca servul Tău credincios să vadă putrezirea. Despre Cristos spunea el, prevăzând învierea Lui, că nu va fi lăsat în locul morţii şi că trupul Său nu va vedea putrezirea".

14. Sfintele Scripturi vorbesc despre cei morţi ca fiind adormiţi, nu ca suferind chin în mod conştient. Cei morţi n-ar putea fi chinuiţi mergând în „iadul" scriptural, deoarece acest cuvânt este tradus în limba engleză din cuvântul ebraic *she-ol* din Vechile Scripturi şi din cuvântul grecesc *hades* din Noile Scripturi. Din cele 65 de ori în care apare cuvântul ebraic *sheol Versiunea Doua*y îl traduce de 63 de ori „iad", o dată „groapă" şi o dată „moarte". (Iov 17:16; Osea 13:14, *Dy*). Dar la Iov 14:13, citat mai sus, (parag. 10), Monseniorul Knox traduce *sheol* „mormânt" în loc de „iad" şi el îl mai traduce aşa şi în alte locuri. (Gen. 37:35; 42:38, *Knox*). În felul acesta, eruditul catolic recunoaşte că „iadul" scriptural este mormântul obişnuit al omenirii.

15. Aşa că atunci când cineva moare şi merge în iad, simte el ceva acolo? Are el vreun simţ care să-l facă să fie supus vreunui chin? Cuvântul lui Dumnezeu, nu cuvântul omului, răspunde: „Căci cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu mai ştiu nimic. Ei nu mai au nici o răsplată; căci memoria lor este uitată. Orice poate mâna ta să facă, fă cu toată seriozitatea, căci în iadul spre care te grăbeşti nu mai este nici lucrare, nici raţiune, nici înţelepciune, nici cunoştinţă." (Ecl. 9:5,10, *Dy*). În această scriptură, în loc de „iad", Monseniorul Knox traduce cuvântul *she-ol* ca

„mormânt”. Cu siguranţă dacă o persoană ar fi vie în purgatoriu sau în iad, aceasta ar trebui să aibă raţiune, cunoştinţă şi simţuri pentru a simţi chinul şi durerea pe care unii învăţători ne spun că o persoană le suferă acolo după moarte. Din contră, la Psalmul 145:4 (*Dy*) ni se spune clar: „Spiritul său va trece şi se va întoarce în pământ; în ziua aceea toate gândurile îi vor pieri”. Şi în Psalmul 6:6 (*Dy*): „Căci nu există nici un mort care să fie conştient de Tine şi cine va mărturisi pentru Tine din iad”? Potrivit Sfintelor Scripturi, atunci când omul moare el încetează să mai gândească şi să mai simtă; el merge în „iad”, iadul scriptural, care este mormântul obişnuit şi acolo doarme până la înviere. El nu se bucură acolo de o odihnă *conştientă*.

16. Prietenul lui Isus, Lazăr, a fost mort în mormânt timp de patru zile. Vorbind discipolilor Săi despre moartea lui Lazăr, Isus le-a zis că acesta dormea. Discipolii Săi credeau că Isus vroia să spună că el nu era încă mort, ci numai se odihnea. Ioan 11:11-15 (*Knox*) ne spune: „El le-a spus: Prietenul nostru Lazăr se odihneşte acum; o să merg acolo să-l trezesc. Dar, Doamne, I-au zis discipolii, dacă el se odihneşte, viaţa lui va fi salvată. Isus le vorbea despre moartea lui; dar ei credeau că El vroia să spună odihna care vine odată cu somnul. Aşa că Isus le-a spus deschis: Lazăr a murit. Şi de dragul vostru mă bucur că nu am fost acolo; aceasta vă va ajuta să credeţi. Dar haideţi, să ne facem drum spre el”. Isus a avut acolo o minunată oportunitate de a arăta ce înviere va fi în lumea nouă, aducându-l la viaţă pe Lazăr, care era în realitate mort în mormânt. La sosirea lui Isus, Marta, sora lui Lazăr, I-a zis: „Dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit”. Mai târziu, Isus l-a înviat pe Lazăr din mormânt, dar nu există nimic în Sfintele Scripturi care să arate că Lazăr a spus ceva că ar fi fost patru zile într-un iad al chinului arzător, sau într-un purgatoriu, sau într-un prag al iadului, ori că ar fi fost în cer cu sfinţii îngeri. Cu siguranţă, dacă Lazăr ar fi fost în alt loc decât în mormânt şi dacă sufletul său ar fi plecat viu undeva în spaţiu, el l-ar fi cunoscut când s-a întors în Betania, oraşul său natal. El i-ar fi spus apostolului Ioan şi apoi apostolul Ioan ar fi raportat aceasta în Sfânta lui Evanghelie. Dar el n-a făcut aşa. Lazăr a experimentat, aşadar, doar ceea ce spune Ecleziastul 9:10, că în iad sau mormântul în care omul merge la moarte nu există înţelepciune, cunoştinţă, simţ şi activitate.

17. Dumnezeu n-ar fi putut avea niciodată în vedere ceva asemenea purgatoriului sau chinului veşnic în iad. Acesta ar fi cel mai îndepărtat lucru din mintea Lui. Dovada că Dumnezeu nu s-a gândit niciodată la un astfel de lucru este arătată în Sfânta Sa Biblie, unde El este împotriva unui astfel de lucru, zicând: „Ei au construit înălţimile de la Tofet, care se află în valea fiului lui Hinom, pentru a-şi arde în foc fiii şi fiicele; lucru pe care nu Eu l-am poruncit şi la care nu m-am gândit în inima Mea”. Dumnezeu nu a avut niciodată o astfel de idee pentru creaturile Sale şi totuşi poporul Lui apostat şi-a luat fiii şi fiicele şi i-au ars în foc pentru idolii şi chipurile dumnezeilor falşi. La aceasta Dumnezeu a zis: „Aici dumnezeii acelor locuitori trebuiau să-şi aibă altarele lor, iar copiii trebuiau să fie arşi ca jertfă în cinstea lor; un ritual nu după rânduiala, bucuria sau imaginaţia Mea.” (Ier. 7:31, *Dy*; şi 19:5, *Knox*). Nu, un Dumnezeu iubitor nu şi-ar putea imagina niciodată să chinuiască creaturi făcute după chipul Său, să pună în foc

Cuprins

oameni vii ca jertfă. Iubirea Sa l-ar putea lăsa mult mai puţin să gândească la o doctrină a chinului veşnic sau al chinului de foc dintr-un purgatoriu pentru sufletele umane după moarte.

18. Când este amintit focul în Sfintele Scripturi acesta arată nimicirea completă, nu chinul veşnic; ca de exemplu în textul din 2 Tesaloniceni 1:7-9 (*Dy*): „Şi voi care sunteţi tulburaţi să vă odihniţi împreună cu noi, când Domnul Isus se va descoperi din cer cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, răzbunându-se pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi care nu ascultă Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos. Care vor suferi pedeapsa veşnică în nimicire de la faţa Domnului şi de la gloria puterii Lui". Aici cuvântul „nimicire" nu înseamnă stricăciune sau pagubă. Atunci când Dumnezeu nimiceşte sau arde ceva, El îl şterge complet din existenţă.

19. Cei care Îl urăsc pe Dumnezeu nu vor fi binecuvântaţi de El. Psalmul 144:20 (*Dy*) declară: „Domnul îi păzeşte pe toţi care Îl iubesc, dar pe toţi ce răi îi va nimici". Expresia iubirii Sale nu se va manifesta faţă de cei care Îl urăsc; ci Dumnezeu exercită îndurare faţă de cei care Îl iubesc: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, puternic, gelos, care cercetez nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie *a celor ce Mă urăsc*; şi arăt îndurare până la mii a celor care Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele." (Ex. 20:5,6, *Dy*). Observaţi că Dumnezeu îşi arată mânia numai faţă de cei care-L urăsc. El nu arată ură împotriva oamenilor numai pentru că sunt născuţi de nişte părinţi într-o stare păcătoasă. Fiecare persoană matură este un agent moral liber. Ea poate să hotărască pentru sine pe cine să servească. Pe cei care Îl urăsc pe Dumnezeu şi Îl resping, El nu-i va iubi. El îşi arată îndurarea faţă de miile care Îl iubesc. Merită să fii temător de Dumnezeu şi să arăţi iubire faţă de El. Aceasta ne va păzi de nimicirea arzătoare a celor răi cauzată de Dumnezeu.

EXPRESIILE IUBIRII

20. Tot ceea ce Dumnezeu a făcut şi va face în viitor este influenţat de iubire. Aceasta n-ar putea fi altfel, deoarece „Dumnezeu este iubire". Chiar existenţa noastră este o expresie a iubirii Sale. El ne-a creat, dându-ne viaţă. „Căci la Tine este izvorul vieţii." (Ps. 35:10, *Dy*). El este Cel ce există prin Sine Însuşi. Este inutil să încerci să-ţi imaginezi când a început El, căci El nu a avut un început; El este fără început, precum şi fără sfârşit. Înainte să înceapă creaţia El era singur. Dar El a avut mare bucurie şi fericire în a da naştere la creaţiile de tot felul, astfel încât, astăzi, noi vedem în jurul nostru minunile creaţiei Sale. Toate lucrurile pe care El le face Îi aduc laudă şi cinste când sunt ascultătoare de legile Lui şi aceasta este calea care ar trebui să fie. El a dat naştere unei rase de creaturi pământeşti inteligente, creaturi umane. Este firesc ca acestea să dorească să trăiască, deoarece Dumnezeu le-a dat viaţă şi dorinţa de a o păstra. Numai a trăi nu este ceva complet în sine, ci a trăi în fericire, a trăi cu oportunitatea de a lăuda pe Creator, aceasta aduce bucurie completă creaturii umane.

21. Când ne uităm în jurul nostru vedem cum toată natura dovedeşte cum Creatorul este un Dumnezeu al iubirii. El a făcut toate lucrurile pentru plăcerea omului. Uitaţi-vă la generozitatea Sa din natură. El a furnizat pentru omenire tot

Cuprins

felul de hrană: fructe, legume, nuci, cereale, boabe, pe lângă apa care ne înviorează. În ceea ce priveşte lucrurile de care avem nevoie pentru viaţă, El dă omenirii o supraabundenţă. Cineva nu trebuie decât să călătorească în diferite părţi ale pământului pentru a vedea diferite feluri de hrană folosite de oameni diferiţi, toate hrănitoare, toate bune de mâncat. Dumnezeu se gândeşte, de asemenea, şi la necesităţile noastre de îmbrăcăminte şi adăpost. El a dat naştere la animale care produc lână şi în câmpuri la plante care furnizează bumbac şi fibre, materiale care pot fi transformate în îmbrăcăminte, la copaci care produc lemn, ramuri şi frunze pentru adăpost. Chiar pieile animalelor pot servi ca îmbrăcăminte; aşadar, noi putem avea îmbrăcămintea şi protecţia necesare pentru corpurile noastre, toate într-o astfel de abundenţă. Tot ce trebuie omenirea să facă este să-şi folosească abilităţile şi să întrebuinţeze potrivit aceste lucruri.

22. Gândiţi-vă la acest corp pe care Dumnezeu ni l-a dat şi observaţi ce poate face omul cu el. El vede, se uită la semenii lui, priveşte toată creaţia minunată a lui Dumnezeu vie şi neînsufleţită. El simte, spune dacă lucrurile sunt fierbinţi sau reci, stabileşte forma lucrurilor atingându-le cu degetele, chiar dacă nu le vede. Dumnezeu ne-a dat un minunat simţ al gustului. Indiferent ce mâncăm, noi îl distingem, chiar dacă ar fi doar o mică urmă de diferenţă la gust între o mâncare şi alta. El ne-a dat posibilitatea să auzim, captând muzica din melodia păsărilor, zgomotul puternic al valurilor, mişcările vântului ce variază şi pot fi auzite. El a făcut posibil pentru noi auzul, astfel încât să auzim vocile iubite, cele ale fraţilor şi ale surorilor noastre, a tatălui şi a mamei noastre şi ale prietenilor noştri. Noi înţelegem ce vor ei să spună şi ce doresc să ne exprime. Dumnezeu ne-a mai dat şi simţul mirosului. Cu el noi ne bucurăm de mirosul unui mare sortiment de flori pe care El le-a făcut, de parfumurile naturale care umplu aerul, de mirosul hranei pe care o mâncăm şi de care ne bucurăm.

23. Toate aceste simţuri Dumnezeu ni le-a dat ca pe un dar preţios pentru a-l adăuga la bucuria noastră de a trăi, nu pentru a experimenta chin acum sau după aceea. Aceasta arată că El şi-a iubit creaturile de la început. Cum pot exprima creaturile Sale viaţa pe pământ! Omul poate umbla, alerga, se poate căţăra, poate înota, da, poate zbura, nu cu aripi naturale ca păsările, ci folosind maşini pe care darurile mentale ale lui Dumnezeu pentru om i-au dat posibilitatea să le facă pentru a se ridica în aer, aplicând legile lui Dumnezeu din natură. Toate acestea Dumnezeu ni le-a dat. Noi nu suntem creaturi ale evoluţiei care s-au dezvoltat singure. Noi n-am ajuns aici prin şansă. Noi am fost făcuţi, creaţi de puterea lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri pe care le posedăm sunt darurile Lui, binecuvântări de la un Dumnezeu iubitor. Chiar dacă acum este imperfect, omul se bucură de cele cinci simţuri ale lui, se bucură de căminul său, de pământ. Dacă lucrurile ar fi perfecte şi paşnice omul ar fi mulţumit să trăiască pentru veşnicie pe pământ. Dumneavoastră nu v-ar plăcea?

24. Cu siguranţă dumneavoastră n-aţi ştii că sunteţi viu, dacă n-ar fi creierul pe care Dumnezeu vi l-a pus în cap. Ce organ este acesta! Ce înregistrări face! Ce impresii sunt puse în el în decursul scurtei noastre vieţi prezente! Câte lucruri ne putem aminti prin el! Ce imaginaţie de a concepe lucrurile are! Cum

Cuprins

poate raţiona! Dorinţa din acest creier este cea care ne mişcă la acţiune, ne face să luăm anumite căi de acţiune. Acest creier al nostru are o conştiinţă care poate fi instruită în dreptate. Se pare că nu există limită în măsura în care poate fi folosit creierul nostru. El poate fi îndreptat spre studierea obiectelor de ştiinţă, astronomiei, matematicii, ingineriei. El poate studia ridicarea unor structuri şi clădiri mari pentru locuire şi pentru lucrul oamenilor de pe pământ. El poate studia, elabora şi dezvolta limbi. Noi am putea continua să cugetăm la nesfârşit despre ce poate face creierul uman, deoarece astăzi avem oameni în toată lumea care îşi folosesc creierul în atâtea moduri diferite, unii pentru binecuvântarea oamenilor şi alţii, din păcate, spre paguba oamenilor. Indiferent de cum îl foloseşte omul decăzut, Dumnezeu ne-a dat creierul şi, cu siguranţă, acesta este în el însuşi o expresie a iubirii Lui.

25. Un alt lucru important: Dumnezeu i-a dat omului propriile Sale însuşiri. Însuşirile lui Dumnezeu sunt: iubirea, înţelepciunea, dreptatea şi puterea. El le-a pus pe acestea în primul om, Adam, când l-a creat, căci Dumnezeu l-a făcut pe Adam după chiul Său: „Dumnezeu este iubire.” (1Ioan 4:8, Knox). „La Dumnezeu este înţelepciunea şi puterea în tot ce face.” (Iov 12:13, *Knox*). „Vedeţi unde stă El, … dreptatea şi judecata sunt stâlpii tronului Său.” (Ps. 96:2, *Knox*). „Nu o dată, ci de două ori, am auzit glasul de avertisment al lui Dumnezeu; toată puterea este a lui Dumnezeu.” – Ps. 61:12, *Knox*.

26. Aceste câteva scripturi dovedesc faptul că El este un Dumnezeu al înţelepciunii, al iubirii, al dreptăţii şi al puterii. Dacă toţi oamenii ar urma aceste însuşiri, aşa cum au fost puse în primul om, în perfecţiune, acest pământ ar fi acum un minunat loc pe care să trăieşti. Prin interesul Său iubitor pentru om Dumnezeu i-a dat puteri de conducere pentru responsabilităţile sale, în îngrijirea de animalele inferioare şi în comportamentul faţă de toată familia umană: „Şi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul şi asemănarea noastră; să-l punem la conducerea peştilor din mare, a tuturor vieţuitoarelor din aer, a animalelor şi a întregului pământ şi a tuturor târâtoarelor care se mişcă pe pământ.” (Gen. 1:26, *Knox*). Dumnezeu a fost generos şi iubitor prin faptul că l-a luat pe om şi i-a dat în îngrijire toate aceste lucruri.

27. „Aşadar, Domnul Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în grădina Sa a plăcerii pentru a o cultiva şi a se îngriji de ea. Şi aceasta a fost porunca pe care Domnul Dumnezeu i-a dat-o omului: Poţi mânca după plăcere din toţi copacii din grădină cu excepţia copacului care aduce cunoştinţa binelui şi răului; dacă vei mânca vreodată din acesta, soarta ta va fi moartea.” (Gen. 2:15-17, *Knox*). Apoi Dumnezeu i-a dat omului o soţie perfectă şi încântătoare ca ajutor al său şi pentru a popula pământul. „Şi Dumnezeu a rostit această binecuvântare peste ei: Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul şi faceţi-l al vostru; luaţi conducerea peştilor din mare, a tuturor păsărilor din aer şi a tuturor vieţuitoarelor care se mişcă pe pământ.” (Gen. 1:28, *Knox*). O altă expresie a iubirii lui Dumnezeu! El nu numai că i-a făcut pe bărbat şi pe femeie, i-a pus acolo într-o locuinţă a paradisului şi i-a lăsat să trăiască singuri cu animalele. Nu! El s-a îngrijit pentru o viaţă de familie fericită printre oameni, ca mijloc de a popula pământul. El a zis: ‘Acum înmulţiţi-

Cuprins

vă, umpleţi acest pământ cu rasa voastră şi supuneţi-l. Daţi naştere la copii şi lăsaţi-i să crească pentru a fi oameni ca şi voi şi să se înmulţească din nou, până când întregul pământ va fi plin de creaturi umane. În acelaşi timp faceţi pământul un paradis perfect. Acesta este locuinţa voastră'. Cu siguranţă Creatorul a arătat iubire făcându-l pe om şi punându-l într-un paradis pământesc al plăcerii.

Proba iubirii

28. Dacă omul ar fi continuat în iubirea lui Dumnezeu, lucrurile ar fi astăzi diferite. Dar omul a părăsit iubirea lui Dumnezeu şi a mers pe propria sa cale. Deşi omul a făcut aşa, Dumnezeu n-a părăsit omenirea. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:16 *Dy*). Însă unii oameni întreabă: 'Ei bine, Dumnezeu n-a putut fi foarte iubitor punând acolo, în paradis, copacul cunoştinţei binelui şi răului. Cum putea acest copac şi interdicţia omului de a mânca din el să fie o expresie a iubirii divine?' Cu toate acestea, Creatorul ştie ce este mai bine pentru om. El cunoaşte scopul Său pentru care l-a făcut pe om şi l-a pus aici pe pământ. Fericirea şi mulţumirea din partea lui Adam şi a Evei, împreună cu familia lor, era condiţionată de aprecierea lor continuă a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ieşea vreodată din vieţile lor, ei nu mai puteau fi mulţumiţi, nu se mai puteau bucura de viaţă, deoarece pierdeau iubirea Tatălui şi acesta este un lucru esenţial pentru a trăi. Ceea ce Îl privea pe Dumnezeu era ca omul să continue să trăiască în favoarea şi în binecuvântarea Sa şi în închinarea Sa adevărată. Aşadar, aceasta depindea de iubirea, dreptatea, înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu şi de punerea în aplicare a legii lui Dumnezeu şi nu a omului.

29. Dumnezeu n-a aranjat ca omul să se guverneze singur. Dumnezeu a făcut un aranjament complet pentru a se ocupa de afacerile pământului şi pentru ca omul să facă lucrurile în modul în care Dumnezeu ştia că era cel mai bine pentru om. Toate acestea pentru binecuvântarea creaţiei. Omul trebuia să arate acum o apreciere a suveranităţii lui Dumnezeu pentru guvernarea Sa peste Univers. Dacă nu era arătată nici o apreciere, fireşte că binecuvântarea era pierdută. Dumnezeu i-a spus omului: „Poţi mânca după plăcere din toţi copacii din grădină, cu excepţia copacului care aduce cunoştinţa binelui şi răului; dacă vei mânca vreodată din acesta, soarta ta va fi moartea." (Gen. 2:17, *Knox*). Aceasta arată că Dumnezeu îl guverna pe om nu prin forţă sau silit, nici prin teama de chinul focului din iad, ci apelând la aprecierea omului, la propria lui recunoştinţă, la iubirea omului pentru Creatorul său. Dumnezeu guvernează prin iubire. Tot ceea ce i-a spus El omului să facă era: Nu mânca din acest copac deosebit. Ceea ce Dumnezeu dorea să vadă în om era ascultarea.

30. Ascultarea este exprimată prin apreciere şi făcând ceea ce doreşte Cel ce te binecuvântează. Era spre binele personal al omului să facă ceea ce Dumnezeu dorea ca el să facă. Dacă omul aprecia, era binevoitor şi iubitor faţă de Tatăl său, el făcea exact ceea ce Creatorul său dorea să facă. Ce a avut omul? Nimic, cu excepţia a ceea ce îi dăduse Dumnezeu şi tot ce avea era pentru binele lui. Prin

Cuprins

urmare, omul trebuia să aibă iubire şi apreciere pentru Făcătorul său. El trebuia să observe principiile pe care Dumnezeu le fixase pentru om şi să se supună acelor principii. Omul trebuia să-şi aducă aminte că Iehova Dumnezeu este Legiuitorul, Cel care dă îndrumările pentru calea de acţiune pe care omul trebuie să o ia. Omul trebuia să respecte aceste legi şi porunci ale lui Dumnezeu. Aşa că Dumnezeu a pus o probă simplă peste om. Aceasta era una de ascultare în privinţa a ce să mănânce. Numai prin reţinerea de la acel copac interzis, cu siguranţă, omul ar fi putut arăta că Îl aprecia şi Îl iubea pe Dumnezeu.

31. Dar Eva şi Adam nu L-au iubit pe Dumnezeu, căci ei au luat din fructul acelui copac. Prin şarpe, Satan Diavolul s-a prezentat înaintea Evei şi ea a preferat să-l creadă pe Satan, şarpele, decât pe Creator. Şarpele i-a zis Evei: „Ce este cu porunca aceea pe care Dumnezeu v-a dat-o să nu mâncaţi din fructul nici unui copac din grădină? La care femeia a răspuns: Putem mânca din fructul oricărui copac din grădină, cu excepţia copacului din mijlocul ei; acesta este cel din care Dumnezeu ne-a interzis să mâncăm sau chiar să ne atingem, sub pedeapsa morţii. Şi şarpele i-a zis femeii: Ce vorbeşti despre moarte? Dumnezeu ştie bine că imediat ce veţi mânca din acest fruct vi se vor deschide ochii şi voi înşivă veţi fi asemenea dumnezeilor, cunoscând binele şi răul.” (Gen. 3:1-5, *Knox*). „Şi şarpele şi-a zis femeii: Nu, nu veţi muri!” – Gen. 3:4, *Dy*.

32. Nu s-a arătat nici o iubire din partea Evei luând din fructul interzis. Adam şi-a arătat, de asemenea, egoismul mâncând. În inimile lor nu a existat iubire, apreciere şi recunoştinţă pentru toate lucrurile minunate pe care Dumnezeu li le dăduse. Ei au preferat să fie neascultători, să-şi facă propriile legi, să hotărască singuri ce era bine şi ce era rău, ne mai privind la marele Suveran al Universului care are toată puterea, înţelepciunea şi iubirea pentru călăuzirea Sa. Nu, acum ei acţionau deştept, îşi făceau propriile legi şi trăiau prin ei, să fie ca Dumnezeu. Ce nebunie, căci pentru a se bucura de viaţă o creatură trebuie să recunoască legea, aranjamentul şi calea de binecuvântare a Celui Suprem, nu pe cea care creatura crede că ar trebui să fie făcută!

33. Întorcându-ne la paradisul plăcerii, primii noştri părinţi s-au întors împotriva lui Dumnezeu. Dar iubirea lui Dumnezeu n-a eşuat. În această promisiune El şi-a exprimat calea Sa a iubirii faţă de familia umană: „Vrăjmăşie voi pune între tine [şarpe] şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu vei sta la pândă aşteptându-i călcâiul.” (Gen. 3:15, *Dy*). Aşadar Dumnezeu i-a lăsat pe Adam şi Eva să trăiască suficient de mult pentru a ridica o mare familie. Dumnezeu ştia că putea câştiga iubirea acelor urmaşi ai lui Adam care apreciau binecuvântările divine; dar pe cei care se dovedeau nelegiuiţi cu voia şi nu doreau să trăiască sub legea şi aranjamentul lui Dumnezeu, El îi va nimici. Ei nu vor fi binecuvântaţi pentru veşnicie de Sămânţa femeii lui Dumnezeu, ci vor fi zdrobiţi ca sămânţa şarpelui.

34. Pentru neascultare Adam şi Eva au pierdut dreptul de a trăi pe pământ. Ei şi-au pierdut locuinţa din paradisul plăcerii şi au fost scoşi din grădina Eden. Dar în ceea ce-i priveşte pe urmaşii lor, Dumnezeu a făgăduit că Sămânţa Lui a promisiunii va veni şi va schimba lucrurile. Dumnezeu intenţiona ca omul să

Cuprins

trăiască pentru veşnicie în locuinţa sa pământească, pe când acum, omenirea trăieşte puţin timp. Acest pământ era destinat ca locuinţă a omului, nu cerul, nici purgatoriul şi nici un iad al chinului veşnic. „Domnul a spus aceasta; Domnul care a făcut cerurile, marginea şi forma pământului, care l-a modelat după voia Sa. El nu l-a creat pentru a sta nefolosit, ci l-a format pentru a fi locuinţa omului." (Isa. 45:18, *Knox*). Dumnezeu spune mai departe: „Aşa va fi şi cuvântul Meu care iese din gura Mea. El nu se va întoarce la Mine fără efect, ci va face orice Îmi place şi va prospera în lucrurile pentru care l-am trimis." (Isa. 55:11, *Dy*). Acest pământ, locuinţa omului, nu va fi ars complet şi scos din existenţă. Dumnezeu spune că acest pământ nu va sta nefolosit şi că El nu l-a creat pentru a fi nefolosit, ci l-a făcut ca locuinţă a omului, pentru a fi plin cu oameni perfecţi şi pentru a fi adus peste tot la o stare a paradisului. Psalmul 103:5 (*Dy*) zice: „Care a întemeiat pământul pe temeliile lui; acesta nu va fi mutat niciodată". Ecleziastul 1:4 (*Dy*) adaugă: „O generaţie trece şi vine altă generaţie; dar pământul rămâne veşnic". Pământul va rămâne pentru veşnicie ca locuinţă a omului, iar la timpul potrivit, Dumnezeu va avea pe pământ omenirea perfectă, care să trăiască pentru eternitate în plăcere, prosperitate şi abundenţă. Atunci omul Îl va lăuda pe Dumnezeu, deoarece calea lui Dumnezeu este iubire şi El o va întrebuinţa spre folosul şi binecuvântarea omului.

Darul iubirii dintr-o Carte

35. Toate citatele noastre de mai sus sunt din Sfintele Scripturi, Sfânta Biblie. Această Carte a cărţilor este un dar al iubirii lui Dumnezeu, căci ea expune o relatare a promisiunilor Sale. Ea arată cum se comportă El cu omul de şase mii de ani, binecuvântând şi călăuzind pe oamenii ascultători până în acest timp prezent. În secolul al şaisprezecelea înainte de Cristos, Dumnezeu a început să aibă scrisă Biblia în forma ei prezentă. Aceasta a început odată cu scrierile lui Moise. Au urmat alţi scriitori inspiraţi, toţi scriind sub îndrumarea lui Dumnezeu. În cele din urmă, în jurul anului 98 A.D., apostolul Ioan a încheiat scrierea ultimei dintre cărţile Bibliei.

36. Vorbind despre cele mai bine de treizeci şi cinci de cărţi ale Bibliei scrise înainte de începerea Bisericii creştine, apostolul Petru scrie: „Acum cuvântul profeţilor ne dă mai multă încredere decât oricând. Este un motiv bun că daţi atâta atenţie acestui cuvânt; el va continua să strălucească asemenea unei lămpi într-o cameră întunecată până când se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre. Totuşi întotdeauna voi trebuie să vă amintiţi aceasta, că nici o profeţie din scripturi nu este supusă interpretării particulare. Niciodată n-a fost impulsul omului cel care ne-a dat profeţia; oamenii au dat declaraţia, dar ei au fost oameni pe care Dumnezeu i-a sfinţit, i-a mânat, pe când vorbeau, prin Spiritul Sfânt." – 2Pet. 1:19-21, *Knox*.

37. Toate aceste lucruri au fost scrise pentru folosul nostru. Dumnezeu s-a îngrijit ca textul Bibliei să fie păstrat, căci acest text era al Său, scris sub inspiraţia Sa. De aceea Cuvântul Său este o călăuză perfectă pentru noi toţi. Noi ar trebui să ne întoarcem la el şi să-l studiem. Acesta ne face înţelepţi pentru a câştiga

Cuprins

salvarea. Pavel i-a spus lui Timotei astfel: „Căci din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi care te pot instrui spre salvare, prin credinţa care este în Isus Cristos. Toată Scriptura, inspirată de Dumnezeu, este de folos să înveţe, să mustre, să corecteze, să instruiască în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie perfect, echipat pentru orice lucrare bună." – 2Tim. 3:15-17, *Dy*.

38. Cu siguranţă noi ne putem bizui pe Biblie mai mult decât pe cuvântul rostit de om. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, care arată istoria omenirii de la Adam până în timpul prezent şi ne spune ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Sfânta Biblie descoperă scopurile lui Dumnezeu pentru o lume nouă. Pe măsură ce noi ne întoarcem la Scripturi auzim promisiunile lui Dumnezeu despre această lume nouă cu binecuvântări pentru toată omenirea credincioasă. Cu mult timp în urmă, Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu." (Gen. 22:18, *Dy*). Adam nu a ascultat şi a adus asupra familiei umane păcat, durere şi moarte, dar ascultătorului Avraam Dumnezeu i-a promis că pentru toate naţiunile va veni binecuvântarea prin Sămânţa Sa, care este Isus Cristos. Mai târziu, Dumnezeu i-a promis lui David un Domnitor pentru omenire: „Voi ridica sămânţa ta după tine, care va fi din fiii tăi; Eu Îi voi întemeia Împărăţia. El Îmi va zidi o casă şi Eu îi voi întemeia tronul pe vecie. Eu îi voi fi Tată şi el Îmi va fi fiu şi nu-Mi voi îndepărta îndurarea de la el, aşa cum am îndepărtat-o de la cel care a fost înaintea ta. Ci îl voi aşeza în casa şi Împărăţia Mea pentru totdeauna; tronul lui va fi întărit pe vecie." – 1Cron. 17:11-14, *Dy*.

39. La secole după aceea, Dumnezeu l-a inspirat pe Daniel să profeţească: „Dar în zilele acestor împărăţii Dumnezeul cerului va întemeia o Împărăţie care nu va fi nimicită niciodată; şi Împărăţia Sa nu va fi predată unui alt popor. Ea va zdrobi în bucăţi şi va nimici aceste împărăţii; şi ea însăşi va rămâne pentru veşnicie." (Dan. 2:44, *Dy*). Aceste Scripturi, alături de multe alte profeţii din Biblie, arată spre o Împărăţie pe care Dumnezeu o va întemeia pentru totdeauna, pentru binecuvântarea bărbaţilor şi femeilor credincioşi. Această Împărăţie va face omenirea sigură în căminele lor: „Ei vor zidi case şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor mânca roadele. … nu vor sădi ca alţii să mănânce. … Lupul şi mielul se vor hrăni împreună; leul şi boul vor mânca paie; şi ţărâna va fi hrana şarpelui. Ei nu vor face rău şi nu vor ucide pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul". Mai departe, referitor la Rege şi domnia Sa, Isaia zice: „El va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va mustra cu imparţialitate pe cei smeriţi de pe pământ. … Lupul va locui împreună cu mielul; leopardul va sta jos împreună cu copilaşul. Viţelul, leul şi oile vor locui împreună; şi le va mâna un copilaş. Viţelul se va hrăni împreună cu ursul, puii lor se vor odihni împreună şi leul va mânca paie ca boul. Sugarul se va juca în vizuina năpârcii; copilul înţărcat îşi va vârî mâna în vizuina baziliscului. Ei nu vor face rău şi nu vor ucide pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă." – Isa. 65:21-25 şi 11:4-9, *Dy*.

40. În ziua aceea, sub această Împărăţie, va mai exista război între naţiuni? Ascultaţi la Mica 4:3,4 (*Dy*): „El va judeca între multe popoare şi va mustra

Cuprins

naţiuni puternice la distanţă; ei îşi vor transforma săbiile în fiare de plug şi suliţele în cazmale. Nici o naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni; şi nici nu vor mai învăţa războiul. Fiecare om va sta sub via şi sub smochinul său şi nu va mai fi nimeni care să-i facă să le fie teamă, căci gura Domnului oştirilor a vorbit." Isus Cristos, Sămânţa promisiunii lui Dumnezeu, este Cel care va aduce toate aceste binecuvântări familiei umane, prin Împărăţia despre care Dumnezeu a decretat că va fi întemeiată, cu Isus ca Rege.

41. Amintiţi-vă acum cuvintele îngerului adresate fecioarei Maria: „Tu vei rămâne însărcinată, vei naşte un fiu şi îl vei numi Isus. … Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David şi el va domni peste casa lui Iacov pentru veşnicie; Împărăţia lui nu va avea niciodată sfârşit." (Luca 1:31-33, *Knox*). Aceasta era în împlinirea lui Isaia 9:6,7 (*Dy*): „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi guvernarea va fi pe umărul lui; şi va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părintele lumii viitoare, Prinţul păcii. Stăpânirea sa va creşte şi pacea nu va avea sfârşit. El va sta pe tronul lui David şi peste Împărăţia Sa pentru a o întemeia şi a o întări cu dreptate şi judecată de atunci înainte şi pentru veşnicie. Zelul Domnului oştirilor va face aceasta".

42. Isus ştia că fusese chemat la această poziţie înălţată pentru a fi Domnitorul lumii noi. Aşa că El şi-a învăţat apostolii să se roage pentru această Împărăţie, deoarece ei urmau să fie luaţi în ea împreună cu El. Ei s-au rugat către Dumnezeu, Tatăl lor din cer: „Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voinţa Ta, după cum în cer aşa şi pe pământ." (Mat. 6:10, *Dy*). Până în această zi, creştinii se roagă cu aceeaşi rugăciune, dar v-aţi gândit vreodată pentru ce vă rugaţi? Realizaţi că atunci când dumneavoastră cereţi ca Tatălui din cer să I se facă voinţa şi pe pământ, aşa cum s-a făcut în cer, Îi cereţi să nimicească tot acest aranjament nelegiuit care există pe pământ? Căci naţiunile pământeşti nu fac voinţa Lui. Dumneavoastră vă rugaţi ca ele să fie îndepărtate, aşa cum a profeţit Daniel, şi în locul lor Dumnezeu să-şi aducă Împărăţia Sa. Aşadar, veţi înceta acum să vă mai rugaţi cu această rugăciune sau veţi dori Împărăţia şi binecuvântările ei?

Răscumpărare şi înviere

43. Pe pământ Isus nu numai a justificat numele şi Cuvântul sfânt al Tatălui Său ceresc, ci a furnizat şi răscumpărarea de care omenirea avea nevoie, murind ca o jertfă perfectă la Calvar. Dându-şi viaţa Sa umană perfectă şi fără păcat El a făcut faţă condamnării pe care legea lui Dumnezeu o impunea urmaşilor lui Adam. În felul acesta Isus a răscumpărat de sub acea sentinţă tot ceea ce rebelul Adam pierduse pentru urmaşii lui nenăscuţi. Prin aceasta El a făcut posibil ca omul să câştige viaţă veşnică. Prin urmare, apostolul Pavel scrie: „Păcatul oferă moartea ca plată; Dumnezeu ne oferă viaţă eternă ca un dar fără plată, prin Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 6:23, *Knox*). Tot ceea ce Adam a obţinut ca plată pentru păcat a fost moarte, nu viaţă veşnică într-un iad incandescent sau într-un purgatoriu. Dacă noi acceptăm astăzi pe Isus Cristos, darul fără plată al lui Dumnezeu pentru noi, prin El, înseamnă viaţă veşnică în lumea nouă. Isus a spus: „Aşa cum Tatăl are în El darul vieţii, tot aşa I-a dat şi Fiului, ca şi Acesta să aibă în

Cuprins

El darul vieţii şi I-a mai dat putere să execute judecata, deoarece este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta; căci vine timpul când toţi cei ce se află în morminte vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară din ele; cei ale căror acţiuni au fost bune, vor fi înviaţi la o viaţă nouă şi cei ale căror fapte au fost rele vor fi înviaţi să-şi primească sentinţa." – Ioan 5:26-29, *Knox*.

44. Aici noi avem promisiunea lui Isus că la timpul potrivit toţi cei din morminte vor ieşi afară, unii pentru înviere la viaţă şi binecuvântare în lumea nouă şi alţii pentru o judecată, care va fi potrivnică unora din ei, deoarece nu se vor alinia cu Împărăţia lui Dumnezeu de sub Cristos în acel timp. Viaţa este prin Isus Cristos; după cum citim la 1Timotei 2:5,6 (*Knox*): „Există un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni, Isus Cristos, care a fost om ca şi ei şi s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toţi". Primul om, Adam, a adus păcatul în lume şi moartea prin păcat, aşa încât noi toţi urmaşii lui murim. Omul Isus Cristos a furnizat o răscumpărare pentru toţi care cred. Isus a prezentat răscumpărarea Sa la Dumnezeu în cer, după învierea Lui din morţi, şi acum Dumnezeu l-a aşezat pe tronul ceresc pentru a domni ca Rege al lumii noi. Apostolul Pavel zice: „Domnia Lui, după cum ştim, trebuie să continue până când va pune pe toţi duşmanii sub picioarele Sale, duşmanul cel din urmă care va fi înlăturat fiind moartea." (1Cor. 15:25,26, *Knox*). Domnia lui Cristos este îngrijirea lui Dumnezeu pentru omenire, ca expresie a iubirii Sale faţă de ei. Dumnezeu iubeşte viaţa nu moartea. Moartea este plata păcatului. Iehova îl iubeşte pe păcătosul care se căieşte şi se întoarce la El. Deoarece primul om a păcătuit şi I s-a împotrivit, aceasta nu L-a făcut pe Dumnezeu să se împotrivească familiei umane. Însă Dumnezeu insistă ca noi să fim ascultători de legile Lui şi să urmăm aranjamentele Sale dacă aşteptăm să trăim.

Când

45. Ei bine, va zice cineva, spuneţi despre calea lui Dumnezeu că este iubire; aşadar, când se vor întâmpla toate acestea? Pentru răspuns întoarceţi-vă la Matei capitolul 24. Acesta ne informează despre un semn cu multe aspecte: războaie, epidemii, foamete, cutremure de pământ, creştini persecutaţi, care îşi vor face apariţia când Împărăţia urmează să înceapă. Isus le-a spus acolo discipolilor Săi că atunci când creştinii vor vedea aceste lucruri întâmplându-se toate pe pământ, ei să ştie că acest vechi sistem de lucruri va trece şi guvernul nou şi drept, Împărăţia lui Dumnezeu pentru care El i-a învăţat să se roage, va fi întemeiat în ceruri. El a zis: „Atunci mulţi vor fi scandalizaţi, se vor trăda unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii." (Mat. 24:10, *Dy*). Nu este aceasta o descriere adevărată a situaţiei de pe pământ de astăzi? Egoismul stăpâneşte. Aceasta conduce la un „necaz aşa de mare" cum omul n-a văzut niciodată şi nu va mai vedea vreodată. El va nimici toată această nelegiuire şi naţiunile ce se angajează în ea. Punctul culminant al acestui mare necaz va fi bătălia Armaghedonului, pe care Papa a fost mânat să o menţioneze. Această bătălie va şterge din existenţă pe toţi îngerii nelegiuiţi împreună cu Satan Diavolul şi pe toţi oamenii care servesc această organizaţie nelegiuită.

Cuprins

46. Atunci, este această bătălie o expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru familia umană? Da. Dumnezeu nu-şi găseşte nici o plăcere în moartea celor răi, ci va fi o binecuvântare pentru omenire ca Dumnezeu să nimicească pe toţi cei răi. „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu doresc moartea celui rău, ci ca cel rău să se întoarcă de la calea sa şi să trăiască. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la căile voastre cele rele; de ce să mori, casă a lui Israel?" (Ezec. 33:11, *Dy*). Este aşa de absurd ca unele creaturi să se întoarcă de la poruncile şi conducerea lui Dumnezeu. De ce să muriţi numai pentru a vă îndeplini propria voinţă şi cale din viaţă? Pe cei care refuză să asculte poruncile Sale, Dumnezeu îi va aduce la nimicire, ştergându-i din existenţă şi desfiinţându-i. Asta se va întâmpla celor răi. (Ps. 144:20, *Dy*; 2Tes. 1:7-9). Este esenţial pentru toţi oamenii care iubesc dreptatea ca cei răi să fie astfel nimiciţi. Iubirea de către Dumnezeu a dreptăţii şi bunătatea Sa faţă de om este exprimată prin nimicirea celor răi din Univers.

47. Domnitorul Suveran al Universului va da naştere unui pământ perfect, populat cu o familie umană perfectă. Atunci de ce să lase Dumnezeu pe cei răi să rămână pe acest pământ şi să-l corupă? Dumnezeu este Cel care intenţionează să producă o societate perfectă de bărbaţi şi femei, toate ca expresie a iubirii Sale, aducându-le fericire, pace, belşug şi mulţumire împreună cu viaţa lor perfectă. Este scopul Lui să umple acest pământ cu creaturi fericite şi drepte, nu cu ce răi.

48. În zilele lui Noe potopul a fost un lucru foarte esenţial. Pământul era atunci plin de răutate, căci omenirea în general se întorsese împotriva lui Dumnezeu. Excepţia era familia apropiată a lui Noe, care iubea şi propovăduia dreptatea, opt persoane. Oamenii au refuzat să fie convertiţi de avertismentul lui Dumnezeu prin Noe şi să se cureţe; El i-a şters din existenţă, inclusiv pe guvernele care existau atunci, deoarece Dumnezeu a regretat că îl făcuse pe om; El era mâhnit de starea în care ei coborâseră. Aşa că i-a nimicit pe toţi. Noe L-a iubit pe Dumnezeu şi Dumnezeu i-a iubit pe Noe şi familia lui, patru cupluri căsătorite. Pe aceştia Dumnezeu i-a trecut prin catastrofă, nimicirea acelei lumi vechi nelegiuite. Dumnezeu a trebuit să nimicească acea primă lume şi pe toţi oamenii ei pentru ca Noe, soţia lui, cei trei fii ai lor şi soţiile acestora să se bucure de o viaţă în fericire. Dumnezeu va face din nou acelaşi lucru. El trebuie să facă aceasta. Aşa cum potopul a fost o expresie a iubirii Sale, este de asemenea o expresie a iubirii lui Dumnezeu ca El să aducă bătălia Armaghedonului. Este esenţial acum ca oamenii care iubesc dreptatea să fie lăsaţi să trăiască în pace şi unitate pentru eternitate.

49. De viaţă ne putem bucura în fericire numai sub conducerea lui Dumnezeu. Noi trăim astăzi, da, dar puţini din omenire se bucură de această viaţă. Omul trăieşte, există, dar când oamenii sinceri ajung să-L cunoască pe Dumnezeu, Îi urmează poruncile drepte şi viaţa după principiile Sale bune, ei încep să trăiască în fericire. „Binecuvântarea Domnului îi face pe oameni bogaţi; nenorocirea nu va veni peste ei." (Prov. 10:22, *Dy*). Împărăţia lui Iehova pentru care noi ne rugăm va fi peste întreg pământul şi va fi o binecuvântare trainică pentru omenirea ascultătoare.

50. Acum, înainte de bătălia „zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic", Armaghedonul, această veste bună despre nimicirea acestei lumi şi

Cuprins

despre întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu trebuie să fie propovăduită în toate ţările şi insulele mării. (Apoc. 16:14-16 *Dy*; Mat. 24:14). La fel cum Noe a aflat despre apropierea potopului, a fost un propovăduitor al dreptăţii şi a predicat veştile salvatoare în zilele lui, tot aşa cei care află despre Armaghedon şi despre Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să propovăduiască „această Evanghelie" în toată lumea, ca mărturie. Nu există nici o cale de a scăpa de nimicirea din bătălia Armaghedonului dacă oamenii nu vin la Domnul Dumnezeu şi nu caută dreptatea şi smerenia, „ca să puteţi fi ascunşi în ziua indignării Domnului", la fel cum Noe şi familia sa au trecut prin potop. Ei au fost ascunşi în ziua indignării Domnului împotriva acelei lumi vechi (Ţef. 2:3, *Dy*). Dumnezeu nu se schimbă. El Îşi poate păstra poporul din toate părţile pământului în această zi, la sfârşitul acestei lumi rele.

51. Prin urmare, Dumnezeu se îngrijeşte ca „această evanghelie a Împărăţiei" să fie propovăduită în întreaga lume, ca mărturie pentru toate naţiunile. După aceea va veni sfârşitul lumii, sfârşitul acestui sistem de lucruri. Dumnezeu şi-a ridicat martorii. Aceşti martori ai lui Iehova Dumnezeu sunt foarte zeloşi în această chestiune. Ei vor ca oamenii să ştie care este calea lui Dumnezeu. Ei Îi arată aprecierea lor propovăduind veştile bune ale Împărăţiei în toată lumea. Martorii lui Iehova simt că este responsabilitatea lor să ducă oamenilor acest mesaj. Ei nu sunt politici, nici comerciali şi sunt împotriva oricărei astfel de speranţe false asemenea comunismului ateu. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu din cer şi doresc să-L servească pe El şi Fiul Său Isus Cristos, Regele. Ei doresc ca şi alţii să ştie despre El şi să-L servească. Ei îi încurajează pe toţi oamenii care iubesc dreptatea să dovedească prin Sfintele Scripturi toate lucrurile pe care le propovăduiesc. Oricine poate lua Sfânta Biblie, fie că este sau nu ediţia catolică, şi să dovedească, spre propria lui satisfacţie, că îngrijirile lui Dumnezeu sunt pentru el. Toţi să se întoarcă la Sfintele Scripturi pentru dovadă, la fel cum făceau bereenii din vechime: „Aceştia aveau o educaţie mai bună decât tesalonicenii; ei primeau bine cuvântul, cu tot zelul, şi examinau în fiecare zi scripturile, pentru a constata dacă toate acestea erau adevărate sau nu." – Faptele 17:11, *Knox*.

52. Prin aceste Sfinte Scripturi noi, ca martori ai lui Iehova, credem că primul om a păcătuit şi a adus moartea peste întreaga familie umană. Dar Iehova Dumnezeu a iubit omenirea şi a făcut aranjamente pentru răscumpărarea lor, ca ei să poată câştiga viaţă în lumea nouă. El a dat pe Fiul Său Isus Cristos ca păcatul lumii să fie şters.

53. Noi am învăţat din Sfintele Scripturi şi punem mărturie că învierea este una din învăţăturile cele mai mari din Cuvântul lui Dumnezeu şi că omenirea aflată acum în morminte va fi înviată şi i se va da oportunitate pentru viaţă veşnică, turma mică a urmaşilor credincioşi ai lui Isus câştigând viaţă în cer, ca mireasă a lui Cristos şi restul omenirii credincioase câştigând o moştenire în paradisul restatornicit pe pământ. Cei care arată iubire pentru Dumnezeu şi caută să facă voinţa lui Dumnezeu cu loialitate vor trăi pentru eternitate. Cei care refuză să urmeze legea lui Dumnezeu vor merge în moarte veşnică.

Cuprins

54. Lumea nouă se află chiar înaintea noastră. Înainte de Armaghedon noi trebuie să căutăm dreptatea şi smerenia ca să putem fi ascunşi în ziua indignării Domnului. Iehova Dumnezeu nu este supărat pe cei care Îl iubesc. El îşi va exprima mânia împotriva Diavolului, a demonilor săi nelegiuiţi şi a oamenilor de pe pământ care îl servesc pe Diavol. Pe aceştia îi va zdrobi Sămânţa femeii lui Dumnezeu.

55. Tot ceea ce Dumnezeu a făcut, a făcut din iubire. El şi-a exprimat scopul în Sfintele Scripturi şi noi ne putem bizui pe Cuvântul Său. Sfânta Biblie s-a dovedit a fi adevărată până acum şi noi putem avea credinţă în promisiunile lui Dumnezeu pentru viitor. Pentru a câştiga viaţă veşnică în fericire noi trebuie să ajungem să cunoaştem pe marele Creator Iehova Dumnezeu şi pe Fiul Său. Aceasta este ceea ce Isus spunea lui Dumnezeu: „Aceasta este viaţa veşnică: Ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3, *Dy*). Procuraţi Versiunea Douay sau Knox a Bibliei! Citiţi-o! Dovediţi-vă că ceea ce aţi citit aici este adevărul Scripturii. Din iubire, Dumnezeu a păstrat pentru dumneavoastră Cuvântul Său, Biblia. Aşa că citiţi-o! Învăţaţi despre viaţă şi despre oportunitatea pentru ea, ca dovadă a faptului că a lui Dumnezeu cale este iubire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Cine a fost Cel promis de Dumnezeu? (b) Ce întrebare pun oamenii astăzi, devreme ce lui i s-a dat naştere cu mult timp în urmă?
2,3. (a) Unde şi cum a fost născut Acest promis? (b) Cum a ştiut fecioara Maria că va fi născut de ea?
4. Care sunt cele două scopuri pentru care Isus a fost născut în felul acesta?
5. Ce mare calitate a manifestat Dumnezeu în felul acesta faţă de omenire?
6. Care este atunci calea lui Dumnezeu, şi cum demonstrăm că Îl cunoaştem pe Dumnezeu?
7. Ce întrebări suntem făcuţi să punem, având în vedere ce învaţă oamenii despre Dumnezeu, în comparaţie cu ce învaţă Cuvântul Său?
8,9. (a) Ce întrebare punem despre viitorul omului din cauza actualei lui stări de mizerie? (b) Cum va avea Dumnezeu mai multă iubire pentru un copac decât pentru om?
10. Ce s-a rugat Iov cu privire la iad şi de ce?
11. Cine sunt puşi ca oile în iad şi ce speranţă există pentru ei?
12. (a) De ce au fost obligaţi oamenii să vadă moartea? (b) De ce ajungerea lor în iad nu putea fi pentru a avea sufletele chinuite?
13. (a) Dacă iadul înseamnă chin, atunci ce trebuie să argumentăm despre Isus? (b) Cum se arată ce este iadul, comparând traducerile *Douay* şi cea a lui *Knox*?
14. Cum arată o autoritate catolică faptul că „iadul” este mormântul obişnuit?
15. Simte cineva ceva în iad? Ce arată Scripturile?
16. Ce a arătat despre cei din iad experienţa lui Lazăr, cel pe care l-a înviat Isus?
17. De ce Dumnezeu nu s-ar fi putut gândi niciodată la un astfel de lucru precum chinul veşnic al sufletelor după moarte?

Cuprins

18. Ce semnifică focul în Sfintele Scripturi, ca la 2 Tesaloniceni 1:7-9?
19. Pe cine urăşte Dumnezeu şi cui îi arată îndurare?
20. Cum este o expresie a iubirii lui Dumnezeu faptul că suntem vii?
21. Cum se dovedeşte că Iehova Creatorul este un Dumnezeu al iubirii?
22,23. (a) Ce simţuri ne-a dat Dumnezeu şi pentru ce scop? (b) Cum poate exprima omul viaţa şi unde i-ar plăcea să trăiască pentru totdeauna?
24. Ce poate face creierul şi ce demonstrează dăruirea lui de către Dumnezeu?
25. Ce însuşiri i-a dat Dumnezeu omului?
26. Manifestând iubire, ce însărcinare i-a dat Dumnezeu omului?
27. Unde l-a pus Dumnezeu pe om şi cum s-a îngrijit să nu trăiască singur?
28. Faptul că Dumnezeu a pus copacul interzis în paradis a arătat că fericirea şi mulţumirea omului depindeau de ce?
29. (a) Urma omul să guverneze singur? (b) Ce a vrut Dumnezeu să vadă în om?
30. La ce ar fi trebuit să ducă aprecierea pe om să facă?
31. De cine a preferat Eva să asculte?
32. Ce au arătat Adam şi Eva că le lipsea şi de ce?
33. Cum a arătat Dumnezeu atunci că iubirea Lui pentru omenire nu s-a micşorat?
34. Ce drept au pierdut Adam şi Eva, dar care rămâne scopul lui Dumnezeu referitor la locuinţa omenirii?
35. Ce carte este un dar al iubirii lui Dumnezeu şi cum a fost ea produsă?
36. Ce a spus apostolul Petru despre scrierile profeţilor lui Dumnezeu?
37. Care este, deci, cea mai bună călăuză scrisă pentru noi şi de ce?
38,39 (a) Ce carte descoperă scopurile lui Dumnezeu şi ce le-a promis Dumnezeu lui Avraam, David şi Daniel? (b) Ce va asigura Împărăţia pentru omenire?
40. Ce se poate spune despre războaiele dintre naţiuni sub Împărăţie?
41. Cum a dus la împlinirea lui Isaia 9:6, 7 împlinirea cuvintelor îngerului către Maria?
42. Ce rugăciune şi-a învăţat Isus discipolii şi ce înseamnă împlinirea acesteia pentru naţiunile acestei lumi?
43. Cum a făcut posibil Isus ca omul să câştige viaţă veşnică?
44. Prin cine a venit moartea, dar prin cine vine viaţa şi cât timp trebuie să domnească El?
45. Când încep să se împlinească toate acestea şi la ce le conduc egoismul şi ura pe toate naţiunile?
46. Cum ar putea să fie o expresie a iubirii lui Dumnezeu bătălia Armaghedonului?
47. Cu cine va popula Dumnezeu pământul?
48. Cum demonstrează potopul din zilele lui Noe că Armaghedonul va fi o expresie a iubirii lui Dumnezeu?
49. Cum ajung oamenii să cunoască mai mult decât o simplă existenţă?
50. Ce trebuie să fie predicat acum înainte de Armaghedon şi ca oamenii să poată să facă ce?
51. A ridicat Dumnezeu martori? Care este scopul, lucrarea şi calea lor?
52. Ce lucruri fundamentale credem noi ca martori ai lui Iehova?

Cuprins

53. Ce mărturie punem despre înviere şi câştigarea vieţii în lumea nouă sau eşecul de o câştiga?
54. Ce lucruri trebuie să căutăm înainte de Armaghedon şi de ce?
55. De ce carte trebuie să facem rost, s-o citim şi s-o studiem şi de ce?

Cuvântul lui Dumnezeu este viu

Biblia trăieşte pentru voi? Din beneficiile pe care le aveţi din aceasta vă puteţi alătura cuvintelor lui Pavel, aşa cum le-a zis el evreilor: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternice şi este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor, şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimi”? – Evrei 4:12, *NW*.

Indicând spre un obstacol proeminent care a creat bariere fără rost între căutătorii sinceri ai adevărului şi înţelegerea lor despre Biblie, revista „*The Churchman*” din data de 15 aprilie 1952, a citat aceste cuvinte ale pastorului Roy L. Smith, pe care acesta le-a spus la o întâlnire despre Graniţa Educaţiei Creştine a Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos: „Biblia este cea mai puţin înţeleasă şi cea mai denaturată lucrare literară produsă vreodată printre oameni. Personajele sale din carne şi sânge au fost prezentate într-o lumină atât de proastă încât apar ca îngeri din ipsos şi diavoli fără nume. În prezent, datorită istoricilor şi arheologilor, începem să vedem fărâme din aceştia, aşa cum stau prezentaţi într-o lumină modernă, implicaţi în lupte disperate în interesul unei lumi decente şi drepte. Cartea vieţii întăreşte sufletele celor care, chiar şi în prezent, se trudesc pentru aceleaşi scopuri.”

Din fericire, cititorul modern al Bibliei este binecuvântat cu accesul la numeroase traduceri moderne care au făcut multe lucruri pentru a împiedica acest Cuvânt al vieţii să se prăfuiască pe raft. Numai cei care au o adoraţie superstiţioasă pentru copertele negre sau pentru frazeologia caracteristică a tradiţionalei *Versiuni Regele Iacob* ar avea reţineri. Articolul menţionat mai sus spune în continuare: „Este greu să scăpam de ideea că există ceva foarte sfânt şi religios în limbajul *Versiunii Autorizate* şi uităm că de fapt, la început, a fost condamnată ca fiind prea modernă, avea prea multe în limbajul oamenilor de rând. Noi iubim versiunea cea veche deoarece suntem familiarizaţi cu frazele ei melodioase, şi asemenea muzicii, acestea ne ating mai degrabă emoţiile decât să ne provoace voinţa. Oamenii care foloseau întotdeauna *ţie* şi *tu*, pe care le folosim numai în rugăciuni, nu pot părea niciodată în întregime umani pentru noi. Şi probabil că este mai necesar să ştim exact ceea ce spun scriitorii Bibliei, şi nu să fim induşi în eroare de cuvinte care şi-au schimbat în întregime înţelesul.”

Versiunea Regele Iacob a înfăptuit o lucrare minunată devenind o carte de familie şi echipând familiile de peste tot cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar aceasta şi-a obţinut meritul deoarece era în limba oamenilor din epoca respectivă. În prezent, cu o altă epocă, alţi oameni şi altă limbă, nu există niciun motiv pentru

Cuprins

care Biblia să nu fie făcută la fel de uşor de înţeles aşa cum era în secolul al şaptesprezecelea. Aşa că noi primim beneficiul cel mai mare prin citirea Bibliei în limbajul actual.

Atomii şi moleculele care formează materia sunt într-o continuă mişcare. Cu cât se deplasează mai rapid cu atât devin mai fierbinţi; cu cât se deplasează mai încet cu atât scade temperatura lor. Iar regula generală este că atunci când o substanţă se încălzeşte, se dilată şi când se răceşte, se contractă. De asemenea, un corp cald îşi poate împărţi căldura cu un corp rece, moleculele ce se mişcă rapid ale celui cald transferând o viteză mai mare către moleculele substanţei reci cu care vine în contact, iar mişcarea sporită îl face pe cel rece să se încălzească. Toate acestea au o asemănare cu creştinii şi cu activitatea creştină. Isus s-a referit la cei care afirmau că-l urmează în termeni de temperatură: „Cunosc faptele tale, şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte şi nici rece, te voi vărsa din gura Mea.” – Apoc. 3:15, 16, *NW*.

Acei creştini care sunt fierbinţi se mişcă zelos, se înviorează în serviciul Împărăţiei, şi îşi extind slujirea. Cei care sunt reci şi-au pierdut mişcarea, s-au răcit şi au dat înapoi. Ei nu au căldură şi zel pentru ei înşişi şi nu au deloc ca să împartă şi cu ceilalţi. Cei care sunt activi şi fierbinţi pentru serviciul lui Dumnezeu îi pot contacta pe cei mai puţin activi şi le pot transfera zel şi căldură, înviorându-i spre activitate şi încălzindu-i pentru realizarea unei expansiuni a slujirii lor. Oferirea acestui ajutor poate reprezenta o secare din energia celui care ajută şi îi poate reduce din timpul pentru propovăduire, dar cauzează o creştere generală activităţii, încălzirea şi activarea celui rece. Mai mult, nu reprezintă o pierdere permanentă pentru cel care ajută, aşa cum se poate întâmpla cu substanţele neînsufleţite. De ce nu? Deoarece creştinii au o modalitate de a-şi umple constant rezervele de căldură. „Nu este Cuvântul Meu ca un foc?” întreabă Iehova. (Ier. 23:29) Aşa că prin realimentare continuă din inepuizabilul Cuvânt al lui Dumnezeu, zelul şi energia creştinului pentru serviciu pot fi păstrate la un nivel înalt.

Unii încep zeloşi în serviciu. Ei studiază şi absorb o rezervă de căldură de la Cuvântul lui Dumnezeu şi progresează rapid pentru un timp. Dar mai târziu ei deprind obiceiuri proaste. Îşi neglijează studiul Bibliei, încetează să se mai alimenteze, îşi pierd căldura, în timp ce cunoştinţa le dispare din minte, şi se răcesc

Cuprins

în timp ce se amestecă în împrejurimile lumii vechi ce sunt reci faţă de Dumnezeu. Prin pierderea căldurii lor creştine şi prin neaprovizionarea acesteia prin studiu, ei se răcesc şi dau înapoi la inactivitatea şi puţinătatea de altădată, aşa cum erau înainte să audă vreodată adevărul. Pavel ne avertizează împotriva unei astfel de dare înapoi din partea celor care au început să-şi folosească libertatea de exprimare pentru a predica şi care au suportat suferinţa alături de poporul lui Dumnezeu: „Totuşi, amintiţi-vă mereu de zilele de odinioară, când, după ce aţi fost luminaţi, aţi dus o mare luptă în suferinţe, uneori în timp ce eraţi expuşi ca într-un teatru batjocurilor şi necazurilor, alteori în timp ce luaţi parte la suferinţa celor ce treceau prin astfel de lucruri. Căci v-aţi arătat compasiunea pentru cei din închisoare şi aţi acceptat cu bucurie jefuirea bunurilor voastre, ştiind că voi aveţi o proprietate mai bună şi durabilă. Nu renunţaţi, deci, să vorbiţi cu libertate de exprimare, fiindcă lucrul acesta aduce cu sine o mare răsplată. Fiindcă aveţi nevoie de perseverenţă … Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din aceia care au credinţă spre păstrarea sufletului în viaţă.” – Evrei 10:32-39, *NW*.

Petru spune că cei care dau înapoi se potrivesc proverbului adevărat: „Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.” (2Pet. 2:22, *NW*) Ei au făcut parte din acest sistem al lumii vechi, apoi s-au asociat cu societatea lumii noi şi s-au hrănit din hrana spirituală curată, de la masa lui Iehova, „un ospăţ de bucate gustoase”, şi după aceasta s-au întors la lumea lui Satan, unde „toate mesele sunt pline de vărsături murdare, nu mai este niciun loc curat.” (Isa. 25:6; 28:8, *AT*) Hrana creştină nu este reprezentată numai de adevărurile hrănitoare din Biblie, ci şi de facerea voinţei lui Dumnezeu, aşa cum a zis Isus: „Hrana Mea este să fac voinţa Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Sa.” (Ioan 4:34, *NW*) Nu este vorba numai despre auzirea cuvintelor lui Dumnezeu, ci este vorba şi despre facerea acestora. (Iac. 1:22) Când cineva încetează să mai studieze şi să facă voinţa lui Dumnezeu, persoana în cauză se întoarce la auzul şi la practicarea propagandei cu multe cuvinte a lumii, rostogolindu-se în mocirla acesteia, aşa cum scroafa spălată s-a întors în noroiul ei.

Dar poate că cei ce au fost odată fierbinţi nu se răcesc, ci devin doar căldicei. Atunci ce se întâmplă? Isus a răspuns: „Te voi da vărsa din gura Mea.” Ei ar putea să dea adevărului destulă atenţie nepăsătoare încât să nu se dea complet înapoi, dar nu suficientă încât să se extindă într-un serviciu zelos. Nemergând nici pe o cale, nici pe alta, ei sunt purtaţi de vânt. „De aceea trebuie să dăm o atenţie mai mult decât obişnuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să mergem în derivă.” (Evrei 2:1, *NW*) Dacă ne permitem să fim purtaţi de vânt, în mod leneş, pe curentul umanităţii, ne vom îndrepta spre marea moartă a Armaghedonului. Noi nu trebuie să ne lăsăm purtaţi de acest curs învolburat al omenirii, fiind luaţi odată cu el, fără împotrivire, ci trebuie să înotăm împotriva acestuia şi acest lucru necesită foarte mult efort. Aşa că noi nu trebuie doar să refuzăm să dăm înapoi, ci să refuzăm să fim leneşi şi inactivi, căci asemenea obiecte sunt asemenea unui lemn plutitor ce se mişcă cu fiecare schimbare a vântului sau a valurilor, incapabil să se ghideze şi fără puterea de a-şi stabili destinaţia. Unii din curenţii apelor lui Satan sunt în mod înşelător calmi şi aparent lini, dar adânci. Prin modalităţi subtile el ne

Cuprins

va face să fim purtaţi de val, mişcându-ne încet şi aparent inofensiv la început, dar pe măsură ce curentul ne prinde, strângerea asupra noastră se întăreşte şi devine din ce în ce mai greu să scăpăm, până când, în cele din urmă, nu vom mai putea înota împotriva curentului ce creşte şi care ne duce chiar mai repede spre cădere, asemenea cascadei Niagara, în abis. Dar noi putem evita acest pericol prin auzirea şi împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu, care ne vor întări speranţa în lumea nouă, iar această speranţă va servi, în schimb, precum o ancoră de care sufletul nostru să se ţină ca să nu fie purtat de val spre distrugere. (Evrei 6:19) Eşuând să facem aşa ceva, vom deveni atât de dezgustători şi neplăcuţi pentru Iehova, Cristos şi organizaţia lui Dumnezeu, încât, în cele din urmă, vom fi daţi afară din mijlocul lor, alungaţi ca fiind greţoşi şi stricaţi.

Exemple bune şi exemple greşite

Moise a dat înapoi de la un serviciu special acordat de Iehova, căci acesta presupunea vorbitul, iar Moise a găsit acest lucru a fi dificil. Iehova i-a dat lui Moise un purtător de cuvânt în persoana fratelui său, Aaron, şi împreună aceştia au slujit cu loialitate, Moise chiar vorbind el însuşi. În înregistrare nu este descoperit dacă acesta avea un obstacol de vreun fel în vorbire, şi dacă a reuşit să îl depăşească. Ideea este că el a dat înapoi numai temporar şi a fost cauzat de ceva ce el considera a fi un obstacol de neînvins; mai târziu el a vorbit, chiar dacă vorbirea a fost fără greşeală sau cu elocvenţă, ori într-un alt fel. – Ex. 4:10-16.

După exodul din Egipt şi în timp ce erau în pustiu, izraeliţii au ascultat raportul ce i-a fost dat lui Moise de către oamenii care au spionat ţara Canaanului: „Am ajuns în ţara în care ne-ai trimis, şi într-adevăr în ea curge lapte şi miere, şi iată-i roadele. Dar oamenii care locuiesc în ţară sunt puternici, iar oraşele sunt fortificate şi foarte mari; şi pe lângă aceasta, am văzut acolo pe cei născuţi din Anac (uriaşi)”. Doi dintre spioni, Iosua şi Caleb, au fost pentru intrarea în ţară, al doilea spunând: „Ar trebui să ne suim şi s-o luăm în stăpânire; pentru că putem să facem aceasta”. Dar cei zece spioni defetişti au protestat cu groază: „Nu putem să ne ridicăm împotriva poporului, pentru că este prea puternic pentru noi. Ţara prin care am trecut ca s-o spionăm este o ţară care îşi distruge locuitorii, şi toţi oamenii pe care i-am văzut în ea sunt oameni de statură mare. Am văzut pe nefilimi (titani) acolo (fiii lui Anac aparţin nefilimilor); în ochii noştri păream ca nişte lăcuste, şi tot aşa trebuie să fi părut şi în ochii lor”. (Num. 13:27, 28, 30-33, *AT*) De frică, izraeliţii au dat înapoi, spre distrugere în pustiu, refuzând să intre în Ţara Promisă. Uriaşii din ţară i-au speriat, dar atunci când Israel a intrat în această ţara, după vreo patruzeci de ani, uriaşii erau tot acolo. (2Sam. 21:15-22) Aşa se întâmplă şi în prezent. Faptul că dăm înapoi nu îndepărtează obstacolele. Acestea vor fi acolo şi săptămâna viitoare, luna viitoare sau anul viitor, pentru a fi înfruntate în cele din urmă, când înaintăm în serviciu.

Cuprins

Atunci când profetul Urie a declarat un mesaj nepopular împotriva Ierusalimului şi Iudeii, regele Ioiachim a căutat să-l omoare. Urie a dat înapoi, a renunţat la serviciul lui Iehova şi a fugit în Egipt. Dar Ioiachim a trimis oameni în Egipt, care l-au adus pe Urie înapoi, iar profetul lipsit de credinţă a fost ucis. (Ier. 26:20-23) Cât de diferită a fost calea de acţiune a lui Ieremia! În momentul în care un sul scris de Baruc la spusele lui Ieremia, care conţinea judecăţile lui Iehova, i-a fost citit regelui Ioiachim, regele a ars sulul şi a ordonat arestarea lui Baruc şi a lui Ieremia. Dar Ieremia nu a fugit din ţară, aşa cum a făcut Urie. În schimb, el i-a dat un alt sul lui Baruc, „care a scris în acesta, după spusele lui Ieremia, toate cuvintele din cartea pe care Ioiachim, regele Iudeii, a ars-o în foc; şi multe alte cuvinte de acest fel au fost adăugate." (Ier. 36:32, *AT*) Cu o altă ocazie nepopularul mesaj de distrugere din partea lui Iehova i-a adus atât de multă suferinţă lui Ieremia încât acesta a decis să nu mai vorbească în Numele lui Dumnezeu. Dar profetul nu a putut deveni indiferent faţă de lucrarea lui Iehova şi nici nu a putut să dea înapoi în inactivitate. De ce nu? Chiar Ieremia însuşi a dar răspunsul: „Este în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele; Am obosit să îl mai opresc – nu îi mai pot rezista." (Ier. 20:9, *AT*) Cuvântul lui Dumnezeu, ca şi focul, l-a ţinut pe profet fierbinte şi activ în serviciul lui Iehova.

La începutul serviciului lui Ieremia, când Iehova l-a chemat să fie profet, primul impuls al lui Ieremia a fost să dea înapoi: „Nu pot să vorbesc pentru că sunt un copil." Dar Iehova s-a opus, zicând: „Pun cuvintele Mele în gura ta." (Ier. 1:4-10, *AT*) După aceea, Ieremia a vorbit în mod credincios acele cuvinte. Tot aşa trebuie să vorbim şi noi cuvintele lui Dumnezeu în prezent, fără frică. El le pune în gurile noastre, prin studiul nostru al Cuvântului Său, Biblia şi prin îngrijirile pe care le face prin organizaţia Sa vizibilă. Dacă s-ar întâmpla să primim aceste cuvinte în gurile noastre şi să putem să le potrivim după limbile noastre, în propovăduire, atunci trebuie să le lăsăm să ne pătrundă în inimi şi să le permitem să ne concentreze minţile, transformându-le, astfel încât să fie pline de gândurile lui Dumnezeu şi nu cele ale omului. (Isa. 55:8; Mat. 16:23; Rom. 12:2, *NW*) Pe scurt, noi trebuie să studiem. Să studiem nu numai primele principii ale adevărului, dar şi lucrurile mai adânci ale lui Dumnezeu, astfel încât să înaintăm spre maturitate, pentru a deveni învăţători ai Cuvântului lui Dumnezeu. „Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere, ca să deosebească binele şi răul." – Evrei 5:12-14; 6:1, *NW*.

Ne numărăm noi printre cei „care prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere, ca să deosebească binele şi răul? Numai prin folosire ne sunt extinse şi instruite capacităţile mentale. Le instruim noi pe ale noastre pentru pălăvrăgeală nefolositoare, pentru lipsă de importanţă, pentru bârfe, pentru plângeri şi murmurări? Exact aceasta facem, dacă în acest mod ne folosim vieţile. Pe de altă parte, dacă ne folosim minţile pentru a cerceta şi pentru a digera tot ceea ce putem din Cuvântul lui Dumnezeu şi din ajutoarele furnizate ale Bibliei, dacă folosim această cunoştinţă proaspăt dobândită în comentarii la întâlnirile adunării, dacă o folosim mai departe, în propovăduire în serviciu pe teren, atunci o asemenea întrebuinţare şi practică ne vor instrui puterile perceptive, astfel încât capacităţile

Cuprins

noastre mintale să crească. Această lume a inventat sloganul că practica face perfect. Devizele sunt uşor de inventat, dar analiza le arată de cele mai multe ori a fi false. Practica nu face perfect – numai Dumnezeu face lucrurile perfect. Practica îmbunătăţeşte, fie îmbunătăţeşte la a fi bun, fie la a fi rău, acest lucru depinzând de ceea ce punem în practică. Practicaţi bârfa şi vă veţi îmbunătăţi în acest păcat. Practicaţi evlavia şi vă veţi îmbunătăţi cu ajutorul lui Iehova. Folosirea potrivită a puterilor noastre perceptive ne va face studenţi şi slujitori mai buni ai Cuvântului lui Dumnezeu, ne va păstra fierbinţi şi activi pentru Acesta.

Apostolul Pavel, cel care a sfătuit împotriva dării înapoi, este un exemplu bun de persoană care a evitat această capcană. Nici un teritoriu nu era destul de puternic încât să-l facă pe acesta să dea înapoi. La un moment dat evreii „au aruncat cu pietre în Pavel şi l-au târât afară din oraş, crezând că este mort". La puţin timp după aceea el a intrat în acelaşi oraş pentru a propovădui. (Faptele 14:19-22, *NW*) El nu a dat înapoi de la lucrarea din uşă în uşă: „Nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă." (Faptele 20:20, *NW*) Persecuţiile nu l-au descurajat: „Sunt ei slujitori ai lui Cristos? Răspund ca un nebun, eu sunt şi mai mult: în munci grele şi mai mult, în închisori şi mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune!" – 2Cor. 11:23-27, *NW*.

Isus Cristos a rezistat tuturor eforturilor de a-L face să dea înapoi. La începutul serviciului Său, Diavolul L-a ispitit prin diverse căi subtile, dar Isus nu a ezitat niciodată şi la final a dat glas acestei respingeri aspre faţă de ispititor: „Pleacă, Satan!" (Mat. 4:10, *NW*) Mai târziu unul din proprii Săi apostoli a încercat să-L întoarcă de la calea de acţiune a suferinţei care stătea înainte: „Petru L-a luat deoparte şi a început să-L mustre, zicând: «Fii bun cu tine Însuţi, Doamne; nu vei avea deloc soarta aceasta.» Dar, întorcându-se cu spatele, El i-a zis lui Petru: «Înapoia Mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.»" (Mat. 16:22, 23, *NW*) Şi chiar şi atunci când propria Sa carne a vrut ca paharul morţii înjositoare să treacă, zelul Său pentru voinţa divină a ocupat primul lor pentru El. Chiar înainte de a fi trădat şi de a muri pe stâlpul de tortură, El s-a rugat de trei ori: „Tată, dacă este cu putinţă, să treacă de la Mine paharul acesta! Totuşi, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu." – Mat. 26:39-44, *NW*.

Exemplele bune sunt modele pentru noi

Noi suntem înconjuraţi de un nor de martori exemplari ce au trăit înainte de vremea lui Isus Cristos. „Ei au fost omorâţi cu pietre, au fost încercaţi, au fost

Cuprins

tăiaţi în două cu fierăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, în timp ce erau în lipsuri, în necazuri, maltrataţi; şi lumea nu era demnă de ei. Au rătăcit prin locuri pustii, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului." Dar ei nu au dat înapoi. Noi am citit despre experienţele greu încercate ce s-au abătut asupra lui Pavel. Dar el nu a dat înapoi. El ne-a sfătuit: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos." Şi despre cel mai important model de integritate este scris: „Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele Lui." – 1Cor. 11:1; Evrei 11:37, 38; 12:1; 1Pet 2:21, *NW*.

Noi ştim când dăm înapoi aşa cum ştie şi Dumnezeu. Noi ştim când facem ceva pentru că vrem să facem şi ştim când facem ceva pentru că Dumnezeu vrea să facem acel lucru. Noi ştim când ne urmăm propria voinţă şi când urmăm voinţa lui Dumnezeu. Adică, noi putem să spunem dacă vrem, dar rareori vrem să ne dăm pe faţă. Mulţi preferă să se păcălească singuri, şi cred că îi păcălesc şi pe alţii şi speră să Îl păcălească şi pe Dumnezeu. Dar El nu poate fi luat în derâdere. El ne cunoaşte mai bine decât ne cunoaştem noi pe noi înşine şi ne vede aşa cum suntem, fie că noi ştim asta sau nu. Trebuie să încercăm să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu. Putem pune întrebări ca o auto-examinare. Ne-am dedicat trupul Lui, dar oare îl dăm pentru voinţa Sa sau a noastră? Ne slujim pe noi înşine sau Îl slujim pe El. Trăim la nivelul dedicării noastre, sau ne dăm înapoi de la aceasta? Îl lăsăm să ne folosească aşa cum doreşte sau insistăm să ne folosească aşa cum dorim noi? La ce renunţăm? Ce precedăm? La ce spunem nu, pentru noi înşine, pentru a ne extinde serviciul? Sau ne răsfăţam mai întâi şi apoi scuzăm acest răsfăţ? Ne îngrijim de carne şi întristăm spiritul, sau bucurăm spiritul şi ne înfrânăm carnea? Nu le putem mulţumi pe amândouă. (Rom. 8:7-13) Mai degrabă decât să înrobească spiritul, Pavel a înrobit carnea, ca spiritul să fie liber. (1Cor. 9:27) Ne putem confrunta cu multe alte întrebări minuţioase.

Prin urmare, concluzia problemei este că ar trebui să studiem Cuvântul lui Dumnezeu şi să îl lăsăm să ne aprindă în activitatea Împărăţiei, să ne facă să ne extindem, astfel încât să satisfacem cererile ce tot cresc, pe care domeniul mărturiei le pregăteşte pentru noi. Odată ce am început, ar trebui să ne păstrăm căldura pentru cauza lui Dumnezeu prin realimentare de la sursa inepuizabilă de zel creştin, Biblia. Un foc nealimentat, moare. Un vas spart ce nu este umplut se usucă. Aşa că trebuie să ne păstrăm înflăcăraţi de Cuvântul lui Dumnezeu, plini de apele adevărului, să-l folosim pentru a-i ajuta şi pe alţii să fie activi, să-l folosim la întâlnirile adunării, să-l folosim în serviciul de teren şi în toate modalităţile posibile şi să nu permitem niciodată ca acesta să se răcească sau să dea înapoi din vieţile noastre. Nu trebuie să îngheţăm într-o stare de inactivitate, ci să continuăm să ne mişcăm în serviciu, extinzându-ne slujirea, fierbinţi pentru Iehova şi pentru cauza Acestuia. Atunci vom putea prelua cu încredere cuvintele: „Noi nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din aceia care au credinţă pentru păstrarea sufletului în viaţă."

Cuprins

Îndurătoarea îngrijire a lui Iehova

Legile pe care Iehova le-a dat naţiunii Israel reflectă cu adevărat însuşirile Sale de înţelepciune, dreptate şi iubire. Ceea ce evidenţiază în mod special dreptatea Sa a fost legea care cerea ca cel care punea mărturie falsă, cu răutate, să fie pedepsit aşa cum căuta el să pedepsească pe altcineva: „Judecătorii vor cerceta problema în detaliu şi dacă se află că martorul acela este răutăcios şi că a făcut o mărturisire mincinoasă împotriva fratelui său, atunci trebuie să-l trataţi aşa cum a vrut el să-l trateze pe fratele său; astfel, veţi scoate răul din mijlocul vostru. Ceilalţi vor auzi şi se vor teme şi niciodată nu se vor mai face vinovaţi de un asemenea păcat. Nu trebuie să aveţi milă de acesta; viaţă pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.” – Deut. 19:18-21, *Mo*.

Pe de altă parte, observaţi îngriirea foarte îndurătoare pe care Iehova a făcut-o pentru omul care, din greşeală, a ucis un alt om; ca viaţa acestuia să nu devină pradă răzbunării rudelor omului mort: „Când veţi trece peste râul Iordan în ţara Canaan, să alegeţi nişte cetăţi care să fie cetăţi de scăpare, unde să poată fugi ucigaşul care a ucis pe cineva din greşeală. Să daţi trei cetăţi dincoace de Iordan şi trei cetăţi în ţara Canaan; acestea vor fi cetăţi de scăpare.” În vederea faptului că nu existau nici poduri nici bacuri care să se întindă pe râul Iordan, această îngrijire de cetăţi de fiecare parte era vitală. – Num. 35:10, 11, 14, *AS, notă marginală*.

„Şi acesta este cazul ucigaşului ce va fugi acolo şi va trăi când îl va omorî pe aproapele său fără voie, şi pe care nu l-a urât înainte. Când un om se duce în pădure cu aproapele său să taie lemne, ridică securea ca să tăie pomul iar fierul scapă din coadă şi îl loveşte pe aproapele său şi-l omoară; atunci acesta să fugă în una din cetăţile acestea şi va trăi: pentru ca nu cumva răzbunătorul sângelui să-l urmărească pe ucigaş, aprins de mânie, să-l ajungă din urmă, drumul fiind prea lung, şi să-l lovească mortal, deşi nu merita să moară, fiindcă în trecut nu-l urâse.” – Deut. 19:4-6, *AS*.

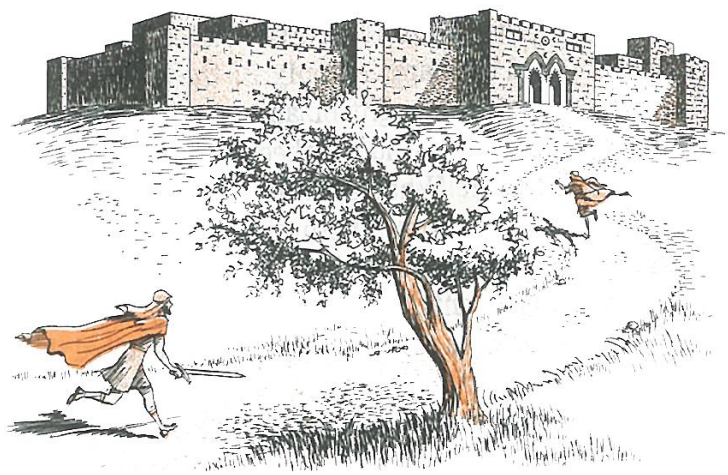

Cele şase cetăţi de scăpare erau dintre cele patruzeci şi opt de cetăţi ce le fuseseră date leviţilor, căci ei nu aveau nicio moştenire în ţară. La sosirea unui ucigaş în cetatea de scăpare exista un proces al bătrânilor din cetate pentru a se determina dacă uciderea a fost cu adevărat accidentală sau nu. Dacă uciderea nu fusese accidentală atunci ucigaşul era dat pe mâinile răzbunătorului apropiat al celui ucis,

Cuprins

pentru a fi omorât; dacă uciderea era accidentală atunci ucigaşul, deşi i se cruţa viaţa, era obligat să rămână în această cetate până la moartea marelui preot ce slujea la momentul respectiv. Greşeala de a nu rămâne în cetate îl putea costa viaţa. – Num. 35:26-28.

Observaţi că această îngrijire îndurătoare era disponibilă numai dacă o asemenea persoană „nu-l urâse în trecut". Astfel, chiar şi aici, legea lui Dumnezeu avea înţelesul că urârea aproapelui este o crimă. (1Ioan 3:15) Cât de înţelepte sunt legile lui Dumnezeu! Cum sprijină ele măreţia dreptăţii Sale, în timp ce, în acelaşi timp, Îi slăvesc bunătatea îndurătoare!

Această îngrijire îndurătoare a legii lui Dumnezeu pentru Israel, are cea mai mare importanţă pentru noi în prezent, fiind printre „toate lucrurile ce au fost scrise odinioară pentru instruirea noastră." (Rom. 15:4, *NW*) Cum aşa? Haideţi să vedem.

Legământul lui Noe

La scurt timp după ce Noe şi familia sa au ieşit din arcă, Iehova Dumnezeu a făcut o înţelegere solemnă cu aceştia. Printre prevederile acestei înţelegeri era: „Îi voi socoti pe oameni răspunzători unul pentru viaţa celuilalt; dacă cineva varsă sângele unui om, şi sângele acestuia să fie vărsat de om; căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său. Voi pune curcubeul Meu în nori şi va fi un simbol al legământului dintre Mine şi lume. … Apele nu se vor mai face niciodată potop care să distrugă toată carnea. Când curcubeul va apărea în nori, Eu îl voi vedea şi îmi voi aminti de legământul veşnic dintre Dumnezeu şi fiecare creatură vie." – Gen. 9:5, 6, 13, 15, 16, *AT*.

Naţiunile au încălcat în mod flagrant acest legământ prin purtarea multor războaie şi prin persecutarea voită şi maliţioasă a slujitorilor lui Iehova. În legătură cu această încălcare a legământului Său, Iehova spune: „Pământul este murdărit prin atingerea locuitorilor lui, pentru că aceştia au încălcat legi, au tulburat regulamente, au rupt legământul veşnic." „Căci indignarea Domnului este împotriva tuturor naţiunilor, şi mânia Lui asupra tuturor armatelor: El i-a distrus în totalitate şi i-a dat măcelului". În legătură cu organizaţia babiloniană a lui Satan se spune: „Într-o singură zi vor veni plăgile ei: moarte, jale şi foamete şi ea va fi complet arsă, căci Iehova Dumnezeu care a judecat-o este puternic. «Bucură-te de ea, cer şi voi sfinţilor, apostolilor şi profeţilor, pentru că Dumnezeu a hotărât s-o pedepsească în mod drept pntru voi»" – Isa. 24:5, *AT*; 34:2; Apoc. 18:8-20, *NW*.

Deşi această distrugere prin mâna lui Iehova vine asupra conducătorilor naţiunilor, aceştia nu sunt singurii ce sunt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu. Toţi cei care au vărsat sânge la porunca liderilor comerciali, politici sau religioşi sunt de asemenea vinovaţi. Şi nu numai atât, dar în măsura în care oamenii au sprijinit asemenea conducători, în aceeaşi măsură sunt vinovaţi pentru încălcarea legământului ce priveşte sfinţenia vieţii. Cu toate acestea, aşa cum s-a întâmplat şi cu izraeliţi, Iehova a făcut îngrijiri şi în prezent ca cei care au fost implicaţi fără voia lor în asemenea vărsări de sânge şi persecuţii, pot scăpa de pedeapsa cu moartea prin fuga în „cetăţile de scăpare" moderne.

Cuprins

Găsirea scăpării în prezent

Cuvântul evreiesc ce a fost tradus cu „scăpare” este folosit şi aplicat doar acestor cetăţi, şi reprezintă un azil sau un loc de protecţie şi siguranţă. Ce este acest azil? Ce sunt aceste cetăţi moderne de scăpare? Din moment ce aceste cetăţi de scăpare erau cetăţile leviţilor şi, prin urmare, compuse din locuitori care erau dedicaţi şi implicaţi în mod special în serviciul lui Iehova, ele ar putea foarte bine ilustra organizaţia creştinilor dedicaţi şi unşi din prezent, societatea lumii noi pe care aceştia o formează, noul sistem de lucruri sub care ei operează. Şi de când a fost făcut disponibil acest loc de scăpare pentru aceşti ucigaşi fără voie, oameni cu bunăvoinţă? În special din anul 1918, când speranţa de a supravieţui răzbunării lui Iehova la Armaghedon a fost anunţată în mod remarcabil în lectura „*Lumea s-a sfârşit – Milioane ce trăiesc acum nu vor muri niciodată*”.

Cine este răzbunătorul sângelui? Conform legii lui Dumnezeu, executorul oficial trebuia să fie o rudă apropiată. De fapt, cuvântul evreiesc pentru răzbunător indică faptul că acesta era o rudă apropiată. Această rudă apropiată a rasei umane, care a fost numită drept executorul oficial al lui Dumnezeu şi răzbunător al sângelui vărsat pe nedrept şi pentru persecutarea slujitorilor Săi este Isus Cristos. Fiind născut ca un om, El a devenit ruda apropiată a omenirii. – Gal. 4:4, 5.

Faptul că Iehova Dumnezeu l-a numit judecător şi executor se vede clar din Scripturi. „Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredinţat-o Fiului. Şi i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul Omului.” (Ioan 5:22, 27, *NW*) „El judecă şi poartă război cu dreptate. Şi era îmbrăcat cu o mantie stropită cu sânge, iar Numele cu care este numit este Cuvântul lui Dumnezeu.” Locul în care El Îşi executa judecăţile împotriva celor care au încălcat legământul lui Noe „se numeşte în ebraică Har-Maghedon.” – Apoc. 19:11, 13; 16:16, *NW*.

Scripturile vorbesc despre sângele răzbunătorului ca fiind fierbinte. Inima lui Isus Cristos este într-adevăr înfierbântată de o indignare dreaptă împotriva celor care au încălcat în mod voit legământul lui Dumnezeu. Asemenea lui Iehu, El va porni cu furie împotriva duşmanilor Săi. (2Regi 9:20) Acest lucru indică faptul că există o urgenţă de a fugi acum în cetatea de scăpare, organizaţia lui Dumnezeu. Aşa cum a avertizat Iehova prin Ieremia: „Fugiţi din Babilon şi fiecare să-şi scape viaţa, ca nu cumva să pieriţi din vina lui, căci acesta este timpul de răzbunare a Domnului. El îl va răsplăti după faptele lui.”– Ier. 51:6, *AT*.

La sosirea în cetatea de scăpare, judecătorii sau bătrânii oraşului îi dădeau ucigaşului dreptul de a rămâne în oraş. Aceşti bătrâni sau judecători îi ilustrează bine pe creştinii maturi, unşi şi dedicaţi ce fac parte din noul sistem de lucruri. Ei aprobă meritul ucigaşilor de a rămâne în cetate prin aceea că le arată cererile scripturale pentru a fi cruţaţi la Armaghedon, şi că îi avertizează pe cei nelegiuiţi cu voia despre execuţia lor iminentă din partea răzbunătorului sângelui, Isus Cristos.

Chiar şi izraeliţilor le era interzis să aducă o răscumpărare pentru o crimă sau pentru cineva care a fugit în cetatea de scăpare, ca acesta să se poată întoarce la casa lui, aşa că în prezent nimeni nu îşi poate cumpăra siguranţa cu bunuri lumeşti. „Bogăţia nu este de niciun ajutor în ziua mâniei; dar dreptatea salvează de

Cuprins

la moarte.” (Num. 35:31, 32; Prov. 11:4, AT) Ei trebuie să devină rezidenţi ai cetăţii de scăpare, exercitând credinţă în Iehova Dumnezeu şi în Fiul său, Isus Cristos ca Salvator şi Răscumpărător şi trebuie să se dedice lui Iehova Dumnezeu. Acestora le este dată porunca: „Căutaţi pe DOMNUL, voi toţi cei smeriţi de pe pământ, care fac voinţa Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia; poate veţi putea fi ascunşi în ziua mâniei DOMNULUI.” – Ţef. 2:3.

Cât timp ar trebui să rămână aceştia în cetatea de scăpare? Până la moartea marelui preot, sau până după Armaghedon, când ultimul dintre membrii preoţeşti ai trupului lui Cristos va muri, pentru a i se alătura Domnului lor în tărâmul ceresc. Până atunci, toţi slujitori dedicaţi ai lui Dumnezeu să-i facă de cunoscut îngrijirea îndurătoare pentru cruţarea ucigaşilor fără voie, şi toţi oamenii cu bunăvoinţă, iubitori de dreptate, să profite de îngrijirea îndurătoare a lui Iehova fugind în aceste cetăţi de scăpare – organizaţia lui Dumnezeu.

Închinare purificatoare în Nigeria

Dărâmarea idolilor

Un serv de district nigerian scrie după cum urmează: „Am călătorit la următoarea noastră adunare pe drumuri printre tufişuri, şi am trecut prin foarte multe sate mici. Nu multe sate din lumea occidentală se pot lăuda ca fiind atât de religioase. La intrarea în fiecare sat stă atârnat juju pentru alungarea răului; dar asta este doar începutul. Vedeţi acel stâlp cu un lanţ în jurul lui? Acela este Awosi, zeul vieţii. Şi ce este acela de la intrarea în colibă? Un morman de pământ cu o oală în vârf. Aceea este Umumogo, juju familiei. Acea pasăre de lut este Ugo, juju al prezicerilor. Întruchiparea în mărime naturală a bărbatului şi a soţiei este Ovagure, şi sculptura mică în lemn a omului de la brâu în sus îl reprezintă pe Obo, zeul prosperităţii. Şi nu putem să trecem cu vederea de Oghene, un stâlp de patruzeci de picioare cu o bucată de pânză albă în vârf. Şi mai există şi micile case pentru jertfe ridicate pe picioroange. Înăuntru pot fi văzute cochilii, oase, banane, ignami, nuci de cocos, sticle etc.

După ce am încheiat adunarea un tânăr a venit şi a spus: «Tatăl meu tocmai a murit şi mi-a lăsat mie casa lui. Sunt foarte mulţi juju acolo. Vreţi să veniţi să le distrugeţi?» Lucrarea a fost dusă la îndeplinire în mod eficient.”

Un alt serv de district scrie: „Până la ora 9 p.m. adunarea publică deja se încheiase, şi deşi religia falsă fusese în mod serios atacată de către sabia spiritului, în curând avea să simtă toporul şi focul în adevăratul sens al cuvântului. Un anumit om ce înainte fusese implicat în închinarea la demoni dorea să fie liber. Temându-se să îşi distrugă zeii idoli, el a venit în faţa martorilor seara târziu, cerându-le acestora să facă acest lucru. O armată de 100 de martori au pornit în acea noapte într-o misiune distructivă. Moartea s-a pogorât asupra dumnezeilor idoli la miezul nopţii! O casă puternică de juju a fost incendiată şi în flăcările ce pocneau au fost aruncaţi nenumăraţi idoli, talismane, scoici, tobe, vase, oale, veşminte speciale, pene ‘sfinte’ şi lucruri asemănătoare acestora. Foarte mulţi dintre vecini s-au

Cuprins

alăturat martorilor şi aclamau, pe măsură ce lucrarea continua. Dumnezeii demoni nu au rezistat flăcărilor fioroase ce pocneau, transformându-se în fum. Pe măsură ce focul urla, martorii dansau în jurul acestuia cântând cântări ale Împărăţiei. Copacul juju şi gardul acestuia au fost dărâmate la pământ şi arse. Chiar şi talismanele din părul soţiei omului au fost tăiate şi arse. Aceşti juju, prin intermediul oracolelor, le interziceau constant să mănânce diverse lucruri, îi obligau să se abţină de la a face anumite lucruri, şi întotdeauna cereau jertfe de pui şi capre. Omul îşi cheltuise toţi bani în satisfacerea dumnezeilor săi idoli şi fără niciun beneficiu."

O adunare în mijlocul hoţilor

Râul Imo este un loc foarte bine cunoscut, şi nu pentru calităţile sale bune, cinstite, ci ca un centru al tâlharilor. Aici este cartierul general al celor mai cunoscuţi hoţi şi pungaşi din întreaga provincie. În acest loc au început să sosească martorii lui Iehova pentru adunarea lor de circuit. Şeful tâlharilor s-a apropiat de servul de circuit şi şi-a oferit locuinţa ca unii dintre martori să stea acolo. Oare era sincer sau doar căuta o şansă să-şi facă meseria? Observând ezitarea servului de circuit el a spus: „Vreau ca martorii lui Iehova să stea în casa mea. Poate că acest lucru mă va ajuta să văd adevărul. Te asigur că nici măcar un ac mic nu le va lipsi oamenilor tăi. Vorbesc serios. Ştii că noi avem uniunea noastră şi toţi trebuie să se supună regulilor." Şaptesprezece martori au stat în casa lui. În acest oraş cunoscut ca fiind al hoţilor, prin care nimeni nu îndrăznea nici măcar să treacă noaptea, nici un participant la congres nu a pierdut nici cel mai mic obiect. Oamenii au spus că sunt fericiţi că erau alături de un popor curat. Isus a spus că vameşii şi prostituatele vor intra în Împărăţie înaintea clerului ipocrit. Nouă ni se aduce aminte de un alt hoţ ce a murit alături de Isus şi şi-a asigurat promisiunea învierii. Rămâne de văzut câte persoane din acest oraş al hoţilor vor abandona lumea veche.

Un mahomedan a fost impresionat de comportamentul creştin

La Oshogbo, un nou cinematograf a fost închiriat pentru adunarea de circuit. Proprietarul, un mahomedan, a cerut 2 lire (5,60 $) pentru intrare. După adunare acest om ne-a abordat şi a spus că era de părere că şi noi aveam să fim ca alţi oameni şi vom rupe câteva scaune, vom deteriora lucrurile şi vom continua până la orele mici ale dimineţii. Dar, vai, ce diferenţă! Oare noi ne-am simţi jigniţi dacă el ne-ar returna banii? 'Să mă anunţaţi ori de câte ori mai vreţi cinematograful. Îl voi pregăti special pentru voi. Va fi o onoare pentru mine.'

„El a împlinit"

Următoarele au părut în ziarul „*Post"* din oraşul New York, pe data de 24 ianuarie 1952: „Încă o dată Dumnezeu trebuie să fie blamat. Ca şi consecinţă a dezastrului din mina din West Frankfort, un juriu s-a adunat în mod solemn, a mediat, s-a gândit, şi a adus verdictul unanim. Dumnezeu a fost condamnat.

Cuprins

Conform juriului, uciderea celor 119 de mineri de la West Frankfort trebuie să intre în cărţile de istorie ca un ‘act al lui Dumnezeu’. Aşa cum a raportat Murray Kempton în acest ziar chiar, zilele trecute, nimeni – nici guvernul, nici operatorii de la cărbune, nici muncitorii din mină, nici oficiali ai uniunii – nu au părut pregătiţi să caute vreun alt vinovat. A fost aşa uşor să dea vina pe Dumnezeu. La urma urmei, El nu putea răspunde. Poate că unii oameni mai smeriţi ar fi ezitat să ajungă la acest verdict. Este posibil ca ei să se fi gândit la vina membrilor congresului, care au refuzat cu încăpăţânare să voteze o lege pentru siguranţa în mină. Ar fi trebuit să fie cercetată responsabilitatea operatorilor de la cărbune care s-au împotrivit insistent legislaţiei de siguranţă în mină. Este posibil ca ei să fi studiat rolul oficialilor UMW, care întotdeauna au părut mai preocupaţi de politica uniunii decât de siguranţa umană. Dar toate acestea ar fi implicat foarte multe probleme complicate. Era mult mai uşor să dea vina pe Dumnezeu.”

Clasa a nouăsprezecea de la Gilead absolvă

Ceremoniile de absolvire de la Gilead reprezintă ocazii fericite! Mai multe dintre cele 12,000 de persoane care au participat la ceremonia de absolvire vor mărturisi acest lucru. Pentru studenţi, absolvirea reprezintă un curs complet de studiu intensiv. Pentru mulţi, ceva bine făcut. Pentru nenumăraţi prieteni şi rude ce au fost privilegiate să fie prezente la exerciţiile celei de-a nouăsprezecea clase a şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere şi pentru mulţi alţii ce nu au putut fi prezenţi fizic, dar au fost prezenţi „în spirit”, ceremoniile de la Gilead reprezintă laudă şi cinste suplimentare pentru Iehova Dumnezeu, deoarece aceşti studenţi care au absolvit sunt instrumente binevoitoare în mâinile lui Iehova, pentru glorificarea numelui Său şi pentru eliberarea a mult mai mulţi prizonieri din robia Babilonului, înainte să izbucnească Armaghedonul. Prezenţa a atât de multe persoane a dovedit foarte bine interesul pentru şcoală şi în scopul pentru care aceasta fost dedicată. Acest lucru mai demonstrează şi legătura de iubire ce uneşte familia teocratică, şi mai ales afecţiunea arătată faţă de cei ce, curând, vor fi trimişi în aproape treizeci de ţări diferite, pentru a căuta „celelalte oi” ale Domnului. Este posibilă doar o scurtă recapitulare a acestei ocazii fericite.

Sâmbătă, dimineaţa devreme, 26 iulie, maşinile şi autobuzele au început să sosească. Prieteni din patruzeci şi cinci de state, dar şi din Districtul Columbia, Canada, Cuba şi Hawaii, s-au înghesuit la propriu la ferma de 700 de acri a Societăţii Turnul de Veghere din South Lansing, New York, acolo unde se află şi şcoala. Ferma care reprezintă un cămin pentru câteva persoane şi o şcoală cu o clasă de aproximativ 100 de persoane, a devenit un paradis virtual pentru aceste mii de persoane sosite. Fericirea a domnit!

Startul pentru activităţile de absolvire din week-end s-a dat sâmbătă seara cu un studiu Biblic, unde s-a folosit revista *Turnul de veghere*. Panta domoală a peluzei către iazul din faţa lui Şilo forma un amfiteatru natural şi încăpător.

Cuprins

Platforma, plină de gladiole multicolore, era adăpostită la marginea brazilor, care slujeau ca un decor pitoresc pentru toate caracteristicile. Studenţii ce erau pe punctul de a absolvi au participat la discuţia despre paragrafele din revista *Turnul de veghere*, în timp ce aproximativ 8,500 de vizitatori ascultau cu un interes aprins. Această activitate a fost urmată de un program muzical de o varietate plăcută, aranjat de studenţi, program în care au fost prezentate cântări şi elemente populare, ce reprezentau cele treisprezece ţări diferite din care veniseră studenţii. Spectacolul a fost întrerupt de o ploaie blândă, iar programul a fost oprit pentru acea seară.

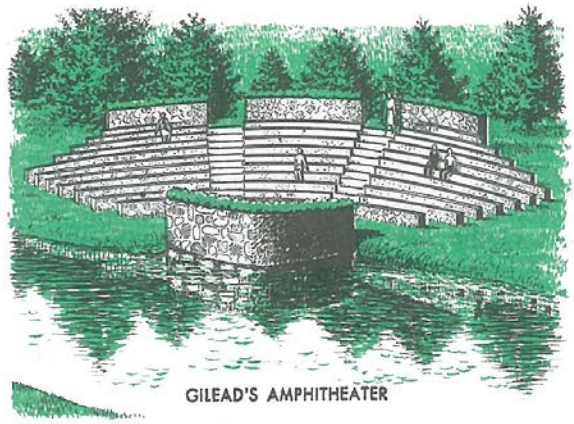
GILEAD'S AMPHITHEATER

Aceste ploi uşoare s-au transformat într-o adevărată furtună în timpul nopţii, dar dimineaţa a adus o nouă zi cu un aer înviorător şi cer senin. La ora nouă fix, au început exerciţiile de absolvire. După câteva cuvinte de încurajare din partea servului şi a instructorilor de la fermă, şi citirea telegramelor de felicitare din toate colţurile pământului, preşedintele Societăţii şi-a ţinut discursul de absolvire. Subiectul său a fost: „Există mai multă fericire în a dărui.” El le-a reamintit studenţilor că fericirea le aparţinea, căci au primit, şi apoi a adăugat: „Instructorii au fost fericiţi să vă ofere multe informaţii din Cuvântul lui Dumnezeu în ultimele şase luni. Gândiţi-vă la fericirea ce va fi a voastră când veţi merge pentru a dărui, fără plată, din această cunoştinţă şi altora”. El a concluzionat spunând că „singura fericire adevărată în viaţă este să dăruieşti aşa cum dăruieşte Iehova, cu multă plăcere şi satisfacţie. Să dăruieşti din obligaţie nu este un lucru acceptabil în faţa lui Dumnezeu. Dăruirea trebuie făcută de bunăvoie şi cu bucurie.”

Imediat după acest discurs, diplomele au fost înmânate individual şi însoţite de un anunţ cu privire la locaţia în care vor fi trimişi diferiţi misionari. Plicul ce le-a fost înmânat fiecăruia dintre cei 111 absolvenţi mai conţinea şi un mesaj scurt din partea Societăţii, pe aceeaşi temă, „Fericire în a dărui”.

La sfârşitul programului de dimineaţă, un reprezentant al corpului de studenţi a citit o rezoluţie care mai apoi a fost adoptată în mod unanim de către studenţi, în care se exprimă determinarea lor de a „face bine cu toată puterea lor, pentru a ne transforma în mod continuu minţile pentru modul de viaţă din lumea nouă, şi astfel să ne arătăm recunoştinţa pentru privilegiile adăugate ale unei pregătiri la Gilead… Noi acum suntem hotărâţi ca, ‘după ce am acceptat bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, să nu îi ratăm scopul’, ci în puterea lui Iehova, ne vom primi numirile şi slujirea cu un spirit de smerenie, dând dovadă de iubire faţă de toţi oamenii.”

Cuprins

Mulţi dintre vizitatori au rămas şi duminică seara, după ce spectacolul muzical de sâmbătă a fost primit cu entuziasm. Reprezentanţii corpului de studenţi şi-au exprimat impresiile în legătură cu zilele de pregătire de la şcoală şi în legătură cu viaţa lor viitoare ca misionari străini, în diferitele ţări, în care clasa va fi împărţită.

În timp ce mulţimile îşi luau la revedere, discuţiile au căpătat un ton mai serios. Unii dintre absolvenţi au fost auziţi spunând: „Şcoala s-a încheiat, absolvirea a trecut, dar avem multă lucrare înainte. Aceste cinci luni au fost dificile, dar în ciuda dificultăţilor au fost luni fericite. Ştiu că ne vom uita înapoi la ele chiar dacă suntem aproape sau departe şi vom găsi în aceste puţine zile multă fericire, o mare mângâiere şi o speranţă sigură. Şi vom fi mişcaţi să-i mulţumim lui Iehova în repetate rânduri pentru acest privilegiu măreţ şi fericit.”

Noua „Biblie” îl omite pe Dumnezeu

Un învăţător israelian, M. Segal, a luat asupra sa sarcina de a rescrie Scripturile Ebraice, deoarece, a spus el, trebuia să se facă ceva pentru a face cartea cea bună să fie populară, din moment ce se află în pericol de a fi uitată în Israel. Însă, în rescrierea Bibliei, el a păstrat foarte puţine informaţii în legătură cu Dumnezeu, deoarece afirmă el, Biblia reprezintă numai istorie. El a şters patru dintre cele Zece Porunci, cele ce se ocupau de relaţia lui Dumnezeu cu omul. El a omis dansul idolatru în jurul viţelului de aur şi distrugerea tăbliţelor de pe muntele Sinai. Se menţionează plăgile asupra Egiptului, dar el introduce şi ideea sa că Dumnezeu nu a avut nicio legătură cu ele. El a acceptat aceeaşi lipsă de apreciere a închinării pure care a cauzat căderea Israelului în anul 607 î.Cr., atunci când naţiunea a fost „nimicită din lipsă de cunoştinţă”. (Osea 4:6) Acest lucru este arătat într-un raport al *Associated Press* care spune: „În unele părţi ale lucrării lui Segal, Dumnezeu apare în treacăt, dar aparent numai de dragul artei.”

Isus a spus: „Lasă morţii să îşi îngroape morţii.” Oare asta înseamnă că noi, în calitate de creştini, nu ar trebui să folosim timp prin participarea la înmormântări? – L. S., Germania.

Înregistrarea de la Matei 8:21, 22 este: „Apoi, un altul dintre discipoli i-a zis: «Doamne, lasă-mă mai întâi să mă duc şi să-mi îngrop tatăl.» Isus i-a zis: «Urmează-mă, şi lasă morţii să-şi îngroape morţii.»” Aceste cuvinte nu militează împotriva participării la înmormântare. Omul care s-a adresat aici i-a spus lui Isus că el dorea să meargă să îşi înmormânteze tatăl, dar asta nu însemna că tatăl bărbatului era deja mort, căci dacă tatăl lui era mort în acel moment omul ar fi fost acolo, la catafalc, şi nu ascultându-l pe Isus. Dar omul a vrut să spună că tatăl lui

Cuprins

era bătrân şi mai devreme sau mai târziu avea să moară; aşa că omul dorea să amâne să-l urmeze pe Isus până după ce va avea grijă de tatăl lui, până la moarte, şi putea primi binecuvântarea tatălui său şi să împlinească dorinţa tatălui de a-l avea pe fiul său lângă patul de moarte ca, să îi închidă ochii cu evlavie, după moarte. Acest lucru ar fi amânat plecarea bărbatului pe urmele lui Isus pe un timp nedefinit şi de aceea a spus Isus să lase morţii să îşi îngroape morţii. Este evident că rudele bărbatului nu Îl urmau pe Isus pe calea spre viaţă şi de aceea erau moarte din punct de vedere spiritual şi puteau fi lăsate pentru a-l îngropa pe tatăl bărbatului atunci când acesta avea să moară. Dar atunci când creştinii dedicaţi din prezent, care se află pe calea vieţii şi în afara condamnării lumii, au o moarte în familie şi au o înmormântare, oare puteţi spune, pe bună dreptate, că aici este un caz ca cei „morţi" (spiritual) să îşi îngroape morţii? Nu. Omul din cazul biblic dorea să meargă acasă să îşi îngroape tatăl şi nu să pună o mărturie printr-o predică de înmormântare.

Dar creştinii dedicaţi aranjează pentru o mărturie a adevărului la înmormântare. Acest lucru reprezintă profitarea de oportunitate. Isus a mers la casa lui Iair acolo unde erau ţinute ceremoniile de înmormântare pentru fiica lui moartă, aducând-o pe aceasta la viaţă. El s-a apropiat şi de procesiunea funerară a fiului mort al văduvei din Nain şi l-a ridicat pe băiat din morţi. Petru a mers la înmormântarea lui Dorca din Iope, acolo unde a ridicat-o pe aceasta dintre morţi (Marcu 5:22-24, 35-42; Luca 7:11-15; 8:41, 42, 49-55; Faptele 9:36-41) Aceste înmormântări au permis mari oportunităţi pentru o mărturie în legătură cu Împărăţia lui Mesia, şi pentru asta sunt folosite ocaziile funerare de mulţi dintre martorii lui Iehova în prezent, şi mărturii vaste sunt oferite atât de prezentatorul înmormântării, cât şi de către alţi fraţi ce participă la o asemenea înmormântare.

Dar cum rămâne cu participarea la o înmormântare oficiată de un preot din multele religii false? Noi nu susţinem acest lucru ca o practică generală, căci o asemenea practică ar fi foarte neînţeleaptă. Însă, pot există împrejurări în care cei aflaţi la adevăr ar trebui să participe la o astfel de înmormântare, şi pot să facă acest lucru fără să fie cenzuraţi pentru asta. Rudele apropiate, care din motive care le depăşesc puterile, se simt obligate să meargă în clădirea unei biserici a unei religii false, pentru a-l vedea pe cel drag al lor îngropat, merg acolo pentru a vedea înmormântarea şi poate pentru a-i mângâia pe ceilalţi care participă. Ei nu merg acolo pentru a practica religia falsă, dacă se află la adevăr. Se întâmplă la fel ca în zilele apostolului Pavel în cazul omului care a mers la templul unui idol pentru ceva de mâncare. El mergea acolo pentru a primi o masă, nu pentru a se închina. (1Cor. 8:7-10, NW) Conştiinţa unui alt frate nu era destul de puternică pentru a-i permite să facă acest lucru, iar conştiinţa lui slabă se simţea jignită dacă îl vedea pe fratele lui creştin într-un asemenea loc, chiar şi pentru o masă. Aşadar, deşi noi nu sprijinim prezenţa la înmormântările oficiate de preoţi, nu stă în competenţa noastră să criticăm sau să condamnăm, ci îl vom lăsa pe Dumnezeu să îl judece pe fratele nostru care, după conştiinţa sa, poate se simte obligat să participe la ceremonii oficiate de preoţi.

Cuprins

• **Pe ce bază poate exista o distincţie între animalele curate şi cele necurate înainte de potopul lui Noe, înainte ca omul să mănânce carne, înainte ca legea lui Moise să fie dată? – E. M., Nigeria.**

Că o asemenea distincţie a fost făcută este indicat de Geneza 7:2: „Ia cu tine câte şapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească şi câte una femeiască; şi o pereche din dobitoacele care nu sunt curate, câte o parte bărbătească şi câte una femeiască.” Baza acestei diferenţe cu greu poate fi reprezentată pe motivul a ceea ce se putea mânca şi ce nu se putea mânca, căci înainte de Potop carnea nu se mânca, şi numai după Potop carnea de animal a fost adăugată vegetaţiei, ca o sursă de hrană. Şi chiar şi atunci nu existau limitări în legătură cu animalele pe care omul le putea mânca, ci toate trebuiau să fie hrană pentru el, conform alegerii sale. (Gen. 1:29, 30; 9:2-4) În ceea ce priveşte mâncarea, numirile „curat” sau „necurat”, au apărut odată cu legea lui Moise, şi s-au încheiat tot cu aceasta. (Faptele 10:9-16) Aparent, baza diferenţei înainte de legea lui Moise era în funcţie de ce era potrivit pentru jertfă în închinarea lui Iehova. Se pare că Abel ştia despre caracterul potrivit al jertfei animale. Se spune că animalele pe care el le-a folosit pentru acest scop s-au dovedit a fi „curate”. Faptul că Noe a avut această distincţie în minte, ce ţinea de jertfă şi nu de mâncare, este indicat de acţiunea sa de îndată ce a părăsit arca după Potop. „Şi Noe a zidit un altar DOMNULUI; şi a luat din toate dobitoacele curate şi din toate păsările curate şi a adus arderi de tot pe altar.” – Gen. 8:20.

• **Revista *Turnul de veghere* din data de 1 februarie 1952 a citat textul în legătură cu oferirea unui jertfe lui Iehova de către Abel, „din oile întâi născute ale turmei sale”. De ce a oferit Abel ca jertfă o oaie când cerinţa obişnuită era pentru un animal de parte bărbătească? – W. F., Massachusetts.**

Citatul complet din *Turnul de veghere* era din Geneza 4:3-7, conform traducerii lui Young. Această traducere a fost aleasă, nu pentru interpretarea versetului patru pe care este bazată întrebarea, ci pentru ideea pe care o permite această traducere la versetul 7, şi anume, că era o jertfă pentru păcat ce stătea la uşa lui Cain şi dacă acesta ar fi folosit-o el ar fi putut oferi o jertfă acceptabilă lui Dumnezeu, aşa cum a făcut şi Abel, adică una cu sânge. Însă, atunci când Young traduce expresia ebraică din versetul 4 ca „oile întâi născute”, el se înşeală. Este adevărat că în limba ebraică cuvântul „întâi născut” are aici formă feminină, dar asta nu înseamnă că desemnează întâiul născut de parte femeiască din animale. În ebraică, întâiul născut al oamenilor este redat la genul masculin, dar în cazul animalelor este redat la genul feminin, iar întâile roade ale plantelor iau o formă diferită a cuvântului rădăcină. Asta nu înseamnă că toate întâile roade ale animalelor sunt de parte femeiască, aşa cum nu înseamnă nici că toţi întâii născuţi ai oamenilor sunt de parte bărbătească. Aşa că în acest punct particular, alţi traducători au dreptate în redarea de la Geneza 4:4, ca întâi născuţi, fără să indice genul în traducerea în limba engleză. Aşa că întrebarea de ce Abel a adus jertfe întâile roade de „parte femeiască” devine fără bază, deoarece atunci când relatarea este tradusă corect, aceasta nu spune că el a făcut acest lucru.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1952 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

BAZĂ PENTRU A CREDE BIBLIA	- Pag.765
EFORTURI DE A SUBMINA BIBLIA	- Pag.773
O BAZĂ MAI BUNĂ PENTRU CREDINŢĂ	- Pag.776
UN CERC COMPLET	- Pag.783
SĂ PĂSTRĂM ATITUDINEA MENTALĂ A LUI CRISTOS	- Pag.784
PREDICAREA ÎN AFRICA DE VEST	- Pag.787
IEHOVA FACE PACE ŞI CREEAZĂ RĂUL	- Pag.788
„SĂ PĂSTRĂM O CONŞTIINŢĂ BUNĂ”	- Pag.793
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.794

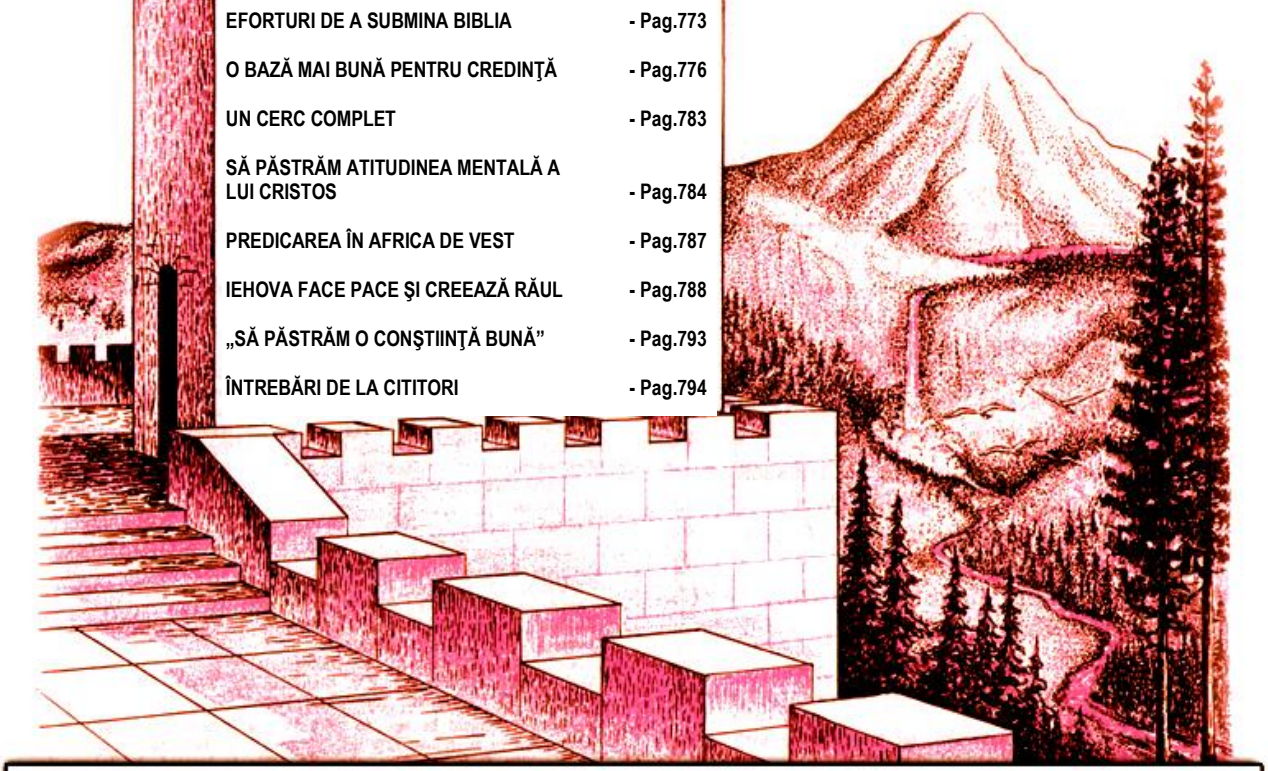

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

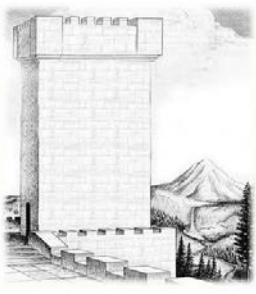

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1952 **Nr. 21**

Bază pentru a crede Biblia

„Cuvântul Tău este adevărul.” – Ioan 17:17, NW.

Clerul creştinătăţii se împarte în două categorii generale: fundamentaliştii şi moderniştii, sau înalţii critici. Ei au păreri diferite despre Biblie. Fundamentaliştii o iau complet literal; înalţii critici iau totul separat. Fundamentaliştii o contaminează cu păgânism, învăţând doctrine ca treime, chinul veşnic, purgatoriul şi alte crezuri învăţate de păgâni cu mult înainte de Cristos. Când creştinismul apostat a devenit catolic sau universal, din şi după secolul al patrulea, acesta a îmbrăţişat învăţături păgâne pentru a fi pe placul păgânilor şi pentru a-i converti la creştinismul nominal. Într-un efort zadarnic de a evita conflictul cu Cuvântul lui Dumnezeu, clerul fundamentalist răstălmăceşte anumite texte încât să se potrivească cu păgânismul lor, după cum a spus Petru: „Lucruri greu de înţeles pe care cei neînvăţaţi şi nestatornici le denaturează, cum fac şi cu restul Scripturilor, spre propria lor distrugere.” (Mat. 15:6-9; 2Pet. 3:16, *NW*) Cu toate că afirmă că se bazează pe adevărul biblic, fundamentaliştii şi-au găsit credinţa în mitul păgân. Prezentarea denaturată pe care o fac despre Dumnezeu şi Cristos îi face pe mulţi să se întoarcă de la Biblie. Ei se transformă astfel în instrumente pentru a dărâma credinţa în Dumnezeu şi în Cuvântul Său.

[2] Pavel a avertizat împotriva „filozofiei şi amăgirii deşarte după tradiţia oamenilor”, şi a spus că după plecarea sa se vor ridica lupi asupritori şi vor nimici turma lui Dumnezeu. Nişte lupi atât de hămesiţi, a avertizat Isus, vor veni în haine de oi. (Mat. 7:15; Faptele 20:29; Col. 2:8, *NW*) Ei acum ies din şcoli clerice, ascunzându-se în spatele unei piei de oaie de la seminarul teologic pentru a apărea ca slujitori cu autoritate ai lui Dumnezeu. Dar fie că sunt fundamentalişti sau modernişti, mai degrabă devorează decât să consolideze credinţa. Înaltul critic modern o face spunând că Biblia este doar un mit şi o legendă, că nu este corectă din punct de vedere istoric, că mare parte din ea este doar ficţiune şi falsificare intenţionată. Ca dovadă, priviţi ce a scris unul dintre aceşti înalţi critici:

[3] „Autorii şi compilatorii cărţilor biblice au avut adesea o varietate de tradiţii, legende şi scrieri înaintea lor, şi le-au redactat pentru scopul lor, care nu a fost în primul rând de a transmite informaţii istorice, ci pentru a anunţa mesajul lui Dumnezeu contemporanilor lor, prin aceste amintiri din trecutul naţiunii. Ei au folosit procedee literare, tipice pentru timpul lor, cum ar fi punerea în discurs direct, pe buzele personajelor lor, punctele de vedere despre care s-a raportat că le susţin, sau chiar scrierea unei cărţi întregi în numele unei personalităţi venerate într-o zi din trecut. Daniel şi a Doua Epistolă a lui Petru sunt exemple ale acestei

Cuprins

practici.” Acest critic adaugă că este neînsemnat că „scrierea nu oferă o relatare precisă, conform perspectivei istorice moderne”.

ARHEOLOGIA SUSŢINE BIBLIA

[4] La fel ca în cazul savanţilor evoluţionişti, înalţii critici au fost siliţi să se retragă din fostele poziţii de progresul cunoştinţei, mai ales prin cunoştinţa descoperită de arheologi. În timpul secolului al nouăsprezecelea, înalţii critici zeflemişti erau zgomotoşi în învinuirea poziţiei Bibliei că Moise ar fi scris primele cinci cărţi ale Bibliei, fiindcă scrierea nu se cunoştea pe vremea lui Moise. Când au trebuit să-şi justifice punctul de vedere, au făcut-o cu atâta răutate şi au spus după bunul lor plac că chiar dacă scrierea era cunoscută nu era folosită la scară mare, iar Moise nu cunoştea această artă. Dar noile descoperiri au completat deruta înalţilor critici. Acum se recunoaşte că scrierea era răspândită pe vremea lui Avraam, că era folosită nu doar de adulţi, ci şi de copii, ale căror manuale au fost găsite. Scrierea era cunoscută înainte de potopul lui Noe. Tăbliţele de lut cu scris pe ele datează din mileniul patru înainte de Cristos, ajungând până la durata de viaţă a lui Adam. De fapt, arheologia arată că Adam a scris, iar împreună cu alţii, cum ar fi Noe, Sem, Isaac şi Iacov, au furnizat documente scrise din care Moise a compilat cartea Geneza, până la capitolul 37, versetul 2.

[5] Adam a fost folosit pentru a scrie relatarea despre creare, iar Noe şi cei trei fii ai săi au scris despre potopul global de la care au supravieţuit în arcă. Acest lucru contrazice afirmaţia înalţilor critici că Moise doar a limpezit numeroasele povestiri diferite despre creaţie şi potop, foarte răspândite printre păgâni. Descoperirile arheologice arată că prin stilul lui specific, Moise a demonstrat că cita din înregistrările lui Adam despre creare şi din cele ale lui Noe şi ale fiilor săi despre potop. Afirmaţia de aici a înaltului critic este asemănătoare cu atitudinea sa cu privire la monoteism şi politeism. El spune că politeismul a fost mai întâi, apoi evreii, printr-un proces de purificare, au dezvoltat monoteismul. Arheologia contestă această afirmaţie. Sumerienii sunt aproximativ cel mai vechi popor cunoscut de arheologie, iar la sfârşitul culturii lor, aveau un panteon cu 5000 de zei. Dar cu cât se ajunge mai departe în trecutul lor, cu atât numărul scade, astfel că mai devreme au avut doar 750 de zei. Dacă mergem şi mai departe în trecutul lor, ajungem în timpul în care aveau doar un zeu, Zeul Cerului, de la care se trage panteonul sumerian de 5000 de zei. În timp ce monoteismul a fost transformat în politeism, relatările adevărate, originale, au fost şi ele corupte pentru a se potrivi cu varietatea de zei falşi. Relatarea biblică despre creare şi despre potop a fost răspândită prin cuvânt pe cale orală şi prin scrieri noi în timp ce popoarele migrau, şi au apărut multe schimbări şi denaturări. Poveştile nu sunt limpezite prin repetiţie, ci suferă multe schimbări, unele părţi fiind exagerate, altele reduse sau omise, iar alte părţi denaturate. Biblia conţine relatări adevărate, originale, şi arată că monoteismul a fost mai întâi. Apoi au urmat politeismul şi relatările schimbate. Arheologia susţine această poziţie, în ciuda înalţilor critici.

[6] Povestea turnului Babel a fost privită cu dispreţ. (Gen. 11:1-9) Totuşi, în Mesopotamia, arheologii au descoperit rămăşiţele unui număr de turnuri ale unor temple, şi mulţi eruditi ai Bibliei cred că unul dintre acestea a fost turnul Babel. Sub imaginea unei reconstituiri a acestui amplasament, citim: „O reconstituire a Babilonului şi a Turnului Babel. Turnul ... a fost început în mileniul trei î.C., dar

Cuprins

nu a fost terminat până la domnia lui Nebucadneţar." George Smith, membru al personalului de la British Museum[*], traduce în cartea sa *Chaldean Account of Genesis*[†], scrierea găsită pe un fragment străvechi care povesteşte despre distrugerea unuia dintre turnurile templului Babilonian, după cum urmează: „Clădirea acestui templu a supărat zeii. Într-o noapte au dărâmat ce fusese construit. I-au împrăştiat în afara hotarelor, şi le-a făcut străină vorbirea. Au împiedicat înaintarea." În legătură cu acest lucru Joseph Free observă: „Această relatare poate fi o gândire mai târzie despre ce s-a întâmplat de fapt când Dumnezeu a apărut la timpul construcţiei Turnului Babel şi a împrăştiat oamenii, încurcându-le limba." – *Arheologia şi Istoria Bibliei,* pagina 46.

[7] Altă dovadă izbitoare pentru precizia istorică a relatării biblice este cazul celor patruzeci şi şapte de monarhi, în afară de cei ai Israelului şi ai Iudeii. Ei sunt menţionaţi în Biblie, dar numele lor lipseau din istoria laică. „Din acest motiv, liderii învăţaţi ai 'înaltului criticism' au clasat aceşti patruzeci şi şapte de monarhi în coloanele mitologiei. Ei au fost grupaţi printre 'fabulele şi folclorul Vechiului Testament' despre care această şcoală indusă în eroare a învăţat greşit că era una din slăbiciunile de bază ale textului. Apoi, unul după altul, aceşti monarhi controversaţi au început să se ridice din morţi într-o înviere arheologică. În unele cazuri s-a descoperit o movilă de morminte; în altele, o tăbliţă de cronicar, un semn de hotar, sau o clădire mare înscrisă cu numele monarhului. Acum, toate cele patruzeci şi şapte de personaje probabil fabuloase au fost transferate din coloanele 'mitologiei' în înregistrările acceptate ale istoriei consacrate." – Pagina 22 din *Dead Men Tell Tales*[‡], de Dr. Harry Rimmer.

[8] Altă justificare a corectitudinii Bibliei a avut loc când s-a iscat o nepotrivire între Moise şi renumitul istoric grec, Herodot, numit de obicei „părintele istoriei". Herodot a trăit în secolul al cincilea înainte de Cristos, şi a scris că egiptenii nu cultivau struguri şi nu beau vin. Cu mai mult de o mie de ani mai devreme, Moise scrisese despre un paharnic a cărui datorie era să se ocupe de vinul de pe masa Faraonului. (Gen. 40:9-13) Criticii, în concordanţă cu politica lor, l-au acceptat pe Herodot drept autoritate a lor şi au respins relatarea biblică spunând că e greşită. Dar acum arheologii au găsit printre frescele ce decorează mormintele din Antichitatea egipteană câteva care îi ilustrează pe egipteni cărând vinuri, strângând struguri, storcând sucul şi depozitându-l în vase de piatră sau de lut şi în recipiente din piele. O parte din suc era băută, fără îndoială, sub formă nefermentată, dar una dintre picturile murale ilustra o petrecere egipteană, la sfârşitul căreia sclavii sunt arătaţi ducându-i acasă pe stăpânii lor aflaţi în stare de ebrietate, iar unul dintre petrecăreţi este arătat mort de beat sub masă.

[9] Lăsând la o parte scenele egiptene şi mergând la vremea intrării Israelului în Canaan, ajungem la căderea miraculoasă a zidurilor Ierihonului şi înfrângerea

[*] Muzeul Britanic

[†] Trad. Aprox. *Povestirea caldeană a genezei*

[‡] Trad. Aprox. *Morţii spun poveşti*

Cuprins

acelui oraş de către evreii conduşi de Iosua. Când nu exista nicio confirmare arheologică a relatării biblice, istoricitatea acesteia era dezbătută superficial. Acest lucru nu mai este posibil. Biblia ne spune că atunci când izraeliţii au traversat Iordanul, apele acelui râu au încetat să mai curgă, ridicându-se şi retrăgându-se o vreme pentru a permite izraeliţilor să traverseze Iordanul în stadiul potopului cu picioarele uscate. (Ios. 3:14-17; 4:18) Această oprire a apelor Iordanului a fost miraculoasă; dar de atunci aceste ape au fost oprite prin mijloace naturale. La un stadiu de inundaţii au fost oprite pentru şaisprezece ore, când o alunecare de teren a malului înalt de vest a tăiat cursul apelor, în 1267 A.D. Secole mai târziu, în 1927, o alunecare de teren asemănătoare, în acelaşi loc, a format un baraj blocând râul pentru douăzeci şi una de ore. În acest răstimp oamenii au traversat râul în libertate, pe jos. În paranteză fie spus, aceste două blocaje ale râului s-au întâmplat în acelaşi loc ca oprirea apelor Iordanului din vremea lui Iosua.

[10] Cât despre Ierihon, relatarea scripturală arată că zidurile urmau să cadă, dar se pare că nu fiecare parte, căci casa lui Rahav de pe zid urma să rămână un loc de siguranţă pentru ea şi familia ei. Oraşul era blestemat şi nu trebuia jefuit, ci urma să fie ars. Iosua a rostit un blestem asupra oricui îl reconstruia. (Ios. 2:15; 6:5, 17, 18, 20, 22-24, 26) Conform relatării din Biblie, toate aceste condiţii au fost întâlnite la distrugerea oraşului. O confirmă arheologia? Da. Profesorul Garstang a început săpăturile în Ierihon în 1930. A aflat că zidurile duble care înconjurau oraşul căzuseră în jos pe pantă, ca şi cum ar fi fost răsturnate de un cutremur sau o astfel de mână nevăzută. Casele fuseseră construite pe grinzile care uneau partea de sus a celor două ziduri, iar într-o parte o bucată de zid mai era în picioare, şi putea să fi fost casa lui Rahav care a fost ocrotită de catastrofa biblică. Săpăturile au găsit dovezi ale unui foc puternic. Oraşul fusese ars. Acest lucru nu este neobişnuit în astfel de cazuri, dar aceasta nu a fost o ardere obişnuită, deoarece straturile de cenuşă erau neobişnuit de groase şi se părea că tot combustibilul din lume a fost adus pentru a săvârşi o distrugere completă. Oraşul nu fusese prădat, căci proviziile de curmale, orz, ovăz, măsline şi alte alimente au fost găsite carbonizate de flăcări. De asemenea, arheologii au estimat că nu a existat nicio reconstruire considerabilă a oraşului timp de cinci sute de ani. Asta ar fi până în vremea regelui Ahab, când Biblia spune că a fost reconstruit. – 1Regi 16:33, 34.

RESPINGEREA ATACULUI ASUPRA LUI DANIEL

[11] În paragraful trei am prezentat declaraţia unui înalt critic care susţine ca fiind falsă cartea lui Daniel. Aceasta este părerea înalţilor critici în general. Ei spun că Daniel nu a scris cartea în secolul al şaselea înainte de Cristos, aşa cum spune Biblia, ci că a fost scrisă prin anul 165 î.C. de către o persoană necunoscută care pur şi simplu a folosit numele lui Daniel pentru a da valoare scrierii sale. Un motiv pentru care fac asta este că ei cred că afirmaţiile lui Daniel legate de urâciunea care pustieşte au fost bazate pe pângărirea templului din Ierusalim de către Antiohie Epifanie în 168 î.C. (Dan. 9:27; 11:31; 12:11) Ei au plasat intenţionat scrierea profeţiei după ce considerau ei împlinirea sa, deoarece ei nu cred în puterea de a profeţi. „Criticii au tratat prezicerea ca fiind

Cuprins

incredibilă, aşa că şi-au bazat lucrarea pe presupunerea că profeţiile au fost scrise *după* ce evenimentele prezise se întâmplaseră deja." Dar că profeţia lui Daniel despre „lucrul dezgustător care cauzează pustiirea" nu a fost împlinită în 168 î.C. este evident, deoarece când Isus a menţionat profeţia, cu două sute de ani mai târziu, împlinirea sa era încă în viitor. Înalţii critici ar trebui să dateze compunerea cărţii după vremea lui Isus. Mai mult decât atât, pentru a fi consecvenţi, ar trebui să dateze scrierea cărţii după 1914, deoarece atunci a început a doua prezenţă nevăzută a lui Cristos şi a vorbit el despre această urâciune ca făcând parte din semnul văzut al prezenţei sale a doua! (Mat. 24:15, *NW*) Cât de incultă este nebunia înaltului critic!

12 Altă obiecţie împotriva cărţii lui Daniel este că anumite poveşti din ea sunt doar mituri. Ei arată spre relatarea despre cei trei evrei aruncaţi în cuptorul de foc, şi spun că astfel de lucruri nu au fost făcute. Totuşi, săpăturile din Babilon au găsit ce au crezut ei la început că ar fi un cuptor de cărămidă, până când au citit inscripţia de la baza acestuia: „Acesta este locul de ardere unde oamenii care huleau dumnezeii din Caldea mureau prin foc." Zeflemiştii îşi bat joc şi de povestea lui Daniel în groapa cu lei, spunând că nu există nicio dovadă că se practica o astfel de pedeapsă. Doar pentru că nu se reuşeşte să se confirme ceva nu înseamnă că este fals. Oricum, în acest caz ceva confirmare era aproape, căci săpăturile au descoperit o groapă adâncă cu inscripţia: „Locul execuţiei unde oamenii care îl mâniau pe rege au murit sfâşiaţi de animale sălbatice." Nu spunem că această groapă şi acest cuptor sunt cele pe care le menţionează Biblia, dar ele arată că au existat astfel de lucruri.

13 Un aspect la care criticii au muncit suplimentar a fost menţiunea lui Daniel că Belşaţar era rege al Babilonului. Istoria laică arată că Nabonidus a fost ultimul rege al Babilonului, şi nu ştie nimic despre niciun Belşaţar. Aşa că înalţii critici au susţinut că aceasta este încă o dovadă potrivit căreia cartea lui Daniel a fost scrisă cu secole după vremea lui Daniel, şi asta explică cum scriitorul a făcut această gafă teribilă de a enumera un personaj mitic ca fiind ultimul rege al Babilonului. Au crezut că s-a făcut altă greşeală când scriitorul a vorbit despre numirea lui Daniel ca „al treilea conducător în împărăţie", pentru că cel făcut prim ministru era de obicei al doilea în împărăţie. (Dan. 5:1, 29, 30) Dar acum aceste critici nu mai sunt auzite, căci inscripţii făcute de însuşi Nabonidus povestesc rugăciunile sale pentru fiul său cel mai mare, Belşaţar. Un text babilonian cuneiform spune referitor la Nabonidus: „El a încredinţat o colonie fiului său cel mai mare, primul-născut; trupele de uscat le-a trimis cu el. I-a dat mână liberă; i-a încredinţat regalitatea." Regele Nabonidus era adesea plecat din oraşul Babilon, iar în absenţa sa fiul său Belşaţar acţiona ca rege. Belşaţar l-a făcut pe Daniel a treia putere în loc de a doua pentru că a doua putere era el, primul loc fiind ocupat de tatăl său, Nabonidus.

14 În timp ce Belşaţar acţiona ca rege, Babilon a fost cucerit de către Darius şi Cir. Darius a spus că îl ucise pe rege când a capturat oraşul, dar o inscripţie a lui Cir afirmă că el a luat regele ca prizonier. Nu există nicio contradicţie. Aşa cum arată Biblia, în noaptea în care Darius a intrat în oraş, regele Belşaţar a fost omorât. (Dan. 5:30, 31) Dar mai târziu Cir l-a luat pe regele Nabonidus ca prizonier.

15 „Veniţi acum, şi să raţionăm împreună" despre câteva din dovezile care arată că Daniel a scris cartea în secolul al şaselea î.C., şi nu vreun falsificator, cu patru secole mai târziu. (Isa. 1:18) Nicio istorie laică înainte de Cristos nu a păstrat vreo înregistrare despre existenţa lui Belşaţar. Cum ar fi putut ştii un falsificator din 165

Cuprins

î.C., când toţi ceilalţi, inclusiv istoricii, nu ştiau de aceasta? Herodot cel lăudat nici măcar nu a însemnat-o, iar el a scris cu trei secole mai devreme. Sau, cum ar putea ştii un impostor din secolul al doilea î.C. că Nebucadneţar a fost cel care a condus acţiunile ample de construire din Babilon? (Dan. 4:30) Istoria laică nu a furnizat date, iar arheologii au scos de sub pământ dovezi doar în timpuri relativ recente. Un critic înalt a găsit o scuză jalnică: „Probabil că nu vom ştii niciodată." Dar scriitorul cărţii a ştiut, pentru că acesta a fost Daniel, şi el a trăit în timpul domniilor lui Nebucadneţar şi a lui Belşaţar! Şi nu a spus Isus Cristos că Daniel a scris cartea? (Mat. 24:15) Deci câtă greutate au sfidările neîntemeiate ale înalţilor critici?

[16] Istoricul evreu Iosephus arată că această carte a existat înaintea timpului lui Artaxerxe (probabil Artaxerxe al III-lea, care a început să domnească prin 474 î.C.). El susţine că unele dintre profeţiile lui Daniel erau îndreptate spre Alexandru cel Mare când a intrat în Ierusalim în 332 î.C. Cartea lui Daniel se găseşte în copiile originale ale *Septuagintei,* care a fost tradusă din ebraică în greacă în timpul secolelor al III-lea şi al II-lea î.C. Un fragment din cartea lui Daniel a fost găsit cu recent descoperitul Sul al lui Isaia de la Marea Moartă, pe care carbonul radioactiv le-a permis cercetătorilor biblici să-l dateze ca provenind din al II-lea secol î.C. Deci cartea lui Daniel a existat în secolul al doilea, a fost copiată, a fost destul de cunoscută încât să fie acceptată în canonul biblic, a fost tradusă ca parte a faimoasei originale *Septuaginta,* şi a fost asociată cu sulul venerat al lui Isaia. Nu ar fi putut fi o scriere recentă a unui impostor din acel secol al II-lea, cunoscută de toată lumea ca fiind o carte care era o înşelăciune stupidă. De asemenea, prima carte a Macabeilor, care este aproape concomitentă cu întâmplările din secolul al II-lea relatate în ea, nu doar presupune existenţa cărţii lui Daniel, ci chiar arată că îi este cunoscută. (Compараţi 1 Macabei 2:59, 60 cu Daniel 3:26, 27; 6:22) Acest lucru dovedeşte că Daniel trebuie să fi scris cartea cu mult timp înainte, devenind o înregistrare autentică. În toate cele menţionate mai sus, dovada este copleşitoare. La fel cum Daniel a fost scăpat din groapa cu lei, tot aşa şi cartea lui Daniel a fost scăpată din groapa mincinoşilor!

CÂTEVA DOVEZI BAZATE PE MĂRTURIE PENTRU BIBLIE

[17] Am intrat oarecum în detalii cu cartea lui Daniel pentru că a fost în centrul ţintei înaltului criticism, şi întorcând înapoi săgeţile arzătoare ţintite spre ea oprim câteva din cele mai aprinse proiectile ale acestuia. Atacurile sale la celelalte părţi ale Bibliei pot fi înfruntate în mod asemănător. De fapt, aceşti sceptici extrem de critici şi aceşti îndoielnici sunt partizanii agnosticilor şi ateilor. Ei par a fi verişori de primul grad cu cei dintâi, şi verişori de gradul al doilea cu cei din urmă. Cu siguranţă par a vorbi aceeaşi limbă. Dar vorbele tuturor celor trei categorii sunt zadarnice şi goale, iar arheologia a eliminat multe dintre argumentele pe care le ţintesc la Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate că nu avem spaţiu pentru a prezenta mai multe amănunte arheologice, oferim ca dovezi interesante ale corectitudinii Bibliei câteva declaraţii ale arheologilor şi ale altor surse erudite.

[18] Iată două declaraţii referitoare la Scripturile Ebraice. „Nu cred că va mai fi posibil pentru mult timp, chiar dacă este posibil acum, să negăm precizia remarcabilă a amănuntelor din naraţiunile Vechiului Testament. Întâmplările considerate până acum drept legende, au fost demonstrate din punct de vedere istoric prin descoperiri recente. ... Există o istorie reală în spatele tuturor acestor naraţiuni." „De aceea suntem îndreptăţiţi să spunem că, în legătură cu partea

Cuprins

Vechiului Testament împotriva căreia a fost îndreptat în principal criticismul de descompunere din ultima jumătate a secolului al nouăsprezecelea, datoria arheologiei a fost să-i redea autoritatea, şi tot aşa să îi mărească valoarea, făcând-o mai desluşită, printr-o cunoaştere deplină a contextului şi cadrului său. Arheologia încă nu şi-a spus ultimul cuvânt; dar rezultatele deja obţinute confirmă ceea ce ar sugera credinţa, că Biblia nu poate decât să câştige dintr-o creştere a cunoştinţei."

[19] Urmează nişte declaraţii referitoare la Biblie ca întreg. „Nicio afirmaţie semnificativă a Scripturii nu a fost dovedită a fi neistorică." „Arheologia conţine dovezi de necontestat ale afirmaţiilor biblice. Relatări amănunţite ale descoperirilor aproape de nenumărat, dezgropate cu târnăcopul şi cazmaua din mormintele antice şi oraşele îngropate în ţinuturile biblice susţin cum trebuie Scripturile." „Acest scriitor a răsfoit cândva cartea Genezei şi a observat din punct de vedere intelectual că fiecare dintre cele cinci capitole este ori lămurit ori confirmat de vreo descoperire arheologică – acelaşi lucru ar fi adevărat şi pentru majoritatea celorlalte capitole rămase ale Bibliei, atât din Vechiul cât şi din Noul Testament." Referitor la bogăţia descoperirilor arheologice aşa cum se leagă de Biblie, un arheolog a spus: „În cantitatea uimitoare a tuturor acestor dovezi care împreună ar cântări atâtea tone, încât cifra, dacă ar fi calculată, ar părea nemaipomenită, nu există niciun cuvânt, nicio mărturie, niciun fapt care să fi contrazis sau să fi demonstrat ca fiind fals nici măcar un singur rând din Sfânta Biblie."

[20] Trei citate finale sunt legate de înaltul criticism: „Impreciziile istorice exprimate în Daniel nu sunt declaraţii care sunt demonstrate ca fiind false de istorie, ci sunt doar afirmaţii care au părut greu de armonizat cu relatările sărace ale istoricilor laici. Mai mult, impreciziile istorice exprimate au fost reduse constant înainte de cunoşinţa în creştere despre timpurile lui Cirus. ... Creşterea cunoştinţei noastre legată de această perioadă arată cât de atent trebuie să fie cineva când se îndoieşte de corectitudinea istorică a înregistrărilor biblice." „În ultimii zece ani, ştiinţa arheologiei biblice a arătat cum criticismul Bibliei este nesănătos în premisele sale şi greşeşte în concluziile sale." „Unul dintre cei mai străluciţi arheologi moderni, reprezentând una dintre cele mai mari universităţi din lume, a spus în Irak: 'Am fost crescut ca «înalt critic», şi prin urmare nu am crezut în adevărul real al naraţiunilor timpurii ale Bibliei. De atunci am descifrat mii de tăbliţe, şi cu cât aflu mai multe, cu atât mai mult cred că Biblia este adevărată.'"

[21] Toate aceste dovezi bazate pe mărturie pentru veridicitatea Bibliei sunt o confirmare binevenită a credinţei, dar având în vedere dovezi mult mai bune aceasta nu este cerută de adevăraţii creştini. Acea mărturie mai bună o avem în expresia de rugăciune a lui Isus către Iehova: „Cuvântul Tău este adevărul." (Ioan 17:17, *NW*) Unii cer ca arheologia să ofere o bază pentru credinţa lor în Biblie. Dar există o bază mai bună decât asta.

[Note de subsol]

Scris de H. S. Coffin, fost preşedinte al Seminarului Uniunii Teologice din New York şi fost moderator al Bisericii Prezbiteriene din S.U.A., publicat în *Creştinism Liberal* (1942) şi citat în *Arheologia şi istoria Bibliei* a lui Joseph Free, pagina 341.

Noi descoperiri în Babilonia despre Geneză, de P. J. Wiseman. *Turnul de veghere,* 1 Iulie, 1948.

Paginile 266, 267 din *Biblia prinde viaţă,* de Sir Charles Marston, ediţia din 1940.

Atlasul istoric Westminster pentru Biblie, pagina 25.

Cuprins

Morţii spun poveşti, paginile 23, 24.
Paginile 139, 140 din *Povestea Ierihonului,* de John Garstang şi J. B. E. Garstang.
Povestea Ierihonului, paginile 136, 141, 142, 146, 150. *Biblia prinde viaţă,* paginile 85-89.
Biblia prinde viaţă, paginile 7, 8.
Paginile 138-141 din *Căutătorii de relicve,* de J. O. Kinnaman. *Morţii spun poveşti,* paginile 325-327.
Paginile 138-141 din *Căutătorii de relicve,* de J. O. Kinnaman. *Morţii spun poveşti,* paginile 325-327.
Pagina 54 din *Biblia şi arheologia,* de Sir Frederic Kenyon.
Paginile 189, 190 din *Lumină din trecutul antic,* de Jack Finegan.
Biblia şi arheologia, paginile 54, 55; *Morţii spun poveşti,* paginile 338, 339.
Ştiinţa modernă şi credinţa creştină, pagina 215.
Arheologia şi Istoria Bibliei, Paginile 228, 229.
Apionul lui Iosephus*,* Cartea I, Secţiunea 8.
Antichităţile lui Iosephus*,* Cartea XI, Capitolul VIII, Secţiunea 5.
Biblia şi arheologia, pagina 223.
Arheologia şi Istoria Bibliei, pagina 229.
Precizia Vechiului Testament în lumina arheologiei recente din Palestina, de J. Garrow Duncan.
Biblia şi arheologia, pagina 279.
Arheologia şi Israelul, de W. F. Albright.
Arheologia şi Biblia, de George A. Barton.
Arheologia şi istoria Bibliei, pagina 340.
Morţii spun poveşti, pagina 160.
Dicţionar al Bibliei de Westminster, pagina 130.
Dovezi noi pentru Vechiul Testament, de Sir Charles Marston.
Noi descoperiri în Babilonia despre Geneză, pagina 140.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum distrug fundamentaliştii credinţa în Biblie?
2,3. Ce poziţie ia înaltul critic referitor la Biblie?
4. Ce argument era folosit cândva împotriva calităţii de scriitor a lui Moise? De ce nu mai este folosit de criticii informaţi?
5. Care sunt faptele despre relatările creării şi ale potopului, monoteism şi politeism?
6. Cum a adus arheologia un sprijin din afară pentru relatarea Bibliei despre turnul Babel?
7. Cum este demonstrată exactitatea Bibliei în cazul regilor păgâni?
8. Cum a fost îndreptăţit Moise ca istoric, atunci când Herodot a fost în dezacord cu el?
9. Ce întâmplare recentă este interesantă în lumina traversării Iordanului de către Israel?
10. Cum a confirmat arheologia relatarea Bibliei despre căderea Ierihonului?
11. (a) Cum privesc înalţii critici cartea lui Daniel şi de ce? (b) Cum se vede că sunt incompatibili?
12. Care sunt cele două cazuri, ce erau considerate cândva mituri de înalţii critici, care acum sunt sprijinite de săpăturile arheologice?
13,14. Ce puncte esenţiale se cunosc acum despre Belşaţar şi Nabonidus, care reduc la tăcere fostele acuzaţii?

Cuprins

15,16. Ce dovezi sunt prezentate, arătând că Daniel a scris cartea ce-i poartă numele şi că a făcut aşa atunci când arată Biblia?
17. Pe cine putem asocia în mod potrivit cu înalţii critici?
18-20. Ce declaraţii interesante sunt făcute despre: (a) Scripturile Ebraice? (b) Biblia ca întreg? (c) înaltul criticism?
21. Ce dovezi mai bune, bazate pe mărturie, există pentru Biblie?

Eforturi de a submina Biblia

„Cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pestâncă." – Mat. 7:24, 25, NW.

Cea mai rapidă cale de a dărâma o clădire este aceea de a-i distruge fundaţia, gravitatea se va ocupa de restul. Cea mai rapidă cale de a distruge credinţa creştină este aceea de a-i distruge temelia. Îndoielile şi scepticismul vor desăvârşi distrugerea. Temelia credinţei noastre este o carte. Acea carte este Biblia. În prezent există o avalanşă a defăimătorilor care încearcă să mănture acea fundaţie de sub creştinism. În vremurile trecute, scriitorii Bibliei erau omorâţi, cei care credeau în Biblie erau torturaţi, cei care traduceau Biblia erau arşi pe rug, iar copii ale Bibliei erau arse. Dar Cartea încă există în prezent. Aceasta încă este atacată, dar atacurile sunt mai variate, mai subtile. Acestea se apropie de Biblie din multe colţuri, din ştiinţă, din ateism, şi, destul de surprinzător, de la cei care se înfăţişează drept prieteni, clerul creştinătăţii.

2. Dumneavoastră aveţi credinţă în Biblie? Este credinţa dumneavoastră bazată pe fapte? Ascultaţi şi ţineţi seama de cuvintele Bibliei, sau credinţa dumneavoastră este moartă datorită absenţei faptelor în armonie cu aceasta? Multe persoane nu îşi construiesc o viaţă creştină pe o fundaţie de stâncă, ci îşi bazează viaţa religioasă pe nisipurile superstiţiilor şi tradiţiilor, pe credulitate şi ceremonial. Credinţa bazată pe asemenea fundaţii false nu va supravieţui atacurilor furtunoase, dar adevărata credinţă ce este bazată pe cunoştinţă şi ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu va sta asemenea unei case pe o fundaţie de stâncă. Nici atacurile din partea oamenilor care încearcă să o submineze cu asprime şi nici judecăţile din partea lui Dumnezeu care o cântăresc şi o găsesc necorespunzătoare. Atât credinţa care rezistă cât şi cea care eşuează sunt cuprinse în ilustraţia lui Isus: „Cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pe stâncă. Dar cine aude aceste cuvinte ale mele şi nu le pune în practică se va asemăna cu un bărbat nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au lovit casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Şi mare i-a fost căderea." – Mat. 7:24-27, *NW*.

3. Ştiinţa a căutat distrugerea Bibliei, şi a făcut din relatarea despre creare ţinta ei principală iar din teoriile evoluţioniste, săgeţile ei arzătoare. Aceste proiectile arzătoare au făcut cenuşă credinţa nefondată a multor oameni, dar nu au reuşit să penetreze scutul credinţei adevărate. (Efes. 6:16) Iată de ce chiar şi cunoştinţa ştiinţifică ce avansează domoleşte săgeţile arzătoare ale evoluţiei! La un

Cuprins

moment dat, evoluţioniştii au avut idei ciudate în legătură cu generarea spontană a vieţii, dar noua cunoştinţă i-a forţat să abandoneze asemenea teorii. Ei pretindeau că particularităţile dobândite din mediu erau transmise urmaşilor, dar au trebuit să abandoneze asemenea teorie îmbietoare în momentul în care genetica modernă a demonstrat că acestea nu puteau fi moştenite. Pentru a susţine supravieţuirea celui mai potrivit, Darwin a eşuat în explicarea apariţiei celui mai potrivit, ceea ce reprezintă de fapt problema de bază. Hugo de Vries a explicat apariţia schimbărilor mici, ereditare ale formelor de viaţă prin mutaţii, dar în prezent ştiinţa este întristată să descopere că aceste mutaţii rare sunt dăunătoare în loc să ajute, şi ar putea să fie răspunzătoare pentru o degenerare sau deteriorare descendentă, şi nu pentru o evoluţie ascendentă. Dar dacă ştiinţa permite să fie curăţată de aceste controverse din trecut, teoria sa a evoluţiei poate fi falimentată, iar această stare de faliment nu va fi declarată cinstit. Aşa că evoluţionişti propagandişti încă mai oferă aceste minciuni drept hrană pentru un public neinformat, uşor de păcălit.

4. În iunie, în oraşul New York a fost ţinut un Simpozion Internaţional de Antropologie şi ziarul New York *Times* a pus următorul titlu concluziei lor publicată în ediţia din data de 12 iunie: „Evoluţia corpului a luat sfârşit". Acest lucru se potriveşte cu opinia lui Lucien Cuénot, unul dintre biologii de renume ai Franţei, care, într-o discuţie despre copacul evoluţiei din cartea sa „*L'adaptation*", a spus „Seva evoluţiei nu mai circulă." În paranteză fie spus, înainte de a muri anul trecut, Cuénot a abandonat teoria evoluţiei ca fiind de neconceput, spre marea consternare a colegilor lui oameni de ştiinţă. Este foarte convenabil pentru evoluţionişti să declare că evoluţia s-a terminat. Ei nu mai trebuie să arate că are loc şi nici nu mai sunt ruşinaţi de inabilitatea lor de a o demontra în funcţiune în prezent.

5. Un alt aspect interesant a fost divulgat de această întâlnire a antropologilor în oraşul New York. Sub titlul „Era omului din peşteri scurtată cu 35,000 de ani" ziarul New York *Times* din data de 10 iunie a indicat părerea că „se poate ca strămoşii omului modern din Europa să fie cu 35,000 de ani mai tineri decât s-a crezut prima dată," că „noul studiu indică faptul că omul peşterilor era dispărut din Europa în anul 13,000 î.C." Această perioadă în vârsta omului din peşteri de la 50,000 la 15,000, a fost forţată datorită datării cu carbon radioactiv de curând descoperită. Apariţia acestei datări a făcut ca ziarul *Sun Times* din Chicago să raporteze în data de 27 mai 1951, că evoluţioniştii au scurtat era omului modern de la 1,000,000 de ani la 50,000. Ştiinţa reduce numărul chiar şi mai aproape de vârsta omului de 6,000 din Biblie. Simpozionul a recunoscut pentru ziarul *Times* că cifrele datării cu carbon nu sunt finale: „Tehnicile de datare cu carbon pot face subiectul unei revizuiri mai târziu dacă diferenţele ratei normale de formare a izotopului radioactiv pot fi detectate sau dacă sunt descoperite anomalii în rata de utilizare a carbonului prin materiale în curs de dezvoltare."

Arheologia neagă evoluţia

6. Arheologia contrazice evoluţia în loc să o sprijine. Observaţi următoarele: „În mod bizar, în vederea cererilor constante a şcolii evoluţioniste, nu găsim nicio dovadă a evoluţiei umane în ţinutul Egiptului. Mai mult decât atât, doctrina conform căreia omul a început cu un intelect animalic şi şi-a dezvoltat cultura înaltă şi deosebită în mod treptat este combătută de către dovezile din această ţară. De fapt, este vorba de contrariul. În loc să dovedească un proces al evoluţiei, istoria omului, aşa cum a fost găsită în arheologia Egiptului, reprezintă o

Cuprins

mărturie constantă a degradării. Distinsul Sayce, unul dintre cei mai abili arheologi din întreaga istorie a acestei mari ştiinţe, şi-a exprimat mirarea şi surprinderea în legătură cu nivelul ridicat de cultură întâlnit în cele dintâi înregistrări ale poporului egiptean. Alte autorităţi, cum ar fi Baikiem, au scris mult pe acest subiect. S-a sperat ca în momentul în care excavatoarele ar fi ajuns în final la mormintele nederanjate ale primei dinastii, aceştia s-ar fi găsit la începutul culturii egiptene.... Cu ajutorul primelor morminte, noi examinăm o cultură mai veche care impresionează şi surprinde înţelegerea umană. În loc să descoperim începutul unei umanităţi ce se dezvoltă, noi vedem omenirea la punctul culminant al realizărilor culturale. ... Egiptul, ca în altă parte, nu ne arată un început neclar, animalic, ci apariţia surprinzătoare a acestui popor la un nivel înalt de cultură ... Nu trebuie să presupunem că această condiţie este unică în Egipt, sau caracteristică vreunei rase sau ţări. Aceeaşi discrepanţă ciudată dintre teoriile eronate ale filozofiei evoluţiei organice şi faptele istoriei umane este observată oriunde arheologia a fost capabilă să lumineze o anumită zonă." (paginile 41, 42, 49, 50*, Morţii spun poveşti*, H. Rimmer)

7. Fără a ţine seama de justificarea continuă a Bibliei prin cunoştinţă ce avansează, unele persoane din clerul creştinătăţii se opun Bibliei pentru a se alătura ştiinţei. În data de 3 mai, publicaţia *Morning Call* din Allentown, Pennysilvania, a raportat că pastorul Joseph B. Mohr a spus: „Este regretabil că doctrina infailibilităţii Bibliei a fost interpretată de mulţi ca însemnând că Scripturile, în totalitate, chiar şi în părţile lor pre-ştiinţifice, sunt de o valoare egală pentru noi în prezent şi la fel de obligatorii." Ceea ce încearcă să spună acest cleric prin calea sa ocolită, atacând dimprejur Biblia este că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, nu este demnă de încredere, că dacă oamenii care l-au scris ar fi cunoscut ştiinţa atunci l-ar fi scris diferit, că dacă Dumnezeu care l-a inspirat ar fi ştiut ce ştiu oamenii de ştiinţă din prezent atunci ar fi făcut că acesta să fie scris diferit, că atunci când ar trebui să alegem între ştiinţă şi Biblie, să alegem ştiinţa. Acest lucru este caracteristic multor oameni din clerul creştinătăţii în prezent. Ei construiesc pe nisipurile mişcătoare ale ştiinţei, şi nu pe stânca ce nu se poate mişca a Cuvântului lui Dumnezeu.

Hârtii legale în borcanul cu fursecuri

Este posibil ca oamenii din Israelul antic să-şi fi păstrat banii în ceainic sau într-o puşculiţă făcută din lut, dar aceştia păstrau documente legale importante şi manuscrise în ceea ce arată ca un borcan de fursecuri. Unul dintre aceste borcane a fost primit de către Institutul Oriental al Universităţii din Chicago. Acesta fost asamblat asemenea unui mozaic de jucărie din mai mult de 100 de fragmente ce au fost găsite în peştera de la Marea Moartă în care a fost găsit şi Sulul. ... O menţiune în legătură cu obiceiul de punere a documentelor legale într-un borcan apare în Biblie, la Ieremia 32:14, acolo unde profetul îl acuză pe Baruc: „Ia aceste acte, actul acesta de cumpărare, da, cel sigilat, precum şi pe celălalt, lăsat deschis, şi pune-le într-un vas de lut, ca să rămână multe zile." Descrierea borcanelor este raportată Şcolii Americane de Cercetare Orientală de către doctorul Carl H. Kraaling. – *Science News Letter,* 22 martie 1952.

Cuprins

O bază mai bună pentru credinţă

Anunţaţi-ne de lucrurile care vin, ca să cunoaştem chestiunea. Spuneţi-ne ce se va întâmpla mai târziu ca să ştim că sunteţi dumnezei.” – Isa. 41:22, 23.

Credinţa în Biblie nu atârnă de ceea ce spun savanţii. Atunci când cunoştinţa lor ce avansează se apropie şi mai mult de Biblie, ei nu devin creştini. Ei încă se agaţă de religia lor a evoluţiei. Nici credinţa nu depinde de arheologi pentru stabilire. Descoperirile acestora doar confirmă ceea ce Biblia a afirmat mereu, dar această confirmare nu îi converteşte pe aceştia la creştinism. Iar acolo unde există o contradicţie evidentă între Biblie şi interpretarea pe care ei o dau unei descoperiri, aceştia se vor baza pe propria lor înţelegere şi nu pe Biblie. (Prov. 3:5) Ştiinţa şi arheologia nu sunt esenţiale. Acestea pot servi scopului ca ateii şi infidelii să-şi vină în fire şi să-i facă să examineze Biblia mai cu atenţie, dar credinţa nu ar trebui să depindă de asemenea studii ştiinţifice sau arheologice pentru temelia ei. Credinţa noastră nu ar trebui să depindă de o armonie descoperită dintre Biblie şi asemenea ştiinţe precum biologia şi geologia. Această armonie în sine nu caracterizează Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Şi nici vreo confirmare a Bibliei din partea arheologiei nu o face Cuvântul lui Dumnezeu. Simplul fapt că Biblia conţine istorie pe care arheologia o confirmă în prezent nu reprezintă punctul important, căci oamenii pot scrie poveşti adevărate. Istorii precise pot fi scrise atât de Dumnezeu cât şi de oameni.

2. Dar numai Iehova Dumnezeu poate face ca istoria să fie scrisă dinainte. Cu alte cuvine, Acesta poate profeţi, poate prezice viitorul. Acesta este testul eficace pentru dezvăluirea calităţilor şi puterilor evlavioase. Iehova Dumnezeu afirmă că puterea Sa de profeţire vine de la El Însuşi, şi că datorită cunoştinţei Lui despre viitor, poporul Său nu trebuie să se teamă de evenimentele neprevăzute: „Cine este ca Mine? Să vină şi să o dovedească înaintea Mea. Cine a prezis viitorul cu mult timp în urmă? Să auzim ce se va întâmpla! Nu va temeţi şi nu vă înspăimântaţi de zilele ce vor veni; nu v-am prezis şi nu v-am spus Eu cu mult timp în urmă? Voi sunteţi martorii Mei dacă nu este un alt Dumnezeu, o altă Putere în afară de Mine.” (Isa. 44:7, 8, *Mo*) Dacă cineva doreşte să rivalizeze cu Acesta ca dumnezeu, aceştia sunt invitaţi să-şi sprijine afirmaţiile de dumnezeire prin demonstrarea puterii de a profeţi: „Să vină şi să ne spună ce se va întâmpla; să ne spună care sunt lucrurile dintâi, ca să luăm seama la ele; Anunţaţi-ne de lucrurile care vin, ca să cunoaştem chestiunea. Spuneţi-ne ce se va întâmpla mai târziu ca să ştim că sunteţi dumnezei.” (Isa. 41:22, 23, *AT*) Aşadar, nu abilitatea de a scrie ceea ce este valid din punct de vedere ştiinţific este cea care contează şi nici puterea de a redacta ceea ce este adevărat din punct de vedere istoric nu este esenţială, ci producerea a ceea ce este precis din punct de vedere profetic este vitală în stabilirea acesteia ca ceva inspirat de Dumnezeu. El este singura sursă a puterii profetice.

3. Petru a demonstrat că această putere este cea care a confirmat Cuvântul lui Dumnezeu şi nu studiile ştiinţifice şi arheologice. Împlinirea profeţiei este cea care l-a făcut să vorbească despre „cuvântul făcut mai ferm”. Odată, Isus a spus

Cuprins

unui grup de discipoli: „Adevărat vă spun că unii dintre cei ce stau aici nu vor gusta nicidecum moartea până nu-l vor vedea mai întâi pe Fiul Omului venind în Împărăţia Lui.” Aceasta era o profeţie şi avea să fie împlinită în curând: „Şase zile mai târziu, Isus i-a luat cu el pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan, fratele acestuia, şi i-a dus numai pe ei pe un munte înalt. Şi a fost transfigurat înaintea lor, iar faţa i-a strălucit ca soarele şi veşmintele i-au devenit strălucitoare ca lumina.” Dintr-un nor luminător protector a venit glasul lui Dumnezeu „Acesta este Fiul Meu, cel Iubit, pe care Eu l-am aprobat.” (Mat. 16:28; 17:1, 2, 5, *NW*) Faptul că această apariţie, în gloria Împărăţiei, era în împlinirea promisiunii făcute de Isus cu şase zile înainte ne este clarificat de către Petru. Când a vorbit despre puterea şi prezenţa lui Cristos a zis că el, alături de alţii, ştia despre această venire glorioasă în puterea Împărăţiei, nu pe baza unor „istorisiri neadevărate născocite cu măiestrie”, ci pentru că „au fost martori ai măreţiei Sale” „pe muntele sfânt.” – 2Pet. 1:16, 18, *NW.*

4. Aşadar, Petru s-a referit la profeţia împlinită şi datorită acesteia, el a zis „avem cuvântul profetic făcut mai ferm.” Viziunea în împlinirea cuvintelor lui Isus a făcut mai ferme şi alte profeţii despre venirea sau prezenţa concretă în puterea Împărăţie, la sfârşitul timpurilor naţiunilor. (Luca 21:24) Pe măsură ce din ce în ce mai multe profeţii sunt împlinite lumina creşte şi convingerile se întăresc, iar noi trebuie să fim ghidaţi şi luminaţi de aceste lucruri: „De aceea, noi avem cuvântul profetic mai sigur. Şi bine faceţi că îi daţi atenţie ca unei lămpi, care străluceşte într-un loc întunecos, până când se crapă de ziua şi răsare luceafărul în inimile voastre. Căci, mai întâi de toate, ştiţi că nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt.” (2Pet. 1:19-21, *NW*) Descoperirile ştiinţifice adevărate şi povestirile istorice reale pot proveni dintr-o interpretare personală, dar nu şi profeţia şi împlinirea ei.

5. Noi ştim, din experienţă, că oamenii nu pot profeţi cu acurateţe. Chiar în generaţia noastră, oamenii ne-au spus că Primul Război Mondial va face lumea sigură pentru democraţie. Nu s-a întâmplat aşa. Liga Naţiunilor avea să fie expresia politică a Împărăţiei lui Cristos pe pământ. Nu a fost. Al Doilea Război Mondial avea să scape pământul de dictatori. Unul chiar mai mare este acum în culmea gloriei. Naţiunile Unite aveau să aducă naţiunile împreună într-o cooperare paşnică. Dar acestea sunt împărţite în blocuri estice şi vestice, iar aceste două facţiuni îşi duc bătăliile lumeşti în Naţiunile Unite şi bătăliile sângeroase în Coreea. Nu, oamenii nu sunt profeţi adevăraţi. Ei prezic multe lucruri dar nu împlinesc ceea ce zic. Dar cu Iehova Dumnezeu este diferit. El profeţeşte iar împlinirile urmează. Şi, în mod logic, cu cât găsim mai multe dintre profeţiile Sale împlinite, cu atât ţinem mai ferm, cu încredere, la cuvintele încă neîmplinite ale lui Dumnezeu. Aşa că pentru a ne întări în continuare credinţa în Biblie, să cugetăm la câteva dintre multele împliniri.

Unele împliniri frapante ale profeţiilor

6. Cu aproximativ o sută cincizeci de ani înainte ca Nebucadneţar să distrugă oraşul Tir, Isaia a prezis acest lucru iar cu câţiva ani înainte de această faptă, şi Ieremia şi Ezechiel au prezis-o. Dar Zaharia încă prezicea această distrugere la zeci de ani după ce a avut loc. De ce? Din cauza faptului că la o jumătate de milă pe mare de la oraşul Tir, de pe coastă, există oraşul Tir de pe mare, iar în momentul în care Nebucadneţar a înfrânt oraşul, majoritatea

Cuprins

locuitorilor au părăsit oraşul cu tot cu posesiunile lor şi au mers către oraşul de pe insulă, iar Nebucadneţar nu a pus mâna pe acest oraş. Dar Alexandru cel Mare a făcut-o, în anii 333-332 î.C. Pentru a face acest lucru, el a construit chei sau un pod de pe uscat în apă şi pe insulă, iar acest pod a fost făcut din ruinele şi dărâmăturile vechiului oraş Tir. Astfel, au fost complet împlinite cuvintele lui Ezechiel, „Zidurile vă vor fi dărâmate şi fericitele case distruse; pietrele, lemnul şi praful vostru vor fi scufundate în inima apelor." (Isa. 23:1-13; Ier. 27:1-11; Ezec. 26:1-14; Zah. 9:2-4, *AT*) Împlinirea totală a venit cu aproape două sute de ani după ce Zaharia a spus că aşa va fi, la aproximativ trei sute de ani după ce Ieremia şi Ezechiel au spus-o şi la mai mult de patru sute de ani după ce acest lucru a fost spus de Isaia!

7. Înainte de căderea oraşului Ninive, profetul Naum a prezis în legătură cu acesta: „Cu un potop ce se revarsă El îşi va nimici adversarii;... Porţile râului sunt deschise iar palatul se prăbuşeşte. Iar Ninive este ca un iaz plin de apă,... Porţile ţării tale se deschid larg în faţa duşmanilor tăi; focul îţi va mistui zăvoarele." (Naum 1:8; 2:6, 8; 3:13, *AT*) Oraşul Ninive a fost cucerit de către mezi şi caldeeni în anul 632 î.C. Dar observaţi cum. Râul învolburat Tigru a făcut o breşă în zidul oraşului şi l-a inundat, deschizând calea pentru accesul uşor al forţelor inamice. O relatare istorică afirmă că regele asirian a făcut un mare rug funerar în palat, pe care el împreună cu mulţi din slujitorii săi şi concubinele sale au murit când a fost aprins. Arderea şi jefuirea oraşului a fost completă după ce duşmanul a intrat în oraşul arzând şi parţial inundat. Deşi acum este cunoscută datorită săpăturilor, pustiirea oraşului Ninive a fost atât de mare, încât, mai târziu, acesta a devenit asemenea unui mit. Citim: „Aceştia au fost foarte mult ajutaţi de ieşirea bruscă din matcă a râului Tigru, care a cărat o mare parte a zidului oraşului şi a lăsat locul neapărat. Atât de mare a fost pustiirea încât în vremurile romane şi greceşti, apusul oraş Ninive a devenit asemenea unui mit. Dar în acest timp o parte a oraşului a stat îngropată sub movile de gunoi aparent." Prin profetul Său, Naum, Iehova a prezis soarta şi maniera în care va cădea oraşul.

8. Chiar şi mai extraordinare sunt profeţiile cu privire la Babilon. Cu ani înainte ca Iuda să cadă în faţa Babilonului, Ieremia a prezis acest lucru, dar a spus că restatornicirea va urma după o perioadă de de pustiire şaptezeci de ani. Aceasta va fi posibilă prin răsturnarea babilonienilor, când aceştia nu se vor opune: „Războinicii Babilonului au încetat să mai lupte, ei stau în fortăreţele lor, puterea lor este epuizată, s-au transformat în femei." Odată măreaţa putere mondială va deveni ruine: „Babilonul va deveni un morman de dărâmături, o vizuină de şacali, o groază şi o batjocură, fără niciun locuitor." (Ier. 29:10; 51:30, 37, *AT*) Aceasta este ceea ce reprezintă Babilonul în prezent – un morman de dărâmături.

9.Cel puţin cu o sută cincizeci de ani înainte ca evreii să fie duşi captivi în Babilon, Isaia a prezis acest lucru, şi cu mai mult de două sute de ani înainte el a prezis restatornicirea ce era posibilă prin răsturnarea Babilonului, dând chiar şi numele generalului cuceritor. După ce a afirmat că Iehova „adevereşte cuvântul slujitorilor Săi şi împlineşte prezicerile mesagerilor Săi," că Cir va servi în calitate de păstor al Său, că Ierusalimul va fi reconstruit, că fundaţiile templului vor fi aşezate, înregistrarea divină continuă: „Aşa zice DOMNUL către cel uns al Său, către Cir, pe care l-am apucat de mâna dreaptă pentru a doborî naţiunile înaintea lui şi pentru a dezlega brâul împăraţilor, pentru a-i deschide uşile şi porţile să nu fie închise: 'Eu voi merge înaintea ta şi voi netezi cărările accidentate; uşile de

Cuprins

bronz le voi zdrobi în bucăţi, iar zăvoarele de fier le voi rupe.'" (Isa. 13:17-22; 14:1, 4, 8, 12-16; 39:6, 7; 44:24-28; 45:1, 2, *AT*)

10. În împlinirea acestor profeţii, Cir a cucerit Babilonul în anul 593 î.C. Oraşul se afla în mijlocul unei orgii cauzate de beţie, porţile fuseseră lăsate deschise, iar soldaţii luaţi prin surprindere nu au opus rezistenţă. În primul său an de domnie, Cir a dat emis această proclamaţie, conform înregistrării Scripturii: „Iehova, Dumnezeul cerului, mi-a dat toate împărăţiile pământului şi El m-a însărcinat să-i construiesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Care dintre voi este poporul Său, cu voi să fie Dumnezeu şi acesta să meargă la Ierusalim, în Iuda, şi să construiască casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. El este Dumnezeul care este în Ierusalim." (2Cron. 36:22, 23; Ezra 1:1-3, notă marginală, *AT*) Observaţi că el atribuie victoria lui Dumnezeu. Pe proprii tamburi el îşi înregistrează victoria asupra Babilonului şi atribuie meritul ajutorului divin, iar pe una dintre cărămizile sale, el spune: „Marii Dumnezei au dat tot ţinutul în mâinile mele."

11. Permiterea evreilor de a se reîntoarce la Ierusalim şi de a restabili adevărata închinare a lui Iehova era în conformitate cu tactica lui Cir. Bineînţeles, Cir era politeist în închinare şi nu monoteist, aşa ca nu putem spune că el a devenit un adevărat închinător al lui Iehova. Iehova l-a folosit şi l-a manevrat pe Cir pentru scopul Său, aşa cum este arătat la Ezra 1:1 şi la Isaia 44:28; 45:1. El l-a folosit pe Cir în scopul său de a aduce restabilirea evreilor în anul 537 î.C., exact aşa cum a folosit un alt rege păgân cu şaptezeci de ani înainte pentru a duce în captivitate pe necredincioasa Iuda, numindu-l pe acesta „Nebucadneţar, regele Babilonului, slujitorul Meu." (Ier. 25:9) Dar tactica lui Cir era aceea de a restabili chipurile pe altarele lor de altădată, căci citim pe unul din tamburii săi: „I-am pus pe zei înapoi pe altarele lor." Cir a recunoscut că Iehova era Dumnezeul evreilor şi că templul Acestuia fusese în Ierusalim, aşa că proclamaţia lui a poruncit ca restabilirea închinării lui Iehova să aibă loc acolo „din moment ce El este Dumnezeul Ierusalimului." (Ezra 1:3, *AT*) Cu toate acestea, fără a ţine seama de tactica lui Cir, esenţialul este că Iehova ştia dinainte şi a prezis aceste lucruri cu secole înainte ca ele să se întâmple.

12. Viziunea profetică a lui Iehova despre ridicarea şi prăbuşirea guvernelor umane continuă. În vremea când Babilonul era încă cea de-a treia putere mondială, şi aparent invincibilă în acea poziţie, Daniel a identificat cea de-a patra şi cea de-a cincea putere mondială ce vor urma, şi a arătat cum vor cădea în timp şi acestea. Citim: „Mi-am ridicat ochii şi m-am uitat şi iată că în faţa râului era un berbec cu două coarne. Ambele coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt a apărut în urma celuilalt. Am văzut că berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte şi spre miazăzi; niciun alt animal nu putea sta în faţa lui şi nimeni nu putea fi salvat de la puterea lui, el a făcut aşa cum a dorit şi a comis multe isprăvi. În timp ce mă gândeam la asta am văzut cum a venit un ţap de la apus pe toată faţa pământului, fără măcar să atingă pământul, iar acesta avea un corn mare între ochi. Când a ajuns la berbecul cu două coarne pe care l-a văzut în faţa râului s-a repezit cu mânie asupra acestuia. L-am văzut apropiindu-se de berbec, s-a năpustit cu mînie asupra lui, l-a lovit şi i-a rupt cele două coarne; şi cum berbecul nu avea nicio putere pentru a-i se împotrivi, acesta l-a trântit la pământ şi l-a călcat în picioare, şi nimeni nu l-a putut salva pe berbec. Ţapul a făcut foarte mari isprăvi, dar când a ajuns la apogeul puterii sale, cornul cel mare i s-a frânt. Şi în locul acestuia au ieşit alte patru coarne, în cele patru vânturi ale cerurilor." (Dan. 8:3-8, *AT*)

Cuprins

13. Noi nu suntem lăsaţi în îndoială în legătură cu interpretarea corectă a acestor lucruri: „Berbecul pe care l-ai văzut cu cele două coarne este regele mezilor şi al perşilor. Ţapul este regele Greciei; iar marele corn dintre ochii săi este primul rege. Aşa cum cornul a fost rupt şi încă alte patru au crescut în locul aceluia, tot aşa se vor ridica patru împărăţii din naţiunea lui, deşi nu cu o putere ca aceasta.” (Dan. 8:20-22, *AT*) La câţiva ani după ce Daniel a fost folosit pentru a prezice aceste evenimente importante, naţiunea dual㠹 a mezo-perşilor a răsturnat Babilonul pentru a deveni cea de-a patra putere mondială. Aceasta este bine simbolizată de către berbecul cu două coarne, cornul mai înalt crescând ultimul, pentru că puterea mediană a fost prima, dar puterea persană care a urmat-o a depăşit-o pe aceasta în putere. La mai mult de două secole după ce Daniel a înregistrat această profeţie, Alexandru cel Mare a venit la putere şi a îngenuncheat Medo-Persia, iar la moartea acestuia, în anul 323 î.C., cea de-a cincea putere mondială, Grecia, a fost împărţită în patru teritorii, fiecare teritoriu fiind condus de către unul dintre cei patru generali ai lui Alexandru: Ptolomeu în Egipt, Seleucus în Asia, Lisimah în Asia Mică şi Casandru în Macedonia. Astfel, patru coarne mai mici au urmat ruperii cornului cel mare al ţapului. Cât de imposibil este ca un om să facă asemenea preziceri uluitoare şi cât de izbitor confirmă acestea că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Împliniri în zilele noastre

14. O trecere în revistă profetică a guvernelor umane se dezvăluie în Apocalipsa 17:8, 10-14, *NW*: „Fiara pe care ai văzut-o şi nu mai este, dar se pregăteşte să se ridice din abis şi va merge la distrugere. ... Şi sunt şapte regi, cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă, dar când va veni va rămâne puţin timp. Şi fiara care era şi nu mai este, ea însăşi este al optulea rege, dar provine din cei şapte şi merge la distrugere. Cele zece coarne pe care le-ai văzut reprezintă zece regi, care nu au primit încă o împărăţie, dar primesc autoritate ca regi pentru o oră împreună cu fiara. Aceştia au un singur gând, astfel că îi dau puterea şi autoritatea lor fiarei. Ei se vor lupta cu Mielul, dar pentru că este Domnul domnilor şi Regele Regilor, Mielul îi va învinge.” Apostolul Ioan a fost cel folosit la vremea respectivă pentru a scrie acestea, cinci puteri mondiale au venit şi s-au dus, cea de-a şasea, Imperiul roman, exista atunci, şi cea de-a şaptea, puterea mondială anglo-americană, urma să vină. Este aici în prezent, a opta, combinaţia internaţională cunoscută sub numele de Naţiunile Unite ce îşi datorează existenţa naţiunilor şi îşi primeşte autoritatea din partea acestora. Prima dată a existat sub numele de Liga Naţiunilor şi a ajuns în abisul inactivităţii şi al morţii, dar acum s-a ridicat în forma prezentelor Naţiuni Unite. Aceasta şi toate naţiunile vor fi distruse atunci când se vor război cu Mielul lui Dumnezeu, Isus Cristos, la Armaghedon. Apoi, Împărăţia lui Cristos, va deţine conducerea necontestată peste aranjamentul pământului nou.

15. Mai există încă nenumărate profeţii la fel de extraordinare care au fost împlinite pentru justificarea Bibliei drept Cuvânt inspirat al lui Iehova. Spaţiul ne limitează la observarea scurtă a doar câtorva dintre acestea, ce au legătură cu prima prezenţă a lui Isus ca Mesia şi cea de-a două prezenţă ca Rege întronat. Cu mai mult de cinci secole înainte, Daniel a prezis exact anul apariţiei lui Mesia, iar

Cuprins

când acel an a venit, evreii aşteptau un eveniment în legătură cu Mesia. (Dan. 9:24-27; Luca 3:15) Profeţia lui Daniel mai prezicea şi faptul că Isus va fi ucis cu trei ani şi jumătate mai târziu. Alte profeţii din Scripturile Ebraice au prezis că Acesta se va naşte la Betleem, dintr-o fecioară, va fi urât, respins, trădat de către un urmaş pentru treizeci de arginţi, condamnat prin mărturii false, răstignit alături de păcătoşi, vor fi aruncaţi sorţi pentru veşminte, va învia şi multe alte lucruri. (Ps. 16:10; 22:16, 18; 35:11; 41:9; 64:9; Isa. 7:14; 53:3, 8, 12; Mica 5:2; Zah. 11:12) De fapt, un erudit al Bibliei a calculat că „sunt trei sute treizeci şi două de profeţii distincte în Vechiul Testament care au fost împlinite literar în Cristos." Un matematician a calculat că şansa ca un singur om să împlinească toate aceste lucruri era de unu la optzeci şi patru, urmat de nouăzeci şi şapte de zero-uri! Posibilitatea ca acest lucru să se întâmple este atât de copleşitor îndepărtată că noi trebuie să-L recunoaştem pe Iehova ca autor al acestor profeţii.

16. Cât despre timpul celei de-a două prezenţe a lui Cristos, tot profeţia lui Daniel este cea care ne dă o cronologie. (Dan. 4:16) Aceasta a fost descifrată ca indicând anul 1914 A.D., iar revista *Turnul de veghere* a atras atenţia asupra importanţei anului 1914 în anul 1879. Scripturile Creştine Greceşti prezic multe dovezi fizice ce ar putea fi observabile la timpul celei de-a două prezenţe a lui Cristos, pentru ca persoanele de pe pământ să ştie despre aceasta, Cristos Însuşi fiind o creatură spirituală, deci invizibilă pentru ochii umani. (Ioan 14:19) Războiul Mondial, foametea, epidemia, cutremurele, separările sectare, persecuţiile urmaşilor Săi, propovăduirea la nivel global a veştilor bune ale Împărăţiei stabilite, delincvenţa răspândită foarte mult şi colapsurile morale generale, şi multe alte evenimente pe care le-am văzut din 1914 au fost prezise. Generaţia care trece prin începutul acestor lucruri va supravieţui pentru a le vedea sfârşitul la Armaghedon. (Mat. 24:1-34; 2Tim. 3:1-5, 13) Prin urmare, viaţa veşnică în binecuvântări fără sfârşit va începe pentru persoanele ascultătoare într-o lume nouă. – 2Pet. 3:13.

17. Dar oare ne putem încrede în aceste predicţii în legătură cu Armaghedonul şi noua lume a dreptăţii care va urma? Ei bine, dacă cineva ţi-a spus adevărul de sute de ori, te vei îndoi dintr-o dată de acea persoană când îţi va spune ceva nou? Dacă nu l-ai găsit niciodată a fi un falsificator, dacă a fost cinstit de o sută de ori, te vei îndoi brusc de integritatea lui pentru niciun motiv? Cât de ilogic şi de inexplicabil ar fi acest lucru! Iehova a făcut ca multe profeţii să fie înregistrate, şi într-un mod incredibil, multe dintre ele au fost împlinite, aşa cum am văzut în acest studiu. Împlinirea unora dintre profeţiile Sale este încă în viitor. Oare nu ne putem baza cu încredere pe împlinirea acestora la momentul potrivit, având în vedere înregistrarea pe care El a construit-o, câştigând o reputaţie cinstită, în ciuda opiniilor opuse ale oamenilor de ştiinţă, ale ateilor şi ale înalţilor critici? Aceştia s-au înşelat de atâtea ori, dar Iehova niciodată. Aşadar, atunci când oamenii dezbat Cuvântul Său şi Îl judecă ca fiind fals, noi ştim că oamenii sunt mincinoşi, iar Dumnezeu este adevărat: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos, după cum este scris: «Ca să fii drept în cuvintele tale şi să ieşi victorios când eşti judecat.»" – Rom. 3:4, *NW*.

18. În momentul în care înţelepciunea acestei lumi se va dezlănţui împotriva Bibliei, aceasta va întâlni numai înfrângerea: „Căci este scris: «Voi face să piară înţelepciunea înţelepţilor şi voi înlătura inteligenţa învăţaţilor. Unde este înţeleptul? Unde este scribul, unde este certăreţul acestui sistem? Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii?»" (1Cor. 1:19, 20, *NW*) Oamenii de ştiinţă

Cuprins

s-au folosit de cunoştinţa lor pentru a înjosi Biblia, dar propriile lor descoperiri le spulberă teoriile şi ei trebuie să născocească altele. Propriile lor teorii pier pe spânzurătoarea ştiinţei pe care ei o construiesc pentru a atârna Biblia. (Estera 1:10) Ateii şi înalţii critici se folosesc de istoria seculară pentru a demonstra că Biblia este falsă, dar pe măsură ce tot mai multe fapte istorice sunt dezgropate, propria lor armă se întoarce împotriva lor, iar Biblia este justificată. „Ei pun o cursă pentru a-mi prinde picioarele, dar se prind singuri în ea; ei săpa o groapă în faţa mea, dar cad chiar ei în aceasta!" (Ps. 57:6, *Mo*) Fundamentaliştii ne acuză că Îl negăm pe Dumnezeu prin învăţăturile noastre, dar chiar propriile lor învăţături sunt păgâne. Ei încearcă să se folosească de Biblie pentru a demonstra că nu avem dreptate, dar aceasta se întoarce împotriva lor şi dovedeşte că sunt păgâni. „Păgânii cad în groapa pe care au săpat-o şi îşi prind picioarele în cursa pe care au pus-o." – Ps. 9:15, *Mo*.

19. Asalturile numeroase împotriva credinţei noastre, care vin în aceste vremuri moderne, o pot testa, dar dacă aceasta este fondată pe cunoştinţă şi nu pe credulitate atunci va rezista. „Fraţii mei, consideraţi ca o mare bucurie când treceţi prin diferite încercări, fiindcă ştiţi că încercarea credinţei voastre duce la perseverenţă." (Iac. 1:2, 3; 1Pet. 1:6, 7, *NW*) Evreilor, Pavel le-a scris: „Credinţa este aşteptarea sigură a lucrurilor sperate ... fără credinţă este imposibil să-i plăcem." (Evrei 1:1, 6, *NW*) Aşa că noi trebuie să dăm dovadă de credinţă şi aşteptările noastre în legătură cu aceasta trebuie să fie sigure, cu încredere, fără îndoieli sau ezitări. (Iacov 1:6-8) Credinţa de neclintit vine din cunoştinţă. Pavel a spus: „Oricine va chema Numele lui Iehova va fi salvat. Însă cum Îl vor chema pe Acela în care nu au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care nu au auzit? ... Astfel, credinţa vine prin cele auzite." (Rom. 10:13, 14, 17, *NW*) Trebuie să ascultaţi aceste lucruri din partea Cuvântului lui Dumnezeu înainte să puteţi consolida credinţa adevărată, o credinţă care nu este credulă, superstiţioasă sau moartă, o credinţă care este vie şi îşi arată viaţa prin fapte. (Iac. 2:14-26) Acea credinţă nu reprezintă doar credulitate oarbă, ci este bazată pe cunoştinţă şi este arătată de rugăciunea lui Isus: „Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în Mine prin cuvântul lor." (Ioan 17:20, *NW*) Prin cuvintele propovăduite, noii discipoli ce vor veni îşi vor pune credinţa în Isus. Profeţiile împlinite despre care s-a aflat acum confirmă credinţa şi sprijină baza pentru a crede.

20. „Cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna", citează apostolul Petru. (Isa. 40:8; 1Pet. 1:25, *NW*) Iehova Dumnezeu ne asigură de împlinirea Cuvântului Său, că acesta nu se va întoarce gol la El, ci va îndeplini scopul pentru care a fost trimis. (Isa. 46:10, 11; 55:11) Da, Cuvântul lui Dumnezeu va dăinui. Dar oare noi vom dăinui alături de acesta? Oare noi, prin studierea lui şi prin fapte în armonie cu acesta, ne vom întări credinţa atât de mult încât să reziste tuturor încercărilor, să facă faţă tuturor atacurilor care se abat asupra ei în aceste zile din urmă? Putem să facem acest lucru dacă studiem, căci oamenilor lumeşti le place să ne defăimeze şi spun că numai cei ignoranţi cred în Biblie, cunoştinţa ce avansează dovedind exact contrariul! Cei care sunt ignoranţi din proprie voinţă îşi închid ochii faţă de justificarea acesteia cu ajutorul descoperirilor ştiinţifice şi al săpăturilor arheologice şi mai presus de toate, justificarea acesteia prin numărul ce creşte al profeţiilor împlinite care ne luminează vremurile. Aşa că studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu, acţionaţi conform acestuia, zidiţi pe o temelie de stâncă şi credinţa voastră va rezista atacurilor oamenilor de acum şi furtunii de la Armaghedon de

Cuprins

mai târziu. Astfel, noi putem dăinui alături de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne bucura de viaţă în prezisa lume nouă a dreptăţii.

[Note de subsol]

Arheologia şi istoria Bibliei, paginile 262-264; *Dovada internă a inspiraţiei*, de Rimmer, paginile 202-204.

Dicţionarul Westminster al Bibliei, paginile 428, 429 ; vezi şi Prologul lui *Nebucadneţar*, de G. R. Tabouis şi *Dovada internă a inspiraţiei*, paginile 204-206.

Biblia şi arheologia, paginile 54, 141.

Biblia şi arheologia, pagina 141.

Pentru o discuţie detaliată a acestei cronologii vezi *Turnul de veghere* din 1 decembrie, 1946.

Arheologia şi istoria Bibliei, pagina 284.

Turnul de veghere din 1 mai, 1952, conţine o discuţie detaliată a cronologiei din 1914 şi a dovezilor fizice în sprijinirea acesteia.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce n-ar trebui să depindă credinţa noastră?
2. Din ce este alcătuit testul de inspiraţie şi de origine evlavioasă pentru scriere?
3,4. Pe ce s-a bazat Petru pentru confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu şi pe ce motiv răspundeţi aşa?
5. Cum sunt oamenii ca profeţi? Cum se compară Dumnezeu cu ei?
6. Cum a fost demonstrată, în cazul Tirului, puterea lui Dumnezeu de a profeţi?
7. Cum a fost ea demonstrată în cazul cetăţii Ninive?
8,9. Ce profeţii a cauzat Iehova să fie făcute despre Babilon?
10,11. Cum au fost împlinite aceste profeţii despre căderea Babilonului, eliberarea şi restatornicirea Israelului pentru închinarea curată?
12. Ce a prezis Daniel la capitolul 8, versetele 3-8 din cartea sa?
13. Care este interpretarea corectă a acestor lucruri şi cum a avut loc împlinirea?
14. Ce evoluţie actuală arată că Apocalipsa 17:8, 10-14 este acum în curs de împlinire?
15. Ce profeţii s-au împlinit referitor la prima prezenţă a lui Cristos, în ce priveşte atât cronologia cât şi evenimentele fizice?
16. Ce dovezi cronologice şi fizice demonstrează că acum ne aflăm în timpul prezenţei sale a doua?
17. De ce încrederea noastră în profeţiile lui Dumnezeu trebuie să fie acum mai puternică decât oricând înainte?
18. Ce s-a întâmplat cu atacatorii lumeşti ai Cuvântului lui Dumnezeu?
19. Cum se dobândeşte credinţa? Cum poate fi ea întărită acum?
20. Cum putem dăinui noi alături de Cuvântul lui Dumnezeu?

Un cerc complet

Bradul de Crăciun a parcurs acum un cerc complet. Păgânii l-au folosit la început la sărbătorile lor din mijlocul iernii. Cei ce se numesc „creştini” nu au avut timp să îi convertească cu adevărat pe păgânii pe care i-au absorbit, doar au dat ceremoniilor lor corupte un nume creştin. Păgânii erau mulţumiţi şi la fel erau şi „creştinii”, chiar dacă sărbătoarea din mijlocul iernii avea loc într-o perioadă a anului în care este imposibil ca Isus Cristos să se fi născut. Acum comuniştii cred,

Cuprins

aşa cum au făcut şi primii aşa-numiţi creştini, că nu există niciun motiv să se opună obiceiurilor oamenilor, fie ele corecte sau greşite; aşa că doar au schimbat numele din nou. Conform ştirilor din *România* din data de 3 februarie 1952, noul nume este „Sărbătoarea Pomului de Iarnă”, sau „vacanţa de iarnă a copiilor”, sau „Festivalul Iernii”. Bucureştiul a avut un brad de Crăciun (ne scuzaţi, un *pom de iarnă*) înalt de şaptezeci de picioare cu „mii de luminiţe, fundiţe, globuri aurii şi mici clopoţei de metal. „Un oraş de basm” a fost aranjat cu „Moş Gerilă pictat pe un panou imens ce înaintează cu daruri.” Cu bradul veşnic verde plin de lumini şi paiete, şi „Moş Gerilă” care oferă darurile, numele creştin a fost îndepărtat şi o sărbătoare care nu este creştină s-a întors la originile sale păgâne.

Ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie este între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? – 2Cor. 6:14-16, *NW*.

Să păstrăm atitudinea mentală a lui Cristos

Cel mai important lucru din mintea lui Cristos era cunoaşterea şi facerea voinţei Tatălui Său, pentru a fi pe placul Lui. Încă de la început această atitudine mentală a fost una de a a-i face pe plac Tatălui Său, Iehova Dumnezeu: „DOMNUL M-a făcut cea dintâi dintre lucrările Sale, începutul faptelor Sale din vechime. Eu eram acolo când Dumnezeu a făcut cerurile, când El a trasat o boltă peste faţa adâncului. Eu eram lângă El ca o strajă a Sa, şi în toate zilele eram plin de încântare, căci petreceam în faţa Lui tot timpul.” – Prov. 2:22, 27, 30, *AT*.

Isus a găsit încântare în respectarea Cuvântului şi instrucţiunilor Tatălui Său: „Tu ai făcut lucruri măreţe, DOAMNE Dumnezeul meu; minunate sunt gândurile Tale despre noi şi nimeni nu se poate compara cu Tine. Dacă ar trebui să le declar şi să le spun ar fi prea multe să le enumăr.” „Cât de valoroase sunt gândurile Tale pentru mine, Dumnezeule! Şi cât de numeroase sunt acestea! Dacă ar trebui să le număr acestea ar fi mai multe ca grăunţii de nisip! Dacă ar trebui să ajung la sfârşitul lolr, zilele vieţii mele ar trebui să fie ca ale Tale!” Prin serviciul Său, El a dat dovadă de cea mai mare familiaritate faţă de Cuvântul Tatălui Său, făcând apel la aceasta pentru a-şi dovedi poziţia şi pentru a combate poziţiile ocupate de adversari Săi. – Ps. 40:5; 139:17, 18, *AT*.

Neţinând seama de ceea ce a însemnat aceasta în suferinţă, atitudinea mentală a lui Isus a fost una de desfătare pentru facerea voinţei Tatălui Său: „Atunci am zis: Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voinţa Ta, o, Dumnezeule.’” (Evrei 10:7, *NW*, Ps. 40:7, 8) Din această cauză apostolul Pavel ne sfătuieşte: „Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Isus Cristos, cel care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci S-a golit pe Sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” – Filip. 2:5-8, *NW*.

Cuprins

Faptul că împlinirea voinţei Tatălui Său era cel mai important lucru tot timpul în mintea lui Isus, este evident şi din propria Sa mărturie: „Eu nu pot face nimic de la Mine; judec după cum aud, iar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voinţa Mea, ci voinţa Celui care M-a trimis." „Pentru că am coborât din cer nu ca să fac voinţa Mea, ci voinţa Celui care M-a trimis." Şi din nou: „Hrana Mea este să fac voinţa Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea sa." – Ioan 4:34; 5:30; 6:38, *NW*.

Care era bucuria Sa?

În legătură cu exemplul dat de Isus pentru noi, citim în continuare: „Să privim ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre, şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus. Pentru bucuria care Îi era pusă înainte, El a suportat stâlpul de tortură, dispreţuind ruşinea şi s-a aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu." (Evrei 12:2, *NW*) Care era această bucurie ce era pusă înaintea lui Isus, şi care l-a făcut capabil să suporte toată ruşinea şi suferinţa? Era bucuria de a putea veseli inima Tatălui Său prin justificarea Acestuia. „Fiule, fii înţelept şi veseleşte-Mi inima, ca să îi pot răspunde Celui ce mă batjocoreşte." Aşa cum psalmistul a exprimat în mod profetic sentimentele lui Isus: „Eu am vestit justificarea Ta în marea adunare; iată că nu-mi închid buzele. Tu ştii acest lucru, DOAMNE. Nu am ascuns în inima Mea justificarea Ta, ci am vestit victoria şi loialitatea Ta." – Prov. 27:11, *AS*; Ps. 40:9, 10, *AT*.

Era nevoie ca Numele Tatălui Său să fie cinstit şi justificat din cauza ocărilor adus asupra acestuia de către heruvimul ocrotitor, care mai târziu a devenit Satan Diavolul. Acesta, în loc să aibă o minte care să fie încântată să facă voinţa lui Dumnezeu, a avut o minte plină de fărădelege; şi, în loc să urmeze calea înţeleaptă a umilinţei şi ascultării aşa cum a făcut Isus, el şi-a stricat înţelepciunea cu mândrie şi răzvrătire. El a îngrămădit batjocură pe Numele lui Iehova prin calea sa nelegiuită şi influenţându-i şi pe alţii să urmeze o cale de acţiune similară. – Iov, capitolele 1 şi 2.

În contrast izbitor cu heruvimul rebel, Isus Cristos l-a iubit pe Tatăl Său ceresc şi era gelos pentru cinstirea Numelui Său. Apreciind pe deplin motivul venirii Sale pe pământ, El s-a folosit de fiecare oportunitate pentru a-l cinsti spunând şi altora cât de bun şi de iubitor este Tatăl Său. Noi citim în mod repetat despre propovăduirea Sa în casele oamenilor, în sinagogile lor, în templu, pe munţi şi pe ţărmul mării. Chiar şi atunci când se odihnea lângă o fântână El s-a folosit de oportunitatea de a-i predica unei femei samaritene ce avea o reputaţie proastă, rezultatul fiind că o mare mărturie a fost dată oraşului acesteia. – Ioan 4:6-24.

Din cauza faptului că onorarea şi justificarea Numelui tatălui Său era foarte importantă în mintea Sa, Isus era plin de un zel arzător de a-i expune pe cei care îl ocărau. Din această cauză, El a izbucnit atât de tare de atâtea ori împotriva cărturarilor, a fariseilor şi a oamenilor legii, şi atât la începutul cât şi la sfârşitul serviciului Său pământesc El, cu o indignare dreaptă, i-a alungat din templu pe schimbătorii de bani. El a spus: „Este scris: 'Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune', dar voi o transformaţi într-o peşteră de tâlhari." – Mat. 21:12, 13; 23:1-39; Ioan 2:13-17, *NW*.

Ştiind cu siguranţă care era voinţa lui Dumnezeu pentru El, Isus şi-a exercitat voinţa de a avea o determinare puternică pentru a nu permite ca ceva să-L întoarcă. Săgeţile subtile şi linguşitoare ale Diavolului au ricoşat inofensiv în scutul credinţei Sale în întâlnirea Lui cu acesta în pustiu. Şi nici nu a permis ca

Cuprins

mulţimea evreiască să pună mâna pe El prin forţă şi să Îl facă rege, căci El ştia că aceasta nu era voinţa lui Dumnezeu pentru sine şi nu era ambiţios să se înalţe. Când Petru a încercat să îl sfătuiască să nu urmeze umilitoarea cale de acţiune a suferinţei indicată de către Tatăl Său ceresc, El l-a mustrat: „Înapoia Mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor." Ştiind pe deplin ce Îl aştepta, când venea timpul potrivit, „El a pornit să călătorească către Ierusalim." – Mat. 4:1-10; 16:23; Luca 9:51; Ioan 6:15, *NW*.

Identificând în mod clar scopul venirii Sale pe pământ, Isus i-a spus lui Pilat din Pont atunci când se afla la judecată înaintea acestuia: „Pentru aceasta m-am născut şi am venit în lume, că să depun mărturie despre adevăr." Şi că acest adevăr era în principal în legătură cu Numele Tatălui Său a fost indicat de către Isus în rugăciunea către Tatăl său din noaptea în care a fost trădat: „Eu te-am glorificat pe pământ, sfârşind lucrarea pe ce Mi-ai dat-o să o fac. Le-am dezvăluit Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume." – Ioan 17:4, 6; 18:37, *NW*.

Atitudinea mentală a lui Isus este bine însumată de cuvintele profetului Isaia (42:19, *AT*): „Cine este orb dacă nu slujitorul meu şi surd ca mesagerul pe care-l trimit? Cine este orb ca cel devotat mie şi surd ca slujitorul DOMNULUI?" Da, Isus era orb şi surd atât la linguşirile cât şi la ocările şi ameninţările lui Satan şi ale amăgiţilor acestuia. Tot ceea ce vedea şi auzea era ceea ce Tatăl Său voia de la El să facă.

Imitându-L pe Isus Cristos

Din cele menţionate mai sus, putem vedea că deşi Isus era neprihănit, nepângărit şi complet fără păcat, pentru a avea atitudinea mentală a lui Cristos este nevoie de mai mult decât evitarea păcatelor mari. (Ioan 8:46; Evrei 7:26) De asemenea, posedarea unei înfăţişări ipocrite şi purtarea veşmintelor religioase nu indică deloc faptul că cineva are atitudinea mentală a lui Cristos; de fapt, indică chiar contrariul.

Avem noi mintea, atitudinea mentală a lui Cristos? În primul rând noi trebuie să ne desfătăm în Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum a făcut şi Isus. Trebuie să păstrăm în minte o cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi despre scopurile Sale; informaţii despre calităţile Sale de înţelepciune, dreptate, iubire şi putere; despre scopul Său suprem, acela de a-şi justifica Numele şi suveranitatea, acesta reprezentând principalul motiv pentru care extinde salvarea către creaturi, trebuie să ştim de ce i-a tolerat pe cei răi şi de ce îi va distruge pe toţi cei nelegiuiţi în cele din urmă; despre rolul pe care l-a jucat Isus Cristos în furnizarea răscumpărării noastre şi în justificarea numelui Tatălui Său şi rolul pe care îl va mai juca; şi despre prezenţa Împărăţiei pentru care ne rugăm şi binecuvântările pe care aceasta le va aduce în curând în noua lume a dreptăţii. În jurul acestor adevăruri principale gravitează toate adevărurile Bibliei. – Ex. 9:16, *AT*; Ps. 83:1-18; Ezec. 36:20-22, *AS*; Mat. 6:10; 20:28; 24:1-44, *NW*.

Dar, stocarea acestor adevăruri în inimile sau minţile noastre, prin studiu şi credinţă, în ele nu este de ajuns. Pentru a avea atitudinea mentală a lui Cristos noi trebuie să ne exercităm dorinţele referitor la acestea. Trebuie să ne hotărâm să facem ceva în legătură cu aceste adevăruri şi să rămânem la acea hotărâre indiferent de ce pot aduce împotriva noastră oamenii sau demonii. Asta înseamnă, mai întâi, să ne dedicam serviciului lui Dumnezeu aşa cum a făcut şi Isus, mărturisind că ne place să facem voinţa lui Dumnezeu. (Ps. 40:8) Şi aşa cum a fost

Cuprins

şi pentru El, aşa este şi pentru noi voinţa lui Dumnezeu, în primul rând de a propovădui adevărul în legătură cu Numele Său şi Împărăţia Sa. – Mat. 24:14; 1Pet. 2:9, *NW*.

Pentru a avea atitudinea mentală a lui Cristos noi trebuie să fim geloşi pentru Numele bun al Tatălui nostru ceresc; şi prin urmare trebuie să demascăm învăţăturile false care aduc batjocură asupra lui şi în acelaşi timp trebuie să avem grijă ca să nu facem ceva care ar putea să aducă ocări asupra numelui lui Iehova. Nu trebuie să ne ruşinăm niciodată să mărturisim Numele lui Iehova înaintea oamenilor şi nici nu trebuie să îndulcim adevărul pentru a evita mânia oamenilor. Asemenea Lui, noi trebuie să fim orbi şi surzi atât faţă de linguşirile pe care le oferă lumea, pentru a ne ademeni de la hotărârea noastră, cât şi la ameninţările şi ocările pe care aceasta le face, într-un efort de a ne descuraja. Motivaţia noastră întotdeauna trebuie să fie nu să câştigăm aprobarea oamenilor, ci aprobarea lui Dumnezeu.

Şi în relaţiile cu tovarăşii noştri creştini noi trebuie să ţinem seama de sfatul lui Pavel: „Dacă este deci vreo încurajare în Cristos, dacă este vreo mângâiere în iubire, dacă este vreo părtăşie în spirit, dacă este vreo afecţiune tandră şi compasiune, faceţi-mi bucuria deplină şi aveţi aceeaşi gândire şi aceeaşi iubire, fiind uniţi în suflet, având un singur gând, nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori, arătând interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi. Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Isus Cristos.” – Filip. 2:1-5, *NW*.

Predicarea în Africa de Vest

Misionarii care îşi părăsesc ţara natală şi poporul pentru a propovădui veştile bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu în colţurile îndepărtate ale pământului, în împrejurări bizare, sunt recompensaţi cu multe experienţe binecuvântate. Ca exemplu, observaţi următoarele ce sunt extrase dintr-un raport primit de curând de la un misionar ce serveşte în Accra, pe Coasta de Aur, în Africa de Vest, despre călătoria lui de două săptămâni din Togoland-ul britanic.

„În timp ce puneam mărturie într-o casă în satul Klefe, un om educat a venit şi s-a aşezat în liniște. După ce am pus mărturie, omul a întrebat dacă putem merge undeva să vorbim. El m-a dus la şcoala lui. Mi-a mărturisit că era învăţător prezbiterian care nu avusese niciun folos de pe urma Bibliei sau de la vreuna din cărţile noastre care o explică, dar astăzi el a auzit Biblia predată într-un mod diferit de ceea ce auzise până acum. «Religia este inutilă» a spus el. După discuţia noastră în legătură cu autenticitatea Bibliei, el a obţinut cartea «*Să fie Dumnezeu adevărat*» şi a cerut ca cineva să vină să studieze acest manual cu el. Acest lucru a fost aranjat.

În Peki am făcut o vizită ulterioară unei femei care a manifestat interes. Ea a spus că ceea ce spuneam eu trebuie să fie adevărat, căci un bărbat alb nu ar veni niciodată în umila ei casă şi nu ar sta cu ea să-i explice Biblia, mai ales dacă vine dintr-o ţară atât de îndepărtată, dacă acesta nu ar fi adevărul. «De când eram mică am fost învăţată într-o biserică prezbiteriană, dar niciodată, în toţi aceşti ani, nu am văzut vreun slujitor alb al bisericii care să meargă din casă în casă propovăduind»,

Cuprins

a spus ea. Când i s-a cerut să meargă cu noi şi să propovăduiască ea a răspuns: «De ce nu? Mi-aţi arătat că trebuie să propovăduiesc. O să merg.»

În Toh, am folosit un corn mare pentru a-i chema pe oameni la o cuvântare publică. Fermierii tocmai se întorseseră de la o zi de muncă grea în soarele fierbinte, aşa că s-au aşezat pe rădăcinile unui copac mare cu umbră. După cuvântare, ce a fost auzită de 106 persoane, căpeteniile satului şi-au exprimat regretul în legătură cu faptul că noi nu ne anunţasem vizita de dinainte, astfel ca mai mulţi oameni să audă. Unul dintre ei şi-a exprimat uimirea în legătură cu faptul că un om alb vine în mijlocul lor, stă pe rădăcini şi le vorbeşte de parcă ar fi negru.

Un frate băştinaş punea mărturie unui preot catolic în legătură cu subiectul iadului, dovedindu-şi argumentele din versiunea *Douay*. Preotul i-a cerut fratelui să vină la casa lui pentru o discuţie suplimetară. Deşi el fusese la seminariile teologice din Akropong şi din Kumasi, nu auzise niciodată aşa o prezentare pe subiectul iadului. De unde a obţinut fratele aceste informaţii? După ce i s-a spus că acestea erau din manualul «S*ă fie Dumnezeu adevărat*» el a obţinut imediat un exemplar, dar l-a atenţionat pe frate, «Să nu spui nimănui că am cumpărat această carte». O experienţă aproape identică am avut şi cu un catehit catolic.

În urmă cu doi ani, un frate european de la birozul de filială a vizitat o colonie de leproşi nu departe de Ho, unde un frate trăieşte în mijlocul a 200 de leproşi. La acea vreme, atitudinea de prejudiciu a conducătorului european catolic al coloniei a adus multe persecuţii asupra acestui frate, chiar ameninţând cu scoaterea acestuia din colonie. În timp ce eram acolo am avut privilegiul de a transmite un mesaj de speranţă adevărată în faţa a 34 de leproşi ale căror trupuri erau atât de mâncate de boală încât arătau cu adevărat îngrozitor. Să-i priveşti în faţă pe unii dintre ei era foarte dificil. Cuvântarea a fost ţinută într-u auditoriu nou cu permisiunea unui nou administrator european, care a acceptat cu bucurie trei ajutoare de studiu al Bibliei ca o contribuţie pentru bibliotecă. Fratele, ale cărui degete fuseseră mâncate de lepră, are o abilitate minunată de a întoarce paginile în timp ce citeşte. El a fost pus la conducerea coloniei sau aşezării, ca supraveghetor al lucrărilor de construcţie, el fiind un constructor desăvârşit. El este foarte fericit în ciuda nenorocirii lui."

La Ho au fost ţinute două adunări publice, cu o prezenţă totală de 288 de oameni; la Dane 74 de persoane au ascultat lectura publică. Ne-a luat o oră şi jumătate pe jos, să călătorim trei mile printr-o trecătoare muntoasă ca să ajungem la Tsito, unde, pe lângă faptul că am predicat din casă în casă, am expus şi o cuvântare publică cu o prezenţă de 60 de persoane. Înapoi, în apropiere de Avetile-Peki, au fost 260 de persoane şi în Jaki 320 s-au adunat pentru lecturile publice. Pentru cele două săptămâni, 1,142 de oamenii au auzit chemarea: «*Prizonieri, ieşiţi*!»

Iehova face pace şi creează răul

„Eu formez lumina şi creez întunericul; eu fac pace şi creez răul; eu sunt Iehova, Cel care face toate aceste lucruri." (Isa. 45:7, *AS*) Această referinţă la Iehova care creează întunericul şi răul a fost privită cu bucurie de către sceptici, atei şi alţi critici ai Bibliei, pentru a le sprijini poziţia că aceasta nu este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, ci numai o

Cuprins

colecţie de scrieri antice ale unui popor primitiv. Cu toate acestea, prejudecata lor, fără îndoială născută dintr-o suspiciune secretă conform căreia poziţia lor nu este atât de puternică cum şi-ar dori ei, i-a orbit faţă de o apreciere rezonabilă a acestui text, cât şi a restului Bibliei. În loc să urmăm o asemenea cale de acţiune, haideţi să ascultăm sfatul Autorului Bibliei, „Veniţi acum şi să raţionăm împreună” şi să vedem ce lumină aruncă Biblia şi raţiunea asupra însemnătăţii acestei scripturi. – Isa. 1:18.

Cum formează Iehova lumina şi cum creează întunericul? El formează lumina făcând să fie înţeles Cuvântul Său prin împlinirile profeţiilor acestuia. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” „Calea celor drepţi este asemenea unei lumi strălucitoare care străluceşte din ce în ce mai mult până la ziua perfectă.” Cu toate acestea, asemenea lumină nu este pentru cei nelegiuiţi. „Lumina este semănată pentru cei drepţi şi bucuria pentru cei cu inima curată.” Celor nelegiuiţi, Iehova le trimite întunericul. „Dumnezeu nu s-a reţinut de la a-i pedepsi pe îngerii care au păcătuit, ci, aruncându-i în Tartar, i-a aruncat în gropi de întuneric dens ca să fie păstraţi pentru judecată.” Şi în legătură cu oamenii care se strecoară în adunarea creştină pentru scopuri josnice ni se spune ca acestora „le este rezervată pentru totdeauna negura întunericului.” – Ps. 97:11; 119:105; Prov. 4:18, *AS*; 2Pet. 2:4; Iuda 4:13, *NW*. Aşa au stat lucrurile în cazul celei de-a noua plăgi asupra Egiptului din vechime. Egiptenii au fost învăluiţi de un întuneric ce putea fi simţit, în timp ce izraeliţii aveau lumină în locuinţele lor. – Ex. 10:21-23.

„Eu fac pace şi creez răul”

Scripturile vorbesc despre Iehova ca despre Dumnezeul păcii: „Dumnezeul care dă pacea îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20, *NW*) Însă, textul mai sugerează şi că Iehova este Dumnezeul războiului, prin faptul că îşi va zdrobi duşmanii. Cum poate fi El atât Dumnezeul păcii cât şi Dumnezeul războiului? Prin aceea că există o ocazie şi un timp potrivite atât pentru pace cât şi pentru război. „Toate îşi au timpul lor stabilit şi există un timp pentru fiecare scop de sub ceruri: un timp pentru iubire şi un timp pentru ură, un timp pentru război şi un timp pentru pace.” – Ecl. 3:1, 8, *AT*.

Iehova face pace acum pentru cei care Îl caută pe calea Sa hotărâtă. Iehova va binecuvânta poporul Său cu pace. Noua lume peste care va domni Fiul Său va fi una paşnică: „În zilele Sale cei drepţi vor înflori, şi va fi belşug de pace până nu va mai fi lună”. „Nu va fi sfârşit pentru creşterea guvernului Său şi pentru pace”. Din această cauză îngerii au spus la timpul naşterii lui Isus: „Pace printre oamenii cu bunăvoinţă.” – Ps. 29:11; 72:7; Isa. 9:7, *AS*; Luca 2:14, *NW*.

În momentul în care creaturile umblă contrar voinţei Sale, atunci este necesar ca Iehova să ducă un război împotriva lor, la timpul Său şi aşa cum vrea El. Atunci El devine Dumnezeul războiului: „Iehova puternic şi mare, măreţ în luptă. Cine este acest Rege al gloriei? Iehova al oştirilor, El este Regele gloriei.” (Ps. 24:8, 10, *AS*; Iac. 5:4, *NW*) Aşa a luptat pentru poporul Său, Israel, în trecut, şi se va înfăţişa din nou drept Dumnezeul războiului la bătălia de la Armaghedon, unde El îşi va distruge complet duşmanii, pentru justificarea supremaţiei Sale şi pentru eliberarea poporului Său. – 2Cron. 20:15; Apoc. 16:14, 16.

În ce sens putem spune că Iehova creează rău? Cu siguranţă nu în sensul că El creează nelegiuire sau răutate morală, căci este imposibil ca El să facă ceva rău. „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă.” Noi suntem asiguraţi, „Iehova este bun şi

Cuprins

drept, de aceea El îi va instrui pe păcătoşi pe cale". Adresându-i-se Lui, psalmistul spune: „Dreptatea şi judecata sunt temelia tronului Tău: bunătatea iubitoare şi adevărul merg înaintea feţei Tale." Şi Moise a cântat despre această temă: „Căci voi vesti numele lui Iehova: Daţi slavă Dumnezeului nostru. Stânca, lucrarea Sa este perfectă; căci toate căile Sale sunt drepte: El este un Dumnezeu loial şi fără nedreptate. El este drept şi curat." – Deut. 32:3, 4; Ps. 25:8; 89:14, *AS*; Evrei 6:18, *NW*.

Da, Iehova este foarte gelos pentru numele Său de Dumnezeu al dreptăţii. De aceea, când Avraam a întrebat în legătură cu distrugerea Sodomei şi Gomorei: „Nu va acţiona drept judecătorul întregului pământ?" Iehova a fost de acord să-i îndeplinească cererea lui Avraam dacă se găseau zece persoane drepte în acele oraşe. (Gen. 18:20-33, *AT*) De-a lungul Scripturilor, de la Geneza la Apocalipsa, Iehova apelează la judecata noastră şi explică motivele Sale pentru executarea judecăţilor lui, ca noi să avem o încredere de neclintit în aceasta. Acest lucru este evident, în special, în profeţiile lui Isaia, Ieremia şi Ezechiel. – Isa. 1:2-20; 24:1-5; Ier. 16:10-13; 22:1-9; Ezec. 6:1-10; 22:1-16.

Dar, se poate spune că Iehova creează rău, căci termenul „rău" poate fi folosit pentru a descrie nu numai „răutatea morală sau ofensă; greşelile şi nelegiuire" ci şi pentru „orice lucru care ar împiedica fericirea sau bunăstarea sau privarea de bine; pagubă; dezastru." (*Dicţionarul complet* al lui Webster) Ţinând seama de scripturile menţionate mai sus, ce arată că Iehova este bun şi drept, noi trebuie să tragem concluzia că răul pe care Acesta îl creează trebuie să fie cel al calamităţilor şi al dezastrelor.

Cele două întrebuinţări ale acestui termen trebuie văzute în următoarea profeţie, în care Iehova a spus că va aduce răul sau dezastrul asupra Israelului din cauza căii lui de acţiune rele sau nelegiuite. Moise a spus: „Căci ştiu că după moartea mea veţi acţiona sigur în mod periculos, şi vă veţi abate de la calea pe care v-am arătat-o; şi că în zilele de după, răul se va abate asupra voastră, căci veţi face ceea ce este rău înaintea DOMNULUI." Observaţi aceleaşi lucruri şi în următoarele cuvinte care înregistrează o împlinire a acestei profeţii. „Apoi izraeliţii au făcut ceea ce era rău înaintea DOMNULUI, prin slujirea Baalilor şi părăsirea DOMNULUI. Atunci ... mâna DOMNULUI a fost împotriva lor pentru rău, aşa cum declarase DOMNUL." – Deut. 31:29; Jud. 2:11, 14, 15, *AT*.

Rău versus Fărădelege

Astfel, noi putem vedea că există o mare diferenţă între rău şi fărădelege. Toate fărădelegile sunt rele, dar nu tot răul este fărădelege. Un act de nedreptate este întotdeauna greşit şi de obicei are ca rezultat răul sau rănirea unei persoane. Pe de altă parte, administrarea dreptăţii este întotdeauna dreaptă. Chiar dacă aceasta ar putea aduce rău asupra celui căruia îi este aplicată, asta nu înseamnă că administrarea dreptăţii este greşită. Ci, mai degrabă, arată felul în care Dumnezeu creează răul.

Dacă făpturile Sale primesc binele şi pacea, ori răul şi suferinţa din mâinile lui Iehova, depinde numai de alegerile pe care acestea le fac. Aşa cum Moise le-a spus izraeliţilor: „Iată, azi îţi pun înainte viaţa şi prosperitatea alături de moarte şi nenorociri. Dacă iei aminte la poruncile DOMNULUI Dumnezeul tău pe care ţi le dau astăzi, să iubeşti pe DOMNUL Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, şi să păstrezi poruncile, legile şi rânduielile Lui, atunci vei trăi. ... Dar, dacă inima ta se

Cuprins

va abate, dacă nu vei asculta şi te vei închina înaintea unor dumnezei străini şi îi vei sluji pe aceştia, atunci îţi spun azi că vei pieri cu siguranţă. ... Chem azi cerul şi pământul să fie martori împotriva ta, că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; de aceea alege viaţa ca tu şi urmaşii tăi să trăiţi." – Deut. 30:15-19, *AT*.

Adam şi Eva au făcut alegerea greşită, motiv pentru care Dumnezeu i-a condamnat: „Blestemat va fi pământul prin voi, în suferinţă să-ţi câştigi traiul cât vei trăi. Prin sudoarea frunţii îţi vei câştiga existenţa, până când te vei întoarce în pământ, căci din pământ ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână trebuie să te întorci." Asemenea sufrinţă şi moarte au însemnat rele mari pentru Adam şi urmaşii lui, dar acestea nu au fost greşite; nu au existat circumstanţe atenuante; aplicarea acestor rele a fost dreaptă. – Gen. 3:17, 19, *AT*; Rom. 5:12; 6:23.

Potopul din zilele lui Noe a fost un mare rău, dar nu a fost o fărădelege; oamenii de dinainte de potop au primit ceea ce au meritat pentru că au ales nelegiuirea şi violenţa în loc de pace şi dreptate. (Gen. 6:5; 7:21) Faraonul din vremea lui Moise a ales să se opună cu încăpăţânare lui Iehova, aşa că Dumnezeu a trimis zece plăgi, şi într-un final a trebuit să îl distrugă pe Faraon şi pe oştirile sale în Marea Roşie. Toate acestea au fost mari rele, mari calamităţi care au atras după sine o mare suferinţă pentru egipteni. Dar nu erau fărădelegi. Faraon era cel care păcătuia, iar Iehova avea dreptul să-l pedepsească şi astfel să rezolve chestiunea referior la cine este suprem. – Exod, de la capitolul 7 la capitolul 14.

În prezent, Iehova are un avertisment transmis în legătură cu judecăţile Sale ce vor fi executate în curând asupra Babilonului modern, dar foarte puţin oameni ţin seama de acest avertisment. În momentul în care 'cei ucişi de Iehova la Armaghedon vor fi întinşi de la un capăt la celălalt al pământului, nu vor fi nici plânşi, nici adunaţi şi nici îngropaţi, ci vor zace ca gunoiul pe faţa pământului', acesta va fi, cu siguranţă, cel mai mare rău, dezastru, calamitate care s-a abătut vreodată asupra omenirii; dar nu va fi o fărădelege. Va fi o executare dreaptă a judecăţii. – Ier. 25:33; Apoc. 18:4-8, 20.

În timp ce Iehova va aduce răul distrugerii asupra celor nelegiuiţi, căci ei merită acest lucru, El face aceasta în special deoarece sunt în discuţie Numele Său şi suveranitatea Sa, „căci El nu se poate tăgădui". Şi dacă El pare să întârzie executarea acestor răufăcători, să se ţină minte că şi aceasta este pentru justificarea Numelui Său, aşa cum i-a spus lui Faraon: „Căci până acum Mi-aş fi putut întinde mâna, şi te-aş fi lovit pe tine şi pe poporul tău cu ciumă, ca să pieriţi de pe faţa pământului; dar de aceea te-am cruţat ca să îţi arăt puterea Mea, şi slava mea să fie recunoscută pe tot pământul." – Ex. 9:15, 16, *AT*; 2Tim. 2:13, *NW*.

Creştinii nu pot folosi răul

Încă din anul 325 A.D., un creştinism apostat se bănuieşte că a provocat rău celor care pretindeau că sunt creştini şi care nu erau de acord cu învăţăturile acesteia. În această problemă, acesta este vinovat de un mare rău şi de un păcat arogant, deoarece provocarea răului ca o pedeapsă este în primul rând dreptul lui Iehova Dumnezeu, iar Celui care El i-a delegat o asemenea putere şi autoritate este Isus Cristos. (Mat. 28:18; Ioan 5:27; 1Cor. 15:25, *NW*) Sabia creştinului nu este din oţel, ci este „sabia spiritului, anume, Cuvântul lui Dumnezeu." Prin urmare, Pavel afirmă clar: „Căci deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui

Cuprins

Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu, şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." – 2Cor. 10:3-5; Efes. 6:17, *NW*.

Nu numai că creştinii nu pot recurge la rău, presiuni, persecuţii sau forţă pentru a-şi răspândi mesajul, dar nici măcar nu trebuie să răsplătească răul ce li s-a făcut cu rău. „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău". „Iubiţii mei fraţi, nu vă răzbunaţi singuri, ci faceţi loc mâniei; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti», zice Iehova. Ci «dacă duşmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce, dacă-i este sete, dă-i să bea; fiindcă dacă vei face aşa, vei îngrămădi cărbuni aprinşi pe capul lui. Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine.»" – Rom. 12:17, 19-21, *NW*.

Conform acestui principiu, creştinii sunt sfătuiţi să nu meargă la curţile de judecată lumeşti pentru a-şi rezolva neînţelegerile între ei. Decât să facă aşa ceva, ei ar trebui să fie dispuşi să fie înşelaţi şi prejudiciaţi. În paranteză fie spus, frecvenţa cu care este încălcat în prezent acest sfat dovedeşte cum creştinătatea nu este creştină. – Mat. 7:20; 1Cor. 6:5-8, *NW*.

Noi trebuie să-L imităm pe Tatăl nostru ceresc, nu cu pedepsirea răufăcătorilor, ci în manifestarea milei şi răbdării: „Aţi auzit că s-a zis: «Să-l iubeşti pe aproapele tău şi să-l urăşti pe duşmanul tău». Dar Eu vă spun: Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi face să plouă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Voi să fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru ceresc este perfect." – Mat. 5:43-45, 48 *NW*.

În prezent, creştinii pot urma cel mai bine sfatul prin ducerea veştilor bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu la oameni; continuând să meargă din uşă în uşă cu mesajul, indiferent de cât de puţine urechi ascultătoare găsesc şi necontând câte uşi le sunt trântite în faţă; lăsând lumina lor să strălucească la colţ de stradă, în ciuda ocărilor îngrămădite asupra lor din partea batjocoritorilor, dispreţuitorilor şi opozanţilor; vizitând casele oamenilor şi instruindu-i cu răbdare chiar dacă par înceţi în înţelegere. Făcând aceste lucruri, ei justifică îndelunga răbdare a lui Iehova şi răbdarea Lui faţă de răufăcători, prin aceea că alţi oameni câştigă salvare, ca rezultat al propovăduirii lor. – 2Pet. 3:15, *NW*.

În încheiere, noi putem vedea că Iehova Dumnezeu creează lumina şi pacea pentru poporul Său şi pentru oamenii cu bunăvoinţă, şi întunericul şi răul pentru duşmanii Săi, cei nelegiuiţi. Răul pe care îl aduce asupra duşmanilor Săi nu este ceva greşit sau nelegiuire, ci suferinţă, calamitate şi distrugere meritate. El a permis răul pentru că acesta serveşte la justificarea supremaţiei Sale. Dar creştinii nu sunt autorizaţi să provoace rău altor persoane, nici ca un mod de răspândire a mesajului lor şi nici ca răzbunare pentru răul ce li s-a făcut. Felul în care îl imită pe Dumnezeu este prin facerea de bine la toţi, aşa cum au ocazia, lăsând în seama Lui şi a principalului Său Executor, Isus Cristos, rezolvarea tuturor socotelilor.

Nu este un alt Dumnezeu în afară de Mine, Eu sunt un Dumnezeu drept şi un Salvator... Numai în Iehova, se zice despre Mine, este dreptate şi putere; chiar la El vor veni oamenii; şi toţi cei s-au mâniat pe El vor fi ruşinaţi. – Isa. 45:21, 24, *AS*.

Cuprins

„Să păstrăm o conştiinţă bună”

La timpul potopului, un întreg sistem de lucruri a fost botezat prin apă pentru distrugere. Familia lui Noe a fost cruţată, fiind botezată în Dumnezeu şi în salvare. Sistemul rău de lucruri din prezent este programat la un botez prin foc, care îi va marca sfârşitul. Cei care vor scăpa din botezul său arzător trebuie să se supună Mai Marelui Noe şi să fie botezaţi în Acesta. Cum putem noi, odată ce am fost botezaţi în El, să ne ţinem de acest botez şi astfel să ne asigurăm salvarea? Conform apostolului Petru, acest lucru este făcut prin „cererea făcută lui Dumnezeu pentru o conştiinţă bună.” – 1Pet. 3:21, *NW*.

O conştiinţă bună faţă de Dumnezeu vine numai din conştientizarea faptului că păcatele noastre sunt iertate. Pentru a dobândi această conştientizare noi trebuie să dăm dovadă de credinţă în sângele lui Cristos, aşa cum spune şi Pavel: „Sângele lui Cristos, care, printr-un spirit veşnic, s-a oferit pe Sine, fără pată, lui Dumnezeu, ne va curăţa conştiinţa de lucrările moarte ca să îndeplinim un serviciu sacru pentru Dumnezeul cel viu?” – Evrei 9:14, *NW*.

După ce conştiinţa noastră a fost făcută bună prin credinţa în Isus Cristos, trebuie să o păstrăm bună şi curată. Pentru acest lucru este nevoie de mai mult decât credinţă, căci noi putem, în timp ce Îl mărturisim cu buzele, să Îl negăm prin modul în care acţionăm. Trebuie să ne purtăm astfel încât să fim capabili să spunem, aşa cum a spus şi Pavel: „De aceea fac încontinuu eforturi ca să pot spune cu o conştiinţă curată că nu am greşit nici faţă de Dumnezeu, nici faţă de oameni.” „Căci lucrul cu care ne lăudăm, şi spunem aceasta cu conştiinţa curată, este că în lume, şi mai ales faţă de voi, ne-am purtat cu sfinţenie şi cu sinceritate, aşa cum ne învaţă Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe înţelepciunea carnală, ci pe bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu.” – Faptele 24:16; 2Cor. 1:12, *NW*.

După ce am primit marea onoare de a fi servi ai lui Dumnezeu, noi trebuie să continuăm acest serviciu cu sinceritate şi nu pentru vreun scop egoist, ca nu numai să avem o conştiinţă curată, ci să ne şi putem recomanda conştiinţei altora. „Iată de ce, fiindcă avem acest serviciu după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu renunţăm, ci ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt ruşinoase, nu umblăm cu viclenie şi nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conştiinţe umane înaintea lui Dumnezeu.” (2Cor. 4:1, 2, *NW*) Folosiţi tact, da, dar fiţi sinceri!

Dacă noi am face apel la conştiinţa altora şi am impulsiona-o să acţioneze, noi trebuie să prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu pur, nefalsificat şi să facem acest lucru cu sinceritate, cu o conştiinţă curată. Este foarte uşor să obţii o conştiinţă murdară. Cum? Relaxându-ne şi adoptând standardele lumii de moralitate în loc de standardele stabilite în Biblie. Aşa că să fim atenţi să nu suferim pentru fărădelegi, ci dacă suferim să fie pentru că păstrăm o conştiinţă curată înaintea lui Dumnezeu, prin păstrarea poruncilor Sale.

În prezent, teroarea comunismului îi sperie atât de rău pe oameni încât aceştia recunosc repede lucruri pe care nu le-au făcut. Dar nu şi martorii lui Iehova. Aşa că dacă vrem să stăm în picioare atunci când vor veni asemenea atacuri asupra integrităţii noastre şi să fim capabili să le privim direct în ochi pe aceste persoane oficiale, fără o teamă vinovată, şi să le putem răspunde cu curajul ce ne este dat de inocenţa noastră şi de aprobarea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne antrenăm pentru a avea o conştiinţă curată acum. Şi apoi, la final, când vom

Cuprins

apărea înaintea lui Iehova Dumnezeu pentru interogatoriu vom putea să îi răspundem Lui dintr-o conştiinţă curată şi El ne va judeca cu aprobare prin Isus Cristos. Aşadar, în aceste zile rele, când botezul prin foc este iminent, să ne păzim cu înţelepciune de orice comportament greşit faţă de Dumnezeu şi faţă de om. Să cerem şi să păstrăm o conştiinţă curată înaintea lui Dumnezeu, prin orice mijloc.

- **Pasajul de la Apocalipsa 20:7 vorbeşte despre dezlegarea lui Satan din abis după domnia de 1,000 de ani. Va veni această încercare finală în perioada de sfârşit a celor 1,000 de ani sau după aceştia? Va veni în decursul celei de-a şaptea zi de creare sau a zilei de odihnă a celor 7,000 de ani, sau după aceasta? De asemenea, îi dă Cristos Împărăţia înapoi lui Iehova înainte sau după încercare prin Satan? – W. G., New York.**

Pasajul de la Apocalipsa 20:7 este destul de explicit atunci când spune că dezlegarea lui Satan va avea loc după ce se va încheia domnia de 1,000 de ani. „Când se vor sfârşi cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui". (*NW*) În această secţiune noi am indicat anterior că domnia de 1,000 de ani a lui Cristos şi aruncarea în abis de 1,000 de ani a lui Satan şi a demonilor săi, au loc în acelaşi timp, adică încep şi se sfârşesc în acelaşi timp, şi că de aceea atunci când se spune despre Satan că „după aceea, el trebuie să fie dezlegat pentru puţin timp" acest lucru este decisiv pentru faptul că încercarea finală va avea loc după ce domnia de 1,000 de ani s-a încheiat. (vedeţi şi *Turnul de veghere*, din 15 martie 1951, şi Apocalipsa 20:1-6, *NW*) Atunci Satan şi demonii săi vor fi scoşi din abis pentru puţină vreme.

Domnia lui Cristos timp de o mie de ani fără vreo uzurpare sau interferenţă din partea lui Satan şi a demonilor săi permite îndeplinirea lucrurilor prezise la 1 Corinteni 15:24-28 (*NW*): „El îi va preda Dumnezeului şi Tatălui Său Împărăţia, după ce va reduce la nimic orice guvernare, orice autoritate şi orice putere. Căci El trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele Sale. Ultimul duşman care va fi redus la nimic este moartea. Căci Dumnezeu 'a supus toate lucrurile sub picioarele Sale'. Dar atunci când zice că 'toate lucrurile i-au fost supuse', este clar că în afară de Cel care I-a supus toate lucrurile. Însă când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar şi fiul Se va supune Celui ce I-a spus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul pentru toţi."

Toată guvernarea, toată autoritatea şi toată puterea ce se opun domniei lui Cristos vor fi eliminate, şi la sfârşit chiar şi moartea duşman va fi nimicită. Adică, moartea care provine de la Adam va dispărea, deoarece Cristos va şterge orice urmă rea a acelei morţi şi consecinţele acesteia din familia umană. De atunci înainte, familia umană va putea trăi veşnic în perfecţiune fizică. Oamenii nu vor mai trebui să moară deoarece sunt descendenţi ai lui Adam, toată condamnarea moştenită de la acesta dispărând. Apoi Cristos va da conducerea Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu, ca şi El să fie 'totul pentru toţi'. Este necesar ca Isus să facă acest lucru, deoarece El însuşi, Isus, nu poate oferi viaţă veşnică acestui grup de creaturi umane. Principiul Scripturii rămâne adevărat că Iehova Dumnezeu este cel care îndreptăţeşte, sau, într-o traducere modernă, „Dumnezeu este Cel care îi declară drepţi." – Rom. 8:33, *NW*.

Acum, dacă Dumnezeu îi va îndreptăţi sau îi va declara drepţi şi demni de viaţă veşnică, El va fi cel care va avea rolul de judecător. Isus, prin Împărăţia sa de o mie de ani, a jucat rolul unui scut pentru omenire, astfel încât mânia lui Dumnezeu să nu fie

exercitată împotriva lor în timp ce el îi ridică la perfecţiune umană şi la o stare lipsită de păcat. Apoi la sfârşitul celor o mie de ani, când va da Împărăţia lui Dumnezeu, El va da şi familia umană în atenţia Lui şi ca Dumnezeu să acţioneze direct ca judecător al acestei familii umane. Pentru a aplica o încercare pe care să îşi poată baza judecata pentru sau împotrivă, El îl va dezlega pe Diavol; el îl va folosi pe Isus pentru a-l dezlega pe Diavol, deoarece Isus a fost cel care L-a aruncat pe Diavol şi demoni în abis. Ei ies la lumină şi pun omenirea la încercare.

Noi nu putem spune că acest lucru este pentru ispitirea lor, deoarece omenirea va beneficia de cunoştinţă atunci. Aşa s-a întâmplat şi cu Adam, care nu a fost amăgit, deoarece el avea cunoştinţă despre Dumnezeu, dar atunci când a venit încercarea peste el, el a căzut în ispită tocmai din cauza dorinţelor sale egoiste şi a poftei lui cu privire la propria lui soţie. Atunci el a păcătuit, în mod voit, şi nu pentru că a fost înşelat. Aşa vor sta lucrurile şi la sfârşitul celor o mie de ani. Oamenii nu trebuie să fie înşelaţi din cauza lipsei de cunoştinţă, dar Diavolul va întărâta dorinţele rele şi egoiste din omenire pentru a o conduce în ispită pe această cale. Dumnezeu va permite aceste lucruri ca o încercare, pentru a vedea cine Îl iubeşte cu adevărat cu toată inima, cugetul, sufletul şi puterea. Oricine cedează în faţa egoismului şi îl urmează pe Diavol şi pe demoni va fi nimicit, şi la final Diavolul şi demonii săi vor fi aruncaţi în „iazul de foc şi pucioasă", Gheena antitipică. (Apoc. 20:8-10, *NW*) Astfel Iehova aranjează lucrurile pentru încercare, judecă pentru sau împotrivă, şi îi execută pe păcătoşi şi pe cei rebeli, văzuţi şi nevăzuţi. El este cel care îl zdrobeşte pe Satan, aşa cum s-a prezis la Romani 16:20, dar pentru a face acest lucru El îl foloseşte pe Isus Cristos, în calitate de executor al său şi prin urmare aduce împlinirea de la Evrei 2:14 (NW): „Prin moartea lui să-l reducă la nimic pe cel care are mijloace de a cauza moartea, pe Diavol."

În timp ce Scripturile stabilesc în mod definitiv faptul că aruncarea lui Satan în abis la Armaghedon, timp de o mie de ani, are loc în acelaşi timp cu domnia de o mie de ani a lui Cristos, şi că dezlegarea lui Satan pentru încercarea finală va avea loc după ce domnia milenară se va încheia şi Cristos va da lui Iehova Dumnezeu conducerea Împărăţiei, noi nu putem spune în acest moment dacă această încercare finală va avea loc în perioada de 7,000 de ani ai zilei de odihnă a lui Iehova sau dacă va avea loc chiar la sfârşitul acestei perioade. Va trebui să aşteptăm să vedem când se va sfârşi Armaghedonul şi când va începe domnia milenară înainte să fim siguri când va veni timpul final al încercării de la sfârşitul mileniului, referitor la ziua de 7.000 de ani. Dacă Armaghedonul se va sfârşi înainte să ajungem la cei 6,000 de ani ai existenţei umane, atunci domnia de 1,000 de ani se va încheia de asemenea înainte de încheierea zilei de odihnă de 7,000 de ani, iar încercarea finală poate avea loc în decursul zilei de 7,000 de ani. Dar nu putem fi siguri asupra acestui lucru, ci trebuie să aşteptăm dezvăluirea făcută de Iehova a poziţiei noastre exacte pe firul timpului, înainte să putem localiza cu certitudine plasarea perioadei de încercare cu privire la ziua de 7,000 de ani.

Ajutorul biblic abandonat aduce roade

Un tânăr fermier din El Salvador, deşi nu mersese niciodată la şcoală, obişnuia să îşi bage cărţile în betelia pantalonilor şi să înveţe singur în timpul după amiezilor, în timp ce boii lui se odihneau de la plug. El vedea extraordinarul potenţial din câmpurile verzi şi din păduri şi nu putea înţelege motivul pentru care un asemenea potenţial ar trebui distrus, şi nici preotul nu îi putea explica în mod satisfăcător acest lucru.

Cuprins

Mintea lui curioasă a continuat să caute răspunsuri pentru aceste întrebări şi pentru întrebări mai complicate. El a primit răspunsurile într-un mod ciudat chiar în ajunul nunţii surorii lui. În timpul distracţiei, un musafir a încercat să sărute mireasa. S-a iscat o luptă cu pistoale între mire şi musafir pe măsură ce mulţimea a dispărut prin uşi şi pe ferestre. Luminile s-au stins. Atunci când împuşcăturile s-au oprit tânărul nostru prieten s-a târât de sub banca sub care se ascunsese şi a găsit o carte verde intitulată „Să *fie Dumnezeu adevărat*" care fusese abandonată. Din această carte şi din alte publicaţii, pe care le-a obţinut mai târziu, el a găsit răspunsurile pentru întrebările sale. Acum el este un slujitor cu timp integral, ce propovăduieşte veştile bune ale Împărăţiei printre vecinii săi, trecând prin cursuri de apă, înfruntând furtuni şi dormindu-şi nopţile sub cerul liber, astfel încât şi mai mulţi dintre tovarăşi săi smeriţi din păduri să găsească răspunsuri pentru întrebările lor.

Exemple de unitate din trecut şi din viitor

Oraşul New York încă vorbeşte despre adunarea internaţională din anul 1950 ţinută de martorii lui Iehova. Cele şaizeci şi şapte de ţări care s-au înghesuit pe stadionul Yankee au pronunţat cu litere apăsate, în faţa ochilor celor din Statelor Unite şi ai lumii, că este posibil, printr-o închinare adevărată, să locuiască împreună în pace şi unitate. Nu numai că martorii lui Iehova din multe naţiuni s-au închinat împreună, dar au şi muncit împreună, au mâncat împreună şi au trăit împreună! Niciodată lumea nu a mai văzut atât de multă armonie între o mulţime amestecată! Întâlnirile au fost ţinute în douăzeci de limbi diferite, iar noile publicaţii au fost în alte şaisprezece limbi în afară de engleză. Relatări obţinute direct de la sursă s-au auzit din partea celor care au trudit timp de mulţi ani în spatele sârmei ghimpate a lagărelor de concentrare ale lui Hitler. Veşti şi experienţe au fost auzite din partea celor care au traversat Cortina de Fier. Experienţe încântătoare s-au auzit din partea fraţilor care au venit din Orientul îndepărtat şi Apropiat.

„Ce am învăţat de la această adunare", a spus un tânăr frate de numai unsprezece ani, „mă va ţine timp de patru sau cinci ani – până la următoarea adunare sau chiar mai mult". Următoarea adunare va fi ţinută pe 19 iulie 1953! Veţi fi acolo? Mai sunt foarte multe lucruri de învăţat. Încă o dată, martorii lui Iehova proveniţi din multe naţiuni, vor avea şansa să dovedească lumii că sunt un popor unit, un popor liber, un popor prietenos. Experienţele lor vor fi la fel de încântătoare şi impresionante. Posibilitatea de a munci alături de aceşti fraţi din multe naţiuni şi de a le asculta problemele şi de a le vedea zelul va fi încurajatoare şi va întări credinţa. A vedea iubirea pe care fraţii o au unii pentru ceilalţi va reprezenta o pregustare din modul de viaţă din lumea nouă. Încă o dată lumea veche va fi făcută să stea dreaptă şi să observe că „nu va exista sfârşit pentru creşterea guvernării [lui Iehova] şi a păcii." Nu pierdeţi asta! Pregătiţi-vă acum ca să fiţi liberi în 1953, pentru a petrece o săptămână lungă de opt zile împreună cu o lume unită în închinare, pe stadionul Yankee.

TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1952 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ÎN UNIUNE CU LUMINA	- Pag.799
„TOŢI DUMNEZEII NAŢIUNILOR SUNT IDOLI”	- Pag.807
SĂ-I ÎNSEMNĂM PE CEI CARE SUSPINĂ ŞI GEM	- Pag.809
TIMOTEI, TÂNĂRUL SERV	- Pag.814
UN ‘PĂSTOR’ CINSTIT SCHIMBĂ DIETA PENTRU TURMA COREEANĂ	- Pag.817
NU EXISTĂ NICIUN LOC CA IRLANDA	- Pag.819
ÎN UNIUNE CU IUBIREA	- Pag.823
RAPORT DIN NIGERIA	- Pag.831
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.833

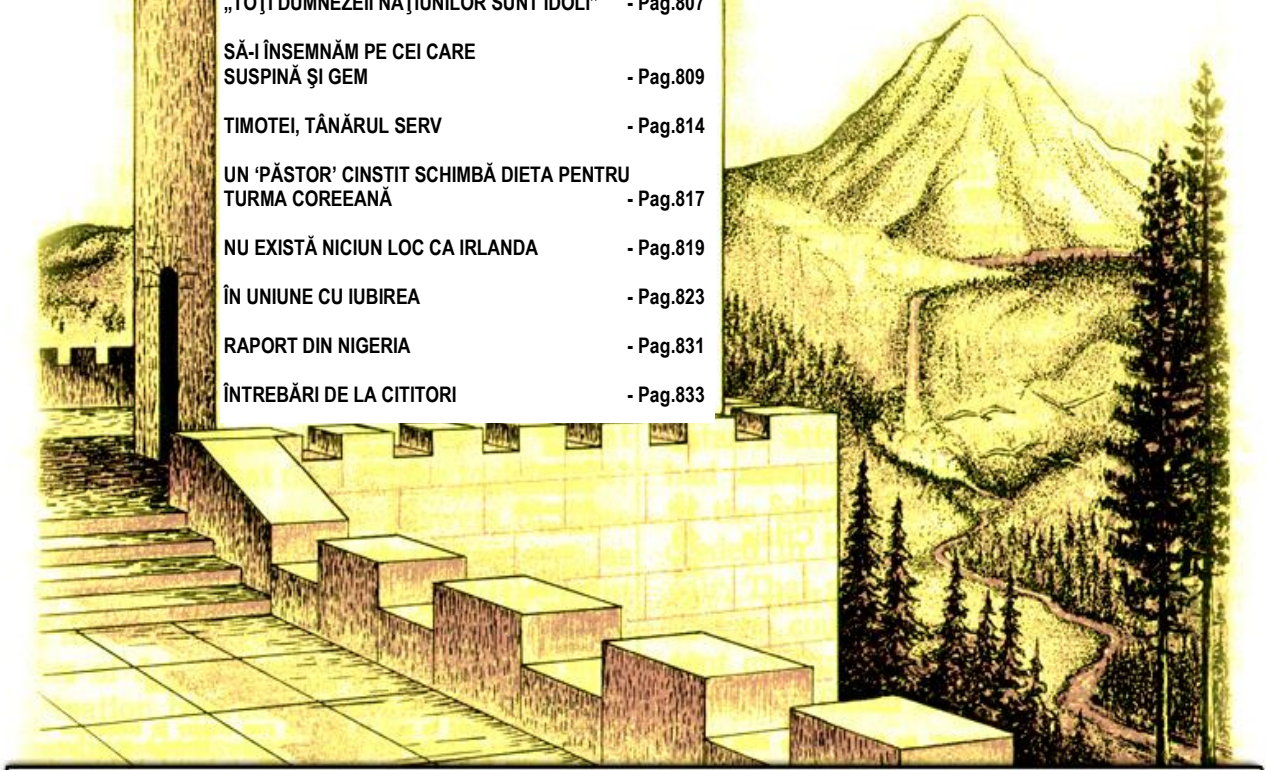

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

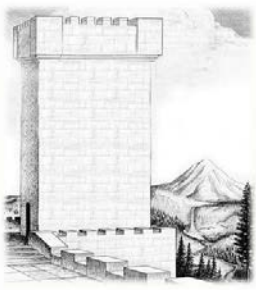

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1952 **Nr. 22**

În uniune cu lumina

„Dumnezeu este lumină şi în uniunea cu El nu este nicidecum întuneric ... Dumnezeu este iubire, iar cine rămâne în iubire rămâne în unitate cu Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în unitate cu El.” – 1Ioan 1:5; 4:16, NW.

IEHOVA a folosit un om foarte calificat prin care a dezvăluit câteva dintre adevărurile cele mai profunde, mai preţioase şi esenţiale, adevăruri care aduc cele mai bogate binecuvântări când sunt apreciate şi acceptate, dar care poartă cu ele responsabilităţile cele mai serioase şi pătrunzătoare. Acel om foarte calificat a fost Ioan, unul dintre slujitorii favorizaţi ai lui Iehova. El a fost unul dintre cei „doisprezece apostoli ai Mielului”, unul dintre cei trei privilegiaţi aleşi de Isus dintre ceilalţi discipoli, la ocazii deosebite, şi cel care s-a bucurat de o relaţie unică şi apropiată cu Isus, mai presus de toţi ceilalţi care Îl cunoşteau când a fost pe pământ. Ce l-a făcut pe Ioan să fie deosebit de potrivit pentru a fi folosit cum am menţionat mai sus? Să privim înregistrarea şi să vedem.

[2] Ioan a fost unul dintre primii patru chemaţi de Isus să-L urmeze. Asta înseamnă că a avut avantajul de a fi în cea mai apropiată legătură posibilă cu Isus în timpul serviciului Său, ascultându-I toate învăţăturile, primind pregătire directă pentru serviciu, pe lângă faptul că a văzut cum se purta El cu toate tipurile de persoane diferite şi cu toate situaţiile diverse cu care a trebuit să se confrunte. Dar este evident că în multe privinţe Ioan a câştigat o înţelegere mai profundă în minte şi inimă despre Isus decât au făcut-o tovarăşii Săi, şi nu numai atât, ci şi un acces mai profund şi mai liber la încrederea şi iubirea Domnului. Această tovărăşie apropiată şi intimă cu siguranţă că nu s-a datorat cauzelor sentimentale din partea niciunuia dintre ei; ci, după cum este dezvăluit cu claritate de scrierile lui Ioan, s-a bazat temeinic pe aprecierea sa extraordinară şi răspunsul rapid despre ce era de cea mai mare importanţă în cazul lui Isus – o dragoste intensă pentru dreptate, pentru Dumnezeu şi faţă de toate persoanele înclinate spre dreptate, şi o ură la fel de intensă pentru rău şi toate manifestările lui. Aceeaşi bază a format acea prietenie extrem de strânsă între alţi doi bărbaţi, David şi Ionatan. Din partea Lui, Isus a fost rapid în a desluşi adevărata dispoziţie a discipolului Său Ioan şi nu a ezitat să arate, nu favoritism, ci o preferinţă, dragoste şi afecţiune justificate pentru

Cuprins

cel care le merita. De acolo a urmat o tovărăşie foarte strânsă şi un parteneriat între cei doi. Ioan era cu adevărat „în uniune” cu Stăpânul Său iubit.

[3] Nu este intenţia noastră de acum să facem un studiu amănunţit al acestui apostol iubit, dar le amintim cititorilor noştri că acesta a fost subiectul unui articol din ediţia din 1 septembrie 1951. Oricum, există altă trăsătură interesantă pe care vrem să o menţionăm înainte de a începe discuţia noastră principală, şi aceasta este stilul neobişnuit al lui Ioan de a scrie sau a compune. Reprezintă o piedică în dobândirea cu uşurinţă a unei imagini concise şi complete a oricărui dintre diversele subiecte pe care el le discută. Nu pare să se limiteze la o descriere stabilită, sau la argumente treptate, spunând tot ceea ce are de spus pas cu pas, cu titluri şi subtitluri, ca să spunem aşa. Nu. El începe cu o idee, care duce la alta, apoi la alta, apoi se întoarce adesea şi adaugă la ceva ce a spus deja despre un anumit subiect, ca un negustor de diamante care îşi analizează piatra preţioasă, întorcând-o pe toate părţile, lăsând lumina să reflecte de pe numeroasele ei feţe. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu începem un studiu verset cu verset despre ceea ce a scris Ioan.

[4] Unii ar putea fi tentaţi să spună că el se repetă şi se contrazice; dar, cum este uneori adevărat despre cei acuzaţi astfel, Ioan nu prea spune acelaşi lucru de două ori, ci priveşte subiectul din perspective diferite; cum ar fi, de exemplu, referitor la păcat. „Dacă spunem: ‘N-avem păcat’, ne inducem singuri în eroare şi adevărul nu este în noi.” Dar câteva versete mai încolo Ioan scrie: „Copilaşii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu comiteţi vreun păcat. Şi totuşi, dacă cineva comite un păcat, avem un ajutor la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept.” (1Ioan 1:8; 2:1, *NW*) Prima oară arată că vom păcătui, apoi scrie ca şi cum am putea evita păcatul; dar apoi continuă să arate că vom păcătui din cauza imperfecţiunilor, motiv pentru care ne este trimis un ajutor. Deci trebuie să vedem astfel de afirmaţii în contextul lor. În timp ce aceste contradicţii aparente, sau paradoxuri, apar din când în când în Cuvântul lui Dumnezeu, o analiză atentă a contextului sau a circumstanţelor întâmplărilor va rezolva problemele.

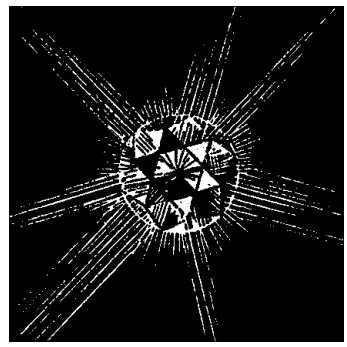

[5] Motivul pentru care Ioan scria aşa poate fi în parte că ştia, când a scris Evanghelia sa şi scrisorile spre sfârşitul vieţii şi a serviciului său lungi că cititorii săi erau deja familiarizaţi cu subiectele la care dorea să mediteze. În orice caz, trebuie să ne amintim că scria sub îndrumarea spiritului sfânt. Scrierile sale fac parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Dorim acum să începem un studiu al acestei părţi din Cuvântul lui Dumnezeu, mai ales al celor două teme principale din scrierile lui Ioan (1) că „Dumnezeu este lumină” şi (2) că „Dumnezeu este iubire”, de care s-a ocupat mai ales în prima sa scrisoare. Oricum, acest lucru trebuie făcut în legătură cu Evanghelia lui Ioan, deoarece acestea două sunt atât de strâns întrepătrunse.

[6] Poate că auzim pe cineva spunând în acest punct: „A da, un astfel de studiu poate fi foarte avantajos, dar nimeni nu mai poate să intre într-o relaţie atât de personală şi de intimă cu Isus ca cea de care s-a bucurat Ioan cel iubit.” Dar să nu

Cuprins

tragem concluzii pripite. De acord, nu putem intra în contact fizic cu Domnul, sau să ne sprijinim de El, cum a făcut Ioan. Dar aceea a fost doar o expresie exterioară, trecătoare, a armoniei interioare adevărate care exista între cei doi. În orice caz, orice tresărire de invidie sau regret pe care-l putem simţi din acest motiv este înlăturat când observăm că primul motiv oferit pentru scrierea primei scrisori a lui Ioan legat de „această tovărăşie a noastră" este „ca *bucuria noastră* [a lui şi a voastră] să fie deplină". Putem avea o tovărăşie în aceeaşi bucurie ca a lui Ioan. Şi nu a vorbit Isus în acelaşi sens când a spus: „V-am spus aceste lucruri ca bucuria Mea să fie în voi şi bucuria voastră să fie deplină"? (1Ioan 1:3, 4; Ioan 15:11, *NW*) Isus l-a „preferat", fără îndoială, pe Ioan, după cum citim de mai multe ori (Ioan 13:23; 21:7, 20, notă marginală, *NW*); dar asta nu însemna o prietenie exclusivă cu Ioan în sensul oarecum egoist al acelui cuvânt. Nu este nevoie să ezităm. Într-adevăr, există toate încurajările din cele de mai sus pentru a crede că şi noi putem să fim la fel „în uniune" cu Stăpânul nostru iubit, apropierea şi profunzimea uniunii depinzând de fiecare dintre noi în parte. Cum e posibil? Acest lucru, la rândul său, pune altă întrebare importantă. Aceasta:

AL CUI COPIL EŞTI?

[7] Da, este o chestiune de calitate de fiu. În scrisoarea sa, Ioan nu discută despre calitatea de fiu până la capitolul al treilea, dar în Evanghelia sa, calitatea de fiu apare devreme în capitolul întâi, în ordinea sa logică. El arată cum „Cuvântul", singurul agent creator al vieţii, a fost de asemenea numit de Dumnezeu să fie „lumina oamenilor". El a venit într-o lume întunecată, „dar lumea nu L-a observat." De ce nu? Pentru că, după cum explică Ioan la sfârşitul primei sale scrisori, „toată lumea zace în puterea celui rău." El a şi „venit la propria Sa casă", la cei care ar fi trebuit să-L întâmpine, dar ei nu 'au fost acasă' pentru El. Propriul Său popor, evreii, pur şi simplu nu au vrut să fie în uniune cu El. Existau şi excepţii individuale, totuşi, şi Ioan scrie cu referire la aceştia: „Tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul să devină *copii ai lui Dumnezeu*." Pe ce bază? Întâi de toate, „deoarece manifestau credinţă în numele Lui." Acest lucru evidenţiază importanţa credinţei pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu. Să ne asigurăm că vedem importanţa acesteia din unghiul corect, cel scriptural. – Ioan 1:4, 10-12; 1Ioan 5:19, *NW.*

[8] Toţi cei care cunosc bine Biblia ştiu cât de des se referă Ioan la porunca dată copiilor lui Dumnezeu să se iubească unul pe celălalt, şi înregistrează cuvintele lui Isus referitoare la acest subiect; dar nu toţi înţeleg că a avea credinţă, mai ales credinţă în numele lui Isus, este menţionată ca fiind o poruncă esenţială. Ioan scrie: „De fapt, iată porunca Lui: să credem în numele Fiului Său Isus Cristos şi să ne iubim unii pe alţii." (1Ioan 3:23, *NW*) Dacă ceva este *poruncit* de Dumnezeu atunci trebuie să fie important: o cerinţă dreaptă, o sarcină pusă în seama noastră, pe care nu ne permitem să o tratăm cu uşurinţă. Este mult mai puternică decât o chemare sau un îndemn. Nu există nicio opţiune la o poruncă de la Dumnezeu. Trebuie să fie ascultată.

[9] Evreii au recunoscut importanţa ascultării poruncilor lui Dumnezeu aşa cum sunt cuprinse în Lege; dar au privit ascultarea din unghiul greşit. Şi-au pironit credinţa în propriile eforturi de a câştiga dreptatea respectând faptele Legii; dar când L-au întrebat odată pe Isus: „Ce trebuie să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?" Isus a rezumat tot răspunsul într-un singur enunţ: „Iată lucrarea lui Dumnezeu: să manifestaţi credinţă în Cel pe care L-a trimis El." Pavel a argumentat aceeaşi chestiune cu galatenii, întrebând: „Aţi primit Spiritul datorită lucrărilor legii sau pentru că aţi auzit cu credinţă?" Apoi continuă să arate că „cei care au credinţă ... sunt fii ai lui Avraam: şi sunt binecuvântaţi împreună cu credinciosul [cel care a crezut] Avraam". În sfârşit, chiar despre problema calităţii de fiu, Pavel spune: „De fapt, toţi sunteţi fiii lui Dumnezeu prin credinţa voastră în Isus Cristos ... pentru că toţi sunteţi una în uniune cu Isus Cristos." Credinţa este necesară pentru a câştiga calitatea de fiu. Este recunoscut că aceste scripturi au o aplicare strictă asupra celor care sunt chemaţi la Împărăţia cerească împreună cu Isus Cristos, „turma mică", dar aceeaşi manifestare a credinţei este cerută de la „celelalte oi", care pot lua parte la rugăciunea „Tatăl nostru", cu speranţa câştigării vieţii veşnice pe pământ. – Ioan 6:28, 29; Gal. 3:2, 7-9, 26-28, *NW.*

[10] Alt punct de vedere despre credinţa care ne este poruncită este acesta. Dumnezeu nu emite niciodată o poruncă imposibil de ascultat pentru vreo creatură. Există motive suficiente pentru încredere în posibilitatea de a manifesta credinţă. Nu există nicio scuză. Depinde de atitudinea inimii, de „tipul solului". Individul este responsabil pentru a-şi 'întoarce credinţa' spre Fiul lui Dumnezeu. Dacă este necesar pentru acest scop, aşa cum este adesea cazul, omul poate trece printr-o schimbare a inimii, ca cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif, sau ca fiul mai mic, fiul risipitor, care „şi-a revenit în simţiri". – Rom. 1:20; Marcu 4:8; 1Ioan 5:10, *NW;* Gen. 44:18-34; Luca 15:17, *NW.*

[11] Astfel, se poate considera că întrebarea al cui copil eşti nu are nicio legătură cu naşterea carnală sau cu simple mărturisiri. Nici nu înseamnă că înainte de a vă întoarce credinţa spre Fiul lui Dumnezeu aţi fost unul din copiii Diavolului. Un om nu este identificat ca fiind ori copilul lui Dumnezeu ori copilul Diavolului până nu se arată că este în uniune fie cu unul fie cu celălalt, într-un timp de judecată a naţiunilor sau a lumii; se poate dovedi prin fructele sale fie un „pom bun", fie un „pom stricat"; fie practicând dreptatea şi iubirea de fraţi, fie urându-i şi căutând să-i omoare, precum Cain. – Mat. 7:15-23; 1Ioan 3:10-12, *NW.*

[12] Deci vedem, atunci, că putem să ne bucurăm de uniunea cu Dumnezeu doar dacă devenim copiii Săi, prin credinţ[în Fiul Său. Dar trebuie să fie o credinţă *luminată* bazată pe adevăr, mai ales pe adevărul legat de Isus Cristos. El este punctul central, după cum evidenţiază Ioan în mod repetat. Să nu ne poticnim de Isus, aşa cum au făcut evreii cu înfăţişarea Sa ca jertfă de ispăşire, cu toate că au recunoscut că L-au întâmpinat ca rege; sau precum creştinătatea, poticnindu-se de Cristos ca Regele care domneşte în prezent, cu toate că recunosc că-L acceptă ca răscumpărător al lor. Credinţa lor nu este una luminată.

[13] Această problemă a credinţei luminate ne aduce la o observare a cuvântului principal din subiectul de studiu de aici – „LUMINĂ". Ce cuvânt îmbucurător!

[14] „Dumnezeu este lumină,” spune apostolul; iar în acele trei cuvinte scurte simţim că trebuie să existe o bogăţie de înţelesuri. (1Ioan 1:5, *NW*) Este una din definiţiile, nu al *cui* Dumnezeu este, ci pentru *ce* este El. Cum este folosit cuvântul „lumină” în Scripturi? În această legătură este folosit evident ca simbol, însemnând mai întâi adevărul divin şi luminarea de la acesta, dar cuprinde şi lucruri strâns legate de el, adică favoare şi binecuvântare de la Dumnezeu, mai ales binecuvântarea supremă cu viaţă veşnică. „Căci la Tine este izvorul vieţii: în lumina Ta vedem lumina.” Deci Îi cerem lui Dumnezeu: „Trimite lumina Ta şi adevărul Tău; ele să mă conducă: să mă aducă la muntele Tău sfânt.” Da, într-adevăr, lumina care străluceşte de la chipul lui Iehova înseamnă un şir nesfârşit de binecuvântări, aşa cum a fost instruit Moise să spună Israelului: „Iehova să te binecuvânteze şi ... să facă să strălucească peste tine faţa sa.” Aceste binecuvântări pot fi savurate doar prin manifestarea unei credinţe luminate, bucurându-ne la prima rază de lumină, de adevărul fundamental al existenţei lui Dumnezeu, şi constatând apoi „că El devine răsplătitorul celor ce Îl caută stăruitor”. El este cu adevărat „Tatăl luminilor cereşti”, de la care vine „orice dar bun şi orice cadou perfect”. – Ps. 36:9; 43:3; Num. 6:24, 25, *AS;* Evrei 11:6; Iac. 1:17, *NW.*

[15] De ce avantaj nemăsurabil se bucură Dumnezeul luminii, care este numit „Victoria Israelului”! (1Sam. 15:29, *AS,* notă marginală) Gândiţi-vă! Nu există lucru sau persoană, nici situaţie sau uneltire, concepute în ungherele cele mai tainice ale minţii sau puse dintr-o dată în aplicare, care să poată scăpa sau ascunde de acea rază atotputernică, atotştiutoare. „Ochii lui Iehova sunt peste tot, pentru a veghea binele şi răul.” „Cel care păstrează Israelul nici nu va aţipi, nici nu va dormi” şi „nu există creaţie care să nu fie văzută de El, ci toate lucrurile sunt descoperite şi expuse ochilor celui căruia Îi dăm socoteală”. El nu este niciodată cu garda jos; nu poate fi luat prin surprindere, cunoscând şi „declarând sfârşitul de la început”. La El, victoria finală asupra tuturor vrăjmaşilor Săi este absolut asigurată, şi El este tot timpul fără frică. – Prov. 15:3; Ps. 121:4; Isa. 46:10, *AS;* Evrei 4:13, *NW.*

[16] Victoria este una din subiectele inspirate şi inspiratoare ale Bibliei. A fost o vreme când nu a fost nevoie de un astfel de cuvânt, căci victoria înseamnă înfrângerea unui inamic în luptă, sau conflict, legat de o problemă care s-a ivit. În acea vreme nu exista niciun inamic, nici un Satan, niciun conducător al întunericului. Totuşi, în acest timp, se pune problema luminii *versus* întuneric. În contrast cu lumina, întunericul stă în primul rând ca simbol al greşelii şi falsităţii şi consecinţele sale întunecate, şi anume, şiretenie şi stricăciune, care duc la moarte. Ioan citează mărturia lui Isus legată de motivul pentru care a apărut chestiunea.

Isus a spus despre Diavol: „El a fost un ucigaş când a început, şi nu a rămas ferm în adevăr, ... este un mincinos şi tatăl minciunii.” – Ioan 8:44, *NW;* a se vedea şi 2Cor. 11:3, *NW.*

[17] În acest punct este interesant să observăm cum Ioan, introducându-şi înregistrarea despre veştile bune prin folosirea iscusită a afirmaţiilor scurte şi concise, leagă strâns cele trei teme anterioare: viaţă, lumină şi victorie. Ioan ne spune că Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul [lumina] şi viaţa.” În primul rând, Ioan ne aminteşte că toată viaţa îşi datorează existenţa „Cuvântului”. Apoi ne spune că Isus, „viaţa”, este „lumina oamenilor”. Acest lucru înseamnă că singura cale pentru ca un om să dobândească viaţa este să vină la lumină şi să stea pentru totdeauna în uniune cu ea. În cele din urmă, Ioan pronunţă însemnarea victoriei, spunând: „Iar lumina străluceşte în întuneric, dar întunericul nu a biruit-o.” O victorie pentru lumină! – Ioan 1:1-5; 14:6, *NW.*

[18] Înainte de a discuta în continuare despre cum întunericul a făcut tot ce i-a stat în putinţă să biruiască lumina în cazul lui Isus, dar a eşuat complet, să vedem cum apărem şi noi în ilustraţie, analizând acest lucru sub titlul:

ÎNSĂRCINARE ŞI RESPONSABILITATE

[19] După cum am observat deja (¶7), devenim copii ai lui Dumnezeu prin manifestarea credinţei în numele lui Isus. Cu alte cuvinte, după cum a spus Isus, „Manifestaţi credinţă în lumină [adică adevăr], pentru a deveni fii ai luminii.” (Ioan 12:36, *NW*) Credinţa este primul pas care ne aduce în ilustraţie. Apoi ce? Dacă devenim „fii ai luminii” primim cele mai bogate binecuvântări şi privilegii, dar odată cu ele şi responsabilităţi amănunţite. Pentru a le aprecia şi ajunge la acestea, trebuie mai întâi să înţelegem măsura însărcinării şi responsabilităţii lui Cristos ca cel dintâi purtător de lumină al lui Dumnezeu.

[20] Formularea însărcinării lui Dumnezeu către Isus ca Slujitorul Său, înregistrată cu mult timp înainte, sună astfel: „Eu, Iehova, Te-am chemat ... şi te dau ... ca lumină pentru neamuri; să deschizi ochii nevăzători, să scoţi prizonierii din temniţă, şi pe cei care stau în întuneric din închisoare.” (Isa. 42:1, 6, 7; a se vedea şi 49:6, 9, *AS*) A apreciat Isus sarcina pusă în seama Lui? Ascultaţi răspunsul Lui: „Eu sunt lumina lumii.” Şi Şi-a îndeplinit credincios responsabilitatea? A făcut-o. Deoarece Isus a mers în Galileea să predice, apostolul Său Matei citează şi aplică profeţia lui Isaia la Isus, că „oamenii [din Zabulun şi Neftali] care stăteau în întuneric au văzut o lumină mare”. Apoi spune: „Din acel moment Isus a început să predice şi să spună: ‘Căiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor s-a apropiat.’” (Mat. 4:15-17, *NW*) Dar cu mult mai multă accentuare vine mărturia proprie a lui Isus la sfârşitul vieţii Sale pământeşti. De fapt, nicio altă exprimare nu a plecat de pe buzele Sale cu mai mare putere cu privire la misiunea Sa decât declaraţia pe care i-a făcut-o lui Pilat: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” – Ioan 8:12; 18:37, *NW.*

[21] Oare urmaşii lui Cristos, „fiii luminii”, au parte de aceeaşi însărcinare şi responsabilitate însoţitoare? Cu siguranţă. Profeţiile lui Isaia legate de ‘slujitor’

Cuprins

cuprind adesea aceste membre ale trupului lui Cristos în împlinirea lor majoră. (A se vedea Isaia 43:10, *AS,* de exemplu) Avem şi noi cuvântul Domnului adresat discipolilor Săi: „Voi sunteţi lumina lumii ... să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Mat. 5:14-16, *NW*) Iar acum observaţi cuvântul lui Pavel, arătând atât binecuvântarea cât şi responsabilitatea de a fi în uniune cu lumina şi cum suntem aduşi chiar în ilustraţie. În primul rând, menţionează „acest serviciu", care este „vestea bună pe care o anunţăm". Apoi explică de ce „este ascunsă printre cei care pier", şi-anume, fiindcă „dumnezeul acestui sistem a *orbit* minţile celor necredincioşi ca să nu strălucească iluminarea [luminarea] veştilor bune glorioase despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu [izvorul întregii lumini". Apoi Pavel face o legătură cât se poate de neaşteptată cu prima poruncă importantă care a răsunat: „Să fie lumină." (Gen. 1:3) Acea poruncă părea să se refere doar la lumina propriu-zisă, dar Pavel îi dă acum o semnificaţie simbolică. El spune: „Căci Dumnezeu este cel care zis: 'Lumina să strălucească din întuneric', iar El a strălucit peste inimile *noastre* ca să le lumineze cu glorioasa cunoştinţă despre Dumnezeu, reflectată pe faţa lui Cristos." – 2Cor. 4:1-6, *NW.*

[22] Da, adevărul, glorioasa cunoştinţă despre Dumnezeu, este lumina, reflectată perfect şi pe deplin „pe faţa lui Cristos", şi este însărcinarea noastră 'a tuturor, cu faţa dezvelită, să reflectăm ca nişte oglinzi gloria lui Iehova'; sau, după cum a exprimat Petru, să „anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată". – 2Cor. 3:18; 1Pet. 2:9, *NW.*

[23] Îndeplinirea însărcinării noastre de la Dumnezeu este cea care duce la bun sfârşit responsabilitatea *concretă* de a fi în uniune cu lumina. Cu siguranţă nu înseamnă doar acordul nostru mintal cu ceea ce este adevărul, sau doar o acceptare paşnică a luminii, ca o suprafaţă mată, întunecată, care absoarbe toate razele de lumină fără să reflecte nimic în schimb. Nu. Înseamnă a fi ca o piatră preţioasă care reflectă lumina în aşa fel încât pare să lumineze din interiorul său.

[24] Gândindu-ne la aspectul practic al responsabilităţii noastre ne aduce înapoi la prima scrisoare a lui Ioan. Unii ar putea spune că, dintre toţi scriitorii Bibliei, Iacov a evidenţiat cel mai mult partea practică; şi că, în schimb, Ioan a fost apostolul iubirii. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. De fiecare dată când Ioan exprimă un adevăr, el continuă imediat să arate atât aplicarea practică, precum şi consecinţele cumplite ale eşecului de a acţiona consecvent cu aceasta. Observaţi, de exemplu, remarca lui Ioan după afirmaţia sa „Dumnezeu este lumină", arătând că nu trebuie doar să credem şi să iubim adevărul, ci trebuie să continuăm „*să punem în practică* adevărul". (1Ioan 1:5, 6, *NW*) Nimeni nu ar fi putut fi mai dur şi nici mai de folos decât Ioan în a arăta cum putem identifica pe cei care sunt ai „anticristului", „care încearcă să vă inducă în eroare." (1Ioan 2:18-26, *NW*) Iar în a treia sa scrisoare nu a ezitat să-i spună pe nume unui anumit limbut răutăcios, Diotrefie, urmat de nişte sfaturi răspicate. Nu era de prea mare folos să încerci să ascunzi ceva de privirea pătrunzătoare a lui Ioan. – 3Ioan 9-11, *NW.*

Cuprins

[25] Ar putea fi spuse mult mai multe, bineînţeles, despre responsabilitatea noastră ca „fii ai luminii”, atât cu privire la minte şi inimă şi modul de purtare, cât şi despre serviciul nostru. Dar, înainte de toate, trebuie să ne purtăm consecvent în „practicarea adevărului” astfel încât să fim mereu în uniune cu Dumnezeul luminii, la care nu există niciodată „schimbare – el nu se întoarce ca umbra”. – Iac. 1:17, *NW,* notă marginală. A se vedea şi Luca 11:33-36; Efeseni 5:6-14.

[26] În stare de spirit poetică, ne gândim la zâmbetul aprobării de la Tatăl nostru ceresc ca la o rază caldă de soare. (Num. 6:25, *Mo; AS; Knox*) Şi este adevărat. Lumina şi iubirea merg mână în mână, ducându-ne la victoria strălucită şi făcându-ne fără de frică în serviciul lui Dumnezeu. Dacă am fost ajutaţi pentru o uniune mai strânsă cu Dumnezeu şi Fiul Său prin meditarea noastră la subiectul „Dumnezeu este lumină”, există toate motivele să credem că vom găsi şi mai multe avantaje când ne vom gândi la cealaltă definiţie despre ce este Dumnezeu, şi anume, „Dumnezeu este iubire.” – 1Ioan 4:16, *NW.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce mod a fost binecuvântat, în special, de Iehova, apostolul Ioan şi de ce?
2. (a) Cum a fost Ioan foarte calificat să fie folosit astfel? (b) Ce fel de relaţie s-a realizat între Isus şi Ioan şi pe ce bază?
3. Este neobişnuit, în vreun fel, stilul de scriere al lui Ioan şi face aceasta studiul uşor?
4. Poate să fie acuzată Biblia în vreo parte că se contrazice? Cum pot fi explicate aparentele contradicţii?
5. (a) Ce trebuie să se ţină minte referitor la scrierile lui Ioan? (b) Cum sunt rezumate cele două teme principale ale lui?
6. De ce nu trebuie să ne oprim de la a aspira la o uniune personală cu Domnul?
7. (a) Care a fost primirea lui Isus când a venit în lume? (b) Pe ce bază au fost autorizaţi unii să devină copii ai lui Dumnezeu?
8. Cum este accentuată în Scriptură importanţa credinţei?
9. Unde şi cum explică Biblia aspectul corect referitor la credinţă, în legătură cu fapte şi ascultare?
10. Este credinţa un dar pentru unii şi altora le este refuzată, sau este la îndemâna tuturor?
11. Cum se identifică cineva fie ca şi copil al lui Dumnezeu, fie al Diavolului?
12,13. Cum se poticnesc de Cristos evreii şi creştinătatea şi cum arată că au nevoie de ce anume?
14. În ce fel este folosită lumina ca simbol în Scriptură?
15. C suport biblic se găseşte pentru a asocia victoria cu Dumnezeul luminii?
16. Pe ce chestiune a apărut pentru prima dată un conflict, aşa cum este exprimat de Isus?
17. Cum asociază Ioan viaţa cu lumina şi victoria?
18,19. Care este primul pas ce ne aduce în ilustraţie, conducând la ce alte lucruri?
20. Cum a prezis Dumnezeu însărcinarea lui Isus şi cum a fost împlinită?
21,22. Ca „fii ai luminii” este însărcinarea noastră arătată în mod asemănător?

Cuprins

23,24. (a) Ce aspect al responsabilităţii noastre este adus în prim plan? (b) Cum luminează Ioan acest aspect?
25. De ce este aşa de esenţială o cale de acţiune consecventă?
26. Se observă o relaţie strânsă între luminare şi iubire?

„Toți dumnezeii națiunilor sunt idoli"

IEHOVA Dumnezeu a măsurat politica lumească şi ambiţiile naţionale. „Toţi dumnezeii naţiunilor sunt idoli" – acesta este modul în care psalmistul Său inspirat a prezentat problema. – Ps. 96:5.

Observaţi adevărurile înălţătoare din jurul acestui verset: „Mare este Iehova, şi vrednic de laudă: El trebuie să fie de temut mai presus de toţi dumnezeii. Fiindcă toţi dumnezeii popoarelor sunt idoli, însă Iehova a făcut cerurile. Onoarea şi măreţia stau înaintea Lui: puterea şi frumuseţea sunt în sanctuarul Lui. Daţi-i lui Iehova, voi seminţii ale popoarelor, daţi-i lui Iehova glorie şi putere. Daţi-i lui Iehova gloria cuvenită Numelui Lui: aduceţi o jertfă, şi intraţi în curţile Lui. O, închinaţi-vă lui Iehova cu podoabe sfinte: să tremure înaintea Lui întregul pământ." – Ps. 96:4-9, *AS*.

Dar există oare vreun singur partid politic sau vreun grup, de oriunde de pe pământ astăzi, care urmăreşte aceste scopuri? Nu, spiritul totalitarist a infestat guvernele şi societăţile acestei lumi, astfel încât popoarele aflate sub puterea dictatorilor sunt strivite de sisteme militare în închinarea directă a statului şi a *fuehrer-ilor, a ducilor şi a caudillos-ilor* lor, etc. În ţările proclamate democratice, deşi metoda este mult mai subtilă – prin intermediul maşinaţiilor politice – înălţarea oamenilor, a programelor, a partidelor şi „înţelegerilor", etc., sunt foarte asemănătoare. Atât de ipocrite devin lăudăroşeniile şi promisiunile lor, în mod făţiş, încât oamenii, de cele mai multe ori, şi chiar şi politicienii, zâmbesc cinic la poznele lor.

Un exemplu recent a avut loc la începutul lui iulie, când preşedinte Statelor Unite, Harry S. Truman, a călătorit în Arkansas pentru a vedea şi dedica două proiecte guvernamentale de putere. Profitând de oportunitatea de a înălţa partidul său politic, acest lider proeminent în afacerile mondiale, a spus unei mulţimi: „Nu există niciun bărbat sau femeie în acest public căruia să nu îi fie mai bine timp de douăzeci de ani de conducere Democratică. Acum, dacă voi vreţi să daţi cu piciorul acestui lucru şi să vă duceţi după dumnezei falşi, este problema voastră, iar eu nu vă pot împiedica. Dar faceţi doar un efort mic de gândire şi veţi vedea că interesele dumneavoastră se regăsesc în partidul care reprezintă interesele oamenilor ca un întreg şi nu interese speciale." – New York *Times*, 3 iulie 1952.

Într-un mod similar, un mod prin care ascultătorilor săi li se amintea cât de îndatoraţi erau ei faţă de administraţia guvernamentală, preşedintele Truman a declarat în timpul unui subiect important din principalul său discurs al călătoriei:

Cuprins

„Prieteni, vă spun că politicile progresiste ale ultimilor douăzeci de ani au reprezentat salvarea acestei ţări.”

Indiferent dacă a spus-o în atâtea cuvinte sau nu, indiferent dacă a vrut să presupună sau nu, implicaţia evidentă din remarcile domnului Truman este că puterile Partidului Democrat reprezintă „adevăraţii dumnezei” ai poporului american. Din moment ce i-a numit pe duşmanii săi *dumnezei* politici, „dumnezei falşi”, nu ar fi greu de crezut ca el să se considere pe el şi pe asociaţii şi aliaţii săi politici, asemenea dumnezeilor, aşa-zişi „dumnezei adevăraţi”. Chiar dacă el s-a referit la programele sale şi nu la indivizii din cele două partide politice principale americane, efectul este acelaşi. Aşa cum a spus preşedintele, oamenii sunt liberi să facă ce doresc atunci când vine vorba de selectarea liderilor umani şi a partidelor şi a programelor pe care să le urmeze. Însă ei fac bine să amintească faptul că urmarea oamenilor puternici sau a promisiunilor lor, în orice partid politic uman, înseamnă să urmezi o creatură stricată de păcat şi care este pe moarte. Aşa cum nici un om orb care călăuzeşte un alt orb nu pot singuri să aducă înapoi în favoare divină o lume născută în păcat. „Nu ştiţi că dacă vă prezentaţi cuiva ca sclavi, ca să ascultaţi de el, sunteţi sclavii lui fiindcă ascultaţi de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate?” – Mat. 15:14; Rom. 6:16, *NW*.

În loc de „lideri puternici” Dl. Truman ar trebui să ştie că „dumnezeii” săi politici moderni sunt oameni slabi şi neajutoraţi, degeraţi de teamă, împovăraţi de acorduri reciproce inutile şi complet în întuneric cu privire la viitor. Acest lucru este atât de firesc, căci puterile acestei lumi, atât cele nevăzute, Satan şi demonii lui, sunt cu toţii nimic în comparaţie cu Iehova, singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic. Asta este ceea ce spune psalmistul. *Traducerea Americană* formulează astfel: „Dumnezeii popoarelor sunt non-entităţi.” Traducerea Catolică a monseniorului Knox spune: „Ei sunt doar diavoli, pe care păgânii îi numesc divini.” (Ps. 95:5, traducerea *Knox*) Într-o notă de subsol se precizează: „Cuvântul folosit în textul ebraic înseamnă mai degrabă nimicnicie, inutilitate.” Nu este oare complet nesăbuit să împodobeşti o creatură umană decăzută în veşmintele statului, s-o înalţi deasupra tovarăşilor săi păcătoşi, să aduni laudă asupra sa, să-l înconjori cu o armată puternică şi să te aştepţi, apoi, ca el să fie capabil să-şi elibereze camarazii? Numeşte-i aşa cum vrei, cert este că şi „chiar dacă ar exista cei ce sunt numiţi ‘dumnezei’ fie în cer, fie pe pământ, aşa cum şi există mulţi ‘dumnezei’ şi mulţi ‘domni’, pentru noi există un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile şi noi pentru el, şi există un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile, şi noi prin El.” – 1Cor. 8:5, 6, *NW*.

Este un truc vechi de-al căpeteniilor politice egoiste pentru a-şi induce în eroare popoarele, ca să creadă că Dumnezeu şi Cristos sunt divinităţi sectante sau politice ce stau gata să le binecuvânteze diversele scheme. Urmaşii lor, prin influenţa clerului, tratează aceşti lideri ca „stăpâniri înalte” sau „autorităţi superioare”. (Rom. 13:1, *NW*) Dar Biblia cataloghează în mod clar acest lucru ca fiind ca o fraudă şi arată astfel că oamenii au fost transformaţi în „sclavii celor care prin natura lor nu sunt dumnezei” şi, astfel sunt împiedicaţi de la obţinerea

Cuprins

îngrijirii adevărate a lui Dumnezeu pentru viaţă veşnică, „salvarea care este în uniune cu Isus Cristos.” – Gal. 4:8; 2Tim. 2:10, *NW*.

Cât de searbăd şi de copilăresc este să crezi că un partid politic este „salvarea acestei ţări” sau a oricărei altei ţări. Cum pot oare „dumnezeii” din această lume, văzuţi sau nevăzuţi, să salveze pe cineva sau ceva atunci când aceştia nu vor fi capabili de a se salva pe ei înşişi la Armaghedon? Eşti mulţumit să te bazezi pe ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numeşte nimicnicie, pentru a te elibera în acel timp? Ezechiel a prezis sfârşitul idolilor şi al închinătorilor la idoli prin cuvinte puternice: „Şi veţi ştii că Eu sunt Iehova, când oamenii lor ucişi vor fi în mijlocul idolilor lor, împrejurul altarelor lor, pe orice deal înalt, pe toate vârfurile munţilor, sub orice copac verde, sub orice stejar stufos, în locurile unde ofereau un miros plăcut tuturor idolilor lor. Îmi voi întinde mâna împotriva lor, ... şi vor ştii că Eu sunt Iehova.” Atunci niciun nume al niciunui partid politic nu va fi considerat ca salvare de nimeni, ci doar îngrijirea făcută de Iehova prin Isus Cristos. „Numele lui Iehova este un turn puternic; cei drepţi aleargă spre el şi sunt în siguranţă.” – Ezec. 6:13, 14; Prov. 18:10, *AS*.

Să-i însemnăm pe cei care suspină şi gem

Printre multele ilustraţii profetice ce aruncă lumină asupra lucrării pe care o face Iehova acum pe pământ este cea ce se găseşte în capitolul al nouălea din Ezechiel. Pe scurt, acolo ni se vorbeşte despre o viziune în care Ezechiel a văzut şase bărbaţi cu topoare de luptă sau arme de nimicire ce apăreau de la nord, la chemarea mesagerului lui Iehova, şi în mijlocul cărora stătea un om îmbrăcat în in, cu o călimară din corn la brâu. Acestui om i s-a spus să treacă prin oraşul Ierusalim şi să pună un semn pe fruntea tuturor celor care suspinau şi gemeau din cauza urâciunilor care erau comise în acel ţinut. Apoi, celor şase bărbaţi li s-a poruncit să meargă după el şi să-i ucidă pe toţi cei care nu au fost însemnaţi de către el, fără a cruţa bărbaţi, femei sau copii. – Ezec. 9:1-8.

Deoarece această profeţie face parte din lucrurile care au fost scrise odinioară pentru învăţătura noastră trebuie să aibă o semnificaţie pentru noi. (1Cor. 10:11; Rom. 15:4, *NW*) Care este aceasta? Ce semnifică Ierusalimul? Cei şase bărbaţi cu arme de nimicire? De ce şase? De ce au venit din nord? Cine este

Cuprins

ilustrat de către omul îmbrăcat în in? De ce era el îmbrăcat în in şi ce înseamnă acea lucrare de însemnare? Cine sunt cei care suspină şi gem astăzi? şi din cauza căror urâciuni? Ce este ilustrat prin nimicirea tuturor celor care nu au semnul? Şi de ce nu au fost ucişi numai bărbaţii şi femeile, ci şi copiii?

La timpul profeţiei lui Ezechiel, Ierusalimul devenise necredincios. Cuvintele lui Isaia: „Cum a ajuns oraşul credincios să devină o prostituată!"s-au aplicat cu o forţă mult mai mare decât atunci când au fost rostite pentru prima dată de Isaia, cu mai mult de o sută de ani în urmă. (Isa. 1:21) Ierusalimul pretindea a fi dedicat singurului Dumnezeu adevărat, Iehova. El avea templul lui Iehova, preoţia lui şi casa regală; Cuvântul lui constând din Legea, Profeţii şi Psalmii. Totuşi, în ciuda tuturor acestora, aşa cum este indicat în capitolul anterior din Ezechiel (8), în ţară se practicau tot tipul de nelegiuiri– închinarea la soare, la creaturi umane şi la animale inferioare, luau locul închinării lui Iehova Dumnezeu, ca să nu mai spunem nimic şi despre oprimarea celor slabi şi săraci şi despre imoralitatea sexuală.

Asemenea creştinătăţii moderne! Ea mărturiseşte, în acelaşi fel, că este dedicată lui Dumnezeu, că are multe case sau temple de închinare, că propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu în peste o mie de limbi, şi a luat asupra ei numele Fiului lui Dumnezeu, Cristos, şi anume creştinătate. În pofida tuturor acestor mărturisiri găsim închinarea la intelectualitate şi organizaţii religioase, găsim teoria evoluţiei în detrimentul Bibliei şi Organizaţia Naţiunilor Unite în detrimentul Împărăţiei lui Dumnezeu; şi vom găsi, de asemenea, tot felul de opresiune şi imoralitate. Cu adevărat necredinciosul Ierusalim din vechime îşi găseşte omologul în necredincioasa creştinătate modernă.

IDENTIFICAREA CELOR ŞAPTE BĂRBAŢI

În acea viziune, Ezechiel a auzit chemarea unui mesager angelic cu glas răsunător: „Apropiaţi-vă, reprezentanţi ai oraşului, înarmaţi-vă fiecare cu arma sa de nimicire!" Ca răspuns la această poruncă Ezechiel a văzut 'şase bărbaţi venind din nord, fiecare având în mână o armă de nimicire, un topor de luptă". (Ezec. 9:1, 2, *AT*; *AS,* notă marginală) Cel care a făcut chemarea îl ilustrează bine pe Isus Cristos, căruia i-a fost încredinţată toată puterea şi autoritatea, în timp ce cei „şase bărbaţi" ar reprezenta foarte bine oştirile îngereşti pe care El le va folosi în executarea judecăţilor lui Dumnezeu asupra creştinătăţii. Da, aceeaşi care au început lucrarea de executare a judecăţilor lui Iehova prin alungarea lui Satan şi a demonilor săi din ceruri, sunt cei care o vor încheia. – Apoc. 12:1-12.

De ce au venit aceşti şase oameni de la nord? Deoarece în Biblie, nordul este ilustrat ca reşedinţa lui Iehova. Sionul, despre care se vorbeşte ca fiind locaşul lui Iehova, se spune că este amplasat pe „marginile de nord". Ni se spune că ajutorul vine, nu de la est, nici de la vest, nici din sud, „ci că Dumnezeu este judecător", ceea ce înseamnă în mod clar că el locuieşte în partea de nord. De asemenea, citim că Satan Diavolul s-a ambiţionat să-şi înalţe tronul în partea de nord, în încercarea de a fi ca Cel Preaînalt. (Ps. 48:1-3, 75:6, 7; Isa. 14:12-14) Prin venirea lor din nord, înţelegem astfel că aceştia sunt executorii lui Dumnezeu.

Cuprins

Dar de ce doar şase oameni? Nu este cumva numărul şase un simbol al imperfecţiunii? Adevărat, şi asta indică faptul că cei şase bărbaţi nu reprezintă toţi slujitorii lui Dumnezeu; aşa este şi cazul. Slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ nu vor lua parte la lucrarea de distrugere, chiar dacă aceştia aparţin organizaţiei lui Iehova, astfel cei şase bărbaţi cu arme de distrugere nu îi ilustrează şi pe ei. Sunt preumbriţi în această ilustraţie profetică şi slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ? Da, sunt.

În trecut se credea că omul în haine de in, cu călimara la brâu, ilustra un anumit individ din timpurile moderne. Totuşi, această ipoteză nu pare a fi raţională, având în vedere faptul că nici măcar Petru, Pavel sau Ioan nu au fost prezişi în Biblie, în ciuda rolului important pe care l-au avut în adunarea creştină timpurie. Ar atribui prea multă importanţă unui singur om şi ar arată ca o închinare la creatură. Mai degrabă, toate faptele arată că acest om îmbrăcat în haine de in, cu călimara la brâu, simbolizează sau reprezintă trupul credincioşilor creştini unşi ce lucrează ca un întreg pentru realizarea scopurilor lui Iehova pe pământ, şi care lucrează împreună sub îndrumare divină, ca un „serv credincios şi înţelept”. Şi Isaia face referire la această clasă de oameni ca la „servul” lui Dumnezeu. (Isa. 43:10-12, 52:7, 61:1-3, Mat. 24:45-47, *NW*) Deci, cei şase bărbaţi cu arme de distrugere, ce ilustrează pe slujitorii nevăzuţi ai lui Dumnezeu, şi omul îmbrăcat în haine de in, ce ilustrează pe servii unşi ai lui Dumnezeu de pe pământ, împreună şapte, îi ilustrează foarte bine pe *toţi* slujitorii lui Dumnezeu. Şi împărţirea acestora, şase de un fel şi numai unul de alt fel, arată că oştirile îngereşti de sub conducerea lui Isus Cristos care vor îndeplini lucrarea de distrugere sunt mult mai numeroşi decât sunt slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ.

LUCRAREA OMULUI ÎN HAINE DE IN

De ce sunt aceşti servi pământeşti reprezentaţi ca fiind îmbrăcaţi în haine de in? Apocalipsa 19:8 (*NW*) îi descrie pe slujitorii lui Dumnezeu ca având veşminte din in fin, unde „inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinţilor”. Acest lucru ar arăta că lucrarea lor este una dreaptă şi că au aprobarea lui Dumnezeu. Acestea, desigur, nu ar fi posibile dacă nu ar fi existat credinţa lor în sângele lui Cristos, care le conferă o poziţie curată înaintea lui Dumnezeu. – Rom. 5:1, 9; Apoc. 7:14, *NW*.

Omul în haine de in este descris ca având „materialul de scris alături de el”. (*Leeser*) În timpurile străvechi (şi chiar şi astăzi în unele părţi din Orientul Mijlociu), astfel de oameni cu un stilou şi o călimară de metal cu cerneală, agăţată de umăr, umblau prin oraş, oferindu-şi serviciile celor care nu puteau să scrie şi care aveau nevoie de o scrisoare sau de anumite documente de afaceri care trebuiau să fie întocmite; analfabetismul era un lucru destul de comun, în perioada aceea aşa cum este şi acum în unele părţi din aceste ţinuturi. Acest echipament de scris ar reprezenta foarte bine diferitele mijloace folosite astăzi pentru a face cunoscută vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu, cel mai eficient dintre acestea fiind pagina imprimată.

Cuprins

Omului cu echipament de scriitor i-a fost poruncit: „Treci prin oraş, prin Ierusalim, şi pune un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem, pentru toate urâciunile care se fac în mijlocul lor.” (Ezec. 9:4, *AT*) Oare vedem persoane în creştinătate, care plâng şi gem din cauza urâciunilor din ţară, a corupţiei, a delincvenţei juvenile şi adulte, a imoralităţii larg răspândite şi a lipsei de integritate în creştinătate? Cu siguranţă că vedem. De fapt, toţi oamenii cu bună voinţă, toţi iubitorii de dreptate nu pot face altceva decât să plângă din cauza unor astfel de condiţii până când află de ce permite Dumnezeu aceste lucruri şi ce va fi în cele din urmă. Aceştia sunt cei pe care Isus i-a numit „fericiţi”, deoarece ei sunt „conştienţi de nevoia lor spirituală”, şi fiindcă „flămânzesc şi însetează după dreptate”; cei ce „trudesc şi sunt împovăraţi”, cărora el le-a oferit odihnă. – Mat. 5:3, 6; 11:28-30, *NW*.

În special din anul 1918, omul în haine de in predică un mesaj de mângâiere pentru cei care suspină şi gem. În acel an vestea bună că „*Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*” a fost publicată pentru prima dată sub formă de lecturi publice, mai târziu fiind tipărită sub formă de broşură. La acea dată doar câteva mii au luat parte la acea lucrare de publicare; dar numărul acestora a crescut până în momentul de faţă la aproximativ o jumătate de milion de slujitori ce ajută la această lucrare de însemnare a frunţilor oamenilor cu bunăvoinţă.

Ce simbolizează sau ce se înţelege prin această însemnare a frunţilor lor? În primul rând, fruntea este locul inteligenţei, şi această lucrare de vestire a martorilor lui Iehova imprimă adevărul în minţile oamenilor, lasă o amprentă asupra oamenilor cu bunăvoinţă. Dar şi mai important decât atât, prin acceptarea acestei cunoştinţe, adoptând-o ca şi a lor şi dedicându-se spre a îndeplini voinţa lui Dumnezeu, aceştia se identifică în calitate de robi ai lui Iehova Dumnezeu şi ai lui Isus Cristos, la fel cum în vechime, în naţiunea Israel, robii purtau un semn care putea fi observat de toată lumea. – Ex. 21:6; Deut. 15:17.

Aceştia sunt cei la care se adresează Ţefania 2:1-3 (*AS*): „Adunaţi-vă, da, adunaţi-vă, o, naţiune fără ruşine; până nu vine hotărârea, înainte să treacă zilele ca pleava, până nu vine peste voi mânia aprinsă a lui Iehova, până nu vine peste voi ziua mâniei lui Iehova! Căutaţi pe Iehova, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia, poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” Cei ce iau în seamă această poruncă vor primi semnul pe frunte, astfel având asigurarea că vor fi cruţaţi.

Oare asta înseamnă că toţi cei care primesc semnul acum, sunt asiguraţi că vor trăi în continuare şi după exprimarea mâniei lui Iehova împotriva sistemului nelegiuit actual de lucruri? Da, cu excepţia câtorva care pot muri din cauze naturale, înainte de această dată, şi există şi posibilitatea că unii să moară în timpul acelei nimiciri din cauză că nu vor fi în stare să reziste efortului din punct de vedere fizic. Astfel de oameni nu sunt consideraţi a fi nimiciţi de executorii lui Iehova, şi prin urmare, vor fi înviaţi şi fără îndoială treziţi devreme din mormânt.

După ce a fost trimis înainte omul îmbrăcat în haine de in, celor şase bărbaţi cu arme de nimicire li s-a poruncit: „Treceţi prin oraş după el, şi ucideţi fără milă sau îndurare. Bătrâni, tineri şi fecioare, copii mici şi femei – doborâţi-i pe

Cuprins

toţi! Însă nu vă atingeţi de nimeni asupra căruia se află semnul. Începeţi de la sanctuarul meu!" (Ezec. 9:5, 6, *AT*) Această lucrare de distrugere va fi îndeplinită prin „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" de la „locul care este numit în ebraică Har-Maghedon." (Apoc. 16:14, 16, *NW*) Distrugerea va avea loc la nivel mondial, după cum a prevestit Ieremia la Ieremia 25:33.

Dar de ce trebuie şi copiii mici să îndure mânia executorilor lui Iehova? Deoarece Biblia arată cum copiii care nu au împlinit vârsta responsabilităţii împărtăşesc acelaşi destin cu cel al părinţilor lor. Dumnezeu nu a cruţat bebeluşii sau copiii mici la timpul potopului; ei au pierit împreună cu părinţii lor. Acelaşi lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte Sodoma şi Gomora şi pustiirea naţiunii iudaice în anul 70 A.D. Cu toate acestea, este valabilă şi reciproca. Biblia ne asigură cum credincioasa cale de acţiune a părinţilor asigură protecţia copiilor aflaţi sub vârsta responsabilităţii.

Reţineţi, de asemenea, că în ascultare de instrucţiuni, masacrul a început de la santuarul lui Dumnezeu: „Astfel, au început cu bătrânii din faţa casei. Apoi, el le-a zis: 'Pângăriţi casa, şi umpleţi încăperile cu cei ucişi. Apoi ieşiţi afară, şi ucideţi prin tot oraşul!" (Ezec. 9:6, 7, *AT*) Acestea sunt în armonie cu regula lui Iehova de a se ocupa întâi de cei ce au cea mai mare responsabilitate, şi prin urmare, creştinismul apostat va fi primul care va îndura mânia lui Iehova. Părţile necredincioase ale creştinătăţii poate se vor simţi înclinate să se bucure de căderea părţilor religioase, dar Dumnezeu îi avertizează că le va sosi rândul: „Căci iată, încep să tratez răul în oraşul care este numit după numele meu [modernul Ierusalim, creştinătatea]; şi voi să rămâneţi nepedepsiţi? Nu veţi rămâne nepedepsiţi; căci voi chema sabia peste toţi locuitorii pământului, zice Iehova al oştirilor." – Ier. 25:29, *AS*.

Slujitorii lui Iehova vor avea privilegiul de a vedea această lucrare distructivă dintr-un loc în siguranţă, aşa cum s-a întâmplat şi cu Noe şi familia sa la timpul potopului. Lot şi fiicele sale au văzut rezultatele în momentul distrugerii Sodomei şi Gomorei. Totuşi, va fi o privelişte îngrozitoare, la fel cum a fost şi pentru Ezechiel. „Pe când ucideau ei astfel, iar eu eram lăsat în pace, am căzut cu faţa la pământ şi am strigat: 'Ah Doamne DUMNEZEULE! Vei nimici oare tot ce a mai rămas din Israel, în această revărsare a mâniei asupra Ierusalimului?'" – Ezec. 9:8, *AT*.

Cu toate acestea, Ezechiel a fost asigurat că judecata era dreaptă: „El mi-a spus: 'Vinovăţia casei lui Israel şi a lui Iuda este nemăsurabilă. Ţara este plină de vărsări de sânge, şi cetatea este plină de asuprire; căci ei zic: 'DOMNUL a părăsit ţara şi DOMNUL nu ne mai vede!' De aceea, voi fi fără milă şi nu Mă voi îndura; ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor." (Ezec. 9:9, 10, *AT*) Cât de bine descriu aceste cuvinte atitudinea adoptată de cei aparţinând creştinătăţii moderne! Într-adevăr, prin acţiunile lor ei trădează faptul că în inimile lor spun „Nu există Dumnezeu", sau că Iehova a părăsit ţara, El nu vede, lui nu-I pasă, El nu ia seama la ceea ce fac ei. În acest sens, ei se înşală, din păcate, întrucât nimic nu-I scapă lui Iehova şi, pentru că El este Cel Prea Înalt, pentru că El este drept şi Atotputernic, El este hotărât să nimicească toţi nelegiuiţii. – Ps. 14:1; Ezec. 25:17; Evrei 4:13.

Cuprins

Viziunea se încheie cu raportul omului îmbrăcat în haine din in: „Am făcut aşa cum mi-ai poruncit!” (Ezec. 9:11, *AT*) Şi aşa, clasa slujitorilor lui Iehova de pe pământ astăzi, reprezentată de omul în haine din in şi ajutată de marea mulţime a celor însemnaţi, va continua să împlinească această lucrare de însemnare prin predicarea veştii bune a Împărăţiei până când lucrarea lor se va sfârşi. Nu va mai fi nevoie ca pietrele să strige, deoarece faptele arată că aceştia realizează lucrarea pe care Iehova le-a dat-o să o facă. Când executorii lui Iehova, sub îndrumarea Mareşalului Său Isus Cristos, vor intra în acţiune împotriva creştinătăţii, lucrarea de însemnare va fi fost terminată.

Nici atunci ei nu vor înceta să predice. Nu; se pare că ei vor continuă să pună mărturie după ce va începe Armaghedonul, ca o mărturie împotriva elementelor atee, chiar dacă nu va mai fi posibilă o lucrare de însemnare, până când „vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori; şi nu va mai fi nimeni în case”; da, până când va fi nimicită toată organizaţia nelegiuită a lui Satan de pe pământ. (Isa. 6:11, *AT*)

TIMOTEI, tânărul serv

„Învaţă pe copil calea pe care trebuie să meargă; şi când va îmbătrâni nu se va depărta de ea.” (Prov. 22:6, *AT*). Printre multele exemple bune de validitate a regulii scripturale este Timotei, tânărul serv care a trăit în timpurile apostolice. Denumit de apostolul Pavel ca şi copilul său în credinţă, colaboratorul său şi servul lui Dumnezeu, şi Timotei a servit ca reprezentant în călătorie şi al corpului de guvernare al bisericii creştine de început. – Rom. 16:21; 1Tes. 3:2; 1Tim. 1:2, *NW*.

Timotei nu şi-a primit sănătoasa instruire scripturală de la tatăl său, care era un grec necredincios, ci de la mama lui Eunice şi bunica sa Lois, amândouă având reală credinţă în Iehova Dumnezeu. Ca urmare a acestei instruiri Timotei cunoştea din copilărie scrierile sfinte care pot face pe cineva înţelept pentru salvare, prin credinţă în Isus Cristos. – Faptele 16:1, 2Tim. 1:5; 3:15, *NW*.

Apostolul Pavel le-a întâlnit pe mama şi bunica lui Timotei la Listra, Asia Mică, în primul său tur misionar, şi ca urmare a predicării lui amândouă au devenit creştine. Şi fără îndoială, la fel cum îl învăţaseră pe tânărul Timotei ce înţeleseseră ele din Scripturile Ebraice, după legea lui Moise, ele îl instruiau acum cu privire la Mesia cel promis care venise. În paranteză fie spus, în loc să se răscoale de sfera lor restrânsă de activitate în adunarea creştină, aceste două femei s-au supus cu sârguinţă privilegiilor lor şi Domnul le-a binecuvântat eforturile.

Despre prima întâlnire dintre Pavel şi Timotei, despre care se face un raport, de la Listra, aproximativ în anul 49 A.D., citim: „Şi iată! Era acolo un

Cuprins

anume discipol cu numele Timotei, fiul unei evreice credincioase, dar al unui tată grec, şi el avea o bună reputaţie printre fraţii din Listra şi Iconia. Pavel şi-a exprimat dorinţa ca acest om să plece împreună cu el şi l-a luat cu el şi l-a circumcis din pricina iudeilor care se aflau în locurile acelea, căci toţi ştiau că tatăl lui era grec." – Fapte 16:1-3, *NW*.

Poate părea puţin ciudat pentru unii că Pavel l-a circumcis pe Timotei, mai ales având în vedere faptul că cei doi erau gata să pornească într-un tur în care sfătuiau adunările creştine despre concluziile la care ajunsese corpul de guvernare din Ierusalim, că circumcizia nu mai era necesară şi ce trebuiau ei să observe. (Faptele 15:19-21; 16:4). Cu toate acestea, aici nu era nici o contradicţie din partea lui Pavel. El îl circumcisese pe Timotei doar pentru a evita prejudecata inutilă ce se ridica, deoarece era cunoscut faptul că Timotei era din părinţi micşti.

În timpul acela Timotei trebuie să fi fost destul de tânăr, fără îndoială la vârsta adolescenţei, căci peste mai mult de zece ani Pavel, în prima lui scrisoare adresată acestuia, face mai mult decât o referire la tinereţea lui Timotei. „Nici un om să nu-ţi dispreţuiască vreodată tinereţea. Din contră, fii un exemplu pentru cei credincioşi în vorbire, comportament, iubire, credinţă şi în puritate". „Nu critica cu asprime un bătrân. Din contră, roagă-l fierbinte ca pe un tată, pe cei mai tineri ca pe fraţi, pe femeile în vârstă ca pe mame, pe femeile mai tinere ca pe surori, cu toată puritatea." – 1Tim. 4:12; 5:1,2, *NW*.

După câte s-ar părea Timotei a fost un tânăr timid, altfel Pavel n-ar fi găsit necesar să-l sfătuiască să nu permită nimănui să-i dispreţuiască tinereţea. Acest lucru mai este confirmat şi de instrucţiunile lui Pavel către corinteni: „Iar dacă soseşte Timotei, vedeţi să nu-i fie teamă printre voi, căci el îndeplineşte lucrarea lui Iehova ca şi mine. Nimeni, deci, să nu-l dispreţuiască. Conduceţi-l o bucată de drum în pace, ca să vină la mine, căci îl aştept cu fraţii." – 1Cor. 16:10,11, *NW*.

Este posibil ca timiditatea lui Timotei să se fi datorat în parte sănătăţii lui şubrede. Sfatul lui Pavel adresat lui arăta că pe Pavel îl preocupa atât tăria fizică a lui Timotei, precum şi cea spirituală. „Nu bea numai apă, ci foloseşte şi câte puţin vin din pricina stomacului şi a frecventelor tale probleme de boală". „Îţi reamintesc să înflăcărezi ca un foc darul lui Dumnezeu care este în tine … Căci Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci cel al puterii, al iubirii şi al sănătăţii minţii". „De aceea, copilul meu, continuă să dobândeşti putere în bunătatea nemeritată care este în legătură cu Isus Cristos." – 1Tim. 5:23; 2Tim. 1:6,7; 2:1, *NW*.

Timotei a primit multă instruire prin intermediul lui Pavel, precum şi darul spiritului. Că Timotei a întrebuinţat bine instruirea şi darul dat lui este foarte evident din raportul pe care Pavel l-a trimis adunării dragi lui în mod special, cea a filipenilor, referitor la Timotei: „Din partea mea sper ca Domnul Isus să-l trimită curând pe Timotei la voi, ca eu să pot fi un suflet vesel când o să cunosc lucrurile ce au legătură cu voi. Căci n-am pe nimeni altcineva cu un temperament asemănător cu al lui, care să se îngrijească sincer de lucrurile ce vă privesc pe voi. Căci toţi ceilalţi îşi caută propriile interese, nu pe cele ale lui Isus Cristos. Dar voi cunoaşteţi dovada pe care a dat-o el despre sine, căci asemenea unui copil cu un

Cuprins

tată, el a muncit ca un rob alături de mine pentru promovarea veştii bune." – Filip. 2:19-22; 2Tim. 1:6,13; 2:2, *NW*.

Din cele de mai sus putem aprecia cu uşurinţă de ce a fost Timotei aşa îndrăgit de Pavel, el referindu-se la el în mod repetat în termeni de afecţiune, „copilul meu", „copil iubit", „adevărat copil în credinţă". Că afecţiunea lui Pavel pentru Timotei a fost asemenea celei a lui Ionatan pentru David, neegoistă şi bazată pe principiu şi nu doar pe sentimentalism, este evident din următoarele cuvinte ale lui Pavel către Timotei: „Nu încetez niciodată să îmi amintesc de tine în cererile mele, zi şi noapte dorind să te văd, căci îmi aduc aminte de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie. Pentru că îmi aduc aminte de credinţa neipocrită care este în tine, care a locuit mai întâi în bunica ta Lois şi în mama ta, Eunice, dar care sunt sigur că este şi în tine." – 1Tim. 1:2; 2Tim. 1:2-5, *NW*.

Timotei serveşte împreună cu Pavel

După ce i s-a alăturat lui Pavel la Listra Timotei l-a însoţit în cel de-al doilea său tur misionar prin Frigia, Galatia şi spre Troa, unde într-o noapte Pavel a primit invitaţia să vină în Macedonia. În acea provincie a fost înfiinţată o adunare la Filipi. După ce au călătorit prin alte câteva oraşe ei au ajuns la Tesalonic, unde a fost înfiinţată altă adunare; cu toate acestea, persecuţia le-a scurtat şederea. Succesul în următoarea lor oprire, Bereea, i-a aţâţat din nou pe iudei să-i persecute. Dar aici s-a crezut cel mai bine ca Pavel să plece singur spre Atena, în timp ce Sila şi Timotei au rămas în urmă. – Faptele 16:1-17:15.

La Atena Pavel i-a trimis vorbă lui Timotei să se întoarcă la tesaloniceni să-i încurajeze: „Când n-am mai putut duce, am văzut bine să fim lăsaţi singuri la Atena şi l-am trimis pe Timotei, fratele nostru şi servul lui Dumnezeu pentru vestea bună despre Cristos, pentru a vă întări şi mângâia în credinţa voastră, ca nimeni să nu fie clătinat de aceste necazuri". Timotei a făcut acest lucru şi mai târziu l-a întâlnit pe Pavel în Corint, loc din care Pavel şi-a scris cele două scrisori către tesaloniceni, unde a raportat în prima: „Timotei tocmai a venit acum la noi de la voi şi ne-a dat veşti bune despre credincioşia şi iubirea voastră." – 1Tes. 3:1-3,6, *NW*.

După aceea Timotei a fost trimis cu Erast în Macedonia şi s-a întors cu Pavel în timp ce acesta a vizitat din nou Filipi, unde şi-a scris cea de-a doua scrisoare către corinteni. El l-a mai însoţit pe Pavel în timp ce acesta a călătorit prin Asia, cu ocazia celui de-al treilea tur misionar al său. În timp ce se afla în Efes Pavel l-a trimis pe Timotei într-o importantă misiune către adunarea creştină din Corint. Timotei a fost, de asemenea, un însoţitor folositor în decursul primei întemniţări a lui Pavel în Roma. În unsprezece din cele paisprezece scrisori ale lui Pavel la Timotei se fac fie referiri, fie i se adresează direct. Elocvent în aprecierea de către Pavel a ajutorului acestuia este apelul său către Timotei în decursul celei de-a doua sale întemniţări: „Fă tot posibilul să vii la mine curând." – 2Tim. 4:9, *NW*.

Din pricina devotamentului lui Timotei faţă de Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos apostolul Pavel, sub influenţa călăuzitoare a spiritului sfânt, l-a numit pe

Cuprins

Timotei să servească în calitate de reprezentant al corpului de guvernare al adunării creştine din zilele lui; fiind autorizat să numească bărbaţi maturi ca supraveghetori şi ajutoare în diferite adunări creştine. (1Tim. 1:3; 3:1-15, *NW)*. În această calitate Timotei a ilustrat sau a reprezentat instrumentul pe care îl foloseşte Iehova Dumnezeu astăzi, Societatea urmaşilor lui Isus Cristos, care numeşte în acelaşi fel servi în adunarea creştină, în armonie cu promisiunea lui Isus că el îşi va pune pe servul credincios şi înţelept peste toate averile lui. – Mat. 24:45, *NW*.

Pavel i-a dat lui Timotei multe sfaturi bune, la care toţi servii ar face bine să dea ascultare astăzi: „Continuă să te ocupi intens de citirea publică, de îndemn, de învăţătură. Fii atent mereu la tine şi la învăţătura ta. Rămâi lângă aceste lucruri, căci făcând aşa te vei salva atât pe tine, cât şi pe cei care te ascultă”. „Fă tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător cu care să nu-ţi fie ruşine, mânuind corect cuvântul adevărului”. „Toată scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună”. „Propovăduieşte cuvântul, stăruie în el la timp şi ne la timp”. „Păstrează-ţi echilibrul în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrare misionară, îndeplineşte-ţi serviciul complet.” – 1Tim. 4:13,16; 2Tim. 2:15; 3:16,17; 4:2,5, *NW*.

Cu adevărat Timotei a fost un bun exemplu al rezultatelor în urma instruirii potrivite creştine a copiilor. Fie ca toţi părinţii creştini să fie silitori să urmeze exemplul lui Lois şi al lui Eunice în instruirea copiilor lor. Şi fie ca toţi servii tineri să manifeste smerenia cuvenită aşa cum a făcut Timotei, dar în acelaşi timp să-şi amintească sfatul lui Pavel către Timotei: „Nici un om să nu-ţi dispreţuiască vreodată tinereţea”.

Un păstor cinstit schimbă dieta pentru turma coreeană

Cu câteva luni înainte de izbucnirea conflictului coreean, un *moksa* (pastor) al unei mici biserici ce aparţinea sectei „Biserica lui Cristos” din Seul, i-a permis unui prieten să se refugieze în clădirea bisericii sale. Prietenul său fugise de curând de-a lungul paralelei 38 pentru a scăpa de opresiunea comunistă din nord. Pastorul a purtat foarte multe discuţii diferite cu prietenul său pe subiectul Bibliei.

Într-o zi, prietenul său a adus un tânăr în biserică pentru a vorbi cu pastorul. Tânărul era un slujitor cu timp integral al martorilor lui Iehova şi avea o ‘versiune ciudată’ a creştinismului. Pastorul şi prietenul său l-au ascultat şi i-au pus tânărului foarte multe întrebări. Ei erau siguri că tânărul se înşela, iar pastorul l-a încurajat pe prietenul său să accepte invitaţia oferită de martor de a avea o altă discuţie câteva zile mai târziu. Pastorul i-a spus prietenului său, domnul Nam, că era de datoria lui să încerce să îi arate acestui martor tânăr al lui Iehova greşelile sale. Domnul Nam a fost de acord şi era încrezător că poate face aşa ceva.

Cuprins

Atunci când s-a întors de la discuţie pastorul l-a întrebat cum au decurs lucrurile. Domnul Nam i-a spus că martorul i-a atras atenţia asupra multor lucruri din Biblie despre care nu ştia şi că i-a pus foarte multe întrebări despre convingerile bisericii cărora el nu le-a putut răspunde, fiind tare supărat. În curând discuţiile dintre Domnul Nam şi martor aveau loc cu ideea în minte că domnul Nam dorea sincer să cunoască adevărul. De fiecare dată el discuta lucrurile învăţate cu pastorul. Ei citeau şi discutam publicaţiile Societăţii Turnul de Veghere.

Nu a fost nicio surpriză pentru pastor atunci când şi prietenul său, domnul Nam, a devenit un martor al lui Iehova. Mai târziu el a participat la o întâlnire a martorilor lui Iehova la casa misionară din Seul şi şi-a exprimat surprinderea că misionari ai Turnului de Veghere se aflau în Coreea. A început să se gândească serios la asta. Apoi a venit războiul. Pastorul şi domnul Nam au pierdut legătura. Pastorul a ajuns după aceea într-un mic oraş numit Yakmok, acolo unde el însuşi a devenit refugiat. În timp ce era acolo a avut destul timp pentru a se gândi şi a studia şi s-a convins că martorii lui Iehova aveau adevărul. În timp ce se afla în micuţa comunitate rurală, el a organizat o altă „biserică" dar i-a învăţat pe oameni adevărul în legătură cu noua lume a dreptăţii lui Dumnezeu, cu îngrijirea ei a pământului paradis. Mai târziu el s-a întors la Seul şi a început să propovăduiască acest adevăr către cei care mai rămăseseră din fosta lui adunare.

Apoi, în primăvara acestui an, când grupa din Seul a început să se întâlnească din nou în casa misionară afectată, el i-a regăsit pe martori. El a vorbit cu servul de grupă despre câteva întrebări care îl deranjau şi a întrebat unde se află fratele Nam. Când a aflat că prietenul său erau pionier în Taegu, a luat trenul pentru a merge şi a vorbi cu el. În Taegu întrebările lui finale au fost clarificate şi el i-a cerut fratelui Nam să îl boteze. Apoi (în mai 1952), el şi fratele Nam au mers să viziteze micul grup din Yakmok. Ei au aflat că micul grup şi-a continuat calea în adevăr. Fratele Nam şi fostul *moksa*, acum cunoscut pur şi simplu sub numele de fratele Lee, i-au botezat pe şase dintre ei şi i-au încurajat să îşi continue întâlnirile şi să îşi ducă la îndeplinire obligaţiile de serviciu. Mai târziu, în timpul lunii iulie, misionarii Societăţii au făcut o vizită la Yakmok şi au găsit şapte vestitori lucrând acolo.

Fratele Lee s-a întors la Seul la fosta lui adunare. Acolo el i-a întrebat pe toţi membrii turmei sale cine era interesat să meargă cu el la Sala împărăţiei unde se ducea. El a demisionat din biserică, oferind o declaraţie lungă cu privire la motive sale. El a afirmat că nu are nimic pentru ce să critice biserica lui Cristos decât asupra doctrinei, şi apoi a continuat să ofere, punct după punct, ideile majore ale convingerilor bisericii despre care el simţea că sunt contrare învăţăturii şi însemnătăţii Bibliei. El a făcut ca declaraţia lui să fie reprodusă la şapirograf şi distribuită tuturor celorlalţi *moksa* şi membri ai fostei sale biserici pe care îi cunoştea

Când sunt scrise aceste rânduri zece membri din fosta lui adunare au fost cufundaţi, iar alţii studiază şi analizează problema cu atenţie. Cât despre fostul

Cuprins

moksa – în timpul lunii iunie el a raportat 140 de ore în serviciu de teren. Şi soţia şi fiul său sunt acum vestitori ai Împărăţiei.

Nu există niciun loc ca Irlanda

Scris de către un misionar al Societăţii Turnul de Veghere din Irlanda.

„Şi de ce credeţi că cei din casa voastră vor să vină aici propovăduindu-ne nouă? Cu siguranţă nu este acesta ţinutul sfinţilor şi al învăţaţilor? Dumnezeule, dacă ar fi aşa cum vreţi voi, cu siguranţă că aţi construi un acoperiş deasupra întregii ţări şi aţi transforma-o într-o mare fabrică.” Aşa a spus irlandezul cu o licărire ştrengară în ochi şi pe un ton încântător, pe măsură ce se apropia de un vestitor al Împărăţiei de pe străzile oraşului Dublin.

Asta îmi aduce aminte de gluma pe care o aveau trupele americane când se aflau aici în ultimul război mondial. Ei spuneau că Irlanda ar fi perfectă doar dacă ar avea un acoperiş deasupra ei. Ei bine, desigur, plouă mult, dar dacă nu ar ploua nu am mai avea nimic de un verde atât de frumos, şi atunci nu ar mai fi Irlanda, insula de Smarald, nu-i aşa. Cu adevărat că această insulă micuţă este o grădină verde a plăcerii. Este şi un ţinut cu un contrast puternic, nu numai ca peisaj dar şi în împrejurimile şi felurile oamenilor săi. Noi ne aflăm în sud şi asta înseamnă Eire. Oamenii au o descendentă celtică pură, uneori volatilă şi imprevizibilă, dar cu un şarm nativ specific lor.

Ţi-ar plăcea să vii cu mine pentru câteva zile şi să le vizitezi casele? Îţi promit că nu o să ai parte de niciun moment plictisitor până ce nu ne vom întoarce noaptea târziu acasă. Mai întâi avem de parcurs câteva mile pe un drum larg, de curând ieşind la iveală. Trecem pe lângă câteva ferme împrăştiate şi colibe şi acum pe lângă un sat. Biserica este pe partea stângă, iar casa preotului este uşor de recunoscut ca fiind cea mai mare din sat, cam cât biserica de mare, pe propriul teren cu păuni păşind ţanţoşi pe peluză. Ne abatem de la drum aici şi mai continuăm câteva mile până ne facem primele vizite.

În sfârşit am ajuns. O casă lungă, joasă, văruită cu un acoperiş de paie. Pe măsură ce ne apropiem de poartă se aude o vorbărie entuziasmată şi feţele copiilor apar la fereastra micuţă, o femeie se uită peste jumătate din uşă (majoritatea colibelor de aici au uşile împărţite) şi imediat dispare. Mă întreb de ce fel de primire vom avea parte aici? Niciodată nu poţi ştii.

Cuprins

Prima vizită

Bătând la uşă examinăm camera uşor estompată, uşor înceţoşată cu miros de iarbă. Niciun răspuns, aşa că strigăm din nou: „Putem intra?" „Bineînţeles" strigă gospodina peste umăr, căci deja pregăteşte scaunele înaintea focului şi le şterge cu o cârpă pe care a pus mâna repede. Ea se aştepta ca noi să intrăm direct aşa cum este obiceiul prin aceste părţi. „Odihniţi-vă", spune ea cu un zâmbet luminos, pe măsură ce îşi aţinteşte ochii asupra noastră. „Este un urcuş sălbatic, aşa este", spune ea referindu-se la urcuşul lung din sat până acolo. Este destul de tânără, sub treizeci de ani, păr negru, puternică şi musculoasă şi mai degrabă cu obraji traşi şi obosită. Bunica stă lângă focul de turbă ce trosneşte în marele cămin şi supraveghează o oală neagră mare plină de cartofi. Cu multe mustrări şi un „şşşt", copiii sunt sfătuiţi să tacă şi să păstreze liniştea în timpul conversaţiei. Cinci fetiţe încântătoare, cu ochi mari, plini de mirare, şi picioruşe mici desculţe. „Nu aveţi băieţi?" întrebăm noi cu un zâmbet amuzat. „Deloc" spune ea, „niciun băiat în casă." Noi râdem cu toţii, inclusiv bunica, ce îşi arată toate gingiile, căci nu are niciun dinte în gură.

Atmosfera era acum plăcută, iar vremea s-a anunţat solemn şi unanim că va fi „intensă", „sălbatic de rea"; continuăm prin a ne explica vizita. Însă, bărbatul casei a intrat pentru a vedea de ce lătrau câinii. Trebuie să discutăm din nou despre vreme, dar pe scurt de data aceasta, şi apoi ne începem treaba. Toate aceste lucruri au durat ceva vreme, iar omul de la oraş se poate simţi nerăbdător, dar aceştia sunt oameni de la ţară simpli care rar văd străini. O bruscare rapidă le-ar putea provoca dezgustul.

Dar acum le-am captat atenţia; aşa că începem prin a le arăta că misiunea noastră este una sfântă. Apoi arătăm universalitatea acesteia. Menţiunea că aceasta este dusă la îndeplinire în mai mult de 120 de ţări dă naştere unei exprimări favorite: „Domnule, dar astea sunt multe ţări." Iar atunci când le spunem că aproximativ o jumătate de milion de misionari sunt implicaţi în această lucrare la nivel mondial, ei exclamă: „Vai, dar ăştia sunt foarte mulţi oameni."

Luând versiunea Douay a Bibliei o deschidem la pasajul de la Isaia 7:14, profeţia despre naşterea Domnului nostru dintr-o fecioară, şi o dăm din mână în mână, ca toţi să citească. Soţia spune că a auzit adesea despre aceasta, dar niciodată nu a văzut cu ochii ei. Bărbatul doar murmură, dar mai târziu aflăm că el nu ştie să citească, şi bineînţeles îi citim noi. Apoi le arătăm Matei 24 şi Luca 21 şi ei văd ce înseamnă evenimentele din generaţia noastră. Acum urmează încercarea. Cărţile sunt prezentate şi date din mână în mână. Bunica întrerupe discuţia cu neîncredere: „Noi aici suntem catolici, nu trebuie să citim niciuna dintre cărţile acestea; cu siguranţă că avem toate instrucţiunile de care avem nevoie." Însă, tânăra femeie este interesată. Ea tânjeşte după bunătate şi libertate de lipsă.

Bărbatul iese afară. Sunt explicate mai multe aspecte în legătură cu Împărăţia pentru care noi toţi ne rugăm şi după care tânjim. Da, i-ar plăcea să fie acolo, să trăiască pe pământ veşnic, sub Cristos Regele. „Glorie lui Dumnezeu", exclamă ea, nu în mod nerespectuos, ci din obicei. „Nu ar fi pur şi simplu minunat, oh, eu nu am auzit niciodată aşa ceva." Ea nu are „schimbat", adică nu are bani

Cuprins

deloc, dar găseşte trei sau patru penny pentru a contribui puţin la costul lor. Va fi o adevărată bucurie să mai revenim şi să încercăm să îi mărim viziunea asupra Împărăţiei. Pe măsură ce plecăm însoţiţi de cuvintele ei de despărţire, „Dumnezeu să vă binecuvânteze", fetiţelor micuţe li se permite să ne facă din mână, în semn de la revedere, cu timiditate

Ei bine, ţi-a plăcut asta? Urcuşul îndelungat a meritat pentru a găsi pe cineva care era atât de smerit şi pentru a semăna seminţe de mângâiere în inima persoanei respective. Dezarmaţi din cauza primirii noastre blânde, noi mergem încrezători către următoarea casă. Arată foarte rău. Iarba creşte din abundenţă din acoperişul de stuf, hambarele sunt aproape fără acoperiş, casa este murdară de gunoi întins peste tot. Omul care apare în prag este neîngrijit, cu o barbă crescută de câteva zile şi haine murdare. El ne priveşte cu o privire încruntată posacă când îi urăm o seară bună. Însă, chiar la primele cuvinte de introducere, el strigă, „Ieşiţi naibii de aici". Trântind uşa, el apucă o furcă din apropiere şi în timp ce o flutură cu sălbăticie strigă: „Ieşiţi pe drum sau o să vă alerg până acolo."

Ce contrast! Mergem la următoarea vizita. Ah, asta este o căsuţă micuţă plăcută. O femeie plăcută răspunde la bătăile în uşă, dar nu ne invită înăuntru. Are ochi strălucitori albastru deschis şi o bună dispoziţie. După câteva cuvinte îi arătăm literatura şi ea exclamă „Bineînţeles, şi nu am ştiut că voi sunteţi martorii lui Iehova". „Aşa este", am răspuns noi. „Cu siguranţă că voi nu credeţi în iad." Este pornită o discuţie şi folosind din nou Biblia Douay, este citat cazul lui Iona din peşte. „Acum", întrebăm noi, „ce a vrut să spună el când a spus că este în iad?" „Peştele cu siguranţă nu putea să fie în foc?" Nedumerită ea citeşte relatarea din nou şi apoi simţul ei practic irlandez îi sare în ajutor, „Oh, bineînţeles", spune ea, „şi nu vrea el să spună că se simţea al naibii de bine?" După o porţie bună de râs, îi plasăm broşura intitulată *Speranţă,* ce explică iadul şi continuăm.

La următoarea casă vedem emblemele şi picturile obişnuite atârnate de pereţi şi un vas cu apă sfinţită atârnat de uşa. Niciun progres aici; omul de fapt citeşte un ziar, dar cu nerușinare ne spune că nu ştie să citească. El se supără că nu înţelege niciun cuvânt din ce spunem. Începem să vorbim cu tact, iar el ne spune că este plin de ură din cauza conflictului politic care a luat în arendă această ţară timp de multe secole şi încheie spunându-ne fără niciun fel de reţinere să „plecăm naibii de acolo." Femeia casei ne conduce afară şi apucând apă sfinţită stropeşte veranda, uşa şi chiar şi drumul pe care am mers, în timp ce invocă toţi sfinţii, mai ales pe „Maica lui Dumnezeu", să o protejeze de asemenea „păgâni" şi de „lucrurile pe care ei le propovăduiesc."

Ospitalitatea irlandeză

Este timpul să ajungem în vârful dealului, deoarece avem acolo o familie cu care am vorbit de câteva ori şi trebuie să vedem cum progresează. Este şi vremea mesei, dar aici sus burniţează şi este ceaţă şi frig, aşa că poate ne putem mânca sandvişurile când ajungem la ferma familiei O'Neill. Am ajuns, vai de mine ce primire! Nişte oameni ca aceştia ar putea fi bătuţi pentru căldura lor. Se aude agitaţie, curăţare a scaunelor şi a mesei şi lovire a focului şi copii cărora li se spune

Cuprins

să fie cuminţi, toate acestea au loc înăuntru. În scurt timp ne dăm scaunele înapoi, deoarece turba neagră poate degaja o căldură îngrozitoare. Fermierul şi cei doi băieţi ai săi intră înăuntru venind de pe câmpul din apropiere. Fetele, numai zâmbete şi gropiţe, stau în şir pe o bancă lungă de-a lungul peretelui şi discuţia începe.

Doamna O'Neill este foarte atentă să observe toate cerinţele religiei ei, rugăciuni, liturghii, posturi şi ospeţe, dar ea spune că simte că ceva lipseşte, este încă flămândă din punct de vedere spiritual. Este ţinut un studiu al Bibliei folosind versiunea Douay a acesteia, pe tema „Pământul cel nou." Femeia este încântată de tot ceea ce aude. Domnul O'Neill zâmbeşte ca aprobare, iar băieţii pun una sau două întrebări foarte bune. Aceştia nu mai văzuseră niciodată o Biblie înainte să îi vizităm noi, şi au răsfoit-o cu foarte multă veneraţie. Domnul O'Neill şi băieţii îşi scot imediat căciulile.

Şi acum, ce se întâmplă? Suntem invitaţi să mâncăm. Dar cum rămâne cu sandvişurile noastre? „Chiar deloc, domnule drag, glorie Lui, cine a mai auzit ca un om să îşi aducă mâncarea?" „Bineînţeles că nu vă putem lasă să continuaţi o zi ca aceasta fără o masă caldă, normal că nu putem face asta." Cartofii sunt fierţi cu tot cu coajă, iar un bol mare şi plin este pus chiar în mijlocul mesei. Toată lumea se serveşte cu un cartof şi începe să îl cojească cu pricepere, să adauge puţin unt, şi alături de un bol plin de lapte bătut, avem o cină pe placul inimii. Nu există şi carne, dar aţi fi surprinşi cât de satisfăcătoare şi de hrănitoare este această masă. După masă le cântăm cântări ale Împărăţiei pentru încă zece minute şi aici intervine şi cadoul firesc din partea gazdelor noastre, căci deşi ei nu pot citi notele muzicale, ne acompaniază la acordeon. Acum trebuie să ne părăsim prietenii şi să mergem să facem alte vizite.

Mai întâi, la mică distanţă, la o femeie drăguţă într-o colibă, al cărui soţ a ars broşurile pe care aceasta le-a luat de la noi, înainte ca ea să apuce să le citească. Ah, el a ajuns acasă de la muncă – deci haideţi să vedem care este problema sa. Nu vedem o perspectivă plină de speranţă, dar haideţi să încercăm. O'Donovan se numeşte domnul. În mod evident că ştie cine suntem; aşa că nu avem nevoie de prezentări. Îi povestim despre suferinţele misionarilor noştri sub stăpânirea rusească, arătându-i că nu suntem comunişti aşa cum au presupus în mod greşit alte persoane. Ochii i se îngustează, acest lucru fiind întotdeauna un semn rău, şi din senin ne întrerupe cu un ţipăt plin de furie. Făcând spume la gură şi strigând ameninţări acesta apucă o lopată şi cu detalii sinistre ne spune ce o să ne facă până ce ajungem să avem poarta de la grădina în spatele nostru.

Încă o vizită şi apoi ar fi mai bine să ne încheiem ziua. Urcăm către o fermă de la munte. Este ultima casă de pe dealuri, şi aici nu există nimic în afară de mlaştină cât vezi cu ochii, ea ajungând până la 2,000 de picioare. „Bătrânul Tom" ne aude vocile şi iese afară cu o lumânare. „Oh, tu eşti", spune el, „intră şi încălzeşte-te, că este o noapte foarte rece afară." Tom este văduv şi în jurul focului său întotdeauna veţi găsi un rând de vecini imediat, ce se lasă seara. Acesta este singurul contact social pe care ei îl au.

Cuprins

După saluturile obişnuite şi după ce toţi au fost de acord „că nu este ură” (adică nu este deloc căldură, iar noaptea este foarte rece), se iveşte o discuţie în legătură cu iadul şi cu purgatoriul. În timpul discuţiei, Tom îşi aprinde o pipă mică şi veche şi după câţiva nori de fum, acesta o dă mai departe următorului bărbat. Fiecare bărbat trage în mod solemn câteva fumuri, şi pipa trece la următorul. Deoarece noi nu folosim tutun, refuzăm pipa. O companie ciudată stă în jurul focului aprins. Sunt mai multe bărbi decât aţi putea vedea într-o sinagogă. Aceştia arată ca nişte bandiţi, dar sunt cu totul inofensivi în ciuda înfăţişării lor dure. Doar păstori cinstiţi şi care muncesc din greu. La sfârşitul discuţiei se serveşte ceaiul alături pâine şi unt; şi apoi ajungem acasă în pat, iar acest lucru încheie încă o zi obositoare în serviciul Împărăţiei.

De foarte multe ori în lucrarea de propovăduire mai apar şi incidente ce sunt extrem de amuzante. Oamenilor de pe aici le place tare mult o „pocnitură” bună, aşa cum o numesc ei, adică o discuţie mai ales dacă sunt şi lucruri amuzante. De exemplu, femeia care a spus, „Plecaţi de aici, căci nu sunt de-a voastră”, acest lucru însemnând bineînţeles că ea avea o altă religie; sau chelneriţa care a fost întrebată ce fel de supă era în meniu, dacă era o supă groasă (eng. *thick*) sau subţire (eng. *thin*). „Bineînţeles că nu este nici prea groasă (*tik*) şi nici prea subţire (*tin*).” Dintr-un motiv anume oamenii nu pot pronunţa sunetul *th*. Şi mai există şi referinţa des întâlnită la noroc. O persoană niciodată nu se poate abţine de la a zâmbi atunci când pleacă, iar proprietarul casei spune plin de căldură: „La revedere şi să aveţi parte de multe feluri de noroc.” Probabil răul şi binele sunt puse laolaltă pentru a oferi puţină varietate. O altă femeie care nu a apreciat mesajul împărăţiei i-a spus unui martor: „Oh omule, vrei să pleci? Sau vrei să comit o crimă în pragul uşii.”

Înapoi în camera noastră după o zi lungă şi obositoare pe cărări irlandeze aspre şi aşteptând să fie pregătită masa de seară, căci este târziu deja, auzim gramofonul învârtind aceste cuvinte: „Dacă Irlanda nu este raiul, atunci este următoarea uşă”. Asta este Irlanda, şi indiferent cât de ciudat ar părea ajungem s-o îndrăgim din ce în ce mai mult. Această insulă micuţă, ţinutul contrastelor, a râsului şi a lacrimilor, încă mai are mulţi oameni cu bunăvoinţă, mulţi Paddy şi Mike, Sammy şi Johnny, nume irlandeze greoaie, cu iubirea lor pentru distracţie şi cu toanele lor, care vor mai ieşi din aceste uri şi superstiţii ale lumii vechi spre libertatea lumii noi.

ÎN UNIUNE CU IUBIREA

Înţelegerea noastră despre Iehova depinde în întregime de descoperirea pe care El doreşte s-o facă despre sine. De departe cea mai mare luminare este dată în Cuvântul Său, aşa cum scria Psalmistul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” (Ps. 119:105, *AS*) În consecinţă, în studiul nostru al acelei declaraţii inspirate, „Dumnezeu este iubire” noi nu îi vom determina sensul prin intermediul propriilor noastre presupuneri şi sentimente. Cu

Cuprins

atât mai puţin vom da atenţie la ceea ce spune înţelepciunea lumească pe tema iubirii. Cel mai puţin ne vom ghida după învăţăturile unei religii false care predică un Dumnezeu al dragostei şi, în acelaşi timp, un Dumnezeu al chinului veşnic. În schimb, întrebarea pe care ne-o punem este următoarea: Există ceva în Scripturi care să fie arătat important ca cea mai mare expresie a iubirii lui Dumnezeu? Dacă există, atunci prin studierea cu atenţie a tot ceea ce se poate despre acea expresie, putem fi siguri că vom fi ghidaţi spre o apreciere corectă a adevărului absolut că „Dumnezeu este iubire". Nu numai atât, dar în timp ce observăm în continuare această expresie, aducându-ne în armonie cu ea din ce în ce mai mult, putem privi înainte cu încredere că vom fi aduşi în uniune cu iubirea, mai aproape. Să vedem, atunci, ce răspuns ne va da la întrebarea noastră Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Ni se pare dincolo de orice îndoială că însuşi Ioan ne îndrumă spre răspuns, în acea înregistrare pe care a fost inspirat să o dea, a conversaţiei pe care a avut-o Isus cu Nicodim, când el i-a spus despre acel lucru pe care Dumnezeu l-a iubit „atât de mult încât a dat pe singurul Său Fiu născut", cea mai scumpă comoară a inimii sale. Care a fost acel lucru? Isus a spus: „Atât de mult *a iubit* Dumnezeu *lumea*." (Ioan 3:16, *NW*) Da, cel mai popular text scriptural în toată creştinătatea este atât de greşit înţeles. Cum aşa? „Lumea" la care creştinătăţii îi place să creadă că Isus făcea referire este lumea din care ea însăşi face parte, acest „actual sistem nelegiuit", 'cerurile şi pământul de acum, păstrate pentru foc'. (Gal. 1:4; 2Pet. 3:7, *NW*) Pe baza acestei interpretări, creştinătăţii îi place să pălăvrăgească despre „Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea omului", ce se aplică acestei prezente generaţii şi acestei stări de lucruri. Ce bătaie de joc şi ce imitaţie grotescă a adevărului! Înţelegerea corectă a oricărei declaraţii din Biblie întotdeauna trebuie să se armonizeze cu contextul, şi chiar cu toate celelalte scripturi legate de cea în cauză, fără nicio excepţie. Să aplicăm această regulă în acest caz.

3. Reţineţi că observaţiile lui Ioan de la Ioan 1:1-13 fac o paralelă cu cele ale lui Isus de la Ioan 3:16-21, *NW*, pentru a demonstra acest lucru: Lumina adevărată a venit în lume ca oamenii de toate felurile să poată exercita credinţa în numele Său. A fost la îndemâna tuturor oamenilor să accepte lumina şi ca lumea să fie salvată. Nu a fost Dumnezeu Cel care i-a împiedicat, sau care i-a influenţat în mod negativ. Atunci ce s-a întâmplat? Lumea nu l-a luat în seamă. Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina. Cu toate acestea, au existat câteva excepţii care şi-au manifestat credinţa în El. Şi ce s-a întâmplat cu ei? Ei bine, crezând în El, Cel ce a devenit purtătorul lor de păcate, aşa cum i-a explicat anterior Isus lui Nicodim, ei vor scăpa de distrugerea care în cele din urmă are să vină peste lume, în ziua ei de judecată, şi, în schimb li s-a dat autoritate pentru a deveni copiii lui Dumnezeu, alături de promisiunea unei vieţi veşnice în acea nouă ordine mondială, acele ceruri noi şi acel pământ nou unde va locui dreptatea.

4. Dar poate vă întrebaţi, dacă lumea pe care Dumnezeu o iubeşte atât de mult, era mult mai în viitor decât ziua în care a vorbit Isus, de ce a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu faţă de ea la timpul trecut? Răspunsul este că Dumnezeu nu numai că a hotărât şi se aştepta la acea nouă ordine mondială, imediat ce apărea

Cuprins

nevoia pentru aceasta, în timpul răzvrătirii din Eden, ci era hotărât s-o obţină cu devotament de neclintit. Încă de la început, El a iubit-o atât de mult încât a aranjat şi a prezis cu mult timp în avans principalele mijloace prin intermediul cărora aceasta va deveni efectiv sămânţa promisă a femeii sale. (Gen. 3:15) Dragostea Lui a fost atât de mare şi lipsită de egoism încât El a aranjat cu bucurie şi a prezis, referitor la zdrobirea călcâiului acelei seminţe de către şarpe. Nu că Dumnezeu s-ar bucura de suferinţa seminţei doar de dragul suferinţei; ci, aşa cum ni s-a explicat foarte frumos: „Lui Iehova i-a plăcut să-l zdrobească ... [să-i] facă sufletul o jertfă pentru păcat, ... El [Isus] va vedea truda sufletului Lui şi va fi mulţumit." Ca urmare a acestei „trude", Iehova spune: „Prin cunoştinţa despre el, servul Meu cel drept îi va îndreptaţi pe mulţi; şi El va lua asupra Lui nelegiuirilor lor." – Isa. 53:10, 11, AS.

5. Din cele de mai sus, putem aprecia că iubirea pe care Dumnezeu o are pentru un anumit aranjament nu este o de iubire impersonală. Această nouă ordine mondială sub Împărăţia lui Dumnezeu este formată din individuali, pe care Dumnezeu le iubeşte nespus mult; primul şi cel proeminent, însăşi Sămânţa promisă, iubitul Său Fiu. Iată cum s-a exprimat Pavel: „El [Dumnezeu] ne-a eliberat de sub autoritatea întunericului [din această lume] şi ne-a mutat în Împărăţia Fiului iubirii Sale. Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, iertarea păcatelor." (Col. 1:13, 14, *NW*) Ar fi o lipsă de dragoste şi recunoştinţă dacă nu am reacţiona la astfel de dovezi minunate ale iubirii şi bunătăţii nemeritate ale lui Dumnezeu, şi la o astfel de perspectivă glorioasă şi atrăgătoare ce ni s-a pus înaintea noastră în cele mai frumoase dintre toate lucrurile, Împărăţia lui Dumnezeu! Inima ta nu este mişcată şi emoţionată? În timp ce ne amintim de aceste adevăruri preţioase, nu este aşa că doreşti cu seriozitate să devii din ce în ce mai mult în uniune cu Dumnezeul iubirii şi cu Împărăţia de sub Cristos, expresia deplină a iubirii Sale de neegalat? Ca un ajutor spre satisfacerea acestei bune dorinţe, haideţi să analizăm mai îndeaproape expresia atât de frecvent utilizată atât de către Isus, cât şi de către Ioan, „în uniune cu."

6. Cuvântul „uniune" se află în strânsă legătură cu un alt cuvânt, „organizaţie". Nu poţi avea pe una fără cealaltă. O organizaţie este alcătuită din părţi, sau membri, toate interdependente, în uniune unul cu altul şi în unitate cu întregul; un organism consolidat. Acest lucru ridică o întrebare interesantă şi în acelaşi timp oferă răspunsul la aceasta. Unii dintre criticii noştri, care se dau drept prietenii noştri, dar nu sunt „ca noi", nu vor întârzia să sublinieze faptul că termenul „organizaţie", pe care îl folosim atât de mult, nu este de găsit în nicio traducere a Scripturilor. (1Ioan 2:19, *NW*) Noi nu argumentăm acest lucru, dar, în acelaşi timp insistăm mult că este o învăţătură scripturală. Să luăm trei ilustraţii evidente folosite despre poporul lui Dumnezeu care au o aplicare deosebită acum, „la limita completă a timpurilor stabilite," atunci când este „buna plăcere" a lui Dumnezeu ca să „adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri şi lucrurile de pe pământ". Aceste ilustraţii sunt (1), corpul uman „armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin toate încheieturile", şi (2) templu construit din „pietre vii", şi (3) Ierusalimul, sau Sionul, „un oraş strâns unit într-un întreg", acolo unde

Cuprins

toţi „locuiesc împreună în unitate”. Cine poate nega faptul că organizaţia este tema comună în toate textele biblice? Doar cei care, din motive cel mai bine ştiute de ei înşişi, nu mai doresc să fie organizaţi şi să fie în uniune cu martorii lui Iehova. – Efes. 1:9, 10; 4:16; 1Pet. 2:5, *NW*; Ps. 122:3, 133:1, *AS*.

7. Având aceste scripturi în minte, toate vorbind despre o unitate organizată, vom fi ajutaţi individual să obţinem o estimare corectă a profunzimii şi a gradului de apropiere al uniunii cu Dumnezeul luminii şi iubirii, care este la îndemâna fiecăruia dintre noi. Trebuie să fim atenţi să observăm că estimarea sau ilustraţia despre uniune pe care o vom forma în minţile noastre să nu fie determinată sau limitată de propria concepţie asupra lucrurilor. Vă recomandăm, aşadar, să citiţi descrierea strălucitoare a lui Ioan despre gloria „Cuvântului”, care a devenit carne, „o glorie ca aceea pe care un fiu unic născut o are de la Tatăl lui, ... plin de bunătate nemeritată şi de adevăr.” Da, cel ce „este în sânul Tatălui, acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1:14-18, *NW*) Apoi, amintiţi-vă de efectul întristător al cererii lui Filip adresată la încheierea serviciului lui Isus: „Arată-ni-l pe Tatăl, şi ne este de ajuns.” Poţi oare să nu auzi tonul îndurerat din vocea lui Isus atunci când a răspuns: „De atâta timp sunt cu voi şi totuşi, Filip, nu ai ajuns să Mă cunoşti? Cine M-a văzut pe Mine l-a văzut şi pe Tatăl.” (Ioan 14:8, 9, *NW*) Filip nu a apreciat corect uniunea dintre Dumnezeu Tatăl şi Isus. Deci, Isus a continuat pentru a accentua uniunea care a existat între Tatăl şi El însuşi şi îngrijirea pe care a făcut-o, prin promisiunea „spiritului adevărului”, prin care urmaşii lui puteau fi aduşi în aceeaşi uniune, cu condiţia că aceştia să poată împlini cerinţa: „Cine are poruncile mele şi le respectă, acela mă iubeşte.” – Ioan 14:17, 21, *NW*.

8. Vă reamintim, de altfel, maniera în care a abordat Isus aceeaşi temă a uniunii, în Ioan, capitolul 15, în ilustraţia despre Sine ca fiind „viţa cea adevărată” cultivată de Tatăl Său, iar urmaşii Săi ilustraţi ca „mlădiţe”. Cât de viguros ne este prezentat scopul de a fi adus în astfel de uniune, şi anume, să putem „aduce multe roade”, roadele de a pune mărturie! (Ioan 15:8, 27, *NW*) Cât este de adevărat în comparaţie cu natura, unde este necesară multă lumină şi căldură pentru creşterea la maturitate a unei viţe-de-vie pentru a da randament maxim! Din nou, atunci când Isus Şi-a îndreptat ochii şi gândurile spre cer, observaţi cu câtă convingere şi de câte ori s-a rugat „ca toţi să *fie una*, aşa cum tu, Tată, eşti în uniune cu Mine, şi eu sunt în uniune cu Tine, ca şi ei să fie în uniune cu noi”. – Ioan 17:21, *NW*.

9. În acea ultimă seară petrecută împreună cu urmaşii Săi devotaţi, după ce Iuda, cel care *nu a fost* în uniune, a ieşit afară în noapte, Isus şi-a descărcat mintea de aceste adevăruri preţioase şi vitale. Ni-l putem imagina pe Ioan sprijinindu-se acolo, atât de aproape de cel pe care îl iubea, ascultând atent şi preluând totul, chiar dacă el nu aprecia pe deplin importanţa a ceea ce auzea până să primească spiritul la Rusalii. Prin urmare, nu este de mirare că acesta, fiind atât de bine calificat, trebuie să transforme această temă a uniunii în principala sa sarcină din prima sa epistolă, subliniind în special partea *practică* a responsabilităţii noastre. Astfel, Ioan scrie: „Cine spune că rămâne în uniune cu El are obligaţia şi de a continua să umble aşa cum a umblat el.” – 1Ioan 2:6, *NW*.

Cuprins

10. Iarăşi, a se vedea modul în care Ioan foloseşte argumentul de iubire a lui Dumnezeu pentru noua lume, aşa cum s-a pronunţat la Ioan 3:16, pentru a arăta obligaţia noastră într-un alt sens: „Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul Său unic născut, ca noi să obţinem viaţă prin El. În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre. Iubiţii mei fraţi, dacă aşa ne-a iubit Dumnezeu, şi noi avem obligaţia să ne iubim unii pe alţii. – 1Ioan 4:9-11, *NW*.

11. Oare toate acestea nu ne explică faptul că dacă vrem să fim în uniune cu Dumnezeu, atunci trebuie să fim în uniune cu lucrul la care El şi-a pus inima, Împărăţia sub Fiul Său iubit? Pentru a fi în uniune cu ea înseamnă mai mult decât a crede doar mesajul Împărăţiei şi a aştepta cu nerăbdare binecuvântările sale. Asta înseamnă să ne *identificăm* cu ea şi să ne supunem ei dedicându-ne Autorului şi Creatorului ei, şi apoi să-i servim cu credinţă şi cu zel interesele şi să-i proclamăm mesajul, după cum a fost poruncit. (Mat. 24:14, *NW*) Fiecare dintre noi ar trebui să aibă o astfel de iubire constantă, arzătoare pentru Împărăţie, vorbind întotdeauna despre aceasta şi trăind în armonie cu cerinţele ei drepte şi care să-i reflecte spiritul în aşa fel încât să putem spune oricăruia care intră în contact cu noi, aşa cum Isus i-a zis lui Filip: 'Mă cunoşti de atâta timp şi nu ai ajuns să ştii şi să înţelegi că Împărăţia lui Dumnezeu este singura noastră speranţă?'

12. Acum, să ne întoarcem la o altă parte din prima epistolă a lui Ioan. Cu excepţia cazului în care aveţi pasajul proaspăt în memoria voastră, va sugerăm să citiţi mai întâi 1 Ioan 4:16-19, *NW*, astfel încât să înţelegeţi mai uşor interpretarea următoare şi comentariile cu privire la aceasta. Punctul nostru de plecare este: „Dumnezeu este iubire." În timp ce rămânem în uniune cu Dumnezeu şi El cu noi, învăţăm pe parcurs că pentru a dobândi dragoste perfectă, ca şi Dumnezeu, în exercitarea ataşamentului de neclintit, a dragostei altruiste şi a devotamentului pentru Împărăţia Lui, cu încredere deplină în ea. Da, „acesta este modul în care dragostea a devenit perfectă în noi." Ca rezultat, iubirea noastră ne dă „libertate de exprimare", „îndrăzneală" (notă marginală), acum când este vitală, „în ziua judecăţii." Motivul este că, aşa cum Dumnezeu este iubire, aspect care se observă din faptul că mintea şi inima Lui sunt pe deplin orientate spre noua lume şi El este extrem de încrezător cu privire la aceasta, la fel şi noi învăţăm să avem aceeaşi dragoste şi încredere în timp ce ne aflăm în această lume. Această lume este trecătoare, şi sub nicio formă nu trebuie să o iubim nici pe ea, nici lucrurile din care este alcătuită. (1Ioan 2:15-17) Dându-ne seama atunci că dragostea şi încrederea merg mână în mână (nu poţi să creşti în una fără cealaltă), astfel apreciem că rezultatul iubirii perfecte şi a încrederii în Dumnezeu şi în noua Sa lume, cu toate binecuvântările de luminare şi de protecţie, înseamnă că fiecare urmă a fricii este aruncată în vânt, privitor la forţele răului şi la presiunea ce se ridică din această lume condamnată şi nelegiuită. Într-adevăr, dacă suferiţi orice constrângere *din frică* şi dacă aveţi limba împleticită, atunci când ar trebui să exercitaţi „libertate de exprimare" în ceea ce priveşte mesajul Împărăţiei, atunci puteţi fi sigur că dragostea voastră nu a ajuns încă la maturitate. În cele din urmă,

Cuprins

să nu uităm niciodată că indiferent de progresul pe care-l facem cu privire la dragoste, vine doar „fiindcă El ne-a iubit întâi”.

13. Iată un alt punct important: Această „libertate de exprimare” este esenţială nu numai în propovăduirea mesajului Împărăţiei în această zi a judecăţii, ci şi în ceea ce priveşte rugăciunile noastre adresate lui Dumnezeu pentru acele necesităţi spirituale vitale, în îndeplinirea poruncilor divine şi în obţinerea victoriei asupra tuturor persecuţiilor şi presiunilor exercitate asupra noastră. Ioan scrie: „Aceasta este libertatea de exprimare pe care o avem la El, că indiferent ce am cere, după voinţa Sa, El ne ascultă. Mai mult decât atât, dacă [vorbind despre dragoste perfectă şi încredere] ştim că El ne ascultă cu privire la orice lucru pe care îl cerem, ştim că vom avea lucrurile cerute, fiindcă I le-am cerut Lui.” Ce aţi putea dori mai mult? – 1Ioan 5:14, 15, *NW*.

14. Păstrând aceste gânduri în minte, putem aprecia mai uşor adevăratul înţeles al acestui cuvânt măreţ: „Ceea ce câştigă biruinţă asupra lumii este credinţa noastră.” (1Ioan 5:4, *NW*) Chestiunea este între forţele şi slujitorii luminii împotriva celor ai întunericului. Acesta este scopul celor din urmă, prin provocarea suferinţei, a persecuţiei şi a ispitei, pentru a ne distruge integritatea. De ce a suferit Isus? Pentru că El a insistat să permită luminii Sale să strălucească în mijlocul întunericului; Ioan a mărturisit: „Întunericul nu a biruit-o.” El a cucerit lumea şi a obţinut victoria deoarece, din dragoste pentru Tatăl Său şi pentru onoarea Numelui Lui, El a refuzat să se supună ispitelor şi presiunii întunericului. La sfârşitul căii lui de acţiune, El a zis pentru încurajarea noastră: „În lume veţi avea necazuri, dar să aveţi curaj! Eu am cucerit lumea.” Prin urmare, vom permite noi ca „necazul, suferinţa ori persecuţiile să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos? „Dimpotrivă din toate aceste lucruri ieşim pe deplin victorioşi prin cel ce ne-a iubit.” – Ioan 1:5; 16:33; Rom. 8:35-39, *NW*.

15. În articolul precedent (¶ 15) am vorbit despre avantajul de nepreţuit de care s-a bucurat Iehova, „Victoria lui Israel.” Dar oare nu ne bucurăm şi noi de un avantaj uşor măsurabil în această lume, fiind în deplină uniune cu Dumnezeul luminii şi al iubirii? Oare nu suntem luminaţi cu privire la semnificaţia exactă a situaţiei lumii prezente şi a rezultatului acesteia? Oare nu suntem avertizaţi şi puşi în gardă cu privire la mişcările duşmanului şi scopul său murdar, astfel încât să nu fim luaţi prin surprindere? Oare nu putem fi pe deplin neînfricaţi? Putem, dacă exercităm credinţă perfectă în izvorul luminii şi al iubirii: „Dumnezeu este adăpostul şi tăria noastră, ... Prin urmare, nu ne vom teme, chiar dacă pământul va fi mutat”. De asemenea, cu condiţia că totdeauna ‘vom umbla în lumină’, mereu recunoscători că „sângele lui Isus, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat”. Trebuie să procedăm aşa cum s-a hotărât special pentru zilele noastre: „Ei l-au învins datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor, şi nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii.” – Ps. 46:1, 2; 1Ioan 1:7; Apoc. 12:11, *NW*.

16. Pe baza autorităţii Cuvântului lui Dumnezeu, prin urmare, ne putem permite să aducem la bun sfârşit studiul nostru despre uniune, adăugând o notă de triumf, şi anume:

Cuprins

ÎN UNIUNE CU REGELE SIONULUI

17. „Ridică-te, luminează! Căci lumina Ta vine, şi gloria lui Iehova răsare peste tine. Şi naţiuni vor veni la lumina Ta, şi regi la strălucirea razelor tale.” (Isa. 60:1, 3, *AS*) Ah! Sion, glorioasa cetate a luminii, singurul oraş de acest gen, construit pe modelul iubirii! Ce privilegiu de nedescris de a fi în uniune cu „autorităţile superioare” ale Sionului, care sunt ei înşişi izvorul lui de lumină! Ce bucurie este să fii în uniune cu Regele său, Isus Cristos, care are titlul de biruitor, „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor”! (Rom. 13:1; Apoc. 21:23, 19:16, *NW*) Şi cât este de potrivit ca acesta să fie acelaşi scriitor al nostru, Ioan, care a trăit extazul de a vedea şi de a înregistra acea viziune a Sionului în toată splendoarea sa deplină, capitala noii lumi iubite a lui Iehova! Iehova spune despre Sion: „Acesta este locul Meu de odihnă pentru totdeauna: aici voi locui; căci l-am dorit.” Şi gândiţi-vă! Am fost cu graţie invitaţi să locuim acolo în cadrul acestei organizaţii teocratice regale, în uniune cu El, sub dragostea şi protecţia lui, cu perspectiva încântătoare a omenirii ascultătoare care se va bucura de astfel de binecuvântări, atunci când Dumnezeu va „locui cu ei, şi ei vor fi poporul Său”. Aceea va fi adevărata „Paternitate a lui Dumnezeu şi fraternitate a omului”. – Ps. 132:14; Apoc. 21:3, *NW.*

18. Nu am spus că studiul nostru al acestui subiect ne va aduce cele mai bogate binecuvântări, împreună cu responsabilităţi amănunţite? Doar un avertisment final, în conformitate cu responsabilităţile, aşa cum Ioan încheie în mod similar epistola sa. Cuvântul Său pare o notă incoerentă, un subiect care nu a fost menţionat anterior de către el, şi anume: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli.” Atunci când o persoană îşi pune propriile sale idei şi metode înaintea celor pe care Domnul Dumnezeu le furnizează pentru poporul Său, prin intermediul organizaţiei Sale, aceea este o formă foarte subtilă de idolatrie. Asta se întâmplă cu unii, acum în zilele noastre. Oh, da aceştia încă recunosc singurul Cuvânt, Biblia, dar ei nu recunosc singura masă, „masa lui Iehova.” Ei invită pe oricine pe care îl pot convinge să-i asculte să se întoarcă de la hrănirea în unitate la singura masă către propriile mese individuale, unde acestea oferă mâncăruri aparţinând propriei născociri. Pentru ei, hrănirea la singura masă înseamnă robie şi pierderea libertăţii individuale. Dar noi suntem bucuroşi să fim „*robii*” lui Iehova, atât mental, cât şi în întregime. Capetele noastre nu au fost lăsate afară din apă la cufundarea noastră în apă, nu este aşa? (Apoc. 22:3, *NW*) Acei independenţi, ca „slujitori ai dreptăţii”, caută să te ademenească cu promisiunea de a-ţi deschide ochii spre libertatea şi lumina reale. Însă în exact acelaşi mod şi-a deschis ochii şi Eva, şi cu acelaşi rezultat. „Copilaşilor [da, acest avertisment este necesar *mai ales* celor tineri la adevăr şi care încă nu s-au maturizat], păziţi-vă de idoli.” (1Ioan 5:21; 2Cor. 11:15, *NW*; Gen. 3:5-7; Isa. 1:3, *AS*) Observaţi, de asemenea, contrastul dintre idolatrie şi masa lui Iehova la 1 Corinteni 10:18-22, *NW.*

19. Să continuăm „*punerea în practică* a adevărului”, fiindcă „credinţa fără fapte este moartă”. Dragostea neexprimată „se va răci.” Lumina ascunsă sub „coşul” sinelui şi al fricii se va stinge şi „cât de mare este întunericul acela!” Continuarea punerii în practică a adevărului” este cel mai bun antidot la orice

Cuprins

tendinţă de a tolera spiritul de apatie şi indiferenţă a lumii, împreună cu o reţinere de durată a binecuvântării lui Iehova şi o lipsă a creşterii. Rămânerea acum în uniune cu Dumnezeul luminii şi al iubirii este esenţială pentru viaţă noastră în societatea noii lumi, indiferent dacă trăim acum ca membri ai unei grupe locale de martori ai lui Iehova sau ai unei case misionare, ori ai unei case Betel. – Iac. 2:26; Mat. 24:12, 5:15, 6:23, *NW*.

20. Ioan a fost foarte privilegiat să trăiască în zilele primei veniri şi să se bucure de a fi prezent personal cu Învăţătorul Său iubit. Suntem noi mai puţin privilegiaţi? Mai degrabă, nu suntem noi mult mai favorizaţi deoarece trăim în zilele stabilirii Împărăţie lui Dumnezeu, slujindu-L sub conducerea organizaţiei Sale, Sionul, în uniune cu Regele lui demn, Isus Cristos? Şi noi, de asemenea, putem trăi astăzi în uniune cu lumina şi cu iubirea, la fel cum a făcut-o şi Ioan. Nu este nevoie să te reţii să doreşti şi să intri într-o strânsă prietenie acum, în ceea ce te priveşte personal. Pentru încurajare şi îndrumare şi ca bucuria voastră să fie deplină, luaţi aminte la următoarele expresii pline de har: „Domnul [Iehova] îi iubeşte pe cei cu inima curată, şi Regele este prietenul celui care este graţios în exprimare.” „Un slujitor capabil se va bucura de favoarea Regelui.” În încheiere, în armonie cu speranţa noastră de victorie, ascultaţi acel neînfricat Psalm 149 intitulat „Laudă Dumnezeului cuceritor”: „Fiii Sionului să triumfe în Regele lor ... pentru că DOMNUL [Iehova] este încântat de poporul Său; El îi împodobeşte pe cei smeriţi cu victorie”. (Prov. 22:11, 14:35; Ps. 149:2-4, *AT*) Deci păstraţi-vă de neclintit uniunea cu Iehova Dumnezeu, care este lumină şi iubire!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce trebuie să evităm pentru a primi luminare despre adevărul Bibliei? (b) Ce chestiune ne va ajuta să înţelegem că „Dumnezeu este iubire”?
2. Ce cuvânt al lui Isus ne arată răspunsul şi cum este acesta folosit greşit de creştinătate?
3. Cum suntem ajutaţi să obţinem punctul de vedere corect despre Ioan 3:16 printr-o comparaţie cu Ioan 1:1-13, *NW*?
4. (a) Dacă ne referim la lumea nouă, de ce a vorbit Isus despre iubirea lui Dumnezeu pentru ea ca în trecut? (b) Cum descoperă Scriptura gradul iubirii lui Dumnezeu pentru „lume”?
5. Ce răspuns trebuie să atragă după sine, din partea noastră, marea iubire a lui Dumnezeu?
6. (a) Cum sunt strâns asociate cuvintele „uniune” şi „organizaţie”? (b) Suntem îndreptăţiţi să-l folosim liber pe cel din urmă?
7. (a) Cum este descoperită profunzimea uniunii dintre Isus şi Tatăl său? (b) Ce îngrijire ne aduce în ilustraţie?
8. Prin ce ilustraţie şi rugăciune mai suntem ajutaţi să ne apreciem partea în uniune?
9. Cum a urmărit Ioan această temă în prima scrisoare?
10. Sub ce obligaţie ne pune modul şi dovada iubirii lui Dumnezeu?
11. Ce înseamnă a fi în uniune cu Dumnezeu şi Împărăţia Sa?

Cuprins

12. (a) Cum este desăvârşită în noi iubirea şi cu ce rezultat? (b) Pe ce bază poate fi teama învinsă complet?
13. De ce este aşa de esenţială „libertatea sau exprimarea" referitor la Dumnezeu?
14. Pe ce chestiune şi în ce mod poate credinţa să cucerească lumea?
15. În ce măsură ne bucurăm de un avantaj faţă de această lume şi observând ce condiţii?
16,17. Cum luminează Scripturile uniunea posibilă în zilele noastre pentru toţi care intră în Sion?
18. Cu ce avertisment şi-a încheiat Ioan prima scrisoare şi are acesta o învăţătură specială pentru timpul nostru?
19. De ce există o trebuinţă deosebită să continuăm să „punem în practică adevărul"?
20. (a) Ne aflăm noi în vreun fel într-o poziţie mai favorizată, în comparaţie cu Ioan? (b) Ce cuvinte de încurajare şi călăuzire sunt date pentru cei din Sion?

Raport din Nigeria

Adunarea de circuit de la Ekritam

Atunci când servul de circuit s-a apropiat de căpeteniile satului în legătură cu ţinerea unei întâlniri în Ekritam, aceştia au refuzat categoric să coopereze. Aşa că s-au făcut aranjamente pentru construirea unei barăci pe o proprietate ce aparţinea unuia dintre martorii lui Iehova, ce se afla la graniţa cu Biserica Misiunii Scoţiene. După ce au văzut zelul martorilor în construirea barăcii, sătenii au protestat împotriva deciziei căpeteniilor. Sâmbătă, martorii au fost invitaţi la biserică pentru a se întâlni cu căpeteniile. Aceştia se răzgândiseră. Nu ar fi fost bine să refuze să îi primească pe străini, aşa că i-au implorat să mute baraca pe terenul Bisericii Misiunii Scoţiene, aşa că activitatea de construire a fost mutată.

A sosit şi ziua de duminică, iar munca era în plină desfăşurare. Dar bătrâna căpetenie a bisericii începuse să pună la cale necazuri. Marţi venise servul de district şi doar aranjarea scaunelor mai rămăsese de făcut. Întorcându-se de la o cuvântare publică în acea seară, martorii au fost întâmpinaţi de somaţii ale curţii de judecată locală prin care erau acuzaţi de încălcarea proprietăţii Misiunii scoţiene, şi se cereau pagube în valoare de 25 de lire (70 de dolari) şi eliberarea unei hotărâri judecătoreşti prin care martorii erau împiedicaţi să folosească baraca. În curtea de judecată bătrânul a negat faptul că s-a dat vreodată permisiunea, şi apoi şedinţa s-a suspendat.

Ce se putea face? Să se construiască o altă baracă! Înapoi la vechea locaţie. Cu zel şi energie o nouă baracă a fost ridicată într-o singură zi. Bătrânul a rămas uimit. Sătenii veneau din toate părţile îndemnându-i şi încurajându-i pe martori, pe măsură ce aceştia construiau; iar cei ce soseau la congres s-au oferit imediat voluntari. Vineri dimineaţa ei au mers înapoi la curtea de judecată. Curtea trebuia să inspecteze proprietatea misiunii, aşa că a avut loc o altă amânare. În acea

Cuprins

săptămână au murit opt persoane în sat, iar căpeteniile s-a panicat. Înnebunit, bătrânul împotrivitor a venit cu alte citaţii pentru tulburarea liniştii, duminică.

Până la ora cinci fiecare scaun era ocupat. Erau prezente 1,054 de persoane într-un circuit cu un record de 733 vestitori. Satul a fost zguduit din temelii, iar de cealaltă parte stătea baraca goală, ca o mărturie tăcută a intoleranţei religioase. Sâmbătă seara peste o mie de persoane se aflau la adunarea pe circuit. Duminică, 103 persoane au fost cufundate şi până seara prezenţa depăşise deja numărul de 1,350 de persoane.

Într-un final, cazul a fost închis iar martorii au fost amendaţi cu 5 lire pentru tulburarea liniştii. Mai mulţi oameni din sat au murit, iar căpeteniile erau îngrozite. Cele 5 lire au fost aduse, dar funcţionarul de la curtea de judecată nu i-a atins. Aşa că mesagerul a fost trimis să plătească la căpetenii. Dar nu! Nici ei nu s-au atins de bani. Tremurau de teamă, ca nu cumva o calamitate îngrozitoare să se abată asupra satului dacă luau banii. Acum, la trei luni după această întâmplare cele 5 lire sunt încă la servul de circuit.

„Părintele" catolic este alungat din oraş

Când am ajuns la Adagbrasa pentru adunare am aflat că „părintele" catolic bătătorise pământul pe drumul până la Warri, punând la cale o strategie pentru a ţine catolicismul unit, înainte de atacul violent asupra sutelor de martori ce mânuiau „sabia spiritului." Catolicii au fost preveniţi să stea departe de locul în care eram găzduiţi, să nu se apropie de locul adunării sau să îndrăznească să vorbească cu vreun martor. Seara directorul şcolii catolice şi catihetul au mai rămas pentru a păzi şi a vedea dacă vreun băiat catolic era neascultător.

În următoarea dimineaţă, „părintele" s-a întors în sat. Seara, tocmai când era în plină desfăşurare o minunată adunare de serviciu, strategia părintelui a fost dezvăluită. Mulţimi de vagabonzi catolici au ieşit din tufişurile din jurul barăcii în care se ţinea adunarea, bătând la tobe, ţipând şi făcând atât de mult zgomot încât niciun vorbitor nu putea fi auzit. Dar acest lucru a acţionat doar ca un bumerang. Bătrânii satului şi oamenii prezenţi la întâlnire s-au ridicat plini de indignare şi i-au alungat pe vagabonzi cu multe lovituri pline de mânie şi au ameninţat să distrugă întreaga clădire catolică şi să alunge catolicismul din oraş. Sâmbătă dimineaţa căpeteniile au făcut un anunţ în întreg satul: „Martorii lui Iehova nu trebuie deranjaţi. Orice persoană ce îi molestează va fi pedepsită aspru şi amendată cu cinci şilingi şi o sticlă de gin".

După amiaza târziu, „părintele" a intrat clocotind de supărare în sat, încercând cu teamă şi disperare să îşi menţină religia unită. Între timp toţi sătenii din sat erau cu toată inima de partea martorilor. Până în următoarea după-amiază lucrurile deveniseră atât de aprinse pentru „părinte", încât acesta nu mai putea suporta. Pe măsură ce acesta ieşea mândru din sat, oamenii se aliniaseră şi îl huiduiau.

Cuprins

- **În cazul în care un tată sau o mamă, sau un fiu ori o fiică este excomunicat, cum ar trebui să fie tratată o asemenea persoană de membrii familiei în relaţiile lor de familie? – P. C., Ontario, Canada.**

În prezent noi nu trăim în mijlocul naţiunilor teocratice, acolo unde asemenea membri ai familiei noastre carnale ar putea fi ucişi pentru apostazie de Dumnezeu şi de organizaţia Sa teocratică, aşa cum a fost posibil şi a fost poruncit în naţiunea Israel, în pustiul Sinai şi în ţinutul Palestina. „Ci să îl omori. Mâna ta să se ridice prima ca să îl omoare şi apoi mâna întregului popor. Şi să îl ucizi cu pietre pentru că a căutat să te îndepărteze de Iehova, Dumnezeul Tău ... şi tot Israelul să audă şi să se teamă şi să nu mai săvârşească o faptă atât de ticăloasă în mijlocul tău.” – Deut. 13: 6:11, *AS*.

Fiind limitaţi de legile naţiunii lumeşti în care trăim, şi de asemenea de legile lui Dumnezeu prin Isus Cristos, noi putem acţiona împotriva apostaţilor dar numai într-o anumită măsură – adică în armonie cu ambele legi. Legea ţării şi legea lui Dumnezeu prin Isus Cristos ne interzic să îi ucidem pe apostaţi, chiar dacă aceştia ar fi membri ai familiei noastre de carne şi sânge. Însă, legea lui Dumnezeu ne cere să recunoaştem că aceştia au fost excomunicaţi din adunarea Sa, iar acest lucru trebuie făcut în ciuda faptului că legea ţării în care trăim ne cere ca sub anumite obligaţii naturale să trăim alături şi să avem legături cu asemenea persoane apostate, sub acelaşi acoperiş.

Legea lui Dumnezeu nu îi permite unuia dintre soţi să îşi îndepărteze partenerul deoarece acesta sau aceasta au fost excomunicaţi sau au devenit apostaţi. Şi nici legea ţării nu va permite, în majoritatea cazurilor, ca un divorţ să fie aprobat pe asemenea motive. Credinciosul şi partenerul apostat sau excomunicat trebuie să continue să trăiască împreună în mod legal şi să îşi ofere unul altuia cele cuvenite prin căsătorie. Un tată nu îşi poate îndepărta în mod legal copilul minor din casă din cauza apostaziei sau a excomunicării, şi un copil minor sau copii minori nu pot fi abandonaţi de tatăl lor sau de mama lor doar pentru că acesta sau aceştia devin necredincioşi faţă de Dumnezeu şi faţă de organizaţia Sa teocratică. Părintele trebuie, prin legi ale lui Dumnezeu şi ale omului, să îşi îndeplinească obligaţiile părinteşti faţă de copil sau copii, atâta timp cât aceştia sunt minori, iar copilul sau copiii trebuie să se supună în mod filial părintelui, atâta timp cât sunt minori şi atâta timp cât nu pot pleca de acasă fără voia părintelui. Bineînţeles, dacă copiii sunt majori, atunci poate avea loc o despărţire şi o rupere a legăturilor de familie, în mod literal, deoarece legăturile spirituale au fost deja rupte.

Dacă copiii sunt maturi şi continuă să se asocieze cu un părinte excomunicat pentru că primesc din partea acestuia sprijin material, atunci aceştia trebuie să aibă în vedere măsura în care interesele lor spirituale sunt puse în pericol prin continuarea în acest aranjament inegal, şi dacă pot aranja lucrurile astfel încât

Cuprins

să se poată descurca singuri, şi să trăiască departe de părintele decăzut. Faptul că aceştia continuă să primească sprijin financiar nu ar trebui să îi facă să se compromită, astfel încât să ignore starea excomunicată a părintelui. Dar dacă, din cauza faptului că acţionează conform poruncii de excomunicare a grupei poporului lui Dumnezeu, aceştia sunt ameninţaţi cu retragerea sprijinului material al părintelui, atunci trebuie să fie dornici să suporte asemenea consecinţe.

Influenţa lui Satan prin intermediul membrului familiei excomunicat va fi aceea de a face ca şi ceilalţi membri ai familiei care sunt la adevăr să se alăture membrului excomunicat pe calea sa, sau în aceeaşi poziţie cu el faţă de organizaţia lui Dumnezeu. Acest lucru ar fi dezastruos, aşa că membrul credincios al familiei trebuie să recunoască şi să se conformeze poruncii de excomunicare. Cum va fi făcut şi cum poate fi făcut acest lucru în timp ce trăieşte sub acelaşi acoperiş sau în contact fizic personal, în fiecare zi, cu cel excomunicat? Pe această cale: refuzând să aibă relaţii religioase cu cel excomunicat.

Partenerul de căsătorie îşi va împlini datoriile de căsătorie conform legii ţării şi în mod potrivit pentru toate beneficiile materiale oferite şi acceptate. Dar să aibă comuniune religioasă cu persoana excomunicată – nu, nu va exista aşa ceva! Partenerul de căsătorie credincios nu va discuta probleme de religie cu cel apostat sau excomunicat şi nu îl va însoţi la locul unde are loc asocierea religioasă şi nici nu va participa la întâlniri alături de acesta. Aşa cum a spus şi Isus: „Dacă nu ascultă de ei [adunarea care a fost obligată să îl excomunice] atunci să fie pentru tine ca un om al naţiunilor şi ca un încasator de impozite [pentru naţiunea sfinţită a lui Iehova].” (Mat. 18:17, *NW*) Rănirea unei asemenea persoane nu ar fi autorizată, dar nu va exista nicio întovărăşire spirituală sau religioasă.

Aceeaşi regulă se va aplica şi celor care se află într-o relaţie de părinte-copil său copil-părinte. Părintele credincios sau copilul credincios se va supune oricărei obligaţii fireşti ce le revine, conform legii lui Dumnezeu şi legii omului. Dar cât despre acordarea a mai mult de atât şi a avea o tovărăşie religioasă cu o asemenea persoană în încălcarea poruncii de excomunicare a adunării – nu, cel credincios nu va face asta! Dacă cel credincios suferă din punct de vedere material sau într-un alt fel din cauza aderenţei credincioase la legea teocratică, atunci noi trebuim să acceptăm această suferinţă ca o suferinţă de dragul dreptăţii.

Scopul observării poruncii de excomunicare este acela de a-l face pe cel excomunicat să realizeze greşeala căii sale şi să-l facă să se simtă ruşinat, dacă este posibil, ca să poată fi recuperat, şi de asemenea pentru a păzi propria voastră salvare la viaţă în noua lume, pentru justificarea lui Dumnezeu. (2Tes. 3:4, 15; Tit 2:8) Deoarece vă aflaţi în relaţii fireşti de familie foarte apropiate şi de nezdruncinat şi deoarece faceţi parte din aceeaşi familie, sub acelaşi acoperiş, poate că va trebui să mâncaţi aceeaşi hrană materială şi să trăiţi literal în aceeaşi casă, iar în acest caz pasajele de la 1 Corinteni 5:9-11 şi 2 Ioan 10 nu se pot aplica; dar nu năruiţi scopul poruncii de excomunicare a adunării consumând hrană spirituală sau religioasă cu o asemenea persoană, sau primind-o favorabil în mod religios şi dorindu-i numai bine şi prosperitate pe calea sa de acţiune apostată.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1952 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ NE ÎMPĂRTĂŞIM ÎN PROSPERITATEA NAŢIUNII LUI DUMNEZEU - Pag.837

SE RECOMANDĂ PE EI ÎNŞIŞI CA SLUJITORI AI LUI DUMNEZEU - Pag.846

SĂ UMBLĂM FĂRĂ VINĂ ÎN TIMPUL ZILELOR DIN URMĂ - Pag.848

IDOLATRIA MODERNĂ PREUMBRITĂ - Pag.853

SĂ CREŞTEM ÎN BUNĂTATE NEMERITATĂ - Pag.858

ÎNCHINAREA CURATĂ ŞI TRIUMFĂTOARE - Pag.861

SCLAVI TEOCRATICI - Pag.863

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.870

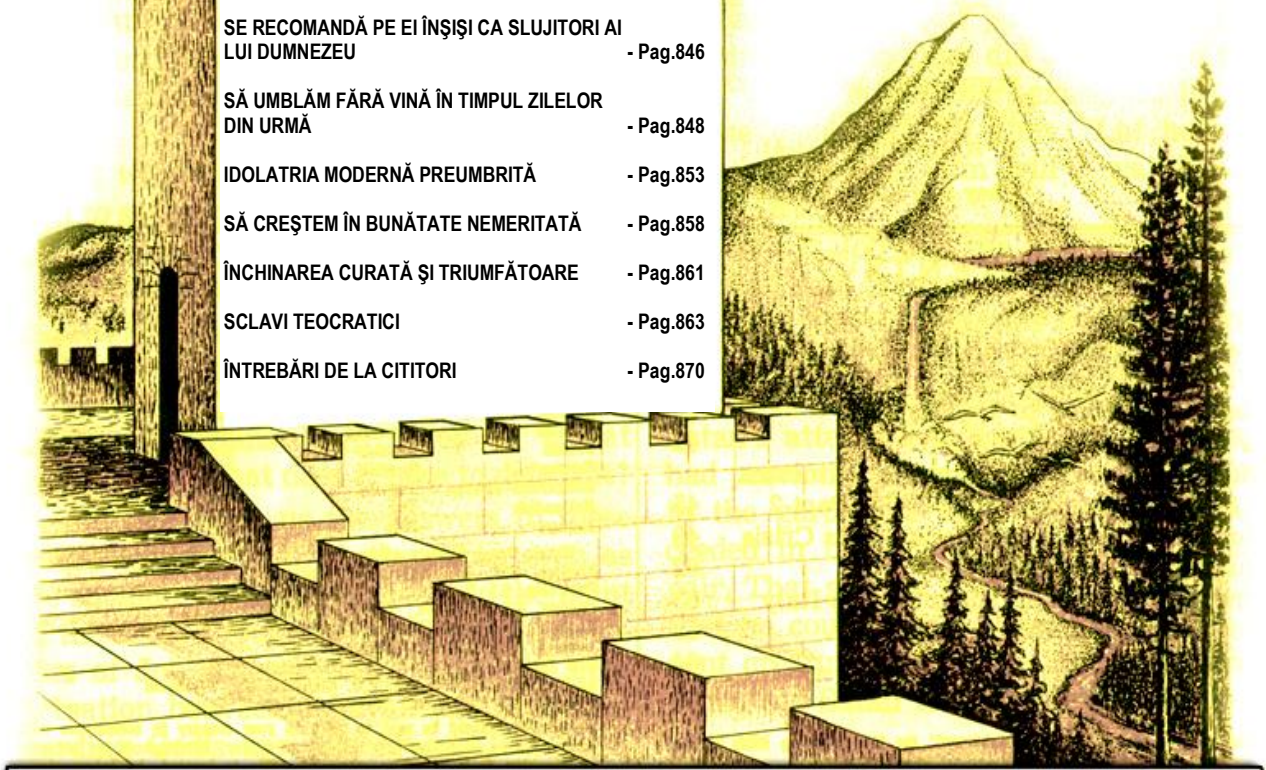

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

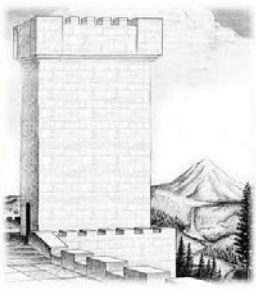

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1952 **Nr. 23**

Să ne împărtăşim în prosperitatea Naţiunii lui Dumnezeu

„Adu-Ţi salvarea Ta asupra mea, ca să văd prosperitatea aleşilor Tăi, ca să mă bucur de bucuria naţiunii Tale.”
– Ps. 106:4, 5, AS.

PROSPERITATEA vine dintr-o singură sursă – Iehova Dumnezeu. Politicienii lumii au recunoscut acest fapt într-un mod ipocrit. Când şi-au început planurile proprii pentru abundenţă materială, ei au citat din Psalmul 127:1: „Dacă nu zideşte Iehova o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzeşte Iehova o cetate, degeaba veghează cei ce o păzesc.” (*AS*) După cum ştie toată lumea, prosperitatea despre care politicienii spuneau că este „imediat după colţ” nu s-a arătat într-un mod real, de durată, atunci când am trecut colţul.

2. În 1933, cel mai puternic sistem religios al creştinătăţii a celebrat Anul Sfânt, pentru a comemora moartea lui Isus Cristos care a avut loc cu nouăsprezece secole în urmă. Pentru a-i face pe oameni să creadă că acest sistem religios avea să aducă vremuri mai bune, Anul Sfânt al papalităţii a fost anunţat cu promisiunea înflăcărată că acum ‘un curent al religiei va străbate naţiunile în pace şi prosperitate’. Însă şase ani mai târziu, ce s-a întâmplat? Naţiunile au fost spulberate în cel mai distructiv război din toată istoria umană. Celebrarea unui alt An Sfânt în 1950 nu a îmbunătăţit perioada postbelică, ci a marcat izbucnirea conflictului din Coreea, promotorul unei curse teribile de înarmare, între Est şi Vest, care ameninţă cu un al treilea război mondial în curând, cu bombe nucleare aruncate din ambele direcţii.

3. De ce acest eşec al prosperităţii în încununarea eforturilor şi rugăciunilor politicienilor şi a liderilor religioşi ai creştinătăţii? Din cauză că Iehova nu a reuşit să coopereze cu ei. Iehova a refuzat să li se alăture în construirea organizaţiei lor de după război, pentru pacea şi bunăstarea lumii. Ei L-au respins. El i-a respins.

Cuprins

Spre amărăciunea lor, ei sunt obligaţi să citeze scriptura: „Am căutat pace, dar iată nu a venit nimic bun; o vreme a vindecării, şi iată, disperare!” – Ier. 14:19, *AS*.

4. În creştinătate nu există nicio prosperitate stabilă, garantată. Nici în aşa-numitul păgânism nu se găseşte. Atunci, nu există oare prosperitate nicăieri pe pământ, pentru a dovedi că Iehova Dumnezeu este izvorul şi creatorul ei? Ba există, într-adevăr. Unde? Acolo unde ar trebui să fie găsită în mod normal – printre cei care formează poporul care îi poartă Numele, printre martorii lui Iehova. Aşa se explică motivul fericirii lor, o fericire de neegalat oriunde în această lume veche, o fericire pe care niciun obstacol sau nici cel mai mare rău din această lume veche nu o poate atenua sau distruge. Fericirea lor nu se bazează pe nicio prosperitate materială sau pace armată din această lume. Ea nu depinde de o abundenţă a lucrurilor ce aparţin acestei lumi, de astfel de lucruri incerte şi pieritoare. Este o prosperitate spirituală, o bunăstare practică şi reală, care le-a transformat vieţile şi i-a făcut cei mai fericiţi muritori de pe pământ. Niciodată nu se va prăbuşi. Ea este susţinută şi garantată de către cel mai mare şi singurul guvern durabil din univers, Împărăţia lui Iehova întemeiată în ceruri în anul 1914, cu Fiul Său Isus Cristos de partea Sa.

5. Dumnezeu răspunde rugăciunilor. Când răspunde la rugăciune El nu favorizează creştinătatea, ci numai pe cei din adevăratul Său popor după Numele lui. Starea lor înfloritoare în acest moment crucial este un răspuns la rugăciunile lor. El a auzit rugăciunea lor pentru că a fost oferită cu un motiv drept şi a fost în armonie cu voinţa Lui exprimată în profeţiile Cuvântului Său. Cu aproape treizeci de ani în urmă, vineri, 8 Septembrie 1922, la Adunarea Internaţională a martorilor lui Iehova din Cedar Point, Ohio, prezenţa Zilei lui Iehova a fost anunţată şi rugăciunea profetică, aşa cum figurează la Psalmul 118:24, 25, s-a dovedit a fi potrivită acum: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova; ne vom bucura şi ne vom înveseli în ea. Salvează acum, te rugăm, Iehova; O Iehova, te implorăm, trimite acum prosperitate”. (AS) Astăzi, după trei decenii, putem măsura cantitatea de prosperitate pe care El ne-a trimis-o în această zi a Sa. Pe vremea aceea abia pornisem pe drumul spre prosperitate postbelică. Astăzi, prosperitatea revărsată asupra noastră este fără precedent în istoria creştină.

6. Sfârşitul Primului Război Mondial în noiembrie 1918 a găsit pe rămăşiţa martorilor lui Iehova într-o stare deplorabilă. Persecuţia vicioasă a vrăjmaşilor noştri religioşi, folosind sabia militară a statului totalitarist, i-a adus în această condiţie. Propriile lor temeri şi lipsa de înţelegere a ajutat la îndeplinirea acestui lucru. Pretutindeni în lume au fost dezorganizaţi. Nu exista în mijlocul lor un guvern practic Teocratic. O mulţime din principalii lor oficiali au fost literalmente în închisoare, pentru eforturile acestora de a fi credincioşi cauzei lui Dumnezeu. Din cauza opoziţiei întregii lumi, vocea lor publică pentru Împărăţia lui Dumnezeu a fost înăbuşită. Ei erau nesiguri referitor la ceea ce era voinţa lui Dumnezeu pentru ei, pe pământ, în perioadă postbelică. Doar o parte din ei au fost în închisori literale din lume, însă cu toţii s-au aflat într-o închisoare spirituală în sistemul mondial al Diavolului, pe care Biblia îl numeşte „Babilon”. Aici au simţit restricţiile asupra închinării lor conştiente şi libere, a Dumnezeului cel viu şi

Cuprins

adevărat şi asupra serviciului Împărăţiei Sale. Aici au simţit exprimarea nemulţumirii lui Dumnezeu faţă de ei din cauza păcatelor şi necurăţeniei lumeşti de care nu au fost pe deplin conştienţi. Înaintea lui Dumnezeu erau într-o stare pe care Apocalipsa 11:8, 9 o aseamănă cu trupurile moarte ale martorilor lui Dumnezeu ce au zăcut expuse în oraşul necurat timp de trei zile şi jumătate. Ce mizerie!

7. De atunci a crescut o generaţie tânără. Abia dacă realizează starea de spirit şi starea organizării din acea vreme. Ah, dar Dumnezeu este atât de milostiv, atât de plin de bunătate iubitoare, faţă de cei ale căror inimi sunt sincere faţă de El şi care încearcă să se ataşeze de Acesta cu o afecţiune de neclintit! Deşi era supărat şi nemulţumit de ei, atât cât să-i lase să fie doborâţi, Iehova nu era dispus să îi distrugă, lucru care ar fi fost pe placul vrăjmaşilor noştri. (2Cor. 4:8, 9, *NW*) De dragul propriului Nume şi în abundenţa milei Sale, El a avut alte scopuri pentru rămăşiţa unşilor Săi consacraţi. Aşadar, El le-a deschis ochii orbi ca să vadă că le-a promis eliberarea în Cuvântul Său şi că aveau să înceapă o lucrare măreaţă, pentru a fi binecuvântaţi cu prosperitate uimitoare. Cei loiali şi zeloşi au fost dispuşi să îi slujească lui Dumnezeu, pe pământ, până la final, şi oh cum au răspuns inimile lor la această perspectivă minunată ilustrată în Cuvântul Său profetic! Dacă ar fi reuşit să îi scoată din această stare restricţionată şi să deschidă calea către libertate şi închinare liberă, fără teamă, cu ce bucurie ar lua ei parte în în lucrarea Sa viitoare până la apogeul ei glorios! Fiecare inimă doritoare a revărsat recunoştinţă către Dumnezeu pentru speranţa reînnoită! Cât de bine a exprimat psalmistul în circumstanţe similare, mulţumirea lor, înclinaţia lor de a lăuda şi dorinţa lor arzătoare în aceste cuvinte pătrunzătore din Psalmul 106:1-5:

8. „Lăudaţi pe Iehova! Aduceţi mulţumiri lui Iehova; căci El este bun; căci bunătatea Lui iubitoare ţine în veci. Cine va putea rosti faptele măreţe ale lui Iehova, cine va putea vesti toată lăuda Lui? Binecuvântaţi sunt cei ce respectă justiţia şi cei ce înfăptuiesc dreptatea în orice vreme. Adu-Ţi aminte de mine, Iehova, cu favoarea pe care i-o porţi poporului Tău; Adu-Ţi salvarea Ta asupra mea, ca să văd prosperitatea aleşilor Tăi, şi să mă bucur de bucuria naţiunii Tale şi să glorific împreună cu moştenirea Ta!”

9. Dispui de această intensitate a sentimentului faţă de lucrurile lui Iehova Dumnezeu aşa cum spune psalmistul aici? Ai dragoste şi apreciere pentru poporul lui Iehova, pentru cei aleşi de El, pentru naţiunea Sa, pentru moştenirea Lui, astfel încât să doreşti să fi salvat o dată cu ei şi să vezi prosperitatea lor, să te împărtăşeşti de favoarea lui Dumnezeu faţă de ei, să fi bucuros alături de ei şi să simţi glorie fiind asociat cu ei, ca moştenire a Lui?

10. Acesta este felul în care fiecare membru sincer al rămăşiţei unse s-a simţit atunci, în timp ce zăcea în captivitatea Babiloniană a puterilor acestei lumi. Simţi tu astăzi, personal, această dorinţă mistuitoare? Poporul lui Iehova este poporul pentru Numelui Său, pe care îi adună, din ultimele nouăsprezece secole, din toate naţiunile, evrei şi neamuri, pentru a fi un „popor pentru Numele Lui”, uns cu spiritul Său. Ei sunt aleşii Săi, aleşi pentru a fi uniţi cu Fiul Său Isus Cristos în Împărăţia Lui cerească, cei aleşi de El, de dragul cărora a scurtat zilele de necaz

Cuprins

din 1918, ca nişte vieţi să poată fi salvate. (Faptele 15:14; Mat. 24:21, 22.) Ei reprezintă singura naţiune de pe pământ pe care El o recunoaşte şi de care se ocupă, o naţiune de izraeliţi spirituali, iudei pe dinăuntru, asupra cărora adevăratul Mesia, Isus Cristos, este Rege. Ei sunt moştenirea lui Iehova, turma mică pe care El o face fiii Săi spirituali şi cărora le stabileşte cerinţe speciale şi pe care, în cele din urmă, îi ia dintre omenirea de pe pământ şi îi ridică la cer să domnească în calitate de regi alături de Isus Cristos, pentru binecuvântarea tuturor celorlalte oi ale Lui de pe pământ. – 1Pet. 2:9; Deut. 32:9; Ps. 33:12; Isa. 19:25; 63:17.

11. Evident, pentru că aveţi o astfel de apreciere, aţi ales să vă asociaţi cu naţiunea aleşilor lui Dumnezeu. Aţi deosebit care este poporul pentru Numele lui Iehova, şi v-aţi dat seama că favoarea sa este mai bună decât cea a lumii vechi, deoarece în favoarea sa există viaţă adevărată; acesta este singurul lucru care face ca viaţa să merite trăită. Observaţi cât de bun a fost El cu poporul Său în acest sfârşit al lumii, cum bunătatea Sa iubitoare nu i-a dezamăgit chiar dacă în nemulţumirea Lui i-a lăsat să ajungă în puterea vrăjmaşului în timpul Primului Război Mondial, iar această bunătate iubitoare a fost exprimată în acte măreţe de eliberare şi de reorganizare pentru ei. Ei nu se mai află într-o restricţionare izolată, puţini la număr şi împiedicaţi de puterea duşmanului să se extindă cu mai mulţi vestitori ai împărăţiei lui Dumnezeu şi lăudători ai numelui Său. Acum creşterea numărului lor provoacă uimire. Iehova i-a înmulţit nu numai prin membrii mai noi din rămăşiţă, care au luat locul celor răzvrătiţi, care au trecut de partea vrăjmaşului, dar şi cu o mulţime de persoane cu bunăvoinţă, în continuă creştere, asemenea unei turme de oi, alte oi, toate reunite într-o singură turmă condusă de Păstorul cel Bun al turmei lui Dumnezeu, Isus Cristos. În Psalmul 68:6 putem vedea împlinirea finală şi completă a promisiunii Sale: „Dumnezeu îi pune pe cei izolaţi în familii, El aduce prizonierii la prosperitate, dar cei răzvrătiţi locuiesc în ţinuturi pârjolite.” Atunci, cum putem noi, cei care dorim să vedem şi să împărtăşim prosperitatea naţiunii Sale alese, cum putem rezista chemării de a-L lăuda pe Iehova şi de a-I mulţumi public pentru bunătatea Lui? Într-adevăr, cum putem rosti actele Sale cu descrierea completă a măreţiei Lui, cum putem transmite mai departe toată lauda Sa – atât de multe avem de lăudat?

12. Gândeşte-te cât de săracă spiritual este Creştinătatea! Ea nu are nicio dovadă a favorii divine. Rugăciunile şi cruciadele ei pentru pace şi prosperitate în această lume, din care ea face parte, nu au avut succes. Ea este dezorientată. Ea se află într-o frică extremă de continuitatea existenţei ei, în ciuda tuturor lăudăroşenilor, despre cât de vechi sunt instituţiile ei. Ea nu are niciun mesaj oportun pentru oameni, nicio hrană spirituală, nicio apă a adevărului. Ea nu îndeplineşte lucrarea lui Dumnezeu aşa cum este prezisă în profeţiile ce fac referire la sfârşitul acestei lumi. Pe de altă parte, gândiţi-vă la prosperitatea spirituală în care ne-a adus Atotputernicul Dumnezeu – pe noi, cei care am fost odată prizonieri în interiorul acestei lumi Babiloniene! Rugăciunile noastre către El, din ultimii treizeci de ani, pentru a ne salva şi a ne trimite prosperitate, s-au îndeplinit peste aşteptările noastre, de această parte a Armaghedonului. Cum a fost făcut mai clar pentru noi Cuvântul Său sfânt, misterele Sale, secretele sale sfinte,

Cuprins

dezvăluite pentru noi! Nu mai există nicio incertitudine cu privire la motivul pentru care am fost lăsaţi pe pământ de la sfârşitul „timpurilor stabilite naţiunilor” în 1914, nicio îndoială cu privire la care este misiunea noastră. După ce am fost marcaţi de vrăjmaşi pentru moarte, prin persecuţiile lor, ştim că Dumnezeu ne-a reînviat din starea noastră muribundă şi că duşmanii noştri sunt cei care vor muri la Armaghedon, dar acum suntem însemnaţi de puterea lui Dumnezeu pentru viaţă în noua lume, chiar şi prin supravieţuirea războiului distructiv de la Armaghedon.

13. Avem mesajul lui Dumnezeu pentru ziua de azi. Deoarece noi aderăm strict la Cuvântul Său, mai curând decât la filosofiile lumeşti, crezurile şi tradiţiile religioase inventate de om, avem mesajul lui Dumnezeu pentru ziua de azi. Este vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu întemeiată prin Isus Cristos. Spre deosebire de scăderea constantă a numărului de preoţi şi predicatori din creştinătate, numărul slujitorilor noştri, activi în predicarea veştii bune a Împărăţiei, este în continuă creştere. Avem de îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu şi prindem curaj pentru a o face. Avem spiritul Său care ne stimulează şi ne susţine, iar Dumnezeu îşi face lucrarea prezisă prin noi, nu prin putere sau arme, ci prin spiritul Său. Acesta este spiritul organizaţiei teocratice. Cupa noastră este plină, masa noastră spirituală este încărcată cu hrană tare în prezenţa duşmanilor noştri. Majoritatea celor dintre noi poate că suntem săraci din punct de vedere material, dar noi îi facem pe mulţi bogaţi din punct de vedere spiritual. Toată această bunăstare spirituală a fost menită să facă bucuroasă naţiunea lui Dumnezeu. Cum ne putem reţine să ne bucurăm şi să-l glorificăm pe Iehova?

Mărturisire

14. Dar să luăm aminte avertismentul! Propria noastră continuitate individuală în această bucurie, în bucuria naţiunii lui Iehova şi în împărtăşirea prosperităţii Sale, este condiţionată. De ce? Deoarece El oferă organizaţiei Sale Cuvântul Său sigur, „Şi nu va mai fi niciun blestem”, deoarece El va avea grijă ca organizaţia Sa să se păstreze curată, liberă şi credincioasă. El îi vorbeşte organizaţiei Sale ca unui întreg: „Nu va prospera nicio armă care se formează împotriva ta; şi orice limbă [fie naţionalistă, fascistă, comunistă sau religioasă] care se va ridica împotriva ta, în judecată, o vei condamna. Aceasta este moştenirea slujitorilor lui Iehova, şi dreptatea lor, care este de la Mine, zice Iehova.” El îşi acordă Cuvântul organizaţiei Sale restabilite: „Aşa zice Iehova al oştirilor: ‘Cetăţile Mele vor abunda de prosperitate, Iehova va mângâia iarăşi Sionul, va alege iarăşi Ierusalimul.’” (Apoc. 22:3, *NW*; Isa. 54:17; Zah. 1:17, *AS*) Dar vei continua tu, ca individ, să împărtăşeşti toată această bunăstare, favoare şi ocrotire spirituale? Totul depinde de păstrarea aproape de organizaţia Teocratică a lui Iehova, păstrându-te alături şi în armonie cu ea. Totul constă în faptul de a trăi la înălţimea principiilor ei credincioase şi a te purta demn de a fi păstrat în organizaţia lui Iehova.

15. În acest scop, trebuie să eviţi păcatele care îi înconjură cu uşurinţă pe cei neglijenţi şi pe cei ce se bazează pe ei înşişi. Nu trebuie să lăsăm prosperitatea spirituală să ni se urce la cap, să ne facă încrezuţi şi să ne simţim siguri de noi

Cuprins

înşine. Feriţi-vă de a spune, după cum a zis Psalmistul: „Cât despre mine, spuneam în prosperitatea mea, că nu mă voi clătina niciodată!” (Ps. 30:6, *AS*) Să nu vă uitaţi responsabilităţile şi să deveniţi nesăbuiţi prin neglijarea acestora, arătând lipsă de loialitate în ceea ce este mai puţin. Amintiţi-vă de proverbul: „Căci împotrivirea nechibzuiţilor îi va ucide, şi prosperitatea [sau, uşurinţa nepăsătoare] proştilor îi va distruge.” (Prov. 1:32, AS) Nu vă asemănaţi cu Creştinătatea, căreia Iehova i-a spus profetic: „Ţi-am vorbit în prosperitatea ta, dar tu ziceai: ‘Nu voi asculta!’” (Ier. 22:21; Zah. 7:7) Există un pericol ca cei conştienţi de propria lor prosperitate să nu asculte. Păstraţi în mod clar în minte că păcatele care au determinat indivizi din interiorul organizaţiei din vechime a lui Iehova, din Israel, să fie distruşi, da, a determinat întreaga naţiune să fie dată pe mâinile vrăjmaşilor ei, pentru a fi pedepsiţi ca şi corecţie. Amintiţi-vă de propriile păcate, care odată v-au despărţit de Dumnezeul cel adevărat şi de naţiunea Sa. Puteţi să le repetaţi cu uşurinţă. Evitaţi să faceţi acest lucru.

16. Psalmistul s-a rugat lui Dumnezeu să-l favorizeze încă o dată şi să-l salveze, să-l lase să vadă şi să se alăture în prosperitatea şi bucuria naţiunii lui Dumnezeu, dar imediat după rugăciune a mărturisit păcatele naţiunii lui nu pentru a se scuza, ci pentru a împărtăşi vina. El a spus: „Noi am păcătuit împreună cu părinţii noştri, am săvârşit nelegiuire, am făcut rău.” (Ps. 106:6) Da, „noi”, precum şi toţi ceilalţi. E ceva ca o naţiune să-şi mărturisească păcatele naţionale împotriva lui Dumnezeu. La încheierea Primului Război Mondial, Creştinătatea, sângerând, clocotind în lupte interne, vinovată de persecutarea poporului lui Iehova, a refuzat cu mândrie să-şi mărturisească păcatele. Câţiva slujitori religioşi au făcut un fel de mărturisire, dar nu au ajuns la originea păcatului creştinătăţii şi a necredinţei. Prin urmare, după cum spune Proverbul 28:13: „Cine îşi acoperă fărădelegile nu prosperă; dar cine le mărturiseşte şi se leapădă de ele va căpăta îndurare.” (AS) Rămăşiţa celor cu inimă loială dintre martorii unşi ai lui Iehova a făcut o mărturisire organizată a păcatele lor şi a eşecurilor lor faţă de Dumnezeu. Ei s-au căit de ele într-un mod evlavios, care a dus la îndepărtarea de ele şi la corectarea practicilor şi învăţăturilor lor. Organizaţia lor a mărturisit astfel de păcate împotriva Dumnezeului Celui Prea Înalt şi membrii individuali au recunoscut că au avut un rol în aceste păcate. Aşadar Dumnezeu i-a reinstalat în favoarea şi serviciul Lui şi i-a făcut să prospere.

17. Ca o amintire pentru el însuşi şi în avertizarea poporului lui Iehova până în zilele noastre, psalmistul a detaliat aceste păcate pentru noi. Primul a fost răzvrătirea Israelului împotriva lui Iehova, Conducătorul lor de la Marea Roşie, unde forţele militare egiptene care îi urmăreau ameninţau să îi suprime. În al doilea rând, în pustiu, ei au murmurat faţă de modul în care Dumnezeu se ocupa de hrană pentru ei, şi L-au pus la încercare. În al treilea rând, sute de oameni au invidiat poziţiile Teocratice importante ale lui Moise şi Aaron, doar pentru a fi înghiţiţi împreună cu Datan şi Abiram într-un cutremur şi omorâţi împreună cu Core şi cu grupul său de leviţi. În al patrulea rând, în timpul absenţei de patruzeci de zile a lui Moise pe Muntele Sinai, în timp ce se afla în dialog cu îngerul lui Iehova, ei au turnat un viţel de aur şi i s-au închinat ca fiind dumnezeul eliberării

lor. În al cincilea rând, atunci când cele douăsprezece iscoade s-au întors de la inspectarea Ţării Promise, au ignorat raportul încurajator al lui Caleb şi al lui Iosua şi au ascultat de raportul rău al celor zece iscoade necredincioase şi au refuzat să mărşăluiască în acel ţinut, sub conducerea lui Iehova. Al şaselea, cu treizeci şi nouă de ani mai târziu, atunci când pe câmpiile Moabului, chiar traversând râul din ţară, au cedat şiretlicurilor seducătoare ale femeilor idolatre şi s-au dus să i se închine zeului fals şi imoral, Baal-Peor. Al şaptelea, la Meriba, în pustiul ţinutului Zin, ei s-au plâns într-un mod rebel de lipsa de apă şi l-au provocat chiar şi pe Moise să-şi piardă cumpătul şi să acţioneze cu nemulţumire faţă de Dumnezeu. Al optulea, ca apogeu al acelor păcate, ei nu au luat în considerare poruncile şi avertismentele lui Dumnezeu, atunci când s-au stabilit în Ţara Promisă; s-au compromis cu păgânii de acolo şi au practicat curvie spirituală cu dumnezeii lor odioşi şi falşi.

18. Pentru fiecare din aceste păcate au suferit consecinţe dezastruoase, în cele din urmă căzând captivi în ţinuturi duşmane, în timp ce Ierusalimul a rămas pustiu timp de şaptezeci de ani, şi, de asemenea, a ajuns pentru o perioadă de 2,520 ani sub dominaţia neamurilor de pe pământ, până în anul 1914 A.D. Pentru salvarea din această captivitate din ţinuturile duşmanilor şi pentru reînnoirea închinării lui Dumnezeu, în patria lor pustiită, psalmistul s-a rugat, tânjind în a o vedea şi experimenta cu veselie şi bucurie de nedescris. Doar mila lui Dumnezeu şi faptul că el a trăit la ânălţimea legământului său cu naţiunea Sa aleasă au fost cele care au răspuns la o astfel de rugăciune sinceră, având gloria lui Dumnezeu în gând. – Ps. 106:6-46.

19. Acum, luaţi aminte la acest lucru şi la toate acele păcate ale poporului psalmistului: A existat o bucurie pentru un scurt timp de lucrările lui Iehova, în interesul poporului Său şi apoi o treptată sau rapidă uitare a actelor şi a dumnezeirii Sale, în special atunci când s-au confruntat cu unele probleme şi situaţii anevoioase. Ce a rezultat? Răzvrătire împotriva lui Dumnezeu şi a aranjamentelor Sale şi a slujitorilor numiţi, şi o întoarcere înapoi în această lume şi a dumnezeilor ei mizerabili. Însuşi apostolul Pavel menţionează un număr de astfel de păcate ale lui Israel, şi ne avertizează pe noi, creştinii, împotriva repetării lor, spunând: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor. Prin urmare, cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.” – 1Cor. 10:1-12, *NW*.

20. Acum vrem să continuăm a ne bucura de prosperitatea şi veselia cu care Iehova şi-a favorizat poporul ales şi naţiunea, nu? Ei bine, atunci trebuie să avem grijă mereu să nu uităm actele Sale măreţe şi bunătatea iubitoare faţă de naţiunea Lui şi nu în ultimul rând să nu devenim murmurători, ambiţioşi egoişti, necuraţi din punct de vedere moral, râvnitori la lucrurile acestei lumi, temători de puterile lumii, idolatrizându-ne propriile voinţe şi opinii, răzvrătiţi, neglijând responsabilităţile noastre în interiorul sau în cadrul organizaţiei Teocratice. După ce am fost eliberaţi din această lume Babiloniană, niciodată nu ne putem întoarce la păcatele sale şi în acelaşi timp să împărtăşim prosperitatea viitoare a poporului instruit al lui Dumnezeu. Să ne amintim că pentru noi a fost scris la Iov 36:10, 11

Cuprins

(*AS*): „El le-a deschis urechile spre învăţare şi le porunceşte să se întoarcă de la nelegiuire. Dacă Îl ascultă şi îi servesc îşi vor petrece zilele în prosperitate şi anii în plăceri.” Bunăstarea noastră spirituală ne porunceşte să căutăm întotdeauna bunăstarea organizaţiei lui Dumnezeu, rugându-ne pentru integritatea sa: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului: cei ce te iubesc să prospere. Pacea să fie între zidurile tale, şi prosperitatea în palatele tale. Pentru binele fraţilor şi prietenilor mei, voi spune acum: pacea să fie cu tine. Spre binele Casei lui Iehova Dumnezeul nostru, voi caută binele tău. – Ps. 122:6-9, AS.

21. Noi niciodată nu vom putea reuşi prin puterea noastră proprie sau prin propria noastră înţelepciune. Când ne confruntăm cu condiţii şi evenimente care ameninţă prosperitatea noastră ca popor al lui Dumnezeu, noi pur şi simplu trebuie să ne bazăm pe puterea lui Iehova, în timp ce ne încurajăm pentru a face acest lucru, amintindu-ne de faptele Sale minunate înregistrate în Cuvântul Său; de asemenea, faptele Lui faţă de noi, în împlinirea profeţiilor Sale. În timp ce continuăm să avansăm în marşul spre bătălia finală, cântând laude lui Iehova, trebuie să arătăm credinţă în profeţiile Sale pentru viitorul nostru. Acestea sunt profeţii inspirate. Regele Lui Teocratic ne îndeamnă: „Încredeţi-vă în profeţii Lui, şi veţi prospera.” (2Cron. 20:20) Avem nevoie de îndrumarea şi încurajarea profeţiilor Sale, pe care le face clar pentru noi în această perioadă de criză. Când naţiunea restatornicită a lui Israel reconstruia casa lui Iehova Dumnezeul lor, au fost ajutaţi foarte mult de profeţiile ale căror scrieri le avem astăzi, şi cu privire la care este scris: „Şi bătrânii iudeilor au zidit şi au prosperat prin profeţiile lui Hagai şi Zaharia, fiul lui Ido.” (Ezra 6:14) Şi noi suntem ocupaţi cu lucrarea de reconstruire referitor la închinarea curată a Dumnezeului cel viu şi adevărat. Înţelepciunea din partea noastră este cea care dă atenţie profeţilor lui Dumnezeu care ne vorbesc prin Cuvântul Său. Prin urmare, este necesar pentru noi să studiem profeţiile în privat şi să mergem unde le putem auzi dezbătute, la întâlnirile noastre în Sălile Împărăţiei, sau la adunările noastre de circuit, de district, naţionale şi internaţionale. Dacă luăm aminte, atunci ne asigurăm continuarea noastră de a prospera în seviciul divin.

22. Dacă vom caută întotdeauna promovarea Cuvântului lui Dumnezeu şi a intereselor Împărăţiei vom prospera, deoarece Cuvântul Lui nu se va întoarce la El fără valoare, ci spune El „Va prospera în lucrul către care l-am trimis” ‘şi creşterea împărăţiei Lui nu va avea sfârşit.’ – Isa. 55:11; 9:7.

Mai multă lucrare la care să luăm parte

23. Lucrarea de dinainte de Armaghedon nu s-a încheiat încă. Salvarea noastră nu este completă încă. Există nenumărate alte oi înstrăinate de Păstorul cel Bun al lui Iehova, care au nevoie de ajutor spre salvare. Rugăciunile noastre trebuie să ajungă la Dumnezeu, trecând dincolo de salvarea noastră individuală şi cuprinzând aceste alte oi. Rugăciunea pe care psalmistul a oferit-o în final corespunde cu cea a noastră de acum: „Salvează-ne, Iehova Dumnezeul nostru, şi strânge-ne din mijlocul naţiunilor, ca să aducem mulţumiri Numelui Tău cel sfânt şi să triumfăm în lauda Ta. Binecuvântat să fie Iehova Dumnezeul lui Israel, din

Cuprins

veşnicie în veşnicie! Şi tot poporul să zică: Amin! Lăudaţi-l pe Iehova!" – Ps. 106:47, 48, *AS*.

24. Multe sunt celelalte oi pe care Păstorul Cel Drept trebuie să le adune încă. În toate naţiunile sunt ţinute prizoniere în Babilon, prin ignoranţă şi teamă, dar în adâncul inimilor lor, tânjesc să aibă parte de prosperitatea celor aleşi ai lui Iehova şi să se bucure de veselia naţiunii Sale. Până când nu am lucrat pentru eliberarea lor, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu, rugăciunea nu a primit răspuns pe deplin ca Dumnezeu să NE salveze şi să NE strângă (nu doar pe mine) din mijlocul naţiunilor, pentru a-i mulţumi Numelui Său cel sfânt şi să triumfăm prin lauda Sa.

25. Ar fi contradictoriu să le cerem tuturor oamenilor să spună Amin binecuvântării noastre din partea lui Iehova Dumnezeul nostru şi apoi să nu le dăm ocazia de a auzi despre El şi de a veni în contact cu organizaţia Sa Teocratică condusă de Cristos, pentru eliberarea lor. Mergem înainte atunci. Să îi lăsăm să vadă şi să ne audă ca martori ai Lui şi să observe prosperitatea noastră spirituală şi să simtă o dorinţă copleşitoare de a avea parte de ea. Atitudinea noastră faţă de ei trebuie să fie asemănătoare cu cea a psalmistului care a spus: „Să strige de bucurie, şi să fie fericiţi cei ce favorizează cauza mea dreaptă: da, să spună încontinuu: 'Iehova fi preamărit, cel ce găseşte plăcere în prosperitatea slujitorului său." (Ps. 35:27, AS) Prosperitatea cu care ne-a binecuvântat este destul de abundentă pentru ca marea mulţime de alte oi să se împărtăşească în ea, indiferent de cât de mare este numărul acestora. Ne putem permite să fim darnici, generoşi. Prin împărţirea bunăstării noastre într-un mod altruist cu ceilalţi vom vedea cum va creşte din ce în ce mai mult prosperitatea organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, în ciuda situaţiei din lume care se înrăutăţeşte. Ne vom creşte propria bucurie în Iehova, cu tot poporul Lui, de-a lungul întregului drum spre noua lume. Deci şi noi, şi alţii, ne alăturăm Psalmistului atunci când spune: „Lăudaţi-L pe Iehova."

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Pe cine recunosc politicienii că sunt izvorul prosperităţii şi cât de mult au ajutat prosperitatea ultimii Ani Sfinţi?

3. De ce le-a năruit prosperitatea eforturile şi rugăciunile?

4. Atunci, unde există prosperitate, ca dovadă că Iehova este izvorul acesteia?

5. La ale cui rugăciuni este aceasta un răspuns şi de când?

6. În ce stare de sărăcie a fost găsită rămăşiţa la sfârşitul Primului Război Mondial?

Cuprins

7,8. Cum le-a arătat Iehova bunătatea Sa iubitoare? Cine au fost cei care şi-au manifestat dorinţa arzătoare şi recunoştinţa şi prin ce cuvinte?
9,10. Are cineva această intensitate a simţămintelor manifestată aici? Cine formează poporul lui Iehova, aleşii Lui, naţiunea Lui, moştenirea Lui?
11. (a) De ce v-aţi asociat acum cu poporul Lui? (b) Ce ne mişcă să facem, ca răspuns, împlinirea Psalmului 68:8?
12,13. Cum se compară starea de sărăcie a creştinătăţii cu prosperitatea noastră?
14. La ce avertisment trebuie să dăm atenţie şi de ce depinde continuarea noastră în această prosperitate?
15. Ce trebuie să facem în acest scop?
16. Cu ce şi-a continuat psalmistul rugăciunea şi cine sunt cei care fac aşa, de la încheierea Primului Război Mondial?
17. Care sunt cele opt păcate ale naţiunii pe care le-a descris psalmistul şi de ce?
18. Aşadar, pentru ce s-a rugat psalmistul şi de ce a primit un răspuns?
19,20. (a) Ce au marcat toate acele păcate ale poporului psalmistului? (b) Cum suntem avertizaţi şi ce trebuie să facem?
21. În ce trebuie să avem încredere şi la ce trebuie să dăm atenţie pentru o împărtăşire continuă în prosperitate?
22. Ce trebuie să căutăm să promovăm pentru a prospera şi de ce?
23,24. De ce rugăciunea psalmistului pentru salvare n-a primit încă răspuns complet în cazul nostru?
25. (a) Ce trebuie să facem pentru a nu fi în contradicţie când cerem tuturor oamenilor să spună Amin? (b) De ce putem fi şi trebuie să fim generoşi cu prosperitatea noastră?

Se recomandă pe ei înşişi ca slujitori ai lui Dumnezeu

La tropicele australiene

Apostolul Pavel, acel misionar pionier creştin al primului secol, a afirmat vorbind despre însărcinarea sa ca ambasador al lui Dumnezeu care îl înlocuieşte pe Isus Cristos: „În orice privinţă ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, prin perseverenţă în multe lucruri, în încercări, în necazuri, în nevoi, în dificultăţi.” (2Cor. 6:4, *NW*) Faptul că martorii lui Iehova din acest secol al douăzecilea se recomandă ca ambasadori sau slujitori ai lui Dumnezeu într-o manieră asemănătoare este evident din următoarea experienţă prin care a trecut un cuplu, în care cei doi sunt slujitori cu timp integral ai lui Iehova Dumnezeu.

„Terenul nostru de serviciu era un oraş de la tropicele zonei Queensland, Australia. Am adus cu noi şi un cort în cazul în care nu puteam găsi cazare; şi după ce am epuizat toate posibilităţile – după ce ne-am dat seama că nu există doar o lipsă acută a locurilor de cazare, dar şi o prejudecată imensă împotriva martorilor

Cuprins

lui Iehova – ne-am resemnat cu ideea că vom continua să trăim în cortul nostru. Toate lucrurile au mers atât cât era posibil de bine în tabăra noastră timp de nouă luni, sau până în luna februarie, atunci când sezonul de iarnă ploios şi-a atins punctual maxim. Şi atunci când plouă la tropice, de fapt toarnă cu găleata. E o chestie de doar câteva minute până ce fiecare crăpătură din pământ, fiecare jgheab, scurgere sau burlan dau peste ele şi oraşul devine un lac.

Cortul nostru, după ce soarele fierbinte l-a copt atât de multe luni, pur şi simplu nu a mai rezistat, aşa că nu a durat mult până apa a început să curgă peste tot, şi am fost obligaţi să ne mutăm într-un vechi hangar de fier, după ce tot ce aveam a fost udat. Pe măsură ce ploile au continuat, râurile au început să se umfle şi au fost emise avertismente de inundaţie.

După ce am stat în 'casa' noastră timp de două zile, am decis că dacă trebuia să întrunim cota de 140 de ore pe lună ca slujitori cu timp integral, trebuia să ne punem în mişcare. Am început – am mers aproape jumătate de milă, şi apoi am ajuns în apă la o adâncime de un picior, prin care am făcut drum încă aproape trei mile înainte să ajungem în oraşul în care ne-am continuat lucrarea de propovăduire. Pe drumul de întoarcere ne-am dat seama că apa a mai urcat cu încă o jumătate de picior. La câteva zile ne-a venit ideea să mergem de-a lungul căii ferate; dar din moment ce apele continuau să crească asta a însemnat în curând să mergem aproximativ jumătate de milă printr-o apă cu o adâncime de trei picioare înainte să ajungem la calea ferată şi apoi să ne facem din nou drum, prin apă, spre capătul fâşiei de trei mile pe acea cale pentru a ajunge în teritoriul nostru. Dura aproximativ două ore să facem acest drum în fiecare zi.

Mersul de-a lungul căii ferate nu a fost atât de rău pentru primele câteva zile; dar pe măsură ce apele continuau să crească, inundând regiunile rurale de jur împrejur, târâtoarelor le-a venit aceeaşi idee care ne venise şi nouă, căutând uscatul, îndreptându-se şi ele spre calea ferată; şi veneau cu sutele – şerpi maro şi negri, şerpi cu clopoţei şi vipere mortale; pântece galbene şi roşi; unii aveau numai câţiva centimetri în lungime, alţii aproape doi metri; unii erau la fel de subţiri ca o râmă şi alţii la fel de groşi ca braţul tău. Alunecau prin apă până când ajungeau cu capul direct pe calea ferată. Aceasta fiind netedă puteau să îşi târască şi restul corpului alunecos deasupra.

Timp de două săptămâni am continuat să mergem acea jumătate de milă prin apă pentru a ajunge la calea ferată, şi apoi, trei mile de-a lungul acesteia, ucigând şerpii în timp ce mergeam, şi apoi printr-o apă adâncă de trei picioare încă o milă pentru a ajunge în teritoriul nostru. Spre sfârşitul celor două săptămâni erau atât de mulţi şerpi morţi de-a lungul căii ferate încât era dificil să facem distincţia între cei morţi şi cei vii, aşa că trebuia să fim foarte atenţi. Chiar înainte ca apele potopului să scadă vecinul nostru a rămas fără provizii şi a trebuit să meargă în oraş. Îşi reparase barca şi a strigat pentru a ne întreba dacă doream să mergem şi noi. Noi eram mai mult decât fericiţi să acceptăm oferta lui, căci deja începusem să devenim tare obosiţi.

În acea zi am vâslit pe deasupra gardurilor fermelor, pe străzi şi prin curţile din spate ale oamenilor, patru mile până în oraş, iar duhoarea apei era destul

Cuprins

de puternică să ajungă până la cer. Pe măsură ce vâsleam pe sub copaci, le puteam vedea vârfurile pline de şerpi, ce atârnau de crengi, aparent privindu-ne ameninţător. Ne cutremuram şi speram ca ei să rămână acolo sus.

Şi viaţa din tabăra noastră din acele zile lăsa foarte mult de dorit. Tot timpul apele continuau să se strângă în jurul nostru până ce ajunseseră să fie numai câţiva metri pătraţi de teren uscat între noi şi apă. Ca rezultat, şi acolo trebuia să ne luptăm cu toate târâtoarele imaginabile, şerpi de toate felurile, broaşte, şobolani, şoricei, etc. Noaptea trebuia să ne înfăşurăm bine plasele de ţânţari în jurul păturilor noastre, căci altfel târâtoarele se strecurau în hainele noastre. Până şi pământul era negru de ţânţari! Uneori, ţânţarii erau de nesuportat în ciuda spray-ului pe care îl foloseam.

Dar tot răul este spre bine", aşa se spune şi aşa s-a întâmplat şi în cazul nostru. Într-o zi unul dintre oamenii cu care studiam Biblia, după ce a auzit de experienţa noastră a spus: 'Adică vreţi să spuneţi că aţi suportat toate aceste lucruri doar ca să le puteţi spune unor oameni ca noi despre împărăţia lui Dumnezeu? Noi avem o casă cu nouă camere aici; puteţi avea o cameră şi o verandă, şi puteţi să o închideţi.' Ne-am mutat repede. Atunci am dormit pentru prima dată sub acoperişul unei case, după mai mult de nouă luni şi cât de mult am apreciat acest lucru! Ca rezultat al mutării noastre, înainte să se împlinească o lună, tânărul cuplu mergea cu noi în serviciu, propovăduind veştile bune din casă în casă.

În drumul nostru de patru mile spre oraş a trebuit să trecem pe lângă nişte case ai căror proprietari au dat dovadă de o prejudecată extremă faţă de lucrarea noastră, atunci când am venit prima dată. Dar văzându-ne că mergeam spre oraş zilnic, în ciuda potopului, a avut loc o schimbare în ei, şi după aceea, când ne vedeau că treceam, dădeau dovadă de atât de multă prietenie încât au apărut foarte multe oportunităţi pentru a le oferi o mărturie în legătură cu Împărăţia. Faptul că ne-am ţinut de acest lucru a fost foarte bine recompensat, deoarece am putut începe foarte multe studii Biblice interesante la domiciliul oamenilor din acel oraş tropical din Queensland, oameni care au arătat că sunt cu bunăvoinţă, ca făcând parte din 'alte oi' ale Păstorului cel Bun, Isus Cristos. – Ioan 10:16.

Să umblăm fără vină în timpul zilelor din urmă

O LUME nu se sfârşeşte în fiecare zi! Nu de când marele potop din zilele lui Noe are o „lume" sau sistem de lucruri pentru guvernarea afacerilor întregii omeniri ce a pierit. Însă acum, prin apariţia fiecărui detaliu al marelui semn pe care Isus ni l-a dat, ştim că ne confruntăm cu sfârşitul iminent al sistemului lumii prezente. (Mat. 24; Marcu 13; Luca 21) De asemenea mai ştim şi că trăim în timpurile cele mai

Cuprins

privilegiate. Există un proverb vechi care spune: „Nu veţi ieşi vii niciodată din această lume.” Acum, totuşi, acesta nu mai este adevărat neapărat. Poporul lui Dumnezeu, slujitorii şi martorii supremaţiei Sale, îşi au în zilele acestea minţile îndreptate către sistemul nou şi drept de lucruri ce se profilează peste această perioadă de tranziţie. Minţile lor au fost transformate. Ei se află acum în adunarea lui Iehova Dumnezeu şi răspund prin laude recunoscătoare puternicului lor Binefăcător. Ei iubesc viaţa şi vor să fie găsiţi în marea adunare de supravieţuitori ai lui Iehova, şi în zorii noii lumi. Ei dispreţuiesc în mod înţelept cursul pe care îl urmează vechea lume muribundă, care merge pe cărarea celei mai mici împotriviri, conduce mijloace de mulţumire a eu-lui şi care va muri dintr-o dată în bătălia finală a Armaghedonului. Ei se ocupă de poruncile lui Dumnezeu şi de modalitatea de a le respecta într-un mod fără vină.

Poruncile lui Dumnezeu? Care sunt acestea? „Cine ştie?” zâmbesc criticii. „Cui în pasă!”, îşi bat joc zeflemiştii. Însă, o, da, Dumnezeu îşi conduce poporul şi-i porunceşte astăzi ca întotdeauna. Toţi ar trebui să recunoască seriozitatea specială, acum că se apropie judecata unei lumi întregi; însă doar aceia cu mintea reînnoită pot înţelege aceasta. Doar ei pot vedea că ‘în timpul care a trecut aţi îndeplinit voinţa naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură, şi în idolatrii nepermise. Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare sunt intrigaţi şi vă insultă. Însă oamenii aceştia îi vor „da socoteală Celui care este gata să judece viii şi morţii’.” (1Pet. 4:3-5, *NW*) Este păcat să ne gândim la cei care continuă cu bună ştiinţă să dispreţuiască cererile drepte ale lui Dumnezeu din cauza amorţelii lor cauzată de paharul de vin al beţiei sau din cauza lăcomiei. Ei sunt precum trântorul proverbial, prea leneş să-şi ducă mâna la gură. – Prov. 26:15.

Demni de milă, într-adevăr. Însă grija noastră trebuie să fie pentru aceia care arată pocăinţă pentru vechea cale de acţiune şi care, apoi, merg atât de departe până la a-şi dedica viaţa lui Iehova şi serviciului Său. Şi uitându-ne la marea adunare vizibilă a lui Dumnezeu, crescând în număr aşa de mare, trebuie să ne mişte să vedem dacă membrii individuali continuă să crească în putere spirituală şi în maturitate deopotrivă. Trebuie să arătăm această grijă fiecăreia dintre aceste persoane asemenea oilor ce sunt strânse acum, deoarece Dumnezeu aşa face.

RESPECTÂND „O NOUĂ PORUNCĂ”

Cât de tandru şi cu afecţiune îşi priveşte Iehova poporul este arătat în referirile pe care le face ca „lumina ochilor Săi”. (Zah. 2:8) Locul de onoare pe care El îl atribuie acestora este descris de către Daniel: „Cei care vor fi înţelepţi vor străluci precum strălucirea cerului; iar cei ce-i vor întoarce pe mulţi spre dreptate, vor străluci ca stelele pentru totdeauna.” (Dan. 12:3) Cu siguranţă că nu pentru ceea ce sunt ei primesc o asemenea descriere strălucitoare, ci bunătatea nemeritată a lui Iehova le-a fost oferită pentru loialitatea lor. Ce este aceea de fapt? Ceva mult mai puternic decât armele nucleare cu care această lume tocmai a fost familiarizată; ceva mai presus de orice comparaţie ca valoare cu cele mai mari

Cuprins

magazine de bogăţii materiale care s-ar acumula vreodată pe acest pământ. Acesta este Cuvântul adevărului pe care Iehova Îl dă martorilor Săi şi prin care El îi face purtători ai mesajului Său. Apostolul Pavel nu a subestimat importanţa unei asemenea sarcini, ci l-a îndemnat pe tânărul Timotei, unul dintre mesagerii lui Dumnezeu din primul secol: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Persevereză în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” – 1Tim. 4:15,16, *NW*.

Cei care sunt chemaţi acum şi care intră în minunata adunare a lui Dumnezeu, nu sunt chemaţi la o lucrare inutilă sau la o recompensă zadarnică. Ei lucrează pentru *viaţă,* „adevărata viaţă.” (1Tim. 6:19, *NW*) Eşti unul deja strâns în această adunare şi care îi ajută pe ceilalţi pe calea vieţii? Atunci nu eşti tu, oare, mişcat de seriozitatea faptului că trebuie să păstrezi adunarea ca un întreg care funcţionează pentru lauda lui Dumnezeu, îndeplinind cererile lui Dumnezeu, şi făcând un loc potrivit pentru ca Domnul Isus să-şi conducă „oile”? Atunci nu este o responsabilitate individuală să faci aceste lucruri, ceva la care fiecare slujitor creştin să „fie mereu atent”?

Ba da. Însă noi nu mai suntem motivaţi aşa cum erau evreii de dinaintea lui Mesia, printr-un cod de legi şi reguli scrise. Isus a lăsat în urmă, în loc de toate astea, un spirit nou de autoritate bazat pe propriul Său devotament altruist. „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiţi unii pe alţii, aşa cum v-am iubit Eu, aşa să va iubiţi şi voi unii pe alţii.” Şi luaţi aminte ce va demonstra aceasta: „Prin aceasta vor ştii toţi că sunteţi discipolii Mei, dacă aveţi iubire între voi.” (Ioan 13:34, 35, *NW*) Această poruncă nu poate fi împlinită în mod apatic printr-o atitudine a multor lumeşti de astăzi de „cum s-a câştigat, aşa s-a mâncat”. Nu trebuie să fie o afecţiune sau o pasiune neîntemeiată pe care clericii creştinătăţii o arată deseori şi care, în mod prostesc, încearcă să iubească totul, inclusiv această lume rea, şi s-o adopte prosteşte, în timp ce mărturisesc faptul că o schimbă. Cât de departe au ajuns? Nimeni să nu îndrăznească să practice ipocrizie în iubirea lui, căci Dumnezeu şi Cristos pot vedea ce noi nu putem, motivaţia din inima individului. Creştinii se află sub poruncile date de Dumnezeu prin intermediul organizaţiei Sale pentru a împlini cerinţele divine complet şi fără greşeală. Pavel a spus: „Îţi poruncesc să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil până la manifestarea Domnului nostru Isus Cristos.” (1Tim. 6:13, 14, *NW*) Acum având manifestarea lui Cristos ca dovadă, ne putem permite noi, care am fost binecuvântaţi să trăim astăzi, să ne relaxăm? Cu siguranţă că nu. Judecata pârjoleşte această lume veche, îngrămădind dovezi care îi garantează distrugerea timpurie. Sperăm la viaţă veşnică; aşa că să ne asigurăm că viaţa pe care o trăim acum merită să supravieţuiască în lumea nouă.

SEMNUL CE DEOSEBEŞTE

Progresul creştinilor este în joc, la fel al nostru şi al tovarăşilor noştri creştini. În creştinătatea religioasă lumească există o prefăcătorie înfloritoare cu privire la dragostea creştină şi la faptele bune. Însă această poleială este stricată în mod ireparabil prin ură, invidie, bârfă, calomnie, infidelitate, hoţie şi crimă.

Cuprins

Dumnezeu descrie astfel de practici: „Șase lucruri urăşte Iehova; da, şapte sunt o urâciune pentru El: ochii semeţi, limba mincinoasă, mâinile ce varsă sânge nevinovat; inima ce concepe lucruri rele; picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos care spune minciuni şi cel care seamănă neînţelegere între fraţi.” – Prov. 6:16-19, *AS*.

Ar fi prostesc să încercăm să înlăturăm aceste practici rele cu o singură fluturare a mâinii şi cu un cuvânt încrezător în sine ‘Nu voi fi niciodată vinovat de aşa ceva!’ De fiecare dată când ne deschidem gura, atunci când suntem mânioşi, riscăm să devenim vinovaţi. E atât de uşor să simpatizăm cu propria noastră cauză, să ne imaginăm că noi suntem în regulă, că fratele nostru cu care ne certăm nu are deloc dreptate, să apelăm la compătimirea altora, poate chiar să înfrumuseţăm povestea puţin, să începem treptat ceea ce se dezvoltă într-un cerc vicios al bârfei. Nu trebuie să furăm boul vecinului pentru a fi vinovaţi de furt, nici să îl ucidem cu o armă literală pentru a fi vinovaţi de crimă. „Moartea şi viaţa stau în puterea limbii.” (Prov. 18:21) „Orice specie de fiare, de păsări, de târâtoare şi de animale marine poate fi îmblânzită şi a fost îmblânzită de oameni. Însă limba, nici un om n-o poate îmblânzi. Nesupusă şi vătămătoare, ea este plină de venin ucigător.” (Iac. 3:7, 8, *NW*) Furtul unui nume bun înseamnă de asemenea hoţie. Distrugerea unei bune reputaţii în ochii altora este precum „crima”.

Feriţi-vă de a nu fi copleşiţi de asemenea practici şi ca bucuriile voastre în serviciul Împărăţiei să nu se micşoreze, deoarece cele două, lucrul bun şi cel rău, nu pot coexista la infinit. Iacov întreabă: „Ţâşneşte, oare, din acelaşi izvor şi apă dulce şi apă amară?” Iar el răspunde: „Dacă aveţi în inima voastră gelozie amară şi spirit de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului. Aceasta nu este înţelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică. Pentru că unde este gelozie şi spirit de ceartă, este dezordine şi orice lucru rău. Dar înţelepciunea de sus este în primul rând castă, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită. În plus, rodul dreptăţii este semănat în pace pentru cei care fac pace.” – Iac. 3:11, 14-18, *NW*.

Necazurile noastre se pot dezvolta chiar în plângeri şi rebeliune împotriva organizaţiei lui Dumnezeu, care ne-a dat odată adevărul, a avut grijă de noi şi ne-a hrănit, poate chiar începând cu găsirea vinei unuia sau mai multora dintre „servii” adunării locale, tovarăşii noştri sclavi care au fost numiţi să ne ajute în lauda noastră către Dumnezeu. Iuda ne avertizează împotriva sorţii unora precum: Cain, Core, Balaam, Iuda şi alţii care au simţit că vor deveni „stele fără orbită, cărora le este rezervată pentru totdeauna negura întunericului”. Şi-au pierdut astfel toată splendoarea care venea odată cu adevărul pe care îl predicau şi care le câştigase odinioară o asemănare cu stelele strălucitoare ale cerurilor.” – Iuda 13, *NW*.

Văzând posibilele consecinţe de temut aduse de ură şi invidie, nu ar trebui ca o mai mare toleranţă şi mai multe concesii să fie calea de acţiune mai înţeleaptă a noastră, chiar de la începutul eventualei probleme? „Iubirea”, ştiţi, „este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se irită. Nu ţine cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul,

Cuprins

crede totul, speră totul, suportă totul." Mică mirarea că Isus a numit această calitate ca fiind semnul distinctiv al discipolilor Săi. Vă aduceţi aminte? – 1Cor. 13:4-7, *NW*.

SUPRAVEGHETORI AI TURMEI

Nu, nu toţi vor continua să îşi aducă aminte aceasta. Aşadar aici este cazul în care aceia dintre noi care sunt mai puternici şi mai maturi în credinţă, trebuie să îi ajute pe cei mai slabi. Acesta este un motiv important pentru care avem nevoie de servi, supraveghetori în adunarea creştină. De aceea cererile pentru supraveghetori sunt atât de rigide, asigurându-se că va fi complet matur cel care va supraveghea. (1Tim. 3:1-13) Sarcina servului nu este un ornament de onoare, un titlu deţinut precum „gradele de onoare" oferite de universităţi demnitarilor din lume. Lucrarea adunării trebuie să fie şi lucrarea lor. Ei sunt păstori spirituali, deci problemele turmei cu privire la activitatea ei creştină trebuie să fie şi problemele lor. Faptul că turma trebuie hrănită trebuie să fie o problemă de cea mai mare preocupare pentru ei. Preocupare? Este acest termen suficient de sugestiv? Vedeţi cum sarcinile sale de apostol l-au afectat pe Pavel: „V-am scris cu *multe lacrimi* fiindcă am mult necaz şi multă nelinişte în inimă, dar nu ca să fiţi întristaţi, ci ca să ştiţi cât de mult vă iubesc." – 2Cor. 2:4, *NW*.

Ne putem noi imagina un pierde-vară, o atitudine apatică din partea unor oameni viteji, care au muncit cu zel în folosul scopurilor lui Dumnezeu de-a lungul istoriei Biblice? Ni-l putem imagina pe Noe spunându-le celor din casa lui: 'Anunţaţi-mă atunci când va fi gata arca ca să mă alătur şi eu?'. A spus Moise izraeliţilor în Egipt: 'Mă voi întâlni cu voi la Marea Roşie – ajungeţi acolo cum puteţi voi mai bine'? Oare a spus Iosua: 'Chemaţi-mă atunci când vor cădea zidurile cetăţii Ierihon'? Sau credeţi că a ar fi spus Isus vreodată: 'Salvaţi-vă cum puteţi mai bine; formaţi-vă propriile religii, puteţi să faceţi la fel cum au făcut fariseii şi saducheii evrei sectanţi'?

Gândiţi-vă de câte ori izraeliţii au murmurat împotriva lui Moise în timpul călătoriei prin pustiu. De nenumărate ori el a trecut cu vederea această învinuire şi această murmurare neîntemeiate; el a continuat să îi conducă sub îndrumarea lui Iehova. Singura dată când el a permis acestei cicăliri să-i îndepărteze judecata mai bună, în timp ce scotea apă dintr-o stâncă la Meriba, el a criticat adunarea, iar mânia l-a împins să se înalţe pe sine în ochii lor şi nu pe Dumnezeu. – Num. 20:10-13.

Acum, când stăm pe cel mai înalt vârf privind înspre antitipica ţară promisă a lumii noi, oare nu ni se par toate dificultăţile personale prea nesemnificative pentru a le permite să apară pe neaşteptate şi să umbrească marile chestiuni despre Numele lui Iehova şi cu privire la viaţa noastră veşnică? Maturitatea este ceea ce vrem noi, nu-i aşa? Maturitate, care va culmina în închinători adevăraţi complet maturi, bucurându-se de viaţă veşnică şi lauda lui Dumnezeu. Atunci, de ce să nu curăţăm tot ceea ce ar împiedica maturitatea noastră sau a fraţilor noştri spre acel scop dorit?

Cuprins

„Pământul care bea ploaia ce cade adesea pe el şi care dă apoi plante folositoare celor ce-l cultivă, primeşte în schimb binecuvântare de la Dumnezeu. Însă dacă dă spini şi mărăcini, este părăsit, este aproape să fie blestemat, şi sfârşeşte prin a fi ars.” Bunătatea nemeritată a lui Iehova pentru noi a fost la fel de bogată şi răcoritoare precum ploaia nouă. Nu nega în mod personal efectul faptelor tale bune creştine, prin a le risipi. În loc de aceasta, să umblăm în armonie cu organizaţia lui Dumnezeu către creştere, pace şi prosperitate şi să primim „o binecuvântare din partea lui Dumnezeu”. – Evrei 6:7, 8, *NW*.

IDOLATRIA MODERNĂ
PREUMBRITĂ

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este ‘o lampă pentru picioarele noastre şi o lumină pe cărarea noastră’. (Ps. 119:105, *AT*) Pe măsură ce trece timpul acea lumină creşte credincioasă promisiunii lui Dumnezeu: „Cărarea celor drepţi este ca lumina zorilor, a cărei strălucire creşte până la miezul zilei.” La aceasta trebuie să ne aşteptăm, căci, aşa cum apostolul Petru ne asigură, „Tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă.” – Prov. 4:18, *AT*; Rom. 15:4, *NW*.

Printre lucrurile scrise înainte pentru propriul nostru beneficiu se află şi seriile de paralele profetice între timpurile Biblice şi zilele noastre. De exemplu, Isus a afirmat că aşa cum a fost în zilele lui Noe şi ale lui Lot la fel va fi şi în timpul celei de-a doua prezenţe a Sa. (Mat. 24:3, 37-39; Luca 17:26-30, *NW*) Distrugerea vechiului Babilon a preumbrit distrugerea unei moderne organizaţii opozante puternice, de asemenea sub numele de Babilon. (Ier. 51:6-10; Apoc. 18:4) Şi de asemenea găsim o paralelă între un popor apostat al lui Dumnezeu, Israel, şi Creştinătate, care la fel, a devenit apostată.

Din cauza necredinţei naţiunii Israel, Iehova Dumnezeu şi-a propus să pună capăt suveranităţii acesteia şi s-o pustiască pentru şaptezeci de ani. Înainte să execute acea judecată, totuşi, Iehova a trimis profeţi care i-au mustrat pentru răutatea lor şi i-au avertizat de dezastrul iminent, aşa cum l-a trimis şi pe Noe să-i avertizeze pe oamenii ce trăiau înainte de potop şi pe Moise să îl avertizeze pe Faraon de plăgi. Unul dintre profeţii astfel trimişi în Israel, cu un mesaj cu privire vinovăţia şi condamnarea lor, a fost Ezechiel. El se afla printre copiii lui Israel care au fost luaţi captivi împreună cu regele lor Ioiachin în 618 î.C. (2Regi 24:10-

Cuprins

16) În cel de-al cincilea an în această captivitate, Iehova l-a însărcinat pe Ezechiel să acţioneze precum un purtător de cuvânt al Său:

„O, omule muritor, te numesc străjer al casei lui Israel; şi oricând vei auzi vreun cuvânt din gura Mea, trebuie să-i avertizezi din partea Mea. Dacă spun celor răi: 'Veţi muri cu siguranţă', şi tu nu-i avertizezi – dacă nu spui nimic pentru a-l avertiza pe omul nelegiuit de la calea lui cea rea, pentru a-şi salva viaţa – el va muri pentru nelegiuirea lui, însă sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dacă, totuşi, îl avertizezi pe cel rău, iar el nu se întoarce de la calea lui nelegiuită şi de la comportamentul său rău, va muri pentru nelegiuirea lui, însă tu te vei salva." – Ezec. 3:17-19, *AT*.

Într-o zi, după ce Ezechiel a servit astfel ca şi străjer al lui Dumnezeu pentru un an şi două luni, a fost trimis la el un glorios mesager angelic: „Şi iată! Era o înfăţişare de om, de la spate în jos părea ca focul, iar de la spate în sus părea de o strălucire ca de metal." Acest mesager ceresc, prin intermediul viziunilor, l-a dus pe Ezechiel la Ierusalim (el aflându-se de fapt la Babilon în timpul acela) şi acolo, într-un tur de inspecţie, i-a dezvăluit practicile dezgustătoare comise de către fraţii lui izraeliţi, închinători declaraţi ai singurului Dumnezeu adevărat, Iehova. – Ezec. 8:1-3, *AT*.

CHIPUL INDIGNĂRII

Primul lucru pe care Ezechiel l-a văzut a fost „chipul indignării" stând la „nord de poarta de la altar, la intrare", în curtea interioară şi care era adorat în locul lui Iehova Dumnezeu. Fiind creat de om şi înlocuindu-l pe Iehova ca cel căruia trebuie să i se aducă închinarea, urma să îl provoace pe Dumnezeu la indignare şi gelozie, aşa cum avertizase el, astfel că urma să se numească, pe bună dreptate, „chipul indignării." – Ex. 20:4-6; Ezec. 8:4-6, *AT*.

Acest chip sau idol al indignării pe care Ezechiel l-a văzut era inspirat de către Satan Diavolul şi susţinut sau reprezentat de el ca fiind personificarea geloziei şi invidiei. El era gelos şi invidios pe închinarea pe care prima pereche de oameni i-a oferit-o lui Iehova Dumnezeu, şi astfel el a pus la cale să-i înstrăineze de Făcătorul lor, prin intermediul calomniei. (Gen. 3:1-5) Oferta sa către Isus cu privire la toate împărăţiile lumii, dacă Isus făcea un singur act de închinare în faţa lui, dovedeşte cât de lacom vroia să fie venerat. (Mat. 4:9,10, *NW*) Şi dacă el nu reuşeşte ca alte creaturi să i se închine, el conspiră ca cel puţin să-i atragă de la închinarea rivalului său, Iehova Dumnezeu.

Pentru a fi precum Cel Prea Înalt, Satan Diavolul a complotat să denigreze Teocraţia tipică, Israel, care îşi avea sediul în Ierusalim. Atunci când a reuşit să cauzeze căderea acelei naţiuni el a simţit că a realizat ambiţia pe care o nutrise în inima sa: „Mă voi înălţa la cer, îmi voi ridica tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu; şi voi sta pe muntele adunării, în cele mai extreme părţi din nord; mă voi înălţa deasupra celor mai înalţi dintre nori; Mă voi face ca Cel Prea Înalt." – Isa. 14:13,14, *AS*.

În ambiţia sa de a rivaliza cu Iehova, Satan, în aceste zile din urmă, a ridicat un substitut pentru Împărăţia lui Dumnezeu, care substitut îl stârneşte pe

Cuprins

Iehova, adevăratul Dumnezeu, la un resentiment drept. Isus identifică acest chip pentru noi în măreaţa Sa profeţie cu privire la cea de-a doua prezenţă a Sa, care, potrivit profeţiei din Biblie, a început în 1914. Acolo El vorbeşte despre acest chip ca fiind „lucrul dezgustător care cauzează pustiire, despre care a vorbit profetul Daniel, stând într-un loc sfânt." – Mat. 24:15,16, *NW*.

Acest substitut, produsul geloziei lui Satan, care este un lucru dezgustător din punctul de vedere al lui Dumnezeu, care cauzează resentiment în Iehova Dumnezeu, care pustieşte credinţa oamenilor în Împărăţia lui Dumnezeu şi care, în cele din urmă, cauzează distrugerea lor, nu este altul decât planul omului modern, o asociere mondială de naţiuni, prima dată făcându-şi apariţia sub numele de Liga Naţiunilor, iar apoi sub numele de Organizaţia Naţiunilor Unite. Cât de dezgustător trebuie să-i fi apărut lui Iehova, şi cum trebuie să-L fi umplut de resentiment să observe cum oamenii înlătură Împărăţia Lui şi salută aceste instrumente făcute de om ca „singura speranţă a omului", singura „lumină existentă" şi ca fiind „expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ"!

Aceste afirmaţii făcute de clerici au făcut, cu siguranţă, oamenii să îşi îndrepte atenţia către planuri umane şi către agenţii şi să piardă din vedere remediul lui Dumnezeu pentru necazurile omenirii. Preamărind, servind şi supunându-se acestor lucruri făcute de oameni, ei au devenit vinovaţi de idolatrie închinându-se la lucrarea mâinilor lor. Iar acei clerici pretind că îl urmează pe Isus Cristos, care a refuzat să aibă de-a face cu împărăţiile acestei lumi! – Isa. 2:8.

MODERNIST SI FUNDAMENTALIST

Mesagerul angelic, apoi, i-a poruncit lui Ezechiel să sape o groapă prin peretele curţii templului, şi făcând astfel, Ezechiel a dat de o uşă. Intrând, a văzut, spre uimirea lui, „tot felul de reptile şi fiare dezgustătoare, împreună cu toţi idolii din casa lui Israel, reprezentaţi pe pereţi de jur împrejur. Şi acolo se aflau şaptezeci din bătrânii casei lui Israel ... stând în faţa picturilor, fiecare cu cădelniţa în mână, din care se ridica un miros precum un nor de tămâie." (Ezec. 8:10,11, *AT*) Acolo se aflau oameni ce susţineau a fi închinători ai lui Iehova Dumnezeu şi în acelaşi timp profanau pereţii templului său cu picturi de animale necurate şi de idoli pentru care aprindeau tămâie. Ce anume din acestea au corespondent în zilele noastre?

Majoritatea clerului creştinătăţii, atât catolici cât şi protestanţi, în timp ce mărturisesc a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, şi cu toate că sunt ordinaţi numiţi şi plătiţi să facă aceasta, învaţă teoria evoluţiei, şi anume că omul este sânge înrudit cu animalele inferioare, teorie care contrazice în mod ferm Cuvântul lui Dumnezeu. Ei renegă creaţia specială, şi anume că Dumnezeu a făcut toate creaturile după specia lor, chiar dacă toate dovezile din geologie şi procesul legilor ereditare sprijină Biblia în această privinţă.

Deci, pentru a fi consideraţi mai înţelepţi decât Biblia şi pentru a câştiga aprobarea modernei şi ştiinţificei aşa numită lume a „erei inteligente", ei vorbesc dispreţuitor cu privire la relatările Biblice despre creaţie, spunând că Moise, în

Cuprins

primele două capitole din Geneza, pur şi simplu a înregistrat numai convingerile primitive, neştiinţifice ale acelor zile, şi că Dumnezeu nu a avut nimic de a face cu ceea ce a scris el acolo. Aceşti idolatri au trecut cu vederea că Isus însuşi a citat din primul capitol al Genezei, ceea ce nu ar fi făcut dacă nu l-ar fi considerat inspirat. (Mat. 19:4-6) Cu toate acestea, în templele lor ale religiei, bătrânii moderniști pictează pentru enoriaşii lor picturi cu omul ce datorează tot ce are animalelor inferioare, prin intermediul evoluţiei, şi nu Creatorului, lui Iehova Dumnezeu, prin urmare angajându-se într-o formă de idolatrie.

Spunându-i lui Ezechiel că încă vor fi urâciuni mai mari, ghidul lui angelic l-a dus la „uşa de la poarta din nord a casei DOMNULUI. Şi iată! Acolo stăteau femei care plângeau după Tamuz." (Ezec. 8:14, *AT*) Tamuz era un dumnezeu fenician, unul dintre dumnezeii demoni daţi de Diavol în eforturile de a-i îndepărta pe oameni de la închinarea singurului Dumnezeu adevărat, Iehova.

Găsim, oare, o clasă de femei ce plâng printre aceia care declară că sunt creştini, corespondentul modern al izraeliţilor din zilele lui Ezechiel? Da, găsim. Sunt mulţi lucrători plini de zel ai bisericii, în special fundamentalişti, care, căutând să-l aducă pe Dumnezeu în afaceri şi religie, deplâng declinul suferit de puterea exercitată de organizaţiile lor religioase. Unii dintre aceştia vorbesc în favoarea unui amendament din Constituţia Statelor Unite prin care Isus Cristos să fie recunoscut ca rege spiritual al naţiunii; alţii ar fi mulţumiţi dacă doar numele lui Dumnezeu ar fi apărut în acel document, ca şi cum asemenea măsuri ar face naţiunea împărăţia lui Dumnezeu. În timp ce susţin să se închină lui Dumnezeu, ei îşi pun pe primul loc organizaţiile religioase

Aceşti lucrători zeloşi ai bisericii, în timp ce îşi declară credinţa în Biblie, nu sunt interesaţi de niciuna dintre profeţiile acesteia care arată că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Ei s-au aliat cu moderniştii şi cu evoluţioniştii şi susţin guvernele acestei lumi ca fiind „stăpânirile înalte", menţionate în Romani 13:1-3, ca şi când guvernele totalitare asemenea unor fiare şi democraţiile corupte ar fi ordinate de către Dumnezeu. În armonie cu ilustraţia, constatăm că femeile sunt cei mai puternici susţinători ai acestor organizaţii religioase.

IDOLATRIZÂND INTELECTUALITATEA

Continuând cu inspecţia, mesagerul angelic i-a arătat lui Ezechiel, şi prin intermediul lui ne arată şi nouă astăzi, alte practici idolatre. „Şi m-a adus în curtea interioară a casei DOMNULUI. Şi iată! La uşa templului DOMNULUI, între altar şi vestibul, se aflau douăzeci şi cinci de bărbaţi, cu spatele la templul DOMNULUI, şi cu faţa spre răsărit, închinându-se soarelui din răsărit." – Ezec. 8:16, *AT*.

Soarele este sursa de lumină şi de energie a acestei planete. În zilele lui Ezechiel cei care îl venerau au trecut cu vederea faptul că soarele era pur şi simplu un corp neînsufleţit şi cel care merita închinarea şi lauda era Iehova Dumnezeu, pentru binecuvântările soarelui aduse omului. Acei ce venerau soarele atunci, îşi găsesc corespondent în clericii moderni ai creştinătăţii şi în enoriaşii lor care venerează lumina cunoştinţei materialiste lumeşti, ştiinţa, intelectualitatea, şi care

Cuprins

le atribuie meritul pentru iluminarea şi binecuvântările oamenilor. Prin urmare, îi găsim pe clerici predicând probleme „ştiinţifice”, psihologie, filozofie, arte, UNESCO; dintre care toate accentuează înţelepciunea lumească, ceea ce este foarte măgulitor pentru oameni, însă este nebunie înaintea lui Dumnezeu. – 1Cor. 1:18-31.

Comentând această situaţie, slujitorii creştini au adoptat o rezoluţie, la un congres ţinut la Indianapolis, Indiana, pe 29 August, 1925, şi intitulată „Mesajul Speranţei”, printre altele, spunând următoarele: „Puterile mondiale, ştiinţa şi filosofia, comerţul şi religia, ... susţin a fi lumina lumii, arătând toată lumina care străluceşte pentru a lumina şi călăuzi rasa umană. Intriga, duplicitatea şi escrocheria sunt factori la care puterile politice şi comerciale apelează pe faţă; ştiinţa şi filosofia sunt marcate de vanitate şi independenţă; în timp ce religioniştii, atât catolici cât şi protestanţi, sunt remarcaţi prin aroganţa lor, îngâmfare, nelegiuire şi necredinţă. Prin urmare, este evident că remediile oferite de oricare şi de toate elementele menţionate mai sus sunt în van, neputincioase şi fără putere să satisfacă dorinţele oamenilor.”

ROADELE IDOLATRIEI ŞI RECOMPENSA EI

În anii recenţi s-a constatat o mare creştere în nelegiuire. Cine este responsabil pentru această stare demnă de milă? Potrivit Cuvântului lui Iehova, vina este a creştinilor declaraţi care s-au întors către idolatrie. „Este un lucru prea neînsemnat pentru casa lui Iuda să facă aceste urâciuni pe care ei le fac aici, ca să mai trebuiască să umple pământul de nelegiuire, şi să mă supere şi mai mult?” – Ezec. 8:17, *AT*.

Atunci când oamenii observă lipsa de credinţă şi convingere, vanitate, ipocrizie şi lăcomie pentru câştig egoist din partea liderilor lor religioşi, este oare de mirare că ei înşişi îşi pierd orice respect faţă de principiile lui Dumnezeu ale adevărului şi dreptăţii pe care le mai au, şi că nu mai au frică de Dumnezeu înaintea ochilor lor? Practicile de idolatrie, de a înlocui împărăţia lui Dumnezeu cu Naţiunile Unite, şi relatarea inspirată a creaţiei cu teoria evoluţiei, de a plânge după organizaţiile făcute de om şi închinarea la luminile materialiste ale lumii, nu reprezintă puteri drepte împotriva forţei răului văzut şi nevăzut, şi nici împotriva înclinaţiilor spre păcat din trupurile noastre muritoare.

Oare va tolera Iehova Dumnezeu, pentru totdeauna, această stare de lucruri? Va permite El să continue până când se va afunda sub greutatea propriei corupţii, prin urmare permiţând „istoriei să se repete”? Nu, nu va permite. Aşa cum El a oprit calea de acţiune nelegiuită a Israelului în anul 607 î.C., aşa va opri şi acum practicile idolatre şi corupte din aceste zile, după cum a avertizat: „Prin urmare, voi acţiona cu furie. Ochiul Meu nu va cruţa, nici nu voi avea milă; chiar dacă vor striga în auzul Meu, nu-i voi asculta.” – Ezec. 8:18, *AT*.

Cuprins

Să creştem în bunătate nemeritată

VĂZUTE în lumina care trebuie, toate lucrurile de care ne bucurăm, viaţa, răsăritul, ploaia, şi toate lucrurile de care nu ne bucurăm, sunt expresii ale bunătăţii nemeritate a lui Iehova. La început, când Dumnezeu a creat omul, i-a dăruit un cămin frumos, o pereche minunată şi un mandat pentru a fi roditor, pentru a se înmulţi, a umple pământul şi a-l stăpâni, şi să exercite stăpânire peste animalele inferioare, toate acestea fiind o favoare nemeritată, din bunătate nemeritată; chiar aşa a fost şi faptul că Dumnezeu le-a permis primilor noştri părinţi să trăiască mulţi ani după ce ei s-au răsculat.

Rasa umană, reprezentată de Noe şi familia acestuia, a fost cruţată în acel timp de marele potop prin bunătate nemeritată. Iar promisiunile lui Dumnezeu şi modul cum s-a purtat faţă de Avraam şi descendenţii săi, naţiunea Israel, au fost alte expresii ale bunătăţii lui nemeritate. Cea mai mare expresie a bunătăţii nemeritate a lui Iehova a fost, totuşi, darul ca singurul Său Fiu născut să fie Salvatorul şi Răscumpărătorul nostru. Cea mai mare expresie atât prin ceea ce l-a costat pe Dăruitorul acestuia - da, l-a costat pe Iehova să îl trimită pe Fiul Său pe pământ, să sufere şi să moară, aşa cum El bine a ilustrat în drama profetică cu privire la Avraam care trebuia să-l ofere ca jertfă pe fiul lui Isaac – cât şi prin beneficiul pentru cei care l-au primit, prin aceea că va însemna viaţă veşnică pentru noi. – Efes. 1:7, *NW*.

Următoarea după acest dar este expresia bunătăţii nemeritate a lui Iehova care a venit către noi prin înţelegerea Cuvântului Său, Biblia; cunoştinţa cu privire la Iehova, cine este El şi care sunt scopurile şi atributele Sale; şi în mod special cunoştinţa cu privire la justificarea Numelui Său măreţ şi la supremaţia Lui prin intermediul împărăţiei Sale.

Acest adevăr a adus cu sine alte expresii ale bunătăţii nemeritate a lui Iehova, precum: libertatea relativă a copiilor Săi, speranţa lumii noi a dreptăţii şi binecuvântării ce va veni pentru că l-am servit pe Dumnezeu, onorându-i Numele şi aducând mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă.

NEVOIA DE A CREŞTE

După ce am primit atâta bunătate nemeritată din partea lui Iehova, ar trebui să fim mulţumiţi cu aceasta, ignorând sau refuzând să acceptăm şi alte expresii ale bunătăţii Lui nemeritate pe care El continuă să ni le trimită? Putem noi să fim mulţumiţi de măsura creşterii pe care am atins-o? Putem sta nemişcaţi?

Nu, nu ne putem permite să stăm nemişcaţi. Nu îndrăznim să ne mulţumim cu acea măsură de creştere pe care am atins-o, chiar dacă suntem copii, aşa cum erau cei cărora Pavel le-a adresat cuvintele sale în Evrei 5:11-14 (*NW*), sau avansaţi. Poate că nu suntem mulţumiţi de asemenea bunătate nemeritată aşa cum

Cuprins

am primit-o, însă trebuie să continuăm să creştem în această privinţă, aşa cum ne îndeamnă apostolul Petru: „Păziţi-vă ca să nu fiţi târâţi cu ei de nelegiuirea oamenilor care sfidează legea şi să cădeţi de la statornicia voastră. Nu, ci continuaţi să creşteţi în bunătate nemeritată şi în cunoştinţă despre Domnul şi Salvatorul nostru Isus Cristos.” – 2Pet. 3:17, 18, *NW*.

Deoarece Iehova continuă să trimită mai multe expresii ale bunătăţii Sale nemeritate către noi, eşecul în a le accepta ar arăta o lipsă de apreciere. Asemenea lipsă de apreciere ar rezulta în curând în dispreţuirea bunătăţii Sale nemeritate. Îi datorăm Binefăcătorului nostru să continuăm să creştem.

Şi, de asemenea, datorăm aproapelui nostru să continuăm să primim chiar mai mult din bunătatea nemeritată a lui Iehova. Cum aşa? Pentru că avem obligaţia să ajutăm pe fiecare care vine în contact cu noi, după cum permite oportunitatea, să umble pe calea dreptăţii, şi cu cât primim mai multă bunătate nemeritată cu atât mai mult vom putea să-i ajutăm şi pe alţii. „În măsura în care fiecare a primit un dar, folosiţi-l slujindu-vă unii altora ca buni administratori ai bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu, manifestată în moduri diferite.” – 1Pet. 4:10, *NW*.

În plus faţă de aceasta, ne datorăm nouă înşine să continuăm să creştem în bunătatea nemeritată a lui Iehova. Trăim timpuri primejdioase. Nelegiuirea este din ce în ce mai multă. Dragostea multora s-a răcit. Satan se află undeva prin jur, răcnind precum un leu, căutând să devoreze pe cineva, însă acum, de când a fost alungat din cer, furia lui nu mai cunoaşte limite împotriva celor care respectă poruncile lui Dumnezeu. Opoziţia şi ispitele cresc din ce în ce mai mult. Oricine crede că are o poziţie fermă va cădea cu siguranţă. Dacă nu continuăm să creştem nu vom putea sta în picioare. Dacă nu facem progrese, vom cădea din nou în orbire, inactivitate şi păcat. Nu există starea pe loc. – Mat 24:12; 1Cor. 10:12; 2Tim. 3:1-7; 1Pet. 5:8; Apoc. 12:17, *NW*.

Oricum, creşterea în bunătatea nemeritată a lui Iehova nu este numai o problemă de siguranţă, ci şi una de bucurie. Recompensele date de Iehova ne vor aduce încântare; dacă le ignorăm necrescând în bunătatea sa nemeritată, pur şi simplu nu ne dăm seama de ceea ce pierdem. Bucuriile de a căpăta cunoştinţă şi de a creşte în pricepere depăşesc beneficiile şi bucuriile pe care le primim din hrana materială. (Ps. 119:162; Iov 23:12) Şi ce experienţe interesante şi ce satisfacţii ne aşteaptă în serviciu, dacă noi creştem calitativ şi cantitativ în serviciul prestat! Şi ce bucurii de asociere, de cooperare şi de afecţiune frăţească ne aşteaptă dacă ne dezvoltăm abilitatea de a ne înţelege bine cu alţii! (Psalm 133), şi ce primim în schimb prin progresele făcute în dragostea noastră pentru dreptate şi în ura noastră faţă de răutate, pe calea victoriei, că ne-am exersat autocontrolul. – Tit 1:15, *NW*.

CREŞTERE ÎN PATRU MODURI

Pentru a creşte în cunoştinţă şi pricepere trebuie să ne folosim de tot ajutorul pe care Dumnezeu ni l-a oferit – Cuvântul Lui, organizaţia Lui şi forţa Lui activă sau siritul sfânt. Trebuie să studiem în particular, atât Biblia cât şi ajutoarele Bibliei, precum şi să ne adunăm pentru studiu în grupă. Toate acestea ne vor face să creştem în cunoştinţă, dar pentru a creşte în pricepere trebuie să dobândim o

Cuprins

apreciere sinceră a ceea ce învăţăm, făcându-ne să acţionăm în concordanţă cu cunoştinţa noastră. Prin urmare, ar trebuie să ne întrebăm în continuu: Cum se aplică aceasta în cazul meu?

Mai departe trebuie să creştem în cantitate şi în calitate în ceea ce priveşte activitatea noastră de serviciu. Cât din bunătatea nemeritată a lui Iehova ne aşteptăm să primim când ne petrecem numai o oră pe săptămână în serviciul Său? Cu siguranţă, aceasta pare să indice o lipsă de creştere, atunci când noi găsim numai o oră din 168 pentru a predica veştile bune ale Împărăţiei.

Nu cantitatea de timp este singurul sau primul criteriu în funcţie de care să creştem în bunătate nemeritată. Problema îmbunătăţirii calităţii serviciului nostru este de o importanţă şi mai mare. Folosindu-ne de publicaţii, de întruniri şi de oportunităţile oferite noi vom fi capabili să ne dezvoltăm eficacitatea cu care predicăm; ne vom dezvolta abilitatea de a plasa literatură, de a combate argumente cu tact, de a stabili studii biblice în casele oamenilor.

Şi pentru că suntem datori faţă de Iehova Dumnezeu, cât şi aproapelui nostru şi nouă înşine, să creştem în bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru, să nu ne temem, deci, să acceptăm privilegiile adiţionale ale serviciului care ne sunt întinse. Mai degrabă, să profităm cu nerăbdare de asemenea oportunităţi şi să scoatem ce e mai bun din ele. Adevărat, învăţând să ne extindem lucrarea în sfere mai largi ale serviciului ar putea însemna instruire, dar implică şi comiterea unor greşeli din partea noastră; dar care dintre ele? Ar trebui să ne evaluăm mândria împotriva unor oportunităţi mult mai mari în a face bine? Să nu spunem despre noi că nu suntem calificaţi. Să cadă acea responsabilitate asupra celui care ne aduce responsabilităţi şi privilegii suplimentare. Ţineţi minte că, cu cât sunt mai mari privilegiile noastre şi cu atât mai bine avem grijă de ele, cu atât ne vom putea bucura de bunătatea nemeriată a lui Iehova.

Ca să continuăm să creştem în bunătatea nemeritată a lui Iehova mai înseamnă să facem progrese în abilitatea noastră de a ne înţelege bine şi de a fi în armonie cu fraţii noştri. Pavel le-a spus fraţilor Corinteni că gelozia şi cearta erau semne că nu s-au maturizat încă. (1Cor. 3:1-3, *NW*) Da, este copilăresc să amplifici orice remarcă de jignire, să porţi ranchiună, să depui eforturi pentru a te răzbuna. Dacă noi vrem să ne bucurăm şi mai mult de bunătatea lui Iehova trebuie să trecem cu vederea toate mărunţişurile şi să încercăm să îl ajutăm pe fratele nostru care a greşit, în loc să încercăm să îl pedepsim.

În cele din urmă, pentru a continua să creştem în bunătatea nemeritată a lui Iehova trebuie să facem progrese atât în ceea ce priveşte abilitatea noastră de a discerne între ce e bine şi ce e rău, cât şi în privinţa atitudinii noastre referitor la aceste principii. Trebuie să facem progres în controlarea spiritului, exprimându-ne şi mai mult dragostea faţă de dreptate şi ura faţă de răutate. – Evrei 1:9, *NW*.

IMPULS PENTRU CREŞTERE

Deşi se pot face puţine lucruri pentru a stimula o creştere naturală, aceasta nu este valabilă şi în cazul creşterii spirituale. Măsura în care creştem în sens spiritual depinde de zelul nostru, care este determinat de dragostea noastră, care, la

Cuprins

rândul ei, depinde de aprecierea noastră. Iar cea mai roditoare modalitate prin care ne exprimăm aprecierea, dragostea şi zelul este prin ajutorul oferit altuia pentru a-l face să crească.

În această privinţă luaţi aminte la servii din organizaţia martorilor lui Iehova. Nu sunt ei, oare, toţi numiţi în scopul ajutorării altora să crească? Cu siguranţă. Şi oare ajutorul pe care ei îl dau altora să crească, nu îi ajută şi pe ei să crească? Nu există îndoială în privinţa asta. De exemplu, fratele care conduce studiul *Turnului de veghere* nu profită mult de pe urma acestuia, pentru că şi-a pregătit lecţia pentru ai putea ajuta pe alţii? De necontestat, aşa a fost, căci pentru a fi capabili să explicăm altora o chestiune, trebuie s-o înţelegem noi.

Acelaşi lucru se aplică şi altor servi din grupă. Căci pentru a fi capabili să-i ajute pe alţii ei trebuie să se pregătească, trebuie să fie la îndemână la toate întrunirile şi la puncte de întâlnire pentru mărturie. Prin ajutorul dat altora ca să crească în cunoştinţă şi pricepere, în cantitate şi în calitate a serviciului lor, în dragoste frăţească şi în autocontrol, ei se ajută în mod automat şi pe ei înşişi.

Iehova Dumnezeu a revărsat multă bunătate nemeritată asupra rasei umane şi în mod special asupra acelora care s-au dedicat serviciului Său. Mai are multă păstrată pentru noi, şi noi îi datorăm Lui, aproapelui nostru şi nouă înşine, să ne folosim de aceasta, pentru a continua să creştem în bunătatea Lui nemeritată. În acest scop, să ne folosim de orice oportunitate pentru a ne extinde cunoştinţa şi priceperea, să ne dezvoltăm cantitativ şi calitativ activitatea de serviciu, abilitatea de a coopera cu tovarăşii noştri slujitori, dragostea faţă de dreptate şi ura faţă de răutate.

Închinarea curată şi triumfătoare

ASTĂZI, comuniştii, ateiştii şi alte persoane cu înclinaţii materialiste, susţin cu batjocură că toţi dumnezeii sunt imaginari. Asemenea batjocoritori, prin urmare, trebuie să admită că venerarea dumnezeilor este un factor foarte real şi potent în vieţile oamenilor şi ale naţiunilor. Creştinii ştiu că există numai un singur Dumnezeu adevărat, Iehova, şi un singur Domn, Isus Cristos, şi că există un fals (însă nu imaginar) ‘dumnezeu al acestui sistem de lucruri’, Satan Diavolul, şi că el a asociat cu sine demoni ca fiind dumnezei mai mici. – 1Cor. 8:4-7; 10:20; 2Cor. 4:4, *NW*.

Adevăratul Dumnezeu Iehova îi provoacă pe toţi dumnezeii acestei lumi la o întrebare: A cui închinare va triumfa? Satan s-a lăudat la început că Dumnezeu nu îşi va păstra închinarea liberă de contaminare. Pentru a-şi dovedi lauda el s-a folosit de propria lui închinare falsă pentru a aduce ocară şi presiune asupra închinării adevărate, căutând să facă să fie compromisă în scopul câştigului personal, astfel sperând ca Dumnezeu să o nimicească, aşa încât Satan şi închinarea lui să triumfe.

Cuprins

Pentru a ne păzi împotriva acestui pericol, Dumnezeu, prin intermediul Cuvântului Său, a avertizat poporul Israel cu privire la a nu avea de a face cu închinarea falsă. Dând greş în a asculta aceste avertismente Israel şi-a corupt închinarea, încât Dumnezeu a permis să fie dus în captivitate în 607 î.C., şi în final distrus în 70 A.D. De fiecare dată, cu toate acestea, a rămas o rămăşiţă, pe care Satan şi habotnicii lui din religia falsă nu au fost capabili să o corupă.

Încă din cel de-al doilea secol A.D. creştinătatea s-a compromis cu păgânism, în doctrine şi în practici, pentru a câştiga popularitate, iar în secolul al patrulea ea şi-a schimbat libertatea şi virtutea pentru a câştiga putere temporară. Un asemenea adulter spiritual va aduce pentru ea o moarte de adulteră. – Mal. 3:5; Iac. 4:4, *NW*.

Judecând după număr ar părea că Diavolul a câştigat, făcându-i pe cei ce mărturisesc că se închină lui Dumnezeu să-şi corupă religia. Însă nu e aşa. Nu a reuşit să nimicească adevărata închinare cu totul. Aşa cum o rămăşiţă de închinători adevăraţi a supravieţuit pustiirii Ierusalimului pentru a se întoarce în 537 î.C; şi la fel cum o rămăşiţă de creştini a supravieţuit distrugerii Ierusalimului în 70 A.D., la fel şi astăzi Iehova are o rămăşiţă pe care Diavolul nu a putut să o corupă sau să o distrugă.

În ultima parte a secolului trecut această rămăşiţă a început să se formeze. În timpul Primului Război Mondial aceşti servi ai lui Iehova au fost luaţi cu forţa de către duşmanii lor politici şi religioşi. Victoria asupra lor, cu toate acestea, a fost scurtă, căci Iehova i-a eliberat din captivitatea Babilonului modern, ca ei să poată duce mai departe adevărata închinare.

De la eliberarea poporului lui Iehova în 1919 Satan a tot încercat să îi corupă şi să îi distrugă prin aducerea forţelor violente asupra lor, fascismul şi nazismul, presiunile militare ale celui de-al Doilea Război Mondial, iar acum forţele comunismului internaţional. Însă toate eforturile lui Satan până în acest an 1952 au eşuat şi vor continua să dea greş. Închinarea curată a lui Iehova a triumfat; servii Lui au fost păstraţi, eliberaţi, iar închinarea lor a fost purificată, iar acum marea mulţime care se asociază cu această rămăşiţă dovedeşte încă o dată acel triumf. La Armaghedon acel triumf va fi complet.

Toţi care vror să se bucure de binecuvântările închinării adevărate în lumea nouă a lui Iehova să cerceteze orfanii şi văduvele în necazurilor lor şi să se păzească nepătaţi de această lume. – Iac. 1:27.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1951.

Împărăţia lui Cristos nu este o parte a lumii

Atâta timp cât există procentul actual de analfabetism religios şi biblic, clericii vor face ce ştiu mai bine să se absolve de responsabilitate în domeniul lor declarat, mai degrabă decât să îl ignore pentru a se ocupa de altele. Dumnezeu nu

Cuprins

se află în disputele politice ale pământului. Împărăţia lui este separată de asemenea lucruri, şi numai prin puterea Sa de a aboli sistemul nelegiuit vor veni şi binecuvântările Sale pe pământ, şi nu prin vreun politician actual. Cristos şi apostolii Săi au recunoscut aceste lucruri, chiar dacă nu erau o parte a lumii – o cale de acţiune atât de diferită de cea al clericilor din zilele noastre. (Ioan 15:17-19; 17:16, 17; 18:36; Iac. 1:27) Dumnezeu vorbeşte prin intermediul Cuvântului Său. Cei care îl contrazic vor fi respinşi.

Sclavi Teocratici

„Fiţi sclavi pentru Iehova." – Rom. 12:11, NW.

Există vreo onoare şi demnitate în a fi sclav? După standardele acestei lumi acest lucru nu prea e posibil. În timpul răspândirii sclaviei în general cei într-o astfel de slujbă, deşi deseori desfăşurau activităţi şi aveau ocupaţii care astăzi sunt privite ca profesionale, culte şi onorabile, erau priviţi ca inferiori. A existat un mare abuz al instituţiei sclaviei, iar eliberarea din sclavie a fost lentă şi mult aşteptată. Se relatează că unele ţări Mahomedane încă mai păstrează această instituţie. Ea a fost introdusă în coloniile Britanice în America, în secolul al XVII-lea, şi nu a fost abolită în Statele Unite ale Americii până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. De fapt, până în acelaşi secol al XIX-lea sclavia nu a fost abolită de guvernele creştinătăţii în general. În multe părţi descendenţii acelor sclavi eliberaţi sunt priviţi în continuare cu dispreţ şi ţinuţi în anumite limite. Cum se poate, atunci, să fii sclav şi să porţi o onoare şi demnitate cu această slujbă? Cum se poate să fii numit sclav sau să alegi să te numeşti astfel, şi să nu fie ceva umilitor? Ei bine, totul depinde de al cui sclav eşti şi de cel fel de sclav eşti. A fi un sclav teocratic este o onoare şi un privilegiu. Este o sclavie care duce la viaţă veşnică.

2. Sclavia este o instituţie veche. Existenţa ei din punct de vedere social şi economic înainte de potop nu este relatată în Biblie. Dar faptul că ea urma să apară cândva după potop a fost prezis când Noe, după ce a fost insultat de fiul său Ham, a blestemat pe unul din băieţii lui Ham, spunând: „Blestemat să fie Canaan! Să fie cel mai de jos dintre sclavii fraţilor lui. ... Binecuvântat de DOMNUL Dumnezeul meu să fie Sem; şi Canaan să fie sclavul lui! Dumnezeu să-l extindă pe Iafet, şi el să locuiască în corturile lui Sem; dar Canaan să fie sclavul lui!" (Gen. 9:25-27, *AT; Mo*). Aceasta nu a condamnat pe una din cele trei ramuri principale ale familiei umane la sclavie inevitabilă. Nu, ci realitatea este că acest blestem pe care Dumnezeu l-a inspirat pe Noe să-l rostească a fost împlinit cu secole mai târziu. În acel timp Iehova Dumnezeu a adus pe poporul Său ales, izraeliţii, în ţara Canaan, şi la poruncă divină ei au exterminat pe canaaniţi sau i-au înrobit pe mulţi dintre ei,

Cuprins

cum ar fi locuitorii Gabaonului şi oraşele aliate. A fi un astfel de sclav, din cauza faptului că erau născuţi din Canaan cel blestemat, era într-adevăr o umilinţă.

3. Dar comparând sclavi cu sclavi, ce bărbat sau femeie temătoare de Dumnezeu nu ar considera o onoare faptul de a fi un sclav al lui Avraam, descendentul fiului lui Noe, Sem? De ce? Pentru că Avraam a fost un om al credinţei în Dumnezeul cel adevărat Iehova, şi datorită credinţei lui ascultătoare el a fost „prietenul lui Dumnezeu". Iehova Dumnezeu nu i-a interzis lui Avraam să aibă sclavi după obiceiul acelui timp. Noe binecuvântase pe străbunicul lui Avraam, Sem, şi în armonie cu aceasta Iehova urma să aprobe lui Avraam să aibă sclavi. În timp ce locuia ca imigrant în ţara Canaan, Avraam a avut sute de sclavi. Ei au luptat împreună cu el pentru o victorie teocratică, aunci când împăraţii agresori din vecinătatea Babilonului au invadat ţara Canaan şi au luat pe ruda lui, Lot şi familia lui. Citim: „Când a auzit Avraam că ruda lui fusese luată prizonier, şi-a mobilizat slujitorii, sclavii născuţi în casa lui, în număr de trei sute optsprezece, şi a plecat în urmărire până la Dan. Cu sclavii săi el s-a năpustit asupra lor noaptea, şi i-a înfrânt." Aşadar, acei sclavi au fost instrumente ale lui Dumnezeu şi ei au fost cu Avraam la întoarcerea lui, când împăratul Melchisedec al Salemului l-a întâlnit şi a atribuit victoria lui Iehova, spunând: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Preaînalt, creatorul cerului şi al pământului! Şi binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Preaînalt, care i-a dat pe duşmanii tăi în puterea ta! – Gen. 14:1-20, *AT*.

4. Atâta timp cât Avraam era fără copii sclavul care administra casa pentru el, după plecarea lui Lot, era practic moştenitorul său, adică, Eliezer din Damasc. Când Avraam l-a primit pe fiul său Isaac şi când a sosit timpul să-l căsătorească, din nou, un slujitor, „cel mai bătrân sclav din casa lui, a fost cel care administra tot ce-i aparţinea", probabil acest Eliezer, pe care Avraam l-a trimis să caute soţie pentru Isaac. În această dramă profetică acest sclav bătrân este înnobilat ca reprezentând spiritul sfânt al lui Dumnezeu, forţa activă pe care Iehova a folosit-o în facerea şi pregătirea unei mirese pentru Singurul Său fiu născut, Isus, o societate de 144 000 de urmaşi credincioşi adoptaţi de Iehova Dumnezeu ca şi copii ai Săi. (Gen. 15:1-3; 24:1-10, 61-66*, AT*) Avraam nu a degradat practica sclaviei în casa lui, profitând de ea pentru scopuri imorale. Aceasta ar fi dus la umilirea poziţiei soţiei lui adevărate Sara, o femeie liberă. De asemenea, prin această soţie Dumnezeu a promis că Avraam va avea un moştenitor născut în mod pur în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Prin urmare, când Avraam a avut pe primul său fiu Ismael dintr-o fată sclavă, nu a fost printr-un act imoral. Nevasta lui, Sara, în timpul acela aşa de înaintată în vârstă încât nu mai spera că-i va da lui Avraam un fiu din propriul ei trup, i-a cerut să ia pe sclava ei egipteancă Agar ca să poată adopta pe fiul ei (al Agarei) ca pe propriul ei fiu. După conceperea de către Agar a lui Ismael, Avraam nu a mai avut relaţii cu ea. (Gen. 16:1-15; Gal. 4:21-25, *NW; AT*) Mai târziu Iehova a binecuvântat-o pe Sara într-un mod miraculos cu un fiu al ei.

5. Avraam a fost teocratic. El a avut credinţă în Dumnezeul Cel Preaînalt şi l-a ascultat ca Creator, Călăuzitor şi Conducător al său. El şi-a condus casa lui mare aşa cum Iehova a vrut s-o conducă. Ca proprietar de sclavi Avraam hotăra şi

Cuprins

controla religia sau forma de închinare a sclavilor săi, pe care-i dobândise fie prin cumpărare, fie prin faptul că sclavii săi s-au căsătorit între ei. În acest fel el nu a permis nicio nelegiuire, nicio idolatrie, ci a construit numai credinţa adevărată în casa lui. La porunca lui Dumnezeu el însuşi s-a circumcis, şi a circumcis pe toţi bărbaţii din casa lui. „Avraam a luat pe fiul său Ismael şi pe toţi sclavii născuţi în casa lui şi pe toţi cei cumpăraţi de el – pe toţi de sex masculin din casa lui Avraam – şi i-a circumcis în prepuţ în aceeaşi zi, cum îi poruncise Dumnezeu". Orice bărbat care a refuzat circumcizia a fost scos din casa lui Avraam. Avraam i-a învăţat pe sclavii săi despre Dumnezeu. Dumnezeu a mărturisit despre acest fapt spunând: „L-am cunoscut, ca el să poruncească copiilor lui, şi casei lui după el, să respecte calea lui Iehova". O mărturisire suplimentară despre educarea de către Avraam a sclavilor săi în închinarea lui Dumnezeu este rugăciunea celui mai bătrân sclav, când a fost trimis să aducă o soţie pentru Isaac: „Iehova, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, trimite-mi, te rog, izbândă astăzi, şi arată bunătate faţă de stăpânul meu Avraam". Prin toată organizarea căsătoriei, acest sclav bătrân l-a recunoscut pe Dumnezeul lui Avraam şi i s-a închinat pe faţă. – Gen. 17:9-14, 22-27, *AT*; 18:19; 24:2-56, *AS*.

6. Avraam, ca proprietar de sclavi, a ilustrat cum Dumnezeul Cel Preaînalt pe care Avraam l-a adorat are şi El sclavi pe pământ. Nu ne referim doar la trecut, când profetul Moise a scos pe izraeliţi din Egipt şi i-a condus prin Marea Roşie la o existenţă naţională liberă. Moise şi Israeliţii au cântat după ce Egiptenii care-i urmăreau au fost înghiţiţi în Marea Roşie. Cu o referire corespunzătoare la cântarea lor, Apocalipsa 15:3 descrie pe Creştinii adevăraţi din zilele noastre cu aceste cuvinte: „Ei cântau cântarea lui Moise, sclavul lui Dumnezeu, şi cântarea Mielului, zicând: Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Iehova Dumnezeu, Atotputernic". (*NW*) Da, într-un mod extraordinar Moise a fost sclavul lui Dumnezeu atunci. Dar toţi cei din naţiunea lui Moise, copiii lui Israel, au fost sclavi ai lui Dumnezeu împreună cu el. Cum aşa? Fiindcă pentru mulţi ani ei fuseseră sclavi fără voie în Egipt şi distrugerea lor a fost pusă la cale de supraveghetorii lor nemiloşi, şi prin mijloace supraomeneşti Dumnezeul strămoşului lor Avraam îi salvase şi îi eliberase. Iehova a spus când a dat izraeliţilor legea Jubileului: „Izraeliţii îmi sunt sclavi, fiind sclavii Mei pe care i-am scos din ţara Egipt, Eu, DOMNUL Dumnezeul vostru ... ei să nu se vândă cum se vând sclavii". – Lev. 25:55, 42*, AT; Mo*.

7. Ca Salvator al lor şi Proprietar absolut Iehova avea orice pretenţie asupra serviciilor lor. El avea toate drepturile să dicteze ca ei să se închine Lui, Acela care executase judecăţi împotriva tuturor dumnezeilor falşi şi ridicoli ai Egiptului. În primele două din cele Zece Porunci către Israel El şi-a afirmat dreptul Său şi a acţionat în armonie cu acesta, spunând: „Eu sunt cel Veşnic, Dumnezeul tău, care te-am scos din ţara Egipt, acea curte a sclaviei. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-şi cioplești idoli pentru tine, forma vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în mări; să nu te pleci înaintea lor, nici să nu te închini înaintea lor, fiindcă Eu, cel Veşnic, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos". (Ex. 20:2-5, *Mo; AT*) El a vrut ca ei să celebreze anual acea eliberare din robia

Cuprins

Egipteană. (Ex. 13:3, 14, Mo; *AT*) Ei aveau obligaţia să se închine şi să asculte de Proprietarul şi Stăpânul lor cu totul, fără murmurare, ci cu recunoştinţă. El a permis ca izraeliţii să aibă sclavi, fără îndoială descendenţii sclavilor strămoşului lor Iacov sau Israel şi care plecaseră în Egipt cu ei pentru un timp. (Gen. 30:42, 43; *Mo; AT*) Dar Iehova a vrut ca poporul Său eliberat să aplice legile Lui pentru aceşti slujitori. Ca o ilustraţie, a Patra Poruncă le poruncea izraeliţilor: „În ziua a şaptea, un sabat pentru DOMNUL Dumnezeul tău, să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sclavul tău, nici sclava ta” (Ex. 20:10, *AT; Mo*) În calitate de sclavi teocratici ai Domnului Dumnezeu, izraeliţii erau obligaţi să aibă grijă ca proprii lor sclavi să se conformeze legii şi legământului lui Dumnezeu.

8. Timp de nouăsprezece secole izsraeliţii naturali au încetat să fie poporul ales al lui Iehova. Acum El se ocupă de izraeliţii spirituali, acei care sunt Evrei în interior. Eşti TU unul dintre ei? Te-ai dedicat în întregime Lui prin Fiul Său Isus Cristos şi ai dovada că eşti născut prin spiritul Său pentru o viaţă cerească? Este aşa? Atunci, ştii că eşti un sclav? Conform mărturisirii tale, tu trebuie să fii sclavul lui Iehova. Nu te simţi ruşinat de acest cuvânt. Lumea să-şi bată joc în fel şi chip de ideea că Dumnezeu are sclavi şi să-şi imagineze aceasta, fiindcă ei refuză să fie ai Lui, ei sunt sclavii nimănui. Fiecare om, femeie şi copil de pe pământ este şi trebuie să fie slujitorul umil al unuia din cei doi stăpâni opuşi. Dacă refuzi să fii sclavul lui Iehova, nu dispreţui pe sclavii Lui. Tu eşti atunci sclavul necinstit al împotrivitorului Lui, Satan Diavolul. Ceea ce Isus a spus în predica de pe munte arată clar că nu poţi sluji la doi stăpâni. Dacă urăşti sau dispreţuieşti pe unul, atunci, în mod inevitabil, trebuie să-l iubeşti şi să ţii la celălalt. Singurul celălalt este Diavolul, dumnezeul Mamonei, bogăţiile lumeşti egoiste. (Mat. 6:24, *NW*) Îl poţi avea, dacă vrei. Dar, în ceea ce ne priveşte, noi îl alegem pe Iehova. Este o stare binecuvântată să fim slujitorii Săi umili, sclavi teocratici. Oameni mai importanţi decât tine au considerat o mare onoare să fie astfel, chiar Isus Cristos. Nu putem să evităm: suntem sclavii dumnezeului căruia ne închinăm.

9. Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, are şi el pe aceia pe care-i deţine şi controlează şi care sunt obligaţi să-L slujească. În aceasta El se potriveşte cu fiul şi moştenitorul lui Avraam, Isaac, care a moştenit pe toţi sclavii tatălui său. (Gen. 26:19-32; 25:5, *AT*) Toţi cei 144000 de membrii ai trupului lui Cristos sunt în robie faţă de Isus, pentru că El este Capul de drept al acestui trup. Aceasta nu exclude pe cei „doisprezece apostoli ai Mielului”. Ei şi alţi discipoli importanţi ai lui Isus s-au simţit onoraţi să se declare ca sclavi ai Lui, atrăgând atenţia asupra supunerii lor faţă de El la începutul scrisorilor lor către adunarea creştină. (Apoc. 7:3-8; Rom: 1:1; Tit 1:1; 2Pet. 1:1; Iac. 1:1; Iuda 1; Filip. 1:1, *NW*) Astăzi rămăşiţa membrilor trupului Lui pe pământ nu se află la un statut mai înalt decât apostolii. Isus a situat această rămăşiţă ascultătoare la acelaşi statut când a întrebat, în profeţia Sa cu privire la sfârşitul lumii: „Cine este sclavul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste slujitorii Săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul său, la venire, îl va găsi făcând aşa. Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale”. – Mat. 24:45-47, *NW*; Luca 12:42, 44.

Cuprins

10. La membrii acestei clase credincioase şi înţelepte, după ce s-au căit de eşecurile şi lipsurile din timpul Primului Război Mondial, se aplică profeţia lui Dumnezeu prin Ioel: „După aceea se va întâmpla că voi turna spiritul Meu peste toată carnea; fii şi fiicele voastre vor profeţi; bătrânii voştri vor avea visuri, şi tinerii voştri vor avea viziuni. Mai mult, peste sclavi şi sclave voi turna spiritul Meu în zilele acelea". Apostolul Petru a aplicat pentru prima dată această profeţie în vremea lui, de la Cincizecime înainte, şi ea îşi are aplicarea ei finală şi completă asupra rămăşiţei de la încheierea Primului Război Mondial în 1918. – Ioel 2:28, 29, *AT; Mo*; Faptele 2:16-18, *NW; AT; Mo*.

11. Isus nu ne-a făcut proprietatea Lui printr-o plată ieftină din câteva monede de aur sau de argint, pentru a avea control asupra vieţii şi morţii noastre. El şi-a vărsat sângele preţios când a atârnat pe un stâlp de tortură ca un sclav criminal demn de dispreţ şi prin aceasta El ne-a cumpărat. (1Pet. 1:18, 19) De ce să ne temem, atunci, să avem un Stăpân altruist, care s-a jertfit, evlavios, aşa cum este El? Cum ar putea să ne asuprească El cândva, să ne rănească sau să ne facă altceva decât bine?

12. Înţelegând cu ce preţ personal ne-a cumpărat, cum am putea să ne predăm de bunăvoie altui stăpân, ca de exemplu, păcatului, pântecelui, acestei lumi stricate sau Diavolului? „Căci cel unit cu Domnul, care a fost chemat când era sclav, este un eliberat al Domnului; tot aşa cine a fost chemat când era om liber este un sclav al lui Cristos. Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu vă mai faceţi sclavi ai oamenilor ... Mai mult decât atât, voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, glorificaţi-l pe Dumnezeu în corpul vostru" (1Cor. 7:22, 23; 6:19, 20, *NW*) Noi nu dorim niciodată să negăm faptul că El este proprietarul nostru. Prin urmare, suntem hotărâţi să rezistăm profeţilor falşi despre care a spus Isus că se vor ridica la sfârşitul lumii; iar Petru a avertizat: „Aceştia vor introduce pe furiş secte distrugătoare şi îl vor renega chiar şi pe proprietarul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o distrugere grabnică." (Mat. 24:11, 24, 3; 2Pet. 2:1, 2, *NW*) Noi nu vom provoca niciodată o revoltă a sclavilor, ca cea a gladiatorului Roman Spartacus în anul 73 A.D., împotriva Proprietarului nostru drept! Noi nu vom abandona niciodată serviciul Lui şi nu vom deveni fugari. Noi ne iubim Stăpânul. Decât să-i părăsim, în mod trădător, serviciul preferăm să fim ca sclavul Evreu care a refuzat să renunţe la serviciul stăpânului său şi căruia i-a fost străpunsă urechea cu o sulă de tocul uşii, pentru a semnifica că el era de acum sclavul său pentru un timp nedeterminat. – Ex. 21:1-5, *AT*; Deut. 15:17.

VICTIMELE FOAMETEI DIN EGIPT, GABAONIŢII

13. Membrii rămăşiţei născuţi de spirit, clasa servului credincios şi înţelept, nu sunt singuri acum în preferarea acestei sclavii corespunzătoare pentru

Cuprins

Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos. O mulţime ce creşte repede, deja de sute de mii, s-a predat lui Dumnezeu prin Cristos. În prezent când foametea spirituală care aduce moarte a lovit Creştinătatea şi tot restul acestei lumi, dar când există belşug spiritual la dispoziţia rămăşiţei trupului lui Cristos, aceste alte oi au imitat pe Egipteni în timpul celor şapte ani de foamete pentru care primul ministru al lui Faraon, Iosif, făcuse provizii mari. Aceşti oameni cu bunăvoinţă au veni la Mai Marele Iosif, Isus Cristos, care-l reprezintă pe Mai Marele Faraon, Iehova Dumnezeu, şi au spus în limba Egiptenilor: „Nu a mai rămas nimic pentru domnul nostru decât trupurile şi pământurile noastre. De ce să pierim noi şi pământurile noastre sub ochii tăi? Cumpără-ne pe noi şi pământurile noastre în schimbul hranei, şi noi şi pământurile noastre vom fi proprietatea lui Faraon. Dă-ne sămânţă să semănăm ca să trăim şi să nu pierim, şi ca pământurile să nu rămână pustii". Isus Cristos a acţionat acum întocmai ca şi Iosif: „Aşadar, Iosif a cumpărat toate pământurile Egiptului pentru Faraon; pentru că fiecare din Egipteni şi-a vândut ogorul, pentru că foametea era insuportabilă pentru ei. Astfel, ţara a devenit a lui Faraon, de la un capăt al Egiptului la celălalt, Iosif a făcut pe oameni sclavi". Ca răspuns la salvarea lor de la moarte de către Cristos, din cauza foametei spirituale, ei răspund ca Egiptenii loviţi de foamete: „Tu ne-ai păstrat vii; să căpătăm favoare înaintea domnului meu, şi vom fi sclavi ai lui Faraon." (Gen. 47:15-26, *CB*; *AT*) Aşadar, aceste alte oi au devenit sclavii Statului, sclavi ai împărăţiei.

14. Aceste alte oi destinate pământului ale Bunului Păstor trebuie să-L urmeze în mod ascultător oriunde le conduce El. Nimeni nu le poate smulge de sub îngrijirea Lui fără pedeapsa cuvenită. Ei trebuie să slujească pe Dumnezeu la templul Său zi şi noapte. Vieţile lor urmează să fie cruţate ca cele ale Gabaoniţilor, care erau descendenţii blestematului Canaan şi care erau sortiţi să fie distruşi împreună cu restul Canaaniţilor de către Iosua şi izraeliţii. Dar ca şi Gabaoniţii din vechime, ei au căutat şi au obţinut pace cu Mai Marele Iosua, Isus Cristos, şi Dumnezeul lui Iehova. În timp ce ei continuă să iasă dintre Canaaniţii moderni condamnaţi, Mai Marele Iosua le spune: „Blestemaţi să fiţi; şi niciodată nu veţi înceta să fiţi sclavi, tăietori de lemne, şi să scoateţi apă, pentru templul Dumnezeului meu!" La aceasta ei răspund: „Acum iată-ne în puterea ta; fă ce vei crede că este bine şi drept să ne faci". Ei sunt blestemaţi, nu asemenea lui Canaan, ci pentru că asupra lor a fost pusă o interdicţie. Ei au devenit proprietatea lui Iehova Dumnezeu şi a Cristosului Său, şi nimeni nu poate să-i execute sau să-i îndepărteze de la serviciul templului cu impunitate. Dumnezeu are putere absolută asupra vieţii şi morţii lor şi numai El poate să-i execute dacă eşuează să fie sclavi credincioşi. Vai de cine încalcă această interdicţie divină pusă peste ei! Cinci împăraţi ai Amoriţilor au încercat imediat să facă acest lucru şi forţele lor de atac au fost eliminate, Iehova însuşi aruncând mari pietre mortale de grindină din cer şi făcând ca soarele şi luna să stea în loc, la rugăciunea lui Iosua, pentru a finaliza masacrul. În naţionalismul său fanatic împăratul Saul a încercat să distrugă pe Gabaoniţii care aveau interdicţie, şi întreaga naţiune Israel a suferit o foamete de trei ani pentru aceasta, până când moartea acelor Gabaoniţi a fost ispăşită. Iehova Dumnezeu va face la fel Creştinătăţii pentru că a pus mâini violente pe Gabaoniţii

Cuprins

moderni pentru a-i împiedica să-şi facă serviciul de la templu faţă de Dumnezeu şi să câştige viaţă în lumea nouă. – Ios. 9:3-27, *AT*; 10:1-27; 2Sam. 21:1-14.

15. Clasa sclavului credincios şi înţelept primeşte cu bucurie pe aceşti slujitori tovarăşi în mijlocul ei şi încearcă să protejeze drepturile acestora. Împreună cu Mai Marele Ghedeon, Isus Cristos, ei se unesc în lucrarea contra idolatriei prin dărâmarea altarului dumnezeului fals Baal şi a stâlpului său sacru al închinării false, şi îşi dedică jertfele de laudă lui Iehova Dumnezeu, în ascultare de porunca Sa. După cum este scris: „Ghedeon a luat, deci, zece din sclavii săi, şi a făcut cum i-a spus DOMNUL;... Astfel Ghedeon a fost numit Ierubaal în ziua aceea, însemnând: 'Baal să-şi apere singur cauza'; pentru că el şi-a dărâmat altarul" (Jud. 6:27, 32, *AT*) *Baal* înseamnă „proprietar".

16. Iehova este Proprietarul şi Dumnezeul nostru. Noi toţi declarăm cu bucurie, atât rămăşiţa, cât şi celelalte oi, că suntem proprietatea Lui vie pe care El a cumpărat-o prin sângele Fiului Său Isus Cristos. Noi purtăm semnele ei, ca şi apostolul Pavel, care a spus: „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, fiindcă port pe trupul meu semnele de sclav al lui Isus". (Gal. 6:17, *NW*) Prin urmare, noi recunoaştem dreptul lui Dumnezeu de a dicta cu privire la care trebuie să fie religia noastră, forma noastră de închinare, şi noi ne vom închina doar Lui ca Dumnezeul adevărat. Noi nu avem drepturi împotriva Lui. Poruncile Lui suntem obligaţi să le respectăm şi noi ne vom îndeplini cu dragoste serviciul sacru pentru El, alegând să ascultăm mai degrabă de El decât de oameni. Noi suntem sclavii Lui teocratici, acum şi pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce pune sub semnul întrebării dacă este sau nu o cinste să fii sclav, dar de ce aspecte depinde aceasta?
2. Când a început sclavia şi pentru cine a fost o stare blestemată?
3. De ce era onorabil să fii unul din sclavii lui Avraam?
4. (a) Cum a fost onorat cel mai în vârstă sclav al lui Avraam? (b) De ce Avraam n-a fost niciodată vinovat de o sclavie degradantă, abuzând de ea?
5. Ce atitudine a luat Avraam faţă de religia sclavilor săi şi cum este demonstrat acest lucru?
6. Care a fost poziţia lui Moise şi a izraeliţilor faţă de Dumnezeu? De ce?
7. Ce pretenţie şi drept a avut Dumnezeu asupra Israelului şi ce le-a cerut El să facă faţă de proprii sclavi?
8. De ce sunt sclavi izraeliţii spirituali, fără să trebuiască să le fie ruşine?
9. Cum se întâmplă că Isus are sclavi până la sfârşitul acestei lumi?
10. Cu persoane în ce fel de stare se împlineşte şi Ioel 2:28,29?
11. Cum ne-a făcut Isus proprietatea Sa şi de ce nu trebuie să ne temem?
12. Cum ne simţim faţă de Proprietarul nostru, având în vedere cât l-a costat?
13. Cine mai sunt cei care devin astăzi sclavi, asemenea egiptenilor în zilele lui Iosif, şi de ce?

Cuprins

14. De ce aceşti sclavi recenţi nu pot fi luaţi din serviciul de la templu sau să fie ucişi?
15. În ce lucrare se alătură Mai Marelui Ghedeon toţi sclavii Săi?
16. Ce recunoaştem şi ce suntem hotărâţi să facem, având în vedere calitatea de proprietar a lui Dumnezeu?

- **Este de dorit să fie făcute îngrijiri în sălile Împărăţiei pentru camere izolate fonic, în care pot fi duşi copiii care deranjează şi în care părintele poate auzi şi chiar vedea sesiunile, iar copilul să nu deranjeze întâlnirea? – G. E., Pennysilvania.**

Copiii ar trebui să se afle în adunare alături de părinţii lor, iar copiii ar trebui să fie cuminţi. Părinţii ar trebui să îi înveţe pe copiii lor să se comporte frumos. A oferi un fel de „creşă" sau o cameră de joacă pentru copiii obraznici ni se pare a fi o concesie pentru indisciplină. Acest lucru îi privează pe copii de instruirea care ar trebui să îi înveţe că există momente în care trebuie să stea cuminţi şi să îi asculte pe alţii, atunci când ei înşişi nu se află în centrul atenţiei. Dacă un copil plânge sau deranjează întâlnirea într-un alt fel, acesta poate fi scos din sală pentru orice perioadă este considerată necesară, pentru a-l linişti, şi apoi adus înapoi. Dar dacă este furnizată o cameră specială, atunci unii părinţi o vor folosi greşit, mergând acolo şi atenţia lor va fi împărţită între copii şi ceea ce se aude din difuzoare, iar rezultatul va fi că ei nu vor oferi nici copilului şi nici întâlnirii atenţia necesară. Este mai bine ca şi copilul şi părintele să se afle la întâlnire, şi atunci când este necesar părintele poate scoate copilul afară şi îi poate oferi o atenţie neîntreruptă, întorcându-se când problema este rezolvată. Părinţii pot face acest lucru dacă vor sta alături de copiii lor, şi pot facă acest lucru fără să îi deranjeze prea mult pe alţii dacă vor sta în spatele sălii, spre sfârşitul rândului de scaune.

Noi credem cu tărie că acolo unde copiii care deranjează sunt o problemă, soluţia stă în mâinile părinţilor, şi nu în oferirea unei camere izolate fonic. Fără îndoială că unii părinţi sunt neglijenţi în îngrijirea copiilor lor şi în instruirea acestora pentru un comportament potrivit la întâlniri. S-a observat că în ţări foarte civilizate, cum ar fi Statele Unite, copiii sunt foarte dezordonaţi, neascultători şi în general obraznici, iar responsabilitatea pentru corectarea acestui lucru stă în întregime asupra părinţilor. În foarte multe ţări ale lumii, acolo unde copiii participă la întâlniri în număr mare, există mult mai puţin deranj decât există în Statele Unite şi în alte ţări considerate de obicei printre cele mai civilizate. Copiii trebuie să fie învăţaţi şi nu răsfăţaţi. Noi credem că problema este evitată, nu rezolvată, prin oferirea unei încăperi separate sau al unui „pavilion de boli

Cuprins

contagioase" pentru părinţi neglijenţi şi odrasle indisciplinate. O asemenea cameră susţine neglijenţa părintească şi dezordinea juvenilă.

- **Este potrivit ca un martor creştin al lui Iehova să aibă o relaţie de afaceri cu cineva care a fost excomunicat? – F. G., California.**

Circumstanţele fiecărui caz pot influenţa răspunsul. Vorbind la modul general, ar fi de dorit ca noi să nu avem nicio legătură cu persoanele excomunicate – fie că este vorba de o legătură în afaceri, fie una pe căi sociale şi spirituale. Dacă este posibil să facem noi legături de afaceri referitoare la angajator, angajat, achiziţionarea materialelor prime sau întreprinderea serviciilor necesare ş.a.m.d., ar fi bine să facem asta. Însă, dacă împrejurările nu permit acest lucru, pe măsură ce continuaţi să faceţi îngrijirile necesare pentru voi şi pentru familie, pe o cale materială, atunci puteţi hotărî să continuaţi legătura de afaceri cu persoana excomunicată. Dacă credeţi că acest lucru este necesar, trebuie să fiţi foarte atent şi să aveţi grijă să nu vă asociaţi cu cel alungat şi să nu discutaţi probleme spirituale cu acesta. Întotdeauna să aveţi în minte că interesele noastre spirituale sunt mult mai importante pentru noi decât interesele materiale, şi urmaţi îndeaproape recomandarea adunării în legătură cu cel ce a fost excomunicat. Noi nu păzim doar interesele noastre spirituale făcând aşa ceva, ci şi pe cele ale fraţilor noştri, şi mai ales pe cele ale celor mai slabi sau mai noi care pot fi cu uşurinţă poticniţi de relaţia noastră cu persoanele excomunicate.

Oraşul rulotelor pentru congresul din anul 1953

Aşa stau lucrurile! Va exista un parc de rulote pentru Congresul Internaţional din anul 1953. Fermele Butterworth şi Mark, localizate pe şoseaua Old New Bruncwick, lângă New Market, New Jersey, vor reprezenta din nou locaţia parcului. Aceste proprietăţi, pe care Societatea le-a închiriat cu acest scop, au împreună între 85-90 de acri, care ar trebui să ofere un spaţiu amplu pentru toate condiţiile de găzduire satisfăcătoare a corturilor şi rulotelor. Va fi disponibil un teren în plus dacă va fi nevoie de acesta.

Deşi această locaţie se află cam la patruzeci de mile de stadionul Yankee, au fost construite facilităţi îmbunătăţite în timpul ultimilor doi ani, iar acestea vor face ca drumul spre stadion să fie mai uşor. Autostrada New Jersey este o autostradă directă către podul George Washington. De asemenea, au fost făcute îmbunătăţiri pe autostrăzile cu patru benzi către Holland Tunnel.

Puteţi începe să vă faceţi planuri acum dacă doriţi să staţi în „Oraşul rulotelor". Tabăra va fi echipată cu un magazin, provizii, apă curentă, etc., pentru a o face mai confortabilă şi mai convenabilă. Este posibil ca unele persoane să facă rost de echipament pentru camping acum, pe care să îl păstreze pentru vara viitoare. Oricare ar fi situaţia, planurile ar trebui începute acum, aşa ca luna iulie viitoare să fiţi pregătiţi să călătoriţi.

Cuprins

Însă noi am sugera să *nu* ne scrieţi până nu veţi primi formularul pentru cazarea în parcul de rulote prin grupa voastră locală, la primăvară. Va exista o taxă de înregistrare oficială pentru fiecare unitate, pentru a se acoperi costul utilităţilor şi clădirilor necesare temporar. Se aşteaptă ca tabăra să fie echipată cu sunet direct de la stadion, astfel încât toate programele să fie auzite la fel ca în anul 1950.

Misionarii pioneri ce trăiesc în rulote, vestitorii cu familii mari şi cei ce cred că opt zile de trai în oraş vor fi prea scumpe, aici este răspunsul vostru – „Oraşul Rulotelor" J. W. vă urează bun venit!

Cuprins

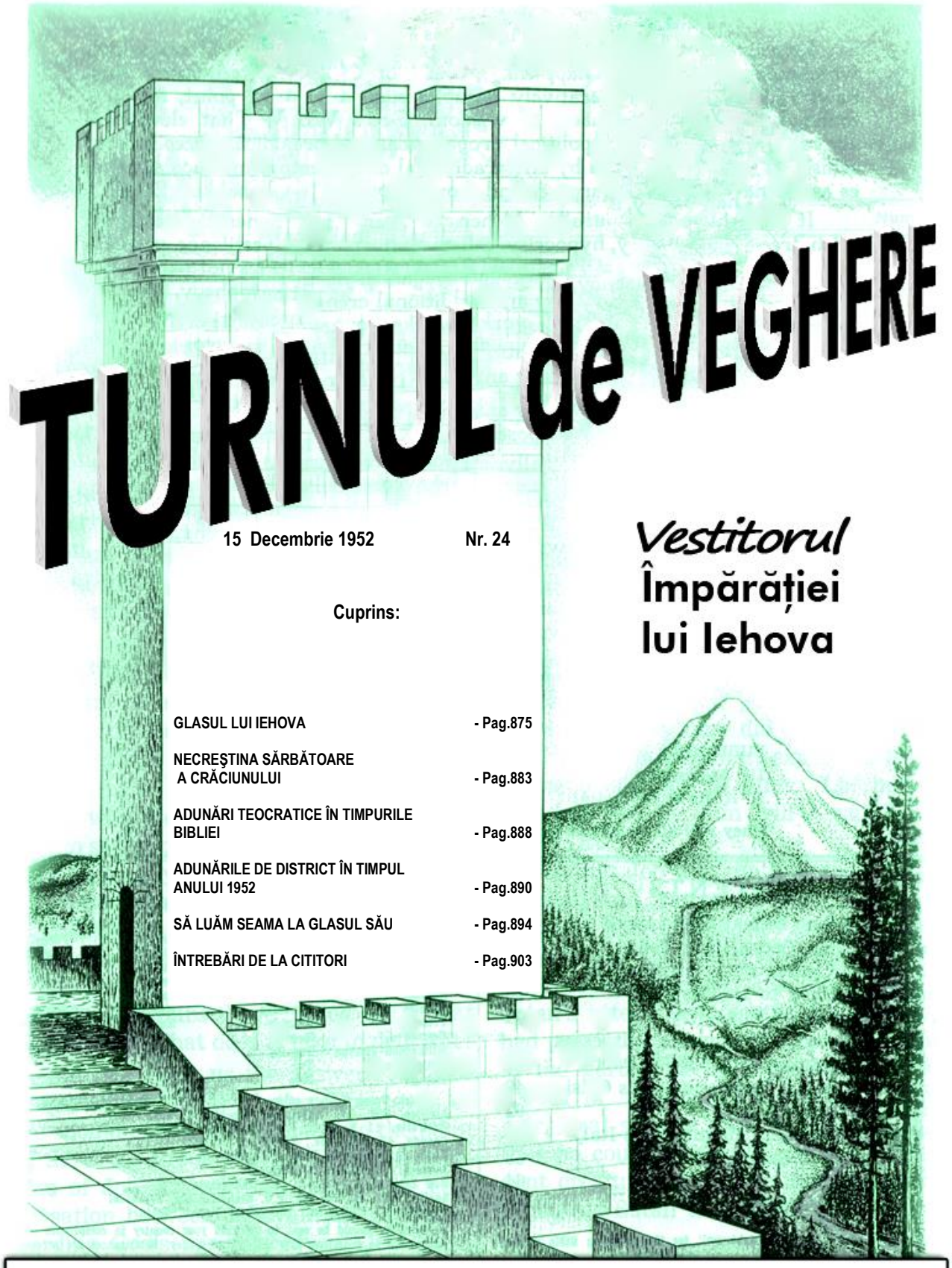

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1952 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

GLASUL LUI IEHOVA - Pag.875

NECREŞTINA SĂRBĂTOARE A CRĂCIUNULUI - Pag.883

ADUNĂRI TEOCRATICE ÎN TIMPURILE BIBLIEI - Pag.888

ADUNĂRILE DE DISTRICT ÎN TIMPUL ANULUI 1952 - Pag.890

SĂ LUĂM SEAMA LA GLASUL SĂU - Pag.894

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.903

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

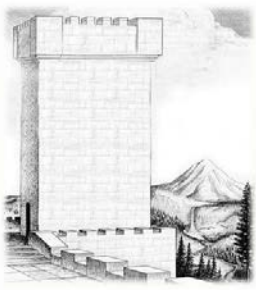

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1952 **Nr. 24**

יהוה

Glasul lui Iehova

„Închinaţi-vă lui Iehova în veşminte sfinte.” – Ps. 29:2, AS.

MARTORII lui Iehova sunt dedicaţi proclamării numelui lui Iehova. Numele Lui este indicat în mod clar în Sfintele Scripturi Ebraice prin tetragrama יהוה, care sunt redate în caractere latine prin JHVH, sau engleze YHWH. În timp ce pronunţia exactă a celor patru caractere ebraice pentru acest nume nu este cunoscută, numele Domnitorului Suprem al universului, aşa cum îl cunoaştem, este Iehova. Martorii lui Iehova vor ca toţi oamenii de la un capăt al pământului la celălalt să devină familiarizaţi cu acest nume şi semnificaţia lui. Locuitorii tuturor naţiunilor ar trebui să cunoască numele divin în propria lor limbă. Dar pentru o minte care cugetă pare un lucru ciudat că liderii religioşi ai creştinătăţii au încercat să ascundă, chiar să distrugă, acel nume. Acest lucru l-au făcut în recent publicata *Versiune Standard Revizuită a Bibliei*, deoarece Departamentul Educaţiei Creştine din cadrul Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos, din Statele Unite ale Americii, vrea ca acest nume să fie înlăturat şi astfel îşi asumă meritul şi responsabilitatea pentru înlăturarea numelui Iehova din noul text revizuit în engleză.

[2] Cineva s-a întrebat cum vor schimba Psalmul 83:18, unde *Versiunea Regele Iacob* spune: „Pentru ca oamenii să ştie că Tu, al cărui nume singur este IEHOVA, eşti cel prea înalt peste tot pământul.” Acest comitet educaţional creştin al Consiliului Naţional, care deţine acum drepturile de autor pentru *Versiunea Standard Revizuită,* spune că ar trebui să scrie: „al cărui nume este DOMNUL.” Oricum, redarea tetragramei ebraice nu oferă nicio distincţie, suveranitate sau supremaţie Fiinţei celei mai înalte din tot universul. „Domnul”, pentru omul obişnuit din ziua de azi, are multe înţelesuri. Încearcă acest comitet religios să-L facă pe Domnitorul Suveran un individ obişnuit sau mai puţin decât atât, nelăsând oamenii din lume să-I cunoască adevăratul nume? Sau spun că nu are niciun nume adevărat? De ce să-l ascundă? De ce să lase lumea să creadă că Atotputernicul Dumnezeu este doar un alt stăpân, domnitor sau nobil, lăsând tetragrama să sune ca un titlu, „DOMNUL”, în loc să-i dea numele Său adevărat? De ce această

Cuprins

înjosire a numelui lui Dumnezeu prin înlăturarea sa? Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, a spus: „Şi M-am arătat lui Avraam, lui Isaac, şi lui Iacov, ca Dumnezeu Atotputernic; dar cu numele Meu Iehova nu le eram cunoscut." (Ex. 6:3, *AS*) *Versiunea Standard Revizuită* scrie acum: „dar cu numele Meu DOMNUL nu M-am făcut cunoscut lor." Oricum, acest comitet, printr-o distribuire largă a *Versiunii Standard Revizuite*, nu poate distruge numele singurului Dumnezeu adevărat al universului, Iehova. De ce? Fiindcă martorii lui Iehova sunt încă în viaţă, şi vor fi mai ocupaţi şi mai energici ca niciodată în vestirea şi în facerea de cunoscut a numelui lui Iehova, către toate seminţiile şi limbile, în toate naţiunile pământului.

[3] Aceşti religionişti ai zilelor moderne pot face ce vor cu numele lui Dumnezeu, Iehova, dar Măreţul Conducător va avea grijă ca poporul Lui să-i vestească numele şi să-L facă de cunoscut. „Glasul lui Iehova" va face asta. Nimic, nici măcar religioniştii creştinătăţii, nu-L vor opri pe Atotputernicul Dumnezeu de la a-şi face numele cunoscut pe tot pământul, căci El însuşi spune: „Îmi voi scăpa poporul din mâna ta; şi vei ştii că Eu sunt Iehova." (Ezec. 13:23, *AS*) Iehova ştie cum clerul creştinătăţii slujeşte acest sistem vechi, pe care El însuşi îl va distruge la bătălia Armaghedonului. Cu siguranţă nu Îl slujesc pe El. De aceea Cuvântul lui Iehova le spune celor care Îl iubesc: „Ieşiţi din ea, poporul Meu." (Apoc. 18:4, *NW*) A venit timpul pentru ca toate persoanele să ia o decizie referitor la de partea cui vor fi, a lui Iehova, sau a celor care sunt împotriva lui Iehova.

[4] Să ascultăm ce are de spus Iehova însuşi prins scriitorul Său, David, când a scris Psalmul 29. Versetele din începutul acestui psalm foarte descriptiv spun: „Daţi lui Iehova, o, voi, fii ai celui puternic, daţi lui Iehova glorie şi putere. Daţi lui Iehova gloria datorată numelui Său; închinaţi-vă lui Iehova în veşminte sfinte." (Ps. 29:1, 2, *AS*) Din această descriere se pare că a sosit timpul pentru o sărbătoare, timpul pentru o ocazie plină de bucurie.

[5] Gândindu-ne la aceste două versete poate ne întrebăm: Cine anume sunt aceşti „fii ai celui puternic"? Ar putea fi cei care deţin poziţii foarte înalte în organizaţia teocratică a lui Iehova Dumnezeu, poate slujitorii puternici pe care Iehova i-a numit pentru o lucrare specială. Pe de altă parte, ar putea însemna „fii ai lui Dumnezeu", după cum este arătat în nota de subsol a *Versiunii Standard Americane.* Dacă ar fi aşa, atunci „fii ai lui Dumnezeu" ar putea cuprinde toţi îngerii din ceruri care sunt nevăzuţi omului, dar care formează organizaţia universală a lui Iehova. În cartea lui Iov se spune: „S-a întâmplat în ziua când fiii lui Dumnezeu au venit să se înfăţişeze înaintea lui Iehova, că a venit şi Satan printre ei." (Iov 1:6, *AS*) Ce cântări şi laude trebuie să fi fost date la astfel de ocazii festive numelui Dumnezeului Cel Preaînalt, Iehova! Trebuie să fi fost un spectacol superb, maiestuos de privit! Chiar şi răzvrătitul Satan a venit să vadă această adunare extraordinară şi să audă cântările pe care slujitorii credincioşi trebuie să le fi cântat. La această ocazie deosebită, Iehova i-a zis lui Satan: „De unde vii?" sau „De unde ai apărut?", la care Satan a răspuns, spunând că s-a plimbat încolo şi încoace pe pământ, umblând de la un capăt la altul pe el. (Iov 1:7) Ce era pe pământ era lumea Diavolului. El o stricase. Nu venise la această adunare înaintea celor puternici ai lui Iehova pentru a-L lăuda pe Conducătorul Suveran. Era doar

Cuprins

un observator al splendorii şi al maiestăţii care Îl înconjoară pe Creatorul cerului şi al pământului.

[6] Psalmistul a exprimat foarte frumos superioritatea lui Iehova faţă de aceste fiinţe puternice, spunând în Psalmul 89:5-7 (*AS*): „Iar cerurile vor lăuda minunile Tale, o, Iehova; şi loialitatea Ta în adunarea celor sfinţi. Căci cine din ceruri poate fi asemănat lui Iehova? Cine dintre fii celui puternic este asemenea lui Iehova, un Dumnezeu foarte teribil în adunarea celor sfinţi, şi de temut, mai presus de toţi cei care sunt în jurul lui?"

„FII AI DUMNEZEILOR"

[7] Există şi o altă redare posibilă a Psalmului 29:1, conform celei de-a doua note de subsol din *Versiunea Standard Americană.* Textul ebraic spunea: „Daţi lui Iehova, o, voi, fii ai dumnezeilor." Asta s-ar referi atunci la fiii naţiunilor care au uitat primul părinte adevărat al omului, Creatorul, Iehova Dumnezeu. Oameni din toate naţiunile s-au aranjat sub protecţia imaginară a eroilor zeificaţi. Bineînţeles, pentru a le ajuta imaginaţia, şi-au făcut idoli mari din argint, piatră, aur şi lemn. În acest fel, popoarele lumii şi-au inventat şi şi-au făcut proprii dumnezei. Acestora li s-au închinat timp de secole întregi; dar ce le-a adus această închinare? Numeroasele religii din lume au fost adesea cauza războaielor, certurilor, urii dintre oameni şi naţiuni, deosebiri de categorii sociale, izolaţionism. Isus le-a spus religioniştilor falşi: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul." (Ioan 8:44, *NW*) Fiii dumnezeilor la care se închină mai continuă religia falsă care a început în mitologia timpurie, iar doctrinele lor, ideile şi filozofiile din viaţă, au fost transmise până în zilele noastre. Conducătorul Suveran Iehova le cere tuturor acestor fii ai multor dumnezei să dea lui Iehova gloria care I se cuvine, să-i dea puterea. Nimrod din secole trecute s-a pus deasupra lui Dumnezeu. A vrut să fie un puternic înaintea lui Iehova? Unde îi sunt puterea şi gloria astăzi? Urmaşii lui Nimrod şi urmaşii multor zei păgâni, practici şi credinţe să-şi părăsească toţi dumnezeii şi religiile false, dacă vor să trăiască, şi să-I dea glorie lui Iehova, nu unor oameni sau chipuri. Dar religioniştii cu mulţii lor dumnezei nu vor să-L recunoască pe Iehova; mai degrabă, „moderniştii" încearcă să-L ascundă.

[8] Astăzi aveam prin toată lumea multe feluri de religii, cu mulţi zei diferiţi. Chiar şi creştinătatea vrea să aibă mulţi zei şi domni, şi vrea ca fiii acestor zei mulţi să fie mulţumiţi de ultimul produs al Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos din Statele Unite ale Americii, noua Versiune Standard Revizuită a Bibliei. Aşa că înlătură numele Iehova şi scriu „DOMNUL". Dar noua lor versiune sau versiunea veche revizuită îi face pe traducători să pară indecişi când citim Psalmul 29:2 (*RS*): „Daţi *DOMNULUI* gloria numelui Său." De aceea, întrebăm Comitetul: Care este numele Lui? Este *DOMNUL*? Nu! La Psalmul 83:18, conform cărţii intitulate „*Studii ale Psalmilor*", de J. B. Rotherham, o traducere foarte precisă este: „Ca oamenii să ştie că Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu eşti cel prea înalt peste tot pământul." În timp ce creştinătatea merge pe calea ei îndărătnică, urmaşii credincioşi ai Celui Atotputernic vor asculta glasul lui Iehova, şi vor face cunoscut tuturor naţiunilor mesajul şi numele Lui. Dacă admitem ca posibilă

Cuprins

această a treia redare a textului, invitând pe „fiii dumnezeilor” să-L laude pe Iehova, înseamnă că toată creaţia ar trebui să tremure înaintea Lui, nu doar creaturile din cerurile nevăzute, ci toată omenirea. Scriitorul Psalmului 96 exprimă acest cuget prin versetele 7-9, unde este spus: „Daţi lui Iehova gloria care se cuvine numelui Său: aduceţi o jertfă, şi veniţi în curţile Lui. O, închinaţi-vă lui Iehova în veşminte sfinte: tremuraţi înaintea Lui, tot pământul.” (*AS*) Aici apelul este către toţi pământenii ca să I se închine lui Iehova, iar exprimarea este foarte asemănătoare cu cea din Psalmul 29:1, 2.

[9] În timp ce majoritatea oamenilor din naţiunile pământului întorc o ureche surdă la acest apel, există multe alte oi care ascultă grupul de lăudători de pe pământ, care iubesc să-I spună pe nume Dumnezeului lor, Iehova, iar aceste alte oi vin la ei să li se alăture la această cântare de laudă. Dacă Isus a spus că are „alte oi” pe care trebuie să le aducă să se asocieze cu cei din „mica turmă”, care sunt numiţi ca şi comoştenitori cu El în glorie cerească, atunci El trebuie să le aducă pe acestea şi să facă o singură turmă, iar Isus Cristos va fi „păstorul” lor. (Ioan 10:16) Cei ale căror inimi sunt drepte Îl vor găsi pe Iehova şi Îl vor cunoaşte datorită lui Isus Păstorul, şi vor fi îndrumaţi de organizaţia lui Iehova, aşa cum a subliniat psalmistul la Psalmul 22 versetele 26 şi 27: „Cei smeriţi vor mânca şi se vor sătura; ei Îl vor lăuda pe Iehova care are grijă de ei: inimile voastre să trăiască veşnic. Toate marginile pământului îşi vor aminti şi se vor întoarce spre Iehova; şi toate seminţiile naţiunilor se vor închina înaintea Ta.” (*AS*) Aceasta este în deplin acord cu expresia din Apocalipsa, unde este arătat cugetul că o mare mulţime va veni din toate naţiunile, seminţiile şi limbile. Ei se vor închina înaintea lui Iehova, pentru că ştiu că numelui Său se cuvine gloria. (Apoc. 7:9, *NW*) Isus, Păstorul lor, a recunoscut că există un singur Dumnezeu viu şi adevărat; nu mulţi dumnezei, nu mulţi domni. Iar acest Dumnezeu unic, Conducătorul Suveran al universului, a fost deosebit de toţi zeii falşi printr-un nume care este vrednic de laudă din partea tuturor creaturilor din cer şi de pe pământ.

[10] Martorii lui Iehova nu vor fi amestecaţi cu o mulţime de alţi dumnezei. Acum că suntem în zilele din urmă ale organizaţiei Diavolului, celelalte oi văd confuzia închinării printre oamenii din naţiuni şi fug de această confuzie. Deja sute de mii ştiu ce reprezintă numele lui Iehova. Ei ştiu că Iehova Îşi dezvăluie scopurile creaturilor Sale. Ei ştiu că Iehova şi-a împlinit promisiunile şi au încredere în El. Ei s-au îndreptat spre Cuvântul Lui şi au constatat că este demn de încredere. Şi cine este cel care a făcut toate acestea pentru iubitorii lucrurilor drepte şi a adevărului? Iehova – acesta este numele Lui, şi I se închină.

[11] Exprimarea din Psalmul 29:2 (*AS*), „Închinaţi-vă lui Iehova în veşminte sfinte,” cuprinde atât de multe lucruri. Este greu de înţeles spectacolul nemaipomenit care are loc în ceruri şi pe pământ, în momentul în care acest Psalm ajunge la împlinire deplină. Când Iehova Dumnezeu i-a numit pe copiii Israelului

Cuprins

un popor deosebit, şi-a pus preoţii să se îmbrace în veşminte sfinte. Veşmintele lui Aaron sunt descrise în Exodul capitolul 28 şi au fost cele mai frumoase. Veşmintele sale îl deosebeau de toţi ceilalţi preoţi. Când a apărut înaintea lui Iehova Dumnezeu fusese în anumite ocazii în veşmintele sale de glorie şi frumuseţe. În zilele din trecut, când poporul lui Iehova mergea prin pustiu, îi aranja în poziţii potrivite. Toate acestea s-au făcut în funcţie de îndrumarea lui. Era organizare. Fiecare seminţie era bucuroasă să-şi ia poziţia cuvenită. Nu era problema că o seminţie încerca să fie pe primul loc. Dumnezeu era cel care i-a plasat după propria îndrumare. Iehova era Dumnezeul lor şi i-a ghidat. El i-a condus prin pustiu şi în final spre Ţara Promisă. Ei ar fi trebuit să I se închine în veşminte sfinte. Aşa că atunci când au mers să se închine altor dumnezei, atunci Iehova Şi-a arătat nemulţumirea.

[12] De nenumărate ori copiii lui Israel au mers să se închine la zei falşi, chiar după ce Iehova le-a dat hrană, veşminte care nu se uzau, încălţăminte care nu se umplea de găuri de la prea mult mers. Cu toate că toţi erau familiarizaţi cu salvarea lor de către Dumnezeu, din Egipt, şi cu puterea lui demonstrată prin distrugerea lui Faraon şi a egiptenilor care îl urmau, tot l-au părăsit pe Iehova şi au mers să se închine altor zei. Aceşti zei nu au fost în stare să facă ceva pentru izraeliţi, nu mai mult decât au fost în stare să facă pentru naţiunile care li se închinau. Profetul Ieremia a exprimat foarte puternic şi clar când a spus, în capitolul doi, versetele 26-28 (*AS*): „Ca hoţul căruia îi este ruşine când este găsit, aşa îi este ruşine casei lui Israel; ei, regii lor, prinţii lor, preoţii lor, şi profeţii lor; care spun unui buştean: 'Tu eşti tatăl meu', şi unei pietre: 'Tu mi-ai dat naştere': căci ei Mi-au întors spatele, şi nu faţa; dar în timp de necaz vor spune: 'Ridică-Te şi salvează-ne'. Dar unde sunt zeii tăi pe care ţi i-ai făcut? Să se ridice, dacă te pot salva în timpul necazului tău: căci după numărul oraşelor tale sunt şi zeii tăi, o, Iuda."

[13] Aşa cum a fost cu copiii Israelului, aşa este şi cu naţiunile lumii de astăzi. Unde sunt puterile zeilor naţiunilor? Unde aduc binecuvântări poporului? Naţiunile pământului au mers înainte cu armatele lor, şi-au purtat luptele însângerate, au luat în stăpânire ţări noi, preoţii şi clericii lor i-au binecuvântat în acţiunile lor, dar unde este binecuvântarea? Preoţii care au binecuvântat naţiunile care au pierdut au devenit captivi odată cu învinşii lor. Liderii religioşi care au binecuvântat naţiunile învingătoare nu au adus pace şi prosperitate câştigătorilor. De ce nu se întorc popoarele lumii de la aceşti lideri religioşi? Puţini o fac, dar majoritatea acestor popoare de pe pământ îşi urmează călăuzele religioase oarbe, iar când călăuzele lor cad în groapă, aşa vor păţi şi oamenii naţiunilor. (Mat. 15:14, *NW*) Căderea în groapă a tuturor acestor oameni ai guvernelor nelegiuite împreună cu conducătorii lor nu este departe. Bătălia Armaghedonului nu este prea îndepărtată, când Iehova Dumnezeu, în veşminte sfinte, va lovi toate aceste naţiuni şi le va distruge complet.

[14] Psalmul 29 ne oferă o descriere frumoasă despre puterea lui Dumnezeu şi despre cum poate El distruge naţiunile, şi despre ce chestiune uşoară va fi pentru El să umilească marea putere a guvernelor organizate ale lumii. Iehova Dumnezeu, prin bunătatea şi mila Sa, a vorbit prin Cuvântul Său şi prin poporul Său timp de

Cuprins

secole. Astăzi a adunat împreună sute de mii dintre martorii Săi, pentru a vesti numele Lui până la marginile pământului. Ei Îi ascultă glasul prin Cuvântul Lui. Dar în scurt timp glasul lui Iehova va vorbi cu totul altfel. El va vorbi din ceruri cu sunet de tunete.

CA TUNETUL

[15] Psalmul 29 arată că tunetul din ceruri este ca glasul lui Dumnezeu. Fenomenul teribil al furtunii în ceruri este o expresie a maiestăţii lui Dumnezeu, a veşniciei Sale, a suveranităţii şi a caracterului Său de neclintit. Când Iehova va vorbi cu glasul Lui autoritar din cer, atunci toate naţiunile vor tremura, se vor clătina şi nu vor mai exista. Acum a venit timpul pentru cei cu caracter de oi să ia seama la glasul lui Dumnezeu, aşa cum este spus în Cuvântul Lui, înainte ca glasul Său să vorbească din ceruri la Armaghedon. Expresiile lui Iehova sunt puternice. Când i-a dat lui Moise cele Zece Porunci, pe Muntele Sinai, a fost un spectacol extraordinar. Tocmai realizase o mare eliberare a poporului Său. Probabil vreo două milioane dintre ei, bărbaţi, femei şi copii, au fost aduşi din Egipt în pustiu. Urma să îi conducă în Ţara Promisă. Ei erau aleşii Lui; ei erau organizaţia Lui teocratică. Şi le-a arătat puterea Sa din ceruri. „Şi s-a întâmplat în a treia zi, când era dimineaţă, că erau tunete şi fulgere, şi un nor gros pe munte, şi glasul unei trâmbiţe sunând puternic; şi tot poporul care era în ţinut tremura.” (Ex. 19:16, *AS*) Iar apoi, la versetul 18, citim: „Şi Muntele Sinai, tot muntele, fumega, deoarece Iehova coborâse foc asupra lui; iar acest fum se înălţa precum fumul unui cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic.” – A se vedea şi Exodul 20:18.

[16] Marele Dumnezeu din cer nu este un individ cu voce joasă. El este un Dumnezeu al indignării, un Dumnezeu care Îşi va exprima mânia împotriva celor care nu-L slujesc şi care luptă împotriva Lui. El nu este un Dumnezeu care poate fi tratat ca un nimic de către cei pe care i-a creat. „Iată, numele lui Iehova vine de departe, arde cu furia Sa în fum gros care se înalţă: buzele Îi sunt pline de indignare, iar limba Sa este ca un foc mistuitor.” (Isa. 30:27, *AS*) Dumnezeul la care se închină martorii lui Iehova este Conducătorul Suveran al universului şi şi-a arătat mai departe măreţia şi minunăţia ca singurul conducător de drept al universului. Poporul Său cunoaşte creaţia Sa, cunoaşte Cuvântul Său, cunoaşte faptele Lui măreţe din trecut, şi are credinţă în ceea ce va face în viitorul apropiat. El poate spune împreună cu psalmistul: „Binecuvântă pe Iehova, o, sufletul meu. O, Iehova, Dumnezeul Meu, Tu eşti foarte mare; Tu eşti înveşmântat cu cinste şi maiestate: te acoperi cu lumină ca şi cu un veşmânt; întinzi cerurile ca pe o perdea; pui razele camerelor Tale în ape; faci din nori caleaşca Ta; umbli pe aripile vântului; faci din vânturi mesagerii Tăi; din flăcările focului slujitorii Tăi; ai pus temeliile pământului, ca să nu fie mişcat niciodată.” (Ps. 104:1-5, *AS*) Astfel martorii Săi sunt atenţi când Iehova vorbeşte.

[17] Cei care au ajuns acum să-l cunoască pe adevăratul Dumnezeu al universului şi numele Lui, Iehova, sunt încântaţi să cinstească numele Lui. Ei vor să facă ceva; ei vor să le exprime altora cunoştinţa lor despre Iehova. De aceea îi veţi găsi pe martorii lui Iehova atât de activi. Iar ei spun: „Voi cânta lui Iehova cât voi trăi: voi

Cuprins

cânta laudă Dumnezeului meu atâta timp cât voi exista." (Ps. 104:33, *AS*) Ei sunt nerăbdători să se alăture în închinarea lui Iehova în veşminte sfinte. Ei recunosc că există o organizaţie care a fost formată pe pământ, organizaţia văzută a lui Iehova.

[18] Aşa cum Iehova are o organizaţie nevăzută de principate şi puteri, de heruvimi, serafimi şi îngeri, toate în poziţia lor corespunzătoare în organizaţia Sa, aşa şi pe pământ Iehova Dumnezeu a alcătuit o mare organizaţie. Slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ vorbesc o singură limbă, limba pe care Iehova Dumnezeu o învaţă în Cuvântul Lui. În acelaşi timp ei pot vorbi aceste adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, în multe limbi, pretutindeni pe pământ. Dumnezeu nu şi-a adunat poporul într-un singur oraş sau o singură localitate, sau un singur loc de pe pământ pentru siguranţă şi adăpost. Prin Conducătorul lor, Isus Cristos, sunt trimişi până la marginile pământului, pentru a propovădui acolo veştile bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu. Dar atâta timp cât sunt în organizaţia Lui, vorbind numeroasele limbi ale popoarelor, ei încă mai trimit limba pură a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este o chestiune de localizare geografică cea care aduce ocrotire. Este o chestiune de a fi credincios lui Iehova Dumnezeu şi aproape de El în organizaţia Lui, închinându-vă Lui în veşminte sfinte, cânt Iehova va lovi la Armaghedon. Trebuie să existe unitate între poporul lui Dumnezeu; indiferent de locul în care îi găsim pe pământ, ei trebuie să vadă în armonie acum că Iehova a dat naştere organizaţiei Sale Sion. Precum copiii lui Israel au fost organizaţi în timpul lor pentru a merge dintr-un loc în altul, şi aveau poziţiile lor corespunzătoare în tabăra din pustiu, tot aşa este şi astăzi.

[19] Îl găsim pe poporul lui Iehova organizat în unităţi mici, unde conduc studii ale Bibliei, în unităţi mai mari unde conduc organizaţia grupei, şi în unităţi şi mai mari unde îşi au adunările de circuit. Apoi multe circuite sunt adunate împreună în organizaţii de district, şi toate aceste districte din anumite localităţi vin sub conducerea unei organizaţii de filială. Aceste organizaţii de filială sunt împrăştiate prin toată lumea, dar tot vin sub conducerea unui sediu central. Toate primesc aceleaşi instrucţiuni de organizare prin revista *Turnul de veghere*. Ei ştiu cum să se poarte, ce să spună şi ce să facă, cum să îi mângâie pe cei săraci şi pe cei smeriţi, cum să elibereze prizonierii, cum să-i aducă din organizaţia Diavolului în organizaţia lui Dumnezeu, cum să îi ajute să ia poziţie în mijlocul poporului lui Dumnezeu şi să I se închine lui Iehova în veşminte sfinte. Sunt mulţi slujitori cu timp integral asociaţi cu aceste organizaţii de grupă, iar aceştia îşi dedică tot timpul propovăduirii veştilor bune, cântând laude mereu înaintea tronului lui Dumnezeu. Unii dintre ei au fost pregătiţi la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere şi au fost trimişi în alte ţări ca misionari. Uneori au fost singuri acolo până au găsit alte oi, iar apoi aceştia se adună cu ei într-un grup mic pentru studiul Bibliei şi în final se începe o grupă. Atunci, în acea parte a pământului creşte alt segment al organizaţiei lui Iehova.

[20] Fiecare îşi are locul în organizaţia lui Dumnezeu şi toţi lucrează împreună în fericire şi bucurie. Indiferent dacă sunt serv de district, de circuit, de grupă, lucrător într-o casă sau un birou de filială, pionier, misionar sau un vestitor de grupă, singurul lucru de care sunt cu toţii interesaţi este să I se închine lui Iehova,

Cuprins

Dumnezeul lor. Închinarea lor Îi este pe plac Celui Preaînalt. Ei ştiu că Iehova are o mare lucrare de făcut înainte de a lovi la bătălia Armaghedonului. Aşa cum a fost în vremea lui Noe, aşa este acum. Avertismentul trebuie dat oamenilor. Iehova nu distruge naţiunile fără să le dea informaţiile cuvenite despre ceea ce se va întâmpla. Martorii lui Iehova ştiu ce se va întâmpla, aşa că ei transmit mesajul de condamnare şi în acelaşi timp un mesaj de mângâiere. Împărăţia lui Iehova trebuie vestită. Când spune că naţiunile de pe pământ vor fi zdrobite şi vor fi ca praful pe cumpăna unui cântar, exact la asta se referă. Acesta nu este timpul pentru a adormi oamenii, spunându-le că totul se va termina cu bine şi că pacea şi prosperitatea pot fi aduse prin eforturile oamenilor şi ale naţiunilor. Iehova Dumnezeu a declarat în termeni foarte clari că toţi trebuie să I se închine în veşminte sfinte, iar pe aceia care nu vin să I se închine îi va clătina şi îi va distruge.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce activitate de vestire sunt dedicaţi martorii lui Iehova şi astfel în ce mod apar ciudaţi vestitorii unei noi versiuni a Bibliei?
2. Cum a fost dezonorat numele lui Dumnezeu şi totuşi fără să existe o putere care să îl nimicească?
3. Ce va face acum „glasul lui Iehova" şi pentru a lua ce hotărâre este acum momentul?
4,5. Ce „fii" aminteşte Psalmul 29:1 şi cine ar putea fi aceştia? De ce?
6. Cum arată Psalmul 89:5-7 superioritatea lui Iehova?
7. Ce altă traducere posibilă a Psalmului 29:1 arată nota de subsol a versiunii *AS,* şi cine vor fi, deci, acei fii?
8. Cum au redat neclar Psalmul 29:2 traducătorii versiunii *RS*, la cine se referă acest verset şi pentru a face ce anume?
9. Cine dă ascultare lăudătorilor numelui lui Dumnezeu şi cum a fost prezisă întoarcerea şi închinarea lor la El?
10. De ce face acest lucru această mulţime sau celelalte oi?
11,12. Cum şi de ce ar fi trebuit Israelul să se închine lui Iehova în veşminte sfinte şi cum au eşuat să facă aceasta?
13. Cum este asemănător lucrul acesta cu naţiunile lumeşti de astăzi şi ce sfârşit este aproape?
14. Cum vorbeşte Iehova de secole, dar cum va vorbi peste puţin timp?
15. Cu ce s-a asemănat glasul lui Iehova şi ce exemple despre aceasta a avut Israelul la Sinai?
16. De ce sunt atenţi martorii Săi când vorbeşte Iehova?
17. Ce doresc să facă cei care au ajuns acum să-L cunoască?
18. Ce a construit Iehova pe pământ şi astfel unde se află ocrotirea noastră?
19. Ce grupuri există în această organizaţie văzută şi cum se răspândeşte ea în teritorii noi?
20. Care este interesul nostru comun şi ce le cerem tuturor oamenilor să facă acum?

Cuprins

Necreştina sărbătoare a Crăciunului

„Martorii lui Iehova – Crăciunul nu este săbătorit de către aceştia. Un singur grup religios din New Ulm, Martorii lui Iehova, nu vor urma tradiţia obişnuită de a sărbători Crăciunul. Adunarea locală nu are plănuite servicii speciale pentru sărbătorile de iarnă." Astfel începea un articol din New Ulm, Minnesota, *Daily Journal,* anul trecut pe 22 decembrie.

Vă întrebaţi de ce, când aproape toţi ceilalţi creştini mărturisiţi fac un foarte mare tam-tam în ceea ce priveşte Crăciunul, martorii lui Iehova îl ignoră în mod voit? Da? Însă v-aţi mai mira dacă aţi afla că Crăciunul nu este creştin; că în ciuda numelui său nu numai că nu este creştin, dar este şi anti-creştin; că este bazat pe obiceiuri păgâne şi superstiţii şi tradiţii medievale; că este în fapt antiteza tuturor lucrurilor care sunt cu adevărat creştine? Aceste afirmaţii vă par a fi radicale, fără îndoială, însă dacă veţi citi veţi afla motivele pentru care, martorii lui Iehova care iau în serios cuvântul lui Dumnezeu, nu îşi pot permite să aibă de-a face cu Crăciunul. Nu este nevoie să ne cerem scuze că noi luăm Biblia în serios. Până la urmă, Crăciunul se presupune a fi o sărbătoare creştină, celebrată de către creştini, şi atât apostolii cât şi Isus Cristos au acceptat Biblia ca fiind adevărul inspirat al lui Dumnezeu. – Ioan 17:17; 2Tim. 3:15-17; 2Pet. 1:20, 21, *NW*.

CÂND S-A NĂSCUT ISUS?

Martorii lui Iehova nu sărbătoresc data de 25 Decembrie pentru că, printre multe alte motive, aceea nu este data naşterii lui Isus, lucru cu care practic toţi istoricii au fost de acord. Prin urmare, a afirma, aşa cum a făcut un cleric proeminent din Statele Unite, în urmă cu un an, că „ar putea foarte bine să fi fost în oricare dintre cele 365 de zile din an", înseamnă să dăm dovadă de ignoranţă cu privire la informaţiile scripturale în legătură cu acest subiect, căci Biblia indică, cel puţin aproximativ, data la care Isus a fost născut. Cum aşa? Prin câteva rânduri de dovezi, dintre care cea mai puternică este profeţia cu privire la venirea lui Mesia, aşa cum a fost înregistrată la Daniel 9:24-27 (*AS*). Această profeţie vorbeşte de şaptezeci de săptămâni şi prezice că încă din timpul emiterii poruncii de a reconstrui Ierusalimul până la venirea lui Mesia aveau să fie şaizeci şi nouă de săptămâni.

Potrivit ultimelor descoperiri arheologice, Artaxerxe al III-lea a început să domnească în 474 î.C; şi potrivit lui Neemia 2:1-10, în cel de-al douăzecilea an al domniei sale el a emis decretul de a reconstrui zidurile Ierusalimului. Din moment ce Mesia nu a venit după 483 de zile literale (69 de săptămâni), trebuie să concluzionăm că regula scripturală de „o zi pentru un an" ar trebui să se aplice (vezi Num. 14:34; Ezec. 4:6). Numărând 483 de ani din 455 î.C, ajungem în anul

Cuprins

29 A.D. Nu a existat anul 0 î.C. sau anul 0 A.D.; prin urmare din 455 î.C. până în 29 A.D. au fost 483 de ani, şi nu 484 de ani.

Isus şi-a început serviciul ca şi Mesia când avea aproximativ treizeci de ani; şi de vreme ce aceasta era vârsta la care un preot să-şi înceapă serviciul, conform legii Mozaice, pare raţional să concluzionăm că Isus şi-a început serviciul imediat ce a ajuns la acea vârstă, care, conform profeţiei despre care vorbeam mai devreme, a fost în anul 29 A.D. În paranteză fie spus, această dată este de acord cu ceea ce arată Biblia că a avut loc în timpul când Ioan Botezătorul şi-a început serviciul. – Vezi Num. 4:3, 23; Luca 1:26-45; 3:1-4, 23, *NW*.

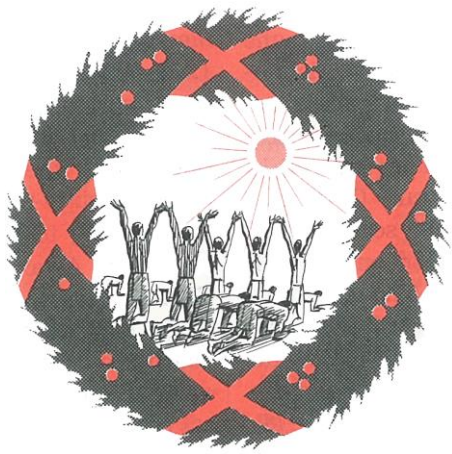

Profeţia lui Daniel a prezis mai departe că Mesia va fi jertfit după ce-a de-a şaizeci şi noua săptămână şi că la mijlocul celei de-a şaptezecia săptămâni (sau, după trei ani şi jumătate) El va „face să înceteze jertfa”. Deoarece prin această nimicire a lui sau moarte, Isus a pus capăt validităţii jertfelor evreieşti, codul lor fiind răstignit pe stâlp împreună cu el, această profeţie prezice că Isus va muri după trei ani şi jumătate de serviciu. (Col. 2:14, *NW*) Aceasta este perioada de timp acceptată în general de erudiţii Bibliei, în ceea ce priveşte durata serviciului lui Isus, şi care se armonizează cu dovezile găsite în Evanghelia lui Ioan, potrivit căreia serviciul lui Isus a cunoscut patru sărbători de paşte venind şi trecând. (Ioan 2:13; 5:1; 6:4; 12:1; 13:1; pentru detalii vezi *Echipat pentru orice lucrare bună,* pag. 280) Neexistând îndoială despre jertfirea lui Isus la paşte, aproximativ la 1 aprilie, anul 33 A.D., înseamnă, din calculele de mai sus, că El a fost născut cu 33 de ani şi jumătate în urmă, sau aproximativ la 1 octombrie, în anul 2 î.C.

Această dată din octombrie este în conformitate cu toate dovezile circumstanţiale disponibile. Păstorii îşi vegheau turmele noaptea în acele timpuri, iar Iosif şi Maria au călătorit mult până la Betleem, pentru a se înregistra, conform decretului lui Cezar Augustus. Păstorii nu puteau să îşi ţină oile afară în sezonul rece şi ploios de iarnă din Palestina, şi nu este raţional nici să concluzionăm că Cezar ar fi cerut tuturor Evreilor să facă o călătorie atât de lungă pe un timp aşa de rău din an; lucru evident din cuvinele lui Isus, „Rugaţi-vă neîncetat ca fuga voastră să nu fie iarna.” – Mat. 24:20; Luca 2:1-20, *NW*.

ANTECEDENTELE SALE PĂGÂNE

Având în vedere aceste fapte, ce justifică 25 Decembrie ca dată aleasă ca celebrarea naşterii lui Isus? Iulian I, episcop al Romei (337-352 A.D.), este cunoscut ca fiind primul care a fixat celebrarea Crăciunului pe 25 Decembrie. Şi pe ce bază a făcut el asta? *Enciclopedia Catolică* (vol. 3, pag. 727) spune: „Bine cunoscuta sărbătoare solară, Natalis Invicti [ziua de naştere a celui Necucerit], are o clauză puternică bazată pe responsabilitatea acestei date din Decembrie.” Iar în

Cuprins

conformitate cu *Enciclopedia Americană,* Biserica din Roma a stabilit celebrarea naşterii lui Isus pe 25 Decembrie, „în ziua vechii sărbători Romane [păgâne] a naşterii lui Sol, deoarece nu exista o cunoştinţă sigură despre ziua naşterii lui Cristos." (vol. 6, pag. 623, ediţia 1942) Alte autorităţi ne spun că biserica, fiind neputincioasă să-i îndepărteze pe oameni de această sărbătoare, a adoptat-o şi i-a oferit alte semnificaţii noi. Aceasta l-a determinat pe Tertulian să se plângă: „Prin noi, care suntem străini de Sabate, luni noi şi festivaluri, odată acceptate de Dumnezeu, Saturnalia [şi alte sărbători păgâne] sunt acum obişnuite, fiind aduse cadouri, ... sporturi şi banchete sunt celebrate cu gălăgie."

Însă poate că cineva va întreba: Dat fiind faptul că 25 Decembrie are o origine păgână şi că Isus a fost născut aproximativ pe 1 octombrie, de ce nu celebrăm atunci? De ce nu? Deoarece celebrarea în sine a zilelor de naştere este un lucru păgân. Nicăieri în Scripturi nu găsim înregistrată data zilei de naştere a nimănui; nici vreo înregistrare cu privire la celebrarea zilelor de naştere a vreunuia dintre slujitorii lui Iehova, fie înainte, fie după timpul lui Cristos. Singurele două zile de naştere menţionate în Scripturi s-au ţinut de împăraţi păgâni şi fiecare au fost marcate de câte o execuţie, una a Faraonului, prin executarea pitarului şef, iar cealaltă de către Irod, prin executarea, decapitarea, lui Ioan Botezătorul. – Gen. 40:20-22; Mat. 14:6-11.

Nici data acesteia, urările şi oferirea de cadouri nu sunt menţionate, singurele aspecte păgâne ale Crăciunului. Folosirea bradului veşnic verde, vâscul şi ilicele sunt bazate pe referinţe păgâne cu privire la lucrurile naturii. Potrivit profesorului de istorie Hislop, celebrarea bradului de Crăciun, de fapt, aduce aminte de timpul lui Nimrod de acum 4,000 de ani: „Acum Yule Log-ul (buşteanul aprins de Crăciun) reprezintă buşteanul mort al lui Nimrod, zeificat cu titlul de regele soarelui, dar care a fost omorât de duşmanii lui; bradul de Crăciun este *reînvierea* lui Nimrod – dumnezeul ucis şi adus la viaţă din nou." – *Cele două Babiloane*, pag. 97, 98.

Decoraţiile din bradul de Crăciun ne întorc la teutonii pre-creştini care îşi decorau copacii veşnic verzi cu sfori împletite din fructe şi grâne, în onoarea dragonului sacru Nitthager. Globuri de aur strălucitoare erau folosite pentru a aduce omagiu lui Balder, dumnezeul soarelui veşnic mistic. (Astăzi, ţări comuniste atee precum România au făcut o mare sărbătoare din Festivalul Pomului de Iarnă; brazii decoraţi sunt recomandaţi, iar anul trecut în Bucureşti, capitala, în centrul atenţiei a fost un „brad de 70 de picioare înălţime, în care atârnau mii de luminiţe, globuri de aur şi ghirlande de metal".)

Aceleaşi lucruri este adevărat şi despre vâsc. În conformitate cu tradiţiile păgâne exista o creangă divină care a venit din cer şi îl reprezenta pe Salvator; s-a spus că zeul Loki l-a ucis din duşmănie pe frumosul zeu Balder cu o săgeată făcută din vâsc, toate celelalte plante evitând să îl rănească pe Balder. Fiind trecut cu vederea, a fost folosit vâscul. Conform acestei tradiţii păgâne, săgeata din vâsc a fost scoasă din rana fatală a lui Balder şi dată zeiţei dragostei, Freya, de unde şi obiceiul că un flăcău poate săruta o domniţă dacă o vede sub vâsc.

Cuprins

În timpurile de demult, atât vâscul cât şi alte ghirlande erau atârnate la ferestre şi la praguri datorită puterilor lor curative şi protectoare, pentru a ţine la distanţă vrăjitoarele şi spiritele rele. Potrivit altei superstiţii păgâne bobiţele roşii reprezentau picături din sângele zeului păgân Balder.

Şi cum rămâne cu cei trei magi care apar pe felicitările de Crăciun? Şi mai mult păgânism. În primul rând, luaţi aminte că Biblia nu spune câţi magi erau. În al doilea rând, este mult mai probabil ca ei să îl fi vizitat pe Isus şi pe mama sa Maria când Isus avea vreo doi ani, căci relatarea se referă la Isus ca fiind un copil, nu un bebeluş; şi nu ca fiind într-un staul, ci într-o casă; de asemenea gândiţi-vă la decretul dat de Irod de a ucide toţi bebeluşii de până în doi ani. Mai departe, este evident că cel care i-a condus pe magi cu lumină nu era acelaşi care i-a condus pe păstori către staulul în care se afla Isus, prin intermediul îngerilor; altfel de ce i-ar fi condus către duşmanul cel mai temut al lui Isus, şi să pună în pericol viaţa lui şi a atâtor copii? Nu, nu este raţional să concluzionăm că Dumnezeu, care a avertizat pe poporul Său să nu aibă nimic de-a face cu religiile păgâne, i-ar fi condus pe astrologi sau magi, veneratori păgâni ai demonilor, către Fiul Său. – Isa. 47:13; comparaţi cu Mat. 2:1-18 cu Luca 2:8-20, *NW*.

Şi care e treaba cu atârnatul şosetelor, Moş Crăciun şi Moş Nicolae? Dacă acestea s-ar putea să nu fie de origine păgână, îşi pot avea originea în evul mediu şi desigur, nu-şi găsesc nicio bază în Scripturi.

DE CE SĂ NU SĂRBĂTORIM?

Ar putea fi pusă întrebarea: De ce să nu sărbătorim Crăciunul, devreme ce pare a aduce atâta bucurie, în ciuda antecedentelor sale păgâne? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îi avertizează în nenumărate rânduri pe slujitorii Săi să nu aibă de-a face cu închinarea falsă. De exemplu, luaţi aminte cât de accentuat arată apostolul Pavel această problemă. Luând în discuţie problema mâncării oferită idolilor, după ce stabilise faptul că de fapt idolii nu înseamnă nimic, el spune mai departe: „Lucrurile pe care le jertfesc naţiunile le jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu, iar eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii. Nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să luaţi parte la masa lui Iehova şi la masa demonilor. Sau vrem să stârnim gelozia lui Iehova". Nu suntem mai puternici decât el, nu-i aşa? – 1Cor. 10:19-22, *NW*; vezi de asemenea Ex. 23:24, 32, 33; Deut. 7:16; 2Cor. 6:14-18; Iac. 1:26, 27, *NW*.

Având în vedere cele de mai sus, ce lipsă de înţelegere scripturală este evidenţiată de către pastorul David Harrington, de la Biserica Comunităţii din New York, în încercarea de a justifica celebrarea Crăciunului, în ciuda antecedentelor sale păgâne: „Această integrare a ritualurilor şi ceremoniilor păgâne stau ca exemplu de universalitate a lui Dumnezeu şi fac ca omul să realizeze cum Crăciunul nu este doar o sărbătoare Creştină, ci o sărbătoare a omenirii." – New York *Times*, 24 Decembrie, 1951.

Nici măcar atât nu este. Luaţi aminte la câteva rele materiale care sunt asociate acestuia, În 1951 morţile de la sărbătoarea Crăciunului au totalizat 789 de oameni în Statele Unite, multe decese fiind cauzate de şoferii beţivi de Crăciun.

Cuprins

Ziarul New York *Times* din 12 Decembrie 1951, a scris despre „tragediile strălucitoare" cauzate de incendiile produse din cauza brazilor de Crăciun. Şi nu numai anteprenorii de pompe funebre şi pompierii, ci şi doctorii au parte de mai multă muncă în timpul sezonului de vacanţă, spitalele fiind pline de victimele lăcomiei.

Marile afaceri exploatează sezonul, supraîncărcând publicul, vânzându-le bunuri inferioare şi făcând tot ce le stă în putinţă pentru a răspândi febra Crăciunului, pentru a avea „spiritul sărbătorii în sânge." Estimând, sute de milioane de dolari sunt cheltuite de cumpărători, de Crăciun, în Statele Unite, însă faptul că numai în New York departamentul de salubritate a strâns 25,000 de tone de gunoi, făcând curăţenie după sărbătoarea din 1951, indică numărul impresionant al oamenilor care se implică.

Simţind cum Crăciunul este comercializat într-o măsură uimitoare, anumiţi clerici se agită pentru un Crăciun mai „creştin", contrazicându-se de fapt. Măsura în care campania lor a avut succes poate fi determinată de reclamele de pe prima pagină apărute într-un cotidian, că „noi credem că este o idee strălucită să oferim cuiva gunoi de Crăciun. Vom încărca o minunată tonă din ce are Daisy mai bun, de la uşa dumneavoastră (sau de la uşa din spate) la 19 $."

Adevărat, Isus a spus că „există mai multă fericire în a dărui decât în a primi", însă acest fapt este adevărat numai dacă dăruirea cuiva este sinceră şi altruistă. Amintiţi-vă, de asemenea, că El a mai spus: „Când dai un prânz sau o cină, nu-i chema nici pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogaţi. S-ar putea ca, într-o bună zi, să te invite şi ei, iar aceasta ar fi o răplată pentru tine. Ci, când dai un ospăţ, invită-i pe săraci, pe infirmi, pe şchiopi, pe orbi; şi vei fi fericit, pentru că ei nu au cu ce să te răsplătească. Căci vei fi răsplătit la învierea celor drepţi." – Luca 14:12-14, *NW*.

Sub impulsul artificial al febrei Crăciunului câţiva nefericiţi pot primi ceva de „pomană". Însă aceasta compensează puternic faptul cum Crăciunul este în realitate o cursă a Diavolului, pentru a-i înşela pe oameni să creadă că ei sunt Creştini datorită unor obiceiuri şi ceremonii păgâne care satisfac instinctele carnale, să irosească bani, sănătate şi viaţă, şi cel mai rău dintre toate, îl stârneşte pe Iehova la gelozie.

Adevăratul Creştinism nu funcţionează astfel. Face bine aproapelui 365 de zile pe an şi nu doar într-o singură zi, şi nu doar prin mijloace materiale, ci şi prin comori spirituale mai importante, care duc la viaţă veşnică. Martorii lui Iehova şi-au devotat viaţa pentru a face chiar acest lucru.

Şi acum, înţelegeţi de ce ei nu sărbătoresc Crăciunul?

Cuprins

Adunări teocratice în timpurile Bibliei

MARELE Creator al universului, Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, este un Dumnezeu înţelept şi iubitor. El ştie cel mai bine cum vor avansa scopurile Lui drepte şi iubitoare şi cum este cel mai bine să îi echipeze pe slujitorii Săi pentru a coopera cu Făcătorul lor, spre lauda Lui şi pentru propria lor fericire. Dovada acestui lucru este văzută în îngrijirea Lui de a-şi aduna servii în adunări. Iar devreme ce El este marele Conducător-Dumnezeu sau *Teocrat*, înseamnă că toate adunările aranjate de El sunt adunări teocratice.

Printre primele adunări pe care Iehova le-a făcut să fie ţinute de servii Lui de pe pământ amintim una care a avut loc atunci când a venit timpul lui Iehova să-i elibereze pe copiii lui Israel din robia Egipteană. La acea adunare „Aaron a rostit toate cuvintele pe care Iehova i le-a spus lui Moise, şi a făcut semne în faţa poporului. Iar poporul a crezut: ... şi-au plecat capetele şi s-au închinat.” (Ex. 4:29-31, *AS*) Fără îndoială că acea adunare a fost o ocazie plină de bucurie, scoţând la iveală scopul lui Iehova de a-şi elibera poporul pentru numele Său.

Cu câteva luni mai târziu, izraeliţii au fost adunaţi la porunca lui Iehova, la poalele muntelui Sinai, cu scopul de a fi martori la primirea legii. „Şi muntele Sinai, întreg muntele, a fumegat, deoarece Iehova a coborât pe el în foc; iar fumul s-a înălţat precum fumul unui cuptor, şi întregul munte s-a cutremurat foarte tare. Şi ... s-a auzit sunet de trâmbiţă din ce în ce mai tare.” (Ex. 19:18, 19, *AS*) Ce bază puternică de credinţă, ce dovadă măreaţă a fost oferită acolo că Moise nu era un impostor, ci era, într-adevăr, purtătorul de cuvânt al Fiinţei Supreme, Iehova Dumnezeu! La acea adunare, copiii lui Israel au fost de acord ‘să facă toate lucrurile pe care le poruncise Iehova lor şi să fie ascultători’. La acea adunare, legământul legii, făcut cu ceva vreme în urmă în Egipt, la celebrarea Paştelui, a fost de asemenea inaugurat. – Ex. 24:7.

Cu toate acestea, izraeliţii au dat greş în a trăi conform înţelegerii pe care au făcut-o la acea adunare şi astfel, în loc să intre în Ţara Promisă în câteva luni, cei mai bătrâni, cu mici excepţii, au pierit în pustiu; şi îi găsim pe urmaşii lor treizeci şi nouă de ani mai târziu adunaţi pe câmpiile Moabului, încă de această parte a râului Iordan. La această adunare, Moise a reluat legea lui Dumnezeu şi a repovestit modul minunat în care Iehova i-a păstrat şi i-a condus, îndemnându-i la loialitate în repetate rânduri şi prezentându-l pe Iosua ca fiind succesorul lui. Pentru a aprecia avertismentul din inimă pentru credinţă, pe care Moise l-a dat izraeliţilor adunaţi atunci, trebuie să citim cartea Deuteronomul.

Fără niciun fel de îndoială acea adunare şi cuvintele rostite de Moise şi-au lăsat o puternică amprentă asupra minţii lui Iosua, căci după ce i-a condus pe izraeliţi peste râul Iordan şi a servit ca şi comandantul lor militar şi judecătorul lor teocratic pentru douăzeci de ani, cu puţin înainte de moartea sa, el i-a convocat de asemenea la o adunare. Adunând toţi oamenii din Sihem, Iosua a reluat modul în care Iehova s-a ocupat de poporul Său şi şi-a exprimat hotărârea conform căreia, indiferent de ce

hotărau ei să facă, ‘el şi casa lui îl vor servi pe Iehova.’ (Ios. 24:1-28, *AS*) Poporul a exprimat o hotărâre asemănătoare.

După ce au avut judecători precum: Iosua, Ghedeon, Samson şi Samuel pentru mai bine de 350 de ani, o altă adunare uimitoare a marcat o altă piatră de hotar în istoria naţiunii Israel. Ocazia a fost cererea poporului de a avea un rege precum naţiunile din împrejurimi, ei nefiind mulţumiţi de a-l avea pe Iehova ca Regele lor nevăzut. După ce a hotărât mai întâi voinţa şi alegerea lui Iehova în această problemă, Samuel a spus poporului adunat la Miţpa ce spusese Iehova cu privire la această cerere. Prin sorţi Saul a fost găsit ca fiind alegerea lui Iehova, de fapt el fiind uns ceva vreme înainte, ca rege, de Samuel. – 1Sam. 10:17-24, *AS*.

ADUNĂRI LA IERUSALIM

Legea pe care Iehova a dat-o copiilor lui Israel prin intermediul lui Moise a furnizat trei adunări anuale la care fiecare bărbat trebuia să fie prezent. Aceste adunări trebuiau ţinute în oraşul pe care Dumnezeu îl alegea, şi care s-a dovedit a fi Ierusalim. Prima dintre aceste adunări anuale era sărbătoarea pâinii nedospite, urmată de sărbătoare Paştelui, ce dura timp de şapte zile începând cu cea de-a cincisprezecea zi a lunii Abib sau Nisan. Această sărbătoare, precum Paştele care o preceda, comemora eliberarea copiilor lui Israel din Egipt, timp în care ei erau într-o aşa mare grabă încât trebuiau să coacă pâinea înainte ca aceasta să fie dospită. – Ex. 12:39; 23:14-17, *AS*.

Apoi venea sărbătoarea secerişului sau a celor dintâi roade, celebrată la cincizeci de zile de la primul snop de grâu, care erau adus preotului pentru a-l legăna înaintea lui Iehova. Şi în final, era o sărbătoare a strângerii sau a corturilor, în cea de-a şaptea lună, la încheierea secerişului, care era celebrată timp de şapte zile începând cu cea de-a cincea zi după ziua ispăşirii. Cu privire la acea sărbătoare izraeliţilor li s-a poruncit: „Să locuiţi în colibe [făcute din crengi] timp de şapte zile; ... pentru ca generaţiile voastre să ştie că i-am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în colibe, atunci când i-am adus din ţara Egiptului.” – Lev. 23:39-43, *AS*.

Convocarea adunărilor anuale la Ierusalim fără îndoială taxa la limită facilităţile de cazare ale acelui oraş şi suburbiile sale, cerând multora să folosească corturi şi alte adăposturi improvizate, cu excepţia sărbătorii corturilor, când tuturor li se cerea să locuiască în colibe. Poporul a văzut semnificaţia ceremoniilor, precum cea a zilei de ispăşire, ţinută de preoţi, ascultând Cuvântul lui Dumnezeu care li se citea şi cântările miilor de cântăreţi Leviţi instruiţi, acompaniaţi de orchestre uriaşe.

Aceste adunări anuale au lăsat o amprentă asupra minţii izraeliţilor în ceea ce privea maiestatea uimitoare a Dumnezeului lor Iehova, a legilor Sale, şi le amintea de eliberarea uimitoare pe care acesta le-a oferit-o lor în timpurile trecute, iar toate acestea îi făceau să se bucure prin cântări de laudă şi de recunoştinţă. Acele adunări, fără îndoială, însemnau, de asemenea, facerea de noi cunoştinţe şi putem fi siguri că şi chiar călătoriile către acestea aveau un efect impresionant, pe măsură ce ei deveneau din ce în ce mai familiari cu alte ţinuturi din ţara lor Palestina.

David a convocat o adunare specială la Ierusalim după ce toate necesităţile materiale pentru construirea templului au fost strânse, timp în care el i-a dat lui Solomon instrucţiuni cu privire la poziţia sa şi la construirea templului, şi a îndemnat poporul la loialitate. Pentru a prinde spiritul acelei ocazii citiţi 1 Cronici 29:10 la 19, *AS*.

Cuprins

Aproximativ unsprezece ani mai târziu Solomon a organizat o altă mare adunare la Ierusalim, pentru a marca inaugurarea gloriosului templu, adunare la care 'era prezentă toată adunarea lui Israel împreună cu regele Solomon. Au fost făcute atât de multe jertfe încât ei le-au pierdut numărul'. Acea adunare a durat mai mult de trei săptămâni, oamenii întorcându-se la casele lor în cea de-a douăzeci şi treia zi „bucuroşi şi mulţumiţi de bunătatea pe care Iehova le-o arătase." – 2Cron. 5:2 la 7:10, *AS*.

PRIMELE ADUNĂRI CREŞTINE

În timpul lui Isus, evreii respectau cu conştiinciozitate sărbătorile poruncite de lege. Şi în timp ce, într-o privinţă, s-ar putea spune că întrunirile publice ţinute de Isus, la care participau mii de oameni, durau ore în şir şi făceau ca Isus să trebuiască să le ofere acestora mâncare, au fost primele adunări creştine, sărbătoarea Cincizecimii a fost, de fapt, prima adunare creştină.

Fenomenul supranatural însoţit de revărsarea spiritului sfânt, şi care a marcat începutul adunării creştine, poate fi foarte bine comparat cu adunarea ţinută pe muntele Sinai la inaugurarea legământului legii. „Şi toţi s-au umplut de spirit sfânt şi au început să vorbească limbi diferite", astfel, permiţându-le să predice la mulţi evrei smeriţi din Ierusalim, la timp pentru celebrarea sărbătorii de Rusalii din „fiecare naţiune a celor de sub cer".

Acea adunare de 120 de creştini a experimentat o creştere de douăzeci şi cinci de ori chiar în prima zi, căci de fapt numărul a crescut la trei mii. (Faptele 1:15; 2:1-41, *NW*) Fără îndoială că aceasta a fost o ocazie plină de bucurie! Cu adevărat, adunările teocratice din timpurile biblice au adus laudă lui Iehova, cunoştinţă şi instruire poporului Său, şi dându-le motive de bucurie. Acelaşi lucru este valabil şi pentru adunările teocratice ţinute în vremurile moderne.

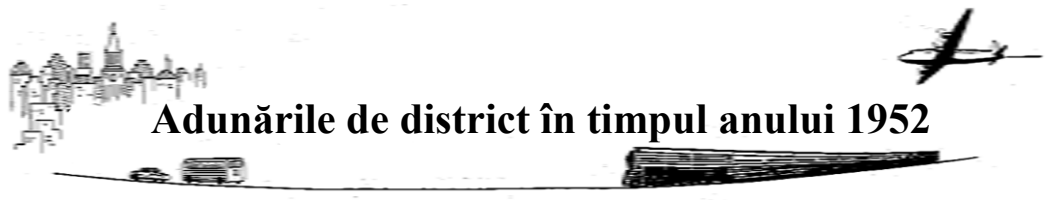

Adunările de district în timpul anului 1952

Expansiunea adevăratei închinări pe pământ a fost indicată în creşterea adunărilor teocratice moderne. În anul 1893, numai 360 de persoane participau; în anul 1919, la adunarea internaţionala de la Cedar Point, Ohio, aproximativ 7,000 de persoane l-au auzit pe preşedintele Societăţii Turnul de Veghere – J. F. Rutherford, vorbind; în timp ce aproximativ 123,707 de persoane l-au auzit pe preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, ţinând o lectură publică pe stadionul Yankee, în oraşul New York, în anul 1950.

În anul 1952, în locul unei adunări internaţionale s-au ţinut aproximativ 70 de adunări de district doar în decursul lunilor august şi septembrie, în mai mult de douăzeci de ţinuturi; acestea au avut împreună un record de participare de 313,751

Cuprins

de persoane. Dintre aceste adunări, 35 au fost ţinute în Statele Unite, 11 în Canada, 8 în Germania şi 6 în Anglia şi Ţara Galilor. Programele acestor adunări au fost identice.

Creşterea la maturitate prin folosirea potrivită a bunătăţii nemeritate a lui Iehova a reprezentat tema acestor adunări. Trăsătura extraordinară a reprezentat-o discursul public „*Unitatea Lumii. Este doar un vis?*"

Anunţarea lecturii publice

Fiecare modalitate posibilă şi imaginabilă de anunţare, antică sau modernă, a fost folosită pentru a invita oamenii să vină să asculte discursul public de duminică după amiază. Printre metodele vechi folosite au fost şi acelea de a merge din casă în casă şi de a sta pe străzi, mai ales vinerea şi sâmbăta dimineaţa, precum şi faptul că martorii s-au folosit de fiecare contact cu publicul pentru a oferi invitaţii. Prin asemenea metode milioane de pliante au fost de asemenea distribuite, şi a fost plasată multă literatură Biblică

Şi semnele au fost folosite foarte mult, foarte mulţi dintre martori aveau unul sau mai multe semne puse pe maşinile lor, semne puse pe bara de protecţie, pe părţile laterale sau pe spatele maşinii şi unele semne ataşate chiar şi pe capota maşinilor lor. Coloane de maşini au mers pe străzi pentru a anunţa lectura. Mari semne au fost plasate de-a lungul autostrăzilor, pe străzi, pe faţadele clădirilor şi pe holurile hotelurilor. Mii de semne au fost plasate în vitrinele magazinelor. În Galveston, Texas, cererea unuia dintre martori pentru permisiunea de a pune un semn într-o anumită vitrină a avut ca rezultat o discuţie aprinsă între doi parteneri de afaceri, unul dintre ei fiind evreu, iar celălalt catolic; evreul era în favoarea punerii semnului în vitrină, în timp ce catolicul se opunea acestui lucru. Crezând că este inutil să mai aştepte, martorul i-a lăsat să se certe şi a mers la următorul magazin. Însă, înainte să ajungă la acela, omul de afaceri evreu l-a strigat, „Hei tu, vino înapoi şi pune un semn din acela în vitrină. *Noi* am câştigat!"

La toate ziarele din fiecare zonă s-au trimis articole şi în multe oraşe s-au primit răspunsuri favorabile. În Siracuza, New York, aproximativ 70 de ziare au publicat articole despre adunare. Unii le-au urat bun veit martorilor în articolele lor editoriale, precum ziarul *Evening Express din* Portland, Maine, din care noi citãm: „Cineva cu greu poate spera să vadă o adunare mai cinstită şi mai ordonată de bărbaţi, femei şi copii (familii întregi participă la această adunare) ... Martorii sunt aici cu treburi serioase şi adunarea lor se ocupă în mod strict şi cu devotament numai de acea treabă. Şi oraşul Portland se bucură să îi aibă aici."

Publicitatea atât de cinstită şi favorabilă nu s-a limitat la presă. Foarte multe staţii de radio au oferit o bună cooperare atât prin permiterea interviurilor de zece sau de cincisprezece minute, cât şi prin anunţuri. În unele oraşe televiziunea şi-a spus cuvântul decisiv pentru mijloacele moderne de anunţare a adunării şi în special a lecturii publice. Ca rezultat al tuturor acestor mijloace diferite de publicitate totalul menţionat anterior de 313,751 de persoane a participat la lectura publică de duminică, la punctele de întâlnire ale adunării.

Cuprins

Cum i-au impresionat pe alţii martorii lui Iehova

Lumea încearcă în zadar prin căutări egoiste, îngăduinţă prea mare de sine, căutări ale plăcerilor şi exceselor să găsească bucuria şi fericirea. Pe de cealaltă parte, martorii lui Iehova, implicându-se în închinarea curată, sunt văzuţi ca fiind cei mai fericiţi şi mai bucuroşi oamenii de sub soare. Lumea numeşte Biblia şi principiile acesteia de modă veche, dar în ciuda acestui lucru, cască gura de mirare pe măsură ce îi văd pe martorii lui Iehova aplicând principiile Bibliei în acest secol al XX-lea şi obţinând rezultate ce nu ar fi posibile pe altă cale. Şi totuşi, cei din lume continuă pe calea lor egoistă, trecând total cu vederea că generozitatea, iubirea şi altruismul sunt la fel de contagioase precum lăcomia, egoismul, şi chiar mult mai puternice. – Luca 6:38.

Un oficial al departamentului de pompieri din Allentown, Pennsylvania, s-a minunat de modalitatea în care martorii lui Iehova nu numai că au reuşit în a trezi interesul tinerilor cu mesajul lor, dar i-au făcut pe aceştia să ia parte în lucrare. Unitatea evidentă între toate rasele şi comportamentul foarte bun al copiilor l-a făcut pe un reporter de ştiri din Bridgeport, Connecticut, să afirme: „Ceea ce faceţi voi este cu adevărat practic!” Dar lumea continuă prea mândră pentru a imita un asemenea creştinism practic.

La aceeaşi adunare un oficial al oraşului a exprimat plin de uimire: „Vreţi să îmi spuneţi că oamenii lucrează aşa pe gratis?” Fiind asigurat că aşa stăteau lucrurile, el a răspuns: „Nu înţeleg! Noi îi plătim pe oameni şi nu putem să îi facem să muncească aşa!” Dar tocmai asta este: oamenii ce lucrează în scopuri egoiste nu muncesc la fel de mult. Acest lucru a fost în mod evident apreciat de un anumit mecanic specialist în corturi din Philadelphia, care a supravegheat ridicarea corturilor pentru adunarea de la Wilmington, Delaware. Comentând asupra cooperării pe care a primit-o din partea martorilor lui Iehova, în ridicarea corturilor, el a spus: „Poţi să spui că acei oameni sunt voluntari. Oamenii care lucrează pentru bani pur şi simplu nu lucrează la fel de bine!”

Exprimând acelaşi sentiment a fost şi comentariul unui oficial de la o sală de teatru din Buffalo, New York. „Nu poţi să îi faci pe oameni să lucreze aşa dacă le dai bani. După mine, voi băieţi sunteţi cei mai buni.” Şi observând o asemenea activitate, un oficial din Portland, Maine, s-a văicărit: „De ce nu pot să găsesc oameni care să muncească aşa în loc să se chinuiască tot timpul? Da, lumea se întreabă de ce, dar totul este atât de simplu. Iubirea pentru Creator, pentru Iehova Dumnezeu şi pentru aproape este cea mai puternică forţă de pe lume. Aceasta face ceea ce niciun îndemn egoist n-ar putea face. Totuşi, ei spun că Biblia nu este practică.

Şi faptul că un asemenea altruism este contagios, aşa cum deja s-a observat, a fost în special evident din experienţele celor ce s-au implicat în lucrarea de obţinere a camerelor. Foarte mulţi oameni au oferit camere gratuit, unii dintre ei oferindu-şi întreaga casă martorilor. În mai mult de un oraş s-au obţinut mai mult de o sută de camere gratis. În Rockford, Illinois, un proprietar, regretând că nu va fi în oraş în timpul adunării, s-a oferit să plătească costul a două camere, pentru trei zile, la un hotel. În Amarillo, Texas, un alt proprietar şi-a exprimat

Cuprins

regretul de a nu putea caza niciun martor, şi a contribuit cu cinci dolari pentru a ajuta la asigurarea cazării la hotel pentru unul dintre martori. În fiecare oraş răspunsul pentru camere a fost mai bun a doua sau a treia oară, decât prima dată când proprietarii au fost abordaţi.

Anumite opoziţii

Însă, nu toţi au fost gata să coopereze cu martorii lui Iehova. Legiunea Americană de la Rockford, Illinois, a făcut ce ştia mai bine, sau mai rău, pentru a-i împiedica pe martori să folosească muzeul de arme, pentru care fusese semnat un contract. Dar oficialii statului au făcut un gest american prin susţinerea libertăţii de închinare, şi nefiind intimidaţi de către poziţia ne-americană a Legiunii.

Legiunea Americană de la Galveston, Texas, a încercat să îi împiedice pe martorii lui Iehova nu numai de la a se întâlni la sala de teatru care fusese închiriată, ci şi de la a se întâlni oriunde altundeva în oraş, acuzând că martorii lui Iehova „se opuneau apărării ţării noastre şi urmăreau învăţăturile directe ale teologiei ruseşti", o acuzaţie care, în mod evident, le-a dezvăluit ignoranţa sau prejudecăţile. Însă, eforturile lor nu numai că s-au dovedit a fi inutile, dar au slujit la o publicitate mai bună a adunării şi a poziţiei martorilor în legătură cu comunismul etc.

La una dintre întâlnirile publice ale adunării de district din Austria un episcop a trimis 30 de studenţi să întrerupă întâlnirea. Însă aceştia au fost atât de impresionaţi de ceea ce au auzit încât au uitat pentru ce au venit şi au ascultat lectura cu atenţie. După aceea ei au recunoscut, plini de ruşine, de ce au venit şi cine i-a trimis.

Chiar şi unii din Statele Unite s-au răzgândit. Un oficial al uniunii a afirmat la Zanesville, Ohio: „Înainte de adunarea voastră a existat o atitudine ostilă faţă de martorii lui Iehova în acest oraş, dar adunarea voastră a schimbat, cu siguranţă, foarte multe păreri. Eu sunt unul dintre cei care şi-au schimbat părerea." La o altă întâlnire, persoana oficială care se ocupa de tot, un veteran din cel de-al Doilea Război Mondial, a început prin a face tot ceea ce îi stătea în puteri pentru a îngreuna situaţia martorilor, şi a sfârşit prin a face tot ceea ce îi stătea în puteri pentru a-i ajuta.

Nu este nevoie să mai spunem că nicio adunare de district nu a fost ţinută în spatele Cortinei de Fier, iar comunişti din Germania de Est au făcut tot ce au putut pentru a-i împiedica pe martorii lui Iehova să participe la aceste adunări. Dar în ciuda opoziţie lor, dintre cei aproximativ 9,000 de martori care au participat la adunarea de district de la Berlin, jumătate din ei au trecut din zona estică. În paranteză fie spus, la întâlnirea publică de la Berlin au participat 14800 de persoane, depăşind chiar şi prezenţa din Statele Unite, care a fost de 13,000 de persoane la Los Angeles.

Şi acum martorii lui Iehova din întreaga lume privesc cu nerăbdare către marele Congres Internaţional care se va ţine de pe 19 iulie pe 26 iulie, pe stadionul Yankee, din New York. Nu numai că îl aşteaptă cu nerăbdare, dar se şi roagă

Cuprins

pentru el şi îşi fac planuri să participe. Plănuiţi să fiţi acolo? Cei care au participat la adunarea din 1950 nu trebuie să fie îndemnaţi.

Dacă puteţi ajunge acol,o atunci aranjaţi cu credinţă să veniţi. Amintiţi-vă că ni se va întâmpla potrivit credinţei noastre, că braţul lui Iehova nu a fost scurtat, şi că 'vor fi acolo optimiştii şi cei ce împlinesc ceva'. „Dacă Iehova doreşte, vom trăi" şi vom fi acolo. – Iac. 4:15, NW.

Să luăm seama la glasul Său

În Psalmul 29:3-9 Iehova arată cum tunetele şi fulgerele vor veni din ceruri şi chiar şi măreţii cedri ai Libanului vor fi rupţi precum beţele de chibrituri. Munţii din pustiu se vor cutremura. Într-o aşa manieră vor fi clătinate naţiunile pământului de Conducătorul Suveran al universului, din cauză că nu i se vor închina lui Iehova Dumnezeu. Toţi aceşti dumnezei falşi ai acestei lumi trebuie distruşi. Nu este loc pentru ei. Când în Psalmul 29:1 (*AS*) s-a spus: „Daţi lui Iehova", însemna că noi trebuie să dăm, trebuie să atribuim lucrurile drepte lui Iehova Dumnezeu. Nu este Iehova cel care ne-a dat viaţă? Nu este El Creatorul omului şi al tuturor lucrurilor de pe pământ? Ce altceva am putea noi să-i dăm lui Iehova în afară de lauda noastră? Ar trebui să fim recunoscători. Deci să ne închinăm Lui şi nu la dumnezei falşi.

2. Prin ceea ce facem şi prin ceea ce spunem îi putem arăta lui Iehova Dumnezeu că îi recunoaştem puterea şi supremaţia, tăria şi gloria Sa. Când Iehova Dumnezeu i-a oferit lui Moise victoria, atunci când a trecut prin Marea Roşie şi i-a permis să vadă distrugerea lui Faraon şi a armatelor sale, Moise i-a cântat o cântare lui Iehova. Patruzeci de ani mai târziu Moise i-a cântat o altă cântare cu următoarele cuvinte de început: „Ascultaţi, voi ceruri, şi voi vorbi; pământul să asculte cuvintele gurii mele. Doctrina mea să cadă precum ploaia; vorbirea mea să se împrăştie precum roua, precum ploaia măruntă peste iarba moale, şi precum şuvoaiele asupra pajiştilor. Căci eu voi proclama numele lui Iehova: Daţi mărire Dumnezeului nostru." – Deut. 32:1-3, *AS*.

3. Astăzi martorii lui Iehova vestesc numele lui Iehova, şi ei atribuie măreţie Dumnezeului lor. Ei apreciază abundenţa ce se revarsă de la tronul lui Dumnezeu şi binecuvântările ce vin din cer. Ei sunt recunoscători pentru înţelegerea ce le-a fost dată cu privire la învăţăturile lui Iehova şi pentru instrucţiunile despre cum să trăiască astăzi în societatea lumii noi. O, sunt mulţi care au primit binecuvântările de la Dumnezeu şi care nu oferă glorie lui Dumnezeu pentru că le-au primit. Acest lucru a fost valabil şi pentru izraeliţii care s-au întors de la Dumnezeu după ce au trecut prin Marea Roşie şi după ce au călătorit prin pustiu. Ei au devenit nerecunoscători. Cântarea pe care Moise i-a învăţat s-a şters din minţile lor, deoarece ei au eşuat în a continua în închinarea Celui Preaînalt. Ei nu au stat aproape de cei i se închinau lui Iehova cu veşminte sfinte, ci s-au izolat şi s-au întors către dumnezei păgâni.

Cuprins

4. Vă amintiţi de cei zece leproşi. Isus trecea prin Palestina de sus în vremurile acelea. Erau zece leproşi acolo, iar Isus i-a vindecat pe toţi. După ce a făcut aceasta El a spus: „Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor”. Motivul pentru care a făcut aceasta a fost ca să poată da laudă lui Iehova Dumnezeu, în locul de închinare. Ei trebuiau să-şi ofere jertfele de laudă lui Dumnezeu, prin intermediul preoţilor, care era conform aranjamentului făcut de Iehova. Dar nu este, oare, ciudat că doar unul dintre ei, când a văzut că a fost vindecat şi a fost peste măsură de fericit cu privire la întreaga problemă, s-a întors la Isus Cristos şi l-a lăudat pe Dumnezeu cu glas tare? El a căutat picioarele lui Isus, şi era un Samaritean care a adus mulţumiri pentru binecuvântările ce căzuseră asupra lui. Isus i-a spus acestuia: „N-au fost curăţaţi zece? Unde sunt ceilalţi nouă? Nu s-a găsit nici unul care să se întoarcă şi să-i dea glorie lui Dumnezeu decât acest om din altă naţiune?” – Luca 17:17, 18, *NW*.

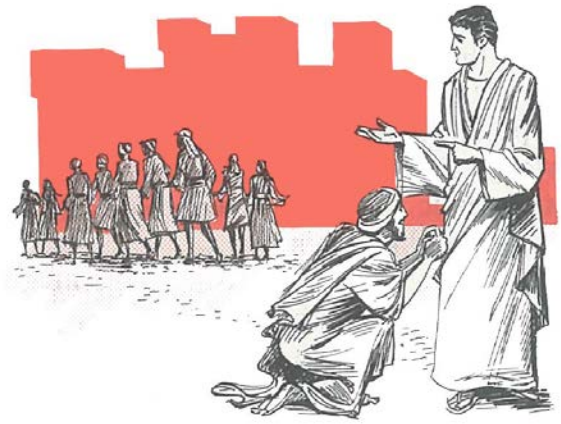

5. Sunt mulţi astăzi care aud mesajul lui Iehova, sunt mulţi care apoi s-au dedicat lui Dumnezeu, dar doar pentru o scurtă perioadă. Da, ei au fost vindecaţi, dar unde e mulţumirea şi „gloria adusă lui Dumnezeu?” Ei s-au asociat pentru câteva săptămâni, câteva luni sau poate câţiva ani cu martorii lui Iehova, însă nu au arătat recunoştinţă veşnică lui Iehova Dumnezeu pentru că au fost curăţaţi. Ei nu i se închină lui Iehova. Ei nu Îi cântă laude. Ei nu se duc la casele oamenilor, din uşă în uşă, să predice oamenilor veştile bune pe care le-au învăţat. Ei nu conduc studii Biblice. Ei nu le fac vizite ulterioare celor care vor să audă. Ei nici măcar nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu cum ar trebui. Ei nu vor să i se închine lui Iehova în veşminte sfinte. Doar se asociază pentru un timp scurt, iar apoi fac cale întoarsă. Precum cei nouă leproşi curăţaţi care au fost aproape de Isus şi au primit binecuvântările Sale pentru un timp, însă nu au dat glorie lui Iehova pentru binecuvântările primite. Astăzi, cu toată predicarea martorilor lui Iehova, nu sunt foarte mulţi care să se întoarcă de la această lume complet şi care să înceapă să i se închine lui Iehova, împreună cu măreaţa Sa organizaţie. Responsabilitatea ca ei să facă acest lucru le aparţine, căci ei au cunoştinţă şi pricepere. Recunoştinţa este un lucru minunat pe care s-o ai, iar cei care studiază Cuvântul lui Dumnezeu şi i se închină lui Iehova în veşminte sfinte, împreună cu întreaga Sa organizaţie, exprimă bucuroşi către Dumnezeul lor din cer recunoştinţă că au primit adevărul, că au fost capabili să vadă că Împărăţia lui Dumnezeu a fost născută, că este stabilită şi că este aici, şi că în scurt timp Isus Cristos, în puterea împărăţiei, îşi va arăta puterea împotriva naţiunilor de pe pământ, şi le va zdrobi împreună cu Satan Diavolul şi toată organizaţia lui demonică.

6. Să ieşi din această lume falsă şi de proastă calitate este nevoie de multă credinţă. Această credinţă, totuşi, vine doar dintr-un studiu atent al Cuvântului lui

Cuprins

Dumnezeu. Iată de ce este atât de important pentru slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ, sclavii Lui, să continue să meargă la studii Biblice şi să se întâlnească cu fraţii lor. Ei trebuie să aibă credinţă, aşa cum a avut şi Avraam. Ei trebuie să aprecieze că puterea lui Dumnezeu poate acţiona asupra noastră prin Cuvântul Său sfânt şi să ne facă slujitori mai buni. Omul trebuie să aprecieze că atunci când vine la adevăr el este doar un începător. Însă poate creşte. Nu trebuie să rămână un copil întreaga viaţă. Poate câştiga mai multă cunoştinţă şi pricepere din Cuvântul lui Iehova. El poate conduce studii Biblice dacă are credinţă în Iehova Dumnezeu pentru a începe un studiu biblic. El poate începe la un studiu al *Turnului de veghere* dacă are credinţă în Iehova Dumnezeu că ştie ceva despre Cuvântul Său. Se poate asocia la şcoala teocratică de serviciu a martorilor lui Iehova şi poate lua parte la programul lor de vorbire. În cele din urmă, prin credinţă şi studiu şi depunând eforturi sincere, un om poate deveni un vorbitor public pentru organizaţia lui Iehova. Însă este nevoie de credinţă, şi după cum ştiţi, credinţa fără efort sau fapte este moartă. Fă ca şi credinţa ta să trăiască. Dă glorie lui Dumnezeu, precum cel recunoscător, nu precum cei nouă nerecunoscători.

7. Mulţi gândesc: „Nu pot să o fac. Acea lucrare nu este pentru mine.” Însă oricine vine în organizaţia lui Dumnezeu trebuie, în cele din urmă, să devină un bun slujitor, un bun predicator. Aceasta face parte din instruirea sa în continuarea adevăratei închinări în veşminte sfinte. De ce? Priviţi la credinţa lui Avraam. Era un om bătrân când Dumnezeu i-a că Sara va da naştere seminţei promise, un fiu dintr-o femeie liberă. Pavel ne spune că pântecele Sarei, soţia lui Avraam, era mort. „Dar datorită promisiunii lui Dumnezeu, el n-a şovăit prin necredinţă, ci a devenit puternic prin credinţă şi i-a dat glorie lui Dumnezeu, fiind pe deplin convins că el putea să şi facă ceea ce promisese. De aceea, lucrul acesta i s-a socotit ca dreptate.” (Rom. 4:20-22, *NW*) Aveţi atâta credinţă încât ceea ce pare imposibil pentru voi să puteţi face cu ajutorul lui Iehova? Ajutorul este acolo. Folosiţi-l. Faceţi-l să va fie de folos la toate întrunirile la care participaţi. Credeţi că nu puteţi fi un slujitor? Că nu veţi putea proclama veştile bune pentru Iehova Dumnezeu? Dacă este aşa, atunci vă lipseşte credinţa şi nu veţi fi un serv. Nici nu veţi încerca măcar. Însă dacă aveţi credinţă şi credeţi în puterea Iehova şi depuneţi toate eforturile de a studia, veniţi la adunările de studiu, primiţi cunoştinţă şi învăţaţi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu aşa încât să vă închinaţi lui împreună cu tot poporul Său, atunci vă veţi închina lui Iehova în măreaţa Sa organizaţie, în veşminte sfinte. Veţi putea aduce glorie lui Dumnezeu.

TIMPUL DE A ASCULTA

8. Numele lui Iehova va fi făcut cunoscut, nu numai servilor lui de astăzi, ci tuturor naţiunilor de pe pământ, prin proclamarea lui de către martorii Săi. Însă o mai mare mărturisire va fi făcută, căci el se va descoperi prin înfăptuirea de fapte minunate. Psalmistul Psalmului 29 descrie o furtună, o teribilă şi puternică furtună. Furia ei stă în puterea naturii, însă în spatele acestei puteri stă Iehova Dumnezeu, controlând-o la Armaghedon, în onoarea Sa. Versetul trei spune: „Glasul lui Iehova este deasupra apelor: Dumnezeul gloriei a tunat, chiar Iehova deasupra

Cuprins

multor ape." (*AS*) Glasul lui Iehova se aude în tunet, iar în bătălia de la Armaghedon ei vor ştii cine loveşte împotriva naţiunilor de pe pământ, aşa cum a lovit Iehova împotriva Faraonului în Egipt. În Exodul 9, versetul 23, se spune: „Şi Moise şi-a întins toiagul către cer: Iar Iehova a trimis tunete şi grindină, şi a căzut foc pe pământ; şi Iehova a plouat cu grindină peste ţinutul Egiptului." (*AS*) Glasul lui Iehova a fost auzit şi simţit în exprimarea mâniei Sale asupra oamenilor şi asupra fiarelor câmpurilor. Cu toate acestea, în ţinutul Gosen, unde se afla poporul Său ales atunci, nu era nici furtună şi nici grindină. Această plagă adusă asupra Faraonului, împreună cu toate celelalte plăgi, nu au făcut decât să-i împietrească inima acestuia. El nu a recunoscut numele lui Iehova, gloria lui sau puterea acestuia; el nu a ascultat glasul lui Iehova. Atunci când bătălia Armaghedonului va lovi, naţiunile de pe pământ nu vor asculta nici ele glasul lui Iehova. Acum ei îl pot auzi prin intermediul martorilor Lui credincioşi, însă atunci va fi prea târziu. Nu va mai exista o mărturisire de câteva minute din partea lor, că s-au înşelat, şi apoi să alerge toţi de partea lui Iehova. Nu, ei îşi vor împietri inimile, aşa cum au făcut întotdeauna la auzul glasului lui Iehova.

9. Acum este timpul pentru oameni să asculte glasul lui Iehova. Acum este timpul ca ei să studieze Cuvântul Lui şi să asculte de servii Lui, martorii Lui pe pământ care proclamă mesajul împărăţiei. Acum este timpul să studiem şi să aflăm. La Armaghedon va fi prea târziu. De ce să continuaţi să vă împietriţi inimile acum? De ce să continuaţi să îl îndepărtaţi pe Iehova de voi? De ce nu ascultaţi glasul Lui şi să auziţi ce are de spus? Cei care *ascultă* acum glasul lui Iehova i se închină în veşminte sfinte. Psalmistul a fost inspirat când a scris „Glasul lui Iehova este deasupra apelor." El scria aceasta cu privire la furtuna din care Iehova Dumnezeu se manifesta. Cu siguranţă că Iehova îşi va arăta puterea din ceruri în bătălia zilei sale mari. De ce să aşteptăm până atunci să ascultăm glasul Lui? – Ier. 10:12, 13; Ps. 24:7.

10. În Psalmul 29:4 (*AS*) David spune: „Glasul lui Iehova este puternic; glasul lui Iehova este plin de măreţie." Este adevărat că foarte puţini oameni din lume cred azi în glasul lui Dumnezeu. Ei nu ascultă Cuvântul Său. Cu toate acestea, Iehova Dumnezeu şi-a demonstrat Cuvântul prin lucrurile pe care le-a făcut. Oamenii acestei lumi dispreţuiesc Cuvântul lui Dumnezeu, iar cei ce fac aceasta vor suporta consecinţele, exact cum este spus în Numerele 15:31 (*AS*): „Din cauză că a dispreţuit Cuvântul lui Iehova, şi i-a călcat poruncile, acel suflet va fi nimicit complet; nelegiuirea lui va cădea asupra lui."

11. Cei care ajung să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu cu siguranţă că vor fi ascultători, căci Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă viaţă pentru cei care îi dau atenţie. Dumnezeu nu ne cere doar să alegem acea parte din Biblie conform căreia vrem să trăim şi să uităm restul. Mulţi dintre liderii religioşi din zilele noastre sunt pretenţioşi doar în ceea ce vor ei să creadă, şi deseori, când martorii lui Iehova discută anumite lucruri cu preoţii şi cu membrii turmei lor şi citează din Scriptură, ei spun: „Noi nu credem asta." Iehova nu ne întreabă ce parte din Biblie vrem să credem şi ce parte nu vrem să credem. El ne dă poruncile Sale. El exprimă problema foarte clar în Cuvântul Lui: „Toate poruncile pe care vi le dau astăzi să

Cuprins

le respectaţi, ca să trăiţi, să vă înmulţiţi, şi să luaţi în stăpânire ţinutul pe care Iehova a jurat părinţilor voştri." (Deut. 8:1, *AS*) Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, era doritor să accepte întreg Cuvântul lui Dumnezeu, ce a fost dat prin Lege, Profeţi şi prin Psalmi. El a trăit conform lor, şi a primit viaţă veşnică. De fapt, la numai trei zile după ce a fost omorât pe stâlpul de tortură a fost ridicat din morţi de către Tatăl Lui din cer şi a primit gloria pe care a avut-o înainte, chiar mai mare decât era, căci a fost pus la dreapta Sa, până când îi va face pe duşmanii Săi aşternutul picioarelor sale. Iehova Dumnezeu cere de la fii Săi de astăzi loialitate, la fel cum a cerut şi de la Fiul Său Isus Cristos. Moise a avut aceasta clar în minte când a spus: „Căci Iehova Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, marele Dumnezeu, cel atotputernic, şi teribil, care nu se uită la faţa oamenilor şi nu primeşte recompense. El face dreptate pentru orfani şi pentru văduve, îl iubeşte pe străin, dându-i hrană şi veşminte." – Deut. 10:17, 18, *AS*.

12. O persoană nu poate fi un slujitor al Dumnezeului Cel Preaînalt şi nu poate continua închinarea pentru puţin timp şi apoi să se aştepte să meargă pe propria-i cale şi să primească viaţă veşnică. Este necesar, prin urmare, ca: „să îl iubeşti pe Iehova Dumnezeul, să păstrezi ce ţi-a încredinţat, să-i respecţi hotărârile, decretele şi poruncile întotdeauna." (Deut. 11:1, *AS*) Ceea ce contează este ceea ce spune Dumnezeu. Dacă trebuie să dăm atenţie la ceva acela este glasul lui Iehova. Nu trebuie să fugim de Iehova şi să hotărâm singuri lucrurile şi să spunem: „Vom face asta într-un fel sau altul; Dumnezeu greşeşte." Este mult mai bine pentru noi să primim sfatul lui Dumnezeu şi să ascultăm glasul Lui. (Deut. 1:41-46) Izraeliţilor necredincioşi le-a fost spus la un moment dat să nu plece să se lupte cu duşmanul, însă ei nu au gândit la fel. Nu, ei aveau să se ducă în munţi şi să se lupte cu cei care li se împotriveau. Şi ce s-a întâmplat? Au fost înfrânţi, au fost nimiciţi, au fost împrăştiaţi. Iehova le spusese să nu se ducă în munţi pentru a se lupta cu acei oameni. Iehova i-a spus lui Moise: „Spune-le să nu urce, nici să se lupte; căci nu voi fi printre voi; ca să nu fiţi loviţi înaintea duşmanilor voştri." (Deut. 1:42, *AS*) Ei au fost foarte îngâmfaţi, şi au urcat în ţinutul muntos, contrar poruncii lui Dumnezeu. S-au revoltat împotriva glasului lui Iehova şi, prin urmare, au fost nimiciţi.

13. Ar trebui să ne amintim întotdeauna că în spatele Cuvântului lui Iehova există autoritate. Cuvântul Său e drept, este puternic. Credeţi-l. Nimeni nu ar trebui să arate indiferenţă faţă de ce Dumnezeu a stabilit în Cuvântul Său. Acesta este glasul Său. El este Cel Preaînalt în tot universul. El reprezintă cea mai înaltă autoritate. Nu există cunoştinţă sau înţelepciune mai multă în cineva. El este Atotputernicul, Cel Preaînalt; ar trebui să aibă respectul nostru. Cei care sunt mândri şi îngâmfaţi vor fi umiliţi, cu siguranţă, în bătălia Armaghedonului, când glasul Lui va fi auzit în furtuna din Ceruri. Profetul Isaia a spus cu privire la smerirea şi mândria oamenilor: „Căci va veni o zi a lui Iehova al oştirilor peste toţi care sunt mândri şi îngâmfaţi şi peste toţi cei înălţaţi; şi vor fi umiliţi, şi peste cedrii Libanului, care sunt înălţaţi şi peste toţi stejarii din Basan." – Isa. 2:12, 13, *AS*.

Cuprins

14. Când bătălia Armaghedonului va lovi, omul va părea, cu siguranţă, mic şi pricăjit, chiar dacă unii pot fi asemănaţi cu măreţii cedri ai Libanului. Aceşti copaci puternici erau acolo, în munţii înalţi, la nord de Israel. Chiar şi pe aceşti copaci puternici, mari în înălţime şi care au rezistat timp de secole, Iehova îi va doborî. Psalmul 29:5 (*AS*) spune: „Glasul lui Iehova sfărâmă cedrii; da, Iehova sfărâmă în bucăţi cedrii Libanului.” Când îi rupe şi îi dezrădăcinează aceştia vor cădea de-a lungul versanţilor acoperiţi de zăpadă ai Munţilor Libanului, ca viţeii care sar împrejur. Versetul al şaselea ne spune: „El îi face să sară precum viţeii; Libanul şi Sionul, ca un taur.” Un viţel care se zbenguie poate, cu siguranţă, sări în jur şi să fie jucăuş. Se răsuceşte şi se întoarce în orice fel. Acum, îţi poţi imagina un fabulos cedru sărind şi rostogolindu-se pe versantul unui munte? Nu unul, ci toţi cedrii din Liban vor fi doborâţi datorită actului de putere al lui Iehova Dumnezeu. Nu doar copacii vor fi mişcaţi, ci pământul se va clătina literal. Glasul lui Iehova spune că aceste lucruri se vor întâmpla: „Munţii vor sări ca berbecii, iar micile dealuri ca mieii.” (Ps. 114:4, *AS*) „Apoi pământul s-a cutremurat şi s-a zguduit; bazele munţilor, de asemenea, s-au cutremurat şi s-au clătinat, pentru că El s-a mâniat.” (Ps. 18:7, *AS*) Când Iehova îşi arată furia împotriva naţiunilor pământului, acestea vor ştii cu siguranţă. Nu va fi un lucru fără importanţă.

15. „Glasul lui Iehova va despica flăcările focului. Glasul lui Iehova va zgudui pustiul; Iehova va zgudui pustiul din Cades.” (Ps. 29:7, 8, *AS*) Aceasta este o expresie poetică şi descrie săgeţile fulgerătoare din nori. Cu siguranţă că vor fi mari cutremure în timpul bătăliei Armaghedonului, chiar ca cele ce sunt în prezent, dar mult mai grave. Acum este timpul să anunţăm aceste lucruri. Acum este timpul de a da avertismentul de distrugere iminentă ce va veni asupra omenirii. Acum este timpul să spunem oamenilor despre furtuna ce va veni, nu atunci când va veni sau după ce se va termina. Psalmul 29 arată că furtuna nu se va concentra doar în jurul munţilor de la nordul Palestinei, ci va lovi întreg pământul, de la un capăt la altul, chiar până la Cades, în extremitatea sudică a pustiului. Aceasta arată că Iehova Dumnezeu va nimici întreg pământul şi nici o naţiune nu va fi atunci în siguranţă.

PROTECŢIE ÎN TIMPUL FURTUNII

16. Singurii care se vor afla sub protecţia Lui vor fi aceia care au ascultat glasul lui Iehova. Astfel, El spune în versetul nouă (*AS*): „Glasul lui Iehova a făcut ciutele să fete şi a dezgolit pădurile, iar în templul Său totul zice: Glorie.” Acesta va fi un timp aşa de temut că până şi animalele de pe câmp vor da naştere prematur. Această furtună va fi atât de groaznică încât chiar şi copacii vor fi dezgoliţi de ramuri şi frunze, chiar decojiţi. Şi în timp ce furtuna îşi continuă

Cuprins

cursul, această exprimare a furiei lui Iehova împotriva naţiunilor, această manifestare a puterii Sale, acest glas al lui Iehova vorbindu-le naţiunilor în timpul bătăliei Armaghedonului, El spune: „În templul Său totul zice: Glorie!” Da, toţi cei care l-au înţeles pe Dumnezeu şi care au ajuns să Îl cunoască, prin Fiul Său, vor zice: Glorie.” Căci gloria aparţine lui Iehova. Ei i se vor închina în veşminte sfinte. Toate creaturile din cer şi de pe pământ care au ajuns să i se închine se vor bucura în acea zi şi se vor veseli, căci aceasta înseamnă justificarea numelui lui Iehova şi a Cuvântului Său. Înseamnă distrugerea completă a întregii răutăţi şi a organizaţiei Diavolului.

17. Această minunată descriere a puterii maiestuoase din ceruri şi de pe pământ este adusă acum la încheiere în al zecelea şi al unsprezecelea verset din Psalmul 29. Se spune: „Iehova a stat precum un Rege la potop; da, Iehova stă ca Rege pentru totdeauna. Iehova va da putere poporului Său; Iehova va binecuvânta poporul Său cu pace”. (*AS*) Nu există îndoială în mintea martorilor lui Iehova cum că Iehova a fost Rege la Potop. Noe, soţia lui, cei trei fii ai lor şi nevestele lor au ascultat glasul lui Iehova, şi trebuie să fi fost o privelişte minunată a animalelor urcând în arcă sub îndrumarea acestor opt persoane. Iar uşa de la Arcă a fost închisă, şi apoi a venit potopul. Iehova a stat precum un Rege la Potop. Avea totul în control absolut. Când a deschis cerurile, iar apele s-au revărsat pe pământ, când potopul venea din toate părţile, Iehova deţinea control absolut, distrugând duşmanul, aducând la pieire toţi acei dumnezei falşi şi pe fiii lor, veneratorii acelor dumnezei; şi acolo, deasupra apelor, era Noe, familia lui şi toţi cei pe care Dumnezeu i-a dorit să fie ocrotiţi prin potop. El era Conducător absolut; El era Rege.

18. Aşa va fi şi în bătălia Armaghedonului. El va avea control deplin, dându-i directive Fiului Său ce să facă pentru a-l distruge pe Diavol şi organizaţia lui şi pentru a-şi ocroti poporul. În mod sigur martorii lui Iehova pot avea încredere totală în Conducătorul Suveran, Iehova. Chiar şi când aceste condiţii temătoare care există pe pământ, chiar în vreme ce teroarea este aruncată în inimile duşmanilor, servii Săi vor avea scăpare. Cuvintele psalmistului vor veni în minţile lor: „Dumnezeu este refugiul şi puterea noastră, un ajutor prezent în necaz. Prin urmare noi nu ne vom teme, chiar dacă pământul se va schimba, iar munţii se vor cutremura în inima mărilor; chiar dacă apele vor urla şi se vor agita, chiar dacă munţii vor tremura de agitaţia acestora.” – Ps. 46:1-3, *AS*.

19. Nu a fost numai în timpul Potopului când Iehova a fost rege. El a stat ca Rege şi Conducător întotdeauna, chiar în timpul când Adam nu a ascultat de Dumnezeu în grădina Eden. El doar i-a permis lui Satan şi organizaţiei sale să rămână după ce acesta a restabilit-o pentru câtva timp după potop, pentru ca Dumnezeu să îşi poată arăta puterea. Şi-a arătat puterea în mod grandios în timpul Potopului. El îşi va arăta din nou puterea în bătălia Armaghedonului. Deci Iehova va sta ca Rege atunci şi pentru totdeauna, chiar şi în toată eternitatea. Martorii lui Iehova nu se vor înspăimânta de lucrurile care urmează să se întâmple, nici nu se tem de lucrurile care se întâmplă acum, în timpul persecutării care este adusă împotriva lor, în multe ţări, deoarece ei ştiu că: „Iehova al oştirilor este cu noi;

Cuprins

Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru." (Ps. 46:11, *AS*) Ei sunt pe deplin încrezători că sfârşitul tuturor acestor necazuri va aduce pace, prosperitate şi binecuvântări într-o lume nouă.

20. Poporul lui Dumnezeu din zilele noastre se confruntă cu o opoziţie serioasă. Ei trebuie să lucreze din greu pentru a predica veştile bune ale Împărăţiei şi pentru a face cunoscut numele lui Iehova în timp ce sunt persecutaţi şi năpăstuiţi; însă ei o consideră ca pe o bucurie. Această ură din partea naţiunilor nu îi va descuraja. Ei aşteaptă cu nerăbdare marea bătălie, acest timp de necaz, căci înseamnă pace pentru ei mai departe. Ei nu o aşteaptă cu un spirit anxios. Ei sunt răbdători. Sunt dispuşi să aştepte până ce furtuna va izbucni, căci ei ştiu că între bătălia finală şi prezent trebuie făcută o mare lucrare. Şi anume, minunata lucrare a predicării veştilor bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu în toată lumea, ca mărturie, şi în timp ce ei fac acest lucru i se vor închina lui Iehova în veşminte sfinte.

21. Deci acum ei au o mare lucrare în mâinile lor, şi ştiu că religioniştii din toate ţinuturile sunt împotriva lor, să nu-şi împlinească lucrarea. Ei ştiu că liderii tuturor naţiunilor sunt împotriva mesajului lor. Comuniştii refuză să îi lase pe martorii lui Iehova să predice cu privire la Împărăţia lui Iehova Dumnezeu, căci comuniştii cred că este vorba doar de o formă de guvernământ ce nu ar trebui să existe pe pământ, şi că aceasta este forma comunistă. De ce, atunci, să permită cuiva să vorbească despre Împărăţia lui Dumnezeu şi despre domnia ei a păcii? Opoziţia comunistă sau a altcuiva nu îi descurajează pe martorii lui Iehova. Ei continuă să predice în ciuda tuturor persecuţiilor. Ei sunt precum Iosafat şi supuşii lui în zilele acelea: „Ei s-au trezit devreme dimineaţa, şi au mers în pustiul Tecoa: şi cum mergeau ei aşa, Iosafat a stat în picioare şi a spus: Ascultaţi-mă, Iuda şi locuitori ai Ierusalimului, credeţi în Iehova Dumnezeul vostru, ca să fiţi stabiliţi, credeţi în profeţii Lui, ca să prosperaţi. Iar când s-a sfătuit cu poporul, i-a numit pe cei care să cânte lui Iehova, şi să îl laude în veşminte sfinte, când mergeau înaintea armatei, şi să spună: Daţi mulţumire lui Iehova; căci bunătatea Sa iubitoare va dura veşnic." (2Cron. 20:20, 21, *AS*) Poporului său nu i-a slăbit mâna atunci în a cânta laude Celui Preaînalt, şi nici acum nu-i va slăbi. Ei au marele privilegiu de a predica veştile bune celor săraci şi de a-i aduce pe cei ce sunt prizonierii dumnezeului acestei lumi. Satan este numele său.

22. Timpul pentru predicare şi pentru mângâierea oamenilor acestei lumi este aici, spunându-le despre Dumnezeul noii lumi. Iehova este numele Lui. Servii lui Dumnezeu se oferă în serviciul Său de bună voie. Ei sunt bucuroşi pentru aceasta. Ei se gândesc la Psalmul 110:3 (*AS*): „Poporul Tău se oferă de bună voie în ziua puterii Tale, în veşminte sfinte." Cu bucurie adevărată şi mulţumire martorii lui Iehova continuă în lucrarea lor astăzi, în unitate unul cu celălalt şi precum un singur om, pentru a cânta laudele Celui Preaînalt. Ce bucurie au deoarece au ascultat glasul lui Iehova! Deci, în cuvintele alese de martorii lui Iehova pentru calendarul lor din 1953, ei i se vor „închina lui Iehova în veşminte sfinte." – Ps. 29:2, *AS*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce trebuie să-I fie dat lui Iehova şi de ce?
2. Ce i-a dat Moise lui Iehova în cântare şi când?
3. Cine urmează astăzi calea de acţiune a lui Moise prin această cântare, şi cine nu?
4. De ce vindecare miraculoasă făcută de Isus ne face să ne amintim aceasta?
5. Cum sunt astăzi mulţi ca cei nouă curăţaţi care şi-au văzut de drum, şi cum sunt unii ca samariteanul?
6. Ce înseamnă să te retragi din această lume şi cum este exercitată această calitate, cu regularitate, pentru a deveni matur?
7. A cui credinţă este arătată ca exemplu şi ce va avea ca rezultat eşecul sau efortul de a o exercita?
8. Împotriva cui se va exprima glasul lui Iehova, aşa cum este declarat la Psalmul 29:3, dar care va fi reacţia lor?
9. De ce este timpul acum să ascultăm glasul lui Iehova şi cum putem face aceasta?
10. Cum nu reuşesc oamenii acum să dea atenţie glasului lui Dumnezeu şi cu ce consecinţe?
11. Putem să fim pretenţioşi în legătură cu ce parte a Cuvântului lui Dumnezeu dorim să credem? Ce cere Dumnezeu astăzi de la fiii Lui?
12. Pentru cât timp trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu? Cum au ilustrat necredincioşii izraeliţi că este dezastruos să nu ţii seama de glasul lui Dumnezeu?
13. De ce nimeni nu trebuie să fie lipsit de respect şi arogant faţă de Cuvântul lui Dumnezeu?
14. Ce arată Psalmul 29:5, 6 că se va întâmpla simbolicilor cedri din Liban şi muntelui?
15. Cum arată Psalmul 29:7, 8 în ce măsură va realiza Iehova distrugerea? Aşadar, ce este timpul să facem acum?
16. Unde se găseşte protecţie în mijlocul furtunii şi ce spun cei ocrotiţi?
17. Cum a stat Iehova ca Rege la Potop?
18. Cum va fi la fel la Armaghedon şi unde se va putea găsi adăpost?
19. Pentru cât timp este Iehova Rege şi de ce nu ne temem că vine nenorocirea?
20. De ce aşteptăm cu nerăbdare această mare bătălie şi de ce suntem gata să aşteptăm până va izbucni?
21. În pofida cărui fapt continuăm noi să predicăm şi sub ce împrejurări, asemenea celor din zilele lui Iosafat?
22. Cum ne oferim în serviciul lui Iehova şi ce text anual împlinim?

„Foarte puţini citesc Biblia”

Sub acest titlu, un ziar din New York a raportat afirmaţia doctorului Robert J. McCracken de la biserica Riverside din New York, conform căruia „obiceiul de citire a Bibliei ia sfârşit.” „Nu ar trebui făcute prea multe în legătură cu faptul că Biblia este cea mai bine vândută carte din lume”, a mai spus el. Şi că „toate dovezile arată că într-un număr îngrijorător de mare aceasta este consultată la fel de rar ca şi lucrările lui Shakespeare sau ca volumele clasicilor ce sunt prezentate

Cuprins

ca dividende pentru membrii cluburilor de lectură. Aceasta are un rol mai degrabă de ornament decât de instrument. Mirii o duc la nunţile lor şi o pun lângă suveniruri. Politicienii îşi depun jurământul pe aceasta când intră în funcţie, dar rareori mai jură pe ea după aceea. Chiar şi în ceea ce îi priveşte pe membrii bisericii, Biblia este în mare parte o carte necunoscută. Este o realitate că majoritatea oamenilor din această ţară au doar o noţiune vagă despre ceea ce învaţă cea mai minunată carte din lume.

- **Reprezintă vaccinarea o încălcare a legii lui Dumnezeu care interzice primirea sângelui în sistem? – G. C., North Carolina.**

Problema vaccinării este una cu care individual trebuie să se confrunte singur pentru a decide pentru el însuşi. Fiecare individ trebuie să îşi asume consecinţele pentru orice poziţie sau acţiune pe care o ia faţă de un caz de vaccinare obligatorie, făcând acest lucru în funcţie de conştiinţa sa şi aprecierea sa a ceea ce este pentru o bună sănătate şi pentru interesele promovării lucrării lui Dumnezeu. Societatea noastră nu îşi permite să fie implicată în această problemă în mod legal sau să îşi asume responsabilitatea pentru felul în care ies lucrurile.

După o evaluarea a problemei, acest lucru nu pare a fi o încălcare a legământului veşnic făcut cu Noe, aşa cum acesta este arătat la Geneza 9:4, şi nu pare să fie nici împotriva poruncii lui Dumnezeu ce are legătură cu acestea, de la Leviticul 17:10-14. În mod sigur nu poate fi argumentat şi dovedit raţional sau scriptural că prin vaccinare persoana vaccinată fie mănâncă, fie bea sânge, consumându-l ca hrană, ori că primeşte o transfuzie de sânge. Vaccinarea nu are nicio legătură sau asemănare cu mariajul „fiilor lui Dumnezeu" cu fiicele oamenilor, aşa cum este descris la Geneza 6:1-4, şi nici nu poate fi pusă în aceeaşi clasă ce este descrisă de Leviticul 18:23, 24, care interzice amestecarea oamenilor cu animalele. Nu are nimic de-a face cu relaţiile sexuale.

De aceea, pare să lipsească orice obiecţie împotriva vaccinării pe motive scripturale. Singura obiecţie potrivită pe care o pot invoca anumite persoane ar fi în legătură cu riscurile pentru sănătate implicate sau în legătură cu păstrarea curată a sângelui de o materie infectată ce vine dintr-o sursă străină, fie de la animal, fie de la om. Medicina afirmă, de fapt, că vaccinarea are ca rezultat consolidarea vitalităţii sângelui pentru a-l face să reziste unei anumite boli. Dar bineînţeles, aceasta este o chestiune de care fiecare individ trebuie să se preocupe, pentru a hotărâ singur şi aşa cum vede că este voinţa lui Iehova în ceea ce-l priveşte.

Noi oferim informaţiile de mai sus la cerere, dar nu ne asumăm nicio responsabilitate pentru decizia şi calea de acţiune pe care alege să le urmeze cititorul.

Cuprins

Cuprins